Cô Dâu Bất Đắc Dĩ Phần 2

Contents

Cô Dâu Bất Đắc Dĩ Phần 2 **4**

1. Chương 1: Ai Lừa Gạt Ai? . . . 4
2. Chương 2: Bất Tiện Lắm . . . 8
3. Chương 3: Một Chút Hoang Mang . . . 11
4. Chương 4: Lại Lừa Anh . . . 19
5. Chương 5: Xử Lý Rác . . . 22
6. Chương 6: Sự Dịu Dàng Của Anh . . . 26
7. Chương 7: Lại Không Cùng Xuất Hiện . . . 34
8. Chương 8: Muốn Nhắc Nhở Anh . . . 37
9. Chương 9: Không Có Vấn Đề Gì . . . 40
10. Chương 10: Chúng Ta Kết Hôn Đi . . . 44
11. Chương 11: Không Có Trở Ngại . . . 47
12. Chương 12: Khoảnh Khắc Kinh Hồn . . . 50
13. Chương 13: Cô Bình Tĩnh Một Chút . . . 53
14. Chương 14: Không Cần Đứa Bé . . . 57
15. Chương 15: Giám Định Thân Nhân . . . 60
16. Chương 16: Lại Lừa Tôi . . . 63
17. Chương 17: Con Là Con Của Mẹ . . . 66
18. Chương 18: Mục Đích Gì? . . . 69
19. Chương 19: Mời Anh Đi Cho . . . 73
20. Chương 20: Có Thù Với Anh . . . 76
21. Chương 21: Mời Anh Đi Cho . . . 79
22. Chương 22: Tốt Cũng Như Không . . . 83
23. Chương 23: Thủ Đoạn Đặc Biệt . . . 86
24. Chương 24: Không Đứng Đắn . . . 89
25. Chương 25: Khó Như Vậy . . . 92
26. Chương 26: Không Phải Kết Thúc . . . 96
27. Chương 27: Cô Bị Hoa Mắt . . . 100
28. Chương 28: Đối Với Chị Thật Tốt . . . 103
29. Chương 29: Tới Liền Báo Cảnh Sát . . . 110
30. Chương 30: Không Dám Tin . . . 116
31. Chương 31: Không Thể Tin Được . . . 119
32. Chương 32: Chúng Ta Tái Hợp Đi . . . 125
33. Chương 33: Tôi Rất Bình Tĩnh . . . 129
34. Chương 34: Không Hiểu Cô . . . 132
35. Chương 35: Tôi Không Cần . . . 136
36. Chương 36: Tôi Hám Giàu . . . 139
37. Chương 37 . . . 142
38. Chương 38: Không Thể Thay Đổi . . . 145
39. Chương 39: Xuất Thủy Phù Dung (*) . . . 148
40. Chương 40: Hơi Quá Mức . . . 151

41. Chương 41: Anh Mới Đói Khát Ấy . . . 154
42. Chương 42: Rất Trùng Hợp . . . 157
43. Chương 43: Là Giả Vờ Sao . . . 160
44. Chương 44: Sẽ Không Oán Hận . . . 164
45. Chương 45: Cô Nhịn Không Được . . . 167
46. Chương 46: Cái Này Không Tồi . . . 170
47. Chương 47: Anh Muốn Làm Gì . . . 173
48. Chương 48: Một Hồi Đau Đớn . . . 176
49. Chương 49: Không Liên Quan Tới Cô . . . 180
50. Chương 50: Có Thật Là Trùng Hợp . . . 184
51. Chương 51: Không Hảo Tâm . . . 187
52. Chương 52: Đưa Tôi Đi Đâu . . . 193
53. Chương 53: Không Chút Che Đậy . . . 199
54. Chương 54: Tít Báo . . . 203
55. Chương 55: Làm Cho Cô Bất Ngờ . . . 209
56. Chương 56: Giúp Hay Không Giúp . . . 215
57. Chương 57: Quấn Quýt Như Vậy . . . 218
58. Chương 58: Hoàn Toàn Hết Hy Vọng . . . 221
59. Chương 59: Chẳng Vì Sao . . . 224
60. Chương 60: Không Kịp Trở Tay . . . 227
61. Chương 61: Đắc Tội Người Khác . . . 230
62. Chương 62: Hẹn Lúc Khác . . . 233
63. Chương 63: Có Lẽ Là Sói . . . 235
64. Chương 64: Anh Sốt À . . . 239
65. Chương 65: Không Có Lợi . . . 244
66. Chương 66: Không Cần Anh Giúp . . . 247
67. Chương 67 . . . 250
68. Chương 68: Đừng Giận . . . 254
69. Chương 69: Ai Dã Man . . . 256
70. Chương 70: Biết Một Chút . . . 259
71. Chương 71: Thông Đồng Với Nhau . . . 262
72. Chương 72: Hiểu Không Sâu . . . 265
73. Chương 73: Phản Ứng Thái Quá . . . 268
74. Chương 74: Ngại Quá . . . 271
75. Chương 75: Chết Tiệt, Cô . . . 275
76. Chương 76: Đồng Ý Tái Hợp . . . 278
77. Chương 77: Đã Nghĩ Kỹ . . . 281
78. Chương 78: Trở Về Giết Cô . . . 284
79. Chương 79: Thực Sự Đủ Rồi . . . 288
80. Chương 80: Đối Đầu Quyết Liệt . . . 292
81. Chương 81: Em Là Của Tôi . . . 295
82. Chương 82: Không Yêu Anh! . . . 298
83. Chương 83: Là Do Anh . . . 301
84. Chương 84: Tôi Rất Bình Tĩnh . . . 304
85. Chương 85: Ao Xuân . . . 307
86. Chương 86: Em Quả Là Ác Độc . . . 310
87. Chương 87: Không Có Dũng Khí . . . 317
88. Chương 88: Thì Ra Là Thế . . . 319
89. Chương 89: Làm Cho Anh Cũng Đau . . . 322
90. Chương 90: Hóa Ra Là Anh . . . 325
91. Chương 91: Sợ Lắm Sao . . . 328
92. Chương 92: Ý Kiến Hay . . . 331
93. Chương 93: Đừng Có Mơ . . . 335
94. Chương 94: Em Tìm Cái Gì? . . . 337

95. Chương 95: Không Khó Lắm . . . 340
96. Chương 96: Còn Muốn Chơi Không . . . 344
97. Chương 97: Chỉ Muốn Bỏ Đi . . . 348
98. Chương 98: Thả Cô Đi . . . 351
99. Chương 99: Về Lại Cố Gia . . . 353
100. Chương 100: Tai Nạn Giao Thông . . . 356
101. Chương 101: Liếc Mắt Đưa Tình . . . 359
102. Chương 102: Anh Ghen Rồi . . . 362
103. Chương 103: Bỏ Được Rồi . . . 366
104. Chương 104: Đúng Vậy Thì Sao? . . . 369
105. Chương 105: Thế Này Có Là Gì . . . 371
106. Chương 106: Đi Theo Anh . . . 375
107. Chương 107: Dụng Tâm Như Vậy . . . 380
108. Chương 108: Nực Cười . . . 386
109. Chương 109: Như Vậy Rất Ngu Xuẩn . . . 392
110. Chương 110: Giết Tâm Uyển . . . 398
111. Chương 111: Cận Kề Nguy Hiểm . . . 402
112. Chương 112: Anh Ấy Cũng Sẽ Lo Lắng . . . 407
113. Chương 113: Không Được Cự Tuyệt . . . 412
114. Chương 114: Tin Anh Không . . . 415
115. Chương 115: Em Tin Anh . . . 418
116. Chương 116: Đau Dữ Dội . . . 422
117. Chương 117: Đau Dữ Dội . . . 425
118. Chương 118: Em Ghét Anh . . . 428
119. Chương 119: Không Muốn Sống Nữa . . . 431
120. Chương 120: Anh Muốn Làm Gì? . . . 435
121. Chương 121: Đây Là Ba Con . . . 438
122. Chương 122: Còn Bắt Nạt Em . . . 441
123. Chương 123: Để Con Bé Biết . . . 444
124. Chương 124: Muốn Bận Đến Chết . . . 447
125. Chương 125: Có Chút Không Đành Lòng . . . 452
126. Chương 126: Một Ý Tưởng . . . 455
127. Chương 127: Khó Mà Chấp Nhận . . . 458
128. Chương 128: Chắc Là Đang Bận . . . 461
129. Chương 129: Chẳng Còn Hy Vọng . . . 466
130. Chương 130: Không Thoải Mái . . . 470
131. Chương 131: Không Cần Ly Hôn . . . 475
132. Chương 132: Không Giữ Được Đứa Bé . . . 482
133. Chương 133: Nghĩ Đến Người Khác . . . 489
134. Chương 134: Anh Cũng Vậy . . . 494
135. Chương 135: Không Hợp Với Cô Ấy . . . 498
136. Chương 136: Chưa Bao Giờ Khóc . . . 501
137. Chương 137: Cho Anh Một Cái Tát . . . 504
138. Chương 138: Mời Anh Đi Cho . . . 508
139. Chương 139: Chúng Ta Nói Chuyện . . . 511
140. Chương 140: Không Còn Gì Để Nói . . . 514
141. Chương 141: Anh Rất Nhớ Em . . . 518
142. Chương 142: Anh Yêu Cô Ấy . . . 521
143. Chương 143: Không Thể Mất Đi . . . 525
144. Chương 144: Chắc Là May Mắn . . . 528
145. Chương 145: Không Đúng Lắm . . . 531
146. Chương 146: Không Cần Gạt Em . . . 534
147. Chương 147: Xem Như Kết Thúc . . . 538

148. Chương 148 . . . 543
149. Chương 149: Là Anh Hại . . . 546
150. Chương 150: Ai Đau Lòng Hơn . . . 549
151. Chương 151: Thực Sự Không Phải Tôi . . . 552
152. Chương 152: Đêm Tân Hôn . . . 555
153. Chương 153: Bỏ Đứa Bé . . . 558
154. Chương 154: Em Không Nỡ . . . 561
155. Chương 155: Cho Một Chút Thù Lao . . . 564
156. Chương 156: Chúng Ta Ly Hôn Đi . . . 570
157. Chương 157: Tận Cùng Tức Giận . . . 574
158. Chương 158: Anh Nghĩ Hay Quá . . . 578
159. Chương 159: Không Thể Buông Tha . . . 581
160. Chương 160: Ác Độc Như Thế . . . 584
161. Chương 161: Tam Sinh Tam Thế (kết Thúc Truyện Về Uyển – Võ) . . . 587
162. Chương 162: Hồi Ức Của Hiên Viên Diêu . . . 591

Cô Dâu Bất Đắc Dĩ Phần 2

Giới thiệu
Nếu là con anh thì vì sao Kiều Tâm Uyển không dùng thủ đoạn như vậy để ở lại bên cạnh anh? Mà

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/co-dau-bat-dac-di-phan-2

1. Chương 1: Ai Lừa Gạt Ai?

Buổi sáng, Tả Phán Tình thức dậy cầm quần áo mặc vào. Cô đứng trước gương ngắm mình bên trong, chỉnh trang lại quần áo, lại xoay một vòng. Vòng eo giờ đã tròn vo mất đi vẻ duyên dáng, bắp chân thì sưng phù phân nửa. Khuôn mặt cô cũng đầy đặn thêm không ít, thậm chí ngay cả cánh tay mảnh khảnh cũng nhiều thêm mấy lạng thịt.

Cái miệng nhỏ nhắn nhanh chóng méo xẹo, nhìn chăm chú mình trong gương mà cô có cảm giác vô cùng bất mãn. Mới có mấy ngày thôi sao đã béo thành như vậy rồi chứ?

Hừ.

Muốn trách thì phải trách Cố Học Văn. Từ lúc cô mang thai đến giờ, ngày nào ở nhà cũng đều bắt cô ăn cái này ăn cái kia. Tới nhà hàng cũng phải ăn có phương pháp, ăn cái gì bổ, ăn cái gì thì có dinh dưỡng.

Cô thường xuyên phàn nàn là Cố Học Văn đang nuôi cô như nuôi heo, nhưng rồi dưới sự nửa ra lệnh, nửa uy hiếp của anh mà thành ra ăn càng lúc càng nhiều.

Kết quả là khiến cho cô rõ ràng chỉ vừa mới mang thai sáu tháng mà trông cứ như là đã tám tháng.

Lần trước đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ còn nói cô bụng quá lớn, đề nghị cô khống chế khẩu phần dinh dưỡng một chút.

Cô cũng đã nói như vậy với Cố Học Văn. Vì cô muốn sinh con được thuận lợi, nếu đến lúc đó đứa bé quá lớn thì cô sẽ rất vất vả.

Cố Học Văn lúc này mới ngừng, không ép cô uống canh này nước kia nữa.

Có điều Cố Học Văn ngừng, không có nghĩa là người khác cũng ngừng theo.

Trần Tĩnh Như từ sau lần Cố Học Văn tìm bà nói chuyện luôn có cảm giác áy náy đối với Tả Phán Tình. Mỗi ngày đều dặn dò thím Trương làm một đống lớn đủ các loại thuốc bổ, các loại đồ ăn dinh dưỡng cho cô ăn.

Với Cố Học Văn, cô còn có thể ưỡn ngực, nghiêm mặt nổi cáu với anh, nói là không ăn. Chứ với Trần Tĩnh Như thì không được, nếu cô mà không ăn một cái là khuôn mặt bà ngay lập tức trở nên lo lắng.

"Phán Tình, không phải con vẫn còn giận mẹ đấy chứ?"

Ánh mắt này của bà khiến cho Tả Phán Tình cảm thấy bất đắc dĩ, đành phải ngoan ngoãn nghe theo. Cứ ăn uống như vậy, không mập mới là lạ.

"A. . . . . ." Thật đáng ghét mà, béo thành như thế này, về sau không phải cô vẫn cứ như thế này đấy chứ? Nếu không thể lấy lại được dáng vóc như xưa, cô thật sự muốn ói chết mất thôi.

Đáng ghét. Đáng ghét. Thật đáng ghét.

"Phán Tình, em làm sao vậy?" Cố Học Văn còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng hét của Tả Phán Tình. Anh vội vàng bước vào liền nhìn thấy cô vợ yêu đang đứng trước gương vẻ mặt ai oán.

Nhanh chân bước đến đỡ lấy cô, để cô ngồi xuống giường, ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt: "Sao vậy? Có phải em thấy khó chịu chỗ nào không?"

"Còn không phải tại anh sao?" Tả Phán Tình bĩu môi với anh, hừ lạnh một tiếng quay mặt đi không thèm để ý tới anh.

"Anh làm sao?" Vẻ mặt Cố Học Văn có phần khó hiểu. Gần đây tuy rằng anh rất bận nhưng ngày nào anh cũng về nhà với bà xã mà.

"Anh nói xem." Tả Phán Tình bướng bỉnh, quay mặt đi không thèm để ý Cố Học Văn. Cố Học Văn nhìn bộ dạng cô như thế này, lại càng không thể hiểu nổi.

"Gần đây anh cũng hơi nhiều việc một chút." Dù sao công ty mới thành lập, muốn có chỗ đứng thì cũng không đơn giản. Nhưng mà: "Chờ qua giai đoạn bận rộn này, anh sẽ cùng em ra ngoài du lịch một chuyến được chưa?"

"Không được." Tả Phán Tình lắc đầu, tức giận trừng mắt với anh: "Chờ xong giai đoạn này thì em đã sinh mất rồi còn có thế đi đâu được nữa?"

"Chẳng phải em mới mang thai sáu tháng sao?" Đi ra ngoài du lịch ngắn ngày chắc cũng không thành vấn đề chứ?

"Sáu tháng?" Tả Phán Tình chỉ chỉ vào bụng của mình: "Anh đã từng gặp người phụ nữ nào mang thai mà bụng lớn như vậy chưa? Anh đã từng thấy người phụ nữ nào mang thai sáu tháng mà béo giống như em chưa hả?"

Béo? Cố Học Văn rốt cuộc cũng bắt được từ quan trọng này. Rốt cuộc anh cũng đã hiểu được Tả Phán Tình đang rối rắm chuyện gì, anh bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Ngồi xuống bên giường, nắm lấy đôi tay nhỏ bé kéo vào trong lòng bàn tay mình.

"Em đang mang thai mà. Bụng lớn như thế là rất bình thường. Đây chẳng phải là chứng minh cục cưng của chúng ta phát triển rất tốt hay sao?"

"Hừ." Lại là cục cưng, không thèm nhắc tới cô: "Cục cưng đương nhiên là rất khỏe, nhưng em thì không tốt. Em biến thành con heo mập đây này."

"Nói bậy nào." Cố Học Văn vẻ mặt nghiêm túc ngắt lời cô, trong lòng thầm kêu khổ.

Chẳng trách có người nói người nói tính tình phụ nữ mang thai sớm nắng chiều mưa, nói bốc hỏa liền bốc hỏa, nói giận là giận. Quả đúng là như vậy. Lúc này anh cảm thấy thật may mắn. Đến bây giờ anh chỉ khiến cho Tả Phán Tình mang thai một lần, thêm vài lần nữa, chắc là anh không điên cũng không được mất.

"Nào có cô heo nào xinh đẹp như vậy chứ? Em bây giờ là xinh đẹp nhất, toàn thân từ trên xuống dưới đều tản ra vẻ thú vị mê người."

"Xì. Thú vị cái gì. Mang thai thì có?" (*) Tả Phán Tình không cảm động chút nào. Vô cùng ai oán: "Thật đáng ghét, người em béo như thế này rồi, nhìn vô cùng khó coi. Anh cũng sẽ không ngó ngàng đến người ta nữa."

(*)Chú thích: Hai anh chị chơi chữ "thú vị" và "mang thai" trong tiếng Trung đều đọc là "yùn wèi"

"Anh nào dám không ngó ngàng tới em." Cố Học Văn phát điên mất thôi: "Ngày nào anh về không phải đều nhìn tới em trước tiên sao? Mỗi ngày nếu có thời gian đều ở bên cạnh em. Anh đâu có không ngó ngàng gì tới em đâu?"

"Hừ." Tuy rằng những điều anh nói đều đúng nhưng Tả Phán Tình vẫn không nhịn được mà tiếp tục oán giận: "Anh, gần đây anh cũng không thèm chạm vào em. Chẳng lẽ không phải bởi vì em khó coi, anh không còn thích em nữa?"

"Oan uổng quá." Thế này thì Cố Học Văn thật sự phát điên rồi: "Đại tiểu thư à, bây giờ em đang thai đó. Bụng lớn rồi, anh chạm vào em một cái là em đã kêu rồi, nói là sẽ làm ảnh hưởng tới con, anh cho dù có tâm trạng cũng phải chú ý đến con một chút chứ."

"Con con." Tả Phán Tình xem thường anh: "Hiện tại trong lòng anh cũng chỉ có con thôi, làm gì còn có em nữa."

". . . . . ." Cố Học Văn chỉ biết ngửa mặt lên hỏi ông trời, nhìn vẻ ai oán trên khuôn mặt Tả Phán Tình, trong lòng đè nén suy nghĩ muốn nghiêm khắc dạy dỗ cô nàng này một trận, hoặc là kích động đè cô áp lên giường bắt nạt một phen, để cho cô tỉnh táo lại: "Anh làm sao chỉ lo cho con cơ chứ. Anh lo lắng cho con nhưng còn lo lắng cho em hơn mà."

Có lẽ vì sự hiểu nhầm trước đây, Cố Học Văn rất sợ Phán Tình sẽ suy nghĩ nhiều nên trong khoảng thời gian này anh ra sức thể hiện, chính là muốn cho Tả Phán Tình yên lòng. Không nghĩ tới vật cực tất phản (**).

Chú thích:

(**)vật cực tất phản: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại

Hay đây là biến chứng của phụ nữ có thai?

"Anh rõ ràng chỉ lo lắng cho con." Tả Phán Tình nhất định tranh cãi với anh: "Nếu không vì sao anh lại không chạm vào em? Hả? Trước kia lúc em không cho anh đụng vào, anh có chịu nghe đâu. Bây giờ thì sao. Vì sao lại nghe lời như vậy?"

Cố Học Văn thực chịu không nổi nữa, toàn là nói cái gì không đâu?

Anh ngồi thẳng người, bất chấp tất cả liền hôn xuống đôi môi cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ban đầu còn hung hăng càn quấy trong nháy mắt trở nên ngây dại, có lẽ đã bị anh dọa cho sợ mất rồi.

Anh cũng mặc kệ, lúc này thời tiết cũng đã nóng lên. Phán Tình mặc một chiếc váy bầu rất dễ dàng cởi ra, nhấc váy, rất ăn ý, xoay người cô đặt ở trên giường, cơ thể anh cũng theo đó mà chồng lên.

"Cố, Cố Học Văn." Tả Phán Tình bị anh dọa mất hồn. Anh xoay mặt cô qua, đáp một trận hôn mãnh liệt lên môi cô.

Bàn tay to tiến đến nơi mẫn cảm của cô, từ sau khi cô mang thai cơ thể trở nên vô cùng nhạy cảm. Cổ, vành tai, đỉnh đồi. Bất cứ chỗ nào chỉ cần chạm nhẹ cũng đều khiến cho cô phải run rẩy.

"Ưm." Đừng mà. Tả Phán Tình lui người ra phía sau một chút, Cố Học Văn cũng không vì thế mà buông tha. Ngày ngày anh đều phải nhẫn nhịn vô cùng vất vả, người phụ nữ này lại không thông cảm chút nào. Thật là thiếu dạy dỗ.

Tránh đụng vào phần bụng của cô, kéo người cô vào trong ngực mình, cúi đầu cứ nghiêng như vậy mà bắt đầu công thành đoạt đất.

Tả Phán Tình cũng chỉ tiếp tục than vãn được vài phút, rồi nhanh chóng chịu không nổi. Cúi đầu nức nở vài tiếng. Vừa giống như cầu xin, lại vừa giống như vui thích.

Cố Học Văn tuy rằng vội vàng, nhưng vẫn còn biết chừng mực. Nâng chân của cô lên đặt ở trên gối, lại lấy một cái gối đặt ở sau lưng cô, cẩn thận che chở bụng cô, lúc này anh mới cởi quần áo mình ra, cẩn thận tiến vào.

"A. . . . . ." Tả Phán Tình cúi đầu kêu lên, anh cẩn thận di chuyển. Mỗi một lần va chạm đều khiến cho cô rên rỉ không ngớt.

Quả thật là từ sau khi mang thai, cơ thể của cô đặc biệt mẫn cảm. Cố Học Văn chỉ cần hơi tăng kích thích là cô sẽ rất hưng phấn.

Nương theo yêu cầu của anh, lại sợ sẽ làm con bị thương, Tả Phán Tình cố gắng kiềm chế. Hai tay nắm chặt lấy chăn. Hơi hơi co người lại. Cái tư thế nghiêng thế ngày thật ra rất là…

Mãi đến khi anh đi vào một lần cuối cùng, cô dường như muốn bật khóc, anh cũng không chịu buông cô ra, ôm hông của cô một lúc lâu, hai má dán vào cô, cánh môi phả hơi thở nóng rực vào bên gáy của cô, cô lại run lên một trận.

"Bây giờ, còn dám nói anh không cần em nữa không?" Người phụ nữ này thật sự là thiếu dạy dỗ mà.

"Không dám ạ, không dám ạ." Tả Phán Tình lắc đầu, vẻ mặt ủy khuất. Nhìn Cố Học Văn đột nhiên liền òa lên một tiếng: "Đáng ghét. Anh bắt nạt em."

"Anh. . . . . ." Cố Học Văn lại bị cô chọc cho tức giận rồi: "Anh bắt nạt em lúc nào?"

"Anh đang bắt nạt em." Tả Phán Tình bưng mặt, bả vai không ngừng run run: "Người ta vẫn là phụ nữ mang thai mà, anh lại làm vậy đối với người ta. Anh. Anh bắt nạt em. Òa……"

Nói được một lát thì cô lại thật sự khóc òa, Cố Học Văn không đùa nữa, vươn tay kéo tay cô xuống bảo cô đừng khóc nữa, có điều cô bịt mặt chặt quá: "Tránh ra, anh bắt nạt em."

"Vậy anh để cho em bắt nạt lại được không?"

Nghĩ tới Tả Phán Tình trước kia tuy rằng tính tình có hơi trẻ con, nhưng chưa bao giờ không phân rõ phải trái như vậy. Bây giờ còn ầm ĩ thành như thế này?

"Anh bắt nạt em." Tả Phán Tình vẫn bịt mặt như cũ, bộ dáng khóc đến vô cùng dữ dội. Cố Học Văn đành phải cầu xin cô tha thứ: "Được rồi, được rồi. Anh bắt nạt em. Như vậy đi, anh để em bắt nạt lại là được chứ gì?"

"Là anh nói như vậy?"

"Là anh nói."

Cố Học Văn nghe giọng điệu này có chút gì đó không bình thường, nhanh chóng kéo tay cô ra, trên mặt cô đến một nửa giọt nước mắt cũng không có. Đôi mắt nước to tròn đầy tinh nghịch, cười đến không biết bao nhiêu vui vẻ.

"Tả Phán Tình." Cố Học Văn muốn cắn cô một cái. Tả Phán Tình thè lưỡi: "Hừ, anh nói rồi đó, anh phải để cho em bắt nạt lại."

"Vậy xin hỏi cô Cố một chút, em định bắt nạt anh như thế nào đây hả?"

"Em còn chưa nghĩ ra." Tả Phán Tình rất thẳng thắn: "Nhưng mà, coi như anh nợ em một lần. Lần này em sẽ ghi sổ nợ."

"Được." Chỉ cần cô không khóc, chỉ cần cô không phải thật sự oán trách thì anh mặc kệ cô sao cũng được.

"Anh ngốc muốn chết." Tả Phán Tình ngồi dậy bắt đầu mặc quần áo, chỉ là động tác có chút nặng nề: "Em đâu dễ khóc như vậy chứ. Em mới ôm mặt thôi mà anh cũng tin? Anh cũng quá dễ lừa gạt mà."

"Bởi vì người gạt anh là em." Cố Học Văn rất thẳng thắn nói, vẻ mặt dịu dàng, mang theo sự cưng chiều sủng nịch: "Cho dù em nói gì anh cũng đều tin cả."

Làm sao mà anh không biết là cô đang giả vờ. Chỉ là anh thích dáng vẻ này của cô. Cho nên, cứ tùy cô đi.

". . . . . ." Tả Phán Tình hơi ngạc nhiên một chút, vẻ ửng hồng trên khuôn mặt vừa bớt đi, lại một lần nữa quay trở lại, mỗi lúc lại hồng thêm. Cúi đầu, có vài phần thẹn thùng, vài phần ngọt ngào. Để che dấu nội tâm mất tự nhiên, cô ngẩng đầu lên: "Xì. Lại dám lừa gạt em. Đáng ghét."

"Cũng không biết là ai lừa gạt ai nữa." Đúng thật là vừa ăn cướp vừa la làng. Rõ ràng lúc trước là cô gạt anh mà?

Lời tác giả:

Phần ngoại chuyện ngọt ngào xin được bắt đầu. Phụ nữ mang thai không dễ hầu hạ chút nào. Văn ca, cậu kiềm chế chút đi. Ha ha ha ha.

2. Chương 2: Bất Tiện Lắm

"Em gạt anh, anh thấy không phục hả?" Tả Phán Tình trừng mắt, nhíu mày, lửa giận bừng bừng.

"Phục, phục." Cố Học Văn gật đầu, anh có thể không phục sao?

Có được đáp án mình muốn, Tả Phán Tình cũng không giận dỗi nữa, đứng dậy mặc quần áo: "Đáng ghét, tại anh mà lỡ mất giờ ăn sáng rồi."

"Vậy thì ra ngoài ăn." Cố Học Văn cũng bắt đầu mặc quần áo: "Dù sao hôm nay cũng là thứ bảy, em không phải đi làm mà."

"Đáng ghét." Không phải đi làm thì lại dậy trễ như thế, anh không biết xấu hổ, bản thân cô cũng không thể không biết xấu hổ.

Dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh tranh lại bản thân, bước vào phòng ăn, quả nhiên đã trễ mất giờ ăn sáng, các trưởng bối cũng đã dùng bữa xong. Chỉ có Cố Học Mai là vừa thức dậy, đang tiến về phía trước, nhìn thấy bọn họ tới, cô nhoẻn miệng cười.

"Học Văn, Phán Tình, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Cười có chút xấu hổ, Cố Học Mai gần đây hình như có rất nhiều thời gian, khi mới chuyển về đây một tháng cũng khó gặp cô hai lần vậy mà bây giờ chủ nhật nào cũng thấy cô về.

"Dạo này chị có vẻ như nhàn rỗi quá nhỉ." Cố Học Văn ngồi xuống bàn ăn, nhìn thím Trương dọn thức ăn đã được hâm nóng lên. Tất nhiên không thể thiếu bát canh hầm đặc biệt dành riêng cho Tả Phán Tình.

"Cũng tàm tạm. Viện nghiên cứu vừa tuyển thêm hai trợ lý, giảm bớt không ít gánh nặng cho chị." Cố Học Mai cúi đầu, bưng bát cháo ở trước mặt mình lên húp một ngụm.

Giọng điệu lạnh nhạt của cô lại khiến Tả Phán Tình cảm thấy có chút gì đó là lạ. Không biết có phải do ảo giác hay không mà mấy lần cô nhìn Cố Học Mai đều cảm thấy ánh mắt của chị ấy dường như có vài phần mỏi mệt?

"Chị, em vẫn chưa hỏi chị, chị nghiên cứu cái gì ở viện nghiên cứu vậy?"

"Chỉ là mấy nghiên cứu vớ vẩn thôi." Cố Học Mai buông thìa cháo, nhìn vẻ mặt rất hiếu kì của Tả Phán Tình: "Chỉ là một vài thứ linh tinh thôi."

"Thứ gì vậy ạ?" Tả Phán Tình đúng là một cô nàng hay tò mò: "Không phải là chị nghiên cứu nước hoa hay đồ trang điểm linh tinh gì đó chứ?" Với khí chất của Học Mai, thì nghiên cứu mấy thứ đó rất phù hợp.

"Khụ khụ." Cố Học Văn đang ăn cháo, nghe thấy vậy liền ho khan vài tiếng, có vẻ như anh bị sặc.

"Sao vậy anh?" Tả Phán Tình liếc nhìn Cố Học Văn: "Em đoán đúng rồi phải không?"

"Ừ. Đúng rồi. Đúng rồi." Cố Học Văn không dám nói Cố Học Mai nghiên cứu thứ gì, súng ống với nước hoa đồ trang điểm chẳng có liên quan gì tới nhau.

"Hừ. Giả vờ." Tả Phán Tình không để ý tới Cố Học Văn, chỉ nhìn Cố Học Mai: "Chị, chị nói một chút đi mà, chị yên tâm, em rất kín miệng, nhất định sẽ không để lộ bí mật của chị đâu."

"Không nghiêm trọng như thế." Cố Học Mai lắc đầu, liếc nhìn Cố Học Văn một cái: "Thật ra là chị nghiên cứu về các loại vũ khí mà thôi."

"Khụ khụ." Lúc này đến lượt Tả Phán Tình bị sặc, buông chiếc bát trên tay, vẻ mặt cô khiếp sợ nhìn Cố Học Mai: "Chị, chị đang nói đùa phải không?" Cố Học Mai chỉ là một cô gái, sao lại đi nghiên cứu các loại vũ khí? Có lầm không vậy?

"Em nhìn chị có giống nói đùa không?" Chén cháo của Cố Học Mai đã thấy đáy, cô múc thêm một chén nữa, thở dài một tiếng: "Cháo ở nhà nấu vẫn là ngon nhất."

"Thấy ngon thì chị dọn về nhà đi." Cố Học Văn hơi nhíu mày: "Vậy ngày nào cũng được ăn."

"Không cần." Cố Học Mai lắc đầu: "Cách viện nghiên cứu xa quá, bất tiện lắm."

"Cảm thấy bất tiện thì chị đi làm phẫu thuật đi." Cố Học Văn nói thẳng: "Có 50% hi vọng còn tốt hơn con số không."

Tự mình cũng có thể lái xe. Chân cũng không phải không thể chữa khỏi, ngày nào cũng làm cái bộ dáng như quái quỷ này, bản thân mình khó chịu thì người khác nhìn càng khó chịu hơn.

Khuôn mặt Cố Học Mai lạnh lùng, lần đầu tiên cô không phản bác lại như trước, có phải chê mình ở nhà chướng mắt không, đảo tròn con mắt, cô coi như không có chuyện gì buông bát cháo xuống: "Nghe nói hôm nay Học Võ sẽ về, buổi tối các em nhớ về nhà ăn cơm nhé."

Chỉ cần có thời gian Cố Học Văn lại ra ngoài đi dạo với Tả Phán Tình. Cô đành nhắc nhở một chút.

"Dạ." Tả Phán Tình đáp lại, cô không có chút cảm tình nào với Cố Học Võ, vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của người đó là cô lại thấy ghét.

Cố Học Văn nhíu mày: "Sao chị biết?"

"Tối qua bác gái có nói." Cố Học Mai rút khăn tay ra lau miệng: "Thứ hai này có một cuộc họp chính trị gì đó. Có lẽ là anh ấy sẽ về họp, lần này chắc là sẽ ở lại vài ngày."

Cố Học Văn gật đầu ra hiệu đã biết. Anh liếc nhìn Tả Phán Tình: "Em này, em có đặc biệt thích đi đâu không? Hôm nay anh có thời gian."

"Hôm nay không đi làm nên em có hẹn với bác sĩ đến làm kiểm tra rồi."

Tả Phán Tình liếc nhìn Cố Học Văn: "Anh có thời gian thì đi cùng em đi."

Ngoài lần đầu tiên tới bệnh viện siêu âm xác định đã có thai, tất cả đều bình thường thì đến bây giờ Tả Phán Tình vẫn chưa đi siêu âm kiểm tra lại. Bây giờ cũng 6 tháng rồi, có thể đi siêu âm. Cô muốn Cố Học Văn đi cùng mình.

"Được. Đến lúc đó chúng ta cùng đi."

Cố Học Mai không nói lời nào, ánh mắt liếc qua bụng Tả Phán Tình, trong lòng có chút hâm mộ, thế nhưng sự hâm mộ này chỉ thoáng qua một chút, rất nhanh sau đó cô lại tự đẩy xe lăn quay về phòng, có lẽ suốt cuộc đời này cô không có duyên với những đứa trẻ rồi.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ mang theo một chiếc vali nhỏ lên máy bay. Tìm được chỗ của mình anh cẩn thận cất hành lí, sau đó ngồi xuống ghế.

Vì ở phía Nam nên vào tháng sáu nhiệt độ thành phố C đã rất cao. Anh mặc một chiếc áo sơmi trắng, quần tây phẳng phiu, thẳng nếp. Đôi giày da sáng bóng không dính một hạt bụi, bóng đến độ làm gương soi cũng được. Khóe môi mím lại, anh tiện tay lật giở tờ tạp chí thương mại.

Bên cạnh có người ngồi xuống, Cố Học Võ cũng không để ý. Ánh mắt anh chăm chú vào tờ tạp chí, trên đó có bài phỏng vấn. Đó là . . . . .

"Thị trưởng Cố, xin chào."

Một cánh trắng nõn đưa về phía anh, mượt mà, cân đối. Có thể nhìn ra nó được chủ nhân chăm chút rất cẩn thận. Ngước nhìn chủ nhân của cánh tay đó, trong nháy mắt Cố Học Võ có chút thất thần. Chỉ một chút, anh đã nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, hơi quay đầu đi: "Xin chào."

"Thật ngại quá." Cánh tay người phụ nữ kia vẫn ở chỗ cũ: "Có phải thị trưởng Cố thấy là tôi đã quấy rầy đến anh hay không?"

"Không có." Anh vươn tay bắt tay với người phụ nữ kia, nhưng chỉ chốc lát Cố Học Võ lại nhanh chóng rút tay về. Trong mắt rõ ràng có chút đề phòng.

Người phụ nữ kia tươi cười, không hề thấy xấu hổ tự nhiên rút tay về. Khóe môi vẫn còn phảng phất nụ cười: "Thị trưởng Cố có phải thấy tôi đường đột quá không? Thật ngại quá. Tuy rằng anh ở thành phố C chưa đến một năm, thế nhưng những sửa đổi cải cách được anh quyết đoán mạnh mẽ tiến hành đã khiến cho thành phố C đạt thành tích không nhỏ. Cho nên, tôi mới mạo muội chào hỏi."

Khóe môi Cố Học Võ khẽ nhếch lên, nhưng trong mắt không có ý cười. Toàn là mấy lời xáo rỗng mà mọi người thường nói. Anh từ trước đến nay đều không thích mấy thứ đó: "Chỉ là làm hết bổn phận thôi."

"Bổn phận có thể cô gắng hoàn thành như vậy cũng không phải dễ dàng gì." Người phụ nữ lại cười, khi cô ta cười trên mặt liền thêm vài phần đáng yêu. Cô ta dường như rất tự tin vào bản thân, bộ váy cắt may rất khéo kết hợp với áo sơmi trắng chất liệu tơ tằm trông rất năng động giỏi giang.

"Vâng." Cố Học Võ gật đầu, tầm mắt lại chuyển về tờ tạp chí, cũng không có tính tiếp tục nói mấy chuyện danh vọng nhạt nhẽo với người này nữa. Nhưng cô ta lại rất hăng hái.

"Thật ra tôi cũng là người Bắc Đô. Công ty của chúng tôi ở thành phố C có vài hạng mục, cho nên tôi thường xuyên tới đây công tác."

Cố Học Võ cũng không đáp lời, người phụ nữ kia cũng không giận hờn, nhìn sắc mặt Cố Học Võ, nhẹ nhàng a lên một tiếng: "Thật ngại quá. Tôi quên không tự giới thiệu. Tôi tên là Lí Lam, anh có thể gọi là Tiểu Lam."

Cố Học Võ lễ phép gật đầu, nếu anh không nhầm, trong mắt người phụ nữ kia hiện lên một tia khiêu khích: "Cô Lý."

"Gọi cô Lý là khách sáo quá đó. Tôi nói rồi, anh có thể gọi tôi là Tiểu Lam."

Lí Lam, thiên kim danh môn ở Bắc đô. Đối với diện mạo, dáng người mình rất tự tin, cái gì cũng đều tự tin: "Tôi còn có tên thân mật, anh có thể gọi là Oánh Oánh."

Bàn tay Cố Học Võ cầm tạp chí chợt siết chặt, nhưng ngay sau đó anh quay sang, bình tĩnh nhìn Lí Lam, trên mặt kia không có nét cười, ánh mắt lạnh thêm vài phần.

"Cô Lý, tôi nghĩ, chúng ta hình như không quen."

Giọng nói của anh lạnh lùng, ánh mắt cành lạnh hơn, trong mắt không có chút độ ấm nào. Ánh mắt đó khiến cho Lí Lam cảm giác động tác tay anh siết lại mà mình vừa nhìn thấy kia chỉ là do cô ta hoa mắt nhìn lầm.

"Ha ha, đúng vậy, không quen." Lí Lam mỉm cười, thở dài, vẻ mặt có chút xấu hổ: "Không biết vì sao, tôi nhìn thấy thị trưởng Cố liền thấy rất quen, cứ như đã gặp nhau ở đâu đó rồi. Cho nên muốn bắt chuyện với anh vài câu, nếu làm cho anh thấy phiền thì cho tôi xin lỗi."

"Không cần." Cố Học Võ cúi đầu tiếp tục đọc tạp chí.

Lí Lam thấy anh không để ý tới mình, cũng cầm lấy tờ tạp chí ở trước mặt lên xem. Vừa lúc đó tiếng của tiếp viên hàng không vang lên, nhắc nhở hành khách máy bay sắp cất cánh.

Rất nhanh, chiếc máy bay màu trắng cất mình vươn lên phía trời cao. Cố Học Võ lật tạp chí, không hề vì máy bay cất cánh mà bị ảnh hưởng, lúc này, chóp mũi lại truyền đến một mùi hương thoang thoảng. Mùi hương đó rõ ràng là. . . . . .

Quay sang, liếc mắt nhìn Lí Lam một cái, cô ta đang cúi đầu đọc tạp chí, vẻ mặt chăm chú. Cố Học Võ thu hồi tầm mắt, thả tạp chí lại chỗ cũ, điều chỉnh chỗ ngồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Hai giờ sau, trên máy bay lại vang lên tiếng thông báo máy bay sắp hạ cánh, yêu cầu hành khách ngồi xuống chuẩn bị. Cố Học Võ mở to mắt, lúc này mới phát hiện mình vừa rồi đã thiếp đi.

"Thị trưởng Cố dậy rồi à?" Lí Lam nhìn máy bay đang chạy trên đường băng: "Anh dậy đúng lúc quá, máy bay vừa tới nơi."

Cố Học Võ cũng không nói tiếng nào, nhìn mấy hành khách kiềm chế không được, đứng dậy đi lấy hành lý, anh vẫn ngồi im bất động. Anh đi máy bay rất ít khi ngủ, vậy mà vừa rồi anh lại ngủ rất sâu. Ngay cả máy bay hạ cánh anh cũng không biết. Nhíu nhíu mày, đem chuyện mình ngủ quên quy kết cho ngày hôm qua anh xem giấy tờ quá muộn. Đối với những lời của Lí Lam, anh cũng không đáp lại. Máy bay dừng lại, hành khách lục tục xuống máy bay.

Anh đứng dậy lấy hành lý của mình. Ở bên cạnh vali của mình anh nhìn thấy một cái vali nhỏ màu bạc, trên khóa kéo còn có một vật giống như đồ trang trí. Phía trên là một tấm ảnh nho nhỏ. Người trong bức ảnh là Oánh Oánh? Lúc này Cố Học Võ vô cùng sửng sốt, trong ảnh có hai người con gái giống nhau như đúc.

"Thị trưởng Cố." Giọng nói của Lí Lam nhẹ nhàng vang lên, mang theo vài phần nhờ vả: "Có thể phiền anh lấy giúp tôi hành lý xuống được không?"

Cố Học Võ không nói gì, chỉ nhấc hành lý đưa tới tay Lí Lam. Nếu anh nhìn không lầm, thì tấm ảnh vừa rồi quả thật là Oánh Oánh cùng với người phụ nữ tên là Lí Lam này?

"Đây là chị của tôi." Lí Lam dường như thì thầm: "Chị em sinh đôi. Ngoại hình chúng tôi rất giống nhau phải không?"

3. Chương 3: Một Chút Hoang Mang

Cố Học Võ lần đầu tiên nhìn thẳng vào người ở trước mắt, nắm tay hơi hơi siết lại, cố gắng bình tĩnh che dấu có một tia dao động mà chính anh cũng khó nhận thấy.

"Cô tên là Lý Lam?"

"Đúng vậy." Lý Lam mỉm cười xinh đẹp: "Đây là chị gái tôi, tên là Lý Oánh, tên mụ của chị ấy là Lam Lam còn tên mụ của tôi là Oánh Oánh, thú vị đúng không?"

Cố Học Võ không trả lời, nhìn ý cười trong mắt Lý Lam, so sánh với khuôn mặt độc nhất vô nhị trong trí nhớ kia. Nét mặt giống nhau, giọng nói cũng giống, nhưng cử chỉ thần thái lại hoàn toàn khác nhau. Hai nắm đấm phút chốc nắm chặt, khóe môi mím lại thành một đường thẳng tắp.

"Ngại quá, tôi lại dong dài rồi." Lý Lam cười rạng rỡ, nhìn trong cabin chỉ còn lại có hai người bọn họ: "Có làm thị trưởng Cố bực mình không?"

Cố Học Võ hẳn là khách sáo một chút, nhưng lại cái gì cũng chưa nói. Hơi hơi thu mắt lại rồi ngẩng đầu, ánh mắt lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, anh xoay người lấy hành lý. Cũng không nhìn Lý Lam, anh một mình rời đi.

Lý Lam lễ phép dịch sang bên cạnh một bước để Cố Học Võ xuống trước, rồi nhìn bóng dáng anh rời khỏi cabin. Cô ta cầm tấm ảnh có kèm với đồ trang trí đặt trên hành lý xuống dưới, cẩn thận bỏ vào trong túi.

Cô ta cúi đầu, trong mắt lóe sáng, khuôn mặt tươi cười đáng yêu vừa rồi đã biến mất không còn tăm tích. Nhìn về chỗ Cố Học Võ ngồi, cô ta hơi hơi dừng lại, sau một lúc lâu mới thở sâu, xách hành lý xoay người rời đi.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Cố Học Võ xuống máy bay, tài xế đã đợi ở bên ngoài sân bay, nhìn thấy anh đi ra liền cung kính tiến lên: "Đại thiếu gia, phu nhân bảo tôi tới đón cậu."

Mi tâm hơi nhíu lại một chút, Cố Học Võ cũng không có nói chuyện, để mặc tài xế cầm hành lý trên tay anh đi ra phía sau bỏ vào cốp xe, anh cũng lên xe.

Một giờ sau, xe dừng lại trước nhà lớn của Cố gia.

Vào cửa, anh đi tắm rửa trước, lúc cởi quần áo anh lại theo thói quen nhìn xem trong túi quần áo có cái gì không. Từ trong túi áo sơmi anh lấy ra một tấm ảnh. Gương mặt cương nghị trong nháy mắt biến sắc, nhìn gương mặt trên tấm ảnh đó. Phía trên dường như còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt.

Trong đầu hiện lên gương mặt Lý Lam, rồi lại so với gương mặt xinh đẹp động lòng người trong trí nhớ, bàn tay anh cầm tấm ảnh phút chốc siết chặt, nhìn tấm ảnh kia một lúc lâu, rồi cuối cùng đặt ở trên tủ đầu giường.

Vào phòng tắm tắm rửa, lúc cái khăn lau chạm vào người thì anh lại khẽ nhíu mày vì mùi hương hoa hồng còn lưu lại. Anh không thường về nhà, đồ dùng trong phòng tắm vẫn là đồ mà Kiều Tâm Uyển đã mua, cô hình như rất thích mùi hương này. Anh nhớ có lần vô tình nhìn thấy sản phẩm chăm sóc, cả nước hoa của cô cũng có thành phần hoa hồng.

Nhàm chán. Anh phải nhắc thím Trương đổi mới được, lúc lễ giao thừa phải nói luôn chứ không bận bịu lại quên mất.

Vừa mới tắm xong, vừa khoác quần áo lên đến nút còn chưa cài thì Uông Tú Nga đã tới. Bà vào cửa, nhìn thấy Cố Học Võ về thì trên mặt có chút vẻ vui mừng: "Học Võ, con đã về? Ngồi máy bay có mệt không, có muốn nghỉ ngơi trước không?"

"Con không mệt." Thấy bà đi vào, Cố Học Võ yên lặng đứng qua bên cạnh, che tấm ảnh đặt trên tủ đầu giường lại.

"Học Võ." Uông Tú Nga không chú ý tới động tác của anh, thấy con trai đang thay quần áo, bà ngồi xuống ghế quý phi ở trong phòng, ánh mắt nhìn về phía Cố Học Võ, vẻ mặt có chút dò xét: "Con lần này về họp một tuần hả?"

"Dạ."

"Ngày mai chủ nhật, con hiếm khi lại về, mẹ muốn con đi dạo phố với mẹ. Được không?"

Cố Học Võ cái xong cái nút áo sơmi cuối cùng rồi quay sang nhìn Uông Tú Nga, ánh mắt xoáy thẳng vào đáy mắt bà: "Chỉ đi dạo phố?"

"Đương nhiên chỉ là đi dạo phố." Uông Tú Nga cười có chút xấu hổ, ở công ty bà từ trước đến nay đều nói một không hai, nhưng đối với cậu con trai này lại vô cùng bất đắc dĩ.

Cố Học Võ cũng không biết giống ai, từ nhỏ cá tính đã quật cường. Nói một không hai. Bà là mẹ, tuy rằng không lao tâm vì chuyện học và linh tinh của anh như những người mẹ khác, nhưng đúng là bà với con trai cảm giác luôn không thân.

"Được." Cố Học Võ thản nhiên mở miệng. Nhìn thấy Uông Tú Nga nhẹ nhàng thở ra, anh nhẹ nhàng mở miệng: "Mẹ nói rồi đấy, chỉ đi dạo phố thôi."

"Đương nhiên, đương nhiên."Uông Tú Nga ho khan hai tiếng, chỉ chỉ bên ngoài: "Con về cũng vừa lúc, mau đi ăn cơm, con đợi một lát rồi ra ngay nhé."

"Biết rồi ạ."

Cố Học Võ nhìn thấy Uông Tú Nga rời đi thì quay trở lại phòng, cầm tấm ảnh để ở đầu giường lên, nhìn một lúc lâu, cuối cùng anh khẽ thở dài, đi vào thư phòng, mở cái ngăn kéo dưới cùng của bàn học bỏ tấm ảnh vào bên trong, rồi khóa lại.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Tả Phán Tình từ trong phòng siêu âm đi ra, vẻ mặt có vài phần mê hoặc huyền ảo kèm theo vài phần hưng phấn. Cô liếc nhìn Cố Học Văn một cái, vẻ mặt của anh cũng giống cô. Vươn tay nhéo nhéo lòng bàn tay anh, vẻ mặt cô có chút hoài nghi.

"Học Văn, vừa rồi anh có nghe thấy bác sĩ nói gì không?"

"Ừ." Cố Học Văn gật đầu, liếc nhìn Tả Phán Tình: "À, em cũng nghe thấy rồi?"

"Uhm." Tả Phán Tình gật đầu, có chút không thể tin được: "Anh nói xem. Sao lại là sinh đôi chứ? Quá thần kỳ."

"Con anh, có di truyền sinh đôi là chuyện rất bình thường."

"Hì hì." Tả Phán Tình nhịn không được mà cười ngây ngô, nhìn thấy ánh mắt người đi qua hành lang bệnh viện nhìn chằm chằm mình, cô thè lưỡi: "Ha ha. Rất bất ngờ. Thực sự làm cho em vừa kinh ngạc vừa vui mừng."

"Anh cũng vậy." Cố Học Văn lại nhớ đến lời vừa rồi bác sĩ nói mà cũng có chút lâng lâng: "Anh nghĩ ba mẹ biết được sẽ rất vui đó."

"Chắc chắn rồi." Tả Phán Tình xoa bụng: "Ha ha, thai song sinh. Thần kỳ quá."

"Đúng vậy. Em mang thai song sinh hèn gì cái bụng lớn như vậy."

"Đúng đó."Tả Phán Tình miệng cũng cong lên cười, nắm tay Cố Học Văn, tựa khuôn mặt nhỏ nhắn vào bờ vai của anh: "Ông xã, em rất vui."

"Anh cũng vậy." Cố Học Văn gật đầu, vươn tay cẩn thận che chở thắt lưng Tả Phán Tình: "Phán Tình, cám ơn em."

"Đồ ngốc." Tả Phán Tình cắn môi, trong mắt tràn đầy ý cười: "Anh nghe bác sĩ nói chưa đấy? Bác sĩ nói em bé tất cả đều rất bình thường. Trưởng thành cũng tốt. Hoàn toàn không có vấn đề."

"Đương nhiên." Con của Cố Học Văn anh, gen phải tốt nên tất cả đều bình thường.

Nắm tay Tả Phán Tình ra khỏi cửa bệnh viện, Cố Học Văn nhìn Tả Phán Tình: "Em có mệt không? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Anh làm quá rồi đó."

Tả Phán Tình xem thường anh: "Chỉ mới đi có một chút thôi mà, anh có cần phải vậy không?"

"Anh không phải sợ em mệt?" Cố Học Văn nhún vai: "Em đã không mệt thì chúng ta về nhà cũng được."

"Uhm." Tả Phán Tình đi theo Cố Học Văn về phía bãi đỗ xe, một chiếc benz màu trắng lúc này vừa vặn chạy vào bãi đỗ xe. Hai người theo bản năng né sang bên cạnh.

Xe dừng lại, Cố Học Văn nhìn thấy biển số xe mà sửng sốt một chút, rất nhanh, Trầm Thành từ trên xe xuống dưới, vòng sang bên kia mở cửa xe.

Tả Phán Tình cũng nhìn thấy, phát hiện Trầm Thành lại hoàn toàn không chú ý tới bọn họ đứng ở sau xe anh ta. Ánh mắt chỉ nhìn người trong xe. Từ trên xe có một người bước xuống, mái tóc dài cột thành một cái đuôi ngựa, trên người mặc một cái váy bầu màu trắng. Bụng cũng lớn như Tả Phán Tình.

"Chị dâu?" Người xuống xe kia không phải Kiều Tâm Uyển thì là ai?

Trong lòng bàn tay bị Cố Học Văn nhéo một chút, Tả Phán Tình phát hiện mình nói lỡ lời, lúc này Trầm Thành cũng đã nhìn thấy bọn họ, dìu Kiều Tâm Uyển đi tới bên này.

"Anh Văn. Chị Tình."

"Trầm Thành." Tả Phán Tình tuy rằng không phải lần đầu tiên thấy cảnh như vậy, có điều lúc này nhìn thấy vẫn thấy có chút kinh ngạc: "Xin chào."

Ánh mắt cô đảo qua bụng Kiều Tâm Uyển. Bụng của cô ấy so với cô còn lớn hơn một chút.

"Tâm Uyển."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển lần trước nghe nói Tả Phán Tình mang thai, có điều lâu rồi nên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô, ánh mắt đảo qua bụng cô: "Em đến bệnh viện này kiểm tra thai sản?"

"Đúng vậy." Tả Phán Tình gật gật đầu: "Bọn em vừa mới kiểm tra xong."

"Ừ." Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Văn bên cạnh cô vẻ mặt không chút thay đổi, cũng không nhiều lời, chỉ chỉ về hướng phòng khám bệnh: "Chị đi trước."

"Vâng."

"Anh Văn, bọn em đi vào trước." Trầm Thành vẻ mặt cười cười, kéo tay Kiều Tâm Uyển, một tay kia đỡ thắt lưng cô, đưa cô vào cửa bệnh viện.

Tả Phán Tình nhìn theo bóng dáng của hai người đó, lúc xoay người lại đột nhiên đối diện với tầm mắt của Cố Học Văn.

"Lần trước nghe Kiều Tâm Uyển nói chị ấy mang thai, thời gian sớm hơn em hai tháng, lúc đó chị ấy chưa ly hôn với anh họ?"

"Không biết." Cố Học Võ ly hôn lúc nào cũng không nói với người trong nhà, Cố Học Văn sau này mới biết thì làm sao có thể biết bọn họ đã ly hôn bao lâu?

Tả Phán Tình lại liếc nhìn hai người kia một cái, Trầm Thành một mực che chở Kiều Tâm Uyển, rõ ràng là hình ảnh rất ấm áp rất đẹp, nhưng dù sao cô vẫn thấy thiếu cái gì đó. Một ý nghĩa vô cùng không có khả năng nảy lên trong đầu, cô đột nhiên nói một câu: "Đứa con của Kiều Tâm Uyển không phải là của anh cả đó chứ?"

Cố Học Văn nhìn cô một cái, tức giận cú cô một cái: "Đầu óc em có vấn đề à."

Cố Học Võ ghét Kiều Tâm Uyển như vậy, chưa từng chạm vào chị ta, chị ta làm thế nào có thể mang thai con của Cố Học Võ?

"Đáng ghét." Cái cú kia tuy rằng rất nhẹ, cô cũng không đau, nhưng Tả Phán Tình rất không phục: "Sao nào? Em thấy hoàn toàn có thể đó. Kiều Tâm Uyển yêu Cố Học Võ như vậy thì làm sao có thể vừa ly hôn liền ở cùng Trầm Thành? Khả năng duy nhất chính là con chị ấy là của Cố Học Võ, chị ấy vì đứa con mới tìm một người cha hợp pháp."

Cách nói của cô là vô lý như vậy. Cố Học Văn quả thực nghe không nổi nữa: "Đi thôi, không liên quan đến em, em ít quan tâm đi."

"Không thú vị gì hết." Tả Phán Tình trừng mắt nhìn anh kéo tay mình, đi theo anh về phía chiếc xe việt dã: "Em cũng không phải là muốn xen vào việc của người khác. Em là muốn nhắc nhở ngươi. Lỡ như con chị ấy là của anh cả, vậy thì đó sẽ là cháu đích tôn của Cố gia đấy. . . . . ."

Thân phận đó so với hai đứa trong bụng cô còn quý giá hơn. Cũng không tin người Cố gia có thể bình tĩnh được. Tả Phán Tình nhìn thấy Cố Học Văn phút chốc dừng lại, ánh mắt sau đó quét về phía sau, lúc này đã không thấy bóng dáng Trầm Thành cùng Kiều Tâm Uyển đâu cả.

Ánh mắt tối sầm lại, anh không nói gì đưa Tả Phán Tình lên xe. Anh im lặng làm cho Tả Phán Tình hết hứng thú. Ngẫm lại cũng là, được rồi, Cố Học Võ ghét Kiều Tâm Uyển như vậy, có thể Kiều Tâm Uyển không thể chờ nổi mà theo Trầm Thành.

Dù sao yêu một người lâu quá mà không chiếm được đáp lại là mệt chết đi đích. Hơn nữa với cá tính lạnh lùng như Cố Học Võ chắc cũng sẽ không cho phép con mình lưu lạc bên ngoài đâu nhỉ?

Kiều Tâm Uyển mang thai cũng đã lâu, Cố Học Võ cũng nằm trong vòng luẩn quẩn. Như bây giờ xem ra chắc là không phải. Ha ha, nhất định không phải.

Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên xe, nhìn bản kết quả khám thai cầm trên tay. Mang thai hai mươi chín tuần, tất cả đều bình thường. Trên ảnh siêu âm, tay chân thai nhi đều đã thành hình. Có thể nhìn thấy rõ ràng tay chân và ngũ quan của em bé.

Đứa bé ở trong bụng đang nhắm chặt mắt. Cái miệng nhỏ nhắn mím lại, cô gần như có thể bắt đầu tưởng tượng dáng vẻ sau này của con.

"Không biết là con trai hay cô gái."

Trầm Thành nhìn thấy cô đang chăm chú thì liếc cô một cái, rồi nhìn đường phía trước.

"Không biết." Theo quy định, bệnh viện không thể nói cho ba mẹ biết giới tính của em bé. Cho nên, Kiều Tâm Uyển cũng không biết, có điều: "Tôi hy vọng là con trai."

"Vì sao?"Trầm Thành thật đúng là không biết Kiều Tâm Uyển cũng trọng nam khinh nữ.

"Không vì sao hết." Nếu là con trai thì sau này lớn lên sẽ giống ba nó, cương nghị lạnh lùng, sẽ không lụy vì tình. Nếu sinh một cô con gái giống như cô cả đời khổ sở vì tình thì tàn nhẫn quá, không đáng.

Đột nhiên cô cảm thấy mình suy nghĩ nhiều quá. Chuyện tương lai ai mà có thể biết được. Cho dù là con trai gặp phải một cô gái trong lòng đã có người khác thì cũng sẽ đau khổ vì tình như vậy thôi.

Phía trước vừa vặn là đèn đỏ, Trầm Thành đạp phanh, quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển đang suy nghĩ mông lung, trong mắt hiện lên một tia đau lòng.

"Tâm Uyển, em lại nghĩ đến anh ấy?"

"Không có." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Tôi đã không nghĩ đến lâu rồi."

Phải không? Trầm Thành không nói, nếu không phải còn đang nghĩ, vì sao không đồng ý với lời cầu hôn của anh ta? Phải biết rằng bụng cô càng lúc càng lớn, nếu không kết hôn, cái bụng lớn như vậy. . . . . sẽ bị người ta chê cười mất thôi.

"Vừa rồi gặp anh Văn, em nói xem anh ấy có nói cho Cố Học Võ chuyện em mang thai không?"

Chuyện Kiều Tâm Uyển mang thai, cô cũng không có cố ý giữ bí mật. Chỉ cần có người có tâm thì đều biết. Có điều người trong Cố gia, nhất là hai anh em Cố gia là vẫn chưa biết.

Cố Học Văn không phải ngu ngốc, bụng Kiều Tâm Uyển lớn như vậy, e là trong lòng anh nhất định sẽ nghi ngờ, nghi đứa bé là của Cố Học Võ, đến lúc đó lại phiền toái.

"Không biết." Kiều Tâm Uyển cũng hiểu chút ít về tính khí Cố Học Văn nhưng cũng không chắc lắm: "Nói thì nói, tôi không sợ."

"Nhưng mà. . . . . ."Trầm Thành ít nhiều vẫn hiểu cá tính của Cố Học Võ, anh là trưởng tử của Cố gia. Nếu Kiều Tâm Uyển mang thai vậy anh sẽ có phản ứng gì, thật sự không ở trong vòng dự liệu của anh ta.

"Không nhưng gì hết." Kiều Tâm Uyển đem bản báo cáo cẩn thận cất vào trong túi, mỗi lần kiểm tra, cô đều cẩn thận cất bản báo cáo đi, chờ cục cưng trưởng thành, sẽ cho cục cưng xem.

Ngẩng đầu lên, phía trước đã là đèn xanh, ý bảo Trầm Thành lái xe, giọng nói đẹp đẽ có vài phần nghiền ngẫm: "Biết thì sao? Đứa bé cũng không phải của anh ta."

À. . . . . .

Trầm Thành im lặng, phía sau vang lên tiếng còi xe buộc anh ta nhấn chân ga, cũng không có nói trên đời Cố Học Võ ghét nhất là bị người khác lừa gạt. Nếu không thì đã không hận Kiều Tâm Uyển nhiều năm như vậy, hận đến chết.

Nếu cho anh biết Kiều Tâm Uyển mang thai, chỉ sợ. . . . . .

Chuyện sau đó, Trầm Thành không dám tưởng tượng. Lúc này chỉ có thể chuyên tâm lái xe, cẩn thận đưa tổ tông ở bên cạnh này về nhà.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cuối tuần.

Kiều Tâm Uyển từ cửa hàng bách hóa đi ra, nhìn thấy lầu trên lầu dưới đều kín người hết chỗ thì hơi hơi cong khóe môi.

Bách hóa Kiều thị ở Bắc Đô cũng coi như có danh tiếng. Liên tục mở mấy chuỗi chi nhánh, gần đây đồng loạt tổ chức hoạt động chức mừng một năm hoạt động trên cả nước, lại đúng vào dịp cuối tuần. Theo tình huống hiện tại xem ra, mức độ sôi động của hai ngày này lại có thể làm tăng thêm chuỗi thành tích của cô. Điều này khiến cô thật sự vui vẻ.

"Chị." Kiều Kiệt lúc này vừa vặn nhìn thấy cô đi ra, chạy nhanh tới đỡ tay cô: "Chị làm gì đó, bụng đã lớn vậy rồi còn tự chạy đến? Có chuyện gì thì cứ nói em một tiếng không phải được rồi sao?"

"Không sao." Kiều Tâm Uyển khoát tay áo: "Chị chỉ là mang thai chứ có phải đổ bệnh đâu. Không có gì mà."

"Thôi cho xin." Kiều Kiệt tuy rằng đã thay đổi không ít, nhưng vẻ cà lơ phất phơ vẫn còn chút ít trên người: "Trong bụng chị chính là bảo bối đời thứ ba của Kiều gia chúng ta. Chị kiềm chế chút đi. Chị đích thân vi hành như vậy là lo lắng cho em hay là khinh thường người em trai này đấy hả?"

"Chị nào dám." Kiều Tâm Uyển quay đầu đi, nhìn thấy Kiều Kiệt gần đây tiến bộ thần tốc: "Em trai chị hiện tại có khả năng như vậy, chị cũng không dám khinh thường em."

"Vậy chị phải đi nghỉ ngơi. Được rồi, nơi này có em rồi." Kiều Kiệt vỗ vỗ ngực: "Chị để lại một trăm hai mươi trái tim đi. Cam đoan không xảy ra một chút sai lầm."

"Được rồi." Kiều Tâm Uyển đã đi hai tầng nên đúng là có hơi mệt: "Chị xuống quán cà phê dưới lầu ngồi một chút, lát nữa em tới tìm chị cho chị đi ké em về nhà."

"Được rồi." Kiều Kiệt gật đầu, từ sau khi Kiều Tâm Uyển mang thai, người trong nhà không cho cô lái xe. Bởi vì tình trạng của cô đặc biệt nghiêm trọng. Vừa nôn nghén, vừa thiếu máu. Tình trạng này phải an dưỡng nhiều thời gian lắm mới tốt lên được. Hiện tại đã thành thói quen, muốn đi đâu cũng có người đưa rước.

Kiều Tâm Uyển cũng bất đắc dĩ, thật ra cô không phải là một thiên kim đại tiểu thư yếu đuối. Có điều mọi người dường như đều thích xem cô như thiên kim đại tiểu thư để mà đối đãi. Cầm lấy túi, cô xoay người đi về hướng quán cà phê.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ đi theo Uông Tú Nga lên lầu. Nhìn đến cái biển hiệu kia thì sửng sốt một chút. Cùng Uông Tú Nga xem đồ nữ, xem đồ nam thì cũng được đi nhưng sao đến tiệm đồ dùng mẹ và bé cũng phải đi xem?

"Học Võ. Phán Tình mang thai cũng sáu tháng rồi, con nói mẹ nên tặng chút gì cho con của con bé nhỉ?"

Cuộc sống thường ngày đã có Trần Tĩnh Như chăm sóc. Chi phí ăn mặc gì dì đó không tới lượt bà quan tâm, nhưng dù sao cũng phải bàt tỏ một chút thành ý của bác gái.

Cố Học Võ trên mặt toát lên chút mất kiên nhẫn. Trời biết anh ghét nhất là đi dạo phố. Hơn nữa đối với mấy chuyện này anh cũng không hiểu.

"Con không biết, tự mẹ coi đi."

Uông Tú Nga không nói gì, liếc mắt nhìn con mình, từ nãy đến giờ, mặc kệ bà xem cái gì hỏi cái gì con trai cũng trả lời y như vậy.

Con không biết, tùy mẹ.

Cũng không tệ lắm. Mẹ thích là được.

Con không biết, mẹ tự xem đi.

Quay đi quay lại cũng chỉ có ba câu này, so với đi dạo phố cùng Cố Chí Cương còn thảm hơn, Cố Chí Cương tuy rằng không thích đi dạo phố chỉ là muốn ra ngoài với bà nhưng ít nhất cũng cho bà một chút ý kiến. Uông Tú Nga bất đắc dĩ, đi đến tiệm đồ dùng mẹ và bé bắt đầu nhìn ngắm.

"Học Võ, cái này đẹp không?"

Uông Tú Nga cầm lấy một cái quần lót giơ lên cho Cố Học Võ xem. Cố Học Võ không có đường nào để tránh. Cái quần màu hồng hồng, nhìn rất ngây thơ. Khóe môi lại rủ xuống vài phần.

Uông Tú Nga không hỏi, tự mình xem lấy. Nhưng trong lòng thật sự là khó chịu.

"Học Võ. Phán Tình đã mang thai sáu tháng rồi, chừng nào thì con mới ẹ ôm cháu hả?"

". . . . . ."

Im lặng, đối với vấn đề này, Cố Học Võ từ chối trả lời. Uông Tú Nga cự tuyệt nhân viên cửa hàng ở bên cạnh đang muốn giới thiệu hàng với bá, ánh mắt nhìn Cố Học Võ: "Con là trưởng tử của Cố gia đấy."

Bà không hiểu được vì sao Cố Học Võ lại không chịu kết hôn: "Mẹ nói con với Kiều Tâm Uyển cũng ly. . . . . ."

"Mẹ." Cố Học Võ nhíu mày, sắc mặt lạnh đến không thể lạnh hơn: "Mẹ có muốn đi nữa không? Không đi nữa thì còn về trước."

"Con. . . . . ." Uông Tú Nga tức tối. Nhìn xem bà sinh được một thằng con tốt quá ha: "Con cả năm hiếm khi về nhà vài lần, mẹ bảo con đi dạo phố với mẹ mà con cũng không chịu sao?"

Cố Học Võ trầm mặc nhìn Uông Tú Nga lấy ở phía sau cái giá ra hai bộ quần áo trẻ con, anh vội vàng cầm tới chỗ nhân viên cửa hàng: "Gói lại giúp tôi."

"Học Võ?" Uông Tú Nga muốn nói cái gì, Cố Học Võ lại tùy tay cầm thêm mấy thứ, lúc trả tiền anh cũng báo địa chỉ nhà nhờ nhân viên cửa hàng gọi người mang qua.

"Mẹ còn muốn mua gì không?"Cố Học Võ quay sang nhìn Uông Tú Nga.

"Mẹ đi mệt rồi, chúng ta đi đâu đó ngồi một chút đi."

"Dạ." Cố Học Võ gật đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua: "Mẹ muốn đi đâu ngồi?"

"Anh ơi. Chỗ dưới lầu có quán cà phê, cũng không tệ đâu. Hai người có thể tới đó nghỉ ngơi. Trà bánh buổi chiều của quán rất dễ ăn."

Nhân viên cửa hàng đúng lúc trả lời, Cố Học Võ gật gật đầu, nhìn Uông Tú Nga: "Mẹ, chúng ta đi thôi."

"Ừ." Uông Tú Nga cười cười với nhân viên cửa hàng, đi theo Cố Học Võ về phía quán cà phê dưới lầu.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Quán Mễ Mễ Tiểu Trạm ở dưới lầu cửa hàng bách hóa là chỗ Kiều Tâm Uyển thích nhất, vừa vào cửa đã có thể ngửi thấy mùi cà phê thơm lừng. Hiện tại cô đang mang thai nên không thể uống cafe. Nhưng vẫn không ảnh hưởng đến niềm yêu thích của cô đối với cà phê. Quan trọng hơn là, món điểm tâm ngọt của quán này làm rất ngon. Bánh ngọt cùng điểm tâm nhỏ đều được nướng và bán ngay tại chỗ, kỹ thuật nướng của đầu bếp cũng rất tốt. Điểm tâm nướng ra rất hợp khẩu vị Kiều Tâm Uyển.

Thật ra trước kia cô cũng không thích ăn bánh ngọt, có điều từ mang thai lúc sau, khẩu vị của cô cũng có chút thay đổi. Rất thích ăn đồ ngọt.

Gọi hai phần điểm tâm nhỏ kèm theo một một ly sữa lắc. Kiều Tâm Uyển lấy cuốn sổ tay dành cho phụ nữ có thai ra lật xem. Bình thường đi làm bận rộn, về đến nhà lại mệt, rất nhiều lúc còn bị tiểu quỷ trong bụng dày vò, một cuốn sổ tay dành cho phụ nữ có thai đọc ba tháng mà vẫn chưa đọc được một nửa.

Bởi vì chuyên tâm đọc sách, lại đưa lưng về phía cửa ngồi, cô không nhìn thấy được sau khi cô vào cửa không lâu thì cũng có người vào. Lật vài tờ, vừa vặn nhìn thấy mục những điều cần phải chú ý khi mang thai bảy tháng rưỡi, lúc này phục vụ đưa điểm tâm cô gọi lên, cô ngẩng đầu: "Cám ơn."

Cô buông cuốn sổ tay dành cho phụ nữ có thai xuống tính nhấm nháp điểm tâm lại nhớ tới mình chưa có rửa tay. Vây là lại đứng lên, cô đi về phía toilet. Sau khi mang thai còn có một cái phiền toái chính là không có việc gì cũng thường xuyên đi WC. Có khi một tiếng mà phải đi mấy lần. Bác sĩ nói là do tử cung chèn ép bàng quang.

Cô có chút bất đắc dĩ, mang thai đúng là vất vả. Rửa tay xong cô đang muốn rời đi, lúc đi đến chỗ rẽ thì lúc này một bóng người cũng vừa lúc đi về hướng bên này.

Không nghĩ tới chỗ rẽ sẽ có người đi tới, Kiều Tâm Uyển lập tức không kịp phòng bị mà ngã qua phía bên cạnh. Nghĩ đến đứa con trong bụng, cô quýnh lên, vươn tay theo bản năng muốn bắt lấy cái gì đó. Một đôi bàn tay to đúng lúc đỡ lấy cô miễn cho cô số kiếp ngã sấp xuống.

Cố gắng ổn định thân thể, cô đứng thẳng dậy, chắc chắn sẽ không ngã nữa cô mới ngẩng đầu.

"Cám ơn. . . . . ."

Từ anh ở phía sau còn chưa kịp nói đã biến mất ở trong miệng, đưa mắt nhìn về người vừa đột nhiên xuất hiện mà trong tích tắc cô nghĩ mình nhìn nhầm.

Cố Học Võ?

"Cố Học Võ?"

Trên gương mặt anh tuấn của Cố Học Võ có vài phần lạnh lùng. Ánh mắt nhìn thấy trong mắt Kiều Tâm Uyển có chút mù mịt thì hơi hơi ninh mày, sau khi chắc chắn người được đỡ sẽ không ngã sấp xuống mới buông tay ra, lui ra phía sau một bước.

Sự chán ghét trong mắt rất rõ ràng. Nhưng chỉ có một chút, rất nhanh đã lướt qua Kiều Tâm Uyển rời đi, cũng không chú ý đến bụng Kiều Tâm Uyển.

Quần trắng phóng khoáng, vạt áo rộng thùng thình, chỗ bụng đã căng lên cũng giống như Tả Phán Tình. Dưới chân mang một đôi giày xăng-đan đế bằng. Lúc này bởi vì vừa đứng vững nên hai tay của cô theo bản năng vẫn che lấy phần bụng.

Tất cả hiện tượng đều minh chứng một việc, chính là cô có thai?

Kiều Tâm Uyển mang thai?

Ánh mắt Cố Học Võ trong nháy mắt trở nên sắc bén lên, hơi hơi nheo lại, hai tròng mắt quét về phía Kiều Tâm Uyển. Ở trong mắt cô, có thể nhìn ra sự kinh ngạc, mê hoặc, còn có một chút hoang mang chợt lướt qua.

Chút hoang mang đó tới nhanh mà đi cũng nhanh, đôi mắt cô nháy mắt trở lại bình tĩnh, muốn làm như không có việc gì xoay người rời đi. Cố Học Võ lại phút chốc tới gần, vươn tay tóm lấy tay cô.

"Cô mang thai." Đây là sự thật, câu khẳng định.

Kiều Tâm Uyển không nghĩ sẽ gặp lại Cố Học Võ. Ngày hôm qua sau khi gặp Tả Phán Tình và Cố Học Văn tuy rằng bảo mình phải trấn định, ở trước mặt Trầm Thành nói nói cười cười nhưng sau khi về nhà cả một buổi tối cô không ngủ ngon giấc. Cả buổi tối cô đều mơ thấy Cố Học Võ bảo cô bỏ con sau đó ly hôn.

Sau khi tỉnh lại, điều đầu tiên cô nghĩ đến là nếu Cố Học Võ biết thì phải làm sao.

Bất an cả buổi, trằn trọc khó ngủ.

Đến lúc trời sáng rốt cuộc cô lại nghĩ Cố Học Võ ở thành phố C, ít khi về. Cho dù có về cũng sẽ không gặp được. Cho dù gặp được, chỉ cần cô không thừa nhận, anh cũng không có biện pháp bắt bí cô. Lúc này cô mới ngủ được.

Cứ nghĩ đến chuyện vẫn chưa phải đối mặt, cũng chưa từng nghĩ mới đó đã gặp Cố Học Võ. Điều này khiến cô có chút bối rối.

Cho dù đã chỉnh đốn cảm xúc rất nhanh, nhưng cô vẫn có chút lo lắng, lo Cố Học Võ sẽ nhìn thấy. Mà lúc này anh lại đang kéo tay cô, trên gương mặt lạnh như băng tràn đầy nghiêm túc cùng sắc bén, cô đột nhiên không thấy sợ nữa.

Ngẩng đầu lên, cô buộc mình dũng cảm đối diện với anh, vẻ mặt quật cường mà tiêu sái: "Đúng vậy. Tôi mang thai. Có vấn đề gì sao?"

4. Chương 4: Lại Lừa Anh

Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu lên, buộc mình phải dũng cảm đối diện với anh. Vẻ mặt quật cường mà tự nhiên: "Đúng vậy. Tôi mang thai. Có vấn đề gì không?"

"Kiều Tâm Uyển." Ba chữ kia dường như là phát ra từ kẽ răng. Sắc mặt Cố Học Võ u ám tới cực điểm. Trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh mấy tháng trước Kiều Tâm Uyển còn ở trước mặt anh mở hộp thuốc tránh thai. Trực giác đầu tiên chính là Kiều Tâm Uyển lại đùa giỡn mình.

"Cô cũng to gan lắm."

Cũng dám lừa anh? Suy nghĩ đó làm cho sắc mặt Cố Học Võ vô cùng u ám, khó coi làm cho người ta sợ hãi.

"Cố Học Võ." Tay của Kiều Tâm Uyển bị Cố Học Võ nắm đến đau cũng giống như những lần trong quá khứ. Anh luôn nhìn cô với ánh mắt cứ như là nhìn một con rệp vậy.

Đáng tiếc. Kiều Tâm Uyển đột nhiên nở nụ cười diễm lệ, ánh mắt chợt lóe sáng. Ngẩng đầu với gương mặt tràn đầy quật cường nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Học Võ. Hàm răng đều tăm tắp ở dưới ngọn đèn hành lang càng trắng sáng hơn làm cho nụ cười càng mê người.

"Anh tức giận cái gì chứ? Đứa bé này cũng không phải của anh."

Ánh mắt thâm thúy của Cố Học Võ hơi hơi nheo lại nhìn chằm chằm khuôn mặt Kiều Tâm Uyển có chút hoài nghi. Ánh mắt đảo qua bụng Kiều Tâm Uyển: "Không phải của tôi?"

Cô muốn lừa ai? Cô nghĩ rằng lừa tôi dễ thế sao?

"Đương nhiên. Tôi nghĩ anh cũng không mạnh mẽ như vậy một lần đã trúng."

Cố Học Võ chớp mắt, bên trong bắt đầu dồn lên đầy giông tố. Tay Kiều Tâm Uyển càng đau hơn, trong lòng thắt lại, dùng sức rút tay ra, nhìn vẻ mặt của anh có phần đắc ý: "Tôi mới mang thai sáu tháng thôi."

Cao giọng nói, cô kéo khóe miệng, làm ình nhìn thực hạnh phúc: "Đây là con của Trầm Thành."

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển đứng bất động ở đó. Ánh mắt đảo qua bụng Kiều Tâm Uyển, độ to cũng xấp xỉ Tả Phán Tình. Tả Phán Tình hình như cũng là mang thai tháng thứ sáu.

Trên mặt giảm đi một phần tức giận, nhưng nhìn thấy sự đắc ý trên mặt Kiều Tâm Uyển trong mắt anh lại hiện lên một tia khinh thường.

Từng nói yêu anh biết bao nhiêu, kết quả vừa ly hôn xong liền leo lên giường Trầm Thành. Hiện tại đứa bé cũng lớn rồi mà vẫn chưa nghe Trầm Thành nói sẽ kết hôn.

Trong xoang mũi 'hừ' lạnh một tiếng, cũng không nhìn cô, lướt qua cô đi vào trong toilet. Kiều Tâm Uyển không phải không cảm nhận được ánh mắt của Cố Học Võ, trong lòng cô rõ ràng biết anh nghĩ cô như thế nào. Cô cũng không nghĩ muốn lằng nhằng nữa.

Định kiến là điều đáng sợ nhất trên thế giới này. May mà anh tin những gì cô nói, điều này làm cho cô nhẹ nhàng thở ra. Sau khi bóng dáng của anh biến mất ở chỗ rẽ, cô cảm thấy sức lực toàn thân đều đã cạn kiệt. Đứng bất động ở đó, trên cánh tay dường như còn lưu lại dấu tay của Cố Học Võ, cô thấy hơi đau.

Trong mắt anh vừa mới chợt lóe lên tia dữ tợn, độc ác đã làm cho cả người cô mềm nhũn. Không đứng vững được. Một bàn tay kịp thời đỡ thắt lưng của cô. Cô sửng sốt một chút, quay sang liền nhìn thấy Kiều Kiệt không biết vì sao lại đến đây, còn đứng phía sau cô.

"Chị. Phục vụ nói chị đã đứng trước toilet cả buổi."

"Chị không sao." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Đi thôi."

"Không có việc gì chứ?" Nhìn bộ dạng này không giống với không có việc gì: "Chị về uống nhiều canh chút đi. Về nhà em phải bảo dì Trần giúp chị bồi bổ thật tốt mới được."

"Chị không sao mà." Kiều Tâm Uyển đi theo anh ta rời đi, Kiều Kiệt trở mình một cái xem thường: "Vâng, nếu em không chăm sóc chị cho tốt thì anh Thành lại lo lắng. Đi thôi."

Kiều Tâm Uyển không có ý kiến, theo Kiều Kiệt rời đi. Phía sau chỗ rẽ Cố Học Võ vừa mới đi ra, nghe được đoạn đối thoại của hai người thì lông mày vừa nhăn lại giờ hơi hơi giãn ra. Đi ra phía trước quán cà phê.

Dựa vào cửa kính bên ngoài, Kiều Tâm Uyển nhìn thấy trước mắt là những món điểm tâm đẹp đẽ, nhưng cô lại không có hứng, một chút cũng ăn không vô. Cầm cốc sữa uống một ngụm, cảm thấy được có chút chua chua. Tay cầm chiếc cốc nắm lại thật nhanh, đầu ngón tay trở nên trắng bệnh. Tim đập thật nhanh.

"Chị?" Kiều Kiệt đang uống cà phê, nhìn thế nào cũng thấy Kiều Tâm Uyển có chút không ổn: "Chị làm sao vậy? Chị không sao chứ?"

Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu, cố gắng bình phục nhịp tim đang đập quá nhanh của mình. Lúc này cảm giác được đứa bé trong bụng đá cô một cái, sắc mặt cô càng trắng thêm vài phần.

Có phải con cũng cảm giác được hay không? Cố Học Võ ghét con?

Đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng, cô cảm giác chỗ thai đạp kia một chút, dường như có thể nhìn thấy cục cưng ở trong bụng cô đang luyện quyền cước.

"Bé cưng ơi. . . . . ."

Một đứa con, đứa con của cô. Một đứa con mà sau này lớn lên sẽ không co ba. Bàn tay nắm chặt lấy nhau, vì sao rõ ràng đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng vẫn thấy chua xót như vậy?

"Chị?" Kiều Kiệt nhìn Kiều Tâm Uyển, cô như thế này thật sự không bình thường. Phát hiện Kiều Tâm Uyển vẫn không phản ứng, cậu buông cốc cafe đang định nói cái gì thì ánh mắt lại nhìn thấy Cố Học Võ đi từ toilet ra.

Không trách được. Trong lòng đã có đáp án, Kiều Kiệt nhịn không được liền cho Cố Học Võ một ánh mắt xem thường. Nếu không phải quan hệ giữa hai nhà cho tới nay vẫn tốt đẹp thì khi nhìn anh ức hiếp chị mình như vậy, anh ta thực sự kích động muốn đấm anh hai phát.

Cố Học Võ vừa ra liền cảm thấy ánh mắt xem thường của Kiều Kiệt, cũng không để ý tới bình tĩnh đi về chỗ Uông Tú Nga. Nhưng lúc này ở đó ngoài Uông Tú Nga còn có hai người khác. Cố Học Võ sửng sốt một chút, cả người cũng đứng bất động.

Uông Tú Nga nhìn thấy anh đi ra, vẻ mặt có phần xấu hổ nhưng rất nhanh vươn tay, ý bảo Cố Học Võ ngồi xuống: "Học Võ thật khéo. Mẹ nói đi dạo phố liền gặp dì Lý, lại đây chào dì một tiếng đi."

"Dì Lý." Cố Học Võ ngồi xuống cạnh Uông Tú Nga, giọng nói không cao cũng không thấp, nghe không ra lúc này đang suy nghĩ như thế nào.

"Ừ ừ. Quả nhiên là tuấn tú lịch sự." Dì Lý nhìn Cố Học Võ vô cùng vừa lòng gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Uông Tú Nga: "Chị Cố thật sự rất có phúc đó."

"Làm gì có, con gái của chị cũng rất tài giỏi mà."

Uông Tú Nga được người ta khen con mình nên rất vui, nhiệt tình nhìn Lý Lam giới thiệu với Cố Học Võ.

"Học Võ. Đây là con gái dì Lý tên là Lý Lam."

“Lý Lam, đây là con bác, Cố Học Võ.”

“Thị trưởng Cố xin chào.” Khóe môi Lý Lam giương lên, cười yếu ớt, vươn tay với Cố Học Võ: “Không ngờ chúng ta lại hữu duyên như vậy.”

Cố Học Võ nhìn nụ cười trên mặt cô ta, gương mặt không chút thay đổi vươn tay bắt tay cô ta, cảm giác được đầu ngón tay của cô ta xẹt qua lòng bàn tay của mình, lông mày anh nhăn chặt lại, rút tay về, ngồi vào chỗ cầm tách cà phê uống một ngụm.

“Sao vậy? Hai đứa quen nhau à?” Uông Tú Nga cũng không chú ý tới sự mờ ám giữa Lý Lam và Cố Học Võ. Toàn bộ sự chú ý đều bị lời nói của Lý Lam hấp dẫn.

“Cháu và thị trưởng Cố từng gặp mặt một lần.” Lý lam cười yếu ớt giải thích: “Mấy ngày trước cháu đi Bắc Đô công tác, trở về thì đi cùng máy bay thị trưởng Cố.”

“Vậy à? Vậy thì đúng là rất khéo.” Uông Tú Nga nhìn vô cùng vui vẻ: “Hai đứa thật đúng là hữu duyên đó.”

“Đúng vậy, rất hữu duyên.” Lý Lam phụ họa, Uông Tú Nga lại vỗ vỗ tay có chút quở trách nhìn Lý Lam.

“Cháu cũng thật là, sao cứ gọi là thị trưởng Cố vậy? Đây cũng không phải ở trong quan trường. Hơn nữa về Bắc Đô cái chức thị trưởng đó cũng đâu có tính? Cháu cứ gọi tên nó là được rồi.”

Lý Lam không có đáp lời, nhìn gương mặt lạnh lùng của Cố Học Võ, hơi hơi cắn môi dưới, vẻ mặt có chút chần chờ: “Cái này, không hay lắm đâu.”

“Không có gì là không tốt, cũng chỉ là một cái tên thôi mà.” Tuy rằng điều kiện của con mình không tồi nhưng dù sao cũng đã từng ly hôn. Uông Tú Nga càng nhìn Lý Lam càng vừa lòng. Gia thế tốt, diện mạo cũng tốt. Về sau nhất định sẽ là vợ hiền trợ giúp Cố Học Võ.

Uông Tú Nga quay sang nhìn Cố Học Võ, đối với cái mặt lạnh của con trai đúng là không thể chịu được: “Học Võ, con nói xem.”

Cố Học Võ nhìn Lý Lam, gương mặt đã không còn tươi cười, có chút thận trọng nhìn anh, bộ dáng đó rất giống một con nai con đang hoảng sợ.

“Chỉ là một cái tên, gọi tên được rồi.”

“Cám ơn Học Võ.” Lý Lam biết nghe lời, trên mặt có phần thẹn thùng, có phần e lệ. Uông Tú Nga nhìn thấy cảnh này thì vô cùng vui vẻ, nhìn bà Lý một cái.

Bà Lý đột nhiên vỗ vỗ tay: “A. Tôi phải đứng lên thôi, vừa rồi tôi có đi lên xem mấy món trang sức mới của Chu thị. Chị Cố chị có muốn đi xem với tôi không?”

“Được.” Uông Tú Nga đứng dậy đi theo: “À phải, cháu dâu tôi đang làm ở trang sức Chu thị đấy.”

“Thật hả? Vậy thì đúng là quá giỏi. Chúng ta đi xem đi.” Bà Lý đã định đứng lên đi ra ngoài. Lý Lam cũng định đứng lên thì bà Lý đã xua tay.

“Tiểu Lam a? Con nói chuyện với Cố Học Võ đi. Hai bà già chúng ta đi dạo phố, bọn trẻ các con sẽ thấy không thú vị đâu.”

“Đúng vậy, Học Võ.” Uông Tú Nga cũng mở miệng: “Vừa rồi muốn con theo mẹ dạo phố mà cứ làm như là lấy mạng của con vậy. Bây giờ con đừng đi theo mẹ nữa, ngồi nói chuyện với Lý Lam đi. Lát nữa chúng ta quay lại.”

“Đi thôi.”

“Đi.” Uông Tú Nga sợ con mình sẽ đổi ý mất hứng bèn kéo bà Lý đi ra ngoài. Thậm chí không nhìn thấy chị em Kiều Tâm Uyển đang ngồi ở cách đó không xa.

Kiều Kiệt thì ngược lại nhìn thấy Uông Tú Nga, hàng lông mày nhíu lại, quay sang nhìn đằng sau, từ góc độ này mà nhìn thì chỉ nhìn thấy một bên mặt của Cố Học Võ, còn có cô gái ngồi đối diện anh.

Chậc chậc, Kiều Kiệt lập tức liền hiểu được là chuyện gì xảy ra. Quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển đang ngẩn người thì trong lòng có chút tức giận. Vươn tay vẫy vẫy trước mặt cô.

"Chị."

"Hở." Kiều Tâm Uyển đang trầm tư lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy gương mặt Kiều Kiệt phóng đại ở trước mặt mình. Cô có chút giật mình lùi ra phía sau, vỗ vỗ ngực.

"Kiều Kiệt, em làm gì vậy?"

"Em làm gì hả?" Kiều Kiệt không chịu nổi bộ dạng này của Kiều Tâm Uyển: "Em mới là người hỏi chị đang làm gì mới đúng, em ngồi đối diện chị cả buổi mà chị cũng không nhìn đến."

"Chị? Chị đương nhiên có nhìn." Kiều Tâm Uyển mất tự nhiên cầm cốc sữa lên uống một ngụm. Ánh mắt cũng thấy được Cố Học Võ đang ngồi ở quán cà phê bên kia. Còn có một cô gái ngồi đối diện anh. Khuôn mặt đó thực sự khiến Kiều Tâm Uyển sửng sốt.

Cái cốc đang cầm trong tay nhẹ bẫng, đổ lên bàn. Kiều Kiệt nhanh tay lẹ mắt bắt được. Vẻ mặt có vài phần bất mãn.

"Chị? Chị có tiền đồ chút được không?" Anh ta buông cái cốc, nhìn thấy chất lỏng màu trắng trên tay Kiều Tâm Uyển thì lại nhíu mày.

Có phải đàn ông trên thế giới đều chết sạch rồi không? Đối với Trầm Thành si tình thì Kiều Tâm Uyển làm như không thấy. Trong mắt chỉ nhìn thấy một mình Cố Học Võ. Người ta thích chị ấy thì thôi đi. Vấn đề là căn bản người ta không thích chị, vậy thì cần gì phải như vậy.

5. Chương 5: Xử Lý Rác

"Em, em nói linh tinh gì vậy." Rút khăn tay ra lau tay, lý do cô lo lắng, Kiều Kiệt sẽ không hiểu được. Dù sao bốn năm trước anh ta còn đang học đại học thì làm sao mà biết được?

Ngẩng đầu, vừa nhìn thoáng qua, lúc này, Kiều Tâm Uyển liền nhìn thấy rất rõ ràng. Chu Oánh? Người phụ nữ đó có phải là Chu Oánh? Móng tay cô bấm thật sâu vào trong lòng bàn tay. Chu Oánh kia không phải đã đi rồi sao? Tại sao lại trở về?

Tim đập mạnh và nhanh. Tâm tình Kiều Tâm Uyển vừa mới yên tĩnh trở lại, sau khi nhìn thấy người trước mặt thì lại một lần nữa thất thần.

"Chị." Kiều Kiệt không chịu được nữa, đứng lên đi đến bên cạnh Kiều Tâm Uyển, đỡ lấy người cô: "Đi thôi, về nhà."

"Kiều Kiệt, chị. . . . . ."

Ánh mắt theo ý thức lại nhìn về phía Cố Học Võ. Lần này thì cô đã nhìn thấy rõ ràng hơn. Chu Oánh hoàn toàn khác với cái vẻ luôn e dè, ngượng ngùng, nhút nhát của bốn năm trước. Người hiện tại vẫn là khuôn mặt đó, nhưng có thêm vài phần tự tin, ung dung. Quần áo phối trên người rất phù hợp. Nếu nói Chu Oánh của bốn năm trước là một con vịt xấu xí, vậy thì người hiện tại chỉ có thể gọi là thiên nga.

Cô ta đúng là đã thực hiện được lời đã hứa, làm ình trở nên mạnh mẽ. Cô ta xuất hiện lúc này là muốn quay về với Cố Học Võ sao?

Vì cái gì? Rõ ràng đã chuẩn bị tốt, rõ ràng đã quyết tâm cho lễ đính hôn mà vào lúc này tất cả lại sụp đổ tan tành. Ý thức đang rơi vào trạng thái mê man nên cô không nhìn thấy ánh mắt của Lý Lam lướt qua mình, mà cô cũng không để ý tới Kiều Kiệt đưa cô về nhà bằng cách nào. Cõi lòng vừa cố gắng tỉnh táo lại, lúc này, đột nhiên rối loạn. Không thể nào bình tĩnh được nữa.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển về đến nhà vừa ném túi sách xuống đã muốn đi ra ngoài, Kiều mẹ thấy vậy liền chạy nhanh tới gọi cô lại: "Tâm Uyển. Con đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài một chút."

"Đi đâu?" Kiều mẹ nhìn con gái ngày nào cũng không có tập trung học bài: "Tâm Uyển, lần trước con làm bài thi toán không được tốt, ba con đang rất tức giận. Con còn không mau về phòng học bài."

"Không thích. Không phải đã đạt tiêu chuẩn sao?" Kiều Tâm Uyển mất kiên nhẫn phất phất tay: "Mẹ, ,mẹ đừng nói nữa, lần sau con cố gắng không phải được rồi sao."

Cũng không nhìn Kiều mẹ ở phía sau đang bất đắc dĩ thở dài, cô chạy thật nhanh ra ngoài. Cô muốn đi tìm Cố Học Võ. Cố Học Võ hiện tại đã vào đại học, lần trước nghe chị Học Mai nói, có rất nhiều nữ sinh thích Cố Học Võ. Hôm nay lại nghe Trầm Thành nói. Anh ấy nói nhìn thấy có nữ sinh đưa thư tình cho Cố Học Võ.

Bộ dạng anh đẹp trai, lại là hội trưởng hội sinh viên. Thật chán ghét, lỡ anh không kịp chờ cô lớn đã nên cùng với cô gái khác……

Không không không, không được, Cố Học Võ là của cô.

Tuy rằng Kiều Tâm Uyển ít tuổi, nhưng ý chí rất kiên định. Chỉ cần cô xem đó là mục tiêu thì nhất định sẽ đạt được. Cô nhất định phải làm Cố Học Võ biến thành của cô.

Hôm nay là thứ sáu, bài tập ngày mai làm cũng được. Cô quyết định phải nhanh chân đến xem có phải Cố Học Võ ở trường được rất nhiều nữ sinh thích hay không.

Kiều gia cách Cố gia cũng không xa, rất nhanh đã đến. Kiều Tâm Uyển vừa vào cửa liền đi thẳng đến phòng Cố Học Võ, lại bị Uông Tú Nga nhìn thấy mà gọi cô lại.

"Tâm Uyển đến đấy à?" Uông Tú Nga thấy Kiều Tâm Uyển thì rất vui, kéo tay cô vào trong phòng khách ngồi xuống: "Sao hôm nay có thời gian vậy?"

"Con rảnh nên đến thăm bác." Kiều Tâm Uyển tuy rằng ít tuổi, nhưng ăn nói rất khéo, thực sự có thể làm cho trưởng bối vui vẻ.

Hai nhà quen biết nhiều năm, công ty của Uông Tú Nga và xí nghiệp của Kiều gia có nhiều lần hợp tác với nhau nên có thường xuyên qua lại là chuyện bình thường.

"Cái miệng nhỏ nhắn của con đúng là rất ngọt." Uông Tú Nga không thể nào nhìn ra tâm tư của Kiều Tâm Uyển, tuy rằng Kiều Tâm Uyển mới mười ba tuổi, nhưng mà hai đứa đúng là môn đăng hộ đối, nếu thật sự có thể thành, cũng là chuyện tốt.

Con trai càng lớn tính cách càng lạnh lùng, bọn họ không biết cá tính anh giống ai, nghĩ nghĩ, Uông Tú Nga thở dài: "Ôi chao."

"Bác làm sao vậy?"

"Bác hả, đời này chỉ tiếc là không có sinh con gái." Uông Tú Nga nắm tay Kiều Tâm Uyển: "Con về sau có thể đến thường xuyên, bác rất thích con."

Miệng Kiều Tâm Uyển vừa ngọt ngào, người lại đáng yêu, tuy rằng bây giờ còn nhỏ, nhưng sau này lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân.

"Cám ơn bác." Kiều Tâm Uyển gật gật đầu, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía phòng Cố Học Võ.

Anh có ở nhà không? Đang làm cái gì? Muốn đi xem quá đi.

"Con xem trí nhớ của bác này." Uông Tú Nga vỗ vỗ trán, chỉ vào dĩa hoa quả trên bàn trà: "Tâm Uyển, vừa rồi Học Võ tan học về có nói là nó khát, bảo bác chuẩn bị một dĩa hoa quả, vậy mà bác còn chưa mang đi. Con ngồi chơi, chờ bác một chút."

"Bác gái." Kiều Tâm Uyển nhanh nhẹn mở miệng: "Con đi cho."

"Nếu vậy thì tốt quá." Uông Tú Nga nhìn nhìn bên ngoài: "Con xem hôm nay thím Trương lại không ở nhà. . . . . ."

"Con đi. Con đi." Kiều Tâm Uyển vui vẻ vô cùng, bưng dĩa trái cây lên hướng về chỗ Cố Học Võ, đến Cố gia nhiều như vậy nên đối với mọi thứ ở Cố gia cô đều rất quen thuộc.

Dùng tốc độ nhanh nhất đến trước cửa phòng Cố Học Võ, phát hiện cửa đang khép hờ. Kiều Tâm Uyển vui mừng, đẩy cửa đi vào. Ở bên ngoài phòng khách nhỏ đặt dĩa trái cây xuống, cô nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Anh Học Võ?"

Không có ai trả lời, cắn chặt răng, cô đi vào bên trong phòng, cũng không có người.

Cố Học Võ đâu rồi nhỉ? Kiều Tâm Uyển vốn phải xoay người rời đi, nhưng mà cô luyến tiếc. Nghĩ nghĩ, cô xoay người đi vào phòng khách nhỏ của thư phòng bên kia. Cố Học Võ cũng không có ở bên trong. Trên bàn học có hai quyển sách đang mở, còn có một ly cà phê đặt ở đó. Xem ra anh mới vừa ở đây.

"Đáng ghét. Người ta đến thì anh ấy lại đi mất." Thật là, oán hận giậm giậm chân, Kiều Tâm Uyển đang muốn đi thì ánh mắt lại bị một cái phong bì màu hồng trên bàn học hấp dẫn.

Cố Học Võ là con trai, làm sao mà để phong bì màu hồng trong này?

Trong lòng tò mò, không kiềm chế được mà tiến lên mở phong bì ra, hóa ra là một bức thư tình. Xem ra, bạn học của anh viết cho anh.

Rốt cuộc chuyện chị Học Mai nói là sự thật? Cố Học Võ thật sự được rất nhiều người thích? Cố Học Võ là của cô, ai cũng không được thích.

Kiều Tâm Uyển mới mười ba tuổi, còn là đại tiểu thư của Kiều gia, từ nhỏ cô đã thích thứ gì thì chỉ cần mở miệng, ba mẹ liền đưa đến trước mặt cô, lúc này nhìn thấy có người đưa thư tình cho Cố Học Võ, cô liền cảm giác như có người muốn cướp đồ của cô. Trong lòng tức giận cô cầm bức thư tình kia xé thành từng mảnh. Xé xong vẫn chưa hết giận, còn ném xuống đất dùng sức giẫm mấy cái.

"Đáng ghét, đáng ghét. Tôi xem dám cô cướp anh Học Võ của tôi, tôi xem dám cô cướp anh Học Võ của tôi."

"Em đang làm cái gì đó?"

Cố Học Võ vừa rồi đi ra ngoài lấy đồ, đi vào liền nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đang giẫm lên giấy vụn, mi tâm nheo lại, rất nhanh tiến đến: "Kiều Tâm Uyển, em ở trong này làm cái gì?"

"Em. . . . . ." Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, có chút xấu hổ, Cố Học Võ lúc này tuy rằng mới mười tám tuổi nhưng đã khiến người ta thấy vô cùng chín chắn, không hề giống những đứa bạn lỗ mãng cùng lứa tuổi.

Ánh mắt anh sắc bén, vẻ mặt nghiêm túc. Bị anh nhìn bằng ánh mắt như vậy, Kiều Tâm Uyển vẫn có chút chột dạ. Nhưng cô cũng sẽ không để vậy quên đi, ngẩng đầu lên buộc mình nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo.

"Em ở đây giúp anh xử lý rác thôi." Không đợi Cố Học Võ mở miệng, cô liền nói một tràng dài: "Cô nữ sinh này còn dám viết thư tình cho anh. Đến lời ái mộ cũng viết sai thì có tư cách gì thích anh? Loại nữ sinh này anh nhất định không thích, cho nên em giúp anh giải quyết thôi."

"Nói như vậy, anh còn phải cảm ơn em?" Sắc mặt Cố Học Võ lạnh hơn vài phần.

Anh chưa bao giờ nhận thư tình của người khác, thư tình này là để ở trong sách của anh. Cho nên vừa rồi lúc đọc sách mới nhìn thấy, còn chưa có mở ra xem. Anh cũng không biết là ai đưa, cũng không thể thích nữ sinh kia, nhưng mà anh rất không thích hành vi này của Kiều Tâm Uyển.

"Anh, anh đương nhiên phải cảm ơn em." Lúc Cố Học Võ không nói, thường rất uy nghiêm. Khuôn mặt lạnh lùng, khí thế vô cùng. Kiều Tâm Uyển dù sao chỉ có 13 tuổi, có chút bị hù dọa, nhưng mà nghĩ đến ước nguyện lúc trước của mình, còn có nữ sinh đó thích Cố Học Võ thì lại không cảm thấy là mình sai.

"Chẳng lẽ, anh thích nữ sinh đó?" Đến cái tên còn quê mùa như thế, gọi là Quyên gì đó. Xí. Nữ sinh như vậy, anh Học Võ sẽ không thích đâu.

"Anh thích ai cũng không phải là việc của em." Cố Học Võ vươn tay chỉ chỉ ngoài cửa: "Mời em ra ngoài."

"Em không đi." Kiều Tâm Uyển có chút ủy khuất, từ nhỏ đến lớn, ai mà không cưng nựng cô ở trong lòng bàn tay? Ngay cả Uông Tú Nga còn nói muốn cô làm con gái nữa đấy. Hiện tại Cố Học Võ đối với cô như

vậy khiến cô bị chọc tức: "Cố Học Võ, em thích anh. Em không để nữ sinh khác thích anh, anh có nghe hay không?"

Cố Học Võ vẻ mặt không thay đổi, đối với loại lời nói mang tính trẻ con này, chỉ cảm thấy nhàm chán: "Em biết cái gì gọi là thích sao? Em thích anh thì anh sẽ thích em sao?"

"Anh đương nhiên phải thích em." Kiều Tâm Uyển bước về phía trước, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ đã cao hơn mình hai cái đầu: "Anh Học Võ, em thích anh. Em cầu xin anh, anh đừng thích người khác, anh chỉ được thích em."

Giọng nói hoàn toàn mang tính ra lệnh, không thể làm cho biểu hiện của Cố Học Võ có chút thay đổi, anh mất kiên nhẫn lướt qua cô đi đến trước bàn học ngồi xuống, cầm cuốn sách lên xem, Kiều Tâm Uyển bị anh làm cho tức điên lên. Cô không xinh đẹp sao? Không đáng yêu sao? Vì sao Cố Học Võ không thích cô? Giật lấy cuốn sách trên tay Cố Học Võ, cô đưa mặt đến gần anh, bắt anh phải nhìn cô.

"Anh Học Võ, em sau này vừa xinh đẹp vừa thông minh. Chúng ta đều thi được một trăm điểm. Vì cái gì mà anh không thích em?"

Cố Học Văn nhìn cuốn sách trên tay cô, nhẹ nhàng vươn tay: "Trả lại sách cho anh."

"Không trả." Kiều Tâm Uyển kêu to: "Em muốn anh thích em. Em muốn anh thích em."

Cố Học Võ nhìn thấy trên mặt Kiều Tâm Uyển toát ra vẻ tùy hứng, khóe môi nhếch lên, trừng mắt với vẻ quật cường trên khuôn mặt của Kiều Tâm Uyển, đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

"Em thích anh? Em thích anh cái gì? Em có biết sách trên tay em đang cầm là sách gì không? Em có biết hiện tại anh học cái gì không? Em nói nữ sinh khác không có tư cách thích anh? Vậy em có tư cách gì?"

Đều là nữ sinh, Cố Học Mai hồi bé còn ngoan ngoãn hơn cả Kiều Tâm Uyển. Bài tập làm tốt, học tập cũng tốt, cái nào cũng đứng hàng đầu. Quan trọng nhất là lúc còn nhỏ rất hiểu chuyện, chưa bao giờ làm cho cha mẹ phiền lòng. Nghĩ đến đây, Cố Học Võ cũng không sợ đả kích Kiều Tâm Uyển, hơn nữa mới mười tám tuổi, tính khí ít nhiều có chút bồng bột, lời nói nói ra lại không lưu tình: "Nghe nói em thường xuyên thi không đạt, Kiều Tâm Uyển? Em chẳng phải không có tư cách sao?"

Hừ lạnh một tiếng, rút quyển sách trên tây cô về, cũng không thèm nhìn tới khuôn mặt đờ ra của cô, cúi đầu đọc sách.

"Em, em. . . . . ."

Kiều Tâm Uyển liều mạng cắn môi mình, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy quật cường, còn có chút ủy khuất, nhìn Cố Học Võ căn bản không để ý tới bộ dáng của cô. Sao có thể nói cô không thi đạt.

Phải biết rằng, ba người nhà Cố gia thành tích đều rất tốt. Còn thành tích của cô như vậy đúng thật là không thể so sánh. Thành tích không tốt sẽ không có tư cách thích Cố Học Võ sao?

Trong lòng cô hậm hực, giậm chân thật mạnh: "Hừ. Em nhất định sẽ thi đứng nhất, em nhất định cũng sẽ vào trường đại học hiện tại của anh, em cũng có thể đọc hiểu sách mà anh đang đọc, biết anh đang làm cái gì. Cố Học Võ, anh cứ đợi em."

Ném ra những lời này, Kiều Tâm Uyển quay người cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi Cố gia. Cố Học Võ nhẹ nhàng thở ra. Biết xấu hổ thì xem như dũng cảm. Còn biết liêm sỉ, cuối cùng có chút cứu chữa. Kiều Tâm Uyển này, trước kia thì không biết, gần đây thật sự là càng nhìn càng thấy tùy hứng, thật sự là bị làm hư rồi.

Cúi đầu, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, cùng lắm chỉ là vừa mới xem một tiểu cô nương nhàm chán diễn xiếc thôi. Tùy ý để cô đi. Qua vài ngày, anh đã quên.

Nhưng điều anh không biết chính là bắt đầu từ ngày, Kiều Tâm Uyển bỏ tranh biếm họa, bỏ đồ chơi, bỏ hết tất cả các loại giải trí. Vốn cô đối với chuyện đọc sách cũng không có để ở trong lòng, nay lại bắt đầu chăm chỉ học tập. Từ vị trí đội sổ trong lớp đến đứng nhất lớp, rồi đến nhất toàn trường. Sự cố gắng của cô làm cho cha mẹ đều kinh ngạc, đều cảm thấy được con nhỏ này có phải đổi tính rồi không?

Nhưng không ai biết, mục tiêu ban đầu của Kiều Tâm Uyển chính là muốn ở bên Cố Học Võ, học hành hay cái gì cũng không quan trọng. Có điều hiện tại Cố Học Võ đúng là thích nữ sinh chăm học, vậy cô nhất định phải tự mình cố gắng, thật chăm học mới được.

Không chỉ như vậy, cô còn cố ý chọn những trường mà Cố Học Võ đã từng học. Nhìn Học Võ liên tục dẫn đầu từ trung học đến đại học, cô cũng liều mạng buộc mình cố gắng học tập.

Đầu óc cô thông minh, lại chịu cố gắng nên học tập cũng không thành vấn đề. Mãi cho đến tốt nghiệp đại học, nàng lấy được thành tích xuất sắc, bước ra khỏi giảng đường, gia nhập Kiều thị bắt đầu thực tập. Sở dĩ không học tiếp, là bởi vì Cố Học Võ cũng không có học tiếp.

Lúc cô cố gắng học tập, Cố Học Võ cũng thông qua nỗ lực của mình được chọn làm cán bộ trẻ tuổi, trở thành phó huyện trưởng của một thị trấn nhỏ ở tỉnh A. Trong mấy năm cô học đại học, chỉ có thể thông qua Cố Học Mai và Uông Tú Nga mới biết Cố Học Võ đang làm gì.

Nhìn thấy con đường làm quan bằng phẳng của Cố Học Võ, tuy rằng cũng có một phần là do mối quan hệ của Cố gia, nhưng mà phần nhiều chính là do tự thân anh cố gắng. Ngày cô tốt nghiệp đại học, cô đã vô cùng vui vẻ.

Cố gắng lâu như vậy, người đầu tiên cô muốn chia sẻ là Cố Học Võ, cô muốn cho Cố Học Võ biết, cô không phải là loại nữ sinh mà anh nghĩ. Cô có thể rất thông minh, hiểu chuyện, rất tiến bộ. Cô hoàn toàn xứng đôi với anh, mặc kệ ở phương diện nào.

Sau khi biết được Cố Học Võ vừa mới trở về từ tỉnh A, cô vui mừng cầm bằng tốt nghiệp đi tìm anh. Còn cả tấm ảnh lúc chụp hình tốt nghiệp mà cô cảm thấy chụp đẹp nhất, cô muốn cho Cố Học Võ biết cô đã trưởng thành, đã khác xưa.

Lúc đi đến Cố gia thì cảm giác của cô lại như rơi xuống khoảng không. Cố Học Võ về, cũng không ở nhà. Kiều Tâm Uyển chưa từ bỏ ý định, sau khi gọi rất nhiều cuộc điện thoại, rốt cuộc cô đã biết Cố Học Võ ở nơi nào, khi đến nơi liền bắt gặp một màn làm cho cô vô cùng khiếp sợ.

6. Chương 6: Sự Dịu Dàng Của Anh

Tháng 10 thu vàng là thời điểm đẹp nhất trong năm để ngắm lá đỏ ở công viên Hương Sơn Bắc Đô.

Ở trên đỉnh núi, ánh tà dương đang nhuộm lên ngọn núi phủ đầy cây lá đỏ một vẻ tươi đẹp rạng rỡ. Một đôi nam nữ đang ôm lấy nhau, sườn mặt anh chàng có hình dáng cương nghị, cúi người xuống hôn cô gái trong lòng.

Ánh chiều phủ nắng lên bóng họ, Kiều Tâm Uyển không nhìn rõ diện mạo của cô gái ấy, mà cũng có thể là tự cô không muốn thấy. Không muốn nhìn rõ, tay nắm chặt, tiến từng bước, từng bước lên phía trước.

Cô hết sức kích động tiến lên kéo người Cố Học Võ ra, nhìn khuôn mặt anh.

"Anh Học Võ, sao anh có thể ở bên cô gái khác? Sao anh có thể chứ?"

Tóm lấy tay Cố Học Võ, cũng không nhìn sắc mặt của cô gái bên cạnh kia, tướng mạo cô ấy đối với cô mà nói căn bản không quan trọng.

"Anh Học Võ, người anh thích phải là em. Là em." Đem tấm bằng tốt nghiệp đại học cô mang trên người, cùng với ảnh tốt nghiệp rút từ trong túi xách ra hươ hươ trước mặt Cố Học Võ, vẻ mặt cô khẩn thiết: "Em cố gắng như vậy, em chăm chỉ như vậy, anh Học võ, em đã xứng đôi với anh. Anh không thể đến với cô gái khác."

Cố Học Võ vừa bị Kiều Tâm Uyển kéo ra thì thoáng sửng sốt. Lúc này nghe thấy lời cô nói, nhìn gương mặt kích động của cô, khuôn mặt tuấn dật nhiễm vài phần không vui.

Mỗi lần mấy người trong nhóm bạn từ bé tụ tập đều thường xuyên có thể chứng kiến Kiều Tâm Uyển. Dù sao cũng đều là người thân quen. Nghe nói cô rất nỗ lực học tập, liên tục từ trung học đến đại học đều đứng đầu. Học cùng trường đại học với anh, cũng rất cố gắng, hiện tại đang thực tập tại công ty Kiều thị.

Từ sau khi anh đi làm ở tỉnh A, số lần gặp mặt ít đi rất nhiều, nhưng bình thường lúc về nhà sẽ nghe thấy Uông Tú Nga nhắc tới Kiều Tâm Uyển.

Ý của mẹ là gì, anh đương nhiên hiểu được. Song anh vốn toàn tâm cho sự nghiệp, cũng không nghĩ nhiều đến tình yêu nam nữ. Huống chi, Kiều Tâm Uyển lại không phải kiểu người anh thích.

Mỗi lần vừa thấy anh là cô lại bắt đầu bám dính lấy, còn Cố Học Võ thì vẫn luôn tỏ thái độ cự tuyệt. Cho dù là quá khứ hay là hiện tại.

Lúc này nghe cô nói như vậy, anh chỉ cảm thấy hết sức nực cười. Trong cảm nhận của anh, Kiều Tâm Uyển chỉ là một cô bé mãi không lớn nỗi. Muốn cái gì sẽ có cái đó. Ỷ vào sự nuông chiều của ba mẹ và gia thế hùng hậu mà muốn làm gì thì làm.

Điều này khiến anh vô cùng không thích. Cánh tay dài duỗi ra, lại một lần nữa kéo cô gái bên cạnh vào lòng mình, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Kiều Tâm Uyển, đã nhiều năm vậy rồi mà em vẫn không thay đổi. Người anh yêu chính là cô ấy, không phải em. Trước kia anh không thích em, hiện tại không thích em, về sau cũng không thể thích em. Em có thể hết hy vọng rồi."

Kiều Tâm Uyển tới nước này mới nhìn về hướng cô gái kia. Bộ dạng không một chút đặc sắc, cùng lắm chỉ tóc dài chút đỉnh, mắt to chút đỉnh, làn da đẹp chút đỉnh. Dáng vẻ trông đáng thương chút đỉnh.

Nhìn bộ trang phục thể thao in màu đỏ cô ấy mặc trên người, quả thực đúng là chọc mù mắt Kiều Tâm Uyển.

"Anh Học võ, anh đúng là thích cô gái quê mùa như vậy sao?" Một cô gái cái gì cũng không có, không vóc dáng, không diện mạo, không gia thế?

"Xin chú ý cách dùng từ của em." Cố Học Võ vô cùng không thích thái độ đó của Kiều Tâm Uyển, cánh tay ôm sát cô gái bên cạnh: "Cô ấy tên là Chu Oánh, cô gái mà anh thích, cũng là giáo viên hàng đầu. Nếu em còn chửi cô ấy nữa, anh sẽ không khách sáo với em."

"Anh . . . . . ." Kiều Tâm Uyển bực bội. Tùy tiện nhét đồ đạc vào túi xách, trừng mắt nhìn khuôn mặt Cố Học Võ: "Anh, anh đã nói anh sẽ thích em. Sao anh có thể thích người khác?"

"Anh chưa từng nói anh sẽ thích em." Đối với Kiều Tâm Uyển, Cố Học Võ thật sự không có cảm giác. Nhìn cái kiểu được nuông chiều của cô anh chỉ thấy phiền, nhìn cô gái trong lòng. Vẻ dịu dàng trên gương mặt anh làm trái tim Kiều Tâm Uyển đau đớn.

"Chúng ta đi thôi."

"Học võ." Chu Oánh hơi chần chờ, liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: "Cô ấy là…."

Không biết tại sao, cô gái này khiến cô cảm thấy mười phần uy hiếp. Trang phục thích hợp, ngũ quan xinh xắn. Môi không tô mà đỏ, mày không vẽ mà đen. Diễm lệ nhưng không thô tục, kiều diễm nhưng không mất vẻ đáng yêu.

Cô nữ sinh này thích Cố Học Võ?

"Đừng để ý đến cô ấy." Cố Học Võ tay ôm Chu Oánh bỏ đi, không thèm nhìn Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển thấy hai người ôm nhau đi, chỉ cảm thấy thế giới một màu đen tối. Nhiều năm kiên trì là vì cái gì chứ? Cô cố gắng lâu như vậy? Cố Học Võ lại đến bên người con gái khác, vậy cô là cái gì?

Ngực buồn bực đến khó chịu, hô hấp cũng khó khăn. Lấy di động ra ấn vài số, cô hết sức bất mãn: "Vì sao, vì sao mọi người không nói với tôi là Cố Học Võ đã yêu người khác? Tại sao. . . . . ."

Tại sao không ai nói cho cô biết? Để cô cứ ngây ngốc trong vòng mê muội không hề biết gì.

Cắn môi, đầu dây bên kia nói cái gì cô cũng không nghe thấy, ném điện thoại vào túi xách, chỉ cảm thấy ngày như muốn sụp đổ.

Nắng chiều Hương Sơn phủ trên người cô, nhưng cô không thấy ấm áp mà chỉ thấy lạnh.

Quay sang nhìn ráng chiều chói lọi ấy, cô đột nhiên nắm chặt tay: "Không. Tôi không thể từ bỏ như vậy, tuyệt đối không."

Kiều Tâm Uyển cô là ai chứ? Không thể từ bỏ thế này. Tuyệt đối không thể.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển hao phí thời gian vài ngày, cuối cùng cũng hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Cô gái ấy tên Chu Oánh, là giáo viên trường làng ở một thị trấn Cố Học Võ hiện đang ở. Sau khi tốt nghiệp, cô ấy bỏ công việc ở thành phố duyên hải về giảng dạy ở vùng sơn thôn nhỏ này.

Dạy học một năm thì được bầu là giáo viên đẹp nhất làng, công tác tiên tiến. Lễ trao giải là Cố Học Võ đích thân trao tặng cho cô. Sau đó không biết thế nào lại quen nhau.

Lúc này Cố Học Võ đã đưa Chu Oánh về, dự định chính thức giới thiệu cô với gia đình, sau đó muốn kết hôn với cô.

Lấy Chu Oánh sao? Như vậy sao được? Vậy cô phải làm sao?

Kiều Tâm Uyển phát cáu lên, suy nghĩ liên tục xoay vòng. Nhìn thái độ của Cố Học Võ đã nói rõ là muốn cưới Chu Oánh rồi, vậy cô chỉ có thể xuống tay với Chu Oánh.

Sau khi thăm dò, Kiều Tâm Uyển cảm giác số cô cũng không tệ lắm. Cố Học Võ muốn giới thiệu Chu Oánh cho người nhà biết mà mấy ngày nay Uông Tú Nga vừa xuất ngoại bàn chuyện hợp tác làm ăn. Trong quân đội vừa lúc lại có việc, hai anh em Cố Chí Cương cũng không ở nhà.

Cứ như vậy, Cố Học Võ chỉ có thể đưa Chu Oánh về tỉnh A.

Kiều Tâm Uyển cũng không quan tâm, công ty cũng không thèm đến, chạy một mạch từ Bắc Đô tới tỉnh A. Cái thị trấn nhỏ ấy, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, dân cư chưa tới hai mươi vạn. Lái xe đi hết thị trấn một vòng cũng chưa tới nửa giờ.

Khắp nơi đều là núi. Kiều Tâm Uyển từ trung tâm thị trấn thuê xe, lái một tiếng đồng hồ mới đến một trường tiểu học nằm trên núi, lại lần nữa gặp được Chu Oánh.

Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển, Chu Oánh vô cùng khiếp sợ nhưng vẫn lễ độ đưa cô về ký túc xá của mình. Vào cửa Kiều Tâm Uyển cũng không rào trước đón sau, đứng ở đó đi thẳng vào vấn đề.

"Cô Chu. Xin cô tránh xa Cố Học Võ."

"Cô. . . . . ." Chu Oánh ngây ngẩn cả người, nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện: "Tôi không hiểu ý cô."

"Không hiểu?" Kiều Tâm Uyển liền giải thích cho cô nghe: "Học Võ hiện tại là lãnh đạo huyện, về sau nhất định con đường làm quan rộng mở. Nói không chừng cuối cùng có thể tiến lên trung ương cũng bình thường, cô ở bên anh ấy, cô có thể cho anh ấy cái gì?"

"Tôi . . . . ." Chu Oánh bị Kiều Tâm Uyển áp đảo nói không nên lời, muốn nói cô và Cố Học Võ yêu nhau, và Cố Học Võ cũng không để ý đến những điều này, Kiều Tâm Uyển lại nở nụ cười.

"Tôi đã hỏi thăm qua, cô là một cô nhi. Là người dân thôn làng này nuôi lớn, cô vì báo ân mới đồng ý với bọn họ cả đời ở lại giảng dạy. Nhưng cô có nghĩ tới chưa? Cả đời cô ở lại chỗ này. Vậy Học Võ phải làm sao? Cô có biết Cố gia ở Bắc Đô có thân phận, địa vị thế nào không? Cô nhìn dáng vẻ của cô xem, nếu Cố Học Võ thực sự ở bên cô, sẽ bị người đời cười đến rụng răng hàm."

Chu Oánh bị Kiều Tâm Uyển xúc phạm, cắn môi, cả hồi lâu cũng không một câu.

"Tôi có không bị người đời cười đến rụng răng cũng không liên quan đến em." Cố Học Võ không biết đến từ khi nào đã đứng ở cửa, vẻ mặt phẫn nộ trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Kiều Tâm Uyển, em to gan lắm, dám tìm Chu Oánh? Em là thân phận gì? Dựa vào cái gì nói chuyện với cô ấy như vậy?"

"Học Võ?" Chu Oánh quả thật bị Kiều Tâm Uyển tổn thương, lúc này thấy Học Võ đến, hốc mắt cũng nóng lên, gần như là sắp khóc. Thấy bộ dạng cô đáng thương khiến Cố Học Võ vô cùng đau lòng.

Sau khi tới tỉnh A, anh mới quen Chu Oánh. Khác với những thiên kim tiểu thư danh môn ở Bắc Đô, cô đơn thuần, vui vẻ, lạc quan. Tuy rằng là cô nhi, nhưng lại hết sức tự tin, tự lực phấn đấu.

Tự mình dựa vào sự giúp đỡ mà thi vào đại học, rồi sau khi vào đại học vẫn đi làm thêm. Vừa học vừa làm. Trong người có bao nhiêu tiền đều lấy ra giúp đỡ người khác.

Cô gái như vậy, trước kia Cố Học Võ rất ít tiếp xúc. Anh đối với Chu Oánh gần như là vừa gặp đã yêu, gặp lại thì say lòng (nguyên gốc: nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm). Càng khẳng định là muốn kết hôn với Chu Oánh, cho cô một gia đình hạnh phúc.

Lúc này thấy Kiều Tâm Uyển khi dễ cô gái mình yêu như vậy, cái cảm giác ấy giống như là có người khi dễ anh.

"Anh Học Võ." Kiều Tâm Uyển không phục: "Em yêu anh mà. Cô gái này căn bản không xứng với anh. Em mới là người xứng đôi với anh."

Cố Học Võ không thèm nhìn Kiều Tâm Uyển, đi tới trước mặt Chu Oánh, dịu dàng ôm lấy cô: "Không phải sợ. Anh đến rồi."

"Học Võ." Chu Oánh lắc đầu, cô không sợ, nhưng cô thấy tự ti. Kiều Tâm Uyển nói đúng, cô không có chỗ nào xứng với Cố Học Võ.

"Học Võ, em. . . . . ."

"Em đừng nói gì cả." Cố Học Võ khỏi cần nghe cũng biết cô muốn nói gì, quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển: "Kiều Tâm Uyển, anh cảnh cáo em, đây là lần thứ hai, không có lần thứ ba. Anh chưa từng thích em, cũng không trêu chọc em. Xin em tránh xa anh một chút."

Thái độ bảo vệ Chu Oánh của anh như thế quá rõ ràng rồi. Kiều Tâm Uyển phát cáu, nếu không phải anh ngăn cản, cô tin cô tuyệt đối sẽ cho Chu Oánh hai cái tát nhớ đời.

Ghét nhất loại phụ nữ này, chỉ biết giả bộ yếu đuối.

Cố Học Võ không phải nói anh không thích con gái khóc sao? Anh không phải nói con gái khóc sẽ không đẹp sao? Vậy tại sao vẻ mặt khóc lóc của Chu Oánh này thì anh lại thích?

Nhất định là cô gái kia dùng kế mê hoặc anh Học Võ, mới khiến anh thay đổi. Không. Không được. Cô nhất định sẽ không từ bỏ như vậy.

Xoay người rời khỏi, cô thề ở trong lòng cô dứt khoát phải biến Cố Học Võ thành của mình. Nhất định.

Lúc này Cố Học Võ đã quen Chu Oánh đã hơn một năm. Chu Oánh là một cô gái hết sức bảo thủ, luôn luôn cho rằng nếu muốn sống chung thì nhất định phải chờ sau khi kết hôn.

Nhưng Kiều Tâm Uyển xuất hiện khiến cô cảm giác nguy cơ quá lớn. Cô cũng biết bản thân không xứng với Cố Học Võ. Nhưng chuyện tình cảm lại không nên nói xứng hay không xứng?

Cô yêu Cố Học Võ như vậy. Khoảnh khắc khi tiếp nhận bằng khen từ trên tay anh, cô phát hiện tim mình cũng ngừng đập.

Cô chưa từng gặp người lãnh đạo nào trẻ như vậy, đẹp trai thế này, hơn nữa anh còn chưa kết hôn. Quan trọng hơn là, anh đối với cô rất tốt, cực kỳ tốt. Khiến cô cảm thấy ấm áp như gia đình.

Cô quyết định trao thân cho Cố Học Võ. Ngay hôm đó, ở trong túc xá nhỏ bé của cô, các giáo viên khác sau khi tan ca đều rời khỏi. Cô đích thân nấu cho Cố Học Võ một bữa cơm tối, rồi trao mình cho anh.

Cố Học Võ cũng không từ chối. Anh là một người đàn ông, có nhu cầu bình thường. Huống chi ở trong lòng anh đã xác định anh chắc chắn sẽ cưới Chu ánh.

Bắt đầu từ ngày đó, hai người "vành tai tóc mai chạm vào nhau", quan hệ tiến xa ngàn dặm.

Đêm trước tết Nguyên đán. Cố Học Võ đưa Chu Oánh đến Bắc Đô. Lúc này, anh phải chính thức giới thiệu Chu Oánh cho người trong nhà.

Từ sau khi Chu Oánh sống chung với Cố Học Võ, cô cảm thấy thế giới thật tốt đẹp. Nhưng khoảng thời gian này, cô thường xuyên cảm giác bụng có hơi nặng trĩu đau nhức, mỗi lần sau khi chấm dứt, cơn đau nhức này càng đau hơn.

Cô không muốn Cố Học Võ lo lắng nên vẫn chưa nói với anh. Lúc này tới Bắc Đô, cô muốn nhân tiện đến bệnh viện lớn kiểm tra một chút.

Để Cố Học Võ về nhà trước nói với ba mẹ, cô đến bệnh viện.

Bác sĩ nói cô bị ung thư tử cung. Đã tới giai đoạn cuối, nếu không điều trị sẽ di căn, đến lúc đó, bác sĩ cũng vô phương chữa trị.

Nếu phải chữa bệnh, sẽ phải cắt bỏ tử cung, điều này đồng nghĩa cả đời cô sẽ không có cơ hội làm mẹ.

Từ bệnh viện đi ra, Chu Oánh cảm giác bầu trời muốn sụp đổ. Cô bị bệnh, sau này không thể sinh con?

Trời ạ, cô yêu trẻ con biết bao. Từ sau khi sống chung với Cố Học Võ, cô chưa từng ngưng tưởng tượng ngày nào đó, cô sẽ có một đứa con của mình.

Nếu là con trai thì giống Cố Học Võ, là con gái thì giống cô.

Nhưng hiện tại thì sao? Cô bị bệnh, không có khả năng sinh con. Vậy cô phải làm gì bây giờ?

Cô không biết mình làm thế nào để trở lại khách sạn. Đúng lúc sắp tiến vào thang máy, bên trong vừa khéo lại có người đi ra, cô cũng không chú ý tới. Thậm chí báo cáo cầm trên tay rớt hồi nào cũng không hay.

Toàn bộ trí óc cứ nghĩ nếu Cố Học Võ biết rồi sẽ thế nào? Nếu anh ấy biết mình không có cơ hội làm ba, sẽ có suy nghĩ gì đây?

Kiều Tâm Uyển không ngờ tiễn khách đến khách sạn lại gặp Chu Oánh, còn chưa chờ cô tỏ thái độ, Chu Oánh lại giống như du hồn bước vào thang máy, không thèm nhìn đến cô.

Nhìn cửa thang máy đóng lại, cô giễu cợt một tiếng, người đâu mà. Đi đường mà chả nhìn ai cả.

Định rời khỏi, nhưng tờ giấy trên mặt đất lại thu hút sự chú ý của cô. Báo cáo chẩn đoán bệnh lí?

Chu Oánh bị bệnh? Nội tâm có chút phức tạp, sau khi nhặt bản báo cáo lên xem, Kiều Tâm Uyển lại thấy đây là ông trời giúp cô.

Chu Oánh bị ung thư? Kiều Tâm Uyển chẳng muốn đi nữa. Sau khi hỏi rõ phòng Chu Oánh ở, cô cấp tốc đi lên.

Lần thứ ba tìm cô ấy, Kiều Tâm Uyển cũng chừng mực hơn. Cô nói với Chu Oánh, cô sẵn sàng cho cô ấy năm trăm vạn, số tiền ấy cả đời cô ấy kiếm cũng không được. Bắt cô ấy rời xa Cố Học Võ.

Lúc này Chu Oánh vừa mới biết mình ngã bệnh, mờ mịt nhìn Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển mặc kệ, cô có một người bạn làm bác sĩ, kiến thức về phương diện này ít nhiều cũng biết một chút, ánh mắt sắc bén nhìn Chu Oánh: "Cô xem, hiện tại cô bị bệnh, tôi bằng lòng trả tiền cho cô chữa bệnh. Cô có thể sống sót, không phải rất tốt sao? Cho dù cô chữa hết bệnh, về sau cô cũng không thể sinh con. Cố Học Võ là cháu đích tôn của Cố gia, anh ấy tuyệt đối sẽ không thể cưới một phụ nữ vô sinh. Cho nên, cô vẫn tự rút lui đi thôi. Bằng không đến lúc ba mẹ anh ấy ghét cô, ông nội anh ấy ruồng bỏ cô, thì hậu quả chỉ mình cô gánh lấy."

Cô cố ý nói quá lên một chút. Thấy sắc mặt Chu Oánh từng chút một trở nên trắng bệch, Kiều Tâm Uyển vui vẻ chết đi được, chỉ cần Chu Oánh đồng ý rời xa Cố Học Võ, đừng nói năm trăm vạn, một ngàn vạn cô cũng sẵn sàng cho.

Soạt soạt viết xong chi phiếu đưa tới trước mặt Chu Oánh, Kiều Tâm Uyển thở dài: "Tôi vốn đã hết hy vọng, nhưng hiện tại cô khiến tôi không thể từ bỏ. Cố gia tuyệt đối sẽ không chấp nhận một người vợ vô sinh."

"Cô không cần nói nữa. Tôi đi."

Chu Oánh xoay người rời khỏi, trước khi đi, cũng cầm tấm chi phiếu trên tay Kiều Tâm Uyển kia.

Kiều Tâm Uyển vui vẻ quá xá. Giải quyết tình địch thế này rất sảng khoái. Cô nhìn căn phòng trước mắt, anh Học Võ thật đáng ghét, xem ra bây giờ anh với Chu Oánh thương yêu nhau cũng không bao nhiêu ha?

Nếu là tình yêu đích thực thì sao không trực tiếp mang về nhà đi?

Nhưng Kiều Tâm Uyển không biết Cố Học Võ không trực tiếp đưa Chu Oánh về nhà là vì không muốn người trong Cố gia khinh thường cô.

Trước tiên phải thông báo cho ba mẹ biết việc anh đưa người về, bấy giờ anh rất coi trọng Chu Oánh.

Kiều Tâm Uyển gọi phục vụ phòng, thay tất cả đồ dùng trên giường. Ngồi ở trên giường chờ Cố Học Võ đến.

Cố Học Võ nói với ba mẹ, lại cùng họ ăn cơm trưa, nói muốn đưa Chu Oánh về nhà ăn cơm chiều. Nhưng khi đến khách sạn, chỉ thấy Kiều Tâm Uyển, không thấy Chu Oánh đâu.

Vừa nhìn thấy Kiều Tâm Uyển, sắc mặt anh liền thay đổi: "Kiều Tâm Uyển, sao em ở đây? Chu Oánh đâu?"

"Cô ta đi rồi." Kiều Tâm Uyển tiêu diệt xong tình địch nên vô cùng vui mừng. Giọng nói cũng hứng khởi.

"Đi rồi?" Sắc mặt Cố Học Võ bỗng chốc lạnh lùng: "Đi đâu? Em ép cô ấy ra đi?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển vỗ vỗ tay, đi tới trước mặt Cố Học Võ: "Anh Học Võ, cô ta căn bản không yêu anh, em cho cô ta năm trăm vạn, cô ta cầm chi phiếu đi rồi. Anh có thể xem, cô ta yêu tiền của anh chứ không phải con người anh. . . . . ."

"Chát." Một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt Kiều Tâm Uyển, anh nhìn Kiều Tâm Uyển, thần sắc âm lãnh tới cực điểm: "Kiều Tâm Uyển, cô có quyền gì mà đi quản chuyện của tôi? Tôi đã cảnh cáo cô, đừng lo chuyện của tôi, cô cho cô là ai hả?"

"Cô ta vốn chỉ yêu tiền của anh." Kiều Tâm Uyển cắn môi, tức giận đến nổi điên: "Cố Học Võ, anh bình tỉnh một chút được không? Anh chỉ trị giá năm trăm vạn thôi, anh cho rằng anh rất đáng giá sao? Cô gái của anh vì năm trăm vạn liền từ bỏ anh đấy. Anh . . . . ."

Thấy tay Cố Học Võ vừa muốn nâng lên, anh mắt cô nóng lên, lại liều chết cắn môi không ình khóc, ngẩng đầu lên trừng mắt với Cố Học Võ: "Anh đánh đi, anh đánh đi. Anh có đánh thế nào cũng không thay đổi được sự thật cô gái anh yêu vì năm trăm vạn mà rời bỏ anh."

Cố Học Võ thu tay về, anh không có thói quen đánh phụ nữ, ban nãy là bị Kiều Tâm Uyển dồn ép đến nổi nóng, lúc này con mắt anh vằn đỏ, trừng mắt với gương mặt Kiều Tâm Uyển.

"Kiều Tâm Uyển, cô cút đi cho tôi. Tôi không muốn thấy cô."

"Em càng muốn bắt anh nhìn em." Kiều Tâm Uyển không đi: "Cố Học Võ, anh bình tỉnh một chút được không? Em mới là người anh yêu, em mới là người yêu chân chính của anh. Không phải cô gái kia."

"Cô có đi hay không?" Trong phòng dường như vẫn còn lưu lại mùi hương trên người Chu Oánh. Cố Học Võ cắn môi, oán hận trừng Kiều Tâm Uyển: "Cô không đi chứ gì? Tôi đi."

Không thèm nhìn Kiều Tâm Uyển, anh xoay người bước đi, anh muốn tìm Chu Oánh.

Nhưng bắt đầu từ ngày đó, Chu Oánh lại giống như mất tích, anh căn bản không tìm được cô. Tìm hơn một tháng, Cố Học Võ đi tới đi lui tỉnh A và Bắc Đô, cũng đi qua ngôi trường Chu Oánh theo học trước kia ở thành phố, nhưng vẫn không tìm được Chu Oánh.

Trung Quốc rộng lớn như vậy, anh thậm chí còn lợi dụng chút quan hệ nhưng vẫn không thấy Chu Oánh.

Thấm thoắt, tết âm lịch Trung Quốc lại đến. Cố Học Võ quay về Bắc Đô ăn tết với người nhà, buổi tối đám anh em hồi bé lại cùng hẹn nhau ra ngoài tụ tập.

Bởi vì tìm không ra Oánh Oánh, tâm tình Cố Học Võ hết sức tệ hại, cũng không có tâm trạng ăn mừng. Sau khi tới nơi anh cũng chỉ là uống rượu quên sầu.

Anh hận mình bất lực. Tại sao tìm không được Oánh Oánh? Anh tin Oánh Oánh, cô ấy tuyệt đối sẽ không lấy tiền của Kiều Tâm Uyển. Kiều Tâm Uyển chết tiệt, anh cũng là đồ chết tiệt.

Anh không hiểu rốt cuộc anh đã sai chỗ nào. Cố Học Võ anh vậy mà tìm không thấy người sao? Chết tiệt, tóm lại cô đi đâu?

Tất cả mọi người không rõ chuyện gì đã xảy ra cho lắm, thấy Cố Học Võ uống rượu nhưng không ai dám khuyên anh đừng uống.

Kiều Tâm Uyển tiến lên nhìn Cố Học Võ: "Học võ, anh đừng uống nữa."

Nghe thấy giọng cô, Cố Học Võ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển: "Cút."

Anh đè thấp giọng, ngữ điệu lạnh giá. Vẻ chán ghét trong mắt rất rõ ràng khiến Kiều Tâm Uyển bị chấn động, thân thể cứng đờ, muốn động đậy cũng không được.

"Anh Học võ, anh không cần thế này, cô gái đó . . . . ."

"Cô thử nhắc lại tên cô ấy một lần nữa xem, cô có tin tôi bóp chết cô không?" Kiềm chế giọng nói mang theo phẫn nộ của mình, Cố Học Võ không hề nhìn cô, lại vùi đầu uống rượu.

Anh uống vừa vội vừa mau. Kiều Tâm Uyển sợ anh tổn hại đến sức khỏe, nghĩ nghĩ, cô đứng lên rời khỏi. Rồi rất nhanh, cô lại bưng mấy bình rượu vào, đặt mấy bình rượu ấy xuống trước mặt Cố Học Võ.

"Anh muốn uống phải không? Em uống cùng anh."

"Ai muốn uống với cô." Cố Học Võ căn bản phớt lờ cô: "Cô tránh ra."

"Cố Học Võ. . . . . ." Kiều Tâm Uyển muốn gào thét, nhưng chỉ trừng mắt với Cố Học Võ, cái gì cũng không nói. Đứng lên rời đi, liên tục mấy ngày sau, đều là như vậy, tâm tình Cố Học Võ không tốt, mỗi lần tụ tập đều uống rượu giải sầu.

Đến ngày thứ tư, Kiều Tâm Uyển rốt cuộc cũng nhịn không được. Cố Học Võ còn uống như vậy, sẽ uống đến thân tàn ma dại mất. Cô không muốn anh uống nữa, bèn bỏ thuốc ngủ vào trong ly anh.

Cố Học Võ uống say, mấy anh em đương nhiên muốn đưa anh về nhà, Kiều Tâm Uyển nói mình mệt rồi, bảo mọi người tiếp tục chơi đùa rồi nhờ Trầm Thành hỗ trợ. Bọn họ đưa Cố Học Võ về nhà.

Tới Cố gia, các trưởng bối đều đã ngủ, họ đi vào phòng Cố Học Võ. Trầm Thành đặt anh lên giường, đứng lên liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: "Tâm Uyển, tôi chở em về nhà."

"Không cần." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nhìn Cố Học Võ bởi vì uống quá nhiều rượu mà hai mày chau lại: "Tôi phải ở lại chăm sóc anh ấy."

Tuy rằng cô hạ dược, nhưng trước đó Cố Học Võ cũng uống không ít, cô sợ lát nữa anh sẽ thấy khát nước, hoặc là khó chịu.

"Nhưng. . . . . ." Trầm Thành cũng không biết Kiều Tâm Uyển bỏ thuốc ngủ vào rượu, chỉ nghĩ lão Đại say, ngộ nhỡ. . . . . .

"Không nhưng nhị gì hết."

Kiều Tâm Uyển kiên định nhìn Cố Học Võ: "Anh về chơi đi, tôi chăm nom anh ấy được rồi."

"Tâm Uyển. . . . . ." Anh em trong hội đều hiểu rõ tâm tư của Kiều Tâm Uyển. Nếu đem ra so sánh thì Lâm Thiên Y hạnh phúc hơn, Cố Học Văn thích cô ấy, hai người tình cảm dạt dào lai láng.

Nhưng xem Kiều Tâm Uyển, từ đầu tới đuôi đều là yêu đơn phương: "Tâm Uyển, hay là em cũng theo tôi quay lại chơi với đi. Cố gia còn có những người khác săn sóc anh ấy mà."

"Không cần." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nhìn Trầm Thành nở nụ cười: "Anh ấy uống rượu, tôi lo lắng, anh về đi."

"Được rồi." Biết bản thân không thể thuyết phục Kiều Tâm Uyển, Trầm Thành xoay người rời khỏi, khi đi thì liếc mắt một cái nhìn Kiều Tâm Uyển thật sâu, vẻ mặt có vài phần lo lắng.

Thở dài, cuối cùng vẫn bỏ đi.

Sau khi anh đi, Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ trên giường. Gương mặt anh lạnh lùng, cương nghị rất có nét.

Dáng vẻ Cố Học Võ trông rất đẹp, cô luôn biết điều đó nhưng cô chưa từng có cơ hội tiếp xúc gần gũi với anh thế này.

Lần nào, Cố Học Võ cũng đẩy cô ra. Anh dường như rất ghét cô.

"Học Võ. . . . . ." Bởi vì anh đang ngủ, bởi vì cô tin anh sẽ không tỉnh, cô hết sức yên tâm vươn tay xoa xoa mi tâm của anh: "Tại sao, tai sao anh nhất định không chịu nhìn em? Em yêu anh. Tình yêu của em đối với anh ít hơn những cô gái khác sao? Vì sao anh không yêu em?"

Khổ sở quá, đau lòng quá. Nhưng Kiều Tâm Uyển khóc không được. Cúi người xuống, cô ta hôn lên môi Cố Học Võ. Đây là nụ hôn đầu tiên của cô.

Cô giữ gìn lâu như vậy, chính là muốn dành cho Cố Học Võ. Trên môi anh có chút vị rượu. Cô cũng không ghét.

Có phải bởi vì yêu một người quá lâu hay không, bất luận bộ dạng người đó ra sao, chúng ta cũng đều có thể tiếp nhận?

Cẩn thận hôn môi anh. Lại nằm xuống ngủ bên cạnh anh. Việc này khi anh tỉnh táo, tuyệt đối không chịu để cho cô làm.

Kiều Tâm Uyển hơi tuyệt vọng nhưng lại thích thú nhiều hơn: "Học Võ, anh biết không? Em đã mơ về ngày này thật sự rất lâu rồi."

Có thể ngủ cạnh anh thế này, có thể tiếp xúc thân mật với anh.

Một suy nghĩ lớn mật nảy lên trong đầu, Kiều Tâm Uyển bất thình lình ngồi ngay ngắn nhìn Cố Học Võ còn đang ngủ.

Nếu ba mẹ thấy cô cả đêm không về mà tìm tới cửa, nhìn thấy cô ở cùng với Cố Học Võ, thế thì……

Tim đập rất nhanh. Kiều Tâm Uyển nắm chặt tay thành nắm đấm, đúng vậy. Cơ hội này quá tốt không phải sao? Mấy ngày hôm trước Cố Học Võ uống rượu, bọn họ đưa anh về nhà, cô tuyệt nhiên không có cơ hội.

Hiện tại thời cơ chín muồi, tại sao cô không quý trọng chứ?

Vừa nghĩ xong. Kiều Tâm Uyển tự biết mình phải làm thế nào. Tắt di động của mình, cô bắt đầu bắt tay vào cởi quần áo Cố Học Võ. Lần đầu tiên cô làm chuyện như vậy. Động tác chưa thành thạo lắm, lại có chút xấu hổ đến hoảng sợ, toàn bộ quần áo được cởi ra thì cô đã nhuốm đầy mồ hôi.

Cầm quần áo ném tán loạn xuống đất, tiếp tục cởi quần áo của mình. Lúc sắp đi ngủ, cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác.

Tiến vào phòng sách tìm hồi lâu, rốt cuộc cô cũng tìm được bình mực đỏ, cầm bình mực đổ lên giữa drap giường một ít, thấy vết mực đỏ ấy từng chút thấm vào. Cô thở phào nhẹ nhõm, đặt bình mực trở về chỗ cũ. Lúc này mới nằm xuống giường cạnh Cố Học Võ.

Mọi thứ giống như Kiều Tâm Uyển tính toán trước. Cả đêm cô không về. Ba mẹ gọi điện thoại hỏi những anh em trong hội. Cuối cùng hỏi Trầm Thành thì biết cô ở Cố gia. Ba mẹ Kiều gia tìm tới cửa.

Vẻ mặt Uông Tú Nga và Cố Chí Cương chẳng hiểu mô tê gì, mấy vị trưởng bối cùng đi vào phòng Cố Học Võ liền chứng kiến hai người nằm với nhau trên giường. . .

Kiều Tâm Uyển từ từ tỉnh giấc, lúc này mới phát hiện mình đã mơ một giấc mơ thật dài.

Hạ đỏ: sau khi xem xong chương này mong rằng độc giả nào từng chê bai Cố Học Võ và mong anh bị ngược thê thảm thì suy nghĩ lại nhé, mình thấy Kiều Tâm Uyển cư xử ngang tàng quá

7. Chương 7: Lại Không Cùng Xuất Hiện

Mơ, một giấc thật dài.

Trong mơ, những vướng mắc kia cứ trở đi trở lại khiến cô thấy vô cùng mệt mỏi. Đến nay cô vẫn còn nhớ rất rõ, ngày đó khi Cố Học Võ tỉnh lại, vẻ mặt tức giận cầm lấy tay cô.

"Tôi đã chạm vào cô?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển biết tên đã bắn thì không thể quay lại được nữa. Đến bước này, chính là đã đưa ra lựa chọn rồi: "Cố Học Võ, em là người của anh rồi, anh phải chịu trách nhiệm với em."

"Chịu trách nhiệm?" Cố Học Võ như nghe được truyện cười: "Cô khẳng định tôi đã chạm vào cô?"

"Đương nhiên." Kiều Tâm Uyển đánh bạo chỉ vào vết đỏ trên giường: "Đêm qua anh uống say."

"Kiều Tâm Uyển…" Cố Học Võ buồn cười, chuyện này thật sự rất buồn cười, rất buồn cười. Khả năng kiềm chế của anh luôn rất mạnh, bản thân đã làm những chuyện gì sẽ không biết sao?

Hôm qua anh uống bao nhiêu chứ? Thật sự chạm Kiều Tâm Uyển mà lại không có cảm giác gì sao? Nhìn vẻ chắc chắn trên mặt Kiều Tâm Uyển, anh giận quá hóa cười: "Được. Kiều Tâm Uyển cô được lắm, không phải cô muốn gả cho tôi sao? Tôi thành toàn cho cô. Tôi cưới cô."

"Học Võ?" Lần này đến lượt Kiều Tâm Uyển bất ngờ, không nghĩ sự tình lại thuận lợi như vậy: "Anh, anh muốn cưới em?"

"Đúng vậy. Cố Học Võ dùng sức gật đầu: "Kiều Tâm Uyển, cô chuẩn bị đi, tôi sẽ cưới cô, nhưng cả đời này tôi cũng không chạm vào người cô. Nếu cô có thể chấp nhận. Chúng ta lập tức kết hôn."

…… .sakuraky.wordpress ……

"Cố Học Võ?" Kiều Tâm Uyển chấn kinh, nhìn sắc mặt Cố Học Võ. Anh ấy có ý gì?

Sau đó, rốt cuộc Kiều Tâm Uyển cũng hiểu được Cố Học Võ có ý gì. Anh dùng hôn nhân để trừng phạt, muốn cô cả đời phải sống như quả phụ.

Cô hận, cô giận, cũng hiểu được, trên thế giới này người độc ác nhất chính là Cố Học Võ. Cuộc hôn nhân ba năm đã làm mất hết toàn bộ nhiệt tình của cô. Mặc kệ cô ăn mặc xinh đẹp, trang điểm đẹp đẽ đến thế nào. Trong mắt Cố Học Võ cũng không có sự tồn tại của cô.

Vốn cô thực tập cho công ty gia đình, bởi vì từ đầu Cố Học Võ ở tỉnh A, cô đi theo, lại thực sự không chịu nổi sinh hoạt ở đó. Thị trấn nhỏ kia, không có cửa hàng tổng hợp, không có nơi giải trí. Đừng nói tới đồ đạc hạng nhất, dòng sản phẩm loại ba cũng không có. Quần áo bán ra cũng toàn kiểu đã xuất hiện ở Bắc Đô kh từ mấy năm về trước.

Tòa nhà của chính quyền huyện thì vừa nát vừa cũ, chỗ ở thì ngay cả điều hòa cũng không có. Kiều Tâm Uyển thật sự chịu không nổi, ở được chưa tới một tháng đã quay về, từ đó về sau cùng Cố Học Võ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Sau khi kết hôn, con đường làm quan của Cố Học Võ bằng phẳng, ở địa phương đó cũng lập nên thành tích. Một đường thăng chức. Từ huyện trưởng đến khu trưởng, rồi đến phó thị trưởng, đến sau này được điều đến thành phố C làm thị trưởng.

Rất nhiều lần, anh có cơ hội ở lại Bắc Đô, nhưng anh không muốn. Thời gian ba năm cô giữ chặt cuộc hôn nhân này, nhiệt tình từng chút mài mòn dần, ảo tưởng cũng từng chút một tan đi. Rốt cuộc cô cũng thấy rõ, mặc kệ cô nỗ lực bao nhiêu, mặc kệ cô dùng hết bao nhiêu biện pháp, Cố Học Võ cũng không yêu cô, tuyệt đối không yêu.

Ngồi trước cửa sổ, nhìn từ đây, vào mùa này, những bông tường vi trong vườn nở rộ vô cùng xinh đẹp. Phòng của cô nằm trên lầu hai của biệt thự, có ánh sáng và tầm nhìn đều tốt nhất. Là trưởng nữ của Kiều

gia, từ nhỏ đã nhận hết cưng chiều của ba mẹ. Gia cảnh hậu đãi, diện mạo xuất chúng. Có lúc Kiều Tâm Uyển nghĩ, có phải vì cô đã có được quá nhiều thứ, quá nhiều so với người bình thường, cho nên ông trời mới không muốn cô quá đắc ý. Cô trước sau vẫn không thể có được tình yêu sao?

Mày nhíu lại, nhìn đứa bé trong bụng. Trong đầu cô lại nhớ đến sự xuất hiện hôm nay của người kia. Chu Oánh, lúc trước không phải cô ta đi rồi sao, vì sao bây giờ lại trở về? Cô ta đã trở lại, chính là muốn ở bên Cố Học Võ.

Đó không phải chứng tỏ, cô thật sự hết hi vọng rồi sao? Có phải chứng tỏ, cuộc đời từ nay về sau của cô và Cố Học Võ thực sự trở thành hai đường thẳng song song, sẽ không cùng xuất hiện nữa sao?

Thôi, quên đi. Cứ như vậy đi. Bọn họ đã quyết định buông tay, cần gì phải đi lo Cố Học Võ ở bên ai chứ? Cần gì phải lo xem Cố Học Võ sẽ chọn ai?

Mọi việc cứ như vậy đi.

……. .sakuraky.wordpress …….

Lý Lam nhìn Cố Học Võ đang ngồi đối diện không nói lời nào, khóe môi cô ta giơ lên, mang theo vài phần nghiền ngẫm. Hai chân tao nhã vung lên, hứng thú trong mắt không hề giảm: "Cố Học Võ. Anh không cảm thấy ngồi với tôi rất nhàm chán đấy chứ?"

"Không có." Cố Học Võ tính toán thời gian trong lòng. Uông Tú Nga và bà Lý đã đi một lúc rồi, có lẽ không trở về nhanh như vậy, mà anh đã đối mặt với cô gái tên Lý Lam nào hơn mười lăm phút…

"Cô Lý, tôi…"

"Anh có việc, muốn đi trước phải không?" Lúc này Lý Lam hơi quay đầu đi, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Cố Học Võ: "Tôi không ngại, anh đi trước đi."

Cố Học Võ cũng không đứng dậy ngay, ánh mắt lại lần nữa đảo qua mặt Lý Lam, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, cô gái này không đơn giản.

Ý nghĩ chỉ chợt lướt qua, vẻ mặt cũng không thay đổi, anh xoay người rời đi, cũng không nhìn lại sau khi anh đi, Lý Lam lộ ra một mạt suy nghĩ sâu xa.

……. .sakuraky.wordpress …….

"Thật sao? Thật tốt quá." Giọng Trần Tĩnh Như vang trong phòng khách, nhìn vào bụng Tả Phán Tình: "Thật không ngờ, mẹ còn nói sao bụng Phán Tình lại to như vậy, thì ra là sinh đôi, việc này thật làm cho người ta vui vẻ mà."

Vẻ mặt Tả Phán Tình có chút lúng túng, nhưng nhiều hơn cả là vui mừng, nhìn vẻ mặt Cố Thiên Sở cười không khép miệng được mà cô có chút xấu hổ: "Dạ vâng. Học Văn vẫn luôn nói siêu âm nhiều không tốt cho con nên con cũng không kiểm tra thêm, mỗi lần đều đo huyết áp linh tinh. Không ngờ lại là sinh đôi."

"Thật tốt quá, thật sự tốt quá." Trần Tĩnh Như vỗ tay, nhìn Cố Chí Cường: "Nếu giống em năm đó, sinh một thai long phượng, vậy thật tốt biết bao."

Thai Long Phượng? Việc đó Tả Phán Tình cũng không dám nghĩ đến. Một thai có thể sinh ra hai đứa bé, cho dù là trai hay gái, bọn họ cũng sẽ rất vui.

"Mẹ. Mẹ cũng yêu cầu quá cao rồi." Cố Học Văn nhịn không được tiếp lời: "Cơ hội có thể sinh đôi vốn rất ít, long phượng lại càng ít hơn, mẹ nói vậy không phải là làm khó Phán Tình rồi sao?"

"Ôi ôi ôi." Trần Tĩnh Như trêu con trai: "Nhìn con trai tôi này, chậc chậc, mẹ chỉ mới nói một câu lại trở thành làm khó Phán Tình sao?"

"Học Văn." Khuôn mặt Tả Phán Tình đỏ ửng lên, tức giận trừng mắt với Cố Học Văn một cái: "Không sao, em cũng hi vọng như vậy."

Nhưng rốt cuộc là gì, cô cũng không dám khẳng định.

"Phán Tình. Mẹ chỉ thuận miệng nói thôi, con đừng áp lực. Hôm nay mẹ rất vui." Trần Tĩnh Như nhìn trong phòng khách: "Chị dâu còn chưa về sao? Bằng không mọi người đều ở đây, có thể cùng chúc mừng một trận."

"Đúng, phải chúc mừng." Cố Thiên Sở cũng vui vẻ: "Phán Tình mang một thai lại sinh hai đứa, đây chính là đại hỷ sự. Nhất định phải ăn mừng thật lớn."

"Không cần đâu ạ?" Tả Phán Tình có chút sợ hãi, liếc nhìn Cố Học Văn một cái, anh vỗ vỗ vai cô: "Không có việc gì đâu, ông nội vui thôi."

Bóng dáng Cố Học Võ vừa lúc xuất hiện ở phòng khách, bị Cố Chí Cương gọi lại.

"Học Võ, con về rồi à. Không phải con đang đi dạo với mẹ sao? Sao lại về một mình?"

"Mẹ gặp bà Lý nên cùng bà ấy đi dạo rồi." Cố Học Võ nhìn thấy vẻ vui mừng trên mặt cả nhà, giọng nói nhàn nhạt: "Con thấy mẹ sẽ không về nhanh nên về đây trước, có điều, con có bảo tài xế đi rước mẹ rồi."

Cố Chí Cường gật gật đầu, đang muốn nói thêm gì đó, Cố Thiên Sở lên tiếng: "Học Võ, hôm nay con cũng đừng ra ngoài nữa. Phán Tình mang thai, còn là sinh đôi. Tối nay cùng nhau ở nhà ăn cơm đi, lát nữa gọi Học Mai về luôn. Nhà chúng ta cũng lâu rồi không náo nhiệt như vậy."

"Sinh đôi?" Trong mắt Cố Học Võ có tia bất ngờ, liếc nhìn Tả Phán Tình một cái, ánh mắt trở lại trên người Cố Học Văn: "Chúc mừng."

"Không có gì." Cố Học Văn nhìn Cố Học Võ, khóe môi giơ lên, trước mặt trưởng bối cũng dám trêu anh: "Em sắp làm ba rồi, không phải anh cũng cần nhanh chân lên sao?"

Sắc mặt Cố Học Võ phút chốc lạnh đi, muốn nói câu gì đó nhưng vì có trưởng bối nên đành im lặng. Xoay người định rời đi, lại bị Cố Chí Cương gọi lại, vừa nghe câu nói của Cố Học Văn, ông liền nghĩ tới một chuyện khác: "Học Võ. Con ở thành phố C cũng gần một năm rồi, có nghĩ tới triệu hồi về Bắc Đô không?"

Cố Học Võ sửng sốt một chút, theo bản năng muốn lắc đầu, lại nhìn thấy ánh mắt của Cố Học Văn, anh không nói gì, chỉ hơi nhíu mày: "Có cơ hội sao?"

"Có." Cố Chí Cương gật gật đầu: "Bộ Thương mại đang thiếu người. Ông Trần đã muốn tiến cử con với cấp trên. Hôm qua ông ấy có hỏi ý ba, nếu con muốn, lần này sẽ xong. Có thể thông báo xuống."

"Bộ Thương mại?" Cố Học Võ sửng sốt một chút.

"Đúng. Bộ Hợp tác kinh tế ngoại thương thiếu một chủ nhiệm. Con có lý lịch này, thêm vài năm thành tích vượt trội, hoàn toàn không có vấn đề."

Không chỉ là một chủ nhiệm mà còn có thể lên thủ đô nữa. Chỉ cần thành tích vượt trội, đến lúc đó tiền đồ sau này không thành vấn đề nữa.

"Được." Cố Học Võ thản nhiên gật đầu, vẻ mặt vẫn bình lặng như cũ. Xoay người muốn về phòng mình. Cố Học Văn vỗ vỗ vai Tả phán Tình, đi theo sau Cố Học Võ.

"Có việc gì?" Cố Học Võ nghe được anh đi theo mình, bước chân cũng không ngừng lại.

"Có việc." Vừa rồi trước mặt trưởng bối, Cố Học Văn không tiện nói. Nhưng nghe Tả Phán Tình nói, Cố Học Văn cảm thấy vô cùng có khả năng.

Cố Học Võ cũng không mở miệng, hai người cùng vào phòng sách của anh.

Cố Học Văn vào cửa, cũng không quanh co: "Sau khi anh về có gặp Kiều Tâm Uyển không?"

Nghe Cố Học Văn gọi tên cô, trong mắt Cố Học Võ có tia căm ghét, nhíu mày: "Gặp rồi, có việc gì?"

"Chị ấy có thai rồi."

"Anh biết." Cố Học Võ vẫn làm như không có gì: "Hôm nay anh có gặp cô ta."

Vẻ bình tĩnh trên mặt anh làm Cố Học Văn ngoài khó hiểu còn thở phào: "Nói như vậy, đứa bé đó không phải của anh?"

"Không có khả năng." Cố Học Võ lắc đầu, đối với chính mình vô cùng tự tin: "Con của cô ta sao lại là của anh được."

"Vậy à?" Cố Học Văn gật đầu, từ chối cho ý kiến: "Vậy là tốt rồi, em còn tưởng chị ấy vẫn chưa ly hôn với anh mà đã mang thai."

"Năm ngoái bọn anh đã ly hôn rồi." Vẻ mặt Cố Học Võ bình tĩnh: "Bây giờ cô ta thế nào, không liên quan đến anh."

"Ờ." Cố Học Võ nhìn thấy sự bình tĩnh trên mặt Cố Học Văn, đôi mắt hơi nheo lại, bên trong có ý nghĩ sâu xa: "Phán Tình bởi vì mang song thai, cho nên bụng mới to như vậy. Phụ nữ bình thường mang thai đến tháng thứ tám, bụng mới to được như vậy."

Cố Học Võ sửng sốt một chút, nhớ đến hôm nay đụng phải Kiều Tâm Uyển, bụng của cô không khác với bụng Tả Phán Tình lắm. Tả Phán Tình mang thai sinh đôi, Kiều Tâm Uyển không thể cũng trùng hợp mang thai sinh đôi chứ?

8. Chương 8: Muốn Nhắc Nhở Anh

Cố Học Võ sửng sốt một chút, nhớ lại hôm nay gặp Kiều Tâm Uyển, bụng của cô cũng gần giống với Tả Phán Tình. Tả Phán Tình có thai đôi, Kiều Tâm Uyển không thể nào trùng hợp mà mang thai đôi chứ? Nếu không phải. . . . . .

Vẻ mặt của anh đã cho Cố Học Văn đáp án mà anh muốn, khóe môi cong lên, trong mắt có một tia nghiền ngẫm: "Lúc em đưa Phán Tình đi khám thai có gặp Kiều Tâm Uyển, chị ấy nói chị ấy mang thai được tám tháng rồi."

Nét bình tĩnh trên mặt Cố Học Võ cuối cùng cũng rạn nứt, anh nhìn chằm chằm mặt Cố Học Văn: "Em có ý gì?"

"Đâu có ý gì đâu." Cố Học Văn mỉm cười có đôi chút xấu xa, vẻ mặt kia với vẻ trêu cợt người khác của Tả Phán Tình giống đến tám phần: "Anh ghét Kiều Tâm Uyển như vậy, chắc không thể đụng vào chị ấy đúng không?"

Sắc mặt Cố Học Võ khó coi, đối diện với ánh mắt giễu cợt của Cố Học Văn: "Em rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Chẳng muốn nói gì cả." Cố Học Văn nhún vai: "Em chỉ là muốn nhắc nhở anh. Nếu anh chưa từng chạm vào Kiều Tâm Uyển thì không nói làm gì, còn nếu anh đã chạm vào chị ấy. . . . . ."

Lời nói dừng lại, anh đứng lên đi đến trước mặt Cố Học Võ, hai tay chống lên bàn: "Thì đứa bé trong bụng cô ấy chính là cháu đích tôn của Cố gia. Anh nghĩ nếu bác trai và bác gái biết được. . . . . ."

Nửa câu sau không cần nói, anh tin Cố Học Võ đã hiểu ý mình.

Vẻ mặt Cố Học Võ âm trầm đến đáng sợ, trừng mắt nhìn nụ cười châm chọc của Cố Học Văn, có cảm giác muốn bóp chết anh: "Nói xong chưa?"

"Xong rồi." Cố Học Văn vỗ vỗ tay: "Em đưa bà xã đi đây."

Không để ý tới Cố Học Võ nữa, Cố Học Văn xoay người rời khỏi. Để lại Cố Học Võ nhìn bóng dáng anh rời đi mà lâm vào trầm tư.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Buổi tối.

Cố Học Võ ăn cơm xong liền lái xe ra ngoài. Không tham gia tụ tập với đám an hem hồi nhỏ kia mà lái thẳng xe đến Kiều gia.

Dừng xe bên lề đường đối diện biệt thự Kiều gia, anh đang định xuống xe thì lại nhìn thấy một chiếc xe khác chạy đến. Bước chân định xuống xe dừng lại một chút, nhìn Trầm Thành xuống xe cầm theo một cái hộp lớn trên tay, nét mặt có chút lo lắng. Trầm Thành nhấn chuông cửa, người giúp việc cho Kiều gia đi ra

mở cửa, Trầm Thành đi vào. Nét bình tĩnh lúc đầu trên mặt anh hơi hơi ngưng tụ lại, nhìn cánh cửa sắt kia một lúc lâu, cuối cùng khởi động xe rời đi.

Ba ngày sau đó, Cố Học Võ phải họp, cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện đứa bé trong bụng Kiều Tâm Uyển có phải là con của mình hay không. Sau khi họp xong, anh trở về thành phố C.

Nếu thật sự phải về Bắc Đô công tác, thì thời gian tiếp theo của anh sẽ thực sự bận rộn. Phải làm việc bận rộn gặp mặt, còn có một số việc khác nữa.

Từ trung tâm hội nghị đi ra, Cố Học Võ chào hỏi mấy vị thị trưởng cùng đến Bắc Đô họp vài câu, rồi đi đến ga tàu điện ngầm. Bởi vì đại diện cho thị trưởng thành phố C đến đây họp nên anh cũng không lái xe ở nhà đi, rất dễ gây chú ý.

Lâu rồi không ngồi tàu điện ngầm, thật không ngờ tàu điện ngầm của Bắc Đô lại đông đúc như vậy. Vừa đúng giờ cao điểm tan tầm, người trong ga tàu điện ngầm vô cùng đông đúc, có thể nói là người chen người. Sắc mặt Cố Học Võ không biến đổi, nhưng đã có chút mất kiên nhẫn, anh vẫn luôn không thích những chỗ đông người. Lại càng không thích những nơi người chen người như thế này.

Một chiếc tàu điện ngầm ầm ầm lao tới, nhìn đám người như ong vỡ tổ chen chúclên tàu điện ngầm, anh lui ra phía sau hai bước, quyết định đợi chuyến khác.

Tàu điện ngầm rời đi, lại liên tục có người bước xuống. Bên tai vang lên một giọng nói có chút quen thuộc.

"Cố Học Võ?"

Cố Học Võ quay mặt lại thì thấy Lý Lam đã đến từ lúc nào, đứng bên cạnh vẻ mặt cười yếu ớt nhìn anh.

"Thật khéo ha, không nghờ anh cũng đi tàu điện ngầm."

Trong ga tàu điện ngầm có chút ồn ào, Cố Học Võ thản nhiên quét mắt liếc nhìn Lý Lam một cái, bộ đồng phục làm cho cô trông có vẻ khôn khéo già giặn. Nơi cổ áo có đính một cái kim cài áo sáng bóng nổi bật lại làm cho cô thêm vài phần hoạt bát.

"Chào cô."

Lý Lam nhìn Cố Học Võ vẻ mặt không nóng không lạnh khẽ gật đầu thì cũng không giận ngược lại có vài phần vui mừng tới gần: "Sao anh không lái xe?"

"Không tiện."

"Cũng đúng." Lý Lam tự trả lời: "Bắc Đô hiện tại rất chật chội, xe lại nhiều, đậu xe cũng không tiện."

Cố Học Võ chỉ ừ một tiếng mà không trả lời. Lý Lam nhìn nhìn hướng tàu điện ngầm tới, nghe âm thanh lạnh lẽo kia thì nhìn anh cười cười: "Tàu điện ngầm đến rồi."

Rất nhanh, tàu điện ngầm dừng lại tại sân ga. Lý Lam tiến đến đứng bên cạnh Cố Học Võ, lúc này người xuống tàu thật sự rất đông. Chờ bọn họ đều xuống hết, lúc này Cố Học Võ mới cất bước đi lên tàu điện ngầm.

Lý Lam đi theo bên cạnh anh, người phía sau không ngừng chen vào. Lý Lam cười không nổi, sắc mặt có chút xấu hổ, tiến lại gần Cố Học Võ.

Cố Học Võ bởi vì đám người không ngừng chen vào này mà mặt biến sắc, vẻ mặt có chút bất ngờ. Lý Lam trong lòng anh cười xấu hổ, áp sát Cố Học Võ.

"Thật ngại quá."

"Không sao." Tình huống như vậy, tin rằng Lý Lam cũng không muốn, nghe thấy trong tàu vang lên những tiếng xì xào, nhưng vẫn còn người tiếp tục đi lên. Lý Lam bởi vì bị chen lấn mà có vẻ đứng không vững, không biết phía sau bị ai đẩy một cái, cả người cô ngã nhào về phía Cố Học Võ.

Mi tâm nhíu lại, anh vươn tay đỡ cánh tay của cô. Cửa tàu điện ngầm lúc này đóng lại. Đám người cũng ngừng chen chúc.

"Cám ơn." Mặt Lý Lam có hơi đỏ, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ, cúi đầu, có chút ngượng ngùng: "Đúng là đông quá."

Cố Học Võ xác định cô có thể đứng vững mới buông lỏng tay ra. Lý Lam vươn tay nắm tay vịn trên tàu, né tránh ánh mắt của Cố Học Võ.

Nơi chóp mũi truyền đến một mùi hương rất nhẹ. Mùi hương này Cố Học Võ vô cùng quen thuộc. Anh hơi hơi quay đầu đi, nhìn Lý Lam đứng ở bên cạnh nhìn bảng đèn LED báo hiệu trên toa tàu.

Nhìn từ góc độ này, ngũ quan của cô và Chu Oánh giống nhau như đúc. Nhưng Chu Oánh họ Chu, là một cô nhi. Tuyệt đối không thể là chị em với Lý Lam. Nếu không phải, thì vì sao trên đời lại có hai người giống nhau như vậy?

Cố Học Võ không biết vì sao mùi hương trên người Lý Lam lại giống Chu Oánh đến vậy. Anh vẫn luôn thích mùi hương này trên người Chu Oánh, một mùi hương nhàn nhạt, rất nhẹ. Không như mùi nước hoa. Ngoại hình Chu Oánh không phải xinh đẹp lắm, nhưng mùi hương đặc biệt trên người cô lại khiến Cố Học Võ nhớ mãi không quên.

Trong đầu lại hiện lên lần cuối cùng ở bên Chu Oánh. Ngày đó, bọn họ vừa triền miên ở khách sạn xong. Anh nói muốn đưa Chu Oánh về nhà, trịnh trọng giới thiệu với gia đình. Vẻ mặt Chu Oánh ngọt ngào hôn anh một cái. Anh rời đi, lại không ngờ lúc trở lại thì không thấy Chu Oánh đâu mà người xuất hiện lại là Kiều Tâm Uyển.

Mi tâm hơi hơi nhíu lại. Oánh Oánh, rốt cuộc em ở đâu. Bốn năm, vì sao một chút tin tức của em, anh cũng không nhận được? Em nói cho anh biết, bây giờ em đang ở đâu?

"Cố Học Võ?" Giọng nói Lý Lam truyền đến, anh đột nhiên sực tỉnh, nhìn gương mặt giống hệt Chu Oánh trước mắt, một tiếng nỉ non không kiềm được thốt lên: "Oánh Oánh?"

"Dạ." "Chu Oánh" nở nụ cười, vươn tay về phía anh: "Em là Oánh Oánh."

"Oánh Oánh." Vươn tay kéo cô vào trong lòng, Cố Học Võ cảm thấy cuộc đời anh như đã trọn vẹn. Cánh tay siết chặt, tàu điện ngầm lúc này vang lên một tiếng, bắt đầu vào ga.

Cố Học Võ phục hồi lại tinh thần, cánh tay ôm người trong lòng phút chốc buông ra. Đây làm sao có thể là Chu Oánh, rõ ràng là Lý Lam.

Vẻ mặt cô có vài phần xấu hổ, có vài phần chua sót. Ánh mắt cũng không biết phải nhìn vào đâu.

"Thật ngại quá." Người trong tàu điện ngầm lúc này rất nhiều, nhưng thường xuyên có cảnh tình nhân ôm nhau tình tứ trên tàu nên đối với chuyện này mọi người đều đã quen.

"Không sao." Lý Lam ho nhẹ một tiếng, cúi đầu che giấu vẻ mất tự nhiên của mình, chỉ chỉ bên ngoài: "Em tới rồi."

"Uh." Cố Học Võ không nói nhiều lời, nhìn Lý Lam bước xuống sau khi tàu dừng hẳn. Anh nửa ngẩng đầu lên, thở sâu. Anh tuy rằng thường xuyên nhớ tới Chu Oánh, nhưng chưa từng làm việc gì luống cuống như vậy.

Lý Lam. . . . . .

Trên thế giới thật sự có người hoàn toàn giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả mùi hương cũng giống nhau sao? Có thật không?

Cố Học Võ không tin, nhìn tàu điện ngầm từ từ khởi động, ngoài cửa sổ tàu cũng không nhìn thấy bóng dáng của Lý Lam nữa. Có người lên xe, đám người đông nghịt lấn át mùi hương lúc nãy của Lý Lam.

Vừa rồi cái ôm kia tựa như một giấc mơ. Vẻ mặt Cố Học Võ có chút ngưng trọng, di động lúc này vang lên hai tiếng, lấy di động ra liếc mắt một cái, con ngươi phút chốc mở to, nhấn lại một tin. Suy nghĩ một chút, lại thêm một tin nhắn nữa.

"Giúp tôi điều tra một người."

Buông di động xuống, mi tâm Cố Học Võ vẫn nhíu chặt, Lý Lam, cô rốt cuộc là ai, tôi nhất định sẽ biết được.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cuộc họp ba ngày trôi qua rất nhanh. Cố Học Võ mua vé máy bay quay về thành phố C. Trước khi về còn nhìn thấy Cố Học Văn nắm tay Tả Phán Tình đi ra ngoài tản bộ. Nói là tốt cho việc sinh con sau này.

Nhìn cái bụng tròn vo của Tả Phán Tình, trong đầu anh lại nhớ đến người mang thai kia, mấy ngày nay bận rộn nhiều việc nên cũng quên mất Kiều Tâm Uyển.

Cô mang thai tám tháng, lại gạt anh là sáu tháng, cô muốn làm gì đây?

Lấy chìa khóa xe rời đi. Lại một lần nữa hướng về phía biệt thự Kiều gia.

Trời sẩm tối, Bắc Đô đã vào mùa hè, lúc này thời tiết có chút nóng bức. Xe còn chưa dừng lại, anh lại thấy Trầm Thành, anh ta cẩn thận đi theo bên cạnh Kiều Tâm Uyển. Hai người tản bộ dọc theo đường cái.

Trầm Thành nắm tay Kiều Tâm Uyển, khóe môi Kiều Tâm Uyển cong lên, vẻ mặt dịu dàng.

Bộ dạng Kiều Tâm Uyển như vậy anh chưa từng nhìn thấy. Ánh mắt hơi hơi nhíu chặt, nhìn chằm chằm cái bụng đã nhô cao của Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển mang thai tám tháng, tính thời gian mà nói, hẳn là mang thai từ lần ở thành phố C. Nhưng cô nói cô đã uống thuốc, vậy không có khả năng đứa bé là của anh.

Nhưng Kiều Tâm Uyển đã từng gạt anh, cô có thể gạt anh một lần, tất nhiên cũng có thể gạt anh lần nữa.

Nếu là con anh thì vì sao Kiều Tâm Uyển không dùng thủ đoạn như vậy để ở lại bên cạnh anh? Mà lại lựa chọn ly hôn với anh? Cô không phải nói là yêu anh nhất sao?

Nếu không phải, vậy thì vì sao cô phải gạt anh? Nói cô mang thai sáu tháng?

Lần đầu tiên Cố Học Võ có cảm giác hoang mang, mà cảm giác hoang mang này anh chưa bao giờ nghĩ lại là do Kiều Tâm Uyển gây ra.

Nét dịu dàng trên gương mặt cô vừa rồi có chút không giống với hình ảnh của cô trong trí nhớ anh. Kiều Tâm Uyển có thể dịu dàng như vậy sao?

Anh nhìn lầm rồi. Cảm giác dường như mỗi một lần nhìn thấy đều là bộ dạng Kiều Tâm Uyển nổi cơn điên. Mi tâm nhíu lại, anh cười mình không biết đang làm cái gì?

Kiều Tâm Uyển mang thai có liên quan gì đến anh?

Nếu cô nói cô mang thai sáu tháng vậy thì có quan hệ gì với anh đâu?

Nếu đứa bé kia là của mày thì sao? Cũng không có quan hệ gì sao? Ánh mắt Cố Học Võ hơi hơi khép lại, nghĩ tới lời nói của Cố Học Văn, nếu đứa bé kia thật sự là của anh, thì đó chính là cháu đích tôn của Cố gia.

9. Chương 9: Không Có Vấn Đề Gì

Anh cũng không để ý mình có con nối dõi hay không, nhưng nghĩ đến Uông Tú Nga dùng cớ này để buộc anh kết hôn thì vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng vài phần.

Một đứa con?

Một đứa cháu cho Cố gia?

Ánh mắt nheo lại, nhìn chằm chằm hai người còn đang tản bộ kia, đôi mắt phút chốc trở nên lạnh lẽo.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển nhìn bóng tịch dương ở xa xa, ánh nắng chiếu lên người cô có chút ấm áp, cũng không quá nóng, nhưng cô lại thấy hơi choáng váng. Từ sau khi mang thai, cô đặc biệt sợ nóng.

Đầu đường là một công viên nhỏ, có chòi nghỉ mát, ao nhỏ, hòn giả sơn, nước chảy róc rách.

Lúc trước chọn nơi này là vì điều kiện rất tốt để lập kế hoạch phát triển. Cảm nhận được ánh mắt của cô, Trầm Thành đi đến trước mặt cô: "Có mệt không? Đến chòi nghỉ mát ngồi một chút đi."

"Ừ." Kiều Tâm Uyển gật đầu. Mang thai tháng thứ tám, cơ thể có chút nặng nề. Trầm Thành cẩn thận đỡ thắt lưng của cô, hai người đi vào chòi nghỉ mát trong công viên. Kiều Tâm Uyển ngồi xuống, lấy tay che trán, đưa mắt nhìn vầng dương sắp lặn: "Hôm nay nắng chiều thật đẹp."

"Không tồi." Trầm Thành gật đầu, ngồi xuống bên cô, ánh mắt vẫn không nhìn vầng mặt trời kia: "Nắng chiều tuy đẹp, nhưng anh thấy vẫn thua người đẹp."

Cảm nhận được ánh mắt của anh, mặt Kiều Tâm Uyển có chút đỏ, không được tự nhiên quay mặt đi, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú của Trầm Thành thì hơi hơi cúi đầu.

"Trầm Thành. . . . . ." Thời gian dài như vậy, Trầm Thành vẫn luôn ở bên cô, phần tình cảm này đã vượt quá mức bình thường. Cô đối với anh thực sự rất cảm kích, cũng cảm động trước những cố gắng của anh.

Cô cũng rất cố gắng làm bản thân mình yêu anh. Nhưng hình ảnh của Cố Học Võ thỉnh thoảng vẫn hiện lên trong đầu cô, nhất là mấy ngày nay, sau khi gặp được Cố Học Võ ở quán cà phê lần trước. Rõ ràng đã bảo mình phải quên đi. Nhưng những lúc đêm khuya chiêm bao lại luôn lơ đãng nhớ tới.

Điều này làm cho cô vô cùng rối rắm, tình cảm sâu đậm của Trầm Thành cô không phải không cảm nhận được. Nhưng không có cách nào tiếp nhận được, còn nhớ, tết năm trước, Trầm Thành hẹn cô ở nhà hàng, ở trước mặt rất nhiều người quỳ xuống, cầu hôn cô. Cô rất cảm động, nhưng cũng chỉ có cảm động mà thôi. Cô không nhận nhẫn của Trầm Thành, trong lòng cũng có phần áy náy với anh. Nhưng trong lúc tâm trạng đang mờ mịt này, cô lại thấy có anh làm bạn có thể cho cô cảm giác an tâm.

Trầm Thành nhìn cô, không biết cô muốn nói cái gì. Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển có phần áy náy: "Trầm Thành, anh có thấy con người của tôi đặc biệt ích kỷ không?"

Yêu Cố Học Võ, yêu đến cố chấp, chưa từng nghĩ tới kết quả. Để anh làm tổn thương cùng cực, rồi lại nổi lên lưu luyến cảm giác an toàn mà Trầm Thành mang đến cho cô.

"Tôi thật sự rất ích kỷ đúng không?"

"Tâm Uyển, đừng nói mình như vậy." Trầm Thành ngồi ở bên cạnh cô, vươn tay đặt tay cô vào trong lòng bàn tay mình: "Là anh tự nguyện."

"Nhưng mà tôi thấy rất có lỗi với anh." Kiều Tâm Uyển cắn môi, nhìn Trầm Thành trong mắt đã lóe lên chút ánh nước: "Trầm Thành, anh không cần phải đối xử tốt với tôi như vậy, tôi sợ tôi. . . . . ."

"Nói linh tinh gì vậy." Trầm Thành không muốn nghe cô nói như vậy: "Cho đến hôm nay, em còn không hiểu được lòng anh sao?"

"Tôi hiểu, nhưng tôi đang mang thai, đứa bé không phải……" Con anh, lời này đến nửa câu lại không thể nói nữa, Kiều Tâm Uyển ngơ ngác nhìn phía sau Trầm Thành.

Không biết Cố Học Võ đến đây từ khi nào, anh như một ông vua bước từng bước về phía này.

Anh mặc một chiếc áo sơmi trắng đơn giản, quần dài màu đen, lúc này đang hướng về phía hai người bọn họ mà đi tới. Ánh trời chiếu hắt một vòng lên người anh càng tô điểm cho dáng người vô cùng cao lớn của anh, cái bóng ở phía sau lưng anh cũng kéo ra thật dài.

Cảm giác được ánh mắt cô đang dại ra, Trầm Thành quay mặt nhìn ra phía sau. Thấy Cố Học Võ xuất hiện thì sửng sốt một chút, ánh mắt lại liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái. Theo bản năng liền đứng lên, bảo vệ Kiều Tâm Uyển ở bên cạnh.

"Lão Đại."

Cố Học Võ không có sai, nhưng sai ở chỗ không yêu Kiều Tâm Uyển. Dù sao cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau nên thái độ của Trầm Thành đối với Cố Học Võ cũng không thay đổi.

"Ừ." Cố Học Võ lên tiếng, ánh mắt đảo qua Kiều Tâm Uyển, cuối cùng dừng ở bụng của cô, cũng không nhìn Trầm Thành, trực tiếp mở lời.

"Trầm Thành, anh có việc phải nói với cô ấy, cậu……"

"Em sẽ ra ngoài đứng." Trầm Thành nói xong định đi thì tay lại bị Kiều Tâm Uyển giữ chặt.

Cô ngồi ở chỗ này thì nhất định phải ngẩng đầu lên mới có thể đối diện với tầm mắt của Cố Học Võ, cắn môi, cô cảm giác tim mình đập rất nhanh, nhanh đến nỗi gần như làm cô không thở được.

Nắm chặt tay Trầm Thành, cô nuốt nuốt nước miếng buộc mình bình tĩnh: "Cố Học Võ, anh có chuyện gì thì cứ nói, giữa tôi và Trầm Thành không có bí mật. Anh ấy không cần tránh đi."

Trầm Thành sửng sốt một chút, cảm giác bàn tay nhỏ bé của cô đang run nhè nhẹ, quay sang, đôi mắt Cố Học Võ cực kỳ lạnh lẽo, trừng lên nhìn bụng Kiều Tâm Uyển. Trong lòng thầm kêu một tiếng.

Bắc Đô nói lớn không lớn, quanh đi quẩn lại cũng ở đây. Lúc này Cố Học Võ tìm tới cửa, khẳng định là đã biết đứa bé là của anh, vậy anh muốn thế nào?

"Kiều Tâm Uyển." Anh đè thấp giọng, không khó nghe ra sự tức giận chất chứa ở trong đó, ánh mắt lạnh như băng, nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển, ánh mắt này làm cho Kiều Tâm Uyển theo bản năng rụt cổ lại, rồi cũng mau chóng ngẩng đầu lên, buộc mình dũng cảm đối diện với anh.

"Có việc gì?"

"Cô mang thai tám tháng." Thản nhiên vạch trần sự thật. Trên mặt Cố Học Võ là một vẻ phẫn nộ khi bị người ta lừa gạt.

"Tôi……" Kiều Tâm Uyển muốn phủ nhận, nhưng lại nhanh chóng gật đầu: "Đúng thì thế nào?"

"Đứa bé là con tôi." Theo thời gian mà nói thì đứa bé đó là con anh.

"Không phải." Kiều Tâm Uyển nhanh chóng trả lời, nắm tay Trầm Thành thật chặt, đứng lên, để mình đối diện với Cố Học Võ, ánh mắt có vài phần khiêu khích: "Đứa bé là của Trầm Thành."

"Nếu là của cậu ta thì vì sao cô phải nói dối?" Cố Học Võ 'hừ' lạnh một tiếng, thể hiện rõ sự không tin.

"Tôi không muốn cho anh thấy thoải mái." Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển bình tĩnh, không có một chút dao động: "Tôi thừa nhận sau khi tôi ly hôn với anh, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Cho nên hôm đó tôi và Trầm Thành đã đi uống rượu, sau đó không cẩn thận liền phát sinh. Anh là người trưởng thành, chắc anh hiểu được đúng không?"

"Phải không?" Căn bản Cố Học Võ không tin lời của cô, lúc cùng cô nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm Trầm Thành đang ở bên cạnh cô. Kiều Tâm Uyển vừa nói xong, rõ ràng anh thấy được trên mặt Trầm Thành chợt lóe qua tia kinh ngạc.

Tuy rằng cậu ta đã nhanh chóng áp chế đi, nhưng vẫn không thoát được ánh mắt Cố Học Võ.

Đã có đáp án, anh tiến về phía trước từng bước: "Kiều Tâm Uyển, cô cũng dám gạt tôi?"

"Tôi nào có gạt anh?" Ban đầu Kiều Tâm Uyển còn bối rối, lúc này đã khôi phục sự bình tĩnh, nắm chặt tay Trầm Thành, cô cười đến vô cùng rực rỡ.

"Cố Học Võ, anh đừng có tự ình tốt quá như thế. Nếu tôi thực sự mang thai con của anh. Tôi cần gì phải ly hôn với anh?"

" . . . . . ." Cố Học Võ nghẹn lời, quả thật anh cũng không hiểu được mục đích của Kiều Tâm Uyển là gì. Bởi vì cách làm của cô khiến anh vô cùng khó hiểu, Kiều Tâm Uyển lại nói tiếp.

"Sở dĩ tôi gạt anh, là bởi vì khi đó thủ tục ly hôn của chúng ta còn chưa hoàn tất. Mà tôi với Trầm Thành đã xảy ra quan hệ. Thứ nhất, tôi không muốn bị trắc trở, thứ hai cũng không phải thật sự mang thai con của anh."

Cố Học Võ hơi hơi híp mắt lại, ánh mắt đảo qua Trầm Thành, trên mặt cậu ta có vài phần xấu hổ, xoay mặt đi, không dám nhìn anh, chỉ liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, vẻ mặt có phần trách cứ.

Lại đối mặt Cố Học Võ, Trầm Thành cúi đầu: "Lão Đại, xin lỗi. Thật ra em yêu Uyển rất lâu rồi. Nhưng không ngờ cô ấy lại gả cho anh, ngày đó nhìn cô ấy thương tâm như vậy, em, em nhất thời không nhịn được. Thực xin lỗi anh."

Sự xấu hổ trên mặt cậu ta quá rõ ràng. Cố Học Võ nắm tay thật chặt, muốn nói gì lại nói không được. Túc giận sao?

Anh không yêu Kiều Tâm Uyển, cô phát sinh quan hệ với ai, cũng sẽ không làm anh tức giận. Về phần Trầm Thành……

"Nếu cậu thật sự yêu cô ta, thì bốn năm trước nên ngăn cản cô ta." Nếu lúc đó không để Kiều Tâm Uyển lấy anh thì sẽ không có những phiền não sau này rồi.

"Lão Đại……" Trầm Thành xấu hổ, không phải không nghĩ tới ngăn cản, nhưng khi đó Kiều Tâm Uyển mắt đui tim mù, ngoại trừ Cố Học Võ, bao nhiêu người cũng không để ở trong mắt.

Phải nói là ngoài lúc bọn họ còn nhỏ thì không tính, còn thời đi học có biết bao nhiêu người theo đuổi Kiều Tâm Uyển mà cô chẳng để ý nửa phần. Nếu không phải lúc trước cố chấp như vậy, thì sau này sao lại thống khổ như thế?

Cố Học Võ cũng không mở miệng, nhìn dáng vẻ Kiều Tâm Uyển cùng Trầm Thành bảo vệ nhau, cũng không có nghĩ nhiều.

Nhưng nếu bụng đã lớn như vậy, vì sao lại không kết hôn? Cứ kéo dài mãi, Trầm gia đang tính làm gì vậy? Hay là để ý việc Kiều Tâm Uyển từng sống với anh?

Cảm thấy có chút sáng tỏ, anh cũng không nhìn Kiều Tâm Uyển, vỗ vỗ bả vai Trầm Thành: "Nếu bác trai Trầm và bác gái Trầm không đồng ý. Anh sẽ tìm ba mẹ anh nhờ họ nói dùm một chút."

Kiều Tâm Uyển như thế nào, anh không để ý. Nhưng Trầm Thành từ nhỏ đã là người đơn thuần. Cá tính cũng không đủ kiên cường. Nếu nguyên nhân thật sự là như vậy thì e là sẽ thấy khó xử.

Làm anh cả, chút việc này, anh sẵn sàng giúp.

"Lão Đại. . . . . ."

Trầm Thành nhất thời sửng sốt, không nghĩ tới Cố Học Võ lại đi đến bước này, liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, sau đó lắc lắc đầu: "Em không sao, ba mẹ em không có phản đối, chỉ là còn phải chọn ngày. Nhưng bụng của Tâm Uyển đã lớn như vậy. Có thể phải đợi sinh xong, mới có thể cử hành hôn lễ."

"Ừ." Cố Học Võ cũng không dây dưa thêm nữa, lạnh lùng đảo qua mặt Kiều Tâm Uyển, xem ra số mạng cô cũng không tồi. Trầm Thành lấy cô, thật đúng là đáng tiếc.

(Iris: Hờ hờ để xem sau này anh có nghĩ như thế được không nhé. Chờ mà xem hừ hừ hừ)

Nhưng nếu Trầm Thành đã quyết định, thì anh cũng không quan tâm nữa.

"Tự cô giữ gìn sức khỏe đi." Ném lại những lời này, cũng không để ý xem phản ứng của Kiều Tâm Uyển, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Kiều Tâm Uyển nhìn bóng dáng anh biến mất dần trước mắt mình mà cả người mềm nhũn, lại ngồi xuống. Lúc này chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng, cũng cảm thấy sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Ngực kịch liệt phập phồng, không ngừng thở gấp. Trong lòng không thể tin được cô lại cứ thế mà lừa được Cố Học Võ. Ngẩng đầu lại phát hiện Trầm Thành đang nhìn cô.

Cô mới phát hiện cô đang nắm tay anh, đến giờ vẫn chưa buông ra: "Trầm Thành, cám ơn anh."

Nếu không có Trầm Thành giúp cô chu toàn, cô tin chỉ có một mình cô nhất định không được thoát được ánh mắt của Cố Học Võ. Anh ta ghét cô như vậy, nếu biết cô mang thai . . . . . .

Quả thực cô không thể tưởng tượng. Trầm Thành ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ tay cô: "Em khẩn trương quá."

Lòng bàn tay cô đẫm mồ hôi, vừa rồi anh thấy anh cũng vậy.

10. Chương 10: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Lòng bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi, vừa rồi cô cũng cảm thấy anh cũng như vậy. Nếu vừa rồi Cố Học Võ bắt tay mà không phải vỗ vai anh, thì Cố Học Võ nhất định sẽ nhận ra. Anh ấy đang căng thẳng sao?

Kiều Tâm Uyển cũng không biết, nhưng lúc nãy nhìn trực diện vào mắt Cố Học Võ, trong lòng cô thật sự có chút hoảng loạn. Sợ hãi. Và bất lực.

Trầm Thành thở phào, đối diện với một chút hoang mang trong mắt Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển, hiện tại em định thế nào?"

Kiều Tâm Uyển cắn môi, không trả lời.

Định thế nào? Cô có thể định thế nào nữa? Đứa bé đã lớn như vậy, cô nhất định phải sinh con ra, còn chuyện gì sau đó thì để tính sau vậy.

"Trầm Thành." Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trầm Thành, trong mắt có một tia kiên định: "Chúng ta kết hôn đi."

Trầm Thành sửng sốt một chút, nhìn khuôn mặt Kiều Tâm Uyển, ánh nắng chiều nhuộm hồng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhưng bàn tay của cô lại lạnh như băng, bên trong vẫn còn ướt mồ hôi. Nghĩ đến lời Cố Học Võ vừa nói, trong lòng anh khẽ thở dài, giống như đã hiểu rõ rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

"Nếu đây là điều em muốn, vậy chúng ta kết hôn."

Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Trầm Thành, chúng ta kết hôn đi. Em đồng ý với anh, sau này em cũng sẽ sinh con cho anh.

"Tâm Uyển." Trầm Thành trầm mặt xuống: "Em nghĩ anh để ý đến chuyện đó sao?"

Kiều Tâm Uyển cắn môi, cũng biết mình lỡ lời. Trầm Thành vỗ vỗ bả vai xoa dịu cô: "Em không cần nghĩ nhiều. Em đang mang thai, tâm trạng rất quan trọng. Em phải luôn giữ mình vui vẻ. Những chuyện khác thì em không cần phải lo. Đợi đến khi con chào đời rồi chúng ta cử hành hôn lễ. Được không?"

"Được." Kiều Tâm Uyển gật đầu, nắm chặt hai tay nhìn Trầm Thành: "Trầm Thành, em hứa với anh em sẽ là một người con dâu tốt, một người vợ tốt."

"Đồ ngốc." Trầm Thành khe khẽ thở dài: "Anh yêu em, vì em là chính em chứ không phải là những điều em có thể mang đến cho anh. Dù cho em có trở thành thế nào, anh đều yêu em."

"Trầm Thành. . . . . ."

Kiều Tâm Uyển thật sự rất cảm động, trong mắt đã hơi ươn ướt, cô tựa người vào trong lòng anh, khẽ nói: "Trầm Thành. Cám ơn anh."

Sự xuất hiện của Trầm Thành đã cho cô biết, cô không phải là quá tồi tệ, cô cũng có người yêu, cũng có người vì cô mà đau lòng.

Như vậy rất tốt, thật sự rất tốt.

Xa xa, xe Cố Học Võ đã nổ máy chuẩn bị đi. Từ nơi rất xa nhìn thấy hai người ôm nhau trong chòi nghỉ mát, vẻ mặt tối tăm trong mắt anh dường như tan biến mất, vẻ mặt lại bình tĩnh không chút gợn sóng mà rời đi.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

"Mẹ không đồng ý." Trầm mẹ nhìn con trai mình, vẻ mặt kiên quyết: "A Thành, mẹ tuyệt đối không đồng ý cho con cưới Kiều Tâm Uyển."

"Mẹ. . . . . ." Vẻ mặt Trầm Thành có vài phần bất đắc dĩ: "Con đã nói với mẹ rồi, con nhất định phải cưới cô ấy."

“Mẹ cũng đã nói, mẹ sẽ không đồng ý.” Trầm mẹ bị chọc tức, trừng mắt với con: “Thủ đô nhiều con gái như vậy, người đàng hoàng sao không chọn, lại đi chọn con gái Kiều gia, con cũng biết nó với Cố Học Võ. . . . . .”

“Bọn họ đã ly hôn rồi.” Trầm Thành nhìn mẹ, cảm thấy không thể lý giải được: “Tâm Uyển đã ly hôn với Cố Học Võ, sao con lại không thể ở bên Tâm Uyển?”

“Còn đứa con trong bụng nó thì sao?” Trầm mẹ là người từng trải, bà sẽ không để cho con mình bị người ta nói là đồ ngốc: “Nó mang đứa cháu của Cố gia đến Trầm gia chúng ta như vậy là sao?”

“Mẹ. Đó là con của con mà. . . . . .”

“Không phải con nói vậy thì mẹ sẽ tin đâu.” Trầm mẹ xua tay: “A Thành, con không cần phải gạt mẹ. Đứa bé đó rõ ràng là của Cố Học Võ.”

“Mẹ.” Trầm Thành nóng nảy: “Mẹ đã nói chỉ cần con kết hôn thì ai mẹ cũng chấp nhận mà.”

“Đúng vậy. Mẹ sẽ không ý kiến.” Trầm mẹ gật đầu: “Con muốn kết hôn với một người ngoại tỉnh cũng được, không giàu có cũng xong. Mẹ nói thẳng, cho dù con tùy tiện kéo một cô gái ở ngoài đường dắt về thì mẹ cũng không nói hai lời. Nhưng mà Trầm Thành à, mẹ nói này. Mẹ cũng biết con bé nhà họ Kiều từ lúc nó còn bé cho đến khi trưởng thành. Trong lòng nó không có con, hai đứa lấy nhau sẽ không hạnh phúc.”

“Trước kia cô ấy không có con, nhưng không có nghĩa sau này cũng vậy?”

“Hừ.” Trầm mẹ lắc đầu hừ lạnh: “Trước kia không có thì sau này làm sao mà có được.”

Nhìn thấy vẻ mặt bướng bỉnh của con trai, Trầm mẹ thở dài: “Trầm Thành, con bé nhà họ Kiều, mẹ cũng rất thích. Nghĩ cho cùng, thì hai đứa cũng xứng đôi, nếu con thất sự muốn cưới nó, mẹ cũng không thể phản đối. Nhưng người nó yêu là Cố Học Võ. Con cưới một người không yêu con thì sẽ đau khổ cả đời đấy.”

“Trong lòng con có cô ấy là được.” Trầm Thành không ngại: “Mẹ, con thích Tâm Uyển lâu lắm rồi. Mẹ thành toàn cho con đi.”

“Việc khác mẹ đều có thể đáp ứng con nhưng cái này không được.” Trầm mẹ rất kiên quyết: “Nếu nó không mang thai, mẹ cũng có thể đồng ý, nhưng mà giờ nó đã có con. Lại còn là cháu Cố gia. Hiện tại mẹ đoán Cố gia không biết, nhưng mà sau đó Cố gia biết thì chẳng lẽ đứa bé vẫn có thể là của con sao?”

“Con. . . . . .”

Trầm mẹ nhìn con mình rối rắm, trừng mắt liếc nhìn con một cái: “Mẹ nói rồi, hôn sự này, mẹ không đồng ý.”

“Mẹ không đồng ý. Con đi nói với ba.” Trầm ba hiểu anh nhất, anh không tin ba cũng không đồng ý.

“Hừ. Đừng tìm ba con.” Trầm mẹ phá tan ảo tưởng của con trai: “Chỉ cần mẹ không gật đầu, hôn sự của con và Kiều Tâm Uyển không có cửa đâu.”

“Vậy con sẽ dọn ra ngoài ở.” Trầm Thành đôi co cùng Trầm mẹ: “Con không thể không cưới Tâm Uyển.”

“Con lớn rồi nên cánh cũng cứng hơn chứ gì.” Trầm mẹ nhìn con, quả thực là vô cùng tức giận: “Con muốn kết hôn với Kiều Tâm Uyển thì cứ cưới đi. Cưới nó rồi thì coi như con không có người mẹ này nữa.”

“Mẹ.” Trầm Thành sắp điên lên rồi: “Mẹ đừng ép con, vậy mẹ cứ coi như không có đứa con như con đi.”

Nói xong những lời này, anh cũng không quan tâm Trầm mẹ phản ứng như thế nào, hất tay đi mất. Để lại Trầm mẹ ngồi đó bực mình nhìn theo bóng con mình bỏ đi. Nếu không thể làm công tác tư tưởng với con trai được, vậy chỉ có thể đến Cố gia một chuyến thôi.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

“Sao vậy?” Kiều Tâm Uyển cắt miếng thịt bò bít tết trước mặt, phát hiện Trầm Thành dường như có chút bất an: “Công ty có việc gì sao?”

“Không có việc gì.” Trầm Thành lắc đầu, cố gắng nhếch khóe miệng lên: “Món bít tết ở nhà hàng này không tồi, lần trước đã nói là muốn dẫn em đi ăn thử một lần.”

"Quả thật không tồi." Kiều Tâm Uyển gật đầu, nhìn Trầm Thành: "Nhưng mà em không được uống rượu nên có chút mất hứng."

"Sinh xong là có thể uống mà." Trầm Thành cười yếu ớt, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Đúng rồi, em muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật?"

"Tuần trăng mật á?" Kiều Tâm Uyển hơi hơi nhíu mày, hiện tại mà nói đến tuần trăng mật có phải là quá sớm không? Nhưng mà thấy vẻ chờ mong trong mắt Trầm Thành, cô cười cười: "Em muốn đi Đan Mạch."

"Đất nước của truyện cổ tích?" Trầm Thành hơi ngạc nhiên: "Anh cứ tưởng em thích đi mấy chỗ như Paris hay Milan cơ."

"Đáng ghét." Kiều Tâm Uyển không vui: "Nói cứ như em chỉ biết đi dạo phố với mua sắm thôi vậy."

"Đương nhiên không phải." Trầm Thành chuyển mắt ra ngoài cửa kính, nhìn tòa cao ốc bách hóa bên ngoài: "Hiện nay em đang làm trợ lý cho chú Kiều, đưa thành tích của bách hóa Kiều thị tăng lên năm điểm phần trăm. Thành tích không tồi chút nào."

"Cái này đã là gì."

Lúc vừa mới kết hôn với Cố Học Võ được hai năm, anh luôn ở bên ngoài, cô ở một mình lại không quen. Trở về Bắc Đô, tâm trạng cô buồn bực, cũng không muốn đi làm, ngày nào cũng tìm người đánh bài, chơi mạt trượt, đi dạo phố, mua sắm. Sau đó về nhà chỉ cần nhìn thấy Cố Học Võ là lại cãi nhau liên miên. Mỗi lần ầm ĩ là lại buồn, càng buồn thì càng muốn đi ra ngoài chơi. Lâu dần, nó trở thành một vòng tuần hoàn ác tính của cô.

Nếu không đến thành phố C, không muốn ngày nào cũng cùng Cố Học Võ nhìn nhau mà thấy ghét, cùng lúc cũng muốn giúp Kiều Kiệt một phen, có lẽ bây giờ chuyện gì cô cũng không làm, ngày ngày chỉ biết làm một cô chiêu. Nói như vậy, cô còn phải cảm ơn Cố Học Võ.

"Đang nghĩ gì vậy?" Trầm Thành nhìn thấy cô thất thần, vẻ mặt có chút lo lắng: "Sinh con xong nếu em vẫn muốn giúp đỡ Kiều thị anh nhất định sẽ ủng hộ em."

"Không sao." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Nếu anh muốn em ở nhà toàn tâm toàn ý lo cho gia đình thì em thấy cũng không có gì là không tốt cả."

"Anh không muốn lãng phí tài năng của em." Trầm Thành nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển, anh nói thật đấy, sau này em muốn làm gì anh cũng không ngăn cản."

"Cám ơn." Hai chữ đơn giản này không đủ để bảy tỏ sự cảm kích của cô. Cô thật sự cảm kích Trầm Thành. Cắt tiếp một miếng bò bít tết bỏ vào trong miệng, cô ngẩng đầu lên, hứa với lòng mình, từ hôm nay trở đi, cô phải cố gắng sống tốt. Không chỉ vì cô, mà còn vì con.

"Không cần cảm ơn." Trầm Thành lắc đầu: "Chúng ta sắp thành vợ chồng rồi mà, em giao hết việc của em mấy hôm nay cho Kiều Kiệt làm đi. Rảnh rồi thì đi xem tổ chức tiệc ở đâu, đặt áo cưới ở đâu. Đợi em sinh con xong, đầy tháng con là chúng ta kết hôn."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, nhìn vẻ chân tình trên mặt Trầm Thành. Một trong ba cái khổ của cuộc đời chính là cầu mà không được. Trước đây, cô cứ cố sống cố chết có cầu cho được tình yêu của Cố Học Võ. Lúc này buông tay, cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Trái lại Trầm Thành vẫn luôn si tình với cô, cô đã trải qua cái cảm giác thống khổ này một lần rồi, nhất định sẽ không để Trầm Thành cũng như vậy. Cô sẽ đối xử với Trầm Thành thật tốt, cùng anh xây dựng một gia đình hoàn hảo, có hai ba đứa con khỏe mạnh. Cùng nắm nhau đi đến suốt cuộc đời. Hạnh phúc đó cô phải quý trọng.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Trịnh Thất Muội mở cửa tiệm, cái bụng mang thai đã gần sáu tháng của cô khiến động tác cô trông rất nặng nề. Chỉ việc nâng cửa lên thôi cũng đã phải cố hết sức.

Đột nhiên, một bàn tay to giúp cô đẩy cửa lên. Cửa được cuốn lên trên rồi mở ra.

"Cám ơn." Trịnh thất thất quay sang, nhìn thấy người trước mặt thì sửng sốt một chút: "Cố, thị trưởng Cố?"

Đưa mắt nhìn xung quanh, bảy giờ rưỡi sáng, mọi người đều vội vã đi làm, dường như không ai chú ý tới bên này. Cũng không có ai nhìn thấy thị trưởng Cố giúp cô mở cửa

Ngây người một lúc, cô lui người về sau, nhường đường: "Mời vào."

Cố Học Võ không đi vào mà đảo mắt qua cái bụng của Trịnh Thất Muội. Nghĩ đến tin tức anh thu thập được ngày hôm qua, lại nhìn cô gái trước mặt mà trong mắt anh hiên lên chút hổ thẹn.

"Thị trưởng Cố?" Trịnh Thất Muội cảm thấy thật quái dị. Trời tháng 7 ở thành phố C tuy là mới sáng nhưng đã bắt đầu thấy nóng. Cô cũng không hiểu tại sao Cố Học Võ lại đứng ở trước cửa tiệm rồi nhìn chằm chằm vào cái bụng của cô là muốn làm cái gì.

11. Chương 11: Không Có Trở Ngại

"Có trang phục nữ không?" Cố Học Võ thu mắt lại, chỉ vào trong cửa hàng của cô: "Tôi muốn mua một bộ quần áo ẹ tôi."

Mua quần áo? Đỉnh đầu Trịnh Thất Muội như có vài con quạ đen bay qua. Nếu cô không có nhớ lầm thì Cố gia ở Bắc Đô. Cố Học Võ cũng là người Bắc Đô. Bắc Đô có cái gì mà mua không được, phải khiến cho Cố Học Văn đến cửa tiệm nhỏ bé này của cô để mua áo quần ẹ anh ta?

Biểu hiện trên khuôn mặt của cô dường như làm cho Cố Học Võ có chút xấu hổ, anh cũng không nhìn Trịnh Thất Muội, lướt qua cô trực tiếp đi vào trong cửa hàng. Trịnh Thất Muội thoáng sửng sốt một lúc, rồi rất nhanh liền đi theo sau anh.

Được rồi, khách hàng là thượng đế. Thị trưởng thì không thể mua quần áo sao?

"Không biết thị trưởng Cố muốn kiểu dáng như thế nào?"

"Kiểu nào cũng được." Cố Học Võ đối với trang phục nữ cũng không rành lắm, đưa mắt nhìn quần áo trong tiệm, vươn tay tùy ý chỉ lung tung: "Cô xem cái nào hợp thì cứ gói lại là được."

"Vâng." Trịnh Thất Muội gật đầu, sau khi lựa chọn kỹ càng thì cầm lấy hai bộ quần áo đến trước mặt anh giơ lên: "Hai bộ này thị trưởng Cố thấy thế nào?"

"Rất được." Cố Học Võ gật đầu: "Gói hết lại đi."

Trịnh Thất Muội lại một lần nữa nghẹn họng nhìn trân trối, việc mua bán này cũng thuận lợi quá nhỉ?

" Thị trưởng Cố, tôi có thể hỏi một chút không? Mẹ anh mặc số bao nhiêu?"

"Không biết." Cố Học Võ thật sự không biết, trong đầu lại hiện lên dáng người Uông Tú Nga: "Cỡ trung bình đi."

"Vâng." Trịnh Thất Muội gật đầu, cầm lấy đồ anh đồng ý đi gói lại, sau đó đưa cho Cố Học Võ: "Đây là đồ của anh."

"Bao nhiêu tiền?"

"Hai bộ, tổng cộng một ngàn năm, vừa mới mở hàng nên giảm giá cho anh." Trịnh Thất Muội lại nghĩ tới Tả Phán Tình: "Anh đưa một ngàn hai thôi cũng được rồi."

"Ừ." Cố Học Võ lấy ví trả tiền, thái độ vô cùng vui vẻ. Trịnh Thất Muội cũng không quan tâm, nhận lấy tiền, nhưng phát hiện Cố Học Võ vẫn còn đứng đó không đi.

" Thị trưởng Cố còn cần gì sao?"

"Àh. . . . . ." Cố Học Võ đưa mắt nhìn vào trong cửa hàng, cuối cùng đem ánh mắt đặt lên bụng Trịnh Thất Muội: "Cái đó, cô có khó khăn gì không?"

"A?" Trịnh Thất Muội chợt sửng sốt, rồi rất nhanh lắc đầu: "Không có, tôi không có khó khăn gì."

". . . . . ." Vẻ mặt Cố Học Võ có chút xấu hổ, nhìn Trịnh Thất Muội: "Nhất định, nếu có khó khăn gì, cô có thể nói ra, tôi sẽ giúp cô giải quyết."

Hở. Sắc mặt Trịnh Thất Muội quái dị vài phần. Là sao đây ta?

Thị trưởng quan tâm cuộc sống của thị dân à?

"Tôi không có khó khăn gì, cám ơn thị trưởng đã quan tâm." Thị trưởng này cũng quan tâm thị dân quá nhỉ? Lại còn chạy đến cửa hàng áo quần của cô hỏi cô cuộc sống có khó khăn gì không?

Cố Học Võ không nói gì, ánh mắt lơ đãng lại lướt qua bụng Trịnh Thất Muội một cái. Trong đầu hiện lên cảnh tượng Tả Phán Tình mang thai. Hai người phụ nữ mang thai giống nhau.

Mà một bên thì Cố Học Văn vì Tả Phán Tình việc quân đội cũng không quan tâm. Mỗi ngày cung phụng Tả Phán Tình giống như cung phụng tổ tiên. Nhà họ Cố từ trên xuống dưới, đều xoanh quanh bụng của nàng.

Ngược lại khi nhìn Trịnh Thất Muội, sẽ cảm thấy cô dương như không dễ dàng chút nào.

Trong đầu hiện lên cảnh vừa rồi Trịnh Thất Muội tự mình mở cửa, vẻ mặt Cố Học Võ có chút suy nghĩ sâu xa. Muốn nói cái gì lại phát hiện vẻ mặt Trịnh Thất Muội khó hiểu nhìn anh, giống như sự xuất hiện của anh đã dọa đến cô.

Khóe miệng không tự nhiên căng ra, động tác co rúm dây thần kinh mặt không thể nào mà gọi là cười kia làm cho Trịnh Thất Muội càng thêm kinh hãi. Thị trưởng rốt cuộc là muốn gì?

Ánh mắt nhìn nhìn thời tiết bên ngoài, hôm nay tốt trời sao.

"Tôi đi đây." Cố Học Võ xoay người rời đi, lúc đi đến cửa thì đột nhiên dừng lại, đưa một tấm danh thiếp đến trước mặt Trịnh Thất Muội: "Nếu… cô có khó khăn gì đều có thể gọi đến số điện thoại này."

"À." Trịnh Thất Muội nhận lấy, nhìn thấy trên tấm danh thiếp chỉ có một tên, một số điện thoại, cô nhìn nhìn lại Cố Học Võ, vẻ mặt vô cùng kỳ dị, sau một lúc tự hỏi, cô gãi gãi đầu, nói ra nghi vấn của mình: "Xin hỏi, có phải là Phán Tình bảo anh tới đây không?"

Cô thật sự không thể giải thích, chỉ có thể quy nguyên nhân cho Tả Phán Tình. Dù sao mỗi lần gọi điện, giọng của Tả Phán Tình đều lo lắng làm cô thật sự không biết nói gì thì tốt.

Cố Học Võ sửng sốt một chút, rồi nhanh chóng gật đầu, trong mắt hiện lên một chút thả lỏng.

"Đúng vậy, cô ấy lo lắng cho cô. Dặn tôi nếu đến đây thì ghé thăm cô."

"Không cần đâu." Trịnh Thất Muội xua tay, chịu không nổi sự nhiệt tình của Tả Phán Tình: "Tôi rất tốt, không có gì phải lo lắng, anh bảo cô ấy không cần lo lắng cho tôi."

Cố Học Võ gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Trịnh Thất Muội nhìn bóng dáng của anh đi ra cửa đứng ở bên cạnh chiếc xe bên đường mà thè lưỡi: "Làm mình sợ muốn chết, một thị trưởng lại chạy tới cửa hàng của mình mua đồ. Thật sự là. . . . . ."

Phán Tình cũng thật là, lát nữa nhất định phải nói cô ấy một chút mới được. Nhiều chuyện quá.

"Chị Thất." Nhân viên cửa hàng vừa vào cửa, liền nhìn thấy Trịnh Thất Muội cầm tiền đứng trong cửa hàng: "Sáng sớm đã tới rồi ạ? Không phải đã nói em đến sớm một chút mở cửa sao?"

"Không sao." Trịnh Thất Muội lắc đầu: "Dù sao chị cũng không có việc gì, nên tới luôn."

Tinh thần và thể lực của cô thật sự rất tốt. Khác những phụ nữ có thai thường có tình trạng thèm ngủ, cô một chút cũng không có. Ngoại trừ một tháng đầu, thỉnh thoảng ăn phải thức ăn có mùi gì đó thì sẽ thấy buồn nôn.

Sau đó thì hầu như không có những triệu chứng như của phụ nữ mang thai khác. Thỉnh thoảng cô nghĩ, đứa bé này chắc chắn là con gái, biết ba không ở bên cạnh cho nên mới không giày vò cô.

Lấy tay sờ bụng, Trịnh Thất Muội thì thầm: "Cục cưng ơi cục cưng, con xem con tính tình thật là ngoan. Con lớn rồi, phải nhớ rõ ngoan nhé."

Tiểu bảo bảo trong bụng đúng lúc này vừa vặn đá cô một cái, Trịnh Thất Muội nở nụ cười. Vẻ mặt có chút thỏa mãn. Cục cưng ơi cục cưng, mẹ bắt đầu mong chờ con ra đời rồi đấy.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ rời khỏi cửa hàng quần áo của Trịnh Thất Muội. Ở lại thành phố C hai ngày, làm xong công việc thì trở về Bắc Đô, trước sau không quá một tuần.

Trước khi về, anh không thông báo cho bất kỳ ai. Máy bay vừa đáp xuống, anh liền gọi xe đi về Cố gia. Xe chạy qua trạm thu phí không xa, bên cạnh đường quốc lộ có một chiếc xe đang dừng lại.

Một phụ nữ đứng ở trước nắp xe, nhìn phần mui xe đã mở ra mà lông mi có chút ngưng trọng. Trên tay cầm một cái di động, dùng sức vỗ vỗ, vẻ mặt có vẻ buồn bực.

"Dừng xe." Cố Học Võ bảo lái xe dừng lại ở ven đường, anh xuống xe.

"Sao vậy?" Cố Học Võ nhìn thấy Lý Lam đứng ở ven đường, vẻ mặt bình tĩnh không dao động.

"Cố, Cố Học Võ?" Lý Lam thấy anh xuất hiện thì thật sự rất kinh ngạc. Chỉ chỉ vào xe của cô: "Em tiễn một người khách đến sân bay, không ngờ khi trở về lại phát hiện xe chết máy. Em muốn gọi điện thoại kêu xe kéo thì di động vừa vặn hết pin."

"Thực khéo." Cố Học Võ nói như vậy, nhưng trên mặt không có một chút vui đùa. Lý Lam cười có chút xấu hổ: "Đúng vậy, thật khéo."

Cố Học Võ lấy di động ra bấm điện thoại, gọi người đến kéo xe rồi xoay người định lên xe. Lý Lam vội vàng ngăn anh lại. Vẻ mặt có chút cầu khẩn.

"Em muốn chạy về công ty, có thể ngồi cùng xe với anh không?"

Cố Học Võ liếc nhìn của xe của cô một cái, cuối cùng gật đầu.

"Cám ơn. Cám ơn." Lý Lam vô cùng cảm kích, cầm lấy túi xách của mình trên xe, nhanh chóng lên xe của Cố Học Võ.

Cố Học Võ ngồi bên cạnh, Lý Lam có chút ngượng ngùng: "Làm phiền anh rồi."

"Không phiền." Cố Học Võ nhìn lái xe trước mặt: "Cô muốn đi đâu thì nói cho anh ta biết đi."

"Bác tài." Lý Lam vô cùng lễ phép mở miệng, báo địa chỉ công ty của mình. Sau đó quay sang Cố Học Võ: "Vẫn phải cám ơn anh. Vừa rồi em đã ngăn mấy chiếc xe, nhưng chẳng chiếc nào chịu dừng lại."

"Không cần khách sáo."

Cố Học Võ cũng không nhìn cô, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh không để ý tới cô, Lý Lam cũng không giận, mở túi ra, lấy một viên kẹo bỏ vào trong miệng.

Tiếng mở giấy gói kẹo làm Cố Học Võ quay sang nhìn cô một cái, cô có chút ngượng ngùng.

"Khi em hồi hộp lại thích ăn kẹo, ăn một viên sẽ không hồi hộp nữa. Anh muốn một viên không?"

Từ trong túi lấy ra một viên kẹo đưa tới trước mặt Cố Học Võ, Cố Học Võ thoáng sửng sốt, nhìn viên kẹo trên tay cô, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Chu Oánh.

"Em rất thích ăn kẹo. Thỉnh thoảng cảm thấy tâm trạng không tốt, ăn một viên sẽ cảm giác thế giới lập tức tốt hẳn lên. Thật đó."

"Học Võ. Anh cũng ăn một viên đi."

Anh không thích ăn ngọt, cô sẽ luôn bóc vỏ kẹo ra rồi bỏ vào trong miệng anh. Đúng lúc đó anh lại hôn môi của cô rồi lùi lại, vẻ mặt thỏa mãn.

"Hóa ra thật sự rất ngọt."

"Anh thật đáng ghét."

"Chu Oánh." Mỗi khi nhìn thấy Lý Lam, anh liền nghĩ đến Chu Oánh, mỗi lần nghĩ đến thì ngực anh lại có chút đau đớn.

Là bởi vì cuối cùng không thể ở bên nhau sao? Cho nên mới nhớ mãi không quên?

"Cố Học Võ?" Tiếng gọi của Lý Lam làm anh sực tỉnh, lắc lắc đầu, anh quay mặt đi không nhìn Lý Lam.

Người trước mặt, không phải Chu Oánh, mà là Lý Lam. Là một người khác. Trong lòng anh phân biệt rất rõ ràng. Nhưng mà lòng bàn tay hiện lên gân xanh kia đã bộc lộ tâm tư của anh.

Đã bốn năm, Chu Oánh vẫn là một cái dằm trong tim anh.

Xe dừng lại ở dưới công ty của Lý Lam. Lý Lam xuống xe, quay sang cám ơn Cố Học Võ. Cầm lấy túi rời đi.

Cố Học Võ cũng không nhìn cô, kêu lái xe lái đi. Ánh mắt lại nhìn vào chỗ cô vừa ngồi, còn để lại một viên kẹo. Ánh mặt sâu xa phút chốc nheo lại.

Lý Lam? Cô rốt cuộc muốn gì?

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển đem văn kiện đã ký xong, giao lại cho thư ký. Nhìn thời gian cũng sắp đến mười hai giờ. Chẳng trách cảm thấy có chút đói bụng. Đứng lên, muốn xuống dưới căn tin ăn chút gì đó.

Cầm lấy túi vào thang máy, phát hiện trong thang máy còn có một người. Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, phát hiện người đứng đó lại là Cố Học Võ?

Anh đứng bên cạnh ấn thang máy, thân người đứng rất thẳng. Áo sơ mi màu vàng nhạt phối với quần màu đen, trông rất là tùy ý.

Cô đã rất lâu không nhìn thấy bộ dạng này của Cố Học Võ, nhất thời có chút ngây người, đứng ở đó không biết có nên bước lên phía trước, hay là lui ra ngoài.

Cố Học Võ cũng nhìn thấy cô. Vẻ mặt bình tĩnh không dao động, ấn thang máy xuống tầng trệt, lại nhìn cô một cái.

"Lầu một?"

"Hả?" Kiều Tâm Uyển nhìn về phía sau anh đang lạnh lẽo ấn vào nút F1 gật đầu: "Phải."

Cố Học Võ vươn tay nhấn xuống. Cửa thang máy lúc này khép lại, trong không gian nhỏ hẹp, chỉ còn lại có hai người họ.

12. Chương 12: Khoảnh Khắc Kinh Hồn

Kiều Tâm Uyển nghe rõ cả tiếng tim mình đập. Cô xoay mặt qua, nhìn bóng người phản chiếu trên mặt tường kính, ánh mắt Cố Học Võ chẳng hề ở trên người cô. Anh luôn như thế, cho dù là ở nơi đâu, vẻ mặt anh đều rất nghiêm túc. Cứ như trên thế giới này không có chuyện gì làm anh vui vẻ.

Không. Cô đã từng thấy khuôn mặt tươi cười của anh, là lúc ở bên người phụ nữ ấy. Khóe môi anh cong lên, ánh mắt đầy dịu dàng. Lòng có chút đau, có chút chua xót. Cắn cánh môi, cô bắt mình không được nhìn anh nữa. Cơ thể yên lặng nhích qua bên cạnh một bước.

Cố Học Võ cũng không thấy hành động lén lút này của Kiều Tâm Uyển, anh tới đây là để tìm Tống Thần Vân. Công ty của Tống gia và Kiều gia ở chung một tòa cao ốc. Cuối tuần tới sẽ đến Bộ Thương mại. Anh còn có một số chuyện chưa giải quyết xong . . . . . .

Trong đầu nghĩ đến kết quả vừa bàn với Tống Thần Vân ban nãy, tháng này. . . . . .

Đèn thang máy trên đầu chớp chớp rồi bất thình lình tắt ngúm. Hình như là cúp điện.

"Ôi."Nhịn không được kêu lên một tiếng, chuyện gì vậy? Trong không gian nhỏ hẹp, Kiều Tâm Uyển theo bản năng bám vào tường, nhưng cô còn chưa kịp đứng vững thì "ầm" một tiếng, thang máy hơi lung lay.

"Ôi." Kiều Tâm Uyển lại kêu lên một tiếng. Việc đầu tiên là cô vươn tay xoa bụng mình. Sau đó thang máy lại thoáng rung lắc. Cô muốn đứng vững nhưng cơ thể lại ngã sang bên cạnh.

Lúc này một đôi bàn tay to đỡ lấy cô, giúp cô tránh khỏi số kiếp ngã sấp xuống, cô theo bản năng nắm lấy đôi tay kia, nhịp tim đập dồn dập.

"Cám ơn." Tối quá, tối quá, nơi này căn bản chẳng thấy gì cả. Cô chỉ có thể nghe tiếng tim mình đập, còn cả mùi hương nam tính đặc biệt trên người Cố Học Võ truyền đến chóp mũi. Quen thuộc như thế. Nắm chặt quần áo anh, Kiều Tâm Uyển cắn môi.

"Thang máy xảy ra chuyện gì vậy? Nó có rơi xuống không?"

Không nghe thấy tiếng trả lời, cô cảm giác Cố Học Võ buông bàn tay đỡ cô ra. Cô nghĩ anh muốn buông ra nên càng nắm tay anh chặt hơn. Nhưng không, một tay Cố Học Võ vẫn đỡ lưng cô, tay kia thả cô ra, sau đó lấy điện thoại. Không gian nhỏ hẹp đột nhiên có chút ánh sáng lờ mờ.

Kiều Tâm Uyển nên thối lui, nhưng không, cô ôm thắt lưng Cố Học Võ, cắn môi: "Trong thang máy không có sóng, anh gọi cũng vô dụng."

Cố Học Võ thản nhiên liếc cô một cái. Nhìn bụng cô: "Cô không sao chứ?"

Kiều Tâm Uyển muốn lắc đầu, nhưng lúc này thang máy lại rung lắc đôi chút, cô sợ hãi, ôm chặt Cố Học Võ: "Tôi không ổn, tôi rất sợ."

Cô không chỉ có một mình, trong bụng cô còn đứa con. Bản thân cô ra sao, cô cũng không quá lo lắng. Nhưng cô sợ con cô gặp chuyện. Cố Học Võ nhướng mày, muốn nói gì cuối cùng cũng chẳng nói, giơ điện thoại di động lên nhìn phía trên, đèn trong thang máy đã tắt hết. Hiện tại thang máy đã ngừng lại, cũng chẳng biết bọn họ ở tầng mấy, theo tình hình ban nảy, bọn họ rất có thể bị kẹt giữa hai tầng.

Cảm giác được bàn tay của Kiều Tâm Uyển siết chặt phía sau quần áo mình, động tác định giật tay cô ra chợt dừng lại, dìu cô lui ra sau một bước.

"Đứng dựa vào tường đi."

"Tôi không muốn. " Kiều Tâm Uyển lúc này thật sự cảm giác được đứa bé trong bụng đá cô một cái: "Tôi sợ lắm, Cố Học Võ đừng buông tay ra. Xin anh."

"Tôi sẽ không buông tay." Cố Học Võ chưa đến nỗi mất nhân tính như thế. Bàn tay to vòng qua thắt lưng cô, ý bảo cô đứng dựa vào bên thang máy: "Nhưng mà đứng qua một bên sẽ an toàn hơn một chút."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển ôm thắt lưng anh, cảm giác tim bắt đầu đập nhanh hơn "Anh nói, bọn họ mất bao lâu mới có thể phát hiện thang máy bị hỏng?"

"Không biết."

Cao ốc này có sáu thang máy, hai cái đi các tầng lẻ, hai cái đi các tầng chẵn. Hai thang máy còn lại có thể đi đến bất cứ tầng nào. Hiện tại bọn họ đang ở trong thang máy đi các tầng lẽ. Tuy rằng là đang giờ cơm trưa song rất nhiều người gọi cơm bên ngoài. Nếu năm thang máy khác đều đang vận hành bình thường thì không biết bao lâu mới phát hiện được.

Kiều Tâm Uyển cắn môi, trên trán bắt đầu toát mồ hôi hột. Không gian bịt kín làm cô hết sức khó chịu. Nếu Cố Học Võ không mở di động, cô sợ mình ngay cả cầm điện thoại cũng không có sức.

"Cô khó chịu lắm hả?" Cố Học Võ nhìn thấy cô bất thường, liền nhướng mày có chút dò hỏi.

"Tôi, tôi vẫn ổn." Cô lắc đầu, không nói nhưng tim lại bắt đầu đập nhanh hơn. Cố Học Võ giơ điện thoại lên cao, thấy mồ hôi hột trên trán cô. Tầm mắt hướng về phía trước, một tay anh ôm cô không buông, một tay kia phủ lên bụng cô.

Anh đột nhiên hiểu rõ.

"Cô đau bụng?"

". . . . . Kiều Tâm Uyển không nói gì, cũng không biết nói sao. Chỉ gật đầu.

Cố Học Võ cau mày: "Cô mang thai bao lâu rồi?"

Lần trước nghe cô nói tám tháng cũng đã lâu. . . . . .

"Mới vừa, vừa qua chín tháng." Đúng vậy, thật ra ban nãy thang máy thoáng rung kia, cô chưa đứng vững chút nào thì đã thấy co rút nhưng không quá rõ rệt. Hiện tại cơn đau bắt đầu rõ dần lên.

Bụng bắt đầu xuất hiện cơn co thắt nhẹ, cái cảm giác ấy khiến cô hết sức khó chịu: "Cố, Cố Học Võ. Tôi, tôi rất khó chịu."

"Cô không phải là sắp sanh đó chứ?" Cố Học Võ không muốn nghĩ đến khả năng này, nhưng trước mắt xem ra hình như đúng là thế.

"Ừ. . . . . Hình như. . . . . .sắp" Đau, thật sự rất đau. Tay Kiều Tâm Uyển nắm chặt quần áo Cố Học Võ: "Tôi đau quá, làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?"

Bộ dạng khó chịu của cô hoàn toàn không còn xinh đẹp như xưa, mặt mày đầy bối rối. Cho dù vào lúc như thế này, cô cũng không quên nắm chặt tay bảo vệ bụng, giống như sợ đứa bé trong bụng sẽ bị thương

Vẻ mặt thế này làm trái tim Cố Học Võ bỗng nhiên có chút chạnh lòng. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển, nơi cổ tay cô còn có một cái túi xách tay nhỏ. Anh vươn tay lấy túi xách của cô.

"Anh, anh muốn làm gì?" Kiều Tâm Uyển nóng nảy, không muốn để anh cầm. Nhưng Cố Học Võ chẳng để ý đến cô, bỏ tay cô ra, lấy điện thoại di động từ trong túi xách của cô.

"Cố Học Võ". Cũng cố nhịn đau, Kiều Tâm Uyển kêu lên.

Lúc này Cố Học Võ không rảnh để ý đến cô, một tay cầm di động của cô mở màn hình, tay kia cầm điện thoại của mình.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển xấu hổ. Cố Học Võ bây giờ cũng hiểu nguyên nhân tại sao Kiều Tâm Uyển không cho anh lấy di động của cô ra. Trên màn hình điện thoại của Kiều Tâm Uyển có để một tấm ảnh, là ảnh của anh. Tấm ảnh chụp anh đang ngủ, anh thậm chí không biết mình từng có bức ảnh như thế này khi nào. Ánh mắt thản nhiên liếc mắt quét qua khuôn mặt Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt của cô nửa tức giận nửa xấu hổ. Còn có vài phần khó xử: "Trả di động lại cho tôi."

Cố Học Võ phớt lờ cô, sau khi mở điện thoại của mình, ở một chỗ nào đó gỡ cục pin xuống, nhờ vào chút ánh sáng nhỏ nhoi, Kiều Tâm Uyển thấy anh rút sim trong di động ra, lại cắm vào cái máy kia, rồi lại lần nữa mở máy. Sau đó anh mới trả điện thoại cho Kiều Tâm Uyển. Giúp cô bỏ lại trong túi xách tay.

Ban nãy Kiều Tâm Uyển quá khẩn trương, tấm ảnh đó là chụp vào lần trước ở thành phố C sau khi phát sinh quan hệ với Cố Học Võ. Không phải lần đầu cô nhìn thấy vẻ mặt Cố Học Võ khi ngủ, nhưng đó là lần đầu cô thấy Cố Học Võ hòa nhã và thỏa mãn như thế. Cõi lòng đang lặng yên chợt lay động, cô lấy điện thoại ra chụp lại dáng vẻ đó của anh. Đã rất nhiều lần cô muốn xóa nhưng lần nào cũng thấy luyến tiếc nên cứ lưu lại như vậy. Bây giờ di động đã quay về trong túi xách, trái tim cũng đập nhanh hơn, cả vũ trụ đều như rối loạn.

Cố Học Võ sẽ nghĩ thế nào? Anh có cười cô hay không? Có châm biếm cô không? Kiều Tâm Uyển không biết, lòng cô đang rất loạn nên cũng quên luôn cơn đau bụng. Mãi đến khi nghe thấy Cố Học Võ gọi điện thoại.

Cô sửng sốt, ngơ ngác nhìn Cố Học Võ. Trong thang máy này không có khả năng có sóng, Cố Học Võ làm cách nào hay vậy?"

"Tôi bị nhốt trong thang máy, cậu mau tới đây. Còn nữa, chuẩn bị xe cứu thương, trong thang máy có thai phụ."

Tắt điện thoại, Cố Học Võ theo ánh sáng của điện thoại thấy được Kiều Tâm Uyển đang kinh ngạc, vẻ mặt điềm nhiên như không dìu cô: "Cô có khỏe hơn chút nào không?"

"Uhm, tốt hơn nhiều rồi."

Kỳ thật bụng còn đau, hơn nữa càng lúc càng đau, nhưng lúc này Kiều Tâm Uyển không có tâm tư để ý đến bụng mình: "Tại sao di động anh lại có thể gọi được?"

"Vừa hay có sóng." Đó là điện thoại vệ tinh. Di động của anh được chế tạo đặc biệt. Nếu anh xảy ra chuyện không thể dùng di động thì có thể rút sim của điện thoại ra cắm vào sim của máy khác. Thông tin của cái sim đó được đặc chế riêng cho bọn anh, một khi kết nối thì chứng tỏ anh cần giúp đỡ. Chuyện này anh hiển nhiên sẽ không nói với Kiều Tâm Uyển.

Gạt người, cái gì mà vừa hay có sóng. Kiều Tâm Uyển không tin, bởi vì nghi ngờ nên ngay cả đau bụng cũng cố nhịn. Vươn tay định lấy điện thoại của anh liếc mắt xem một cái. Cố Học Võ lại đưa di động lên cao. Ánh mắt đảo qua bụng cô: "Cô có thể kiên trì không?"

Nếu anh không nhìn lầm, mồ hôi trên trán cô hình như túa ra ngày càng nhiều.

"Tôi . . . . ." Kiều Tâm Uyển cảm giác bụng lại co rút đau đớn một hồi. Cũng không chắc chắn, một tay kia cũng đặt trên người Cố Học Võ, nắm chặt mảng áo trước ngực anh: "Cố Học Võ, tính sao đây? Bụng tôi đau quá, hình như tôi sắp sinh rồi."

". . . . ." Cố Học Võ cũng sửng sốt, làm sao bây giờ? Anh biết phải làm thế nào đây? Anh lại chưa từng sinh con. Nhưng nghĩ đến mình đã từng thấy trên TV, hai tay anh dìu bả vai cô, nhìn ánh mắt Kiều Tâm Uyển: "Thở sâu. Lát nữa sẽ có người đến cứu chúng ta."

"Tôi . . . . ." Kiều Tâm Uyển muốn mình bình tĩnh thế nhưng đối mặt với ngũ quan thâm thúy của Cố Học Võ, cô đột nhiên không thể bình tĩnh được: "Cố Học Võ. Tôi, tôi rất sợ. Nếu, nếu em bé gặp chuyện thì phải làm sao? Tôi, tôi lo quá, tôi . . . . ."

"Bình tĩnh." Cố Học Võ cũng chưa từng đối mặt với tình cảnh thế này. Cho dù lúc trước tính cách anh có lạnh lùng thế nào thì lúc này trước mắt anh chính là hai sinh mạng. Loại chuyện bất ngờ này vượt quá phạm vi anh có khả năng giải quyết.

Thấy đôi mắt kinh hoảng và rối trí của Kiều Tâm Uyển, anh buộc mình không được thể hiện ra một chút bối rối.

"Kiều Tâm Uyển , cô phải tỉnh táo lại, nghĩ đến đứa bé. Lập tức có người cứu chúng ta. Chúng ta có thể tới bệnh viện ngay."

"Nhưng , nhưng mà . . . . ."

Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển hơi tái nhợt, nhìn ánh sáng điện thoại vừa tắt, cô ôm chặt Cố Học Võ: "Bụng tôi đau quá, thật sự đau quá. Tôi, tôi sợ. Cố Học Võ, anh nói cho tôi biết đi đứa bé không sao. Đúng không? Đúng không?"

13. Chương 13: Cô Bình Tĩnh Một Chút

Cô rất hoảng loạng, không biết phải làm gì. Cố Học Võ cũng không nói gì, gật gật đầu. Lại lướt mở màn hình điện thoại.

"Đúng. Cô sẽ không có việc gì, con của cô cùng sẽ không có chuyện gì."

Mặt Kiều Tâm Uyển tái nhợt, nắm chặt tay anh, thật kỳ lạ, anh cũng không hất tay cô ra.

Cô dựa chặt vào anh, thậm chí anh có thể cảm giác được cả người cô đang run rẩy. Mồ hôi trên trán càng lúc càng nhiều. Anh đỡ bả vai của cô, để cô nhìn vào hai mắt mình: "Cô bình tĩnh một chút, không có việc gì đâu."

"Nhưng, tôi mệt quá." Thật ra Kiều Tâm Uyển không phải mệt, mà là đau, thật sự rất đau, đau đến nỗi cô nói cũng không được rõ ràng lắm: "Làm sao bây giờ, tôi không đứng được."

Cô khom người xuống, bắt đầu cong người lại. Tay thì còn nắm chặt quần áo của anh, nhưng người lại có cảm giác đang trượt xuống.

Cố Học Võ nhìn thấy người cô đang hướng xuống mặt đất mà ngồi xuống, mày anh nhăn lại, khi người cô sắp trượt xuống đất thì đúng lúc anh vươn tay, bế cô lên, nhìn thấy dáng vẻ cô bị anh dọa thì nhẹ nhàng mở miệng: "Như vậy thì sao, có đỡ hơn chút nào không?"

Kiều Tâm Uyển hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn khuôn mặt phóng đại của Cố Học Võ trước mặt. Anh, anh ấy ôm mình?

Không phải ảo giác của cô, không phải cô đang tưởng tượng. Càng không phải là cô đang mơ.

Cố Học Võ ôm cô vào ngực, không cho cô ngã xuống. Cô cắn môi, không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Nhìn bộ dáng của cô làm cho Cố Học Võ nhẹ nhàng thở ra, nhìn thời gian, một chút nữa người của anh sẽ cho người đến đây. Nhưng lúc này chỗ nào đó trên cánh tay lại truyền đến từng trận ẩm ướt.

Dựa vào ngọn đèn mỏng manh từ di động, anh thấy được ở giữa hai chân của Kiều Tâm Uyển bắt đầu thấm ra một ít máu đỏ.

Anh sợ chết khiếp, trừng lớn mắt, nhìn về phía Kiều Tâm Uyển. Lúc này bởi vì đau đớn, mà sắc mặt cô trắng bệch. Hai tay ôm chặt lấy cổ anh.

"Kiều Tâm Uyển, cô không sao chứ?"

Kiều Tâm Uyển muốn lắc đầu, nhưng bụng lại đau thắt từng cơn từng cơn như dao đâm, tay cô siết chặt, móng tay bấu xước cả da cổ của Cố Học Võ.

Cô không cảm giác được, Cố Học Võ cũng không có cảm giác, nghe thấy thang máy vừa lúc này truyền đến tiếng hỏi. Anh liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái mở miệng: "Cô chờ một chút, có người tới cứu chúng ta."

"Đứa bé. . . . ." Tay lại nắm chặt, trong đầu Kiều Tâm Uyển chỉ nghĩ đến việc này: "Đứa bé. Cố Học Võ. Xin anh, cứu cứu đứa bé."

Con của anh…..

"Cô kiên trì một chút." Tim Cố Học Võ đập nhanh hơn một chút. Có chút buồn bực. Bên ngoài truyền đến tiếng người, đều nói là ở trong này có người. Người con gái trong lòng, trọng lượng không nhẹ, nhưng anh ôm cũng không cố hết sức.

Lúc này mặt Kiều Tâm Uyển không còn một chút tùy hứng cùng kiêu ngạo ương ngạnh. Trên mặt chỉ là sự yếu ớt và bất lực. Tái nhợt cùng vô lực.

Trí nhớ của Cố Học Võ đột nhiên có chút mơ hồ, vài lần gần đây nhất nhìn thấy Kiều Tâm Uyển, cảm giác cô hình như đã thay đổi thành một người khác, là do anh nhìn nhầm, hay là, anh chưa bao giờ nghĩ đến một Kiều Tâm Uyển như vậy.

Suy nghĩ phân tán trong giây lát khiến cho anh không nghe rõ câu nói của Kiều Tâm Uyển. Cảm thấy sau cổ lại đau xót, anh cúi đầu, nhìn Kiều Tâm Uyển. Hơi thở mong manh: "Cứu con tôi, hứa với tôi đi."

"Tôi hứa."

Dường như Kiều Tâm Uyển đã yên tâm, thả lỏng người, nhưng không ôm lấy cổ anh nữa. Cố Học Võ sửng sốt một chút, vỗ vỗ hai má của cô: "Kiều Tâm Uyển? Kiều Tâm Uyển. . . . . ."

Ngoài cửa thang máy lộ ra vài tia sáng, có người cầm đèn pin rọi vào bên trong một chút.

"Người ở bên trong sao rồi?"

Cố Học Võ mở miệng: "Mau gọi xe cứu thương, ở đây có phụ nữ mang thai sắp sinh."

"Lập tức tới đây, nhanh thôi." Người kia cũng thấy rồi. Khẩn trương phất tay ra hiệu cho phía sau. Thang máy dừng ở giữa hai tầng. Mọi người thương lượng sau đó quyết định cứu người từ tầng dưới.

Cố Học Võ cũng không có tâm tình quan tâm phản ứng của những người đó, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Kiều Tâm Uyển ở trong lòng mình. Vẻ mặt anh có phần ngưng trọng, biểu hiện ra ngoài lại bình tĩnh.

"Kiều Tâm Uyển, cô tỉnh dậy đi, cô có nghe thấy không? Xe cứu thương đang đến đây, tôi sẽ lập tức đưa cô đến bệnh viện."

Anh chưa từng đối mặt với phụ nữ có thai, lại rõ ràng cảm nhận cô để ý đến đứa bé này biết bao nhiêu. Trong lòng có một chút xúc động, cánh tay ôm chặt cô, trước sau chưa từng buông ra.

Cửa thang máy được người ta đẩy hết ra, anh cẩn thận ôm Kiều Tâm Uyển đi xuống, nhìn thấy nhân viên y tế đã cầm cáng chờ ở đó. Đặt Kiều Tâm Uyển nằm lên, anh muốn lùi lại, nhưng tay lại bị cô nắm chặt lấy.

"Cố Học Võ. Đừng, đừng đi. . . . . ."

Mắt cô vẫn không mở ra, nhưng vẫn cảm giác được cái ôm ấm áp kia đang rời khỏi mình.

Cả đời cô khát vọng, chỉ muốn chỉ xin được một lần tới gần, nhưng nhanh như vậy. Ấm áp liền cách xa cô mà đi. Tay cô hươ ở không trung thì bắt được tay anh. Dựa vào cảm giác mà không buông ra.

Khóe mắt có một giọt lệ trào ra, người cô đau, rất đau.

Có lần đọc trong một cuốn sách, có người đem đau đớn chia làm mười cấp, đau khi sinh con chính là cơn đau cấp mười. Nhưng cô cảm thấy, cơn đau trong người cô lúc này vẫn còn thua đau lòng.

Ngực từng trận từng trận co rút đau đớn, người đàn ông kia, vì sao, ngay cả một ánh mắt cũng không chịu nhìn cô? Cho dù bọn họ ly hôn, cho dù cô không còn là vợ anh, nhưng ba năm kết hôn, chẳng lẽ với anh mà nói, chẳng có gì quan trọng sao?

Cố Học Võ sửng sốt một chút, nhìn bàn tay thon dài nhỏ bé, tái nhợt đang nắm chặt tay mình. Lúc này trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Theo bản năng xoay tay nắm chặt tay cô, anh đến gần rồi nói bên tai cô: "Tôi không đi, cô kiên trì một chút, chúng ta lập tức đi đến bệnh viện."

Dường như đã hiểu rõ. Kiều Tâm Uyển không nói gì, đôi mi thanh tú nhíu chặt lại. Trong mắt một giọt lệ xẹt qua. Không phải do vừa rồi bị đau, mà là vui sướng. Anh không đi, anh chịu ở lại với cô.

Có lẽ anh không biết đứa bé này là con anh. Nhưng cô biết.

Mặc kệ về sau thế nào, ít nhất trước mắt, cô cảm thấy rất an tâm. Lại một trận đau đớn đánh úp lại, tay cô lại nắm chặt, trên mặt đầy mồ hôi, mấy sợi tóc vương trên trán đều ướt nhẹp.

Cố Học Võ liếc nhìn hai người đứng bên một cái, chỉ chỉ dưới lầu: "Mau đi."

Một đám người chạy nhanh đến đưa cô đi bệnh viện. Cố Học Võ không ngồi xe mình, mà lên xe cứu thương, nhìn tay mình nắm chặt tay Kiều Tâm Uyển. Có một tâm trạng vô cùng quái dị xẹt qua trong lòng.

"Cố Học Võ. Em muốn anh thích em."

"Cố Học Võ, em yêu anh, cho nên anh phải yêu em."

"Cố Học Võ. Tôi là vợ anh, anh có biết hay không?"

"Cố Học Võ, tôi có chết cũng sẽ không ly hôn với anh, anh bỏ suy nghĩ này đi."

"Cố Học Võ, tôi sẽ quấn lấy anh cả đời. Đời này, anh đừng mong thoát khỏi tôi."

"Cố Học Võ. Tôi hận anh. Tôi hận anh. . . . . ."

"Cố Học Võ, chúng ta ly hôn."

"Cố Học Võ. . . . . ."

Kiều Tâm Uyển trong trí nhớ của anh thật sự không thể liên hệ với một Kiều Tâm Uyển vẻ mặt yếu ớt tái nhợt lại bất lực trước mắt này thành một người.

Lòng bàn tay Kiều Tâm Uyển càng lúc càng lạnh, sắc mặt cô càng lúc càng tái. Cố Học Võ có chút lo lắng nhìn cô: "Kiều Tâm Uyển, cô tỉnh lại đi. Cô có nghe thấy không?"

". . . . . ." Không có tiếng trả lời, mắt cô vẫn nhắm chặt lại, toàn bộ cảm giác đều bị cơn đau đớn trong bụng cướp đi mất. Cô cũng không biết cô có thể sống tiếp không.

"Kiều Tâm Uyển?" Cố Học Võ nhìn thấy môi cô giật giật, dường như muốn nói gì đó. Anh cúi người xuống, muốn nghe cho rõ cô đang nói gì.

"Đứa bé, đứa bé. . . . . ."

Cô đang lo lắng cho đứa bé? Cố Học Võ nhìn thấy những chiếc xe đang chặn đống phía trước, lông mày nhíu chặt lại, lại cúi người xuống, đến gần cô: "Đứa bé không có việc gì, cô kiên trì một chút."

Lúc này tuy rằng không phải giờ cao điểm, nhưng xe cộ trên đường rất nhiều. Cố Học Võ nhìn nhân viên y tế trên xe cứu thương: "Còn bao lâu nữa mới đến bệnh viện?"

"Sắp đến, sắp đến rồi." Không phải bọn họ không nhanh đâu. Mà là xe lái không nhanh được.

Cố Học Võ trầm mặc không nói, nhìn thấy tay anh vẫn nắm tay Kiều Tâm Uyển không buông. Một tay kia lấy di động ra ấn số của Trầm Thành, lúc này xe phanh gấp một cái. Anh cầm không chắc nên di động liền rơi xuống.

Lại cầm di động lên thì phát hiện xe đã dừng ở cửa bệnh viện, trước cửa đã có mấy nhân viên y tá đứng sẵn, giúp đỡ nhau cùng đưa Kiều Tâm Uyển xuống xe.

Trong quá trình này, tay Kiều Tâm Uyển vẫn nắm tay anh. Cố Học Võ không có cách nào, chỉ có thể đi theo vào bệnh viện.

Kiều Tâm Uyển được đưa vào phòng sinh. Cố Học Võ muốn lánh đi, nhưng bởi vì Kiều Tâm Uyển vẫn nắm chặt không buông nên đành đi theo vào. Muốn bỏ tay cô ra, nhưng cô nắm quá chặt, mày anh nhăn lại.

Mắt vẫn còn nhắm, mở miệng nói một câu: 'Đừng'.

Một tiếng 'đừng' kia cực suy yếu làm cho Cố Học Võ đi không được. Cho dù lúc này anh không có trách nhiệm với Kiều Tâm Uyển, nhưng anh vẫn có nghĩa vụ chăm sóc cô, không chỉ vì chú Kiều, mà còn vì Trầm Thành.

Đặt Kiều Tâm Uyển ở trên giường sinh, nhìn thấy một nữ bác sĩ khoảng 40 tuổi đang kiểm tra cho cô. Sau khi kiểm tra xong chị ta quay sang nhìn Cố Học Võ: "Vợ anh đã vỡ nước ối, cũng đã mở ba phân, có thể chuẩn bị đỡ đẻ."

"Ừ, chảy máu rất nhiều." Trên cái áo sơmi anh đang mặc toàn là vết máu của cô.

"Đó là nước ối bị vỡ." Bác sĩ liếc mắt nhìn Cố Học Võ một cái, nhìn bộ dáng không chút sức lực của Kiều Tâm Uyển: "Cô kiên trì một chút. Lát nữa tôi bảo cô dùng sức, thì cô bắt đầu dùng sức. Đã mở bốn phân, sẽ nhanh thôi."

Kiều Tâm Uyển nghe thấy nhưng không có sức trả lời. Chỉ động đậy hàng mi. Cố Học Võ không có kinh nghiệm, nhìn bác sĩ bắt đầu chuẩn bị làm việc, ánh mắt anh dừng ở trên khuôn mặt Kiều Tâm Uyển.

Cô sinh con, anh là đàn ông, hình như không nên ở trong này?

Muốn bỏ tay Kiều Tâm Uyển ra, nhưng tay cô nắm quá chặt không chịu buông, môi giật giật, dường như muốn nói gì đó. Cố Học Võ nhìn thấy. Muốn rời đi nhưng bước chân dừng một chút. Cố Học Võ cầm lại tay cô: "Tôi không đi."

". . . . . ." Môi của cô lại giật giật. Cố Học Võ tức giận trừng mắt liếc nhìn cô một cái: "Có sức như vậy, không bằng lát nữa nghe lời bác sĩ đi."

Kiều Tâm Uyển bất động, nhưng ngực lại kịch liệt phập phồng thở phì phò. Nhìn ra được, cô rất đau đớn. Bác sĩ còn đang làm công tác chuẩn bị, nhìn Kiều Tâm Uyển ý bảo cô chuẩn bị dùng sức.

Mặc dù đau đớn đã tiêu tốn hết toàn bộ sức lực của Kiều Tâm Uyển, nhưng căn bản cô không ra lực được.

Bác sĩ gọi vài lần, cô vẫn không hề động tĩnh. Chỉ không ngừng thở. Mặt bác sĩ biến sắc, lại kiểm tra cô một chút, ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Cố Học Võ có chút bất ngờ.

“Tử cung thai phụ co thắt bất thường, khí huyết cơ thể lại quá yếu không ra lực được, e là khó sinh……”

14. Chương 14: Không Cần Đứa Bé

“Sanh khó?” Từ này Cố Học Võ đã nghe qua nhưng chưa từng gặp. Ngơ ngác nhìn thấy người bác sĩ kia: “Vậy phải làm sao?”

“Người lớn hoặc em bé nếu cần thiết chỉ có thể giữ một người.” Tử cung vẫn không co thắt. Nước ối cũng đã vỡ. Thật sự nếu không sinh được. Chỉ sợ là đối với người lớn và em bé đều không tốt.

“Cái gì?” Cố Học Võ ngây ngẩn cả người, nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Kiều Tâm Uyển. Cô đau đến nỗi ngay cả nói cũng không nói được. Mi tâm cứng lại. Anh thay cô đưa ra quyết định.

“Trước tiên không cần lo cho đứa bé. Giữ lại người lớn.” Cô còn trẻ, về sau còn có thể cùng Trầm Thành có đứa con khác. Cố Học Võ hiện tại chỉ có thể nghĩ đến vậy.

Lòng bàn tay đau xót. Kiều Tâm Uyển dùng sức mở mắt. Nhìn bác sĩ, thở dốc không ngừng: “Giữ. Giữ lại đứa bé.”

“Rốt cuộc là giữ lại người lớn trước hay là em bé trước?” Bác sĩ nhìn hai người. Vẻ mặt có chút khó xử: “Nói rõ ràng đi.”

“Giữ người lớn.”

“Giữ đứa bé. . . . . .”

Kiều Tâm Uyển chống người, liều mạng cắn răng, ngẩng nửa đầu nhìn bác sĩ: “Tôi. Tôi cầu xin chị. Bác sĩ. Giữ lại đứa bé. Tôi muốn con của tôi.”

“Cô điên rồi.” Cố Học Võ nhìn bộ dạng của cô, ánh mắt có một chút khó hiểu: “Cô còn trẻ. Về sau còn có thể có đứa khác.”

Hiện tại là tình huống gì rồi. Rõ ràng là cô rất nguy hiểm được chưa? Cô điên rồi sao?

“Không cần. . . . . .” Nàng muốn đứa con này. Kiều Tâm Uyển thật sự là đau. Nơi bụng có cảm giác như có người đang dùng đao đâm cô vậy. Cô nắm lấy tay Cố Học Võ. Lắc đầu liều mạng: “Giữ lại đứa bé.”

Không được. Ít nhất sẽ không có con với anh nữa. Nước mắt Kiều Tâm Uyển chảy ra. Không muốn. Cô không muốn như vậy. Cô muốn đứa bé này.

Sự quật cường trong ánh mắt của cô làm cho Cố Học Võ sửng sốt một chút. Nhìn thấy nước mắt trong khóe mắt cô thì nắm chặt tay cô: “Kiều Tâm Uyển. . . . . .”

Người phụ nữ này. Trong đầu rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Không có tâm tư nhìn ánh mắt Cố Học Võ. Kiều Tâm Uyển cắn răng chống đỡ.

“Bác sĩ. Tôi là sản phụ. Hãy nghe quyết định của tôi.” Chống đỡ nói xong câu đó, Kiều Tâm Uyển đã không còn sức lực. Bác sĩ nóng nảy: “Mau. Chuẩn bị mổ.”

“Giữ lại người lớn.” Cố Học Võ trừng mắt liếc nhìn bác sĩ. Nhìn thấy vẻ mặt luống cuống của chị ta: “Có nghe không? Cho dù phải mổ. Cũng là bảo vệ người lớn trước.”

Lúc cô ở cùng với anh thì lại xảy ra chuyện này. Nếu thực sự có chuyện gì. Anh ăn nói thế nào với Trầm Thành đây?

“Được được. Lập tức thực hiện.”

Bác sĩ dặn dò y tá chuẩn bị mổ. Đang chuẩn bị mổ bụng lấy đứa bé ra thì Kiều Tâm Uyển lúc này lại mở to mắt trừng Cố Học Võ: “Anh. Anh không có quyền . . . . . .”

Giết con tôi. Cố Học Võ. Anh không thể. Trong lòng đau đớn. Cố Học Võ. Anh vẫn như vậy sao? Ghét bỏ tôi. Ghét cả đứa con của tôi. Nhưng đứa bé này cũng là con của anh. Anh làm sao có thể?

"Tôi có quyền." Cố Học Võ không quan tâm. Nghiêng mình nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô nếu thật muốn đứa nhỏ này như vậy thì phải kiên cường một chút. Cố gắng tự mình sinh nó ra. Bằng không. . . . . ."

Câu kế tiếp không cần nói. Anh tin Kiều Tâm Uyển hiểu được ý của mình. Nếu cô không thể sống sót, đứa bé sinh ra còn có ý nghĩa gì? Anh cũng không cho rằng Trầm Thành nếu ở đây cũng sẽ làm chuyện điên rồ giống cô.

"Anh. . . . . ." Muốn nói cái gì. Cơ thể lại là một trận đau đớn.

"A. . . . . ." Kiều Tâm Uyển kêu lên. Dùng sức một cái. Bác sĩ lúc này lại kêu lên: "Đúng, đúng. Cứ như vậy. Cô phối hợp tốt với tôi. Rặn đi. Rặn đi."

Kiều Tâm Uyển không nói. Toàn bộ ý thức chỉ còn lại có một. Cô không thể mất đứa con này. Nhất định không thể.

"Nhìn thấy đầu rồi. Nhìn thấy đầu rồi." Vẻ mặt bác sĩ cổ vũ nhìn Kiều Tâm Uyển: "Mau. Rặn tiếp nào."

"A. . . . . ." Kiều Tâm Uyển lại kêu lên. Cái loại đau đớn này khiến cô quơ được cái gì liền hướng đến miệng. Cắn một cái.

Sắc mặt Cố Học Võ biến đổi, nhìn Kiều Tâm Uyển cắn tay mình. Anh cúi đầu: "Đúng rồi. Rặn đi. Cô có nghe được lời bác sĩ không?"

"Cô sẽ mau chóng có thể nhìn thấy con của cô thôi."

"Ah. . . . . ." Trong miệng cắn lấy cánh tay Cố Học Võ. Cánh tay anh chảy máu. Trong miệng một mùi máu tươi nhưng Kiều Tâm Uyển nói không ra lời. Mặt bởi vì dùng sức nên đỏ bừng. Một trận đau đánh úp về phía bụng.

Thân thể sau khi đã đau đớn đến cực hạn thì đột nhiên buông lỏng. Kiều Tâm Uyển đã không còn chút sức lực.

"Oe. Oe, oe. . . . . ." Đứa bé lúc này đã chui ra. Sức lực toàn thân cô đều bị rút cạn. Thân thể mềm nhũn, mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

"Kiều Tâm Uyển. . . . . ."

"Chúc mừng anh. Chúc mừng anh. Là một bé gái."

Cố Học Võ không nhìn bác sĩ. Cảm giác đau đớn trên cánh tay hoàn toàn tan biến. Anh lại nhìn Kiều Tâm Uyển. Cô đã ngất đi rồi.

"Bác sĩ. Cô ấy có sao không?"

"Không sao." Bác sĩ giao em bé cho y tá rồi nhìn Kiều Tâm Uyển đang hôn mê: "Chỉ là kiệt sức thôi. Ngủ một giấc thì sẽ ổn."

Cố Học võ nhẹ nhàng thở ra. Cảm giác căng thẳng vừa rồi hình như lúc này mới giảm bớt. Sau khi thân thể trầm tĩnh lại. Anh chợt bật cười. Anh đang nghĩ gì vậy? Vậy mà lại căng thẳng vì Kiều Tâm Uyển? Là vì sợ cô gặp chuyện không may, không ăn nói được với Trầm Thành sao?

Chuyện sau đó đã không cần anh nữa. Anh lấy tay lau vết máu trên cánh tay, xoay người tình rời đi. Y tá lúc này lại ôm đứa bé tới trước mặt Cố Học Võ.

"Anh ơi. Nhìn xem con gái của anh này. Bộ dạng giống anh như đúc."

Cố Học Võ sửng sốt một chút. Khóe miệng mất tự nhiên giật giật. Muốn mở miệng nói đứa bé này không phải của mình nhưng nhìn đến ngũ quan của đứa trẻ sơ sinh thì lời nói còn lại cũng nuốt vào miệng.

Em bé sơ sinh hồng hồng mà y tá đang ôm trong lòng đến mắt còn chưa mở. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng. Ngón tay theo bản năng đưa lên miệng mút.

Gương mặt đó. Còn có ngũ quan lại giống anh đến bảy phần.

"Anh ơi. Ôm một con gái một cái đi."

Không đợi Cố Học Võ phản ứng lại. Y tá đã bỏ đứa bé vào trong tay anh. Anh giống như bị điện giật, theo bản năng giao đứa bé lại cho y tá.

Chẳng qua là một cục thịt nhỏ hồng hồng kia cũng đáng yêu. Nhắm mắt lại. Hơi quay đầu đi. Chu chu miệng giống đang tìm cái gì đó.

"Ha ha. Đúng là con mèo nhỏ tham ăn." Y tá cười: "Vừa mới sinh đã muốn ăn rồi."

Vươn tay đón đứa bé. Y tá ôm bé đi uống sữa bột. Hơi ấm vừa mới nhất thời lưu lại trong lòng bàn tay lúc này lại mất đi. Cố Học Võ giật mình. Nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào mới tốt. Không khống chế được mà tự thấy vô vị. Đứa bé kia cũng không phải là con của anh. Anh ôm thì có cái gì tốt?

Lắc lắc đầu. Xoay người rời khỏi phòng sinh. Bên ngoài có hai người đàn ông đang đợi. Trong đó có một người đưa một cái túi cho Cố Học Võ: "Anh Võ. Đây là đồ của chị dâu làm rơi."

"Khụ." Người kia khụ một tiếng. Người đó liền cảm thấy mình lỡ lời. Kiều Tâm Uyển cùng Cố Học Văn đã ly hôn.

Anh không thèm để ý. Phất phất tay. Hai người đó rời đi. Cố Học Võ ngồi xuống chỗ hành lang. Nhìn cái túi trên tay im lặng một lúc lâu. Trong đầu lại hiện lên khuôn mặc của đứa trẻ mới sinh kia. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng vô cùng đáng yêu.

Kiều Tâm Uyển lúc này được đẩy ra, đưa vào phòng bệnh riêng của khoa sản. Em bé sau khi xử lý xong cũng được đưa vào. Cố Học Võ bị bác sĩ kêu vào, đứng ở bên giường bệnh, nghe thầy thuốc dặn dò một số việc cần chú ý.

Anh không trả lời. Chẳng qua nghe nhưng đầu không vô được gì. Cuối cùng bác sĩ nhìn nét mặt nghiêm túc của anh, vỗ vỗ cánh tay anh: "Đừng khẩn trương. Lần đầu tiên làm ba đều như vậy. Lâu dần sẽ quen. Anh hãy giúp đỡ bà xã của anh. Đúng là một người phụ nữ tốt. Vì sinh con cho anh đến mạng cũng không cần."

Nói thực ra. Tình huống vừa rồi thật sự rất nguy hiểm. Nếu Kiều Tâm Uyển không tỉnh, không phối hợp thì cũng chỉ có thể mổ. Dù sao nước ối đã vỡ rồi. Thai nhi ở bên trong rất dễ bị ngạt thở mà xảy ra nguy hiểm.

Bác sĩ lúc đó cũng không nghe rõ Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển nói gì chỉ cảm thấy được bởi vì anh hỗ trợ mà Kiều Tâm Uyển mới chống đỡ tiếp. Đôi vợ chồng này thực ân ái.

"Em bé chờ mẹ tỉnh dậy là có thể ôm bé cho bú. Nhưng mà phải chú ý cơ thể sản phụ một chút. Có chuyện gì thì nhấn chuông."

Bác sĩ nói xong thì đem một quyển sách nhỏ bỏ vào trong tay anh rồi bước đi, để lại Cố Học Võ đứng đó. Nhìn Kiều Tâm Uyển nằm trên giường bệnh, cả đứa bé trên giường của trẻ sơ sinh mà ngẩn người.

Trong tay chính là một quyển bách khoa toàn thư dành cho sản phụ. Tiện tay lật ra xem. Trước mặt là làm sao chăm sóc trẻ nhỏ. Làm sao chăm sóc sản phụ vừa mới sinh con. Chi chít. Viết vô cùng tường tận.

Chăm sóc cho Kiều Tâm Uyển sao lại là việc của anh? Cố Học Võ ném quyển sách xuống đầu giường. Xoay người muốn rời đi. Khóe mắt lại nhìn thấy đứa bé chưa mở mắt kia.

Theo bản năng anh đi đến trước giường của đứa bé. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, đôi mắt đang nhắm chặt lại, đôi môi xinh xắn, bản tay nhỏ bé để ở bên hai má. Đầu tóc lưa thưa. Bộ dạng vô cùng đáng yêu.

Trong lòng mềm nhũn vậy mà lại có một chút vui mừng. Một đứa bé. Thần kỳ biết bao. Một giây trước còn ở trong bụng mẹ. Ngay sau đó đã xuất hiện trước mặt của anh.

Ngủ quan kia nhìn có chút quen mắt. Ánh mắt anh hơi nheo lại: "Anh ơi. Bộ dạng bé giống anh như đúc."

Lời nói vửa rồi của y tá lại hiện lên trong đầu. Anh quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển trên giường bệnh. Cô ngủ thật sâu. Ở đầu giường ngoại trừ cuốn bách khoa toàn thư dành cho sản phụ anh vừa mới bỏ xuống còn có túi xách của cô.

Tiến lên. Mở ra. Lấy điện thoại di động ra.

Trở lại trước giường đứa bé. Ngón tay khẽ chạm vào màn hình. Trên màn hình là ảnh của anh. Đem hình đặt ở bên má của đứa bé.

Con ngươi của anh phút chốc nheo lại. Khuôn mặt của một lớn một nhỏ, ngũ quan giống nhau đến bảy phần. Con người nhìn kỹ đứa trẻ mới sinh. Nhìn từ này góc độ cùng với ảnh chụp kia của anh giống y như nhau.

Đứa bé này. . . . . .

Rất nhiều cảnh tượng hiện lên trong đầu. Đầy những mẫu hỗn loạn. Cái này đến cái kia hiện lên.

"Tôi mang thai sáu tháng. Đứa bé là của Trầm Thành."

"Tôi. Chúng ta còn chưa có ly hôn. Tôi không muốn để anh hiểu lầm."

"Đứa bé không phải của anh."

Không phải của anh? Kiều Tâm Uyển nói rất chắc chắn. Anh hiện tại cũng không tin. Cho dù là Trầm Thành nói. Anh hiện tại cũng không tin.

Ánh mắt lạnh lùng. Anh lấy di động ra ấn hạ mấy con số. Rất nhanh. Hai người vừa rồi lại xuất hiện trong phòng bệnh. Cố Học Võ đem hai sợi tóc bỏ vào trong tay bọn họ.

"Cầm cái này đi làm xét nghiệm ADN."

15. Chương 15: Giám Định Thân Nhân

"Cầm cái này đi giám định ADN."

"Anh Võ?" Hai người ngơ ngác nhìn nhau không hiểu. Cố Học Võ mặt không chút thay đổi mở miệng: "Cứ làm như tôi nói."

Hai người không hỏi lại, cẩn thận cầm lấy sợi tóc, sau đó xoay người rời khỏi. Vẻ mặt Cố Học Võ có chút suy nghĩ sâu xa, nhìn hai người rời khỏi mà thần sắc ngưng trọng.

Định rời khỏi, nhưng cơ thể đứng ở cửa phòng bệnh bất động, lông mày nhíu chặt, cuối cùng vẫn trở về ngồi trong phòng bệnh, ánh mắt nhìn Kiều Tâm Uyển đang nằm trên giường, trải qua một phen dày vò, lúc này đã là chạng vạng.

Ánh tà dương nơi chân trời nhuộm lên phòng bệnh một màu vàng rực. Ánh nắng chiếu vào gương mặt Kiều Tâm Uyển, làm gương mặt cô trông hồng hào lên chút đỉnh, đã không còn vẻ tái nhợt ban nãy.

"Giữ lấy đứa bé. . . . . ."

Giọng nói yếu ớt như vậy, van xin câu nệ như thế. Cố Học Võ hơi mê mẩn nhìn người phụ nữ trước mặt. Anh chợt phát hiện anh không hiểu phụ nữ, chí ít là anh không hiểu Kiều Tâm Uyển.

Kỳ thật không cần làm giám định ADN. Anh hầu như có thể khẳng định đứa bé đang ngủ trên giường, cái cục thịt hồng hồng ấy chính là con anh. Tìm khắp mặt mũi không thấy chút hình ảnh nào của Trầm Thành, ngay cả chỗ giống Kiều Tâm Uyển cũng không nhiều, chỉ có cái miệng là giống. Gương mặt đó, thậm chí ngay cả tư thế ngủ, cũng rất giống.

Di truyền gen đúng là thần tình, lấy ràng buộc huyết thống mà làm cho hai con người có nét giống nhau.

Kiều Tâm Uyển đã sinh con, đứa con anh. Cố Học Võ không thể nói rõ cảm xúc trong lòng là gì, lẽ ra anh nên tức giận. Bởi vì Kiều Tâm Uyển lại gạt anh. Cô rõ ràng nói cô có uống thuốc, nhưng trên thực tế thì không. Cô lén lút sinh con của anh.

Nhưng lúc này lòng anh lại không thấy phẫn nộ. Trong đầu chỉ hiện lên vẻ mặt suy yếu của cô vừa rồi ở trong ngực anh. Bàn tay cô nắm chặt lấy tay anh.

"Van xin anh, cứu cứu lấy con tôi."

Cả ở trong phòng sinh, cô vẫn dùng giọng nói yếu ớt vô lực mà nói: "Giữ lấy đứa bé."

Ánh mắt của cô ngay trong khoảnh khắc ban nãy ấy lại làm anh cảm động. Không hiểu sao anh lại thấy có chút không đành lòng. Lại có thể vào thời điểm cuối cùng, uy hiếp cô, để cô cố gắng sinh đứa bé ra. May mà, mẹ tròn con vuông.

Tầm mắt anh dời xuống phía dưới, nhìn dấu răng còn lưu lại trên cánh tay mình. Mặc dù anh không bằng Cố Học Văn, ở trong quân đội chịu qua huấn luyện đặc biệt. Nhưng mà chút vết thương này, anh cũng không coi là gì. Nhưng lúc này nghĩ lại thì thần sắc Kiều Tâm Uyển lúc ấy hơi kỳ quái. Lời của y tá cũng khiến anh phải nhướng mày. Yêu?

Kiều Tâm Uyển yêu anh? Anh vẫn biết tình cảm mà Kiều Tâm Uyển dành cho anh. Không rõ bắt đầu từ khi nào mà cô bé buộc tóc đuôi ngựa đó cứ thích đi theo sau anh. Ngoại trừ phiền chán, anh cũng không có cảm giác nào khác.

Những cô gái lớn lên từ trong đại viện và những cô gái có gia cảnh tốt, trên người đều có chung một đặc điểm. Tính tình nuông chiều nên tùy hứng, kiêu ngạo, hống hách. Kiều Tâm Uyển cũng thế. Ở trong lòng anh, Kiều Tâm Uyển chính là đồng nghĩa với tùy hứng, ích kỷ.

Cho nên tình yêu của cô, anh chưa bao giờ để ý. Cũng không muốn. Chỉ thấy phiền. Nếu như trước đây, anh nhất định sẽ hung hăng giáo huấn cô một trận vì cô đã gạt anh, nhưng hiện tại . . . . .

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, cơn tức giận của anh vậy mà lại không cách nào bùng phát. Bởi vì trong đầu chỉ duy nhất có thể nghĩ đến vẻ mặt yếu ớt của cô nắm tay anh, suýt nữa phải mất mạng, còn nói "Giữ lấy đứa bé".

Tâm tư hơi rối loạn, định đứng dậy rời khỏi, thì lúc này Kiều Tâm Uyển trên giường bệnh lại tỉnh dậy.

Thấy anh còn đang ở cạnh giường bệnh, Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt. Cảm giác phần bụng nhẹ nhõm khiến cô cúi đầu, nơi ấy bằng phẳng chẳng còn gì. Trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng, cô bất thình lình túm lấy tay Cố Học Võ: "Con của tôi đâu? Nói cho tôi biết, con của tôi đâu?"

"Đứa bé không sao." Cố Học Võ nhìn tay cô, rõ ràng vừa mới sinh nên còn rất yếu, nhưng bàn tay nắm tay anh lại rất gắng sức. Lông mày nhướng lên, giật tay cô ra, đi đến trước giường bế đứa trẻ sơ sinh lên.

Cục thịt tròn tròn trong lòng kia rất mềm, rất nhẹ, Cố Học Võ hết sức không quen. Ôm một đứa trẻ sơ sinh thế này làm anh cảm thấy rất bối rối, thậm chí còn có cảm giác không biết để tay chân thế nào.

Đặt đứa bé xuống bên cạnh Kiều Tâm Uyển rồi lui người ra phía sau một bước , hai tay rụt lại phía sau, dường như rất sợ đứa trẻ sơ sinh ấy. Cảm giác mềm mại, ấm ấm này anh chưa từng quen thuộc. Anh chưa từng gặp qua nên loại tiếp xúc này khiến anh vô cùng không quen.

Nhưng Kiều Tâm Uyển đã nhìn thấy động tác nhỏ đó của anh. Trong lòng dâng lên chua xót vô tận. Anh ghét cô, thậm chí ghét đứa con cô sinh ra?

Hốc mắt nóng lên, cô kích động muốn khóc. Cô cúi đầu bắt mình nhìn sang đứa trẻ sơ sinh đang nằm ngủ bên cạnh mình. Ngũ quan rõ ràng, nhìn rất giống Cố Học Võ.

Con mắt trừng lên thật to, trong nháy mắt hiện lên sự kinh hoảng. Cũng chính vì một chút biểu hiện đó mà Cố Học Võ đã chắc chắn. Không cần xét nghiệm ADN gì nữa. Đứa bé này nhất định là của anh, chắc chắn là thế.

"Là con gái." Cố Học Võ khẽ nói, nhìn bé con còn đang nhắm mắt say ngủ: "Ban nãy bác sĩ nói bé nặng 3 kg 6. Mọi thứ đều bình thường, cháu bé rất khỏe mạnh."

Biết sự lo lắng của cô, Cố Học Võ nói thêm vài câu, thuật lại rõ ràng lời của bác sĩ, không muốn để cô hỏi lại mình.

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển cũng không biết phải nói gì. Cô tin Cố Học Võ nhất định đã thấy được khuôn mặt của đứa bé. Anh chắc chắn sẽ tức giận, sẽ phẫn nộ. Thậm chí. . . . . .

Chán ghét, nghĩ đến động tác vừa rồi của Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển thấy cũng không cần đòi hỏi gì hơn nữa. Anh ghét cô, cũng ghét cả con của cô.

Con gái ơi, con thật là đáng thương. Từ khi con chưa sinh ra đến khi con tới thế gian này, ba ruột của con đều ghét con như vậy.

"Em bé . . . . ." Cố Học Võ nghĩ phải nói thế nào, nhưng Kiều Tâm Uyển đã giành nói trước một bước: "Cố Học Võ, cám ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện. Xin anh gọi điện báo cho Trầm Thành biết, anh có thể đi rồi."

Cố Học Võ thoáng sửng sốt, lời của Kiều Tâm Uyển không nằm trong dự liệu của anh. Ban nãy anh cũng không nghĩ phải giải quyết đứa bé này như thế nào, chung quy con bé đã tới thế giới này. Cũng là một sinh mệnh. Nhưng thái độ của Kiều Tâm Uyển lại khiến anh có chút không thích. Cô có ý gì?

Con anh cũng có một phần kia mà? Cô vội vã đuổi anh đi, là muốn độc chiếm con gái sao? Cùng lúc suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, trong lòng anh cũng có chút không vui, muốn nói gì thì di động Kiều Tâm Uyển lại vang lên.

Cô đảo mắt một vòng, tìm thấy túi xách tay nơi đầu giường, lấy di động ra. Là Trầm Thành.

"Tâm Uyển, em đang ở đâu ? Anh đến đón em tan sở lại không thấy em ở công ty? Em đang ở đâu?"

"Trầm Thành, em đang ở bệnh viện." Kiều Tâm Uyển thấy Cố Học Võ không hề có chút dấu hiệu muốn đi, cô nói với điện thoại.

"Em ở bệnh viện?" Trầm Thành lập tức khẩn trương: "Em thế nào? Có bị sao không? Khó chịu chỗ nào?"

"Em không sao." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, cảm giác tầm mắt Cố Học Võ vẫn dán trên người mình, cô chỉ thấy như kim đâm, buộc bản thân phải vui vẻ nói với đầu dây bên kia: "Em đã sinh cho anh một bé gái. Anh đã làm ba rồi, anh mau tới đi."

"Ừ, ừ, ừ." Trầm Thành vui vẻ hết sức, liên tục nói ba chữ ừ: "Anh lập tức đến ngay. Em ở bệnh viện nào?"

"Em. . . . . ." Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, cô thật sự không biết bây giờ cô đang ở bệnh viện nào. Ngẩng đầu, tầm mắt vô thức nhìn về phía Cố Học Võ. Anh trực tiếp nhận điện thoại từ trong tay cô, báo địa chỉ bệnh viện.

Nghe thấy giọng anh, Trầm Thành thoáng sửng sốt, rồi rất nhanh phản ứng lại. Nói là sẽ tới ngay tức khắc. Tắt điện thoại, Cố Học Võ mặt không chút thay đổi lấy điện thoại thả lại đầu giường, sau đó kéo cái ghế qua, ngồi xuống bên giường.

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút. Vẻ mặt hơi mất tự nhiên: "Làm chậm trễ thời gian một ngày của anh, ngại quá, anh có thể đi rồi."

Cố Học Võ không nói lời nào. Ánh mắt dừng ở trên mặt Kiều Tâm Uyển, lại nhìn cục thịt tròn hồng hồng nằm ở bên cạnh cô. Nghĩ đến hơi ấm ban nãy trong lòng bàn tay, cái cảm giác mềm mại này khiến anh vô thức đưa tay ra, ngón tay thô ráp xoa xoa khuôn mặt bé con.

Nhẹ nhàng vuốt ve, cái cảm xúc đó vậy mà lại không tệ chút nào. Sự ấm áp trong lòng bàn tay ban nãy, lúc này lại trở lại, mềm mại, trơn truột.

Đây là một đứa bé. Cố Học Võ nhìn chằm chằm khuôn mặt đáng yêu của đứa bé, bé con cảm nhận được sự quấy rầy đến từ bên cạnh mình mà mất hứng nhăn nhăn mày, cái đầu theo bản năng nghiêng qua bên. Cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi chu lên.

Cái bộ dạng ấy hết sức dễ thương. Khóe môi Cố Học Võ hơi hơi cong lên. Ánh mắt có chút dịu dàng.

Một biểu cảm rất đơn giản nhưng lại khiến Kiều Tâm Uyển sợ hãi. Cố Học Võ đang cười?

Cái động tác khẽ kéo khóe miệng ấy, có thể gọi là cười không? Cô cứ nghĩ anh ghét đứa con này, nhưng anh bây giờ là có ý gì?

"Bác sĩ nói, cô tỉnh lại là có thể cho con bú." Giọng Cố Học Võ rất thản nhiên, nghe không ra cảm xúc nào. Kiều Tâm Uyển lại bị hù dọa, thân thể còn có chút đau nhức. Sinh con xong cũng chưa thể bình phục nhanh như vậy.

Chẳng qua lúc này nội tâm hoang mang áp chế cơn đau nhức đi, cô nhìn biểu cảm của Cố Học Võ, đột nhiên phát hiện bản thân không hiểu chút nào về anh.

"Cố Học Võ. Anh, anh không sao chứ?"

Anh sẽ không phải bởi vì ở trong một thang máy đóng kín một lát mà đầu óc cũng bị đần độn chứ?

Cố Học Võ nhướng mày, ánh mắt khẽ đảo qua khuôn mặt Kiều Tâm Uyển, thu tay về, nhìn gương mặt Kiều Tâm Uyển: "Con bé giống tôi."

"Hả?" Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, nỗi bất an ban nãy lúc này lại nảy lên lần nữa. Cố Học Võ có ý gì?

"Ha ha, anh nhìn lầm rồi? Chắc chắn vậy." Cô ép buộc bản thân phải nói như vậy. Đúng vậy, không giống, tuyệt đối không giống.

"Y tá nói." Cố Học Võ nhìn bộ dạng giả ngu của cô, con mắt thâm thúy hơi hơi nheo lại: "Con bé giống tôi."

"Y tá hiểu lầm thôi." Cơ thể đang đau nhức, vừa mới sinh con xong nên cô cũng không còn dư được bao nhiêu sức lực, nhưng một chút cảm xúc trong nội tâm khiến cô sợ có thể làm cô không cách nào trốn tránh: "Cố Học Võ, đứa bé này là của tôi, là con của tôi với Trầm Thành. Anh đừng tự mình đa tình."

"Tự mình đa tình?" Cố Học Võ híp mắt, nhìn Kiều Tâm Uyển bởi vì sốt ruột mà khuôn mặt nhiễm thêm một tầng đỏ: "Ý của cô là, đứa con này là của Trầm Thành?"

"Đương nhiên" Kiều Tâm Uyển gật đầu, tên đã bắn đi thì không thể lấy lại được, lúc này cô đã đứng ở trên vách núi, không có đường lui: "Cố Học Võ, đây là con của tôi với Trầm Thành, không phải của anh. Chúng tôi sẽ kết hôn mau thôi. Cho nên, xin anh đi cho."

16. Chương 16: Lại Lừa Tôi

Cố Học Võ nhìn thấy vẻ lo lắng, kinh hoảng trên khuôn mặt cô, cũng không mở miệng, nhưng ánh mắt lại đảo qua khuôn mặt đứa bé ấy, khóe môi mang theo một tia nghiền ngẫm: "Được. Cô nói đứa bé là con của Trầm Thành, vậy tôi tin cô không ngại để tôi và đứa bé này làm xét nghiệm quan hệ cha con?"

"Không được." Kiều Tâm Uyển la lên, bởi vì dùng sức quá mức nên ảnh hưởng đến miệng vết thương ở bên dưới, sắc mặt cô biến đổi, nhưng vẫn không quên nắm chặt tay Cố Học Võ: "Đứa bé này không phải con anh, anh không có quyền làm xét nghiệm quan hệ cha con."

Cố Học Võ không nói gì, bỏ tay Kiều Tâm Uyển ra khỏi tay mình, định vươn tay đến bế đứa bé. Kiều Tâm Uyển khẩn trương che đứa bé không cho Cố Học Võ chạm vào, vẻ mặt có phần cầu xin: "Không được. Cố Học Võ. Anh không thể."

Đứa bé là của cô, cô làm sao có thể để cho Cố Học Võ bế đi?

"Đứa bé là con ai?" Cố Học Võ đã biết đáp án, nhưng vẫn trừng mắt với Kiều Tâm Uyển, muốn tự cô nói ra.

"Là của Trầm Thành." Kiều Tâm Uyển cắn môi gần như sắp khóc: "Cố Học Võ, đứa bé này là của Trầm Thành."

"Đứa bé là con tôi." Cố Học Võ thản nhiên nói ra sự thật: "Kiều Tâm Uyển, cô lại lừa tôi."

Tim đập thật nhanh, Kiều Tâm Uyển cắn răng lắc đầu.

"Không có, tôi không có lừa anh. Chúng ta đã ly hôn, tôi có thế nào cũng không liên quan đến anh. Anh đi đi."

Cố Học Võ nhìn cô, con ngươi đen chợt hiện lên tia nghiêm túc nhìn cô ngăn cản động tác của mình, gương mặt quật cường. Khóe môi anh khẽ mím lại, một lần nữa vươn tay.

Nghĩ đến anh muốn chạm vào con mình, Kiều Tâm Uyển sốt ruột, bàn tay mềm lại nhấc lên, bắt lấy cánh tay anh, lúc nhìn thấy vết máu trên tay thì sửng sốt một chút, theo bản năng đưa tay lên, vén tay áo của anh, ở trên đó có một cái dấu răng rất rõ ràng.

Trong đầu đột nhiên có chút ý thức, vừa rồi lúc cô đau quá hình như đã cắn anh. Vẻ mặt đột nhiên còn có chút mất tự nhiên. Cô nhìn dấu răng kia cả hồi lâu mà không biết nói gì mới tốt.

Cảm giác được ánh mắt của cô, Cố Học Võ bỏ tay cô ra, ngồi xuống trước giường bệnh, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt bình tĩnh. Tầm mắt trở lại trên người đứa trẻ mới sinh kia, nhìn thấy bé hơi hơi chu miệng, khóe môi hơi hơi giơ lên đến một độ cong thật đẹp.

"Con bé là con của tôi."

Đây là câu khẳng định, không phải nghi vấn. Tất cả phản ứng của Kiều Tâm Uyển, đều chứng minh suy đoán của Cố Học Võ là thật, cô lén sinh con của anh, con gái của anh.

"Không, không phải. . . . . ." Kiều Tâm Uyển muốn bật khóc. Ở trước mặt Cố Học Võ, khí thế của cô luôn thấp hơn một bậc. Cô có thể nói không phải. Nhưng với diện mạo của đứa bé, cô không thể nói dối được. Lắc đầu muốn nói cái gì đó thì Cố Học Võ lại mở miệng: "Cô không uống thuốc? Vì sao?"

"Tôi. Tôi có uống, đứa bé này thực sự không phải con anh." Kiều Tâm Uyển đến chết vẫn mạnh miệng, kiên quyết không thừa nhận đứa bé này là con Cố Học Võ.

Môi Cố Học Võ giật giật, định nói gì đó thì lúc này cửa phòng bệnh bị người mở ra. Trầm Thành vọt vào.

"Tâm Uyển. Em không sao chứ? Tâm Uyển. . . . . ."

Lúc nhìn thấy trong phòng bệnh còn có Cố Học Võ, Trầm Thành sửng sốt một chút: "Lão Đại?"

Cố Học Võ đứng lên, ánh mắt đảo qua một lớp mồ hôi trên trán Trầm Thành, khẽ gật đầu.

"Tâm Uyển, em không sao chứ?" Trầm Thành cũng ngoảnh lại không quan tâm vì sao Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển lại ở cùng nhau, vọt tới trước mặt Kiều Tâm Uyển, nhìn vẻ tái nhợt trên mặt cô: "Có phải khó chịu hay không?"

Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu, Trầm Thành đến làm cô nhẹ nhàng thở ra, cô mỉm cười: "Là con gái. Rất khỏe mạnh."

"Xinh quá." Trầm Thành nhìn đứa bé, lại nhìn nhìn Kiều Tâm Uyển: "Nhìn rất giống em."

"Phải không?" Kiều Tâm Uyển nở nụ cười, Trầm Thành, anh thật sự hiểu cô, cũng hiểu Cố Học Võ: "Đúng vậy, em cũng nói là giống y em. Xinh đẹp y như em."

"Em vất vả rồi." Trầm Thành cũng không kiêng dè, hôn một cái lên trán Kiều Tâm Uyển: "Cám ơn em."

"Đừng cảm ơn." Kiều Tâm Uyển muốn khóc, nắm tay Trầm Thành: "Trầm Thành, em yêu anh."

Khóe mắt chợt lướt qua nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt anh không chút thay đổi đứng ở đó, cô nhìn không rõ suy nghĩ của anh.

"Anh cũng yêu em." Trầm Thành đáp lại, cảm giác được lòng bàn tay cô thấm ra một lớp mồ hôi. Vẻ mặt dịu dàng đặt tay cô vào trong chăn, vẻ mặt có phần trách cứ: "Anh biết em thấy anh đến thì rất vui. Nhưng em cũng phải chú ý cơ thể chứ. Em vừa mới sinh xong, không được ra gió. Bằng không về sau sẽ để lại bệnh."

"Em không sao." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Thấy anh đến em rất vui. Anh không biết hôm nay em sợ hãi thế nào đâu. Em chỉ một mực gọi tên anh thôi."

"Thật không?" Trầm Thành nở nụ cười: "Em cũng làm anh sợ hết hồn."

"Em xin lỗi." Kiều Tâm Uyển thấy mình thật sự rất tùy hứng: "Trầm Thành, làm anh phải lo lắng rồi."

"Không sao cả." Trầm Thành lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ: "Lão Đại, cám ơn anh đã đưa Tâm Uyển đến bệnh viện, em sẽ chăm sóc cho cô ấy, nếu anh có việc thì cứ đi trước đi."

Cố Học Võ vẫn nhìn hai người vô cùng thân thiết không coi ai ra gì mà mi tâm hơi hơi nhăn lại, nhìn Trầm Thành, đứa bé đó mà giống Kiều Tâm Uyển? Cái này gọi là cái gì? Mở ta mắt mà nói dối à?

Khóe môi hơi hơi cong lên, muốn nói gì đó thì vào lúc này di động lại kêu lên hai tiếng, lấy di động ra nhìn thoáng qua, đôi mắt híp lại, cầm điện thoại lên nghe. Ánh mắt vẫn nhìn Kiều Tâm Uyển không rời đi. Cô cũng không nhìn anh, chỉ nhìn Trầm Thành, vẻ mặt dịu dàng, bình thản.

"Ừ. Sẽ tới ngay." Cúp máy, Cố Học Võ để điện thoại vào trong túi, vẻ mặt Trầm Thành hăng hái: "Lão Đại, hôm nay cám ơn anh, không quấy rầy thời gian của anh nữa. Anh có việc thì cứ đi trước đi."

"Ừ." Cố Học Võ không lằng nhằng nữa, bước chân ra bên ngoài phòng bệnh. Mở cửa, xoay người, rồi dừng lại, đưa mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt của cô lúc này như thể hận không thể đuổi anh đi ngay vậy. Anh đột nhiên có chút bật cười. Nếu anh nhớ không lầm, trước kia chính cô là người mỗi ngày đều đi theo anh, ầm ĩ bắt anh phải ở cùng cô.

Là phụ nữ hay thay đổi, hay là. . . . . .

Anh cho cô một ánh mắt rồi đóng cửa, rời đi. Trong lòng anh đã có quyết định. Kiều Tâm Uyển sau khi anh đi, cảm giác sức lực toàn thân đều bị rút đi hết, nhìn Trầm Thành.

"Trầm Thành, em. . . . . ." Câu 'em yêu anh' lúc nảy là bởi vì Cố Học Võ nên mới nói như vậy, cô tin Trầm Thành sẽ không cho là thật.

"Tâm Uyển, em không cần giải thích, anh hiểu."

Trong lòng Trầm Thành nổi lên từng trận chua sót. Giả làm bạn trai người ta đến loại tình trạng này đã là gần như hèn mọn. Nhưng anh lại nhìn không ra, càng trốn không thoát.

"Em đã nghĩ ra tên con là gì chưa?"

"Vẫn chưa." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Em muốn gọi con là Bối Nhi, bảo bối của em."

"Cái đó thì nên làm tên mụ thôi. Sau này nên đặt tên chính thức nữa." Trầm Thành cảm thấy cái tên Bối Nhi cũng không tệ nhưng: "Sao em lại ở cùng với lão Đại?"

"Đừng nhắc nữa." Những gì Kiều Tâm Uyển trải qua hôm nay, tuyệt đối có thể nói là 'kinh tâm động phách': "Hôm nay em thật sự sợ muốn chết. Em đói bụng, muốn xuống lầu ăn cái gì đó, không ngờ Cố Học Võ lại ở trong thang máy. Lúc thang máy đi được một nửa thì gặp trục trặc. Lại không có tín hiệu, cũng may là anh ta đưa em đến bệnh viện, bằng không. . . . . ."

Cô cũng không dám tưởng tượng, nếu Cố Học Võ không đưa cô đến bệnh viện, không có ở trong thang máy với cô, cho cô niềm tin như vậy thì cô cũng không biết mình có thể chống đỡ được không.

Tâm tình đã hồi phục lại có chút xao động. Luôn như vậy, anh luôn dễ dàng có thể ảnh hưởng đến hỉ nộ ái ố của cô. Ảnh hưởng đến toàn bộ tâm tư của cô.

Cô cảm thấy mình đúng là một người phụ nữ nhu nhược. Cô và anh ta đã ly hôn, cô hoàn toàn không cần phải… sợ anh. Nhưng lúc đối diện với anh thì cô theo bản năng vẫn luôn có chút sợ sệt, có chút e ngại. . . . . .

Vẻ mặt phức tạp của cô không tránh khỏi mắt Trầm Thành, trong lòng chua sót quá nặng, anh chuyển đề tài: "Vậy em còn muốn ăn gì không? Muốn ăn cái gì? Anh đi mua cho em."

"Không biết nữa." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Hiện tại chỉ cảm thấy mệt, cũng không thấy đói nữa."

"Người vừa mới sinh, phải chú ý dinh dưỡng." Trầm Thành nghĩ nghĩ: "Đối diện bệnh viện có một khách sạn, em chờ anh một chút."

"Cám ơn anh, Trầm Thành." Kiều Tâm Uyển thật tâm cảm kích Trầm Thành. Cho dù không có anh giúp đỡ, cô cũng có thể một mình vượt qua chín tháng này. Nhưng sự tồn tại của anh lại làm cô cảm thấy an tâm, cảm thấy thư thả.

"Đồ ngốc." Trầm Thành xoa xoa đầu cô: "Chúng ta cũng sắp kết hôn còn khách sáo như vậy làm gì?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển không nói gì. Kết hôn? Ban đầu muốn gả cho Trầm Thành, nhưng hiện tại, bộ dạng của con gái và Trầm Thành không giống nhau, cũng không giống mình. Mà lại giống Cố Học Võ.

Nếu thật sự kết hôn với anh. . . . . .

"Em chờ anh một chút, anh quay lại ngay." Trầm Thành không thấy được sự khác thường của cô, xoay người rời đi. Để lại một mình Kiều Tâm Uyển ở trong phòng bệnh, quay sang nhìn con gái đang ngủ bên cạnh mình.

"Bảo bối, mẹ phải làm sao đây?"

Vừa rồi ánh mắt cuối cùng của Cố Học Võ, sắc bén, khí thế mười phần. Chỉ liếc mắt một cái, cô còn có chút sợ. Anh đã biết đứa bé là con của mình. Anh muốn làm gì?

Trước kia anh đã nói, nếu cô mang thai thì muốn cô bỏ đứa bé. Nhưng bây giờ đứa bé đã sinh ra rồi, anh sẽ không giết con chứ?

Không. Đây là bảo bối của cô, cô sẽ không để cho bất cứ ai làm hại con.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh vừa rồi Cố Học Võ vươn tay muốn chạm vào đứa con bé bỏng. Trong khoảnh khắc đó vẻ mặt Cố Học Võ có thể nói là dịu dàng.

Anh, nếu anh không giận cô đã lén sinh con của anh, vậy chắc là anh sẽ không muốn cướp bảo bối của cô chứ?

Sẽ không chứ? Anh sẽ không cướp con của cô chứ?

Kiều Tâm Uyển vô cùng không muốn nghĩ như vậy, nhưng hành động của Cố Học Võ rõ ràng là nói cho cô biết anh chính là có quyết định này. Vẻ mặt của anh đối với con, cả ánh mắt uy hiếp đó. . . . . .

Anh muốn cướp con của cô? Bất lực nhắm mắt lại, Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy trước mắt đầy tối tăm. Cố Học Võ, vì sao? Vì sao anh không chịu buông tha cho tôi?

Không phải anh vừa qua lại với Chu Oánh sao? Như vậy các người về sau cũng có thể có con của mình, vì sao còn đến cướp con của tôi?

Tưởng tượng đến Chu Oánh kia, Kiều Tâm Uyển liền vô cùng khó chịu. Đúng vậy. Cô phải cứng rắn hơn, cô sẽ không để ai cướp con của mình. Tuyệt đối không.

17. Chương 17: Con Là Con Của Mẹ

"Cục cưng. Con là cục cưng của mẹ." Kiều Tâm Uyển nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của con gái, vẻ mặt kiên nghị: "Con yên tâm. Mẹ sẽ không để cho bất cứ người nào cướp con đi. Con là con của mẹ."

Cô tuyệt đối sẽ không để con gái của cô gọi người phụ nữ khác là mẹ. Lại càng không cho phép Cố Học Võ, cướp đi con bé từ tay cô.

"Tâm Uyển, đến ăn canh đi." Trầm Thành lúc này đã quay trở lại, vừa quay lại liền nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đang nhìn con gái, vẻ mặt nhu hòa. Đường nét trên mặt thả lỏng.

"Nhìn con như thế làm gì? Con có chạy mất đâu." Để canh ở đầu giường, Trầm Thành tuy rằng có thể hiểu được tâm tình Kiều Tâm Uyển, nhưng mà bộ dạng của cô vẫn làm cho anh ta mỉm cười.

Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu, nhìn Trầm Thành: "Trầm Thành, em muốn chuyển viện."

"Hả?" Trầm Thành sửng sốt một chút, vẻ mặt có chút khó hiểu: "Vì sao?"

"Em rất sợ." Kiều Tâm Uyển tưởng tượng đến ánh mắt vừa rồi của Cố Học Võ liền cảm thấy cả người run lên: "Cố Học Võ, anh ta nhất định sẽ cướp bảo bối của em. Em……"

"Không đâu." Trầm Thành cảm thấy cô suy nghĩ nhiều quá: "Lão Đại sẽ không làm như vậy."

"Anh ta có thể, anh ta nhất định có thể." Kiều Tâm Uyển cho tới bây giờ chưa từng thấy bộ dạng đó của Cố Học Võ: "Anh biết không? Vừa rồi anh ta cười. Nhìn cục cưng cười. Em kết hôn với anh ta ba năm cũng chưa từng thấy anh ta cười, anh ta thích con bé, anh ta nhất định sẽ cướp con bé đi."

"Tâm Uyển." Trầm Thành có chút chịu không nổi, đến bên giường ngồi xuống, nắm chặt tay cô: "Em thả lỏng một chút được không? Em lo lắng quá rồi. Em tin anh đi, lão Đại sẽ không làm vậy."

Kiều Tâm Uyển không có cách nào yên tâm, nắm tay của Trầm Thành: "Trầm Thành, em muốn về nhà, anh báo ẹ em biết để bà cho người đến đón em. Còn nữa, đợi em hết ngày ở cữ, chúng ta lập tức kết hôn? Được không? Được không?"

"Được." Trầm Thành gật đầu, áp chế nội tâm chua sót, vẻ mặt mỉm cười với Kiều Tâm Uyển muốn làm cho tâm tình đang bối rối của cô bình tĩnh trở lại.

Có người nói, tình yêu là độc dược, làm cho người ta mắt đui tâm mù. Anh lúc này đã hiểu. Tình yêu quả nhiên là chất độc nhất trên thế giới này. Rõ ràng biết, trong lòng Kiều Tâm Uyển chỉ có lão Đại. Rõ ràng biết, cô đem anh ta làm lá chắn. Nhưng mà lại coi như không biết. Cam tâm tình nguyện đẩy mình vào vực sâu.

"Trầm Thành, cám ơn anh." Kiều Tâm Uyển thật sự cảm kích. Cô biết cô thực vô dụng. Trong lòng mỗi người đều có một bóng ma. Bóng ma của cô, chính là Cố Học Võ. Anh có thể không làm gì cũng khiến cô vì anh lo lắng, vì anh mà đau khổ. Cô lại xúc động muốn chạy trốn.

"Tâm Uyển." Trầm Thành bưng chén canh gà đem tới cho cô uống, nhìn thấy trên mặt cô còn chưa hết sợ hãi thì có chút bất đắc dĩ. Nhìn thấy cô uống canh gà rồi anh ta mới thở dài.

"Thật ra em không cần phải sợ anh ấy như vậy. Hai người đã ly hôn rồi. Không phải sao?"

Trong cuộc gặp gỡ trong tiệc đầu năm, Tâm Uyển còn có thể ở trong KTV lớn tiếng hát Em rất độc cơ mà. Kiều Tâm Uyển đó đâu rồi?

"Em. . . . . ." Kiều Tâm Uyển nghẹn lời, trong lúc nhất thời cũng không thể nói rõ: "Trầm Thành, em có phải rất vô dụng không?"

"Em không có vô dụng." Trầm Thành cũng không biết phải nói như thế nào: "Là em tự tạo tâm lý ình thôi, em lừa gạt chính em là có thể không thèm để ý Cố Học Võ. Nhưng mà trong lòng em rất rõ, em còn yêu anh ấy."

"Em không có. . . . . ." Chữ sau cùng khi đối diện với ánh mắt của Trầm Thành giọng cô bỗng nhỏ đi: "Em. . . . . ."

"Tâm Uyển, nếu em thật sự muốn thoát khỏi Cố Học Võ, vậy thì phải giữ vững dũng khí của em. Đừng để ý đến anh ấy. Đừng quan tâm đến anh ấy. Kiên trì mục đích của em. Mặc kệ anh ấy làm gì, anh ấy cũng không thể xúc phạm em."

Kiều Tâm Uyển im lặng, cũng không biết nói gì. Trầm Thành nắm chặt tay cô: "Tâm Uyển, anh sẽ cưới em. Anh sẽ làm ba của con em. Anh sẽ cho em một gia đình. Che chở em, không để em bị tổn thương. Nhưng mà, anh cũng muốn em dũng cảm đứng lên. Không phải sợ Cố Học Võ, căn bản không cần để ý người đàn ông đó của em."

"Hay là trong lòng em, em căn bản không có khả năng bảo vệ mình? Cũng không có khả năng bảo vệ con em. Cho nên em có thể tùy tiện để cho Cố Học Võ bế con đi? Để cho anh ấy muốn thế nào được thế ấy?"

"Không. . . . . ." Không được. Tuyệt đối không được. Kiều Tâm Uyển lắc đầu, vẻ mặt quật cường: "Em sẽ không để cho người khác ôm bảo bối của em đi. Lại càng không để cho Cố Học Võ có cơ hội này."

"Đó không phải là kết luận?" Trầm Thành nhẹ nhàng thở ra: "Bình tĩnh lại, chỉ cần em khẳng định đứa bé không phải là con anh ấy, mặc kệ anh ấy nói như thế nào, cũng không được mang con đi."

Tầm mắt quét sang liếc nhìn đứa bé còn đang ngủ say kia, khóe môi của Trầm Thành cong lên: "Thật ra con nít mới sinh, bộ dạng đều giống nhau. Em khẳng định, anh ấy cũng không thể ép em. Nhưng mà em phải dũng cảm. Không được sợ anh ấy. Được không?"

Kiều Tâm Uyển gật đầu, sự bất an, sự sợ hãi ban đầu thả lỏng ít nhiều: "Em không sợ anh ta. Em cũng sẽ không để cho anh ta cướp đi đứa con của em."

“Lại càng không cho anh ấy cơ hội tổn thương em.” Chuyện bốn năm trước, Trầm Thành ít nhiều biết một chút. Kỳ thật nếu Kiều Tâm uyển không chấp nhất như vậy, lão Đại sẽ không lằng nhằng với cô như vậy.

Nếu nói Kiều Tâm Uyển ở trong cuộc hôn nhân với Cố Học Võ đã bị tổn thương thì nhất định là do Kiều Tâm Uyển cho anh cơ hội đó. Chỉ cần Kiều Tâm Uyển kiên định quyết tâm, không để cho Cố Học Võ có cơ hội, như vậy anh ta tin Cố Học Võ có như thế nào cũng không có thể kiên định đến mức này? Dù sao đều là những đứa trẻ lớn lên cùng nhau, hai nhà lại có giao tình.

“Tâm Uyển, dũng cảm lên. Đừng cho Cố Học Võ có cơ hội tổn thương em. Được không?”

“Được.” Kiều Tâm Uyển cắn răng. Đúng vậy. Trước kia cô ngốc quá, mơ hồ quá, mới có thể hết lần này đến lần khác cho Cố Học Võ có cơ hội tổn thương cô. Từ giờ trở đi, sẽ không vậy nữa.

Làm mẹ thì phải mạnh mẽ, cô nên vì con mà dũng cảm lên. Trong đầu hiện lên hình ảnh đêm hôm ở thành phố C, anh rõ ràng ghét cô như vậy. Rõ ràng chán ghét cô như vậy, thậm chí ngay cả con cô anh cũng ghét. Còn bảo cô có mang thai cũng muốn bỏ đứa bé. Nếu là như thế, anh hiện tại có tư cách gì đòi con?

“Trầm Thành.” Kiều Tâm Uyển nhìn anh ta, ánh mắt kiên định: “Anh tin em, em nhất định sẽ dũng cảm đứng lên. Em sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội đến tổn thương em và con em.”

“Vậy là đúng rồi.” Trầm Thành nhẹ nhàng thở ra, biết nhất thời Kiều Tâm Uyển phải quên Cố Học Võ cũng là rất khó. Nhưng mà từng bước một. Yêu đến mức tận cùng, đau tới cực điểm, nói không chừng sẽ thông suốt.

Vì ngày nào đó có thể buông ra, anh ta nguyện ý chờ. Mặc kệ bao lâu, đều nguyện ý chờ.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ nhìn tài liệu trước mắt, ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua người trước mắt: “Sao lại không thể tra được tin tức? Một chút cũng không có?”

“Quả thật không có.” Người đó có chút nghi hoặc: “Giống như có người cố ý che dấu toàn bộ tin tức của cô ta. Chúng ta chỉ có thể truy ra, lúc trước Lý Lam học đại học ở Mỹ. Nhưng mà cho dù là ảnh chụp trước đây hay là gì khác toàn bộ đều không tìm được.”

” Mỹ?” Chữ đó lần thứ hai làm i tâm Cố Học Võ nhăn lại, có một ý nghĩ không có khả năng nảy ra trong đầu, phất phất tay với người trước mắt: “Các cậu ra ngoài đi.”

“Vâng.” Người kia lui từng bước, bước chân lại chuyển hướng: “Đúng rồi, còn có một việc.”

Người đó nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Cố Học Võ mở miệng, sắc mặt Cố Học Võ hoàn toàn thay đổi, đứng lên, nhìn chằm chằm người trước mắt.

“Cậu nói chính là thật sự?”

“Vâng.” Người đó khẳng định: “Em đã thu được tin tức xác thực, tin tức này là thật. Nhưng mà hiện tại chưa có biện pháp giải quyết. Long đường bên đó rất kín kẽ.”

Hiên Viên Diêu. . . . . .

Trong đầu lại hiện lên cái tên này. Trên mặt Cố Học Võ có chút không vui, lần trước để Long đường tha choTả Phán Tình, anh ta đã lấy được thị trường châu Âu và Trung Đông. Chẳng lẽ anh ta còn thấy chưa mãn nguyện?

“Cậu trước tiên cứ theo dõi tiếp. Tạm thời không cần bức dây động rừng.” Cố Học Võ trong lòng đã có chủ ý: “Không cần kinh động Hiên Viên Diêu, trong khoảng thời gian này mọi người cứ làm việc của mình là được.”

“Vâng, anh Võ.” Người nọ gật đầu, sau đó rời đi. Ánh mắt Cố Học Võ đảo qua tư liệu trước mắt. Lý Lam, 22 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học ở Mỹ về. Cô gái trong ảnh chụp vui vẻ cười tươi nhìn trẻ đẹp.

22 tuổi? Con gái một trong nhà? Nói cách khác, Lý Lam căn bản không có chị em sinh đôi. Là cô ta gạt người. Cô ta không có chị em sinh đôi thì làm sao có khả năng là bản sao của Chu Oánh?

Không. Cố Học Võ phủ nhận điều này. Chu Oánh năm năm trước đã tốt nghiệp đại học, hiện tại hẳn là hai mươi sáu. Tấm ảnh Lý Lam đeo trên tay cầm hành lý rõ ràng chính là Chu Oánh.

Nhưng mà ánh mắt của một người sẽ không sai, trên ảnh chụp Lý Lam, vẻ mặt tươi cười xinh đẹp, nhưng mà còn có một chút thanh thuần. Lại nhìn ảnh chụp Chu Oánh. Rõ ràng có chút đau thương.

Cô đau lòng cái gì?

Cố Học Võ không thể hiểu. Bốn năm trước, cô vì nguyên nhân gì mà rời đi, anh đến giờ cũng không biết. Cô hiện tại ở đâu? Mục đích Lý Lam xuất hiện là gì?

Cố Học Võ có chút ngồi không yên, chờ mong lâu lắm, mất mác lâu lắm rồi. Anh muốn cho chính mình một đáp án.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Lý Lam rời khỏi tòa nhà làm việc, đang hướng về bãi đậu xe, đột nhiên nhìn thấy Cố Học Võ xuất hiện ở trước mặt cô, trên mặt có chút kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh liền nở nụ cười. Đi đến trước mặt ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Cố Học Võ, cám ơn lần trước anh ra tay giúp đỡ. Em đang muốn tìm thời gian mời anh dùng cơm."

"Không có gì." Cố Học Võ lắc đầu: "Tôi tới tìm em là có việc khác."

"Vâng." Ánh mắt Lý Lam nhìn một vòng, chỉ chỉ quán cà phê đối diện công ty: "Không bằng chúng ta đến quán đối diện ngồi từ từ nói chuyện được không?"

Hiện tại là thời điểm tan tầm, cô ta cũng không cho rằng Cố Học Võ sẽ thích đứng ở ven đường bị người khác nhòm ngó.

Cố Học Võ khẽ gật đầu, cũng không chờ Lý Lam, liền đi nhanh về hướng quán cà phê. Lý Lam nhìn bóng dáng của anh, hơi hơi nhướng mi tâm.

"Thật sự là một chút phong độ cũng không có." Thật không biết sức quyến rũ ở đâu mà làm cho người ta thích, một người đàn ông lãnh tình như vậy.

Vào quán cà phê, Lý Lam không vội mở miệng, gọi hai ly nước, hai tay đặt chồng lên nhau đặt phía trước người, ánh mắt đảo qua mặt Cố Học Võ.

"Nghe nói anh được triệu hồi về Bắc Đô, chúc mừng."

Cố Học Võ không nói lời nào, việc anh được thuyên chuyển nội bộ là chuyện của tuần sau, lệnh điều còn chưa có hiệu lực chính thức. Lý Lam đã biết, người phụ nữ này……

"Cám ơn." Vẻ mặt không thay đổi, anh bưng ly nước trước mặt lên uống một ngụm, ánh mắt nhìn người trước mắt. Diện mạo giống nhau, hơi thở giống nhau, thậm chí cử chỉ cũng có vài phần giống. Nhưng mà anh lại có thể rõ ràng nhận ra, người trước mắt không phải Chu Oánh.

"Cô lần trước nói, cô có một người chị song sinh?"

18. Chương 18: Mục Đích Gì?

Giọng nói bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng, vẻ mặt Cố Học Võ không thể hiện suy nghĩ của anh.

"Phải." Lý Lam gật đầu, có chút phì cười: "Anh tìm đến em, chỉ để hỏi việc này?"

"Không phải." Cố Học Võ vẻ mặt bình tĩnh, nhìn thẳng vào đôi mắt nước của cô ta: "Theo tôi được biết, Lý phu nhân chỉ sinh một đứa con gái, chính là cô. Cô là con gái một trong nhà, căn bản không có chị em."

"À." Trên mặt Lý Lam không lộ vẻ lúng túng, hai tròng mắt nâng lên, trong mắt hiện lên ý cười: "Anh điều tra em?"

"Cái này cần điều tra? Chỉ cần hỏi là biết?"

"Em đây có thể giải thích là anh đang quan tâm em? Cho nên hỏi mới hỏi chuyện của em?" Lý Lam cười có chút đắc ý, giống như mình có thể hấp dẫn ánh mặt Cố Học Võ, có thể thu hút sự chú ý của anh. Cảm thấy rất vui vẻ.

"Cô hình như rất đắc ý." Cố Học Võ chỉ ra sự thật, ánh mắt lạnh đi vài phần.

"Đâu có." Lý Lam lắc đầu: "Em chỉ là có chút vui vẻ."

Đưa tay về phía trước nắm lấy tay Cố Học Võ, Lý Lam nhìn vào mắt anh, ánh mắt chuyên chú: "Em thích anh, anh cũng có để ý đến em, em thật sự rất vui."

"Tôi không thích cô." Cố Học Võ không rút tay về, cảm giác mềm mại bao phủ trên mu bàn tay mình. Đôi tay này không phải là của Chu Oánh.

Chu Oánh là cô nhi, được người dân trong thôn nuôi lớn, từ nhỏ, cô đã phải tự mình làm rất nhiều việc. Tuy rằng tay cô không tính là thô ráp, nhưng trong lòng bàn tay đã có một lớp chai rất nhỏ, hơi mỏng.

Mỗi lần nhìn tay cô, Cố Học Võ đều thấy đau lòng. Đó là một người con gái làm cho người khác phải yêu thương. Cô không chỉ kiên cường, dũng cảm, độc lập đối mặt với cuộc sống toàn đau khổ mà còn lương thiện nữa.

"Vậy Oánh Oánh thì sao?" Vẻ mặt Lý Lam có chút ai oán: "Oánh Oánh anh cũng không thích?"

Ánh mắt đó làm cho Cố Học Võ chợt sửng sốt, nhất thời không thể phân rõ người trước mắt là ai?

"Cô. . . . . ."

"Em chính là Oánh Oánh." Lý Lam nắm chặt tay anh, ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt thảm thiết: "Học Võ, anh thật sự không nhận ra em sao? Em là Oánh Oánh của anh, Oánh Oánh mà anh yêu nhất đây."

Tay Cố Học Võ chấn động, theo bản năng rút tay mình đi, nhìn vào mặt người giống Oánh Oánh trước mặt: "Cô, cô nói cái gì?"

"Em chính là Oánh Oánh." Lý Lam mím môi, vẻ mặt có chút đau thương: "Học Võ, em đã trở về."

Oánh Oánh?

Đối diện với vẻ buồn bã trong mắt cô ta, Cố Học Võ giật mình, bàn tay lại bị cô ta nắm lấy, cô ta đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh anh rồi ngã vào lòng anh.

"Học Võ, em đã trở về, em vẫn luôn chờ anh. Chờ anh tới tìm em, nhưng anh không đến, em vô cùng khổ sở, vô cùng mất mát. Không còn cách nào, em đành phải tới tìm anh. Em nghĩ, anh sẽ nhớ em. Nhưng mà không ngờ, em chỉ là thay đổi tên, anh liền không nhận ra em, sao anh có thể như vậy?"

Cố Học Võ không thể nhúc nhích, thân người đang ôm trong lòng thực sự mềm mại, ý thức anh trong nháy mắt có chút mơ màng. Khuôn mặt này, hơi thở này, giọng nói này. Rõ ràng chính là Oánh Oánh.

Bàn tay mở ra, ôm Chu Oánh, cằm vuốt ve đỉnh đầu của cô: "Oánh Oánh, Oánh Oánh. . . . . ."

"Phải em là Oánh Oánh." Lý Lam gật đầu: "Oánh Oánh của anh đã trở lại."

"Oánh Oánh." Cánh tay siết chặt, hương thơm đi vào mũi làm anh lưu luyến không thôi. Người con gái này, anh đã mong nhớ bốn năm.

"Học Võ, em rất nhớ anh." Giọng nói của 'Chu Oánh' mang theo chút ai oán: "Mấy năm nay em vẫn luôn nhớ đến anh, không có ngày nào không nghĩ đến anh."

"Anh. . . . . ." Cũng vậy. Cố Học Võ đang muốn nói những lời này thì phục vụ lại bưng đồ đến.

"Thưa anh chị, cà phê của hai người."

Cố Học Võ phút chốc lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện, mình ôm Lý Lam, tay rất nhanh buông ra. Nhìn phục vụ để cà phê xuống, xoay người rời đi.

Anh bát lấy tay Lý Lam, mắt sáng như đuốc trừng mắt nhìn mặt cô: "Nói cho tôi biết, cô là ai?"

"Em là Oánh Oánh." Vẻ mặt Lý Lam không thay đổi, nhìn vào ánh mắt hung dữ của Cố Học Võ mà không hề sợ hãi: "Học Võ, anh không nhận ra em?"

"Cô rốt cuộc là ai?" Cố Học Võ thừa nhận, vừa rồi anh có chút thất thần, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của anh.

Anh biết rõ, người này, không phải Chu Oánh: "Lý Lam, vì sao cô lại có vẻ ngoài giống Oánh Oánh như đúc? Chu Oánh đâu? Cô ấy ở đâu?"

"Em chính là cô ấy mà." Bàn tay đã rất đau, Cố Học Võ thực sự dùng lực rất mạnh. Lý Lam tin chắc cổ tay cô ta lúc này nhất định đã bầm tím. Nhưng mà cô ta không hề sợ. Ngẩng đầu, dũng cảm đối diện với anh: "Anh không phải vừa mới ôm em sao? Sao có thể không biết em là ai?"

Cố Học Võ im lặng, nhìn chằm chằm người trước mặt, bên trong có một tia nguy hiểm. Lực trên tay vẫn không nới lỏng, người con gái này cũng không kêu đau. Nếu không phải thật sự là Oánh Oánh, vậy chỉ có một khả năng người phụ nữ này rất biết chịu đựng.

"Lý Lam." Cố Học Võ trong lòng đã khẳng định một việc: "Mục đích của cô là gì?"

"Em không hiểu anh đang nói gì." Mi tâm Lý Lam hơi nheo lại, bởi vì đau nên vẻ mặt có hơi giống như đang bệnh, nhìn càng giống Chu Oánh. Nhưng Cố Học Võ không dễ dàng tin cô ta.

Hai lần, anh vươn tay ôm người con gái này hai lần. Mỗi lần đều cho anh cảm giác giống Oánh Oánh. Anh tuyệt đối không tin trên thế giới có hai người diện mạo giống nhau, thậm chí cả hơi thở cũng giống.

Khả năng duy nhất chính là người con gái này tiếp cận có mục đích. Còn mục đích của Lý Lam, anh vẫn chưa tìm ra, buông tay ra, nhìn thấy trên tay cô đã bầm tím một mảng. Anh không có chút áy náy: "Lý Lam. Tôi mặc kệ cô là ai, cô tiếp cận tôi với mục đích gì. Yêu cầu cô dừng lại, bởi vì cô sẽ không thể chống đỡ nổi sự tức giận của tôi."

Lý Lam nhìn thấy trong mắt anh có chút uy hiếp, đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng rạng rỡ.

"Học Võ, em thật sự là Oánh Oánh, bỏ anh đi bốn năm trước, Oánh Oánh lại một lần nữa đứng trước mặt anh. Em có mục đích, mục đích của em là anh. Em muốn cùng với anh quay về những ngày ngọt ngào trước kia, như vậy là sai sao?"

"Cô không có khả năng là cô ấy."

Hai người tuy rằng giống, rất giống. Nhưng trong lòng anh thật sự phân biệt rõ ràng. Người ở trước mặt, đang bắt chước nhất cử nhất động của Chu Oánh. Vẻ mặt mờ ám của cô, thậm chí ngôn ngữ cùng hơi thở của cô.

Anh không biết Lý Lam làm sao mà biết được, nhưng chắc chắn cô ấy nhất định đã gặp Chu Oánh, biết Chu Oánh ở đâu: "Cô ấy ở đâu?"

"Chính là em." Lý Lam kiên định mình là Chu Oánh: "Em là con gái bị thất lạc ở bên ngoài của Lý gia. Lúc em bị thương bốn năm trước, chết đi sống lại, tỉnh lại cũng chỉ vì anh."

Cố Học Võ nhìn cô, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đứng lên, tâm tình kích động trong ánh mắt lúc nảy đã biến mất: "Phải không? Tôi đợi cô biến thành Chu Oánh thật rồi nói sau."

Dợm bước rời đi, đột nhiên anh dừng lại một chút, hơi hơi nghiêng người, nhìn khuôn mặt vẫn đang cười kia: "Tôi thừa nhận cô bắt chước thật sự rất giống, nhưng mà có một số thứ cô không thể nào học được. Chính là. . . . . ."

Nói xong anh dừng một chút, nhìn thấy trong mắt Lý Lam chợt lóe qua chút khiếp sợ cùng tò mò, khóe môi của anh cong lên, đã khẳng định đáp án của mình: "Phía sau lỗ tai của Chu Oánh có một nốt ruồi son."

Bởi vì bị mép tóc che đi nên bình thường mọi người không nhìn thấy. Rất nhiều lần, ôm Chu Oánh vào lòng, anh thường xuyên vuốt tóc cô, nên đối với mỗi vị trí trên cơ thể cô đều vô cùng quen thuộc.

Không nhìn đến ánh mắt trừng lớn của Lý Lam, anh đứng dậy, rời đi. Lý Lam này là ai, cũng không quan trọng.

Anh tin cô ta nhất định biết Chu Oánh ở đâu, nhưng cô ta không muốn nói, anh có hỏi cũng không được. Đã đợi bốn năm, anh không ngại đợi thêm một thời gian nữa.

Lý Lam nhìn thấy anh rời đi, vẻ mặt rốt cục lộ ra vẻ thất bại.

"Đau quá." Trời ơi, tay bầm một mảng rồi, Cố Học Võ này, thật sự là không biết thương hoa tiếc ngọc. Thật đáng ghét. Vì sao phản ứng của anh ta với mình nghĩ lại không hề giống nhau?

Khóe môi cong lên, Cố Học Võ ơi Cố Học Võ, anh có thể sẽ không biết, tôi hiện tại đối với anh, chính là càng ngày càng thấy hứng thú.

Cất bước rời khỏi quán cà phê, anh lên xe, lúc đi qua trung tâm mua sắm lần trước đã đến cùng với Uông Tú Nga thì đột nhiên anh đạp thắng, tìm chỗ đậu xe.

Lên lầu, đi đến quầy đồ trẻ sơ sinh. Vẫn là nhân viên cửa hàng lần trước, nhìn thấy Cố Học Võ tiến vào liền bước lại chào: "Hoan nghênh quý khách, xin mời vào. Xin hỏi anh cần gì ạ?"

Cố Học Võ nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn, bụ bẫm, vô cùng đáng yêu kia thì đường nét của khuôn mặt nhu hòa không ít, nhìn cô nhân viên cửa hàng: "Bé sơ sinh thì cần những thứ gì?"

"Trẻ sơ sinh?" Nhân viên cửa hàng gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, dẫn Cố Học Võ vào trong tiệm giới thiệu. Sau đó Cố Học Võ nhìn thấy những đồ gì đáng yêu, hữu dụng đều mua hết.

"Anh có cần giúp anh giao đến tận nhà không?" Nhân viên cửa hàng sắp xếp lại đồ dùng trẻ con, đóng gói rồi nhìn Cố Học Võ.

"Không cần. Tôi tự mang đi." Trả tiền xong, Cố Học Võ xách bảy tám cái túi kia đi, nhìn có chút buồn cười. Nhưng anh lại không chú ý, mang đống đồ ra khỏi trung tâm mua sắm rồi lại lên xe.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Kiều Tâm Uyển nhìn thấy Cố Học Võ mang theo một đống lớn đồ dùng trẻ con xuất hiện ở trong phòng bệnh, liền bị anh làm hoảng sợ.

Không chỉ có cô, mẹ của Kiều Tâm Uyển đêm qua biết tin cũng chạy đến. Lúc này đã ở trong bệnh viện. Buổi sáng ông Kiều cũng đến, nhưng hiện tại đã đi làm.

Trầm Thành cũng đã đi làm, trong phòng bệnh chỉ có Kiều Tâm Uyển cùng mẹ cô. Đứa trẻ mới sinh nằm trên giường trẻ con còn đang ngủ, nhìn ngủ rất ngon.

"Học, Học Võ?" Bà Kiều thấy con rể trước đây thì vẻ mặt khiếp sợ, nhất thời không biết phải nói gì. Cậu ta không phải đã ly hôn với Tâm Uyển sao?

"Bác gái." Mặc dù đã ly hôn, nhưng Cố Học Võ vẫn rất kính trọng hai người lớn bên Kiều gia, gật đầu với bà rồi đem đồ đã mua đặt trên sofa.

"Cậu. . . . . ." Bà Kiều nhìn thấy một đống lớn đồ dùng trẻ con kia, từ bình sữa đến quần áo, thậm chí còn có cả tả lót liền mở to hai mắt nhìn, Cố Học Võ đây là có ý gì chứ?

"Con đến thăm cháu." Cố Học Võ cũng không nhìn Kiều Tâm Uyển, đi đến trước giường trẻ con nhìn đứa bé trắng hồng mũm mĩm còn đang ngủ kia.

Một bàn tay nhỏ bé của nhóc còn đặt vào trong miệng, nghiêng mặt mút, đôi mắt nhắm chặt. Ngủ rất ngon, không biết đang mút 2 ngón tay, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

Cố Học Võ vươn tay, đang muốn chạm khuôn mặt nhỏ nhắn của baby một cái thì cánh tay lại bị người ta bắt lấy, ngẩng đầu, Kiều Tâm Uyển không biết xuống giường từ lúc nào, đang đứng ở bên giường, vẻ mặt phẫn nộ trừng anh.

“Cố Học Võ, anh muốn làm gì?”

19. Chương 19: Mời Anh Đi Cho

Đối với cơn tức giận của cô, Cố Học Võ lại rất bình tĩnh. Nhìn cô nắm tay mình, ánh mắt đảo mẹ cô ở phía sau, hơi hơi nhướng mày: “Cô ấy có thể xuống giường ạ?”

Nếu anh nhớ không lầm, hôm qua tình cờ đọc bách khoa toàn thư cho sản phụ trong đó có nói lúc này cần nhất là nằm nghỉ trên giường mà?

“Ơ. . . . . .” Mẹ cô cũng sốt ruột, nhanh chóng tiến lên kéo tay Kiều Tâm Uyển: “Tâm Uyển, con mau nằm lại giường đi, con còn đang ở cữ mà.”

Ngộ nhỡ trúng gió thì đúng là bệnh tật cả đời.

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển hôm qua đã nghĩ thông. Bị Trầm Thành nói đến thế mà cô còn không rõ sao? Không phải là một người như Cố Học Võ. Vì người đàn ông này cô đã đánh mất nửa đời thanh xuân, lẽ nào bây giờ ngay cả con mình cũng không thể bảo vệ tốt?

“Mời anh đi cho.” Tay Kiều Tâm Uyển siết chặt, cao giọng nói, không tin Cố Học Võ không hiểu.

“Con bé là con gái tôi.” Cố Học Võ chỉ ra sự thật. Bản báo cáo giám định ADN buổi chiều sẽ có người đưa tới, nhưng anh không cần xem, đứa bé này rõ rành rành là con anh.

“Con bé không phải.” Ngực Kiều Tâm Uyển phập phồng rất kịch liệt, trừng mắt với Học Võ, hận không thể lườm một tia xuyên thủng người anh: “Đứa bé này không phải con anh. Không phải.”

“Cô khẳng định?”

“Khẳng định, chắc chắn, nhất định không phải con anh.” Kiều Tâm Uyển đối diện với anh, cô vất vả mang thai mười tháng, Cố Học Võ tuyệt đối đừng hòng cứ như vậy mà đưa con cô đi: “Đứa bé là con của tôi và Trầm Thành, mời anh đi dùm.”

Cố Học Võ đứng bất động, ánh mắt quét qua đứa trẻ sơ sinh trên giường, mới sinh được một ngày, nhưng anh cảm thấy con bé dường như đã lớn hơn chút xíu.

Đứa bé đang nằm nghiêng, đặt ngón tay bé nhỏ vào trong miệng mút mút. Trắng mịn như thế, đáng yếu như thế. Cố Học Võ cũng không chú ý tới mình đã nhoẻn môi cười, vẻ mặt dịu dàng.

“Nếu đứa bé không phải con tôi thì cô căng thẳng làm gì?”

Quay mặt qua đối diện với đôi mắt kinh hãi của Kiều Tâm Uyển, ánh mắt tinh tường của anh hơi tối sầm vài phần: “Trầm Thành cũng như là anh em của tôi đấy.”

Nói tóm lại, anh đến thăm con của anh em mình là chuyện cực kì bình thường. Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, tay bất giác buông lỏng, nhìn Cố Học Võ trước mặt. Mẹ cô đúng lúc kéo cô nằm xuống giường: “Tâm Uyển, không phải mẹ nói con, con còn đang ở cữ, không có việc gì thì đừng xuống giường làm loạn.”

Kiều Tâm Uyển cắn môi, trừng mắt với Cố Học Võ, bất động tại chỗ. Cố Học Võ nhìn chằm chằm biểu cảm của cô hồi lâu, ngủ một buổi tối, vẻ mặt cô so với bộ dạng tái nhợt hôm qua đã tốt hơn rất nhiều. Nhiệt độ điều hòa trong phòng không cao. Cô cần phải nằm xuống giường, nhưng lúc này lại bướng bỉnh trừng mắt với anh, tuyệt đối không chịu khuất phục.

Cặp mắt kia cứ như một con báo nhỏ, sáng rực, có thần, tràn đầy sự quật cường và đề phòng. Cô đang đề phòng anh ư? Hơi thú vị đây. Trong mắt Cố Học Võ hiện lên một tia nghiền ngẫm. Giơ khóe môi lên, cười như không cười, bất thình lình anh vươn tay, cánh tay dài bế cơ thể Kiều Tâm Uyển đang ngồi cuối bàn lên.

“Á. . . . . .” Kiều Tâm Uyển khẽ la lên, Cố Học Võ lại đặt cô lên giường.

“Cố Học Võ.” Anh, anh dựa vào cái gì mà bế cô? Kiều Tâm Uyển xấu hổ, nửa tức giận, nửa kinh ngạc.

Cố Học Võ cũng không nói, chỉ cho cô một ánh mắt, ánh mắt ấy tràn đầy hàm ý uy hiếp. Rất có thể nếu cô bước xuống lần nữa, anh sẽ bế cô lần nữa. Kiều Tâm Uyển cáu tiết, tên vô lại. Sao mà hồi trước cô lại không biết Cố Học Võ chính là một kẻ khốn nạn? Tức chết cô mất.

Cố Học Võ không thèm quan tâm cô, sau khi ném cô lên giường, lại liếc mắt nhìn đứa bé kia. Con bé vẫn chưa thức, điều này khiến anh hơi lo lắng, liếc mắt nhìn mẹ cô bên cạnh.

"Con bé vẫn mãi ngủ thế này sao ạ?"

Mẹ cô sớm bị dọa tới rồi, bắt đầu từ ban nãy chứng kiến Cố Học Võ bế con gái mà bà giật mình, thấy nét mặt vừa xấu hổ vừa của con gái mà bà cũng rất mất tự nhiên. Cựu con rể này đang quậy cái gì vậy chứ?

"Bác gái?" Thấy bà ngây người, Cố Học Võ nhịn không được lại hỏi một câu: "Con bé vẫn ngủ suốt như vậy ạ?"

"Trẻ sơ sinh đều như thế." Mẹ cô đã bình tĩnh lại nhìn cháu ngoại, hiện tại bà cũng mơ hồ không biết đứa bé này rốt cuộc là con ai? Vì sao Cố Học Võ nói là con cậu ta? Con gái rõ ràng nói đứa bé là của Trầm Thành mà.

"Vâng." Cố Học Võ gật đầu, một sự yên tâm hiện lên rõ rệt trong mắt. Cái thần sắc kia khiến mẹ cô lại thoáng chấn kinh. Cố Học Võ rốt cuộc có ý gì đây?

Khi vừa muốn hỏi rõ ràng, bé con lại vào lúc này mà òa khóc. Cũng không mở mắt, nhắm tịt lại mà khóc oe oe.

Cố Học Võ bỗng chốc sửng sốt, tay theo ý thức liền duỗi ra ôm lấy cục thịt nhỏ ấy.

Cẩn thận ôm baby vào trong ngực, nhưng đứa bé vẫn khóc suốt, anh hơi khó hiểu, có chút mê muội. Quay sang liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, cô vẫn còn tức giận. Oán hận trừng anh, còn cả người thì bất động.

Ngược lại mẹ cô vội vàng tiến lên, vươn tay đón đứa bé: "Chắc là đái rồi, để bác xem."

". . . . ." Đỉnh đầu Cố Học Võ hiện lên ba đường hắc tuyến nhìn Kiều mẹ tháo tã lót, quả nhiên mặt trên là một bãi nước mỏng màu vàng. Kiều mẹ hơi phì cười: "Cục cưng tè dầm, thảo nào lại khóc nhè."

Động tác thay tã lót cho bé xem như gọn gàng xong xuôi, bà bế bé trở lại giường. Nhưng cục thịt nhỏ vẫn chưa chịu, méo miệng khóc.

"Oe oe. . . . ."

Cố Học Võ hơi khó hiểu, lại lần nữa chìa tay ôm lấy bé con. Phát hiện con bé ở trong lòng anh lại càng khóc dữ hơn. Sắc mặt anh hơi xấu hổ, đứa bé này không thích anh?

Nhất thời hai tay ôm bé con mà giữ không được thả cũng không xong. Dáng vẻ xấu hổ tiến thoái lưỡng nan ấy ít nhiều làm Kiều mẹ sung sướng, vươn tay đón đứa bé trên tay anh, ôm bé đi về phíaKiều Tâm Uyển .

"Chắc là con bé đói bụng rồi." Bây giờ cũng sắp đến giờ cơm trưa, Kiều mẹđặt đứa bé vào tay Kiều Tâm Uyển: "Nào, đi mà bú sữa của mẹ con đi."

Đứa bé vừa vào lòngKiều Tâm Uyển liền nín khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn lliên tục cọ cọ, tìm kiếm thức ăn, nhưng cọ vài lần vẫn không tìm thấy, cái miệng nhỏ nhắn kéo căng hai cái lại bắt đầu òa khóc.

"Con nó đói bụng rồi kìa." Kiều mẹ mù mờ nhìn con gái, không phải sáng sớm đã dạy cô cho con bú thế nào rồi sao?

Sao Kiều Tâm Uyển lại không biết đứa bé đói bụng. Nhưng Cố Học Võ ở đây thì sao cô có thể không biết ngượng mà vén áo cho con bú chứ? Sắc mặt xấu hổ vô cùng, ánh mắt oán hận nhìn trừng trừng vào hai mắt Cố Học Võ: "Anh ra ngoài."

Lông mày Cố Học Võ hơi nhướng lên, đứng bất động.

"Cố Học Võ, anh, anh ra ngoài cho tôi." Kiều Tâm Uyển nổi đóa. Đứa bé trong tay còn đang khóc rất dữ, lại tìm không thấy thức ăn, nó càng khóc nấc lên. Trẻ sơ sinh khóc không có nước mắt, chỉ gào khan.

Tiếng khóc vô cùng dữ dội, khỏi phải nói là tội nghiệp đến mức nào, Kiều Tâm Uyển trừng mắt với Cố Học Võ, muốn bắt anh rời khỏi, nhưng anh cứ đứng bất động, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, cứ như là muốn nói anh cứ tiếp tục dẫn co với cô đấy.

Vô sỉ, hạ lưu. Tức chết cô mất. Nếu trên tay Kiều Tâm Uyển có cái gì nhất định sẽ cầm lấy mà đập anh hai cú mới hả giận. Nhưng lúc này trên tay cô chỉ có con gái mình, sao mà đập được? Con gái còn đang khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ, không thấy thức ăn làm con bé càng khóc ác liệt hơn. Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn Cố Học Võ cả buổi, thấy anh hoàn toàn không có ý định đi, cũng đành vậy thôi, cô vén áo cho con bú.

Cục cưng vừa thấy sữa liền lập tức ngưng khóc, đôi tay nhỏ bé đặt ở ngực cô, nuốt lấy từng miếng từng miếng đến ngon miệng. Kiều Tâm Uyển rõ ràng cảm giác được tầm mắt Cố Học Võ đang dán trên cô.

Trong lòng căm hận không thôi. Cố Học Võ, anh vô sỉ. Cô ngẩng đầu tức giận trừng mắt, vừa muốn chửi anh một câu không biết xấu hổ thì lại bị thần sắc trên mặt Cố Học Võ làm dao động.

Ánh mắt Cố Học Võ không ở trên người cô, mà là nhìn con gái, nhìn ngón tay bé nhỏ của con gái nắm lại, miệng se sẽ bú, con bé thậm chím không thèm mở mắt, cứ theo bản năng mà bú.

Cố Học Võ nhìn chăm chú, khóe môi giơ lên một nụ cười rạng rỡ. Cái vẻ mặt kia là đang cười. Cố Học Võ đang cười, không phải lần đầu tiên cô thấy khuôn mặt tươi cười của Cố Học Võ. Ngày hôm qua, cô thấy anh cười với con gái chí ít hai lần.

Trên mặt hoàn toàn không có sự lãnh khốc, mất kiên nhẫn quen thuộc. Ánh mắt dịu dàng, thậm chí mang theo một chút kính nể. Anh thích đứa bé này? Kiều Tâm Uyểnthật sự không biết, trong đầu cô lại hiện lên lời anh đã từng nói: Con của cô, tôi không thèm. Nhớ lại lòng cô lại căm phẫn, cô đây đang làm gì hả?

"Cố Học Võ. Anh lưu manh." Nhìn con gái gần giống như ăn tươi nuốt sống. Kiều Tâm Uyển kéo áo xuống, che chở con gái ở trước người mình. Vẻ mặt đề phòng: "Anh, anh cút ra ngoài cho tôi."

"Tâm Uyển . . . . . ." Kiều mẹ nóng nảy, con bà làm cái gì vậy? Theo bà thấy, đứa bé này 80% là con Cố Học Võ. Nếu bây giờ Cố Học Võ chịu nhận, lại tới thăm con, cô còn không nắm chặt cơ hội sum họp với Cố Học Võ?

"Mẹ, mẹ đuổi anh ta đi, con không muốn thấy anh ta." Kiều Tâm Uyển cũng không phải tùy hứng, mà thật sự không muốn nhìn Cố Học Võ. Nhất là chứng kiến anh tới cướp đoạt con mình. Điều đó khiến cô càng ghét Cố Học Võ thêm. Cũng càng hận anh.

" Tâm Uyển . . . . ." Kiều mẹ hơi bất đắc dĩ, nguyên nhân con gái và con rể ly hôn, bà ít nhiều hiểu chút đỉnh, hơi xấu hổ cười cười với Cố Học Võ: "Học Võ à, con đừng lưu tâm, Tâm Uyển từ bé được bác và ba nó làm hư nên có phần tùy hứng. . . . . ."

"Mẹ. . . . . ." Kiều Tâm Uyển bực bội: "Con tùy hứng với anh ta chuyện gì? Không muốn thấy con tùy hứng thì cút. Qua bên mát mẻ kia mà ngồi đi."

Cô nói xong, còn không quên căm hận trừng mắt liếc nhìn Cố Học Võ. Cái liếc đó ý tứ rất rõ ràng, tôi chính là người như vậy đó, anh thích kiểu nào thì đi kiếm kiểu ấy. Chịu không nổi thì cút. Bà đây không hầu.

Cố Học Võ hơi quay đầu đi, tầm mắt từ Kiều Tâm Uyểnrơi xuống trên mặt con gái trong ngực cô. Baby bé bỏng lúc này đã ăn no, thỏa mãn quẫy một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trước ngực Kiều Tâm Uyển, thân thể co thành một tư thế mà con bé cảm thấy dễ chịu, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn lại ngủ.

Cố Học Võ nhịn không được liền vươn tay, muốn ôm con từ trong tay Kiều Tâm Uyển, cô đề phòng lui ra phía sau một chút, xoay nửa người qua, trừng mắt với Cố Học Võ.

"Anh muốn làm gì?"

Tay Cố Học Võ dừng giữa không trung, cũng không tức giận, chỉ nhìn đứa bé ấy: "Ôm con."

"khỏi cần." Kiều Tâm Uyển, gắt gao che chở con gái chẳng buông tay: "Anh ôm con thì con sẽ khóc."

Cố Học Võ nhướng mày, tay lại hướng về phía trước một chút, khăng khăng phải ôm cục thịt tráng hồng ấy một tý.

“Không đâu.”

20. Chương 20: Có Thù Với Anh

“Không đâu.”

“Nhất định thế.” Anh nói không là sẽ không sao? Kiều Tâm Uyển mới không cho anh bế: “Đây là con gái tôi, không phải con anh, nó không cần anh bế.”

Cố Học Võ dẫn cơ với cô, anh cố ý vươn tay, không đạt mục đích thì không buông xuôi. Hai tay đặt ở phía sau lưng đứa bé, Kiều Tâm Uyển sốt ruột muốn cướp lại nhưng sợ làm đau con, bất đắc dĩ đành buông lỏng tay ra. Nhưng ai biết, đứa bé vốn đang ngủ, vừa được tay Cố Học Võ ôm lại bắt đầu òa khóc oe oe.

Ớ. . . . . .

Trên trán lại hiện lên ba vạch hắc tuyến, sắc mặt Cố Học Võ có vài phần xấu hổ. Nhìn baby bé nhỏ trong lòng mình, hai tay anh không thuần thục lắm vỗ vỗ sau lưng con, bắt chước những sản phụ khác lúc vừa rồi gặp ở hành lang đều làm như vậy khi bế con. Anh vỗ không tốt lắm, anh càng vỗ, cục cưng càng khóc dữ hơn.

“Oe oe oe. . . . . .”

Âm thanh ấy vô cùng chói tai lại càng kích thích. Trong mắt Kiều Tâm Uyển hiện lên một tia đau lòng, tức giận trừng mắt liếc nhìn anh một cái, vươn tay bế con từ trên tay anh. Cẩn thận thả xuống, vỗ vỗ. Rất thần kỳ, con bé vừa đến tay cô liền nín khóc. Thậm chí Kiều Tâm Uyển còn không nói đến một câu. Cục cưng vừa được ôm vào lòng cô là nín khóc ngay.

“. . . . . .” Hắc tuyến càng lúc càng rõ ràng. Sắc mặt Cố Học Võ có chút bất ngờ. Trừng mắt với cục thịt nhỏ kia. Rất không thể tin được, anh lại vươn tay, lần này khó hơn nhiều.

Kiều Tâm Uyển bảo vệ quá chặt chẽ, chính là không cho Cố Học Võ thực hiện được: “Không được chạm vào con bé.”

Khóe miệng Cố Học Võ hơi hơi giật giật. Vẫn tiến lên nhì nhèo với Kiều Tâm Uyển. Anh cố chấp vươn tay, cố chấp nhất định phải bế được cục thịt nhỏ.

“Anh làm gì. . . . . .” Kiều Tâm Uyển sốt ruột, người còn chưa khỏe lại. Phía dưới có chút đau. Bác sĩ nói sau khi sinh trong vòng nửa tháng tử cung co rút lại nên có thể sẽ hơi đau.

Cô cảm giác mình chỉ dùng lực một chút là có máu chảy ra. Bất đắc dĩ, mặt biến sắc, lực trên tay buông lỏng vài phần. Cô buông lỏng, Cố Học Võ lại nắm lấy cơ hội, đem cái cục thịt nhỏ kia bế sang tay mình. Nhưng hai má cục cưng vừa mới chạm vào áo sơmi trước ngực Cố Học Võ lập tức liền oe lên một tiếng khóc nức nở.

Sắc mặt Cố Học Võ lúc này khó coi đến cực điểm. Nhìn cục thịt nhỏ ở trong lòng mình khóc oe oe không ngừng, khóe miệng anh cũng co rút. Cái vẻ mặt kia của Kiều Tâm Uyển xem ra phải gọi là vô cùng tốt.

Đáng đời. Ai bảo anh không cần con tôi, con gái cũng không muốn anh. Hừ.

Kiều mẹ chạy nhanh đến vươn tay bế đứa nhỏ trên tay mình. Liếc mắt nhìn Tâm Uyển một cái: “Con đó. Mau ngủ đi. Mẹ dỗ bé ngủ, con cũng ngủ đi.”

“Mẹ. . . . . .” Kiều Tâm Uyển tức giận chỉ vào Cố Học Võ: “Anh ta ở đây, con ngủ không được. Mẹ đuổi anh ta đi ra đi.”

“Tâm Uyển. . . . . .” Đứa con gái này. Càng lớn càng tùy hứng, cứ nghĩ nó làm mẹ rồi sẽ thay đổi chứ. Kiều mẹ có chút khó xử nhìn Cố Học Võ, muốn anh đi ra ngoài.

Đối với người con rể này, trong lòng Kiều mẹ rất phức tạp. Từ nhỏ Tâm Uyển đã quấn lấy Cố Học Võ, tâm tư kia rất rõ ràng, chỉ cần là người đều nhìn ra được.

Nghĩ đến hai nhà môn đăng hộ đối, thực sự ở bên nhau cũng coi như một cái nhân duyên tốt đẹp. Cũng không ngờ Cố Học Võ lại có bạn gái trước. Vốn nghĩ hai người không còn cơ hội. Ai ngờ hai người lại ở với nhau. Kết hôn ba năm, thời gian này con gái sống thế nào, bà cũng biết ít nhiều. Nhưng không có cách nào để trách Cố Học Võ. Con gái từ nhỏ đã tùy hứng? Lại bị bà và ba nó làm hư. Làm việc thì nông nổi lại không suy nghĩ. Cố Học Võ từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo. Làm sao chịu được cá tính của Tâm Uyển?

Bà nhìn quan hệ của con gái và Cố Học Võ càng ngày càng căng thẳng. Khuôn mặt tươi cười của con gái càng ngày càng ít gặp. Bà muốn khuyên con ly hôn, lại không mở miệng được. Sống cùng một người không yêu mình cả đời, thật sự rất vất vả. Nhưng con gái lại cố chấp. Nhắc tới việc này liền phản ứng lại ngay. Nói cho dù chết cũng phải giữ cái vị trí cô Cố đó. Thái độ bốc đồng như vậy, Kiều mẹ cũng đành bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy ý cô.

Thật vất vả hai người mới ly hôn. Tâm Uyển lại mang thai. Mặc dù con gái năm lần bảy lượt nói đứa bé này là con Trầm Thành, thậm chí Trầm Thành cũng nói như vậy. Nhưng bà lại cảm thấy có gì đó là lạ. . . . . .

Cố Học Võ không có nghe được lời nói của hai mẹ con Kiều gia. Ánh mắt chỉ dừng ở cục thịt nhỏ kia thôi. Khuôn mặt nho nhỏ, vừa đến trên tay Kiều mẹ liền không khóc nữa.

Hít hít cái mũi, dáng vẻ muốn ngủ. Kiều mẹ vỗ vỗ lưng con bé, bé con liên bĩu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng còn có vài phần ủy khuất.

"Đúng là tiểu yêu tinh."

Kiều mẹ có chút bất đắc dĩ, tức giận liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, đem tiểu bảo bảo đặt lên giường nhỏ: "Con bé với con lúc nhỏ giống nhau như đúc."

Kiều Tâm Uyển lúc nhỏ cũng không muốn ba bế, không ngờ con gái cô cũng như vậy.

"Đó là đương nhiên." Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển có chút đắc ý, đưa mắt nhìn con mình, con gái ngoan. Quả nhiên là con của Kiều Tâm Uyển cô, không để cho cô mất mặt: "Con gái con phân biệt được người nào là người họ Kiều. Đương nhiên không thích người khác bế."

Hai chữ 'người khác' kia được đặc biệt nhấn mạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn hếch lên, rõ ràng còn đau, lại cười đến đắc ý. Ánh mắt Cố Học Võ tối lại, hơi hơi nheo hai tròng mắt, nhìn trừng trừng người phụ nữ trước mặt.

Anh là người khác? Kiều Tâm Uyển, cô đừng tưởng ghê gớm. Con, anh cũng có một nửa đấy. Xoay người nhìn tiểu bảo bảo, lúc này đã nhắm mắt lại đang ngủ. Cái bộ dáng không phải nói là đáng yêu mà là rất rất đáng yêu.

Khóe môi lại mím chặt. Vừa muốn nói gì, thì cửa phòng bệnh lúc này bị người đẩy ra. Trầm Thành đến.

"Tâm Uyển. Ăn cơm." Trầm thành vào cửa, mang theo hai cái bình giữ ấm thật to. Lúc này nhìn thấy Cố Học Võ thì sửng sốt một chút.

"Lão Đại?" Sao anh ấy lại ở đây? Đưa mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, cô cũng không kiêng dè, cười ôn nhu với Trầm Thành.

"Anh yêu, người anh em tốt này của anh nói muốn đến thăm bảo bối của anh. Còn mua một đống đồ nữa."

Cô cao thêm giọng nhấn ba chữ 'anh em tốt', Trầm Thành lập tức liền hiểu được, đi đến trước giường để hộp giữ nhiệt xuống, một tay ôm bả vai Kiều Tâm Uyển.

"Có mệt hay không? Cục cưng có gây ầm ĩ cho em hay không?"

"Không có." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, vẻ mặt hạnh phúc: "Em thật sự rất tốt, con gái cũng rất ngoan, rất biết nghe lời. Giống em."

"Vậy là tốt rồi." Trầm Thành nhẹ nhàng thở ra. Nhìn Cố Học Võ: "Lão Đại. Cám ơn anh đã đến thăm bảo bối. Em sẽ chăm sóc bọn họ."

Ngụ ý chính là anh có thể đi rồi. Cố Học Võ nhìn Trầm Thành cùng Kiều Tâm Uyển ở trước mặt mình ân ái? Ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng. Tầm mắt trở lại trên người đứa bé. Vừa định nói cái gì thì phát hiện Kiều mẹ đang há to miệng vẻ mặt quái dị.

Khóe miệng nhấp máy, mở miệng với Trầm Thành: "Không có việc gì? Anh đi trước."

"Cám ơn lão Đại."

"Không tiễn." Kiều Tâm Uyển sẽ không để mặt mũi cho anh, ánh mắt chỉ nhìn Trầm Thành: "Trầm Thành, mấy thứ kia, em nghĩ cục cưng nhất định không thích. Anh ném đi."

Cố Học Võ còn chưa ra khỏi cửa. Lời của cô chính là cố ý nói cho anh nghe. Nhìn thấy bước chân của anh dừng một chút, cô tiếp tục mở miệng: "Anh không biết đâu, anh em tốt của anh mà bế là cục cưng khóc ngay. Cục cưng cũng bị dọa tới rồi. Cục cưng nhất định sẽ không thích đồ mà anh ta tặng, anh đem ném hết đi."

Trầm Thành cũng thấy trên sofa phòng bệnh có một đống đồ dùng trẻ con, vẻ mặt có chút xấu hổ. Nhìn Kiều Tâm Uyển liếc mắt một cái: "Thôi, ném đi rất uổng. Chút nữa xem người của phòng bệnh khác có cần không, chúng ta đưa cho người khác cũng được."

"Cám ơn, anh là tốt nhất." Kiều Tâm Uyển thực vui vẻ, cũng không quản trưởng bối còn ở đây đã choàng tay ôm cổ Trầm Thành, hôn một cái lên mặt anh.

Vẻ mặt Trầm Thành bất đắc dĩ: "Em đó, nghịch ngợm muốn chết."

"Em đói bụng." Kiều Tâm Uyển nhìn thấy hộp giữ ấm anh đặt ở đầu giường: "Em muốn ăn cơm."

"Ừ." Trầm Thành nở nụ cười: "Tất cả đều là đồ ăn em thích. Anh đã mời giúp em một vú nuôi trong một tháng. Nhưng phải ngày mai mới có thể đến, dù sao thì thời gian cũng gấp quá."

"Không sao. Anh còn nhớ là được rồi." Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển hạnh phúc: "Cục cưng thật hành phúc, có người ba tốt như vậy."

"Con bé là con gái anh mà. Đương nhiên anh sẽ đối với con tốt một chút."

"Chẳng lẽ anh không cần đối tốt với em một chút?" Kiều Tâm Uyển nhướng đôi mi thanh tú, vẻ mặt kiêu ngạo.

"Anh cũng không dám. Con gái là tiểu công chúa của anh, còn em chính là nữ vương của anh." Trầm Thành rụt rụt cổ, vẻ mặt thê nô vô cùng: "Được rồi. Nữ vương bệ hạ, hiện tại có thể mời người ăn cơm chưa?"

"Phê chuẩn." Kiều Tâm Uyển cười đến vui vẻ, lúc này Cố Học Võ đi tới cửa phòng bệnh, cô cũng không nhìn anh, chỉ cùng Trầm Thành đùa với nhau.

Vô cùng thân thiết ăn đồ ăn anh lấy ình: "Thơm quá."

Trong lòng Kiều Tâm Uyển tràn đầy thỏa mãn cùng hạnh phúc. Chủ động ngẩng đầu hôn lên mặt Trầm Thành một cái.

"Trầm Thành, em yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Ánh mắt Trầm Thành sủng nịch. Biết rõ mọi điều trước mắt tất cả chỉ là diễn, cũng diễn quá nhập tâm, không thể tự kềm chế.

Cố Học Võ không nhìn nữa, mở cửa, đi ra ngoài, rồi đóng cửa lại. Giống như bên trong mọi thứ đều không liên quan đến anh. Nhưng sau khi ra khỏi cửa, anh nắm tay thật chặt, vẻ mặt có phần ngưng trọng.

Anh rời khỏi, Kiều Tâm Uyển cũng không diễn nữa. Bởi vì mẹ đã ở đây. Từ thành phố C quay về không lâu, thì cô phát hiện mình mang thai. Đứa bé này cô vẫn luôn chờ mong nhưng cô và Cố Học Võ đã ly hôn.

Cô bất đắc dĩ phải lôi Trầm Thành ra làm lá chắn. Nói đứa nhỏ là của anh. May mà Trầm Thành cũng phối hợp, ở trước mặt ba mẹ cô đều không có lộ ra.

Bây giờ Cố Học Võ dây dưa tới cửa. Cô càng muốn cho ba mẹ biết, đứa bé là con của Trầm Thành, không phải của Cố Học Võ. Quay sang, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Kiều mẹ. Cô đột nhiên cảm thấy đồ ăn rất ngon, đem đồ ăn trước mặt giải quyết hết. Cô ngẩng đầu nhìn Kiều mẹ: "Mẹ, bây giờ mẹ đã rõ chưa? Đứa bé là con của Trầm Thành, không phải của Cố Học Võ. Con và Trầm Thành sẽ kết hôn."

"Tâm Uyển. . . . . ."

Đứa bé là của Trầm Thành? Nếu trước kia chưa thấy đứa bé, bà cũng tin như vậy. Nhưng bây giờ nhìn thấy khuôn mặt của đứa bé rõ ràng là cực kỳ giống Cố Học Võ.

Con gái bây giờ đang diễn trò gì vậy, trong mắt Kiều mẹ tràn đầy lo lắng. Định nói cái gì, Trầm Thành lại như cảm nhận được tầm mắt của bà.

"Bác gái, bác không cần lo lắng, con sẽ đối tốt với Tâm Uyển." Trầm Thành cam đoan. Thu dọn đồ ăn rồi đổ chiếc bình thủy ra: "Tâm Uyển, lại đây, uống canh đi."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu. Nghĩ đến vừa rồi sắc mặt Cố Học Võ như ăn phải ruồi bọ, làm cho khoảng thời gian cô tối tăm tiêu tán không ít.

Hừ.

Cố Học Võ, trước kia là tôi ngu, là tôi ngốc mới nhìn không ra, mới cho anh cơ hội tổn thương tôi. Về sau tôi sẽ không cho anh cơ hội, tôi xem anh làm thế nào để tổn thương tôi.

Không. Không đúng. Tôi không những không để cho anh có cơ hội tổn thương tôi. Tôi còn muốn cho anh biết, Kiều Tâm Uyển tôi cũng không phải là dễ chọc. Muốn cướp con gái tôi? Không chỉ nói cửa chính mà cửa sổ cũng không có đâu. Không tin, chúng ta cứ chờ coi.

21. Chương 21: Mời Anh Đi Cho

Ánh sáng lờ mờ trên ghế lô, Hiên Viên Diêu ngồi bắt chéo chân, nhìn đám oanh oanh yến yến ngồi ở bên cạnh ra vẻ lấy lòng anh ta.Mi tâm nhíu lại,có chút mất kiên nhẫn.Thấy A Long không phản ứng gì, mi tâm càng nhíu lại chặt hơn, phất phất tay, bảo A Long đem những người này ra ngoài.

Trong lòng anh ta thật ra cũng cóchút bất mãn.Nếu Thang Á Nam chỉ cần thấy anh tađưa mắt ra hiệu một cái là đã biết phải làm như thế nào. Phát hiện mình lại nghĩ đến Thang Á Nam, sắc mặt Hiên Viên Diêu lại thay đổi.

Đôi mắt hẹp dài lại hiện lên vài phần buồn bực. Hiên Viên Diêu đứng bật dậy, A Long chạy nhanh đến trước mặt anh ta:"Thiếu gia…"

"Nơi này buồn quá, tôi muốn đi ra ngoài một chút."Xua tay, Hiên Viên Diêu rời khỏi ghế lô, A Long chạy nhanh đi theo phía sau anh ta. Phải biết rằng một thời gian trước Kỳ lân đường không ngừng hoạt động, gần đây mới vừa yên tĩnh. Ai biết đó có thật sự là yên tĩnh, hay là lại đang chơi bài lạt mềm buộc chặt.

Hiên Viên Diêu cũng không quan tâm, dù sao từ nhỏ đến lớn, đã sớm quen bên cạnh có nhiều người đi theo. Chỉ là lúc này nhớ tới, đám người đi theo anh ta kia, không có ai giống Thang Á Nam làm cho anh ta quen thuộc.

Bước ra đại sảnh, đứng ở trên đường, tháng tám ở Mỹ, trời nóng đến khó chịu. Có chút không thoải mái, lông mày nhíu lại, anh ta theo bản năng lại kêu một tiếng: "Á Nam, anh nói…"

Câu kế tiếp đột nhiên không nói được nữa, thân thể cứng đờ ra bất động,A Long chạy nhanh lên, vẻ mặt cẩn thận nhìn Hiên Viên Diêu:"Thiếu gia, có chuyện gì?"

Hiên Viên Diêu đứng bất động, cũng không nói, ánh mắtcó vài phần âm trầm. A Long im lặng.Thang thiếu đi theo Hiên Viên Diêu mười một năm. Sự ăn ý giữa hai người đó người khác không có khả năng bì được.

Đã mấy tháng nay, thiếu gia có ít nhất ba lần không tự giác kêu tên Tháng thiếu.Mọi người ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đều hiểu. Thiếu gia hối hận. Hối hận đã xử tử Thang thiếu như vậy.

Tuy rằng thiếu gia nói Thang thiếu phản bội Long đường, nhưng tất cả mọi người đều thấy quá đột ngột vừa không có chứng cớ. Làm sao có thể…

Tâm tư A Long bị một trận tiếng độngcắt ngang, anh ta ngẩng đầu,liền nhìn thấy trên con đường phía trước có một cô gái bị hai người đàn ông cao lớn lôi kéo, cô gái đang không ngừng giãy dụa.

"Các người buông ra.Buông ra." Cô gái kia giãy dụa thực sự rất lợi hại, không ngừng nhìn người đi đường kêu cứu mạng.

"Cứu mạng,cứu mạng."

Mặc dù cô gái hét lên rất to, nhưng không một người qua đường nào dừng bước lại cứu cô ta, mười một giờ đêm cũng không tính là muộn, Hiên Viên Diêu nhìn người kia có vẻ quen mặt…

Hơi hơi quay đầu nhìn vào mắt A Long, nháy mắt một cái với anh ta.A Long lập tức liền thấy được, liền nhanh chóng tiến lên, kéo cô gái từ trên tay hai người da đen ra. Hai người da đen kia không vừa lòng,vung nắm đấm lên đánh về phía mặt A Long.

A Long vươn tay đẩy, đẩy cô gái qua phía Hiên Viên Diêu,sau đó chuyên tâm ứng phó với sự công kích của hai người kia.

Cô gái thân thể lập tức mất cân bằng, lúc sắp ngã sấp xuống thì trên lưng có thêm một bàn tayvòng qua eo, tránh cho côkhỏi số kiếp bị ngã sấp xuống.

"Thanks." Theo bản năng cô nói lời cảm ơn, lúc ngẩng đầu lên lại thấy một khuôn mặt đậm chất châuÁ.

Người đàn ông này bộ dạng rất tuấn tú, đôi mắt hẹp dài, ánh mắt sắc bén. Mũi cao. Môi mỏng. Lúc này trên khuôn mặt mang theo một nụ cười tựa tiếu phi tiếu. Khóe môi hơi hơi dương lên.

Yuki nhìn đến ngây người, không chỉ vì người đàn ông này đẹp trai mà vì cô luôn có cảm giác hình như đã gặp anh ta ở nơi nào rồi.

"Cảm ơn."Dùng tiếng Trung nói một lần nữa, người đàn ông kia rốt cuộc cúi đầu,nhìn xuống cô gái trong ngực mình.

Không, cô gái này nói ra cũng lễ độ quá, nhỏbé quá, khuôn mặt xinh xắn,mắt to,tóc có chút lộn xộn,quần áo cũng có chút bẩn.Nhìn có chút chật vật. Lúc này cô nhìn gương mặt anh ta không chớp mắt. Bên trong mắt không có một chút khiếp đảm sợ hãi, chỉ có rất tò mò. Tò mò? Một cô gái thấy tò mò về anh ta?

Khoé môi nhếch lên, Hiên Viên Diêu lắc lắc đầu: "Không có gì."

Vào lúc này,một cô gái ở đây…

"Thiếu gia, xong rồi." A Long lúc này vừa tới, mặt không đỏ,hơi thở không gấp,cung kính đứng bên cạnh Hiên Viên Diêu.Yuki lúc này mới phát hiện, tay Hiên Viên Diêu vẫn còn đặt ở hông của cô.

"Ơ." Mặt đỏ lên, cô nhanh chóng lui ra. Nhưng Hiên Viên Diêu vẫn không buông tay. Mà nhìn A Long, ánh mắt hơi nheo lại: "Thời gian có hơi lâu. Ngày mai tự tới võ đường."

"Vâng." A Long đáp. Nếu so tài nghệ với Thang Á Nam thì anh ta quả thật còn kém một chút. Nhìn cô gái muốn chạy trốn mà không được kia,ánh mắt anh ta có chút nghi hoặc:"Thiếu gia. Cô bé này…"

"Nhà cô ở nơi nào?" Hiên Viên Diêu hiếm khi nổi lên thiện tâm:"Tôi đưa cô về."

"Tôi không có nhà." Yuki lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia bi thương:" Tôi đã không có nhà nữa rồi."

"Ồ?" Hiên Viên Diêu nhíu mày, nổi lên vài phần hứng thú: "Ba mẹ cô đâu?"

"Chết rồi."

Yuki hốc mắt đỏ hoe, xúc động muốn bật khóc:" Bọn họ chết rồi."

Hiên Viên Diêu gật đầu:"Vậy cô ở đâu?"

"Tôi đã từng sống ở trong trường." Yuki cắn môi, vẻ mặt có chút uỷ khuất:"Nhưng bây giờ ở trường nghỉ học.Tôi không có chỗ để đi."

Cho dù còn có thể sống ở trong trường, cô cũng muốn. Cô muốn kiếm tiền.Có điều tìm vài nơi làm thuênhưng người ta xem thấy cô còn nhỏ nên không chịu nhận. Mấy ngày nay đi lang thang từ tây sang đông và từ đông sang tây.Cô muốn kiếm tiền,lại phát hiện tha hương tại nước ngoài muốn làm gì cũng khó.

"À." Hiên Viên Diêu nhìn khuôn mặt bối rối của cô gái,cả vẻ nhếch nhác trên người. Được rồi, đã có lòng thì phải cho đến tận nơi, nhún vai, vừa định lấy ví ra cho cô ít tiền để cho cô đi, nhưng Yuki đột nhiên kéo tay A Long lại.

"Anh ơi, tôi thấy anh võ công tốt lắm, anh có thể dạy võ cho tôikhông?"

"A?" A Long sửng sốt một chút. Yuki vẻ mặt cầu xin:"Anh ơi, tôi cầu xin anh. Dạy tôi đi."

"Thiếu gia?" A Long nhìn về phía Hiên Viên Diêu, anh ta đứng ở đó, trong mắt hiện lên vài phần hứng thú:" Cô vì sao lại muốn học võ."

"Tôi, tôi muốn học võ để báo thù cho ba mẹ tôi." Đôi mắt Yuki tràn đầy oán hận nhìn Hiên Viên Diêu:"Cầu xin anh, giúp đỡ tôi."

"Báo thù cho ba mẹ cô?" Hiên Viên Diêu hứng thú, nhíu mày: "Ba mẹ cô chết như thế nào?"

"Bị người xấu giết chết." Yuki chỉ vừa nghĩ tới tình cảnh cha mẹ nằm trong vũng máu,đã cảm thấy thế giới một màu hắc ám: "Mẹ tôi làm giúp việc cho gia đình có tiền, ba tôi làm lái xe nhà đó. Nhưng mấy tháng trước, bọn họ đều chết hết. Tôi muốn vì bọn họ báo thù."

Cô không biết là ai giết ba mẹ mình, chỉ biết nhất định là chủ nhân của căn biệt thự kia.Cô đã từng lặng lẽ đi qua đứng bên ngoài căn biệt thự kia. Nhưng cũng không thu hoạch được gì. Cô không thể buông tha cho họ, cô phải vì cha mẹ của mình báo thù.

Hiên Viên Diêu lúc này mới bắt đầu nghiêm túc nhìn người thiếu nữ trước mắt này, anh ta trí nhớ rất tốt, thiếu nữ trước mắt tuy rằng nhếch nhác so với lúc ấy, cũng cao hơn một chút, nhưng nếu anh ta nhớ không sai thì…

"Cô tên là gì?" A Long nhìn cô gái nhỏ, cũng bắt đầu nhớ lại một màn kia. Lúc trước, là Thang thiếu bảo người ta đưa cô bé này đi, còn anh ta vẫn đứng ở phía sau thiếu gia.

"Lý Đan Kỳ." Lý Đan Kỳ cắn môi, nhẹ nhàng mở miệng: "Tên tiếng anh của tôi là Yuki."

Lý? Lý Đan Kỳ?

Ánh mắt nhìn về phía A Long, anh ta gật đầu với Hiên Viên Diêu. Hiên Viên Diêu hiểu,khoé môi cong lên, trong mắt hiện lên một ánh sáng khát máu.Anh ta đang buồnmấy ngày gần đây quá nhàm chán, không có việc gì làm. Hiện tại xem ra đã có trò tiêu khiển rồi.

"Tốt, tôi để anh ta dạy cô." Hiên Viên Diêu thực sảng khoái nhìn Lý Đan Kỳ trước mắt hiện lên vui sướng: "Có điều, cô có nhận thì có phải cô nên trả công không?"

"Trả công?" Yuki có chút không hiểu ý anh ta:"Anh yên tâm. Tôi sẽ không học không. Tôi sẽ nấu cơm, quét dọn, giặt quần áo.Tôi có thể làm bất cứ điều gì để sống."

Hiên Viên Diêu nghiêm túc nhìn vào trong mắt cô,đột nhiên nở nụ cười.Chơi thật vui. Chơi quá tốt. Chưa từng có chuyện vui như vậy.Anh ta nhếch khoé miệng, vỗ tay: "Tốt.Tốt.Không tồi.Cô đến nhà của tôi làm người hầu đi. Cô làm việc cho tôi, tôi để A Long dạy võ cho cô.Chờ cô học xong, là có thể đi báo thù."

"Thật không?" Yuki ánh mắt sáng lên.

"Đương nhiên là thật." Hiên Viên Diêu muốn cười. Cô bé này thật thú vị, muốn báo thù, mà ngay cả kẻ thù hình dạng gì cũng không biết. Anh ta thật sự là rất ngạc nhiên, cô bé này sẽ làm sao mà báo thù đây.

"Thiếu gia…"A Long có chút lo lắng, cô gái này là một nhân vật nguy hiểm.

"Đi thôi." Hiên Viên Diêu cong môi cười yếu ớt, trong mắt đầy suy nghĩ. Những người quên thuộc anh tađều biết, đây là điềm báo anh ta muốn hành ai đó. A Long nhìn vẻ mặt biết ơn của Yuki đang đi theo phía sau họ liếc mắt một cái, trong lòng có vài phần cảm thông.

Cô gái ngốc ơi cô gái ngốc.Đây chính là côtự sa vào trên họng súng của thiếu gia, cũng không nên trách tôi nha. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn là vì cô bé này mà những rặn ra một giọt nước mắt.

Có điều thông cảm thì đồng cảm. Xem thiếu gia hứng thú đang cao, anh ta cũng không có ga nhổ lông trên miệng cọp mà nói rõ ràng sự thật với cô gái đó.

Một giờ sau.Yuki đi theo Hiên Viên Diêu về chỗ của anh ta, nhìn kiểu kiến trúc kiểu trang viên to lớn trước mắt, cô hoàn toàn trợn tròn mắt.Ngơ ngác nhìn Hiên Viên Diêu, có chút không dám tin: "Anh, anh ở nơi này?"

Đúng rồi, vừa rồi người kia gọi Hiên Viên Diêu là thiếu gia.

"Đúng vậy." Hiên Viên Diêu cười đến thực thân thiết,vỗ vỗ bả vai Yuki: "Nhà của tôi quá lớn, cần nhân viên quét dọn vệ sinh.Về sau, công việc này giao cho cô."

"Anh yên tâm.Tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ." Yuki vẻ mặt biết ơn nhìn Hiên Viên Diêu,hạ quyết tâm sẽ làm tốt công việc này để báo đáp lòng tốt của anh ta.

Hiên Viên Diêu gật đầu, khoé môi mím lại, vẻ mặt có chút nghiêm túc:"Đúng rồi, cô nói cô muốn báo thù, cô có biết ai là kẻ thù của cô không?"

Yuki thay đổi sắc mặt, lắc lắc đầu: "Tôi không biết.Tôi chỉ biết là người đó đang ở nơi nào."

"Oh."

"Lúc tôi nhìn thấy thi thể cha mẹ, tôi đã rất sợ hãi. Tôi căn bản không có cách nào tập trung chú ý nhìn xem rốt cuộc là ai hại chết cha mẹ tôi.Tôi chỉ nhớ trong đó có một người đàn ông, trên mặt có vết sẹo…"

"Cô bé đáng thương."Hiên Viên Diêu cất giọng khôngthành thật lắm, vỗ vỗ bả vai của cô: "Được rồi, cô ở lại đi. Tôi bảo A Long dạy võ cho cô, cô từ từ học, học tốt, có thể đi báo thù."

"Cảm ơn." Yuki hốc mắt nóng lên, mới mấy tháng ngắn ngủn, cô đã hoàn toàn trải nghiệm cuộc đời tàn khốc và lạnh như băng, lúc này đột nhiên xuất hiện một người thu nhận cô còn nghĩ chocô như vậy, làm cô cảm động hết sức: "Anh gì ơi, anh tin tôi, tôi nhất định sẽ làm tốt công việc này."

Hiên Viên Diêu phất phất tay, hiển nhiên đã không có kiên nhẫn nghe nữa. Bảo A Long đưa Yuki vào, anh ta đứng ở đó, nhìn trang viên trước mắt, khoé môi gợi lên một ý cười hàm xúc không rõ nghĩa.

Gần đây nhàm chán quá, hay là đi Trung Quốc chơi một chút đi, anh tađúng là có hơi nhớ nơi đó.Tả Phán Tình chắc cũng gần sinh rồi? Không biết nếu anh tatặng một phần đại lễ cho Cố Học Văn thì anh sẽ là có vẻ mặt thế nào nhỉ?

Trong mắt suy nghĩ càngsâu, Hiên Viên Diêu vuốt hai tay, cất bước đi thong thả vào trong phòng.

… … .sakuraky.wordpress … …

Kiều Tâm Uyển cho bảo bối bú xong,đang muốn đặt con vào giường trẻ thì một đôi tay kịp thời đón lấy: "Để em."

"Em cẩn thận một chút." Kiều Tâm Uyển nhìn em trai mình, bình thường thì cẩu thả không ra thể thống gì.Cô thật đúng là không yên tâm cho anh ta bế bé con.

"Chị, chị đừng có khinh thường em như vậy được không?" Kiều Kiệt nhịn không được xem thường: "Nói như thế nào em cũng là cậu của bảo bối, nhất định sẽ cẩn thận."

"Hừ. Chịvẫn không tin em." Sinh đã được ba ngày, ngày mai xuất viện. Hôm nay, Kiều mẹ cùng dì Nguyệt mà Trầm Thành mời đi mua những thứ embé cần.

Kiều mẹ lo lắng bảo Kiều Kiệt tới trông cô. Kỳ thật cô thấy mình hiện tại đã tốt hơn nhiều. Cơ thể đã dần hồi phục. Đứa bé cũng là mỗi ngày một lớn.

"Chịđã đặt tên cho bảo bối chưa?" Kiều Kiệt nhìn đứa bé mới sinh thật dễ thương kia mà có một chút thích thú, đứa bé này bộ dạng thật đáng yêu.

“Nhủ danh là Bối nhi.” Kiều Tâm Uyển mím môi: “Tên vẫn chưa nghĩ ra, đến lúc đó nói ba đặt một cái là được.”

“Không được.” Kiều Kiệt xua tay: “Em nghĩ ra một cái tên tốt lắm.Chị xemcon bé đáng yêu như vậy, gọi làThùLâm được không?”

“Kiều ThùLâm?” Kiều Tâm Uyển nhíu màu, không vừa lòng lắm: “Hình như có chút khó đọc đó.”

“Xì.Khó đọc gì? Khó đọc thế nào?” Kiều Kiệt mặc kệ: “Chị định để cho ba đặt hả, chị nghĩ ba sẽ đặt được tên hay sao? Đặt cho em cái tên có một chữ, cái tên kiệt cũng không biết có bao nhiêu người dùng. Quá bình thường, không cho ông ấy đặt tên.”

“Em đó…” Kiều Tâm Uyển muốn nói cái gì đó, cửa phòng bệnh vào lúc này bị người ta mở ra. Nhìn nhau liếc mắt một cái, ánh mắt hai chị em cùng lúc nhìn qua. Phát hiện người tới lại là Uông Tú Nga.

“…” Kiều Tâm Uyển giật mình, nhìn Uông Tú Nga đi đến. Trên tay mang theo mấy cái túi to,còn cầm một bó hoa.

“Tâm Uyển a, bác tới thăm con.” Uông Tú Nga vẻ mặt chân thành, trên mặt lộ vẻ cười yếu ớt, ánh mắt nhìn Kiều tâm uyển, vẻ mặt thân thiết.

“Bác, bác gái.” Kiều Tâm Uyển gật đầu với bà, có chút không biết muốn nói gì.

“Nghe nói con mới sinh.” Uông Tú Nga đặt đồ xuống, trước tiên ngồi xuống trước giường, nhìn Kiều Tâm Uyển: “Bác đến thăm con một chút.”

“Cám ơn bác gái.” Kiều Tâm Uyển mím môi, sâu trong ánh mắt có một chút phòng bị. Cố Học Võ này có ý gì? Bản thân không lấy được con nên bảoUông Tú Nga ra mặt sao?

22. Chương 22: Tốt Cũng Như Không

Cố Học Võ? Anh tưởng bảo mẹ anh ra mặt thì tôi sẽ khuất phục sao? Anh đúng là xem thường tôi. Trong đầu Kiều Tâm Uyển đã quyết định. Trên mặt cũng có ý cười mời Uông Tú Nga ngồi xuống.

“Không cần phải khách sáo như vậy. Không cần cám ơn đâu.” Uông Tú Nga thở dài: “Tâm Uyển, ở trong lòng bác vẫn luôn coi con là con gái của bác. Con và Học Võ không đi được tới cuối cùng là Học Võ nhà bác không có phúc khí.”

“Bác gái khách sáo rồi.” Ba năm hôn nhân Kiều Tâm Uyển hiểu người mẹ chồng này vẫn tốt với mình. Song hôn nhân không chỉ có mẹ chồng tốt là được. Còn phải có chồng tốt nữa cơ, chồng không tốt thì mẹ chồng cho dù tốt cũng như không.

Uông Tú Nga xua tay, ánh mắt lại theo bản năng nhìn về phía đứa bé sơ sinh Kiều Kiệt ôm trên tay. Cảm giác được tầm mắt của bà, Kiều Tâm Uyển lặng lẽ đưa mắt ra hiệu cho Kiều Kiệt. Kiều Kiệt đặt đứa bé xuống giường.

Uông Tú Nga thu hồi ánh mắt, nhìn Kiều Tâm Uyển: “Tâm Uyển, con thế nào? Cơ thể thấy sao? Có khó chịu chỗ nào không? Sinh thường hay sinh mổ vậy?”

“Sinh thường ạ.” Kiều Tâm Uyển nghĩ đến lần nguy hiểm ấy đến bây giờ vẫn thấy sợ.

Cố Học Võ có phải ỷ vào lúc đó anh giúp cô một lần, cùng cô sinh con gái ra mà đòi quyền lấy con không? Nếu là như thế thì anh quá ngây thơ rồi.

“Sinh thường tốt, sinh thường tốt.” Vẻ mặt Uông Tú Nga thả lỏng: “Việc này đối với sự bình phục của mình cũng tốt mà với em bé cũng tốt.”

“Đúng vậy ạ.” Kiều Tâm Uyển rất điều này: “Bây giờ mới ba ngày đã có thể xuống giường. Nếu như mổ đẻ thì ít nhất phải bảy ngày.”

"Xuống giường?" Uông Tú Nga hơi căng thẳng nhìn cô: "Cũng không được xuống giường đâu. Thời gian này con cố gắng nằm trên giường, chú ý nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe cho tốt. Con biết chưa?"

"Con biết rồi ạ." Cô sẽ tịnh dưỡng tốt cơ thể để đối phó với người nhà Cố gia.

Uông Tú Nga thở phào nhẹ nhõm nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển? Bác có thể xem cục cưng không?"

"Vâng ." Kiều Tâm Uyển tin Uông Tú Nga tuyệt đối không đến nổi vừa đến bệnh viện đã ra tay cướp đứa bé. Uông Tú Nga thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi đến trước giường bé sơ sinh. Ánh mắt dừng ở gương mặt đứa bé ấy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hơi sáng tỏ.

Đúng vậy, bà đã nhìn Kiều Tâm Uyển trưởng thành. Cố Học Võ yêu cô hay không là chuyện khác còn Kiều Tâm Uyển yêu Cố Học Võ hay không thì tất cả mọi người đều biết. Một đứa con, một đứa con của Cố Học Võ.

"Được, được. Bộ dạng cục cưng rất tốt." Hốc mắt Uông Tú Nga hơi cay cay, vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con nhưng lại phát hiện Kiều Kiệt giống như đang đề phòng kẻ trộm mà nhìn bà.

Bà lúc này mới phát hiện từ khi mình bắt đầu tiến vào đến bây giờ, Kiều Kiệt ngay cả chào hỏi cũng chưa nói một lời.

"Tiểu Kiệt." Cố mỉm cười, cười đến mức không tự nhiên lắm, vẻ mặt Uông Tú Nga có chút khát khao: "Để bác ôm bé một cái."

"Không." Thái độ của Kiều Kiệt rất lạnh lùng. Vốn việc làm của Cố Học Võ không liên quan đến trưởng bối Cố gia. Anh ta làm như không biết, thái độ đối với trưởng bối Cố gia cũng thế. Nhưng bây giờ người nhà Cố gia muốn tới cửa đòi đứa bé, vậy cần hỏi xem anh ta có đồng ý hay không đã.

"Con bé là của Kiều gia chúng tôi, về sau cũng họ Kiều, không liên quan đến họ Cố."

"Tiểu Kiệt?" Sắc mặt Uông Tú Nga ngớ ra, quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển, con ở Cố gia ba năm, bác luôn xem con như con gái. Con và Cố Học Võ ly hôn, bác dù sao cũng xem như là trưởng bối của con. Con sinh con bác muốn bế một chút cũng không được sao?"

"Bác gái." Kiều Tâm Uyển cất giọng nhẹ nhàng nhưng cũng rất kiên định: "Nếu chỉ bế em bé một chút thì con không ngại. Song con bé là bảo bối của con. Con hy vọng bác có thể hiểu."

Ý từ không cần phải nói thêm, Uông Tú Nga cũng đã hiểu: "Nhưng con bé là của Học…"

"Con bé là con Trầm Thành." Kiều Tâm Uyển một mực khẳng định, nhìn Uông Tú Nga: "Bác gái, bác có biết Học Võ ghét con bao nhiêu không? Chúng con kết hôn ba năm, anh ta chưa từng chạm qua con một lần. Cho nên đứa bé này không phải của anh ta."

Uông Tú Nga ngây ngẩn cả người, vẫn biết con trai với con dâu bất hòa nhưng không ngờ lại bất hòa đến tình cảnh này. Ánh mắt lại nhìn đứa bé? Ngũ quan ấy, dung mạo ấy, rõ ràng là phiên bản của Học Võ. Sao có thể không phải con của Học Võ chứ?

"Tâm Uyển . . . . . ." Bà hiểu Tâm Uyển. Cô yêu Học Võ nhiều năm như vậy? Sao có thể đột nhiên ở bên người đàn ông khác: "Thực ra bác thật sự hy vọng con và Học Võ có một kết cục tốt đẹp."

"Con và anh ta đã kết thúc." Ánh mắt Kiều Tâm Uyển trong veo nhìn Uông Tú Nga, thần sắc vô cùng bình tĩnh: "Bác gái, con mong bác có thể hiểu."

"Bác hiểu." Uông Tú Nga gật gật đầu. Cũng không sợ Kiều Kiệt ngăn cản, bà vươn tay bế đứa bé. Lúc này bé vừa bú xong, đang ngủ rất say, khuôn mặt bé bỏng hơi hơi nghiêng qua. Một tay bé cho vào miệng mút mút, nhìn vô cùng đáng yêu.

Bàn tay ôm chặt lấy đứa bé, đây chính là cháu gái của bà. Bà đã mong có đứa cháu gái lâu như vậy rồi. Nhưng hiện tại. . . . . .

"Tâm Uyển." Uông Tú Nga vẫn nhịn không được nói: "Con còn trẻ? Nghe nói con muốn ở bên Trầm Thành? Bác nghĩ các con về sau sẽ có đứa con khác. Đứa bé này vẫn để mang họ Cố được không con?"

"Dựa vào cái gì ạ?" KIều Kiệt bất chấp, trừng mắt nhìn Uông Tú Nga: "Bác gái, bác nói chuyện hay làm việc cần phải có lương tâm chứ. Cố Học Võ mấy năm nay ra sao với chị con, mọi người đều biết. Hừ, hiện tại chị ấy sinh con, các người liền bắt đầu trông ngóng. Vậy tính cái gì đây? Chỉ cần con không cần mẹ à?"

"Kiều Kiệt." Kiều Tâm Uyển phóng một ánh mắt qua, vẻ mặt có chút không vui: "Sao em nói chuyện với trưởng bối như thế."

"Hứ. Thôi đi." Kiều Kiệt không mua nợ đâu. Ôm lại bé từ tay Uông Tú Nga, cẩn thận bỏ vào giường trẻ sơ sinh, đứng dậy nhìn thẳng vào vẻ khẩn khoản trong mắt bà.

"Bà ấy là trưởng bối sao? Nếu bà ấy thật sự lưu tâm đến cô con dâu này thì tại sao không ngăn cản chị và Cố Học Võ ly hôn? Nếu bà ấy thật sự lưu tâm đến chị thì tại sao không giáo dục chính con trai bà ấy tốt một chút? Nhìn những chuyện quá đáng mà Cố Học Võ đã làm quả thật không giống con người. Bây giờ chị sinh con, bà ấy lại muốn cướp, vậy càng không phải là người."

Tuổi trẻ bốc đồng, nói chuyện thẳng thắng. Kiều Kiệt nói một phen e rằng Uông Tú Nga cứng họng. Mặc dù bà tự nhận bà đối xử với Kiều Tâm Uyển không tệ nhưng dù sao vẫn thương con trai mình hơn. Chứng kiến con không hạnh phúc, bà cũng không có cách nào. Khuyên cũng khuyên rồi, nói cũng nói rồi nhưng Cố Học Võ chưa bao giờ là một người biết nghe lời khuyên của người khác.

Anh quyết định kết hôn cùng Kiều Tâm Uyển chưa từng nghe qua ý kiến ba mẹ. Quyết định cùng Kiều Tâm Uyển ly hôn cũng không nghe ý kiến ba mẹ. Bà cũng đành vậy chứ biết làm cách nào.

Nhìn thấy ánh mắt Uông Tú Nga xấu hổ, Kiều Tâm Uyển cũng không biết nên nói gì. Quả thật cô ở Cố gia tuy rằng chưa hề bị ức hiếp nhưng cuộc sống hôn nhân lạnh lẽo bằng mặt không bằng lòng mấy năm kia Cố gia ai cũng biết.

"Kiều Kiệt, chuyện này không liên quan đến bác gái." Nếu Cố Học Võ là một người chịu nghe lời khuyên của người khác thì đã không phải là Cố Học Võ. Ngẩng đầu, ánh mắt cô thản nhiên đối diện với Uông Tú Nga: "Bác gái. Rất cảm ơn bác đã tới thăm con. Nhưng con không thể đồng ý với bác. Đứa bé là của Kiều gia, không phải Cố gia. Con sẽ lập tức kết hôn với Trầm Thành. Hy vọng bác có thể chúc phúc chúng con."

"Tâm Uyển. . . . . ." Uông Tú Nga hơi khó hiểu. Trầm Thành thích Kiều Tâm Uyển à. Tại sao bà vẫn không biết? Nhưng hiện tại không phải bà không nhìn ra vấn đề. Nghĩ đến Trầm mẹ ngày đó tìm bà nói bà ấy sẽ không tán thành Tâm Uyển thành đôi với Trầm Thành.

"Bác gái, bác đi đi." Kiều Tâm Uyển không muốn nhìn thấy người nhà Cố gia, một người cũng không muốn.

"Bác đi." Uông Tú Nga thở dài. Nghiệp chướng là con trai tạo ra thì để con trai tự giải quyết đi. "Tâm Uyển, bác có thể đi nhưng bác muốn nhắc nhở con một việc. Con yêu Học Võ, Học Võ không yêu con, con gả cho nó, làm con thống khổ ba năm. Bây giờ con muốn gả cho Trầm Thành, bác có thể chúc phúc nhưng mà con tự hỏi lương tâm mình đi. Người con yêu là ai? Rốt cuộc là Trầm Thành hay là Học Võ. Nếu con không yêu Trầm Thành cần gì phải ở bên nó? Chẳng lẽ chỉ vì dùng nó làm lá chắn giúp con giải quyết Học Võ sao? Vậy con thật sự quá tàn nhẫn với Trầm Thành rồi. Cách làm của con hiện tại so với Học Võ lúc trước có khác biệt gì đâu?"

Sắc mặt Kiều Tâm Uyển tái nhợt gần như nói không nên lời. Kiều Kiệt muốn nói gì đó nhưng Uông Tú Nga lại lần nữa mở miệng: "Tâm Uyển, bác thương con thật lòng. Bác thật sự xem con như con gái. Các con đều từ bé lớn lên bên nhau. Bác hy vọng tất cả các con đều hạnh phúc."

Nói xong những lời này Uông Tú Nga lại liếc mắt nhìn cháu gái trong giường trẻ, lúc này mới rời khỏi phòng bệnh.

"Chị." Sau khi bà đi rồi Kiều Kiệt mới thấy sắc mặt Kiều Tâm Uyển rất xấu. Anh ta chạy nhanh đến ngồi xuống trước giường bệnh: "Chị đừng nghe bà ấy nói lung tung, Trầm Thành yêu chị như thế. Hai người ở bên nhau sẽ hạnh phúc."

"Đúng không?" Kiều Tâm Uyển không xác định? Cô trước đây rất yêu Cố Học Võ nhưng sau này thì sao? Không phải cũng không hạnh phúc?

"Kiều Kiệt? Em có cho rằng con người chị rất ích kỷ không?" Hình như luôn như vậy, cô ích kỷ luôn thích áp đặt ý kiến của mình lên người khác. Cô nói phải kết hôn với Trầm Thành, Trầm Thành cũng bằng lòng.

Nhưng cô có thể yêu Trầm Thành không? Có thể chứ? Trong cuộc sống sau này, cô có quên được Cố Học Võ mà yêu Trầm Thành không?

"Ai nói chị ích kỷ?" Kiều Kiệt nghe không được câu này: "Vì tình yêu mà sử dụng một chút thủ đoạn thì đã làm sao. Đây chính là điều chị đã nói."

"Đúng vậy. Là chị nói." Sau đó vì chút thủ đoạn này cô cũng phải trả giá đắt, đau khổ đến bây giờ. Thở dài, cô đột nhiên cảm thấy mệt. Nằm lại trên giường, kéo cao chăn che mặt.

"Chị." KIều Kiệt ghét nhất nhìn Kiều Tâm Uyển như thế, bộ dạng bất động như sắp chết vậy: "Chị đừng thế này được không? Có chút khí phách, xuất ra chút dũng khí đi. Chị còn không biết mục đích mẹ Cố Học Võ nói như vậy sao? Còn không phải ép chị giao con ra à? Chị đừng mắc mưu."

"Em đừng nói nữa." Kiều Tâm Uyển mệt mỏi: "Chị ngủ một giấc, em trông chừng cục cưng nha."

"Chị." Kiều Kiệt tức giận, bà chị này không có bản lĩnh, bị Cố Học Võ ức hiếp thì thôi đi bây giờ còn để những người khác của Cố gia ức hiếp. Có quá vô dụng rồi không?

Kiều Tâm Uyển không trả lời, cô không phải sợ người nhà Cố gia, càng không tính giao con. Cô đang suy nghĩ quan hệ của cô với Trầm Thành.

Trầm Thành rất yêu cô, cô biết thế nhưng cô có muốn kết hôn cùng anh hay không? Ban đầu vẫn luôn rất khẳng định câu trả lời nhưng lúc này đột nhiên cô không xác định.

Ý thức lờ mờ, lại cảm thấy mệt mỏi, mơ mơ màng màng cô lại ngủ. Khi mở mắt lần nữa thì bên ngoài trời đã tối rồi. Ngủ lâu quá nên hơi mệt, tính gọi Kiều Kiệt lại bị cái người ngồi trước giường bệnh làm cho hoảng sợ.

Cố Học Võ?

23. Chương 23: Thủ Đoạn Đặc Biệt

Kiều Tâm Uyển trừng lớn mắt, tầm mắt đảo qua khuôn mặt Cố Học Võ, anh hình như không phát hiện ra cô đã tỉnh mà ngồi ở bên giường trẻ, nhìn tiểu bảo bối đang nằm trên giường. Tiểu bảo bối lúc này còn đang ngủ, Cố Học Võ cũng không có động tác gì khác, chỉ là nhìn bé con kia.

Ánh mắt anh thâm thúy, nhìn không rõ lúc này anh đang nghĩ gì. Nhưng mà vẻ mặt dịu dàng Kiều Tâm Uyển chưa từng thấy. Trong lòng dâng lên vài phần chua xót. Trước kia, cô chưa từng nghĩ có một ngày có thể sẽ có con với Cố Học Võ. Dù sao anh đã từng nói, đời này cũng không chạm vào cô, cái cô có thể có được cũng chỉ là một danh hiệu cô Cố.

Trong đám bạn tâm giao, bạn học cũng có người kết hôn sinh con. Mỗi lần nhìn ngắm những tiểu bảo bối trắng tròn mũm mĩm của mấy người bạn đó là cô lại đặc biệt hâm mộ. Cô cũng muốn có một đứa con của mình.

Lúc Cố Học Võ đang ở Bắc Kinh, cô đã từng cố ý mặc một bộ áo ngủ gợi cảm đi qua đi lại trước mặt anh. Vậy mà anh lại nói nếu cô thật sự đói khát như vậy, tôi cũng không ngại cô đi tìm ngưu lang. Mỗi lần anh nói như vậy, cô sẽ cãi nhau với anh. Ầm ĩ một hồi rồi Cố Học Võ là người bỏ đi.

Cô rất hận, tức giận, thậm chí kích động muốn phát điên. Anh có thể cùng cô cãi vã một trận cũng được, nhưng vấn đề là, anh ngay cả cãi nhau với cô cũng không sẵn lòng, có thể thấy ở trong lòng anh, anh ghét cô đến mức nào.

Mà lúc này, cô rốt cuộc cũng đã được làm bạn với anh, nhưng ánh mắt của anh vẫn như trước, không phải bởi vì cô, mà là bởi vì đứa bé.

Tình yêu của anh, có thể cho Chu Oánh, có thể cho tiểu bảo bối, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không cho cô. Cố Học Võ ơi Cố Học Võ. Anh có biết anh đối với em rất tàn nhẫn không?

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Cố Học Võ quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt bình tĩnh không chút thay đổi.

"Dậy rồi? Có đói bụng không?"

"Mẹ tôi đâu?" Nếu cô không nhớ lầm thì Kiều mẫu tuyệt đối sẽ không để Cố Học Võ ngồi trông cô.

"À, bà ấy với ba cô dự tiệc rồi." Tiệc sinh nhật của ba Tống Thần Vân, ông ấy bảo cậu ta kêu mọi người lên.

"Vú đâu rồi?"

Trầm Thành giúp cô thuê vú chăm một tháng, nếu mẹ cô vắng mặt, nhất định sẽ để bày ấy ở cùng cô, người đó đâu?

"Không biết."

Cố Học Võ trả lời làm cho Kiều Tâm Uyển hộc máu, đây là đáp án gì: "Anh, anh ở đây làm gì? Anh nói không muốn thấy tôi mà. Anh cút ra ngoài cho tôi."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ thản nhiên gọi tên cô, hai ngày nay anh phải xử lý chuyện riêng, cũng không có thời gian để ý đến người phụ nữ này.

Mà chiều nay, người của anh đã đem kết quả xét nghiệm ADN đến cho anh. Mặc dù trong lòng đã biết, nhưng bản kết quả đó vẫn khiến anh cảm thấy vui mừng. Kết quả trên tay cho thấy anh với đứa bé trên giường, có 99% là cha con.

"Con bé là con gái tôi."

"Con bé không phải." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, cắn răng không thừa nhận: "Con bé không phải là con gái anh, không phải. Anh đừng tự mình cho là tốt quá."

"Phải không?" Cố Học Võ cũng không nhiều lời, trực tiếp đem bản xét nghiệm cha con kia đến trước mặt Kiều Tâm Uyển, quơ quơ, trong con ngươi sâu thẩm có một tia nghiền ngẫm.

"Kiều Tâm Uyển, cô cảm thấy đi tranh luận với tôi chuyện mà trong lòng tôi đã biết rõ sự thực thì thú vị lắm sao?"

Chỉ liếc mắt một cái mà sắc mặt Kiều Tâm Uyển trắng bệch, oán hận trừng mắt nhìn Cố Học Võ, sắc mặt cô khó coi đến cực điểm: "Cố Học Võ, ai cho anh quyền tiến hành xét nghiệm ADN với con gái của tôi? Ai cho anh cái quyền đó?"

"Con bé là con gái tôi." Cố Học Võ cũng không nhiều lời vô nghĩa, đem bản báo cáo ADN đặt ở trước giường, tầm mắt hướng về khuôn mặt Kiều Tâm Uyển: "Đến giờ, cô vẫn còn khăng khăng thế sao?"

"Con gái của anh?" Kiều Tâm Uyển nhìn mặt anh, đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười mỉa mai, cười đến rực rỡ: "Cố Học Võ, anh nói con bé là con gái anh?"

Cố Học Võ không nói lời nào, biểu hiện trên mặt cũng đã cho rằng chuyện này là sự thực. Kiều Tâm Uyển gật gật đầu, vươn tay chỉ tiểu bảo bối nằm trên giường.

"Cố Học Võ, anh nói con bé là con gái anh đúng không? Vậy anh muốn thế nào?"

Cố Học Võ vẻ mặt nghiêm túc, nhìn vẻ mặt châm chọc của Kiều Tâm Uyển. Trong lòng thế nhưng lại có chút không vui. Anh nhíu mi, tầm mắt dừng ở trên mặt của đứa nhỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng ở dưới ngọn đèn nhìn rất đáng yêu.

Thu mắt lại, anh nói ra quyết định của mình: "Đứa bé là con tôi. Tôi muốn đưa con bé về Cố gia."

Đưa về Cố gia? Kiều Tâm Uyển giống như là nghe chuyện tiếu lâm mà bật cười, cười đến nỗi bụng cô cũng khó chịu, nhưng cô cũng không dừng lại. Nhưng mà thật sự cảm thấy buồn cười.

"Về Cố gia?" Kiều Tâm Uyển ngồi dậy, đối diện với Cố Học Võ. Thu hồi nụ cười, tầm mắt lạnh như băng: "Cố Học Võ. Tôi thật sự không hiểu sao anh lại tự tin nói như vậy. Anh nói muốn đưa tiểu bảo bối về Cố gia, anh thấy anh có tư cách nói lời này sao?"

Nhìn vẻ mặt dĩ nhiên của Cố Học Võ, cô vươn tay chỉ vào đứa nhỏ trên giường: "Anh đưa con bé về Cố gia, chờ con trưởng thành, anh định nói về sự xuất hiện của con bé như thế nào?"

"Anh muốn nói cho con bé, con là kết quả sau mưu tính của mẹ con? Nói cho con biết con ra đời là do mẹ con đánh thuốc ba con nên mới sinh ra con trên thế giới này? Hay là nói với con là ba mẹ con kết hôn ba năm, bằng mặt không bằng lòng. Ba con sau khi con ra đời thì ngang ngược quyết định tương lai của con, mọi chuyện của con?"

Những việc đó anh biết là sự thật, sự căm ghét đối với cô, cô không ngại nhắc lại một lần. Đứa bé đó chính là do người phụ nữ anh ghét nhất mà không, phải là hận nhất sinh ra. Người phụ nữ anh hận nhất. Dù sao nổi hận của anh cũng rõ ràng như vậy, chán ghét như vậy. Hiện tại lại ở đây giả bộ làm người tốt? Có cần như vậy không?

"Kiều Tâm Uyển. . . . . ." Cố Học Võ muốn nói gì, Kiều Tâm Uyển cũng không để cho anh nói, lạnh giọng mở miệng: "Cố Học Võ, anh quên nhưng tôi không quên. Hơn chín tháng trước, trong khách sạn ở thành phố C, anh đã nói gì, anh quên rồi sao? Anh nói, nếu tôi mang thai, vậy bỏ đứa bé đi. Anh căn bản không cần con gái, không cần con. Anh bây giờ có tư cách gì, lấy lý do gì mà đến trước mặt con gái làm người cha tốt? Anh có mặt mũi gì đi nói với con gái, con ra đời không có nhận được lời chúc phúc của ba. Ba của nó đã muốn giết nó ngay khi nó còn nằm trong bụng mẹ? Anh có không? Anh có mặt mũi không? Anh có không?"

Giọng nói của Kiều Tâm Uyển không cao, tốc độ nói cũng không nhanh, nhưng mà mỗi một lời đều mạnh mẽ, mỗi một câu đều hợp tình hợp lý. Mỗi một ánh mắt đều đầy chỉ trích. Cô không muốn nhớ lại quá khứ, quá khứ đối với cô mà nói, khổ sở nhiều hơn ngọt ngào. Không. Chỉ cần cô dính tới Cố Học Võ thì cuộc đời đều là khổ sở. Cô cảm thấy mình ngốc, mình ngu, mình không nhận ra. Hiện tại không ngốc, không ngu, cũng nhận ra được, tất nhiên cũng sẽ không sợ. Chuyện gì cũng nói ra.

Bởi vì lý lẽ thẳng thắn, cho nên khí thế mạnh mẽ. Mà khí thế như vậy, nói vậy, làm cho Cố Học Võ nhất thời không phản bác được.

". . . . . ."

Định nói cái gì, Kiều Tâm Uyển vừa cười: "Anh không có mặt mũi. Tôi có."

Cô nhướng i, khóe môi cong lên, trên vẻ mặt đầy đắc ý và kiêu ngạo: "Tôi có mặt mũi nói với con gái, mẹ con rất yêu con, rất yêu. Mẹ con từ khi con còn chưa sinh ra đã muốn một cơ hội, cơ hội trở thành mẹ của con. Mẹ con có thể vì con ngay cả mạng cũng không cần. Sau khi sinh con ra, cẩn thận che chở cho con, ở bên con, để cho con ngày một lớn lên. Để cho con trở thành tiểu công chúa hạnh phúc nhất trên thế gian này."

Kiều Tâm Uyển vừa mới sinh con không lâu, cơ thể còn yếu, sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Mấy ngày nay Kiều mẹ luôn tẩm bổ cho cô. Trầm Thành cũng thường xuyên mang canh đến. Dù sao từ lúc mang thai đến khi sinh, sức khỏe cũng không phải dễ dàng cứ bồi bổ là có thể hồi phục. Mà hiện tại cô vừa mới thức dậy, tóc tai còn bù xù. Quần áo cũng có chút không chỉnh chu. Nhưng mà thần sắc trên mặt cô vẫn quật cường, cố chấp như vậy. Ánh mắt của cô vừacố chấp vừa kiên định. Cô giống như là gà mẹ che chở gà con, che chở cho đứa con của mình.

Khí thế của Cố Học Võ trong khoảng nhất thời bị cô đoạt lấy, anh kinh ngạc nhìn cô, không biết nên nói gì. Xoay đầu, ánh mắt anh nhìn về cô bé đang ngủ trên giường trẻ. Ánh mắt thu lại. Cứ như vậy bỏ đi? Đó thật sự không phải tính cách của anh.

"Cô không thể phủ nhận sự thật đứa bé là con tôi." Mặc kệ cô thừa nhận hay không, đây là sự thật. Đó là cốt nhục của anh.

"Anh cũng không thể phủ nhận anh căn bản không muốn có đứa con này." Kiều Tâm Uyển hừ lạnh, căn bản không mua món nợ này. Cô không mất trí nhớ, cũng không có hư đầu óc, tất cả nhớ rõ rành mạch, rõ ràng.

"Cố Học Võ, nếu lúc trước tôi uống thuốc, nếu lúc tôi mới vừa mang thai đã bị anh phát hiện, anh có dám nói anh sẽ không ép tôi đem bỏ con đi? Anh dám nói không sao?"

Cố Học Võ nhìn khuôn mặt cô, không có phủ nhận lời cô. Nếu quay về mấy tháng trước, thời điểm đó mà phát hiện Kiều Tâm Uyển mang thai, anh nhất định có thể nghĩ cô có mục đích. Nói không chừng thật sự có thể ép cô bỏ đứa bé đi. . . . . .

Nhìn vào ánh mắt anh, Kiều Tâm Uyển biết đáp án ình. Rõ ràng đã sớm biết được nhưng mà lúc này cô lại cảm thấy đau lòng. Lúc trước ghét bỏ đứa bé như vậy, hiện tại lại ở đây giả vờ ra vẻ cha con? Hà cớ gì như vậy?

"Cố Học Võ, anh bây giờ còn cảm thấy, anh có tư cách lấy đứa bé từ tôi sao?"

Cố Học Võ im lặng, ngồi bất động. Kiều Tâm Uyển nói một hơi nhiều như vậy cũng mệt mỏi. Lại thêm khát, cô vươn tay lấy cái ly ở đầu giường, muốn uống nước.

Phát hiện nước rất lạnh, mi tâm không tự giác nheo lại, muốn xuống giường lấy nước, Cố Học Võ liền lấy cái ly trên tay cô, vào buồng vệ sinh lấy chút nước lạnh, thêm một chút nước ấm sau đó bỏ vào tay cô. Kiều Tâm Uyển nhìn anh, nhận lấy, đem ly nước uống một hơi cạn sạch. Đặt ly xuống, ánh mắt lạnh lẽo buồn sầu.

"Cố Học Võ, anh đi đi."

Không yêu không hận, xem anh là một người xa lạ. Là chừng mực cao nhất Kiều Tâm Uyển có thể cho anh. Bằng không, cô thực sự xúc động muốn đuổi anh ra ngoài. Hoặc là gọi điện thoại báo cho cảnh sát, nói là có tên vô lại quấy rối sản phụ.

Cố Học Võ không có cử động, nhìn ly trống không ở đầu giường, liền rót nước vào ly đặt ở đầu giường, sau đó đến bên giường ngồi xuống, mắt nhìn con gái đang ngủ say.

"Kiều Tâm Uyển." Giọng nói của anh rất nhẹ, mang theo tuyên bố kiên định: "Con gái là của tôi."

24. Chương 24: Không Đứng Đắn

"Kiều Tâm Uyển." Giọng của anh rất nhẹ, mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Con gái cũng là con của tôi."

Mọi chuyện trước khi con sinh ra đều không tính đến nữa. Nay đứa bé đã sinh ra rồi, đó là một sinh mệnh, sinh mệnh ấy sẽ có ý thức của chính mình. Về sau sinh mệnh ấy sẽ từ từ lớn lên. Anh không thể cứ buông tay như vậy. Nhìn cục thịt hồng hồng kia, anh cũng không có cách nào thuyết phục chính mình.

"Con bé cũng đã sinh ra, nó cũng là con gái tôi."

"Đúng vậy, là đứa con gái mà anh không cần đến." Hiện tại Kiều Tâm Uyển là người mẹ mạnh mẽ. Trên thế giới này không có gì có thể sánh với địa vị của con gái trong lòng cô. Đó là báu vật của cô, sinh mệnh của cô. Cô sẽ không cho bất kỳ kẻ nào, nhất là Cố Học Võ cướp đi.

"Tôi không có không cần con bé." Lúc trước chưa sinh ra, thì không thể tính đó là sinh mệnh. Cùng lắm chỉ là là một cái phôi thai. Anh không có nhìn thấy, tất nhiên không có cảm giác. Nhưng đã sinh ra rồi thì sẽ không như vậy. Đó là một đứa bé.

(Iris : Hừ hừ hừ, anh nói thế mà nghe đc ah, muốn mang dao ra chém wa)

"Hừ." Kiều Tâm Uyển 'hừ' lạnh, trong lòng đã hiểu được mục đích của Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh từ bỏ đi. Trừ phi anh giết tôi, bằng không tôi sẽ không cho anh chạm vào con gái tôi dù chỉ một chút."

Lời này nói xong, cô cũng không quên nói một câu nữa: "Còn nữa, con gái tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng không có ngốc, con biết ai tốt với nó, ai không. Ai không cần nó. Cố Học Võ. Con gái không cần anh, anh có hiểu không?"

Cô nói rất chắc chắc, nhưng Cố Học Võ không có động đậy, cũng không đi ra ngoài. Đúng lúc này đứa bé òa khóc. Kiều Tâm Uyển định xuống giường bế con, nhưng Cố Học Võ đã bước nhanh hơn cô. Anh từ chiếc giường trẻ con bế tiểu bảo bảo ra, học theo dáng vẻ ngày đó nhìn thấy ở Kiều mẹ, cởi bỏ tã, quả nhiên, tã của tiểu bảo bảo đầy nước tiểu, cho nên mới khóc. Mày nhíu lại có chút không quen. Giúp con thay tã loại chuyện này, anh thật đúng là chưa làm qua. . . . . .

Nhìn chân tay anh vụng về, Kiều Tâm Uyển 'hừ' lạnh một tiếng, bế con từ trên tay anh, nhoáng một cái đã thay xong tã cho con. Cái tốc độ đó làm cho người ta phải líu lưỡi.

Cố Học Võ có chút kinh ngạc nhìn Kiều Tâm Uyển, như thế nào cũng nhìn không ra cô có thể làm việc này.

"Lạ lắm sao?" Kiều Tâm Uyển xem thường anh: "Nói cho anh hay, đây là bản năng của người mẹ, sau khi làm mẹ, có rất nhiều chuyện tự nhiên sẽ biết làm."

Ví dụ như giúp con thay tã, bế con, cho con bú. Giống như không cần học, sau khi có con, thật sự tự nhiên sẽ biết làm.

Cố Học Võ không nói gì, nhìn bé con đã được thay tã nên lại ngủ, dường như trong mắt hiện lên một tia ghen tị. Vươn tay muốn bế con gái. Kiều Tâm Uyển đem con ôm vào trong lòng, bảo vệ quá chặt chẽ, không cho anh bế.

Mày càng nhíu chặt. Cố Học Võ lại một lần nữa vươn tay. Kiều Tâm Uyển trừng mắt với cái vẻ cố chấp của anh, nở nụ cười, đem đứa nhỏ truyền qua tay anh.

"Trước tiên thương lượng đã, nếu con khóc, sau này anh phải hứa là sẽ không bế con nữa."

Cố Học Võ nhướn mày, trên mặt hiện lên một vẻ không cho là đúng. Con gái là của anh, sao có thể không cho anh bế, ngày đó chẳng qua là trùng hợp thôi. Cẩn thận đón con từ tay Kiều Tâm Uyển, Cố Học Võ cẩn thận đem con bế vào lòng. Nhưng khi hai má đứa bé vừa tiếp xúc đến quân áo của anh, liền liều mạng khóc ré lên.

"Oe oe oe. . . . . ." Khóc đến lợi hại.

Sắc mặt Cố Học Võ thay đổi, thử đổi tư thế. Nhưng con bé vẫn khóc, hơn nữa không có một chút trạng thái muốn dừng lại.

". . . . . ." Miệng nói một câu gì đó, Kiều Tâm Uyển không có nghe được, cho đến khi Cố Học Võ nói một lần nữa, cô mới nghe được. Anh nói là 'cục cưng ngoan'.

Người trước mắt, nhất định không phải là Cố Học Võ, là yêu quái biến hình đúng không? Bởi vì quá mức kinh ngạc, làm cho Kiều Tâm Uyển thậm chí còn quên không bế con từ trên tay anh lại.

"Oe oe oe oe. . . . . ."

Đứa nhỏ còn đang khóc, càng khóc càng dữ. Lúc này có một người phụ nữ đi đến. Trên tay mang theo hai cái gói to. Nhìn thấy đứa bé khóc liền chạy nhanh đến.

"Sao cục cưng lại khóc thế này? Là do tè dầm sao?"

"Không có, mới vừa mới thay tã." Sắc mặt Cố Học Võ có chút xấu hổ. Anh cũng không biết vì sao anh vừa bế con gái liền òa khóc. Người phụ nữ này là bá vú do Trầm Thành tìm đến giúp cho Kiều Tâm Uyển, họ Chu.

Dì Chu bế đứa bé, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé: "Nào nào, bảo bối ngoan nào, đừng khóc nhé."

Rất kỳ quái, dì Chu vừa bế một cái, đứa bé cũng không khóc nữa. Sắc mặt Cố Học Võ có chút khó coi. Trừng mắt với cục thịt nhỏ trắng nõn trên tay bà.

(Iris : Hà hà, anh đã khóc bằng tiếng mán chưa, đọc mà hả lòng mát dạ ghê)

Dì Chu đặt bé vào nôi, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ, tiểu bảo bối ngáp một cái, lại tiếp tục ngủ. Dường như mặt Cố Học Võ sắp bốc hỏa, tiểu quỷ này là có ý gì đây?

"Dì Chu, dì đi đâu vậy?" Kiều Tâm Uyển nhìn thấy bà đến thì nhẹ nhàng thở ra. Cũng có vài phần nén giận, sao có thể bỏ cô ở một mình để Cố Học Võ thừa dịp đi vào như thế?

"A. Ngày mai cô xuất viện rồi, anh nhà cô bảo tôi đến nhà cô ở, tôi thấy đứa bé đang ngủ, nên đi thu dọn đồ đạc." Đương nhiên, đây cũng là ý của Cố Học Võ.

"Anh nhà tôi?" Kiều Tâm Uyển nhìn thấy ánh mắt của dì, biết bà đang nói đến ai, tức giận trừng mắt với Cố Học Võ một cái: "Dì ơi, dì lầm rồi, người đàn ông này với tôi không có chút quan hệ nào. Càng không phải là anh nhà tôi."

". . . . . ." Dì kia có chút xấu hổ, vừa rồi vốn không dám đi nhưng nhìn thấy người đàn ông này đến nói là ba của cục cưng, thử xem xét một chút, lại thấy bộ dạng giống cục cưng như vậy… Nhưng nói như vậy, anh rõ ràng là ba của đứa bé, sao Kiều Tâm Uyển…

"Dì." Giọng nói Kiều Tâm Uyển có vài phần không hài lòng, nhưng là đối với Cố Học Võ: "Đuổi người này ra đi, nếu anh ta không đi, dì lập tức báo cảnh sát, nói anh ta quấy rối sản phụ."

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt có một tia uy hiếp: "Kiều Tâm Uyển…"

Đứa bé cũng là con của anh, nếu cô muốn náo loạn đến thế, vậy anh cũng không ngại dùng thủ đoạn.

"Anh Cố." Kiều Tâm Uyển cũng không sợ dì Chu ở đây sẽ nghe được, đôi mi thanh tú cao cao nhướng lên, tầm mắt chống lại ánh mắt uy hiếp của Cố Học Võ.

"Không cần tôi nhắc anh nhớ là chúng ta đã ly hôn rồi chứ?"

Ngáp một cái, cô cũng mệt mỏi, quay về nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, dặn dò dì Chu: "Dì này. Lần sau ngoại trừ người nhà tôi và Trầm Thành, thì những người không đứng đắn khác đừng cho vào, thấy là bực bội."

Giọng nói chanh chua của cô không hề cố kỵ Cố Học Võ còn đang đứng đây, nhắm mắt lại làm ra vẻ muốn ngủ. Sắc mặt dì Chu có chút xấu hổ. Bà vừa mới đến vài ngày, làm sao bà có thể biết những chuyện uẩn khúc này được?

Nhưng tiền chính là lão Đại. Trầm Thành trả lương cao như vậy tìm bà tới chăm sóc Kiều Tâm Uyển, nếu bà chăm sóc không tốt thì công việc này có thể cũng không còn.

"Anh gì ơi, phiền anh ra ngoài được không?" Bất đắc dĩ, dì Chu đành hạ lệnh trục khách với Cố Học Võ muốn anh rời đi.

Cố Học Võ đứng bất động, tầm mắt nhìn đứa bé lại chuyển qua mặt Kiều Tâm Uyển. Cô đã nhắm mắt lại, nhịp thở đều đặn, rất giống như đang ngủ. Anh biết cô tuyệt đối không có khả năng cứ như vậy mà ngủ, anh đi từng bước về phía trước, dì Chu lại khẩn trương đứng chắn ở trước mặt anh, anh cũng không đi về phía trước nữa, ánh mắt đảo qua mặt Kiều Tâm Uyển.

"Tôi sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua đâu."

Nói xong câu đó. Cố Học Võ xoay người bỏ đi. Anh vừa đi, Kiều Tâm Uyển lập tức mở to mắt, nhìn cửa phòng bệnh đóng lại. Ngày mai ra viện, sau khi về Kiều gia, cô cũng sẽ không để cho người kia lại được đi vào.

Sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua đâu? Muốn cướp con gái cũng phải nhìn xem cô có chịu hay không. Ngoài không cam lòng, còn có một tia hận ý, đối Cố Học Võ là tàn nhẫn tuyệt tình.

Cố gắng kiềm chế cảm xúc phản đối trong lòng, cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Dù sao cô tin đợi cô trở về Kiều gia, Cố Học Võ tuyệt đối không có cơ hội tìm tới cửa.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Văn đỡ Tả Phán Tình ra khỏi cửa phòng kiểm tra, sờ sờ bụng, cô cảm thấy thực thần kỳ: "Bác sĩ nói cục cưng tất cả đều bình thường."

"Uhm." Cố Học Văn gật đầu, cũng nhẹ nhàng thở ra. Bây giờ Tả Phán Tình còn đang đi làm. Mỗi ngày anh đều thấy rất khẩn trương. Bảo cô không đi nhưng cô không chịu. Nói chưa phút cuối cùng thì tuyệt

đối không nghỉ ngơi, còn nói vận động vừa phải sẽ tốt hơn với đứa bé. Cứ như vậy, anh chỉ có thể tùy ý cô, nhưng vẫn càng chú ý hơn. Dù sao cũng mang thai hơn bảy tháng, bụng càng lúc càng lớn. Cử động của cô cũng càng ngày càng khó khăn hơn.

"Em bắt đầu chờ mong cục cưng nhanh chóng ra đời." Thật sự muốn nhanh nhanh nhìn thấy bảo bối. Điều quan trọng hơn là, mỗi ngày mang một cái bụng lớn như vậy, thật sự mệt chết đi được đó."

Cố Học Văn không có đáp lại, nhưng mắt nhìn bụng của cô: "Mệt không? Muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Không cần đâu." Tả Phán Tình xua tay: "Em đâu có yếu đuối như vậy chứ?"

"Ừ." Cố Học Văn gật đầu, đi theo cô cùng nhau đi ra phía ngoài, lại đụng phải Kiều Kiệt.

Kiều Kiệt nhìn thấy Cố Học Văn thì sửng sốt một chút, ánh mắt đảo qua bụng Tả Phán Tình, trong mắt có một tia đố kỵ: "Phán Tình đến kiểm tra thai sản à?"

"Ưhm." Tả Phán Tình gật đầu, trong mắt tràn đầy hạnh phúc: "Tôi đến làm kiểm tra thai sản. Anh tới đây làm gì vậy?"

Nơi này là bệnh viện bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em, anh ta là một người đàn ông thì đến đây làm cái gì?

"Chị tôi đang nằm viện này."

Hôm nay Kiều Kiệt đến đón Kiều Tâm Uyển xuất viện: "Hôm nay xuất viện, tôi tới đón chị ấy."

"Chị anh sinh rồi hả?" Trong mắt Tả Phán Tình trong mắt có một tia hưng phấn, nhìn Kiều Kiệt: "Khi nào vậy?"

"Đã ba bốn ngày rồi." Kiều Kiệt chỉ chỉ trên lầu: "Sinh con gái."

"Con gái hả, tốt quá rồi." Tả Phán Tình cũng muốn con gái, nhìn Kiều Kiệt: "Chị anh ở trên lầu? Tôi muốn đi thăm chị ấy."

"Phán Tình. . . . . ." Cố Học Văn nhẹ nhàng gọi cô lại, người ta sinh con, cô vui mừng cái gì chứ. Hơn nữa, anh vẫn không thích Kiều Tâm Uyển, cảm thấy không đi thăm cũng không sao cả.

"Đừng có gọi, em muốn đi thăm mà." Tả Phán Tình bỏ tay Cố Học Văn ra, đi theo Kiều Kiệt lên lầu: "Đứa bé khỏe không? Chị Tâm Uyển thế nào? Sinh thường hay sinh mổ vậy?"

"Đừng hỏi tôi." Kiều Kiệt xua tay: "Em tự hỏi chị ấy đi."

Cố Học Văn bất đắc dĩ đi theo sau Tả Phán Tình, ba người cùng đi lên lầu. Ở phòng bệnh VIP, Kiều mẹ đang thu dọn đồ đạc, dì Chu giúp tiểu bảo bảo thay tã, Kiều Tâm Uyển nửa nằm ở trên giường, nhìn thấy Kiều Kiệt đi vào đang định nói, thì ánh mắt bị Tả Phán Tình ở phía sau thu hút.

"Phán Tình? Sao em lại tới đây?"

25. Chương 25: Khó Như Vậy

"Em đến kiểm tra thai sản, nghe nói chị ở đây, nên đến thăm chị."

Tả Phán Tình nhìn thấy đứa bé mới sinh thì rất vui, trên mặt tràn đầy hưng phấn và tò mò, bước lên muốn bế một cái.

Cố Học Văn vội vàng giữ tay cô lại: "Em khỏe lắm hả, bụng em còn lớn lắm đấy."

Cô muốn bế cũng phải xem người ta có đồng ý cho cô bế không?

"Bế một chút thôi không sao đâu." Tả Phán Tình thè lưỡi, trong lòng cũng không chắc lắm, bị Cố Học Văn trừng mắt, lúc này mới phát hiện trong phòng bệnh còn có người khác.

Cười với bà Kiều còn gật đầu với dì kia xem như chào hỏi, lúc này mới đi tới trước giường trẻ con.

"Dễ thương quá, em muốn bế một cái." Nói xong cô vươn tay ra ôm. Cố Học Văn lại một lần nữa vươn tay kéo lấy tay cô.

"Muốn bế thì bế đi. Không sao." Kiều Tâm Uyển rất thích Phán Tình, ánh mắt quét xuống bụng của cô: "Em cũng sẽ sớm sinh hả? Bụng đã lớn như vậy?"

"Em cũng không có nhanh như vậy đâu." Cố Học Văn không cho cô bế, anh cũng không bế, Tả Phán Tình cũng không ôm đứa bé, đến trước giường bệnh ngồi xuống, nhìn Kiều Tâm Uyển, trong mắt có một chút tò mò: "Sinh con đau không? Có phải là rất đau không?"

"Rất đau." Kiều Tâm Uyển hướng mắt nhìn con gái, lúc này mới quay về phía Tả Phán Tình: "Có điều đến lúc em sinh xong rồi em sẽ thấy đau cũng đáng."

"Thật không?" Tả Phán Tình vỗ vỗ ngực, có chút sợ hãi: "Tuy còn hai tháng nữa nhưng mà em đã bắt đầu lo lắng. Em rất sợ đó."

"Hai tháng?" Kiều Tâm Uyển nhìn bụng của cô: "Chị thấy bụng của em lớn như vậy rồi, không phải sắp sinh sao?"

Gặp được vài lần, đều không có cơ hội để hỏi tình hình của Tả Phán Tình. Nếu cô ấy không đến, cô cũng không có cách gì để hỏi.

"Em là song thai. Cho nên bụng mới to."

Tả Phán Tình thè lưỡi, có chút ngượng ngùng.

"Song thai?" Bà Kiều lên tiếng trước: "Cái này cũng thật là bất ngờ. Học Văn, mẹ con chắc là vui mừng lắm đây?"

"Cũng vậy ạ."

Cố Học Văn tin cho dù bào thai của Tả Phán Tình có là song thai hay không, sinh con trai hay con gái, Trần Tĩnh Như đều vui mừng.

"Nếu giống như mẹ con lúc trước sinh một đôi long phượng thai thì tốt." Bà Kiều nhìn bụng Tả Phán Tình, trong mắt có chút sợ hãi.

Cố Học Văn cười cười, nhìn thấy trong mắt Tả Phán Tình có một tia nhu tình. Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển cực kỳ hâm mộ nhìn bụng Tả Phán Tình.

"Phán Tình, số em tốt thật."

Có một người chồng yêu thương cô, bây giờ còn có một cặp song sinh. Mặc kệ là trai hay gái, cô ấy đều rất hạnh phúc.

"Cám ơn chị." Tả Phán Tình thè lưỡi: "Em cũng biết được số mệnh em rất tốt."

Mỗi ngày giống như là mơ, cảm giác nằm mơ cũng có thể cười.

"Em sinh đôi thì có tính toán xem sinh thường hay sinh mổ chưa?"

"Em muốn sinh thường." Tả Phán Tình kỳ thật cũng rất lo lắng: "Nhưng mà là sinh đôi. Đến lúc đó lại tính."

"Ừ. Nếu có thể thì nên sinh thường." Kiều Tâm Uyển vẫn thực hâm mộ, dù sao xác suất sinh song thai cũng không nhiều lắm.

Tả Phán Tình cười cười, cô cũng hy vọng, nhưng dù sao cũng song thai. Đến lúc đó nói sau, đứng lên nhìn cục cưng, đầu hơi hơi nghiêng, nhưng mà liếc mắt một cái, con bé liền mở to hai mắt nhìn: "Cục cưng đáng yêu quá đi."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển cũng biết được bộ dạng của cục cưng rất dễ thương. Hơn nữa bé con của cô thật dễ thương. Nghe người khác khen ngợi, cảm thấy được thật vui.

Tả Phán Tình nhìn hai bên, nói thêm một câu: "Bộ dạng giống Cố Học Võ quá."

Phòng bệnh lập tức im bặt, hàng lông mày Cố Học Văn nheo lại, tuy rằng nói trẻ con mới sinh, hình dáng chưa rõ lắm, nhưng mà anh liếc mắt một cái liền thấy khuôn mặt đứa bé kia cực kỳ giống với Cố Học Võ.

"Ai nói vậy, đứa bé rõ ràng giống chị." Kiều Tâm Uyển vẻ mặt có tí xấu hổ, tuy rằng biết Tả Phán Tình không có ác ý, nhưng mà cô nói như vậy, bà Kiều sẽ nghĩ như thế nào?

Sắc mặt của bà Kiều quả nhiên biến đổi, Tả Phán Tình tự biết mình nói lỡ lời, ánh mắt ý thức nhìn về phía Cố Học Văn, anh kéo tay cô: "Được rồi, người ta sắp xuất viện, em không cần phải vào giúp vui. Chúng ta đi thôi."

"Vâng." Không đi không được. Ai bảo cô nói sai? Tả Phán Tình có chút xấu hổ liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: "Tâm Uyển, em đi trước. Chị bảo trọng thân thể."

"Em cũng vậy." Kiều Tâm Uyển cười với cô: "Chờ chị ra tháng, chị đến thăm em."

"Không cần khách khí như vậy." Tả Phán Tình vẫy tay: "Chờ em sinh xong, em sẽ thường xuyên tới tìm chị hỏi kinh nghiệm nuôi con."

"Ừ." Kiều Tâm Uyển gật đầu, nhìn Tả Phán Tình đi ra. Lúc này bà Kiều đã thu dọn xong. Đi đến trước giường trẻ con nhìn kỹ đứa cháu ngoại, ánh mắt có phần ngưng trọng.

"Tâm Uyển. . . . . ." Đứa bé này khẳng định không phải là của Trầm Thành.

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển biết bà muốn nói gì, mở miệng trước gọi bà: "Đều thu dọn xong rồi sao? Thu dọn xong thì chúng ta về nhà đi."

"Tâm Uyển." Sắc mặt bà Kiều có vài phần không ngờ. Bà không tin con gái không biết, vẫn không chịu nói, con gái bà đang giả ngu?

"Đi thôi."

Bà Kiều còn muốn nói cái gì, một giọng nói khác vang lên, Trầm Thành vội vàng bước vào, thấy mọi người còn đang ở trong phòng bệnh, nhẹ nhàng thở ra.

Trên tay anh mang theo một cái túi to, sau khi chào bà Kiều, đi đến trước mặt Kiều Tâm Uyển.

"Tâm Uyển. Không phải nói để em ở lại vài ngày sao?"

"Không cần." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, ngồi dậy: "Cũng không phải bị bệnh, em cảm giác người khỏe hơn nhiều rồi, không thích ở trong bệnh viện, em tin cục cưng cũng vậy."

Trầm Thành gật đầu, lấy đồ gì đó trong đem cái túi to ra. Là một cái nón: "Bên ngoài nắng gắt lắm, đội cái này vào đi."

"Không cần đâu mà, đi ra thì ngồi vào trong xe rồi." Kiều Tâm Uyển muốn cự tuyệt, Trầm Thành cũng không cho cô có cơ hội, đội nón lên cho cô. Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Chúng ta đi thôi."

Vươn tay muốn ôm Kiều Tâm Uyển, Kiều Tâm Uyển theo bản năng muốn cự tuyệt, lại nhìn tầm mắt lo lắng của bà Kiều, chủ động để hai tay trên cổ anh.

"Trầm Thành. Cám ơn anh."

"Đồ ngốc." Trầm Thành nhấc cô, nhìn dì Chu: "Dì ơi, Bối Nhi phiền dì ẵm giúp."

Dì Chu gật đầu, cẩn thận đem áo choàng quấn quanh đứa bé, sau đó bế lên.

Đoàn người đi xuống lầu, Trầm Thành đã đậu xe ở cửa bệnh viện. Đặt Kiều Tâm Uyển lên xe mình, Kiều Tâm Uyển lúc này mới quay sang nhìn Kiều Kiệt: "A Kiệt, em chở mẹ và dì Chu về nhà. Chị đi xe của Trầm Thành về."

"Được." Kiều Kiệt xem thường xoay người: "Không chịu nói sớm."

Sớm biết Trầm Thành sẽ đến, anh ta sẽ không đến đây. Bà Kiều vỗ vỗ vai anh: "Sao ngây ra thế? Còn không mau đi?"

"Biết rồi, đi đây." Kiều Kiệt giúp dì Chu xách cái túi to trong tay cùng nhau rời đi.

Kiều Tâm Uyển lên xe, phát hiện trên chỗ ghế phụ có mấy cái nệm. Rất mềm, ngồi lên trên tuyệt không hề mệt, cảm giác thực thoải mái. Trong lòng có chút cảm động. Trầm Thành là người cẩn thận nhất trong đám trẻ đó.

"Trầm Thành, cám ơn anh." Vì những việc anh làm, làm cho cô thực cảm động.

"Em còn nói cám ơn, anh sẽ giận đấy." Trầm Thành khởi động xe, cười cười với Kiều Tâm Uyển: "Đừng khách khí với anh như vậy."

Kiều Tâm Uyển im lặng, từ bệnh viện về đến biệt thự gần một tiếng đồng hồ. Có một số việc, sau khi suy nghĩ cả ngày, cô đã hiểu rất rõ ràng.

"Trầm Thành, em có việc muốn nói với anh."

"Được." Lúc nãy Trầm Thành cũng đã biết, thấy Kiều Tâm Uyển không đi chung xe với đứa bé thì anh ta đã biết. Ánh mắt nhìn phía trước, giọng nói rất là dịu dàng.

"Em muốn nói gì?"

"Hôn lễ của chúng ta hủy bỏ đi." Uông Tú Nga nói đúng, sự tùy hứng của cô sẽ tạo nên một cuộc hôn nhân không tình yêu làm cho cô và Cố Học Võ đều đau khổ ba năm. Cô không muốn vì việc tùy hứng của cô lại tạo nên một cuộc hôn nhân bi kịch khác.

Xe dao động, rất nhanh khôi phục bình thường. Trầm Thành nhìn mặt đường phía trước, đối với sự bình tĩnh của mình cũng vô cùng kinh ngạc: "Anh nghĩ, Bối Nhi cần có ba."

"Kỳ thật không có vấn đề gì." Kiều Tâm Uyển đã suy nghĩ rất kỹ: "Em sẽ cho con bé đầy đủ tình yêu thương. Có ba hay không cũng không quan trọng. Con bé còn có bà ngoại, ông ngoại và cậu."

"Nhưng mà anh muốn là ba của con bé." Vẻ mặt Trầm Thành thực ngưng trọng, đạp phanh xe, quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển ánh mắt đặc biệt nghiêm túc: "Anh muốn làm ba của Bối Nhi, muốn làm chồng của em. Đây là điều anh muốn."

"Nhưng mà em không muốn." Kiều Tâm Uyển không thể lừa gạt chính mình: "Trầm Thành, tất cả những gì anh làm cho em, em thật sự rất cảm động. Em cũng rất muốn ở cùng với anh. Nhưng mà như vậy đối với anh thật không công bằng. Em cũng không yêu anh…"

"Anh yêu em." Trầm Thành tăng thêm giọng điệu, giọng nói khẳng định: "Giống như em nói, tình yêu của anh rất nhiều. Nhiều đến mức có thể cho em một nửa. Như vậy tình yêu của chúng ta đã đủ rồi."

"Trầm Thành. . . . . ." Giọng nói nghẹn ngào, Kiều Tâm Uyển nói không ra lời, Trầm Thành đưa khăn giấy vào trong tay cô: "Em đừng khóc, em muốn làm anh đau lòng sao?"

". . . . . ." Lắc đầu, ngôn ngữ đã yếu ớt, lời cự tuyệt không nói nên lời. Cô không phải Cố Học Võ, không có khả năng tàn nhẫn làm tổn thương người yêu mình.

Trái tim bỗng nhiên đập nhanh. Trong đầu hiện lên cảnh tượng cô và Cố Học Võ mặt lạnh nhìn nhau. Trong lòng lại nổi lên sự căm hận. Thật sự hận, hận sự lãnh khốc của anh, hận anh tuyệt tình.

Nếu không phải anh với cô có đứa bé. Nếu không phải anh vẫn từng bước ép sát? Cô làm sao lại muốn đi tìm Trầm Thành tìm kiếm một chút che chở?

"Tâm Uyển?" Trầm Thành nhìn thấy vẻ khó xử trên mặt Kiều Tâm Uyển, vươn tay muốn nắm tay cô, một giọt nước mắt đột nhiên liền lăn ra khỏi mắt cô. Dọc theo hai má chảy xuống rơi lên mu bàn tay anh ta.

Nhiệt độ đó, làm tay Trầm Thành như bị phỏng.

"Tâm Uyển, em đừng như vậy. . . . . ." Trong mắt Trầm Thành hiện lên một tia đau lòng. Muốn nói cho cô biết anh sẽ không ép buộc cô, nhưng mà câu nói đó cũng thật khó nói.

"Bíp bíp" xe ở phía sau bóp còi, Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu liếc nhìn Trầm Thành một cái, anh cũng nhìn cô. Hai người ánh mắt đối diện, đơn giản nhìn nhau một cái, còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Trầm Thành bình tĩnh lại khởi động xe, thả chân ga lái qua giao lộ. Lại cất giọng rất nhẹ, gần như nghe không rõ: "Tâm Uyển, để em quên lão Đại khó vậy sao?"

26. Chương 26: Không Phải Kết Thúc

"…" Không phải. Kiều Tâm Uyển lắc đầu muốn phủ nhận, nhưng lại nói không nên lời, không thể nào mà chỉ đơn giản hai ba từ là có thể diễn tả được cõi lòng đang rối như tơ vò, cuối cùng mới yếu ớt nói ra: "Trầm Thành. Anhta muốn con của em."

Không phải cô không muốn quên Cố Học Võ, mà là anh cứ hiện ra ở trước mặt cô, không ngừng nhắc nhở cô là cô từng rất ngốc. Từng si mê.

Cô nhớ rất rõ ràng, cô từng dại dột, từng ngu ngốc, cuối cùng là bị tổn thương, cô không muốn, cũng không hy vọng Trầm Thành cũng giống như cô.

Cõi lòng chua xót, khó chịu, muốn nói cái gì lại nói không nên lời. Cảm giác bị bóp nghẹt. Trầm Thành chuyên chú lái xe, nhất thời nói không nên lời.

"Anh ấy muốn thìem sẽ cho sao?"

"Không." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, trái tim hết sức kiên quyết: "Em đương nhiên sẽ không đưa con cho anh ta."

"Đó không phải là kết thúc." Trầm Thành thở dài: "Tâm Uyển, anh hy vọng em hạnh phúc.Nếu em lấy anh, anh sẽ cho em hạnh phúc. Anh tin anh có thể cho em tất cả mọi thứ. Anh không yêu cầu em phải yêu anh, chỉ cần em để cho anh yêu em là được."

Kiều Tâm Uyển yêu một cách mù quáng, vứt bỏ cả tôn nghiêm, anh ta làm sao không biết? Ngay từ đầu nhìn Kiều Tâm Uyển vì lão Đại đau khổ, về sau nhìn cô vì lão Đại mà tổn thương, lại càng về sau nhìn cô một đường nghiêng ngả lảo đảo đâm đầu vào tường mà vẫn không quay đầu lại. Mãi đến khi trái tim đã chết và hết hi vọng, cùng lão Đại ly hôn.Anh ta đau lòng vì cô, không muốn nhìn thấy cô khốn khổ vất vả như vậy. Điều anh ta có thể làm được chính là cho cô một gia đình. Cho cô hạnh phúc cả đời.

"Tâm Uyển. Chúng ta kết hôn đi. Không cần huỷ bỏ hôn lễ. Anh thật sự có thể yêu em. Yêu mãi mãi."

"Trầm Thành." Kiều Tâm Uyển nắm tay lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay. Cô không biết phải nói gì, ngoài cảm động, vẫn là cảm động nhưng cũng chỉ có cảm động.

"Cứ vậy đi, đừng nói nữa." Trầm Thành đã ra kết luận. Đạp chân ga, lái xe về hướng biệt thự Kiều gia mà đi. Không muốn trong xe im lặng, anh ta bật radio lên.

Kiều Tâm Uyển muốn nói cái gì đó, lúc này một giọng nữ buồn mang theo vài phần tê tái vang lên:

Emcứ tưởngmình sẽ khóc

Thế nhưng không hề có

Em chỉ biết ngơ ngẩn, nhìn theo bước chân anh

Thầm gửi đến anh lời chúc phúc cuối cùng

Chẳng lẽ đây không phải là một sự lĩnh ngộ ư

Để em nhìn thấy rõ bản thân mình

Cho dù những đau khổ của tình yêu

Ngày và đêm

Ở tận trong sâu thẳm tâm hồn em

Em nghĩ em sẽ trả thù

Thế nhưng không hề thế

Khi mà em nhìn thấy người đàn ông mà emđã từng yêu

Thì lại tựa như một đứa trẻbất lực

Phải chăng đây không phải là một loại lĩnh ngộ

Để cho em nhìn rõ chính mình

Được yêu là một hạnh phúc xa xỉ

Đáng tiếc anh chưa bao giờ để ý

A! Một cuộc tình đã kết thúc như thế

A! Một trái timbỗng chốc hóa hoang vu

Nếu tình yêu của chúng ta là sai lầm

Thì mong là hai ta đã không chịu những đau đớn vô ích

Nếu đã từng thật tâm thật ý trả giá

Thì cũng đủ để mãn nguyện

A! Sự lĩnh ngộ này thật đau đớn xiết bao

Anh đã từng là tất cả với em

Nhưng khi quay đầu nhìn lại con đường đã từng đi qua

Mỗi bước đi đều cô độc biết bao

A! Lĩnh ngộ này thật đau đớn xiết bao

Anh đã từng là tất cả với em

Chỉ mong anh thoát khỏi xiềng xích tình yêu này

Vượt qua trói buộc mà theo đuổi tình yêu

Đừng vì yêu mà đau khổ nữa

Đừng vì yêu mà đau khổ nữa,nhé anh?[1]

Cố Học Võ đã từng là tất cả của cô, tình yêu của cô cũng mù quáng như vậy, tuyệt vọng như vậy.Còn hiện tại. Cô vừa mới bước ra khỏi một cuộc hôn nhân không tình yêu, sau đau đớn cùng cực lúc này cô mới hiểu Cố Học Võ tuyệt đối không có khả năng yêu cô.Cuối cùng mới rời đi, nếu bây giờ cô còn đi vào một cuộc hôn nhân không tình yêu khác thìsẽ lại làm mình rơi vào đau đớn đúng không?

Cuộc hôn nhân ba năm đau đớn còn chưa đủ để cô hiểu rõ sao? Yêu không yêu với quên không quên chẳng có quan hệ gì với nhau.

Cô rất rối rắm, bởi vì bài hát kia mà chìm vào im lặng. Trầm Thành cũng vậy. Hai người đều không nói gì, chỉ có tiếng hát của nữ ca sĩ vang vọng ở trong xe.

… … .sakuraky.wordpress … …

Xe dừng lại ở ngoài biệt thự Kiều gia. Xe của Kiều Kiệt cũng vừa đến. Vú nuôi ôm Bối Nhi lên lầu, phòng của Bối Nhi sớm được chuẩn bị và trang trí xong, ngay bên cạnh phòng của Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển vẫn được Trầm Thành bế lên lầu, vào cửa, cả chặng đường đều im lặng. Kiều Tâm Uyển tâm tình phức tạp. Đối mặt với Trầm Thành, cô không biết nói gì.

"Em mệt thì nghỉ ngơi cho tốt nhé." Nếu thế giới này có ai làm cho Trầm Thành không đành lòng thì đó chính là Kiều Tâm Uyển. Đối với cô, anh ta luôn không đành lòng.

"Ah." Kiều Tâm Uyển gật đầu, cũng không nói một lời cảm ơn. Thiếu nợ quá nhiều, làm thế nào nói một lời cảm ơn có thể giải quyết được?

“Anh về trước.” Trầm Thành nhìn mặt cô: “Em phải chú ý thân thể, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh lại tới thăm em.”

“Uh.” Kiều Tâm Uyển gật đầu, xoay người, không nhìn Trầm Thành. Trầm Thành trong lòng dâng lên một tia chua sót. Trong lòng thực chua sót, nhìn cô quay lưng, cuối cùng chỉ có thể xoay người rời đi.

Anh ta đi rồi, Kiều mẹ mới vào: “Con bé đang ngủ. Mẹ cho dì Chu nghỉ ngơi một lúc rồi.”

“Dạ.” Kiều Tâm Uyển tin vào vú nuôi. Trầm Thành thực sẽ tìm người, dì Chu đối với embé luôn rất cẩn thận chu đáo.

“Tâm Uyển.” Kiều mẹ ngồi xuống giường, vẻ mặt quan tâm: “Vừa rồi mẹ thấy sắc mặt Trầm Thành không tốt lắm. Mẹ bảo nó ở lại ăn cơm mà nó cũng không quan tâm, cứ như vậy mà đi. Các con làm sao vậy? Không phải là cãi nhau chứ?”

“Không có.” Kiều Tâm Uyển không muốn nói chuyện này. Ở trong lòng thở dài, cô không biết phải nói với mẹ như thế nào: “Mẹ. Con mệt quá, con muốn ngủ một lúc, mẹ đừng quản con.”

“Con là con gái mẹ, sao mẹ có thể mặc kệ?” Kiều mẹ nghe như vậy không đồng ý nói, lại trợn mắt:”Nếu không phải con là con gái mẹ, con muốn mẹ quản mẹ cũng không quản.”

“Mẹ.”

“Tâm Uyển.” Kiều mẹ đã quan sát hai ngày nay, nếu còn nhìn không ra thì bàđúng là người vô dụng rồi: “Bối Nhi là con của Cố Hoc Võ, phải không?”

“Mẹ.” Kiều Tâm Uyển không muốn nghe thấy cái tên kia: “Mẹ có thể đừng nhắc tới anh ta được không?”

“Được. Mẹ không nhắc.” Kiều mẹ gật đầu: “Con mang thai lại cùng Cố Học Võ ly hôn? Hay là Cố Học Võ muốn ly hôn? Bọn họ cũng quá khi dễ người khác đi? Chẳng lẽ không biết pháp luật quy định bên nữ mang thai là không được ly hôn sao?”

“Mẹ, con đã nói rồi, ly hôn là chuyện riêng của con. Cũng là con đề nghị, không liên quan đến anh ta.”

“Không liên quan đến Cố Học Võ?” Kiều mẹ bị chọc tức: “Vậy nó có biết con mang thai hay không? A? Mấy tháng nay chẳng quan tâm, cũng chỉ có Trầm Thành ở bên cạnh con. Mẹ còn tưởng rằng con với Trầm Thành đã cấu kết trước, cho nên mới không tìm tới làm loạn Cố gia, hiện tại xem ra chuyện hoàn toàn không phải như vậy.”

“Con nói đi, Cố Học Võ có phải có người ở bên ngoài? Có phải lên thủ đô rồi nên cánh cũng cứng hơn hay không? Ở bên ngoài làm chuyện xằng bậy? Con nói đi, có phải hay không?”

“Mẹ.” Kiều Tâm Uyển thật sự khó chịu: “Chuyện không phải như mẹ nghĩ, con cùng Cố Học Võ đã ly hôn. Mẹ có thể đừng lôi anh ta ra hay không?”

“Nếu ba Bối Nhi không phải nó, mẹ cũng sẽ không lôi ra.” Kiều mẹ tức giận: “Nói nửa ngày là Cố gia vô lý? Không được, mẹ nói cái gì cũng phải tìm tham mưu Cố tính sổ mới được.”

“Mẹ.” Kiều Tâm Uyển nghe không nổi nữa: “Mẹ có thể đừng ầm ĩ nữa được không? Mẹ ngại con gái mẹ chưa đủ mất mặt a? Hay là chê con gái mẹ ở Cố gia còn chưa đủ ngốc? Mẹ đi làm ầm lên là muốn ông nội Cố ép Cố Học Võ tái hôn với con sao?”

Kiều mẹ, nhất thời không tìm thấy lời để nói. Kiều Tâm Uyển thở dài: “Mẹ. Con cầu xin mẹ, đừng lo cho chuyện của con được không? Mẹ nếu chê con ở nhà chướng mắt mẹ, con sẽ dọn ra ngoài là được.”

“Con, con bé này, thật sự là muốn chọc tức mẹ mà.” Kiều mẹ vỗ vỗ ngực, gần như nghe không nổi nửa: “Mẹ đây là chê con? Là con hiện tại muốn mang theo con của Cố Học Võ mà lấy Trầm Thành. Con cho là Trầm gia đều là người ngốc sao? Nhìn không ra con của con không phải của Trầm Thành sao? Con thấy con vào Trầm gia sẽ tốt đẹp sao?”

“Mẹ.” Kiều Tâm Uyển thực không muốn nghe nữa: “Trầm Thành không sống chung vớiba mẹ, hơn nữa, phải kết hôn chính là con chứ không phải ba mẹ của anh ấy.”

“Vậy Trầm Thành thì sao?” Kiều mẹ tức giận đến không chịu nổi: “Con đối với Trầm Thành như vậy công bằng sao? Con mang theo con của Cố Học Võ mà lấy nó. Đối với nó công bắng sao?”

Kiều Tâm Uyển im lặng, công bằng? Đâu là công bằng?Cũng giống như Cố Học Võ đối với cô chưa bao giờ công bằng, mà cô đối với Trầm Thành cũng giống như vậy.

“Tâm Uyển.”Kiều mẹ vẫn cảm thấy mình cùng chồng lúc trước chỉ vì có một đứa con gái duy nhất mà làm hư cô mất rồi, vài năm nay nhìn cô một đường nghiêng ngả lảo đảo,chịu đủ tổn thương, tuy rằng biết hết thảy đều là mệnh, nhưng dù sao cũng là con gái của mình,làm thế nào cũng đau lòng.

“Nếu con với Trầm Thành yêu nhau, con có con với Cố Học Võ cũng không có gì. Nhưnghai đứa không yêu nhau, hoàn toàn không cần phải ở bên nhau.”

Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển vẫn im lặng, Kiều mẹ nói thêm một câu: “Con đã có con với Cố Học Võ, mẹ cảm thấy con thật ra có thể suy nghĩ một chút, tái hợp với Cố Hoc Võ…”

“Mẹ.” Kiều Tâm Uyển phản ứng lại ngay: “Không có đàn ông thì con sẽ chết à? Mẹ đừng nói nữa có được không? Trầm Thành con cũng không lấy, Cố Học Võ con cũng không cần. Đời này con sẽ sống cùng với con gái con.Được chứ? Mẹ đừng có nói nữa?”

Kiều mẹ bị cô chặn họng, tức giận đến nói không ra lời:”Được. Dù sao tôi cũng không quan tâm. Tôi nuôi cô lớn như vậy là để cô chọc tức tôi hả? Được. Tôi mặc kệ chuyện của cô, cô yêu thế nào thì yêu. Nhưng tôi cũng khuyên cô, cô đã kết hôn một lần rồi, cũng làm mẹ rồi. Nếu không suy tính lâu dài một chút thì sẽ chờ mà hối hận đi.”

Kiều mẹ nói xong cũng không nhìn phản ứng của Kiều Tâm Uyển, nổi giận đùng đùng đi ra.

Ở trong phòng an tĩnh lại, Kiều Tâm Uyển nhắm mắt lại, cảm thấy thật là mỏi mệt. Thật không biết mẹ đang suy nghĩ gì, côđau khổ ba năm còn chưa đủ sao?Còn muốn cô tái hợp với Cố Học Võ? Cho dù đàn ông trên thế giới này đều chết sạch, một mình cô cô đơn sống quãng đời còn lại thì cô cũng sẽ không để mình rơi vào trong cuộc hôn nhân không tình yêu với Cố Học Võ, cùng đối mặt với anh ta cãi nhau, chiến tranh lạnh triền miên.Tất cả mọi thứ đều dừng ở đây đi. Nhắm mắt lại, cô cảm thấy mệt mỏi. Cô cần một giấc ngủ ngon. Nghỉ ngơi.

Hai ngày tiếp theo, Kiều Tâm Uyển buộc mình không được nghĩ đến chuyện này nữa. Kiều mẹ cũng không nhắc lại. Trầm Thành đến thăm cô hai lần, cô lại phát hiện mình đột nhiên tìm không thấylời để nói với Trầm Thành.

Nếu cuối cùng vẫn là không có khả năng thì tại sao phải cho anh ta hy vọng? Hai bên đều im lặng, Trầm Thành cũng không ở lại lâu, xem qua cô, nhìn nhìn Bối Nhi liền rời đi.Thẳng đến ngày thứ ba, Kiều mẹ có việc đi ra ngoài, Kiều Kiệt cùng Kiều cha phải đi làm. Kiều Tâm Uyển cho Bối Nhi bú xongthì đưa cho dì Chu ôm trở về phòng nghỉ ngơi.

Cô nằm lại trên giường, điện thoại reo lên, là bạn học cũ sắp kết hôn, mời cô đi uống rượu mừng, Kiều Tâm Uyển từ chối, nói mình đang ở cữ. Đối với lời chúc mừng của bạn học cũ cô cũng không muốn giải thích.Cúp điện thoại, tâm tình cũng hết sức buồn phiền. Nhìn bạn học trước đâyai cũng yêu đương, kết hôn, sinh con. Rồi cùng người yêu hạnh phúc suốt đời.Còn nhìn cô mà xem, không có tình yêu, trực tiếp nhảy tới kết hôn, sinh con. Thì ra là thiếu một cái mắc xích thì đời người thật sự rất khác nhau.

Tình yêu?

Đó cảm giác, mùi vị gì? Kiều Tâm Uyển không biết. Hơn hai mươi năm cuộc đời, cô luôn luôn đi theo bước chân Cố Học Võ, đuổi theo cái bóng của anh.

Trong lòng có chút buồn phiền, không muốn nghĩ về nó, nhưng vẫn luôn nghĩ đến. Kiều Tâm Uyển ngồi dậy, xuống giường, đi đến bên cửa sổ muốn đẩy cửa để hít thở không khí.

Một đôi bàn tay to lúc này bắt được tay cô: “Cô muốn làm cái gì?”

[1]Đây là bài Lĩnh ngộ của Tân Hiểu Kỳ, nghe tại đây nhé các bạn .youtube /watch?v=iYFnt9QT-5w

27. Chương 27: Cô Bị Hoa Mắt

Cô bỗng chốc sửng sốt, hướng lên nhìn thoáng qua chủ nhân bàn tay, dĩ nhiên là Cố Học Võ?

Cô đưa mắt nhìn về phía sau anh, không có bất kì ai. Lông mày nhướng lên, theo bản năng cô thấy không vui: "Anh tới làm gì?"

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển. Cô mặc một bộ áo ngủ ở nhà bằng vải bông, mái tóc dài hơi lộn xộn buộc lỏng lẻo sau đầu. Hai mắt lúc này cũng không chớp, mở trừng trừng nhìn anh, vẻ mặt không vui, hình như rất không vui khi thấy anh. Song thần sắc Cố Học Võ lại mang theo vài tia tựa hồ ân cần.

Cô hoa mắt sao?

Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn rõ ràng, một chút thân thiện kia đâu mất, chỉ còn lại chỉ trích: "Anh lúc này không bị trúng gió đấy chứ, anh chẳng lẽ không biết nói sao?"

Tuy đang là mùa hè nhưng hôm nay trời đầy mây, gió hơi lớn chút đỉnh. Ngộ nhỡ cảm lạnh, sẽ không tốt.

Thật sự mới mẻ ha. Kiều Tâm Uyển rút tay ra khỏi tay Cố Học Võ, vẻ mặt có vài phần trào phúng: "Cố Học Võ, anh có biết anh đang làm gì không?Anh đang quan tâm tôi à?"

Người trước mắt cô bị ma nhập sao?

Thần sắc Cố Học Võ nghiêm túc, cũng không có ý trêu đùa Kiều Tâm Uyển: "Nếu cô cảm lạnh mà lại cho con bú thì con gái rất có thể sẽ đau bụng, thậm chí gây nên một loạt những khó chịu."

Hai ngày nay mặc dù anh không tới, nhưng vẫn xem sổ tay trẻ sơ sinh, đối với hành động lúc này của Kiều Tâm Uyển, anh có vài phần không tán thành.

Kiều Tâm Uyển hiểu, cô còn tưởng Cố Học Võ đổi tính, biết lo lắng ình, ồn ào cả buổi hóa ra là lo lắng cho con. Thực buồn cười, rõ ràng hết hi vọng rồi mà ban nãy cô còn có một tia chờ mong. . . . . .

"Cám ơn anh lo lắng. Tôi còn quan tâm Bối Nhi hơn anh, càng không muốn Bối Nhi gặp vấn đề. Cho nên tôi sẽ bảo trọng tốt chính mình."

Nếu anh đến là muốn cướp con gái thì cô không muốn thấy anh nữa: "Mời anh ra ngoài, tôi không muốn thấy anh."

Vẻ chán ghét trong mắt cô quá rõ ràng, Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt có vài phần lạnh lẽo: "Kiều Tâm Uyển, cô có thể bình tĩnh chút không?

Hôm nay anh đến là muốn cùng cô thảo luận về vấn đề con gái một chút. Nếu cô vẫn tỏ thái độ như vậy, anh rất hoài nghi bọn họ có thể tiến hành cuộc đối thoại này được bình thường hay không.

"Bây giờ tôi có gì không bình tĩnh nào?" Kiều Tâm Uyển cảm thấy cách anh nói quá mới mẻ: "Cố Học Võ, nếu tôi không bình tĩnh thì đã báo cảnh sát, nói anh xâm nhập gia cư bất hợp pháp."

"Kiều Tâm Uyển." Kiểu nói như thế, còn bảo cô rất bình tĩnh, Cố Học Võ thấy cô vẫn đứng, cũng không để ý, bàn tay to duỗi ra, bế cô lên.

"Cố Học Võ , anh làm gì . . . . . ." Thân thể Kiều Tâm Uyển lập tức mất trọng lực, hơi nóng nảy: "Anh là đồ khốn , anh thả tôi xuống."

Thân thể bị anh đặt lên giường, cô vừa muốn chống người ngồi dậy, một tay Cố Học Võ vẫn giữ sườn cô. Cô ngửa đầu một cái, môi chết tử tế không chết lại quét qua môi Cố Học Võ.

Trời long đất lở trong lúc ngắn ngủi đó, cũng chỉ thoáng qua nhưng khiến Kiều Tâm Uyển giật mình. Cố Học Võ cũng bỗng chốc sửng sốt. Kiều Tâm Uyển rất nhanh liền phản ứng lại, định lui ra phía sau, hai tay chống người cũng buông lỏng, cơ thể liền ngã ra sau, suýt u đầu. Cố Học Võ duỗi bàn tay to ra, che sau gáy cô, giúp cô tránh kiếp nạn.

Nhưng cứ thế này. Tư thế hai người lập tức trở nên hết sức ám muội. Tay anh còn ôm eo cô, một tay che cổ cô như thế, cảm giác giống như ôm cô vậy.

Mặt Kiều Tâm Uyển không khống chế được mà đỏ lên, nóng ra. Cô tức giận liếc mắt nhìn Cố Học Võ trừng trừng: "Anh, anh buông ra."

Trong mắt Cố Học Võ có một tia xấu hổ hiện lên, nhưng không thả tay, mà đặt một cái gối sau thắt lưng Kiều Tâm Uyển, lúc này mới buông cô ra.

Kiều Tâm Uyển thu hồi ánh mắt, cúi đầu, thần sắc hơi mất tự nhiên, tim cũng đập nhanh hơn, cảm thấy như là có một con nai con đang nhảy lung tung vậy, cảm giác này khiến cô chịu không nổi đẩy Cố Học Võ một cái: "Anh tránh ra. Tôi không thích anh ở đây."

Suy nghĩ hai ngày, cô đã hạ quyết tâm phải quên Cố Học Võ, bắt đầu cuộc sống mới. Điều kiện tiên quyết là anh đừng suốt ngày lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô. Nhìn thấy lại phiền.

Cái giọng nói không có chút khiển trách kia, Cố Học Võ nghe chẳng có chút thuyết phục chút nào. Mà lúc này cô cúi đầu, cụp mắt, trên gương mặt từ trước đến nay vẫn luôn xinh đẹp phóng khoáng giờ lại chút na ná thẹn thùng. Không cam lòng, gương mặt diễm lệ vì tức giận mà đỏ ửng, ánh mắt Cố Học Võ hơi mờ mịt. Anh ho nhẹ một tiếng, bắt mình bình tĩnh.

"Kiều Tâm Uyển, cô có thể bình tĩnh chút không?" Bình tĩnh thật sự, không phải nói mấy lời giận dỗi.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển thở sâu, bắt bản thân điềm tĩnh, đừng chịu ảnh hưởng của người này nữa: "Anh cho rằng tôi không bình tĩnh sao? Tôi rất bình tĩnh. Anh tới không phải là muốn đòi lại con à? Tôi nói cho anh biết, không thể được."

Câu trả lời của cô rất cương quyết, rất dứt khoát. Với Cố Học Võ, cô tuyệt không nhượng bộ, càng không thể đem con cho anh.

"Cô nói lời này là không bình tĩnh rồi." Cố Học Võ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không chấp nhận lúc này Kiều Tâm Uyển đang bình tĩnh: "Con là của tôi, không phải vì một câu nói của cô là có thể quyết định tương lai nó. Cô không được phép phủ nhận việc tôi là ba của con."

"Tôi cũng nói rồi, là anh – chính anh không cần con." Cô vẫn nhắc lại lời anh nói, mệt mỏi quá. Kiều Tâm Uyển hơi bực bội, co người, kéo cao chăn định ngủ, chẳng thèm để ý người này.

"Tôi không muốn đòi con cô." Trước đây Cố Học Võ thật chưa từng quyết định này: "Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ dễ dàng tha thứ cho cô đã trộm của tôi một đứa con."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển tức giận, nắm cái gối trên giường ném vào anh: "Anh đi chết đi."

Ai trộm con anh chứ?

"Kiều Tâm Uyển." Bắt lấy cái gối, Cố Học Võ nhìn người trước mắt, thực cảm thấy hiện tại cô căn bản không bình tĩnh, cũng không có lý trí: "Cô nghiêm túc mà nghe tôi nói. Nếu lúc trước cô chịu uống thuốc thì sẽ không có chuyện này xảy ra."

"Đúng vậy. Nếu lúc trước tôi uống thuốc thì anh bây giờ còn có lý do gì tới đây đòi con? Nói trắng ra, anh căn bản là không đủ tư cách."

"Nhưng mấu chốt là cô chưa uống thuốc."

Cố Học Võ không muốn chỉ trích cô, nhưng sự thật đúng là vậy: "Cô đã không uống thuốc, con cũng sinh rồi, cô nghĩ tôi có thể để con cháu của Cố gia lưu lạc bên ngoài à, sau đó còn mang họ người khác, gọi người khác là ba sao? Cô cho rằng làm được sao?"

"Có cái gì mà không thể chứ?" Ngực Kiều Tâm Uyển phập phồng kịch liệt, trừng mắt với Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh có thể ích kỷ thêm một chút nữa không?"

"Đây là ích kỷ hả?" Cố Học Võ phản bác: "Là cô ích kỷ. Sao cô lại cướp đoạt tình thương của ba dành cho con gái."

"Con bé không cần tình thương của ba." Kiều Tâm Uyển nói đến lời này thì có một tia đắc ý, vẫn là con gái ngoan, biết giúp cô: "Anh ôm con thì con khóc, anh không thấy ư?"

Vẻ lạnh lùng từ trước đến nay trên mặt của Cố Học Võ hiện lên một tia xấu hổ. Nhìn sự hả dạ trong mắt Kiều Tâm Uyển, anh chỉ thấy cô như là cô bé đang cố tình gây sự.

"Con bé còn nhỏ." Nói cách khác, khi trưởng thành sẽ không thế.

"Còn nhỏ đã biết thì trưởng thành không giống vậy sao? Anh cho rằng có thể sẽ thay đổi à?"

Tranh luận vấn đề không có ý nghĩa này khiến Kiều Tâm Uyển thấy mệt, phất phất tay, cô không muốn nghe tiếp nữa: "Cố Học Võ, cho dù anh nói thẳng ra, tôi cũng sẽ không đồng ý đưa con cho anh. Cho nên, anh từ bỏ đi."

Không cần phải tiếp tục nói nữa, Cố Học Võ nhìn thần sắc của cô thì hiểu: "Nếu đã như thế, tôi chỉ có thể dùng cách của tôi để giải quyết vấn đề thôi."

"Cố Học Võ, anh có ý gì?" Đôi mắt Kiều Tâm Uyển lập tức trừng lớn nhìn vẻ mặt Cố Học Võ lóe lên sự kiên quyết và âm lãnh: "Cố Học Võ, anh muốn sao?"

Sắc mặt âm trầm của Cố Học Võ, đôi mắt chim ưng mang theo sự thâm thúy không thể nhận ra, nhìn vẻ kinh hoàng trong mắt Kiều Tâm Uyển, trong lòng lại có một chút không nỡ, nhưng cảm xúc này chỉ thoáng qua rất nhanh liền tan biến.

"Tôi muốn đòi lại con gái tôi." Anh có rất nhiều biện pháp có khả năng mang con đi, thậm chí cả đời Kiều Tâm Uyển cũng không thể gặp mặt con. Nhưng anh không muốn làm như vậy. Bởi vì trong đầu thỉnh thoảng hiện lên cảnh Kiều Tâm Uyển trước đây ở phòng sinh đã liều mạng nói câu, bảo vệ đứa bé.

Mấy ngày nay, nghĩ đến con gái, tình cờ cũng sẽ nghĩ đến Kiều Tâm Uyển. Dùng giọng nói yếu ớt để nói ra lời kiên quyết như vậy. Như thế thật rất can đảm, dựa vào cái gì để cô gắng sức thực hiện quyết định này?

Chỉ vì yêu à? Anh hơi khó tin.

Anh có phần nghi hoặc, có phần khó hiểu, cũng có chút khiếp sợ. Tình mẫu tử này anh chỉ thấy qua sách vở. Nhìn thấy ở Kiều Tâm Uyển, trong thâm tâm anh thừa nhận, anh có chút quý trọng. Anh rất ít khâm phục một người, nhưng Kiều Tâm Uyển ngày đó lại khiến anh chấn động.

Cho nên, anh xuất hiện ở chỗ này, dùng kiểu thương lượng với cô định đoạt chính xác vận mệnh tương lai của con gái, nếu cô không nghe, vậy anh cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt.

"Anh không có quyền." Kiều Tâm Uyển muốn khóc. Cắn môi nhìn Cố Học Võ, trái tim anh luôn luôn rất lạnh lùng, rất cứng rắn, nhất là khi đối với cô.

"Tôi có." Đây là sự thật.

"Anh có nghe hay không? Đó là con gái tôi, anh không có quyền cướp đoạt." Kiều Tâm Uyển trừng mắt với anh, gần như muốn xuyên thủng một lỗ trên người anh.

"Cho nên tôi đến bàn bạc với cô." Cố Học Võ nhìn trong mắt cô lóe lên sự thống khổ. Nội tâm hiện ra một tia không đành lòng lại bị anh áp chế: "Kiều Tâm Uyển, bình tỉnh một chút, dùng thái độ của người lớn để giải quyết vấn đề. Không phải như một cô bé."

Cô bé?

Kiều Tâm Uyển lại bị xúc phạm. Nội tâm phẫn nộ cực điểm khiến khẩu khí cô lập tức trở nên gay gắt, trừng mắt với người đàn ông trước mắt: "Cố Học Võ. Tôi cứ là một cô bé, tôi cứ tùy hứng, không lý trí, không bình tĩnh, không đáng yêu chút nào thế đấy, anh không phải đã biết rồi sao? Bây giờ anh kêu la cái gì? Tôi và anh đã ly hôn. Tôi ra làm sao cũng chẳng liên quan chút gì với anh. Anh có nghe hay không?"

Một mạch nói xong, còn hơi thở hổn hển, cô vươn tay chỉ ra ngoài cửa: "Hiện tại, mời anh cút ra cho tôi. Nơi này là Kiều gia, ở đây không chào đón anh."

"Kiều Tâm Uyển." Giây tiếp theo, hai tay Cố Học Võ ôm eo cô, con ngươi đen trầm xuống. Hiện lên vài phần nguy hiểm, khí tức đàn ông mãnh liệt, nhào vào chóp mũi Kiều Tâm Uyển, thân thể run lên, theo bản năng lui phía sau một chút.

"Anh. . . . . ."

28. Chương 28: Đối Với Chị Thật Tốt

"Anh. . . . . ."

Kiều Tâm Uyển muốn lùi ra sau, nhưng lại phát hiện mình không thể lùi. Cô đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường thì có thể lùi đi đâu được chứ? Định nói gì đò liền phát hiện không thể nói được, anh đang ở rất gần cô, khoảng cách gần như vậy khiến cô thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ ràng từng cọng lông mi của anh. Hô hấp có chút gấp gáp, có chút lúng túng. Muốn lùi ra sau, chống hai tay, định âm thầm dịch chuyển sang bên cạnh.

"Kiều Tâm Uyển." Thấy ánh mắt cô mất tự nhiên, anh lại nghĩ cô ghét anh. Hàng lông mày Cố Học Võ hơi nhíu lại, trong lòng có chút dường như là không vui.

"Tôi sẽ không giao con gái cho anh, anh tránh ra." Thật sự rất không thoải mái. Tuy rằng trong lòng cố gắng hết sức bảo mình phải quên anh, nhưng yêu nhiều năm như vậy làm sao có thể nói quên là quên được?

Thậm chí Kiều Tâm Uyển còn nghe được tiếng tim mình đập, hơn nữa càng lúc đập càng nhanh. Cô có chút chịu không nổi.

"Kiều Tâm Uyển."

Cố Học Võ lại tiến lại gần cô thêm một chút, hai người mặt đối mặt, khoảng cách không đến mười cm. Hơi thở của anh nóng rực làm ặt Kiều Tâm Uyển lập tức đỏ tới cực hạn. Cô giơ hai tay lên muốn đẩy anh ra.

"Cố Học Võ, anh tránh xa tôi một chút."

Trong lòng có xấu hổ nhưng phần nhiều là hận. Nếu không có con, không có sự tồn tại của Bối Nhi, thì Cố Học Võ có hết lần này đến lần khác tìm tới cửa tiếp cận cô như vậy không? Căn bản anh vừa nhìn thấy cô là thấy chán, thấy ghét, làm sao mà chịu nhìn cô?

"Kiều Tâm Uyển, tôi muốn con gái."

Cố Học Võ không phát hiện ra sự bất thường của Kiều Tâm Uyển. Với anh mà nói, dùng thời gian nhanh nhất, đạt tới biện pháp tốt nhất, đó mới là chuyện anh phải làm.Tốn thời gian cùng với Kiều Tâm Uyển ở trong này nửa ngày, với anh mà nói, đã là điều rất không bình thường.

"Cố Học Võ, tôi không đồng ý." Con gái lại là con gái. Nói đi nói lại. Anh ta cũng chỉ vì con gái mới đến.

Cố Học Võ nhìn chằm chằm sự tức giận trên khuôn mặt cô. Dáng vẻ đó giống như gà mái bảo vệ gà con, cố chấp đến làm cho người ta đau đầu. Trước kia anh chỉ biết là Kiều Tâm Uyển tùy hứng, thật đúng là không biết cô cũng có thế cố chấp như vậy.

"Tôi biết rồi." Anh cũng không miễn cưỡng, đứng thẳng người nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô nghỉ ngơi đi. Tôi đi trước."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển nhìn thấy anh muốn đi thì nóng nảy. Cố Học Võ tuyệt đối không có khả năng cứ như vậy mà từ bỏ, anh đang tính làm gì đây? Sau này anh sẽ còn ra chiêu gì nữa?

"Anh rốt cuộc muốn thế nào mới chịu buông tha tôi? Buông tha con gái tôi?" Chỉ cần anh đừng đến lằng nhằng để cho cô yên thì cô có thể lùi một bước: "Cố Học Võ, tôi đồng ý với anh. Mỗi cuối tuần anh có thể đến thăm con một ngày, như vậy được chưa?"

Ánh mắt Cố Học Võ dừng ở trên tay cô, hai bàn tay này được chăm sóc kỹ lưỡng, ngón tay rất tròn, nhỏ nhắn thon dài, không thua gì đôi tay trong quảng cáo ở trên TV. Lúc này đôi tay ấy đang run nhè nhẹ, giọng nói có chút đau xót, có chút vội vàng.

Trong đầu anh đột nhiên hiện lên vẻ mặt yếu ớt của Kiều Tâm Uyển ở trong phòng bệnh mấy ngày trước. Cô cứ như thế nắm tay anh, nắm rất chặt, rất nôn nóng, rất đau đớn… Trong lòng anh không hiểu sao lại có chút không đành lòng. Nhìn đôi tay đang cầm tay mình kia mà nhẹ nhàng bỏ ra, vẻ mặt có một tia ngưng trọng.

"Tôi sẽ không từ bỏ con gái mình. Hy vọng cô cân nhắc kỹ càng rồi cho tôi một đáp án."

Anh còn chưa tới nỗi mất nhân tính như vậy. Cô còn đang ở cữ, có chuyện gì thì cứ chờ cô ra tháng rồi nói sau.

"Cố Học Võ." Anh có ý gì? Hay là anh muốn tranh con với cô?

"Cô nghỉ ngơi cho tốt đi." Cố Học Võ lùi ra phía sau một bước, thân hình cao lớn dần dần rời xa, cảm giác áp bách kia lập tức giảm đi một nửa, nhưng vẫn không cách nào làm cho lòng Kiều Tâm Uyển bớt lo âu.

"Anh, anh sẽ không cướp con tôi đúng không? Có đúng không?" Cô phải có một đáp án, một đáp án khiến cô an tâm.

"Không." Anh sẽ không cướp đoạt. Ít nhất tạm thời sẽ không. Cố Học Võ thấy cô dường như là nhẹ nhàng thở ra: "Tôi sẽ đến thăm con gái."

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, muốn nói cái gì nhưng anh đã rời đi. Nhìn thấy cửa đóng lại, tim cô đập có chút mau.

Cố Học Võ. Chẳng lẽ anh không biết, khi nhìn thấy anh là tôi thấy ghét đến thế nào sao? Không, không phải ghét, mà là không muốn nhìn thấy anh. Mỗi lần nhìn thấy anh đều nhắc nhở tôi đã từng ngu dại thế nào. Mà những việc đó cô tuyệt không muốn nhớ lại.

"Cô ơi." Lúc này dì Chu bế bé con vào: "Bối Nhi vừa khóc, chắc là muốn bú."

"Bế lại đây đi." Kiều Tâm Uyển đón con từ tay bà, nhìn con gái bởi vì vừa mới khóc mà khuôn mặt nhỏ nhắn còn phiếm hồng, đôi mắt chớp chớp mang theo chút ẩm ướt, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

Cô cởi áo cho con bú, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của con gái, mới vài ngày đã mượt mà không ít. Ai cũng nói con nít mỗi ngày một lớn. Con gái cũng bắt đầu lớn dần rồi.

Nhưng cô thật sự phải buông tay sao? Nhìn Cố Học Võ cướp đi bảo bối trong lòng cô yêu quý nhất sao? Phải như vậy à? Không, cô không làm được, mu bàn tay bế con hơi ướt, cảm giác âm ấm ấy làm cho cô hoàn hồn, lúc này mới phát hiện, cô đang rơi lệ.

Dì Chu vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn thấy một giọt nước mắt kia liền rút khăn tay đưa cho Kiều Tâm Uyển: "Cô à, không phải tôi nói đâu, phụ nữ còn đang ở cữ thì cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe thật tốt. Nếu cô mà khóc thì sau này sẽ bị bệnh đấy."

Kiều Tâm Uyển không ngẩng đầu, lau khô hai khóe mắt đầy nước. Cô không khóc, cô đây không được khóc. Cố Học Võ. Anh muốn con thì tôi sẽ cho sao? Cho anh một tuần đến thăm một lần đã là sự nhân từ lớn nhất tôi có thể cho anh rồi. Anh tưởng tôi cũng ác độc như anh sao?

Cho cục cưng bú sữa xong, nhìn thấy dì Chu bế con bé đi nghỉ, Kiều Tâm Uyển cũng lùi người về sau tiếp tục ngủ. Cô phải giữ gìn sức khỏe thật rốt. Như vậy những ngày sau này mới có thể đấu một trận với Cố Học Võ.

Về Bối nhi, cô tuyệt đối không thỏa hiệp.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ nhìn thấy Lý Lam xuất hiện trước mặt mình, trong mắt liền hiện lên một cảm xúc không rõ. Nhìn nhìn thời gian, còn mười phút nữa là hết giờ làm việc.

"Có việc gì sao?"

"Không chào đón?" Lý Lam được thư ký thông báo, đi vào văn phòng Cố Học Võ, lúc này nhìn thấy vẻ không vui trên mặt anh, khóe môi giơ lên một độ cong rất đẹp: "Em có việc tới tìm anh thì sao?"

Cố Học Võ nhìn thấy ý cười trên mặt cô, định nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn đứng lên, chỉ chỉ sofa trong phòng làm việc.

"Mời ngồi."

"Cám ơn." Lý Lam ngồi xuống, ánh mắt đảo qua văn phòng. Đơn giản hào phóng, không có chút bài trí dư thừa nào. Văn phòng Cố Học Võ cũng giống như con người anh.

Cố Học Võ không mở miệng, nhìn Lý Lam, cô ta có khuôn mặt rất giống Chu Oánh, nhưng lại là hai người khác nhau. Anh nhăn mày lại, muốn mở miệng thì Lý Lam lại giành nói trước.

"Cố Học Võ. Hình như anh rất không muốn nhìn thấy em." Lý Lam cắn môi, trong giọng nói có một tia ủy khuất: "Vì sao? Em đáng ghét như vậy sao?"

Trầm mặc. Ghét là một loại cảm xúc. Mà anh đối với người xa lạ, cho tới bây giờ vẫn là vô cảm.

"Cho dù em là Chu Oánh thì cũng ghét sao?"

"Cô không có khả năng là cô ấy." Cố Học Võ đối với phán đoán của mình rất tự tin. Từ trước đến nay anh là người rất lý trí. Ở phương diện khả năng quan sát, tốt đến kinh người.

"Được rồi." Lý Lam đứng lên: "Anh đã cảm thấy em không có khả năng là cô ấy, vậy em đi đây."

Thái độ của cô ta làm cho Cố Học Võ trong nháy mắt khó hiểu, đứng lên theo, nhưng không phải muốn tiễn khách, mà là muốn về bàn làm việc.

Lý Lam đột nhiên dừng bước một chút, quay sang nhìn Cố Học Võ: "Anh đã nói em không phải Chu Oánh, vậy em nghĩ em cũng không cần giữ lại đồ anh tặng cho em. Đây, trả lại cho anh."

Sau đó vào lúc Cố Học Võ đang kinh ngạc, trong lòng bàn tay đã có một món đồ gì đó. Lý Lam cười cười với anh, xoay người, rời đi.

Nhìn cái ví tiền rất nhỏ trên tay, Cố Học Võ mở ra, nhìn thấy thứ bên trong thì mở to hai mắt nhìn. Lúc anh ngẩng đầu thì trước mắt đã không còn bóng dáng của Lý Lam. Còn cái vật kim loại trong lòng bàn tay kia lại sáng đến chói mắt.

Lý Lam? Cô rốt cuộc là ai? Vì sao cô lại đưa cho tôi vòng cổ của Chu Oánh? Dáng vẻ giống nhau là trùng hợp, nhưng còn đồ của Chu Oánh thì sao? Cũng là trùng hợp sao?

Trong nháy mắt, Cố Học Võ có vài phần mê muội.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Thủy tinh trong phòng có một người đang ngủ. Sắc mặt có chút tái nhợt, bởi vì nhiều năm không thấy ánh mặt trời mà mất đi huyết sắc. Anh nằm ở nơi đó không nhúc nhích. Trên người cắm đầy ống.

Hiên Viên Diêu nhìn thấy người đang ngủ kia, đôi mắt dài hơi hơi nheo lại: "Anh ta vẫn chưa tỉnh lại sao?"

"Chưa." Quỷ Y nhìn Hiên Viên Diều, vẻ mặt có phần cung kính: "Anh ta có thể kéo dài tới bây giờ mà không chết đã là kỳ công rồi. Nếu có thể tỉnh, thì đó chính là một kỳ tích."

Hiên Viên Diêu nắm chặt tay, trong mắt hiện lên một tia ảo não, nhưng rất nhanh liền biến mất. Nghĩ nghĩ, anh ta thay quần áo đi vào phòng thủy tinh. Đến gần người đàn ông đã ngủ gần nửa năm kia. Khom người xuống, ở bên tai anh ta nói hai câu. Nhìn thấy mặt anh ta vẫn không một chút biến hóa thì vẻ mặt có chút tức giận.

Ra khỏi phòng thủy tinh, anh ta liếc mắt nhìn Quỷ Y một cái: "Tôi có việc phải đi Trung Quốc một chuyến, sau khi tôi đi, cậu nhớ rõ mỗi ngày nói với anh ta hai câu, nói một tháng, nếu anh ta còn không tỉnh, thì cậu đổi câu khác."

"Nói cái gì?" Quỷ Y có chút hiếu kỳ, nghe thấy Hiên Viên Diêu nói thì mở to hai mắt nhìn: "Thiếu gia, cậu. . . . . ."

"Chính là như vậy, cứ theo tôi nói mà làm." Không có tâm tình nhìn người đang ngủ bên trong nữa, Hiên Viên Diêu xoay người rời đi. Tới và đi đều lặng yên không một tiếng động.

Quỷ Y nhìn người đàn ông đang ngủ ở trên giường bệnh kia, ở trong lòng vì anh ta mà chia buồn. Thiếu gia càng ngày càng thích đùa, cho dù chơi đùa người ta đến nửa chết nửa sống mà giờ ngay cả con người ta cũng muốn lấy ra đùa, quả thực là làm cho người ta không nói được lời nào.

Nhưng nếu Hiên Viên Diêu đã nói, thì anh ta cũng chỉ có thể thử một chút. Kết quả như thế nào không liên quan đến anh ta.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

A Long nhìn thấy Hiên Viên Diêu vào cửa thì nhanh chóng đuổi kịp. Hàng tháng sẽ có một ngày Hiên Viên Diêu không muốn nhìn thấy bọn họ, một mình đi ra ngoài. Cũng không biết anh ta đi đâu, làm gì. Nhưng không cho bọn họ đi cùng, bọn họ cũng sẽ không đi theo.

"Thiếu gia."

"Ừ." Tâm tình Hiên Viên Diêu rất xấu. Nửa năm trước anh ta bắn một phát, làm cho Thang Á Nam thiếu chút nữa mất mạng. Trên thực tế anh ta nghĩ anh đã chết. Nhưng không. Anh vẫn còn một hơi thở.

Anh ta đem Thang Á Nam đến chỗ Quỷ Y, nếu mạng Thang Á Nam chưa đứt thì với y thuật của Quỷ Y tất nhiên có thể cứu sống anh. Nếu Quỷ Y cũng cứu không được thì chỉ có thể nói, anh đáng chết. Nhưng Thang Á Nam không chết, cũng không tỉnh. Quỷ Y nói anh mất máu quá nhiều ảnh hưởng đến máu cung cấp đến não nên mới biến thành người thực vật, cả đời cũng sẽ không tỉnh.

Hiên Viên Diêu có chút phiền muộn. Tâm tình vô cùng xấu, đang muốn chọn vài người cùng anh ta đi luyện võ thì Yuki đi ra mang theo một chai nước, trên tay còn cầm một chiếc khăn lau.

Nhìn thấy Hiên Viên Diêu cô liền cung kính gật gật đầu: "Thiếu gia."

Hiên Viên Diêu không nói lời nào, ánh mắt đảo qua mặt Yuki, không còn vẻ nhếch nhác lúc vừa gặp mấy ngày hôm trước, lúc này cô mặc một bộ hầu gái nhìn rất xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, mang theo vài phần sức sống thanh xuân.

"A Long, tôi đã làm xong việc rồi, lát nữa chúng ta sẽ học cái gì?" Yuki cất đồ rồi đi tới trước mặt A Long, vẻ mặt có phần hưng phấn.

Hiên Viên Diêu định đến phòng luyện võ thì hơi dừng bước, nhìn Yuki ở trước mắt mà vươn tay với cô: "Cô lại đây."

Yuki sửng sốt một chút, rất nhanh tiêu sái bước tới trước mặt Hiên Viên Diêu: "Thiếu gia, có chuyện gì?"

"Đi theo A Long học được gì?"

"A?" Yuki nhìn Hiên Viên Diêu, không rõ vì sao anh ta lại hỏi như vậy: "Mới, mới học một ít căn bản."

"Căn bản?" Hiên Viên Diêu nhướng mày, đôi mắt dài lóe lên ánh trêu cợt: "Võ thuật của tôi so với A Long còn lợi hại hơn. Hiếm khi tôi có thời gian, hôm nay tôi sẽ dạy cô."

"Thiếu gia. . . . . ." Đến biệt thự vài ngày, tuy rằng không rõ ràng lắm vị thiếu gia này làm cái gì. Nhưng cô đối với vị thiếu gia này vẫn có hơi sợ, hiện tại anh ta lại nói muốn dạy cô, Yuki có chút chần chờ, ánh mắt ý thức nhìn qua A Long.

Lại không biết ánh mắt như vậy chọc giận Hiên Viên Diêu, khóe môi giơ lên, anh ta đột nhiên nở nụ cười.

"Sao? Không muốn?"

"Muốn. Muốn." Sớm nghe A Long nói qua, ở đây, thiếu gia là lớn nhất. Ngàn vạn lần không được chọc thiếu gia tức giận, Yuki tất nhiên cũng không ngoại lệ. Mắt to chớp chớp, có chút khiếp đảm gật đầu.

"Vậy đi thôi." Hiên Viên Diêu đưa cô tới phòng luyện võ, đưa mắt nhìn A Long: "Các cậu không cần đi theo. Tôi sẽ dạy dỗ cô ta một chút."

"Dạ." A Long không rõ Yuki vừa rồi làm gì đắc tội thiếu gia, nhưng thiếu gia đã quyết định thì không ai dám phản bác. Chỉ có thể là vì Yuki toát mồ hôi, hy vọng thiếu gia thủ hạ lưu tình.

Vào phòng luyện võ, Yuki đứng ở đó, chân tay có chút luống cuống. Hiên Viên Diêu lại như là không thấy sắc mặt cô xấu hổ, đi đến tủ riêng của mình, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

"Thiếu, thiếu gia. . . . . ." Yuki sửng sốt một chút, không rõ Hiên Viên Diêu muốn làm cái gì. Anh ta cởi áo sơmi trên người, sau đó là quần.

Mặt Yuki đỏ lên, nhanh chóng quay đi, muốn chạy nhưng không dám. Trong lòng cô có chút sợ hãi, có chút kinh hoảng. Thân thể thậm chí còn run nhè nhẹ. Khóe mắt Hiên Viên Diêu nhìn thấy bộ dáng của cô, khóe môi giơ lên, động tác gọn gàng thay trang phục luyện võ rồi đi hai ba bước tới trước mặt Yuki.

"Căn bản của cô đến đâu rồi?"

Đứng ở trước mặt cô, lúc này Yuki mới nhìn thấy, thì ra Hiên Viên Diêu muốn thay trang phục luyện võ, ở trong lòng trách mình nghĩ quá nhiều, thiếu gia là ai, sao có thể làm như thế với cô?

"Tôi, tôi vừa mới vừa mới bắt đầu." Sắc mặt Yuki có chút ngượng ngùng. A Long nói căn bản của cô quá kém, chỉ có thể bắt đầu học từ cơ bản.

"Uhm." Hiên Viên Diêu nhướng mày, khóe môi mang theo vài tia nghiền ngẫm: "Vậy thì không bằng tôi dạy cho cô ít thực tế, thế nào?"

"A? Được." Yuki có chút hưng phấn: "Thế nào là thực tế?"

"Ví như……" Hiên Viên Diêu vươn tay ra bắt lấy tay Yuki, đặt ở trước mặt mình: "Giờ tấn công tôi đi."

"Thiếu gia. . . . . ." Yuki bị dọa hết hồn: "Tôi làm sao có thể công kích anh?"

"Đương nhiên là có thể." Vẻ mặt Hiên Viên Diêu rất nghiêm túc: "Cô phải coi tôi là kẻ thù của cô, sau đó nghĩ phải vì ba mẹ của cô mà báo thù. Bắt đầu đi."

"Thiếu gia. . . . . ." Yuki rất cảm động nhìn Hiên Viên Diêu, không ngờ thiếu gia lại không hề giống như cô tưởng tượng.

"Bắt đầu đi." Hiên Viên Diêu ngoắc ngoắc tay với Yuki. Sắc mặt cô nghiêm túc hẳn lên, nhìn Hiên Viên Diêu: "Vậy, thiếu gia, tôi đắc tội."

"Được ——" Bắt chước tư thế đã nhín thấy, Yuki quơ nắm đấm về phía Hiên Viên Diêu. Hiên Viên Diêu vẫn bất động, khi nắm tay của cô tới gần mình, anh ta vươn tay bắt lấy.

Cánh tay vừa xoay một cái, cơ thể nhỏ xinh của Yuki bị anh ta khống chế ở trong ngực.

"Thiếu gia." Phía sau lưng là ngực anh ta, Yuki có chút hết hồn, mặt đỏ hồng: "Anh, anh. . . . ."

"Tiếp tục."

Tiếp tục? Làm thế nào mà tiếp tục chứ? Yuki hoảng hốt bị anh tóm lấy tay, nửa người bị anh ôm, tư thế như vậy, rất rất xấu hổ, càng làm cho cô xấu hổ đến không chịu được. Tuy rằng từ nhỏ lớn lên ở Mĩ, nhưng ba mẹ vẫn đưa cô đi học ở trường nữ, cho nên chưa từng cùng người khác giới ôm nhau.

"Anh, anh buông ra trước đi."

"Nếu cô cũng bị kẻ thù khống chế như vậy, cô cũng muốn bảo hắn buông cô ra sao?" Hiên Viên Diêu trừng mắt, không định buông ra, chỉ có thể nhìn cô gái nhỏ trong ngực, trên người tản ra một hơi thở thanh xuân. Tựa như bánh mì vừa mới ra lò nhìn ngọt ngào ngon miệng.

Hiện tại là làm sao vậy? Đối với một cô gái chưa trưởng thành mà cũng có dục vọng sao? Ánh mắt hơi hơi nheo lại, anh ta nhớ tới sau khi theo Tả Phán Tình về nước, đã lâu rồi anh ta không có phụ nữ.

Yuki không có chú ý tới ánh mắt đang biến hóa của Hiên Viên Diêu, chỉ nghĩ đến lời nói của anh, đúng vậy, nếu là kẻ địch khống chế cô thì sao? Tâm tư vừa động, cô sử dụng những chiêu A Long đã dạy mà công kích lại Hiên Viên Diêu.

Một tay cô bị Hiên Viên Diêu nắm, chỉ có thể sử dụng tay kia, còn chưa đụng tới Hiên Viên Diêu thì gương mặt đã bị anh ta bắt lấy, xoay qua một cái, hai tay đều bị anh ta nắm hình thành tư thế bị anh ta ôm.

Trong mắt Hiên Viên Diêu hiện lên một tia sáng, cúi đầu, hôn xuống đôi môi đỏ mọng mềm mại ngay trước mắt.

Á. Yuki mở to hai mắt nhìn, cảm nhận đôi môi mềm mại đó mà cả hồi lâu nói không nên lời.

Thiếu gia, đây là đang làm cái gì? Anh ta lại hôn mình? Đầu óc ầm ầm rối loạn. Tâm hồn thiếu nữ không ngừng nhảy lên, trong lòng có chút rối loạn……

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cuối tuần.

Tả Phán Tình ở nhà, nhìn mình trong gương, mang thai tháng thứ tám, bụng to như quả bóng lớn vậy. Mà cô cũng càng ngày càng lười biếng. Ngoài đi làm, thì chỉ có ngủ. Cảm giác mình cũng không khác gì heo.

Tâm tình vô cùng buồn bực. Mấy ngày nay Cố Học Văn không ở nhà. Nói là phải đi công tác. Chán muốn chết, công tác cái gì chứ? Cô đã mang thai tháng thứ tám rồi, nếu như sinh con mà không có anh ở cạnh thì cô sẽ giết chết anh.

Trong lòng cô hy vọng Cố Học Văn sẽ mau chóng trở về. Nhưng cũng biết là không có nhanh như vậy. Xem thời gian, Cố Học Văn còn phải hai ngày nữa mới trở về. Trong lòng có chút phiền muộn. Cố Học Văn ơi là Cố Học Văn, anh mau về đi.

Kỳ thật trước kia anh thường xuyên vắng nhà cô cũng không có cảm giác gì. Nhưng từ sau khi cô mang thai, ngày nào cũng có anh ở bên. Lần này không có anh, cảm giác có chút kỳ kỳ. Trong lòng cô cũng hiểu vấn đề là ở mình nên đành thở dài. Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, so với Trịnh Thất Muội, cô đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Nghĩ đến Trịnh Thất Muội, cô lại không thể không lo lắng. Bụng Trịnh Thất Muội càng lúc càng lớn. Đã vài lần cô muốn đưa cô ấy đến Bắc Kinh. Đến lúc sinh cũng có bạn, cô còn có thể mời người chăm sóc cho cô ấy nữa. Nhưng Trịnh Thất Muội lại không cần. Bảo mẹ cô ấy sẽ chăm sóc cô ấy. Còn nói vú nuôi ở thành phố C không có đắt như ở Bắc Kinh, hoàn toàn không cần như vậy.

Cô cũng không có cách nào, đành phải tùy ý cô ấy, hiện tại chỉ hy vọng Thất Thất có thể bình an sinh con. Cô lại nghĩ tới Kiều Tâm Uyển.

Đúng vậy, từ lần trước ở bệnh viện đến bây giờ cũng qua hơn nửa tháng. Không biết cục cưng của chị ấy thế nào. Cô cũng muốn nhìn bé con một chút. Nghĩ là làm. Tả Phán Tình cầm túi xách đi ra ngoài, nhìn cô muốn đi ra ngoài, thím Trương chạy nhanh ra gọi lái xe tới đưa cô đi.

"Cô ơi, cô muốn đi đâu?"

"Đi gặp bạn ạ." Tả Phán Tình phất phất tay. Thím Trương đối với cô rất tốt, mỗi ngày đều đổi các món ăn dễ tiêu hóa cho cô.

Lái xe biết Kiều gia, không cần Tả Phán Tình phải gọi điện thoại hỏi đường, tới Kiều gia, cô nói qua vài câu cùng người giúp việc rồi lên lầu.

Kiều Tâm Uyển nhìn thấy cô đến thì rất bất ngờ, trong mắt tràn đầy kinh hỉ: "Phán Tình, sao em lại tới đây?"

"Vâng." Tả Phán Tình nở nụ cười: "Không chào đón à?"

"Hoan nghênh. Hoan nghênh." Kỳ thật ở cữ là chuyện nhàm chán nhất trên thế giới này. Ngoại trừ ngủ, vẫn là ngủ. Nói hoa mỹ là muốn tĩnh dưỡng cơ thể, kỳ thật so với ngồi tù cũng chẳng khác là mấy.

"Thế nào rồi, cơ thể khôi phục được nhiều chưa chị?" Tả Phán Tình nhìn thấy khí sắc của cô, so với lúc ở bệnh viện thì tốt hơn nhiều, lúc đó sắc mặt còn trắng xanh, hiện tại rất hồng hào.

"Uhm." Ngoài việc tìm dì Chu đến giúp chăm sóc con, Trầm Thành còn cố ý mời một chuyên gia dinh dưỡng, chuyên môn nấu cho cô những món ăn giúp khôi phục sau khi sinh.

Đầu bếp làm cơm đều dựa theo thực đơn chuyên gia dinh dưỡng cung cấp, dinh dưỡng cân đối, hơn nữa hương vị cũng rất ngon, thanh đạm không dầu mỡ.

“Thật tốt.” Tả Phán Tình nhìn hai bên: “Cục cưng đâu? Sao mà không thấy đâu vậy?”

“Cục cưng ở phòng bên cạnh.” Kiều Tâm Uyển vươn tay chỉ chỉ: “Chị thường ngủ không sâu. Mẹ chị sợ ảnh hưởng đến việc chị nghỉ ngơi.”

“Thật tốt.” Vẻ mặt Tả Phán Tình hâm mộ: “Chị hạnh phúc thật, đã sinh con rồi.”

Cô thật đáng thương, còn phải khiêng một cái bụng lớn như vậy.

“Cái gì chứ, em cũng sẽ nhanh sinh thôi mà.” Bụng đã lớn như vậy, chắc cũng chỉ ngày một ngày hai là sinh thôi.

“Em cứ nghĩ đến là sợ.” Tả Phán Tình thè lưỡi, không hề che dấu sự lo lắng của mình: “Người khác sinh có một đứa, còn em tận hai đứa. Đến lúc đó ra sao ai mà biết……”

“Đừng có nói lung tung.” Kiều Tâm Uyển tin Tả Phán Tình cát nhân sẽ có thiên tướng, nhất định không có việc gì: “Kỳ thật rất đơn giản, cũng giống như đẻ trứng thôi.”

“Phì.” Tả Phán Tình cười chết mất, cười đến ngửa tới ngửa lui. Sau đó ngồi thẳng, nhìn khuôn mặt Kiều Tâm Uyển: “Tâm Uyển, em đột nhiên phát hiện chị thật hài hước đó.”

Đẻ trứng, so sánh này thật là mới mẻ. Tả Phán Tình cười nắc nẻ, cảm giác đứa bé trong bụng lúc này đá cô một cái.

“Úi.” Tay xoa bụng, nhìn Kiều Tâm Uyển thè lưỡi: “Em bé kháng nghị chị so sánh nó với trứng đó.”

“Phải không?” Kiều Tâm Uyển nghĩ đến cảnh trước khi sinh, cục cưng cũng ở trong bụng mình chân đá tay vung: “Đúng là còn chưa sinh ra đã rất ngang ngược rồi.”

“Đúng vậy. Em cũng nói như vậy.” Tả Phán Tình cảm thấy máy thai trong bụng lại đạp, lại nhìn Kiều Tâm Uyển: “Nhưng khi sinh con ra, em thấy vô cùng hạnh phúc.”

“Đúng vậy, em không phải là muốn xem có phải giống đẻ một quả trứng hay không đó chứ?”

“Tâm Uyển.” Tả Phán Tình lại không nhịn được mà cười muốn ngất.

“Có chuyện gì mà vui vậy?” Một giọng nói vang lên, Trầm Thành không biết đến từ lúc nào, nhìn thấy Tả Phán Tình cười đến vui vẻ thì đi đến đúng trước giường Kiều Tâm Uyển, vươn một tay đỡ bả vai của cô: “Đang nói chuyện cười gì vậy?”

“Trầm Thành. Chào anh.” Tả Phán Tình gật đầu với Trầm Thành: “Hôm nay không phải đi làm à?”

“Cuối tuần mà đại tiểu thư.” Trầm Thành nhìn Tả Phán Tình: “Cô cũng không đi làm mà?”

“Phải ha.” Tả Phán Tình thè lưỡi, thật đúng là quên. Nhìn thấy Trầm Thành đỡ vai Kiều Tâm Uyển: “Hai người có chuyện muốn nói à? Em đi trước đây.”

“Đừng đi.” Kỳ thật Kiều Tâm Uyển bị Trầm Thành đụng vào mình một chút, trong lòng lại thấy mất tự nhiên. Lại bởi vì có Tả Phán Tình ở trong này nên không có cách nào bỏ tay Trầm Thành ra.

Lúc này nghe thấy Tả Phán Tình định đi, liền giữ chặt tay cô: “Em đã đến rồi thì ăn cơm đã rồi đi. Chị sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị cơm trưa.”

“Không cần đâu?” Tả Phán Tình muốn từ chối, vẻ mặt nhìn Trầm Thành.

“Không sao đâu, Tâm Uyển thích cô. Cô ở lại ăn cơm đi.”

“Như vậy thì tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tả Phán Tình cũng không khách khí với Kiều Tâm Uyển. Kiều Tâm Uyển cười, liếc mắt nhìn Trầm Thành một cái: “Trầm Thành, anh sang phòng bên bế em bé sang đây cho Phán Tình nhìn một chút được không?”

Trầm Thành nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, không nói thêm gì, xoay người đi sang phòng bên bế em bé.

Tả Phán Tình nhìn Kiều Tâm Uyển, gương mặt vẫn tươi cười, còn có một tia tò mò: “Tâm Uyển, Trầm Thành đối với chị tốt quá ha.”

"Cố Học Văn không đối tốt với em sao?" Kiều Tâm Uyển chuyển đề tài. Trầm Thành đối với cô quả thật rất tốt, tốt đến nỗi cô không nghĩ ra cách báo đáp.

Cô từng nghĩ mình có thể lấy anh, ở bên anh. Nhưng Kiều mẹ nói đúng, cô làm như vậy đối với Trầm Thành rất không công bằng. Cân nhắc lại, cô vô cùng rối rắm. Không biết mình phải lựa chọn thế nào.

"Không giống nhau." Cô đang mang thai con của Cố Học Văn. Mà Cố Học Văn lại là chồng cô, anh đối tốt với cô không cần phải nói? Còn Kiều Tâm Uyển sinh con của Cố Học Võ, tuy rằng cô không thừa nhận, nhưng người sáng suốt liếc mắt một cái liền nhìn ra được. Như vậy mà Trầm Thành vẫn có thể che chở chăm sóc cho Kiều Tâm Uyển. Chẳng lẽ không tốt?

À, nhưng nghĩ đến Cố Học Văn lúc ấy nghĩ con có thể là của Hiên Viên Diêu hình như cũng không thay đổi thái độ. Vẫn đối xử với cô rất tốt. Nghĩ như vậy, Tả Phán Tình lại thấy hình như vẫn là Cố Học Văn tốt hơn một chút.

"Nghĩ gì thế?" Kiều Tâm Uyển gọi cô một câu, lại phát hiện Tả Phán Tình đang ngẩn người, điều này làm cho cô có chút bật cười. Lại gọi cô một tiếng.

"À?" Lúc này Tả Phán Tình mới phát hiện mình đang thất thần, có chút ngượng ngùng thè lưỡi. Muốn nói cái gì thì trong phòng lại truyền đến tiếng trẻ con khóc. Còn có tiếng cãi vã. Kiều Tâm Uyển liếc nhìn, Tả Phán Tình rất nhanh đứng lên đi về hướng phòng bên.

Cửa phòng không đóng. Cô nhìn thấy Trầm Thành đứng ở trong phòng, mà đứng đối diện lại là Cố Học Võ. Trên tay Cố Học Võ đang bế tiểu bảo bảo. Lúc này con bé đang khóc rất dữ.

29. Chương 29: Tới Liền Báo Cảnh Sát

Cố Học Võ nhìn sợi dây chuyền trên tay, trong đầu lại hiện lên gương mặt Lí Lam.

Hôm qua Lí Lam cố ý tìm tới cửa, để lại sợi dây chuyền này. Cô ta có ý gì? Anh vẫn chắc chắc Lí Lam không có khả năng là Chu Oánh. Nhưng hiện tại anh đột nhiên không xác định. Nếu Lí Lam không phải Chu Oánh thì làm sao có thể có sợi dây này?

Anh tin Chu Oánh, với cá tính của cô ấy tuyệt đối không thể đưa quà sinh nhật anh tặng cô cho người khác. Thế thì Lí Lam có dây chuyền này chứng tỏ điều gì?

Cô có được khuôn mặt độc nhất vô vị của Chu Oánh, khí tức cũng giống. Giọng nói, động tác… tất cả đều rất giống.

Nếu cô ta là Chu Oánh thì tại sao anh lại có cảm giác như cô đã thay đổi thành người khác? Nếu không phải, vậy cô ta chắc chắn biết Chu Oánh ở đâu, hơn nữa cô ta đã từng sống chung với cô ấy nếu không thì không thể có sợi dây chuyền này.

Những nghi vấn tích dồn lại thành mê cung. Anh không thích cảm giác ấy, muốn thoát ra nhưng lại hiểu rõ bản thân không thoát được.

Trong lòng có phần buồn bực. Anh lấy di động gọi hai cuộc. Tiếp tục cho người thăm dò rõ ràng mọi chuyện về Lí Lam. Tắt điện thoại, ánh mắt anh lại nhìn khuôn mặt phấn nộn hấp dẫn trên màn hình di động.

Đó là ở phòng bệnh, sau khi con gái ngủ, anh đã chụp ảnh con. Lúc đó thấy bộ dáng con ngủ, thực sự cảm giác như được thấy thiên thần nên thuận tay chụp được tấm hình này.

Trong lòng có chút cười nhớ nhung, anh chưa bao giờ là một người dịu dàng. Nhưng với đứa bé vừa mới sinh kia lại không có chút sức chống cự nào, thậm chí còn kích động, muốn cho con bé cả thế giới.

Tất cả ý niệm ấy trong đầu khiến anh an vị không được, cầm chìa khóa xe ra ngoài, hướng đến Kiều gia.

Vừa tới nơi, bà vú vừa thay tã cho Bối Nhi, ôm bé đặt xuống giường.

"Để tôi." Cố Học Võ nhìn thấy, vươn tay đón đứa bé trên tay bà vú: "Tôi ôm con bé một cái."

". . . . ." Bà vú thoáng sửng sốt, cũng không quên lời Kiều Tâm Uyển, cô nói không được để Cố Học Võ bế con.

"Thưa cậu, phiền cậu buông bé ra."

Cố Học Võ không nghe, anh cúi đầu nhìn con gái, khuôn mặt của bé dán vào ngực anh mới một giây đã òa khóc "Oe oe"

Trên mặt có vài phần xấu hổ, Cố Học Võ đối diện với con gái, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

"Cậu à." Bà vú nóng nảy, đứa bé này lại khóc, Kiều Tâm Uyển mà đến thì công việc của bà nhất định sẽ không còn: "Cậu thả bé ra được không?"

Động tác Cố Học Võ ôm con hơi không quen, cứng ngắc, nhưng anh vẫn hết sức cẩn thận che chở sau lưng Bối Nhi, vươn tay khe khẽ vỗ, muốn bảo con đừng khóc.

"Cậu à, Bối Nhi không cần cậu ôm, cậu buông Bối Nhi xuống đi." Dì Chu cũng không còn trẻ, có chuyện gì chưa thấy? Cũng như Cố Học Võ vậy, vừa nhìn là đã thấy chắc chắn lúc trước bỏ rơi vợ con, hiện tại cảm thấy hối hận muốn bắt đầu lại.

Trong mắt Cố Học Võ hiện lên vài phần phiền muộn, biết bản thân nên trả con cho dì Chu, hoặc đặt bé xuống giường, nhưng cảm giác cục thịt trong ngực ấm áp quá khiến anh không hiểu sao không thể buông tay.

"Lão Đại?" Giọng Trầm Thành vang, đứng tại chỗ nhìn Cố Học Võ, trong mắt có một tia khiếp sợ: "Sao anh ở đây?"

"Đến thăm con bé." Cố Học Võ cảm giác con gái còn khóc trong lòng, cũng không nhìn biểu cảm của Trầm Thành.

"Tâm Uyển bảo em bế Bối Nhi đến cho cô ấy." Trầm Thành tiến lên phía trước, vươn tay về phía Cố Học Võ, muốn bảo anh đưa con ình. Hai tay Cố Học Võ vô thức thu lại, liếc mắt nhìn Trầm Thành một cái.

"Trầm Thành, đây là con gái anh." Là con của Cố gia, là con gái anh.

"Lão Đại." Trầm Thành hiểu rõ lời này, có chút lừa mình dối người. Nhưng nghĩ đến thái độ Kiều Tâm Uyển gần đây đều là do Cố Học Võ tạo thành nên ít nhiều cũng giận Cố Học Võ.

"Con là của Tâm Uyển, không liên quan với anh."

Khi Trầm Thành nói, Cố Học Võ rốt cuộc nhướng mày nhìn về phía Trầm Thành, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Không chú ý đến sự ngạc nhiên trong mắt anh, Trầm Thành tiếp tục mở miệng: "Lão Đại. Trả đứa bé cho em."

Sau khi sự kinh ngạc nhất thời đi qua, hai tròng mắt Cố Học Võ khôi phục vẻ bình tĩnh, năm đó trong đại viện, anh đúng là lão Đại, nói sao làm vậy. Giờ cũng vậy, anh không sợ bất kì ai, bất kì chỗ nào, đương nhiên cũng bao gồm Trầm Thành.

"Trầm Thành, cậu muốn đến bên Tâm Uyển, anh không ngăn cản. Song, anh phải nhận con của anh, cậu cũng đừng ngăn cản." Cố Học Võ tùy việc mà xét, anh và Kiều Tâm Uyển đã ly dị. Kiều Tâm Uyển muốn ở cạnh ai, anh không có quyền can thiệp, song con là của anh, anh có quyền.

"Lão Đại." Anh muốn nhận con liền tỏ ý sẽ tiếp tục chạm trán cùng Kiều Tâm Uyển, mà Kiều Tâm Uyển yêu Cố Học Võ đến tận xương tủy nên chỉ cần thấy anh không ngừng xuất hiện là lại không thể quên anh.

Trầm Thành không muốn như vậy, anh ta nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt có chút lên án: "Lão Đại. Trước đây anh đã làm chuyện gì, em không muốn nhắc đến, nhưng con là của Tâm Uyển. Em hy vọng anh có thể buông tay."

"Anh làm gì?" Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt thản nhiên. Cậu ta thật đúng là không biết mình đang làm gì.

"Anh ức hiếp Tâm Uyển, xúc phạm Tâm Uyển, hiện tại cô ấy sinh con anh lại quay lại, anh không biết anh rất quá đáng sao?"

“Quá đáng?” Cố Học Võ muốn cười, con gái trong lòng còn khóc kịch liệt, anh đổi một tư thế, tay ôm con. Ở phía sau nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai con. Để con an tĩnh lại.

Bối Nhi chẳng những không an tĩnh ngược lại còn khóc dữ hơn.

“Lão Đại.” Trầm Thành nhìn bộ dạng bé như vậy thì hết sức đau lòng: “Anh buông tay đi.”

Bất luận là Kiều Tâm Uyển hay Bối Nhi, anh cũng đều buông tay đi.

“Nếu anh nói không?” Cố Học Võ nửa ngẩng đầu lên nhìn Trầm Thành, trong mắt mang theo một tia khiêu khích.

Trầm Thành sửng sốt, nhất thời cũng tìm không được lời mà nói, dì Chu ở bên cạnh ngây người, đoạt đứa bé thì sợ bé bị thương, không đoạt đứa bé thì nó lại khóc, nhìn Trầm Thành cũng không biết phải làm sao đứng tại chỗ bất động. Trong phòng chỉ có thể nghe tiếng Bối Nhi khóc. Mà Tả Phán Tình lúc đi vào cũng nhìn thấy một màn như thế.

“Anh?” Anh ấy sao lại đến đây? Tuy rằng lúc trước cô đoán đứa bé là của Cố Học Võ, song Tả Phán Tình cho tới bây giờ không nghĩ Cố Học Võ sẽ đến thăm con. Người máu lạnh như anh, sao có khả năng thích con nít chứ.

Ớ. Thấy Cố Học Võ trên tay ôm Bối Nhi, phản ứng đầu tiên của Tả Phán Tình chính là: anh ấy không phải giận việc Kiều Tâm Uyển sinh con cho anh ấy, cho nên muốn tới mang con đi đấy chứ?

Cố Học Võ nhìn Tả Phán Tình, trong mắt có một tia kinh ngạc. Ban nãy đi thẳng lên phòng trẻ nên anh không qua phòng bên cạnh thăm Kiều Tâm Uyển, không ngờ Tả Phán Tình cũng tới đây.

“Anh, con bé đang khóc, anh trả nó cho dì Chu đi.” Tả Phán Tình mở miệng, chỉ chỉ dì Chu với vẻ mặt khó xử phía sau anh.

Cố Học Võ nhướng mày, thần sắc có chút không vui, cũng không buông tay.

“Cố Học Võ.” Lúc này Kiều Tâm Uyển cũng đến, vừa tới liền thấy con gái mình khóc oe oe rất dữ, liên tục giãy dụa trên tay Cố Học Võ, vùng vẫy, nhất định không chịu cho Cố Học Võ ôm.

“Anh, anh muốn ôm con gái tôi thế nào? Anh buông con bé ra.”

Cô vọt lên, muốn đoạt lấy con từ tay Cố Học Võ, Trầm Thành giữ tay cô: “Tâm Uyển, đừng kích động. Em còn đang ở cữ mà.”

Kỳ thật, trong tâm tư, anh ta rất sợ Kiều Tâm Uyển tiếp xúc nhiều với Cố Học Võ, chung quy muốn quên một người, không gặp là lựa chọn tốt nhất. Nhưng Cố Học Võ luôn xuất hiện trước mặt Kiều Tâm Uyển thế này thì cho dù cô muốn quên cũng quên không được.

“Anh buông ra.” Kiều Tâm Uyển vùng vẫy mở tay anh ta, vươn tay chỉ vào Cố Học Võ, thần sắc có chút phẫn nộ: “Cố Học Võ , anh đã đồng ý sẽ không đến cướt con rồi mà.”

Cướp? Từ này làm trong mắt Cố Học Võ hiện lên một tia phản đối, nhìn gương mặt kích động của Kiều Tâm Uyển: “Tôi đây là cướp sao? Con gái vốn dĩ là của tôi.”

“Anh. Tên khốn nạn.” Lời anh nói chẳng khác nào thú nhận rằng chuyện muốn cướp con cô là thật. Kiều Tâm Uyển tức giận, vọt tới trước mặt Cố Học Võ vươn tay định đoạt lấy Bối Nhi.

Cố Học Võ lại xoay người, không cho cô bế: “Con bé là con tôi.”

Không phải cô nói không được là sẽ không được. Anh chỉ vô tình sử dụng cách thức như vậy, nhưng thái độ của Kiều Tâm Uyển, Trầm Thành và cả bà vú đều khiến anh thấy khó chịu. Làm như anh là thổ phỉ, cả Tả Phán Tình cũng nhìn anh như vậy. Trong lòng anh rất không vui.

“Cố Học Võ.” Với người như thế, nhiều lời cũng vô nghĩa. Kiều Tâm Uyển cũng không phí võ mồm với anh, trực tiếp động thủ, vươn tay, cố sức ôm Bối Nhi.

Cố Học Võ hoàn toàn có khả năng không thả tay nhưng chỉ vì không muốn con bị thương, cuối cùng vẫn buông lỏng tay ra. Nhìn Kiều Tâm Uyển ôm con gái, cẩn thận bảo vệ bé vào trong ngực, khe khẽ vỗ lưng Bối Nhi, dịu dàng nhẹ dỗ dành.

"Bối Nhi, ngoan, đừng khóc, đừng khóc."Ba con là người xấu, là của nợ. Chúng ta không cần để ý đến anh ta.

Rất thần kỳ, nghe thấy giọng Kiều Tâm Uyển, Bối Nhi liền ngừng khóc, sụt sịt mũi, vẻ mặt đáng thương như vậy, quay đầu đi, cọ cọ trong ngực Kiều Tâm Uyển, đó là phản ứng muốn bú sữa.

Kiều Tâm Uyển tức giận trừng mắt liếc nhìn Cố Học Võ một cái, ôm con gái quay về phòng.

Trầm Thành vẫn bất động, đứng tại chỗ nhìn Cố Học Võ. Ánh mắt có chút chỉ trích: "Cố Học Võ. Em hy vọng anh có thể rời xa Tâm Uyển một chút."

Đây là lần đầu tiên Trầm Thành gọi thẳng tên anh mà không gọi Lão đại. Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt phản đối.

"Có thể, anh có thể không gặp Kiều Tâm Uyển, điều kiện tiên quyết là cô ta trả con lại cho anh."

"Con là của cô ấy." Trầm Thành trừng mắt với Cố Học Võ, lần đầu tiên cảm giác anh quá máu lạnh, quá ích kỉ.

"Anh nói con gái là của anh? Anh có biết Tâm Uyển vì đứa bé này mà trả giá bao nhiêu không? Khi cô ấy vừa mang thai, nôn nghén rất dữ, ăn cái gì ói cái đó. Cả người gầy nhom, dinh dưỡng không tốt, thai nhi bất ổn. Ở trên giường nằm nửa tháng. Ngày ngày truyền dịch."

"Giai đoạn đầu cô ấy mang thai bị thiếu máu, có một lần bác sĩ khuyên cô ấy bỏ đứa bé nhưng cô ấy không chịu. Cô ấy nói đứa bé này là sinh mệnh của cô ấy, cô ấy nhất định phải sinh nó ra. Cố Học Võ. Khi Tâm Uyển chịu khổ anh ở đâu? Khi cô ấy bị thai nhi hành hạ anh ở đâu? Hiện tại con sinh ra rồi, anh nói một câu là anh muốn con bé, anh không cảm thấy anh hơi quá đáng ư?"

Trầm Thành trách mắng, thần sắc tràn đầy oán giận. Cố Học Võ mặt không chút thay đổi lặng im, trong đầu hiện lên lúc ở phòng mổ, vẻ mặt Kiều Tâm Uyển tái nhợt vật lộn mở miệng nói một câu: bảo vệ đứa bé. Trái tim anh dường như có phần xúc động, nhưng . . . . . .

"Cho dù như thế, cũng không thể phủ nhận sự thật đứa bé là con anh."

"Đó cũng là đứa bé Tâm Uyển liều mạng mới sinh được." Trầm Thành không tin được điều mình vừa nghe. Cố Học Võ, anh ta luôn luôn cho rằng anh chỉ lạnh lùng, không ngờ anh lại máu lạnh như vậy.

"Cố Học Võ, anh không thể ích kỉ thế này, xin anh buông tha Tâm Uyển đi."

Tả Phán Tình nghe không nổi nữa. Nghe Trầm Thành nói, đã nghĩ đến lúc bản thân mới vừa mang thai có khoảng thời gian ngắn ngày nào cũng ăn cái gì ói cái đó. Thiếu máu, khó chịu, đủ loại triệu chứng. Bụng mỗi ngày một to, làm cái gì cũng không thuận tiện. Buổi tối ngủ cũng không ngon, bất luận cô nằm thế nào cũng cảm thấy như có một tảng đá đè nơi bụng rất khó chịu.

Những vất vả này, nếu bản thân người mẹ chưa từng trải qua thì tuyệt đối sẽ không hiểu rõ. Còn đàn ông thì khác, cô không nhớ đã từng đọc quyển sách nào đó có nói đàn ông thích một chút, phụ nữ mệt một năm. Nhìn cái tên Cố Học Võ xấu xa này mà xem.

Thân thể bước một bước về phía trước, trừng mắt nhìn Cố Học Võ, đối với vị bác cả này, Tả Phán Tình thực sự ghét đến tận xương tủy.

"Cố Học Võ, anh có nhân tính hay không hả." Ích kỷ, bá đạo, kiêu ngạo, ương ngạnh, hành động của Cố Học Võ quả thực khiến kẻ khác phẫn nộ. "Khi Tâm Uyển với anh chưa ly dị, ngày nào anh cũng hành hạ chị ấy, đối với chị ấy không tốt. Hiện tại hai người đã ly dị, anh còn muốn tới bắt nạt chị ấy. Anh có phải là người hay không hả?"

Cố Học Võ nhìn Tả Phán Tình, thần sắc có chút bất ngờ, muốn nói gì đó, Tả Phán Tình lại tiến về trước một bước, vẻ mặt phẫn nộ: "Anh có biết đối với người mẹ thì đứa con có ý nghĩa như thế nào hay không? Đó chính là bảo bối, người mình quý nhất trong những người mình quý. Cho dù anh không cần chị Tâm

Uyển, muốn ly hôn với chị ấy thì thôi đi. Anh còn muốn cướp đứa bé chị ấy liều mạng sinh ra. Anh hành động kiểu này quả thực đúng là không bằng cầm thú."

Suy cho cùng. Lần đầu tiên Trầm Thành cảm thấy Tả Phán Tình rất đáng yêu. Ở trong lòng kêu một tiếng được, cũng khinh bỉ nhìn Cố Học Võ.

Cố Học Võ sắc mặt khó coi, hai tay nắm chặt thành quyền, Tả Phán Tình cũng không bỏ qua: "Nếu anh đã ly hôn với Kiều Tâm Uyển, vậy đứa con thuộc về ai, sau này ra sao, thì không liên quan đến anh. Anh buông tay đi. Đừng tới quấy rầy một phụ nữ yếu đuối. Như vậy quá xấu hổ, quá vô sỉ."

Tuy rằng anh là bác cả, mặc dù cô nhỏ hơn Cố Học Võ, nhưng Tả Phán Tình cũng sẽ không sợ anh. Người như Cố Học Võ nên để ọi người chỉ chỏ, để mọi người nhổ nước bọt dìm chết đi.

"Phán Tình." Một giọng nói mang theo vài phần bất đồng vang lên. Tả Phán Tình thoáng sửng sốt, quay sang, Cố Học Văn không biết đến sau lưng cô từ lúc nào, đỡ thắt lưng cô, tầm mắt quét qua người cô một vòng.

"Mắng một hơi dài thế này cũng không sợ bất lợi cho việc dưỡng thai à."

"Xì." Tả Phán Tình vuốt ve tay anh, vẻ mặt không vui: "Dưỡng thai cái con khỉ mốc? Anh cứ bênh vực cho người nhà Cố gia."

"Đại tiểu thư." Cố Học Văn nghe không nổi nữa: "Chẳng lẽ em không phải người của Cố gia ư? Lẽ nào em thiên vị người ngoài tới chỉ trích người nhà chúng ta?"

"Đi chết đi. Em chỉ là giúp lý lẽ chứ không giúp tình thân." Tả Phán Tình nói lời này, không quên liếc mắt nhìn trừng trừng Cố Học Võ một cái: "Làm người phải có lương tâm, có đạo đức. Các anh không phải phụ nữ nên có hiểu được phụ nữ mang thai vất vả, khổ sở thế nào sao? Các anh có thể hiểu sao? Con anh nói cướp thì cướp, nói muốn thì muốn, hoàn toàn không đếm xỉa đến cảm giác của người phụ nữ. Chẳng lẽ không phải ích kỷ à? Không phải máu lạnh à?"

"Phán Tình." Đây là chuyện của Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển. Cố Học Văn không tán thành cho Tả Phán Tình tham dự vào.

"Anh đừng có kêu em." Tả Phán Tình thấy Kiều Tâm Uyển rất đáng thương. Một phụ nữ sau khi ly hôn còn phải sinh con của chồng cũ, đó là một loại động cơ gì?

Cô cũng là một bà mẹ, cô chỉ cảm thấy Kiều Tâm Uyển đáng thương. Đối với Cố Học Võ, cô tuyệt không thông cảm.

Tức giận đến trắng bệt cả mặt, cô liếc mắt nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt có vài phần trách móc: "Anh ấy như thế chính là một gã cặn bã."

"Phán Tình." Cố Học Văn nhìn Cố Học Võ thay đổi khí sắc, vẻ mặt có vài phần bất ngờ: "Không được nói vậy."

"Không nói thì không nói." Không nói cũng không thể thay đổi sự thật Cố Học Võ là một gã cặn bã.

"Sao em lại tới đây." Cố Học Võ làm như không thấy sự khó chịu trên mặt Tả Phán Tình. Đối với hành vi mang tính trẻ con này của Tả Phán Tình anh cũng chẳng thèm chấp.

"Em mới về nhà thì không thấy Phán Tình, nghe nói là tới Kiều gia nên em cứ đến đây xem." Cố Học Văn đến bây giờ vẫn không thích Kiều Tâm Uyển, nếu không nể mặt Cố Học Võ năm ngoái ở thành phố C, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua như thế.

Về phần Tả Phán Tình muốn gần gũi Kiều Tâm Uyển, anh còn muốn hơi đề phòng. Ai biết bây giờ Kiều Kiệt đã từ bỏ hay chưa?

Cố Học Võ gật đầu, ánh mắt đảo qua Trầm Thành vẫn không mở miệng, thở dài: "Trầm Thành, anh sẽ không cản cậu ở bên cạnh Kiều Tâm Uyển, cũng hy vọng cậu đừng ngăn cản anh nhận con mình."

"Lão Đại." Trầm Thành tỉnh táo lại, khí sắc như cũ nhìn Cố Học Võ: "Em với Tâm Uyển thế nào, anh không thể quản, suy cho cùng hai người đã ly hôn. Có điều em nghĩ, anh nên cân nhắc một chút cho cảm

giác Tâm Uyển. Nếu trước đây anh không cần đứa bé này, thế thì sau này anh cũng không có tư cách đòi lại."

Cố Học Võ nhìn anh ta, ánh mắt hơi hơi nheo lại: "Em nghĩ thế à?"

"Không riêng gì em, còn có Tâm Uyển." Trầm Thành thay mặt Kiều Tâm Uyển nói: "Em tin cô ấy nghĩ giống em."

Cố Học Võ im lặng, nhưng vẻ u ám trên mặt càng nặng nề. Sau khi liếc mắt nhìn trừng trừng Trầm Thành một cái, lướt qua anh ta, rồi cất bước rời khỏi phòng.

Dì Chu thở mạnh cũng không dám, khí thế ban nãy trên người Cố Học Võ đã hù họa bà. Bà quả thực cũng không biết phải làm thế nào mới tốt. Trầm Thành liếc mắt nhìn dì Chu, vẻ mặt nhịn không được hơi khó chịu: "Dì, lần sau thấy anh ấy thì đừng cho anh ấy vào."

"Tôi . . . . . ." Cũng không phải bà cho vào. Là tự Cố Học Võ vào được đó chứ.

Dì Chu thấy oan uổng, Tả Phán Tình cho bà ý kiến: "Dì Chu, cháu bảo này. Lần sau anh ta đến ôm con, dì trực tiếp báo cảnh sát, nói có người bắt cóc."

"Phán Tình." Cố Học Văn nghe không nổi nữa, dù sao cũng là người Cố gia sao có thể như vậy?

"Vốn là vậy mà." Hừ. Tả Phán Tình trừng mắt với Cố Học Văn. Nghĩ tới chuyện khác: "Anh không phải nói ngày mai về à? Sao hôm nay lại về?"

"Nhớ em." Cố Học Văn chỉ cần nghĩ đến trong bụng Tả Phán Tình có hai bé con thì cảm thấy đủ loại run như cầy sấy. Nhất là cá tính Tả Phán Tình.

"Em nhìn em xem, không an phận chút nào, anh mới vắng nhà hai ngày thì em đã chạy lung tung."

"Chạy lung tung chỗ nào?" Tả Phán Tình xem thường anh, không thừa nhận lời chỉ trích này: "Em đến thăm bé. Hơn nữa, em còn muốn thỉnh giáo Tâm Uyển kinh nghiệm làm mẹ mà."

"Đi thôi." Cố Học Văn ôm thắt lưng cô ra ngoài: "Còn kinh nghiệm làm mẹ, có vấn đề thì em hỏi mẹ là được rồi?"

"Không giống." Chị ấy vừa sinh con sao có thể giống với người đã sinh con trước đây chứ? Tả Phán Tình tuy rằng nói như vậy, nhưng sau khi nghe Cố Học Văn nói cũng theo anh rời khỏi Kiều gia.

Kiều Tâm Uyển đang cho con bú, cửa chưa đóng, cô có thể nghe giọng nói từ phòng bên cạnh truyền đến. Lòng có chút bồn chồn, có chút phiền muộn, nhìn bộ dạng của Cố Học Võ, thể hiện rõ không muốn buông tay. Nói như vậy, cô phải làm gì bây giờ?

Cục cưng trong ngực không mở mắt. Bú ngon lành, cảm giác no rồi, thả tay ra, đập đập vài cái, con mắt chớp chớp rồi lại ngủ.

Kiều Tâm Uyển định gọi bà vú sang bế con đi. Nhưng lúc này Cố Học Võ lại trở vào. Vừa khéo thấy cô còn mở rộng vạt áo, bộ ngực tuyết trắng bởi vì vừa mới sinh con, lại trong thời gian cho con bú nên có vẻ vô cùng no đủ. Nụ hồng vừa được con mút qua, phần trên vẫn dính một lớp ẩm ướt. Ánh mắt anh ngẩn ra.

"Anh . . . . ." Kiều Tâm Uyển xấu hổ. Không nghĩ tới Cố Học Võ chưa đi lại còn đi vào đây, cô vội vàng kéo áo lên. Vẻ mặt xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn Cố Học Võ.

"Anh tới làm gì?"

Cố Học Võ vẫn không quay mặt đi, nhìn động tác Kiều Tâm Uyển cấp tốc kéo áo. Không hiểu sao lại có vài phần không vui, người phụ nữ này có cần phải vậy sao?

"Cũng không phải chưa từng thấy, che cái gì?"

Vì thái độ ban nãy của Trầm Thành, Cố Học Võ khiêu khích mở miệng. Nếu anh nhớ không lầm, Kiều Tâm Uyển từng mặc đồ ngủ gợi cảm ở trước mặt anh dụ dỗ.

"Anh cút xéo." Kiều Tâm Uyển bị anh chọc tức, đặt con gái mình lên giường, cúi đầu kéo áo: "Anh đến làm gì? Kiều gia không chào đón anh, anh có thể đi."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ nhìn vẻ mặt cô xấu hổ và giận dữ, có lòng tốt bỏ qua cho cô: "Tôi muốn nói cho cô biết. Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ con."

"Tôi cũng thế." Cô cũng dứt khoát sẽ không bỏ con. Kiều Tâm Uyển đối mặt với Cố Học Võ, thần sắc căm hận khủng khiếp.

"Được. Nếu đã như thế này, vậy không còn gì để nói."

Cố Học Võ cũng không quấy rầy, cuối cùng liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, xoay người rời khỏi.

Ra cửa phòng thì thấy Trầm Thành, ánh mắt anh ta nhìn anh mang theo vài phần không tán thành. Ánh mắt lạnh lẽo như thế có lẽ lần đầu tiên thấy ở Trầm Thành.

Cố Học Võ cùng anh ta nhìn nhau một hồi, rồi cũng không để ý tới, lướt qua anh ta trực tiếp bỏ đi.

Ra khỏi cửa Kiều gia, Cố Học Văn cẩn thận đỡ Tả Phán Tình lên xe, vẻ mặt dịu dàng: "Em cẩn thận một chút."

"Biết rồi." Tả Phán Tình sờ sờ bụng: "Mấy ngày nay cục cưng biết anh vắng nhà nhưng vẫn nghe lời."

"Ừ." Cố Học Văn gật đầu: "Con trai anh đương nhiên biết làm thế nào chăm sóc mẹ."

"Xì. Không biết xấu hổ." Tả Phán Tình xem thường anh: "Cái gì mà con trai của anh. Anh chỉ biết đến con trai thôi à? Em thấy con gái Tâm Uyển cũng rất đáng yêu. Em muốn sinh con gái."

"Được, được, được. Sinh con gái. Sinh con gái." Cố Học Văn lên xe, cũng hết cách với cô: "Anh cũng thích con gái nên sinh con gái cũng được."

"Giả vờ." Hai người cười cười ồn ào lái xe, cũng không có chú ý Cố Học Võ vẫn ngồi ở bên cạnh đưa mắt nhìn họ.

Cố Học Võ nhíu mày. Nghĩ tới lời vừa rồi Trầm Thành nói. So với Tả Phán Tình được Cố Học Văn chăm sóc có lẻ Kiều Tâm Uyển có chút gian nan cùng bất lực hơn. Có phải cũng bởi vì thế mới khiến cô cứ giống như gà mái bảo vệ con gà con mà che chở cho con vậy không?

30. Chương 30: Không Dám Tin

Nếu cô không chịu buông tay, anh làm sao có được con gái? Chẳng lẽ chỉ có thể từ bỏ sao?

Suy nghĩ sau đó dừng lại, môi anh mím chặt, vẻ mặt có vài phần ngưng trọng. Ánh mắt lại nhìn lên cửa sổ phòng của Kiều Tâm Uyển, cuối cùng anh không nói gì, bước đi.

Yuki bỏ cây lau nhà xuống, đưa mắt nhìn phòng khách. Công việc của cô không nhiều chỉ có quét dọn biệt thự.

Nói nhiều không nhiều, nhưng nói ít cũng không ít. Bởi vì biệt thự của Hiên Viên Diêu rất lớn, muốn quét dọn sạch sẽ, cũng không phải là việc đơn giản. Không ai ghé qua, trong biệt gần như đều rất lặng lẽ, mọi người ngày nào cũng đều làm việc của mình. Làm xong việc thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Yuki trở lại căn phòng nhỏ của mình. Đây là dãy mấy căn phòng nhỏ ở mặt sau của biệt thự, bên trong ngoại trừ cô, còn có mấy người khác làm việc trong biệt thự. Có đầu bếp, có người làm vườn, còn có mấy người giúp việc khác.

Ngồi trên giường ở trong phòng, Yuki có chút không ngủ được. Tay không tự giác xoa xoa môi. Trong đầu hiện lên cảnh cô hôn Hiên Viên Diêu ngày hôm qua.

Môi của anh ta rất mềm. Cơ thể anh ta có một mùi xạ hương dễ chịu.

Tim lại đập nhanh hơn, nghĩ đến lúc sau khi buông cô ra, cô lại ngây ngốc hỏi anh ta: vì sao?

Đúng vậy, anh ta vì sao lại hôn cô.

Hiên Viên Diêu cười nhạt, đôi mắt hẹp dài hiện lên vài phần bỡn cợt: "Đây là tiền học phí. Bổn thiếu gia tự mình dạy cho cô, cô không có thể không trả học phí?"

"Hả?" Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng, Hiên Viên Diêu lại bày ra một khuôn mặt nghiêm chỉnh: "Đến đây. Tôi sẽ dạy cô, làm sao để tấn công người khác."

Cô căn bản còn đang chìm trong nụ hôn kia vẫn chưa phục hồi tinh thần lại. Cô mới vào lớp 10. Cũng xem qua mấy cuốn tiểu thuyết về tình yêu. Ngẫu nhiên cũng sẽ ảo tưởng đến cảnh mình gặp được bạch mã hoàng tử.

Chính là, Hiên Viên Diêu. . . . . .

Anh ta rất đẹp trai, rất cao lớn, rất xuất chúng và lạigiàu có.

Còn cô chỉ là một cô bé mồ côi. Yuki một chút cũng chưa từng nghĩ, nếu đổi là người bình thường gặp phải tình huống giống như cô thì có phải sẽ bảo cô đi báo công an. Hay là có thể nói, có chút đồng tình sợ hãi hay là tâm tình khác?

Ít nhất không phải là bình tĩnh như vậy. Quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không bình thường.

Cửa phòng có tiếng người gõ cửa. Khuôn mặt ALong vô cảm đứng ở cửa: "Yuki. Thiếu gia tìm cô."

"Hả?" Yuki đứng lên, có chút mơ màng nhìn người đang đứng: "Thiếu gia tìm tôi?"

"Ừ. Đi theo tôi." A Long không rõ vì sao hôm nay thiếu gia có hứng tìm Yuki. Hắn ta chỉ là người nhắn tin nhưng mà trong lòng cũng rất tò mò.

Yuki đi theo phía sau ALong, vẻ mặt có chút bất an: "Thiếu gia tìm tôi có chuyện gì?"

"Không biết." A Long lắc đầu, Yuki cũng không hỏi tiếp, đi theo anh ta lên đến lầu ba. Cô biết nơi này, cả tầng đều là chỗ ở của Hiên Viên Diêu, không cho phép người khác tiến vào.

A Long để cô vào trong. Anh ta đứng ở ngoài cửa, ỏ phía sau đóng cửa lại, Yuki hoảng sợ, muốn xoay người, ánh mắt lại nhịn không được nhìn về phía trong phòng.

Bên trong không có ai.

"Thiếu gia?" Thiếu gia không phải cho người gọi cô đến sao?

"Cạch." Cửa phòng tắm mở ra. Hiên Viên Diêu chỉ quấn khăn tắm quanh hông liền bước vào. Trên khuôn ngực to lớn của anh, còn đọng nước, tóc cũng ướt sũng. Trên vai khoác một cái khăn mặt.

Nhìn thấy Yuki vào cửa, anh ta đến bên giường ngồi xuống, ngoắc tay gọi cô: "Lại đây."

Yuki đứng ở nơi đó, có chút chần chờ, không dám cử động. Không biết Hiên Viên Diêu muốn làm gì.

"Lại đây, giúp tôi lau tóc." Hiên Viên Diêu đem khăn mặt đưa cho cô. Yuki nhẹ nhàng thở ra. Cảm thấy mình suy nghĩ nhiều quá.

Hay là, kỳ thật nội tâm lại mong chờ?

Vừa bước tới trước mắt Hiên Viên Diêu, cô nhận lấy khăn mặt trên tay anh ta, bắt đầu lau tóc cho anh ta.

Vừa mới tắm nên trên người anh ta có mùi sữa tắm dễ chịu. Yuki nghe được tiếng tim mình đập thật mạnh, đập rất nhanh.

Động tác trên tay rất nhanh, có chút không thuận, cô chưa từng làm việc này. Lau tóc cho đàn ông. Loại cảm giác này rất mập mờ, thực sự làm cho cô xấu hổ không biết làm sao.

Trong lòng cô cũng hiểu, Hiên Viên Diêu thiếu gia, là chủ nhân của biệt thự này, côphục vụ anh ta như vậy cũng là bình thường.

Tóc lau được nửa. Hiên Viên Diêu chỉ chỉ vào cái ngăn kéo ở tủ đầu giường: "Trong đó có máy sấy tóc, lấy lại đây sấy giúp tôi."

"Vâng." Yuki nghe lời đi lấy máy sấy tóc, cắm điện, giúp Hiên Viên Diêu sấy tóc.

Động tác của cô rất nhẹ, giống như sợ Hiên Viên Diêu bị đau.

Rốt cục, tóc Hiên Viên Diêu đã sấy xong, cô chỉ cảm thấy hơn mười phút ngắn ngủi này dài giống như một thế kỷ vậy.

Nhẹ nhàng thở ra, cô xoay người muốn lấy máy sấy tóc rời đi, lại không để ý dây điện của máy sấy tóc trên mặt đất mà dẫm lên khiến người bị mất cân bằng, ngã về phía sau.

"A."

Cô không nhịn được kêu lên, hai tay theo bản năng vung lên muốn lấy lại thăng bằng.

Một đôi bàn tay to vào lúc này đỡ lấy thắt lưng của cô, ổn định người cô để cô không bị ngã xuống.

"Cám ơn." Côtheo bản năng nói lời cảm ơn. Ngẩng đầu mới phát hiện, người giúp đỡ mìnhchính là Hiên Viên Diêu. Mặt lập tức đỏ lên, lòng bàn tay cầm lấy tay anh ta nóng như sắp bỏng.

Bàn tay như điện giật nhanh chóng giật về, lại phát hiện mình đang ngồi trên đùi của Hiên Viên Diêu.

"Thiếu gia." Anh ta vì sao không buông cô ra?

Hiên Viên Diêuliếc nhìn Yuki, vẻ mặt cô kinh hoảng bối rối khiến anh ta cảm thấy có chút vui vẻ.

Cô gái này còn rất ngây thơ, như là một trái táo xanh. Ăn vào sẽ có chút chua. Nhưng mà, bộ dạng này lại thú vị. Cúi đầu, không quan tâm hôn lên môi của cô. Mang theo vài phần **.

Không tồi. Hương vị không tệ, giống như hôn cô lần trước, ngây ngô, hương vị ngọt ngào.

Bàn tay to gian tà dò xét cơ thể của cô, Hiên Viên Diêu không thấy hành động của mình là quá mức. Đàn ông trong lòng không thích ôm phụ nữ lớn tuổi, hơn nữa, Yuki đã mười sáu, cũng không tính là nhỏ, ở cái đất Mĩ phóng khoáng này chắc là cũng có kinh nghiệm?

"Uhm" Thiếu gia đang làm cái gì? Yuki luống cuống. Cô giãy dụa muốn đứng lên, nhưng mà sức lực của Hiên Viên Diêu hoàn toàn không phải cô có thể phản kháng.

Cô muốn kêu cứu mạng. Môi bị Hiên Viên Diêu lắp kín.

Cô không mở miệng được, nói cũng không được. Nhưng mà cảm giác ngạc thở làm ặt cô đỏ bừng.

Hai tay muốn đẩy Hiên Viên Diêu ra,nhưng khi chạm tới da thịt nóng bỏng của anh ta liền thu tay lại.

"Ah. . . . . ." Không được. Thiếu gia, buông ra.

Hiên Viên Diêu lúc này không có khả năng buông tay, giống như đồ ngon tới tay. Tuy rằng hơi chua, nhưng mà ăn nhiều sẽ ngọt, thỉnh thoảng ăn chua một chút xem như kích thích vị giác.

Ở bên ngoài lớp quần áo hiển nhiên không đủ thỏa mãn. Bàn tay to tham dò vào bên trong quần áo của cô. Người ở dưới thân có hơi run rẩy, Hiên Viên Diêu cảm thấy bụng có chút trướng đau.

Đã lâu rồi cuộc sống của anh không có ham muốn, thực sự là không có khoa học.

Động tác thành thạo cởi bỏ quần áo của người đang trong lòng, môi lưỡi vẫn còn dây dưa với củacô. Bàn tay to ôm xoay người cô, thoải mái đem cô áp chế dưới thân.

Tiếp tục hôn xuống phía dưới.

"Thiếu gia, không được. . . . . ." Yuki sợ hãi. Cô chỉ mới mười sáu tuổi, chưa từng có trải qua việc này. Giọng nóiphát ra không có một chút ý nghĩa nghiêm khắc. Chữ không được đó, ngược lại như là mời.

Hiên Viên Diêu bị âm thanh này làm cho hưng phấn, ác ý cắn vào bông hoa mai của cô, không tồi, tuổi tuy rằng nhỏ, nhưng mà chỗ đó lại tuyệt đối không nhỏ. Lớn nhỏ vừa phải, xúc cảm không tồi. Ngẩng đầu, ánh mắt hẹp dài mang theo dục vọng nhìn về phía Yuki.

"Gọi lại một tiếng."

Cái gì?

"Thiếu gia. Không được. . . . . ." Cô rất sợ, Yuki đẩy Hiên Viên Diêu muốn cho anh buông cô ra. Khóe môi Hiên Viên Diêu cong lên, bàn tay to bắt đầu ở trên người côtàn bạo.

"Gọi lại." Giọng nói của cô không tệ, anh ta thích nghe.

"Không được. Thiếu gia. . . . . ." Yuki bị anh ta dọa, muốn chạy trốn. Thân người Hiên Viên Diêu gắt gao ép đến người cô, cô căn bản trốn không thoát.

"Không được." Giọng của cô đã bắt đầu sụt sịt. Cô mới mười sáu tuổi.

"Tít tít" Di động lúc này vang lên hai tiếng. Hiên Viên Diêu trong mắt hiện lên một tia không vui, nhưng vẫn vươn tay cầm lấy điện thoại ở đầu giường, tay kia thì đặt trên ngựcYuki nắn, niết.

Nhìn thấy dãy số kia, trong lòng bàn tay căng thẳng, Yuki nhịn không được kêu lên: "A. . . . . ."

"Alo." Hiên Viên Diêu nghe thấy giọng điện thoại bên kia, mi tâm nhướng lên: "Tôi đến ngay."

Đứng dậy nhanh gọn, Hiên Viên Diêu đi đến trước tủ quần áo, cái khăn tắm cũng rơi xuống. Yuki còn chưa theo kịp tình huống, tự nhiên nhìn thấy thân thể của Hiên Viên Diêu, mặt đỏ lên, xoay mặt đi.

Hiên Viên Diêu lại không hề có cảm giác, rất nhanh mặc quần áo, rời đi. Từ đầu tới cuối cũng không có liếc nhìn Yuki một cái.

Để lại Yuki nhìn cánh cửa đóng lại, qua nửa ngày tinh thần vẫn chưa quay về.

Thiếu gia đi rồi? Cứ như vậy đi sao? Buông tha cho cô?

Cô cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà vì sao, trong lòng đã có chút mất mát.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Trịnh Thất Muội tạm biệt mấy em sinh viên làm thêm, nhìn các cô rời khỏi cửa hàng. Lấy sổ sách trong ngày ra tính toán. Trong khoảng thời gian này việc buôn bán rất tốt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, muốn kiếm tiền mua sữa cho con cũng không phải quá khó.

Nhưng mà đợi cho đến lúc sinh thì còn có chút phiền toái. Trong tháng lo cho đứa nhỏ, ít nhất hai tháng không thể đến cửa hàng. Mẹ muốn chăm sóc cho cô, cô đang suy nghĩ, nếu không thì phải thuê một người giúp?

Lần trước Ôn Tuyết Phượng cố ý đến thăm cô. Nếu không sợ phiền phức lúc Ôn Tuyết Phượng rảnh rỗi thì sẽ đến trông cửa hàng. Nhưng mà có chút ngài ngại, dù sao nhà Tả Phán Tình cách nơi này không gần.

Thật là có chút rối rắm. Quên đi, không nghĩ nữa. Đem đồ đạc sắp xếp gọn lại. Vác cái túi nhỏ trên người. Lúc kéo cánh cửa xuống thì có chút cố sức.

Đáng ghét. Lần trước gặp chủ nhà lại quên nói. Phải nói ông ấy đổi một cái cửa khác. Cửa này thật sự khó đóng muốn chết.

Lúc này than van cũng vô dụng. Vươn tay dùng sức kéo cửa xuống, cái bụng lại vào lúc này chuyển động. Đây là cục cưng kháng nghị sao?

Trịnh Thất Muội muốn cười nhưng mà cười không nổi. Một đôi bàn tay to lúc này dùng sức kéo cửa xuống một cái, lại dùng chân giẫm lên.

Cửa đã đóng lại.

"Cám ơn." Trịnh Thất Muội vô cùng cám ơn, quay đầu nhìn người đến. Liếc mắt một cái, cô liền sửng sờ bất động ở đó. Môi hơi hơi giương lên, vẻ mặt có một tia không thể tin được.

31. Chương 31: Không Thể Tin Được

Trừng mắt, cứ tưởng người trước mặt sẽ biến mất như chưa từng gặp. Thế nhưng không. Anh vẫn ở đó, đèn đường từ phía sau anh hắt lại một vầng sáng mông lung. Vóc dáng ấy vẫn cao lớn rắn rỏi như trước.

Áo sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu đen, phong cách nhất quán của anh. Điều duy nhất khác biệt chính là vết sẹo trên mặt anh đã không còn khiến anh nhìn càng đẹp trai. Lúc này, con mắt thâm thúy của anh nhìn chằm chằm gương mặt Trịnh Thất Muội, trong đôi mắt đó chỉ là yên lặng.

Đêm chưa khuya. Trên đường vẫn còn rất nhiều xe qua lại. Thỉnh thoảng cũng có người đi đường lướt qua hai người, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Trịnh Thất Muội. Cô thử chìa tay, chạm vào hai má người trước mắt. Có hơi ấm, cơ thể cô đụng tới là thật, không phải cô đang nằm mơ, không phải cô đang hoang tưởng.

Trong lòng nổi lên từng trận chua sót, từng chút từng chút một. Cô xúc động muốn khóc. Để mình không bật khóc mà tay cô bịt chặt lấy miệng, nhưng vẫn không thể ngăn hốc mắt nóng lên từng cơn. Rất nhanh, nước mắt liền làm mờ tầm nhìn cô. Cô liều mạng nháy mắt, muốn lờ đi cảm xúc đó, nhưng cũng nhịn không được.

"Tháng Á Nam . . . . ." Giọng nói nghẹn ngào, có vài phần vỡ vụn. Cô đột nhiên dùng sức vươn tay, ôm chặt lấy người đàn ông trước mắt.

"Tháng Á Nam." Cô cất giọng nói có một chút run rẩy.

Anh chưa chết? Trời ạ, anh vậy mà chưa chết? Cô rất bất ngờ, cũng rất vui mừng.

"Á Nam, Á Nam." Hơi thở quen thuộc của anh, bờ vai rộng lớn, đã từng là nơi cô nương tựa. Cô yêu người đàn ông này. Nửa năm, trong khoảng thời gian nửa năm này, cô không ngày nào không nghĩ về anh. Đôi khi, cô cảm thấy mình rất kỳ quái. Nhưng chuyện tình yêu vẫn luôn vô lý như thế.

Cô vẫn cho rằng Tháng Á Nam đã tổn thương cô, nhưng lấy một quan điểm khác mà nghĩ thì thật ra là anh đang bảo vệ cô. Đêm khuya trong những cơn mơ, khoảng thời gian ngắn ngủi hai người chung sống, những rung động tình cờ lại tái hiện. Sự dịu dàng lơ đãng của anh cũng giống như giấc mơ cứ quanh quẩn trong đầu.

Cuối cùng chính là khi anh trúng đạn, bất luận là lần thứ bao nhiêu cũng đều khiến cô khóc trong mơ mà tỉnh giấc, về sau cô bắt bản thân phải tập thói quen chấp nhận. Chuyện anh đã rời khỏi thế giới này là sự thật.

Nhưng trời ạ, anh vẫn chưa chết. Vui quá, thật sự rất vui. Cô vươn tay ôm chặt, cũng không quan tâm bụng mình ở trong vòng ôm đang khó chịu, nếu là giấc mơ thì hãy để giấc mơ này kéo dài một chút đi.

Điều khiến cô bất ngờ chính là Tháng Á Nam giật cô ra, ánh mắt nhìn cô hơi mê muội, hơi khó hiểu, hơi xa lạ. Sau đó anh lui ra phía sau một bước, xoay người định rời đi.

Trịnh Thất Muội luống cuống, cấp tốc nắm tay anh, vẻ mặt khiếp sợ: "Á Nam, anh muốn đi đâu?"

"Buông tay." Giọng Thang Á Nam mang theo vài phần tựa hồ khó chịu. Anh không thích người khác đụng tới anh. Người phụ nữ này đụng vào mặc dù không làm cho anh thấy ghét, song anh vẫn không thích.

"Á Nam?" Trịnh Thất Muội hoàn toàn không thể tưởng tượng. Tháng Á Nam đã trở lại, vẫn là khuôn mặt băng sơn như thế, nhưng trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, không chút dao động.

"Anh nhìn em đi, em là Trịnh Thất Muội đây, Tiểu Thất đây. Anh nhìn em này."

Tầm mắt Thang Á Nam dừng ở trên mặt cô, quan sát cô từ đầu đến chân một lần, cuối cùng dừng ở cái bụng của cô. Mi tâm nhíu chặt, giật tay cô ra, xoay người rời khỏi.

"Á Nam."

Trịnh Thất Muội nhìn bóng dáng anh định đuổi theo thì một bóng người đã chắn trước mặt cô, cô nhìn người tới, dĩ nhiên là Hiên Viên Diêu.

"Anh. Sao anh ở đây?" Nhìn anh ta, Trịnh Thất Muội theo bản năng vẫn có vài phần sợ hãi. Anh sẽ không muốn tới truy sát Thang Á Nam chứ?

"Anh ta mất trí nhớ rồi." Hiên Viên Diêu trong lòng hơi buồn bực, không phải bởi vì sự đề phòng và sợ sệt trong mắt Trịnh Thất Muội, mà là vì anh ta kì thực không thể tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện cẩu huyết thế này: "Anh ta không nhớ cô đâu."

"Anh nói cái gì?" Trịnh Thất Muội chấn kinh, ánh mắt nhìn sang bên kia, bóng dáng Thang Á Nam bên lề đường leo lên một chiếc Mercedes-Benz. Cô nắm áo Hiên Viên Diêu, trong mắt tràn đầy phẫn nộ: "Tại sao? Tại sao anh ấy mất trí nhớ?"

Hiên Viên Diêu nhìn vẻ kích động trên mặt cô, không biết phải trả lời thế nào. Một tuần trước, Quỷ Y báo Thang Á Nam đã tỉnh. Anh ta chạy tới trước tiên, nhưng Thang Á Nam lại không có chút ấn tượng nào với anh ta. Anh cũng không nhận ra bản thân. Cũng không biết mình là ai, mọi thứ cũng không hiểu, không nhớ.

Anh ta nói Thang Á Nam là anh em của anh ta, nhưng vẻ mặt Thang Á Nam mờ mịt, rõ ràng là không tin. Anh ta cũng chẳng còn cách nào đành phải dẫn anh tới thành phố C. Vừa rồi, anh ta để Thang Á Nam xuống xe trước, đi giúp Trịnh Thất Muội đóng cửa. Anh ta tưởng Thang Á Nam thấy Trịnh Thất Muội sẽ nhớ ra, nhưng không, căn bản Thang Á Nam đã quên hết. Quên sạch sành sanh.

Theo cách nói của Quỷ Y là đại não mất máu quá lâu làm ảnh hưởng tới thần kinh trí nhớ cho nên mới mất trí nhớ.

Cái mông ấy. Anh ta bất chấp cái gì ảnh hưởng hay không ảnh hưởng.

Trong mắt anh ta lóe lên sự rối rắm, không tránh được đôi mắt Trịnh Thất Muội, cô buông lỏng tay ra, ánh mắt nhìn Thang Á Nam ngồi trong xe chờ Hiên Viên Diêu: "Tôi van anh, giao anh ấy cho tôi, được không?"

"Trịnh Thất Muội." Hiện tại không phải anh ta có cho hay không. Mà là: "Thang Á Nam không nhớ cô. Cô khẳng định. . . . . ."

"Tôi khẳng định, tôi khẳng định." Cái nắm tay của Trịnh Thất Muội quá chặt, Thang Á Nam chưa chết, có niềm vui nào lớn hơn niềm vui này chứ?

"Tôi van anh, để anh ấy ở lại, tôi sẽ chăm sóc anh ấy. Được không?"

"Không được." Hiên Viên Diêu liếc mắt nhìn trừng trừng bụng cô: "Cô còn đang mang thai, làm sao mà trông nom Thang Á Nam được?"

"Tôi không cần người chăm sóc." Nước mắt Trịnh Thất Muội không ngừng chảy xuống, cô lau đi, nó lại chảy xuống, cô nhìn Hiên Viên Diêu: "Tôi không cần người chăm sóc, tôi có thể trông nom anh ấy. Tôi có thể giúp anh ấy tỉnh lại, để anh ấy nhớ ra tôi. Được không?"

Hiên Viên Diêu hơi bực bội, anh ta hết sức ghét cảm giác này. Nhìn vẻ cầu xin trong mắt Trịnh Thất Muội, anh ta có phần sầu não.

"Anh ta đã không còn là Thang Á Nam nữa."

Hiên Viên Diêu nghiến răng, vẻ mặt có vài phần buồn bực: "Tay anh ta bị thương dây chằng, sau này cũng không thể cầm súng. Còn chân nữa, khi mùa đông tới, có thể sẽ bị phong thấp. Bởi vì chỗ ấy bị súng bắn trúng. Anh ta bây giờ vừa mới bình phục, không thể vận động mạnh. Có lẽ lúc cô sinh con, anh ta sẽ trở thành chướng ngại của cô, như vậy mà cô cũng không lưu tâm sao?"

(****Giận dữ cực độ **** chính anh hại chứ ai, giả mèo khóc chuột, đáng ghét quá)

Trịnh Thất Muội ngơ ngác nhìn Hiên Viên Diêu, nước mắt liên tục rơi xuống. Thang Á Nam mất trí nhớ nhưng cô nhớ. Anh bị trúng bốn phát súng, cô vẫn nhớ rõ ràng rành mạch. Cô không biết làm sao anh chống đỡ được, nhưng hiện tại anh còn sống, thế này tốt lắm rồi, không phải sao?

Đưa mắt nhìn Hiên Viên Diêu, cô gắng sức gật đầu: "Tôi không ngại, chỉ cần anh giao anh ấy cho tôi."

Cô không rõ nguyên nhân nào đã khiến Hiên Viên Diêu cuối cùng nảy sinh thiện tâm, không lấy mạng Thang Á Nam, nhưng anh sống sót, với cô mà nói, chính là chuyện vui nhất trên thế giới.

Con của cô sẽ có ba, ban đêm cô khỏi cần bởi vì nhớ Thang Á Nam mà khóc, còn niềm vui nào sánh bằng niềm vui này chứ?

"Được." Hiên Viên Diêu gật đầu, con mắt hẹp dài hiện lên một tia sắc bén: "Hy vọng cô sẽ không hối hận với quyết định ngày hôm nay."

"Tuyệt đối không hối hận." Trịnh Thất Muội lắc đầu, cô sẽ không hối hận, nhất định sẽ không.

Hiên Viên Diêu nhìn cô thật sâu một cái, cất bước hướng về xe mình. Mở cửa xe, không biết nói với Thang Á Nam cái gì. Ánh mắt Thang Á Nam liếc nhìn sang bên này một cái. Trịnh Thất Muội nhìn thấy trong mắt anh có vài phần không thích. Trái tim cô lại siết chặt, cô rất khổ sở.

Hiên Viên Diêu không biết nói gì đó, Thang Á Nam rốt cục xuống xe. Lại lần nữa đi tới trước mặt cô.

"Cô muốn mời tôi làm vệ sĩ?"

"Hả?" Trịnh Thất Muội bỗng chốc sửng sốt, Hiên Viên Diêu ở đằng sau làm một động tác OK với cô, cô nhanh chóng phản ứng lại gật đầu: "Đúng vậy. Em muốn mời anh làm vệ sĩ, anh bằng lòng chứ? "

"Được." Hiên Viên Diêu nói anh phải làm việc, không làm việc sẽ không có tiền, không có cơm ăn. Cho nên phải làm vệ sĩ cho người phụ nữ này.

"Vậy, anh đi theo em." Trịnh Thất Muội kỳ thật hơi sợ, cứ như thế dẫn Thang Á Nam về nhà, không biết có hù dọa ba mẹ cô không. Từ khi cô một mình vác bụng về nhà, đã khiến mẹ cô luôn lo lắng. Nhưng cô không còn chỗ nào để đi. Cô muốn sinh con, cần có mẹ chăm sóc.

"Uhm." Thang Á Nam gật đầu, ánh mắt theo ý thức liếc nhìn Hiên Viên Diêu. Anh ta phất phất tay với anh, sau đó lên xe, rời khỏi.

Trịnh Thất Muội không nhìn thấy, cô vươn tay muốn kéo tay Thang Á Nam, cảm giác anh né tránh, cô lại lần nữa nắm tay anh: "Anh phải nắm tay em. Bụng em lớn như vậy, lỡ ngã sấp xuống thì làm sao?"

Thang Á Nam nhìn bàn tay nhỏ bé mềm mại trong lòng bàn tay mình mà khẽ nhíu mày, hơi không quen. Cuối cùng lại chấp nhận lời Trịnh Thất Muội, nắm tay cô, đi theo cô về nhà.

"Nhà của em rất gần, anh phải biết đường đó." Trịnh Thất Muội không biết phải nói gì nữa, cảm giác cô trước kia nói chuyện cùng Thang Á Nam quá ít: "Đi đường mất 15 phút."

"Cô không ngồi xe?" Bụng cô ấy lớn như vậy mà vẫn đi bộ?

"Đang tập luyện cơ thể." Trịnh Thất Muội quay sang cười với anh: "Đến lúc sinh con sẽ thuận lợi hơn."

Thang Á Nam im lặng, anh không hiểu việc này. Trịnh Thất Muội nói với anh cũng vô ích. Anh không trả lời, Trịnh Thất Muội cũng không tức giận, kéo tay anh hướng về nhà. Thần sắc tràn đầy sung sướng.

"Em nói cho anh biết nha, em mang thai hơn tám tháng đấy. Cục cưng khỏe mạnh lắm, rất khỏe mạnh. Em tin con sẽ là một bảo bối tráng kiện."

Cô trò chuyện với Thang Á Nam, nói mấy chuyện mà cô cho là thú vị, ví dụ như lúc nào thì cục cưng bắt đầu đạp, khi nào bắt đầu tay đấm chân đá cô. Sau đó nói cục cưng rất ngoan ngoãn, không hành hạ cô nhiều.

Giọng cô rất nhẹ, cũng rất trong trẻo, buổi tối nghe giống như tiếng chim hoàng oanh cất tiếng hót. Nội tâm Thang Á Nam có một cảm giác hết sức kỳ quái. Ánh mắt nhìn phần bụng nhô cao cao của cô, đường nét biểu cảm có chút dịu dàng, vào lúc chính anh cũng không phát hiện anh đã nắm chặt tay Trịnh Thất Muội, bước chân nhẹ nhàng rất nhiều.

Hiên Viên Diêu đứng xa xa nhìn bóng dáng Thang Á Nam và Trịnh Thất Muội rời khỏi, đôi mắt hẹp dài hiện lên vài phần thâm ý. Thở sâu, lên xe, khởi động xe rời khỏi.

Cố Học Võ đi xuống lầu, lên xe mình, nhanh chóng rời tòa nhà văn phòng về nhà. Anh vừa mới vào Bộ Thương mại, công việc rất nhiều. Tăng ca đều là chuyện nhỏ, hàng ngày đi công tác hội họp. Nửa tháng nay còn có một tuần vắng mặt ở Bắc Đô. Hôm nay vừa mới trở về liền bị bộ trưởng gọi về, nói có chuyện, vội vàng làm xong, lại là nửa đêm. Mà anh đến bây giờ còn chưa ăn cơm.

Vươn tay ôm dạ dày, mấy ngày nay ăn uống thất thường lại thường xuyên làm thêm giờ, hiện tại đã mười một giờ đêm rồi còn chưa ăn cơm, dạ dày anh cũng kêu réo.

Xe quẹo qua một quảng trường phía trước, lại vòng qua một giao lộ hướng về Cố gia. Lúc này vừa khéo gặp đèn đỏ. Cố Học Võ dừng xe lại, ánh mắt tùy ý nhìn hai bên đường, muốn tìm thử xem có tiệm thuốc hay không. Lại thấy trước cửa một khách sạn ven đường, Lí Lam được người ta dìu vào bên trong, bước chân của cô ta hơi loạn choạng. Hình như ý thức không rõ lắm.

Một gã đàn ông đỡ thắt lưng cô ta. Hai tay cô ta huơ huơ, như là kháng cự. Nhưng gã đàn ông kia đã mang cô ta vào trong khách sạn. Lông mày Cố Học Võ hơi hơi cau lại , sự việc dường như có chút không ổn?

Một khả năng khiến anh nhướng ày kiếm, cấp tốc xuống xe, cũng không quan tâm xe mình đang dừng ở vệ đường quốc lộ, nhanh chóng hướng tới chỗ Lí Lam.

"Tôi muốn về nhà." Lí Lam uống rượu, con mắt nhắm chặt, gã đàn ông dìu cô cười đến gian ác: "Đúng vậy, tôi đang đưa em về nhà."

"Lí Lam." Cố Học Võ chắn trước mặt hai người, ánh mắt sắc bén nhìn trừng trừng gã đàn ông: "Anh muốn dẫn cô ấy đi đâu?"

Bộ dạng gã đàn ông nhìn ba mươi tuổi, thấy Cố Học Võ xuất hiện, trong mắt có vài phần không vui: "Anh là ai hả? Tự dưng nhảy ra xen vào việc của người khác. Tránh ra."

"Cô ấy là bạn tôi."

"Cô ấy chính là vợ tôi đấy." Gã đàn ông không chịu buông tay, muốn Cố Học Võ cút ngay.

Cố Học Võ lại kéo Lí Lam đến bên cạnh mình, gã đàn ông bị hẫng tay trên, vẻ mặt giận dữ: "Này, anh có biết tôi là ai không? Anh dám chọc giận tôi?"

"Tôi không quan tâm anh là ai. Cô ấy, tôi muốn dẫn đi." Lí Lam dựa gần anh như thế, anh có thể rõ ràng ngửi được mùi rượu trên người cô ta. Cô ta uống rượu. Người phụ nữ này có đầu óc hay không? Dám một mình cùng đàn ông uống rượu?

"Muốn chết hả." Vẻ mặt gã đàn ông hung ác, tung một cú đấm vào Cố Học Võ. Anh tránh qua bên cạnh, né quả đấm của gã, đá một cước nữa, gã đàn ông chưa đề phòng đã bị anh đá ngã xuống đất.

Cố Học Võ cũng không quan tâm đến hắn, cúi đầu gọi Lí Lam một tiếng: "Lí Lam? Lí Lam?"

"Tôi, tôi muốn về nhà, đưa tôi về nhà."

Đôi mắt Lí Lam vẫn nhắm, ý thức rất không rõ ràng. Cố Học Võ biết hỏi cũng như không, ôm lấy cô hướng về xe mình. Xe đằng sau liên tục bấm còi, anh thả Lí Lam lên xe xong lại vỗ vỗ hai má cô: "Lí Lam. Lí Lam?"

"Về nhà, tôi muốn về nhà." Lí Lam chỉ nói một câu này, Cố Học Võ nhướng mày, nhìn xe đằng sau, khởi động xe chở Lí Lam rời khỏi.

Đã khuya thế này, Cố Học Võ đương nhiên không thể chở Lí Lam về nhà. Nếu Uông Tú Nga mà thấy thì không biết sẽ hiểu lầm thế nào. Anh đành chở Lí Lam kiếm khách sạn, ôm cô ta vào cửa, đặt ở trên giường, phát hiện cô ta không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Thân thể vừa chạm vào giường liền ngủ mất. Mặc anh gọi thế nào cũng bất tỉnh. Cũng không biết uống bao nhiêu rượu mà say thành thế này.

Cố Học Võ còn muốn bỏ đi nhưng nhìn khuôn mặt giống như Chu Oánh kia thì cuối cùng vẫn không thể đi, kêu người của khách sạn dưới lầu mang ình một phần cơm tối. Ăn xong bữa cơm, Lí Lam còn chưa tỉnh. Anh đã có chút chịu không nổi, toàn thân mình đầy mồ hôi, anh vào buồng tắm tắm rửa một cái, sau đó, ngủ ngay tại sofa khách sạn.

Buổi sáng, khi Lí Lam tỉnh lại liền thấy Cố Học Võ ngủ ở sofa, cô ta thoáng sửng sốt, theo bản năng nhìn người mình, khi thấy cơ thể trắng như tuyết không mảnh vải che thân thì Lí Lam nhịn không được hét lên.

"A. . . . ." Tiếng hét ấy làm Cố Học Võ giật mình, anh ngồi ngay ngắn lại, nhìn thấy cơ thể Lí Lam thì lễ độ xoay mặt đi.

Thấy anh đã tỉnh, Lí Lam xấu hổ khủng khiếp: "Anh, anh với tôi đã làm gì?"

"Tôi chẳng làm gì cô cả." Cô ta đã thức dậy, Cố Học Võ thở phào nhẹ nhõm, trên người vẫn mặc quần áo hôm qua, hôm nay anh còn phải đi làm: "Cô hôm qua say rượu…."

"Tôi, tôi uống rượu?" Lí Lam rất không có ấn tượng, trong đầu hiện lên một cảnh tượng rất lộn xộn, sau cùng ánh mắt quay về khuôn mặt Cố Học Võ: "Tôi nhớ tôi không ở cạnh anh, anh có thể giải thích một chút không?" Cô ta nghĩ Cố Học Võ là quân tử, anh chưa đến nỗi đục nước béo cò như thế chứ?

Cố Học Võ nghe cô ta nói như vậy thì xoay người. Nhìn anh xoay mặt qua, Lí Lam cấp tốc kéo cao chăn che người: "Anh, anh lưu manh."

"Lưu manh?" Cố Học Võ gật đầu, bước về phía trước vài bước, đứng trước giường bình tĩnh, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm khuôn mặt Lí Lam: "Cô nói cô lả Chu Oánh, vậy thì chúng ta đây cũng đã làm mọi thứ rồi, cô bảo tôi lưu manh, có quá muộn không?"

Lí Lam thoáng sửng sốt, ngơ ngác nhìn Cố Học Võ, đột nhiên hơi mất tự nhiên. Kéo chặt chăn, nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Học Võ: "Đúng vậy. Tôi là Chu oánh, nhưng anh không tin tôi mà, vậy không cho phép chạm vào tôi."

"Tôi đúng là không tin cô." Cố Học Võ gật đầu, hai tay chống hai bên hông Lí Lam: "Cho nên phải kiểm tra người không phải sao?"

"Anh. . . . . ." Lí Lam bực bội, nâng tay lên định tát vào mặt Cố Học Võ một cái, nhưng động tác của anh so với cô ta còn mau hơn, bắt lấy tay cô ta, nhìn sự xấu hổ và giận dữ trong mắt cô ta: "Chu Oánh ở đâu?"

"Tôi chính là Chu Oánh." Lí Lam vịt chết còn mạnh miệng, sao cũng không chịu đổi giọng: "Cố Học Võ, tôi chính là Chu Oánh, anh muốn chạm vào tôi thì làm đi."

Cô ta giận dỗi cố sức kéo chăn, để lộ nửa thân người tuyết trắng, mắt nhìn Cố Học Võ có một tia khiêu khích: "Đến đây. Tôi đợi ngày này rất lâu rồi. Tôi không ngại đâu."

Cố Học Võ nhìn thấy cơ thể cô ta thì xoay mặt qua, buông tay ra, đứng thẳng người, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ngày hôm qua tôi nhìn thấy cô bị người ta đưa vào khách sạn, tôi thấy cô say rượu, luôn miệng nói muốn về nhà, cho nên chở cô đi. Tôi không biết nhà cô ở đâu, cho nên chỉ có thể chở cô tới khách sạn."

Sửa sang lại quần áo mình, cầm di động và ví tiền hôm qua đặt trên bàn trà xong, anh bước ra cửa. Lúc đụng tới cánh cửa định mở ra, động tác anh ngừng một chút.

"Cô nên cảm ơn việc hôm qua đã gặp được tôi."

Nói xong câu đó, Cố Học Võ rời khỏi. Lí Lam sắc mặt hơi xấu hổ, hơi bối rối, hơi căm phẫn. Thì ra có lúc anh ta cũng háo sắc như vậy ư?

Trong lòng bực bội, muốn rời giường, nhưng tìm không thấy quần áo mình, chỉ cảm thấy mùi vị trên người là lạ, định tiến vào phòng tắm tắm rửa lại thấy quần áo mình mặc hôm qua ở trên mặt đất. Ở phía trên đều bị lấm bẩn, tất cả đều là vết nôn mửa.

Ơ. . . . . .

Đầu óc bỗng nhiên hiện lên vài đoạn mơ hồ, hình như tối qua cô ta có ói. Là bởi vì cô ta làm bẩn quần áo mình, Cố Học Võ mới cởi quần áo của cô ta?

Sắc mặt có vài phần xấu hổ, hơi bối rối. Rất nhanh tắm xong, dùng khăn lông quấn quanh cơ thể mình. Hiện tại cô ta muốn gọi ai đó giúp mình mang quần áo qua. Khi đang rối rắm. Cửa phòng vang lên hai tiếng, cô đi mở cửa. Một nữ phục vụ đứng ở bên ngoài, cầm trên tay hai cái túi.

"Cô à, đây là đồ cho cô."

"Của tôi?" Nhìn logo trên túi xách tay, đó là một nhãn hiệu thời trang cao cấp. Lí Lam chưa nhận, mà hơi đề phòng nhìn người kia: "Ai đưa cho cô?"

"Một người đàn ông." Người bán hàng đặt túi lên tay cô.

"Cám ơn." Lí Lam nhận quần áo, đóng cửa lại, mở cái túi, lấy quần áo bên trong ra, là một chiếc váy liền màu trắng. Phong cách trang nhã trong sáng. Là kiểu mới của nhãn hiệu cao cấp này vừa ra mắt năm nay.

Phía dưới cái váy, còn có một bộ áo lót, cũng màu trắng. Vừa vặn số đo của cô ta.

A ——

Khuôn mặt Lí Lam đột nhiên đỏ lự, ôm mặt hết sức xấu hổ. Thánh thần ơi, Cố Học Võ, anh ta. . . . . .

Anh vậy mà giúp cô ta mua áo lót? Lại còn biết ngực cô ta nhỏ? Lí Lam xấu hổ khủng khiếp, nhưng lúc này cũng thật sự cần, cầm quần áo mặc vào, tim đập hơi nhanh.

Cố Học Võ, nếu anh không tin tôi, tại sao vì tôi làm những chuyện này? Nếu anh tin tôi, vậy sao anh lại xa cách tôi nghìn dặm chứ?

Lí Lam càng ngày càng hiếu kỳ về Cố Học Võ, cũng càng ngày càng xúc động, muốn hiểu Cố Học Võ hơn, tới gần Cố Học Võ hơn.

Kiều Tâm Uyển hôm nay thức dậy rất sớm. Rốt cục đã qua một tháng. Hôm nay là đầy tháng Bối Nhi, mẹ cô muốn đặt nhà hàng tổ chức yến tiệc. Kiều Tâm Uyển từ chối. Đối với cô mà nói, Bối Nhi hiện tại cũng chưa biết gì, không cần thiết ôm đi để nhiều người tới thăm như vậy, con bé sẽ không quen. Chỉ cần người một nhà cùng vui vẻ ăn bữa cơm thân mật là được rồi.

Kiều mẹ không muốn trái ý cô, kỳ thật nói muốn làm tiệc rươu, cũng chỉ là hỏi chút thôi. Sợ con gái nghĩ bọn họ xem nhẹ cháu ngoại. Trên thực tế chuyện Kiều Tâm Uyển ly hôn, tuy rằng người biết đến không nhiều lắm, nhưng nếu cô sinh con, làm tiệc đầy tháng, thế nào cũng phải là gia đình chồng tổ chức. Nếu nhà mẹ đẻ làm thì cảm giác dở dở ương ương. Đương nhiên lời nói này, Kiều mẹ thế nào cũng sẽ không nói trước mặt Tâm Uyển.

Song lễ nghi vẫn phải có. Mẹ cô sáng sớm đã đến cửa hàng trang sức mua một bộ khóa vàng. Vòng tay vàng. Kiểu mẫu chế tác đặc biệt, hết sức đáng yêu vui mừng. Chiếc vòng bên trái ghi là thông minh lanh lợi, chiếc bên phải là khỏe mạnh hoạt bát

Sáng sớm, bà vú đã tắm cho Bối Nhi, thay quần áo mới, đeo dây chuyền và chiếc khóa vàng nhỏ vào tay của bé. Kiều Tâm Uyển ôm Bối Nhi, phát hiện con gái hôm nay dường như cũng rất vui. Không chịu ngủ mà cứ nhìn cô, con mắt đảo qua đảo lại.

"Tâm Uyển." Trầm Thành không biết tới từ lúc nào. Cầm trong tay một cái hộp nhỏ. Nhìn Tâm Uyển ôm Bối Nhi ngồi ở bên giường, đưa tay đặt cái hộp nhỏ lên tay Kiều Tâm Uyển .

"Mừng Bối Nhi đầy tháng nhé." Nhìn Kiều Tâm Uyển nhận đồ, anh ta liếc mắt nhìn Bối Nhi trong lòng cô trợn tròn mắt không chịu ngủ một cái: "Bối Nhi hôm nay xem ra vui vẻ quá ha. Chú chúc con luôn luôn vui vẻ, khoái khoái lạc lạc. Chúc con vô ưu vô lự lớn lên nha."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển nhìn cái hộp trên tay, mở ra. Bên trong là một chùm chìa khóa. Cô thoáng sửng sốt, ngẩng đầu không hiểu lắm nhìn Trầm Thành:

"Đây là cái gì?"

32. Chương 32: Chúng Ta Tái Hợp Đi

"Em đoán đi." Vẻ mặt Trầm Thành cười yếu ớt. Kiều Tâm Uyển mở hộp ra, lại càng hoảng sợ. Trong hộp là một số viên kim cương lớn nhỏ khác nhau. Viên nhỏ nhất là một ca-ra, lớn nhất đến năm ca-ra. Có khoảng hơn mười viên xếp thành một vòng trong hộp, hào quang lấp lánh.

"Cái này quý giá quá." Kiều Tâm Uyển đóng hộp lại tính trả cho Trầm Thành. Anh lại đẩy trở lại.

“Bối Nhi bây giờ còn nhỏ nên chưa thể mang cho nên anh mới mua loại cắt sẵn này. Đợi đến khi Bối Nhi lớn muốn đính kiểu gì thì tự đi đính.”

“Trầm Thành.” Kiều Tâm Uyển có chút khó chấp nhận: “Chỉ là đầy tháng thôi mà. Cái này thật sự quá quý giá”

“Anh đâu có tặng cho em mà là tặng cho Bối Nhi.” Trầm Thành nhìn Kiều Tâm Uyển đang ôm Bối Nhi trên tay: “Bối Nhi, con nói có quý giá hay không? Nếu không quý giá thì con không lên tiếng, nếu quý giá, con hãy nói một tiếng.”

“Trầm Thành.” Con bé còn nhỏ như vậy, có thể nói gì chứ? Kiều Tâm Uyển thật sự hết nói nổi, Bối Nhi chớp mắt, nhìn Trầm Thành, đột nhiên mở miệng.

Trầm Thành nở nụ cười, vỗ vỗ tay: “Em xem, Bối Nhi thích này. Cho nên, không cần từ chối.”

Kiều Tâm Uyển có chút bất đắc dĩ, đặt quà sang một bên. Trầm Thành cũng không để ý, lại lấy trong túi xách lấy ra một cái cái hộp nhỏ, đưa tới trước mặtKiều Tâm Uyển.

“Tâm Uyển, cái kia là tặng cho cục cưng. Anh cũng chuẩn bị quà cho em.”

“Em?” Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, nhìn cái hộp kia cũng đoán được là cái gì, cái hộp này, cô không xa lạ: “Trầm Thành?”

“Em lấy anh nhé.” Trầm Thành mở hộp ra, viên kim cương bên trong lấp lánh động lòng người. Vẻ mặt Trầm Thành chân thành: “Anh sẽ yêu em cả đời, cho Bối Nhi một gia đình đầy đủ. Anh hy vọng có thể sống cùng với em. Anh sẽ cho em hạnh phúc cả đời. Xin em hãy tin tưởng anh.”

“Trầm Thành.” Lời nói như vậy, Trầm Thành đã nói rất nhiều lần mà Kiều Tâm Uyển một lần cũng không nghi ngờ tính chân thực của những lời này. Nhưng mà trong lòng cô rất rõ ràng. Người cô yêu không phải Trầm Thành. Cô biết ơn, cảm động, nhưng không có yêu.

“Như vậy đối với anh không công bằng.” Thật sự không công bằng. Nếu là trước đây, cô có thể tùy hứng ích kỷ. Nhưng mà hiện tại, cô không làm được.

“Anh không cần công bằng.” Trầm Thành nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt chuyên chú: “Nhà của anh, cuối tuần sau anh có thể cho người sửa chữa xong. Có phòng dành cho em bé. Tất cả bên trong, anh đều cho người sắp xếp xong. Em chỉ cần mang theo Bối Nhi gả cho anh. Việc còn lại em cứ giao cho anh. Như vậy có được không?”

Kiều Tâm Uyển hốc mắt nóng lên, rất nhiều cảm xúc xuất hiện trong lòng. Cô nói không nên lời, muốn cự tuyệt lại không đành lòng. Không cự tuyệt cũng không được. Vẻ mặt cô tràn đầy rối rắm, Trầm Thành cũng không ép cô, ngồi ở bên giường chờ câu trả lời.

Nhưng lúc này, cô nghe được tiếng bước chân, lau lau mắt, nhìn ra ngoài cửa. Thì ra là mấy người Hồ Nhất Dân, Tống Thần Vân, Đỗ Lợi Tân đều đã đến, tất cả đều mang theo quà. Kiều mẹ đi lên sau bọn họ, nhận quà rồi nói cám ơn mọi người.

Kiều Tâm Uyển nhìn Trầm Thành, anh đã cất cái hộp đi, trên mặt rõ ràng là mất mát. Trong lòng cô rất áy náy. Cô thật sự rất có lỗi với Trầm Thành.

Mấy người đó nhìn tiểu công chúa cười nói vui vẻ, lúc này dưới lầu vang lên giọng của người làm, lại có khách đến.

Kiều mẹ xuống lầu, ba người của Cố gia đều đến. Vợ chồng Cố Học Văn và Cố Học Mai. Học Mai vẫn ngồi xe lăn, bởi vì là mùa hè, cô mặc một cái váy dài lụa màu trắng, ngồi ở đó khiến khí chất của cô thêm vài phần mỏng manh. Tả Phán Tình đứng ở bên cạnh cô, cái bụng so với lần trước đã to hơn một chút.

“Bác gái.” Cố Học Văn gật đầu với Kiều mẹ rồi đưa quà: “Ít quà mọn. Xin nhận giúp”

“Các con khách sáo quá.” Kiều mẹ đối với người nhà họ Cố cảm xúc vẫn có chút phức tạp.

“Cùng ngồi đi. Bác sẽ bảo bà vú bế bé xuống.”

Không đợi bà mở miệng. Mấy người Trầm Thành đã xuống lầu. Nhìn thấy Cố Học Văn đến, Tống Thần Vân chạy nhanh đến.

"Anh Văn."

"Ừ." Cố Học Văn gật gật đầu, anh cứ nghĩ mình sẽ tới trước một bước: "Không ngờ mọi người lại đến trước anh."

"Tất nhiên." Tống Thần Vân nở nụ cười, chỉ chỉ Trầm Thành ở phía sau: "Người kia, mạnh tay quá? Công ty em vừa mới tiến đến mỏ khoan Nam Phi. Tất cả những viên cắt sẵn đều được chọn đưa đến đây. Anh bảo em có thể không đến sao?"

Ánh mắt Cố Học Văn nhìnTrầm Thành: "Cậu thật có lòng."

Không ai có thể hoài nghi tâm ý chân thực của Trầm Thành đối với Kiều Tâm Uyển, nhưng mọi người đều biết rõ trong lòng đứa bé là con của Cố Học Võ.

"Khách sáo rồi." Trầm Thành đối với lời nói của Cố Học Văn cũng không khiêm tốn. Ánh mắt nhìn lên lầu: "Đối tốt với vợ tương lai của mình, em nghĩ em không phải là người đầu tiên. Đúng không?"

"Đúng vậy." Cố Học Văn xoay người liếc nhìn Tả Phán Tình một cái: "Có mệt không?"

"Không sao." Tả Phán Tình nếu không bởi vì Cố Học Văn giữ lại, đã sớm xông lên lầu nhìn bé con rồi. Đợi nửa ngày, rốt cuộc cũng đợi được Kiều Tâm Uyển xuống lầu, bà vú đi phía sau cô, trong lòng ôm Bối Nhi.

Tả Phán Tình là người đầu tiên nghênh đón, mở miệng với Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển, chúc mừng cục cưng đầy tháng, chúc cục cưng thân thể khỏe mạnh. Vui vẻ lớn lên."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển thích Phán Tình nên thấy cô đến liền rất vui. Nhưng mà: "Em trong thời gian này không phải là không được chạy lung tung sao?"

"Không sao." Tả Phán Tình khoát tay áo: "Bác sĩ nói em phải vận động nhiều."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, chỉ chỉ sô pha: "Ngồi đi, đừng đứng nữa, nhìn em rất mệt."

Cô cũng là phụ nữ mang thai, lúc bụng lớn là rất khó chịu.

"Cám ơn." Tả Phán Tình gật đầu, cô chuẩn bị đưa quà cho Kiều Tâm Uyển: "Đây là em chuẩn bị, một chút tâm ý. Mong chị đừng chê."

"Em khách sáo quá." Kiều Tâm Uyển mở hộp ra nhìn, là một cái mặt phật Di Lặc tươi cười. Màu sắc trong suốt, trơn bóng. Kỹ thuật chạm khắc cũng sắc sảo. Là một khối ngọc xanh thượng hảo.

"Thật là quý giá quá?" Kiều Tâm Uyển không phải khách sáo mà là thực sự cảm thấy có chút quý giá. Dù sao Bối Nhi vẫn còn nhỏ.

"Không quý giá." Tả Phán Tình xua tay, cô làm ở công ty trang sức, nếu tặng đồ phế phẩm thì không làm được: "Con gái ấy mà phải dùng ngọc dưỡng. Rất tốt."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển biết sau này cô có thể trở thành bạn tốt với Tả Phán Tình, kéo tay cô: "Đi thôi. Chúng ta ngồi xuống."

"Tâm Uyển." Cố Học Mai ở sau đám người mở miệng, chuyển quà của mình: "Chúc mừng."

"Cám ơn."

Nhận quà của mọi người tặng rồi để cho Kiều mẹ cất đi. Kiều Tâm Uyển ngồi xuống cùng mọi người nói chuyện phiếm, người làm bưng trà bánh đi lên chiêu đãi khách. Mấy người bạn từ bé cười nói ồn ào, không khí rất náo nhiệt. Chỉ có Kiều Tâm Uyển nghe mọi người nói chuyện mà ánh mắt không ngừng nhìn ra ngoài biệt thự. Trầm Thành ngồi bên cạnh cô liếc mắt một cái là đã biết tâm tư của cô.

Hôm nay Bối Nhi đầy tháng. Tất cả mọi người đều đến, nhưng mà ba con bé Cố Học Võ lại không đến. Anh phải cảm thấy vui vẻ, Cố Học Võ chắc đã buông tay rồi? Đầy tháng cũng không đến, rõ ràng là đã thật sự từ bỏ Bối Nhi, không giành nữa. Nhưng mà trong lòng anh lại càng cảm thấy Cố Học Võ vô tình. Thật sự vô tình.

Nhưng mà Kiều Tâm Uyển không có tâm tư suy nghĩ quá nhiều, ba mẹ Trầm Thành với ba mẹ Cố Học Võ lúc này đều đã đến, thậm chí Cố Chí Cường cùng Trần Tĩnh Như cũng đến. Sáu vị trưởng bối cùng lúc bước vào phòng khách. Tiếng cười của mấy người trẻ tuổi cũng bớt đi hơn phân nửa. Sau khi đưa mắt nhìn nhau đều đứng dậy nhường chỗ cho trưởng bối. Hàn huyên một lúc, mấy trưởng bối cũng đưa quà, Kiều Kiệt lúc này xuống lầu, khoác cánh tay Tống Thần Vân đưa bọn họ đến phòng khách, nhường đại sảnh ấy trưởng bối.

Kiều Tâm Uyển cũng muốn rời đi, lại nhìn thấyUông Tú Nga đang ôm bé con mà trong lòng sinh ra vài phần cảnh giác. Cô ngồi lại trong phòng khách cùng mấy trưởng bối, không có rời đi. Đến khi Uông Tú Nga bế con bé trả lại cho cô, cô mới lén nhẹ nhàng thở ra. Cô cảm thấy mình quá nhạy cảm, dù sao đây cũng là Kiều gia chứ không phải là Cố gia. Cô mang con đi tìm Phán Tình hàn huyên, để bà Kiều ở lại tiếp đãi các vị trưởng bối.

Cố Học Võ xuống máy bay, anh mở di động thấy có hơn mười cuộc gọi nhỡ. Anh nhướng mày, nhấn một dãy số trong đó, nghe âm thanh điện thoại bên kia truyền đến, mi tâm hiện lên một tia bối rối: "Cậu nói cái gì?"

Điện thoại bên kia lập lại một lần. Sắc mặt Cố Học Võ có chút ngưng trọng. Bước nhanh hơn đi ra ngoài. Bối Nhi hôm nay đầy tháng? Không phải là ngày mai sao? Anh vẫn nghĩ là ngày mai. Theo Cố Học Văn nói thì là tính theo âm lịch chứ không phải dương lịch. Cố Học Võ vươn tay bắt một chiếc taxi, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến Kiều gia.

Tuy rằng Cố Học Võ đã hành động rất nhanh nhưng lúc đến Kiều gia cũng đã là buổi chiều. Khách đến thăm đều đã đi rồi. Trong phòng khách, Kiều mẹ còn đang cho người làm dọn dẹp. Nhìn thấy anh đến, sắc mặt bà có chút phức tạp nhưng không ngăn cản anh lên lầu. Lúc anh đi lên lầu bà chỉ nhẹ nhàng mở miệng.

"Học Võ, ba mẹ con hôm nay cũng tới."

Cố Học Võ sửng sốt một chút, bước chân vừa định lên lầu liền dừng lại, xoay người nhìn Kiều mẹ, không rõ bà có ý gì.

"Bác không rõ lúc trước con và Tâm Uyển vì sao phải ly hôn. Tâm Uyển nói là nó muốn vậy. Nhưng mà các con hiện tại đã có con rồi thì có phải nên xem xét đến chuyện tái hợp không?"

Hôm nay ngoại trừ Cố Thiên Sở không tới, còn lại toàn bộ Cố gia đều có mặt. Cả một đoàn người lớn ghé thăm như vậy mà nói là đến thăm Tâm Uyển thì ai tin, chi bằng nói ra là đến thăm Bối Nhi cho tiện. Nếu là trước đây, Kiều mẹ cũng sẽ không nói nhưng mà hôm nay thì khác, ba mẹ của Trầm Thành cũng đến, lúc sắp đi còn ý tứ sâu xa nói Trầm gia cũng thích Tâm Uyển, nếu không có đứa bé, Trầm Thành và Tâm Uyển cũng xem như môn đăng hộ đối. Nhưng mà hiện tại lại có con nên mọi chuyện lại khác.

Câu nói kế tiếp, Trầm mẹ không cần nói, Kiều mẹ cũng hiểu được. Trong lòng cũng biết không thích hợp, nhưng Trầm Thành thì cố chấp còn Kiều Tâm Uyển lại bướng bỉnh. Bà có ngăn cản cũng không được. Sau khi mọi người rời đi, Kiều mẹ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định hỏi rõ ràng ý tứ của Cố Học Võ.

Cố Học Võ sửng sốt một chút, nhìn thần sắc Kiều mẹ mà tim hơi đập mạnh và loạn nhịp, tái hợp cùng Kiều Tâm Uyển? Làm sao có thể?

Kiều mẹ thở dài: "Học Võ, bác cũng coi như là đã nhìn thấy con trưởng thành từ tấm bé. Tâm Uyển từ nhỏ đã thích con. Bác hy vọng con có thể hiểu được. Con bé tuy rằng có tùy hứng được nuông chiều một chút, nhưng mà tình cảm đối với con là chân thật."

Cố Học Võ im lặng, muốn nói gì nhưng cuối cùng chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, xoay người, lên lầu. Kiều mẹ nhìn bóng dáng của anh mà nhíu mày. Trên thế giới này, cái không thể miễn cưỡng nhất chính là tình cảm. Dưa hái xanh không ngọt, đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng mà con gái mình nhìn trúng quả dưa kia thì hy vọng không ngọt cũng có thể làm cho nó ngọt.

Khổ tâm như vậy có mấy người làm con hiểu được?

Lúc Cố Học Võ lên lầu, Bối Nhi vì chơi cả ngày nên mệt quá mà ngủ mất, anh nhìn con bé đang nằm trên giường ngủ rất ngon. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cái miệng cong cong nhìn rất đáng yêu. Trên người bé con mặc một bộ đồ mới màu hồng phấn, Cố Học Võ có thể nhìn thấy trên tay con gái đang đeo một cái

vòng bằng vàng và khóa vàng trên bụng. Mi tâm nheo lại, ba ngày trước, bộ trưởng bố trí anh đi chủ trì một hội nghị thường vụ. Dự hội nghị ba ngày, anh nghĩ khi trở về sẽ chọn quà, không ngờ mình lại tính sai ngày. Người cha như anh đây có tính là thất trách hay không?

Tâm tình có chút phiền muộn, anh nhìn mặt con gái lại muốn vươn tay sờ một cái, dì Chu vẻ mặt giống như phòng trộm trừng mắt với anh: "Anh gì ơi, tôi kiếm được mấy đồng tiền lương cao như vậy thật không dễ dàng. Anh có lòng tốt thì đừng làm tôi thêm phiền phức được không?"

Cố Học Võ không để ý đến lời của bà, nhẹ tay xoa vào hai má của con gái, đứa bé đang ngủ hơi hơi nhíu mày, khuôn mặt có chút khó chịu. Con gái ngay cả đang ngủ cũng kháng cự anh. Cố Học Võ trong lòng hiện lên một chút cảm xúc khó hiểu. Có chút mất mác, có chút không cam lòng, còn có một chút gì đó chính anh cũng không hiểu được. Đứng lên, anh xoay người rời khỏi phòng. Anh rời đi, dì Chu nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần này người đàn ông này không tranh cướp Bối Nhi đi thì công việc của bà vẫn có thể tiếp tục.

Cố Học Võ vào phòng Kiều Tâm Uyển. Cửa không khóa để tiện cho dì Chu lúc nào cũng có thể bé bé vào cho bú. Cô cũng mệt, đang nằm nghiêng trên giường nghỉ trưa. Nhắm mắt lại, gần như là mệt rã rời, ngay cả có người vào mà cũng không biết. Cố Học Võ đến bên giường ngồi xuống, hơi hơi quay đầu nhìn khuôn mặt Kiều Tâm Uyển.

Biết nhau hơn mười mấy năm, từ nhỏ đến giờ, anh chưa một lần nghiêm túc nhìn hình dạng trưởng thành của Kiều Tâm Uyển. Khuôn mặt trong ấn tượng rất mơ hồ. Anh chỉ nhớ khuôn mặt cô vô cùng diễm lệ, mỗi lần đều là được trang điểm cẩn thận. Nhưng mà, anh cũng không nghĩ tới là sẽ muốn nghiêm túc nhìn bộ dạng của Kiều Tâm Uyển.

Hiện tại nhìn cô ngủ, gương mặt yên tĩnh nhẹ nhàng khoan khoái. Anh lần đầu tiên phát hiện, làn da của Kiều Tâm Uyển thực sự rất trắng, không cần trang điểm cũng rất đẹp. Lông mày cũng đẹp. Một tay đặt lên má. Hình như là cô đang nằm mơ, mi tâm cũng nheo lại. Môi hé mở, có chút cảm giác của một đôi môi quyến rũ. Trong đầu anh lại hiện lên đoạn thời gian trước cũng trên chiếc giường này, vào khoảnh khắc ngắn ngủi khi hai đôi môi chạm vào nhau. Môi cô hình như rất mềm? Suy nghĩ ngưng lại, Cố Học Võ không hiểu mình bị làm sao.

Nhìn thấy mi tâm cô nheo lại, bàn tay anh không biết thế nào mà hướng về phía trước, muốn vuốt lên nhưng khi chạm vào má của cô thì dừng lại. Bàn tay bỗng nhiên bất động, vào lúc này Kiều Tâm Uyển lại tỉnh lại, mở to mắt, liền nhìn thấy tay Cố Học Võ đặt ở trước mặt cô.

"Ah." Cô hoảng sợ, theo bản năng lùi về phía sau. Nhưng mà do nằm ở trên giường nên có thể lùi đi đâu?

"Anh. . . . . ." Sao lại ở trong này?

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp hỏi thì Cố Học Võ đã thu tay lại, ngồi thẳng người, nhìn bộ dáng bị dọa của Kiều Tâm Uyển mà cảm giác có chút sung sướng. Con ngươi thu lại, áp chế những cảm xúc vô nghĩa này, anh nhìn Kiều Tâm Uyển nhẹ nhàng mở miệng: "Chúng ta tái hợp đi."

". . . . . ."

33. Chương 33: Tôi Rất Bình Tĩnh

"Chúng ta tái hợp đi."

Một câu nói kia, rất nhẹ, nhẹ giống như là Kiều Tâm Uyển đang ảo giác.

"…" Môi giật giật, cô mở lớn hai mắt, nhìn Cố Học Võ trước mắt, phản ứng đầu tiên chính là cô chưa tỉnh ngủ, còn đang nằm mơ.

"Tôi đang nằm mơ phải không?" Sau khi tự hỏi tự đáp, Kiều Tâm Uyển vươn tay hướng về phía hai má Cố Học Võ. Có độ ấm.

Ấm? Vậy không phải nằm mơ? Cố Học Võ trước mắt là thật? Kiều Tâm Uyển sắc mặt có chút , đến tay cũng quên rút lại: "Anh, tại sao anh lại ở chỗ này?"

Cô vừa mới tỉnh ngủ, lòng bàn tay ấm áp, ngón tay mảnh khảnh chạm vào mặt của anh vừa mềm mại vừa láng mịn. Cố Học Võ hơi nheo mắt lại, nhìn mắt Kiều Tâm Uyển bởi vì vừa mới tỉnh ngủ mà có chút mơ hồ. Nhìn theo góc này, mặt cô có một đường nét rất đẹp. Đôi môi hơi cong cong, mang theo vài phần mê hoặc.

Đưa tay, bắt lấy tay cô, một ý nghĩ hình thành trong lòng anh, anh cúi người, bờ môi hướng về phía hai cánh môi đỏ mọng kia mà áp lên. Kiều Tâm Uyển chỉ nhìn thấy khuôn mặt Cố Học Võ ngày càng phóng đại ở trước mặt mình. Tay bị anh ta cầm, cô nhất thời không rõ cô phải làm gì, cơ thể cứng đờ không biết phải phản ứng như thế nào. Mãi đến khi đôi môi ấm áp mềm mại dán lên môi cô. Khi bốn cánh môi chạm vào nhau, đầu óc cô đột nhiên trống rỗng.

Cố, Cố Học Võ đang làm cái gì? Anh, anh lại hôn cô?

Môi hé ra muốn kêu lên lại tạo cho anh cơ hội đưa đầu lưỡi bá đạo xâm nhập vào miệng của cô, linh hoạt mà mềm mại quấn lấy cái lưỡi thơm tho đang muốn rụt lại của cô. Cô khiếp sợ, hoàn toàn không thể phản ứng. Nhìn khuôn mặt Cố Học Võ, phản ứng đầu tiên của cô là lông mi anh thật dài. Nhìn từ khoảng cách gần như vậy, ánh mắt anh giống như một hồ nước sâu không đáy, làm cho người hít thở không thông…

"Ứ…" Muốn kêu lại kêu không được, đầu lưỡi đã bị anh cuốn lấy, cảm giác này làm cho cơ thể cô bắt đầu run rẩy.

Đây, đây là hôn sao? Không phải loại tiếp xúc đơn giản chạm vào một cái. Là một nụ hôn thật sự. Nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt.

Cảm giác Kiều Tâm Uyển hình như có chút phân tâm, Cố Học Võ nhíu mày, dường như là không hài lòng. Bàn tay to nâng lên giữ chặt gáy của cô, làm cho cô càng gần sát với mình. Miệng lưỡi kịch liệt dây dưa. Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không có bao nhiêu kinh nghiệm, làm sao chịu được anh khiêu khích, trêu đùa như vậy? Khuôn mặt cô từ từ ửng đỏ. Cô cảm thấy có chút khó thở, mở đôi môi ra muốn hô hấp, lại chỉ có thể làm ôi lưỡi hai người dây dưa càng chặt hơn.

Hơi thở của anh quá mức cường thế, nóng bỏng như thế, cô hoàn toàn không có cách nào phản ứng. Trước đây khi hai đôi môi đụng vào nhau cũng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đây mới là nụ hôn đầu tiên của cô.

Cuối cùng, Cố Học Võ cũng buông cô ra. Nụ hôn chấm dứt, cô hoàn toàn không thể hô hấp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Cố Học Võ buông tay ra, nhìn Kiều Tâm Uyển trên giường. Ánh mắt tối đi vài phần: "Kiều Tâm Uyển." Lời vừa ra khỏi miệng, anh phát hiện giọng của mình có hơi khàn khàn. Hắng giọng, vẫn nắm tay cô không buông, anh một lần nữa lặp lại lời mình vừa nói: " Chúng ta tái hợp đi."

Hai chữ tái hợp này, cuối cùng làm cho Kiều Tâm Uyển bắt đầu tỉnh táo lại. Nhìn Cố Học Võ ở trước mặt, cô đột nhiên hiểu được cái gì. Trong lòng đầy tức giận, cô giơ tay lên, một cái tát thật mạnh vung lên mặt Cố Học Võ.

Chát. Một tiếng. Cố Học Võ sửng sốt một chút, Kiều Tâm Uyển ở phía sau dùng sức đẩy anh ra, ngồi ngay ngắn, nuốt nuốt nước miếng, hô hấp có chút nặng nề.

"Cố Học Võ, anh vô liêm sỉ."

Cố Học Võ sửng sốt một chút, nhìn sự kích động trên mặt Kiều Tâm Uyển, nửa ngày cũng không có phản ứng, không rõ vì sao cô kích động như vậy. Cô vừa mới tỉnh ngủ, lại bị anh hôn như vậy nên tay chân còn không có sức. Đánh cũng không quá mạnh. Mặt của anh không bị cô đánh đau, nhưng nhìn Kiều Tâm Uyển sau khi vung tay tát một cái rồi thu lại tay thì sắc mặt anh lại thay đổi, vươn tay qua kéo tay Kiều Tâm Uyển.

Quả nhiên, tay cô đã đỏ lên.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển vươn tay chỉ vào cửa, giọng nói đầy tức giận: "Anh cút ra ngoài cho tôi. Cút."

"Kiều Tâm Uyển." Lông mày lần thứ hai nhíu lại, Cố Học Võ có chút khó hiểu nhìn cô: "Cô đang giận?"

Giận cái gì? Giận anh hôn cô?

Nói gì vậy? Chẳng lẽ cô không nên tức giận sao?

Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng: "Tôi không thể tức giận được sao? Cố Học Võ, có phải anh thấy Kiều Tâm Uyển tôi thấp hèn lắm không? Hèn hạ đến mức không thể không dựa vào cái cây như anh?"

Cố Học Võ sửng sốt, anh không có ý này.

"Nói cho anh biết, Cố Học Võ, tôi tuyệt đối tuyệt đối sẽ không đưa con cho anh. Anh từ bỏ đi."

Cô thật sự không ngờ Cố Học Võ lại có thể nghĩ như vậy? Vì con mà tái hợp với cô? Quả thực làm cho cô rất bất ngờ, cũng rất kinh hãi. Phần nhiều là làm cho cô không biết làm sao. Không thể nói được gì. Cố Học Võ ơi là Cố Học Võ, anh thật sự xem thường tôi quá.

Cố Học Võ hơi nheo mắt, nhìn khuôn mặt tức giận của Kiều Tâm Uyển. Đột nhiên anh cũng hơi hiểu ra: "Cô nghĩ tôi tái hợp với cô là bởi vì con?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Kiều Tâm Uyển thật sự không ngờ, Cố Học Võ cũng sẽ vì con mà sống cùng một người phụ nữ anh không yêu. Trong nhận thức của cô, chuyện như vậy Cố Học Võ tuyệt đối không làm được.

Cố Học Võ giật mình một cái, vừa rồi lúc nói ra yêu cầu này, thực sự là vậy. Ở một phương diện nào đó mà nói, anh cũng không muốn tổn thương Kiều Tâm Uyển. Sau khi trải qua cảnh tượng trong phòng sinh, anh chỉ cảm thấy anh có lẽ có thể thay đổi cách thức để có được con. Còn cả lời Kiều mẹ đã nói, cả dáng vẻ bảo vệ con tuyệt đối mà Kiều Tâm Uyển luôn biểu hiện ra ngoài. Vừa rồi nhìn gương mặt Kiều Tâm Uyển đang ngủ, anh phát hiện anh đã không còn ghét người phụ nữ này như trước kia. Để xác định ý nghĩ của anh nên anh mới hôn cô. Phát hiện dường như cũng không phải phản cảm khiến người ta lánh xa như vậy.

Anh xác định anh không ghét Kiều Tâm Uyển, như vậy vì con gái mà sống cùng cô hình như cũng không có gì không thể. Ít nhất, Uông Tú Nga sẽ không bắt anh kết hôn nữa. Ít nhất anh cũng có một cô con gái để ăn nói với người trong nhà…

Mà lúc này nhìn thấy sự tức giận trong mắt Kiều Tâm Uyển, anh có chút khó hiểu: "Đây không phải là điều cô muốn sao?"

Không phải cô nói đã yêu anh rất nhiều năm sao? Không phải vì muốn kết hôn với anh mà nghĩ hết mọi cách sao? Thậm chí ở thành phố C còn bỏ thuốc anh, lại gạt anh là cô đã uống thuốc, kết quả là lén sinh con ra. Không phải là chờ ngày này sao? Buộc anh một lần nữa kết hôn với "Cố Học Võ…"

Nếu không phải lòng bàn tay còn đau thì Kiều Tâm Uyển tin cô sẽ lại cho anh một bạt tai. Người đàn ông bỉ ổi này còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không?

"Anh cút đi. Anh hiện tại cút ngay ra ngoài cho tôi. Có nghe không?"

"Kiều Tâm Uyển." Nhìn thấy sự kích động ở trong mắt cô, sự nghi ngờ trong đôi mắt Cố Học Võ càng nhiều: "Cô tức cái gì?"

Đây là điều cô mong muốn trước đây? Anh vừa vặn đáp ứng cô, cũng nhân tiện cho con gái một gia đình. Không phải rất tốt sao? Cô tức cái gì sao?

Kiều Tâm Uyển muốn hét lên. Anh vậy mà còn hỏi cô tức cái gì. Hít thở sâu, Kiều Tâm Uyển buộc mình tỉnh táo lại, lại phát hiện việc này hết sức khó khăn. Chỉ cần nghĩ tới việc Cố Học Võ sẽ vì con mà sống cùng cô là cô đã thấy mình hoàn toàn không có cách nào tỉnh táo lại.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển hai tay nắm thành nắm đấm, cô thực sự kích động, muốn hung hăng đấm cho Cố Học Võ một đấm. Thế nhưng cô không làm, cô thở không ra hơi.

"Tôi, Kiều Tâm Uyển. Ở trong này thề. Cho dù toàn bộ đàn ông trên thế giới có chết sạch. Cho dù tôi có phải lấy một con heo. Tôi cũng sẽ không lại tái giá với anh. Anh có nghe hay không? Hiện tại, mời anh cút đi."

Cố Học Võ nghiêng đầu, hoàn toàn không thể hiểu Kiều Tâm Uyển tại sao lại kích động như vậy.

"Kiều Tâm Uyển?"

Anh muốn nói cái gì thì Kiều Tâm Uyển đã cầm di động lên, bắt đầu bấm số: "Anh có đi hay không? Nếu anh không đi. Tôi sẽ báo cảnh sát. Cố Học Võ. Tôi nói được thì làm được."

Cô đã ấn một số. Tiếp theo ấn số thứ hai. Nhìn thấy Cố Học Võ vẫn đứng bất động, không hề có ý muốn đi. Cô tiếp phải ấn số không.

"Cố gia cũng là người có máu mặt. Tôi nghĩ anh sẽ không muốn vào đồn cảnh sát giải thích chuyện anh tự tiện xông vào nhà dân đúng không?"

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, không tin cô sẽ thật sự ấn xuống nên ngồi bất động tại chỗ. Kiều Tâm Uyển lại thật sự nhấn nút xuống. Sau đó khỏi phải nói. Giọng nữ ở đầu bên kia điện thoại vang lên, lúc Kiều Tâm Uyển muốn nói thì Cố Học Võ đã đoạt lấy điện thoại di động của cô ném đi. Rồi đối diện với vẻ quật cường trong mắt Kiều Tâm Uyển.

Đôi mắt của cô đang bừng bừng lửa giận, xem ra hết sức tức giận, oán hận trừng anh. Cái mũi nhỏ thẳng đẹp, hàm răng trắng đều cắn môi dưới đến đỏ bừng. Anh đột nhiên lại nghĩ tới nụ hôn vừa rồi. Môi của cô nếm vào có hương vị ngọt ngào.

Là do cấm dục lâu quá sao? Cố Học Võ hiện tại không có tâm tư đi suy nghĩ cái vấn đề đó. Nhưng nhìn sự tức giận trong đôi mắt Kiều Tâm Uyển anh vẫn hết sức khó hiểu.

"Kiều Tâm Uyển, trước khi nói chuyện cô có thể sử dụng đầu óc một chút được không? Kết quả như thế đối với con gái mà nói là tốt nhất."

"Tốt cho con gái?" Kiều Tâm Uyển muốn nói lại không nói được. Đây tính là cái gì? Cố Học Võ lui một bước để yêu cầu tiếp theo sao?Vậy cô thật đúng là còn phải cảm ơn anh đã ủy khuất cô như thế. Quả thực làm cho cô rất cảm động. Cảm động đến không có gì có thể báo đáp.

"Cố Học Võ. Tôi thật đúng là khâm phục một chút tinh thần hy sinh cùng sự vĩ đại của anh. Thật không ngờ đó. Anh mà cũng vì con gái có thể hy sinh đến mức như vậy? Anh nghĩ tôi phải cái gì?"

"Kiều Tâm Uyển?" Cố Học Võ tự nhận động cơ của mình là tốt nhất:"Cô đừng có tùy hứng, tỉnh táo lại suy nghĩ lời của tôi. Có thể chứ?"

"Tôi rất bình tĩnh." Kiều Tâm Uyển sắp điên lên rồi. Thật sự cảm thấy cô sẽ điên mất thôi. Cô thật không nghĩ Cố Học Võ sẽ có ý nghĩ như vậy. Nếu cô biết, có phải bốn năm trước, cô nên hạ một loại thuốc khác cho Cố Học Võ? Có được một đứa con, như vậy có phải ba năm kết hôn cô cũng sẽ có được một chút hạnh phúc hay không? Cô không muốn nghĩ như vậy, nhưng hành động của Cố Học Võ lại làm cho cô cảm thấy được bất lực. Càng đau khổ trong lòng.

"Cố Học Võ." Hít thở sâu, Kiều Tâm Uyển thật sự hiểu được. Cũng đã hiểu.Cứ nghĩ Cố Học Võ không chịu hy sinh, không thể nhượng bộ. Nhưng cô đã sai rồi. Cố Học Võ có thể hy sinh, có thể nhượng bộ. Nhưng phải xem cái gì làm cho anh hy sinh, làm cho anh nhượng bộ. Hoá ra, cô còn chưa đủ hiểu anh. Không có bao giờ hiểu hết.

"Tôi rất bình tĩnh, tôi chưa từng bình tĩnh như bây giờ. Tôi cũng hy vọng anh bình tĩnh một chút. Anh có biết ý nghĩa của hôn nhân hay không? Anh có biết sự thiêng liêng của hôn nhân hay không? Nếu anh không biết, vậy, mời anh đi cho."

34. Chương 34: Không Hiểu Cô

Lời nói và thái độ chính nghĩa của cô khiến Cố Học Võ giật mình, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Kiều Tâm Uyển, lại một lần nữa phát hiện bản thân chẳng hề hiểu cô.

Ý nghĩa của hôn nhân? Sự thiêng liêng của hôn nhân? Đó là cái gì?

Không muốn rời khỏi nhưng anh biết hôm nay cứ tiếp tục giằng co như vậy cũng không có kết quả. Liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển thật sâu, anh gật đầu, xoay người rời đi. Bước chân mới vừa tới cửa phòng đột nhiên dừng lại, anh hơi hơi quay đầu đi, ánh mắt dừng ở trên mặt Kiều Tâm Uyển: "Tôi không biết ý nghĩa của hôn nhân, nhưng tôi biết với một đứa trẻ mà nói, cuộc sống tốt nhất chính là được ở bên cả ba lẫn mẹ. Tôi tin cô cũng nghĩ như vậy. Đúng không?"

Kiều Tâm Uyển lặng im nhìn Cố Học Võ rời đi mà cơ thể mềm nhũn, cô cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút hết đi vậy. Mệt mỏi quá. Thật sự mệt mỏi quá, mỗi lần giằng co cùng Cố Học Võ đều vô cùng mệt, cho dù là lúc trước hay là hiện tại cũng vậy. Nằm ở trên giường mà cô chẳng thấy buồn ngủ chút nào, mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Trầm Thành không kết hôn, ba mẹ Cố gia đến thăm. Còn có Cố Học Võ.

Cô thừa nhận, trước khi Cố Học Võ tới, cô vẫn luôn chờ mong, muốn anh tới, nhưng khi anh thật sự đến thì cô lại có chút rối rắm. Cô không biết mình còn đang chờ mong điều gì. Là bởi vì anh thể hiện tình yêu với con khiến cô thấy anh cũng có tình yêu, cũng có sự dịu dàng hay bởi vì trong tâm tư cô vẫn luôn mong ngóng sự dịu dàng ấy của Cố Học Võ. Không phải là cô chỉ tưởng tượng trong đúng không? Có phải bởi vì ở sâu bên trong tim, cô vẫn còn có một tia chờ mong với anh?

Nhưng hiện tại, cuối cùng cô cũng biết rồi. Cô khỏi phải chờ mong nữa. Hoàn toàn không cần mong đợi thêm nữa. Cố Học Võ, anh tàn nhẫn, rất tàn nhẫn. Anh rất biết cách nói thế nào để đả kích tôi. Hơn nữa đả kích nặng nề như vậy.

Lồng ngực lại nổi lên từng cơn chua sót đau đớn. Ở trong suy nghĩ Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển – cô với anh mà nói, cũng chỉ là mẹ của đứa bé chứ không phải một người phụ nữ, một người phụ nữ có khả năng thu hút anh?

À . . . . .

Cô bỗng nhiên nghĩ tới nụ hôn ấy. Vì sao anh muốn hôn cô? Bởi vì sao? Kiều Tâm Uyển vân vê môi, chợt có chút không xác định. Cố Học Võ, trước kia không phải anh nói tôi làm anh ghê tởm, khiến anh buồn nôn sao? Bây giờ sao anh lại muốn hôn tôi? Hơi rối rắm, hơi rối loạn. Trong đầu lại hiện lên lời nói của Cố Học Võ. Chúng ta tái hợp?

Những rối rắm này cùng sự hoảng loạn đột nhiên biến mất . Có cái gì mà bối rối chứ? Chẳng qua anh là vì con, vì con mà muốn tái hôn với cô, vì con mà hôn cô, muốn nhìn xem có phải khiến anh khó mà chấp nhận hay không?

Là như thế sao?

Là như thế thôi. Có được đáp án, Kiều Tâm Uyển cũng không bối rối nữa. Đời này, cô không lấy ai nữa, chỉ sống cùng con gái là đủ rồi.

Thành phố C.

Thời tiết hôm nay rất tốt, Trịnh Thất Muội nhìn Thang Á Nam vừa thay quần áo đi ra. Trong mắt có một tia tán thưởng. Hôm trước dẫn Thang Á Nam về nhà trễ quá làm ba mẹ cô rất hoảng sợ. Mẹ cô sợ chết khiếp, tưởng cô bị kẻ xấu cưỡng ép gì gì đó.

Trước đây cô từng nói với ba mẹ, Thang Á Nam chết do tai nạn xe cộ. Lúc này người chết đột nhiên sống lại, làm sao mà không dọa người?

Trịnh Thất Muội đành phải giải thích là Thang Á Nam kỳ thật chưa chết, chỉ là bị đụng xe nên mất trí nhớ. Hồi đó cô cũng tưởng anh đã chết. Nhưng bạn anh cứu được anh, chẳng qua là đã mất trí nhớ, thử rất nhiều cách cũng không khiến anh nhớ lại. Cho nên buộc lòng phải đưa về bên cạnh cô.

Cô thấy có chút may mắn vì vết sẹo trên mặt Thang Á Nam không biết tại sao đã không còn. Bằng không ba mẹ nhất định sẽ bị hù chết mất.

Mà Thang Á Nam đã ở nhà cô hai ngày. Có đủ thứ không quen. Sáng nay, Thang Á Nam quấn khăn tắm đi ra, cô mới nhớ là cô quên dẫn anh đi mua quần áo. Cho nên sáng sớm, cô không mở cửa hàng mà kéo Thang Á Nam đi thẳng đến cửa hàng thời trang nam. Hiện tại, Thang Á Nam vừa cầm đồ nhân viên cửa

hàng đưa đem đi thử. Nhìn vóc dáng đẹp chẳng khác nào người mẫu của anh mà Trịnh Thất Muội lờ đi sự trầm trồ trong mắt nhân viên cửa hàng. Người đàn ông này chính là của cô đấy.

Cô lại chọn trong cửa hàng thêm hai bộ quần áo, bảo nhân viên cửa hàng gói lại. Thang Á Nam cau mày, kỳ thật rất không quen. Anh có cảm giác là anh chưa từng mua quần áo thế này.

Đối diện với vẻ mặt vui vẻ của Trịnh Thất Muội, lời từ chối lại nuốt vào trong bụng. Nhưng thấy cô trả tiền, anh lại có chút không vui. Lục túi tiền mình, phát hiện trong đó chẳng có gì cả.

"Anh phải làm việc, bằng không sẽ không có tiền, không có cơm ăn."

Lời Hiên Viên Diêu nói hiện lên trong đầu, Thang Á Nam cũng hiểu. Song sắc mặt vẫn khó coi như vậy. Đi theo Trịnh Thất Muội ra khỏi cửa hàng, nhận đồ cô đang mang trên tay. Vẻ mặt cứng ngắc đến tột cùng: "Tôi sẽ trả lại cho cô."

Ơ. Trịnh Thất Muội thoáng sửng sốt. Rất nhanh liền hiểu ra Thang Á Nam đang nói chuyện gì, cô lắc đầu cười tươi như hoa: "Không cần. Của em cũng là của anh. Không cần trả lại."

"Nhất định phải trả."

Thang Á Nam khăng khăng, Trịnh Thất Muội không biết phải nói sao, trước kia Thang Á Nam chính là thuộc hạ của Hiên Viên Diêu, bây giờ mất trí nhớ, cũng không thể tìm việc làm. Cô liếc mắt nhìn Thang Á Nam một cái. Thần sắc có chút buồn bực: "Anh nhất định phải tính toán với em rõ ràng thế này à?"

"Phải." Câu trả lời giản đơn rõ ràng, Trịnh Thất Muội thở dài không nói: "Vậy thì trừ vào tiền lương của anh đi."

"Được."

"Đi thôi. Chúng ta về cửa hàng."

"Uhm." Toàn bộ câu trả lời đều là một chữ, trong mắt Trịnh Thất Muội lại lần nữa dâng lên sự chán nản: "Á Nam, anh còn nhớ chuyện trước kia không?"

Cho dù là một chút cũng được. Thật sự không nhớ sao?

Thang Á Nam nhìn cô một cái, cau mày, cuối cùng lắc đầu. Khi vừa mới tỉnh lại, anh thậm chí còn không biết phải cầm đũa thế nào. Là Hiên Viên Diêu nói với anh. Hiên Viên Diêu nói anh là anh em của anh ta, nhưng ném anh cho người phụ nữ này. Không biết tại sao, nghĩ đến hành động này của Hiên Viên Diêu anh lại thấy hơi áp lực. Cái loại cảm giác này là thế nào anh cũng không biết. Dù sao cũng có chút áp lực, có chút khó chịu.

Trịnh Thất Muội không cảm nhận được tâm tư anh. Cô đặt bàn tay nhỏ bé vào trong lòng bàn tay anh, cảm giác bàn tay to của anh bao quanh lấy bàn tay cô. Cô bỗng có một dũng khí cho dù trời có sụp xuống cũng không sợ. Chỉ cần người đàn ông này ở bên cạnh cô, miễn là anh vẫn ở cùng cô thì cô tin bản thân có thể đối mặt với bất cứ gian khổ nào.

Cảm giác được khóe miệng cô giơ lên, thần sắc sung sướng, Thang Á Nam hơi khó hiểu. Chuyện gì khiến cô vui như thế? Người phụ nữ này dường như luôn rất vui? Thật sự kỳ lạ. Anh không hiểu, cũng không thể lý giải chuyện thế này chỉ nhìn nắm tay của hai người.

Tay cô hoàn toàn khác tay anh, nó nho nhỏ, mềm mại. Nắm ở lòng bàn tay, hình như khiến trái tim người ta cũng êm dịu.

Lúc đó vẻ mặt anh bất giác dịu dàng không ít, nhìn sự hớn hở trên mặt Trịnh Thất Muội, bất thình lình anh có phần hiểu rõ, nắm chặt tay cô, dắt cô cùng nhau đi về cửa hàng.

Cũng giống như ngày hôm qua, Thang Á Nam mở cửa cho cô. Cô vào cửa, anh lại ngồi ở trong cửa hàng. Ngày hôm qua anh ở trong cửa hàng, công việc buôn bán hình như cũng đặc biệt tốt. Thỉnh thoảng có phụ nữ đến xem, khi thử quần áo còn liên tục nhìn Thang Á Nam. Không có cách nào. Vết sẹo lúc đầu trên mặt anh nhìn thấy sẽ khiến người ta vô cùng sợ hãi. Hiện tại vết sẹo kia đã không còn, anh lại cao lớn đẹp trai. Ngũ quan anh so với người bình thường còn đậm nét châu Á hơn, có mấy người khách quen thậm chí còn lén hỏi cô, có phải người mẫu cửa hàng mời tới hay không làm cô cười phá lên. Khẽ giải thích người đàn

ông ấy là chồng cô, gần đây thấy cô mang thai, sợ cô vất vả nên đến cửa hàng giúp đỡ. Khách hàng cũng hâm mộ vận khí tốt của cô. Phía sau nụ cười tươi của cô, kỳ thật là tột cùng chua sót.

Bây giờ Hiên Viên Diêu dùng một lời nói dối để anh ở lại. Nếu trí nhớ của anh vẫn không thể khôi phục, vẫn không thể nhớ ra cô thì cô phải làm thế nào để anh ở mãi bên cạnh mình?

Mỗi lần tưởng tượng anh sẽ vì không kiên nhẫn mà rời khỏi cô là cô lại thấy đau lòng đến khó chịu. Sau khi trải qua sai lầm, cô có thể chẳng cầu xin điều gì, cũng chẳng muốn cái gì, chỉ cần anh ở với cô như thế, chỉ cần anh vẫn còn ở nơi cô có thể nhìn thấy được thì đối với cô mà nói chính là việc đáng giá nhất.

Có tiếng chuông cửa vang lên, lại có khách bước vào, cô ngẩng đầu, thấy Hiên Viên Diêu đi vào thì biến sắc, trong mắt cũng hiện lên một tia sợ sệt, theo bản năng lo lắng Hiên Viên Diêu tới là để đưa Thang Á Nam đi.

Ở bên kia, Thang Á Nam cũng đứng dậy, đi tới trước mặt Hiên Viên Diêu. Không đợi Thang Á Nam mở miệng nói, Trịnh Thất Muội đã vội vàng xông lên trước, chắn trước mặt Thang Á Nam, bộ dạng chẳng khác nào gà mái che chở gà con: "Hiên Viên Diêu, anh lại muốn gì?"

Một tay Hiên Viên Diêu đút vào túi, tay kia đặt ở đằng sau, nhìn sự đề phòng trên mặt Trịnh Thất mà hơi buồn cười. Cô là một phụ nữ mang thai. Nếu anh ta thật sự muốn thế nào thì có mười Trịnh Thất Muội cũng không phải là đối thủ của anh ta. Đưa mắt nhìn Thang Á Nam sau lưng cô, anh cũng đang nhìn anh ta với ánh mắt có vài phần khó hiểu.

"Ở lại hai ngày đã quen chưa?" Hiên Viên Diêu hỏi Thang Á Nam. Anh không gật đầu, cũng không lắc đầu, suy nghĩ thật lâu, mới nói ra hai chữ.

"Làm việc."

Không thể nói là quen hay không quen, dù sao cũng chỉ là một công việc.

"Uhm. Được rồi. Anh tiếp tục làm việc cho cô ấy đi." Hiên Viên Diêu từ phía sau lấy ra một cái túi giấy. Định đưa cho Thang Á Nam, suy nghĩ một chút anh ta lại đưa túi giấy cho Trịnh Thất Muội.

"Cho cô."

"Đây là cái gì?" Trong mắt Trịnh Thất Muội có chút phòng bị, nhìn biểu cảm của Hiên Viên Diêu, trực giác mách bảo anh ta không có ý tốt.

"Đây là tiền lương nhiều năm công tác của anh ta." Hiên Viên Diêu cười rất rạng rỡ. Buông lỏng tau: "Cô chắc là cô không vì anh ta mà tranh thủ chút phúc lợi chứ?"

"Đương nhiên." Trịnh Thất Muội cầm túi giấy trên tay anh ta. Không biết gã Hiên Viên Diêu này đã bảo Thang Á Nam làm bao nhiêu chuyện xấu, chính anh ta cũng không tốt đẹp gì, đã bắn anh bốn phát súng, lấy chút tiền cũng không quá đáng chứ?

Ôm chặt túi giấy. Thần sắc cô vẫn còn đề phòng: "Được rồi, anh có thể đi."

Hiên Viên Diêu liếc mắt nhìn Thang Á Nam, đúng vậy trong mắt anh chẳng tán thành chút nào. Dường như bất mãn việc tài sản của anh lại giao cho Trịnh Thất Muội.

"Cô không xem là cái gì sao?"

"Khỏi cần." Có tiền hay không, cũng không thay đổi quan hệ giữa cô và anh. Không có tiền cô sẽ cố gắng kiếm. Dù sao hai người cũng không chết đói, chết lạnh.

"Cô gái, cô cũng thú vị đó."

Hiên Viên Diêu vỗ vỗ tay: "Được rồi. Tôi không quấy rầy các người, bên trong có một phần quà, là tặng đứa bé trong bụng cô đó."

"Cám ơn. Song tôi nghĩ không cần." Trịnh Thất Muội theo bản năng từ chối, thứ Hiên Viên Diêu tặng, dứt khoát không phải là tốt lành gì.

35. Chương 35: Tôi Không Cần

Hiên Viên Diêu lại chỉ nhếch đuôi lông mày, ánh mắt đảo qua gương mặt Thang Á Nam, đối với sự xuất hiện của anh ta, anh hình như có chút kinh ngạc. Buông tay, anh ta liếc nhìn Thang Á Nam: "Ở lại tốt nha. Chăm chỉ làm việc, tôi sẽ đến thăm anh."

Nói xong, anh ta xoay người bước đi. Trịnh Thất Muội tức giận lườm Hiên Viên Diêu, cô chỉ cần nghĩ đến việc Hiên Viên Diêu bắn bốn phát súng vào Thang Á Nam, hại anh bây giờ biến thành bộ dạng này là cô lại không cách nào tha thứ được cho anh ta. Cầm túi giấy trên tay, Trịnh Thất Muội cũng không muốn đuổi theo, dù sao thứ anh ta tặng chẳng có gì tốt lành, cô sẽ ném đi. Trịnh Thất Muội nghĩ vậy liền xoay người, phát hiện ánh mắt Thang Á Nam vẫn nhìn theo Hiên Viên Diêu, hình như muốn đuổi theo. Sắc mặt của cô lạnh lùng, hơi không vui: "Anh không phải là muốn đi theo anh ta chứ? Em nói cho anh biết. Tuyệt đối không được."

Thang Á Nam nhướng mày, nhìn vẻ không tán thành trên mặt Trịnh Thất Muội, sắc mặt có vài phần phiền muộn: "Cô chỉ là khách hàng của tôi, tôi có thể không nhận làm cho cô."

"Thang Á Nam." Trịnh Thất Muội cảm thấy tổn thương, muốn nói cái gì nhưng bụng lại co rút. Thở sâu, cô bắt mình phải bình tĩnh, cô nhìn Thang Á Nam.

"Anh ta không phải là người tốt. Anh tránh xa anh ta một chút." Cô là vì tốt cho anh, thực sự không hy vọng anh dính dáng quá sâu với Hiên Viên Diêu.

Sắc mặt Thang Á Nam lại lạnh vài phần. Nhìn sự đề phòng trên mặt Trịnh Thất Muội: "Anh ta không phải người tốt? Vậy còn cô?"

"Em, em đương nhiên phải rồi." Trịnh Thất Muội phát hiện cô rất khó mà bình tĩnh: "Thang Á Nam, anh ta thực sự không phải người tốt, anh có biết anh ta đã từng làm những gì không? Anh ta . . . . ."

Bắn anh 4 phát súng làm anh thiếu chút nữa là mất mạng. Nếu không phải như vậy, Thang Á Nam làm sao lại không nhớ cô cơ chứ?

Trong lòng tức giận kinh khủng nhưng lại chẳng thể nói gì, hai nhân viên cửa hàng lúc này đi vào, nhìn thấy bầu không khí hơi quái dị. Sau khi chào hỏi qua loa thì làm việc của mình. Trịnh Thất Muội cũng không quan tâm đến ánh mắt Thang Á Nam nhìn chằm chằm vào mắt cô mà cầm cái túi giấy ngồi xuống sofa trong cửa hàng. Toàn bộ đều là một số tài liệu.

Tùy tiện đưa mắt nhìn, Trịnh Thất Muội trợn to mắt nhìn Thang Á Nam còn đứng bất động tại chỗ. Những tài liệu này ngoài giấy tờ chứng minh của Thang Á Nam còn có giấy chứng nhận tài sản của anh. Ở Mĩ anh có hai bất động sản. Cô nhớ có một chỗ cô đã từng ở qua.

Còn nữa ở thành phố C anh vậy mà cũng có bất động sản. Là biệt thự? Lại ở nơi tập trung những người có tiền của. Còn có cổ phiếu của Thang Á Nam ở ngân hàng Thụy Sĩ. Tài sản của anh vậy mà có nhiều hơn 8 con số? Lại là đô la Mĩ?

Trịnh Thất Muội hoàn toàn chấn kinh rồi, ngơ ngác nhìn Thang Á Nam. Đây tính là cái gì hả? Lòng nhân từ của Hiên Viên Diêu bộc phát? Hay là Thang Á Nam vốn dĩ đã có những cái này? Không chỉ như thế, cả công ty Tả Phán Tình làm lúc trước đều chuyển nhượng sang tên Thang Á Nam. Nói cách khác, Thang Á Nam không chỉ là một người có tiền mà còn là ông chủ một công ty?

Tiếp tục lục lọi nữa đến cuối cùng thì lộ ra giấy chuyển nhượng, trên đó nói cái cửa hiệu hiện tại cô đang kinh doanh mấy tháng trước đã chuyển nhượng qua tên Trịnh Thất Muội. Mà thời điểm ấy, Thang Á Nam thậm chí còn chưa trở về. Trịnh Thất Muội ngơ ngác nhìn một đống đồ kia. Lại liếc nhìn Thang Á Nam, không hề nghi ngờ anh hiện tại là một người siêu giàu. Anh căn bản không cần tiền, cũng không cần ở cạnh cô làm vệ sĩ? Vậy anh — trong lòng cô kích động muốn thu hồi toàn bộ tài liệu này, Thang Á Nam cũng nhìn thấy. Mấy thứ đó, anh nhìn mà không hề có cảm giác gì. Bình tĩnh thu dọn xong, anh ngẩng đầu liếc nhìn Trịnh Thất Muội: "Cô hiện tại có thể thay người."

"Không cần." Trịnh Thất Muội lắc đầu, không muốn chấp nhận chuyện như vậy, cô cầm lấy tay Thang Á Nam, nhìn anh với ánh mắt tràn đầy cầu xin: "Anh ở lại đi. Được không?"

Trực giác Thang Á Nam muốn giật tay cô ra. Trịnh Thất Muội lại nói một câu: "Em còn một tháng là sinh rồi. Em chỉ muốn anh ở bên cạnh em một tháng. Đợi em sinh con ra rồi tùy anh muốn đi đâu thì đi. Được không?"

Cô muốn đánh cuộc một chút. Xác suất 0,1% là có thể Thang Á Nam chứng kiến con sinh ra, sau đó sẽ đồng ý ở lại? Có thể chứ? Có thể không?

Thang Á Nam rút tay về, sắc mặt rất không vui, anh có phần muốn đi tìm Hiên Viên Diêu. Nhưng Hiên Viên Diêu bảo anh ở lại đây, bên cạnh người phụ nữ quái gở này. . . . .

"Một tháng?"

"Một tháng." Trịnh Thất Muội gần như muốn khóc, lại nắm tay anh: "Xin anh. Chỉ cần một tháng thôi."

Bộ dạng sắp khóc này của cô khiến sắc mặt Thang Á Nam lại hơi ngưng trọng, muốn nói từ chối nhưng cuối cùng lại gật đầu, nhưng vẫn thêm một điều kiện.

"Chỉ một tháng thôi."

"Được. Đúng một tháng, một ngày cũng không giữ anh lại thêm." Trịnh Thất Muội sụt sịt mũi, cảm giác rất vui vẻ, nhưng đằng sau sự vui vẻ lại là đau sót.

Nếu cô thua, Thang Á Nam vẫn quyết định ra đi, vậy thì cô phải làm sao? Sau khi biết anh không chết, sau khi biết anh còn sống, thật sự có thể để anh đi như vậy sao? Có thể chứ? Cô bỗng nhiên không chắc chắn, một tháng sau cô phải dùng lý do gì để Thang Á Nam ở lại đây?

Tả Phán Tình tới công ty làm thủ tục nghỉ thai sản. Còn chưa tới một tháng nữa cô sẽ sinh nên từ giờ trở đi cô sẽ nghỉ ngơi. Bởi vì kết hôn muộn mà có thai cũng muộn nên cô được nghỉ bốn tháng. Điều này làm cho cô thấy rất vui vẻ, vậy chứng tỏ cô sẽ có thêm một tháng để chăm sóc bé cưng.

Cô ra khỏi cửa công ty, Cố Học Văn nói muốn tới đón cô. Ở ven đường công ty đang có một chiếc xe thể thao hiệu Lotus huênh hoang đậu ở đó, một người đàn ông cao lớn đứng dựa vào cửa xe. Bề ngoài quá mức xuất chúng khiến người qua đường đều phải ghé mắt, cứ nghĩ là ngôi sao đến chụp hình quay phim ở đây. Tả Phán Tình nhìn người đàn ông kia thì thần sắc hơi kinh hãi, cuối cùng cũng không có phản ứng gì, bình tĩnh đứng tại chỗ chờ Cố Học Văn tới đón mình. Cô không đến gần, người đàn ông kia lại chủ động đi qua, ánh mắt đảo qua bụng cô.

"Wow. Bụng đã lớn quá vậy sao?"

"Hiên Viên Diêu." Vừa thấy anh ta, Tả Phán Tình đã có một cảm giác sởn gai ốc: "Anh lại tới Trung Quốc làm gì?"

"Đến thăm con tôi mà." Hiên Viên Diêu nói đùa, vươn tay định sờ bụng Tả Phán Tình, cô liền tránh qua bên cạnh, không cho anh ta chạm vào.

"Hiên Viên Diêu, chuyện hài này không đáng cười chút nào." Anh ta biết rõ con cô không phải của anh ta mà. Tả Phán Tình nhìn anh ta bằng nửa con mắt, nét mặt đầy khó chịu.

"Em nói như vậy thật là tổn thương lòng tôi mà." Hiên Viên Diêu nhìn cô, trong mắt kỳ thật không dấu được niềm hạnh phúc. Tay phải vuốt ve cằm, vẻ mặt có chút nghiền ngẫm: "Em chẳng lẽ không cần cảm ơn tôi sao?"

Nếu anh ta không tặng món quà kia, e rằng Tả Phán Tình cũng không thể cười vui vẻ như bây giờ?

"Cám ơn." Tả Phán Tình ngoài cười nhưng trong không cười: "Anh từ nước Mĩ xa xôi đến Trung Quốc không phải là vì muốn tôi nói một tiếng cám ơn anh đấy chứ?"

"Thật đúng là." Hiên Viên Diêu chớp chớp mắt, dùng vẻ mặt mà cô hiểu được cong môi cười: "Tôi nghĩ, em không biết đã nợ tôi bao nhiêu ân huệ. Mà em đến bây giờ ngay cả cơm cũng chưa từng ăn với tôi một bữa. Em nói đi em có quá đáng không?"

Tả Phán Tình nhìn sự vô lại trên mặt anh ta, gật đầu: "Anh muốn tôi mời anh ăn cơm?"

"Không được à?"

"Được." Tả Phán Tình vỗ tay: "Anh muốn đi đâu ăn? Ăn cái gì? Anh quyết định, tôi mời."

"Rất sảng khoái." Hiên Viên Diêu vỗ tay, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng: "Phán Tình, em biết không? Tôi thích em như vậy. Nói chuyện làm việc thẳng thắn rất gọn lẹ, thảo nào lâu như vậy rồi mà tôi đối với em vẫn nhớ mãi không quên."

"Dừng." Tả Phán Tình giơ tay lên, trưng vẻ mặt xin miễn thứ cho kẻ bất tài: "Cho tôi xin, anh cứ mau mau quên tôi đi. Tôi có một Cố Học Văn là đủ rồi."

Ham muốn của cô rất nhỏ, người mà cô muốn vẫn chỉ có Cố Học Văn.

"Thực sự khiến tôi đau lòng mà." Hiên Viên Diêu vươn tay xoa xoa ngực, vẻ mặt tổn thương: "Em rất biết làm thế nào đả kích tôi đấy."

"Như thế mà có thể đả kích anh thì anh đã không là Hiên Viên Diêu rồi."

Tả Phán Tình còn không hiểu rõ Hiên Viên Diêu sao? Cô đưa mắt nhìn giao lộ, hôm nay Cố Học Văn còn chưa tới, vẻ mặt cô có chút chán nản, khi nhìn thấy Hiên Viên Diêu thì lại ngẩng đầu lên: "Đi thôi, anh hôm nay vận khí tốt. Tôi mời anh ăn cơm. Anh muốn ăn cái gì?"

"Lên xe đi." Hiên Viên Diêu đưa mắt nhìn xe mình: "Tôi kiếm được một nhà hàng không tồi."

Tả Phán Tình muốn cười: "Cái này gọi là cái gì? Có chuẩn bị trước khi đến sao?"

"Chính xác." Hiên Viên Diêu mở cửa xe cho cô, sau đó lên xe. Đảo qua gương mặt châm biếm của Tả Phán Tình, hơi nhướng mày: "Tôi tưởng chúng ta là bạn bè."

"Ha ha." Tả Phán Tình nhún vai, không che dấu thái độ của mình: "Bạn bè cũng chia thành rất nhiều loại."

Hiên Viên Diêu không phản bác, nhìn cô một cái rồi bật nhạc: "Muốn nghe gì?"

"Tùy anh." Tả Phán Tình nói xong, vẻ mặt có chút đề phòng: "Chỗ định đi có xa quá không?

"Không xa." Hiên Viên Diêu cảm thấy trêu Tả Phán Tình rất vui, thật sự rất thú vị: "Bụng em đã lớn như vậy rồi, tôi cũng không thể làm vậy với em. Nếu tôi chưa biến thái như vậy, em khỏi cần lấy cái bộ mặt đề phòng sói như vậy ra tôi."

"Tôi cũng không cho anh là gã háo sắc." Tả Phán Tình khẽ mở miệng: "Tôi chỉ xem anh là yêu nghiệt thôi."

Nói cách khác là không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường để suy xét.

"Ha ha ha ha." Lúc này Hiên Viên Diêu bật cười sằng sặc không chút khách khí, đưa mắt nhìn con đường trước mặt. Ý cười trên mặt không giảm: "Tả Phán Tình, em thú vị thật đó."

Tả Phán Tình thông minh lựa chọn không trả lời, bởi vì trong đầu cô rất rõ, cho dù cô trả lời cái gì thì Hiên Viên Diêu cũng thấy cô nói rất thú vị. Đúng là quái nhân. Có điều chỉ ăn một bữa cơm nên Tả Phán Tình cũng không thèm chấp, như anh ta nói, bụng cô lớn vậy, anh ta có thể làm gì cô? Lấy di động ra gửi tin nhắn cho Cố Học Văn, nói cho anh biết cô đã đi rồi, về phần địa điểm ăn cơm, lát nữa sẽ nhắn lại cho anh

Một tuần. Kiều Tâm Uyển nhìn con gái ngủ trên giường trẻ. Sau lần đầy tháng Bối Nhi không thấy Cố Học Võ xuất hiện lần nào nữa. Điều này khiến cô thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, đúng là Cố Học Võ đã buông tay rồi. Thế này thì quá tốt, thật sự rất tốt. Nhưng tâm tình của cô vẫn không cách gì vui nổi. Bởi vì quan hệ với Trầm Thành. Từ sau khi Bối Nhi đầy tháng, Trầm Thành ngày nào cũng đều đến thăm cô, chỉ cần có thời gian là Trầm Thành liền chạy đến Kiều gia. Chẳng những vậy, mỗi lần tới là một lần cầu hôn, quyết tâm muốn cô đồng ý lấy anh.

Kiều Tâm Uyển rất bối rối. Cô không muốn tổn thương Trầm Thành, nhưng lại càng không muốn Trầm Thành cảm thấy không hạnh phúc. Anh càng cố chấp, cô càng áy náy, càng thấy có lỗi với Trầm Thành. Thỉnh thoảng đêm khuya yên tĩnh, cô sẽ nghĩ cứ như vậy đáp ứng Trầm Thành cũng không sao. Song nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi, cô lại thu hồi tất cả suy nghĩ. Như lời mẹ cô nói, việc này với Trầm Thành quả thật không công bằng. Trên thế giới cũng không phải chưa có phụ nữ có con mà vẫn xuất giá, nhưng những phụ nữ này chắc chắn có tình cảm chồng. Chứ không phải như cô bây giờ… Tâm tình hơi ngẩn ngơ, thấy dì Chu vội vàng vào cửa, cô cười cười với dì Chu, trở về phòng mình.

Nhưng vừa vào cửa, lại bị bóng người ở bên trong làm cho hoảng sợ, tầm mắt cô đảo khắp phòng. Ngoại trừ người đó thì không còn ai khác. Trên gương mặt trắng ngần vì giận dữ mà nhanh chóng đỏ ửng.

"Cố Học Võ, anh tới làm gì?"

Hạ đỏ: Mỗi ngày đều là ngày đầu tiên của phần còn lại trong cuộc sống của bạn

36. Chương 36: Tôi Hám Giàu

"Cố Học Võ, anh tới làm gì" "

Nhìn thấy anh, giọng điệu Kiều Tâm Uyển khó mà tốt lên được. Bởi vì cô nghĩ mục đích anh đến đây, chỉ có một, là vì con. Cố Học Võ có chấp nhận vì con mà hy sinh, cũng phải xem cô có đồng ý cùng anh hy sinh như vậy không.

Cố Học Võ không có trả lời, từ trên sofa đứng lên, đi tới trước mặt Kiều Tâm Uyển, ánh mắt đảo qua mặt cô. Một tuần không gặp, dường như khí sắc của cô lại tốt hơn vài phần, sắc mặt hồng nhuận. Hai tròng mắt sáng như ngọc. Đôi môi hơi hơi cong lên, óng mịn sáng bóng, giống như thạch trái cây thu hút ánh nhìn của mọi người.

Kiều Tâm Uyển rất xinh đẹp, Cố Học Võ cũng không phủ nhận điểm này. Nhớ đến một tuần trước, hương vị của nụ hôn kia, ánh mắt anh hơi hơi tối sầm vài phần.

"Cô đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Suy nghĩ cái gì? Kiều Tâm Uyển nghe câu đó, phản ứng đầu tiên là có chút khó hiểu.

"Chúng ta tái hợp." Cố Học Võ thêm vào bốn chữ, không tin cô không hiểu: "Tôi cho cô thời gian một tuần, tôi nghĩ, chắc là cô đã suy nghĩ kỹ càng rồi chứ?"

Phút chốc Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn, rốt cuộc cũng hiểu được Cố Học Võ nói suy nghĩ là cái gì. Nghe đi, nghe đi. Anh nói hay quá nhỉ. Anh cho cô thời gian một tuần. Chậc chậc, đây là ban ân à. Làm như Kiều Tâm Uyển – cô không tiền đồ, không ai cần vậy. Nhất định phải ở chỗ này chờ Cố Học Võ – anh đến cho cô một cái vẻ mặt vui vẻ, chờ anh cho cô một cuộc hôn nhân.

Kiều Tâm Uyển ơi Kiều Tâm Uyển, trước kia mày ở trước mặt anh ta có bao nhiêu thấp hèn chứ? Thấp hèn đến mức làm cho anh ta thấy mày nhỏ bé, hèn hạ như vậy?

Cơn phẫn nộ làm cho đôi bàn tay trắng như phấn của Kiều Tâm Uyển siết chặt. Trái tim như bị xé rách, kích động muốn đuổi Cố Học Võ ra. Nhưng cô không làm mà chỉ nhướn mày với Cố Học Võ, cong môi cười, vẻ mặt đầy đắc ý.

"Cố Học Võ, anh nói là tái hợp?"

Cố Học Võ gật đầu, nhìn thấy cô cười như hoa mà có cảm giác vô cùng quái dị.

"Lẽ ra, vì Bối Nhi, tôi hình như hẳn là phải đáp ứng anh mới đúng. Nhưng. . . . ."

Kéo dài âm cuối, Kiều Tâm Uyển đi đến kéo ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một cái hộp nhung nhỏ. Sau đó đi tới trước mặt Cố Học Võ, mở hộp ra, vẻ mặt kiêu ngạo mà đắc ý.

"Tôi đã nhận lời Trầm Thành. Sẽ lấy anh ấy. Mà anh ấy cũng đồng ý với tôi, sẽ đối đãi với Bối Nhi giống như con gái mình. Tính cách của Trầm Thành anh cũng biết. Anh cũng hiểu đúng không? Tính tình của anh ấy rất trung hậu hiền lành. Là một người khiêm tốn. Tôi tin tưởng anh ấy sẽ đối xử với Bối Nhi rất tốt, cho nên anh có thể đi rồi."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ đè thấp giọng nói có vài phần nguy hiểm: "Cô có ý gì?"

"Không có ý gì hết." Kiều Tâm Uyển vẫn cười rạng rỡ, cầm lấy cái nhẫn trong hộp, đeo vào, rồi quơ quơ trước mặt Cố Học Võ: "Nhìn thấy không? Nhẫn kim cương lớn như vậy đấy. Anh ấy đối với tôi cũng thật có tâm."

Cố Học Võ nhìn thấy ánh sáng lấp lánh phát ra từ cái nhẫn kim cương, không mở miệng, nhưng ánh mắt càng âm trầm.

Nhìn thấy sắc mặt anh, Kiều Tâm Uyển cười càng vui vẻ, vỗ vỗ tay. Giơ tay ra trước mặt mình: "Đúng là nhẫn tốt. Thật sự là hợp mắt tôi."

"À, mà cái này thật ra cũng không tính là gì." Kiều Tâm Uyển xua tay, đi đến trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp.

Cô đi đến trước mặt Cố Học Võ: "Anh xem này."

Cô mở hộp ra, một vòng kim cương lấp lánh, lớn nhỏ đều có. Kiều Tâm Uyển sợ ra vẻ trầm trồ: "Anh có biết đây là gì không? Trầm Thành tặng cho Bối Nhi làm quà đầy tháng đấy. So với anh, anh ấy còn tốt hơn rất nhiều."

Chậc chậc hai tiếng, ánh mắt cô khinh miệt không chút khách khí nhìn qua mặt Cố Học Võ: "Anh nói đi, anh đòi làm ba của Bối Nhi, vậy anh tính tặng Bối Nhi cái gì?"

Cố Học Võ nhíu mày, vẻ mặt có phần không đồng ý: "Giáo dục con không phải là cho nó những thứ này, con bé còn nhỏ, kim cương đó, nó biết là cái gì? Kiều Tâm Uyển, tôi thật không biết cô lại hám tiền, tham vật chất như vậy?"

Hám tiền? Tham vật chất? Được, cô lại thêm hai tội danh. Tâm trạng Kiều Tâm Uyển buồn bực, trên mặt lại càng cười vui vẻ: "Đúng vậy, tôi chính là như vậy hám tiền tham vật chất như vậy đó, bây giờ anh mới biết sao?"

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn thẳng vào ánh mắt Cố Học Võ, vẻ mặt hiên ngang: "Cố Học Võ, như anh nói đó, tôi là đại tiểu thư của Kiều gia. Tôi từ nhỏ đến lớn muốn cái gì có cái đó. Tôi ham giàu thì có gì sai không? Tôi tham vật chất có gì sai sao? Tôi có khả năng hám giàu, tôn thờ vật chất, không phải sao? Tôi không sợ nói cho anh biết, tôi chính là người ham giàu ham vật chất như vậy. Nếu anh không quen nhìn, thì anh đi đi. Tôi có cầu xin anh tới đây à?"

Đúng là, càng nói càng tức, Kiều Tâm Uyển thật muốn lấy chổi ra mà đuổi gã khốn này ra ngoài.

"Nói cũng nói xong rồi, anh có thể cút được rồi đó."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ bị chọc cho tức rồi: "Nếu cô muốn làm như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép con gái ở bên cạnh cô."

"Ha ha ha ha." Kiều Tâm Uyển không thật lòng bật cười thành tiếng. Nhưng nụ cười đó không có đến đáy mắt.

"Bây giờ, Cố Học Võ. Bây giờ không phải vấn đề là anh có cho phép hay không cho phép, mà là, vấn đề tôi muốn hay không. Anh có biết không, Trầm Thành anh ấy thích tính hám giàu, hám vật chất của tôi. Thậm chí anh ấy còn cố ý mua một căn nhà, đặc biệt sửa một phòng cho con gái ở. Còn nữa, ngày nào anh ấy cũng đến thăm Bối Nhi, bây giờ Bối Nhi vừa thấy anh ấy xuất hiện liền cười. Hai 'cha con' tình cảm rất tốt. . . . . ."

Dừng ở từ cuối, cô buông tay: "Nói với anh những lời này cũng không để làm gì. Anh sẽ không thể hiểu được tâm trạng của tôi. Đúng rồi. Chúng tôi định tổ chức lễ cưới vào tháng sau, đến lúc đó, sẽ mời anh đến tham dự."

Nói cho hết lời, cô vươn tay chỉ vào cửa, dùng động tác hạ lệnh trục khách. Cố Học Võ đứng bất động, không chịu đi. Hàng lông mày anh nhíu thật chặt, nhìn Kiều Tâm Uyển. Trong mắt cô chỉ toàn là kiêu ngạo, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên. Khóe môi hơi hơi cong. Vẻ mặt đắc ý mà quật cường. Ánh mắt nhìn xuống phía dưới, đảo qua người của cô, dừng ở ngón tay của cô đang chỉ vào cửa. Đầu ngón tay của cô đang run nhè nhẹ, tiết lộ tâm tư của cô. Ánh mắt anh hơi hơi nheo lại, một phỏng đoán hình thành trong đầu.

Anh duỗi tay ra, vươn cánh tay dài một cái, kéo cô vào trong lòng mình, tay kia thuận thế áp chế ngón tay chỉ vào cửa của cô. Bàn tay to ôm lấy thắt lưng cô, cúi đầu, tiến tới gần. Đôi môi chuẩn xác hôn lên môi cô.

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, mở to hai mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt. Cố Học Võ? Vì sao anh lại muốn hôn cô? Anh có ý gì?

Trong phút chốc trái tim cô đập mạnh và loạn nhịp, lúc sau cô giơ tay lên định đẩy anh ra, nhưng lại bị một bàn tay anh bắt được, chỉ có một bàn tay, mà sức của cô căn bản kém hơn anh. Hơi thở mạnh mẽ của đàn ông theo nụ hôn của anh mà xâm nhập vào hô hấp của cô. Cô chỉ cảm thấy hơi thở vờn quanh người tất cả đều là của Cố Học Võ.

"Uhm. . . . ." Khốn kiếp, buông cô ra. Anh có tư cách gì mà tùy tiện hôn cô? Kiều Tâm Uyển không cam lòng, hé miệng muốn cắn lưỡi anh, lại tạo cơ hội cho anh đem đầu lưỡi cuốn sâu vào khoang miệng cô hơn. Dây thần kinh trong não cô cũng ầm ầm đứt đoạn, nhất thời cô không biết phải phản ứng như thế nào.

Cô không có kinh nghiệm, hoàn toàn không phải đối thủ của Cố Học Võ. Môi anh dán chặt vào môi cô, như con rắn nhỏ cuộn lấy lưỡi cô, buộc cô phải theo anh. Cô muốn đẩy tay anh ra nhưng lại bất lực buông xuống. Cơ thể nhỏ xinh ngã vào lòng anh, nếu không phải nhờ bàn tay anh ôm lấy sau thắt lưng thì có lẽ Kiều Tâm Uyển đã ngã xuống đất rồi.

Bàn tay anh cầm lấy tay cô không biết từ khi nào đã buông lỏng ra. Tư thế lúc này biến thành một tay ôm thắt lưng cô, một tay nâng gáy cô. Kiều Tâm Uyển đến hô hấp cũng khó khăn, về mặt này cô thực trúc trắc. Không chịu tiếp nhận cũng không biết phải phản ứng như thế nào.

Sự ngây ngô của cô trong chừng mực nào đó lại khiến Cố Học Võ vui vẻ. Sự vui vẻ đó làm cho ánh mắt anh càng tối sầm. Đang muốn hôn sâu hơn thì lại nghe thấy một tiếng bộp. Âm thanh đột ngột đó làm cho hai người đồng thời khôi phục tinh thần, nhất là Kiều Tâm Uyển, cô nhanh chóng đẩy người Cố Học Võ ra, đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Không biết từ khi nào Trầm Thành đã đến đây, đang đứng ở cửa, ở bên chân anh, có một cái hộp, nhìn thấy hai người đang ôm nhau ở trong phòng mà vẻ mặt có phần khiếp sợ. Kiều Tâm Uyển đột nhiên chột dạ, trong lòng trống rỗng cái gì cũng không nghĩ ra được. Nhìn thấy Cố Học Võ đứng bên mình mà trong lòng cô rất hận, không chút nghĩ ngợi giơ tay lên tát anh một cái.

"Bốp." Cái tát đó làm Trầm Thành chấn động, Tâm Uyển đang làm cái gì vậy? Sao lại đánh Cố Học Võ?

Ánh mắt Cố Học Võ hơi hơi khép lại, còn chưa có cử động, Kiều Tâm Uyển đã chạy tới trước mặt Trầm Thành: "Trầm Thành, anh đừng hiểu lầm, chuyện không phải như anh nghĩ đâu, em có thể giải thích. . . . ."

"Tâm Uyển." Thu hồi lại vẻ kinh ngạc và khiếp sợ, gương mặt Trầm Thành lại trở về ôn hòa vô hại như trước, khóe môi hơi hơi cong lên, trên khuôn mặt đẹp trai là một nụ cười yếu ớt.

"Anh sẽ không hiểu lầm."

"Trầm Thành?" Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, có chút bất ngờ. Trầm Thành lại kéo tay cô, nhìn chiếc nhẫn trên tay: "Chúng ta đã định kết hôn. Anh đương nhiên sẽ tin em."

"Trầm Thành. . . . ." Kiều Tâm Uyển cắn môi, ngoài kinh ngạc, còn có một tia cảm động: "Đều là anh ta không tốt. Em. . . . ."

"Đồ ngốc." Trầm Thành xoa đỉnh đầu cô, thái độ chẳng khác nào đối đãi với một cô bé: "Anh tin em không phải cố ý."

Bàn tay nắm tay cô thu lại, ôm Kiều Tâm Uyển vào ngực mình, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía Cố Học Võ: "Lão Đại, em và Tâm Uyển sẽ kết hôn. Em tin anh biết cái gì gọi là vợ của bạn thì không thể bắt nạt chứ?"

Cố Học Võ nhìn thấy hình ảnh hai người ôm nhau. Mày nhăn lại, anh đi về phía trước từng bước từng bước, nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Cô chắc chứ?"

"Đương nhiên." Kiều Tâm Uyển biết anh đang nói cái gì, nhưng, cô sẽ không thay đổi chủ ý. Nhìn Trầm Thành, cô hôn một cái lên mặt anh, tư thế vô cùng thân thiết: "A Thành, em tin anh sẽ đối xử với Bối Nhi như con gái của chính mình."

"Tâm Uyển." Ánh mắt Trầm Thành có phần không đồng ý, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Bối Nhi là con gái anh, con gái ruột."

Lời nói đó không cần giải thích, bọn họ tin Cố Học Võ cũng hiểu được. Không để ý đến Cố Học Võ không hề cử động, Trầm Thành cũng không quản, khom lưng nhặt chiếc hộp trên mặt đất, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển, nhìn xem, anh đã đặc biệt cho người đi Milan đặt áo cưới. Chút nữa em thử nhé."

37. Chương 37

"Uhm." Kiều Tâm Uyển mỉm cười, đón lấy cái hộp trên tay anh, đi đến trước giường mở ra, cầm bộ váy cưới cao cấp màu trắng được cắt may tinh xảo, khéo léo ra nhìn, ánh mắt đầy tán thưởng. Chiếc váy có thiết kế cúp ngực với đuôi cá thật dài, từng lớp lụa trắng rủ xuống nhìn vô cùng sang trọng trang nhã.

Cũng không quản Cố Học Võ còn ở trong phòng, cô vọt tới bên người Trầm Thành dùng sức ôm lấy anh, hôn lên mặt anh một cái: "Trầm Thành, rất đẹp, em rất thích"

"Cảm ơn, em thích là được rồi." Trầm Thành cong khóe môi, nhìn Kiều Tâm Uyển, mặc dù trong lòng rất khó chịu nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Ánh mắt anh lướt qua Cố Học Võ rồi lại nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển, em đi mặc thử áo cưới đi, anh muốn nhìn thấy em mặc vào trông như thế nào lắm rồi."

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, nhưng đối diện với ánh mắt Trầm Thành cô lại gật đầu: "Được, em đi thử luôn đây."

Cất bước đi về phía giường, cô tránh tầm mắt của Cố Học Võ, trong mắt có một tia rối rắm. Hai tay cô nắm chặt, vừa mới cầm lấy áo cưới liền nhìn thấy Cố Học Võ cất bước đi về hướng cửa, lúc đi qua Trầm Thành còn nhìn anh ta một cái thật sâu rồi không nói gì mà đi thẳng.

Anh vừa đi, toàn thân Kiều Tâm Uyển như là mất hết sức lực, bàn tay cầm áo cưới thả xuống, ngồi ở trên giường không động đậy.

Mệt, thật sự mệt mỏi quá…

Ý nghĩ vừa mới trở lại thì cơ thể đã bị người ta ôm lấy, vào lúc cô còn chưa kịp phản ứng Trầm Thành đã đè xuống.

"Trầm…" Thành, đừng. Bản năng cô muốn cự tuyệt, hai tay chống ở trước ngực anh muốn đẩy ra. Trầm Thành không chịu, cứ ôm cô không chịu buông tay.

Bàn tay to ôm chặt thắt lưng của cô, không cho cô có cơ hội tránh thoát, mạnh mẽ hôn nên môi cô. Cô bị Trầm Thành dọa không biết phải phản ứng như thế nào. Môi lưỡi anh bá đạo tiến vào, nụ hôn mãnh liệt này hoàn toàn không giống anh. Kiều Tâm Uyển trước kia chưa từng nhìn thấy anh bá đạo, cường thế như vậy.

"Ưm…" Đừng như vậy, cô khó chịu nhíu mày, giãy dụa càng dữ dội. Trầm Thành lại càng ôm chặt hơn. Quấn lấy lưỡi cô, buộc cô hòa nhịp theo anh.

Đừng mà.Cô không ghét hơi thở của anh, nhưng mà….

Trong lòng quýnh lên, cô dùng sức đẩy Trầm Thành ra, rồi lui nhanh ra phía sau, ánh mắt có chút đề phòng nhìn Trầm Thành: "Trầm Thành, anh… anh đừng như vậy."

"Vì sao không cho anh một bạt tai." Vẻ mặt Trầm Thành có chút bi thương nhìn vẻ mặt của Kiều Tâm Uyển: "Nói cho anh biết đi, vì sao không cho anh một bạt tai."

Hai tròng mắt anh nổi đỏ tơ máu, hơi thở rất nặng nề. Anh trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt mà kích động muốn ngay lập tức nuốt luôn cô vào bụng.

“Trầm Thành anh đừng như vậy.” Kiều Tâm Uyển hoảng sợ, cô không muốn tổn thương Trầm Thành, tuyệt đối không muốn.

“Tâm Uyển.” Trầm Thành vẻ mặt đầy thống khổ, bất đắc dĩ và cả rối rắm. Đủ loại cảm xúc pha trộn vào nhau đang cuồn cuộn trong anh, nhìn vào đôi mắt cô, lòng anh lại càng chua sót nặng nề hơn: “Ở trong lòng em có yêu anh một chút, dù chỉ là một chút thôi không?”

Đôi mắt Kiều Tâm Uyển đột nhiên trợn to nhìn người trước mặt, bên trong hiện lên một tia khiếp sợ. Yêu sao? Yêu Trầm Thành.

“Trầm Thành, em….”

“Tâm Uyển.” Trầm Thành phát hiện anh đã sai rồi, thật sự sai rồi. Lúc Kiều Tâm Uyển cự tuyệt anh, anh đã thấy đau khổ. Nhưng lúc cô thật sự muốn ở bên anh, anh lại càng thấy đau khổ hơn.

“Anh yêu em.” Tình yêu này, bắt đầu từ đau lòng, lúc anh phát hiện ra thì đã không khống chế được nữa. Nhiều năm qua, anh nhìn Tâm Uyển liên tục chao đảo, yêu đến đau đớn, yêu đến khờ dại.

Anh đau lòng. Anh thấy cô không đáng bị như vậy. Nhưng Cố Học Võ cũng như anh em, bạn bè của anh. Anh không thể chỉ trích Cố Học Võ sao không yêu. Tình cảm không phải ai cũng có thể khống chế. Nhưng anh đau lòng cho Kiều Tâm Uyển rồi cứ dần dần đến cuối cùng anh lại không thể thoát khỏi ma chú này.

Anh biết rõ Kiều Tâm Uyển không yêu mình, anh càng biết rõ là cho dù anh có cố gắng thế nào cũng không thể loại Cố Học Võ ra khỏi lòng Kiều Tâm Uyển. Cô yêu Cố Học Võ, yêu đến mức hai người rõ ràng đã ly hôn, cô rõ ràng đã nhiều lần tự nói là sẽ quên đi quá khứ, nhưng Cố Học Võ vừa xuất hiện trước mặt cô thì toàn bộ quyết định, ý nghĩ của cô đều trở thành lời nói suông. Cô không có một chút năng lực chống lại Cố Học Võ.

Cô bất đắc dĩ, cô đấu tranh, anh đều hiểu. Nhưng hiểu là một chuyện còn chấp nhận là một chuyện khác. Anh dùng hết sức lực, muốn làm cho Kiều Tâm Uyển đừng si tình như vậy, đừng yêu Cố Học Võ như vậy nữa, yêu đến mức sợ hãi.

Yêu mà thấy sợ hãi, chính là nói về Kiều Tâm Uyển. Cô rõ ràng không cần để ý, cũng không cần quan tâm đến Cố Học Võ. Nhưng mỗi một lần đối mặt với Cố Học Võ, cô luôn thiếu mấy phần khí thế. Cho nên anh lợi dụng chính mình, biến mình thành lá chắn. Mỗi một lần cô bất lực đối mặt với Cố Học Võ thì lại đẩy anh ra. Còn trong lòng cô anh không hề có một vị trí nào, một chút cũng không.

Trầm Thành ơi Trầm Thành, mày tệ gì cũng được coi như là công tử danh môn chốn kinh đô mà lại làm ình trầm luân đến nông nỗi này sao, đây có được xem là bi ai không?

Kiều Tâm Uyển im lặng, cô không biết nên nói gì, chỉ là cảm thấy vào lúc này nói cái gì cũng không ổn. Cô là người tồi tệ, tùy hứng và ích kỷ. Cô thừa nhận mỗi lần đối mặt với Cố Học Võ cô vẫn luôn có cảm giác chưa đấu đã thua, luôn thấy lo lắng, thấy không đủ sức.

Nhưng tình huống vừa rồi nghe được lời của Cố Học Võ, cô thật sự phẫn lộ và tức giận. Anh xem cô là cái gì? Ở trong lòng anh cô là cái gì? Anh chấp nhận, hơn nữa lại không có tự tôn, không có nguyên tắc chấp nhận. Anh tổn thương cô, đúng tình hợp lý mà tổn thương. Không một chút lưu tình. Sức chống cự của cô kém lắm, cho dù trải qua nhiều chuyện như vậy cô vẫn phải cố gắng tăng cường sức chống cự ình. Nhưng cô phát hiện nó rất khó, thật sự rất khó.Thôi miên chính mình, gây áp lực cho bản thân so với thực sự đối đầu với anh hai việc hoàn toàn khác nhau.

Cô đang cố gắng học cách, cố gắng làm ình không sợ nhưng lại phát hiện hình như đang hoàn toàn ngược lại. Dường như cô càng muốn thoát đi, không muốn phải đối mặt thì lại càng phải đối mặt với anh.

Dần dà lại hình thành một vòng tuần hoàn ác tính. Rốt cuộc phải mất bao lâu cô mới có thể loại Cố Học Võ ra khỏi lòng mình? Cô không biết, thật sự không biết. Thời gian càng lâu lại trở thành cảm giác chột dạ. Sự chột dạ này làm cho cô bất lực, không tự giác liền đẩy Trầm Thành ra.

Chuyện nàyrất không công bằng đối với Trầm Thành, cô cũng biết cho nên mỗi một lần Trầm Thành cầu hôn, cô lại không thể cự tuyệt.

Anh yêu em.

Đây không phải lần đầu tiên cô nghe Trầm Thành nói câu này, nhưng vẫn thấy bất đắc dĩ, chua sót, bối rối chẳng khác nào lần đầu. Ánh mắt liếc đến cái áo cưới trên giường, cô đi đến gấp áo cưới lại, cất vào trong hộp, xoay người đối mặt với Trầm Thành, trên mặt có bất đắc dĩ, thất vọng cùng tuyệt vọng, cô cắn môi, vẻ mặt có chút đau lòng:

"Trầm Thành, thực xin lỗi."

Cô sai rồi, cô căn bản không thể chấp nhận một tình cảm khác. Đối diện với ánh mắt Trầm Thành, ánh mắt của cô lần đầu tiên trở nên trong suốt không mang theo một chút cảm xúc như vậy.

"Trầm Thành, thực xin lỗi."

Lại một lần nữa xin lỗi, Kiều Tâm Uyển nhìn Trầm Thành, nụ hôn vừa rồi cả sự tuyệt vọng trong mắt Trầm Thành đều khiến cô không thể trốn tránh:

"Trầm Thành mang về đi."

Cô bình tĩnh gỡ chiếc nhẫn trên tay xuống, bỏ lại trong hộp.

"Trầm Thành, thực xin lỗi. Em không yêu anh nên không thể lấy anh."

Đối mặt với Cố Học Võ thế nào là chuyện của cô. Cô không thể đẩy Trầm Thành ra nữa, như thế không công bằng với anh. Ngữ điệu cô bình tĩnh, hoàn toàn không cảm xúc. Tâm trạng cô hiện tại đang rất tỉnh táo.

Trầm Thành giật mình, ngơ ngác nhìn Kiều Tâm Uyển trước mặt. Cô mím môi,nhìn vào ánh mắt anh, lần đầu tiên kiên định như thế.

"Em vẫn thực tùy hứng, thực ích kỷ. Em chưa từng nghĩ đến cảm giác và lập trường của anh. Thực xin lỗi."

"Tâm Uyển."

"Em luôn nói với mình là phải quên Cố Học Võ. Nhưng mà rất khó, thực sự rất khó." Đã lâu vậy rồi mà Cố Học Võ vẫn tràn ngập trong sinh mệnh của cô. Ngay cả mục tiêu cố gắng quên Cố Học Võ của cô cũng chính là vì Cố Học Võ. Anh đã ăn sâu vào xương tủy của cô. Tình yêu này đã bám rất lâu, lâu đến lỗi cô không thể nào nhổ bỏ được. Cho nên lúc giáp mặt với Cố Học Võ khí thế của cô luôn giảm đi một nửa.

"Tâm Uyển." Trầm Thành không biết nên nói gì. Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không cho anh có cơ hội mở miệng.

"Em sẽ cố gắng, em sẽ cố gắng quên anh ta. Em cũng cố gắng để mình không sợ anh ta, em lại càng cố gắng để mình kiên cường hơn. Sẽ cùng Bối Nhi sống trong một môi trường tràn ngập yêu thương, làm cho Bối Nhi vui vẻ lớn lên. Để em tự mình cố gắng, không phải dựa vào bất kì ai."

Những lời này, trước kia cô đã từng nói, nhưng đến bây giờ mới bắt đầu thực sự suy nghĩ đến. Đối diện với ánh mắt khiếp sợ của Trầm Thành, cô lại một lần nữa đem mấy thứ kia bỏ vào trong tay anh: "Cứ như vậy được không Trầm Thành. Để em tự mình kiên cường, có cuộc sống của mình, không nghe theo, dựa dẫm vào bất cứ ai, em cũng sẽ cố gắng quên Cố Học Võ." Cô cũng biết những việc đó rất khó, vô cùng khó nhưng từ hôm nay trở đi cô sẽ cố gắng.

Tim Trầm Thành đập mạnh và loạn nhịp sau một lúc lâu, không nghĩ tới kết quả như vậy, anh ngơ ngác nhìn vào mắt Kiều Tâm Uyển, môi mím chặt. Hai tay nắm chặt thành quyền.

Anh đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng: "Tâm Uyển, anh không ép em, vừa rồi là anh sai. Chúng ta vẫn giống như trước, em lấy anh đi. Anh sẽ cố gắng không tạo áp lực cho em. Được chứ?"

"Không được." Kiều Tâm Uyển lắc đầu cô quyết định chuyện gì rồi thì sẽ không thay đổi: "Trầm Thành. Cố Học Võ không chịu giao con cho em thật ra là rất đúng. Ngay cả bản thân em còn không bảo vệ được thì làm sao bảo vệ con gái?"

Từ hôm nay trở đi cô phải cố gắng làm một Kiều Tâm Uyển hoàn toàn mới, cho dù không có Trầm Thành cũng phải tự mình đối mặt với Cố Học Võ. Phải bảo vệ tốt con gái không cho con gái bị thương tổn gì.

Trầm Thành muốn nói gì lại cảm thấy toàn bộ ngôn ngữ đều trở nên yếu ớt, bất lực.

38. Chương 38: Không Thể Thay Đổi

Anh không còn lời nào để nói với cô. Anh hiểu ý của Kiều Tâm Uyển, cô đã quyết định chuyện gì thì sẽ không còn cách nào thay đổi. Trầm Thành xoay người, mất mát rời đi. Cũng không có từ chối Kiều Tâm Uyển trả lại đồ cho anh. Trong lòng anh đã hiểu nguyên nhân cản trản trước mặt anh, khiến anh và cô không thể nào ở bên nhau ngoài Cố Học Võ cũng vẫn là Cố Học Võ.

Bởi vì sự tồn tại của anh nên cả đời này Kiều Tâm Uyển không thể nào để mắt tới người đàn ông khác. Hoặc là nói, ngoại trừ anh những người đàn ông khác đều trở nên nhỏ bé ở trong mắt cô. Cho dù không có Cố Học Võ, cô cũng sẽ kiên trì, càng không từ bỏ quyết định của mình. Cái gì nên hiểu anh cũng đã hiểu. Từ bỏ anh sẽ đau khổ trong một lúc còn cứ cố chấp thì có lẽ anh sẽ mãi mãi đau khổ cả đời.

Trầm Thành vẫn biết, anh từ bỏ Kiều Tâm Uyển, cô cũng sẽ không thương tâm, không khổ sở. Còn nỗi đâu của anh cho dù thể nào cũng cứ để cho anh một mình gánh lấy.

Nhìn Trầm Thành rời đi, Kiều Tâm Uyển thở dài. Trong lòng thật sự có cảm giác nhẹ nhõm. Cô đã sai lầm rất nhiều lần rồi. Bản thân cô quá tuỳ hứng, cứ ọi chuyện trên đời này đều có thể theo ý của mình. Nhưng thực tế lại không thể như thế. Cố Học Võ không yêu cô, cũng sẽ không bởi vì cô có con gái mà sẽ yêu cô. Kiều Tâm Uyển cô không thể yêu Trầm Thành, cũng sẽ không vì sự chờ đợi của anh mà sinh lòng yêu thương được. Nếu như yêu có thể do tự mình quyết định, Kiều Tâm Uyển cô cũng sẽ không đau khổ như ngày hôm nay.

Hiện tại, cô rất đau khổ, bởi vì Cố Học Võ đột ngột quyết định tái hợp. Cô tin chắc là anh ghét cô. Thậm chí rất ghét. Chỉ bởi vì con gái anh mới chịu sống với cô. Thật là làm cho người ta tổn thương lại càng khiến người ta đau khổ. Lại khiến cô một lần lúng túng kinh sợ. Cô không biết nên làm thế nào?

Nhưng mà bây giờ sẽ không, về sau lại càng không. Cố Học Võ, không cần biết tôi có có kết hôn hay không, bất kể sau này có xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không giao con cho anh. Tuyệt đối không.

————- .sakuraky.wordpress ————————

Tả Phán Tình nhìn Hiên Viên Diêu đặt di động ở trước mặt mình, cô mở to hai mắt nhìn rồi lại đưa mắt nhìn gương mặt anh ta, vẻ mặt có vài phần khiếp sợ.

“Làm sao có thể?” Lúc trước không phải Thất Thất đã nói, Thang Á Nam bị trúng bốn phát súng, ngực cũng bị trúng đạn, sao có thể còn sống được?

“Không có gì là không thể.” Hiên Viên Diêu nhếch mối cười tà, mắt phượng khẽ khép lại mang theo vài phần phóng túng, có Quỷ Y ở đây chỉ cần người chưa tắt thở là có thể giải quyết.

Hiên Viên Diêu thu di động ở trước mặt cô lại, vẻ mặt đắc ý.

“Em tính làm sao để cảm ơn tôi?”

“Cảm ơn anh?” Tả Phán Tình lắc đầu tỏ vẻ không hiểu: “Tôi vì cái gì phải cảm ơn anh?”

“Bởi vì em đó.” Hiên Viên Triệt mở trừng hai mắt, vẻ mặt như giả như thật nhìn cô: “Trịnh Thất Muội là bạn tốt của em. Huống chi cô ấy lại là một người đang mang thai, em không phải không yên tâm sao? Hai ngày ba lần gọi điện cho Trịnh Thất Muội. Lo lắng cho cô ấy. Tôi tặng em một món quà lớn như vậy, em không phải không cần lo lắng nữa rồi sao?”

Tả Phán Tình có chút buồn cười, nói thế mà cũng nói được?

“Ý của anh là. Tôi phải cảm ơn anh?”

“Tất nhiên.” Hiên Viên Diêu gật đầu: “Tôi từ trước tới nay không buôn bán lỗ vốn bao giờ. Cho em một món hời lớn như vậy, tôi muốn chút lễ tạ ơn chẳng lẽ không được sao?”

“Được.” Tả Phán Tình gật đầu, Trịnh Thất Muội nếu như không yêu Thang Á Nam thì anh ta có chết cũng không sao. Nhưng Trịnh Thất Muội lại yêu Thang Á Nam, vậy cô hy vọng Trịnh Thất Muội sẽ được hạnh phúc.

Chỉ có điều nói về…..

"Hiên Viên Diêu, anh cũng không nỡ để anh ta chết sao?" Nghĩ đến Thang Á Nam đi theo bên cạnh Hiên Viên Diêu mười mấy năm, nhất định cũng có cảm tình? Làm sao nói giết là giết, một chút cũng không chùn tay được?

Nghĩ lại mà nói, nếu như thật sự muốn giết một người, chỉ cần bắn thẳng vào đầu không phải là được rồi sao? Lúc ấy nghe Trịnh Thất Muội nói, cô chỉ cảm thấy Hiên Viên Diêu là muốn hành hạ Thang Á Nam mà thôi.

Nhưng nhìn tình huống bây giờ thì không giống vậy. Anh ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng, không để cho Thang Á Nam chết.

"Vớ vẩn." Hiên Viên Diêu làm như là nghe được một truyện cười, lắc đầu nói: "Tôi là vì em nên mới làm như vậy."

"Được rồi. Tôi đây cảm ơn anh." Tả Phán Tình như ý anh ta nói cảm ơn. "Vô cùng cảm ơn anh đã có lòng tốt mà tha cho Thang Á Nam."

"Không có thành ý." Hiên Viên Diêu lắc đầu, nhìn Tả Phán Tình nở nụ cười nhạt. "Làm thế nào cũng phải là một nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn mới được chứ?"

"Hiên Viên Diêu." Tả Phán Tình khinh bỉ nhìn anh ta: "Nói đùa chẳng vui chút nào."

"Được rồi. Không đùa với cô nữa." Hiên Viên Diêu nhìn người đàn ông đang từ sau lưng Tả Phán Tình tiến về phía này, nhếch khoé môi cười giễu cợt một cái. "Nếu không thì như vậy đi. Nghe nói là em đang mang thai sinh đôi. Tôi nghĩ, chắc trong đó sẽ có một đứa là của tôi? Em trả con lại cho tôi là được."

"Hiên Viên Diêu." Tả Phán Tình trợn mắt nhìn anh ta, đang định nói gì đó thì có một bàn tay đã kéo cô ôm vào lòng. Không biết Cố Học Văn đã đến lúc nào, đứng ở đó trừng mắt nhìn Hiên Viên Diêu: "Hiên Viên Diêu, con là của tôi."

"Học Văn?" Tả Phán Tình có chút ngân người, đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm: "Anh đến rồi."

"Ừ." Anh ngồi xuống bên cạnh cô, liếc nhìn thức ăn trên bàn chỉ ăn được có một nửa, khẽ nhíu mày. "Món ăn ở đây rất nhiều dầu mỡ. Phán Tình, sao em lại chọn chỗ này?"

"Không phải em chọn." Tả Phán Tình đem hơn nửa sức nặng của mình dựa vào lòng Cố Học Văn, chỉ chỉ Hiên Viên Diêu: "Là anh ta chọn."

Cố Học Văn nhìn Hiên Viên Diêu một cái, trong mắt có mấy phần sát khí: "Đầu bếp nhà anh cũng không chịu được anh nữa hả? Cho nên thức ăn như vậy anh cũng ăn được?"

"Cố huynh nói sai rồi." Hiên Viên Diêu lắc đầu, liếc nhìn Tả Phán Tình xong rồi nói: "Cơm ăn được hay không còn phải xem là ăn với ai. Ví như Phán Tình, chỉ cần nhìn mặt cô ấy thì dù không khó ăn tôi cũng thấy ăn ngon lắm. Nếu như ăn cùng với Cố huynh thì….." Câu kế tiếp không cần nói anh ta tin Cố Học Văn sẽ hiểu ý của mình.

Cố Học Văn cười, quay sang nhìn Tả Phán Tình một cái: "Đúng là phải xem ăn chung với ai. Có điều, Phán Tình, em chắc là chưa ăn no đúng không?"

"Em…" Tả Phán Tình nhìn Cố Học Văn, xong đột nhiên gật đầu: "Đúng vậy. Em chưa ăn no. Dù sao phải đối diện với một người mà mình không muốn nhìn thấy thì ăn không no cũng là chuyện bình thường."

"Rất thú vị. Thật sự rất thú vị." Hiên Viên Diêu cũng không tức giận. Vỗ vỗ tay đứng dậy nhìn Tả Phán Tình: "Cùng tôi ăn cơm, coi như đã trả cho tôi một cái nhân tình, còn cái thứ hai em tính khi nào thì trả đây?"

Tả Phán Tình hiểu. Thứ nhất là chỉ đĩa CD. Còn lại là chỉ Thang Á Nam, nói như thế nào cô cũng rất biết ơn anh ta.

"Bây giờ tôi có thể trả ngay. Chỉ cần anh nói là được." Cô cũng không muốn nợ anh ta bất cứ thứ gì.

"Rất thẳng thắng. Tôi rất thích em ở điểm này." Hiên Viên Diêu vỗ tay: "Đứa con trong bụng của em…."

"Không thể nào đưa cho anh."

Tả Phán Tình cướp lời của anh ta. Dù phải trả lại nhân tình cũng không thể nào đem con cho anh ta.

"Để cho đứa bé nhận tôi làm cha nuôi." Hiên Viên Diêu nói xong nửa câu còn lại, lại nhìn Tả Phán Tình: "Cái này. Tôi cũng không có điều kiện gì. Tôi chịu nhận con của anh ta làm con nuôi là đã nể mặt anh ta lắm rồi."

"Không cần." Cố Học Văn liền lên tiếng phản đối: "Hiên Viên Diêu, Tả Phán Tình không nợ gì anh. Thị trường bên Trung Đông và châu Mỹ, anh buôn bán kiếm lời đến mấy triệu, còn ở đây mà đòi nhân tình? Anh đòi lộn chỗ sao?"

"Cố Học Văn, anh đừng nóng vậy chứ." Hiên Viên Diêu đứng lên, nhìn bụng của Tả Phán Tình: "Phán Tình, tôi tin em nhất định sẽ không để ý nhỉ?"

"Tôi dĩ nhiên sẽ để ý." Tả Phán Tình không muốn dính dáng quá nhiều tới Hiên Viên Diêu. Càng ít thì càng tốt.

"Em như vậy là tính không nể mặt tôi chút nào sao?" Hiên Viên Diêu có chút bị đả kích: "Em không sợ tôi nói với anh ta…"

Tuy không nói câu sau nhưng Hiên Viên Diệu lại dùng tay ra hiêu. Tả Phán Tình cũng rất chắn chắn: "Anh sẽ không làm vậy."

Ban đầu nếu như anh ta không để cho Thang Á Nam chết, thì sau này lại càng không thể. Con người Hiên Viên Diêu nếu nói anh ta tàn nhẫn ư thì thật ra anh ta lại giống như đứa con nít mà thôi. Nếu nói anh ta không độc ác thì anh ta lại giết người không chớp mắt?

Có điều Tả Phán Tình cũng rất may mắn, cuối cùng anh ta cũng quyết định tha cho cô, nếu không… Cô đưa mắt nhìn về phía Hiên Viên Diêu, phát hiện anh ta đã rời đi. Cô thở phào nhẹ nhõm, quay mặt sang lại đối diện với ánh mắt khó chịu của Cố Học Văn.

"Không phải nói đi ăn với bạn sao. Sao lại đổi thành ở cùng với Hiên Viên Diêu."

"À…." Tả Phán Tình cũng không biết phải giải thích như thế nào: "Anh ta tìm tới cửa, muốn em trả món nợ nhân tình lần trước nên em mới đáp ứng anh ta."

Cố Học Văn sắc mặt vẫn khó coi, trừng mắt nhìn Tả Phán Tình, đột nhiên anh dùng sức nắm lấy tay cô: "Lần sau, không cho phép em lại đi gặp hắn ta."

"Biết rồi." Đúng là bạo quân hay là một thùng dấm chua nồng nặc nhỉ. Tả Phán Tình trêu anh: "Anh đang ghen hả?"

Nghe cô nói, Cố Học Văn nhích người tới gần, mang theo vài phần uy hiếp: "Tả Phán Tình, em muốn chết phải không?"

"Yên tâm đi." Tả Phán Tình vỗ vỗ vai anh: "Em hiểu, em đều hiểu mà." Hiện tại cô đang mang thai chín tháng, cô không tin Cố Học Văn dám làm gì cô.

"Tốt, em hiểu là tốt." Quân tử báo thù mười năm chưa muộn không phải sao? Anh sẽ tìm cơ hội từ từ mà xử lý thất tốt con tiểu yêu tinh này, xem cô còn làm thế nào mà lớn lối.

…… .sakuraky.wordpress ……

Cô Học Võ nghe tin báo qua điện thoại mà vẻ mặt khiếp sợ còn có vài phần không thể tin được: "Cậu nói cái gì?"

"Thang Á Nam chưa chết, đã trở lại thành phố C."

Thang Á Nam chưa chết. Cố Học Võ thật bất ngờ hơn nữa rất vui mừng. Màn hình máy tính lúc này truyền tới hình của Thang Á Nam. Ở trên màn ảnh là anh đang đứng cùng với Trịnh Thất Muội, đúng là Thang Á Nam. Mặt mũi, nét mặt đều giống nhau. Mặc dù không còn vết sẹo trên mặt nhưng lại làm cho anh nhìn đẹp trai hơn rất nhiều.

Đính kèm với hình ảnh được gửi qua còn có một số tư liệu. Đọc lướt qua toàn bộ số tài liệu này, lúc nhìn đến một cái tin tức trong đó sắc mặt anh liền ngưng trọng, ngước mắt lên nhìn tấm lịch trên bàn một cái.

Anh lập tức gọi điện thoại dặn người bên kia đầu dây: "Đặt vé máy bay ngày mai cho tôi. Tôi muốn đến thành phố C."

Cúp điện thoại, Cố Học Võ hít sâu một cái, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ. Thang Á Nam chưa chết, điều này chứng tỏ cái gì? Hiên Viên Diêu tha cho cậu ta sao?

Việc này thật không giống với phong cách của Hiên Viên Diêu, trước kia khi đối phó với người phản bội, Hiên Viên Diêu chưa bao giờ nương tay. Lần này sao lại mềm lòng?

Không rõ nguyên nhân, nhưng mà những thứ này chờ anh tới thành phố C sẽ biết thôi. Anh tuyệt đối không tin Thang Á Nam thật sự bị mất trí nhớ. Anh tin tưởng Thang Á Nam cố ý giả vờ mất trí nhớ, lừa lấy sự tín nhiệm của Hiên Viên Diêu để thả anh về hơn.

Cái này là hoàn toàn có thể. Nếu quả thật chính là như vậy, anh phải đến thành phố C để dẫn Thang Á Nam trở về. Thang Á Nam nếu như trở về Kỳ Lân Đường, lại ở Bắc Đô thì Cố Học Võ tin Long Đường muốn làm hại Thang Á Nam cũng phải kiêng dè một chút.

39. Chương 39: Xuất Thủy Phù Dung (*)

Ngày mai là thứ bảy, anh vừa vặn có thể đi tóm Thang Á Nam về. Trong lòng đã quyết định, Cố Học Võ thôi không nghĩ nữa, cầm tài liệu trên bàn lên đọc.Vào lúc này, di động lại vang lên. Là Uông Tú Nga.

"Mẹ?" Bà rất ít khi gọi điện cho anh nên Cố Học Võ có vài phần lo lắng: "Có việc gì không ạ?"

"Học Võ." Uông Tú Nga không biết nên nói như thế nào: "Con có biết chuyện Tâm Uyển muốn di dân không?"

"Gì ạ?" Cố Học Võ hơi ngạc nhiên: "Sao mẹ biết?"

"Con còn nhớ chú Vương chứ? Ông ấy phụ trách mảng này. Chiều nay mẹ ra ngoài có chút việc, đúng lúc gặp ông ấy. Ông ấy nói Tâm Uyển làm thủ tục xin di dân, chuẩn bị sang Đan Mạch."

"…" Cố Học Võ im lặng, trong đầu liền hiện lên khuôn mặt vui vẻ của Kiều Tâm Uyển khi cầm váy cưới hôm đó. Di dân? Trầm Thành cũng đi sao?

"Cô ấy di dân vậy có lẽ Trầm Thành cũng di dân?"

"Mẹ có hỏi, ông Vương nói chỉ nhận được đơn của Kiều Tâm Uyển, hiện tại vẫn chưa nhận được của Trầm Thành." Uông Tú Nga không rõ Kiều Tâm Uyển đang định làm gì. Nếu cô sắp kết hôn với Trầm Thành vậy thì còn một mình chạy sang nước ngoài làm gì?

"Con biết rồi." Cố Học Võ trả lời: "Còn việc gì khác không ạ?"

"Học Võ." Thật sự Uông Tú Nga không thể tin được con trai mình lại bình tĩnh như vậy: "Nếu con bé di dân thì nhất định sẽ mang con đi cùng. Đó cũng là con của con, là cháu của nhà họ Cố."

Bàn tay cầm điện thoại bỗng siết chặt, Cố Học Võ thở sâu để bản thân bình tĩnh: "Mẹ, mẹ không cần lo lắng, con sẽ giải quyết việc này, được không?"

"Học Võ." Uông Tú Nga sợ nhất là nghe con trai nói lời này: "Mẹ mặc kệ ngày trước con và Tâm Uyển gây ra những truyện gì, cãi nhau như thế nào. Nhưng mà bây giờ đã có con cái. Tâm Uyển yêu con như vậy, nếu con vẫn không quan tâm đến người ta, con bé sẽ đưa con đi di dân thì sao?Con bé sẽmang theo con đi lấy Trầm Thành thì sao?Con có thể vì con mà đừng đối xử với Tâm Uyển như vậy nữa không, đón con bé về nhà,chăm sóc tốt cho hai mẹ con con bé, được không?"

"Mẹ …" Cố Học Võ không biết làm thế nào: "Con nói chuyện này con sẽ giải quyết, mẹ không cần lo lắng, được chứ?"

"Muốn mẹ không lo lắng thì con mang cháu gái về đây ẹ." Uông Tú Nga thực sự sự sắp bị con trai chọc cho tức chết rồi: "Dù con có ghét Tâm Uyển nhưng con gái là của con đúng không?Con mang đứa bé về đây, con và Tâm Uyển có tái hợp hay không mẹ mặc kệ, mẹ chỉ muốn cháu gái thôi."

Nghĩ lại lần gặp dịp đầy tháng lần trước, con bes so với lúc mới sinh lại đáng yêu hơn vài phần. Trong lòng bà cũng luống cuống. Nhìn nhà Trần Tĩnh Như, người ta một lúc có hai đứa cháu. Tốt biết bao nhiêu. Còn bà thì?

"Con biết rồi." Cố Học Võ nhìn thời gian, cũng sắp đến giờ tan sở: "Mẹ, mẹ đừng lo việc này. Con sẽ đón đứa bé về, được chứ?"

"Được, mẹ chờ." Uông Tú Nga vui vẻ: "Con nhớ nhé, nhất định phải mang đứa bé về."

Cố Học Võ vô cùng bất lực, gác máy, ngớ người nhìn điện thoại một lúc lâu. Kiều Tâm Uyển muốn di dân? Tại sao? Muốn di dân để trốn tránh anh? Phải vậy không?

Sau giờ làm, Cố Học Võ trực tiếp đến nhà họ Kiều. Anh không ngờ ông Kiều và Kiều Kiệt đều ở nhà.

"Chú Kiều." Cố Học Võ vào cửa liền chào hỏi Kiều ba. Thấy anh đến, ông ngẩn người, nhưng vẫy tay với anh: "Học Võ qua đây."

"Vâng." Cố Học Võ bước tới, đứng trước ghế sô pha, vẻ mặt lễ phép: "Gần đây chú có khỏe không?"

"Cũng không tệ lắm." Ông chỉ vào ghế sô pha: "Ngồi đi."

"Thôi ạ, cháu đến gặp… Tâm Uyển."

"Gặp chị tôi?" Kiều Kiệt ngồi ở ghế sô pha bên kia, nét mặt phản đối: "Đến gặp Bối Nhi thì có, chứ ở đâu ra mà gặp chị tôi. Cố Học Võ, tại sao anh lại giả dối như vậy?"

"A Kiệt." Kiều ba cất giọng thản nhiên: "Gặp con cũng là chuyện bình thường. Nhưng Học Võ này, nếu chú nhớ không nhầm thì cháu và Tâm Uyển đã ly hôn?"

"Chú Kiều." Cố Học Võ đứng yên, trong lòng cũng hiểu Kiều ba đang giận: "Trước đây là cháu không hiểu chuyện, không đối xử tốt với Tâm Uyển. Sau này cháu sẽ không như thế."

"Ôi dào, cháu đừng có nói những lời này với chú." Ông xua tay không nghe: "Cháu đi mà nói với Tâm Uyển ấy. Từ nhỏ con bé đã ngang bướng, cháu cũng biết. Cháu đến gặp nó cũng được, gặp Bối Nhi cũng thế, chú không ngăn cản. Nhưng chú muốn nói trước. Học Võ à. Năm đó không ai bắt cháu cưới Tâm Uyển. Nếu cháu đã cưới nó thì cháu là chồng của nó, phải đối xử tốt với nó. Vậy mà cháu lại làm cho nó tủi thân, làm cho nó khổ sở. Món nợ này chú còn chưa tìm cháu tính sổ đâu."

"Chú Kiều." Nét mặt Cố Học Võ có vẻ xấu hổ. Anh tự thấy mình không bắt nạt Tâm Uyển, tuy nhiên xét trên một vài phương diện mà nói, quả thật anh không phải là một người chồng trách nhiệm.

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của anh, ông không nặng không nhẹ hừ một tiếng: "Việc trước kia chú đều cho qua. Hiện tại cháu đã đến đây thì cũng cần thiết phải làm rõ, con gái của Kiều mỗ này không phải nói là có thể để người ta tùy ý nặn tròn đạp bẹp, muốn thế nào được cái đó."

Cố Học Võ im lặng, không biết nói gì. Thành thật mà nói nếu không phải vì Kiều Tâm Uyển lén sinh con của anh thì làm sao hai người vẫn còn lằng nhằng đến bây giờ?

"Thôi quên đi." Ông chỉ lên trên tầng: "Tâm Uyển vừa mới ăn cơm xong, lên tầng nghỉ ngơi rồi. Cháu đi đi."

"Cảm ơn chú Kiều." Cố Học Võ thở phào nhẹ nhõm định lên tầng, lúc này ông Kiều lại gọi anh lại: "Một tiếng chú Kiều này hôm nay để cháu gọi, chú sẽ chờ đến khi nào cháu lại gọi chú một tiếng ba."

"…" Cố Học Võ im lặng, anh không muốn đáp lại vấn đề này, trực tiếp lên tầng.

Kiều Kiệt ở đằng sau cười giễu cợt, liếc nhìn Kiều ba: "Ba, sao ba lại cho anh ta đi lên? Cố Học Võ này bắt nạt chị còn chưa đủ à?"

"Con thì biết cái gì?" Ông trừng mắt nhìn anh ta: "Con nhìn chị con xem,quá cố chấp? Trầm Thành si tình với nó như vậy mà cũng không muốn, không phải vì trong lòng còn có Cố Học Võ sao? Đến cả con hai đứa nó cũng đã có rồi. Ba còn có thể làm thế nào?"

Muốn trách thì trách con gái quá cứng đầu. Trên đời nhiều đàn ông như vậy mà cứ phải treo cổ bên cái cây Cố Học Võ này. Ông là một người cha thì có thể làm gì?

Kiều Kiệt im lặng. Đúng vậy, đến con cũng đã có rồi thì có thể làm sao?

…… .sakuraky.wordpress ……..

Cố Học Võ lên lầu, đầu tiên đi gặp con gái. Con bé mới hơn một tháng, vừa mới bú và thay bỉm xong, lúc này đang nằm trên cũi tròn mắt nhìn xung quanh. Dì Chu đang cầm chiếc chuông nhỏ chơi với bé.

"Bối Nhi, nhìn bên này, nhìn bên này."

Âm thanh đó thật lanh lảnh, ánh mắt Bối Nhi bị hấp dẫn, vươn tay muốn lấy, dì Chu lại giơ cao hơn một chút, không cho bé bắt được. Cố Học Võ nhướng mày, tiến lên hai bước. Anh vừa xuất hiện dì Chu liền hoảng sợ. Cố Học Võ vươn tay lấy chiếc chuông trong tay bà bỏ vào tay con gái. Không ngờ tay Bối Nhi quá nhỏ, căn bản là không cầm được. Khẽ buông tay, chiếc chuông rơi xuống, đập vào trán bé.

"Oe oe oe…" Bị đau khiến Bối Nhi lập tức khóc òa lên. Cố Học Võ hơi sững sờ, vội vàng bế Bối Nhi. Anh bế không tốt, Bối Nhi được bế càng khóc dữ hơn. Âm thanh đó có thể nói là chói tai.

"Bối Nhi còn quá nhỏ." Dì Chu vươn tay bế Bối Nhi từ tay Cố Học Võ, vẻ mặt hơi chỉ trích: "Tay con bé còn nhỏ, không cầm được chuông." Cũng không phải bà ngược đãi Bối Nhi, không cho bé cầm.

Cố Học Võ xấu hổ, tình cảnh ban nãy, anh đúng là tưởng dì Chu đang bắt nạt con gái.

"Bối Nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc." Dì Chu dỗ Bối Nhi, lại vỗ nhẹ vào lưng của bé, tiếng khóc nhỏ dần. Trên trán bé có một vệt hồng do vừa rồi chiếc chuông nhựa kia rơi xuống đã đập vào.

Bối Nhi rất uất ức, đôi mắt nhỏ ngập nước. Chớp mắt, nước mắt lại rơi, bé lại bắt đầu khóc to. Sắc mặt dì Chu hơi khó chịu, trừng mắt nhìn Cố Học Võ, anh đến đúng là thêm phiền. Vỗ vỗ Bối Nhi, bà nhẹ nhàng dỗ: "Bối Nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc ha."

Lúc này Bối Nhi mới dừng khóc, nhưng miệng nhỏ nhắn vẫn chu lên, bộ dạng vô tội rất đáng thương. Cố Học Võ hết cách, muốn vươn tay bế con gái một tí, nhưng sợ Bối Nhi khóc dữ hơn. Hơi xấu hổ, cổ họng không được tự nhiên, anh quyết định có lẽ vẫn nên đi tìm Tâm Uyển.

Vào phòng bên cạnh không thấy Kiều Tâm Uyển, Cố Học Võ hơi bất ngờ, mắt nhìn qua một lượt, cuối cùng nghe thấy tiếng nước vọng ra từ phòng tắm. Xem chừng Kiều Tâm Uyển đang tắm?

Thu hồi ánh mắt, lại nhìn thấy một vài tài liệu trên bàn trà. Anh tiến tới, tùy ý xem qua, đều là về việc di dân sang Đan Mạch, còn có một ít giới thiệu điều kiện địa phương ở Đan Mạch. Anh nhíu mày, thì ra việc Kiều Tâm Uyển muốn di dân là thật, không phải nói đùa?

Cầm lấy sổ tay tùy tiện lật vài tờ, phần trên là về giáo dục trẻ em, còn có cả những vòng tròn đành dấu. Vẻ mặt anh lạnh đi, Kiều Tâm Uyển muốn đưa con gái đến Đan Mạchcũng phải xem anh có chịu hay không.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Cố Học Võ nghe thấy tiếng động liền quay mặt đi. Tóc Kiều Tâm Uyển còn ướt, trên người quàng một chiếc khăn tắm, tay cầm khăn mặt lau tóc.

Vì nghiêng đầu nên cô không chú ý tới Cố Học Võ ngồi trên ghế sô pha trong phòng. Ngẩng đầu lên, Kiều Tâm Uyển muốn đi lấy máy sấy.

Ánh mắt vô tình nhìn thấy Cố Học Võ đang đứng ở trong phòng mình, cô giật mình hoảng sợ, khăn mặt trong tay vì thế rơi trên mặt đất cũng không biết.Ngơ ngác nhìn Cố Học Võ, lại nhìn ra cửa, vừa rồi sau khi cho Bối Nhi bú xong, lúc cô bảo dì Chu đi rõ ràng đã khóa cửa rồi, vậy anh vào bằng cách nào?

Ánh mắt Cố Học Võ lướt qua người Kiều Tâm Uyển, bởi vì vừa mới tắm xong, trên người cô mang theo hơi nước, từng giọt từng giọt như mưa rơi xuống bờ vai, lần lượt chảy vào trong khăn tắm, nơi căng đầy kia như ẩn như hiện.Có lẽ là do sinh con nên ngực của cô đã lớn hơn trước kia nhiều. Tuy đã dùng khăn tắm vây quanh, nhưng vì thở mạnh nên lại hơi chuyển động, nhìn rất mê hoặc. Bên dưới khăn tăm là hai chân thon dài thẳng tắp, trắng nõn cân xứng.

Hiện tại có thể thấy dáng người của Kiều Tâm Uyển rất đẹp. Ánh mắt Cố Học Võ tối lại, không hề cử động, cũng không nói gì. Kiều Tâm Uyển bị cái nhìn chăm chú của anh làm cho cả người không được thoải mái.

Rõ ràng có khăn tắm vây quanh mà cô cứ có cảm giác giống như mình không mặc gì vậy. Cố nhặt lấy cái khăn mặt trên mặt đất, cô đưa tay che trước ngực, trừng mắt nhìn Cố Học Võ một cách tức giận: "Anh, sao anh lại ở trong này? Đi ra ngay."

(*) Xuất thủy phù dung: hoa sen mới nở; đoá hoa mới hé (chỉ dung mạo đẹp đẽ của con gái)

=== ====== ====== ====== =========

Editor lảm nhảm:

Aaaaaa chào mọi người, đây là chương đầu tiên đánh dấu sự trở lại của Táo sau nhiều tháng vật lộn với một năm bận rộn này. Xin vui mừng thông báo, mình đã trở lại và ăn hại hơn xưaaaa ồ dê!!!!

Ặc híc, mình edit chương này lúc sắp được nhận bằng tốt nghiệp cấp 3, nếu có bị vui quá hóa dồ, xin các vị đừng ném đá *chỉ chỉ sang bên* có cái sọt đây nè, muốn ném cứ ném vào đây nha

Thực ra thì Táo edit chưa được lâu lắm thì phải tạm nghỉ, bây giờ quay lại thấy hơi run, sợ bao nhiêu kinh nghiệm ít ỏi tích lũy từ trước bị "cuốn trôi theo dòng nước" rồi TT_TT Nhưng tất nhiên là mình sẽ cố gắng edit "mượt" hết sức có thể, vì mình yêu đại boss Phong Vũ lắm lắm ý, lấp hố vất vả lắm, nếu còn phải cầm bản tạp nham kém chất lượng của mình chắc chị ý buồn lắm nhở (?!) …

quay ngang quay dọc shhhh nói nhỏ nè, bí quyết của mình là phải chân chó, chân chó mọi lúc mọi nơi, già trẻ lớn bé gái trai đều không tha, như thế mới tồn tại và tỏa nắng chói sáng được, nhớ hông?

|| … || … || …

Âu sệt, Táo quên mất là boss Phong Vũ còn đứng đằng sau

@Phong Vũ : hì hì … em yêu chị thật mà, đừng bắn emmmm *xắn váy chạy

*

40. Chương 40: Hơi Quá Mức

Cố Học Võ không hề nhúc nhích, ánh mắt tối sầm vài phần, vẫn ở trên người Kiều Tâm Uyển. Bị anh nhìn như vậy, Kiều Tâm Uyển cảm giác mình cứ như là đang không mặc quần áo vậy. Được rồi, hiện tại vốn dĩ cô cũng không mặc quần áo. Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Những điều này cũng có quan trọng biết chưa? Quan trọng là Cố Học Võ làm sao có thể vào phòng của cô, sau đó công khai nhìn chằm chằm cô như vậy? Nhưng bọn họ bây giờ đến một xu quan hệ cũng không có.

Muốn bắt anh rời đi nhưng khí thế vẫn kém hơn một chút. Lời đuổi người cũng vậy không hề có tác dụng với Cố Học Võ. Kiều Tâm Uyển buồn bực, ưỡn ngực buộc bản thân phải quyết tâm. Chỉ ngón tay ra ngoài cửa: "Anh, ra ngoài cho tôi."

Khụ, cô đúng là có khí thế, có điều, hơi quá mức…

Động tác vung tay của cô quá cao khiến cái khăn tắm bất thình lình rơi xuống. Bởi vì đang ở phòng mình nên cô quen thả rông. Mà cô cũng tin không có ai đi vào. Cho nên cái khăn tắm chỉ là vừa mới tùy tiện quấn quanh một cái, bây giờ chỉ cần cô khẽ động thế này là khăn tắm tự nhiên sẽ rơi xuống.

Mặc dù vừa mới sinh con, cái eo vẫn còn hơi nở nang, nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn bộ cơ thể cô. Người vừa mới tắm lại trắng nõn, trơn mịn, lại có chút đẫy đà chẳng khác nào nữ thần Venus trong tranh Hy Lạp.

Mặt Kiều Tâm Uyển lập tức đỏ ửng, cảm giác vô cùng xấu hổ, cấp tốc khom lưng nhặt khăn tắm lên định quấn lại. Nhưng Cố Học Võ vào lúc này đã đứng trước mặt cô, bắt lấy bàn tay mà cô muốn quấn khăn.

". . . . ." Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển nâng mắt lên định trừng anh thì lại bị đôi mắt thâm thúy của anh thu hút. Bốn mắt nhìn nhau, thời gian hình như lặng yên ngừng lại.

Cố Học Võ cũng không dùng sức, tay anh chỉ nắm tay cô, trên thực tế, nếu Kiều Tâm Uyển muốn tránh, chỉ cần hơi cố gắng là được. Nhưng cô bởi vì căng thẳng, bởi vì xấu hổ, bởi vì bối rối, còn vì ngượng nên lại không làm.

Cô tự nhận là dáng mình đẹp, nhưng dù sao vừa trải qua thời gian mang thai rồi sinh con nên vóc người cũng đã hơi thay đổi, bắp đùi cũng thô hơn trước, trên eo cũng có nhiều ngấn mỡ. Cảm giác tự ti đột nhiên nảy sinh khiến cô có chút không dám đối diện với ánh mắt của Cố Học Võ. Trước đây chưa sinh con, lúc dáng người còn đẹp cô đã không cách nào khiến anh chú ý chứ đừng nói là bây giờ.

Suy nghĩ đó vừa hiện lên, cô bỗng nhiên không sợ hãi nữa, rút tay mình ra khỏi tay anh, quấn chặt cái khăn tắm lại rồi trừng mắt với Cố Học Võ. Thần sắc có chút ngạo mạn.

"Cố Học Võ, đây là Kiều gia, nơi này là phòng tôi, hiện tại mời anh ra ngoài."

Cố Học Võ vẫn không di chuyển, nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển, ban nãy cô quấn khăn có hơi chặt nên lại càng khiến những đường nét yêu kiều duyên dáng, đầy đặn như lấp ló, nửa lộ ra ngoài. Ánh mắt anh nheo lại, nhiệt độ hình như cũng hơi tăng lên. Anh lại nghĩ tới hai nụ hôn trước. Sắc mặt Kiều Tâm Uyển lúc này hơi bất ngờ, nhưng cô đã chuẩn bị sẵn sàng, bất luận Cố Học Võ làm gì, cô cũng tuyệt đối không sợ.

"Cố Học Võ, nếu anh còn không ra ngoài thì có tin tôi báo cảnh sát hay không?" Cô cũng không phải người thích hù dọa suông, ánh mắt đảo qua di động của mình đặt ở đầu giường, Kiều Tâm Uyển bước tới muốn lấy nó.

Đứng ở bên giường, Kiều Tâm Uyển cầm điện thoại định gọi thì Cố Học Võ đã từ phía sau chìa tay giật điện thoại của cô.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển tức giận, vươn tay sắp giật lấy điện thoại, nhưng Cố Học Võ lại đưa điện thoạt lên cao. Với tay lên nhưng cô hoàn toàn không chạm đến được, trong lòng oán ghét cực độ, cô thậm chí còn muốn nhảy lên giành lại di động.

Cố Học Võ ném di động lên giường, Kiều Tâm Uyển không đề phòng chiêu thức ấy của anh bèn xoay người lại muốn đi lấy. Nhưng cô không ngờ động tác quay người quá nhanh này lại khiến cơ thể mất thăng bằng mà ngã nhào ra sau.

"A." Cô la nhỏ, theo bản năng huơ tay, nhưng vẫn ngã lên giường. Muốn ngồi dậy thì Cố Học Võ đã nằm đè lên trên. Cô lúc này mới phát hiện ban nãy khi cô quơ tay ở trong không trung đã bắt được vạt áo sơ mi của Cố Học Võ.

Hai tay Cố Học Võ chống người lên, không để mình đè lên người Kiều Tâm Uyển, song tư thế lúc này cũng mờ ám tột cùng. Chóp mũi anh gần như chạm vào mũi cô. Anh có thể cảm giác được hơi thở cô đang quấn quanh chóp mũi anh. Đôi mắt của cô vẫn còn hoảng hốt sau cú ngã ban nãy. Đôi mắt trong suốt, thuần khiết giống như nai con.

Ánh mắt anh lại tối sầm vài phần, Kiều Tâm Uyển mà cũng có thể có ánh mắt trong veo thế này sao? Thật sự khiến anh bất ngờ. Môi cô hơi hơi bĩu, sau khi phát hiện bàn tay mình đang nắm áo sơmi của anh thì cấp tốc thu tay về. Tính đẩy anh ra nhưng khuôn mặt trước mặt càng ngày càng phóng đại. Môi anh một lần nữa không hề báo trước mà hôn lên môi cô.

Lần thứ ba. Kiều Tâm Uyển lại khiếp sợ. Cô hoàn toàn không biết tại sao Cố Học Võ muốn hôn cô?

Khác hai lần trước, nụ hôn lúc này triền miên mà nóng bỏng lại hơi điên cuồng. Anh giống như muốn cắn nuốt cô mà hôn kịch liệt, điên cuồng quấn quýt. Đầu lưỡi bị anh mút vào gần như tê dại. Phía sau là giường, đằng trước là vòm ngực rộng lớn của Cố Học Võ, cô không thể nào trốn mà cũng không có cách trốn.

Nghi hoặc, khó hiểu, mê mang khiến Kiều Tâm Uyển không thể phản ứng, cơ thể cũng hơi nóng lên. Muốn đẩy anh ra nhưng một bàn tay to vào lúc này lại xoa ngực cô, kéo khăn lông, sau đó tiến xuống phía dưới. Cảm xúc nóng rực đó là cái gì? Một lát sau, Kiều Tâm Uyển mới phản ứng kịp. Tay Cố Học Võ đang ăn đậu hủ của cô.

Muốn đẩy anh ra nhưng người anh quá nặng. Cô vung tay lên muốn cho anh một cái tát, anh lại nhanh một bước nắm hai tay cô đặt lên trên đỉnh đầu. Môi anh lại cúi xuống, không tàn sát bừa bãi môi cô nữ mà bắt đầu dao động. Cuối cùng hôn lên nơi tròn đầy của cô. Cảm xúc nhẹ nhàng ẩm ướt kia khiến Kiều Tâm Uyển hoàn toàn kinh động, nhìn mái đầu đen nơi ngực mình mà cảm giác có cái gì đó từ ngực mình chảy ra. Cảm giác như thế cô không hề xa lạ, khi cho con gái bú, con gái cũng mút sữa như vậy.

(Hạ đỏ: *-* : cấp cứu!!!! Tụt máu, nghẹt thở, em ngất…, nước, kích tim…)

Cảm giác dường như vừa mềm vừa tê dại đó khiến lý trí cô trở về. Cô có thể cảm giác được bàn tay của Cố Học Võ hình như càng lúc càng đi xuống, càng lúc càng suồng sã. Nỗ lực của cô bỗng nhiên trổi dậy, anh đang làm cái gì vậy? Hai tay bất động, cô nhấc chân, dùng sức nhắm vào giữa hai chân anh.

(Y-Y: đến xỉu với 2 vợ chồng nhà này)

Nụ hôn của Cố Học Võ vẫn rơi nơi đóa hồng mai nhìn cực kỳ mê người trước mắt, anh khe khẽ mút vào, mùi sữa thơm ngọt tuôn trào trong miệng (@ o @: chết em rồi). Cảm giác này hết sức mới mẻ, đương nhiên thứ làm anh càng ham mê là hơi thở tỏa ra từ trên người cô.

Trước kia chưa từng có cảm giác, lúc này ở khoảng cách gần như thế mới nghe thấy một mùi hương hoa hồng ẩn trong đó là hương thơm nhẹ nhàng sau khi tắm khiến người ta vô cùng dễ chịu, không hề thấy ghét chút nào. Bàn tay to bất giác liền mò xuống phía dưới, với tư cách là một người đàn ông bình thường thì Cố Học Võ đã cấm dục quá lâu, trước mắt lại là một cơ thể mê người như thế, nếu anh không có phản ứng, vậy thực sự không phải đàn ông.

Chẳng qua tay còn chưa đụng tới khóm hoa của cô thì hạ thể bỗng chốc bị Kiều Tâm Uyển đá một cú. Đau đớn, Cố Học Võ buông lỏng tay ra, ngã lên giường. Kiều Tâm Uyển vào lúc này ngồi dậy. Dùng khăn tắm đã sớm bị lột ra quấn lấy cơ thể của mình, trừng mắt nhìn vẻ mặt Cố Học Võ mang theo vài phần phẫn nộ.

"Cố Học Võ, anh vô sỉ."

Đâu chỉ vô sỉ, quả thực chính là trơ tráo, đê tiện. Anh xem cô là cái gì? Kĩ nữ sao? Muốn khi dễ thế nào thì khi dễ thế ấy hả? Muốn làm nhục cô thế nào thì làm thế ấy à? Cơn tức giận cực độ khiến lòng cô đầy căm phẫn. Cô đi đến tủ quần áo lấy đồ ở nhà ra cấp tốc mặc vào, xoay người liếc mắt trừng trừng với Cố Học Võ, chỉ thiếu điều không phun ra lửa mà thôi.

"Cố Học Võ, nếu anh lại bước vào Kiều gia một bước, tôi sẽ không khách sáo với anh." Ngày mai cô phải đi mướn hai vệ sĩ đến, thấy anh lần nào thì đuổi lần ấy.

Cố Học Võ không trả lời, mỗi người đàn ông đều có nhược điểm, anh cũng không ngoại lệ. Vị trí cơ thể mẫn cảm nhất bị người ta tấn công như thế, không đau mới là lạ. Nếu không vì ngã vào giường, lúc này nhất định là nằm co quắp trên mặt đất rồi.

Co người lại, ánh mắt anh đảo qua Kiều Tâm Uyển, lúc này cô đang trừng mắt với anh. Cắn răng ngồi dậy, hạ thể vẫn còn đau, dựa vào ý chí cực đại để đứng lên, anh cất bước đi tới trước mặt Kiều Tâm Uyển.

"Kiều Tâm Uyển, cô làm cái gì vậy?" Anh không phải may mắn khi cô là phụ nữ, sức lực có hạn sao? Nếu là đàn ông, đời này anh nói không chừng đã định thành thái giám mất rồi.

"Hừ. Điều này tôi phải hỏi anh mới đúng?" Dám to tiếng với cô? Ai sợ ai? Kiều Tâm Uyển khinh bỉ anh: "Cố Học Võ, anh làm cái gì vậy? Nơi này là Kiều gia. Lái xe từ Cố gia đến đây cũng ít nhất một tiếng, anh ăn no rữngmỡ chạy tới đây làm gì?"

Anh chạy đường xa như vậy không phải là tới đây ăn đậu hủ của cô chứ? Nếu là vậy thì cô thật đúng là phải mở rộng tầm mắt. Chỉ cần tưởng tượng đến việc anh vừa làm với mình, khuôn mặt Kiều Tâm Uyển liền đỏ bừng. Càng nhiều là cảm giác bối rối và nhục nhã, cảm giác này khiến cô hạ quyết tâm, cương quyết không lùi bước.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ thực sự sẽ vì người phụ nữ này mà tức chết: "Tôi đến thăm con gái."

"Không cần." Kiều Tâm Uyển cười nhạo, thăm con gái? Thăm con gái hay ăn đậu hũ của cô? Nếu cô không ngăn cản thì không phải anh sẽ định tiếp tục làm nữa sao: "Con gái không thích anh, anh không đến thăm con bé lại càng vui."

"Cho nên?" Cố Học Võ hừ lạnh, cũng không quên việc mình vùa thấy: "Kiều Tâm Uyển, cô không muốn tôi tới thăm con gái cho nên mới tính mang con gái đi, đúng không?"

Kiều Tâm Uyển nhìn mắt anh đứng ở phía sau bàn trà, rõ ràng là anh đã thấy, nhưng vậy thì đã sao?

"Tôi chỉ muốn đưa con đi Đan Mạch chơi, cái gì gọi là mang con đi?" Con gái vốn là của cô mà?

"Đưa con đi chơi?" Cố Học Võ nhướng mày, đối diện với vẻ bướng bỉnh trong mắt Kiều Tâm Uyển: "Mang con gái đi chơi thì cần xem giấy giới thiệu giáo dục trẻ em sao? Kiều Tâm Uyển, tôi tưởng cô chí ít còn có ưu điểm thành thực."

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu lên, nhìn sự phản đối và tức giận trong mắt Cố Học Võ: "Tôi muốn mang con sang định cư. Vậy thì sao? Tôi thích Đan Mạch, cơ chế giáo dục bên đó cũng tốt. Tôi cho con gái tiếp thu nền giáo dục tốt thì có cái gì sai?"

"Cô căn bản là muốn đưa con đi khỏi Bắc Đô. Kiều Tâm Uyển, cô rõ ràng muốn để tôi không gặp được con gái."

"Đúng." Kiều Tâm Uyển gật đầu, không phủ nhận ý nghĩ của mình: "Tôi không muốn cho anh gặp con thì có gì sai sao? Con gái là của tôi, tôi có quyền thay con quyết định tương lai."

"Con gái cũng là của tôi." Ánh mắt Cố Học Võ tối sầm lại, giữa hai chân vẫn còn đau âm ỉ, lúc này nhìn vẻ chuyên quyền độc đoán trên mặt Kiều Tâm Uyển lại không khắc chế được cơn tức giận mà túm tay cô: "Cô không có quyền một mình định đoạt tương lai của con bé."

41. Chương 41: Anh Mới Đói Khát Ấy

"Cố Học Võ, anh nói ai tự mình quyết định?" Kiều Tâm Uyển không muốn tranh luận vấn đề này với anh, có tranh cãi tiếp căn bản cũng sẽ không có kết quả, cô dùng sức bỏ tay anh ra.

Lùi về sau một bước: "Tôi có quyền, anh mới là người không có quyền đó, anh hoàn toàn không cần con gái, anh có tư cách gì mà nói những lời này? Anh có tư cách gì tới tìm con gái tôi?"

Cuộc tranh luận trở lại điểm bắt đầu, Cố Học Võ không biết nói gì mới thích hợp, nhìn thấy sự tức giận, không cam lòng, còn có sự tổn thương trong mắt Kiều Tâm Uyển. Anh thở sâu, buộc mình bình tỉnh trở lại.

Anh biến mất mấy ngày nay nhưng vẫn luôn suy nghĩ phải dùng cách gì để Kiều Tâm Uyển chịu chấp nhận anh thật sự là cha của con gái cô. Nếu Kiều Tâm Uyển thật sự muốn lấy Trầm Thành, anh gần như cũng không có lập trường đi ngăn cản. Dù sao, cô và anh đã ly hôn. Nhưng mà bây giờ còn có một đứa con gái.

Con gái là của anh, anh sẽ không buông tay. Tin rằng Kiều Tâm Uyển cũng vậy, sau khi Kiều Tâm Uyển lấy Trầm Thành e là con gái sẽ mang họ Trầm. Mà anh hoàn toàn không muốn như vậy. Tuy rằng không muốn tổn thương Trầm Thành, nhưng mà anh lại càng không bằng lòng từ bỏ con gái.

"Kiều Tâm Uyển. Vì sao không lấy Trầm Thành?" Anh vẫn còn đau, cơn đau này làm cho anh kích động muốn hung hăng lay người Kiều Tâm Uyển một trận, nhưng một ý nghĩ sâu hơn trong đầu khiến anh nén lại, xem anh sẽ dạy dỗ cô như thế nào.

Kiều Tâm Uyển thoáng giật mình, trên mặt rất nhanh lại kiêu ngạo: "Không phải việc của anh."

"Không phải việc của tôi?" Cố Học Võ cong môi, cười như không cười, nhưng mà nụ cười kia không có tới đáy mắt: "Kiều Tâm Uyển, cô không lấy Trầm Thành, lại muốn mang con gái tôi ra nước ngoài? Cô nghĩ là tôi sẽ cho phép sao?"

"Anh không tư cách nói không cho phép." Kiều Tâm Uyển giật mình phản kháng, cô dựa vào cái gì phải sợ Cố Học Võ: "Anh không có tư cách cho phép hay không? Là bởi vì anh sau khi sảng khái thì để lại một con nòng nọc nhỏ sao? Hay là nói trong mười tháng qua anh không hề biết đến sự tồn tại của con gái? Cố Học Võ. Anh không tư cách."

Lời nói lỗ mãng của cô làm i tâm Cố Học Võ nhanh chóng nheo lại, vẻ mặt có vài phần phản đối, trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, hai tròng mắt bốc hỏa.

"Tư cách của tôi chính là cô đã bỏ thuốc tôi, Kiều Tâm Uyển, nếu cô không chuốc thuốc tôi, chẳng phải hèn hạ lấy cắp mầm móng của tôi thì hôm nay tôi cũng sẽ không đứng ở chỗ này."

Kiều Tâm Uyển nghẹn tắc ở ngực không thể nào nuốt xuống được, nhìn vào khuôn mặt Cố Học Võ, đột nhiên nở nụ cười: "Đúng vậy, tôi đúng là chuốc thuốc anh, tôi chính là hèn hạ lấy cắp mầm móng của anh đó thì sao? Anh có khả năng thì đừng để cho tôi lấy cắp? Cố Học Võ, không phải bản lĩnh anh lớn lắm sao? Anh không phải năng lực rất mạnh sao? Sao lại có thể bị tôi dắt mũi? Lại còn tận hai lần. Chậc chậc.Tôi phải nói sao đây? Nói anh không có định lực? Hay là nói anh. rất. ngu?"

Ba chữ sau, cô nhấn rất mạnh, từng chữ một, nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Cố Học Võ cô vẫn cảm thấy chưa đủ, còn muốn đạp thêm một cái nữa.

"Vừa rồi tôi đâu có chuốc thuốc anh nhỉ? Cố Học Võ? Vậy sao anh lại động tay động chân với người ta? Người anh em bị đá trúng cảm giác không tồi chứ! Cố Học Võ. Nhịn đói quá lâu sẽ không tốt, nếu anh thật sự đói khát như vậy, tôi nghĩ anh có thể đi tìm một con gà thử xem."

Sắc mặt Cố Học Võ càng thêm âm trầm, nhất là nghe thấy Kiều Tâm Uyển ngay cả gà cũng nói ra. Sắc mặt xanh mét, bắt đầu đầy bão táp. Kiều Tâm Uyển không thèm quan tâm. Phải so mồm mép, cô cũng sẽ không thua. Trước kia là cô ngu mới để cho anh kiêu ngạo đắc ý ở trước mặt mình, cô không cho anh cơ hội để phải nhìn anh kiêu ngạo như thế đắc ý như thế.

Cô vươn tay, chỉ chỉ cửa: "Cửa ở bên kia, không tiễn."

Kiều Tâm Uyển chưa từng như vậy, dễ chịu, đi qua, quả thực rất dễ chịu ngoảnh mặt. Hừ lạnh một tiếng, không nhìn đến khuôn mặt khó coi của Cố Học Võ, cầm lấy máy sấy hong tóc khô, cô hiện tại còn trong tháng, không thể ra gió, bằng không bà Kiều lại nói. Ngồi ở trước bàn trang điểm sấy tóc, cũng không thèm nhìn tới Cố Học Võ sau lưng. Tóc của cô từ lúc mang thai cũng không uốn hay nhuộm gì. Sau 10 tháng, tóc đã dài ra thẳng tắp.

Một tay vẩy vẩy tóc, tay kia cầm máy sấy. Cô hơi hơi quay đầu đi, để lộ ra cái cổ duyên dáng. Bộ dạng đó nhìn vô cùng cám dỗ, mê người. Cố Học Võ đứng bất động, cũng không rời đi. Trong phòng chỉ có tiếng máy sấy tóc. Tóc đã gần khô. Kiều Tâm Uyển bắt đầu dưỡng da.

Mặc dù đang nuôi con bằng sữa, nhưng mà giữ gìn diện mạo vẫn cần thiết. Cô dùng loại có tinh chất thực vật, không gây tổn hại làn da mà cũng không ảnh hưởng đến việc cho bú. Chuẩn bị xong, Kiều Tâm Uyển đứng lên. Phát hiện Cố Học Võ còn chưa đi, cô cũng không quan tâm anh, cầm cái khăn trên giường cất đi, lên giường đi ngủ.

Vừa đặt người nằm xuống giường đã ngáp một cái, cả ngày hôm nay chơi cùng với con gái đến giờ cô cũng thấy mệt rã rời. Xoay người, đưa lưng về phía Cố Học Võ, một giây sau cô cảm giác được phía sau có người tới gần,thân thể bị người ta xoay qua, thần kinh của cô phút chốc căng thẳng, trừng mắt khi Cố Học Văn nhướng người tới.

"Cố Học Võ, anh muốn làm gì?"

Cố Học Võ không vội vàng tiến lại, cầm lấy tay Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt có chút tức giận: "Kiều Tâm Uyển, cô lại đá tôi?"

Còn đá vào vị trí trọng yếu như vậy, quả thực là...

"Đá anh đấy." Kiều Tâm Uyển nhìn ở giữa hai chân anh, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạo: "Tôi không thể đá anh sao? Chẳng lẽ để anh tiếp tục ăn đậu hủ của tôi, xem tôi như gái làng chơi sao?"

Cố Học Võ sửng sốt một chút, anh cũng không có ý đó. Nhưng mà biểu hiện của anh lại làm cho Kiều Tâm Uyển nghĩ anh đang nghĩ như vậy, trong lòng lại nổi nóng, cô giơ tay lên tát Cố Học Võ.

"Bốp" một tiếng, Cố Học Võ bị đánh, vẻ mặt tức giận, vươn tay cầm tay Kiều Tâm Uyển: "Kiều Tâm Uyển."

"Cố Học Võ, tôi đã nói rồi, anh thật sự đói khát như vậy thì anh có thể đi tìm gà. Xin anh tránh xa tôi một chút, tôi hiện tại thấy anh liền ghê tởm muốn ói."

Trừng mắt với Kiều Tâm Uyển, Cố Học Võ sắc mặt vô cùng khó coi, người phụ nữ này đánh mình ba cái tát, còn đá vào huyết mạch của anh. Quả đúng là một người đàn bà chanh chua.

Anh muốn tát lại cô một cái, nhưng mà anh không có thói quen đánh phụ nữ. Nghĩ bụng muốn hung hăng giáo huấn cô một chút lại cảm thấy người cô đang run nhè nhẹ. Bởi vì phẫn nộ, bởi vì xấu hổ và giận dữ. Đủ loại cảm xúc trong mắt của cô, tạo thành một ánh lửa rực sáng, trong suốt mà hữu thần, tràn ngập sức sống.

Dạ dày truyền đến một cơn co rút đau đớn, anh nhớ mình hôm nay vẫn chưa ăn tối đã đến đây. Mi tâm hơi hơi nheo lại, buông tay ra, Cố Học Võ đứng thẳng người dậy, từ trên cao nhìn xuống gương mặt Kiều Tâm Uyển ở dưới ánh đèn có vẻ trắng nõn lạ thường.

"Kiều Tâm Uyển, nếu cô muốn mang con gái rời khỏi Bắc Đô, đến nghĩ cũng đừng hòng. Con gái cũng là của tôi. Mặc kệ cô kết hôn với Trầm Thành, hay là ra nước ngoài, đều không thể thay đổi sự thật này. Mà tôi tuyệt đối sẽ không cho phép cô mang con gái tôi đi."

Kiều Tâm uyển không nói lời nào, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô ngồi dậy, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của anh: "Cố Học Võ, con gái tôi nhất định sẽ đưa ra nước ngoài, không tin chúng ta cứ thử xem."

"Được." Cố Học Võ gật đầu: "Chúng ta hãy thử xem cô có làm được không."

"Thử xem thì thử xem." Bên phía Kiều Tâm Uyển đã làm xong mọi liên hệ. Qua một tuần nữa, là có thể mang theo con gái đi Đan Mạch, vương quốc của truyện thiếu nhi. Cô tin con gái nhất định sẽ thích nơi đó.

Cố Học Võ cũng không tranh cãi với cô. Nhìn thấy sự quật cường cùng kiêu căng trên mặt cô, anh cúi người xuống, nhanh chóng kề sát mặt lại, Kiều Tâm Uyển liền bị dọa, lui ra phía sau một chút, anh lại tới gần một chút, nhìn chằm chằm bờ môi đỏ mọng của cô.

Ánh mắt của anh nhìn cô chăm chú khiến cô không được tự nhiên, Kiều Tâm Uyển không rõ rốt cuộc anh muốn làm gì. Anh lại đến gần hơn vài phần, nhẹ nhàng mở miệng.

"Kiều Tâm Uyển, tôi không có đói khát như vậy, cũng không đi tìm gà. Có điều nghĩ cô vẫn thiếu đàn ông, thiếu đến muốn bỏ thuốc tôi, nên tôi có lòng tốt thỏa mãn em một chút thôi. Cô hẳn là phải cám ơn tôi mới đúng đấy?" Nói xong, Cố Học Võ cũng không nhìn mặt cô. Đứng lên đi nhanh về phía cửa.

Kiều Tâm Uyển lúc này mới phản ứng lại lời vừa rồi Cố Học Võ nói là cái gì, cô cầm lấy gối trên giường ném anh.

"Cố Học Võ, anh đi chết đi."

Cố Học Võ lúc này đã mở cửa. Cái gối ném lên trên cửa, sau đó rơi xuống đất. Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, khóe môi giương lên: "Đáng tiếc, không trúng."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cảm thấy mình sắp nổi điên rồi. Cửa vào lúc này đóng lại, Cố Học Võ rời đi: "Anh thằng khốn, đi chết đi."

Cô thở phì phò, trừng mắt nhìn cái cửa đã đóng kia, hạ quyết tâm cô nhất định phải mang con gái đi khỏi Bắc Đô, rời khỏi người đàn ông vô liêm sỉ này.

Cố Học Võ nghe được hai câu sau, khóe môi giương lên rất cao. Trong mắt hiện lên một tia sung sướng. Không biết vì sao, nhìn thấy bộ dạng cô bị anh chọc cho tức đến chết lại khiến tâm tình của anh tốt lên. Cất bước đi đến phòng bên cạnh. Bối Nhi đã hết khóc, chơi được một lúc cũng mệt rồi ngủ trên giường em bé. Bà vú vừa thấy anh xuất hiện, vẻ mặt lập tức đề phòng, đứng lên trừng mắt với anh.

Cố Học Võ cũng không quan tâm đến bà, đi thẳng đến trước giường nhìn dáng vẻ say ngủ của con gái, nhìn theo góc độ này, gương mặt hình như có giống Kiều Tâm Uyển, mắt mũi lại giống anh. Đẹp vô cùng. Tổng hợp lại nét đẹp của hai người, kết hợp của cha và mẹ.

Cái mặt nho xíu, hồn nhiên mà đáng yêu. Vươn tay, nhẹ nhàng xoa hai má của con, cảm giác rất mịn, rất sướng. Làn da con gái lúc trưởng thành nhất định sẽ rất đẹp, giống Kiều Tâm Uyển. Trong đầu lại hiện lên việc vừa rồi với Kiều Tâm Uyển, bụng dưới của anh lại hơi căng lên, mất tự nhiên rút tay lại, dạ dày vẫn còn khó chịu, anh xoay người rời đi.

Anh rời khỏi, dì Chu liền nhẹ nhàng thở ra. Trả tiền thì là chủ. Nhưng mà cậu này cũng đáng thương. Bối Nhi là con gái của cậu ta thế mà lại không muốn cậu ta bế, mỗi khi bế là lại khóc. Thật đúng là ——

. . . . . .

Rời khỏi Kiều gia, dạ dày lại càng đau. Ngồi ở trong xe, Cố Học Võ ấn bụng, ngẩng đầu liếc nhìn lên trên lầu, ánh đèn trong phòng Kiều Tâm Uyển đã tắt. Chắc là cô đã ngủ? Người phụ nữ chết tiệt, dám vừa đánh vừa đá lại còn mắng anh, quả đúng là một con mèo hoang. Nhưng mà nghĩ đến ánh mắt cô lấp lánh trừng mắt với anh, bộ dạng tràn ngập tức giận, anh phát hiện anh lại không tức giận, thôi bỏ đi, đàn ông tốt không đấu với phụ nữ.

Đạp chân ga rời đi, anh quyết định đi ăn một chút gì. Về phần làm như thế nào kéo dài thời gian với Kiều Tâm Uyển, làm cho cô ngoan ngoãn giao con gái cho anh, thì cứ để anh từ từ nghĩ cách.

42. Chương 42: Rất Trùng Hợp

Tại tiệm ăn Trung Quốc 24 giờ.

Nơi này có cháo, có sữa đậu nành, dạ dày Cố Học Võ đau đến không chịu được. Trước kia làm việc đều rất liều mạng, thường xuyên ba bữa quên ăn là bình thường cho nên anh thường xuyên đau dạ dày. Sau khi về Bắc Đô, Uông Tú Nga rảnh rỗi sẽ gọi điện thoại nhắc anh ăn cơm nên đã nhiều ngày rồi anh không bị đau nữa. Đã qua giờ ăn tối nên người không đông lắm. Người bán hàng dùng tốc độ nhanh nhất mang cháo lên cho Cố Học Võ.

Anh cầm lấy thìa* đang định ăn thì dạ dày lại đau. Cảm giác khó chịu này làm i tâm anh vì đau mà nhíu chặt lại.

(* Nguyên văn là "đũa": vì người Trung Quốc ăn cháo thường ăn cháo trắng và lấy đũa gắp thêm thức ăn vào, nhưng Iris đổi thành thìa để hợp với văn phong người Việt Nam các bạn nhé ^^)

Trong người khó chịu làm cho động tác Cố Học Võ có chút chậm chạp.

"Cố Học Võ?" Lúc này một giọng nói vang lên. Anh ngẩng đầu nhìn người tới, là Lý Lam. Mi tâm của cô có vài phần lo lắng.

"Anh không sao chứ? Không được khỏe sao?"

Vừa rồi lúc đi vào đã nhìn thấy sắc mặt của anh không tốt lắm. Lúc này đến gần nhìn, càng chứng minh phán đoán của cô ta là đúng, nhìn thấy động tác tay Cố Học Võ xoa xoa bụng, trong mắt cô ta có vài phần hiểu rõ.

"Dạ dày anh khó chịu?"

"Tôi không sao." Cố Học Võ áp chế cơn đau bụng kia, Cố Học Võ nhìn Lý Lam không có ý định rời đi: "Tới đây ăn cơm?"

"Đúng vậy." Lý Lam chủ động ngồi xuống ghế đối diện anh, ánh mắt đảo qua mặt anh: "Tăng ca đến bây giờ nên đói không được, nghĩ đến đây có cháo nên tới."

"Cô ơi, xin hỏi cô muốn dùng gì?" Phục vụ lúc này tiến lại, hỏi Lý Lam muốn ăn gì. Cô ta cũng không xem menu, trực tiếp mở miệng: "Một phần cháo hải sản. Mau một chút."

"Vâng." Phục vụ lên tiếng trả lời rồi đi, ánh mắt Cố Học Võ đảo qua nhà hàng, qua giờ cơm, hơn nửa nhà hàng vẫn còn trống. Ánh mắt trở về khuôn mặt Lý Lam.

"Một mình?"

"Đúng vậy. Một mình." Lý Lam có hơi bất đắc dĩ, cũng không bỏ qua ánh mắt vừa rồi của Cố Học Võ: "Sao? Anh để ý chuyện em ngồi đây với anh sao?"

Vấn đề không phải là để ý hay không để ý. Mà là đến nay anh vẫn chưa điều tra rõ bộ mặt thực của Lý Lam này, càng không có hiểu được mục đích của cô ta. Chuyện không chắc chắn này khiến anh không muốn quá mức tiếp cận người phụ nữ này. Nhưng anh cũng rất rõ, người phụ nữ này nhất định biết Chu Oánh ở đâu.

"Cố Học Võ, anh có cần phải tuyệt tình như vậy không?" Lý Lam thở dài, vẻ mặt sầu bi: "Nói thế nào thì anh cũng đã cởi quần áo chiếm tiện nghi của em, vậy mà giờ vừa thấy em lại có biểu hiện như vậy là sao?"

Giọng của cô ta không tính là nhỏ, đôi nam nữ ở bàn bên cạnh đang nói chuyện phiếm cũng lướt mắt qua, nhất là người con gái kia, vẻ mặt hiện lên tia khinh bỉ.

Sắc mặt Cố Học Võ thay đổi, buông cái thìa trên tay nhìn Lý Lam: "Đây là chó cắn Lã Động Tân sao?"*

Nếu không phải là anh, hôm nay Lý Lam cần gì phải ảo não hối hận? Có lẽ, anh nên thử cô ta mới được. Trong lòng biết mình tuyệt đối không thể bỏ mặc Lý Lam, chỉ vì cô ta có khuôn mặt giống Chu Oánh, hoặc có thể là chị em với Chu Oánh. Anh không bỏ mặc cũng không có nghĩa là anh sẽ mặc kệ cô ta nói anh như vậy.

Mắng cô là chó? Trên mặt Lý Lam không có vẻ tức giận. Cô ta thản nhiên nhướn mày, hai tay chống trên bàn, vẻ mặt mang theo vài phần trêu tức: "Hẹp hòi quá vậy, không giống lãnh đạo chút nào."

Vẻ mặt Cố Học Võ vẫn không thay đổi. Dạ dày khó chịu làm cho sắc mặt anh có chút nghiêm túc. Cúi đầu, im lặng giải quyết bát cháo trước mặt. Sau đó đứng lên định rời đi. Lý Lam lại kéo tay anh lại: "Cố Học Võ, em thật không dám tin, anh lại tuyệt tình với em như vậy? Chúng ta như thế nào cũng coi như là đã từng yêu nhau mà?"

Cố Học Võ nhìn cô ta đang kéo tay mình, hơi hơi khom người tới gần, cất giọng cực khẽ: "Người tôi từng yêu là Chu Oánh, chứ không phải cô. Cô không có khả năng là cô ấy. Đừng làm trò hề ở trước mặt tôi như vậy nữa, không thú vị gì đâu."

Hai tay Lý Lam thuận thế choàng lên cổ anh, vẻ mặt có vài phần khiêu khích, đùa giỡn, giọng nói rất nhẹ, đôi môi thở ra ở ngay bên tai anh: "Anh khẳng định như vậy sao? Tối hôm đó, người ái mộ anh kia chạy đến trường, ở trong túc xá, tôi đã đem lần đầu tiên của tôi cho anh. Anh còn nhớ không?"

Người Cố Học Võ sựng lại, Lý Lam tiếp tục nói: "Lần nào, anh cũng đều chờ cho người trong trường đi hết mới đến tìm em. Bởi vì em không muốn liên lụy đến anh, anh là chủ tịch huyện nên nếu chuyện lan ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh, cho dù chưa kết hôn cũng ảnh hưởng không tốt. Quan hệ của chúng ta cứ duy trì như vậy. . . . . ."

"Đủ rồi." Cố Học Võ giật tay cô ta ra, trong mắt có vài phần ngưng trọng. Việc này rất bí mật. Anh tin Chu Oánh tuyệt đối không thể nói cho người khác biết. Vậy, Lý Lam làm sao biết được? Trừ phi, cô ta thật sự là Chu Oánh. Cố Học Võ một lần nữa ngồi xuống ghế đối diện cô ta, lúc này phục vụ mang cháo hải sản Lý Lam gọi lên.

Cô ta cũng không nhìn Học Võ, chậm rãi giải quyết bát cháo, động tác tao nhã mà tự nhiên, cuối cùng buông bát, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ, trong mắt có vài phần ý cười.

"Sao còn chưa đi?"

"Chu Oánh ở đâu?" Hiện tại Cố Học Võ vô cùng chắc chắn một việc: "Cô ấy với cô có quan hệ gì? Vì sao lại nói chuyện bí mật đó cho cô biết?"

"Em chính là Chu Oánh." Lý Lam híp đôi mắt, nhìn tay mình: "Vì sao anh không chịu tin em? Vào ngày sinh nhật em, anh đã tặng sợi dây chuyền đó cho em, sau đó, anh còn đưa em đến Bắc Đô, anh còn nói muốn kết hôn với em. Đến bây giờ em còn nhớ, anh……"

"Đủ rồi." Cố Học Võ nhìn người trước mắt, mi tâm nhíu rất chặt: "Nói cho tôi biết. Nếu cô là Chu Oánh, bốn năm trước, vì sao phải bỏ đi?"

"Em. . . . . ."

"Cô nói đi, vì sao phải rời khỏi tôi?" Nếu Lý Lam là Chu Oánh thì năm đó vì cái gì mà bỏ đi? Anh rõ ràng đã quyết định muốn kết hôn với cô. Vậy còn có lý do gì khiến cô ấy rời bỏ anh?

"Em có nỗi khổ." Lý Lam cắn môi, nhìn Cố Học Võ: "Anh tưởng em muốn rời khỏi anh sao? Nếu không phải bởi vì em. . . . . ."

Đoạn sau cô ta đột nhiên không nói mà ôm mặt khóc. Cô ta khóc rất nhỏ, rất kiềm chế, nghe rất thống khổ. Làm thế nào cũng không chịu nói ra phần sau.

"Vì nguyên nhân gì? Nỗi khổ gì?"

"Em không thể nói, thực xin lỗi, em không thể nói." Lý Lam hít hít cái mũi, vẻ mặt càng thống khổ.

Cô ta chỉ khóc chứ không chịu nói thật. Cố Học Võ cũng không muốn hỏi tiếp, dạ dày anh mới vừa ăn chút cháo ấm hiện tại cảm giác đã thoải mái hơn. Lại một lần nữa đứng lên, anh nhìn Lý lam.

"Chừng nào cô nói cho tôi biết nỗi khổ của cô thì khi đó tôi sẽ tin cô là Chu Oánh."

Ném lại những lời này, cũng không quản Lý Lam có phản ứng gì, anh trực tiếp tính tiền bỏ đi. Lý Lam nhìn anh rời khỏi tiệm ăn Trung Quốc mà lau khô nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài cửa kính.

Cố Học Võ đã lên xe, rời đi. Cũng không chờ cô ta. Khẽ cười một tiếng, cô ta cũng đứng lên rời đi, phục vụ báo đã thanh toán cô ta cũng không bất ngờ.

Đây mới là tác phong của Cố Học Võ.

Cố Học Võ ơi Cố Học Võ, anh muốn biết cái gì, tôi thật sự rất hiểu. Nhưng tôi không nói cho anh đâu. Tôi sẽ khiến anh khó chịu, về sau, tôi sẽ khiến anh càng khó chịu hơn.

Chúng ta cứ chờ xem. . . . . .

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Trịnh Thất Muội nhìn Thang Á Nam mở cửa cuốn ra, sau đó nhìn cô một cái, xoay người rời đi. Trong lòng tràn đầy chua sót, lại không biết phải nói như thế nào. Anh đã đồng ý với cô là sẽ ở lại, đến bây giờ đã được một tuần. Một tuần này, không ngày nào anh không ở trong cửa tiệm. Buổi sáng anh sẽ cùng cô mở cửa tiệm, sau đó liền rời đi. Cô có hỏi anh đi đâu nhưng anh không chịu nói.

Trước kia, cô có lý do hạn chế hành động của anh. Nói anh là vệ sĩ của cô, rời khỏi cô, anh sẽ không có tiền, không thể sinh sống. Nhưng hiện tại, không được. Bởi vì anh không những có tiền mà còn rất nhiều tiền. Anh hoàn toàn có thể rời khỏi cô. Cô đột nhiên cảm thấy cô không có sức mạnh để yêu cầu anh.

May mà ban ngày anh đi đến tối đúng giờ lại xuất hiện, đóng cửa tiệm giúp cô, sau đó sẽ cùng cô đi về nhà. Nhưng quan hệ của bọn họ, vẫn không có chút tiến bộ. Anh cũng không ngủ cùng phòng với cô, anh về nhà, tắm rửa xong liền đi vào thư phòng nghỉ ngơi. Rõ ràng thư phòng chỉ có cái giường sofa nhỏ, thậm chí không thể chứa nổi cả người anh. Nhưng anh vẫn cố chấp như thế.

Lúc trước cô vẫn rất tự tin là Thang Á Nam nhất định sẽ nhớ ra bản thân, nhớ ra cô, nhưng lúc này cô hoàn toàn không thể tự tin như vậy. Với tình hình hiện tại, không đến một tháng nữa cô sẽ sinh, chờ cô sinh con xong, có phải cũng là lúc Thang Á Nam sẽ bỏ đi hay không?

Vẻ mặt rối rắm, cô đi vào trong cửa hàng. Nhân viên cửa hàng lúc này còn chưa đến. Cô vác cái bụng to cồng kềnh làm xong việc, sau đó ngồi ngẩn người ở trong cửa hàng. Cô phải làm sao bây giờ?

Tiếng chuông gió vang lên, cánh cửa thủy tinh bị người ta đẩy ra. Cô ngẩng đầu tưởng Thang Á Nam đi mà quay lại, nhưng người vào lại là Cố Học Võ.

"Thị Trưởng Cố?" Trịnh Thất Muội đứng lên, nhìn thấy anh thì có chút khó hiểu. Tuy rằng cô không quá quan tâm đến thời sự nhưng cũng biết hình như Cố Học Võ một thời gian trước đã rời khỏi thành phố C, thị trưởng mới đến nhận chức cũng đã một thời gian. Vậy sao anh lại đến thành phố C?

"Uhm." Cố Học Võ gật đầu, ánh mắt tìm kiếm một vòng trong cửa hàng, không nhìn thấy Thang Á Nam, mi tâm anh nhíu lại: "Thang Á Nam đâu?"

"Anh. . . . . ." Trịnh Thất Muội sửng sốt một chút, vẻ mặt có vài phần khiếp sợ: "Anh tìm Á Nam?"

"Cậu ta không có ở đây?"

"Anh ấy đi ra ngoài rồi." Trịnh Thất Muội vô cùng bất ngờ, làm sao Cố Học Võ lại biết Thang Á Nam?

"Đi đâu? Có quay lại ngay không?"

"Không biết." Trịnh Thất Muội lắc đầu, cô cũng không rõ Thang Á Nam mỗi ngày làm cái gì: "Anh, hay là anh ngồi một lát đi, tôi sẽ gọi điện cho anh ấy?"

"Gọi điện?" Cố Học Võ sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu: "Được, phiền cô."

"Không phiền đâu." Rất bất ngờ, thật sự là làm cho cô rất bất ngờ. Trịnh Thất Muội lấy di động ra bấm một dãy số. Từ ngày đầu tiên Thang Á Nam vừa biến mất là mất tăm mất tích cả một ngày, cô liền mua cho anh cái di động, buộc anh lúc nào cũng mang theo.

Tuy rằng cô không thường gọi điện thoại, nhưng, ít nhất có thể liên lạc với anh.

"Alô." Điện thoại kết nối. Ở đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thản nhiên của Thang Á Nam: "Chuyện gì?"

"Có người tìm anh." Trịnh Thất Muội nhìn Cố Học Võ, trong mắt vẫn chưa hết bất ngờ: "Anh nhanh về cửa hàng đi."

"Ai tìm tôi?" Thang Á Nam muốn hỏi, lại nghĩ chỉ có Hiên Viên Diêu biết anh ở trong cửa hàng của Trịnh Thất Muội. Gật đầu với điện thoại: "Được, tôi lập tức về ngay."

Câu này đầy đủ phải là: "Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt." : có nghĩa những người tốt, tài đức bị thế gian rẻ rúng, ngược đãi, ám hại…

Có một tích:

"Sau khi Lã Động Tân thành tiên, một ngày đi qua sông thấy một người chết đuối. Ông liền vớt lên, giết một con chó, lấy tim thay vào cứu người đó. Người đó sống lại lại mắng "Ta đang muốn chết, ông cứu ta làm gì?".

Rồi ông lại lấy bùn đất nặn ra tim phổi bỏ vào bụng chó. Con chó sống lại lại cắn Lã Động Tân."

43. Chương 43: Là Giả Vờ Sao

"Nhưng mà. . . . . ." Trịnh Thất Muội còn chưa trả lời, anh đã quyết định rồi, cô cười cười với Cố Học Võ, rót một chén nước đặt trước mặt anh: "Thị trưởng Cố, mời anh uống nước."

"Khách sáo rồi." Cố Học Võ nhìn bụng Trịnh Thất Muội: "Cô sắp sinh chưa?"

"Vâng." Trịnh Thất Muội gật đầu: "Còn gần nửa tháng nữa."

Nửa tháng? Vậy không phải là sẽ sinh đồng thời với Tả Phán Tình sao? Cố Học Võ nhìn bụng cô, gật đầu: "Đứa bé có khỏe không?"

Ớ. . . . . .

Trịnh Thất Muội lại vô cùng kinh ngạc, đứa bé có khỏe không sao? Cố Học Võ đây là đang lo lắng cho cô sao? Đây là lần thứ hai, cô rất không quen, lại càng không thoải mái.

"Rất khỏe, bác sĩ nói rất khỏe mạnh." Cố Học Võ trước mặt và Cố Học Võ lần trước cùng ăn cơm đã bày ra bộ mặt lạnh lùng cho cô nhìn hoàn toàn không giống nhau nha?

"Vậy là tốt rồi." Cố Học Võ gật đầu, vẻ mặt đang nhìn Trịnh Thất Muội tựa hồ có một chút thả lỏng? Điều này thực sự rất khó hiểu, cô đành phải nói sang chuyện khác.

"Xin hỏi, anh tìm Á Nam có chuyện gì không? Sao anh lại biết anh ấy?"

"Chúng tôi. . . . ." Cố Học Võ thoáng giật mình, muốn nói gì đó thì tiếng chuông cửa lại vang lên. Lúc này người vào là Thang Á Nam. Thấy anh ngồi ở đó, trên mặt Thang Á Nam hiện lên một tia kinh ngạc. Ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Trịnh Thất Muội, anh cứ tưởng là Hiên Viên Diêu đến tìm anh.

Trịnh Thất Muội lắc đầu, cô cũng không hiểu. Chuyện kế tiếp khiến cô càng kinh ngạc đã xảy ra, cô nhìn Cố Học Võ đứng dậy đi tới trước mặt Thang Á Nam dùng sức đấm anh một cái vào ngực, rồi lại vươn tay ôm anh một cái.

"Saman. Mừng cậu đã trở về."

Lời nói vui vẻ, kinh ngạc, mừng vui kia làm cho Trịnh Thất Muội cứng đờ, nhìn hai người đàn ông cao lớn, đẹp đẽ đứng chung một chỗ mà trong lòng nảy sinh vô số cảm giác quái dị. Thang Á Nam nhìn Cố Học Võ trước mắt, bất thình lình vươn tay đẩy tay anh ra, vẻ mặt có chút đề phòng: "Anh là ai?"

Ánh mắt anh trong suốt mà xa lạ nhìn Cố Học Võ, cứ như là đang nhìn một người không quen biết. Cố Học Võ sửng sốt một chút, mở to hai mắt: "Á Nam, tôi là Cố Học Võ. Cậu không nhớ tôi sao?"

Thang Á Nam đứng bất động, bóng dáng cao lớn cứng ngắt tại chỗ, ánh mắt nhìn Trịnh Thất Muội, lại nhìn Cố Học Võ. Sau đó lập lại câu hỏi vừa rồi: "Anh là ai?"

Vẻ mặt Cố Học Võ hiện lên một tia kinh hoàng, đã biết Thang Á Nam mất trí nhớ nhưng anh vẫn cho rằng Thang Á Nam giả vờ, bây giờ nhìn dáng vẻ của anh, hoàn toàn không giống như giả bộ, ngược lại hình như thật không nhớ mình.

"Thang Á Nam." Trong mắt anh hiện lên một tia mất mát, kèm theo đó là rất nhiều tình cảm không tên: "Có thể theo tôi ra ngoài một chút không? Tôi có lời cần nói với cậu."

"Tôi không biết anh."Thái độ Thang Á Nam rất ngang bướng, giọng nói cũng không có một chút dao động, giống như chuyện anh nói hoàn toàn không liên quan với mình.

Sắc mặt Cố Học Võ nghiêm túc, anh bỗng nhiên hiểu ra sự mất mát và không được như ý trong mắt Trịnh Thất Muội mà vừa rồi lúc vào cửa anh đã thấy là vì cái gì, tâm trạng anh cũng nặng nề. Muốn nói cái gì lại nói không được.

Cúi đầu, thở sâu, nhìn Thang Á Nam lại một lần nữa, anh nói: "Cho tôi 10 phút, chỉ cần 10 phút là được rồi. Tôi là bạn cậu. Cậu tin tôi đi."

"Tôi không biết anh." Lời nói bình tĩnh, không mang một chút cảm xúc phập phồng, ánh mắt đảo qua gương mặt Trịnh Thất Muội, thần sắc hình như có chút trách móc: "Lần sau đừng tùy tiện gọi cho tôi, tôi không phải con khỉ trong sở thú, tôi không có nghĩa vụ để cho người ta đến xem."

"Á Nam?" Trịnh Thất Muội bởi vì lời nói của Thang Á Nam mà tổn thương: "Anh ấy là người tốt. Anh ấy. . . . ."

Tuy rằng Cố Học Võ có hơi lạnh lùng, nhưng Trịnh Thất Muội sẵn sàng tin anh không phải người xấu.

"Anh ta là người tốt?" Khi nghe Trịnh Thất Muội nói như vậy trong lòng anh lại có vài phần khó chịu, ánh mắt đảo qua bụng cô, đột nhiên hiểu ra gì đó: "Anh ta không phải là cha đứa bé trong bụng cô chứ? Cô bảo tôi tới không phải là để nói bây giờ cô có người chăm sóc, không cần tôi nữa chứ gì? Là thế sao?"

"Á Nam." Trịnh Thất Muội đau lòng. Không đợi cô nói cái gì, Thang Á Nam đã không muốn nghe: "Đủ rồi, cô đã có người chăm sóc, vậy thỏa thuận giữa chúng ta hết giá trị, sau này cô thế nào cũng đừng gọi cho tôi nữa, cũng không liên quan đến tôi."

Nói xong câu đó, anh không nhìn Trịnh Thất Muội, lại càng không nhìn Học Võ, xoay người rời khỏi.

"Á Nam, Á Nam . . . . . ." Trịnh Thất Muội muốn đuổi theo ra ngoài nhưng bước chân Thang Á Nam rất nhanh, cô là phụ nữ mang thai làm sao mà đuổi kịp? Cố Học Võ muốn đuổi theo Thang Á Nam nhưng ánh mắt lại nhìn thấy Trịnh Thất Muội vịn cái giá đồ trong cửa hàng, chậm rãi ngồi xổm xuống.

"Cô không sao chứ?" Tình trạng cô như vậy dường như hơi quen mắt.

"Bụng tôi đau quá." Trịnh Thất Muội cắn răng, sắc mặt tái nhợt: "Đau quá. Hình như tôi sắp sinh rồi."

"Cái gì?" Cố Học Võ thoáng sửng sốt, sao anh không nghĩ tới chứ, số của anh sao mà đỏ thế không biết, hai lần anh đều gặp phải cảnh phụ nữ sinh con.

"Đau quá." Trịnh Thất Muội đã không còn tâm tư quan tâm anh, muốn chống người đứng dậy, lại phát hiện là rất khó khăn. Hai nhân viên cửa hàng lúc này cũng đến, thấy bộ dạng Trịnh Thất Muội như thế thì một trái một phải tiến lên dìu cô.

"Chị Thất, chị sao rồi? Chị không sao chứ?"

"Chị, chị có thể sắp sinh rồi." Trịnh Thất Muội nắm chặt tay một người: "Mau, gọi điện chở chị đến bệnh viện, chị muốn đến bệnh viện."

"Vâng." Một nhân viên lấy di động ra tính gọi thì Cố Học Võ vào lúc này đi sang, bế Trịnh Thất Muội lên đưa cô ra bên ngoài, bắt một chiếc xe taxi.

Đặt cô vào chỗ ngồi phía sau, tiếp theo anh lên xe, nhìn vẻ bối rối trong mắt Trịnh Thất Muội thì trên mặt lại hiện lên sự quan tâm: "Cô bình tỉnh một chút, ráng chịu một chút là sẽ không sao đâu."

Trịnh Thất Muội không thể nói chuyện, khóe mắt lại chảy xuống một giọt lệ, đưa cái điện thoại vẫn nắm trong tay cho Cố Học Võ: "Gọi điện cho anh ấy, xin anh."

Thang Á Nam là ba đứa bé, cô không muốn lúc sinh con lại không có anh bên cạnh, điều đó với cô mà nói rất đau khổ.

"Uhm. Cô bình tĩnh một chút, ráng chịu đi, cô sẽ không sao đâu, con cô cũng sẽ không có việc gì."

"Cám ơn anh." Trịnh Thất Muội nở nụ cười, tuy rằng không rõ Cố Học Võ và Thang Á Nam có quan hệ gì, nhưng cô rất chắc chắn, anh là một người tốt. Ít nhất anh là một thị trưởng tốt.

Xe dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện, Cố Học Võ nhìn Trịnh Thất Muội được đẩy vào phòng sinh, còn anh đứng ở bên ngoài liên tục gọi cho Thang Á Nam.

Điện thoại vẫn không có ai bắt máy. Cố Học Võ tức điên lên, Thang Á Nam, cậu không phải là người như thế, cậu chưa bao giờ là người máu lạnh thế này. Chẳng lẽ cậu mất trí nhớ thì cũng trở nên máu lạnh vậy sao?

Trong phòng sinh, Trịnh Thất Muội đau đến mức không ngừng kêu lên. Âm thanh đó ngay cả Cố Học Võ ở bên ngoài cũng có thể nghe được. Trong đầu hiện lên tình cảnh Kiều Tâm Uyển sinh con, anh bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn. Nếu ngay lúc ấy Kiều Tâm Uyển không ở cùng anh thì cô sẽ ra sao chứ? Có phải sẽ rất sợ hãi, rất hoang mang hay không? Nếu anh không ở đó, nếu Kiều Tâm Uyển không kiên trì được thì có thể bây giờ Bối Nhi sẽ không có mẹ rồi không? Sẽ là một cô nhi sao? Cố Học Võ không dám nghĩ tiếp nữa.

Nghĩ đến nếu ngày đó Kiều Tâm Uyển ra đi như vậy, trước đây không thấy gì, nhưng hiện tại anh lại thấy có phần khó mà tiếp nhận. Trải qua chuyện của Bối Nhi, dường như Kiều Tâm Uyển đã không còn làm anh thấy ghét nữa. Cảnh tượng đêm qua Kiều Tâm Uyển không mặc gì nằm trong lòng mình xuất hiện trong đầu anh, nhưng anh lại không thấy ghét? Đột nhiên anh cảm thấy hơi không xác định.

Tiếng kêu trong phòng sinh đánh thức anh đang thất thần, có bác sĩ từ bên trong đi tới, liếc mắt nhìn Cố Học Võ: "Người nhà sản phụ có ở đây không?"

"À?" Cố Học Võ chạy nhanh đến, trên mặt có chút lo lắng, nghĩ tới tình huống của Kiều Tâm Uyển trước đây, anh cho rằng Trịnh Thất Muội cũng như thế.

"Đứa bé bị nhau quấn quanh cổ. E là sẽ có nguy hiểm. Chúng tôi đang cố hết sức, song lúc cần thiết sẽ cần người nhà đồng ý mổ, anh có đồng ý không?"

"Đồng ý." Cố Học Võ nói xong, lại đưa mắt nhìn điện thoại trên tay, cầm di động tiếp tục gọi cho Thang Á Nam. Nhưng Thang Á Nam nhất định không bắt máy, lúc gọi cuộc cuối cùng thậm chí còn tắt máy.

Cố Học Võ sốt ruột, nhìn vị bác sĩ kia: "Bác sĩ, người ở bên trong là em gái tôi, xin ông nhất định phải giúp con bé bình an thuận lợi sinh con ra."

"Chúng tôi sẽ cố gắng." Bác sĩ nói xong, lại vào phòng sinh.

Trịnh Thất Muội bên trong vẫn còn kêu, âm thanh tê tâm liệt phế như thế khiến Cố Học Võ không đành lòng. Nhìn điện thoại trên tay, anh bỗng nhiên bắt đầu nhắn tin. Cái anh nhắn không phải chữ, mà là một vài ký hiệu. Những ký hiệu quái lạ, nhìn như không có quy luật. Tin nhắn đã gửi đi, nhưng hồi lâu vẫn không có hồi âm, anh trong lòng tự cười giễu mình. Thang Á Nam đã mất trí nhớ, sao có thể nhớ chuyện trước kia? Lại làm sao có thể sẽ nhớ mật mã mà bọn họ đã từng quy định?

Lông mày anh nhíu rất chặt, vô cùng thương xót cho Trịnh Thất Muội đang một mình sinh con ở trong phòng bệnh, bất đắc dĩ lại gửi đi một tin nhắn, lần này là tiếng Trung: Trịnh Thất Muội sắp sinh, cậu nhanh đến đi.

Gửi địa chỉ bệnh viện. Sau đó anh bắt đầu chờ, Thang Á Nam tôi xin cậu đấy, lấy cảm giác trách nhiệm trong người cậu mà xuất hiện đi, lấy tình cảm cậu đã từng có với Trịnh Thất Muội mà xuất hiện đi. Cho dù cậu không nói gì, nhưng tôi biết cậu có tình cảm với cô ấy, Xin cậu đấy. Xin cậu nhất định phải tới.

Thang Á Nam đã không nghe thấy lời thỉnh cầu cùng hy vọng của anh. Trong phòng sinh, Trịnh Thất Muội không chịu mổ, sau 5 tiếng vật lộn, rốt cục đến 3 giờ chiều đã sinh hạ một bé trai.

"Đứa bé bởi vì bị nhau quấn quanh cổ, nước ối lại vỡ, lúc sinh ra nhất thời bị ngạt thở, hiện tại đã cho vào trong lồng ấp, chúng tôi sẽ gắng sức cấp cứu."

Cố Học Võ bị lời bác sĩ nói dọa cho kinh hãi. Nhưng rất nhanh anh liền phản ứng, chỉ vào phòng giải phẫu: "Vậy sản phụ thế nào?"

"Cô ấy bây giờ không sao rồi, có điều vì sinh con nên tiêu hao nhiều thể lực. Chúng tôi sẽ chuyển cô ấy vào phòng bệnh thường, anh có thể thăm cô ấy."

"Cám ơn." Cố Học Võ nói cảm ơn rồi nhìn bác sĩ đưa em bé ra. Bởi vì nhất thời nghẹt thở nên sắc mặt bé hơi xanh.

"Em bé không sao chứ?"

"Không sao." Bác sĩ an ủi cười cười: "Chúng tôi vừa cấp cứu, sẽ mau chóng ổn thôi."

Cố Học Võ tạm thời yên tâm, nhìn bác sĩ đẩy Trịnh Thất Muội ra. Cũng như Kiều Tâm Uyển, sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc, lông mày nhíu lại, trong miệng dường như đang lẩm bẩm. Đi theo vào phòng bệnh, anh nghe thấy Trịnh Thất Muội đang ngủ vẫn gọi tên Thang Á Nam.

Á Nam, Á Nam. Cứ lặp đi lặp lại, anh nhìn điện thoại, lại cầm lấy bắt đầu gọi Thang Á Nam, vẫn tắt máy.

Anh tức giận. Thang Á Nam, người phụ nữ của cậu còn đang chịu khổ, cậu đang làm cái gì vậy? Sao cậu có thể như thế?

Vũ: Đọc mà thấy đau lòng thay cho Thất Thất, đến lúc sinh cũng ko có Á Nam bên cạnh.

44. Chương 44: Sẽ Không Oán Hận

Cố Học Võ chưa từng tức giận như vậy. Thang Á Nam, người phụ nữ của cậu còn đang chịu khổ, cậu đang làm cái gì? Sao cậu có thể như vậy?

Tưởng tượng đến sắc mặt xanh mét của đứa bé vừa rồi, anh liền không thể tha thứ cho Thang Á Nam, cho dù anh mất trí nhớ, không nhớ được mình, nhưng đứa bé là con anh mà?

Trong lòng tức giận cực độ, anh cầm máy ấn mấy con số: "Tôi mặc kệ anh dùng biện pháp gì, thủ đoạn gì, anh dẫn Thang Á Nam tới bệnh viện cho tôi. Dùng tốc độ nhanh nhất, có nghe không?"

Nhận được câu trả lời của người bên kia điện thoại, Cố Học Võ lúc này mới ngồi xuống trước giường bệnh, nhìn Trịnh Thất Muội.

Cô còn đang ngủ, bác sĩ nói ban nãy cô sinh con mất quá nhiều sức, tình huống như vậy, Cố Học Võ cũng không xa lạ. Đau đớn năm tiếng đồng hồ mới sinh con ra. Đối với một người phụ nữ mà nói, điều đó cần biết bao dũng khí và nghị lực? Nghĩ đến sự kiên trì của Kiều Tâm Uyển lúc đó, anh đột nhiên hơi vô phương lý giải.

Dạ dày lúc này lại truyền đến từng cơn khó chịu, sáng sớm ngủ dậy đã phải lên máy bay, còn chưa ăn sáng đã phải vội vàng đi tìm Thang Á Nam, rồi gặp Trịnh Thất Muội như thế, anh đến bây giờ còn chưa ăn cơm. Từng cơn từng cơn đau thắt khiến anh gần như chịu không nổi. Đứng lên, anh quyết định xuống tiệm thuốc dưới lầu mua chút thuốc. Uống thuốc dạ dày xong, anh lại tới nhà hàng nhỏ sát bệnh viện tuỳ ý ăn chút gì đó.

Lúc trở lên lầu, Trịnh Thất Muội vẫn chưa tỉnh. Đi đến lồng ấp nhìn nhìn đứa bé, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. Thở phào nhẹ nhõm, cho dù không tận mắt chứng kiến, anh cũng có thể hiểu Trịnh Thất Muội với đứa con này có bao nhiêu khẩn trương và coi trọng.

Trở lại phòng bệnh, Trịnh Thất Muội lúc này vừa tỉnh. Anh đi nhanh hai bước đứng ở trước giường bệnh, quả nhiên, Trịnh Thất Muội đã tỉnh, ánh mắt nhìn một vòng quanh phòng bệnh: "Đứa bé đâu? Con của tôi đâu rồi?"

"Đứa bé không sao, khỏe lắm, ở phòng sơ sinh bên cạnh." Cố Học Võ nói: "Là một bé trai, nặng 4 kg đấy. Rất khỏe mạnh."

"Thật không?" Trịnh Thất Muội thở phào nhẹ nhõm, mắt nhìn ra phía sau Cố Học Võ, lại nhìn di động trên đầu giường. Sự nhẹ nhõm ban nãy lại biến thành chua sót.

"Anh ấy không tới, đúng không?"

". . . . ." Im lặng, Cố Học Võ bắt đầu nghiến răng, trong lòng trách móc người của anh tại sao vẫn chưa đưa Thang Á Nam đến. Muốn gọi điện thoại nhưng lại thấy không thích hợp lắm.

Đành phải nói sang chuyện khác: "Cô có mệt không? Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì hay không?"

"Không." Khi đã mệt đến đỉnh điểm thì sẽ không đói bụng nữa. Trịnh Thất Muội lắc đầu, lúc này nào có hơi sức mà ăn cái gì, cô liếc nhìn Cố Học Võ, hơi ngượng ngùng cười cười: "Anh có thể rót cho tôi ly nước không?"

"Được." Cố Học Võ rất nhanh rót cho cô ly nước ấm. Cô nhổm ngồi dậy, uống xong ly nước từ tay anh, ánh mắt lại bất giác nhìn ra cửa.

Không thấy bóng dáng Thang Á Nam, trong lòng cô có vài phần bực bội, khi đối diện với ánh mắt lo lắng của Cố Học Võ chỉ cười cười, uống hết ly nước. Nhìn anh đặt ly xuống.

Trong đầu cô lại hiện lên tình cảnh hồi trước nhìn thấy anh ở bên Kiều Tâm Uyển. Trong lòng hơi khó hiểu, một người đàn ông như vậy, hẳn là một người chồng tốt mới đúng. Sao vướng vào cửa ải vợ con lại thành bế tắc như thế?

"Việc ấy." Cố Học Võ đặt ly nước xuống, có phần khó hiểu nhìn Trịnh Thất Muội: "Nghe bác sĩ nói, ban nãy cô khăng khăng không chịu phẫu thuật. Cô biết không? Cô làm thế rất nguy hiểm."

"Tôi biết." Trịnh Thất Muội thở dài. Nụ cười bên khóe môi cười mang theo chua sót vô tận, hốc mắt hơi nóng lên: "Vừa rồi trong nháy mắt. Tôi đã cho rằng tôi sẽ chết. Nếu tôi chết, cục cưng sẽ bơ vơ trên thế giới này. Vậy sẽ rất đáng thương. Nếu như vậy, tôi thà là chết cùng con."

". . . . ." Trầm mặc, Cố Học Võ không biết nên nói gì.

Mũi Trịnh Thất Muội cay cay, sụt sịt mũi, cố gắng đè nén suy nghĩ xúc động muốn khóc kia: "Con sinh ra rồi, không có mẹ, ba cũng không để ý đến thì sẽ tội nghiệp lắm. Nếu là như thế, chi bằng để tôi ra đi cùng con. Như vậy tới thế giới bên kia, con sẽ có người theo cùng."

"Á Nam cũng quên cô?" Cố Học Võ biết đó là sự thật này nhưng lại thấy khó chịu.

"Phải." Ánh mắt Trịnh Thất Muội cay xè, gật đầu thật mạnh: "Tôi tưởng anh ấy đã chết, không ngờ anh ấy chưa chết. Nhưng anh ấy không chết còn khiến tôi khổ sở hơn so với đã chết . . . . . ."

Cảm giác mình đã nói sai, cô che miệng, cười đến mức rất cay đắng: "Không, không đúng. Thà rằng anh ấy còn sống. Không nhớ tôi, dù sao cũng tốt hơn chết."

"Trịnh Thất Muội." Trong lòng Cố Học Võ bắt đầu nảy sinh một cảm xúc hết sức phức tạp, cảm xúc này khiến anh muốn hung hăng đánh Thang Á Nam một trận.

"Cô thật ra không cần phải như vậy."

Anh không nói rõ nhưng Trịnh Thất Muội lại hiểu ý của anh: "Anh thấy tôi không nên sinh đứa bé này?"

Cố Học Võ im lặng, lúc này không biết nên nói gì mới tốt. Trên thực tế, quả thật là như vậy. Một phụ nữ đơn thân nuôi con thì có bao nhiêu vất vả chứ?

Trịnh Thất Muội cắn môi, thần sắc có chút cay đắng, trong đầu lại hiện lên gương mặt của Thang Á Nam: "Tôi muốn có đứa con này. Lúc ấy, tôi tưởng anh ấy đã chết. Thế thì tôi giữ lại giọt máu của anh ấy cũng tốt. Như vậy, chí ít trong đời người sau này sẽ tôi gửi gắm vào đứa bé này, nó là chỗ dựa của tôi, là bằng chứng mỗi khi tôi nhớ anh ấy. Chứng minh tôi đã từng yêu một người đàn ông."

"Dù cho người đàn ông đó có quên cô? Không yêu cô, thậm chí coi thường cô?"

"Phải." Trịnh Thất Muội gật đầu, tính cách cô kiên cường, yêu là yêu. Tuyệt đối không hối hận: "Dù cho anh ấy có quên tôi, không yêu tôi, thậm chí coi thường tôi. Nhưng tôi có con của anh ấy, mọi thứ đều đáng giá."

Cố Học Võ lúc này không nói nên lời, nhìn vẻ kiên quyết trên mặt Trịnh Thất Muội. Trong đầu chợt nghĩ tới Kiều Tâm Uyển, cứ như thế hỏi vấn đề kia.

"Phụ nữ các cô có phải chỉ sinh con cho người đàn ông mình yêu hay không?"

"Đúng vậy." Trịnh Thất Muội gật đầu, nhìn sự nghi hoặc trên mặt Cố Học Võ, cho anh câu trả lời: "Tôi không biết những người phụ nữ khác thì thế nào, nhưng tôi chính là thế. Tôi có thể cùng người đàn ông mình không yêu nói chuyện phiếm, vui đùa, thậm chí lên giường. Nhưng tôi dứt khoát sẽ không sinh con ột người đàn ông mình không yêu. Đó là một chuyện hoàn toàn khác."

Lúc ban đầu bị Thang Á Nam khi dễ, cô có thể tự nói với mình, người đàn ông này cưỡng bạo cô, cô không yêu anh, cô hận anh, nhưng mỗi một lần anh đụng chạm cô đều phải kiềm chế. Bởi vì mỗi một lần đụng chạm cô xem như là cưỡng bạo. Do đó nhất định phải kiềm chế. Nhưng con thì khác. Đứa con là tương lai của cô, hy vọng của nàng cô. Trụ cột tinh thần mà cô gởi gắm. Cho nên, cô sẽ giữ đứa bé lại, bình an sinh con ra, nuôi con khôn lớn khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên.

Phụ nữ chỉ sinh con cho người đàn ông mình yêu sao? Cố Học Võ nghe những lời này thì thần sắc không khỏi kinh ngạc, nhìn sự kiên nghị trên mặt Trịnh Thất Muội. Cô có khuôn mặt diễm lệ khiến người ta cảm giác rất giống một người.

Người đó là Kiều Tâm Uyển. Nghĩ đến cô, Cố Học Võ liền không thể không nghĩ tới cảnh tượng cô vật lộn trong phòng sinh để sinh con ra. Cô liều mạng bảo vệ đứa bé, động lực to lớn nào đã khiến cho cô làm như vậy? Vì cái gì làm cho cô kiên trì như vậy, quả quyết như vậy?

Cố Học Võ có phần hiểu được. Kiều Tâm Uyển, cô vẫn luôn nói cô yêu anh. Nhưng anh chưa từng có cảm giác ấy. Anh chỉ thấy cô là một cô bé bởi vì không chiếm được mà vẫn quấn lấy mà thôi. Giống như một món đồ chơi, một que kẹo, không chiếm được liền đạp đổ. Hay dùng thủ đoạn, mưu kế, tóm lại dùng mọi biện pháp. Cuối cùng vẫn không chiếm được, cho nên chỉ có thể buông tay.

Anh nghĩ như thế về Kiều Tâm Uyển, cho nên thái độ đối với cô cũng luôn không tốt. Một đứa trẻ bị chiều chuộng đến hư, một đại tiểu thư tùy hứng ích kỷ có cái gì đáng để anh tốn nhiều tâm tư. Nhưng lúc này anh lại đột nhiên chẳng thể suy nghĩ nhiều. Ngồi trước giường bệnh, anh đột nhiên càng muốn nói chuyện nhiều hơn.

"Giả sử. Tôi nói giả sử, người đàn ông cô yêu không yêu cô, cô sẽ nghĩ biện pháp gì?" Giống như Thang Á Nam bây giờ chẳng hề yêu cô, thậm chí hoàn toàn quên cô. Vậy cô phải làm sao? Làm như thế nào? Cố Học Võ rất hiếu kỳ.

"Tôi sẽ nỗ lực lên." Trịnh Thất Muội kỳ thật hiện tại cũng rất mù mờ, cô không biết mình rốt cuộc phải làm gì: "Cố gắng để anh ấy thấy tình yêu của tôi. Cho anh ấy hiểu lòng tôi, để anh ấy tiếp nhận con người tôi."

"Nếu anh ta không thể chấp nhận thì sao?" Suy nghĩ một hồi, Thang Á Nam không nhớ rõ cô, cô sẽ làm gì?

"Tôi cũng không biết." Trịnh Thất Muội cười đến có phần khổ tâm, bởi vì Thang Á Nam đã không còn phản ứng như cô mong muốn, điều đó khiến nội tâm cô hết sức thống khổ và rối rắm. Đành phải nói sang chuyện khác, cô bắt đầu đùa: "Có lẽ tôi đánh anh ấy ngất đi để anh ấy không rời khỏi tôi hoặc là bỏ bùa anh ấy để cho trong đầu anh ấy về sau chỉ có mình tôi."

Cố Học Võ lúc này hoàn toàn chấn kinh, ngơ ngác nhìn vẻ cười khổ trên mặt Trịnh Thất Muội, muốn nói cái gì lại nói không được. Là thế này sao? Kiều Tâm Uyển cũng nghĩ như vậy? Bởi vì không chiếm được anh cho nên có một đứa con của anh cũng tốt? Bởi vì ý tưởng này cho nên cô mới có thể lại một lần nữa hạ dược anh? Thậm chí lừa anh rằng cô đã uống thuốc, chỉ để sống ngày tạm bợ kế tiếp với đứa con của anh?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt Kiều Tâm Uyển, anh lại nhìn Trịnh Thất Muội: "Cô, không hận anh ta sao?"

Thang Á Nam, máu lạnh vô tình như vậy, anh gọi nhiều lần như thế mà một cú điện thoại cũng không nhận. Cũng không đến thăm Trịnh Thất Muội một chút, chẳng lẽ Trịnh Thất Muội không oán, không hận sao?

Oán hận sao? Trịnh Thất Muội nhướng mày, nghĩ tới vẻ mặt sau cùng của Thang Á Nam lúc rời đi, cô lắc đầu, thần sắc không oán trách, mà là bất đắc dĩ

"Anh ấy không phải cố ý. Anh ấy bị mất trí nhớ không phải sao? Anh ấy đã quên tôi."

Kỳ thật Thang Á Nam quên cô, nỗi đau khổ này quá lớn, lớn đến mức Trịnh Thất Muội thực ra hoàn toàn không thể chịu đựng, cô vốn nghĩ Thang Á Nam nhìn thấy con thì sẽ có cảm ứng, sẽ tin tưởng cô, nhưng hiện tại, cô không chắc chắn.

Nhưng cho dù không chắc chắn thì cô vẫn rất chắc chắn một việc: "Tôi không hận anh ấy, tuyệt đối không hận."

Thật sự không hận, mỗi lần chỉ cần tưởng tượng đến Thang Á Nam bị bắn 4 phát súng, tình cảnh anh ngã vào vũng máu, chỉ cần tưởng tượng anh luôn luôn lo lắng với cái lườm của Hiên Viên Diêu, nghĩ đến ánh mắt của anh cho cô một phần bình yên là cô lại không hận được.

"Tôi không hận anh ấy, tôi yêu anh ấy."

Cố Học Võ kinh ngạc, xúc động. Nhìn Trịnh Thất Muội, anh đột nhiên hiểu Kiều Tâm Uyển. Đổi một góc độ khác, hình như cũng không khiến người ta cảm thấy ghét và khó ưa như vậy.

45. Chương 45: Cô Nhịn Không Được

Cố Học Võ bị kinh ngạc, cũng bị cô cảm động. Nhìn Trịnh Thất Muội, anh đột nhiên thấy hiểu Kiều Tâm Uyển. Đổi một khía cạnh, dường như cũng không khiến người ta thấy ghét và khó ưa. Nhưng hiểu không có nghĩa là chấp nhận. Cố Học Võ trong lòng không tán thành cách làm của Kiều Tâm Uyển, chẳng qua là lúc này không thấy ác cảm nữa.

Ngoài cửa lúc này có tiếng động truyền đến, Trịnh Thất Muội ngừng nói, quay mặt sang nhìn cửa. Thang Á Nam đứng ở đó, trên mặt còn bị thương, phía sau còn có mấy người khác, trên mặt đều bị thương, nhìn đều có chút nhếch nhác.

Bộ dạng mấy người này nhìn hết sức không tốt, nhất là Thang Á Nam. Trịnh Thất Muội lập tức sốt ruột, muốn ngồi dậy lại quên mất mình mới vừa sinh xong, bụng dưới co rút đau đớn một trận, cô chịu không được mà nhíu mày, ngã người xuống lại.

Cố Học Võ ngồi ở bên giường, tự nhiên thấy sắc mặt cô khó coi, liền vươn tay đỡ cô dậy, ánh mắt lại bị những người đứng ở cửa hấp dẫn. Ngừng đỡ Trịnh Thất Muội, anh bước về phía mấy người đi tới, Thang Á Nam trên mặt bị thương. Không riêng gì anh, tất cả những người cùng đi theo anh đang đứng ở cửa cũng vậy. Đứng thẳng người. Cố Học Võ đi tới đứng trước mặt mấy người đó, lướt qua Thang Á Nam đứng phía sau.

"Ai ra tay trước?"

"Anh Võ?" Một người sửng sốt một chút, rồi nhanh chóng mở miệng:"Không phải anh nói dùng thủ đoạn hay phương pháp gì cũng được sao?"

Phải biết rằng, Thang Á Nam bản lĩnh cũng không tồi, mấy người vừa bắt đầu đã ở thế bất lợi, nếu không phải sau đó bọn họ ăn ý dùng một hư chiêu, và Thang Á Nam hiện còn đang trong giai đoạn mất trí nhớ không có để tâm đề phòng thì bây giờ có thể mang đến bệnh viện hay không còn chưa dám chắc.

Thang Á Nam hai tay bị trói sau lưng, lúc này nhìn Cố Học Võ, trong mắt hiện lên mấy phần lạnh lẽo: "Lấy nhiều hiếp ít cũng không phải là quân tử gì?"

"Ngại quá." Cố Học Võ chuyển tới phía sau anh, tự mình cởi trói cho anh. Sau đó chỉ chỉ Trịnh Thất Muội trên giường:"Cô ấy sinh con mà cứ gọi cậu mãi, tôi muốn cho cậu lại đây nhìn cô ấy."

Thang Á Nam sắc mặt trở nên lạnh hơn: "Cô ta sinh con thì liên quan gì tới tôi?"

Cố Học Võ kinh ngạc, còn Trịnh Thất Muội lại là tuyệt vọng. Thì ra, việc đau khổ nhất trên đời không phải là đối phương quên mất mình, không phải là đối phương không yêu mình, mà là người mình yêu lạnh nhạt với mình.

"Thang Á Nam. Cậu không phải là đàn ông?" Cố Học Võ lại phát cáu: "Cô ấy chỉ là muốn cậu tới nhìn con, muốn cậu ở bên cô ấy, tại sao cậu lại phải máu lạnh như vậy?"

"Câu hỏi này của anh rất thú vị." Thang Á Nam mặt không chút thay đổi, cũng không quên cảnh vừa rồi Cố Học Võ đã vươn tay muốn đỡ Trịnh Thất Muội: "Ý của anh là người phụ nữ của anh sinh con lại muốn tôi đến cùng?"

"Đứa bé là con của cậu…"

"Thị trưởng Cố." Trịnh Thất muội nghe không nổi nữa rồi, nơi cổ họng giống như bị một tảng đá chặn lại rất khó chịu. Che miệng, cô không muốn khóc, tuyệt đối không muốn, phụ nữ có thai lúc này không được khóc, không tốt cho cơ thể.

Cô biết chẳng qua là không nhịn được.

Cắn răng, hít một hơi, cô đè nén cảm xúc xuống, nhìn vẻ lo lắng trong mắt Cố Học Võ, cô đột nhiên mỉm cười.

"Cám ơn thị trưởng Cố, anh để anh ấy đi đi. Không sao đâu."

"Trịnh Thất Muội?" Cố Học Võ không muốn như vậy, ánh mắt chuyển hướng sang Thang Á Nam, đột nhiên vươn tay nắm lấy tay của anh: "Cậu đi theo tôi."

Trịnh Thất Muội không biết anh muốn làm gì, những người khác cũng không biết, đứng bất động tại chỗ. Cố Học Võ kéo tay Thang Á Nam, đi thẳng đến một phòng bệnh khác, ở chỗ này đặt một cái lồng ấp. Em bé mới sinh đang ngủ bên trong.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng hào hơn lúc mới vừa chào đời. Em bé đang ngủ rất say, anh duỗi ra ngón tay chỉ vào em bé, rồi nhìn Thang Á Nam: "Cậu nhìn đi, chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không có sao?"

Đứa bé đó, khuôn mặt rất nhỏ, cực kỳ giống Trịnh Thất Muội. Thang Á Nam hất cánh tay Cố Học Võ đang kéo tay mình mà nhìn em bé. Cố Học Võ trong mắt có một tia mong đợi. Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ sự xúc động khi lần đầu tiên anh nhìn thấy Bối Nhi. Cảm giác kinh ngạc này, anh tin Thang Á Nam nhất định cũng sẽ như anh.

Thang Á Nam nhìn em bé một hồi lâu, cuối cùng nhìn Cố Học Võ một cái rồi im lặng, xoay người rời đi.

Cố Học Võ kinh hãi, không thể tin được chặn ở trước mặt anh: "Thang Á Nam. Cậu nhìn cho rõ đi, đứa bé này là con cậu. . . . . ."

"Anh đủ rồi đó?" Thang Á Nam không kiên nhẫn được nữa, anh thậm chí là tức giận: "Cô ta sinh con, cô ta như thế nào không liên quan gì tới tôi. Anh là chồng cô ta, anh ở đây là được rồi."

"Thang Á Nam?" Mất trí nhớ sẽ làm một người trở nên máu lạnh như vậy sao? Cố Học Võ không biết, nhìn Thang Á Nam rời đi, anh đột nhiên cảm thấy bất lực, bất đắc dĩ. Thì ra anh không phải là không gì không làm được, thì ra anh cũng có chuyện làm không được. Tại sao lại như vậy?

Mất mát trở lại phòng bệnh của Trịnh Thất Muội, mấy người đang đứng ở chỗ này chờ anh, anh nhìn một người trong đó mở miệng: "A Thành, cậu đi tìm một vú nuôi, tôi muốn một vú nuôi tốt nhất thành phố C, bảo bà ấy chăm sóc Trịnh Thất Muội."

"Vâng." Người kia gật đầu, nhìn Cố Học Võ: "Anh Võ, còn chuyện gì nữa không?"

"Không." Thang Á Nam không chịu về, không chịu nhận con, anh có ép cũng vô ích.

Vào phòng bệnh, Trịnh Thất Muội ngồi yên nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng anh vào phòng, cô nhanh chóng chùi mặt, quay mặt lại nhìn anh.

"Thị trưởng Cố, cám ơn anh."

Hôm nay thật sự cảm ơn anh, nếu như không có anh, cô không dám tưởng tượng.

"Không cần cám ơn." Động tác của cô rất nhanh, nhưng Cố Học Võ vẫn thấy được, cô mới vừa khóc, trong lòng có chút luống cuống: "Có muốn tôi thay cô dạy anh một trận không?"

"Không cần." Nghĩ đến vừa rồi trên mặt Thang Á Nam bị thương, cô lại có chút đau lòng. Thật là buồn cười mà, rõ ràng anh căn bản không nhớ cô mà cô còn có thể đau lòng vì anh.

"Thị trưởng Cố, tôi gọi điện ẹ tôi tới đây chăm sóc tôi rồi, không làm phiền anh. Cám ơn."

Không phiền, tuyệt đối không phiền. Cố Học Võ lắc đầu, tìm không được lời an ủi Trịnh Thất Muội: "Tôi đã bảo A Thành tìm cho cô một vú nuôi. Cô có yêu cầu gi thì cứ nói với cậu ta, cậu ta sẽ giúp cô."

"Không cần đâu ạ." Trịnh Thất Muội cười cười: "Chỉ là sinh con thôi. Không có gì đâu."

Cô cười đến miễn cưỡng, Cố Học Võ nhìn thấy lại buồn bực, cuối cùng thở dài: "Á Nam, trước kia là bạn tôi. Cũng coi như là em trai tôi. Cô đừng khách sáo với tôi."

Trịnh Thất Muội sửng sốt một chút, nhìn Cố Học Võ. Lúc này thật sự có chút bất ngờ, Thang Á Nam vẫn luôn ở Mỹ thì làm sao có thể là bạn của Cố Học Võ?

"Hai người. . . . . ."

"Trước kia tôi có đi Mỹ, cũng từng gặp cậu ta." Cố Học Võ qua loa nói: "Sau đó, về nước vẫn liên lạc. Chúng tôi là bạn rất thân, cho nên, cô đừng khách sáo với tôi." Ở một phương diện khác mà nói, Thang Á Nam bị như ngày hôm nay, anh cũng có liên quan.

Trịnh Thất Muội gật đầu, không hỏi nữa: "Cám ơn anh, thị trưởng Cố, tôi sẽ không khách sáo với anh. Có chuyện gì, tôi sẽ điện cho anh. Tôi không phải là muốn đuổi anh đi đâu, mà anh ở lại thì sẽ gặp mẹ tôi. Bà đã thấy anh ở trên ti vi, nếu để bà ấy biết thị trưởng tới, bà ấy sẽ. . . . . ."

Câu nói kế tiếp không cần nói, cô tin tưởng Cố Học Võ sẽ hiểu.

Anh gật đầu: "Cô nhớ giữ gìn sức khỏe. Á Nam, cậu ta chỉ là quên mất thôi, tôi tin có một ngày cậu ta sẽ nhớ lại."

"Cám ơn." Có khả năng sao? Cô cho là anh thấy cô sẽ nhớ ra, nhưng mà không. Cô cho là sinh con sẽ làm Thang Á Nam nhớ, nhưng mà cũng không. Hiện tại, cô đã không còn ảo tưởng nữa.

Cố Học Võ không nói gì, xoay người rời đi. Những người trông coi lúc trước giờ đã giản tán. Ra khỏi cổng chính bệnh viện, anh lấy điện thoại ra nhấn xuống mấy chữ, giọng nói hết sức âm trầm: "Tìm người trông chừng Thang Á Nam, không để cậu ta rời khỏi thành phố C."

Cúp điện thoại, tâm tình Cố Học Võ nặng trĩu. Anh cảm thấy mệt chết đi, thật mệt chết đi được. Nhiều năm qua, vẫn gánh vác hết mọi việc, hiện tại anh cảm thấy thật mệt mỏi.

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Bối Nhi, đột nhiên anh cảm thấy mình vẫn còn may mắn, ít nhất là vào lúc Bối Nhi được sinh ra anh cũng biết được sự thật. Biết con bé là con gái mình, chứ không phải như Thang Á Nam, nhìn thấy con mà cũng không nhận ra.

Dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến sân bay, hiện tại anh rất muốn gặp con gái mình.

Kiều Tâm Uyển buổi sáng đi ra ngoài một lát rồi lại về chơi với Bối Nhi. Trẻ em mỗi ngày mỗi khác, mỗi ngày đều thay đổi, trước kia luôn ngủ, hiện tại ngày nào cũng thức dậy chơi vài giờ.

Thời gian vẫn rất quy luật. Cô cảm thấy rất vui. Chắc là con gái biết cô khổ cực cho nên mới không đành lòng hành hạ cô, ngoan ngoãn như vậy.

Ăn cơm xong lại ngủ một giấc. Tiết trời Bắc Đô đã vào mùa thu nên có hơi hanh. Thỉnh thoảng buổi tối cô sẽ bị tiếng Bối Nhi khóc đánh thức. Mặc dù có dì Chu, nhưng cô vẫn thích tự mình dậy xem một chút.

Kiều mẹ còn cười cô, nói cô sau khi làm mẹ để ý như vậy. Cô còn cảm thấy ngượng. Nhưng quả đúng là như vậy. Trước khi làm mẹ, cô cảm thấy con chỉ là một đứa trẻ, cô cũng từng nghe một bạn gái nói đứa trẻ được sinh ra, cô tuyệt đối sẽ không vừa khóc đã bế, vừa khóc đã dỗ dành. Nhưng khi thật sự xảy ra với chính mình, cô mới phát hiện vẫn có chút khó khăn. Cô rất dễ tỉnh giấc, thường xuyên giật mình dậy lúc nửa đêm, sau đó đi qua phòng Bối Nhi ở bên cạnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên mà cảm thấy thế giới thật yên tĩnh và xinh đẹp.

Một cô con gái đáng yêu như vậy, cô sẽ không cho bất cứ kẻ nào cướp đi. Gọi điện thoại cho sứ quán bên kia, thúc giục làm thủ tục, cô đã quyết định rồi, nhất định phải mang theo Bối Nhi đi Đan Mạch. Rời xa Cố Học Võ, để anh ta không tìm được mình.

Ăn xong cơm tối, Kiều Tâm Uyển cầm những tư liệu kia lên xem. Trước kia cô vẫn muốn đến Đan Mạch, cho nên tiếng Đan Mạch nói không tồi. Đến đó, ngôn ngữ giao tiếp không còn là vấn đề.

Thu thập một số thông tin về nhà ở, cô còn đang lựa chọn, nghĩ đến việc sẽ sống cùng Bối Nhi ở nước ngoài là cô liền tràn ngập hưng phấn.

Cố Học Võ xuống máy bay, không về nhà mà trực tiếp lái xe đến Kiều gia. Thời gian thấm thoắt trôi qua, lúc đến Kiều gia đã là buổi tối. Kiều mẹ thấy anh thì không nói gì, chỉ nói Tâm Uyển ở trên lầu, anh liền tự lên lầu. Nghĩ đến lần trước không cẩn thận nhìn thấy Kiều Tâm Uyển mới vừa tắm xong còn không mặc quần áo, động tác của Cố Học Võ hơi dừng lại một chút.

46. Chương 46: Cái Này Không Tồi

Cố Học Võ khe khẽ đẩy cửa ra, trong phòng, Kiều Tâm Uyển nửa nằm trên sofa, dựa vào một cái gối ôm to, một cái chăn lông đắp ngang eo, đang xem một cuốn sách ảnh trên tay. Bởi vì mới vừa tắm nên cô chỉ mặc áo ngủ. Áo ngủ màu hồng nhạt bằng vải bông, kiểu vạt áo ngang, anh nhớ hôm qua hình như cô cũng mặc bộ này. Nếu anh nhớ không lầm, trước kia Kiều Tâm Uyển chưa bao giờ mặc những bộ này, mà đều là áo ngủ tơ tằm gợi cảm. Có lẽ bởi vì sinh con phải cho con bú nên vậy.

Cất bước về phía trước hai bước, thảm trải sàn cũng giúp che dấu tiếng bước chân anh. Kiều Tâm Uyển lật cuốn sách ảnh, ngón tay mảnh khảnh làm dấu một cái.

"A, cái này không tồi. Có một khoảng sân nhỏ." Cô rất thích căn nhà như vậy, rất đẹp.

"Ấy, cái này cũng được." Thật sự khó mà lựa chọn. Không biết Bối Nhi thích cái nào, cô nhớ hồi nhỏ cô từng ao ước được ở trong một ngôi nhà giống y như lâu đài. Đằng trước lâu đài phải có vườn hoa thật to, ở bên trong có đủ loại hoa, tất nhiên không thể thiếu hoa hồng, còn có….

Một bàn tay chỉ vào một cái trong sách, khẽ nói: "Tôi thấy cái này tốt này."

"Ờ? Thật hả? Tôi cũng nghĩ vậy." Căn nhà nhỏ ba tầng kia đằng trước là một khoảng sân nho nhỏ, không lớn lắm. Nhìn rất đẹp. Thật nếu hai người ở thì không cần quá lớn, thế này là được rồi.

Sau khi Kiều Tâm Uyển trả lời xong, cô bỗng nhiên phản ứng lại. Cô ngồi dậy, tấm chăn rơi xuống dưới chân. Một đôi bàn tay to lúc này nhặt lên, lại đặt trên người cô. Sự thoải mái lúc đầu trong mắt Kiều Tâm Uyển biến mất, lúc này chỉ còn sự đề phòng, nhìn chằm chằm Cố Học Võ, cũng không quên ngày hôm qua người này đã chạy đến phòng cô ăn đậu hũ của cô, sau đó còn làm nhục hình tượng của cô.

"Anh lại tới làm gì?" Giọng điệu gay gắt, thái độ cứng rắn. Kiều Tâm Uyển với anh tuyệt đối không khách sáo.

Anh no cơm rững mỡ sao? Không có việc ngày nào cũng tới đây? Đưa mắt nhìn phòng bên cạnh, sau đó căng thẳng trừng mắt nhìn khuôn mặt Cố Học Võ: "Này, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không giao con cho anh, nếu anh muốn cướp con, tôi sẽ liều mạng với anh."

Bộ dạng giương nanh múa vuốt đó khiến Cố Học Võ nhíu chặt mày lại. Anh ngồi xuống sofa, cảm giác Kiều Tâm Uyển cũng rụt người vào trong sofa. Ánh mắt anh tối sầm vài phần, một tay chống lên chỗ tựa lưng sofa, cúi người về phía trước, lúc này chỉ cách mặt cô chưa đến 1 cm.

"Cô ăn cơm chưa?"

Hả? Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, sau đó nhìn Cố Học Võ bằng nửa con mắt: "Nói thừa." Giờ này cũng hơn tám giờ, cô đương nhiên ăn rồi.

Cố Học Võ gật đầu. Cũng đúng. Bây giờ cũng đã muộn. Tay xoa bụng, ấn đường xoắn lại: "Tôi chưa ăn." Chạy một mạch từ thành phố C, ngồi một chuyến bay mới tới được Kiều gia, anh còn chưa ăn cơm, lúc này dạ dày lại bắt đầu khó chịu, từng cơn đau lại ập tới.

Anh chưa ăn thì liên quan gì đến cô? Kiều Tâm Uyển nhìn thấy động tác của anh, vươn tay chỉ chỉ bên ngoài: "Vậy anh đi ăn đi, anh tới đây làm gì?" Nơi này không chào đón anh.

Cố Học Võ nhìn biểu cảm của cô, trong ánh mắt của cô không tìm được chút gì dù là một chút phản ứng với sự khó chịu của cơ thể anh.

Anh gật gật đầu: "Đói quá rồi sẽ không đói. Tôi ở lại."

Ai chứ. Cái gì mà nói là đói quá? Làm như anh là người tị nạn không bằng. Kiều Tâm Uyển không quá dễ chịu đặt cuốn sách ảnh xuống, sự phòng bị trên mặt vẫn không giảm: "Này, anh tới đây làm gì?"

Cô đã hai lần gọi anh là 'này'. Vẻ mặt Cố Học Võ hơi khó chịu, lại lạnh đi vài phần, ánh mắt đảo qua phần bụng cô, nhớ đến chuyện hôm nay ngồi trên máy bay đã nghĩ đến.

Thang Á Nam không chịu nhìn Trịnh Thất Muội, thế thì anh chỉ có thể cho người để ý một chút. Sợ một tháng thì không đủ, ở sân bay gọi điện cho A Thành, bảo cậu ta nhất định phải trông nom Trịnh Thất Muội cho tốt, các phương diện đều phải chú ý kĩ.

Khi chờ máy bay, ở trên mạng tra cứu một chút tài liệu, mới phát hiện phụ nữ sinh con xong phải để ý rất nhiều chuyện. Mà anh khi đó bị việc Kiều Tâm Uyển lén sinh một đứa con của anh làm cho khiếp sợ nên vẫn chưa hỏi qua cô…

"Sau khi cô sinh con xong, có uống canh sinh hóa không?" Cái này cũng mới tra được hôm nay,trước kia anh không hề biết việc này lại có cả một quy trình.

Kiều Tâm Uyển chớp chớp con mắt, nhìn gương mặt phóng to của Cố Học Võ trước mặt mình, cô có cảm giác mình nghe lầm, vươn tay nhéo nhéo mặt Cố Học Võ, phát hiện có hơi ấm. Lại rờ trán anh, phát hiện không có phát sốt. Vẻ mặt hơi khó hiểu, Kiều Tâm Uyển nêu ra sự nghi vấn của mình: "Cố Học Võ, anh bị hư não rồi à?"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ công lao hoàn toàn bị phá vỡ, sắc mặt trở nên hết sức khó coi: "Cô nói bậy bạ gì đó?"

"Đầu óc anh không bị hư chứ, anh hỏi vấn đề này không thấy buồn cười sao?" Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển nhìn anh như nhìn kẻ ngốc: "Tôi đã sinh cũng được hơn một hai tháng, giờ anh mới hỏi câu này không buồn cười sao?" Quả thực không đúng điệu, chả ra gì.

Cố Học Võ không nói, ngẫm lại cũng đúng. Việc này cũng đã qua bao lâu rồi.

"Cố Học Võ?" Kiều Tâm Uyển thấy anh im lặng cũng hơi hiểu: "Anh không phải là vẫn chưa bỏ cuộc đó chứ?"

"Cái gì?" Cố Học Võ nhướng mày, không rõ ý của cô.

"Anh sẽ không còn muốn tái hợp với tôi chứ?" Kiều Tâm Uyển nhìn dáng vẻ của anh thì biết: "Anh đừng làm mèo khóc chuột giả từ bi. Anh có quan tâm tôi thế nào cũng không có tác dụng đâu. Tôi sẽ không giao con gái cho anh."

Cố Học Võ càng mím môi, nhìn Kiều Tâm Uyển, đột nhiên lại đến gần hơn một chút, lúc này khoảng cách lại gần hơn. Cơ thể Kiều Tâm Uyển theo bản năng lui ra phía sau, nhưng phía sau là chiếc đệm dựa lớn, cô lui cũng không có chỗ lui, chỉ có thể lấy tay chống trước ngực Cố Học Võ không cho anh dựa vào gần như vậy.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ tin bản thân ngày hôm nay không bình thường: "Tôi đến không phải để mang con đi." Ít nhất, ngày hôm nay không phải.

"Đương nhiên không phải." Kiều Tâm Uyển hừ lạnh, ánh mắt mang theo sự khinh bỉ: "Muốn dẫn con bé đi, anh dẫn đi được sao."

Anh chạm vào con gái là con bé liền khóc, bế thì nó quậy. Anh muốn dẫn là dẫn được sao? Cô dứt khoát sẽ liều mạng với anh.

"Cô. . . . . ." Cố Học Võ lúc này vô cùng khẳng định mình không bình thường. Anh nhìn Trịnh Thất Muội kiên trì sinh con, thậm chí bất chấp Thang Á Nam cay nghiệt vô tình. Anh đột nhiên thấy bội phục.

Trước kia xem TV có đủ loại tiết mục ca tụng lòng mẹ thương con quá mức vĩ đại nhưng anh chưa từng cảm nhận được. Nhưng sau khi trải qua việc hai người phụ nữ sinh con, anh bỗng nhiên không nghĩ vậy nữa. Anh thực sự cho rằng tình thương của mẹ là vĩ đại, thiêng liêng.

Tình cảm tuôn trào như thế khiến anh nghĩ đến Kiều Tâm Uyển. Lúc này nhìn cô, anh muốn hỏi ra nghi vấn của mình: "Kiều Tâm Uyển, nói cho tôi biết, vì sao hồi đó cô không uống thuốc?"

Tại sao lại muốn sinh đứa con này? Có phải lý do của cô cũng giống Trịnh Thất Muội, muốn một đứa con của người mình yêu. Là như thế sao?

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, chuyện này trước đây Cố Học Võ đã từng hỏi, mà cô cũng biết đáp án của minh là gì, lúc này, cũng không thấy cần thiết phải nói cho Cố Học Võ biết.

“Không liên quan đến anh.” Đó là sự lựa chọn của cô.

“Không liên quan đến tôi?” Sao có thể không liên quan đến anh? Cố Học Võ nhìn chằm chằm đôi mắt cô, lại đến gần một chút. “Bởi vì, cô yêu tôi?”

“Xì. Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển nghe không nổi nữa, bởi vì xấu hổ, bởi vì lúng túng: “Anh không bảnh choẹ tự kỷ là sẽ chết hả? Ai yêu anh?”

“Cô.” Câu trả lời rất quả quyết, Cố Học Võ trước đây vẫn biết, nhưng hiện tại muốn hỏi lần nữa: “Kiều Tâm Uyển, cô yêu tôi, cô rất yêu tôi. Cô yêu tới tới mức không có được tôi cho nên muốn có một đứa con của tôi, như vậy, cho dù tôi không ở bên cô, đứa con cũng sẽ là nơi gửi gắm của cô, hy vọng của cô.”

Kiều Tâm Uyển kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt thâm thúy của anh, một màu bình lặng nhìn chằm chằm mặt cô, bình thản như vậy nói về tình cảm của cô, cô bỗng nhiên không thể tiếp nhận được.

Đúng là buổi sáng hôm đó, sau khi sự việc xảy ra cô đã đến tiệm mua thuốc, nhưng sau khi mở gói thuốc ra cô lại liên tục bối rối, lưỡng lự. Cô hiểu, cô phải uống thuốc kết thúc mọi chuyện. Không còn chuyện gì xảy ra nữa. Nhưng cô đột nhiên không muốn, tuy rằng cơ hội ấy rất thấp, nhưng cô vẫn muốn thử một lần. Cố gắng một lần. Nếu cô mang thai, như vậy cô sẽ có một đứa con. Một đứa con của Cố Học Võ.

Lúc ấy, cô yêu đến tuyệt vọng như thế, đau khổ như thế. Yêu đến mức chỉ cần thấy Cố Học Võ thôi là trái tim đã đau đớn. Yêu đến mức cô đã không còn bất kì lợi thế gì, bất kì mong đợi gì, đánh mất cả tôn nghiêm, mất đi cả bản thân. Hoàn toàn chỉ yêu Cố Học Võ. Cho nên, cô áp chế hi vọng cuối cùng của bản thân. Cô muốn có một đứa con. Một cơ hội.

Ông trời cuối cùng cũng thành toàn cho cô, cho cô đứa con, cô rất vui, rất phấn khởi. Ngày đó lúc Cố Học Võ tới văn phòng tìm cô nói ly hôn, đầu ngón tay cô cũng run lên nhưng cô không thể để cho Cố Học Võ nhìn thấy. Cô ra vẻ kiêu ngạo, quật cường đem cái hộp đã mở nắp ném vào Cố Học Võ. Tiếp đó cuối cùng cũng ly hôn với Cố Học Võ.

Lâu như vậy, lâu như vậy. Cô bây giờ rốt cuộc quyết định từ bỏ quá khứ, rốt cuộc cũng quyết định từ bỏ tất cả, bắt mình cố gắng trưởng thành chín chắn hơn. Bắt mình không được thầm nhớ đến Cố Học Võ, không làm con quay chỉ xoay quanh anh nữa. Không vì một nụ cười của anh mà vui vẻ cả buổi nữa, không vì một câu nói xúc phạm của anh mà khóc nức nở suốt đêm nữa. Cô hạ quyết tâm lớn như vậy, dùng nhiều nỗ lực như vậy mà Cố Học Võ, anh lại xuất hiện, là vì sao chứ?

Buộc mình xù lông lên,trên mặt Kiều Tâm Uyển tràn đầy ý cười trào phúng: “Anh Cố à, anh đang đùa gì thế? Tôi không yêu anh. Chẳng qua vì sau khi trải qua chuyện củaanh, tôi phát hiện đàn ông đều không ai tốt cả. Cho nên mới quyết định sau này cũng không kết hôn, không lấy chồng nữa. Mà sự nghiệp của Kiều gia rất lớn, tôi chỉ cần một người thừa kế mà thôi. Anh tưởng bởi vì tôi yêu anh sao? Anh hoang tưởng à.”

Cố Học Võ biến sắc, vẻ châm biếm trên mặt Kiều Tâm Uyển, còn cả nụ cười kiêu ngạo của cô khiến sự bình tĩnh trên mặt anh biến mất: “Kiều Tâm Uyển. Tôi nhớ cô đã nói cô yêu tôi.”

“Đúng vậy, tôi đã từng yêu anh.” Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu lên, thanh thản thừa nhận: “Song, đó là chuyện trước đây rất lâu. Bây giờ, tôi không yêu anh.”

“Cô nói dối.”

Nếu không yêu, sẽ không liều mạng sinh con của anh, nếu không yêu, sẽ không ở trong phòng giải phẫu tuyệt vọng nói bảo vệ đứa bé như thế.

“Tôi không có.” Kiều Tâm Uyển buông tay, vẻ mặt như muốn nói anh tin hay không thì tùy: “Tôi không cần phải nói dối. Ai mà chả có lúc trẻ tuổi khờ dại chứ? Tôi nghĩ trước kia đầu óc tôi không rõ ràng lắm, nhưng bây giờ suy nghĩ của tôi rất rõ ràng. Cho nên tôi không yêu anh.” Nói cách khác, khi cô yêu anh là suy nghĩ không rõ ràng lắm, suy nghĩ minh mẫn là sẽ không yêu Cố Học Võ.

Cố Học Võ lại nghiêng người về trước một chút, sofa chỉ lớn có thế, Kiều Tâm Uyển không có chỗ nào để trốn, nhìn Cố Học Võ càng lúc càng tới gần, đôi mắt cô không được tự nhiên, vô tình nhìn cuốn sách ảnh trên bàn trà, cô bỗng nhiên dùng sức đẩy Cố Học Võ một cái.

"Cố Học Võ. Tôi nghĩ hôm nay anh có phải cũng đầu óc không tỉnh táo hay không? Vậy mà lại nói với tôi những lời lung tung này? Anh không phải say rồi chứ? Tôi cũng không phải Chu Oánh của anh chỉ cần anh tùy tiện trêu ghẹo là bị lừa."

Cô cố tình nói đến tên Chu Oánh chính là muốn nhìn Cố Học Võ giập cửa mà đi, giống như trước kia lần nào cũng vậy. Quả nhiên, cô thấy Cố Học Võ lui ra phía sau, sau đó ngồi thẳng lại, gương mặt biến sắc, nhưng nhìn thấy sự đắc ý trên mặt cô, anh lại một lần nữa đến gần, hai tay chống lên tấm đệm dựa phía sau cô, ánh mắt mang theo vài phần ngưng trọng.

"Không được nhắc đến cô ấy." Anh hiện tại đang giải quyết vấn đề giữa bọn họ. Không cần kéo Chu Oánh vào.

Quả nhiên là thế này. Kiều Tâm Uyển thật bội phục bản thân. Anh nói không được nhắc thì cô sẽ không nhắc sao.

"Cố Học Võ, tôi thích nhắc đến cô ta đấy. Chu Oánh, Oánh Oánh của anh chắc là mối tình đầu của anh nhỉ? Dáng vẻ thanh tú xinh đẹp. Tính tình lại tốt không giống tôi chọc cho anh ghét. Tôi nghĩ đàn ông ai cũng thích kiểu phụ nữ ấy hết? Mềm yếu nhu nhược khiến người khác yêu mến."

"Không được nói." Lúc này, giờ phút này, Cố Học Võ thật sự không muốn nghe đến tên Chu Oánh, tuy rằng anh không rõ Chu Oánh lúc trước tại sao lại ra đi, nhưng với Chu Oánh, anh vẫn có chút bận tâm. Hơn nữa anh không thích vẻ mặt châm biếm rõ ràng như thế của Kiều Tâm Uyển. Nhưng bàn tay lại nắm chặt, anh biết cô rõ ràng không nghĩ như vậy. Cần gì phải cố tình nói như vậy để chọc tức anh?

"Tôi càng muốn nói đấy. Tôi sẽ nói." Anh nói không được nói thì cô sẽ không sao, vậy cô sẽ không là Kiều Tâm Uyển. Không, cô đã không phải là Kiều Tâm Uyển, chí ít không phải Kiều Tâm Uyển trước kia: "Tôi bây giờ cũng không phải là vợ anh, nơi này là Kiều gia, là phòng của tôi. Tôi muốn nói cái gì thì nói cái ấy. Còn Chu Oánh kia. Oánh Oánh, anh yêu cô ta không phải sao? Anh yêu cô ta nhiều năm như vậy, cứ mãi nhớ thương cô ta. Thậm chí nằm mơ cũng mơ thấy cô ta đó chứ? Chật chật. Đúng là quá đáng tiếc. Cô ta đi rồi, vì năm trăm vạn mà không cần anh nữa đấy."

Một hơi nói xong, cô còn muốn thêm nói rõ thêm một câu: "Cố Học Võ, anh cũng thật thảm bại. Ở trong mắt Chu Oánh, anh vậy mà chỉ trị giá năm trăm vạn. Chẳng lẽ cô ta không biết, anh chính là con trưởng của Cố gia. Sao có thể chỉ trị giá năm trăm vạn. . . . . ."

Tay trái của cô bị Cố Học Võ dùng sức nắm, sắc mặt anh không tốt lắm. Cô biết đó là điềm báo anh đang sắp nổi giận. Cô có chút buồn cười, lại hơi muốn khóc, còn có chút gì đó mà cô cũng không rõ. Những cảm xúc này đè nặng lên cô, khiến cô cảm thấy hết sức khó chịu. Nhưng nhờ cánh tay đang đau nhức mà cô vẫn có thể tỉnh táo, cô biết hiện tại cô đã không còn là Kiều Tâm Uyển trước đây. Cô sẽ không tranh cãi với anh, cũng sẽ không giành giật với anh để anh tưởng cô còn để ý anh. Vậy quá vô vị.

Thở sâu, cô ngẩng đầu lên bắt mình tỉnh táo lại, dùng tay phải chỉ vào cửa, khiêu khích nhìn sự âm trầm trên mặt Cố Học Võ: "Không muốn nghe? Cửa ở bên kia, tự mình ra ngoài, không tiễn."

Cô cũng không rút tay về, chờ Cố Học Võ tự thả ra. Nhưng động tác kế tiếp của anh lại khiến cô phải trợn to con mắt.

47. Chương 47: Anh Muốn Làm Gì

Cố Học Võ cố sức nghiêng người qua, hai tay chống hai bên bả vai của cô. Bả vai bị đè nặng khiến cô hoảng sợ, theo bản năng chỉ nghĩ đến việc anh sẽ làm gì cô.Nhất là lúc này ánh mắt của anh lại sâu như một hồ nước không đáy, ẩn hiện chút u ám.

"Cố Học Võ, anh muốn làm gì?" Ngày hôm qua anh hôn cô, ăn đậu hủ của cô, cô vẫn còn nhớ.

Cô nhìn chằm chằm mặt của anh, nơi đó không có sự tức giận mà chỉ có vài phần bất đắc dĩ. Kiều Tâm Uyển có chút bất ngờ, có chút khó hiểu. Muốn nói gì đó thì Cố Học Võ đã mở miệng trước.

"Cô ấy sẽ không như vậy." Thời gian anh quen Chu Oánh không phải là ngắn, qua lạu cũng hơn một năm. Anh biết Chu Oánh là người thế nào.

“Cô ta sẽ không như vậy?” Kiều Tâm Uyển không thể nói rõ cảm giác của cô lúc này là gì, cô chỉ thấy trong lòng vô cùng khó chịu, cô trừng mắt nhìn Cố Học Võ như muốn dùng ánh nhìn ấy mà xuyên một lỗ qua người anh:”Cô ta không như vậy màlại cầm năm trăm vạn tôi đưa rồi bỏ đi. Anh thấy cô ta không như vậy, còn tôi lại rất rõ ràng, năm trăm vạn kia thật sự là cô ta nói ra. Sau đó cầm lấy mà bỏ đi đấy.”

Cho nên, từng có một thời gian, cô thấy không đáng thay cho Cố Học Võ, cũng cho rằng cô mới là người mình xứng đôi với anh. Đối với những gì cô đã làm, cô chưa bao giờ hối hận.

Cố Học Võ có một chút sửng sốt, trong đầu lại hiện lên lời của Lý Lam, cô ta nói, Chu Oánh bỏ đi là do có khổ tâm, anh cũng tin như vậy.

Nhìn gương mặt xanh xao của Kiều Tâm Uyển,đôi mắt anh chợt lóe sáng: “Đừng nói nữa được không?”

Anh ghét cảm giác này, ghét cảm giác bất lực này. Anh tìm không thấy Chu Oánh, cũng không biết cô vì sao lại bỏ đi. Điều này làm cho anh mệt mỏi.

“Không muốn nghe thì anh ra ngoài.” Kiều Tâm Uyển vui mừng nói: “Anh còn ở đây, tôi sẽ không ngừng nói. Cố Học Võ, anh có thể cút đi được không?”

Lại bảo anh đi? Cố Học Võ lúc này xem như đã nhìn rangười phụ nữ này đang chọc tức anh.Dạ dày lúc này lại truyền đến từng cơn khó chịu, Kiều Tâm Uyển ở trước mặt thì kiêu ngạo trừng anh, muốn đuổi anh đi. Cố Học Võ cũng không quản, anh nghiêng người, hôn thật mạnh lên môi cô.

Kiều Tâm Uyển có một chút sững sờ, cơ thể bị áp vào đệm dựa mềm mại phía sau. Tay cô mới vừa nâng lên, đã bị tay anh cầm lấy đưa ra sau người. Tay kia muốn phản kháng, lại bị anh bắt lấy.Hai tay đều bị giữ chặt, hơn nửa sức nặng của cơ thể anh đều đè lên trên người cô khiến cô cảm thấy khó thở. Trong lòng buồn bực, cô trừng anh, nghĩ tới tuyệt chiêu lần trước đã dùng để đối phó anh, cô nâng hai chân lên tính đạp vào bên dưới của anh.

Cố Học Võ đã sớm đề phòng nên lần này không bị mắc lừa, hai chân anh ép vào giữa hai chân cô, nụ hôn càng càn rỡ hơn.

Cố Học Võ này cuối cùng nghĩ mình là người như thế nào? Muốn ôm là ôm, muốn hôn là hôn? Cô mở môi tính cắn anh. Nhưng cô vốn không có nhiều kinh nghiệm thì làm sao có thể là đối thủ của Cố Học Võ?

Cái lưỡi thơm tho bị anh cuộn vào trong miệng, cô muốn cắn xuống thì lại chạm phải đầu lưỡi của mình.Cơn đau khiến cô rụt lưỡi lại, Cố Học Võ nhân cơ hội này lạiluồn con rắn nhỏ vào trong khoang miệng của cô.

đã che chắn

Chẳng lẽ cô không thể chống cự được sao? Kiều Tâm Uyển sợ hãi,dùng sức giơ tay lên…

“Rầm” một tiếng, vào lúc này cánh cửa bịđẩy ra, có người nào đó xông vào.

“Chị, xem em mang đến chị…” Kiều Kiệt mới nói được một nửa thì ngừng lại, nhìn hai người trên ghế sa lon.

“Cố Học Võ?” Anh ta tới đây làm gì? Ăn đậu hủ của chị? Có quá đáng không vậy?

Sự xuất hiện của anh ta khiến hai người vốn đang quấn lấy nhau nhanh chóng tách ra, đặc biệt là Kiều Tâm Uyển, cô vội vàng nắm chặt quần áo,rồi nhặt cái chăn bị rơi trên thảm đắp lên người mình.

“Kiều Kiệt.” Bởi vì người đến là anh ta nên giọng Kiều Tâm Uyển không tốt lắm:”Em, sao em không gõ cửa?”

Kiều Kiệt nhún vai, ánh mắt oán hận liếc qua Cố Học Võ một cái rồi lại nhìn Kiều Tâm Uyển: “Chị, không phải em đã nói với chị rồi sao. Sau khi chị sinh Bối Nhi, phòng của chị không đóng cửa để tiện cho dì Chu lúc nào cũng có thể bế Bối Nhi tới cho chị. Em cũng vẫn là vào như thế này.” Nói cách khác,là chuyện riêng của cô, không liên quan đến anh ta.

Kiều Tâm Uyển xấu hổ muốn chết,để em trai nhìn thấy tình cảnh vừa rồi khiến lòng cô có chút oán hận Cố Học Võ,tức giận trừng mắt, lúc này mới nhìn Kiều Kiệt.

“A Kiệt, em có chuyện gì sao?”

“Có.” Kiều Kiệt gật đầu, chỉ chỉ cái hộp trên tay: “Sinh nhật của em sắp tới, em tính tổ chức một bữa party. Đây là bộ lễ phục em chuẩn bị cho chị.”

“Em để đấy đi.” Mặt Kiều Tâm Uyển vẫn còn hơi đỏ: “Ngày mai chị sẽ thử.”

“Được rồi.”Kiều Kiệt để hộp xuống, lui ra phía sau hai bước rồi trừng Cố Học Võ, sau đó nói với Kiều Tâm Uyển: “Chị.Trên thế giới này có một mấy gã đúng là hèn.Lúc chị để ý đến anh ta, anh ta sẽ không đáp lại chi. Chờ đến lúc chị không để ý đến nữa thì anh ta lại mặt dày đi theo phía sau theo đuổi chị. Loại đàn ông này không đáng tin cậy.Chị nhớ suy nghĩ rõ ràng.”

“A Kiệt.” Kiều Tâm Uyển đau đầu: “Chị có chừng mực, em ra ngoài trước đi.”

“Em là có lòng tốt nhắc nhở chị thôi.”Kiều Kiệt không thích nhìn thấy Cố Học Võ:”Chị đừng quên trước kia anh ta đã khi dễ chị như thế nào, đừng vì anh ta nói hai câu đã mừng rỡ.”

“A Kiệt.” Kiều Tâm Uyển có chút xấu hổ, có chút bối rối, càng cảm thấy xấu hổ và giận dữ nhiều hơn. Đúng vậy, cô vừa rồi đang làm cái gì?

Cố Học Võ trước kia khi dễ cô như thế nào, chẳng lẽ cô đều quên? Tùy tiện bị anh hôn hai cái, ôm hai cái, sờ hai cái là đã rối loạn không tìm thấy phương hướng?

Kiều Kiệt chỉ nói đến đó rồi cũng không nói nhiều. Ánh mắt trừng Cố Học Võ, vẫn không hề khách khí: “Cố Học Võ, tuy rằng chúng tôi đều xem anh là lão đại, nhưng anh đừng có hiểu lầm. Nơi này là Kiều gia, nếu anh dám khi dễ chị tôi, tôi nhất định sẽ đánh anh đến cả mẹ anh cũng nhận không ra.”

Nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Kiều Tâm Uyển, anh ta hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.Cửa phòng bị đóng lại, Cố Học Võ ngồi im bất động, bị Kiều Kiệt làm ầm lên như vậy, ** vừa mới nổi dậy cũng đã lui đi. Anh bất động nhìn vẻ xấu hổ và giận giữtrên mặt Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển mất nửa phút mớiáp chế được cảm xúc, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Cố Học Võ, quần áo của anh cũng có chút lộn xộn, cô chỉ tay vào cánh cửa, thái độ vẫn mạnh mẽ như trước: “Cố Học Võ, mời anh ra ngoài. Về sau cũng đừng tới, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Điều đó là không thể.” Chỉ cần cô ở đây, con gái ở đây, anh nhất định sẽ đến.

“Anh có biết xấu hổ không vậy?” Kiều Tâm Uyển trừng anh:”Tôi đã nói rồi,nếu anh thật sự đói, khát như vậy thì anh có thể đi tìm… gà mà. Anh mà còn dám tới đây làm nhục tôi, tôi sẽ liều mạng với anh.”

“Hình như đâu chỉ có mình tôi đói khát?” Bởi vì lời nói thô tục của cô khiến Cố Học Võ nheo nheo mắt, nhìn vẻ chán ghét trên mặt Kiều Tâm Uyển:”Cô vừa rồi hình như rất hưởng thụ.”

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển nổi cáu, giơ tay lên muốn giáng xuống mặt Cố Học Võ. Chẳng qua lúc này, cô không may mắn như vậy. Tay cô bị Cố Học Võ bắt được, anh nghiêng người về phía trước, nhìn cô vì tức giận mà đỏ phừng cả mặt.

“Cô dám nói, cô mới vừa rồi không có phản ứng?”

“…” Kiều Tâm Uyển hết mở rồi lại đóng miệng lại, nhìn Cố Học Võ cô đột nhiên bật cười: “Đúng vậy, anh không biết tôi đói đã lâu rồi sao? Dù sao tôi vừa mới trải qua mười tháng mang thai, muốn đàn ông cũng là chuyện bình thường. Không riêng gì anh, bất cứ gã đàn ông nào tôi cũng có cảm giác. Anh đừng có mà tự mình đa tình.”

“Còn anh.” Cô nói thêm một câu: “Xem ra hiện tại phụ nữ ánh mắt đều mở to, sáng tỏbiết là loại đàn ông cặn bã không đáng tin. Đúng không?”

Cố Học Võ làm sao mà nghe không hiểu ý cô? Anh muốn nói điều gì, nhưng lại thấy dạ dày co rút đau đớn, nhìn thời gian, cũng đã gần mười giờ đêm. Hèn gì dạ dày anh lại đau khó chịu đến thế.Đưa tay đặt lên dạ dày, muốn áp chế cơn đau. Kiều Tâm Uyển thấy động tác của anh, đầu ngón tay không tự giác run rẩy một chút.

“Cố Học Võ, tôi muốn đi ngủ, anh đi đi.”

Cố Học Võ không động đậy, mấy ngày nay ăn uống thất thuống, lại chạy tới chạy lui, hiện tại dạ dày lại lên cơn đau,anh không có cách nào áp chế được.

Thấy anh bất động, lông mày Kiều Tâm Uyển xoắn lại,ngồi thẳng ở phía bên kia, nhìn chằm chằm vào mặt anh: "Anh đừng ở trước mặt tôi giả bộ đáng thương, giả bộ bị bệnh. Tôi sẽ không bị lừa…"

Cố Học Võ được làm bằng sắt, làm sao có thể có chuyện gì?

48. Chương 48: Một Hồi Đau Đớn

Bộ dáng thờ ơ của cô, làm cho Cố Học Võ phải lườm cô một cái, giả bộ đáng thương? Cố Học Võ anh mà cần phải giả đáng thương sao? Muốn đứng dậy rời đi thì dạ dày lại đau đớn, cơn đau khiến anh lại một lần nữa ngồi xuống, lần này sắc mặt có chút trắng bệch.

Trong mắt Kiều Tâm Uyển hiện lên một tia quan tâm, nhưng rất nhanh, đã áp chế xuống, cô trừng mắt với Cố Học Võ, tức giận nhìn anh khinh thường.

"Này. Anh bình thường chút được không. Cũng đã trễ thế này rồi, anh ở lại chỗ tôi không đi. Anh không cần làm người nhưng tôi cần đấy."

Cô có ý gì? Cố Học Võ muốn phản bác, nhưng dạ dày lại thật sự đau đến khó chịu, cả người tựa vào sofa, nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Cho tôi ly nước được không?" Giọng nói yếu ớt như vậy, nếu là Cố Học Võ trước đây thì tuyệt đối sẽ không như vậy, nhưng hiện tại anh thật sự rất khó chịu. Một người dù có mạnh mẽ đến đâu thì khi đối mặt với bệnh tật cũng thường yếu ớt, bất lực.

"Không được." Kiều Tâm Uyển tiếp tục chải tóc, vẻ mặt có vài phần kiêu căng: "Nơi này không phải nhà hàng, không phải khách sạn, anh muốn cái gì thì tự ra ngoài mà tìm."

Sự kháng cự trên mặt cô rõ ràng như vậy, Cố Học Võ im lặng, muốn đi thì cũng phải chờ cho cơn đau qua đi đã rồi nói sau. Tình trạng hiện tại của anh không thích hợp để lái xe.

Kiều Tâm Uyển không nghe thấy tiếng của anh liền liếc anh một cái, phát hiện anh ngồi đó bất động, một tay ấn chặt dạ dày, ánh mắt khép hờ, sắc mặt có chút không ổn, dường như thật sự khó chịu.

"Này. Anh không sao chứ?"

Không có chạm vào anh, cô chỉ nhẹ nhàng mở miệng, Cố Học Võ quay sang nhìn cô một cái: "Cô đang quan tâm tôi?"

"Anh cút ngay." Ai muốn quan tâm anh chứ? Kiều Tâm Uyển xem thường anh: "Chẳng qua tôi sợ anh chết ở chỗ tôi thôi. Nếu anh không sao thì đi nhanh đi. Tôi thực sự không muốn nhìn thấy anh."

"Yên tâm đi." Dạ dày lại co thắt, sắc mặt Cố Học Võ lại tái đi: "Không chết được."

Kiều Tâm Uyển nghe không được cái chữ kia, nhìn bộ dáng anh khó chịu như vậy, cô cắn môi, rối rắm một hồi rồi đứng lên đi rót cho anh ly nước. Lúc bê ly nước tới, sắc mặt cô không tốt lắm: "Anh muốn uống thì uống nhanh một chút. Uống xong thì mau đi đi."

Một tay Cố Học Võ nhận ly nước, một tay kia lấy thuốc dạ dày trong túi xách. Thuốc này là hôm nay ở thành phố C anh đã mua ở hiệu thuốc. Uống thuốc xong, anh chờ cho cơn đau bụng qua đi. Lúc này Kiều Tâm Uyển đoạt lấy lọ thuốc trên tay anh.

Omeprazole?

"Anh bị đau dạ dày?"

"Uhm." Uống cốc nước ấm, cảm giác thoải mái hơn một chút. Cố Học Võ ngồi ngay ngắn, vươn tay muốn lấy lại thuốc, nhưng Kiều Tâm Uyển không đưa cho anh. Cô trừng mắt liếc anh một cái.

"Anh ngồi đó trước đi."

Cô chạy ra khỏi phòng, Cố Học Võ cũng không có đi, dạ dày đúng là thật khó chịu, hơn nữa mệt chết đi được. Sáng sớm đến thành phố C, chứng kiến Trịnh Thất Muội sinh con, mà Thang Á Nam thì lạnh lùng. Lúc về lại gấp gáp. Anh rất mệt, có chút khó khăn, nhắm mắt lại chờ cơn đau bụng qua. Đang mơ mơ màng màng buồn ngủ thì bả vai bị ai đó vỗ vỗ.

Anh mở to mắt, liền nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đứng trước mặt: "Này, ngồi dậy ăn một chút đi."

"Ơ. . . . . ." Ăn cái gì?

Cố Học Võ nhìn theo tay cô, tập tranh vốn ở trên bàn trà được để sang một bên, ở trước mặt anh có một chén cháo vẫn còn đang bốc khói. Anh có chút kinh ngạc liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, trên mặt cô hiện lên vài phần không được tự nhiên, tức giận trừng anh: "Nhìn cái gì? Chưa thấy mỹ nữ à?"

"Là cô làm?"

"Sao có thể?" Kiều Tâm Uyển xem thường anh: "Tôi không biết làm cơm, việc này anh cũng không phải không biết, tôi gọi dì Chu dậy làm đó. Anh mau ăn đi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?"

Hiền lương thục đức, cô đây một chữ cũng không dính dáng, nếu anh không vui khi nhìn thấy cô thì nên tránh xa một chút càng xa càng tốt.

Cố Học Võ gật đầu, sao anh có thể quên Kiều Tâm Uyển chưa từng vào bếp chứ.

"Tôi ghét nhất phải nấu cơm." Kiều Tâm Uyển thật sự ghét, cô cũng không sợ Cố Học Võ biết: "Đi vào đi ra, cả người toàn là mùi khói dầu, khó chịu muốn chết."

Lại còn dễ bị thương ở tay, tổn hại làn da. Hiện tại là gia cảnh cho phép, có thể mời đầu bếp, còn nếu không được, cô cũng sẽ đi ăn ngoài tiệm, cần gì tự mình động tay?

Cố Học Võ không có đáp lại, động tác cầm bát cháo lên ngừng một chút, anh ngẩng đầu, nhìn vẻ cố chấp trong mắt Kiều Tâm Uyển, nhẹ nhàng mở miệng: "Vậy nếu có một ngày, bên cạnh cô không có một ai, cô không nấu cơm sẽ chết đói, cô có làm hay không?"

"Không có khả năng sẽ có ngày đó." Kiều Tâm Uyển cười nhạo: "Tôi sẽ mời đầu bếp. Việc này có là gì?"

"Uhm, good idea." Cố Học Võ gật đầu, ánh mắt nhìn tập tranh trên bàn trà: "Cho nên, cô mang con đi Đan Mạch, cô muốn cùng con sống cuộc sống hai người. Sau đó cô cũng sẽ không nấu cơm. Cô tính mời người đến nấu sao?"

"Đương, đương nhiên." Kiều Tâm Uyển kỳ thật còn chưa nghĩ đến đó.

Cố Học Võ không nói mà giải quyết xong bát cháo, cảm giác dạ dày dễ chịu hơn rất nhiều, anh ngẩng đầu nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô thấy đưa con gái đến một nơi xa lạ, không người thân thích. Nhìn thấy mình và mọi người khác nhau như vậy, hoàn cảnh trưởng thành ở nơi xa lạ, rời xa người thân như vậy là tốt cho con bé sao?"

"Con bé sẽ thích Đan Mạch." Đất nước của truyện cổ tích xinh đẹp như vậy, ai lại không thích chứ?

"Cô chắc chứ?" Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt có vài phần không cho là đúng.

"Đương nhiên." Kiều Tâm Uyển nói là đương nhiên, nhưng trong lòng có chút chột dạ. Ba mẹ cũng không thích di dân. Kiều Kiệt lại chỉ ham chơi. Nói đi Đan Mạch thì ai sẽ tới chơi với anh ta, điên với anh ta?

Nếu cô thật sự đưa con gái đi. . . . . .

Nhìn lại ánh mắt thâm thúy của Cố Học Võ, cô đột nhiên không chịu phục: "Cố Học Võ, anh nói đủ chưa? Anh ăn xong rồi, có thể cút."

Bát cháo ấm áp xoa dịu cái dạ dày đang khó chịu của Cố Học Võ, anh đứng lên, nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt nghiêm túc như vậy làm cho Kiều Tâm Uyển sửng sốt.

Anh nhẹ nhàng mở miệng: "Kiều Tâm Uyển. Nếu tôi nói sẽ không tranh con với cô, có phải cô sẽ không mang con đi Đan Mạch không?"

" . . . . . ." Cái gì? Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, liền rất nhanh phản ứng lại: "Anh có tốt như vậy không?"

Rõ ràng cô không tin anh, Cố Học Võ nhíu mày, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tôi không tốt như vậy, tôi có điều kiện."

"Xì." Kiều Tâm Uyển cười nhạo, cho anh một ánh mắt xem thường: "Cố Học Võ, anh có thể cút rồi đó. Con gái là của tôi. Tôi muốn thế nào thì làm thế đó."

"Cô cũng không thể thay đổi sự thật con gái cũng là con tôi. Kiều Tâm Uyển, tôi có điều kiện, điều kiện của tôi chính là cô không được ngăn cản tôi đến thăm con."

"Không được." Kiều Tâm Uyển chính là không muốn để anh tiếp xúc nhiều với con gái: "Con bé không cần anh. Hơn nữa. Lúc trước anh không cần con, bây giờ lại tới nhận con. Tôi ghét anh như vậy."

"Cô có ghét cũng vậy thôi." Cố Học Võ nhìn thấy sự chán ghét trên mặt cô: "Tôi nhất định sẽ đến."

Bước đi về phía cửa, mới đi được hai bước, chợt nghe thấy tiếng mắng của Kiều Tâm Uyển.

"Da mặt dày, không biết xấu hổ."

Vốn đã định rời đi nhưng bước chân đột nhiên dừng lại, Cố Học Võ cất bước quay lại, nhìn thấy trong mắt Kiều Tâm Uyển ngoài giận còn có chỉ trích thì cong môi, vẻ mặt như cười như không.

"Kiều Tâm Uyển, cô thử mắng nữa xem, tôi tuyệt đối sẽ làm cho cô hiểu sâu một chút cái gì gọi là không biết xấu hổ, cái gì gọi là da mặt dày."

"Anh. . . . . ." Kiều Tâm Uyển không ngu ngốc. Nghĩ tới vừa rồi hai người dây dưa, mặt lập tức liền đỏ tới cổ, định nói cái gì thì Cố Học Võ đã xoay người đi.

"Đồ khốn." Cô nhỏ giọng mắng, trong lòng oán hận nhưng còn có vài phần quái dị, gần đây Cố Học Võ thật sự rất không bình thường. Không, không phải không bình thường, mà là thật sự không hiểu được.

Muốn con gái thì cứ muốn con gái, sao lại động chân động tay với cô, quả đúng là quá đáng. Nghĩ đến anh ba lần bốn lượt giở trò với mình, Kiều Tâm Uyển liền tức mà không có chỗ trút. Nhưng, nghĩ đến những nụ hôn kia. Mỗi một cái dường như đều làm cho cô kinh ngạc, đều làm cho cô bối rối. Cô thật sự chưa bao giờ biết, nụ hôn được miêu tả trong sách là như thế này. Hoàn toàn không thể phản ứng, không thể trốn tránh.

Tim đập có hơi nhanh. Cô vỗ vỗ đầu mình, để mình không được nghĩ nữa. Nhưng khuôn mặt Cố Học Võ, nụ hôn của Cố Học Võ lại luôn không tự giác hiện lên trong đầu. Không được, không được nghĩ nữa. Bọn mày đã ly hôn rồi. Mày cũng phải bắt đầu cuộc sống mới. Sao vẫn cứ dây dưa mãi vậy chứ?

Một ý nghĩa đột nhiên hiện lên trong đầu, Kiều Tâm Uyển khiếp sợ mở to hai mắt. Anh ấy hỏi cô có yêu anh ấy không, lại cùng cô dây dưa. Có phải có khả năng: Cố Học Võ muốn con gái nên lợi dụng tình yêu của cô để làm cho cô khuất phục?

"Kiều Tâm Uyển, chúng ta tái hợp đi."

"Kiều Tâm Uyển, con cũng là của tôi."

"Kiều Tâm Uyển, cô yêu tôi."

Đúng rồi. Nhất định là như vậy.

Thân thể mềm nhũn, Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên sofa, hai tay nắm chặt. Quãng thời gian này, từng chút từng chút một hiện lên trong tâm trí cô. Làm cho cô không còn sợ hãi, mà chỉ còn oán hận.

Cố Học Võ ơi Cố Học Võ. Sao anh có thể độc ác đến vậy? Dùng thủ đoạn như vậy, anh có biết là đê tiện lắm không? Lợi dụng tình yêu của tôi, lừa gạt tôi, mục đích cuối cùng cũng chỉ là con gái. Anh cho là, Kiều Tâm Uyển – tôi dễ bắt nạt lắm đúng không? Có phải bởi vì tôi yêu anh nên sẽ mặc cho anh nhào nặn chà đạp hay không?

Không, tôi tuyệt đối không cần. Kiều Tâm Uyển buộc mình tỉnh táo lại. Cũng đã hiểu, Cố Học Võ làm sao tốt bụng như vậy, lấy lui làm tiến. Nói không can thiệp, kỳ thật căn bản không buông tay.

Đê tiện. Quá hèn hạ.

Kiều Tâm Uyển không tiếp tục bình tĩnh được, lòng dạ nóng như lửa đốt. Cái gì không đi Đan Mạch anh sẽ không tranh con nữa, cái gì mà để cô suy nghĩ rõ ràng. Cái con khỉ mốc ấy. Cô sẽ không để anh như ý đâu. Nhất định sẽ không. Quan trọng hơn là lần sau, cô tuyệt đối sẽ không để cho Cố Học Võ tới gần mình trong vòng ba thước. Hiện tại cô sẽ phải nghĩ cách làm thế nào mới có thể làm cho Cố Học Võ không tìm tới cửa.

Trịnh Thất Muội ở trong bệnh viện hai ngày. Em bé sau khi cấp cứu đã không còn nguy hiểm. Chẳng qua lúc ấy tình huống có chút không ổn. Đến ngày hôm sau, đã có thể tự bú sữa. Mẹ Trịnh Thất Muội ở bệnh viện hỗ trợ trông cháu, đến ngày thứ ba, thấy không có vấn đề bà về nhà.

Cố Học Võ tìm cho cô một vú em, cô không muốn tiêu tiền, nhưng dì đó nói Cố Học võ đã đưa tiền rồi, còn ký cả hợp đồng, nếu không chăm sóc cô thật tốt sẽ bị xa thải. Trịnh Thất Muội không có cách nào, đành phải để cho bà theo mình về nhà, may mà còn có một gian thư phòng để bà ngủ. Trịnh Thất Muội bế con về phòng mình ngủ.

Hôm xuất viện, Trịnh Thất Muội nhìn thấy mấy người quen. Là hai người lần trước đưa Thang Á Nam đến bệnh viện. Vết thương trên mặt còn chưa lành, Trịnh mẹ nhìn thấy liền hoảng sợ, Trịnh Thất Muội đành nói dối là gần đây Thang Á Nam có việc bận phải đi công tác, mấy người này là do anh gọi tới, đề phòng bất trắc.

Những người đó mang rất nhiều đồ đạc đến Trịnh gia, giường trẻ con, đồ dùng trẻ con. Những chuyện lúc trước Trinh Thất Muội chưa nghĩ tới, bây giờ đều có.

"Cám ơn mọi người." Trịnh Thất Muội còn đang ở cữ, mặc áo ngủ sợi bông dài tay, gật đầu với mấy người đó.

"Chị dâu, chị không cần khách sáo."

Tính ra Thang Á Nam là anh em của anh Võ, cũng chính là anh em của bọn họ, Trịnh Thất Muội xem như chị dâu của bọn họ: "Có việc gì chị cứ gọi một tiếng. Anh Võ đã cho chị số điện thoại của em rồi đấy."

"Cám ơn, thay tôi cảm ơn anh ấy." Trịnh Thất Muội không hiểu đây là kiểu bạn bè gì mà có thể khiến Cố Học Võ làm nhiều như vậy.

Nghĩ đến một người khác, cô chỉ cảm thấy lòng mình thật lạnh. Thang Á Nam, chúng ta tốt xấu gì cũng đã sống chung trong ngắn ngủi một tháng mà anh cứ máu lạnh như vậy sao?

Không muốn liên lạc với anh, nhưng cô lại nhịn không được, cầm di động gọi điện thoại cho Thang Á Nam, không ai nghe. Trịnh Thất Muội lại buồn bực. Đặt di động xuống, bảo mình đừng nghĩ nữa. Đưa mắt nhìn con trên giường, lòng con lại chua sót, trên đời chỉ có mẹ là tốt, không mẹ trẻ con cũng chỉ như một ngọn cỏ.

Nhưng còn ba thì sao? Đứa trẻ không có ba chẳng phải sẽ có khiếm khuyết sao? Lại càng chưa nói đó là một đứa con trai, quá trình con trưởng thành làm sao có thể không có tình thương của cha? Làm sao có thể thiếu cha làm bạn cùng chơi đùa?

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, nghe thấy bên ngoài có tiếng động, cô mở to mắt thì đã là buổi chiều. Muốn nói cái gì, lúc này Trịnh mẹ mở cửa ra. Vẻ mặt có chút kinh ngạc: "Tiểu Thất, Á Nam kia đã trở lại."

"Gì ạ?" Trịnh Thất Muội ngẩn ra, anh vẫn nghĩ đến cô phải không? Cô gọi điện cho anh, anh liền xuất hiện?

Nhanh chóng xuống giường, cô cũng không quan tâm động tác như vậy sẽ động đến miệng vết thương còn chưa lành sau khi sinh con.

"Tiểu Thất?" Ánh mắt Trịnh mẹ rất quái lạ, cô không chú ý tới, chạy nhanh tới thư phòng bên cạnh.

"Á Nam, anh đã về?"

Định nói cái gì, lại nhìn thấy Thang Á Nam đang thu dọn đồ đạc. Cô sửng sốt một chút: "Á Nam, anh, anh làm cái gì vậy?"

"Thời gian này đã quấy rầy cô." Thang Á Nam đem nguyên những gì Hiên Viên Diêu đưa ình bỏ vào trong vali.

"Anh, anh định đi đâu?" Trịnh Thất Muội nóng nảy, cũng không quan tâm Thang Á Nam vẫn kháng cự cô, tiến lên nắm tay anh: "Anh, anh không phải nói sẽ ở lại sao?"

"Cô cũng đã sinh con." Thang Á Nam nhìn cô. Cảm giác vài ngày không gặp mà cô đã gầy hẳn đi? Hay là do đã sinh em bé?

Ánh mắt đảo qua bụng cô, nơi đó một mảnh bằng phẳng.

"Nhưng, nhưng. . . . . ." Trịnh Thất Muội định nói cái gì lại tìm không thấy từ để nói. Thang Á Nam cũng không quản, nhìn Trịnh Thất Muội, đưa cho cô một tờ chi phiếu: "Cái này, cho cô, thời gian này đã quấy rầy cô. Còn cả mấy thứ cô đã mua cho tôi kia."

"Em, em không cần cái này." Trịnh Thất Muội lắc đầu, trong lòng như bị ai đó tàn nhẫn giày xéo, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn cứng rất khó chịu. Cô lắc đầu, trong lòng chỉ có một yêu cầu. Không. Đó không phải yêu cầu, mà là hy vọng.

Cô hy vọng anh có thể ở lại: "Anh đừng đi có được không?"

"Không được."

49. Chương 49: Không Liên Quan Tới Cô

"Không được." Thang Á Nam lắc đầu, thần sắc lạnh lùng: "Tôi muốn đi Mỹ."

Một mặt anh không quen ở nơi này, mặt khác anh muốn đi tìm Hiên Viên Diêu. Nếu anh ta thật sự là anh em của anh, trả lại cho anh nhiều tài sản như vậy thì anh nhất định phải trở về. Ít nhất phải đi để biết rõ ràng, tài sản lớn như vậy, Hiên Viên Diêu làm sao mà có?

"Mỹ?" Trịnh Thất Muội chấn kinh: "Anh nói, anh muốn đi Mỹ?"

Tim cô liền đập nhanh hơn, đi Mỹ chứng tỏ Hiên Viên Diêu ở đó, lại chứng tỏ Thang Á Nam lại một lần nữa lăn xả cùng với Hiên Viên Diêu: "Không được, anh không được đi Mỹ."

"Tôi đi đâu không liên quan tới cô." Thang Á Nam bỏ tay cô ra, không thích cô can thiệp vào chuyện của anh như vậy: "Cô chỉ là chủ cũ của tôi. Hiện tại, thỏa thuận của chúng ta đã đến hết."

"Đừng như vậy mà." Trịnh Thất Muội khó chịu vô cùng. Cơ thể vừa mới sinh con không bao lâu nên còn rất yếu, đứng như vậy, cô cảm giác chân mình cũng nhũn ra.

"Á Nam, em cầu xin anh, anh đừng đi có được không?" Anh chỉ là mất trí nhớ, cô tin cô có thể giúp anh nhớ lại. Nhưng mà nếu anh không ở lại, cô làm sao có thể làm cho anh nhớ ra cô?

Lúc cô nói những lời này, cảm thấy thói kiêu ngạo của mình trước đây đi đâu rồi không biết. Cô đến nay còn nhớ. Lúc cô yêu gã đàn ông đê tiện đầu tiên, phát hiện anh ta ở bên ngoài có người khác, cô có dũng khí đuổi tới Hongkong, tóm cổ gã đê tiện và tiểu tam kia.

Đỗ Lợi Tân, lúc anh nói không yêu cô, cô thật là khổ sở. Nhưng mà rất nhanh lại không sao. Hiện tại nhìn Thang Á Nam, hy vọng mãnh liệt của cô là anh đừng đi.

"Á Nam, em xin anh, anh đừng đi. Con. . . . . ."

"Trịnh Thất Muội." Thang Á Nam ở đây lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô: "Tôi thật không hiểu, cô thiếu đàn ông vậy sao?"

Thân thể cứng đờ, Trịnh Thất Muội mở miệng nhưng không nói được một chữ. Cô không phải thiếu đàn ông, cô là thiếu Thang Á Nam. Muốn giải thích, muốn nói rõ ràng, lại không thể, bụng cô lại co thắt một trận đau đớn. Phụ nữ vừa mới sinh con, cần loại bỏ những suy nghĩ xấu trong người. Cô không được tức giận, không được kích động.

Cắn răng, nắm tay nắm quá chặt, nhìn khuôn mặt cương nghị trước mắt, nuốt xuống toàn bộ lời cầu xin, cô gật đầu thật mạnh.

"Thang Á Nam. Hôm nay anh ra khỏi cánh cửa này thì sau này đừng có quay lại nữa."

Cô sẽ không cầu xin anh nữa, cũng không muốn anh ở lại.

Thang Á Nam giống như nghe được chuyện cười. Vì sao anh phải quay lại? Nhìn cô một cái, lúc đối diện với vẻ bi thương trong ánh mắt của cô lại có chút bị cô làm rung động. Nội tâm có một cảm xúc vô cùng kỳ lạ. Muốn nói cái gì thì lúc này bà vú bế em bé vào, đứa bé mới sinh ở trên tay bà mụ đang khóc rất dữ.

"Tiểu Thất, thằng bé phải bú rồi."

Bà vú vốn định gọi Trịnh Thất Muội là tiểu thư. Cô nghe không quen nên để bà vú gọi cô bằng tên mụ.

"Dạ." Trịnh Thất Muội gật gật đầu, không nhìn Thang Á Nam, cô xoay người ôm con vào phòng mình.

Bà vú ôm đứa bé đi theo phía sau cô, em bé vì khóc mà nhắm tịt mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra không ngừng oe oe. Thang Á Nam nhíu mày. Con nít quả nhiên là đồng nghĩa với phiền toái. Thật sự là làm cho người ta chịu không nổi. Anh bắt đầu hiểu được vì sao nhiều người không muốn có con như vậy.

Xách hành lý, ra khỏi thư phòng liền thấy ánh mắt cùng vẻ mặt kinh ngạc của Trịnh mẹ, gật đầu nhẹ với bà rồi đem tờ chi phiếu vừa rồi bỏ vào tay bà: "Mật mã là sáu số chín."

Nói xong, cũng không nhìn Trịnh mẹ, lại càng không nhìn phòng Trịnh Thất Muội, xoay người rời đi, không hề một chút lưu luyến.

Trịnh mẹ nóng nảy, nhanh chóng đi vào phòng. Trịnh Thất Muội ôm đứa con cho bú, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía trước, ánh mắt không có tiêu cự.

"Tiểu Thất, việc gì vậy? Sao Thang Á Nam phải đi?" Trịnh mẹ vừa rồi đã nghe thấy, nhưng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Mẹ." Trịnh Thất Muội bởi vì ba chữ kia mà phục hồi lại tinh thần, nhìn Trịnh mẹ thản nhiên mở miệng: "Không sao đâu, để anh ấy đi đi."

"Tiểu Thất." Vẻ luyến tiếc trong mắt con gái Trịnh mẹ nhìn thấy hết: "Cậu ta, cậu ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trong thời gian gần một năm con gái xuất ngoại, rồi đột nhiên kết hôn, lại đột nhiên mang bầu trở về. Nói là kết hôn mà ông cũng chưa từng gặp con rể. Một mình ôm cái bụng lớn trông coi cửa tiệm vất vả biết bao nhiêu, người làm mẹ như bà đều biết hết. Vất vả lắm mới nhìn thấy con gái sắp sinh dẫn con rể về, vậy mà giờ con rể lại bỏ đi? Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là sao?

"Mẹ. Mẹ đừng hỏi nữa." Trịnh Thất Muội hít mũi, buộc mình không nghĩ nữa, nếu đây là lựa chọn của Thang Á Nam, vậy cô có thể xem như anh đã chết vì bốn phát súng hồi mấy tháng trước.

"Mẹ cứ xem như anh ấy đã chết đi."

"Nhưng mà thằng bé. . . . . ." Thằng bé không có ba, thực sự rất đáng thương.

"Con sẽ nuôi thằng bé lớn lên." Trịnh Thất Muội cho tới giờ chính là dự định như vậy: "Mẹ. Nhưng mà về sau sẽ phải phiền đến mẹ nhiều lắm."

Trịnh mẹ nói không nên lời, trong lòng vẫn biết đó là ý định của Trịnh Thất Muội. Ngay từ đầu bà cũng đã nghĩ như vậy. Nhưng mà, lúc nghĩ đến con rể đã chết, tự nhiên bà lại thấy tuyệt vọng. Hiện tại người còn chưa chết, nhưng so với đã chết còn khiến bà khó chịu hơn. Trong lòng Trịnh mẹ khổ sở, lại không thể trách con gái. Bởi vì bà hiểu, so với bà con gái còn khó chịu hơn.

"Con bé khờ. Con đúng là đứa khờ mà." Thở dài, đối diện với ánh mắt của bà vú vẫn đứng ở bên cạnh, bà kéo khóe miệng: "Phiền cô tốn nhiều tâm sức rồi."

"Phải làm. Phải làm." Bà vú gật đầu, nhận tiền của người ta nhiều như vậy, bà đương nhiên phải cẩn thận, phải dốc sức.

Trịnh Thất Muội không nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, cúi đầu nhìn đứa con trong lòng ngực, qua vài ngày, đứa nhỏ đã bắt đầu có sự thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn mỗi ngày một khác.

Người đàn ông kia lãnh khốc vô tình, thậm chí đến con cũng không chịu liếc mắt nhìn một cái. Nếu anh nhìn kỹ sẽ phát hiện con trai tuy rằng giống cô nhưng mà khuôn mặt rất giống anh. Nhưng mà, hiện tại điều đó không còn quan trọng. Bởi vì tất cả đều đã kết thúc. Anh đi Mỹ, ắt phải sống cuộc sống chém chém, giết giết. Thậm chí bị Hiên Viên Diêu lợi dụng làm chuyện xấu. Cho đến lúc này, anh còn mạng hay không, có thể sống sót hay không đều không chắc chắn.

Cô coi như anh đã chết, đã chết từ lâu. Trong lòng không ngừng nói với mình như vậy, nhưng cô lại không ngừng được đau lòng.

Trịnh Thất Muội, về sau, mày thật sự chỉ có một mình.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Học Võ có rất nhiều việc nên không đi gặp Kiều Tâm Uyển. Tham gia mấy buổi họp xong, anh có một ngày nghỉ ngơi, sáng sớm thức dậy đã phát hiện trong nhà không có ai. Mấy trưởng bối không có, Cố Học Văn cũng không ở nhà, lúc tính gọi điện thoại hỏi liền nhìn thấy thím Trương vội vội vàng vàng từ trong phòng mẹ anh đi ra. Trên tay mang theo túi đồ to.

"Thím Trương? Thím đi đâu vậy?"

"Cậu hai?" Thím Trương nhìn thấy anh thì ngừng bước một chút: "Cơm ở trong bếp, cậu đi hâm lại một chút rồi tự ăn nhé."

"Vâng." Cố Học Võ gật đầu: "Thím muốn đi đâu?"

"Mợ hai sáng nay đau bụng, chắc là sắp sinh, sáng sớm cậu hai đã đưa cô ấy đến bệnh viện. Tôi vào thu dọn một số đồ dùng cho trẻ con, bà bảo tôi cầm qua đó."

Lái xe còn đang đợi bên ngoài.

"Tả Phán Tình sắp sinh?" Nhanh vậy? Cố Học Võ cảm thấy có chút choáng váng, khoát tay: "Vậy thím mau đi đi."

Gần đây sao mà ầm ĩ vậy? Mấy người phụ nữ bên cạnh hình như đều lần lượt sinh con. Kiều Tâm Uyển sinh con gái, Trịnh Thất Muội sinh con trai, không biết Tả Phán Tình sinh con nào. Không có tâm tư đến bệnh viện xem. Còn đi xem nữa thì anh đã chứng kiến đến ba người phụ nữ sinh con. Nghĩ đến anh liền thấy là lạ. Hôm nay không đi làm, lát nữa sẽ có thể đi thăm con gái. Đã qua vài ngày, con gái chắc là đồng ý cho anh bế rồi?

Cố Học Võ vào bếp giải quyết bữa sáng. Trong lòng có chút chờ mong, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi, khóe môi nhịn không được liền giơ lên. Trong đầu lại hiện lên lời nói của Kiều Tâm Uyển, cô sẽ làm anh không được gặp con gái? Làm sao có thể?

Nhưng cá tính của Kiều Tâm Uyển, thật đúng là mười mấy năm như một ngày không hề thay đổi, quật cường lại cố chấp. Trước kia ngang ngược đáng ghét, hiện tại anh vẫn chưa quen nhưng ít nhất không ghét nữa.

Đi bộ về phía phòng mình thay quần áo, về phần Tả Phán Tình sinh con, chờ khi cô sinh xong thì anh cũng biết cô sinh trai hay gái mà thôi. Ra phòng khách, vừa mới vào tiểu viện, lại nghe thấy bên cạnh tiểu viện hình như có tiếng động, anh chuyển bước qua nhìn. Hóa ra là Cố Học Mai, cô đưa lưng về phía anh, trong tay cầm điện thoại.

"Anh không cần đến đây, anh cứ làm việc của mình đi."

"Em không phải sợ anh đến đây, anh không phải có việc sao? Có việc thì anh cứ làm trước đi."

"Anh giận sao? Em không phải muốn chọc giận anh. Em. . . . . ."

Giọng cô rất nhỏ nhẹ, không biết là nói chuyện với ai, nhưng vẻ mặt rất khó xử: "Anh đừng như vậy, em còn chưa nói với ba mẹ."

"Hơn nữa, Phán Tình sắp sinh, hiện tại ba mẹ làm sao có thời gian quan tâm đến chuyện của em?"

Điện thoại bên kia không biết nói gì đó, Cố Học Mai vẫn nắm di động bất động, sau một lúc lâu mới đáp lại một câu: "Được, em biết rồi."

Cúp điện thoại, Cố Học Mai vẻ mặt rối rắm, Đỗ Lợi Tân, sau khi hai người xác nhận quan hệ, vẫn luôn giục phải kết hôn, muốn gặp ba mẹ, cô cũng đã thoái thác rất lâu. Mỗi một lần thoái thác, Đỗ Lợi Tân sẽ tức giận, mỗi lần tức giận, hai người lại chiến tranh lạnh vài ngày. Gần đây anh càng ngày càng không kiên nhẫn, mấy lần nói muốn tìm tới cửa cho ba mẹ biết.

"Học Mai?" Giọng nói của Cố Học Võ làm cho cô phục hồi lại tinh thần, cô giật mình, di động cầm trên tay thiếu chút nữa là rớt xuống.

"Học Võ?" Cố Học Mai cười có chút không được tự nhiên: "Sao anh lại ở nhà?"

Trong khoảng thời gian này Cố Học Võ vừa mới quay về Bắc Đô, công việc nhiều đến làm không xong, cơ bản là người không thể gặp được. Sáng sớm tất cả mọi người đều ra ngoài, cô cứ nghĩ trong nhà không còn ai.

"Hôm nay không phải chủ nhật, mà em cũng ở nhà sao?" Cố Học Võ nheo mi, ngồi xốm xuống đối diện với cô, nhìn thấy trên mặt cô còn đang căng thẳng:"Gọi điện thoại với ai thế?"

"A? Một người bạn."

Cố Học Mai cười có chút không được tự nhiên, tay nắm di động rụt vào trong lòng. Cố Học Võ thấy vậy, cũng không có đâm chọc: "Hôm nay thời tiết không tệ, muốn anh đưa em ra ngoài một chút không?"

"Hả?" Cố Học Mai sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu: "Không muốn. Phán Tình không phải sắp sinh sao? Em đến bệnh viện xem thử."

"Em đi cũng không giúp được gì." Cố Học Võ chau mày: "Học Văn ở đó, chú thím nữa, còn có ba mẹ anh nữa. Có thêm em cũng không nhiều lắm, không có em cũng không ít lắm."

"Em. . . . . ." Cố Học Mai muốn từ chối, Cố Học Võ đã xoay người ra sau cô, đẩy xe đi ra ngoài: "Đi thôi, anh đưa em ra ngoài."

"Học Võ." Cố Học Mai gắt lên: "Em thật sự không muốn đi, em ở nhà được rồi."

Cố Học Võ không để ý đến cô, đẩy cô đi tới chỗ đậu xe ngoài viện. Bế Cố Học Mai lên xe, anh gấp xe lăn đặt ở sau thùng xe. Tiếp đó anh lên xe, nhìn mặt Cố Học Mai: "Em xem em kìa, không có việc gì cũng không chịu ra ngoài, mặt mũi trắng bệt một chút hồng hào cũng không có. Em như vậy là không khỏe mạnh đâu."

"Em thực khỏe mạnh được chưa?" Cố Học Mai thật sự không có tâm tình đi ra ngoài, Cố Học Võ mặc kệ cô. Đập chân ga rời khỏi nhà. Cố Học Mai nhìn thấy xe đi về vùng ngoại thành, không biết Cố Học Võ muốn dẫn cô đi đâu.

"Học Võ, chúng ta về đi."

Tả Phán Tình còn trong bệnh viện sinh con, hai người đi như vậy, hình như không tốt lắm.

"Không sao." Cố Học Võ mặc kệ, xe đi được hơn một tiếng thì dừng lại, Cố Học Mai nhìn cảnh tượng trước mắt thì có chút kinh ngạc, liếc nhìn Cố Học Võ một cái.

Anh lại xuống xe, lấy xe lăn ra rồi lại ôm cô đặt lên xe lăn, mua vé rồi đẩy cô vào cửa.

"Vì sao anh lại muốn đưa em tới đây?"

Đây là một trang viên trồng lavender. Trên vùng đất rộng lớn chỉ chủ yếu trồng lavender. Ngắm nhìn một tấm thảm màu tím trước mắt cùng mùi hương lavender thanh nhã khiến tâm tình của cô thả lỏng không ít.

"Không vì sao cả." Tác dụng của lavender giúp thư giãn, mà anh cảm thấy Cố Học Mai vừa rồi hình như rất căng thẳng: "Chỉ là đột nhiên muốn đưa em đến."

"Đẹp thật." Những bông hoa màu tím nho nhỏ nhìn qua thì chẳng hề thu hút, nhưng nếu được trồng thành dãy, thì khi hoa nở, màu tím đó làm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

"Em thích là tốt rồi." không khí trong trang viên vô cùng tươi mát. Cố Học Mai cảm giác tâm tình của mình lập tức thả lỏng không ít. Cố Học Võ đẩy cô vào sâu trong trang viên, bên đường nhìn thấy có mấy cặp cô dâu chú rể mặc áo cưới, ở bên cạnh chụp ảnh. Trên mặt ai nấy đều tràn đầy ý cười hạnh phúc. Dưới sự ra hiệu của thợ chụp ảnh mà bày ra đủ loại tư thế.

Trời đầu thu, vẫn còn là buổi sáng nên ánh nắng chiếu lên trên người cũng không thấy chói mắt. Cố Học Mai nhìn thấy ánh mắt của những người đó, vẻ mặt có chút hâm mộ. Ngay cả Cố Học Võ gọi cô cũng không nghe thấy, đợi cho cô lấy lại tinh thần, Cố Học Võ dừng động tác đẩy xe lăn, đi ra trước mặt ngồi xổm xuống.

"Học Mai, Học Văn sắp làm ba rồi, em có nghĩ tới việc chung thân đại sự của em chưa?"

"Học Võ." Cố Học Mai vẻ mặt không được tự nhiên: "Anh từ khi nào đã trở nên giống mẹ em vậy?"

"Anh quan tâm em thôi." Bốn năm, Cố Học Mai càng ngày càng trầm mặc. Cô còn muốn như vậy bao lâu: "Anh hy vọng em được vui vẻ."

"Em hiện tại tốt lắm mà, đâu có sao." Cố Học Mai không được tự nhiên liên tục vuốt tóc.

"Không sao?" Cố Học Võ gật đầu: "Cuộc điện thoại kia là ai gọi đến?"

Nhìn thấy Cố Học Mai đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong lòng Cố Học Võ kỳ thật đã biết, nhưng anh muốn Cố Học Mai tự mình nói ra: "Em nói cho anh biết. Có phải em đang yêu không ? Em sợ chú thím phản đối phải không?"

"Không có, anh suy nghĩ nhiều quá rồi." Cố Học Mai lắc đầu: "Nào có yêu đương gì, anh đừng nói lung tung."

"Anh không có nói lung tung, em không chỉ là đang yêu, mà người yêu em còn là…"

"Cố Học Võ?" Một giọng nữ có chút để ý vang lên bên cạnh cắt ngang lời Cố Học Võ, anh quay sang nhìn người vừa đến.

50. Chương 50: Có Thật Là Trùng Hợp

Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc ấy, mi tâm anh gần như nhíu chặt đến không còn khe hỡ. Nhìn anh lặng im còn bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, Lý Lam cười cười: "Thật đúng lúc quá. Ở chỗ này cũng có thể gặp được anh?"

Trên mặt Cố Học Võ không có một chút vui vẻ, cơ thể căng lên. Ánh mắt có một chút đề phòng, anh tới nơi này là do thức thời nghĩ tới, vậy mà cũng có thể chạm mặt Lý Lam. Có thật là trùng hợp? Suy nghĩ bị chuyển sang hướng khác khiến anh không thấy được Cố Học Mai đang thở phào nhẹ nhõm.

"Hình như anh không vui khi gặp em?" Lý Lam thản nhiên cười tươi, nhìn vẻ bất ngờ trên mặt Cố Học Võ: "Đừng hiểu lầm. Em là chuyên gia điều phối hương liệu. Hôm nay tới đây để lấy mẫu hương lavender."

Chuyên gia điều phối hương liệu? Gương mặt căng thẳng ban đầu của Cố Học Võ thả lỏng vài phần. Anh nhớ anh có bảo người điều tra thông tin. Quả thật có đề cập Lý Lam học chuyên ngành công nghệ chế tạo hương liệu ở nước ngoài, cũng không nhất định liên quan đến nước hoa.

"Chào cô." Đối với cái gật đầu thản nhiên của Lý Lam, Cố Học Võ không quen lắm với lối xã giao này: "Tôi còn có việc, đi trước"

"Chờ một chút." Lý Lam cũng không bỏ qua như vậy, đưa mắt nhìn Cố Học Mai bên cạnh Cố Học Võ, ánh mắt có chút tò mò: "Cô này là vợ anh sao?"

Với câu hỏi của cô, Cố Học Võ không trả lời mà nhướng mày: "Lúc trước khi mẹ cô giới thiệu đối tượng cho cô có giới thiệu đến chuyện đã kết hôn hay chưa không?"

Lý Lam thoáng sửng sốt, nhớ ra mẹ cô ta rõ ràng giới thiệu Cố Học Võ đã ly hôn.

"Thật xấu hổ quá." Đúng rồi, Cố Học Võ từng có một cuộc hôn nhân. Thần sắc có vài phần mất tự nhiên, sự hiếu kỳ trong mắt lại càng nhiều. Trong đầu cô ta tìm kiếm tư liệu đã từng thu thập, nhưng vẫn không biết người này là ai.

"Vậy đây là . . . . ."

"Tôi là em họ anh ấy." Cố Học Mai nhìn hồi lâu cũng biết cô gái này đang nghĩ cái gì. Tám phần là có ý với Cố Học Võ.

"Chào cô." Lý Lam hoàn toàn thả lỏng, vẻ mặt hình như thở phào: "Phía trước có một phòng hương liệu, bên trong có thể uống trà lavender, cô có muốn cùng vào ngồi một chút không?"

"Không cần."

"Uhm."

Hai câu trả lời khác nhau, Cố Học Mai nhìn nét mặt lúng túng của Cố Học Võ, trong lòng muốn tạo cơ hội cho anh. Cô chưa từng gặp Chu Oánh, cũng không hiểu lắm quan hệ của Cố Học Võ và Lý Lam này. Nhưng bây giờ Cố Học Võ đã ly hôn, có thêm cơ hội làm lại như vậy cũng không hẳn không được.

"Học Mai?"

Cố Học Võ muốn nói gì, nhưng Lý Lam đã đẩy Cố Học Mai đi trước. Đoàn người dừng lại bên trong , Lý Lam cho bọn họ chút trà lài ngon, rồi nhìn sắc mặt Cố Học Mai: "Da của cô rất trắng, song hình như không được hồng hào, cô có thể uống thêm trà hoa hồng, hoặc dùng thanh yên với táo đỏ ngâm trà để uống. Mấy thứ đó đều tốt cả."

Cố Học Mai cắn môi, mỉm cười: "Cô cũng biết cái này?"

"Có biết một ít." Lý Lam khiêm tốn nói: "Nhà tôi kinh doanh nước hoa và hương liệu cho nên tôi cũng học qua một chút."

"Việc này có liên quan sao?" Cố Học Mai không hiểu lắm, để cô nghiên cứu binh khí, vũ khí, các loại súng, đạn thì cô hiểu, nhưng hỏi cô biết hoa nào với hoa nào thì cô đúng là chịu.

"Đương nhiên là có." Lý Lam liếc nhìn Cố Học Võ, thấy anh không khó chịu mới khẽ nói: "Ví dụ hoa hồng, mùi hương nồng nàn, tác dụng cũng lớn, có thể điều kinh, lưu thông khí huyết. Bổ sung khí huyết phụ nữ. Hay chẳng hạn như lavender có thể an thần, dưỡng dạ dày. Còn cả hoa nhài, hoa cúc mà mọi người đều biết nữa, thường xuyên ngâm nước xông hơi sẽ rất có lợi cho cơ thể."

"Cô biết nhiều quá." Đây là cái gọi là không trong nghề thì không biết. Đối với Cố Học Mai mà nói bảo cô phân tích thành phần bên trong một quả bom hay viên đạn là gì còn thấy đơn giản chứ bắt cô nhớ những thứ hoa hoa cỏ cỏ này thì cô thật đúng là không giỏi.

"Cô quá khen." Lý Lam cười cười: "Bởi vì liên quan đến việc buôn bán trong nhà nên từ bé tôi đã rất mẫn cảm với mùi hương. Rất nhiều loại nước hoa, tôi chỉ ngửi một lần là có thể biết thành phần là gì."

Nói đến hết lời, sắc mặt Lý Lam bỗng nhiên thay đổi, theo bản năng nhìn Cố Học Võ. Quả nhiên, ánh mắt anh sáng quắc, nhìn chằm chằm biểu cảm cô ta, bên trong lộ ra một tia sáng tỏ. Áp chế nội tâm bất an, Lý Lam nhìn sự kính nể trong mắt Cố Học Mai: "Nhưng mà có một khoảng thời gian tôi rời khỏi nhà. Đại khái hồi 5 tuổi, tôi bị người ta bắt cóc sau đó lớn lên ở một thị trấn nhỏ. . . . . ."

Nói qua nguyên nhân rời khỏi Lý gia, rồi làm thế nào trở về, cô ta nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Cố Học Mai.

"Những việc tôi đã trải qua có phải phức tạp lắm không?"

"Thật sự rất phức tạp." Cố Học Mai gật đầu: "Cũng làm cho người ta khó mà tưởng tượng được."

"Đúng vậy." Lý Lam gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Cố Học Võ: "Có khoảng thời gian, tôi tưởng bản thân cứ như vậy. Nhưng có một người đã khiến tôi tin là tôi không đơn độc. Còn có người quan tâm đến tôi."

Cô ta cười nhạt, mang theo vài phần dịu dàng, nhìn về phía Cố Học Võ, chờ anh trả lời. Thu lại sự hăng hái trong mắt, xóa đi vẻ khôn khéo trên mặt. Lúc này cô ta nhìn chẳng khác nào cô bé nhà bên. Từ góc độ của Cố Học Võ nhìn qua, gương mặt của cô ta với Chu Oánh giống y đúc. Trong lúc nhất thời, anh hơi không thể phân biệt rõ ràng ai là ai. Môi anh mím rất chặt, im lặng không nói, người trong phòng trà bưng hoa cỏ lên. Hương thơm thanh nhã lan nơi đầu mũi khiến người ta cảm thấy hết sức thoải mái.

Cố Học Mai thở sâu, cảm giác toàn thân đều thả lỏng: "Nơi này thật tốt. Lần sau có cơ hội, có thể ghé thường xuyên."

"Uhm." Cố Học Võ gật đầu: "Nếu em thích, lần sau chúng ta lại đến."

"Vâng." Cố Học Mai gật đầu, nhưng lúc này lại nhận được điện thoại của Trần Tĩnh Như. Tả Phán Tình đã sinh. Sắc mặt của cô có tia hưng phấn, liếc nhìn Cố Học Võ: "Vâng, con biết rồi. Dạ. Lát nữa chúng con sẽ tới đó."

Tắt điện thoại, Cố Học Mai nhìn Cố Học Võ: "Mẹ gọi điện, chúng ta về nhà thôi."

Tả Phán Tình sinh rồi, Cố Học Mai vừa nói, Cố Học Võ đã biết, nhìn đồng hồ, giờ này còn rất sớm: "Đi thôi, chúng ta về." Cố Học Mai quay sang nhìn Lý Lam: "Cô Lý, ngại quá, trong nhà có chuyện, chúng tôi đi trước."

"Đừng khách sáo." Lý Lam lấy danh thiếp đưa cho Cố Học Mai: "Đây là danh thiếp của tôi, lần sau có cơ hội, tới đây uống trà."

"Được." Cố Học Mai tiếp nhận, liếc nhìn Cố Học Võ: "Học Võ, chúng ta đi thôi."

Cố Học Võ cũng không nhìn Lý Lam, nhìn thấy cô ta cầm danh thiếp đưa cho mình nhưng không nhận, vẻ mặt cô ta có chút hờn tủi: "Anh nhất định không nể mặt thế này sao?"

Ánh mắt Cố Học Mai kinh ngạc nhìn Cố Học Võ, chuyện không phong độ như vậy không phải là tác phong của anh. Cố Học Võ đành phải vươn tay nhận lấy rồi tùy ý cho vào túi áo sơmi. Đẩy Cố Học Mai rời đi, anh không thấy được nụ cười rạng rỡ của Lý Lam ở đằng sau. Có thể gặp được như vậy, Cố Học Võ, hai người chúng ta thật là có duyên đấy.

Trên xe, Cố Học Võ chạy nhanh về hướng Cố gia, quay sang liếc nhìn Cố Học Mai: "Tả Phán Tình sinh rồi à?"

"Đúng vậy." Cố Học Mai nghĩ đến giọng nói phấn khởi vừa rồi của mẹ, hơi bật cười: "Làm mẹ em vui muốn chết."

"Sinh thế nào?" Giống như thím, là thai long phượng?

"Hai đứa con trai." Cố Học Mai nở nụ cười, nghĩ đến điều Cố Học Văn trước đây vẫn muốn: "Lúc trước Học Văn luôn nói muốn có con gái. Bây giờ chắc buồn bực đây."

"Hai đứa đều là con trai?" Cố Học Võ nhướng mày, thật là có chút khó tin: "Chắc chứ?"

"Chắc chắn." Cố Học Mai gật đầu: "Hai đứa đều sinh ra rồi nên đương nhiên là chính xác ."

Cố Học Võ không nói gì, trong đầu lại nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Bối Nhi. Không biết con của Cố Học Văn dáng vẻ ra sao. Hai người vội vàng chạy tới bệnh viện, toàn bộ trưởng bối Cố gia đều ở đó. Quá trình sinh con xem như thuận lợi. Hai đứa bé trai một 2,5 kg một 3 kg.

Bé lớn sinh ra trước nặng 2,5 kg, em trai sinh ra sau là 3 kg, thể lực Tả Phán Tình rất tốt, sinh xong cũng không ngủ cứ một mực oán trách tại sao mình không sinh con gái.

"Bực chết được." Trịnh Thất Muội sinh con trai, cô cũng sinh con trai. Đều là con trai, trưởng thành lấy vợ cũng khó khăn.

"Được rồi, được rồi." Cố Học Văn an ủi cô: "Em nghỉ ngơi cho tốt. Muốn sinh con gái thì để sau sinh tiếp."

"Không sinh." Còn sinh nữa chứ. Sinh nữa thì thành heo à: "Đều tại anh, em nói muốn sinh con gái mà."

"Được, được. Đều do anh, đều do anh." Cố Học Văn kỳ thật rất vui mừng, cũng chẳng tranh cãi với cô, lúc này Tả Phán Tình là lớn nhất, cô nói cái gì là cái đó.

Cố Học Võ nhìn Tả Phán Tình, lại nhìn hai bé trai. Cố Thiên Sở ôm bé em, nhìn bé anh được Trần Tĩnh Như ôm trong lòng, cười đến miệng cũng không khép lại được. Hai bé con rất khỏe mạnh, mũm mĩm. So với Bối Nhi lúc mới sinh thì nhỏ hơn một chút. Nhưng hai bé không thể so với một bé. Nghĩ tới Bối Nhi, Cố Học Võ lại nghĩ tới Tả Phán Tình trong phòng bệnh.

Cũng là sinh con như nhau mà Tả Phán Tình thì được một đống người giúp đỡ còn Kiều Tâm Uyển hồi đó chỉ có một mình. Nếu không phải ngày đó anh đúng lúc đi tìm Tống Thần Văn thì sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự ai cũng vô phương đoán trước.

Cũng cố không ở lại lâu, sau khi chào hỏi Uông Tú Nga, anh liền rời khỏi. Uông Tú Nga lại không để anh đi, kéo anh tới đứng ở hành lang bên ngoài phòng bệnh.

"Học Võ, giờ con của Học Văn cũng chào đời rồi, mẹ mặc kệ con làm gì, con mang cháu gái về ẹ."

"Mẹ." Cố Học Võ hơi bất đắc dĩ: "Con đã đồng ý với Kiều Tâm Uyển là sẽ không cướp con của cô ấy."

"Cướp ?" Uông Tú Nga tức giận: "Cái này gọi là cướp sao? Đứa bé kia vốn chính là con của con. Con và nó tái hợp không phải xong xuôi sao?"

"Mẹ." Cố Học Võ xua tay: "Được, được, con sợ mẹ rồi, bây giờ con sẽ đi tới chỗ cô ấy bế con về, được chưa?"

"Cái này còn được." Uông Tú Nga nhớ cháu gái, nhớ muốn điên rồi: "Con nhanh một chút. Bối Nhi bây giờ chính là bảo bối, con xem Cố Học Văn sinh hai đứa con trai, Cố gia chúng ta chỉ có Bối Nhi là cháu gái."

"Con biết rồi." Cố Học Võ cũng không nhìn Uông Tú Nga. Ra cửa, anh mới nhớ bây giờ là giờ cơm trưa, tùy tiện chọn quán ăn nhanh, giải quyết bữa cơm. Lại bảo người đưa vài phần vào bệnh viện, dù sao hiện tại tất cả mọi người đang hưng phấn, chắc chắn sẽ quên ăn. Sắp đặt xong, điện thoại trong túi xách lại vang lên hai tiếng, anh rất nhanh bắt máy, giọng nói bên kia điện thoại truyền đến khiến anh nhướng mày.

"Anh nói gì?" Thang Á nam quay về Mĩ?"

"Tôi không phải đã bảo các anh theo dõi cậu ấy không để cậu ấy rời khỏi thành phố C sao?" Chỉ cần nán lại thành phố C, chỉ cần có thể nhìn Trịnh Thất Muội, không chừng ngày nào đó lại nhớ ra. Nhưng hiện tại đã đi rồi thì còn theo dõi cái gì?

"Công phu Thang thiếu anh cũng không phải không biết, chúng tôi ngăn không được."

Cố Học Võ trầm mặc, nghĩ tới Trịnh Thất Muội vất vả một mình mang theo con ở thành phố C mà thở dài thật dài. Tắt điện thoại, anh lên xe chạy về hướng Kiều gia. Tới Kiều gia lại được Kiều mẹ thông báo là Kiều Tâm Uyển không có nhà.

"Cô ấy đi đâu?" Không phải là trốn rồi chứ?

51. Chương 51: Không Hảo Tâm

"Con bé nói đã qua 2 tháng nên đưa con gái đến chỗ của bạn nó chơi. Đến tối mới về."

Mẹ cô cười hơi mất tự nhiên, trên thực tế, ngay mấy hôm trước Kiều Tâm Uyển vẫn quyết định đi Đan Mạch. Mấy ngày nay đều đang làm giấy tờ, đại khái cuối tuần sau sẽ đi. Tuy rằng luyến tiếc, nhưng con gái nói, mục đích của Cố Học Võ là vì con gái. Mà cô tuyệt đối sẽ không vì con mà tái hợp với Cố Học Võ. Nghĩ đến con gái khăng khăng tuyệt tình với Cố Học Võ, bà có không đồng ý cũng không được.

"Bối Nhi không phải mới được 2 tháng thôi sao? Nhỏ như vậy sao có thể ra ngoài? Dì Chu có đi theo không ạ?"

"Có." Mẹ cô gật đầu, trong lòng thừa nhận phỏng đoán con gái là chính xác. Quả nhiên, mục đích của Cố Học Võ là vì đứa bé chứ không phải con gái bà.

"Dì Chu cũng đi, đồ đạc cũng mang theo. Kiều Kiệt lái xe. Còn hỏi gì nữa không?"

"Không ạ." Cố Học Võ gật đầu, chào mẹ cô rồi đi.

Lên xe, qua khóe mắt anh thấy mẹ cô vội vàng xoay người vào nhà, trong lòng lại đột nhiên có cảm giác không bình thường. Bạn? Hình như vừa rồi anh chưa hỏi là bạn nào. Có điều trước đây anh không quan tâm tới Kiều Tâm Uyển nên cũng không rõ cô ở Bắc Đô rốt cuộc có người bạn nào.

Lấy di động ra gọi, bảo đối phương điều tra xem Kiều Tâm Uyển hiện đang ở đâu. Tắt điện thoại, nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi, còn cả vẻ mặt tươi rói của con bé khi lần trước dì Chu lấy cái chuông nhỏ cho bé chơi, anh liền quyết định tới cửa hàng bách hóa mua đồ chơi cho con gái. Anh cũng không quan tâm có phù hợp hay không, chỉ cần màu sắc sáng đẹp, tiếng nghe nhẹ trong trẻo, dễ nghe lại không chói tai là được, cuối cùng lại chọn được không ít món. Anh mang lên xe, lúc này điện thoại lại vang lên. Người của anh báo cáo vị trí của Kiều Tâm Uyển. Vậy mà lại ở ngay gần anh?

Rất nhanh điện thoại di động liền biểu thị vị trí của Kiều Tâm Uyển, nơi đó là…

Cố Học Võ thoáng sửng sốt, lái xe đến chỗ ấy.

Ngoài cửa cửa hàng bách hóa. Kiều Tâm Uyển liếc Kiều Kiệt: "Kiều Kiệt, em về trước đi, một mình chị đi dạo một lúc."

Cô vừa đến lãnh sự quán giải quyết xong thủ tục, hiện tại cơ bản không có vấn đề gì chỉ chờ cuối tuần sau là đi.

"Một mình chị không sao chứ? Thực sự không cần em đi cùng?" Kiều Kiệt không yên tâm để cô một mình.

"Không cần, không cần. Chị vì ở cữ mà ngày nào cũng ở trong nhà, giờ đã qua 2 tháng rồi, để chị một mình đi dạo chút."

Ngày nào cũng bị buộc uống hết canh này đến nước nọ chưa kể ra cửa một cái là bị nói cái này không được cái kia không thể. Còn tiếp tục như vậy nữa, cô không điên mới lạ. Nhìn thời tiết đã gần trở lạnh, cô tính mua cho Bối Nhi một số quần áo theo mùa, còn có ít đồ dùng nữa.

"Được rồi." Kiều Kiệt gật đầu: "Chị đừng đi dạo quá lâu, ngộ nhỡ Bối Nhi ở nhà thức dậy khóc ầm ĩ đòi bú, em cũng không có sữa cho nó bú."

"Cái gì chứ." Kiều Tâm Uyển xem thường Kiều Kiệt: "Dì Chu sẽ pha sữa bột cho con bé bú, chị mua chút đồ rồi về ngay."

"Vậy được rồi, chị đi dạo xong gọi điện cho em, em tới đón chị."

"Biết rồi." Thật sự là đủ rồi. Cô vốn muốn tự lái xe tới. Nhưng Kiều Kiệt lo lắng nói sợ cơ thể cô chưa bình phục. Buồn cười thật, Bối Nhi cũng đã hai tháng rồi đó có cần căng thẳng như vậy không?

Kiều Kiệt nhún vai, đạp chân ga lái đi. Kiều Tâm Uyển lửng thửng rảo bước tiến vào trong cửa hàng bách hóa. Hôm nay không phải cuối tuần, người đến cửa hàng bách hóa không nhiều lắm. Cô vào cửa liền đi thẳng đến chỗ đồ dùng mẹ và bé ở tầng trệt. Lần trước phát hiện con gái mặc quần áo xanh da trời nhìn rất đẹp, cô muốn mua vài bộ nữa cho con gái. Màu hồng phấn cũng không tồi. Mới đi dạo hai gian hàng, cô cũng đã thu hoạch được hai túi to. Mang theo đồ đi lên thang cuốn, đồ trên tay cô lại bị tay ai đó cầm lấy. Kiều Tâm Uyển giật mình, quay sang, phát hiện lại là Cố Học Võ?

"Anh, sao anh ở đây?"

"Sao tôi không thể ở đây? Chỗ này chỉ cô được tới còn tôi thì không à?" Đi theo cô đã một lúc lâu mà Cố Học Võ cũng không thấy Bối Nhi, bởi vậy hiển nhiên là mẹ cô nói dối. Kiều Tâm Uyển căn bản là không đưa Bối Nhi đi, mà là đi một mình.

"Anh có thể, anh có thể." Kiều Tâm Uyển vươn tay muốn tự mình cầm đồ đã mua, nhưng Cố Học Võ đã đưa ra phía sau: "Cô đi một mình?"

Kiều Kiệt làm cái gì vậy? Không biết cô vừa mới sinh cần người giúp đỡ sao?

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển nghĩ anh muốn gặp Bối Nhi: "Mấy ngày gần đây tuy rằng thời tiết không lạnh lắm nhưng bên ngoài gió to, bụi bặm lại nhiều, tôi để con gái ở nhà thì có vấn đề gì ư?"

"Không." Không rõ tại sao mẹ cô phải gạt anh, ánh mắt Cố Học Võ đảo qua người Kiều Tâm Uyển. Cô đang mặc một cái quần màu trắng, phía dưới là đôi giày sandal mũi nhọn cũng màu trắng, kiểu dáng đơn giản, tự nhiên, tôn lên đôi chân ngọc vô cùng xinh xắn kia. Tầm mắt lại hướng lên trên, một cái áo sơ mi màu đỏ cổ chữ V. Tóc buộc thành một đuôi ngựa sau đầu, nhìn xinh đẹp trẻ trung, nếu cô không nói, chắc chắn không ai tin cô là gái một con.

Ánh mắt đánh giá của anh khiến Kiều Tâm Uyển cảm thấy là lạ. Cô vươn tay, định xách đồ của mình thì Cố Học Võ lại bước qua phía bên kia thang cuốn, quay sang nhìn cô một cái: "Đi theo tôi."

"Tôi không thích." Anh dựa vào cái gì mà muốn cô đi theo. Tưởng cô là Kiều Tâm Uyển ngu ngốc ngày trước, dần độn vụng về như là con chó của Cố Học Võ.

Cố Học Võ cũng không để ý, cất bước về phía thang cuốn. Kiều Tâm Uyển không muốn đi theo, nhưng thấy quần áo con gái bị anh mang trên tay, bên trong có hai bộ vừa mới xuất hiện trên thị trường, cực kỳ đáng yêu, cô đành cắn răng, cấp tốc đi lên.

Hai người một trước một sau xuống thang cuốn. Cố Học Võ đi mãi cho đến khi tới lầu một, chỗ này có một quán cà phê. Lúc này là 4 giờ chiều, uống trà chiều vô cùng thích hợp.

Cố Học Võ cất bước vào trong. Lúc mở cửa thì liếc nhìn Kiều Tâm Uyển phía sau, cô vẫn đi theo sau anh, mặt xụ xuống một đống, nhìn hết sức khó chịu. Vào cửa, chọn một chỗ ngồi sát cửa sổ, ở đây có sô pha hai người, ở giữa là một cái bàn hình chữ nhật. Cố Học Võ ngồi xuống, cầm đồ Kiều Tâm Uyển đã mua thuận tay đặt xuống sofa bên cạnh mình.

Kiều Tâm Uyển ngồi đối diện với anh, thần sắc lộ vẻ mất kiên nhẫn: "Cố Học Võ, anh muốn nói gì thì nói đi. Tôi còn có việc." Mới đi một chút mà cô đã lo Bối Nhi sẽ đói, muốn về nhìn con bé.

Cố Học Võ làm như không nghe thấy lời cô nói, nhìn phục vụ mang menu lên, muốn gọi thẳng hai ly cà phê, nhưng sau khi nhìn Kiều Tâm Uyển lại gọi cho cô một ly sữa. Hành động của anh lại khiến Kiều Tâm Uyển nhíu mày.

"Có chuyện gì thì nói đi. Tôi không rảnh uống cà phê với anh."

Lời nói của Kiều Tâm Uyển khiến Cố Học Võ cau mày một hồi. Cũng không quan tâm gương mặt lạnh lùng của cô, gọi ình một ly latte rồi nhìn phục vụ rời khỏi. Anh ngồi lọt thỏm trong sofa.

"Cô vẫn quyết định Đan Mạch."

"Vậy thì sao?" Kiều Tâm Uyển không muốn giấu Cố Học Võ chuyện này, anh sớm muộn gì cũng biết mà cô cũng không sợ anh biết: "Tôi có quyền này."

Cố Học Võ không phản bác cô, chỉ thản nhiên nhướng mày: "Cô đã đồng ý với tôi là sẽ không mang con bé đi Đan Mạch."

"Tôi chưa từng đồng ý với anh." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Từ đầu tới cuối, chẳng qua đều là anh nói, tôi chỉ là không phản bác thôi."

"Không phản bác chính là tán thành."

"Tôi không có." Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, trong mắt hiện lên một tia trào phúng: "Cố Học Võ, đó là anh tự nhận thôi, đâu thể nói đó là quyết định của tôi."

"Kiều Tâm Uyển." Ánh mắt Cố Học Võ hiện lên một tia tối tăm: "Cô đến mức này sao?"

"Đến mức này à." Kiều Tâm Uyển gật đầu, cũng không cho rằng mình tàn nhẫn. Cố Học Võ nhìn trên mặt cô toát ra vẻ bướng bỉnh và bất tuân, khẽ gật đầu, anh đã biết sự khăng khăng của cô.

"Nếu cô nhất định phải thế này, tôi không ngại việc chúng ta gặp nhau ở tòa."

"Gặp nhau tại tòa?" Kiều Tâm Uyển như nghe được chuyện hài nào đó: "Anh muốn kiện tôi?"

"Tôi có quyền này, không phải sao?" Cố Học Võ hơi hơi cong môi, anh chính là cha ruột của con gái, có quyền thăm con mình.

"Được." Kiều Tâm Uyển vỗ vỗ tay, vẻ mặt tán thưởng nhìn Cố Học Võ: "Hoan nghênh anh đi kiện. Thứ nhất, để mọi người biết Cố gia tiếng tăm khắp Bắc Đô có một thị trưởng đã ly hôn, không, nghe nói anh hiện tại là vụ trưởng? Cũng ghê gớm nhỉ. Thứ hai, tôi không ngại để công chúng biết anh kết hôn với tôi ba năm đã thực thi trách nhiệm của người chồng thế nào. Để quan toà định đoạt, Bối Nhi rốt cuộc ở với ai là thích hợp."

Ánh mắt Cố Học Võ híp lại, bên trong lóe lên sự tối tăm, sau cùng anh nhếch môi, hai tay chống lên bàn: "Kiều Tâm Uyển, cô hạ dược với chồng cô, nếu thật sự ầm ĩ truyền ra ngoài, đối với cô dường như cũng không có gì hay?"

"Tôi không ngại." Kiều Tâm Uyển nhún vai, dựng lên ngón cái với Cố Học Võ, bày tỏ cô thật sự không ngại: "Cố Học Võ, anh cứ việc tuyên truyền đi, để người khác biết anh là người chồng ra sao, để người ta biết con tôi sinh ra thế nào. Nói vậy, tôi xem anh còn có mặt mũi nói anh muốn con bé."

Sắc mặt Cố Học Võ thay đổi, miệng lưỡi sắt bén này của Kiều Tâm Uyển anh đúng là lần đầu tiên được lĩnh giáo. Ánh mắt nheo lại, nhìn Kiều Tâm Uyển trước mặt, muốn nói thì phục vụ lại đưa cà phê anh gọi và sữa cho Kiều Tâm Uyển lên. Anh ngừng nói, chờ nhân viên phục vụ rời khỏi, hai tay anh nắm lại, đặt trên bàn, nhìn vẻ mặt đắc ý của Kiều Tâm Uyển chẳng ừ hử gì cả.

Anh cũng không định kiện cô ra toàn, nhưng cách giải quyết tùy tiện của cô, còn cả sự không tín nhiệm đối với anh lại khiến anh cảm thấy hơi khó chịu. Về phần tại sao khó chịu thì anh quy kết là do anh muốn có được con gái, mà Kiều Tâm Uyển lại không nhượng bộ chút nào.

"Anh còn có việc gì không? Không có chuyện khác thì tôi đi trước." Kiều Tâm Uyển cũng không có tâm tình uống cafe với anh, tưởng tượng đến việc Cố Học Võ dùng hết thủ đoạn, đem hết cách thức cũng chỉ là vì đoạt được con gái, cô liền thấy đủ loại trơ trẽn.

Tay cô lại bị Cố Học Võ bắt lấy, hơi hơi gắng sức, cơ thể của cô bi anh kéo ngồi xuống cạnh anh. Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, muốn giãy dụa thì Cố Học Võ lại ấn người cô xuống khiến cô không thể nhúc nhích.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ bỏ qua việc giảng đạo lý với cô, vì người phụ nữ này không có khả năng nghe giảng đạo lý: "Nếu cô thật sự muốn mang con đi Đan Mạch thế thì tôi nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp ngăn cản. Cô có thể thử xem."

Cánh tay bị Cố Học Võ nắm, không đau nhưng vùng vẫy không được, Kiều Tâm Uyển nhướng mày, gương mặt xinh đẹp vẫn chưa hết kiêu căng: "Tốt, chúng ta có thể thử xem ai sợ ai."

Cô bây giờ cũng không phải cô trước kia, một Kiều Tâm Uyển chỉ cần Cố Học Võ cười với cô một cái liền thấy thế giới đều tốt đẹp. Ngoại trừ người nhà họ Kiều, cô hiện tại người cô lưu tâm nhất chính là con gái bảo bối, bất cứ kẻ nào có ý định bắt con gái cô đi đều phải hỏi xem cô có bằng lòng hay không.

Giãy ra khỏi cánh tay kiềm hãm của Cố Học Võ, cô đứng lên, mang đồ mình mua ban nãy mà Cố Học Võ đặt ở trên sofa định bỏ đi. Cố Học Võ vào lúc này lại bắt lấy cô, ép ngồi xuống sofa. Kiều Tâm Uyển nhất thời không kịp phòng bị, cơ thể mất cân bằng mà ngồi xuống nhưng không phải ngồi trên sofa... mà là trên đùi Cố Học Võ. Túi to mang theo trên tay tuột xuống, rơi lại rìa của sofa.

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, theo bản năng vươn tay muốn đẩy anh ra, đụng tới ngực áo sơ mi trắng anh mặc, lòng bàn tay cô dường như có thể cảm giác được nơi đó nóng rực, vẻ mặt có vài phần xấu hổ, cô cấp tốc thu tay về. Nhưng lại khiến cô rụt sâu vào trong lòng anh. Xấu hổ muốn đứng lên, đỉnh đầu cô trong lúc vội vàng lại đụng vào cằm Cố Học Võ. Anh kêu lên một tiếng, còn cô cũng kêu đau một tiếng. Đỉnh đầu bị va vào đau rần, cô xoa xoa đỉnh đầu, nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt có vài phần khó chịu.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Lúc này, tư thế hai người rất ám muội. Cô ghé vào ngực anh, cánh tay anh vòng qua lưng cô. Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm khuôn mặt Kiều Tâm Uyển, không bỏ qua sự mất kiên nhẫn trên mặt cô, Cố Học Võ điềm nhiên như không bưng ly sữa trên bàn lên bỏ vào tay cô.

"Uống đi."

"Không uống." Trời biết cô hiện tại có bao nhiêu chống đối với sản phẩm từ sữa.

"Uống." Phụ nữ trong giai đoạn nuôi con bằng sữa mẹ càng cần nhiều dinh dưỡng. Bây giờ đã là hơn 4 giờ chiều, uống sữa có thể bổ sung năng lượng cho cơ thể.

"Tôi không uống." Kiều Tâm Uyển ngẩng mặt lên, vẻ mặt như là anh có làm thế nào thì cô cũng như thế. Sự quan tâm của anh bây giờ chắc chắn là cáo chúc tết gà, không có hảo tâm. Cô không mắc mưu đâu.

"Chắc chứ?" Anh đè thấp giọng nói, có hơi hướm nguy hiểm, đáng tiếc Kiều Tâm Uyển không nghe ra, chỉ cho rằng anh đang uy hiếp mình.

"Nói thừa." Kiều Tâm Uyển trở mình một cái khinh khỉnh, không quên giẫm anh một cái: "Anh muốn tôi uống thì tôi phải uống sao? Tôi đây không có không khí phách vậy?"

Uống ly sữa cũng có thể mất khí phách ư? Cố Học Võ bây giờ mới biết Kiều Tâm Uyển có bản lĩnh như vậy. Nhìn chằm chằm cô, anh hơi hơi cong môi lên, trong mắt hiện lên một tia nghiêm túc. Cúi đầu, nâng ly sữa uống một hớp lớn, tay kia ấn cái ót của Kiều Tâm Uyển, anh hôn xuống môi cô rồi đưa sữa vào miệng cô.

Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt, sữa chảy vào khoang miệng mà cô không có cách nào hô hấp chỉ có thể nuốt vào. Trừng lớn con mắt, càng nhiều chính là khiếp sợ, không tin Cố Học Võ vậy mà sẽ ở nơi công cộng mà khi dễ cô như vậy? Quả đúng là không thể tưởng tượng?

Quá mức khó tin khiến cô thậm chí quên phản kháng. Đến khi uống được hai ngụm sữa mới phản ứng lại. Cô vươn tay muốn đẩy Cố Học Võ, nhưng anh lại thối lui. Nhìn ly sữa kia đã giải quyết hơn phân nửa: "Hương vị không tồi."

Vị, hương vị không tồi? Hương vị nào không tồi? Anh, anh anh đang nói cái gì vậy?

Cố Học Võ khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn bộ dạng đờ đẫn của Kiều Tâm Uyển có chút sung sướng: "Cũng không tồi." Môi cô rất ngọt. Cũng giống như những lần trước. Anh phát hiện anh không ghét cảm giác khi hôn cô.

Kiều Tâm Uyển trừng mắt với gương mặt cười như không cười của Cố Học Võ, điều đầu tiên cô nghĩ được chính là anh bị người ngoài hành tinh nhập vào.

"Cố Học Võ." Gương mặt đỏ đến không thể nào đỏ hơn, nhất là nhìn thấy khách ở một bàn gần đấy đang nhìn chằm chằm qua khiến cô xấu hổ vô cùng: "Anh có lầm không vậy? Đây là quán cà phê, nơi đông người, vậy mà anh . . . . . ."

"Vậy mà tôi cái gì?" Cố Học Võ nhướng mày, nhìn bộ dạng Kiều Tâm Uyển nghẹn lời mà trong lòng hơi đắc ý. Sắc mặt lại hết sức nghiêm túc: "Mao chủ tịch đã nói, lãng phí lương thực là tội lớn nhất. Chắc cô cũng nghe rồi chứ?"

"Lãng phí lương thực?" Việc này liên quan gì với việc anh hôn cô? Kiều Tâm Uyển lập tức không phản ứng kịp, sắc mặt Cố Học Võ ngưng trọng: "Sữa cũng là một loại lương thực, cô không uống đã bỏ đi, không phải phạm tội là gì?"

"Phụt." Kiều Tâm Uyển thiếu chút nữa là bị nước bọt của mình sặc chết, ngơ ngác nhìn chằm chằm mặt Cố Học Võ, lần đầu tiên phát hiện Cố Học Võ mà cũng có một mặt như vậy? Tim cô đập rất nhanh, một phần là bởi vì tức giận, phần kia là bởi vì xấu hổ.

"Cố Học Võ." Dùng sức chà xát miệng, tựa hồ muốn lau đi mùi vị của anh trên môi mình, Kiều Tâm Uyển hắng giọng, nỗ lực muốn lui ra khỏi người anh: "Tôi cũng đâu có nói tôi muốn gọi sữa. Là tự anh chọn. Anh muốn uống thì tự mình uống đi."

Cố Học Võ không nói, tay cầm ly sữa còn phân nửa bỏ vào tay cô, nhìn thẳng vào ánh mắt cô: "Uống."

"Anh . . . . . ."

"Nếu cô không uống, tôi không ngại làm lại lần nữa." Hàm ý uy hiếp của Cố Học Võ hết sức rõ ràng. Kiều Tâm Uyển tức giận, hôm nay Cố Học Võ điên rồi sao? Hay là đầu óc bất bình thường?

Cầm ly sữa trên tay anh uống một hơi cạn sạch, Kiều Tâm Uyển hơi dùng sức đặt cái ly xuống, trừng mắt với gương mặt ung dung và hài lòng của anh: "Tôi uống hết rồi, anh có thể thả tay ra chưa?"

Nhưng tay kia của anh bây giờ lại còn đặt trên lưng cô! Cô thật đúng là không biết, Cố Học Võ mà cũng có thói quen chiếm tiện nghi của phụ nữ như vậy.

"Ngại quá. Quên." Cố Học Võ không thành tâm xin lỗi cho lắm. Buông tay ra, nhưng khi cô sắp đứng dậy lại "không cẩn thận" vươn tay kia bưng ly cà phê. Kiều Tâm Uyển không đề phòng động tác của anh, bị tay anh đụng tới nên lại ngồi trên đùi anh.

"Ối." Kiều Tâm Uyển la nhỏ, phía sau lưng đụng phải ngực anh. Cảm xúc rắn chắc mà nóng bỏng ấy khiến sắc mặt cô xấu hổ một hồi, nhìn khuôn mặt anh gầm nhẹ một hơi: "Cố Học Võ, anh cố tình?"

"Đâu có." Cố Học Võ bưng ly cà phê, nhàn nhã uống một ngụm, cảm nhận hương thơm ngào ngạt của cà phê đi vào trong miệng, vẻ mặt thả lỏng không ít.

"Chỉ là không muốn phạm tội mà thôi."

Trên tay anh còn cầm ly cà phê. Kiều Tâm Uyển cũng không dám lộn xộn, sợ lộn xộn một cái sẽ làm cà phê trên tay anh đổ lên người mình, cô hôm nay mặc quần trắng đấy. (Hạ đỏ: anh chị này đúng là kẻ tám lạng, người đủ cân, nể anh ghê, anh Võ)

"Anh uống xong chưa?" Đồ thần kinh, đồ điên, chắc chắn là anh cố tình, muốn nhìn thấy cô lúng túng, sau đó sẽ chịu khuất phục, bằng lòng không đưa con gái đi Đan Mạch. Mơ đi. Cô dứt khoát không thể dễ dàng bị chiêu này của anh đánh ngã.

"Gấp cái gì?" Cố Học Võ hôm nay có thời gian, cứ từ từ chơi đùa với cô: "Cô không phải muốn đi sao? Cô có thể đi trước."

"Anh buông ra." Anh không buông tay, cô đi như thế nào chứ.

"Được ." Cố Học Võ gật đầu. Buông tay, cơ thể lui ra phía sau một chút. Kiều Tâm Uyển nhân lúc nào muốn đứng dậy. Vội vàng muốn thoát khỏi tên khốn nạn này.

Cũng không ngờ động tác của cô quá nhanh mà Cố Học Võ vẫn bưng cà phê trên tay. Động tác cô nhanh như thế không ngờ đụng phải ly cà phê trên tay anh. Cà phê bên trong bắn tung tóe ra, đổ một lượng lớn vào Kiều Tâm Uyển, từ eo đến chân đều bị ướt.

Thấy cái quần dính những vết nước bẩn màu nâu, Kiều Tâm Uyển nghiến răng: "Cố Học Võ, anh cố tình?"

"Ôi? Ngại quá." Cố Học Võ xua tay, đặt ly cà phê xuống, rút khăn giấy trên bàn lau lau chân Kiều Tâm Uyển.

"Tôi cầm ly không vững."

"Anh cố tình." Không có khả năng anh bưng không vững, anh rõ ràng cố ý. Kiều Tâm Uyển tức giận khủng khiếp. Gạt tay anh ra, tự mình rút khăn lau, nhưng phát hiện vết bẩn ấy càng lau càng đậm. Ném khăn tay lên bàn trà, cô trừng mắt với Cố Học Võ.

"Đủ rồi. Anh tránh ra, tôi phải về nhà."

"Tôi chở cô về." Cố Học Võ đứng dậy, nhìn quần cô: "Làm quần cô bị dơ, như vậy đi, tôi mua cho cô cái mới xem như xin lỗi?"

"Không cần." Kiều Tâm Uyển tức giận trừng mắt: "Tự tôi về."

"Cô khẳng định là cô muốn đi ra đường thế này? Còn như vậy về nhà?" Anh không hiểu Kiều Tâm Uyển nhiều, song anh biết rõ một điều: Kiều Tâm Uyển rất để ý đến hình tượng của bản thân. Trước kia luôn luôn như vậy. Mà anh hết sức khẳng định cô không có khả năng cứ như vậy đi ra ngoài.

"Tôi, tự tôi sẽ đi mua." Trên lầu có bán trang phục nữ, cô sẽ tự mua quần áo, không cần Cố Học Võ quan tâm. Mang theo cái túi to trên tay che trước quần, Kiều Tâm Uyển đi lên lầu.

Cố Học Võ gọi phục vụ tới tính tiền, nhìn bóng lưng Kiều Tâm Uyển đang vô cùng tức giận. Nhịp chân rất mạng như muốn dẫm nát mặt đất, cô bây giờ nhất định là đang xem mặt đất kia là anh mà giẫm lên. Khóe môi cong lên, anh phát hiện bản thân lại vì đùa giỡn cô mà thấy khoái trá. Nhìn kiểu cô thở hổn hển dường như cảm giác cũng không tệ lắm.

Cũng không để ý cô đã đi trước, anh trực tiếp đi theo phía sau Kiều Tâm Uyển lên lầu. Cô đi vào một cửa hàng thời trang nữ chọn hai cái quần màu trắng. Đưa túi đồ đã mua lúc trước cho cô bán hàng, sau đó cô đi thay quần. Lúc trở ra, cô phát hiện Cố Học Võ đã theo tới, cô cũng không nhìn anh, ngắm nhìn mấy cái kính mắt, quyết định mua ình một cái. Khi trả tiền lại được nhân viên cửa hàng thông báo Cố Học Võ đã trả rồi.

"Tôi không cần anh trả tiền." Một cái quần mà muốn mua chuộc cô sao? Anh cũng nghĩ đơn giản quá nhỉ?

"Là tôi làm dơ, tôi chỉ muốn bồi thường, không có ý gì khác. Cô đừng đa nghi." Giọng nói Cố Học Võ thản nhiên, thần sắc ôn hòa cứ như cái người vừa rồi hôn cô không phải anh vậy.

Kiều Tâm Uyển chớp mắt. Cũng đúng, nếu anh không kéo cô không chịu thả thì sao cô lại bị bẩn quần chứ?

Cầm đồ cô bán hàng đưa ình, cô xoay người rời khỏi. Cố Học Võ vẫn đi theo cô. Ra cổng công ty bách hóa. Sau khi đi vài bước, Kiều Tâm Uyển chịu không nổi xoay người: "Anh cũng không có chuyện gì làm sao ?"

Hình như hôm nay không phải cuối tuần? Chẳng lẽ anh không có chuyện để làm sao?

"Có." Cố Học Võ gật đầu, chỉ chỉ xe mình cách đó không xa: "Chở cô về nhà."

"Tôi không muốn anh chở."

"Bây giờ đang giờ tan tầm." Cố Học Võ nhìn trời sắp về chiều: "Lúc này mà gọi xe cũng không dễ. Cô chắc là cô không vội chứ?"

52. Chương 52: Đưa Tôi Đi Đâu

Cô có vội không à? Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu lên, cực kỳ phản đối sự khiêu khích của anh: "Tôi chắc chắn. Cố Học Võ dẹp những trò hề này của anh đi, tôi sẽ không mắc mưu đâu."

Đùa giỡn, trêu chọc cô, nhìn cô xấu hổ không chịu nổi thậm chí tức giận đến giậm chân, chẳng qua cũng chỉ vì muốn ép cô giao quyền nuôi con cho anh. Đáng tiếc, kế hoạch của anh nhất định sẽ thất bại

Anh đúng là muốn chở cô về nhà, nhưng không hiểu sao nghe cô nói vậy anh liền thay đổi? Con ngươi đen của Cố Học Võ lần thứ hai hiện lên một tia khó chịu, nhìn Kiều Tâm Uyển cất bước bỏ đi, anh không chút nghĩ ngợi tóm lấy tay cô.

"Tôi chở cô về."

"Không cần." Kiều Tâm Uyển muốn rút tay khỏi tay anh, nhưng sức lực của anh lớn hơn cô rất nhiều, cô căn bản không có cách nào thực hiện được đành để anh kéo tới trước chiếc xe màu đen của anh, mở cửa xe, nhét cô lên xe.

Anh đóng cửa xe lại rồi sau đó lên xe. Nhìn Kiều Tâm Uyển tức giận trừng mình mà anh bỗng thấy đây hình như là mỗi khi cô gặp anh vẻ mặt này sẽ thường xuất hiện nhiều nhất.

"Tôi muốn thăm con gái, tiện đường thôi."

"Đê tiện." Kiều Tâm Uyển vừa phát hiện mức độ trơ tráo, vô lại của Cố Học Võ cũng không phải là ít: "Tôi nói cho anh biết, việc con gái đi Đan Mạch đã quyết định rồi. Anh đừng có dùng thủ đoạn mà cướp con bé nữa."

Cố Học Võ chẳng hề đáp lại sự khiêu khích của cô, khởi động xe, bình tĩnh lái đi. Trời chiều bắt đầu buông xuống, ánh tà dương nhuộm đỏ cả bầu trời. Màu đỏ ấy không trong veo cũng không rung động lòng người.

Bầu trời nơi này lúc nào cũng u ám, cứ như là bị phủ một lớp vải thưa lên vậy. Lúc này người xe qua lại như mắc cửi, thành phố vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Kiều Tâm Uyển nhìn về phía trước. Đây không phải lần đầu tiên cô ngồi xe Cố Học Võ. Thân là vợ Cố Học Võ, thường xuyên phải cùng anh đến một số chỗ. Bất luận đi đâu, Cố Học Võ cũng đều đeo cái bộ mặt lạnh lùng, khi đó, mặc kệ cô nói gì, anh cũng không trả lời. Anh keo kiệt với cô, đến cả một nụ cười cũng không chịu cho cô. Bởi vì anh chẳng bao giờ cười nên cô thường xuyên nghi ngờ có phải Cố Học Võ bị mắc căn bệnh, gọi là không biết cười hay không. Vậy mà gần đây, cô dường như cuối cùng cũng có thể thấy anh cười.

Khóe môi hơi giơ lên, có gì đó cười mà tựa như không cười. Cô quay sang nhìn Cố Học Võ, anh đang chuyên tâm lái xe, đường nét sườn mặt anh cương nghị hết sức anh tuấn đẹp trai.

Mất tự nhiên xoay mặt đi, tự bảo mình không được để gã đàn ông này ảnh hưởng nữa. Kiều Tâm Uyển, mày có khí phách chút đi, ngàn vạn lần không được vì một chút chiêu trò nhỏ của anh thì giao con gái ra. Nhất định không được.

Có điều nhìn phong cảnh hai bên đường đang vụt qua, cô kinh ngạc phát hiện, đây không phải đường về Kiều gia. Cô khiếp sợ quay sang.

"Anh đưa tôi đi đâu? Đây căn bản không phải là đường về Kiều gia."

"Đừng khẩn trương như thế." Thần sắc Cố Học Võ vẫn không thay đổi, nhìn gương mặt căng thẳng của Kiều Tâm Uyển: "Tôi chỉ muốn tìm một nơi có thể giúp cô tỉnh táo lại, nói chuyện đàng hoàng với cô."

"Bình tĩnh?" Kiều Tâm Uyển trừng mắt với anh, hừ lạnh một tiếng: "Tôi rất bình tĩnh. Cố Học Võ, anh thả tôi xuống xe."

"Cô muốn dẫn con gái đi Đan Mạch, cô cho rằng tôi cho phép?"

"Anh cho phép hay không là chuyện của anh. Tôi muốn hay không là chuyện của tôi. Tôi nói cho anh biết, tôi muốn đưa con đi là tôi sẽ đưa đi, tôi quyết định rồi."

Cố Học Võ đáp trả bằng cách dùng sức nhấn ga hết tốc lực. Kiều Tâm Uyển tức giận kinh khủng, vươn tay định kéo cửa xe nhưng kéo không ra. Cô quay sang trừng mắt với Cố Học Võ, không biết anh muốn đưa cô đi đâu.

"Khốn nạn, anh thả tôi xuống, anh có nghe hay không?"

Lời kêu gào của cô, Cố Học Võ không quan tâm chỉ chuyên chú lái xe. Lúc xe dừng lại trước cổng công viên Hương Sơn, cô liền ngẩn ra, Cố Học Võ đưa cô tới đây làm gì?

Kiều Tâm Uyển hơi bất ngờ, không rõ anh rốt cuộc muốn làm gì. Cô xuống xe, không muốn vào cửa, lại bị anh kéo tay lại. Cố Học Võ nhìn khuôn mặt khiếp sợ của Kiều Tâm Uyển, kéo chặt tay cô, dẫn cô vào bên trong.

Kiều Tâm Uyển né ra, không muốn để anh chạm vào. Nhưng cô phát hiện cô lại nhìn sai Cố Học Võ. Anh cường thế vươn tay, kéo cô vào khu rừng lá đỏ bên trong Hương Sơn.

Trời chiều còn chưa tắt nắng, cả ngọn núi bị lá đỏ nhuộm thành một màu đỏ rực. Điểm xuyết trên nền thảm đỏ là đủ sắc lá cây vô cùng tươi đẹp từ vàng đến đỏ rồi cả lá xanh… Sắc màu rực rỡ như vậy chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta vui tươi thanh thản, cảm giác rất thoải mái.

Kiều Tâm Uyển lúc này cũng quên mất phản kháng, mặc cho Cố Học Võ kéo tay mình, chỉ ngẩn ra nhìn cảnh đẹp trước mắt. Nói thật, trước đây cô đã tới công viên Hương Sơn, cũng biết nơi này rất đẹp. Nhưng từ hơn bốn năm trước, sau khi ở chỗ này chứng kiến Cố Học Võ hôn Chu Oánh, cô chẳng còn tâm trạng nào mà trở lại đây. Lúc này theo Cố Học Võ tới đây khiến cô có cảm giác cảnh còn người mất.

Bốn năm trước, cô vừa mới tốt nghiệp đại học, toàn tâm toàn ý mong đợi lấy Cố Học Võ,làm cô dâu của anh. Không nghĩ khi quay về lại nhận được tin Cố Học Võ yêu người phụ nữ khác. Nếu ngay từ đầu cô biết cuộc tình này là vô vọng, vậy cô còn có thể không kiên trì không quay đầu nhìn lại để đến mức bản thân

không còn chút đường lui như thế này không? Nhất định sẽ không. Muốn ình một đáp án như vậy nhưng cô hiểu thật ra cô vẫn sẽ như vậy.

Bởi vì trong lòng cô biết rất rõ, tính của cô làm gì nếu không đụng phải chân tường thì sẽ không bao giờ quay đầu lại, quantrọng hơn là cô luôn luôn cảm thấy cuộc đời cô chính là phải ở bên Cố Học Võ. Trước kia cô ở trước mặt anh, yêu đến mất tự tôn, quên thân mình. Còn hiện tại. . . . . .

Cảnh sắc trước mặt quá đẹp, Cố Học Võ cũng đã rất lâu không tới đây. Mấy năm nay, anh bận rộn, vô cùng bận rộn. Bình thường ít ở Bắc Kinh. Người đi theo con đường chính trị mỗi bước đi đều phải rất cẩn thận, không thể làm sai để cho người ta đàm tiếu. Nhất là người xuất thân thế ra giống như anh. Nếu không làm tốt nhất thì càng dễ khiến người ta chú ý.

Hương Sơn, anh có đến một lần, là vào bốn năm trước, anh đã dẫn Chu Oánh tới đây. Bốn năm trước, mỗi lần nghĩ đến Chu Oánh, anh sẽ nghĩ có phải anh đối với Chu Oánh còn chưa tốt cho nên cô mới có thể lựa chọn bỏ đi?

Anh đưa cô đến Bắc Kinh chơi, nhưng chưa đến vài ngày, cô đã về, nói là cô không thể bỏ các em học sinh trong trường được. Thậm chí đến Trường Thành mà Chu Oánh cũng chưa đến, Cố Học Võ khi đó cũng không để ý, anh chỉ nghĩ nếu sau này hai người sống chung thì thiếu gì cơ hội. Mà hiện tại ngay cả cô ở đâu anh cũng không biết. Cũng không biết cô thế nào, sống có tốt hay không?

Còn anh đã kết hôn, ly hôn thậm chí bây giờ còn có cả con. Anh thật sự không xác định, nếu Chu Oánh quay về thì có thể chấp nhận anh, ở bên anh hay không? Hay là. . . . . .

Hai người, đều đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình.

Kiều Tâm Uyển giẫm phải một hòn đá nhỏ dưới chân khiến cô sực tỉnh, nhìn Cố Học Võ đang kéo tay mình, đi thẳng về phía trước, cô đột nhiên dùng sức rút tay về, oán hận trừng mắt liếc nhìn anh.

"Cố Học Võ, anh rốt cuộc đem tôi tới nơi này làm gì?"

Cô không mất trí nhớ, cô cũng không quên, ở chỗ này bốn năm trước Cố Học Võ đã hôn Chu Oánh. Cô lui ra phía sau một bước, bây giờ đang là mùa du lịch, ở đây còn có những du khách khác, Kiều Tâm Uyển phát hiện gần đó có vài người liếc nhìn cô. Cô hắng giọng, vẻ mặt hơi mất tự nhiên

"Cố Học Võ, đưa tôi về nhà." Cô không muốn đứng ở đây, một phút cũng không.

Cố Học Võ nhìn sự ngoan cố trong mắt cô, lại thấy cách đó không xa có một cái ghế đá, anh đưa mắt ra hiệu bảo cô ngồi xuống ghế.

Kiều Tâm Uyển không nhúc nhích, xoay người muốn bỏ đi. Cố Học Võ lại mở miệng.

"Kiều Tâm Uyển, cô sợ tôi?"

"Buồn cười." Kiều Tâm Uyển như là nghe được chuyện hài nào đó, cô xoay người nghênh mặt đối diện với khuôn mặt Cố Học Võ: "Tôi sợ anh? Anh đừng đùa nữa được không?"

"Không sợ thì tốt." Cố Học Võ ngồi xuống ghế dài, nhìn ánh tà dương le lói đằng xa, nhanh thôi tất cả sẽ biến mất như chưa từng có. Cách đó không xa có mấy du khách đang chụp hình, nhìn nắng chiều buông xuống thì đều lũ lượt ra về.

Kiều Tâm Uyển vẫn đứng bất động lúc này cũng động đậy. Cô bước hai bước về phía trước, ngồi xuống ghế, ánh mắt cũng dừng ở hướng mặt trời chiều, ngắm nhìn những tia nắng cuối cùng đang dần dần vụt tắt.

"Cố Học Võ." Anh gần đây thật sự rất không bình thường, rất quái lạ, bất kể anh muốn giở trò gì, Kiều Tâm Uyển cô cũng không theo hầu: "Anh còn trẻ thế này, về sau nhất định sẽ kết hôn, cũng sẽ có con. Anh hà tất phải cướp con của tôi?"

"Cô cũng còn trẻ mà, sau này cũng sẽ kết hôn, cũng sẽ có con, cần gì phải cố chấp như vậy?" Cố Học Võ dùng lời cô đáp trả lại cô, kỳ thật vấn đề bây giờ đã không phải là muốn cướp con, mà là anh đang muốn đối phó với cô.

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, cô cong khóe môi: "Tôi sau này nhất định sẽ không kết hôn nữa. Cũng sẽ không có đứa con khác. Cho nên tôi nhất định phải cố chấp."

Cố Học Võ nhướng mày, nghiêng mặt qua nhìn Kiều Tâm Uyển. Nhìn từ góc độ này, ánh tà dương sau lưng nhuôm lên người cô một lớp ánh vàng, tôn lên sự kiên định hết sức thu hút ánh nhìn trên mặt cô.

Cô xinh đẹp, anh luôn luôn biết điều này. Có điều bây giờ ngoại trừ xinh đẹp, còn có thêm một số thứ khác. Chẳng hạn như, khi cô chăm sóc Bối Nhi, trong mắt còn có sự dịu dàng của một người mẹ. Ví dụ như khi cô kiên quyết và quật cường bảo vệ con. Những chuyện này khiến cô càng xinh đẹp, khiến cô nhìn càng hấp dẫn.

"Không kết hôn?" Cố Học Võ nhướng mày, anh không tin điều này, song: "Tôi thật không biết cô lại yêu tôi như vậy? Yêu đến mức vì tôi mà không kết hôn."

"Cố Học Võ . . . . . ." Cô thật không biết Cố Học Võ có thể không biết xấu hổ như vậy: "Anh mà cũng không biết xấu hổ nói thế sao?"

"Tôi chỉ nói sự thật." Cố Học Võ nhìn một màu đỏ cách đó không xa: "Cô còn nhớ không? Ở chỗ này, cô đã vô cùng tức giận kéo tôi lại, nói tôi là của cô. Chắc là cô chưa quên nhỉ?"

"Anh…" Kiều Tâm Uyển đứng lên, cơn tức giận bắt đầu dồn lại trong lòng: "Cố Học Võ, anh, anh nhớ rõ như thế để làm gì? Đó là do tôi trước kia còn trẻ ngu ngốc. Căn bản không phân biệt rõ ràng mối quan hệ giữa yêu và say nắng. Kỳ thật nói toạc ra anh có cái gì tốt? Ích kỷ lạnh lùng lại tàn nhẫn. Suốt ngày bày mặt lạnh làm như người ta mắc nợ anh không bằng. Loại đàn ông như anh, ai muốn yêu?"

Cố Học Võ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, con mắt thâm thúy hơi nheo lại, đột ngột đứng lên, anh vừa đứng dậy, vóc dáng cao lớn liền khiến Kiều Tâm Uyển có cảm giác áp lực. Cơ thể theo phản xạ lui về sau, một bàn tay to lại đột nhiên đặt trên lưng cô, ôm thắt lưng cô không chịu buông.

"Đúng vậy, còn trẻ ngu ngốc, mãi cho đến năm hai mươi mấy tuổi, năm ngoái còn trước mặt tôi rống lên, cô nói cho dù cô chết cũng phải chiếm giữ vị trí cô Cố không buông, câu nói kia, hình như là cô nói đúng không?"

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển thực sự tức giận, cô giơ tay lên vung vào mặt anh: "Đồ mặt dày."

Cô muốn tát tai Cố Học Võ nhưng Cố Học Võ không cho cô cơ hội. Anh nắm tay cô, dùng sức quặt cô ra sau, nghiêng người nhìn sự xấu hổ, giận dữ và bối rối, đủ loại cảm xúc trong mắt cô.

"Kiều Tâm Uyển, tính tình của cô thật sự cần phải sửa đổi đấy."

"Tôi cứ như vậy." Cô đây không cần sửa, Kiều Tâm Uyển hơi giãy dụa, muốn tránh khỏi lồng ngực anh: "Cố Học Võ, anh không phải rất ghét tôi sao? Anh không phải ghét bỏ tôi sao? Vậy bây giờ anh đang làm cái gì?"

Cố Học Võ im lặng, nhìn khuôn mặt trắng ngần trước mắt: "Trước kia cô đúng là khiến người ta rất ghét."

Ích kỷ, tùy hứng, kiêu ngạo ương ngạnh, làm theo ý mình. Tùy tiện lấy một cái trong số đó ra cũng đủ làm cho người ta ghét, mà không riêng gì ghét, anh thậm chí còn căm ghét cô, liếc nhìn cô một cái cũng không thèm. Cái này không phải do mặt cô mà là cảm xúc nó như vậy.

Vẫn biết là như vậy nhưng nghe lại lần nữa cô vẫn thấy khổ sở, Kiều Tâm Uyển trừng mắt với Cố Học Võ, ngẩng đầu lên, không chịu thua chút nào: "Đúng vậy, nếu như tôi khiến anh ghét vậy anh đang làm cái gì vậy? Ôm một người anh ghét, người phụ nữ anh căm ghét sao?"

Cố Học Võ im lặng một lúc, nhìn sự tức giận trên mặt cô, anh nhếch môi: "Cô hiện tại hình như không đáng ghét như thế."

Không đáng ghét như thế? Vậy vẫn còn ghét?

"Sau đó thì sao, bởi vì tôi có con với anh. Chúng ta có một đứa con gái cho nên anh ban đầu rất ghét tôi, hiện tại lại không ghét nữa phải không?"

Là thế sao? Cố Học Võ hẳn là phải gật đầu, nhưng anh lại thấy hình như cũng không phải. Cảm xúc này, có vẻ anh cũng không rõ lắm, cho nên không thể đưa ra đáp án mà Kiều Tâm Uyển muốn. Thấy Cố Học Võ không nói lời nào, cô giơ chân lên, dùng sức giẫm xuống chân anh: "Cố Học Võ, anh đi chết đi."

Cố Học Võ bị đau nên sức lực trên tay cũng giảm đi vài phần. Kiều Tâm Uyển thừa cơ hội gắng sức đẩy anh ra, xoay người bỏ đi. Chẳng ngờ động tác quá mau, quá lớn khiến dưới chân không giữ được thăng bằng. Chân phải vướng vào chân trái, người cô mất thăng bằng ngã về trước.

"Á. . . . . ." Lúc sắp ngã xấp xuống thì Cố Học Võ nhanh tay lẹ mắt bắt được cánh tay vung vẩy của cô, lại dùng lực kéo lại, cô lại một lần nữa quay về trong lòng anh.

Thở hổn hển, Kiều Tâm Uyển vẫn chưa hết hoảng hồn. Rõ ràng Cố Học Võ đã giúp cô, cô nên cảm ơn, song với anh, cô lại cảm ơn không nỗi, cố sức vỗ tay anh, cô đứng lên. Cuối cùng tuyên bố một lời.

"Cố Học Võ, nếu anh ghét tôi thì cách xa tôi một chút. Tôi nói cho anh biết. Tôi nhất chính là người điêu ngoa, tùy hứng, ích kỷ, kiêu ngạo, toàn bộ không có chút ưu điểm, anh cút xa càng sớm càng tốt, bằng không tôi chắc chắn sẽ làm nhiều chuyện khiến cho anh càng ghét hơn."

Giọng nói của cô hơi gấp gáp, nói một mạch những lời này khiến cô hơi hổn hển. Cô trừng mắt với Cố Học Võ, trong đầu thôi thúc muốn ngũ mã phanh thây anh ra. Oán hận xoay người, cô cấp tốc đi xuống dưới chân núi. Bước chân rất vội vàng, giống như là phía sau có quỷ đuổi theo. Cô đi quá mau nên không nhìn thấy cô bị một hòn đá vướng vào. Lúc này đây, đã không có Cố Học Võ giúp đỡ nên số mệnh cô cũng không tốt như vậy. Cô ngã thật mạnh về phía trước. Cô cẩn thận chống xuống đất, dưới chân lại truyền đến một cơn đau, cô kêu "Úi" một tiếng.

"Đau."

Muốn đứng dậy nhưng phát hiện chỗ mắt cá chân đau khủng khiếp. Không đợi cô đứng dậy, cơ thể đã bị người khác bế thốc lên. Cô kinh hô một tiếng, nhìn Cố Học Võ không biết đã tới từ lúc nào, bế cô đặt xuống ghế.

"Cô không sao chứ?"

"Tránh ra. Anh đừng giả vờ tốt bụng." Anh quan tâm, anh tiếp cận, đều là vì con gái. Kiều Tâm Uyển quá rõ sức ảnh hưởng của anh với cô, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ cô lại muốn trở lại như ngày trước, không có tôn nghiêm, không có bản thân, Kiều Tâm Uyển chỉ vì anh mà sống. Mà cuộc sống như vậy cô dứt khoát không cần.

Cố Học Võ từ chối cho ý kiến với hành động giống con nhím của cô. Anh ngồi xổm xuống nâng chân cô lên, phát hiện chỗ mắt cá chân phải cô hơi sưng đỏ: "Cô bị trẹo chân rồi."

"Còn không phải là do anh hại." Tự nhiên đem cô tới đây, nếu không phải do anh, cô có thể bị thương sao?

"Kiều Tâm Uyển." Tính cách này của cô thực sự không hay ho chút nào. Đã bị thương rồi mà vẫn muốn đối nghịch với anh?

Đưa tay chạm vào mắt cá chân của cô, Kiều Tâm Uyển liền hô đau: "Anh làm gì thế? Đau quá."

"Sưng rồi, tôi đưa cô đến khám bác sĩ."

Cố Học Võ nói xong liền xoay người sang chỗ khác ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Lên đi."

Anh có ý gì? Anh muốn cõng cô?

"Không cần." Kiều Tâm Uyển đứng một chân, nhảy hai bước về phía trước: "Tôi tự làm được."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ thật đúng là không biết Kiều Tâm Uyển có thể tùy hứng ngoan cố thành như vậy: "Cô chắc chắn không cần tôi cõng, vậy thực xin lỗi."

Cánh tay dài duỗi ra bế người cô vào trong lòng. Kiều Tâm Uyển suýt kêu lên, nhìn thấy khuôn mặt phóng đại trước mắt mình, cô đánh đấm lưng anh.

"Cố Học Võ, anh thả tôi ra. Anh có nghe hay không?"

“Chân cô bị thương làm sao mà đi được?”

“Tôi bị thương là do anh.”

“Tôi không bảo cô đi nhanh như vậy.” Chính mình không cẩn thận còn trách người khác?

“Anh còn nói?” Kiều Tâm Uyển tức giận, người này tuyệt đối không chịu nhượng bộ, thật khiến người ta thấy ghét: “Nếu không phải anh dẫn tôi tới chỗ quái quỷ này thì tôi có thể bị thương sao?”

“Chú ý ngôn từ.” Công viên Hương Sơn mà gọi là chỗ quái quỷ? Cô cũng không sợ bị người khác vây đánh sao.

“Chú ý em gái nhà anh ấy.”[1] Kiều Tâm Uyển tức giận đến ngay cả lời nói cũng mang theo tiếng mắng chửi người. Cố Học Võ nhướng mày, ôm chặt Kiều Tâm Uyển hơn, thật đúng là lần đầu tiên nghe Kiều Tâm Uyển chửi người ta như thế: “Em gái tôi ở nhà, tôi sẽ chú ý, cảm ơn đã quan tâm.”

Phụt. Kiều Tâm Uyển muốn hộc máu.

“Anh, anh là đồ mặt dày.”

“Cô còn mắng nữa thì tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là mặt dày.” Cố Học Võ nghiêng người dựa sát vào, miệng thì thầm ở cần cổ cô, mang theo hơi thở đàn ông đặc biệt của anh.

Kiều Tâm Uyển xấu hổ. Nghĩ tới mấy nụ hôn trước, còn cả cảnh tượng buổi chiều ngày hôm nay anh dùng miệng bón sữa cho cô. Được rồi, luận về việc mặt dày, cô quả thật không phải đối thủ của Cố Học Võ. Oán hận trừng mắt với Cố Học Võ, cô thật sự không biết, da mặt Cố Học Võ lại dày như vậy. Quả thực đúng là dày tới cực điểm.

Du khách còn chưa đi chứng kiến Cố Học Võ cao lớn đẹp trai bế Kiều Tâm Uyển còn tưởng rằng ngôi sao tới đây quay phim, ánh mắt chăm chú của những người đó khiến Kiều Tâm Uyển ngượng ngùng, giấu mặt vào trong ngực Cố Học Võ. Sự chủ động rúc vào lòng của cô khiến Cố Học Võ nhướng mày, khoảng cách này quá gần, anh có khả năng nghe rõ một mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể cô.

Đó là mùi hương xen lẫn mùi nước hoa và mùi sữa. Chỉ ở trên cơ thể bà mẹ đang nuôi con bú mới có. Trong đầu anh lại hiện lên sự quấn quýt lần trước, nụ hôn kia, còn cả lần dây dưa. . . . . Con ngươi anh tối sầm vài phần, cấp tốc bế cô rời khỏi công viên, đặt Kiều Tâm Uyển lên xe .

“Đi thôi, chở cô khám bác sĩ.”

“Anh đưa tôi về Kiều gia.” Kiều Tâm Uyển không cần anh nhiều chuyện: “Tự tôi sẽ đi khám bác sĩ.”

“Cô không phải nói là do tôi hại sao?” Cố Học Võ nhướng mày, nhìn sự căm phẫn trên mặt cô. Anh lên xe, khởi động xe rồi lái đi.

Kiều Tâm Uyển lại tức giận, tức cái gì chính cô cũng không biết. Xe nhanh chóng rời khỏi công viên Hương Sơn. Kiều Tâm Uyển nhìn phong cảnh vuột qua hai bên lại quay sang liếc nhìn Cố Học Võ, lúc này anh đang chuyên tâm lái xe, không phát hiện cái nhìn chăm chú của cô.

Cô quay mặt đi, trong lòng có rất nhiều điều chua sót, và bất đắc dĩ. Cô chưa bao giờ biết, Cố Học Võ có một mặt như thế, anh cũng sẽ chơi xấu, sẽ uy hiếp người khác. Thậm chí là bế cô. Cô không biết anh nghĩ gì, không biết trong đầu anh rốt cuộc nghĩ như thế nào. Là nhất thời cao hứng, hay là, hôm nay anh dùng đủ loại thủ đoạn đều là vì con gái.

Mặc kệ thế nào, cô vẫn rất chắc chắn Cố Học Võ không có khả năng yêu cô. Thậm chí hơi thinh thích cũng không có. Bởi vì điều ấy rất rõ ràng, cho nên cô không muốn thấy anh xuất hiện trước mặt cô, không hề muốn. Mỗi lần anh xuất hiện đều chỉ nhắc nhở cô, cô đã từng dằn độn tức cười đến bao nhiêu, cô đã từng kiên trì đến vô vọng bao nhiêu.

Nếu Cố Học Võ còn tiếp cận cô như vậy thì cô không dám cam đoan tình cảm mà cô luôn kiềm chế có thể tái sinh hay không. Có thể bị anh tùy tiện trêu đùa, dụ dỗ thì lại đáp ứng tất cả yêu cầu của anh hay không. Cái cảm giác bất lực này khiến cô quay sang nhìn Cố Học Võ. Thần sắc có một chút khó hiểu.

“Cố Học Võ. Tóm lại anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha tôi?”

Cố Học Võ quay đầu nhìn Kiều Tâm Uyển. Sắc trời bắt đầu tối dần, ánh sắng hắt lên gương mặt cô nhìn có vẻ không rõ ràng. Nhưng lời của cô, anhlại nghe rất rõ.

"Cố Học Võ, anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha tôi,lòng buông tha con gái?"

Cô lai nói thêm một câu. Giọng nói bất lực, đầy bất đắc dĩ. Cô nghĩ như vậy sẽ thoát khỏi anh?

Anh bất thình lình dừng xe ở ven đường, nơi này là vùng ngoại ô, dòng xe du lịch, xe gia đình chạy qua bên cạnh đều không ảnh hưởng đến hai người ngồi trong xe, Kiều Tâm Uyển nhìn thẳng vào mắt Cố Học Võ, vẻ mặt có một chút mệt mỏi.

"Tôi thừa nhận tôi chơi không lại anh. Cố Học Võ, cho dù trước kia, bây giờ hoặc tương lai, tôi thừa nhận tôi cũng không phải là đối thủ của anh. Tôi đối với anh bình tĩnh như vậy, có thể làm như đang nói chuyện mua đồ ăn để nói về tương lai của con gái là hy vọng anh buông tay. Đừng trở lại tìm tôi, đừng trở lại dây dưa với tôi. Coi như anh chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của Bối Nhi. Chúng ta đều có cuộc sống riêng, thế này không phải rất tốt sao?"

Rất tốt? Để Bối Nhi từ bé đã không có cha, không có ông bà nội, không có ông bà ngoại, một mình sống ở nước ngoài là rất tốt sao? Cố Học Võ phản đối nhưng lúc này lại không muốn phản bác cô. Bởi vì nét mặt tuyệt vọng, bất đắc dĩ và mệt mỏi của Kiều Tâm Uyển khiến anh có cảm giác hình như đã từng quen. Dường như trong một khoảnh khắc nào đó anh cũng đã từng nhìn thấy Kiều Tâm Uyển tuyệt vọng như vậy.

[1] Cái này là một câu chửi tục, em gái tương đương với L của Việt Nam mình í

53. Chương 53: Không Chút Che Đậy

Là ở đâu nhỉ?

Trước kia không để ý đến Kiều Tâm Uyển nên anh chưa từng nghĩ đến cảm nhận của cô đương nhiên cũng sẽ không nhớ cô ngày trước có dáng vẻ thế nào. Tất cả ấn tượng cũng chỉ là một hình ảnh mơ hồ mà thôi. Ký ức đan xen, hơi hỗn loạn khiến anh nhất thời nghĩ không ra rốt cuộc là đã thấy dáng vẻ này của Kiều Tâm Uyển ở đâu, nhưng anh có cảm giác đây không phải là lần đầu tiên.

Chẳng qua lúc này, chứng kiến sự thương cảm, bất đắc dĩ và có lẽ còn có rất nhiều u sầu trên mặt Kiều Tâm Uyển, anh đột nhiên hơi không muốn nhìn thấy cô như vậy. Thà rằng cô cứ như ban nãy, một Kiều Tâm Uyển tức giận bừng bừng, mắng chửi anh dường như còn đáng yêu hơn một chút.

Từ đáng yêu này tuyệt đối không thích hợp với Kiều Tâm Uyển nhưng cái kiểu cô vừa rồi tranh cãi với anh lại thực sự khiến anh cảm thấy cô dường như cũng rất dễ thương. Rất nhiều tình cảnh từ sau khi cô sinh con gái lướt qua đầu anh. Một ý nghĩ bỗng nhiên nảy sinh trong lòng, anh kìm lòng không được mà cúi người, ôm lấy cổ cô, hôn lên môi cô. . . . . .

Nụ hôn này rất nhẹ, rất dịu dàng, không chen lẫn dục vọng, chỉ là trong khoảnh khắc, anh muốn an ủi cô, không muốn để cô tuyệt vọng như thế. Có điều hôn được một lúc thì tính chất an ủi ban đầu cũng dần thay đổi. Người đàn ông bình thường nào lại có thể tay ôm cô gái xinh đẹp vào lòng mà tâm vẫn không loạn, nếu làm được như thế thì không phải Liễu Hạ Huệ cũng là bị bất lực. Mà Cố Học Võ lại không thuộc hai loại này. Cho nên…

Washington, Mỹ.

"Thiếu gia." Giọng A Long vang lên ngoài cửa, nghe có vẻ vội vàng. Hiên Viên Diêu lúc này đang tựa vào giường, hưởng thụ một mỹ nhân ở phía sau phục vụ massage. Nghe tiếng động, anh ta phất phất tay bảo người phụ nữ kia dừng lại.

"Vào đi."

A Long vào cửa, ánh mắt đảo qua mỹ nhân chỉ mặc bikini liền cúi đầu, đi tới bình tĩnh đứng bên cạnh Hiên Viên Diêu.

"Thiếu gia, Thang thiếu đã trở lại"

"Cái gì?" Hiên Viên Diêu ngồi dậy, vóc dáng cao lớn kiêu ngạo liền hiển hiện, mỹ nhân tóc vàng ánh mắt liền say đắm, ngồi xuống bên anh ta, bàn tay to ôm lấy cổ anh ta.

"Đúng vậy. Hơn nữa, Thang thiếu hơi kỳ quái. Em gọi anh ấy nhưng anh ấy phớt lờ, em hỏi anh ấy cũng không đáp, chỉ nói muốn tìm anh."

Hiên Viên Diêu sờ sờ cằm. Con mắt nheo lại, thần sắc có vài phần ngưng trọng. Nhặt quần áo lúc đầu ném xuống đất lên tùy ý mặc vào, anh ta đi theo A Long ra ngoài. Mỹ nhân tóc vàng ôm lấy cánh tay anh, vẻ mặt không đồng ý, cô ta dùng tiếng Anh nói: "Anh yêu, chúng ta còn chưa bắt đầu mà."

"Bảo bối, chờ tôi một chút, lát nữa tôi quay lại." Hiên Viên Diêu vỗ vỗ hai má người phụ nữ, lời nói có vài phần nhẹ nhàng khiêu gợi. Ra cửa, anh ta phát hiện Yuki đang đứng ở cửa, tay bưng khay, bên trên đặt hai ly trà. Anh ta phất phất tay: "Đưa vào đi."

"Vâng." Sắc mặt Yuki nhìn không được tốt cho lắm. Thiếu gia đi một chuyến, quay về liền suốt ngày đổi phụ nữ. Đủ loại vóc dáng, hình thức tất cả đều vô cùng xuất sắc.

Cô bỗng nhiên hiểu ra cô ở trong lòng thiếu gia hóa ra chẳng là gì cả. Chịu đựng cay đắng bưng khay vào cửa, Yuki nhìn dáng người nóng bỏng của người phụ nữ kia mà có chút tự ti.

Hiên Viên Diêu không có thời gian quan tâm đến cảm xúc của Yuki, anh ta nhanh chóng bước xuống lầu, lúc nhìn thấy Thang Á Nam đứng trong phòng khách, tuy rằng đã biết song vẫn hơi sửng sốt.

"Sao anh lại quay về?"

Thang Á Nam nhìn anh ta, thần sắc thả lỏng vài phần. Mấy ngày nay anh đã mỏi mệt đi khắp nơi. Đưa cái túi giấy trên tay đến tay Hiên Viên Diêu, thần sắc anh hơi khó hiểu: "Vì sao cho tôi những thứ này?" Của cải cả đời cũng dùng không hết, trên thực tế, anh cũng không cần.

"Sao anh có thể tìm tới đây?" Hiên Viên Diêu chưa trả lời anh câu hỏi, mà thấy hơi khó hiểu. Anh ta chắc chắn không để lại cho Thang Á Nam bất cứ phương thức nào có thể liên hệ với anh ta rồi mà?

"Vì sao anh cho tôi những thứ này?" Làm thế nào tìm được,Thang Á Nam cũng không biết, anh nhìn trong các giấy tờ chứng nhận tài sản có một đống là nhà cửa ở Mĩ.

Anh đã đến đó nhưng không gặp được Hiên Viên Diêu hoặc bất cứ ai. Song anh tìm ở thư phòng ba ngày, cuối cùng cũng tìm được mấy địa chỉ. Mấy cái trước anh đều tìm qua nhưng không gặp Hiên Viên Diêu, hôm nay là cái thứ năm. Nếu tìm không thấy anh sẽ tiếp tục tìm nữa.

Hiên Viên Diêu vân vê ấn đường, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ, nhìn vẻ mặt Thang Á Nam: "Trước đây anh làm việc cho tôi. Những thứ này là thù lao của anh, bây giờ tôi không cần anh, anh cầm những cái này rồi đi đi."

Thang Á Nam nhìn Hiên Viên Diêu, lại nhìn A Long phía sau. Anh vẫn chưa quên vẻ mặt như gặp quỷ của A Long khi anh đi vào lúc nãy.

"Làm việc gì?"

Anh đúng là không nhớ, lại không biết là công việc gì có thể có thù lao cao như thế?

"Anh hỏi nhiều như vậy làm gì?" Hiên Viên Diêu thấy phiền muốn chết: "Anh không ở thành phố C sống với vợ con đi, còn quay lại làm gì?"

Vợ con? Thang Á Nam nhướng mày: "Vợ con nào?"

"Tôi . . . . . ." Hiên Viên Diêu im bặt, trừng mắt nhìn Thang Á Nam, ở trong lòng tính toán thời gian: "Anh, anh tới Mỹ đã bao lâu rồi?"

"Một tuần."

"Vậy Trịnh Thất Muội đâu?"

"Không biết."

"Không biết?" Hiên Viên Diêu mở to hai mắt nhìn: "Sao anh có thể không biết? bây giờ cô ta thế nào? Anh, anh không phải đã đồng ý với tôi là làm vệ sĩ cho cô ta sao?"

"Cô ta có chồng rồi thì cần gì tôi phải bảo vệ." Thang Á Nam nghĩ tới Cố Học Võ trong lòng lại có cảm giác hết sức quái lạ. Lắc đầu, anh nhìn Hiên Viên Diêu.

"Tôi không thích ở bên đó, anh nói anh là anh em của tôi nên tôi tới tìm anh."

Hiên Viên Diêu bất lực ngồi trở lại sofa, thần sắc có chút rối rắm, cuối cùng vỗ vỗ trán. Thấy biểu cảm Thang Á Nam không chút thay đổi, con mắt hẹp dài liền hiện lên vài phần buồn bực. Thở sâu, anh ta bắt mình phải bình tĩnh, nhìn Thang Á Nam rồi lại nhìn A Long đang đứng phía sau một cái. Cuối cùng gật đầu.

"A Long. Thang thiếu cũng mệt rồi, cậu dẫn anh ta đi tới phòng anh ta nghỉ ngơi. Á Nam, có chuyện gì, chờ anh nghỉ ngơi tốt rồi giải quyết."

Thang Á Nam nhướng mày, muốn nói cái gì cuối cùng cũng lặng im, nhìn vẻ mặt Hiên Viên Diêu rồi gật đầu, đi theo A Long lên lầu.

Lúc này, Yuki vừa vặn cầm cái khay trống không xuống lầu, lúc ở trên cầu thang thì đối diện với Thang Á Nam. Yuki thoáng sửng sốt, cô cảm thấy người đàn ông trước mắt dường như rất quen, như là đã gặp ở đâu rồi.

Khi Thang Á Nam ở chỗ Quỷ Y, Quỷ Y buồn quá nên đã chữa lành vết sẹo trên mặt anh, nếu vết sẹo kia còn thì Yuki nhất định chỉ cần nhìn một lần là có thể nhận ra Thang Á Nam ngay. Đáng tiếc, ấn tượng sâu nhất trong đầu Yuki chỉ có vết sẹo kia cho nên nhìn thấy Thang Á Nam, cô nhất thời chỉ cảm thấy quen mắt, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Thang Á Nam liếc nhìn Yuki, nhưng chẳng có cảm giác gì, trực tiếp lướt qua cô, theo A Long lên lầu, trở lại phòng mình nghỉ ngơi.

Hiên Viên Diêu hơi nhức đầu, nghĩ đến trong phòng còn có một mỹ nhân tóc vàng, nhưng lúc này một chút hứng thú cũng không có, khóe mắt lại lướt thấy Yuki đang đứng trên cầu thang ngẩn người thì chớp chớp đôi mắt hẹp dài.

"Cô. Xuống dưới." Yuki cấp tốc đi xuống lầu, đứng trước mặt Hiên Viên Diêu.

"Cô đứng đó làm gì?" Hiên Viên Diêu hơi khó chịu bởi vì Thang Á Nam xuất hiện nằm ngoài mong đợi của anh ta. Lúc này tâm tình có chút buồn bực, lại nhìn thấy Yuki như một cô ngốc, anh ta nhướng mày, quả thực có phần không hài lòng.

"Tôi, tôi. . . . . ." Yuki nghĩ không ra nên nói gì, lại đưa mắt nhìn trên lầu, cô cúi đầu: "Người ban nãy tôi thấy hình như đã gặp ở đâu đó nhưng lại nghĩ không ra gặp ở đâu."

Hiên Viên Diêu thoáng sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới lúc trước là Thang Á Nam đi giải quyết thi thể của ba mẹ Yuki, cũng chính anh đưa Yuki về trường. Ánh mắt lại quay về chỗ Yuki, cô vào nhà Hiên Viên chắc cũng đã hơn một tháng? Trong đầu hiện lên nụ hôn lần trước, anh anh ta đưa tay kéo Yuki ôm vào lòng mình, cúi đầu, nhìn cánh môi đỏ xinh xắn của cô: "Trong biệt thự có rất nhiều người làm việc, cô nhìn mà không thấy lạ à."

Yuki không nói gì, bị Hiên Viên Diêu ôm, cô chỉ cảm thấy hồi hộp. Trong đầu còn nhớ mỹ nhân tóc vàng ban nãy trên lầu. Cô rụt người lại, không rõ Hiên Viên Diêu rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

"Thiếu gia, xin anh buông tôi ra." Một câu nói mà phải lắp bắp mãi mới nói xong, một chút sức mạnh cũng không có, Yuki hơi sợ, hơi xấu hổ, còn có chút tự ti.

Hiên Viên Diêu nhướng mày nhìn gương mặt ngây ngô của Yuki. Bàn tay lại kẹp chặt cái ót của cô, đặt môi lên môi cô.

Hả? Thiếu gia lại hôn cô? Yuki giật mình, ngay cả khay rơi xuống đất cũng không biết. Cô ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt mà chỉ thấy hô hấp hơi khó khăn.

Hiên Viên Diêu mặc sức hôn Yuki ngây ngô trong lòng, cô gái này chỉ mới 16 tuổi, từ trong ra ngoài đều hết sức ngây ngô. Nhưng hương vị lại vô cùng tốt. Ngọt đến mê hoặc lòng người. Hương vị rất khác phụ nữ trưởng thành.

Nụ hôn suồng sã và trực tiếp, không hề che dấu dục vọng. Yuki tuổi còn nhỏ làm sao chịu đựng được, cảm giác bàn tay Hiên Viên Diêu đang làm càn sau lưng cô, cô muốn kêu nhưng không được, đưa mắt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu. Ánh đèn trần thủy tinh lộng lẫy kia lại nhắc nhở cô một việc. Đây là phòng khách, ở đây mà làm mấy chuyện như vậy thì đến một chút cảm giác cũng không có. Cô dùng sức đẩy Hiên Viên Diêu ra định rời khỏi. Cơ thể lại bị ai đó bắt lấy, mỹ nhân tóc vàng ban nãy không biết đã xuống dưới lúc nào, nhìn thấy vậy liền túm lấy Yuki rồi dùng sức mà vả một bạt tai.

"Đê tiện."

Câu chửi tiếng Anh theo kiểu Mỹ này Yuki chẳng hề xa lạ, ôm khuôn mặt bị đánh đến đau rát, cô vô thức nhìn về phía Hiên Viên Diêu. Mỹ nhân kia trừng mắt liếc nhìn anh ta, bên ngoài chỉ khoác một bộ đồ bằng voan mỏng sà vào lòng Hiên Viên Diêu: "Anh đã nói, hôm nay theo em mà."

"Đương nhiên." Hiên Viên Diêu cong môi cười. Ôm thắt lưng mỹ nhân, đưa cô ta lên lầu: "Đến đây, tiếp tục đi."

"OK." Mỹ nhân tóc vàng theo Hiên Viên Diêu lên lầu, không quên trừng mắt liếc nhìn Yuki, khi quay người còn dựng ngón tay giữa lên với cô.

Yuki ngơ ngác đứng nhìn Hiên Viên Diêu ôm mỹ nhân kia lên lầu, trên môi vẫn còn cảm giác được hơi thở của anh ta, hương vị của anh ta. Vậy mà lúc này lại trơ mắt nhìn cảnh tượng Hiên Viên Diêu ôm mỹ nhân tóc vàng kia lên lầu. Cô đối với thiếu gia mà nói là gì chứ?

Cô đau lòng nhìn cái khay rơi xuống đất, ở góc phòng khách còn có những người giúp việc khác làm việc, đối với cảnh vừa diễn ra ban nãy, hình như không ai kinh ngạc, nhưng ánh mắt nhìn về phía cô đều mang theo vài phần trơ trẽn và khinh thường.

Yuki ôm mặt, không còn mặt mũi nào mà ở lại nữa, cô cấp tốc chạy về phòng mình, trong lúc nhất thời, cảm thấy tương lai hết sức mờ mịt. Còn nữa, nếu cô lớn một chút, hoặc là trưởng thành một chút, từng trải nhiều một chút thì có lẽ cô sẽ hiểu được sự chua sót kinh khủng ở sâu trong nội tâm này gọi là đố kị

Trung Quốc, Bắc Đô, ở ven một con đường nào đó của công viên Hương Sơn. Màn đêm dần buông, mọi vật dần trở nên mở hồ không rõ. Sự giao hòa suồng sã, nhịp hô hấp gấp gáp, cả nhịp tim đập loạn xạ ở trong thùng xe nhỏ hẹp này bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Hai tay lại được tự do, Kiều Tâm Uyển khó tin nhìn Cố Học Võ, quần áo bị vén lên thật cao vẫn còn chưa kéo xuống, cái quần màu trắng bị kéo xuống tới mắt cá chân. Giày sandal thì một chiếc còn mang trên chân, chiếc kia thì không biết đã rơi ở xó xỉnh nào trên xe, còn cơ thể thì vẫn đang chìm trong sự kịch liệt ban nãy.

Nhưng cảm xúc lúc này của cô là kinh hãi, cô thực sự không thể tin mình lại bị Cố Học Võ ức hiếp ngay trên xe. Đúng, chính là ức hiếp. Tất cả chuyện này đã xảy ra thế nào? Đầu óc cô rất rối, thậm chí cô còn không nhớ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Cô chỉ nhớ ban nãy Cố Học Võ hôn cô. Sau đó thì sao, cô muốn đẩy anh ra nhưng lại khiến anh hôn càng sâu hơn, tiến lại gần hơn.

"Cố Học Võ, anh . . . . . ." buông tôi ra.

Lời của cô bị anh nuốt lấy. Giọng nói anh có hơi khàn khàn: "Xuỵt, đừng ồn. Chuyên tâm một chút."

Chân cô rất đau, thùng xe chỉ lớn có chút xíu, cô muốn lùi cũng không thể lùi được. Cô cảm giác được bàn tay anh đang thò vào trong quần áo cô, xoa nắn chỗ mềm mại của cô. Cô muốn vùng vẫy, muốn kháng cự nhưng cuối cùng vẫn không thắng được sự mạnh mẽ của anh……

hà, đang trong thời đại hài hòa, chỗ này tỉnh lược năm nghìn chữ, nội dung tự tưởng tượng….

Kết quả cuối cùng là cô bị Cố Học Võ cường bạo ở ngay trong chiếc xe này? Cũng không thể nói là cường bạo, chí ít, sự phản kháng của cô cũng không mạnh mẽ. Bởi vì chính cô cũng mê man, ban nãy cô có cảm giác toàn bộ lý trí đều biến đi đâu hết. Một chút khả năng suy nghĩ bình thường cũng không có. Dường

như tới sau đó, có hoàn toàn bị động đi theo anh, thế cho nên cô hoàn toàn không chống cự mà bị anh từng bước xâm chiếm rồi nuốt chửng. Cô tất nhiên không biết, bởi vì kinh nghiệm của cô không nhiều bằng Cố Học Võ cho nên sự trúc trắc của cô làm sao có thể là đối thủ của anh?

Bên dưới có hơi đau, cô thấy việc này là bởi vì Cố Học Võ quá thô lỗ, lại không biết, phụ nữ… lần đầu tiên sau khi sinh sẽ có chút đau nhức.

Cố Học Võ từ trên người Kiều Tâm Uyển đi xuống, rút khăn trên xe tùy ý lau sạch một chút, lại cầm khăn bỏ vào tay Kiều Tâm Uyển. Thấy cơ thể cô cứng đờ, lông mày anh hơi hơi nhướng lên, suy nghĩ một hồi rồi lau sạch cho cô, kéo quần áo lại cho cô. Tìm dưới chân ghế ra mọt chiếc giày khác mang vào cho cô.

Ngồi lại ngay ngắn, Cố Học Võ bởi vì dục vọng tích lũy lâu nay được phóng thích mà vẻ mặt lỏng không ít. Nhìn bộ dạng mờ mịt của Kiều Tâm Uyển, cảm giác kỳ quặc ban nãy lại nảy lên, anh kéo tay cô, trong con ngươi đen hiện lên một tia lo lắng.

"Cô không sao chứ?"

Kiều Tâm Uyển cuối cùng cũng từ trong trầm tư lấy lại được tinh thần, cũng thu hồi những cảm giác của bản thân trong trận hoan ái vừa nảy. Nhìn khuôn mặt quan tâm của Cố Học Võ, trong lòng cô lại thấy hận, nâng tay lên giáng một cái tát lên mặt anh.

"Cố Học Võ, anh thật đê tiện."

Hạ đỏ: Ôi, thỏa lòng các fan chờ mong từ đầu chương đến giờ, các bạn cho biết mức độ hài lòng khi xem nha

54. Chương 54: Tít Báo

"Cố Học Võ. Anh thật đê tiện!"

Lại dám làm chuyện quá đáng như vậy với cô. Quả thực là hạ lưu tới cực điểm. Hai bên là đường cái, thỉnh thoảng còn có xe qua lại, cô thật sự không thể tưởng tượng, nếu như vừa rồi có ai đó nhìn thấy bọn họ đang làm cái gì trong xe, hoặc là có xe nào đó đi ngang qua nhìn thấy thì cô sẽ biến thành bộ dáng gì nữa đây?

Như vậy các tít báo ngày mai sẽ vô cùng đặc sắc, nói rằng thiên kim tập đoàn bách hóa Kiều thị là cô nhu cầu không được thỏa mãn nên cùng chồng cũ chơi trò "rung xe".

Tình cảnh xấu hổ không chịu được như vậy, mới nghĩ đến đã muốn tìm cái lỗ để chui xuống rồi. Thật quá đáng! Cố Học Võ, làm sao anh có thể quá đáng đến như vậy? Anh xem cô là cái gì mà tùy tiện như vậy, khi dễ như vậy? Thậm chí ngay cả một phòng khách sạn cũng không tìm mà "giải quyết" ở ngay trên xe, có phải là vì, ở trong lòng anh, cô chỉ là một người phụ nữ thấp hèn, là món đồ chơi mà anh thích thì gọi đến, không cần thì vứt bỏ hay không? Cho nên anh mới có thể khi dễ cô đến mức như vậy, có phải không?

Bàn tay của cô cũng không làm đau được Cố Học Võ, dù sao, cô cũng vừa mới trải qua một màn hoan ái kịch liệt. Toàn thân mất hết sức lực rồi thì làm sao có thể đánh anh đau được?

Nhưng điều làm cho anh khó hiểu nhất chính là thái độ của cô. Anh nhớ rõ ràng trong "quá trình" vừa rồi, cô cũng rất hưởng thụ. Đến phút cuối, thậm chí có thể nói là vui sướng. Cho nên lúc này, một cái tát của cô làm cho anh có chút kinh ngạc. Sau một hồi kinh ngạc ngắn ngủi, anh đột nhiên không hiểu, cô đang tức giận cái gì?

"Cô đang tức giận?"

"Nói thừa." Khả năng thông hiểu của anh kém như vậy sao? Cô còn tưởng đó là do hậu quả của cái tát của cô nữa đấy.

"Tại sao?" Cố Học Võ không hiểu: "Chẳng lẽ vừa rồi, cô không thoải mái?"

"Tôi……." Kiều Tâm Uyển bị lời nói của anh kích thích, thiếu chút nữa là sặc nước miếng. Nhìn vẻ khó hiểu trên mặt Cố Học Võ, cô phát hiện cô hoàn toàn không có cách nào nói chuyện với anh.

"Đúng vậy. Không thoải mái. Tôi rất không thoải mái". Ở cùng một chỗ với anh không có lúc nào là thoải mái, lần đầu tiên anh giày vò cô suốt một đêm, khiến nơi đó của cô ê ẩm suốt cả ngày hôm sau. Bây giờ là lần thứ hai, cô vẫn không thoải mái như trước. Cảm giác không thoải mái này thật ra không phải là ở cơ thể. Mà là tâm hồn. Bởi vì Cố Học Võ tùy tiện với cô khiến cô bị tổn thương, khó chịu. Nhưng cô lại không thể đem sự tổn thương của mình ra cho Cố Học Võ thấy, nên chỉ có thể công kích anh.

"Cố Học Võ, anh quá kém cỏi, làm tôi khó chịu chết được. Tôi không đánh anh thì đánh ai?"

Đương nhiên, nguyên nhân cô đánh Cố Học Võ không phải vì lí do này, nhưng Kiều Tâm Uyển không có kinh nghiệm nên không hiểu có một số chuyện đàn ông vô cùng để ý, không thể tùy tiện khiêu khích. Chẳng hạn như ở phương diện năng lực X. Hỏi mười người đàn ông thì cả mười người đều thích phụ nữ nói mình rất mạnh. Tuyệt đối không một thằng đàn ông nào thích nghe phụ nữ nói mình "không được". Mặc kệ đó có phải là người phụ nữ anh ta yêu hay không, điểm này tuyệt đối không thể khiêu khích, là điểm mấu chốt của đàn ông. Thậm chí đàn ông còn coi trọng nó hơn cả cái ví tiền. Bạn có thể chửi một người đàn ông là nghèo hèn, mắng một người đàn ông là xấu xí, nhưng tuyệt đối không thể nói với một người đàn ông là "không được".

Còn Kiều Tâm Uyển trong chuyện nam nữ có quá ít kinh nghiệm. Ít nhất, nửa đời trước cũng chỉ có một người đàn ông khiến cô lưu luyến si mê, xoắn xuýt là Cố Học Võ. Cho nên lúc nãy, cô cảm thấy cô bị Cố Học Võ khi dễ nên phải chửi lại. Đối với cô mà nói thật giống như là hai đứa nhỏ đang cãi nhau vậy.

"Cố Học Võ, anh kém quá. Anh quả thực vô cùng kém. Anh. Anh làm tôi khó chịu chết được. Tôi hận anh. Tôi ghét anh, anh về sau không được chạm vào tôi, anh có nghe hay không?"

Sắc mặt Cố Học Võ lúc nghe đến Kiều Tâm Uyển nói mình "kém" liền thay đổi. Tuy rằng anh không đào hoa, cũng không chơi bời trăng hoa. Ít nhất ở trong chuyện nam nữ, anh tuyệt đối có kiềm chế. Nhưng anh tự tin vào năng lực của mình ở phương diện ấy. Lúc này nghe Kiều Tâm Uyển nói như vậy, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Đem thân thể lại một lần nữa đè lên Kiều Tâm Uyển, chỗ ngồi chật hẹp, anh lại đột nhiên tới gần khiến Kiều Tâm Uyển lập tức thấy khẩn trương. Cô bất mãn mở to hai mắt nhìn Cố Học Võ.

"Cố Học Võ, anh muốn làm gì?"

"Chẳng làm gì hết." Cúi đầu, bàn tay to lại một lần nữa bắt đầu kéo quần áo của cô, Kiều Tâm Uyển hoảng hốt, đưa tay ôm chặt trước người, ngăn cản anh hành động, nhưng cô làm sao có thể là đối thủ của Cố Học Võ?

Mới qua vài động tác, quần áo lại bị Cố Học Võ cởi xuống, cả tiếng la nhỏ bé của cô cũng nuốt vào trong miệng, bên tai là giọng nói hơi khàn khàn của anh:

"Nếu không thoải mái, vậy làm thêm một lần nữa."

Cái gì? Kiều Tâm Uyển chấn kinh, không thể tin mở to hai mắt nhìn Cố Học Võ đốt lửa ở trên người mình, cơn bão tình trước còn chưa tan thì làm sao có thể chịu đựng được sự trêu chọc, khiêu khích của anh?

Ý thức của cô bắt đầu rơi vào mê muội, cũng giống như lúc nãy, cô dường như nghe thấy tiếng gì đó. Nhưng tiếng động đó quá nhỏ, ít nhất lúc cô nghe thấy thì còn nhỏ hơn cả tiếng tim cô đập và tiếng thở dốc của Cố Học Võ. Quan trọng nhất là, cô bởi vì không khống chế được khoái hoạt mà thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ. Mỗi một tiếng đều như chứa đựng vui sướng, vang lên trong không gian chật hẹp. Đến tận lúc mọi thứ trở lại yên tĩnh thì Kiều Tâm Uyển toàn thân đã không còn chút sức lực, nhìn Cố Học Võ thu dọn xong xuôi, lúc cô mặc xong quần áo thì đến đầu ngón tay cũng mềm nhũn.

Nơi này không gian vốn rất nhỏ, lại còn bày ra cái tư thế có kỹ thuật cao như vậy khiến cô cảm giác như thắt lưng cũng muốn gãy. Còn Cố Học Võ thì ngược lại không hề có chút mệt nhọc, hỗn loạn. Một bàn tay của anh còn chống bên hông cô, một tay kia vịn vào bờ vai của cô, anh nheo mắt lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cô, ánh mắt có vài phần nguy hiểm.

"Hiện tại, thoải mái chưa?"

Kiều Tâm Uyển không còn sức đâu mà nói chuyện, chỉ có thể cho anh một cái liếc mắt xem thường. Cô không trả lời, Cố Học Võ cũng không tức giận, chỉ là lại áp sát vào tai cô, đè thấp giọng, lộ ra vài tia tà ác.

"Nếu cô không thoải mái, tôi không ngại làm thêm một lần nữa". Cảm giác người cô đột nhiên cứng lại, khóe môi anh cong lên, không hiểu sao có chút vui sướng: "Chúng ta có thể làm cho đến khi nào cô cảm thấy thoải mái mới thôi."

Kiều Tâm Uyển không có sức mà đánh anh, lần đầu tiên không tính, lúc đó, Cố Học Võ bị người ta bỏ thuốc, hoàn toàn không có ý thức. Động tác thô bạo, vội vàng khiến cô ngoài đau, cũng chỉ thấy đau. Lần trước cũng không tính. Cô bị anh hôn đến mơ mơ màng màng, không biết chuyện gì đang xảy ra thì đã bị anh…

Còn hiện tại lúc này, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được sự khác biệt về sức lực giữa đàn ông và phụ nữ, cảm nhận được sự khác biệt giữa sự cường thế của đàn ông và sự yếu ớt của phụ nữ. Cô thật sự không phải là đối thủ của anh. Oán hận trừng mắt nhìn Cố Học Võ đang đắc ý. Cảm xúc này rất rõ ràng, rõ ràng đến mức không có ánh đèn, cũng có thể thấy rất rõ.

"Vô sỉ". Cô lúc này cũng chỉ có thể nghĩ đến hai chữ này mà thôi.

Cố Học Võ ánh mắt tối sầm lại, cánh tay đặt trên người cô lại một lần nữa chuyển động, ôm lấy hông Kiều Tâm Uyển: "Cô nói cái gì?"

Mùi vị uy hiếp rõ ràng như vậy nên Kiều Tâm Uyển rất hiểu, nếu cô còn mắng nữa thì anh nhất định sẽ lại làm thêm một lần nữa. Trong lòng hận không thôi nhưng ngoài xem thưởng anh cô chẳng thể làm gì được. Cuối cùng cô lựa chọn xoay mặt đi chỗ khác. Không tiếp tục nhìn vẻ đắc ý trên mặt Cố Học Võ. Con đường bên ngoài đã không còn một bóng xe. Chỗ này là ở vùng ngoại thành nên phải cách xa thật xa mới có một ngọn đèn đường. Ánh đèn rọi từ xa đến khiến cô không nhìn thấy được cảnh vật bên ngoài.

Nhưng cô không nhìn thấy không có nghĩa là người khác không nhìn thấy được những chuyện xảy ra bên trong. Liếc mắt oán hận trừng Cố Học Võ một cái, cho thấy cô rất hận anh. Người đàn ông vô liêm sỉ này lại dám làm chuyện tình quá đáng như vậy với cô.

Cảm giác được cô đang nhìn chằm chằm, Cố Học Võ cũng không để ý nữa, làm liên tục hai lần khiến anh cảm thấy gánh nặng chất chứa bấy lâu nay toàn bộ đều tan biến hết, vẻ mặt sáng láng, ngồi trở lại vị trí, lái xe.

Xe chậm rãi chạy về phía nội thành. Trời lúc này đã đen tối, cũng không biết là mấy giờ. Ánh đèn mờ tỏ hai bên đường chiếu lên mặt của cô. Cảm giác của cô mới bắt đầu hồi phục lại từ đỉnh cao vui sướng. Nhỉn cảnh vật hai bên lướt qua thật nhanh, khóe môi cô mím thành một đường thẳng tắp, ẩn chứa vài phần chua sót. Cô đã hạ quyết tâm không để ý đến Cố Học Võ nữa, nhất định phải tránh anh thật xa, để mình không bị anh ảnh hưởng nữa.

"Anh náo loạn đủ chưa? Cho tôi xuống xe!" Cô muốn về nhà, cô không muốn ở cùng với Cố Học Võ. Quả thực một phút cô cũng không thể chịu đựng được.

Cố Học Võ nhìn cô một cái, không dừng xe mà lại phóng nhanh hơn, quẹo vào đường lớn phía trước. Xe không có đi vào nội thành, cũng không đi về hướng biệt thự Kiều gia mà chạy nhanh vào một con ngõ nhỏ. Đến nơi, Cố Học Võ bước xuống xe trước, Kiều Tâm Uyển vẫn còn tức giận, không chịu xuống xe. Cô không chịu xuống xe, Cố Học Võ cũng không tức giận. Dù sao hiện tại, người chiếm được tiện nghi vẫn là anh. Anh vươn tay bế Kiều Tâm Uyển xuống xe. Hai người đi vào một tứ hợp viện. Kiều Tâm Uyển vừa đi vào liền ngửi thấy mùi đàn hương, cô nhíu mày, đang muốn bảo Cố Học Võ buông mình xuống thì có người đi ra đón.

"Ồ. Đã trễ thế này mà sao anh Cố còn đến đây?"

"Không có gì." Cố Học Võ lắc lắc đầu. "Lệnh Hồ có ở đây không? Chân bạn tôi bị thương."

Chân? Anh không nói Kiều Tâm Uyển cũng vì tức giận mà quên mất. Dù sao toàn bộ cảm giác vừa rồi đều đã lấn áp cảm giác đau nơi chân làm cô quên mình đang bị thương.

Kiều Tâm Uyển lúc này mới nhìn thấy rõ ràng, người kia mặc trên người trang phục đời Đường, gương mặt tươi cười ân cần, đưa Cố Học Võ và cô bước vào trong sân. Anh đặt Kiều Tâm Uyển lên ghế bành, sau đó, có một người đàn ông bước ra. Anh ta mặc trên người một bộ trang phục đời Đường màu trắng, trên tay đeo một chuỗi tràng hạt, nhìn thấy Cố Học Võ, anh ta liền bước nhanh đến vỗ vỗ lưng anh.

"Tiểu tử cậu quay về Bắc Đô đã lâu mà sao hôm nay mới nhớ đến việc tới thăm tôi?"

"Sợ cậu không có ở đây."

"Sợ tôi không có ở đây mà giờ lại tìm đến cửa?" Vẻ mặt người kia có vài phần trêu ghẹo.

"Chân bạn tôi vừa rồi bị trật một chút." Lúc quấn lấy nhau vừa rồi, Cố Học Võ vẫn luôn tránh đụng đến chân của Kiều Tâm Uyển. Lúc này dẫn cô đến khám, hy vọng cô không có việc gì.

"Bạn?" Người đàn ông nhíu mày, vẻ mặt mang theo vài phần nghiền ngẫm, liếc mắt nhìn sang Kiều Tâm Uyển một cái, trong mắt hiện lên một tia thông suốt. Nhưng chỉ trong chốc lát, anh ta lại nhanh chóng tiến lên, ngồi xổm trước mặt Kiều Tâm Uyển.

"Có thể đưa chân cho tôi xem một chút không?"

Kiều Tâm Uyển vốn là muốn trừng Cố Học Võ, có điều chân cô thực sự vẫn còn hơi đau, đành đưa chân qua cho người kia kiểm tra một chút. Cuối cùng anh ta đứng lên nhìn Cố Học Võ: "Chỉ hơi bị trật một chút, dẫn đến thương tổn nhỏ, không có việc gì. Tôi giúp cô ấy xoa bóp vài cái là tốt thôi."

"Phiền cậu rồi." Cố Học Võ gật đầu, người nọ khoát tay: "Cậu mà còn khách sáo với tôi thì đừng xem tôi là bạn."

Cố Học Võ cũng không nói nhiều, bước sang bên cạnh, người kia đỡ Kiều Tâm Uyển đứng lên. Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, Kiều Tâm Uyển mới phát hiện, người đàn ông này nhìn rất trẻ. Ngũ quan tuấn nhã. Khi xoa bóp cho cô thì vẻ mặt rất nghiêm túc, còn nữa bộ đồ đời Đường màu trắng kia lại làm cho anh ta nhìn có vài phần hương vị tiên phong đạo cốt. Nhưng sự chú ý của cô lại nhanh chóng dời đến chân. Lúc anh ta ấn, Kiều Tâm Uyển cảm thấy có chút đau nhưng sau đó thực sự cảm giác tốt hơn rất nhiều. Thử chuyển động mắt cá chân một chút, phát hiện nơi đó vậy mà chẳng còn đau nữa.

"Cám ơn"

"Đừng khách sao." Người kia cười cười, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tôi với cô xem như hữu duyên, lần đầu tiên gặp mặt, không có thứ gì tốt để tặng, chuỗi tràng hạt này cho cô đấy."

Anh ta vừa mở miệng khiến Cố Học Võ thoáng sửng sốt, mới định ngăn cản thì Kiều Tâm Uyển đã lên tiếng trước.

"Không cần đâu." Kiều Tâm Uyển không quen anh ta, lại còn phiền anh ta xoa bóp cho cô, làm sao cô còn không biết xấu hổ nhận đồ của anh ta? Hơn nữa, cô không theo Phật, mang chuỗi tràng hạt này thì cảm giác có chút kỳ lạ.

"Tôi tặng mà cô không lấy. Hay là không nể mặt tôi?" Người kia nhíu mày, liếc nhìn Cố Học Võ một cái: "Người bạn này của cậu rất không nể mặt nha"

Mặc dù là nói vậy, nhưng trên mặt anh ta lại không hề có vẻ tức giận, nên Kiều Tâm Uyển cảm thấy ngại. Cố Học Võ nhìn ánh mắt của cô rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cậu ta nói tặng cô thì cô cứ nhận đi."

Một chuỗi tràng hạt? Làm ơn, cô đâu có theo Phật. Kiều Tâm Uyển liếc mắt nhìn hai người đàn ông một cái, từ chối không được, cuối cùng đành phải nhận.

"Tốt, tốt." Người kia vỗ vỗ tay: "Thế này mới sảng khoái. Tôi đã cho người đi chuẩn bị, nếu không ngại trời tối thì ở lại đây ăn chút gì đi."

"Uhm." Cố Học Võ cũng không khách sáo, lập tức gật đầu, Kiều Tâm Uyển còn muốn về nhà, lại cảm thấy như vậy không phải phép, đành phải ở lại.

Người nọ dường như biết cô và Cố Học Võ hai người đều chưa ăn cơm nên đã chuẩn bị một bàn lớn thức ăn, tất cả đều là đồ chay, dễ tiêu hóa lại ngon miệng, cảm giác hương vị không tệ.

Kiều Tâm Uyển nhớ vừa rồi Cố Học Võ gọi anh ta là Lệnh Hồ, lần thứ nhất cô không nghe rõ, lần thứ hai mới nghe được rõ ràng.

Anh ta cùng Cố Học Võ uống trà, nói chuyện phiếm, vẻ mặt rất tùy ý. Ăn cơm xong, Lệnh Hồ kéo tay Cố Học Võ nói một câu, Kiều Tâm Uyển lặng đi một chút, nhưng nghe không hiểu. Cô nhìn Cố Học Võ, muốn xem anh nghe có hiểu không, nhưng anh lại trả lời khiến Kiều Tâm Uyển kinh ngạc, mấy lời Cố Học Võ nói cô một chữ nghe cũng không hiểu. Không phải là tiếng Đức, cũng không phải là tiếng Ý. Hai người nói chuyện với nhau vài câu. Cô nhìn thấy Cố Học Võ nhìn cô một cái, cũng không nói lời nào, mà gật gật đầu với Lệnh Hồ, sau đó đưa cô rời đi.

Lên xe, cô rốt cuộc nhịn không được tò mò mà mở miệng hỏi Cố Học Võ: "Này, hai người vừa rồi nói cái gì? Vì sao tôi nghe không hiểu?"

Cô vì muốn xứng đôi với Cố Học Võ mà không chỉ học tiếng Anh mà còn học cả tiếng Đan Mạch cùng tiếng Đức. Vậy mà mấy lời Cố Học Võ nói cô lại không hiểu được.

"Tiếng Phạn."

Tiếng Phạn? Là loại ngôn ngữ được mệnh danh là khó học nhất thế giới đó sao? Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn, trong lòng sinh ra một cảm giác quái dị. Cô vẫn luôn dõi theo mỗi bước chân của Cố Học Võ nên cũng tự cho là rất hiểu anh. Nhưng hiện tại mới phát hiện, cô căn bản không biết chút gì về anh. Trước kia không tiếp xúc với anh nên không biết, giờ đến gần rồi mới phát hiện cô lại càng không biết. Nhiều năm như vậy, cô rốt cuộc là đang chấp nhất cái gì đây?

Trên người anh dường như còn có rất nhiều bí mật, ví dụ như là lần trước trong thang máy, hay như là người bạn Lệnh Hồ vừa rồi của anh, lại như là hành động quái dị gần đây của anh đối với cô. Tất cả đều khiến cô không giải thích được, muốn hỏi anh vừa rồi bọn họ nói gì, nhưng lại hiểu có hỏi anh cũng sẽ không nói, cuối cùng đành phải nói sang chuyện khác.

Lấy chuỗi tràng hạt ra, Kiều Tâm Uyển đưa cho Cố Học Võ: "Tôi với người kia không quen không biết, anh thay tôi trả cái này lại cho anh ta được không?"

"Cô là khờ thật hay là giả ngốc vậy?" Bình thường vẫn thấy cô là một người khôn khéo, sao đến nơi này lại một chút ánh mắt cũng không có? Cố Học Võ nhìn cô một cái, khởi động xe.

"Anh có ý gì?" Dựa vào đâu mà nói cô ngốc? Kiều Tâm Uyển không phục. Bởi vì muốn tranh luận với anh nên cô cũng quên mất lúc nãy mình còn giận dỗi nói không để ý tới anh.

"Cô có biết giá trị của chuỗi tràng hạt này hay không?"

"Không phải chỉ là một chuỗi hạt gỗ sao?" Đen đen, nặng nặng, lại khó coi.

"Đây là trầm hương." Cố Học Võ liếc cô một cái rồi đạp chân ga. Không để ý đến cô nữa.

Kiều Tâm Uyển ngây ngẩn cả người. Trầm hương? Là cái loại một tấc trầm hương một tấc vàng trong truyền thuyết đó sao? Nhìn chuỗi tràng hạt trên tay, thật đúng là làm cho cô phải kinh ngạc. Cô biết trầm hương, giá trị của nó có khi vàng cũng không thể sánh được. Trên thị trường hiện nay có tiền cũng không mua được, huống chi là chuỗi tràng hạt như vậy.

"Chuỗi tràng hạt này đã theo cậu ta rất lâu rồi, coi như là cổ vật, đeo vào có thể trừ tà."

Cố Học Võ liếc nhìn Kiều Tâm Uyển, thu nỗi khiếp sợ trong mắt cô vào đáy mắt, phải biết rằng chuỗi tràng hạt này có biết bao nhiêu người muốn mà không được. Người ta có câu vàng còn có giá, ngọc thì vô giá. Mà trầm hương, nhất là trầm hương cổ, loại trầm hương tốt nhất, thì chính là báu vật vô giá. Cũng không biết vì sao Kiều Tâm Uyển lại được Lệnh Hồ nhìn thuận mắt, vừa ra tay đã hào phóng như vậy.

"Thật vậy sao?" Cô chắc chắn là nghe thấy chuỗi tràng hạt này có một mùi hương nhàn nhạt, hiện tại cũng đã biết giá trị của chuỗi tràng hạt này, nhưng cô thật đúng là không hiểu: "Anh ta tặng tôi món quà qúy giá như vậy, tôi có cần biếu lại không?"

"Không cần". Cố Học Võ nhìn cô một cái: "Lần sao cô đến sẽ không gặp được cậu ta."

"Vì sao?" Kiều Tâm Uyển không hiểu.

"Cậu ta một năm có hơn một nửa thời gian là không có ở nhà, thời gian còn lại đều dạo chơi tứ phương. Cho nên, cô tìm cũng không gặp được cậu ta."

"Vậy làm sao anh biết hôm nay anh ta có ở đó mà đến?"

"Gặp may thôi." Chân Kiều Tâm Uyển xem như là vết thương nhỏ. Nhưng anh ta cứ có cảm giác phải Lệnh Hồ xem qua anh mới yên tâm, dù sao cô hiện tại đang cho con bú, anh không muốn cô bởi vì dùng thuốc không đúng mà làm ảnh hưởng đến con gái.

"Dạo chơi tứ phương?" Sao nghe có vẻ giống người xuất gia. "Anh ta là hòa thượng?" Sao không thấy anh ta cạo đầu? Cảm giác không giống lắm.

"Không phải." Cố Học Võ lắc đầu: "Chỉ có thể coi như là người tu tại gia"

Kiều Tâm Uyển gật đầu, lại liếc mắt nhìn Cố Học Võ một cái: "Vậy làm thế nào mà anh quen anh ta?" Cố Học Võ chắc không có khả năng quen biết với người như thế nhỉ?

"Cơ duyên."

"Cơ duyên? Cơ duyên gì?"

Cố Học Võ lựa chọn im lặng không nói. Anh không nói, Kiều Tâm Uyển cũng không hỏi nữa. Bỏ đi. Nhìn giao lộ phía trước, là một khu biệt thự khác, phải đi qua hai giao lộ nữa, mới là khu biệt thự của Kiều gia, cô mím mím môi, đột nhiên nhớ đến Bối Nhi. Cô vừa sáng sớm đã ra khỏi nhà, Bối Nhi chắc là đói bụng lắm rồi? Không biết có khóc hay ầm ĩ gì không. Cảm giác này vừa phát sinh trong lòng liền khiến cô lo lắng, liếc Cố Học Võ một cái, đều do anh không tốt. Trong lòng oán hận lại không nói được, chỉ trừng Cố Học Võ một cái: "Anh lái xe nhanh chút."

Cố Học Võ lúc này rất nghe lời, dùng sức nhấn ga, xe nhanh chóng dừng trước cửa Kiều gia. Kiều Tâm Uyển thấy xe dừng lại liền lập tức mở cửa xuống xe. Cố Học Võ nhìn dáng vẻ vội vàng của cô mà hơi nhíu mày, ánh mắt dời đến thứ gì đó ở ghế sau. Anh xuống xe, vòng ra ghế sau xách đồ hôm nay anh mua cho Bối Nhi lên. Cùng theo vào cửa, còn chưa đi vào đã nghe thấy giọng Kiều mẹ: "Tâm Uyển, con làm cái gì vậy? Vừa sáng sớm đã ra ngoài? Bối Nhi nó khóc suốt, gọi điện thoại con lại không nghe máy?"

"Mẹ. Con……" Kiều Tâm Uyển không nghe thấy điện thoại kêu, lúc này cầm điện thoại lên xem mới phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ.

"Con xin lỗi. Con không có nghe thấy."

"Là con không tốt." Cố Học Võ bước lên, trên tay xách vài cái gói to: "Con kéo Tâm Uyển đi dạo phố, không cẩn thận về muộn."

"……." Kiều mẹ nhìn Cố Học Võ, lại nhìn con gái, ánh mắt phút chốc liền sợ hãi, bà không có nhìn sai, trên cổ con gái có mấy dấu hôn. Bà phất phất tay với Kiều Tâm Uyển: "Bỏ đi, bỏ đi. Bối Nhi còn chưa ngủ, con lên dỗ nó đi."

"Dạ." Kiều Tâm Uyển không quan tâm tới Cố Học Võ, lẳng lặng đi lên lầu.

Cố Học Võ bỏ túi đồ trên tay xuống, đang muốn đi theo lên lầu thì Kiều mẹ nhanh chân chặn trước mặt anh, vẻ mặt có chút không vui: "Học Võ, lúc trước bác nhất thời xúc động mới nói con tái hợp lại với Tâm Uyển, nhưng hiện tại bác cũng thông suốt rồi, dưa hái xanh không ngọt. Con không thích Tâm Uyển, vậy nên chia tay trong vui vẻ đi."

Cố Học Võ hơi ngẩn ra, nhìn thấy vẻ không tán thành trong mắt Kiều mẹ, vẻ mặt anh có vài phần nghiêm túc: "Con không phải không thích Tâm Uyển." Lúc trước quả thật không thích nhưng hiện tại…….

"Thích cũng được, không thích cũng thế." Kiều mẹ xua tay: "Giờ cũng không quan trọng, quan trọng là Tâm Uyển hiện không còn ý đó nữa. Bác hy vọng con đừng đến tìm Tâm Uyển nữa. Để cho Bối Nhi và Tâm Uyển sống yên ổn, được không?"

Những lời này sao nghe lại thấy kỳ lạ? Cố Học Võ nhíu mày. Nhìn nét mặt không vui của Kiều mẹ, anh không hiểu mới có vài ngày, rốt cuộc điểm nào có vấn đề. Nhưng có một việc anh rất chắc chắn.

"Bác Kiều. Con với Tâm Uyển đã có con gái rồi. Nếu cô ấy muốn mang theo Bối Nhi di dân. Vậy, một năm cũng chỉ có thể gặp Tâm Uyển và Bối Nhi được mấy lần? Chẳng lẽ bác không nghĩ tới sao?"

Nhìn đến ánh mắt khiếp sợ của Kiều mẹ, anh nhỏ giọng: "Nếu Tâm Uyển sống cùng con, ít nhất vẫn còn ở Bắc Đô, bác muốn gặp con gái cùng cháu ngoại lúc nào cũng được, như vậy không tốt sao?"

Kiều mẹ lặng đi một chút, bà làm sao không biết như vậy rất tốt. Nhưng quan trọng là Tâm Uyển con gái bà đã hết hy vọng với tình yêu đến chết đi sống lại lúc trước với Cố Học Võ. Hiện tại thái độ Cố Học Võ không rõ ràng, bà làm sao không lo lắng. Cân nhắc đã lâu, chỉ có thể nói Cố Học Võ tránh xa con gái một chút. Anh không trêu chọc Tâm Uyển thì chắc chắn Tâm Uyển sẽ không bị tổn thương.

Nhìn vẻ mắt như nghĩ đến điều gì đó của Kiều mẹ, Cố Học Võ cũng không nói nữa, hơi hạ thấp người, chỉ chỉ mấy thứ trên sô pha: "Những thứ này là Tâm Uyển mua, thời gian không còn sớm, Tâm Uyển mệt mỏi cả ngày cũng muốn nghỉ ngơi. Ngày mai con lại đến thăm cô ấy và Bối Nhi."

Anh biết cái gọi là chuyển biến tốt thì nên có chừng mực. Hiện tại nếu như anh đi lên, Kiều Tâm Uyển nhất định sẽ ầm ĩ với anh. Không bằng trước tiên để cho cô bình tĩnh một chút.

55. Chương 55: Làm Cho Cô Bất Ngờ

Anh xoay người rời đi, đúng lúc gặp phải Kiều Kiệt nhưng anh ta chỉ khinh khỉnh lướt qua, Cố Học Võ cũng không để ý vượt qua anh ta đi thẳng ra ngoài. Kiều Kiệt đi nhanh vào nhà, nhìn thấy mấy thứ đồ để trên sofa thì nhíu mày lại: "Gã đó không phải là nghĩ mua vài bộ đồ là có thể lấy lòng chị đó chứ?"

Kiều mẹ lặng im, thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa chính lại, rồi nhìn đống túi xách này, nếu trong lòng con gái bà vẫn còn có cậu ta thì e là chẳng cần gì cũng bị Cố Học Võ lấy được lòng. Bà thở dài, tình hình hiện nay càng lúc càng vượt ra ngoài dự kiến của bà, Cố Học Võ rốt cuộc là đang tính làm cái gì? Mang theo thắc mắc trong lòng, bà xách đống túi đi lên lầu.

Kiều Tâm Uyển vừa mới xem qua con gái thấy con bé đã ngủ. Dì Chu nói lúc trời sập tối Bối Nhi cứ khóc đòi cô suốt, bà đành phải pha sữa bột cho con bé bú, bú no rồi con bé mới chịu nhắm mắt ngủ. Trong lòng có chút áy náy, Kiều Tâm Uyển thăm hỏi dì Chu năm ba câu rồi trở về phòng. Hôm nay cả người toàn là mồ hôi nhầy nhụa nên cô đi ngay vào phòng tắm, đến lúc cởi quần áo lại phát hiện khắp người mình chỗ nào cũng có những dấu hôn khiến sắc mặt đỏ ửng mất tự nhiên. Cố Học Võ chết tiệt, rốt cuộc anh xem cô là cái gì? Còn ở trên xe mà…

"Đê tiện." Kiều Tâm Uyển hừ một tiếng, lại nghĩ tới nguyên nhân vì sao cô không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Cô rất nhiều sữa nên bình thường nếu không cho Bối Nhi bú thì sau mấy tiếng sẽ lại căng lên rất khó chịu. Còn hôm nay, toàn bộ sữa đều bị Cố Học Võ…

Ngừng. Tưởng tượng đến cái cảnh đó là cô lại thấy mặt mình nóng ran, cô trừng mắt nhìn những dấu vết rõ ràng trên cơ thể phản chiếu qua gương, cả phía dưới cũng vẫn còn hơi khó chịu.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất vặn nước nóng mà tắm cho thật sạch rồi mặc áo ngủ vào. Rút kinh nghiệm lần trước bị Cố Học Võ nhìn thấy, cô đã tập thói quen nhất định phải mặc áo ngủ rồi mới đi ra ngoài, sợ anh lại như âm hồn đột ngột xổ ra, sau đó ăn đậu hủ của cô. Có điều hôm nay Cố Học Võ lại bất ngờ không đi lên, mà chỉ có Kiều mẹ ở trong phòng.

"Mẹ." Ngáp một cái, Kiều Tâm Uyển ngồi xuống giường: "Bối Nhi ngủ rồi ạ."

"Mẹ biết." Kiều mẹ nhìn con gái: "Mẹ vào gặp con."

"Dạ?"

"Tâm Uyển, con với Cố Học Võ. . . . . ."

“Mẹ, con chẳng có gì với anh ta hết.” Kiều Tâm Uyển không muốn nhắc đến vấn đề này nữa, chạy vạy cả ngày, lại bị Cố Học Võ ức hiếp cả buổi, giờ cô đã mệt muốn chết rồi, cô chỉ muốn ngủ mà thôi.

“Tâm Uyển.” Thái độ trốn tránh của con gái khiến Kiều mẹ không vui. Nhất là sau khi nhìn thấy dấu hôn trên người con gái, bà lại càng lo lắng: “Tâm Uyển, nếu Cố Học Võ yêu con, con có tái hợp với nó thì mẹ cũng chẳng có gì để nói. Nhưng nhìn bây giờ mà xem, e là nó chỉ vì con gái mà thôi. Nếu đã vậy, con cần phải hiểu cho rõ. Nếu con vì con gái mà chịu chấp nhận thì mẹ mặc kệ con, nếu con không muốn thì…”

“Mẹ.” Kiều Tâm Uyển ngắt lời bà, cô mệt lắm rồi, giờ mà còn nói đến những mối quan hệ này thì chỉ làm cho cô thấy mệt hơn thôi: “Con mệt rồi, con muốn ngủ một chút, có chuyện gì ngày mai rồi nói được không mẹ.”

“Tâm Uyển. . . . . .”

Lúc nào cũng vậy. Nhắc tới Cố Học Võ là lại không chịu nghe. Kiều mẹ cũng hết cách chỉ có thể trừng mắt liếc cô một cái rồi xoay người bỏ đi.

Kiều Tâm Uyển kéo cao chăn, cố gắng để mình không nghĩ đến vấn đề này nữa. Ban ngày mệt mỏi cả ngày nên cô nhanh chóng ngủ thiếp đi. Nhưng ngay cả trong mơ, Cố Học Võ vẫn nhảy ra quấy rầy cô.

“Tâm Uyển, anh yêu em.”

Cố Học Võ thổ lộ với cô, vẻ mặt cô vui mừng kinh ngạc, vươn tay muốn ôm lấy anh: “Em cũng yêu anh.”

“Vậy tốt quá.” Cố Học Võ vươn tay, giật lấy con gái cô đang ôm trong lòng: “Cô đã yêu tôi thì trả con gái lại cho tôi.”

“Không được. Con gái cũng là của tôi.”

“Không phải cô yêu tôi sao? Nếu yêu tôi thì nên trao hết mọi thứ cho tôi mới đúng. Cả con gái cũng thế.” Cố Học Võ cong môi cười, cũng không quan tâm đến lời Kiều Tâm Uyển cầu xin, dùng sức đẩy cô ra rồi ôm con gái bỏ đi.

“Không được…” Kiều Tâm Uyển nóng lòng, muốn đứng lên, muốn ngăn cản nhưng chỉ thấy cả người không ngừng trĩu xuống, cuối cùng là ngã quỵ.

Cô lập tức ngồi bật dậy, đầu đầy mồ hôi. Lúc này mới phát hiện là cô đang nằm mơ. Cảnh trong mơ quá chân thật, chân thật đến mức cô gần như không thể đối mặt. Cố Học Võ. Cô không muốn nghĩ như vậy, nhưng mọi việc đều đang chứng minh một việc, mục đích cuối cùng của Cố Học Võ chính là con gái. Anh vì con gái mới gần gũi với cô, vì con gái mới khi dễ cô như vậy.

Nghĩ đến những lời cô đã nói ở trong công viên, cho dù cô không tin thì cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Trái tim lại khó chịu như dao cắt. Cô vỗ vỗ ngực, bình ổn lại nhịp hô hấp, cô xuống giường rót ình một ly nước.

Còn ba ngày nữa là có thể đi Đan Mạch. Kiều Tâm Uyển, bình tĩnh lại, rất nhanh thôi gã đó sẽ không thể ảnh hưởng đến mày nữa đâu. Tuyệt đối không thể.

Cố Học Võ về đến nhà thì mọi người đều đã ngủ. Tả Phán Tình và Cố Học Văn vẫn còn ở trong bệnh viện. Ngày hôm nay đúng là xảy ra quá nhiều chuyện. Chuyện của Học Mai còn chưa giải quyết xong, con của Cố Học Văn lại vào lúc này mà chào đời. Còn cả chuyện của Kiều Tâm Uyển nữa.

Nghĩ đến việc hôm nay đã làm với Kiều Tâm Uyển, anh cũng thấy mình hình như hơi kích động. Đi vào tắm rửa lại phát hiện trên vai mình có vết cào do Kiều Tâm Uyển để lại.

Khóe môi hơi hơi cong lên, hương vị của cô thật ra còn tốt hơn cả anh tưởng tượng. Không rõ vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, có điều anh chắc chắn là anh tuyệt đối không hối hận. Nếu nhất định phải chiếm được Kiều Tâm Uyển, mới có thể giữ cô lại thì anh cũng không ngại.

Không nhận thấy tâm trạng của mình lúc nghĩ đến Kiều Tâm Uyển dường như rất tốt, lúc này Cố Học Võ chỉ nghĩ được là Kiều Tâm Uyển hình như cũng không đáng ghét lắm, cảm giác khi chạm vào cô cũng không tồi. Nếu vậy thì hai người có tái hợp cũng không có gì không tốt. Anh bắt đầu thấy chờ cái ngày có thể đưa Kiều Tâm Uyển và con gái về Cố gia. Lúc đó ông nội biết được nhất định sẽ rất vui.

Ngày hôm sau, Cố Học Võ vừa tan sở liền đến Kiều gia gặp con gái. Bối Nhi vừa mới bú xong, đang nằm ở trong nôi vươn tay chơi với dì Chu. Cố Học Võ muốn bế con, nhưng con bế cứ chạm vào lòng anh là lại òa khóc, hơn nữa còn khóc rất dữ. Đối diện với cái nhìn chằm chằm của dì Chu, anh đành phải trả lại Bối Nhi cho bà bế. Nhìn con gái vừa vào lòng bà vú liền nín bặt, anh lại thấy có chút mất hứng, còn có chút buồn bực. Mang theo cảm xúc này, anh đến phòng bên cạnh tìm Kiều Tâm Uyển, nhưng cửa phòng lại đóng kín, anh gõ cửa cũng không có ai mở. Có chút khó hiểu, anh lại trở về phòng con hỏi bà vú.

"Kiều Tâm Uyển đâu?"

"Không biết." Dì Chu bế Bối Nhi không chút thiện cảm nhìn Cố Học Võ. Mỗi lần anh xuất hiện là Bối Nhi lại khóc không ngừng, may mà nhà họ Kiều đều biết nên không trách móc gì bà. Nói cách khác, bà thật đúng là phải kêu oan.

Cố Học Võ quay trở lại gõ gõ cửa nhưng vẫn không ai lên tiếng trả lời. Trong lòng anh cũng hiểu Kiều Tâm Uyển đang trốn không muốn gặp anh. Mà anh cũng không vội, ngày hôm qua anh hơi kích động, tin chắc Kiều Tâm Uyển nhất thời sẽ có chút tức giận, khó chịu. Anh tin cô sẽ suy nghĩ rõ ràng, cái gì là tốt nhất cho Bối Nhi.

Kiều Tâm Uyển ở bên trong cũng biết là Cố Học Võ đã đến, sáng sớm cô đứng bên cửa sổ đã nhìn thấy Cố Học Võ, nhưng cô không muốn cho anh vào, lại càng không muốn nhìn thấy anh. Hôm qua không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại phát sinh quan hệ cùng Cố Học Võ. Cô đúng là đầu óc ngù ngờ mà, sao lại có thể tùy tiện như vậy chứ? Tùy tiện tới mức thấp hèn. Cô không muốn nghĩ mình như vậy nhưng đó lại là sự thật.

Mặc kệ cô có chuẩn bị tâm lý kỹ thế nào, mặc kệ cô đã tự hạ biết bao nhiêu quyết tâm thì một khi gặp phải Cố Học Võ cô đều trở nên bất bình thường, trở nên không giống mình nữa. Nếu đã như thế thì cô chỉ có thể tránh xa Cố Học Võ một chút. Sau này cô nhất định phải cực lực tránh dây vào Cố Học Võ.

Nhìn hành lý la liệt trên giường, ngoài của cô, còn có của Bối Nhi, cô muốn dẫn Bối Nhi đi chỗ nào đó thật xa, cho dù là đang rất rối nhưng cô vẫn tin đây là lựa chọn tốt nhất.

Cố Học Võ về đến nhà, các trưởng bối cũng đã trở lại, vây quanh phòng Cố Học Văn. Thời tiết tháng chín đã không còn nóng lắm. Thư phòng bên cạnh cũng tạm thời được chuyển thành phòng trẻ.

Hai đứa trẻ đang nằm trong nôi ngủ rất say. Trong nhà ngoài thím Trương còn mời thêm một bà vú giúp chăm sóc trong một tháng. Trần Tĩnh Như ngày nào cũng lo đủ thứ trong ngoài.

Tả Phán Tình cũng mập lên không ít. Cố Học Văn mặt tươi roi rói, cùng vợ nựng con trai. Cảnh tượng đó không hiểu sao lại kích thích Cố Học Võ. Cũng là kẻ làm cha mà nhìn Cố Học Văn xem, động tác bế con sao mà thành thạo cứ như là đã tập luyện rất nhiều vậy. Con nít mới sinh tuy phần lớn thời gian đều chỉ biết ngủ, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ giật mình, lúc đó mà không có ai bế thì nhất định chúng sẽ òa lên khóc. Hai đứa bé đều rất ngoan, tuy còn nhỏ nhưng rất ít khi ồn ào.

Cố Học Võ bị kích động, nhìn Cố Học Văn rồi lại nhìn lại mình, con gái không thích anh, mà Kiều Tâm Uyển cũng chẳng để ý tới anh. So với Cố Học Văn, đột nhiên anh thấy mình có chút thua kém. Nhất là khi nhìn vào ánh mắt hâm mộ của Uông Tú Nga, đột nhiên anh lại không có tâm trạng nhìn cảnh mọi người vây quanh hai đứa con của Học Văn, Cố Học Võ trở về phòng mình.

Trong lúc thở dài, anh lại nhớ đến Kiều Tâm Uyển. Anh chưa bao giờ có cảm giác tiêu cực như vậy, với anh mà nói, đây là lần đầu tiên, anh có cảm giác mất mát. Cố gắng phớt lờ cái cảm xúc tiêu cực này, anh lại đổ hết tất cả trách nhiệm lên những phản ứng không như anh mong đợi của Kiều Tâm Uyển. Dù sao anh vẫn còn thời gian bám lấy Kiều Tâm Uyển, dù sao cũng sẽ biến cô thành của anh. Con gái cũng vậy.

Kiều Tâm Uyển thu dọn hành lý xong liền xuống lầu ăn cơm, nhìn thấy Kiều ba cũng đã trở lại thì sắc mặt có chút bất ngờ. Kiều Kiệt đi theo sau ông, sắc mặt hai người hơi khó coi.

"Ba." Kiều Tâm Uyển tiến lên, quan tâm nhìn ba: "Sao vậy ạ? Ba đau ở đâu à?"

"Không sao." Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển, sắc mặt Kiều ba liền dịu hẳn: "Ba không sao, con lên lầu trông con đi."

"Con còn chưa ăn cơm mà." Kiều Tâm Uyển lúc này càng chắc chắn là có vấn đề, cô đi đến trước mặt Kiều ba: "Rốt cuộc là sao vậy ạ? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Kiều ba lắc đầu, ngày mốt con gái sẽ đi Đan Mạch, ông không muốn để con gái phải lo lắng. Kiều Tâm Uyển rất hiểu tính ba nên đưa mắt nhìn về phía Kiều Kiệt: "A Kiệt, xảy ra chuyện gì?"

Kiều Kiệt chột dạ, xoay mặt đi: "Không có gì, thật sự không có gì hết."

"Không có gì?" Kiều Tâm Uyển chẳng lạ gì tính nết của cậu em trai này, cô đi tới trước mặt Kiều Kiệt, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt anh ta: "Có phải em lại ra bên ngoài quậy phá rồi không?"

"Oan cho em." Kiều Kiệt la lên: "Từ năm ngoái, ngày nào em chẳng cần mẫn đi làm ở công ty? Chị, chị đừng có nói lung tung."

"Hừ." Ánh mắt Kiều Tâm Uyển có chút hoài nghi. Kiều Kiệt từ sau khi trở về từ thành phố C, đúng là đã ngoan ngoãn rất nhiều, có điều đám bạn xấu của anh ta ở Bắc Đô cũng chẳng ít, ai dám đảm bảo là sẽ không bị người ta lừa: "Phải không?"

"Đương nhiên." Kiều Kiệt giơ ba ngón tay lên: "Chị, em thề. Thật sự không có gì hết."

"Phải không?" Kiều Tâm Uyển không nhìn em trai mà đưa mắt trở lại Kiều ba: "Ba, rốt cuộc là có chuyện gì, chẳng lẽ ba không tin con?"

"Thật sự không có gì mà." Kiều ba thở dài: "Chỉ có một chút vấn đề nhỏ. Chúng ta sẽ giải quyết nó nhanh thôi."

"Vấn đề nhỏ?" Kiều Tâm Uyển chau mày: "Vấn đề nhỏ là vấn đề gì?"

"Chị, chị không cần quan tâm, em sẽ xử lý."

Kiều Kiệt nói rất thoải mái nhưng Kiều Tâm Uyển lại không có cách nào bỏ qua như vậy. Ba cô và Kiều Kiệt không chịu nói thì tự cô sẽ tìm ra nguyên nhân.

Ngày hôm sau cho Bối Nhi bú xong, Kiều Tâm Uyển đi thẳng đến công ty. Thư ký vừa nhìn thấy cô xuất hiện liền vô cùng kinh ngạc. Cô vẫy tay: "Tiểu Trần, mau đem báo cáo của hai tháng vừa rồi qua cho tôi xem."

"Tổng giám đốc." Kiều Tâm Uyển là tổng giám đốc, thư ký không thể không cho cô xem được. Có điều: "Bây giờ chị vẫn còn trong thời gian nghỉ sinh. Có chuyện gì chờ chị nghỉ sinh xong rồi hẳn nói."

"Công ty là của nhà tôi, cái gì mà nghỉ sinh với không nghỉ sinh?" Kiều Tâm Uyển mặc kệ: "Cô mau tìm báo cáo đưa tới cho tôi. Còn nữa, mang cả những hợp đồng công ty mới ký gần đây nữa."

"Vâng." Thư ký Trần cũng chẳng còn cách nào đành phải tìm báo cáo hai tháng vừa rồi đưa cho Kiều Tâm Uyển xem.

Hai giờ sau, Kiều Tâm Uyển đập mạnh xuống bàn. Ấn điện thoại nội bộ: "Tiểu Trần, cô vào đây."

Thư ký Trần vào cửa, vẻ mặt có chút sợ hãi: "Tổng giám đốc."

"Chuyện lớn như vậy mà sao không ai nói với tôi?" Kiều Tâm Uyển thật không ngờ, cô chỉ mới vắng mặt hai tháng mà công ty đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

"Tổng giám đốc, phó tổng nói, việc này anh ấy có thể xử lý, không cần nói với chị." Trên thực tế, hôm qua thư ký cũng mới biết, cô cũng còn chưa kịp hoàn hồn.

"Nó có thể xử lý?" Kiều Tâm Uyển dùng sức gật gật đầu, cầm kẹp tài liệu trên bàn, nhanh chóng ra khỏi cửa, lên lầu, vào văn phòng Kiều Kiệt.

"Chị, sao chị lại tới đây?" Kiều Kiệt nhìn thấy Kiều Tâm Uyển thì có chút kinh ngạc: "Chị không phải đang ở nhà thu dọn hành lý sao?"

"Em làm công ty thành ra như vậy mà chị còn có thể đi được sao?" Kiều Tâm Uyển quẳng kẹp tài liệu kia lên bàn Kiều Kiệt, vẻ mặt vẫn chưa hết tức giận: "Bộ em là con nít hả? Hợp đồng như vậy mà em cũng dám ký? Não em bị úng nước rồi hả?"

"Em. . . . . ." Kiều Kiệt đuối lý. Có trách thì trách cuối tuần trước, anh ta ở trên bàn rượu uống hơi nhiều, hơn nữa cô tiếp viên kia dáng người quá đẹp, lại còn không ngừng cọ vào người anh ta. Anh ta mới không kiềm được mà mơ mơ màng màng ký vào hợp đồng. Lúc tỉnh ra mới biết là hỏng việc.

"Một triệu?" Kiều Tâm Uyển cảm giác mình cũng sắp điên mất rồi: "Lỗ hổng lớn như vậy? Em bảo ba đi đâu mà kiếm được số tiền đó?"

"Chị." Kiều Kiệt cũng sắp ngất đến nơi rồi: "Em, em sai rồi được chưa? Chị khoan mắng em đã, việc này chị không cần quan tâm, em sẽ giải quyết."

"Giải quyết?" Kiều Tâm Uyển thực sẽ bị cậu em trai này làm tức chết mất thôi: "Em nói đi, em tính giải quyết thế nào? Nói đi, nói cho chị nghe xem."

"Em. . . . . ." Kiều Kiệt nghẹn lời, nói và làm là hai việc hoàn toàn khác nhau: "Em không phải là đang nghĩ cách đây à."

Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Đúng vậy, nghĩ cách, nghĩ cách gì?"

Kiều Kiệt nói không nên lời, một triệu chứ có phải là một tệ hai tệ hay một trăm hai trăm tệ đâu: "Ngày mai chị đi Đan Mạch rồi. Chị cũng đừng quan tâm nữa, em sẽ nghĩ ra cách."

Kiều Tâm Uyển hít thật sâu, buộc mình tỉnh táo lại: "Hiện tại các thành viên hội đồng quản trị của công ty đã biết chuyện này chưa?"

"Chưa biết." Kiều Kiệt lắc đầu, nhìn chị gái: "Em nào dám để những người khác biết, vậy không phải là muốn chết sao? Hôm qua em mới nói cho ba biết." Bởi vì còn có hai ngày nữa là đến kỳ hạn giao tiền theo hợp đồng.

"Không biết là được." Kiều Tâm Uyển thở sâu: "Chuyện này, trước tiên là cứ giấu đi, tuyệt đối không được để người công ty khác, và cả hội đồng quản trị biết, bằng không sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của công ty."

"Em biết rồi." Kiều Kiệt gật đầu, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Sau đó thì sao?"

"Bây giờ chị đi tìm người giải quyết lỗ hổng tài chính này. Tranh thủ có thể giải quyết trong hai ngày."

"Chị." Kiều Kiệt không muốn thấy Kiều Tâm Uyển vất vả như vậy: "Chị cứ đi Đan Mạch đi, em sẽ giải quyết." Công ty có quan hệ tốt với Kiều gia cũng không ít. Anh ta tin nhất định sẽ có người chịu cho Kiều gia vay tiền.

"Em thì biết cái gì?" Kiều Tâm Uyển trừng Kiều Kiệt, trong mắt có một tia phẫn nộ: "Nếu em gióng trống khua chiêng ra bên ngoài tìm người vay tiền thì mọi người sẽ lập tức nghĩ công ty chúng ta kinh doanh có vấn đề, như vậy nhất định sẽ khiến cho lòng người dao động. Nói cách khác, em nghĩ là ba đang lo cái gì?"

Một công ty bách hóa lớn như vậy vô duyên vô cớ tìm người khác vay tiền chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm bàn tán. Mà Kiều Tâm Uyển tuyệt đối không muốn làm chuyện như vậy.

"Vậy chị tính sao?" Kiều Kiệt bó tay: "Ngày hôm qua em đã đi tìm Tống Thần Vân và Hồ Nhất Dân. Một người thì đi nước ngoài, một người thì nói công ty trước mắt không có vốn lớn như vậy." Về phần Trầm Thành, Kiều Kiệt vẫn chưa tìm. Dù sao anh ta và Kiều Tâm Uyển. . . . . .

Kiều Tâm Uyển lập tức hiểu ra ý của Kiều Kiệt. Tống Thần Vân và Hồ Nhất Dân đã không nhờ được thì lại càng không thể nhờ Trầm Thành. Cô đã nợ Trầm Thành quá nhiều, nếu bây giờ còn nhờ Trầm Thành giúp thì cô thật sự không thể nào trả nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn có một người có thể giúp cô. Đưa mắt nhìn về phía Kiều Kiệt, Kiều Tâm Uyển cũng không muốn trách anh ta nữa, dù sao anh cũng phải đã rút được một bài học.

"Kiều Kiệt, lần sau làm chuyện gì phiền em dùng đầu óc một chút. Đừng có lúc nào cũng kích động như vậy, chỉ cần em suy nghĩ không chu toàn một cái thì không chỉ làm hại đến công ty, Kiều gia mà còn cả mấy ngàn công nhân đang làm việc cho công ty. Thân là người lãnh đạo mỗi một bước đều phải chú ý."

"Em biết rồi mà chị." Kiều Kiệt đúng là đã biết thật rồi: "Em cam đoan, lần sau sẽ không vậy nữa."

Cái gì. Còn có lần sau? Như thế này còn chưa đủ sao. Kiều Tâm Uyển trợn mắt, xoay người bỏ đi. Kiều Kiệt vội vàng đứng lên: "Chị, chị tìm ai vậy?"

"Em không cần quan tâm." Kiều Tâm Uyển xua tay, bỏ đi nhanh như một cơn gió để lại Kiều Kiệt một mình thở dài, cầm điện thoại ấn số nội bộ: "Ba. Chị ấy biết rồi."

Kiều Tâm Uyển dừng xe, nhìn tòa nhà trước mắt, cô từng nghe nói anh ta đã quay về nhưng đến nay vẫn chưa đến gặp. Lần trước anh ta đến là vào đầy tháng Bối Nhi. Hít một hơi thật sâu, Kiều Tâm Uyển cất bước vào tòa nhà.

Thấy cô đến, Đỗ Lợi Tân cũng có chút kinh ngạc, có điều vẫn mời cô ngồi xuống. Kiều Tâm Uyển nhìn trên bàn trà có hai cái tách vẫn còn không dọn đi thì hơi ngạc nhiên. "Anh có khách?"

"Mới vừa đi." Đỗ Lợi Tân vẫy tay, gọi số nội bộ bảo thư ký vào dọn hai cái tách, rồi rót hai tách khác mang vào. Thư ký nhanh chóng đi vào, rót nước xong lại đi ra ngoài.

Đỗ Lợi Tân chỉ chỉ cái tách: "Uống nước đi, chỗ tôi chỉ có cà phê với trà, mà hình như hiện tại cô cũng không uống được hai thứ này."

"Anh thật chu đáo." Kiều Tâm Uyển thuận miệng tán thưởng, nhưng lúc này cũng không phải lúc để khen anh ta: "Có điều, hôm nay tôi đến không phải là để tìm anh uống nước."

"Uhm, tôi biết." Đỗ Lợi Tân cười cười, ngồi xuống phía đối diện Kiều Tâm Uyển: "Có chuyện gì?"

"Vay tiền." Kiều Tâm Uyển đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nói cái này có thể hơi đột ngột nhưng Tống Thần Vân thì đi vắng, Hồ Nhất Dân gần nhất không dư dật cho lắm. Anh cũng biết, anh ta căn bản mặc kệ chuyện trong nhà nên muốn tìm anh ta có thể sẽ khó khăn, tôi cũng chỉ còn nước tới tìm anh."

"Uhm." Đỗ Lợi Tân gật gật đầu, không hỏi vì sao Kiều Tâm Uyển không đi tìm Trầm Thành, mà nói sang chuyện khác: "Tôi nghe nói cô sắp di dân sang Đan Mạch? Sao còn chưa đi?"

"Trong nhà xảy ra chút chuyện." Kiều Tâm Uyển nhìn Đỗ Lợi Tân: "Mọi người đều là bạn bè, anh cứ nói thẳng một câu. Hiện tại tôi không muốn để người ta biết Kiều gia gặp trục trặc, nếu có thể thì nhờ anh giúp chúng tôi một lần. Nếu không được thì tôi sẽ nghĩ cách khác."

"Cô muốn bao nhiêu?" Đỗ Lợi Tân cầm tách chén nhấp một ngụm.

"Một triệu."

"Khụ khụ." Đỗ Lợi Tân hơi bị sặc, buông tách xuống, không được tự nhiên hắng hắng giọng: "Theo tôi biết thì công ty bách hóa Kiều gia kinh doanh cũng không tồi mà."

"Đúng vậy." Đối với việc làm ăn của gia đình, Kiều Tâm Uyển vẫn rất tự tin: "Nhưng mà ai cũng có lúc khó khăn, anh nói có đúng không?"

"Uhm. Đúng." Đỗ Lợi Tân gật đầu, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Thật ra một triệu cũng không phải là số tiền lớn, nhưng gần đây tôi lại mới xây dựng một trung tâm giải trí kiểu mới. Cô biết đó hạng mục ấy vốn đầu tư cũng gần năm triệu. Bây giờ đột nhiên muốn ta rút ra một triệu thì có hơi khó."

"Vậy à." Kiều Tâm Uyển biết là Đỗ LợiTân nói thật, bởi vì anh chưa bao giờ là người thích đùa giỡn người khác: "Nếu vậy thì tôi đi trước. Ngại quá, quấy rầy anh rồi."

"Khoan đã." Đỗ Lợi Tân phát hiện cá tính của Kiều Tâm Uyển đúng là rất dứt khoát: "Tính cô lúc nào cũng vội vã như vậy sao?"

Kiều Tâm Uyển có hơi mất tự nhiên, động tác muốn đứng dậy cũng dừng lại: "Anh cũng biết tính tôi rồi. Nếu chuyện gì không làm tốt thì buổi tối sẽ ngủ không ngon."

"Mấy ngày hôm trước, tôi có gặp một khách hàng nói là muốn đầu tư vào trung tâm giải trí mới của tôi. Nếu tôi mà có vấn đề tài chính thì sẽ không đồng ý đầu tư, nếu cô cần gấp thì tôi sẽ hỏi anh thử xem có còn ý định đầu tư không. Nếu có, tôi rút một triệu ra cũng không phải quá khó khăn."

"Thật không?" Kiều Tâm Uyển ngẩng mặt lên: "Vậy bao lâu mới có thể trả lời tôi được?"

"Buổi tối tôi sẽ mời anh ta ăn cơm. Ngày mai sẽ trả lời cô. Thế nào?"

56. Chương 56: Giúp Hay Không Giúp

"Buổi tối tôi sẽ mời anh ta ăn cơm. Ngày mai có thể cho cô câu trả lời thuyết phục. Được chứ?"

"Được." Tuy rằng Đỗ Lợi Tân không trả lời chắc chắn nhưng Kiều Tâm Uyển hiểu anh ta, trong mấy người anh em, trừ hai anh em nhà họ Cố thì Đỗ Lợi Tân là người chững chạc nhất. Nếu anh ta đã nói giúp thì nhất định sẽ giúp. Đứng lên, Kiều Tâm Uyển còn muốn về nhà trông Bối Nhi: "Vậy làm phiền anh rồi, ngày mai tôi sẽ liên lạc lại với anh."

"Uhm." Đỗ Lợi Tân cũng không giữ cô nữa, nhìn thấy cô đã ra khỏi cửa, anh ta gọi thư ký vào dọn ly rồi mang thêm 2 ly cafe vào, rồi đưa mắt nhìn người đang từ phòng nghỉ đi ra.

"Anh nói xem chuyện này em nên giúp hay không giúp?"

Cố Học Võ ngồi đối diện anh ta, cầm tách cafe lên uống một ngụm, khóe môi mím thành một đường thẳng tắp: "Trong lòng cậu đã có đáp án, cần gì phải hỏi anh?"

"Em không giúp để cô ấy đi tìm anh được chứ?" Đỗ Lợi Tân cười đến có phần tà ác. Vẻ gian xảo trong mắt vô cùng rõ ràng. Cố Học Võ nhướn mày, vẻ mặt u ám khó nhận thấy: "Cậu đúng là hay đùa, có điều anh không hiểu vì sao cậu lại không biết dùng nó với Học Mai."

Không khí đột nhiên trở nên yên lặng, nghĩ đến sự cố chấp của Cố Học Mai, Đỗ Lợi Tân lại thấy đủ loại bất đắc dĩ và rối rắm: "Học Mai không giống Kiều Tâm Uyển."

Không chỉ Kiều Tâm Uyển không giống mà bất cứ người phụ nữ trên thế giới này cũng không thể giống cô ấy. Nơi nào đó ở tận sâu trong lòng cô ấy đang bị bao phủ một tầng băng cứng. Cho dù anh ta có cố gắng thế nào cũng không thể chạm vào được. Mà chính anh cũng đã bị sự buốt giá của tảng băng này làm cho tổn thương.

"Nếu anh là cậu. Anh sẽ trực tiếp tới tìm chú thím ngả bài với họ."

Làm chuyện gì cũng vậy, kết quả là quan trọng nhất còn quá trình thì không cần quan tâm. Ít nhất là Cố Học Võ nghĩ như vậy. Đỗ Lợi Tân cười khổ, anh ta lại không có cách nào nghĩ như vậy.

"Anh không hiểu đâu. Nếu em thực sự làm như vậy, cho dù Học Mai có ở bên em cũng sẽ không vui vẻ."

Cô đau lòng thì anh ta còn đau hơn cả cô, cô khó chịu thì anh ta còn khó chịu hơn cô. Cho nên, anh ta biết rõ làm như vậy sẽ không có kết quả, nên vẫn đứng im tại chỗ. Chờ cô. Chờ cô cho chính mình một cái kết thúc. Nếu không thể kết thúc, vậy chỉ có thể phải dây dưa. Mà anh ta tin, cũng đã lâu vậy rồi, anh có lòng tin, có kiên nhẫn theo Học Mai đến cùng.

Cố Học Võ im lặng, từ chối cho ý kiến. Anh không hiểu suy nghĩ của Đỗ Lợi Tân. Anh và Đỗ Lợi Tân tuyệt đối không cùng một dạng. Nếu thích thì hai trái tim đã gắn vào nhau, ở bên nhau không phải là chuyện đương nhiên sao? Còn do dự với chần chờ cái gì? Như đối với Kiều Tâm Uyển, anh rất tự tin, cô nhất thời không để ý tới anh thì có sao? Anh có cách làm cho Kiều Tâm Uyển phải chủ động tìm đến anh.

"Thôi không nói nữa." Đỗ Lợi Tân nói sang chuyện khác: "Chuyện Kiều Tâm Uyển, anh tính thế nào?"

Anh ta cũng không dám chắc thái độ của Cố Học Võ đối với Kiều Tâm Uyển, nhưng có một chuyện anh ta rất chắc chắn, Cố Học Võ là cha của con Kiều Tâm Uyển. Có lẽ anh ta sẽ xem xét giúp Kiều Tâm Uyển một phen. Mà anh ta cũng không chắc hiện tại Cố Học Võ đã thay đổi thái độ đối với Kiều Tâm Uyển hay chưa. Cho dù hai người có một đứa con, nhưng nghĩ cho cùng, tính cách Cố Học Võ thế nào mọi người đều rất rõ. Anh vẫn nhớ đến mối tình đầu trước kia, vậy làm sao lại để ý đến Kiều Tâm Uyển?

Cố Học Võ cũng không mở miệng, nhìn Đỗ Lợi Tân: "Không phải tối nay cậu phải mời người ăn cơm sao? Bây giờ cũng gần tới giờ hẹn rồi đấy."

"Được rồi. Em giúp, nhưng, anh cũng đừng hối hận vì để mất cơ hội này."

Cố Học Võ cầm ly cà phê lên uống một hơi cạn sạch, nhìn Đỗ Lợi Tân đứng lên: "Anh làm việc, chưa bao giờ hối hận."

"Em sẽ chờ về sau đem những lời này trả lại anh." Đỗ Lợi Tân vẫn luôn cho rằng làm người thì không nên quá cứng nhắc. Còn Cố Học Võ nhất định sẽ bị lật thuyền.

Cố Học Võ cho Đỗ Lợi Tân một nụ cười rất tự tin để đáp lại, sau đó bỏ đi.

Kiều Tâm Uyển về đến nhà, Bối Nhi cũng vừa tỉnh. Dì Chu vừa thay tã, con bé đã bắt đầu chu miệng đòi bú. Cho con bú mà mày Kiều Tâm Uyển nhăn lại. Kiều Kiệt đúng là ngu ngốc, ký hợp đồng một triệu theo đó cần bách hóa Kiều thị bỏ ra một triệu tệ tiền vốn để cùng người khác phát triển một hạng mục. Hạng mục này lúc trước ở Bắc Đô, Kiều Tâm Uyển chưa bao giờ nghe qua, cầm laptop từ thư phòng về phòng, Kiều Tâm Uyển bắt đầu lên mạng tra tư liệu. Tốt nhất là có thể biến hợp đồng kia mất hiệu lực như vậy sẽ không ảnh hưởng gì cả.

Trong lòng cô biết đây là điều không có khả năng, xoa xoa mày lại đưa mắt nhìn vé máy bay ở đầu giường. Ngày mai vốn phải bay sang Đan Mạch nhưng giờ xem ra không được rồi. Gọi điện thoại hoãn vé máy bay, cô muốn suy nghĩ xem kế tiếp phải làm sao.

Lúc Cố Học Võ đi vào, Kiều Tâm Uyển đang ngồi trên giường, nhìn chằm chằm màn hình, mày nhíu chặt lại. Trong lòng đã biết là chuyện gì nhưng anh vẫn làm bộ như không biết. Tiến lên hai bước, anh đứng ở bên giường. Nhìn thấy anh đi vào, Kiều Tâm Uyển dùng động tác nhanh nhất đóng cửa sổ web lại, ngẩng đầu, vẻ mặt đề phòng nhìn theo mặt anh.

"Anh vào bằng cách nào?" Rõ ràng cô đã nói với người trong nhà không cho Cố Học Võ vào mà.

"Đi vào." Đáp án của Cố Học Võ đúng là có thể làm cho người ta tức chết, Kiều Tâm Uyển khép laptop lại, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ: "Ra ngoài."

Cố Học Võ ngồi xuống bên giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt Kiều Tâm Uyển: "Kiều thị muốn phát triển nguồn năng lượng mới?"

"Không liên quan đến anh." Bây giờ Kiều Tâm Uyển không muốn nhìn thấy nhất chính là anh: "Nếu không có việc gì mời anh ra ngoài, tôi phải nghỉ ngơi."

Cố Học Võ bất động, nhìn chằm chằm mặt cô, nhẹ nhàng mở miệng: "Cô không muốn nói với tôi?"

"Tôi không có gì để nói với anh." Cho dù Kiều Tâm Uyển không đi Đan Mạch cũng sẽ không cho Cố Học Võ cơ hội. Nhất là sau khi đã biết mục đích của anh.

"Chắc chứ?"

"Chắc chắn." Kiều Tâm Uyển gật đầu, nhìn thấy khuôn mặt Cố Học Võ đột nhiên phóng đại, cô lùi người ra sau, cánh tay chống ở phía sau, đôi mắt ngoài vẻ mất tự nhiên còn có vài phần không vui: "Cố Học Võ, anh không cần đi làm sao?"

Cô trừng mắt, đôi môi bởi vì tức giận mà mín lại. Bởi vì đang nghiêng về phía sau, hai tay chống ra sau khiến nửa người trên của cô cong lên đường cong chết người.

Ánh mắt anh tối đi vài phần, nghĩ tới lần trước ở trong xe, kìm lòng không được mà hôn cô, nơi đó của cô có hương vị ngọt lành.

Cảm giác được tầm mắt của anh, khuôn mặt Kiều Tâm Uyển liền đỏ lên, dùng sức đẩy anh một cái, sau đó ngồi thẳng người chỉ vào cửa: "Cố Học Võ, anh đi ra ngoài."

Vừa rồi Cố Học Võ một chút phòng bị cũng không có nên bị Kiều Tâm Uyển đẩy ra, anh rời giường đứng lên, ổn định cơ thể rồi lại ngồi xuống giường, nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển, lại một lần nữa xích tới gần.

"Kiều Tâm Uyển, ngoài câu này, cô còn câu nào khác nữa không?"

Kiều Tâm Uyển sững sờ rồi nhanh chóng hiểu được ý của Cố Học Võ, cô gật gật đầu: "Anh không đi đúng không? Vậy tôi đi."

Kiều gia nhiều phòng, anh thích đứng ở đây, vậy thì cứ cho anh ở thoải mái. Cô đứng lên, khom lưng định lấy laptop bỏ đi, nhưng lại bị ai đó dùng sức ôm một cái vào trong lòng. Không đợi cô giãy dụa, Cố Học Võ đã xoay người cô lại, nhìn thấy vẻ mặt kháng cự và phản cảm của cô không hiểu sao lại thấy không vui, anh cúi đầu, tính hôn lên môi của cô.

Kiều Tâm Uyển quay đầu đi, cái kia hôn dừng ở trên mặt cô. Trong lòng cô càng tức giận, giơ chân lên định sẽ giẫm vào chân Cố Học Võ. Cố Học Võ đã sớm có phòng bị nên đưa tay ôm thật chặt thắt lưng cô, xoay người một cái đặt cô ngồi trở lại trên giường, vẻ mặt đắc ý nhìn chằm chằm mặt cô.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên đùi anh, tư thế của hai người vô cùng vô cùng gần gũi, ở gần như vậy làm cô lại nghĩ đến lần trước Cố Học Võ ở trong xe đã khi dễ mình như thế nào, lòng cô lại nhất thời bốc hỏa: "Ép buộc phụ nữ dường như không phải hành động quân tử nên làm."

"Rất đúng." Cố Học Võ gật đầu, cánh tay lại dùng một chút lực, cúi đầu xuống, để ở trán cô: "Kiều Tâm Uyển. Tôi chưa bao giờ ép buộc phụ nữ…." hôn. Ngay vào lúc chữ cuối cùng vừa nói ra, anh đã hôn lên môi của cô, hương vị này vẫn ngọt ngào giống như mấy hôm trước. Anh muốn tiến thêm một bước làm hôn sâu hơn nhưng bị Kiều Tâm Uyển ngăn cản, sống chết không chịu mở miệng, cắn chặt không để cho anh thực hiện được.

Cố Học Võ cười nhạt, bàn tay ôm lấy thắt lưng cô nhẹ nhàng dời xuống, sau đó sờ vào nơi nào đó. Hôm nay Kiều Tâm Uyển mặc một cái váy lụa dài màu trắng. Bị động tác của anh kích thích, cô há mồm tính la lên, lại cho Cố Học Võ cơ hội. Anh ngang ngược đưa lưỡi vào, bắt đầu dẫn dụ môi lưỡi của cô đi theo anh.

Bấm chặt móng tay, Kiều Tâm Uyển cực lực nhắc nhở mình không được mê muội, càng không được có cảm giác. Nhưng cô quên cô căn bản không phải là đối thủ của Cố Học Võ.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, bàn tay của anh cứ như là điện giật. Qua lớp quần áo cô vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của anh. Tim cô bắt đầu đập nhanh và loạn nhịp. Lúc này phòng bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng khóc của Bối Nhi, tiếng khóc rất nhỏ, rất khẽ nhưng Kiều Tâm Uyển vẫn nghe thấy. Cô giật mình, đột nhiên dùng sức đẩy Cố Học Võ ra, chính cô cũng vì động tác quá mạnh ấy mà ngã ra sau, suýt nữa là ngã xuống đất may mà Cố Học Võ đã vươn tay kéo tay cô.

Sau khi ổn định cơ thể, Kiều Tâm Uyển dùng sức rút tay ra, lui ra phía sau một bước. Cô trừng mắt nhìn Cố Học Võ một cái rồi xoay người đi sang phòng Bối Nhi. Sức nặng trong lòng đã không còn, đôi môi mềm mại cũng rời đi, Cố Học Võ lại có chút không quen mà nhíu mày lại.

Anh đứng lên, đi theo sang phòng bên cạnh, hóa ra Bối Nhi tè dầm cho nên mới khóc, dì Chu đã thay tã cho con bé, cô nhóc nhìn thấy mẹ liền vươn tay bi bô đòi Kiều Tâm Uyển bế.

"Bối Nhi đòi mẹ à?" Hôm nay đúng là cô phải ra ngoài cả ngày. Bế Bối Nhi lên, gương mặt Kiều Tâm Uyển có mấy phần tươi cười. Con gái là nơi mềm nhất trong lòng cô. Cô có thể cái gì cũng không để ý, nhưng không thể không cần con gái.

Bối Nhi không nói được, chỉ đem khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ ở trên người cô, bàn tay nhỏ bé víu vào quần áo của cô, có chút vội vàng.

"Không phải vừa mới bú sao?" Kiều Tâm Uyển có chút khó hiểu, xoa xoa bàn tay nhỏ bé của Bối Nhi: "Sao lại đói bụng rồi?"

"Y y ——" Bối Nhi lại cọ dữ hơn. Kiều Tâm Uyển cũng hết cách: "Được rồi, được rồi, được rồi, Bối Nhi đói bụng, Bối Nhi đói bụng. Mẹ cho con ăn."

Ôm Bối Nhi quay người lại, lại nhìn thấy Cố Học Võ còn chưa đi, đang đứng dựa vào cánh cửa phía sau cô. Đôi mi thanh tú nhướng lên, vẻ tươi cười trên mặt cô lập tức biến mất.

"Sao anh còn chưa đi?"

57. Chương 57: Quấn Quýt Như Vậy

Cố Học Võ không nói gì chỉ nhìn cô và con gái vô cùng quấn quýt, con bé cũng là con anh nhưng anh ôm thì khóc còn với Kiều Tâm Uyển lại quấn quýt như vậy. Sự trái ngược rất lớn này khiến lòng anh thấy rất không chấp nhận được.

Anh không đi, Kiều Tâm Uyển cũng không quan tâm. Còn tiếp tục tranh ầm ĩ với Cố Học Võ chỉ làm lãng phí sức lực của cô. Dù sao anh cũng chỉ là muốn có con gái, chỉ cần cô không để ý tới anh thì xem anh có thể làm gì cô? Ôm con gái về phòng, trước khi Cố Học Võ vào cửa, cô nhanh chóng đóng cửa rồi khóa ngay lại.

"Nhất định không cho anh vào." Trong lòng cô hiểu hành động này hết sức trẻ con, nhưng cô không muốn để anh nhìn thấy cảnh cô cho con gái bú.

Cho con gái bú xong, nhìn Bối Nhi thỏa mãn ngáp một cái, dáng vẻ như muốn ngủ, trong lòng cô lại bật cười, con bé này hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Nếu như ai cũng có thể sống đơn giản như lúc thơ bé vậy thì tốt biết bao. Ôm con gái vào phòng bên cạnh giao cho dì Chu trông coi. Không có tâm tư nghĩ đến việc Cố Học Võ đã biến mất, cô muốn nghĩ một chút, kế tiếp phải làm sao.

Đỗ Lợi Tân bảo tối nay mời mọi người ăn cơm bàn chuyện tiền vốn, cô biết trong ngành giải trí mới nổi của thành phố nếu đầu tư càng lớn thì lợi ích càng cao. Nếu thực sự có thể khiến người ta hùn vốn vào thì ảnh hưởng đối với Đỗ Lợi Lân là rất lớn. Nếu anh ta đồng ý thì bản thân món nợ ân tình này cũng không hề nhỏ.

Nhưng so với Trầm Thành, thì cô thà nợ Đỗ Lợi Tân. Nghĩ đến Trầm Thành, cô cũng không biết gần đây anh thế nào. Kiều Tâm Uyển có chút buồn bực, biết trước thì ban đầu đã không lấy Trầm Thành ra làm bia đở đạn. Kết quả lại là hại anh. Nói đi nói lại, cũng đều do Cố Học Võ, nếu không phải anh từng bước ép sát thì sao cô lại…

Đúng vậy, trong lòng nghĩ như vậy, Kiều Tâm Uyển sẽ không để ình bị Cố Học Võ ảnh hưởng. Từ nay về sau tránh xa tầm tay của anh. Chẳng qua là hiện tại nhất thời vẫn chưa có biện pháp rời khỏi Bắc Đô. Cố Học Võ thế nào cũng sẽ tới làm phiền. Cô không thể ngăn anh đến, nhưng dù sao cô cũng phải làm ình không bị ảnh hưởng? Chỉ cần cô giữ vững trái tim mình, chỉ cần cô không để ình lại bị Cố Học Võ ảnh hưởng, cô tin, anh nhất định không thể có cơ hội tổn thương cô nữa.

Trong lòng đã có quyết định, Kiều Tâm Uyển cũng không quan tâm nữa, có chuyện gì cứ đợi ngày mai Đỗ Lợi Tân trả lời. Nếu như không được, vậy cô cũng muốn sớm quyết định. Xem còn có biện pháp nào khác hay không.

Sáng sớm hôm sau Kiều Tâm Uyển vào công ty, chuyện đầu tiên là gọi điện cho Đỗ Lợi Tân.

"Sao rồi? Chuyện tôi nhờ ngày hôm qua ấy?"

"Tôi xin lỗi." Điện thoại bên kia Đỗ Lợi Tân nhún vai: "Hôm qua tôi đã hỏi rồi, anh ta nói bởi vì lúc trước tôi từ chối nên anh ta đã đem tiền đầu tư vào chỗ khác…"

Câu kế tiếp không cần nói, Kiều Tâm Uyển cũng hiểu được ý của anh ta. Trong lòng tràn đầy mong đợi thoáng chốc đổ vỡ hết cả, vẻ mặt cô trở nên hết sức mất tự nhiên: "Vậy à?"

"Xin lỗi, không giúp được cô." Giọng Đỗ Lợi Tân nghe hết sức chân thành, Kiều Tâm Uyển kéo kéo khóe miệng: "Làm phiền rồi, tôi sẽ tìm người khác."

"Kiều Tâm Uyển." Đỗ Lợi Tân lên tiếng ngăn Kiều Tâm Uyển cúp máy: "Mặc dù tôi không giúp được cô, nhưng có một người có thể."

"Ai?"

"Cố Học Võ."

Đề nghị của Đỗ Lợi Tân khiến Kiều Tâm Uyển lại lần nữa ngẩn ra, cô còn tưởng rằng anh ta muốn nói là Trầm Thành. Nghe anh ta nhắc tới Cố Học Võ, sắc mặt cô đột nhiên trở nên không vui.

“Không cần. Tôi sẽ không tìm anh ta.”

“Tại sao lại không?” Đỗ Lợi Tân chau mày, trong lòng không hiểu cho lắm: “Cô nói sao cũng đã sinh cho anh ấy một đứa con gái. Lão đại không phải là người máu lạnh vô tình. Cô chỉ cần tìm anh ấy nói chuyện, anh ấy nhất định sẽ giúp cô.”

“Không cần. Cám ơn.” Kiều Tâm Uyển không kiên nhẫn để nghe nữa, trực tiếp cúp điện thoại, nhìn bàn tay vẫn nắm chặt điện thoại, tim cô đập có mấy phần lạc nhịp.

Tìm Cố Học Võ? Để anh nắm lấy điều này uy hiếp cô, sau đó tái hợp? Rồi thuận lợi lấy được quyền nuôi con? Không, tuyệt đối không. Cô sẽ không làm chuyện như vậy. Bảo thư kí cầm hợp đồng vào, Kiều Tâm Uyển gọi cho Hồ Nhất Dân, Hồ Nhất Dân nói hiện tại đang ở ngoại tỉnh, đến chiều mới về. Kiều Tâm Uyển gật đầu, gọi điện thoại cho luật sư cố vấn của công ty, muốn kiểm tra xem hợp đồng này có thể không thực hiện mà không vi phạm hợp đồng hay không.

Cô cùng luật sư nói chuyện hồi lâu, hợp đồng là Kiều Kiệt ký, cậu ta là phó tổng giám đốc, có quyền này. Quan trọng hơn là trên đó đóng con dấu của công ty. Tất cả mọi thứ đều không thể cứu vãn.

Kiều Tâm Uyển trong lòng buồn bực đến cuống cuồng. 100 triệu. Dùng tài sản của Kiều gia để thế chấp cũng không mượn được. Nhưng cứ như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng gì?

Kiều Kiệt vào công ty không lâu, lại không thông qua sự đồng ý của hội đồng quản trị đã chọc vào một cái sọt lớn như vậy, e là sau này tiếp nhận vị trí, những thành viên hội đồng quản trị sẽ càng không phục. Đến lúc đó Kiều Kiệt muốn nhảy vào quản lý công ty cũng khó?

Thân là trưởng nữ Kiều gia, chị của Kiều Kiệt, Kiều Tâm Uyển phải xem xét mọi khía cạnh của sự việc thật kỹ càng. Xem thời gian cũng đã giữa trưa. Kiều Tâm Uyển quyết định về nhà ăn cơm, nhân tiện cho Bối Nhi bú.

Ra khỏi cửa phòng làm việc, liền thấy Kiều Kiệt dẫn theo một người đàn ông nữa đang đi về bên này. Cô dừng bước lại, Kiều Kiệt nhìn cô, thở phào nhẹ nhỏm, nhanh chóng chạy tới chào.

“Chị.”

“Ừ?” Kiều Tâm Uyển liếc người đàn ông bên cạnh anh ta rồi khẽ gật đầu với Kiều Kiệt: “Có chuyện gì?”

“Đây là tổng giám đốc công ty Chính Quyền. Lần này, chúng ta đang muốn hợp tác với họ.”

Lời Kiều Kiệt nói khiến Kiều Tâm Uyển phải liếc mắt nhìn người đàn ông trước mắt, anh ta nhìn trên dưới ba mươi tuổi, mày kiếm dương cao, lỗ mũi rất thẳng. Môi mỏng khẽ cong lên, ẩn chứa một nụ cười nhạt, nhưng nụ cười đó vẫn không che dấu được sự kiêu căng, ngạo mạn ở trong mắt anh ta.

Chỉ liếc một cái mà Kiều Tâm Uyển liền chau mày, từ trước đến giờ cô đều không thích đàn ông quá mức ngạo mạn. Hơn nữa, người này bày mưu lừa em trai cô, điều này khiến mắt nàng cô nhìn hắn có phần không vui.

Cảm nhận được cái nhìn chằm chằm của cô, người nọ khẽ nhướng mày, nhìn Kiều Kiệt một cái: “Vị này là?”

“Chị tôi, cũng là tổng giám đốc Kiều thị. Kiều Tâm Uyển.”

“Ồ.” Người nọ vươn tay, vẻ mặt có mấy phần tùy ý, cũng chỉ là một người phụ nữ: “Tôi tên là Quyền Chính Hạo. Xin chào.”

Quyền? Cái họ này khiến sắc mặt Kiều Tâm Uyển lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng chỉ một thoáng rồi nhanh chóng liếc qua Kiều Kiệt: “Chị nhớ trên hợp đồng ghi rõ thời gian chúng ta là góp vốn cho công ty Chính Quyền là ngày mai kia mà.”

“Đúng vậy.” Kiều Kiệt gật đầu: “Có điều tổng giám đốc Quyền nói, để chúc mừng chúng ta sắp hợp tác hôm nay làm chủ mời chúng ta ăn trưa.”

“Ăn trưa?” Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn, không chút che dấu lườm Quyền Chính Hạo: “Quý công ty cần tìm người đầu tư vậy chứng minh phương diện tài chính không quá dồi dào. Nếu như vậy, chẳng lẽ không

muốn tăng thu giảm chi? Muốn ăn cơm thì cũng không phải là để chúc mừng hợp tác, mà phải là lúc các anh khai thác nguồn năng lượng mới thành công, hơn nữa phải để sau khi hai công ty đều thu được lợi rồi mới chúc mừng chứ?"

Con mắt Quyền Chính Hạo lúc này mới nhìn Kiều Tâm Uyển, trong mắt hiện lên một tia hứng thú: "Nguồn năng lượng mới của công ty chúng tôi nhất định sẽ khai thác thành công."

Kiều Tâm Uyển cũng không nhìn anh ta mà đưa mắt nhìn Kiều Kiệt, cô chỉ cong khóe môi lên, cười giễu cợt: "Chỉ có kẻ mạnh miệng nói khoác mới có thời gian mà ở đây ba hoa, chi bằng lo suy nghĩ tìm cách làm thế nào cho hai công ty của chúng ta đều có lợi nhuận đi."

Nói xong câu đó, Kiều Tâm Uyển trợn mắt nhìn Kiều Kiệt chỉ trích. Không biết ngày đó dây thần kinh nào của anh ta bị chập nữa, cái loại người chỉ biết nói khoác, hoàn toàn không có một chút bản lĩnh thực sự nào như thế này mà cũng có thể hợp tác?

Bây giờ thời gian chỉ còn một ngày, cô còn không biết đi đâu chuẩn bị một triệu kia. Trong lòng buồn bực, cô cũng không có tâm tình đi quản hai tên dần độn kia, Kiều Tâm Uyển nhanh chóng rời khỏi công ty, đi về nhà.

Sau khi cô đi, Quyền Chính Hạo vẻ mặt tò mò đưa mắt nhìn về phía Kiều Kiệt: "Chị gái cậu nóng tính quá đó. Có cá tính."

"Có cá tính sao?" Kiều Kiệt đi theo phụ họa: "Đúng là rất có cá tính."

"Cô ấy kết hôn chưa?" Quyền Chính Hạo thuận miệng hỏi, trong mắt lóe lên ánh sáng lừa lọc.

"Kết hôn rồi, cũng vừa ly hôn xong." Kiều Kiệt liếc anh ta một cái, trong mắt có một tia xem thường: "Nếu anh muốn theo đuổi chị tôi thì anh nên mau chóng kiếm tiền cho công ty của anh đi, nếu không, tôi thật sẽ bị anh hại chết đấy."

"Yên tâm đi. Sau khi chúng tôi nghiên cứu và phát triển ra sản phẩm nhất định sẽ kiếm được tiền." Quyền Chính Hạo đem tầm mắt từ bóng lưng Kiều Tâm Uyển thu hồi trở lại. Vỗ vỗ bờ vai của Kiều Kiệt: "Đến lúc đó, cậu cứ đợi mà đếm tiền."

"Hy vọng thế." Kiều Kiệt hiện tại cũng chóng mặt, ba anh ta đã thuyết phục hội đồng quản trị, muốn để bọn họ đồng ý xuất vốn. Chị gái đã nghĩ cách giải quyết giúp anh ta, nếu như lần này không thể thành công như mong muốn, vậy anh ta sẽ trở thành tội nhân của Kiều thị.

Kiều Tâm Uyển về nhà với con gái xong, liền muốn ra ngoài, Kiều mẹ lúc này gọi cô lại: "Tâm Uyển, chuyện của công ty con không cần lo, con muốn đi Đan Mạch thì cứ đi đi."

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển không thích nghe những lời này: "Con không phải là người Kiều gia sao? Công ty hiện tại có vấn đề, con làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được?"

"Nhưng mà..." Kiều mẹ không muốn con gái quá cực khổ. Kiều Tâm Uyển khoát tay áo: "Mẹ đừng lo, con nhất định sẽ ở lại, hơn nữa còn giải quyết được nó."

"Tâm Uyển." Con gái cá tính bướng bỉnh và cứng đầu, có mười con bò kéo cũng chịu chịu đi, hiện tại chỉ sợ lại như vậy.

Kiều mẹ thở dài, trong lòng vô cùng lo lắng, tuy nhiên bà hiểu tính cách con gái: "Con đi mau đi, mẹ với dì Chu sẽ chăm sóc cho Bối Nhi."

"Cám ơn mẹ." Kiều Tâm Uyển nói xong, xoay người rời đi, ra cửa, tốc độ xe có hơi nhanh, tâm trạng cô càng thêm tồi tệ, ban đầu cô đã biết Kiều Kiệt tùy tiện ký hợp đồng với người ta là một việc mạo hiểm, bây giờ nhìn lại, đúng là mạo hiểm tới cực điểm.

Cái tên họ Quyền kia nhìn hết sức lông bông lại không chững chạc, tuyệt đối không thể tin được, một triệu này e là đánh vào nước rồi. Quan trọng hơn là hiện tại cô căn bản không biết lấy đâu ra một triệu này. Suy nghĩ một vòng, liền thấy đèn tín hiệu phía trước đã chuyển sang đỏ, cô nhanh chóng đạp thắng xe, trong lòng oán giận mình lái xe quá nhanh.

Vuốt vuốt mi tâm, khóe mắt cô lại liếc thấy một chiếc xe đậu ở ven đường, chiếc xe đó là của Cố Học Võ?

Không phải là do thị lực cô quá tốt, mà là do chiếc xe kia, cô đã quá quen thuộc, bị Cố Học Võ khi dễ ở trên xe, làm sao không nhìn quen mắt được?

Một giây sau, cô nhìn thấy một người phụ nữ từ trên xe đi xuống, người phụ nữ đó, cho dù có hóa thành tro, cô cũng nhận ra được.

Chu Oánh?

58. Chương 58: Hoàn Toàn Hết Hy Vọng

Chu Oánh đang nhìn Cố Học Võ ở trong xe mà cười nhạt, sau đó đi vào cửa tòa nhà văn phòng bên cạnh. Vì khoảng cách quá xa, cô không có cách nào nhìn rõ vẻ mặt của Cố Học Võ ra sao, chỉ có thể thấy sau khi anh gật đầu một cái rồi nổ máy xe rời đi, từ đầu đến cuối, anh đều không phát hiện cô đang ở ngay con đường đối diện.

"Bíp bíp." Xe ở phía sau bắt đầu nhấn còi inh ỏi. Kiều Tâm Uyển lái xe về công ty, vẻ mặt lại một lần nữa rơi vào rối rắm, không phải chỉ vì chuyện công ty mà còn vì Cố Học Võ.

Cố Học Võ, anh ta ở cùng với Chu Oánh? Lần trước sau khi sinh con cô đã nhìn thấy một lần, nhưng nhiều việc xảy ra quá rồi lại thấy Cố Học Võ nhiều lần nhắc đến việc tái hợp nên cô cũng quên mất chuyện Chu Oánh. Giờ nghĩ lại cô thấy mình thật quá ngây thơ. Cố Học Võ lúc trước yêu Chu Oánh đến chết, làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy?

Vậy anh ta vì cái gì tiếp cận cô? Trong đầu hiện lên cảnh tượng mấy năm trước, cô có xem bản báo cáo xét nghiệm đó. Chu Oánh bị ung thư tử cung, cho dù có điều trị khỏi thì về sau cũng không thể có con.

Chính là vì nguyên nhân này sao? Lý do khiến Cố Học Võ hết lần này đến lần khác không chịu buông tay chính là vì Chu Oánh không thể sinh con, mà anh lại muốn một đứa con sao?

"Két. . . . . ." Quá mức khiếp sợ khiến Kiều Tâm Uyển đạp phanh lại, xe phía sau nhất thời không kịp phòng bị nên thiếu chút nữa là đâm phải, lách qua xe Kiều Tâm Uyển nhìn cô la to: "Có mắt không vậy? Lái xe vậy sao?"

". . . . . ." Kiều Tâm Uyển nói không nên lời, nhìn cao ốc bách hóa Kiều gia ở không xa phía trước. Cô liền khởi động xe lái vào bãi đỗ xe.

Xe dừng lại, nhưng cô không xuống mà ngồi ở trong xe một hồi lâu không động đậy, rất nhiều cảm xúc phức tạp vào lúc này lại trỗi dậy. Những lần ôm hôn quấy nhiễu tâm trí cô, cả những lời Cố Học Võ đã nói lúc này đều biến thành điều châm biến nhất. Quả nhiên là như vậy.

Cô còn đang thấy kỳ lạ, không hiểu sao Cố Học Võ lại cố chấp chuyện của con gái như vậy. Thì ra là thế.

Chu Oánh đã quay lại. Tuy cô ta khỏi bệnh nhưng không thể sinh con cho nên, Cố Học Võ mới chú ý đến con gái. Con gái còn nhỏ, nếu anh đưa con đi rồi nhận Chu Oánh làm mẹ…

Người cô run lên, cảm giác lạnh lẽo từ trong lòng bắt đầu lan sang cả tay chân, tuy thời tiết đầu thu không lạnh lắm nhưng cô vẫn thấy toàn thân đều lạnh hẳn đi. Trái tim ban đầu đã tuyệt vọng, lúc này lại một lần nữa vỡ ra thành từng mảnh. Bị sự tuyệt tình của Cố Học Võ thiêu đốt thành tro bụi, chẳng còn sót lại chút gì.

Cố Học Võ ơi Cố Học Võ, anh hận tôi bao nhiêu vậy? Hận đến coi thường tôi, khi dễ tôi, bây giờ còn muốn cướp con của tôi, dùng hết thủ đoạn cũng chỉ vì muốn thành toàn với người phụ nữ này?

Cảm giác tuyệt vọng, bất lực này khiến Kiều Tâm Uyển cảm thấy khó thở, toàn thân đều đau đớn, nhưng ngay cả muốn khóc cũng khóc không được. Sống mũi cay xè, hốc mắt cũng nóng ran, cô trừng mắt cô gắng đè nén cảm giác muốn khóc kia xuống.

Thở sâu, cô ngồi thẳng dậy, nhìn khuôn mặt của mình qua kính chiếu hậu: "Kiều Tâm Uyển, mày thật thấp hèn."

Thật sự, rất thấp hèn. Khôi phục lại cảm xúc một chút, được rồi, chuyện của hôm qua cứ coi như là đã chết hôm qua, còn hôm nay chỉ mới bắt đầu. Cố Học Võ, sẽ không tiếp tục như thế nữa đâu. Tôi sẽ không cho anh cơ hội tổn thương tôi nữa đâu.

Điều bây giờ cô muốn tìm cách giải quyết chính là khủng hỏang của công ty. Còn những chuyện khác đều không quan trọng.

Mở cửa xe, Kiều Tâm Uyển đi về phía thang máy, trong lòng đang mãi suy tính nên cô không phát hiện Quyền Chính Hạo vừa nãy đang chuẩn bị đi khỏi, lúc lên xe phát hiện ra xe Kiều Tâm Uyển đi vào liền dừng lại. Khoảng cách không xa nên anh ta có thể thấy rõ toàn bộ vẻ mặt cô. Nỗi thống khổ, tuyệt vọng hiện lên trong mắt cô, rồi cuối cùng lại bị áp chế, lặng lẽ mang theo ý chí chiến đấu.

Trong mắt anh ta hiện lên vài phần hứng thú. Lúc này anh lại có chút tò mò đối với người phụ nữ này. Không sao, hai công ty sau này sẽ cùng hợp tác chắc chắn là sẽ có cơ hội tiếp xúc, anh có thể từ từ nhìn rõ. Thả chân ga, Quyền Chính Hạo khởi động xe rời khỏi.

Kiều Tâm Uyển đến trưa vẫn còn rất bận. Nếu không muốn vi phạm hợp đồng thì chỉ có thể gom tiền. Cùng Kiều ba đến nói chuyện với ban hội đồng quản trị, sau đó Kiều Tâm Uyển đem toàn bộ số liệu đặt trước mặt mấy ông lão trong hội đồng quản trị, rồi cùng hội đồng quản trị giằng co đến tận trưa mới được mấy lão già này chịu đồng ý đầu tư năm nghìn vạn, vẫn còn thiếu năm nghìn vạn, hội đồng quản trị nói là do rủi ro quá lớn nên không chịu đầu tư thêm.

Kiều Tâm Uyển không phải không sốt ruột. Nhưng mà sốt ruột cũng không có ích gì, nhìn thời gian cũng đã là buổi tối. Nghĩ đến Bối Nhi còn ở nhà, cô đành phải thu dọn tập tài liệu kia lại rồi về nhà trước.

Ông Kiều đã về nhà trước cô, thấy cô về thì vẻ mặt có chút xấu hổ: "Tâm Uyển, chuyện công ty, con đừng xen vào nữa."

"Ba." Kiều Tâm Uyển lại không thể nào nghe nổi lời như vậy: "Nếu mọi người nói cho con sớm thì con nhất định sẽ sớm chuẩn bị. Làm sao có thể để kéo dài tới giờ mới giải quyết?"

"Được được được, không nói." Kiều Kiệt mở miệng trước tiên, vẻ mặt có chút không được tự nhiên: "Chị, đều là lỗi của em được chưa? Bây giờ còn năm nghìn vạn, chị xem phải làm sao?"

"Năm nghìn vạn sẽ giải quyết được." Kiều Tâm Uyển trong lòng đã có quyết định: "Muốn chơi thì chơi cho lớn. Ngày mai chị sẽ hẹn vớiTrương Hàng Trường gặp mặt, chắc không thành vấn đề."

"Chị tính đi vay ngân hàng?"

"Không được sao?" Kiều Tâm Uyển nheo mày, trong mắt tràn đầy tự tin: "Hội đồng quản trị khó giải quyết nhất cũng đã giải quyết được. Chị tự tin sẽ thuyết phục được ngân hàng cho chúng ta vay tiền."

"Nhưng mà như vậy có làm người ta nghĩ Kiều thị kinh doanh có vấn đề?" Kiều Kiệt nói ra lo lắng ban đầu: "Chị hôm qua không cho em tìm ngân hàng, không phải là vì nghĩ thế sao?"

"Đương nhiên không phải." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Muốn chơi thì chơi lớn một chút. Tên đã bắn đi rồi cũng không thể rút lại được. Em yên tâm, chị nhất định giải quyết được."

Ông Kiều và Kiều Kiệt đưa mắt nhìn nhau, nếu Kiều Tâm Uyển đã nắm chắc như vậy, vậy để ngày mai xem sao.

Kiều Tâm Uyển ngày hôm sau dậy thật sớm, cho Bối Nhi bú. Sáng sớm đến ngân hàng gặp Trương Hàng Trường. Vô cùng mạnh dạn dùng 10% cổ phần của công ty để thế chấp.

Đem các hạng mục kinh doanh của Kiều thị giải thích rõ ràng với ngân hàng. Sauk hi trao đổi qua lại một hồi cũng vay được năm nghìn vạn với lãi suất thấp nhất. Vốn, năm nghìn vạn cũng không tính là số tiền lớn, Kiều thị cũng có thể xoay sở được, nhưng mà Kiều Tâm Uyển không muốn làm hụt vòng quay vốn của công ty, quan trọng hơn là, lúc này cô muốn chơi cho lớn.

Thỏa thuận điều kiện xong, xác định ngân hàng chuyển tiền vào tài khoản của Kiều thị, Kiều Tâm Uyển mới yên tâm, tiền vốn ngày mai cũng có thể đầu tư vào tập đoàn Chính Quyền đúng thời hạn đã định.

Đi vào công ty cô đem toàn bộ tài liệu xem qua một lượt, đánh dấu một số trọng điểm, còn phải kiểm tra, xem toàn bộ thật rõ ràng, thời gian cả một cái buổi chiều lại trôi qua như vậy. Thu dọn mọi thứ xong cô đang tính tan sở thì Kiều Kiệt từ phía sau đi vào.

"Chị." Vẻ mặt Kiều Kiệt sùng bái nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chị giỏi thật. Chị mà đã ra quân thì cái gì cũng thu phục được."

Kiều Tâm Uyển không rảnh nghe Kiều Kiệt vuốt mông ngựa, liếc trừng mắt nhìn cậu em trai này một cái: "Em nhớ rõ quan sát người bên Chính Quyền, đây là một triệu tệ chứ không phải một trăm tệ. Nghe chưa?"

"Nghe rồi." Kiều Kiệt cũng không bị cô đả kích: "Cái cảnh ngày hôm qua chị phê bình mấy lão ở trong hội đồng quản trị quá tuyệt, hôm nay chú Chu còn khen chị trước mặt ba. Nói chị rất cừ."

Kiều Tâm Uyển chớp mắt liếc nhìn em trai một cái: "Em muốn người ta đồng ý mà trước đó lại không hề có chuẩn bị gì?"

Buổi tối hôm trước cô tìm trong tài liệu ra ba điểm, sáng sớm hôm qua đã chuẩn bị xong biện pháp, cho thư ký đánh máy tài liệu rồi in ra, buổi chiều phát cho thành viên hội đồng quản trị một người một tập. Phát triển nguồn năng lượng mới hiện đang là xu thế, chỉ cần phát triển thành công, nhất định sẽ có lợi. Chỉ cần có thể làm cho hội đồng quản trị nhìn thấy được lợi ích thì thế nào cũng sẽ đồng ý.

"Ấy." Kiều Kiệt gãi gãi đầu xấu hổ: "Em không phải bận đi khắp nơi vay tiền sao?"

"Hừ." Đối với cậu em trai này, Kiều Tâm Uyển thật sự là hết chỗ nói, cũng không nhìn anh ta, cô ấn số nội bộ: "Thư ký Trần thông báo cho người bên bộ phận truyền thông, chín giờ sáng mai mời phóng viên đến tham dự họp báo."

"Mời phóng viên tham dự họp báo?" Kiều Kiệt không hiểu được: "Chị, chị muốn làm gì?"

"Em nói thử xem?" Kiều Tâm Uyển nhìn tài liệu trên bàn: "Muốn chơi thì phải chơi cho lớn. Ngày mai chị muốn cho toàn bộ mọi người ở Bắc Đô biết, bách hóa Kiều thị đang dự tính tiến quân vào sản xuất nguồn năng lượng mới, vừa đầu tư đã là một triệu. Động tĩnh lớn như vậy, giá cổ phiếu của công ty nhất định sẽ tăng lên."

"Chị thật lợi hại." Vẻ mặt Kiều Kiệt sùng bái nhìn Kiều Tâm Uyển: "Em đau đầu cả tuần mà chị chỉ trong hai ngày đã giải quyết được."

"Nếu em nói sớm thì chị đã sớm giải quyết rồi." Cần gì kéo dài tới bây giờ? Kiều Tâm Uyển tức giận liếc em trai một cái: "Được rồi, em cũng nên lo mà giữ cái chức phó tổng của mình đi. Báo cho người bên công ty Chính Quyền chuẩn bị một chút, ngày mai cùng tham gia họp báo, vì một hạng mục mới của công ty."

Hạng mục này có thành công hay không cô tạm thời không thể đoán trước. Nhưng mà nhân cơ hội này, nâng cao sự nổi tiếng cho Kiều thị cũng tốt.

"Uhm." Kiều Kiệt gật đầu: "Em sẽ gọi điện cho anh ta."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, nghĩ đến một khác chuyện: "Em làm sao lại quen với tên kia?"

"Tên kia." Kiều Kiệt có chút không được tự nhiên: "Do bạn giới thiệu. Chơi với nhau được hai tháng cảm thấy anh ta cũng không tệ. Tuần trước mời em cùng anh ta đầu tư, em đã đồng ý."

"Ừ." Kiều Tâm Uyển đứng lên, trừng mắt liếc nhìn anh ta một cái: "Em tốt nhất là cầu nguyện anh ta thực sự có thể kiếm tiền cho Kiều thị. Còn không, chị sẽ đem em đi bán trả tiền ngân hàng."

"Chị, em của chị chỉ đáng giá năm nghìn vạn? Chị không lầm chớ?"

"Đúng vậy, em nghĩ em trị giá bao nhiêu?" Kiều Tâm Uyển vỗ vai anh ta một cái: "Người hay thích gây rắc rối như em có cho tiền chị cũng không thèm."

"Chị." Kiều Kiệt mặc kệ. Kiều Tâm Uyển cũng không có tâm trạng đùa với anh ta: "Được rồi, ngày mai còn có rất nhiều việc, em liên hệ tên họ Quyền kia xong thì mau về nhà nghỉ ngơi đi, đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi giỡn."

"Đã rõ."

Người chị này có thể khiến cho anh ta sợ. Kiều Tâm Uyển vẻ mặt bất đắc dĩ, đi đến cửa phòng làm việc, lại phát hiện Cố Học Võ không biết đến lúc nào.

Vừa thấy anh, Kiều Tâm Uyển tựa hồ lại cảm giác đau lòng. Cố gắng tự bình tĩnh, làm như không nhìn thấy sự xuất hiện của Cố Học Võ. Cô lướt qua anh đi ra ngoài.

Cố Học Võ lúc này bắt lấy tay cô: "Kiều Tâm Uyển?"

59. Chương 59: Chẳng Vì Sao

"Có vấn đề gì sao?"

"Cô vay tiền ngân hàng?"

Thà cầm cổ phần công ty đi thế chấp cũng không tới tìm anh? Cố Học Võ sau khi nhận được tin tức, trước tiên liền chạy đến: "Vì sao?"

"Chẳng vì sao." Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, cô buộc mình phải tỉnh táo để không bị người đàn ông này ảnh hưởng: "Trên thương trường tài chính vốn lưu động. Vay tiền không phải là rất bình thường?"

"Tại sao không nói với tôi?" Đừng nói là một triệu, cho dù là muốn một tỷ, Cố Học Võ cũng có cách giải quyết cho cô. Nhưng cô lại không muốn.

"Anh Cố à." Kiều Tâm Uyển rút cánh tay từ trong tay của anh ra, lui về phía sau một bước, vẻ mặt bình tĩnh: "Tôi với anh đã li dị. Tôi làm gì thì có liên quan gì tới anh?"

Cố Học Võ liền mẫn cảm phát hiện thái độ Kiều Tâm Uyển không giống với lúc trước. Hôm trước anh đến thăm Bối Nhi, mặc dù Kiều Tâm Uyển cũng không muốn nhìn thấy anh nhưng ánh mắt không bình tĩnh, bình tĩnh đến xa cách giống như lúc này. Vẻ mặt cô lúc này quá lạnh lùng, quá bình tĩnh. Cứ như anh là một người xa lạ. Cảm giác như vậy, so với cô trước kia không thích thấy anh, ghét thấy hắn có sự khác nhau rất rõ ràng.

"Xảy ra chuyện gì?"

Là nguyên nhân gì đã khiến Kiều Tâm Uyển đột nhiên thay đổi thái độ?

"Tôi đã nói chuyện gì cũng không liên quan tới anh." Kiều Tâm Uyển sống lưng thẳng tắp, trong mắt có một tia ngạo khí.

Cô cho dù yêu Cố Học Võ cũng sẽ không cho phép anh lợi dụng cô, xem cô như một công cụ để sinh con. Cho dù cô yêu Cố Học Võ, cũng sẽ không để cho anh có cơ hội tổn thương cô, đem con gái cô đưa ột người phụ nữ khác. Cô có thể không có tôn nghiêm, nhưng cô sẽ không mù quáng.

Mà bây giờ, Cố Học Võ căn bản không đáng để cô yêu. Cô còn có lý do gì để Cố Học Võ đến gần cô, tổn thương cô?

"Kiều Tâm Uyển." Không hiểu sao, Cố Học Võ rất không thích thái độ Kiều Tâm Uyển lúc này. Nhìn vẻ kiêu ngạo trong mắt cô, anh đột nhiên có chút luống cuống. Anh cảm giác được, Kiều Tâm Uyển lúc này hình như đã có gì đó không giống lúc trước.

"Tôi có thể giúp cô."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển gật đầu, ánh mắt không chút dao động: "Nhưng tiếc là tôi không cần."

"Cô đừng có cố chấp tùy hứng nữa, không có ích gì đâu."

"Thì đã sao." Kiều Tâm Uyển cong môi, cười rạng rỡ: "Kiều thị từ kinh doanh bách hóa chuyển sang khai thác nguồn năng lượng mới. Mặc dù không phải là lĩnh vực sở trường nhưng tôi tin chúng tôi nhất định sẽ thành công, cũng nhất định sẽ làm tốt."

Cho dù trong lòng chỉ nắm chắc năm phần thắng, nhưng ở trước mặt Cố Học Võ, cô vẫn muốn nói đã nắm chắc mười phần, không để cho anh xem thường.

"Không sai." Kiều Kiệt vẫn đang im lặng bỗng đáp lời, học theo khẩu khí Kiều Tâm Uyển nói: "Anh Cố, cám ơn anh đã quan tâm đến Kiều gia chúng tôi. Yên tâm, chúng tôi sẽ phát triển ngày càng tốt hơn."

Cố Học Võ không nhìn Kiều Kiệt, chỉ nhìn Kiều Tâm Uyển, nhẹ nhàng chau mày: "Kiều Tâm Uyển, chúng ta nói chuyện một chút?"

"Tôi không có gì để nói với anh." Kiều Tâm Uyển thái độ vẫn như cũ, xoay người, bước một bước rồi sau đó dừng lại, quay lại nhìn Cố Học Võ.

"Cố Học Võ, chúng ta đã ly hôn. Anh là anh, tôi là tôi, sau này anh có cuộc sống của anh. Tôi có cuộc sống của tôi. Tôi hi vọng anh đừng tới đây quấy rầy nữa. Bối Nhi. Là con gái của tôi, tôi sẽ không giao con bé cho bất cứ ai. Bao gồm cả anh."

Nếu đã quyết định muốn sống cùng một người phụ nữ khác, vậy thì tránh xa cô một chút. Cố Học Võ mặc dù lạnh lùng vô tình, nhưng ít nhất cũng không hèn hạ làm cái chuyện chân đứng hai thuyền, khiến người ta cảm thấy vô liêm sỉ đúng không?

Thái độ của cô hết sức rõ ràng, nói xong câu đó liền xoay người bỏ đi, căn bản không để ý tới phản ứng của Cố Học Võ. Khẽ nhướng mày, Cố Học Võ tính đuổi theo nhưng Kiều Kiệt vào lúc này đã chắn ở trước mặt anh, vẻ mặt có mấy phần khó chịu: "Cố Học Võ, chị tôi cũng đã nói rồi, sau này anh là anh, chị ấy là chị ấy. Anh biết điều tránh xa chị ấy ra một chút. Có được không?"

Hừ lạnh một tiếng, Kiều Kiệt cũng không nhìn Cố Học Võ, xoay người bỏ đi. Cố Học Võ đứng bất động, nhìn bóng dáng hai chị em Kiều gia bỏ đi mà trong lòng vẫn chưa nghĩ ra vấn đề ở chỗ nào. Điện thoại di động lúc này reo một tiếng. Anh nhanh chóng bắt máy, nghe thấy giọng nói từ đầu dây bên kia truyền đến mà vẻ mặt ngưng trọng: "Tôi biết rồi, sẽ tới ngay."

Kiều Tâm Uyển về đến nhà, Bối Nhi đã rất đói, vú nuôi đang muốn cho cô bé uống sữa bột. Cô bế con gái cho con bú, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đã lớn lên rất nhiều mà lại nghĩ đến trận đối đầu hôm nay cùng Cố Học Võ.

Đúng vậy, cô căn bản không cần phải sợ anh. Chỉ cần cô không cho Cố Học Võ có cơ hội, anh căn bản sẽ không thể tổn thương được cô, một chút cũng không.

"Bối Nhi. Con là bảo bối của mẹ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt. Không để cho bất luận ai làm hại con."

Cố Học Võ, anh đã có Chu Oánh rồi thì xin tránh xa tôi một chút. Từ nay về sau, anh với tôi mà nói, chỉ có thể là người xa lạ.

Ngày hôm sau, chín giờ sáng. Tại buổi họp báo của bách hóa Kiều thị.

Buổi họp báo được tổ chức trong phòng hội nghị lớn của công ty. Kiều Tâm Uyển mặc một bộ váy dài không tay màu xanh da trời. Phía ngoài khoác một cái áo choàng dài tay màu đen. Mái tóc dài sáng nay đã được nhà thiết kế xử lý, bối thành một búi ở sau ót. Chỉ để lại vài sợi tóc rũ xuống hai má. Hoa tai kim cương như ẩn như hiện khiến cô có thêm mấy phần kiều my. Còn chưa xuống lầu, cô đã thấy Kiều Kiệt dẫn theo Quyền Chính Hạo đi tới.

Hôm nay Kiều Kiệt khoác một cây âu phục màu trắng, càng làm nổi bật mấy phần bất cần đời của anh ta. Quyền Chính Hạo ở bên cạnh hôm nay một bộ tây trang màu đen, thần thái phấn chấn, nhìn hết sức tự tin.

"Tổng giám đốc Kiều, xin chào." Quyền Chính Hạo vươn tay, bắt tay Kiều Tâm Uyển, Kiều Tâm Uyển chỉ nhìn mà không có đưa tay ra. Liếc nhìn Kiều Kiệt, cô thản nhiên mở miệng.

"A Kiệt, em đi hỏi giám đốc Lý của phòng truyền thông đã chuẩn bị xong chưa."

"Được." Kiều Kiệt nghe lời rời đi. Sau khi anh ta đi rồi, Kiều Tâm Uyển mới nhìn Quyền Chính Hạo: "Anh Quyền, tôi không hiểu nguyên nhân vì sao anh chọn Kiều gia, có điều nếu hai công ty đã hợp tác thì cũng xin các anh chuyên tâm nghiên cứu và phát triển sản phẩm để hai công ty có thể cùng kiếm ra tiền. Nếu không, Kiều gia chúng tôi, cũng không phải là để cho người ta khi dễ, trêu đùa, muốn thế nào cũng được."

"Tổng giám đốc Kiều nói lời này thật là làm cho tôi thương tâm đó." Quyền Chính Hạo nhìn Kiều Tâm Uyển hôm nay xinh đẹp ngời ngời, trong mắt cũng có chút tán thưởng: "Tôi tới, đương nhiên là vì để cho hai công ty cùng kiếm tiền. Còn có thể có những lý do khác sao?"

"Đó là việc của anh." Kiều Tâm Uyển không dễ lừa như Kiều Kiệt: "Tôi chỉ là biểu lộ thái độ mà thôi."

"Chà chà." Quyền Chính Hạo nhìn mắt cô, vẻ quật cường cùng phòng bị ở trong đó hết sức rõ ràng. Anh ta khẽ nghiêng người về phía trước, nhích tới gần Kiều Tâm Uyển mấy phần: "Tổng giám đốc Kiều làm tôi nghĩ đến một loại hoa. Hoa hồng, đẹp mà lại có gai. Khiến người ta muốn đến gần lại sợ bị gai đâm."

"Anh cũng khiến tôi nghĩ đến một loại hoa." Kiều Tâm Uyển không lùi về sau, nhìn vẻ hứng thú trong mắt Quyền Chính Hạo :"Cây ăn thịt người."

"Ha ha ha ha." Quyền Chính Hạo bật cười, đột nhiên vươn tay ôm thắt lưng Kiều Tâm Uyển: "Tổng giám đốc Kiều. Tôi bây giờ vô cùng có hứng thú với cô. Sau khi kết thúc họp báo chi bằng chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm."

Đối với cánh đặt ở ngang hông kia, Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không có ý định kéo ra, cô bất động nhìn gương mặt kiêu ngạo và thách thức trước mắt, chủ động vòng tay lên cổ anh ta, nhích tới gần bên tai Quyền Chính Hạo.

"Anh Quyền. Anh muốn ăn thịt người thì đi kiếm người khác mà ăn. Còn tôi thì miễn đi cẩn thận không lại nghẹn họng, nghẹt thở mà chết."

Câu nói kia nhẹ vô cùng, từng chữ từng chữ nhanh chóng đi vào lỗ tai Quyền Chính Hạo, sau đó cô thở ra một hơi mang theo một hương thơm nhè nhẹ. Còn cả cơ thể của cô nữa. Quyền Chính Hạo sửng sốt một chút, chính là chỗ này. Tay Kiều Tâm Uyển liền buông lỏng ra, vẻ mặt lạnh xuống, lui về phía sau một bước, đang muốn rời đi thì bàn tay Quyền Chính Hạo lúc này lại siết chặt, khóe môi cong lên, nụ cười có vài phần thú vị, nhìn gương mặt Kiều Tâm Uyển.

"Con người của tôi không sợ chết nhất. Huống chi còn có câu chết dưới hoa mẫu đơn thì có thành quỷ cũng phong lưu." Nửa câu sau là kề bên tai Kiều Tâm Uyển mà nói.

Giọng của của anh ta rất êm tai, không thấp trầm, cũng không khàn, là một giọng nam rất trong, giống như là MC trên TV vậy. Kiều Tâm Uyển bởi vì sự tiếp xúc quá gần của anh mà có chút kháng cự rõ ràng. Không đợi cô đẩy ra, Quyền Chính Hạo cũng đã buông tay ra trước, nhưng lại không buông cô ra mà ôm cô xoay ra sau anh ta.

Có chút không rõ xoay người qua, Kiều Tâm Uyển liền nhìn thấy Cố Học Võ. Hôm nay anh cũng là một thân tây trang màu đen. Thiết kế tinh tế, cắt may vừa người, càng tôn lên vóc người vô cùng cao lớn rắn rỏi của anh.

Anh đứng ở đó, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau, ánh mắt u ám khó phân biệt. Hai bàn tay tự nhiên thả ở bên người, lúc đối diện với ánh mắt của Kiều Tâm Uyển thì khẽ siết chặt.

Kiều Tâm Uyển cơ thể theo bản năng mà chấn động, chỉ muốn tránh ra khỏi lồng ngực của Quyền Chính Hạo. Nhưng cánh tay anh ta rất mạnh mẽ, ôm cô rất chặt, không chịu buông tay.

Ngẩng đầu trừng mắt liếc anh ta một cái, ánh mắt đó có ý muốn anh ta buông tay. Quyền Chính Hạo cũng nhướng mày, trả cho cô một nụ cười nhạt, dùng ánh mắt nói cho cô biết là không thể nào.

Hai người cứ nhìn nhau chằm chằm như vậy lại khiến Cố Học Võ nghĩ là đang liếc mắt đưa tình. Nắm đấm càng siết chặt, một cảm giác khó chịu cứ lẻn vào trong lồng ngực.

Thư ký Trần lúc này cũng lên lầu, nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì ngẩn ra nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, khẽ cúi đầu.

"Tổng giám đốc, sắp tới giờ họp báo. Phó tổng giám đốc mời chị và tổng giám đốc Quyền xuống dưới ạ."

"Đi." Kiều Tâm Uyển lúc này tránh tay Quyền Chính Hạo ra, tức giận trừng mắt liếc anh ta một cái, hất tay ra đi xuống dưới lầu.

Lúc cô đi ngang qua, Cố Học Võ liền vươn tay giữ cánh tay cô lại, ánh mắt liếc Quyền Chính Hạo một cái. Anh quay mặt sang nhìn vẻ lạnh nhạt trên mặt Kiều Tâm Uyển.

"Anh ta là ai?"

Giọng anh có chút không vui. Kiều Tâm Uyển cũng nghe ra nhưng lại không hiểu anh đang giận cái gì. Cô nhìn gương mặt Cố Học Võ, ngũ quan tuấn duật, nét mặt có phần cương nghị. Khóe môi cô khẽ giương lên, ánh mắt cũng nhuộm lên mấy phần cười.

"Liên quan gì tới anh?" Kiều Tâm Uyển rút tay về, đưa mắt nhìn Cố Học Võ như một người xa lạ: "Anh Cố à, nơi này hình như là Kiều thị?"

Cô làm gì, ở với ai thì liên quan gì tới anh đây?

60. Chương 60: Không Kịp Trở Tay

Ly hôn chính là hai người đã không còn quan hệ gì nữa. Còn anh hiện tại thế này là đang tính làm gì? Kiều Tâm Uyển không hiểu, cũng không muốn hiểu. Đủ loại cảm xúc khi nhìn thấy cảnh tượng ngày hôm qua, lúc này lại ùa về, cô hơi chau mày. Ánh mắt trong suốt như nước. Nơi đó không hề có chút ít hình bóng của Cố Học Võ.

Ánh mắt Cố Học Võ chấn động một chút, trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm được lời phản bác. Con ngươi đen thu lại, bên trong nhuốm vài phần tối tăm. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển, lại nhìn Quyền Chính Hạo ở phía sau cô, trong mắt phảng phất có vài phần không hài lòng.

"Kiều Tâm Uyển. Anh ta là ai vậy?" Nhanh như vậy đã sà vào lòng gã đàn ông khác? Cô rốt cuộc có biết cô đang làm gì không?

"Cố Học Võ." Nhẹ nhàng mở miệng, giọng Kiều Tâm Uyển bình tĩnh đến mức ngay cả cô cũng phải ngạc nhiên: "Xin lỗi. Tôi không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của anh." Hiện tại không có việc gì quan trọng hơn buổi họp báo. Cô lướt qua Cố Học Võ, đi xuống lầu.

Quyền Chính Hạo chỉnh lại quần áo, đi theo sau cô: "Đợi tôi. Cùng nhau đi."

Kiều Tâm Uyển không trả lời, không cự tuyệt, cũng không đồng ý, vẫn như cũ bình tĩnh bước về phía thang máy. Phong thái ung dung giống như lúc này cô đang đi dạo phố vậy. Cố Học Võ đứng ở phía sau, nhìn bóng dáng của cô. Thấy người đàn ông kia đang nhắm mắt theo đuôi cô, trong mắt liền hiện lên một chút không hài lòng. Nhìn Kiều Tâm Uyển, anh lấy di động ra bấm mấy con số. Nhẹ giọng dặn dò người bên kia một câu, lúc này mới đi xuống lầu.

Buổi họp báo của Kiều thị. Lãnh đạo cấp cao bao gồm Kiều Tâm Uyển và Kiều Kiệt cả Quyền Chính Hạo đều tham dự. Hai người đàn ông đẹp trai và một mỹ nữ, tuy rằng không phải là ngôi sao, nhưng mà vào chỗ ngồi lại làm tốn vô số cuộn phim.

Kiều Tâm Uyển khẽ mỉm cười trả lời câu hỏi của phóng viên. Cũng mời Quyền Chính Hạo đưa ra những thông tinh chuẩn xác về nguồn năng lượng mới mà tập đoàn Chính Quyền hiện đang khai phá.

Khí thế của Quyền Chính Hạo vô cùng mạnh mẽ, mấy nữ phóng viên xinh đẹp nhìn thấy anh ta hai mắt đều bắn ra vô số những ngôi sao nhỏ. Vậy mà cũng có phóng viên của một tờ báo nhỏ đứng lên hỏi Quyền Chính Hạo đã kết hôn hay chưa.

"Vẫn chưa." Quyền Chính Hạo cười, để lộ ra hàm răng trắng: "Nhưng mà tôi đã có người thích rồi."

Nói lời này xong, ánh mắt anh ta cũng không quên quét về phía Kiều Tâm Uyển, Kiều Tâm Uyển không ngờ anh sẽ làm như vậy nên nhất thời có chút xấu hổ. Phóng viên hiện tại cũng không hỏi tình hình kinh doanh của Kiều thị mà nhanh chóng chuyển hướng mục tiêu sang Kiều Tâm Uyển.

"Tổng giám đốc Kiều, không biết cô đã kết hôn chưa?"

"Tôi. . . . . ." Kiều Tâm Uyển còn chưa mở miệng, Quyền Chính Hạo đã mở miệng trước: "Cô ấy đang độc thân, cho nên tôi muốn chính thức theo đuổi cô ấy."

"Woa. . . . . ." Người bên dưới ồ lên. Dường như chủ để của buổi họp báo là gì không quan trọng. Chỉ có tổ hợp trai tài gái sắc lại đều giàu có như nhau mới hấp dẫn được ánh mắt của mọi người. Có phóng viên lại rất có khả năng tán dóc: "Tôi phát hiện tổng giám đốc Quyền và tổng giám đốc Kiều cũng giống tướng vợ chồng lắm đó."

"Đúng đó."

"Đúng vậy đúng vậy."

Nam đẹp trai, nữ đẹp gái.

"Kỳ thật hôm nay tôi ở đây còn muốn tuyên bố một tin tốt." Kiều Tâm Uyển nhìn tình huống trước mắt liền cầm lấy micro chặn lời của phóng viên.

"Bách hóa Kiều thị, trong ba ngày tới sẽ tiến hành khuyến mãi, chúc mừng bách hóa Kiều thị tiến quân vào ngành sản xuất nguồn năng lượng mới. Hy vọng các bạn phóng viên tuyên truyền nhiều hơn giúp chúng tôi. Lát nữa công ty mời cơm miễn phí, mọi người có thể xuống lầu thưởng thức buffet các món ngon mỹ vị. Cám ơn mọi người."

"Ồ." Dưới đài có phóng viên phát ra tiếng hoan hô. Kiều Tâm Uyển nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia hài lòng. Đối với khả năng kiểm soát tình hình của cô, Quyền Chính Hạo từ chối cho ý kiến. Trong tình huống như vậy, phản ứng của Kiều Tâm Uyển thật đúng là nhanh. Trong mắt anh ta hiện lên một tia tán thưởng.

Cố Học Văn ngồi ở dưới sân khấu từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ nhìn Kiều Tâm Uyển trên bục phát biểu, giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ phong tình. Gương mặt lúc đó tự tin vô cùng. Cho dù vừa rồi bị phóng viên làm khó cũng chỉ bối rối trong nháy mắt rồi trong thời gian nhanh nhất đã bình tĩnh trở lại, quay về với một Kiều Tâm Uyển tràn đầy tự tin. Anh chưa từng nhìn thấy cô như vậy. Con ngươi đen sâu lắng, sóng mắt lưu chuyển, nhìn người phụ nữ này, trong mắt anh có nghi hoặc cũng có kinh diễm.

Càng tiếp cận càng hiểu, càng có thể thấy những khía cạnh khác của Kiều Tâm Uyển trước đây anh chưa từng phát hiện. Cô có rất nhiều mặt. Hình như các mặt đều không giống nhau. Mà mỗi một mặt lại đều không giống Kiều Tâm Uyển mà anh biết trước kia. Còn Kiều Tâm Uyển kiêu ngạo ương ngạnh, tùy hứng ích kỷ càng ngày càng xa vời.

Anh thậm chí nghĩ không ra Kiều Tâm Uyển trong ấn tượng trước kia có dáng vẻ thế nào. Lúc này, ngồi ở dưới sân khấu anh chỉ nhìn thấy Kiều Tâm Uyển tự tin, tự nhiên, và xinh đẹp.

Sau khi tuyên bố buổi họp báo kết thúc, mọi người rời khỏi hội trường. Anh vẫn ngồi bất động như vậy. Từ đầu tới cuối, Kiều Tâm Uyển vẫn không có phát hiện, dưới sân khấu vẫn còn một người là Cố Học Võ. Hoặc là cô biết lại cố ý lờ anh đi? Nhưng mà chuyện này không quan trọng, quan trọng là…, anh sẽ lập tức làm cho Kiều Tâm Uyển chủ động tới cửa tìm anh.

Kiều Tâm Uyển rời khỏi hội trường, lên lầu quay về văn phòng của cô. Quyền Chính Hạo vẫn đi phía sau, cô vào cửa, nhìn thấy Quyền Chính Hạo vẫn đi theo thì dùng tốc độ nhanh nhất đóng cửa lại, vẻ mặt bất mãn trừng mắt với anh.

"Tổng giám đốc Quyền, anh không cảm thấy ở hoàn cảnh như hôm nay mà còn công khai đùa như vậy là quá đáng à?"

"Đùa?" Quyền Chính Hạo nhíu mày, không rõ ý cô: "Tôi công khai đùa cái gì?"

"Anh nói tôi độc thân anh sẽ theo đuổi tôi." Lúc Kiều Tâm Uyển hơi mất tự nhiên nhắc lại lời này. Cô cũng không phải là một người phụ nữ có kinh nghiệm yêu đương phong phú. Theo cô thấy một người đàn ông có thể tùy tiện nói theo đuổi một người phụ nữ thì chỉ là biểu hiện của sự lỗ mảng, không thận trọng.

"Chẳng lẽ cô không phải độc thân? Chẳng lẽ tôi không thể theo đuổi cô?"

"Tôi. . . . . ." Kiều Tâm Uyển nhất thời nghẹn lời, lại tìm không được lời phản bác. Quyền Chính Hạo lúc này bước từng bước về phía trước, rồi đến gần Kiều Tâm Uyển: "Tôi thích cô, tôi muốn theo đuổi cô."

"Đáng tiếc, tôi ghét anh, tôi cũng sẽ không chấp nhận sự theo đuổi của anh." Kiều Tâm Uyển ghét nhất đàn ông tự ình là đúng. Mà Quyền Chính Hạo lại là kiểu đàn ông khiến cô ghét nhất.

"Cô càng như vậy, tôi lại càng không thể buông tay." Trong mắt Quyền Chính Hạo hưng trí dạt dào: "Cô biết không? Tôi đối với phụ nữ như cô cảm thấy vô cùng hứng thú."

Kiều Tâm Uyển đứng thẳng người, nhìn vào mắt anh ta:"Tôi nghĩ chắc là Kiều Kiệt chưa nói với anh, tôi là một phụ nữ đã kết hôn?"

"Chuyện đó thì sao?" Quyền Chính Hạo chưa bao giờ để ý: "Người phụ nữ tôi thích, không cần biết đã kết hôn chưa, cho dù là vợ của người khác, tôi cũng có cách giành lấy."

"Tôi không chỉ đã kết hôn mà còn có một đứa con." Kiều Tâm Uyển vẻ mặt nghiêm túc: "Mà anh tuyệt đối sẽ không phải là người cha đủ tư cách."

Quyền Chính Hạo sửng sốt một chút, rất nhanh liền nở nụ cười: "Cô chưa thử thì làm sao biết tôi không phải là người cha đủ tư cách?"

"Tôi còn có việc, không còn việc gì thì mời anh đi ra ngoài." Kiều Tâm Uyển không muốn thấy người đàn ông này chút nào, tuy rằng hiện tại đã giải quyết được khó khăn, nhưng mà nghĩ đến anh ta dùng thủ đoạn bất chính dụ Kiều Kiệt ký hợp đồng, hại Kiều thị thiếu chút nữa xảy ra khủng hoảng, cô lại chẳng thể nào thích anh ta nổi.

Quyền Chính Hạo muốn nói gì thì di động vào lúc này vang lên. Cầm lấy điện thoại, anh ta liếc mắt nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, xoay người rời khỏi. Anh đi rồi, văn phòng lại trở về im lặng, Kiều Kiệt lúc này lại đến, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chị, chị thật lợi hại. Cổ phần công ty tăng lên hai điểm, nhưng vẫn còn tăng nữa."

"Trong dự liệu." Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không bất ngờ, nhìn sự hưng phấn trên mặt Kiều Kiệt: "Được rồi, việc lớn chị đã giải quyết, còn lại giao cho em chú ý đến người của công ty Chính Quyền, bảo bọn họ mau chóng cho ra sản phẩm."

"Em biết rồi." Vẻ phớt lờ của Kiều Kiệt bởi vì vẻ mặt lạnh lùng của Kiều Tâm Uyển mà giảm bớt: "Kỳ thật người bên Chính Hạo thật sự rất chắc chắn chỉ là do trước đó phương diện tài chính có chút vấn đề. Nói cách khác, nói không chừng sản phẩm đã sớm nghiên cứu và phát triển rồi."

"Thật không?" Vậy Quyền Chính Hạo đó không phải là người không chút để ý, thích xằng bậy?

"Thật." Kiều Kiệt gật đầu, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chuyện anh ta vừa nói trong buổi họp báo là thật hay là giả vậy? Chị. Anh ta thật sự thích chị? Sẽ theo đuổi chị?" Nếu là như vậy, thật đúng là quá tốt.

"Là giả." Kiều Tâm Uyển đập tan suy nghĩ của em trai: "Anh ta chỉ là đang quảng bá giúp công ty mà thôi, toàn bộ lời nói không phải là thật, em có thể đừng để ý."

"Em không có để ý mà chỉ sợ mẹ sẽ để ý thôi." Kiều Kiệt chỉ chỉ điện thoại trên bàn đang vang lên: "Nhất định là mẹ đã xem rồi gọi điện thoại cho chị đấy."

"Đi làm việc đi." Thật sự là càng lớn càng không đứng đắn. Kiều Tâm Uyển trừng mắt với em trai, nhấc điện thoại.

Không phải điện thoại của nhà, mà là người phòng tài vụ gọi đến: "Tổng giám đốc. Người bên ngân hàng gọi điện thoại đến, bởi vì khâu trung gian xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, cho nên việc chuyển khoản năm nghìn vạn cho chúng ta tạm thời bị ngừng lại, chúng ta không thể sử dụng."

"Vì sao?" Kiều Tâm Uyển ngây ngẩn cả người, tay cầm điện thoại siết chặt: "Vì sao không thể sử dụng?"

"Không biết." Phòng tài vụ cũng rối loạn, dù sao hôm nay cũng đến hẹn chuyển khoản cho tập đoàn Chính Quyền: "Phía ngân hàng cũng không nói nguyên nhân, chỉ nói là có chút vấn đề."

"Tôi biết rồi." Kiều Tâm Uyển cúp điện thoại, mi tâm nhíu chặt lại, cầm di động gọi cho Trương Hàng Trường. Cô muốn hỏi cho rõ, rõ ràng ngày hôm qua đã bàn xong cả rồi sao hôm nay lại thay đổi?

"Alô, tổng giám đốc Kiều?" Giọng nói Trương Hàng Trường có vài phần bất đắc dĩ: "Vấn đề về tiền vốn, cô vẫn nên đi tìm ngân hàng khác đi. Chúng tôi hiện tại không cho vay được."

"Tại sao?" Kiều Tâm Uyển không hiểu: "Ngày hôm qua không phải đều nói xong rồi sao?"

"Là như thế này, hiện tại có chút vấn đề nhỏ, thật xin lỗi chị tìm người khác đi."

Cũng không cho cô cơ hội nói chuyện, Trương Hàng Trường liền cúp điện thoại. Kiều Tâm Uyển nghe tiếng bíp bíp của điện thoại bên kia, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần. Đây là vì sao?

Lại gọi mấy cuộc điện thoại đến mấy ngân hàng bình thường có quan hệ không tệ, nhưng không có một ngân hàng nào chịu cho vay. Kiều Tâm Uyển đem cổ phần công ty đang tăng đến 20% ra thế chấp mà vẫn không có ngân hàng nào chấp nhận.

Cô nhíu mày, nhanh chóng phát hiện hình như có chỗ nào không đúng. Nhìn thời gian, còn chưa đến giờ tan sở, cũng không chần chừ, cầm chìa khóa xe lên rời khỏi văn phòng.

61. Chương 61: Đắc Tội Người Khác

Kiều Tâm Uyển không về nhà mà đi thẳng đến ngân hàng, mặc kệ thư ký có ngăn cảm cũng xông thẳng vào văn phòng Trương Hành Trường.

"Tổng giám đốc Kiều?" Trương Hành Trường phất phất tay với thư ký ở phía sau cô, ra hiệu cho Kiều Tâm Uyển ngồi xuống: "Sao cô lại tới đây? Mời ngồi."

"Tôi không ngồi." Kiều Tâm Uyển lúc này nào có tâm tình đâu mà ngồi nữa? Cô nhìn Trương Hành Trường, vẻ mặt hoàn toàn không giải thích được: "Mười phần trăm cổ phần mà vẫn chưa đủ để ngân hàng tin tưởng Kiều thị sao? Vẫn không thể để các chị đồng ý cho chúng tôi vay?"

"Cái này." Trương Hành Trường vẻ mặt đầy khó xử: "Tôi chỉ có thể nói là hiện tại không được, cô đừng làm khó tôi."

"Là nguyên nhân gì, rõ ràng ngày hôm qua chúng ta đã thương lượng xong rồi mà, không phải sao?"

"Tổng giám đốc Kiều." Trương Hành Trường mím môi, vẻ mặt có chút cuống quýt. Nhìn vẻ mặt cố chấp của Kiều Tâm Uyển, anh ta đứng dậy đóng cửa lại rồi đứng ở trước mặt Kiều Tâm Uyển: "Cô có thời gian tới tìm tôi thì sao không nghĩ xem cô đã đắc tội với ai?"

"Là sao?" Kiều Tâm Uyển thay đổi sắc mặt, nhìn Trương Hành Trường: "Chị nói vậy là sao?"

"Cô, hoặc là Kiều gia đã đắc tội người khác. Chúng tôi nhận được thông báo từ cấp trên không được cho Kiều thị vay tiền."

Bàn tay Kiều Tâm Uyển nắm chìa khóa xe siết chặt lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt Trương Hành Trường, cô có thể nghe thấy được tiếng tim mình đang đập rất nhanh: "Ai? Là ai thông báo cho các chị?"

"Đương nhiên là cấp trên." Trương Hành Trường thở dài: "Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng hình như người này có quan hệ với Bộ Thương mại."

Đây cũng là nhờ có quan hệ thân thiết với người đó nên họ mới thuận miệng tiết lộ. Dĩ nhiên, Trương Hành Trường không hiểu lý do người đó cố ý tiết lộ cho anh ta nghe chính là để lúc này anh ta nói lại với Kiều Tâm Uyển mà thôi.

Bộ Thương mại?

Kiều Tâm Uyển cảm giác chìa khóa xe đang cắm vào lòng bàn tay, cô nhìn Trương Hành Trường, không khách sáo nữa mà trực tiếp xoay người bỏ đi. Lúc lên xe, trong đầu cô lại hiện lên gương mặt Cố Học Võ. Sáng sớm cô đã nghe nói, Cố Học Võ được triệu hồi về Bắc Kinh, vào Bộ Thương mại. Cô không cần cố tình chú ý cũng có người báo tin tức của anh cho cô.

Như vậy thì nhất định là anh? Là anh đang âm thầm sử dụng thủ đoạn để ngân hàng không để cho cô vay tiền? Tại sao anh phải làm như vậy?

Kiều Tâm Uyển thử suy nghĩ, thì lại thấy rất đơn giản. Kiều thị xảy ra chuyện, cô chắc chắn không thể không quan tâm. Anh xuống tay, rõ ràng chính là muốn cô chủ động tìm tới, anh muốn cô cầu xin anh, như vậy thì anh sẽ có lợi thế có thể nhận được quyền nuôi Bối Nhi? Đến lúc đó, mọi chuyện cũng là do cô quyết định. Đương nhiên, ở hoàn cảnh xấu, vì công ty mà đưa hai tay dâng hiến quyền nuôi dưỡng con gái không phải là rất bình thường sao?

Cố Học Võ ơi là Cố Học Võ. Tôi thật không biết anh lại hèn hạ đến vậy? Vừa nghĩ là Kiều Tâm Uyển đã hiểu rất rõ ràng. Điều này làm cho lòng cô hết sức tức giận, làm thế nào cũng không nén xuống được, bộ ngực không ngừng phập phồng, cả người cũng khẽ run lên. Cô ngồi trên xe, nhìn dòng xe qua lại phía trước, lúc này đã là xế chiều, mà cô cũng không biết Cố Học Võ có đi làm hay không. Lúc này cô cũng không quan tâm, ánh mắt quét qua con đường phía trước, hai tay nắm chặt tay lái, dùng sức giẫm chân ga, chạy đến nơi làm việc của Cố Học Võ.

Trong phòng làm việc của Cố Học Võ, Lý Lam đang ngồi ở trên ghế sa lon, trên bàn trà trước mặt có đặt một cái hộp nhỏ, cô ta ngồi đối diện Cố Học Võ, vẻ mặt có chút cảm kích.

"Lần trước đã làm phiền anh cho tôi đi nhờ, được anh giúp đỡ nhiều lần nên có món quà nho nhỏ để cám ơn." Hai ngày trước, lúc cô ta đi làm thì xe đột ngột chết máy, lúc gọi điện thoại cho xe kéo thì vừa hay gặp được Cố Học Võ nên nhờ anh chở đi một đoạn. Lúc ấy Cố Học Võ cũng không khó chịu. Cô ta muốn xin lỗi anh nhưng anh lại đi mất, không có cách nào khác, Lý Lam đành phải tìm tới tận cửa để tỏ lòng biết ơn: "Thật sự rất cám ơn anh."

"Không cần. Chỉ là chuyện nhỏ thôi." Cố Học Võ thái độ hết sức lạnh nhạt, cũng không thèm nhìn tới cái hộp nhỏ trên bàn trà: "Cô tới còn có chuyện gì nữa không?"

"Không có chuyện gì thì không thể tìm anh sao?" Lý Lam bởi vì thái độ lạnh như băng của anh mà cảm thấy có chút tổn thương: "Chẳng lẽ trong lòng anh thật sự không yêu em sao?"

"Quan hệ của chúng ta hình như không thích hợp để nói mấy lời như vậy." Người anh yêu là Chu Oánh chứ không phải Lý Lam.

"Quan hệ gì?" Lý Lam hết sức chủ động ngồi xuống bên cạnh anh ta, đưa mắt nhìn gương mặt bình tĩnh của Cố Học Võ: "Người đàn ông đã lấy đi lần đầu tiên của em ở trong ký túc xá không phải là anh sao? Người tặng em món quà đó trong ngày sinh nhật không phải là anh sao? Còn nữa, cái người một lòng vui sướng dẫn em đến Bắc Kinh nói muốn cưới em không phải là anh?"

"Đúng là tôi." Cố Học Võ gật đầu, ánh mắt sắc sảo nhìn chằm chằm mặt Lý Lam, vẻ mặt tựa như hồi tưởng lại, anh khẽ cong môi: "Chỉ đáng tiếc. Người đó không phải là cô." Trí nhớ của anh từ trước đến giờ rất tốt, hơn nữa chưa bao giờ lừa gạt anh.

"Anh nói vậy thật sự khiến em đau lòng." Lý Lam đặt một vật gì đó trước mặt Cố Học Võ: "Nếu sợi dây chuyền lần trước cũng không thể khiến anh tin em, vậy cái này thì sao? Cũng không thể khiến anh tin em sao?"

Cố Học Võ nhìn cái móc điện thoại trong tay cô ta, con ngươi thâm thúy hơi trợn lên, hiện lên kinh ngạc, mà phần nhiều là khiếp sợ. Lý Lam hạ thấp giọng, có chút nỉ non thống thiết: "Em cứ nghĩ cho dù em có trở nên như thế nào, cho dù em thay đổi ra sao, anh cũng sẽ nhận ra em. Anh cũng sẽ tin em, dỗ dành em. Chẳng lẽ những điều này chỉ là do em mơ tưởng thôi sao?"

Cố Học Võ ngẩn người, nhìn cái móc điện thoại kia, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Cuối cùng anh đột nhiên đứng dậy, chỉ ra ngoài, khuôn mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

"Cô Lý, tôi còn có việc, cô cứ tự nhiên."

"Anh vẫn không tin em." Lý Lam trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, mất mát và sầu não: "Học Võ, em rất buồn."

Vẻ mặt cô ta, ánh mắt của cô ta, giọng nói của cô ta rất giống Chu Oánh. Trái tim Cố Học Võ trong nháy mắt đập trật nhịp, ngay lúc này, Lý Lam đứng lên, đi tới trước mặt anh, vươn tay kéo tay anh: "Học Võ, em yêu anh. Em vẫn luôn yêu, vẫn luôn chờ đợi. Chờ em tốt hơn, trở nên hấp dẫn hơn, có đủ điều kiện đứng ở trước mặt anh. Nhưng chẳng lẽ em thay đổi rồi anh sẽ không thích nữa sao? Không yêu nữa sao?"

Cố Học Võ không nói, hai tay siết chặt nắm đấm, nhìn khuôn mặt chẳng khác nào Chu Oánh trước mắt, không hề nhúc nhích. Lý Lam lúc này lại đột ngột vươn tay ôm anh.

"Em yêu anh, Học Võ, em vẫn yêu anh, em vẫn luôn chờ anh, em tin anh, em tin anh sẽ nhận ra em. Cho nên em mới có thể thay đổi thành thế này. Chẳng lẽ, anh thật sự không hề yêu em sao? Anh thật sự đã quên những gì anh đã hứa với em sao? Là vậy sao?"

Cố Học Võ bởi vì sự tiếp cận đột ngột của cô ta mà sựng người, mùi hương len vào khoang mũi này vẫn giống như mùi hương trong trí nhớ. Trong đầu anh lại hiện lên nụ cười dịu dàng của Chu Oánh. Anh đột nhiên vươn tay, ôm chặt người phụ nữ trong ngực, hít sâu một cái. Mùi hương quen thuộc đó khiến anh say mê, anh nhẹ nhàng cất giọng nói hơi trầm thấp.

"Tại sao, năm đó lại không nói gì đã bỏ đi?"

". . . . . ." Im lặng. Lý Lam không nói gì. Cô ta cắn môi, nắm chặt áo Cố Học Võ, đột nhiên khóc nức nở.

"Nói cho anh biết." Giọng Cố Học Võ có chút đau xót. Bốn năm, anh không có ngày nào không nghĩ lý do Chu Oánh bỏ đi, cô ấy ở đâu, sống như thế nào? Tại sao phải nhẫn tâm vứt bỏ anh mà đi bốn năm?

"Em, em có nỗi khổ tâm." Lý Lam cất giọng nức nở: "Em xin anh đừng hỏi nữa. Anh chỉ cần tin em, tin người em yêu là anh thôi. Được không? Em chỉ muốn anh tin em."

"Oánh Oánh." Cố Học Võ ẩn chứa mấy tiếng thở dài khó nhận thấy: "Tại sao không thể nói cho anh biết? Là khổ tâm gì?"

"Em. . . . . ." Lý Lam cắn môi, ôm sát Cố Học Võ, nước mắt đọng lại trong hốc mắt cũng sắp rơi xuống. Hít hít mũi, cô ta mạnh mẽ bình tĩnh mở miệng: "Thật ra thì lúc đầu em rời xa anh là bởi vì em. . . . . ."

"Cố Học Võ." Rầm một tiếng, lúc này tiếng cửa mở vang lên, cùng với đó là một tiếng quát chói tai, thức tỉnh hai người đang ôm nhau.

Ngoài cửa trừ Kiều Tâm Uyển, còn có thư ký của Cố Học Võ, nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì vẻ mặt có hơi sửng sốt rồi nhanh chóng trở về điềm tĩnh, lúc này chỉ còn Kiều Tâm Uyển đứng ở cửa.

"Vụ trưởng, cô này nói có chuyện gấp tìm anh, chưa kịp báo đã vội vàng xông vào." Thư ký vẻ mặt khó xử nói, nhìn tình cảnh trước mắt mà nhất thời không biết làm sao. Người phụ nữ bên trong cô ta rất có ấn tượng, vụ trưởng tới Bắc Đô chưa tới ba tháng đã tới tìm mấy lần. Cũng không biết là ai.

Còn người hiện tại, hô to gọi nhỏ gọi thẳng tên vụ trưởng. Bộ dáng so với người lúc nãy còn kiêu ngạo hơn mấy phần. Cô ta từng nghe nói vụ trưởng đã kết hôn. Vậy vợ của vụ trưởng ở đâu? Ôi trời, không phải người này là vợ cả, còn người lúc nãy là tiểu tam đó chứ? Thư ký nhìn sắc mặt Cố Học Võ thay đổi, trong lòng cũng hiểu mình không nên ở đây nên nhanh chóng xoay người, rời đi. Trước khi đi vẫn không quên đóng cửa lại. Làm ở cơ quan nhà nước mà không có mắt nhìn một chút thì cũng phí công cô ta lăn lộn bao năm.

Thư ký đi rồi, trong phòng làm việc lại trở nên yên tĩnh. Lý Lam đứng bất động ở bên cạnh Cố Học Võ, Kiều Tâm uyển cũng không có động tĩnh gì, chỉ nhìn cái cảnh hai người sánh vai đứng bên nhau.

Về phần Cố Học Võ. . . . . .

Tiếng quát kia đã làm anh lấy lại được tinh thần từ trong cơn mê mà Lý Lam mới vừa bày ra. Anh nhìn người phụ nữ trước mặt, hơi lui ra sau, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

"Cô về trước đi."

Vào lúc này, ở chỗ này hoàn toàn không thích hợp để nói những chuyện ấy. Chứ đừng nói gì là mới vừa rồi còn để cho thư ký nhìn thấy, như vậy tin đồn không biết sẽ tồi tệ đến mức nào? Nghĩ đến đây, sắc mặt Cố Học Võ liền xấu hẳn, anh cũng ý thức được mới vừa rồi mình đã làm cái gì. Con ngươi lóe sáng, có chút cảm giác khó chịu, hờ hững lướt qua mặt Lý Lam: "Nếu như không có chuyện gì thì xin đừng tới đây tìm tôi."

Thái độ của anh khách sáo mà xa cách, dáng vẻ chẳng khác nào đang xử lý công việc. Lý Lam đứng ở đó, không hề tỏ ra tức giận trước thái độ đột nhiên thay đổi của anh, cô ta khẽ cúi đầu, vẻ mặt thành khẩn nhận lỗi: "Ngại quá, quấy rầy công việc của anh. Thật ra em cũng chỉ vừa lúc đi ngang qua, mới nghĩ đến việc tìm anh, anh đừng giận."

62. Chương 62: Hẹn Lúc Khác

Giận? Gương mặt Cố Học Võ không chút thay đổi, đứng đó bất động, anh không giận Lý Lam mà giận mình nhiều hơn. Anh im lặng cũng không làm Lý Lam tức giận, cô ta cười nhẹ.

"Được rồi, anh còn có việc, em đi trước. Chúng ta sẽ hẹn lúc khác nhé?"

Cố Học Võ không trả lời. Cô ta liếc nhìn anh chăm chú một cái, dùng ánh mắt mà cô ta nghĩ Cố Học Võ có thể hiểu để ra hiệu cho anh rồi mới cất bước đi ra cửa.

Đương nhiên, khoảng cách gần như vậy cũng làm cô ta có thể nhìn Kiều Tâm Uyển rõ hơn. Hơi dừng bước chân, ánh mắt cô ta đảo rất nhanh qua Kiều Tâm Uyển, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Người phụ nữ này vừa phong cách lại vừa xinh đẹp. Bề ngoài vô cùng xinh đẹp mà lại cao sang. Vừa nhìn đã biết là có gia cảnh và xuất thân không hề nhỏ. Cả ánh mắt cũng rất có khí thế, hoàn toàn không phải là loại người bình thường. Trong lòng cô ta có vài phần phòng bị, muốn chào vài câu để xem người phụ nữ này là ai thì khóe mắt lại bắt gặp vẻ mặt không chút thay đổi của Cố Học Võ.

Trong lòng cũng hiểu lúc này không thích hợp, cô cong môi cười, cố gắng làm ình nhìn có vẻ tao nhã mà hào phóng. Lút bước qua người Kiều Tâm Uyển còn hơi gật đầu, đầy tự tin lướt qua Kiều Tâm Uyển mà đi.

Kiều Tâm Uyển từ lúc nhìn thấy "Chu Oánh" xuất hiện đã ngây ra. Cô hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào, nhất là lại nhìn thấy Cố Học Võ đang ôm Chu Oánh. Cô giật mình, nhớ tới bốn năm trước, ở ngôi trường tiểu học nơi thị trấn bé nhỏ ấy, hay như là một ngày nào đó ở công viên Hương Sơn, cô cũng đã nhìn thấy Cố Học Võ ở bên người phụ nữ ấy?

Nhưng rất nhanh, cô đã thu lại cảm xúc này. Đối với sự thật đã biết từ lâu, cô cần gì phải kinh ngạc? Chuyện này căn bản chẳng có gì để mà kinh ngạc. Cô nên sớm nhận ra, người mà Cố Học Võ yêu trước này vẫn là Chu Oánh, chỉ có một mình Chu Oánh. Bây giờ cô ta đã trở lại, Cố Học Võ không ở bên cô ta, chẳng lẽ là ở bên cô sao? Quá nhiều điều kinh ngạc khiến Kiều Tâm Uyển không nhận thấy ánh mắt Lý Lam nhìn mình có chút thù địch, chăm chú và xa lạ.

Cô chỉ thấy kinh ngạc, khó tin và mâu thuẫn. Cảm xúc này ào tới khiến cô rất khó chịu. Cố gắng muốn chỉnh đốn lại cảm xúc, dẹp bỏ những cảm giác tiêu cực, Kiều Tâm Uyển buộc mình phải bình tĩnh. Nhưng cứ nghĩ đến hành động của Cố Học Võ thì cô thật sự không bình tĩnh nỗi.

Đê tiện vô sỉ, hạ lưu thấp hèn. Tất cả những từ cô có thể dùng để mắng người cho dù có cho cô đội lên đầu Cố Học Võ cũng không làm cô hả giận. Vì con gái mà anh có thể ra tay hãm hại Kiều thị? Quả đúng là có tâm.

"Cố Học Võ." Giọng của cô vô cùng phẫn nộ, muốn nói tiếp thì Cố Học Võ lại đi trước một bước đứng ở trước mặt của cô, nhìn vẻ tức giận trên mặt cô.

"Cô sao vậy?" Nhìn có vẻ không được ổn?

Cô làm sao? Anh còn có mặt mũi hỏi câu này sao? Anh đang muốn giả ngu sao? Kiều Tâm Uyển quả thực là bùng bổ rồi. Cơn phẫn nộ thật lớn nảy lên trong lòng khiến cô rốt cuộc không kiềm được cảm xúc của bản thân mà đưa tay giáng một cái tát vào mặt Cố Học Võ.

"Bốp." Sau một tiếng đó, là giọng nói tràn đầy trách móc của Kiều Tâm Uyển: "Cố Học Võ, anh là đồ vô liêm sỉ."

Động tác của cô quá nhanh, hơn nữa căn bản là nằm ngoài dự đoán của Cố Học Võ nên nhất thời mới để cho Kiều Tâm Uyển tát anh một cái. Nhưng đến cái tát thứ hai thì anh đã nhanh chóng bắt được tay cô, vẻ mặt có chút tức giận.

"Kiều Tâm Uyển, cô làm cái gì vậy?" Cô đến là để tát anh sao?

"Tôi làm cái gì? Vì sao anh không hỏi chính anh đã làm cái gì đi?" Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng, cổ tay giãy ra khỏi vòng kìm kẹp của anh nhưng sức lực của Cố Học Võ lại mạnh đến kinh người. Căn bản không để cho cô có cơ hội, cơn giận của cô vì thế lại càng bùng cháy dữ dội: "Cố Học Võ, anh còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không?"

Cố Học Võ không nói gì, bàn tay nắm tay Kiều Tâm Uyển lại hơi hơi dùng sức làm cho Kiều Tâm Uyển tái mặt, nhưng cô vẫn cố chấp ngẩng đầu, giằng co với Cố Học Võ: "Anh buông ra, có nghe không?"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ nhíu mày: "Cô nổi điên cái gì vậy?"

"Đúng vậy, tôi điên rồi đấy." Kiều Tâm Uyển không hề ngớt giận, ngược lại càng lúc càng giận hơn, hành động của Cố Học Võ thật sự làm cho người ta thấy trơ trẽn tới cực điểm. Qua lại với một người phụ nữ, vì một người phụ nữ mà hãm hại vợ trước, cướp đoạt đứa con mà mình từng không cần đến? Hành vi này có khác gì là cầm thú: "Anh có tư cách gì mà không cho ngân hàng cho chúng tôi vay? Anh có tư cách gì, có lý do gì mà làm như vậy? Anh nói đi. Nói đi."

Trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ, Cố Học Võ đã biết Kiều Tâm Uyển vì sao lại đến tìm mình. Buông tay cô ra, đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt cô.

"Tôi không hiểu cô đang nói cái gì."

"Không hiểu?" Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy là anh đang giả ngu: "Anh nói không hiểu là được hả? Mới vừa hôm nay, Bộ Thương mại đã lệnh cho ngân hàng bảo bọn họ không được cho Kiều thị vay tiền, anh đừng có nói với tôi là chuyện này không có liên quan tới anh."

"Bộ Thương mại?" Cố Học Võ chau mày, vẻ mặt có chút trào phúng: "Kiều Tâm Uyển, cô thấy nếu tôi làm thì có để lại manh mối rõ ràng như vậy để cô tìm tôi tính sổ không?"

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không biết phải nói gì để phản bác. Cố Học Võ hừ lạnh một tiếng, tiến lên phía trước từng bước, chỉ vào mặt mình.

"Đánh người mà cũng có thể giải quyết vấn đề? Tôi đây thật đúng là mở mang kiến thức." Đây không biết đã là lần thứ mấy cô đánh anh? Cố Học Võ cũng lười đếm. Nếu không phải anh không có thói quen đánh phụ nữ thì hành động của Kiều Tâm Uyển hôm nay chính là tự tìm cái chết.

"Anh…" Kiều Tâm Uyển căn bản không tin anh: "Thật sự không phải anh?"

"Khiến cô thất vọng rồi." Cố Học Võ hơi hơi quay đầu đi, đôi mắt thâm thúy, hiện lên vẻ gì đó như là thở dài: "Có phải cô nghĩ đó là tôi cho nên vừa đến đã không hỏi phải trái đã tát tôi một bạt tai?"

Kiều Tâm Uyển vẻ mặt hơi xấu hổ, người có khả năng làm như vậy, ngoài Cố Học Võ, cô thật sự không nghĩ ra ai khác. Nhưng mà: "Nếu không phải là anh thì tôi thật sự nghĩ không ra ai lại làm khó Kiều gia như vậy?"

"Vì sao nhất định phải là tôi?" Giọng Cố Học Võ bình tĩnh không chút nào núng: "Tôi có lý do gì phải làm như vậy?"

"Anh." Kiều Tâm Uyển bị anh một làm cho nghẹn lời, theo trực giác mà mở miệng: "Anh đương nhiên là có lý do, anh muốn làm Kiều thị khủng hoảng, như vậy tôi sẽ đến cầu xin anh. Anh sẽ lợi dụng cơ hội này, chiếm được quyền nuôi Bối Nhi, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Bốp bốp bốp." Cố Học Võ vỗ vỗ tay, vẻ mặt tán thưởng: "Khả năng suy đoán không tồi. Tốt. Vậy nếu thật sự là tôi, cô tính làm sao?"

"Anh sẽ không toại nguyện được đâu." Lồng ngực Kiều Tâm Uyển bởi vì tức giận mà không ngừng phập phồng. Cô trừng Cố Học Võ, ánh mắt như muốn phun ra lửa: "Tôi nói cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không cầu xin anh, tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách để Kiều thị vượt qua khủng hoảng này, còn anh tuyệt đối đừng mượn cơ hội này mà tới đòi quyền nuôi Bối Nhi."

"Kiều Tâm Uyển" Cố Học Võ nhìn thấy trong mắt cô đầy kiêu ngạo, lửa giận đang cháy bừng trong đó khiến cả người cô phát ra một vầng hào quang chói lọi. Trên người cô còn mặc bộ váy liền màu lam hồi sáng. Dáng người lả lướt sống động. Bờ ngực bởi vì sinh con lại còn đang trong giai đoạn cho con bú mà có vẻ đầy đặn hơn. Lúc này bởi vì tức giận mà không ngừng lên xuống.

Ánh mắt hơi hơi u ám, anh lại nhớ tới mùi vị nào đó trong ký ức. Nhìn Kiều Tâm Uyển. anh hơi hơi khom người về phía trước, chống lại tầm mắt của cô: "Tôi thật sự rất tò mò, cô kích động như vậy thì làm sao có thể khiến Kiều thị vượt qua khủng hoảng?"

"Đó là chuyện của tôi, không liên quan tới anh." Kiều Tâm Uyển lúc trước còn rất bình tĩnh, đến giờ lại hơi dao động, không chắc là rốt cuộc có phải Cố Học Võ làm hay không. Quả thật, anh nói cũng rất có lý. Bởi vì nếu là anh, thì sẽ không thể ngờ nghệch, trực tiếp để Bộ Thương mại ra mặt, để cô lập tức tìm ra anh. Vậy thì quá khinh thường chỉ số IQ của Cố Học Võ. Mà nếu không phải anh, vậy thì ai? Năm trăm nghìn? Cô đi đâu kiếm năm trăm nghìn? Hội đồng quản trị nhất định không chịu bỏ thêm vốn, vậy…

"Kiều Tâm Uyển." Sóng mắt của cô lưu chuyển, không cần nói, Cố Học Võ cũng biết cô đang nghĩ cái gì, anh tiến đến gần cô, buộc cô phải nhìn anh.

"Cô cần bao nhiêu tiền?"

Trong mắt anh đầy nghi hoặc, hình như là thật sự không biết Kiều thị muốn vay ngân hàng bao nhiêu tiền. Kiều Tâm Uyển mím môi, muốn nói nhưng vì nghĩ đến cảnh vừa rồi Cố Học Võ ôm "Chu Oánh" mà lại thôi. Cô lui ra sau một bước, xoay người, muốn đi, nhưng lúc này lại bị Cố Học Võ giữ chặt, anh kéo cô vào trong lòng mình, ngắm nhìn gương mặt cô.

"Tôi có thể giúp cô."

"Tôi không cần." Cho dù cô có cầu xin ai, cũng sẽ không cầu xin Cố Học Võ. Lại càng không cho anh cơ hội để anh nhân đó có được quyền nuôi Bối Nhi.

Cô vô cùng cố chấp, vô cùng bướng bỉnh. Kiều Tâm Uyển lúc này tựa như một đóa hoa hồng. Xinh đẹp, cao ngạo, cả người đầy gai. Trong đầu anh hiện lên cảnh hồi sáng cô và gã kia ôm nhau, không hiểu sao Cố Học Võ lại thấy có chút không vui: "Không cần? Vậy cô muốn đi tìm gã đó giúp?"

Kiều Tâm Uyển ngẩn ra, ngẩng đầu, nhìn Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh có biết anh đang nói cái gì không?"

Anh nói như thế lại làm cô nghĩ anh đang ghen. Mà cô lại biết rõ đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Khả năng duy nhất chính là Cố Học Võ không cam lòng vì cô không tìm anh giúp.

"Tôi nói tôi có thể giúp cô." Trong lòng quả thật không vui, không, còn có cảm giác gì đó chính anh cũng không rõ. Rõ ràng anh có thể giúp Kiều Tâm Uyển, cô lại không muốn, không muốn đi tìm người khác, chẳng lẽ lòng cô đã nên giá lạnh nhìn thấy Kiều thị có khó khăn cũng không đưa tay ra giúp sao?

"Tôi cũng nói, tôi không cần anh giúp." Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng, không chút che dấu vẻ mỉa mai trên mặt: "Cố Học Võ, anh đừng tưởng anh có thể khiến tôi cầu xin anh, lại càng đừng nghĩ tới chuyện anh có thể dùng cách này để uy hiếp tôi. Tôi sẽ không mắc mưu anh đâu."

Lời của cô rất thẳng khiến Cố Học Võ khó chịu, hơn nữa còn là vô cùng khó chịu. Cảm giác khó chịu này khiến anh hơi cao giọng: "Kiều Tâm Uyển, cô thật đúng là coi trọng tôi, nếu tôi đã muốn có con gái thì chẳng cần dùng thủ đoạn cũng có thể lấy được. Cần gì phải uy, hiếp cô như vậy?"

63. Chương 63: Có Lẽ Là Sói

"Vậy thì khó nói." Đến lúc này, Kiều Tâm Uyển đối với Cố Học Võ đã hoàn toàn hết hy vọng, hoàn toàn tuyệt vọng, một chút hy vọng cũng không còn: "Mặc quần áo, không nhất định là con người, tự nói mình

tốt bụng, nói không chừng lại là lòng lang dạ sói…"

Không kịp nói câu tiếp theo, đôi môi đã bị Cố Học Võ chặn lại. Anh hôn cô, hoàn toàn không để cho cô cơ hội mở miệng. Nhất là mở miệng mắng người.

Kiều Tâm Uyển ngay từ đầu đã giật mình, không nghĩ anh lại hôn mình, nhưng rất nhanh, cô nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, Cố Học Võ đã cùng "Chu Oánh" ôm lấy nhau. Cơn tức vừa mới dần xuống lại bùng bùng nổi lên. Không đợi anh đưa lưỡi xông vào miệng mình, cô há mồm, dùng sức cắn thật mạnh vào môi anh. Sau đó nhìn Cố Học Võ đau đớn buông tay, cô nhanh chóng đẩy anh ra. Như còn chưa thấy đủ, cô nâng tay lên, giáng một bạt tai về phía Cố Học Võ. Nhưng lúc này Cố Học Võ đã có phòng bị mà bắt được tay cô.

"Kiều Tâm Uyển!" Có phải cô đánh nhiều thành nghiện rồi không?

"Cố Học Võ, tôi đã thấy người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ như anh." Kiều Tâm Uyển tức giận, trong lòng chỉ cảm thấy người đàn ông đáng chém ngàn dao trước mặt này quả đúng là cực phẩm nhân gian.

"Anh qua lại với Chu Oánh rồi mà còn hôn tôi? Anh không ngại bẩn nhưng tôi ngại!" Còn là ghê tởm đến già.

Chỉ cần nghĩ đến Cố Học Võ đã từng chạm vào Chu Oánh, Kiều Tâm Uyển lại kích động muốn tạt axit sunfuric lên mặt anh để xem anh còn mặt mũi làm càn nữa không!

Cố Học Võ sửng sốt một chút, sau đó nghĩ tới cảnh tượng diễn ra lúc Kiều Tâm Uyển vừa mới bước vào: "Tôi không hôn cô ta."

"Đâu liên quan tới tôi?" Kiều Tâm Uyển không cho là Cố Học Võ đang giải thích với mình, cô chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu: "Anh không hôn cô ta là vì đúng lúc đó tôi bước vào. Nếu tôi không vào, hai người đừng nói là hôn, đến chuyện thân mật hơn nữa cũng có thể làm. Không phải sao?"

Cô nói vậy đều có lý do, vì ngay cả ở trên xe Cố Học Võ còn có thể động tay động chân với cô huống chi đây là văn phòng, địa bàn của anh, anh muốn làm thế nào mà chẳng được!

Cố Học Võ ngớ ra, vừa rồi anh đã nghĩ người đó không phải Lý Lam mà là Chu Oánh. Anh chắc chắn Lý Lam không phải là Chu Oánh, nhưng có đôi khi, cô ta lại khiến anh có cảm giác rất giống Chu Oánh. Giống đến mức anh cũng không phân biệt được ai là ai. Vừa rồi khi ôm Lý Lam, quả thực anh có một chút mê muội, nếu Kiều Tâm Uyển không bước vào, có phải anh sẽ hôn Lý Lam hay không? Anh cũng không biết, đối với những chuyện không xảy ra, anh không thể đưa ra đáp án chính xác cho Kiều Tâm Uyển.

Anh im lặng, vậy chính là khẳng định. Kiều Tâm Uyển không thể ở đây thêm một giây phút nào nữa, trong lòng tràn ngập oán hận, cô dùng sức dẫm lên chân Cố Học Võ. Hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Hôm nay cô mang giày cao gót, gót giày dẫm lên mu bàn chân Cố Học Võ khiến anh tê rần, lúc định thần lại thì Kiều Tâm Uyển đã mở cửa bỏ đi mất. Nhìn Kiều Tâm Uyển giống như một con chim công cao ngạo rời khỏi văn phòng mà trong lòng Cố Học Võ liền xuất hiện một cảm giác khó hiểu, gần như là mất mát. Đây là lần đầu tiên anh nếm trải cảm xúc ấy, mà anh cũng không xác định ý nghĩ của anh có chính xác hay không.

Anh bỗng thấy bối rối, Kiều Tâm Uyển không thể giải quyết khủng hoảng của công ty nên mới tìm đến anh, nhưng với bộ dạng hiện tại của cô thì nhất định là sẽ không tìm anh nữa. Hơi nhướng mày, nghĩ đến nụ hôn ngắn ngủi kia, Cố Học Võ xoa môi. Nơi đó dường như vẫn còn mùi hương của Kiều Tâm Uyển. Mùi hương hoa hồng nhè nhẹ giống như mùi hương trên người cô.

Kiều Tâm Uyển, tôi nhất định sẽ chờ cái ngày cô đến cầu xin tôi. Ngồi trở lại bàn làm việc, anh cầm di động ấn mấy con số.

Kiều Tâm Uyển nổi giận đùng đùng bỏ đi khỏi Bộ Thương mại. Mãi đến khi lên xe, cô vẫn không có cách nào bình tâm trở lại. Nội tâm bị vô số cảm xúc bao vây, bóp nghẹt. Từng chút từng chút một khiến cô không thể thở nổi. Cô lắc đầu, làm ình bình tĩnh lại nhưng vẫn thấy có chút khó khăn.

Năm nghìn vạn. Trước kia cô chưa từng nghĩ, cô cũng sẽ có lúc chạy vạy khắp nơi vì tiền. Gọi điện cho thư ký và tài vụ bảo bọn họ gửi báo cáo và tài liệu vào hòm thư của mình. Nhìn thời gian cũng đã là buổi chiều.

Bối Nhi nhất định là đói bụng lắm rồi. Cô vội vàng chạy về nhà.

Quả nhiên, Bối Nhi đang buồn bực, cả ngày không nhìn thấy mẹ nên không chịu ngủ, đang vô cùng ầm ĩ. Kiều Tâm Uyển phải qua cho Bối Nhi bú, con bé mới không ầm ĩ nữa, sau khi đã bú thỏa thuê thì mới vừa lòng ngủ trên ngực Kiều Tâm Uyển.

Bế con gái về phòng, đặt trên giường ngủ em bé, cô lại dặn dò dì Chu, nói gần đây cô sẽ hơi bận, công việc hơi nhiều, sau đó lại vào thư phòng. Mở máy tính xách tay, Kiều Tâm Uyển nhìn màn hình mà xuất thần. Không mượn được tiền ở Bắc Đô không có nghĩa là chỗ khác cũng không mượn được.

Lúc trước ở thành phố C, Kiều thị đã đầu tư tám ngàn vạn vào ngành bách hóa. Nếu bây giờ đến thành phố C dùng cổ phần công ty để vay nợ, như vậy nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Gọi điện thoại cho Kiều Kiệt, bảo anh ta nói với bên tập đoàn Chính Quyền khoản vốn năm nghìn vạn kia phải vài ngày nữa mới có.

"Vì sao?" Kiều Kiệt thắc mắc: "Không phải ngân hàng đã đồng ý rồi sao?"

"Đúng vậy, nhưng hiện tại có một vấn đề nhỏ." Kiều Tâm Uyển không có tâm trạng giải thích cho Kiều Kiệt: "A Kiệt, chị sẽ không nhiều lời với em. Dù sao có năm nghìn vạn hẳn là cũng đủ làm cho tập đoàn Chính Quyền bắt đầu tiến vào giai đoạn R&D. Số còn lại hoãn vài ngày cũng không phải không thể. Nếu bọn họ không đồng ý, lần hợp tác này cũng không cần thiết phải bàn tiếp nữa."

"Chị?" Kiều Kiệt còn đang khó hiểu thì Kiều Tâm Uyển đã cúp máy, cô lần lượt gọi đến mấy ngân hàng trước kia ở thành phố C có quan hệ cũng không tồi.

Nhưng gọi cả bốn năm ngân hàng rồi mà vẫn chỉ được một câu trả lời giống nhau. Kiều Tâm Uyển cúp máy, xoa xoa mày, cô đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu, mệt chết đi được. Mấy ngày nay đều không nghỉ ngơi tốt nên cô có hơi mệt, có lẽ phải chợp mắt một lát. Mới đứng lên tính đi thì da đầu liền nhói lên một cái. Cơn đau làm cho cô choáng váng, cố gắng đứng thẳng nhưng chân lại mềm nhũn, người đổ ra sau.

Nghĩ mình sắp ngã, Kiều Tâm Uyển hoảng sợ, quơ tay hoảng loạn thầm mong có thể níu được vật gì. Rốt cuộc cũng ổn định lại cơ thể, lúc này cô mới phát hiện mình đã bắt được một đôi tay. Ngẩng đầu nhìn theo cánh tay về phía trước, Cố Học Võ lại đập vào mắt cô. Cô ngẩn người, nhanh chóng buông tay anh, lui ra sau.

Cố Học Võ vào lúc này lại một lần nữa đỡ cô: "Cô có chắc là cô ổn đó chứ?"

"Tôi ổn, chắc chắn, anh bỏ tay ra." Kiều Tâm Uyển thà ngã xuống đất, cũng không muốn Cố Học Võ chạm vào mình.

Cố Học Võ nhìn cô thật kỹ, vừa rồi anh phát hiện sắc mặt Kiều Tâm Uyển không tốt lắm, lúc này sắc mặt hình như lại tái nhợt: "Cô khó chịu ở đâu à?"

"Tôi không sao, anh tránh ra." Cô thấy anh liền thấy phiền, không muốn để ý tới anh.

Dùng sức đẩy Cố Học Võ một cái, không ngờ dùng lực quá lớn lại làm cho cô bị phản lực đẩy lùi về sau. Đầu càng choáng hơn, có nguy cơ là lại sắp ngã xuống. Lại một lần nữa, Cố Học Võ đỡ lấy cô, nhìn thấy mặt cô hơi tái: "Cô bị bệnh?"

Buổi chiều gặp mặt vẫn còn khỏe, mà sao đến khi anh tan sở sắc mặt lại đột nhiên khó coi như vậy?

"Anh tránh ra." Kiều Tâm Uyển giật phăng tay anh ra: "Không cần anh giả vờ tốt bụng."

Cố Học Võ đỡ tay cô không buông, ánh mắt liếc qua những tấm danh thiếp trên bàn, toàn bộ là của ngân hàng. Nhưng lại là ngân hàng ở thành phố C: "Cô đang tìm người vay tiền?"

Vì sao lại cố chấp như vậy? Cho dù có tìm ai giúp cũng không tìm anh? Cô thật sự nghĩ anh đê tiện, xấu xa như vậy sao?

"Liên quan gì tới anh?" Đầu Kiều Tâm Uyển càng đau, mới có vài ngày ngắn ngủi lại xảy ra nhiều việc như vậy, cô cảm giác mình sắp ứng phó không nổi, có điều, cô tuyệt đối sẽ không để cho Cố Học Võ cười mình: "Cố Học Võ, anh ăn no rửng mỡ sao? Anh đến nhà tôi làm gì?"

Đầu rất đau, bởi vì đau nên sắc mặt cô dần trắng bệch, đôi môi tái đi, cơ thể hiện tại rất khó chịu, nhưng cô sẽ không để cho anh phát hiện, cũng sẽ không để anh nhân cơ hội này cười nhạo mình.

Cố Học Võ không nói gì, nhìn thấy mặt Kiều Tâm Uyển tái nhợt, mà cô vẫn cố chấp đối diện với anh, vẻ mặt phòng bị như một con mèo nhỏ đang giương móng vuốt, sẵn sàng đối chọi với anh bất cứ lúc nào. Anh đột nhiên vươn tay, bế cô lên.

"Cố Học Võ, anh làm gì vậy?" Kiều Tâm Uyển giật mình, không ngừng vùng vẫy. Cố Học Võ không cho cô cơ hội phản đối liền bế cô ra ngoài.

"Anh thả tôi xuống!" Kiều Tâm Uyển gào lên, Kiều mẹ cùng dì Chu nghe thấy liền chạy tới, nhìn thấy tình cảnh trước mắt cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cố Học Võ không để ý đến hai người bế Kiều Tâm Uyển xuống lầu, đặt cô vào trong xe mình, sau đó lên xe.

"Cố Học Võ, anh đưa tôi đi đâu?"

Kiều Tâm Uyển đập cửa kính, muốn xuống xe nhưng xe lại khởi động, nhanh chóng rời khỏi Kiều gia.

"Anh thả tôi xuống xe, có nghe không?"

Cho tới khi Kiều mẹ đuổi đến nơi đã không còn thấy bóng người. Kiều Tâm Uyển không ngờ, Cố Học Võ lại đưa cô đến tứ hợp viện lần trước anh đã đưa cô tới. Mùi đàn hương văng vẳng, lúc này vẫn còn là chạng vạng, trời chưa tối hẳn, cô có thể nhìn rõ ràng trong viện thật cổ kính. Bồn hoa, cây tử đằng, đủ loại cây cối đan xen thú vị nhìn vô cùng lịch sự tao nhã, vẫn là người đã đón tiếp lần trước, Cố Học Võ gật đầu với anh ta.

"Thật khéo, gia sư vừa hay đang ở nhà."

"Uhm." Cố Học Võ gật đầu, liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, kéo tay cô vào cửa.

"Cậu thật may mắn." Lệnh Hồ từ phòng trong đi ra, nhìn thấy Cố Học Võ cười cười: "Tôi đang định ra ngoài, nếu tối nay cậu đến thì không gặp được rồi."

"Giúp cô ấy kiểm tra cơ thể một chút."

Cố Học Võ liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: "Vừa nãy cô ấy ngất xỉu."

"Anh mới ngất xỉu." Chẳng qua là bị choáng mà thôi, ai ngất xỉu chứ.

Lệnh Hồ cười cười, ý bảo Kiều Tâm Uyển ngồi xuống ghế thái sư, anh ta kêu người đem đến một cái gối thơm nhỏ đặt ở dưới cổ tay Kiều Tâm Uyển, bắt mạch cho cô. Kiều Tâm Uyển muốn từ chối nhưng nghĩ đến trước đây người này tặng cô món quà lớn như vậy lại cảm thấy không tốt lắm. Cô ngồi im tại chỗ, chờ anh ta bắt mạch ình. Bắt mạch vài phút. Tay trái bắt xong lại đến tay phải. Hai tay đều khám xong, Lệnh Hồ mới đứng lên.

"Không có vấn đề lớn. Chỉ là khí huyết quá yếu lại vừa mới sinh con. Chú ý dinh dưỡng là được."

"Chỉ là như vậy?" Cố Học Võ có chút không tin tưởng, rõ ràng bộ dạng vừa rồi của Kiều Tâm Uyển như muốn xỉu: "Không có vấn đề khác?"

"Không có." Lệnh Hồ nhìn Kiều Tâm Uyển liếc mắt một cái: "Cô mấy ngày nay ngủ rất ít?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Mấy ngày nay có việc."

"Cô không nghỉ ngơi tốt nên mới nhức đầu. Vừa nãy choáng váng là do đau đầu. Cô nên chú ý nghỉ ngơi."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển cũng muốn chú ý nghỉ ngơi, nhưng chuyện công ty chưa giải quyết xong lại phải chăm con nên cô mới mệt.

"Cho dù cô có bận thế nào thì cũng phải ăn cơm? Có phải cô còn chưa ăn cơm tối?"

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, đâu chỉ là cơm tối, buổi sáng từ lúc họp báo kết thúc cho đến khi nhận được điện thoại liền đi tìm Cố Học Võ, cả cơm trưa cô cũng chưa ăn. Lúc này, Lệnh Hồ nói vậy, cô mới cảm thấy đói bụng.

Như phối hợp với hoàn cảnh, bụng cô vang lên vài tiếng, Cố Học Võ nhìn về phía bụng cô với ánh mắt phản đối: "Sao không ăn cơm?"

"Ai cần anh lo?" Kiều Tâm Uyển xấu hổ, đặc biệt là khi trước mắt còn có người khác, tâm tình khó chịu, không quan tâm đến Cố Học Võ, cô lướt qua anh bước ra ngoài.

Cố Học Võ nhìn theo bóng dáng cô, nhìn sang Lệnh Hồ: "Thật sự không sao chứ?"

"Khí huyết yếu." Lệnh Hồ thản nhiên nói: "Cơ thể là có hơi yếu. Hơn nữa không nghỉ ngơi tốt, lại trong thời kì cho con bú, chất dinh dưỡng đều bị con hấp thu. Lát nữa tôi kê đơn cho cậu, đều là đồ bổ, không có ảnh hưởng, cậu cứ theo đó bảo người ta nấu cho cô ấy."

"Tôi biết rồi." Cố Học Võ gật đầu với anh ta: "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo." Lệnh Hồ lắc đầu, nhìn ra ngoài bĩu môi: "Mau đuổi theo đi, bằng không cô ấy sẽ thừa cơ bỏ chạy."

"Không sao, cô ấy không chạy thoát được đâu." Cố Học Võ lắc đầu tự tin nhưng chân đã bắt đầu bước ra ngoài. Lệnh Hồ cười cười, quay vào trong kêu to một tiếng với người bên trong: "Lấy ba lô của tôi ra đây, tôi cũng phải đi rồi."

Mùa thu, rất thích hợp để đi du lịch. Cũng thích hợp để yêu đương.

Cố Học Võ từ trong tứ hợp viện chạy ra đuổi theo Kiều Tâm Uyển đang muốn rời đi, kéo cô lên xe mình. Kiều Tâm Uyển liều mạng giẫy dụa, nhưng không làm sao thoát được. Cho đến khi bị Cố Học Võ nhét vào xe, cô lại nổi giận.

"Cố Học Võ, anh đủ chưa vậy? Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Ăn cơm." Cố Học Võ bình tĩnh khởi động xe, nhìn trên mặt cô đầy tức giận: "Cô có giận thì cũng phải ăn cơm."

"Ngại quá. Tôi không muốn ăn cơm với anh." Kiều Tâm Uyển không chừa cho anh một chút mặt mũi nào: "Nhìn thấy mặt anh, tôi sợ nôn."

Cô tưởng anh sẽ bực bội, nhưng anh chỉ thản nhiên liếc cô một cái, sau đó đạp chân ga. 15 phút sau, xe dừng lại. Kiều Tâm Uyển không chịu xuống xe, cô muốn gây sự với Cố Học Võ, anh muốn cô đi về hướng Đông, cô liền đi hướng Tây. Anh muốn cô ăn cơm, cô sẽ không ăn, để xem anh có thể làm gì.

Cố Học Võ mở cửa xe, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển ngồi bất động tại chỗ, giống như muốn gây sự, anh cũng không bực, không giận.

"Xuống xe."

"Không xuống." Kiều Tâm Uyển ngồi ở trong xe không nhúc nhích: "Anh đưa tôi về Kiều gia, tự nhiên tôi sẽ xuống xe."

"Không xuống?"

64. Chương 64: Anh Sốt À

Washington, Mỹ.

A Long nhìn Hiên Viên Diêu đang ngồi tựa vào giường, bên cạnh giường là một mỹ nữ tóc dài, không phải là cô tóc vàng lần trước. Lúc này cô ta đang nằm trên giường, không một mảnh vải che thân.

Phất phất tay, Hiên Viên Diêu bảo cô ta ra ngoài. Cô ta có vẻ không chịu, nhưng nhìn thấy sắc mặt tối tăm của Hiên Viên Diêu liền nhanh chóng xuống giường nhặt quần áo lên mà đi.

Hiên Viên Diêu ngồi ngay ngắn, nhìn A Long: "Chuyện gì?"

"Thang thiếu muốn tìm anh."

Phiền quá đi, Hiên Viên Diêu lúc này lại thấy vô cùng hối hận, biết thế này thì lúc trước có lẽ không nên bắn lệch một phát để giờ lại mang đến một mối phiền phức ình.

"Biết rồi." Anh ta hơi mất kiên nhẫn đứng dậy, tùy ý khoác áo vào rồi đi xuống lầu.

Thang Á Nam vừa nhìn thấy Hiên Viên Diêu thì anh ta đã mở miệng nói trước: "Á Nam, anh có việc gì vậy? Không có việc gì thì về nghỉ ngơi đi."

"Tôi muốn làm việc." Thang Á Nam nhìn Hiên Viên Diêu. Anh cầm của Hiên Viên Diêu nhiều tiền như vậy thì làm việc cho anh ta là đương nhiên, còn như hiện tại ngày nào cũng ở đây, ăn no rồi ngủ, ngủ đã rồi rồi ăn, thật sự không phải là điều anh muốn.

"Làm việc?" Hiên Viên Diêu lại thấy đau đầu, nhíu nhíu mắt, đôi mắt hẹp dài hiện lên chút buồn bực: "Tôi không cần anh làm việc cho tôi."

"Tôi nhất định phải làm việc cho anh." Thang Á Nam vẫn rất kiên trì: "Cho tôi làm việc đi."

"Anh muốn làm việc đúng không?" Hiên Viên Diêu gật gật đầu, ngoắc Thang Á Nam: "Anh đi theo tôi."

Anh ta đứng lên, đi ra phía sau biệt thự. Thang Á Nam đi theo sau anh ta. Băng qua hành lang thật dài, Hiên Viên Diêu dừng lại trước cửa một gian phòng, sau đó đẩy cửa đi vào. Thang Á Nam cũng theo anh ta đi vào cửa, rồi lại đi vào bên trong. Bên trong chất đầy súng lục. Đủ các loại loại từ M1911, 92SB-F, M500, DesertEagle, GLOCK17, cho đến HKUSP.

Hiên Viên Diêu liếc mắt nhìn Thang Á Nam một cái, ánh mắt lướt qua những khẩu súng trên giá: "Chọn một khẩu đi."

Thang Á Nam có vài phần khó hiểu, nhìn một loạt súng ống kia, cuối cùng cầm lấy khẩu DesertEagle, động tác của anh khiến Hiên Viên Diêu hơi sửng sốt. Con người quả nhiên là động vật làm việc theo thói quen, cho dù mất trí nhớ thì vẫn không đánh mất thói quan. Thang Á Nam trước kia đúng là thích dùng DesertEagle nhất.

Chọn súng xong, Hiên Viên Diêu lại dẫn Thang Á Nam vào một cánh cửa khác. Nơi này là một sân bắn trong nhà. Mười bia ngắm được đặt ngay ngắn ở bên kia phòng. Trong tay Hiên Viên Diêu không biết từ khi nào đã cầm một khẩu súng lục nhỏ bằng bạc, anh ta nhìn Thang Á Nam: "Anh muốn làm việc cho tôi thì trước tiên phải biết cách dùng súng như thế nào."

Thang Á Nam nhìn khẩu súng nhẹ tênh trong tay mà đứng đó bất động. Hiên Viên Diêu đi đến trước vị trí ngắm bắn, mang headphone vào rồi bắn một hơi mười phát vào một bia ngắm cách đó không xa. Cả mười phát súng đều trúng hồng tâm.

Thang Á Nam đứng vào vị trì, nhìn tấm bia phía trước, hơi hơi nheo mắt lại, đeo headphone lên, cũng bắn mười phát. Cũng giống như Hiên Viên Diêu, mười phát đều trúng hồng tâm.

Hiên Viên Diêu chờ Thang Á Nam gở headphone xuống thì vỗ vỗ tay: "Không tồi. Vẫn còn cảm giác. Nếu vậy thì anh cứ làm việc cho tôi đi."

"Việc gì?" Thang Á Nam nhìn cây súng trong tay, lại nhìn Hiên Viên Diêu, không rõ việc này có liên quan gì tới công việc mà anh ta nói. Trong lòng anh cũng mơ hồ hiểu được, nhưng vẫn đợi Hiên Viên Diêu tự nói đáp án kia ra.

"Đương nhiên là giết người." Hiên Viên Diêu nói giết người mà chẳng khác gì nói chuyện thời tiết: "Chứ anh nghĩ tiền ở đâu ra?"

Nhìn sắc mặt Thang Á Nam lặng lẽ, đôi mắt Hiên Viên Diêu lại lóe lên một tia gian xảo. Nhưng rất nhanh anh ta đã thủ tiêu nó đi, vỗ vỗ bờ vai anh: "Trước tiên mai anh đi với A Long tập dượt một chút."

Thang Á Nam nhìn khẩu súng trên tay, vừa rồi cảm giác bắn súng hình thư rất quen, giống như đã gặp ở đâu đó, anh muốn nói nhưng lại không biết nói gì, chỉ nhìn Hiên Viên Diêu, khẽ gật đầu.

Bên kia, Bắc Đô, Trung Quốc.

Bên ngoài một nhà hàng nào đó, Kiều Tâm Uyển vẫn ngồi im ở trong xe, Cố Học Võ đứng ở cửa xe nhìn ánh mắt của cô, vẻ mặt ngưng trọng.

"Xuống xe."

"Không xuống."

"Chắc chắn là không xuống?"

"Không xuống."

Cố Học Võ gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, anh đột nhiên vươn tay nhân lúc Kiều Tâm Uyển đang kinh ngạc liền bế cô lên. Kiều Tâm Uyển hơi sửng sốt, phản ứng đầu tiên chính là muốn giãy dụa.

"Hôm nay cô mặc váy đấy." Cố Học Võ đột ngột mở miệng: "Nếu cô không sợ lộ hàng thì cứ động mạnh hơn nữa đi."

Kiều Tâm Uyển bị lời anh nói hù dọa, cứng đờ người không dám động đậy, chỉ có thể dùng ánh mắt trừng Cố Học Võ.

"Cố Học Võ, anh rốt cuộc muốn thế nào?" Cô đè thấp giọng nói không thể che dấu tức giận. Tên Cố Học Võ này hôm nay lại muốn giỡn cô sao?

"Không có gì đặc biệt." Cố Học Võ đóng cửa xe, bế cô vào cửa: "Chỉ ăn cơm thôi."

"Tôi không muốn ăn cơm với anh." Kiều Tâm Uyển gầm nhẹ. Bên tai lại vọng đến tiếng "Xin chào quý khách" khiến cô im bặt, nhìn Cố Học Võ vô cùng xấu hổ mở miệng: "Anh, anh thả tôi xuống."

"Uh." Cố Học Võ gật đầu, ánh mắt tìm một vòng quanh cửa hàng, lúc này đã là giờ cao điểm nên bên trong có rất nhiều người, anh liếc nhân viên phục vụ kia một cái.

"Bàn riêng trên lầu hai còn không?"

"Còn một bàn trống ạ." Phục vụ gật đầu với Cố Học Võ, đối với tình cảnh trên tay anh bế một mỹ nữ hình như không có chút bất ngờ, vươn tay chỉ chỉ phía trước: "Xin đi theo tôi."

"Uhm." Cố Học Võ không buông tay, cứ như vậy bế Kiều Tâm Uyển vào cửa,

Kiều Tâm Uyển xấu hổ không chịu được, cô dường như có thể cảm nhận được ánh mắt của mọi người đều đang dồn vào cô. Trong lòng quýnh quá, lại không muốn để người ta nhìn thấy rõ mặt, cô đành phải vùi mặt vào cổ Cố Học Võ.

Tư thế gần gũi như vậy có thể khiến Cố Học Võ rõ ràng ngửi được mùi hương hoa hồng trên người cô. Mùi hương này vẫn y như trước, nét mặt anh bởi vì nghĩ đến người đẹp trong lòng mà nhu hòa đi rất nhiều. Cô rất nhẹ, dáng người cũng khôi phục rất được tốt, ôm cô đối với hắn mà nói chẳng cần phải cố hết sức.

Ngược lại mùi hương nam tính độc đáo chỉ có trên người anh cũng thành công đánh thức từng ký ức của Kiều Tâm Uyển. Những lần tiếp xúc ngắn ngủi, những va chạm tình cờ.

Đây không phải là lần đầu tiên cô được anh bế. Lần đầu là lúc cô sắp sinh, anh đã ôm cô, an ủi cô. Lần thứ hai là khi cô bị trật chân. Hôm nay, là lần thứ ba. Trong lòng cô lại có chút bùi ngùi, mỉa mai. Kết hôn ba năm, Cố Học Võ chưa từng chạm vào cô một cái, thậm chí đến ánh mắt cũng lười đặt lên cô.

Vậy mà sau khi ly hôn, lại ba lần bốn lượt bế cô, tiếp cận cô? Cô không biết giữa bọn họ rốt cuộc là làm sao. Nhưng cô vẫn rất rõ một điều, Cố Học Võ đã không còn là Cố Học Võ trước kia. Mà cô cũng không còn là Kiều Tâm Uyển trước kia nữa. Cô không yêu anh, tuyệt đối không. Cô sẽ học cách quên, cách buông tay. Sau đó anh là anh mà cô là cô.

Kiều Tâm Uyển chìm vào trong suy tư, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào cần cổ Cố Học Võ vẫn không nhúc nhích. Dáng vẻ yếu đuối đó lại khiến Cố Học Võ có vài phần thương tiếc. Động tác bế cô cũng chặt

hơn, Kiều Tâm Uyển muốn ngẩng đầu, lại cảm giác bước chân anh bắt đầu nhấc cao hơn. Lờ mờ cảm giác thấy anh bế cô lên lầu, đi vào cửa, sau đó được anh đặt xuống ghế.

Sau đó, cô mới bắt đầu ngẩng đầu lên nhìn khung cảnh trước mắt. Khu bàn riêng này không lớn, bố trí rất lịch sự tao nhã. Ở trong góc có kê một cái bàn trà, phía trên có đặt một chậu trúc phú quý. Rèm che màu xanh nhạt. Cửa buồng vệ sinh bên trong được tạo hình từ những ống trúc, nhìn rất có phong cách cổ xưa.

Người phục vụ dẫn đường nhanh tay rót nước cho họ. Lúc này một nhân viên khác cầm menu đi vào, đứng ở trước bàn ăn, hai tay đưa menu cho Cố Học Võ.

"Xin chào quý khách. Không biết anh muốn dùng gì ạ?"

Vừa nghe đến đây, Kiều Tâm Uyển đã muốn trợn mắt. Từ trước đến nay, cùng Cố Học Võ đi ra ngoài ăn cơm là điều mà cô thấy vô vị nhất. Cái tên gia hỏa đó, rõ ràng đầu bếp của Cố gia tay nghề cũng không tồi, Trần Tĩnh Như cũng thỉnh thoảng vào bếp, vậy mà Cố Học Võ đối với ăn uống lại rất tùy tiện. Mười lần có chín lần bởi vì xã giao mới cùng anh ra ngoài ăn cơm. Đồ ăn anh chọn vĩnh viễn là tùy tiện, tùy tiện. Thỉnh thoảng không muốn chọn, anh sẽ nói, cho hai món một canh là xong. Kiều Tâm Uyển trước kia ghét anh nhất ở điểm này.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy bởi vì trong lòng anh không có cô cho nên chưa bao giờ nghĩ đến cô thích ăn cái gì, lo lắng cho khẩu vị của cô. Nhíu nhíu mày, mỗi lần nhớ lại luôn làm cô thấy khó chịu. Đang muốn phải đứng lên rời đi thì lại phát hiện Cố Học Võ đang cầm menu nghiêm túc xem rồi chỉ vào một loạt món ăn: "Hôm nay nhà hàng có cá không?"

"Dạ có."

"Vậy, lấy một phần cá hấp."

"Dạ."

"Thêm một canh dưỡng sinh. Là nấu cách thủy đúng không?"

"Dạ vâng. Nhà hàng luôn dùng gà thả vườn kết hợp với thực phẩm sạch, đun lửa nhỏ trong ít nhất tám tiếng, bên trong còn cho cả đương quy và cẩu kỷ tử. Đây là món canh rất tốt cho phụ nữ đấy ạ."

Nhân viên phục vụ giải thích rất tường tận. Vừa rồi anh ta đã nhìn ra vị khách này rất để ý đến người phụ nữ bên cạnh. Nhìn xem, cả đi cũng không cho chạm chân xuống đất, quan hệ chắc chắn rất thân mật?

"Được rồi. Cứ mang đến một phần canh. Tiếp đến là…" Anh chọn món rất nghiêm túc, còn hỏi phục vụ món nào có dinh dưỡng, sau đó là món thanh đạm. Trước sau cũng chọn được bốn món một canh.

Kiều Tâm Uyển có chút kinh ngạc, ngồi ở bên anh nhất thời quên luôn cả chuyện muốn đi. Nhìn thấy đồ ăn Cố Học Võ chọn toàn là món dinh dưỡng cao lại thanh đạm khiến cô có chút khó hiểu, có chút nghi hoặc. Cô liếc mắt nhìn anh, lúc này, Cố Học Võ vừa khéo cũng hướng tầm mắt về bên này.

Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm vào nhau, Kiều Tâm Uyển bỗng ngây ngẩn cả người, bởi vì cô nhìn thấy trong mắt Cố Học Võ chợt lóe lên một cái gì đó dường như là quan tâm. Sao có thể? Cố Học Võ mà lại quan tâm cô? Đừng có đùa. Cô còn đang nghĩ mình nhìn lầm, muốn nhìn lại cho rõ thì lại sa vào trong đôi mắt đen thâm thúy của anh.

Ánh mắt sắc bén lúc này đã trở nên ôn hòa, nhìn cô, có vài phần quan tâm, anh không lên tiếng, cô cũng im lặng. Nhưng vẫn có một sự thay đổi rất kỳ lạ diễn ra ngay giữa hai người bọn họ.

Cố Học Võ thấy Kiều Tâm Uyển im lặng, không có la hét nữa mà chỉ nhìn anh. Vẻ sắc bén trong mắt vừa mới đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn có chút hiếu kỳ, có chút thắc mắc, có chút khó hiểu, còn cả một chút mờ mịt.

Kiểu tóc đã làm buổi sáng lúc này có hơi lộn xộn, còn có cả vài sợi tóc không nghe lời rơi bên cần cổ. Cô hơi hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt như vậy mà nhìn anh thật chẳng giống với Kiều Tâm Uyển ban ngày phẫn nộ tức giận mà lại có hơi giống như cô bé hàng xóm. Ánh mắt đó không hiểu sao lại khiến Cố Học Võ xao xuyến.

Bàn tay to vươn tới muốn chạm vào mặt cô. Nhưng phục vụ vào lúc này lại gõ cửa, bắt đầu dọn đồ ăn lên.

"Canh dưỡng sinh."

Đặt nồi canh dưỡng sinh xuống xong, phục vụ lại đi xuống. Cố Học Võ thu hồi tầm mắt, cầm cái bát trước mặt Kiều Tâm Uyển, múc cho cô một chén canh.

"Cô uống cái này đi. Cô cũng nghe rồi đó, là gà thả vườn, lại còn cho thêm đương quy, cẩu kỷ tử. Rất dinh dưỡng."

Nếu nói vừa rồi Cố Học Võ làm cho Kiều Tâm Uyển kinh ngạc, vậy thì lúc này anh lại làm cho Kiều Tâm Uyển muốn rớt cả mắt. Cô đưa mắt nhìn chén canh còn bốc khói trước mặt rồi lại nhìn vẻ quan tâm rõ ràng trên mặt Cố Học Võ. Cảm giác của cô lúc này chỉ có là...

"Cố Học Võ. Anh không bị bệnh gì chứ?"

Bị bệnh, không bình thường? Anh có biết anh đang làm gì không vậy?

Hàng lông mày đẹp của Cố Học Võ hơi hơi chau lai, có chút không vui: "Cô nói gì vậy?"

Không bình thường. Kiều Tâm Uyển vẻ mặt đề phòng, không muốn uống chén canh trước mặt cho là một chút.

"Tôi là Kiều Tâm Uyển đó." Anh có biết cô là ai không vậy? Kiều Tâm Uyển chau mày: "Chứ không phải là Chu Oánh."

Hàng lông mày càng nhíu chặt hơn, vẻ không vui trên mặt Cố Học Võ trên mặt lại càng đậm: "Cô đương nhiên không phải là Chu Oánh."

"A."Kiều Tâm Uyển chỉ chỉ chén canh trước mặt: "Cố Học Võ, vậy chắc là đầu óc anh có vấn đề rồi? Anh mà cũng múc canh cho tôi?"

Là cô không bình thường, hay là anh không bình thường?

Cố Học Võ không đáp lời, chỉ chau mày, ánh mắt đó giống như nói cô là đồ ngốc vậy, Kiều Tâm Uyển không hiểu nhìn Cố Học Võ: "Anh đang quan tâm tôi sao?"

"Có vấn đề gì à?"

"Đương nhiên là có vấn đề." Kiều Tâm Uyển cười nhạo: "Tôi là Kiều Tâm Uyển, người phụ nữ mà anh ghét nhất đó. Anh đang quan tâm tôi sao?"

Đưa cô đi bắt mạch, lại đưa cô đi ăn? Rốt cuộc anh có biết anh đang làm gì không vậy?

Cố Học Võ không đáp lời, nhìn vẻ mỉa mai trên mặt Kiều Tâm, không hiểu anh lại thấy không thích.

Kiều Tâm Uyển nghiêng đầu: "Anh không cần lấy lòng tôi vậy đâu, cho dù anh có làm gì, quan tâm như thế nào, ta cũng sẽ không giao Bối Nhi cho anh đâu. Anh đừng mơ."

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển mà nhất thời nghẹn lời, vừa rồi anh thấy cô như sắp xỉu, ốm yếu, tiều tụy như vậy thì không hiểu sao lại thấy hơi lo. Cô không cần nói. Cố Học Võ cũng biết. Mấy ngày nay Kiều Tâm Uyển nhất định đã mệt lắm rồi. Nhìn cô đến đứng còn đứng không vững thì biết. Trong lòng anh có chút không vui.

Đã là mẹ của người ta rồi mà còn không biết chăm sóc bản thân mình sao? Cảm giác không vui này làm cho anh kích động quá mới đưa Kiều Tâm Uyển đi tìm Lệnh Hồ. Dù sao cũng không quá xa. Lệnh Hồ xem mạch xong cũng xác nhận Kiều Tâm Uyển không có vấn đề lớn, anh mới cảm thấy yên tâm. Nhưng nghĩ đến cô đến cơm cũng quên ăn thì anh lại nổi giận. Cứ như vậy mà kéo cô đến nhà hàng này ăn cơm. Trước kia anh đã từng đến đây, mọi thứ đều không tồi. Anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn cho cô ăn ngon một chút.

Nhưng hiện tại nhìn ánh mắt Kiều Tâm Uyển đề phòng bị, thái độ thì bướng bỉnh, lời nói ra lại không chút vui mừng mà xem.

Lấy lòng cô? Anh cần phải lấy lòng cô sao? Cố Học Võ vì lời Kiều Tâm Uyển nói mà nhíu mày, nhìn thấy vẻ bình tĩnh trong mắt cô, anh hừ lạnh một tiếng, đáp lại lời của cô.

65. Chương 65: Không Có Lợi

"Tôi không phải lấy lòng cô. Cô tự xem lại bộ dạng như quỷ của mình đi. Cơm cũng không ăn, lấy đâu ra chất dinh dưỡng? Cô muốn con gái cũng đói theo cô à? Cô muốn cho nó giống cô, không đủ chất dinh dưỡng, khí huyết yếu?"

Lời Cố Học Võ nói làm người ta nghe mà muốn hộc máu, Kiều Tâm Uyển nghe cũng thấy bực. Cơn giận khiến Kiều Tâm Uyển không nhìn thấy sự quan tâm trong mắt Cố Học Võ là vì cô chứ không phải vì con gái.

"Tôi không có để cho Bối Nhi đói." Cô cho Bối Nhi bú sữa rất có chừng mực, được chưa.

Thật ra, mấy ngày nay Kiều Tâm Uyển quả thực có cảm giác không còn mau đầy sữa như trước. Có điều con gái còn nhỏ, còn chưa quá bốn tháng tuổi, nên vẫn còn đủ để bú. Nhưng cho dù là thực sự có vấn đề thì có đánh chết cô cũng không nói cho anh biết.

Nói đi nói lại thì đối tượng anh quan tâm vẫn chỉ là con gái anh mà thôi. Hẳn là cô nên cảm ơn Bối Nhi? Cảm ơn vì cô sinh ra Bối Nhi mới khiến cho Cố Học Võ vốn khinh thường lại quay sang coi trọng cô hơn? Vì Bối Nhi làm cho Cố Học Võ chú ý đến cô hơn. Thậm chí còn làm cho anh dành chút thời gian quan tâm tới cô, đúng là thật hiếm có.

Trong lòng cô càng thêm căm giận. Kiều Tâm Uyển chẳng còn hứng thú nào mà ăn cơm cùng Cố Học Võ. Cô đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn Cố Học Võ: "Cố Học Võ, con gái cũng là của tôi. Đương nhiên tôi sẽ chăm sóc tốt cho con bé, không cần anh xen vào việc của người khác. "

Con gái cũng là con của anh, sao lại biến thành anh xen vào việc của người khác? Cố Học Võ không thích nghe lời này, nhìn thấy cô đứng lên muốn đi, anh lại vươn tay kéo tay cô.

"Ngồi xuống ăn cơm."

"Không ăn." Anh bắt cô ăn là cô phải ăn sao? Vậy thì cô quá nhu nhược rồi, Kiều Tâm Uyển mặc kệ Cố Học Võ, dùng sức muốn phủi tay anh ra mà bỏ đi.

Cố Học Võ dùng sức, cố gắng không làm đau cô mà kéo cô ngồi xuống. Trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, con ngươi đen thâm thúy hiện lên vài phần nguy hiểm: "Cô mà không tự ngồi xuống ăn cơm thì có tin tôi sẽ đích thân đút cô ăn không?"

Đích thân đút cô ăn? Trong đầu Kiều Tâm Uyển lại hiện lên hình ảnh anh cho cô uống sữa lúc trước. Ở trong quán cà phê, trước mặt bao nhiêu người mà anh dám dùng miệng đút cho cô. Không phải bây giờ anh lại đang có ý này đấy chứ? Dù sao chỗ này cũng là phòng riêng. . . . . .

"Anh… anh dám?"

"Cô có thử xem." Cố Học Võ nói rất nhẹ nhàng nhưng lại làm cho người ta không thể không sợ, tai Kiều Tâm Uyển đột nhiên nóng bừng.

Cô cắn môi nhìn Cố Học Võ, ai oán ngồi thẳng lưng, bưng bát lên ăn. Canh gà vừa mới nấu còn rất nóng, vừa ăn muỗng đầu tiên cô đã bị bỏng.

Cố Học Võ nhìn cô rồi hơi hơi nhíu mày, rót ly nước đặt trước mặt cô: "Uống nước đi."

Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, không nhận ly nước trên tay anh mà tự mình rót một ly khác, uống một ngụm. Không thèm để ý đến sắc mặt Cố Học Võ, cô chỉ cảm thấy lưỡi đã đỡ rát hơn, cô chậm rãi uống hết bát canh. Hương vị không tồi. Ngoài mùi canh gà, còn có chút vị ngọt của câu kỷ tử. Còn mùi thuốc bắc của đương quy thì được mùi canh gà át đi, nghe rất nhẹ. Ăn không tệ.

Chén canh gà nhanh chóng cạn tới đáy, không đợi cô múc tiếp, Cố Học Võ đã vươn tay múc cho cô một chén khác: "Uống thêm một chén nữa."

Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, lắc lắc đầu: "Không uống nữa."

Cố Học Võ không nói gì, đẩy mạnh cái chén về phía cô, ánh mắt nhìn cô đầy uy hiếp. Kiều Tâm Uyển trừng lại, cô oán giận nói: "Cố Học Võ, tôi không sợ anh đâu."

"Cô đã từng sợ tôi sao?"

Cố Học Võ nhướng mày, lời vừa nói ra lại khiến Kiều Tâm Uyển phát bực: "Tôi không uống, anh muốn thì đi mà uống."

Cố Học Võ nhìn cô một cái, định mở miệng thì phục vụ gõ gõ cửa, bưng vào món mới. Cá vược hấp [1], giò heo hầm củ mài, hai món đều là món ăn tốt cho phụ nữ đang cho con bú. Món ăn đã bưng lên hết, Cố Học Võ phất tay cho phục vụ lui xuống. Anh bới cho Kiều Tâm Uyển một chén cơm rồi nhìn cô một cái: "Không uống canh thì ăn cơm trước."

Cảm giác này rất quái dị, hơn nữa làm cho Kiều Tâm Uyển thấy không quen. Cô chịu không nổi bèn đẩy chén cơm trước mặt ra, đứng dậy: "Tôi ăn không vô, muốn ăn thì anh ăn đi."

Cái kiểu giả vờ quan tâm này vì con do cô sinh ra này khiến cô không thể chấp nhận được, chỉ muốn kháng cự, chứ không muốn tiếp nhận sự quan tâm đó.

Cố Học Võ đang muốn xới cơm ình, nghe thấy vậy liền bất động, nhìn Kiều Tâm Uyển mà hơi hơi nhíu mày: "Ăn không vô?"

Mới ăn một chén canh gà mà đã no? Đối diện ánh mắt quật cường của cô, Cố Học Võ biết rõ cô lại phát cáu. Nếu là trước kia, anh nhất định sẽ mặc kệ cô. Nhưng trong đầu lúc này lại hiện lên hình ảnh cô mặt mày tái nhợt, gần như sắp xỉu, anh buông bát, vươn tay kéo cô ngồi vào lòng anh.

Cô kinh hoảng, đang muốn đứng lên thì miệng Cố Học Võ đưa lại gần, hơi thở nóng rực mang theo một cảm giác tồn tại mãnh liệt. Kiều Tâm Uyển mất tự nhiên lui người ra sau, nhưng đằng sau là bàn, không thể lui được, bất giác cô nuốt nuốt nước miếng, trừng mắt nhìn vẻ mặt trầm mặc không nhìn ra cảm xúc của Cố Học Võ.

"Này, anh buông ra."

Này? Cách xưng hô này khiến Cố Học Võ không hài lòng lắm, cánh tay hơi hơi dùng sức, kéo cô lại gần mình: "Ăn no rồi?"

"Nói thừa." Nhìn thấy anh là tức no rồi được chưa?

"Được rồi." Cố Học Võ gật đầu, vươn một tay cầm lấy đôi đũa, gắp một miếng cá đưa tới gần miệng Kiều Tâm Uyển: "Nếm thử đi."

"Không ăn." Kiều Tâm Uyển xoay mặt đi. Cố Học Võ nhíu mày, mở miệng: "Thực sự không ăn?"

"Không ăn."

Cô rất khí phách, nói không ăn thì sẽ không ăn. Cố Học Võ gật đầu, bỏ miếng cá vào miệng mình. Đưa mắt nhìn chằm chằm vào môi Kiều Tâm Uyển, con ngươi hiện lên vài phần nguy hiểm. Cái ánh mắt này Kiều Tâm Uyển không hề xa lạ, ngay lập tức cơ thể căng thẳng hẳn lên. Nhìn thấy Cố Học Võ dần dần tiến sát lại, cô vươn tay chặn miệng anh lại.

"Cố Học Võ. Anh thật ghê tởm."

Sữa thì thôi đi, còn cá….

Tưởng tượng đến cảnh anh mớm miếng cá đã dính nước miếng của anh, Kiều Tâm Uyển liền thấy rợn cả người. Cầm đôi đũa lên, dùng tốc độ nhanh nhất gắp một miếng cá nhét vào miệng mình. Hương vị thật thơm ngon. Kiều Tâm Uyển nếm hương vị thơm ngon trong miệng nên nhất thời cũng quên việc trượt khỏi người Cố Học Võ, cô lại gắp thêm miếng nữa.

"Ừhm." Không tồi, thật nhìn không ra, nhà hàng này không lớn nhưng đồ ăn làm vẫn rất ngon.

Kiều Tâm Uyển ăn thêm mấy miếng bỗng cảm thấy không ổn. Cái tay trên lưng kia…. Cô quay sang, nhìn Cố Học Võ. Trong mắt có vài phần tức giận: "Bỏ ra."

"Chịu ăn rồi?"

Quả nhiên là mời không bằng kích tướng. Tâm trạng Cố Học Võ rất tốt, khóe môi cong lên thành một đường cong thật đẹp. Nụ cười đó khiến Kiều Tâm Uyển rợn cả tóc gáy. Cô rụt người lại, nhìn anh với vẻ mặt đề phòng: "Anh, anh muốn làm gì?"

"Không có gì." Môi cô rất gần anh, khoảng cách gần như vậy làm cho ánh mắt anh tối sầm, cứ nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng của Kiều Tâm Uyển, nghiêng người, che khuôn miệng nhỏ nhắn hình thoi của cô lại.

Kiều Tâm Uyển muốn phản kháng, nhưng chỗ này không được rộng rãi nên cô cũng chẳng thể làm được gì, đành trơ mắt để mặc cho Cố Học Võ ăn đậu hủ cả buổi rồi rút quân.

Độ cong khóe môi anh càng sâu hơn: "Hương vị không tồi."

Hương vị không tồi? Cái gì mà hương vị không tồi? Kiều Tâm Uyển muốn hỏi rõ thì đột nhiên hiểu ra Cố Học Võ đang nói cái gì. Cô quắc mắt lên, nắm chặt hai tay, muốn đấm vào mặt Cố Học Võ. Đúng lúc này, phục vụ lại gõ cửa bưng lên món ăn cuối cùng. Kiều Tâm Uyển xấu hổ, nhanh chóng đứng dậy. Chiếc đũa đánh rơi trên đất, cô cũng không quan tâm, ngồi xuống một bên, cúi đầu, không dám nhìn mặt nhân viên phục vụ.

Phục vụ làm như không thấy, đặt đồ ăn xuống bàn sau đó xoay người đi. Cố Học Võ chỉ chỉ trên bàn: "Phiền cô lấy cho tôi thêm một đôi đũa."

"Vâng."

Phục vụ gật đầu, đem đôi đũa khác đến, đặt lên bàn sau đó quay đi. Kiều Tâm Uyển vẫn còn ngồi ở chỗ kia bất động, Cố Học Võ cầm đôi đũa nhét vào tay cô. Anh nhìn mặt cô rồi nói: "Ăn cơm đi."

Kiều Tâm Uyển mím môi, lại sợ Cố Học Võ nghĩ cô đang ra ám hiệu với anh nên đành phải cầm lấy đũa bắt đầu ăn cơm. Cô ăn vội vàng, cố gắng lờ đi ánh nhìn chằm chằm của Cố Học Võ, trong lòng thầm nghĩ ăn xong sẽ nhanh chóng rời đi. Chén cơm nhanh chóng hết nhẵn. Cố Học Võ đẩy chén canh đến trước mặt cô: "Uống thêm một chén canh nữa."

"Tôi chịu thôi." Cô cũng không phải là heo, làm sao có thể ăn nhiều như vậy?

"Hửm?" Cố Học Võ nhướng mày. Cô biết đây là Cố Học Võ đang uy hiếp mình, có điều phụ nữ tốt không đấu đàn ông. Cô không muốn lãng phí thức ăn nên mới không chấp nhặt anh.

Kiều Tâm Uyển dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong chén canh rồi buông chén, nhìn Cố Học Võ: "Đủ rồi, tôi ăn hết nổi rồi."

Sợ anh lại bắt mình ăn thêm một chén nữa, vậy thì cô muốn ngất cũng không được. Bữa tối mà ăn nhiều như vậy là không khoa học. Cố Học Võ gật đầu, không ép cô ăn nữa, anh cầm đũa chậm rãi giải quyết đồ ăn còn lại. Kiều Tâm Uyển đứng lên muốn rời đi, Cố Học Võ nhìn cô một cái: "Chờ tôi."

Xì. Anh nói cô chờ là cô phải chờ sao? Kiều Tâm Uyển mặc kệ, lướt qua Cố Học Võ đi đến cửa. Cố Học Võ nhanh chóng buông bát, vươn tay giữ chặt cô.

"Cô đã nghĩ ra cách nào giải quyết khó khăn của Kiều thị chưa?"

Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, cho đến bây giờ, cô vẫn không tin Cố Học Võ không giở trò quỷ, nếu đúng là anh thì sao có thể để lại nhiều sơ hở rõ ràng như vậy? Tuy rằng cô đã có không ít kinh nghiệm lăn lộn trên thương trường nhưng lại xem nhẹ một điều: "hư tức là thực mà thực lại tức là hư". Còn một nguyên nhân khác là cô vẫn chưa đủ sức đấu lại Cố Học Võ.

Bởi vì còn chưa biết phải giải quyết thế nào nên cô không có cách nào trả lời câu hỏi của Cố Học Võ. Tuy vậy, có một điều cô khẳng định chắc chắn. Cô nhìn Cố Học Võ, hừ lạnh một tiếng: "Không khiến anh quan tâm, cho dù Kiều thị có đóng cửa thì cũng là chuyện của tôi, không liên quan tới anh."

Lời cô nói làm cho Cố Học Võ hơi nheo mắt lại, nhìn mặt Kiều Tâm Uyển: "Bướng bỉnh, cố chấp đối với cô không có lợi đâu."

[1] Cá vược hay còn gọi là cá Pecca Châu Âu

66. Chương 66: Không Cần Anh Giúp

"Bướng bỉnh, cố chấp đối với cô không có lợi đâu."

"Cũng không có hại gì." Ít nhất trái tim sẽ không bị tổn thương, cũng sẽ không vì người không xứng đáng, không yêu mình mà đau đớn. Kiều Tâm Uyển nhìn thẳng vào anh, ánh mắt trong suốt như nước, bên trong bình tĩnh không một gợn sóng: "Chuyện của tôi không dám phiền anh hao tâm tổn trí. Xin buông tay."

Cố Học Võ không buông tay, nhìn Kiều Tâm Uyển trước mắt dường như giống mà lại không giống Kiều Tâm uyển vợ anh trước kia. Trên người cô có một thứ gì đó hình như không còn như xưa. Có cái gì đó đang thay đổi. Nhưng anh lại không biết, Kiều Tâm Uyển vẫn chỉ là Kiều Tâm Uyển, chẳng qua trước kia, bởi vì cô quá yêu nên mới che giấu đi hết ánh sáng trên người mình, chỉ mong được một lần anh nhìn đến, một lần anh chú ý. Mà bây giờ, cô đã hoàn toàn không có khả năng có được cho nên lựa chọn buông tay. Không thể để mình tiếp tục không có danh sự, không có cuộc sống riêng mình như vậy nữa.

"Tôi có thể giúp cô." Đối với anh mà nói, đây là chuyện đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa. Chỉ cần Kiều Tâm Uyển mở miệng.

"Tôi không cần anh giúp." Kiều Tâm Uyển nhìn chằm chằm ánh mắt Cố Học Võ, để anh giúp đỡ chẳng khác nào tự đi uy hiếp mình.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ đứng lên. Vóc người cao lớn trong nháy mắt khiến Kiều Tâm Uyển có cảm giác bị áp bách, cảm thấy tim mình cũng đập nhanh hơn. Cô đứng thẳng người, không đếm xỉa đến việc anh kéo tay mình.

"Để cô chịu thua khó vậy sao?"

"Sai." Kiều Tâm Uyển cười, khuôn mặt kiêu ngạo và rạng rỡ. Lúc này, Cố Học Võ chỉ nghĩ ra được một câu, chính là nhất tiếu khuynh thành: "Để tôi chịu thua thật ra không khó, tuy nhiên, phải xem là chịu thua ai. Nói thí dụ như Cố Học Võ anh thì tôi tuyệt đối không chịu."

Cô vừa cười vừa nói, sóng mắt lưu chuyển. Cả người tản ra một khí thế khác thường. Tròng mắt đen của Cố Học Võ bởi vì lời cô vừa nói mà tối sầm lại. Lực trên tay cũng siết chặt, giọng nói phát ra miệng có chút khàn, có chút nguy hiểm: "Kiều Tâm Uyển."

Kiều Tâm Uyển nhướng cao đôi hàng lông mày thanh tú, nhìn một vẻ phiền não chợt lướt qua mắt Cố Học Võ mà cảm thấy sáng khoái. Cô dùng sức rút tay về, cũng không nhìn Cố Học Võ mà xoay người rời đi. Cố Học Võ nhanh chóng đi theo ra cửa, thanh toán tiền, rồi vội vàng đuổi theo ra ngoài cửa hàng. Quả nhiên, Kiều Tâm Uyển chưa đi xa.

Bị Cố Học Võ đưa từ nhà đi nên cô không lái xe, trên người cũng không có tiền. Lúc này cô đang đứng ở ven đường gọi taxi. Gió bắt đầu nổi lên, lướt qua người Kiều Tâm Uyển. Cô chỉ mặc một cái váy nên cảm thấy hơi lạnh, choàng hai cánh tay vào nhau, nhìn xem có taxi nào rảnh rỗi hay không. Cố Học Võ đi lên trước, đứng ở trước mặt cô: "Tôi đưa cô về."

"Không cần." Cô không thiếu tiền xe. Kiều Tâm Uyển cố chấp như thế, thật là làm cho người khác phát bực. Cố Học Võ thấy cô có vẻ lạnh liền cởi áo khoác choàng lên trên người cô.

Kiều Tâm Uyển lập tức vươn tay đẩy ra: "Tránh ra. Không cần anh giả bộ hảo tâm."

Anh diễn kịch không mệt nhưng cô xem lại mệt. Cả ngày hôm nay chẳng có một lúc bình thường.

Cố Học Võ chau mày, lại một lần nữa cầm áo khoác choàng lên vai cô, anh nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô muốn để mình bị cảm lạnh rồi lây bệnh cho Bối Nhi đúng không?"

"Anh…" Lại là con gái. Kiều Tâm Uyển cũng lười nghe, lúc nào cũng vậy. Ngoài con gái, vẫn là con gái. Lúc nào cũng là con gái. Nếu như không có con gái, e là trong mắt Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển cô ngay cả người đi đường cũng không bằng.

Trong lòng cô hiểu rất rõ cảm xúc như vậy là không ra làm sao, cũng biết là nó rất nhàm chán nhưng cô lại không nhịn được, không nhịn được mà nghĩ đến động cơ không đơn giản của Cố Học Võ. Trong lòng cô rất buồn, rất giận, rất khó chịu. Sau đi nén xuống mọi cảm xúc đó thì cũng chỉ còn lại bình tĩnh. Cô đứng bất động ở trên đường cái, Cố Học Võ không phát hiện ra tâm trạng đang bất ổn của cô. Anh bước một bước, ý bảo cô lên xe: "Tôi đưa cô về."

Thấy Kiều Tâm Uyển không chịu, anh hạ giọng uy hiếp: "Nếu cô không muốn, tôi không ngại bế cô lên xe."

Kiều Tâm Uyển tức giận lườm Cố Học Võ một cái rồi bước tới xe anh. Cố Học Võ khởi động xe đi về hướng Kiều gia. Dọc đường chẳng ai nói với ai câu nào. Xe vừa mới dừng lại, Kiều Tâm Uyển đã ngay lập tức xuống xe. Ném trả áo khoác vào trong xe, cô không hề muốn nói thêm lời nào với Cố Học Võ. Cố Học Võ xem thời gian. Cũng đã hơn chín giờ tối. Không biết Bối Nhi đã ngủ chưa. Anh xuống xe, đi theo lên lầu.

Bà Kiều nhìn thấy anh vào cửa, trong mắt liền hiện lên mấy phần không vui. Bà đưa mắt nhìn lên lầu, vừa mới tiến lên muốn ngăn Cố Học Võ lên lầu thì anh đã sải bước lên rồi. Bối Nhi vẫn còn chưa ngủ, dì Chu đang chơi cùng cô bé. Đồ chơi Cố Học Võ mua mấy ngày hôm trước cũng đã được bóc ra. Vú nuôi không biết đây là đồ của Cố Học Võ, bà cứ tưởng là Kiều Tâm Uyển mua về nên đưa cho Bối Nhi chơi. Bối Nhi nhìn những món đồ chơi màu sắc tươi đẹp kia mà cứ khanh khách cười.

Cố Học Võ vào cửa, nhìn thấy cảnh tượng đó, đường cong khuôn mặt cũng dịu hẳn, anh tiến lên, vươn tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt con gái. Bối Nhi thấy anh xuất hiện nhưng lại không có cảm giác gì, vểnh môi, nhìn món đồ chơi trên tay dì Chu, muốn đưa tay ra nắm lấy.

Cố Học Võ cười, bế con gái lên rồi lấy món đồ chơi trên tay dì Chu qua, bỏ vào trong tay con gái, bàn tay cô bé tuy nhỏ nhưng vẫn có thể cầm được, không đến nổi rớt xuống đất. Bối Nhi nhìn anh một cái rồi đột nhiên bật khóc oe một tiếng.

Cố Học Võ giật mình, nhìn biểu hiện kháng cự của con gái đối với anh mà thấy vô cùng thất bại. Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ Bối Nhi muốn cô bé bình tĩnh lại.

Nhưng Bối Nhi căn bản là không nghe, há mồm, liều mạng khóc. Dì Chu tức giận trợn mắt nhìn Cố Học Võ một cái, giật lấy Bối Nhi từ trên tay anh, vỗ nhẹ nhẹ hai cái sau lưng cô bé. Bối Nhi hít mũi, liếc nhìn dì Chu một cái, đôi mắt nhỏ ti hí đầy tủi thân.

"Ngoan. Chúng ta chơi đi, không để ý tới chú ấy." Dì Chu nhỏ giọng nhẹ nhàng dỗ. Ánh mắt chỉ trích nhìn chằm chằm Cố Học Võ, hoàn toàn không có vẻ sợ anh. Cố Học Võ buồn bực. Tại sao con gái lại cứ không đếm xía tới anh?

Vươn tay muốn bế Bối Nhi lần nữa, nhưng dì Chu lại bế Bối Nhi né qua bên, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm anh: "Con bé không muốn anh ôm, anh đừng có chọc cho con bé khóc."

Chỉ một câu này đủ khiến Cố Học Võ dừng lại, nhìn Bối Nhi rồi bất đắc dĩ xoay người bỏ đi. Trước khi đi, anh lại nghĩ tới lời mà hôm nay Kiều Tâm Uyển đã nói nên quyết định qua gặp Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển không có ở trong phòng, mà đang ở thư phòng, xem các tư liệu trước mắt. Ngân hàng không chịu cho vay. Vậy cô còn có thể tìm ai. Chẳng lẽ cô phải đi tìm Trầm Thành sao? Không. Tuyệt đối không được. Kiều Tâm Uyển lắc đầu. Trong đầu lại nghĩ cách giải quyết vấn đề. Còn có hai ngân hàng chưa điện thoại. Cô nhớ Trương Hành Trường bình thường quan hệ với cô cũng không tồi. Lúc ở thành phố C, chị ta còn cùng cô cùng đi SPA. Nếu như tìm chị ta, không biết có nể mặt cô hay không. Nghĩ đến đó, Kiều Tâm Uyển cầm di động muốn gọi điện, điện thoại đang lúc này lại bị người ta giật lấy, cô ngẩng đầu, lại là Cố Học Võ. Ánh mắt anh nhìn Kiều Tâm Uyển, có mấy phần không đồng ý.

"Anh đưa điện thoại di động cho tôi."

"Thời gian không còn sớm, cô đi nghỉ đi." Lệnh Hồ nói cii không nghỉ ngơi tốt nên mới bị choáng. Bây giờ đã mấy giờ rồi còn nghĩ tới những chuyện này. Chẳng lẽ không biết buổi tối suy nghĩ quá nhiều sẽ dễ mất ngủ sao.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển thật sự không chịu được nữa: "Anh có thể thu hồi sự quan tâm nhàm chán của anh chưa?"

Nếu như không phải là xuất phát từ thật tâm mà chỉ lo cô sẽ liên lụy đến con gái thì phải khiến anh thất vọng rồi.

"Tôi sẽ chăm sóc con gái thật tốt. Ta cũng biết tự giữ gìn sức khỏe, những chuyện này, không cần anh can thiệp. Giờ mời anh đi cho."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ thật sự bị người phụ nữ cố chấp này làm cho tức chết rồi. Cô không cố chấp không được sao: "Cô có biết hiện tại cơ thể cô không chịu nổi giày sao không?"

"Cơ thể là của tôi, tôi muốn làm thế nào thì làm thế đó. Không cần anh xen vào việc của người khác." Nhất là bởi vì con gái mới xen vào việc của người khác.

Vẻ mặt cô bướng bỉnh, thái độ cố chấp. Động tác Cố Học Võ cầm lấy điên thoại di động của cô dừng lại một chút, anh nhìn gương mặt cô một hồi lâu, cuối cùng hít sâu một cái rồi gật đầu. Để điện thoại di động xuống, xoay người, sau đó bỏ đi.

Anh đi rồi, Kiều Tâm Uyển mới thở phào nhẹ nhỏm, cả người mềm nhũn ra, hai tay chống lên bàn, nhìn một đống danh thiếp trên đó. Cô hạ quyết tâm nhất định phải tìm bằng được một ngân hàng ình mượn tiền.

Gọi điện thoại cho Trương Hành Trường, chị ta bảo ngày mai sẽ cho cô câu trả lời. Kiều Tâm Uyển thở phào nhẹ nhỏm. Dù sao, có hi vọng vẫn tốt hơn không. Kiều Tâm Uyển mang theo cả bầu tâm sự mà đi ngủ có điều tối đó, cô lại ngủ không được. Cả buổi tối cô đều mơ thấy Cố Học Võ cứ không ngừng quấn lấy cô, cuối cùng cô chịu không nổi phiền phức, xoay người bỏ chạy, anh nhân cơ hội đó mà bế Bối Nhi đi.

Giật mình ngồi bật dậy, Kiều Tâm Uyển cũng không ngủ được nữa. Đứng dậy đi vào thư phòng xem giấy tờ, nếu như ngân hàng không chịu cho vay, vậy cô sẽ nghĩ cách khác. Cho dù là cách nào thì có một điểm cô rất chắc chắn, chính là cô tuyệt đối không đi cầu xin Cố Học Võ.

Buổi sáng, Kiều Tâm Uyển thức dậy sữa đã căng lên rất khó chịu. Lúc này Bối Nhi cũng vừa dậy nên cho Bối Nhi bú luôn. Giấc mơ hôm qua khiến cô một buổi tối cũng không ngủ ngon được cho nên tinh thần không được tốt cho lắm.

Bà Kiều lúc này lên lầu, quan tâm nhìn con gái: "Tâm Uyển, chuyện của công ty mẹ thấy con cũng đừng lo nữa, thủ tục bên Đan Mạch không phải đã làm xong rồi sao? Hay là con…"

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển không thích nghe lời này: "Mẹ đừng lo. Con không sao. Chuyện của công ty cũng là chuyện của con. Con sao làm sao có thể bỏ mặc?"

"Nhưng mà." Cô mà còn ở lại, không phải là lại cùng Cố Học Võ dây dưa không rõ? Giống như ngày hôm qua, bà nhìn thấy Cố Học Võ lên lầu, sau đó lại nhìn thấy anh vẻ mặt cứng đờ nặng nề xuống lầu, thậm chí cũng không chào bà một tiếng đã bỏ đi.

"Mẹ, mẹ đừng lo. Con không sao." Kiều Tâm Uyển giao con gái cho dì Chu, rồi nhìn mẹ: "Con biết mẹ lo cho con, mẹ yên tâm đi, con biết con đang làm gì, con sẽ không để mình chịu thiệt đâu."

"Nhưng mà Cố Học Võ. . . . . ."

"Anh ta là anh ta, con là con." Kiều Tâm Uyển hiện tại ghét nhất là nghe ai đó nhắc đến tên cô cùng với Cố Học Võ: "Mẹ đừng kéo hai người bọn con vào nói chung với nhau."

Cũng không quản vẻ mặt sốt ruột lo lắng của mẹ, Kiều Tâm Uyển vào phòng tắm rửa mặt. Lúc đi ra điện thoại di động đang kêu không ngừng. Cô cầm lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua, là Trương Hành Trường ở thành phố C.

67. Chương 67

Kiều Tâm Uyển ngồi ở trong phòng làm việc, nhìn tài liệu trước mắt mà một chữ cũng không đọc nổi. Trương Hành Trường nói gần đây chính sách trong lĩnh vực ngân hàng thay đổi quá nhanh nên tạm thời không thể cho vay. Kiều Tâm Uyển đóng tài liệu lại, có chút buồn bực đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lo nghĩ vì tiền, đối với cô mà nói, đây đúng là lần đầu tiên. Trong lòng có chút buồn bực, cô nhìn một đống người đã gọi trong danh bạ điện thoại mà chẳng có một chút kết quả. Chẳng lẽ cô thật sự phải đi cầu xin Trầm Thành sao?

Không được. Tuyệt đối không được. Nếu không được thì cũng chỉ còn một cách. Cô xoay người đang muốn gọi điện thoại thì có người đột nhiên xuất hiện ở cửa văn phòng khiến cô giật mình.

"Sao anh vào được đây?" Cô nhìn phía sau lưng anh ta mà không thấy thư ký Trần đâu. Kiều Tâm Uyển nhíu mày, có vài phần khó chịu: "Phép lịch sự của anh thực sự không được tốt cho lắm nhỉ."

"Tôi có gõ cửa." Quyền Chính Hạo chỉ chỉ cửa, nhún vai: "Nhưng, cô không nghe thấy."

Kiều Tâm Uyển đi đến bàn làm việc ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Quyền Chính Hạo: "Có việc gì?"

"Uhm." Quyền Chính Hạo gật đầu, ngồi xuống ghế đối diện cô, ánh mắt đảo qua người Kiều Tâm Uyển. Quần áo phù hợp làm tôn lên cơ thể duyên dáng có thần của cô. Kết hợp với kiểu trang điểm nhẹ nhàng, đơn giản lại làm cho ngũ quan của cô nhìn càng thêm hài hòa, hấp dẫn. Trong mắt anh ta hiện lên một tia tán thưởng: "Hôm nay nhìn cô rất đẹp."

Đối với lời khen của anh ta, Kiều Tâm Uyển không một chút để tâm: "Anh tới chỉ là để khen tôi đẹp?"

"Đương nhiên không phải." Quyền Chính Hạo xua xua tay: "Tôi nghe nói, gần đây Kiều thị quay vòng vốn có chút khó khăn. Tôi nghĩ khoản vốn tài trợ giai đoạn sau……"

"Kiều thị không hề có khó khăn trong quay vòng vốn." Kiều Tâm Uyển trừng mắt với người trước mặt: "Anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ thực hiện theo hợp đồng."

"Được rồi." Quyền Chính Hạo mỉm cười, để lộ ra hàm răng trắng, anh ta rõ ràng nhìn thấy trong mắt Kiều Tâm Uyển đầy vẻ khó chịu: "Thật ra tôi không phải lo lắng tài chính bên này có vấn đề. Tôi chỉ là lo lắng cho cô. Là phụ nữ phải luôn vui vẻ. Nếu không sẽ mau già đó."

Kiều Tâm Uyển không có tâm trạng nghe anh ta đùa cợt, bây giờ cô còn có chuyện khác phải làm, cô nhìn Quyền Chính Hạo mà cô đang rất không muốn nhìn thấy này: "Tôi còn có việc, tổng giám đốc Quyền nếu anh thật sự ăn no không có việc gì làm thì không bằng đi thúc giục người bên công ty anh mau chóng phát triển nguồn năng lượng mới ra đi."

"Hạ lệnh đuổi khách sao?" Quyền Chính Hạo chậc chậc hai tiếng: "Cô thật đúng là không để nể mặt tôi chút nào."

Kiều Tâm Uyển chịu không nổi nữa, mới muốn đuổi người, lúc này di động lại vang lên. Là điện thoại của Trương Hành Trường. Rất bất ngờ nghe điện thoại, ở bên kia nói sau khi xem xét cẩn thận, ngân hàng quyết định cho Kiều thị vay vốn. Lãi suất tính ở mức thấp nhất.

Kiều Tâm Uyển rất bất ngờ, không nghĩ là sẽ có kết quả này. Đang tính cám ơn thì Trương Hành Trường lại nói không cần. Cúp máy, vẻ mặt Kiều Tâm Uyển hoàn toàn trầm tĩnh lại. Khoản tiền này có thể giải quyết thì khủng hoảng của Kiều thị cũng coi như triệt tiêu.

"Nhìn cô hình như rất vui?" Giọng nói đột ngột vang lên, nhắc nhở Kiều Tâm Uyển, trong phòng làm việc lúc này không phải chỉ có một mình cô, cô trợn to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, hiện tại tâm trạng cô rất tốt nên không muốn đi chấp nhặt người như thế.

"Tôi quả thật rất vui. Có điều liên quan gì tới anh? Quyền Chính Hạo, tôi rất không thích nhìn thấy anh. Mời anh đi cho."

"Trái ngược với cô. Tôi lại rất thích nhìn cô." Quyền Chính Hạo đứng lên, một tay chống lên bàn làm việc, khom người về trước, nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Kiều Tâm Uyển, tôi thích cô. Tôi muốn theo đuổi cô."

"Quyền Chính Hạo, tôi ghét anh, tôi không muốn anh theo đuổi tôi."

Không khí trong phòng làm việc có chút căng thẳng, dường như còn phảng phất mùi thuốc súng. Khóe môi Quyền Chính Hạo khẽ cong lên, vẻ mặt mang theo vài phần nghiền ngẫm: "Tôi nhất định sẽ theo đuổi cô."

Không rảnh để ý đến người như thế, Kiều Tâm Uyển gọi số nội bộ: "Thư ký Trần, thông báo họi người ở bộ phận truyền thông đến họp. Chuẩn bị báo cáo hôm qua tôi giao, photo ra phát họi người. Cứ như vậy."

Gác máy, cô nhìn Quyền Chính Hạo.

"Anh nhìn thấy rồi đó, tôi đang rất bận, tôi còn có rất nhiều việc, cho nên, mời anh đi cho."

"OK." Quyền Chính Hạo gật đầu: "Tôi sẽ đi. Nhưng cô phải đồng ý cùng ăn cơm trưa với tôi."

"Trưa tôi phải về trông con." Kiều Tâm Uyển hoàn toàn cự tuyệt.

"Vậy buổi tối đi." Quyền Chính Hạo không ngại: "Hoặc là buổi chiều cùng nhau uống trà?"

"Anh Quyền." Đối với kẻ chỉ biết huênh hoang khoác lác như Quyền Chính Hạo, Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy mất kiên nhẫn: "Tôi không có thời gian uống trà chiều với anh, nhưng nếu nguồn năng lượng mới của anh khai phá thành công, hơn nữa làm cho Kiều thị kiếm được tiền thì lúc đó, có lẽ tôi sẽ có chút thời gian đi với anh."

"Chậc chậc. Đúng là dân kinh doanh." Quyền Chính Hạo ôm ngực, có hơi bị tổn thương: "Không kiếm tiền được cho Kiều thị thì sẽ không thể cùng cô uống trà? Vậy có phải nếu muốn kết hôn với cô thì phải nắm được tài sản lớn mới được?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Tôi chính là dân kinh doanh, tôi còn rất yêu tiền, hám giàu. Nếu anh cảm thấy khó chịu thì tránh xa tôi một chút." Nói xong câu đó, cô cũng không nhìn phản ứng của Quyền Chính Hạo, cầm tài liệu trên bàn đi tìm Kiều Kiệt.

Quyền Chính Hạo nhìn bóng dáng của cô, trong mắt nổi lên ánh sáng nghiêm túc, đó là cảm giác hưng phấn của một gã thợ săn đang nhìn thấy con mồi. Kiều Tâm Uyển này hoàn toàn không giống những thiên kim tiểu thư giả vờ yếu đuối mà anh ta biết. Hiện tại hứng thú của anh ta đối với cô lại càng lúc càng sâu đậm.

Giải quyết xong khủng hoảng của công ty, hoạt động của Kiều thị liền phát triển theo chiều hướng tốt. Tâm trạng Kiều Tâm Uyển vô cùng tốt. Tan sở sớm về nhà chơi với con gái. Xe mới ra khỏi bãi đỗ xe ngầm của tòa nhà thì phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người. Cô phanh gấp lại. Người đứng ở đầu xe là Quyền Chính Hạo. Không đợi cô phản ứng, Quyền Chính Hạo đã vòng qua bên cửa xe cô, mở cửa xe, sau đó lên xe.

"Anh làm gì vậy?" Kiều Tâm Uyển trừng mắt với người đàn ông trước mặt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: "Anh lên xe tôi làm gì?"

"Ngại quá." Quyền Chính Hạo nhún vai, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ: "Xe của tôi bị chết máy. Tôi nghĩ cô không ngại cho tôi đi nhờ một chuyến chứ?"

"Có ngại." Kiều Tâm Uyển thẳng thắn: "Mời anh xuống xe, bên ngoài có trạm taxi, tôi tin có rất nhiều xe."

"Giờ đang là giờ cao điểm mà." Vẻ mặt Quyền Chính Hạo buồn rầu: "Rất khó có xe rảnh."

"Đó là chuyện của anh, không liên quan đến tôi."

Kiều Tâm Uyển không có nghĩa vụ phải làm tài xế cho anh ta: "Mời anh xuống xe."

"Nói thế nào thì công ty chúng ta cũng là quan hệ hợp tác kia mà?" Quyền Chính Hạo nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt có vài phần lên án: "Cô có cần phải máu lạnh vô tình với tôi như thế không?"

"Máu lạnh vô tình?" Kiều Tâm Uyển gật gật đầu, cầm lấy túi của mình, lấy ví tiền ra, rút hai tờ tiền màu đỏ, bỏ vào tay Quyền Chính Hạo: "Tiền đây, chừng đó còn đủ để anh đi đến sân bay Bắc Đô đấy. Anh có thể xuống xe chưa?"

Quyền Chính Hạo nhìn hai tờ tiền màu đỏ trên tay mình, đột nhiên cười to ra tiếng: "Ha ha ha ha."

Tiếng cười đó khiến Kiều Tâm Uyển thấy quái lạ, muốn nói cái gì thì anh ta lại lắc đầu cười: "Kiều Tâm Uyển. Làm sao bây giờ? Tôi phát hiện, tôi càng ngày càng thích cô."

Bệnh thần kinh. Hiện tại Kiều Tâm Uyển xác định mình gặp phải đồ điên rồi. Cô nhìn Quyền Chính Hạo rồi nhìn nhìn lại thời gian, đã sáu giờ rưỡi.

"Anh muốn đi đâu?"

"Nhà cô."

Quyền Chính Hạo đùa cợt: "Tôi muốn đến gặp ba mẹ cô để cầu hôn."

"Chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào." Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy lạnh: "Nói địa chỉ, bằng không tôi gọi là cảnh sát đến đuổi anh xuống xe."

"Được được được. Tôi sợ cô rồi." Quyền Chính Hạo bất đắc dĩ, nói một địa chỉ: "Cô đưa tôi tới đó là được."

Kiều Tâm Uyển nhìn anh một cái, có vài phần khó hiểu, mấp máy môi nhưng lại không nói gì, đưa Quyền Chính Hạo đến nơi ta anh nói. Rất nhanh, xe đã tới nơi được xem như là công trình nổi tiếng sắp hoàn thành ở Bắc Đô. Kiều Tâm Uyển rất hiểu nơi này, khu vực này sẽ ngay lập tức được người ta xây dựng thành một tiểu khu căn hộ cao cấp. Trên TV, trên báo, tạp chí, internet đâu đâu cũng có thể thấy quảng cáo rao bán nhà.

Xoay người cô liếc mắt nhìn Quyền Chính Hạo một cái, lại thấy anh ta cười cười với cô: "Tổng giám đốc Kiều, ngại quá. Dịch vụ chăm sóc khách hàng ở đây gọi điện bảo tôi đến xem phòng mà tôi vẫn chưa có thời gian. Tới giờ mới đến được. Không biết cô có tiện đi xem cùng tôi không?"

"Không tiện."

Kiều Tâm Uyển trừng mắt với anh, không nghĩ sẽ theo ý anh ta. Quyền Chính Hạo ngồi lì ở trên xe không chịu xuống: "Please. Nghe nói nhà ở đây bán cũng không tồi. Cô không muốn xem chút à? Hey ở đây cũng rất gần chỗ công ty cô đấy."

Kiều Tâm Uyển nhìn tòa nhà vẫn còn đang xây mà nhíu mày, nghĩ đến việc ngày nào cũng phải chạy đi chạy lại giữa công ty và biệt thự Kiều gia, cô suy nghĩ một lát rồi xuống xe. Đi trước về phía tòa nhà. Khóe môi Quyền Chính Hạo cong lên, lộ ra một tia cười nhạt, xuống xe, đi theo sau Kiều Tâm Uyển.

Đất ở Bắc Đô, tấc đất như vàng. Biệt thự nhà Kiều Tâm Uyển có 3 tầng nên cho tới bây giờ cô vẫn không nghĩ tới chuyện muốn mua nhà. Nhưng hiện tại ngẫm lại, mua một căn nhà biết đâu lại có lợi. Ít nhất ở đây gần công ty, làm việc, chăm sóc Bối Nhi gì cũng tiện. Chính là vì nguyên nhân này. Kiều Tâm Uyển vào cửa, Quyền Chính Hạo vẫn đi theo phía sau cô, cô cũng không quan tâm. Nghe cô nhân viên kinh doanh đưa mình đến trước sơ đồ tòa nhà, giới thiệu nhà cho cô.

Cô nhân viên kinh doanh đưa mắt nhìn Quyền Chính Hạo, nhìn thấy bộ dạng đẹp trai của anh ta, hai mắt liền lập tức phóng điện, phát hiện ánh mắt người ta chỉ dán trên người Kiều Tâm Uyển cô ta cũng hiểu ngay tức khắc.

"Không biết vợ chồng anh chị muốn kiểu nhà thế nào ạ?"

"Tôi không phải. . . . . ."

"Chúng tôi muốn một căn có ba phòng ngủ." Quyền Chính Hạo ngắt lời Kiều Tâm Uyển giành nói trước. Kiều Tâm Uyển trợn mắt, dù sao anh ta muốn nổi điên thì cứ để cho anh ta điên đi, cô liếc nhìn cô nhân viên kinh doanh một cái: "Có căn nào ba phòng ngủ đẹp chút không? Tầng trệt phải ột chút, giới thiệu cho tôi đi."

"Chị ơi. Mô hình tất cả các căn hộ của bọn em ở đây đều rất hợp lý. Thiết kế cũng đẹp lắm. Ở đây có một số mẫu chị có thể xem thử đi. Phía trước tiểu khu của bọn em là khu vực vườn cây, công viên. Mặt sau có thể nhìn thấy công viên A của Bắc Đô. Thiết kế lấy ánh sáng rất tốt, không khí thông thoáng. Các căn hộ bọn em bán ở đây toàn là những căn đặc biệt tốt thôi."

Kiều Tâm Uyển nhận cuốn sổ tay cô nhân viên kinh doanh đưa cho, nghiêm túc xem qua. Cô nhân viên kinh doanh đúng lúc mời mọc: "Chị ơi, nhà của bọn em trên cơ bản là đã gần hoàn thiện rồi. Hai anh chị

có thể đi theo em tham quan một chút, ở đây bọn em có căn hộ mẫu. Kiểu dáng của căn hộ cũng cao như nhà lầu. Chính là kiểu tầng trệt rất à anh chị đang tìm đấy ạ."

"Đi thôi." Kiều Tâm Uyển gật đầu, ý bảo cô nhân viên kinh doanh đưa mình đi xem một chút. Quyền Chính Hạo đi bên cạnh cô, không xem sổ tay mà chỉ là nhìn những tòa nhà cao tầng bê tông cốt thép vẫn còn chưa xây dựng xong ở gần đó mà nhíu mày.

"Khi nào thì giao nhà?"

"Bọn em đã xây xong. Dự định tháng 5 năm sau sẽ giao nhà, tính từ giờ đến đó cũng chưa đến một năm. Nhưng bọn em sẽ cố gắng làm nhanh hơn để mau chóng giao nhà."

Cô nhân viên ở phía trước dẫn đường, Kiều Tâm Uyển đi theo Quyền Chính Hạo cùng đi xem nhà, Kiều Tâm Uyển không nói gì, đưa mắt nhìn tiểu khu tính toán vườn hoa và công viên, cả sức chứa. Quyền Chính Hạo thì lại bận nhìn Kiều Tâm Uyển.

Cô thực sự rất nghiêm túc. Mỗi một đoạn trong cuốn sổ tay quảng bá đều nhớ rõ rành mạch. Thái độ nghiêm túc như vậy khiến cô nhân viên kinh doanh càng ra sức giới thiệu. Quyền Chính Hạo thấy hơi buồn cười, Kiều Tâm Uyển này, thật đúng là làm gì cũng đều rất nghiêm túc.

Khóe môi giơ lên. Vẻ mặt Quyền Chính Hạo nghiêm túc đi theo sau Kiều Tâm Uyển. Lúc này, một chiếc xe dừng ở cửa bộ phận kinh doanh. Một bóng người thon dài từ trên xe đi xuống, cất bước đi tới chỗ bộ phận kinh doanh. Khóe mắt nhìn thấy chiếc xe Maserati màu đỏ đang đậu ở đó thì thoáng sửng sốt.

Lúc này quản lý bộ phận kinh doanh vội vàng đi ra, nhìn thấy Cố Học Võ liền gật đầu với anh: "Vụ trưởng Cố. Hiếm khi anh có thời gian tự mình đến xem, có gì anh cứ nói một tiếng. Chúng tôi sẽ lập tức làm ngay."

"Không có việc gì." Cố Học Võ lại nhìn kia chiếc xe, nếu anh nhớ không nhầm thì đó là xe của Kiều Tâm Uyển. Cô làm gì ở đây? Chẳng lẽ cô muốn mua nhà?

Nhìn nhìn kiến trúc trước mắt, anh thuận miệng nhìn quản lý bộ phận kinh doanh: "Chủ chiếc xe này cũng đến xem nhà?"

"Đúng vậy." Quản lý bộ phận kinh doanh vừa rồi ở bên trong cũng nhìn thấy Kiều Tâm Uyển và Quyền Chính Hạo cùng nhau đi vào: "Là hai vợ chồng cùng nhau đến xem nhà."

Vợ chồng? Mày Cố Học Võ nhăn lại, muốn nói gì đó thì người quản lý vươn tay chỉ chỉ phía trước: "Anh Cố, xin đi theo tôi."

"Uhm." Áp chế nghi vấn trong lòng. Cố Học Võ theo quản lý vào văn phòng quản lý bộ phận kinh doanh. Giải quyết xong việc mình muốn làm, anh chào quản lí mấy câu rồi đứng lên đi ra ngoài.

Lúc này, Quyền Chính Hạo và Kiều Tâm Uyển cũng đã xem xong nhà, cô nhân viên lại dẫn hai người quay lại. Đi xem một vòng, cô nhân viên trước gọi là 'anh chị', sau đó lại chuyển thành anh Quyền, chị Quyền.

Kiều Tâm Uyển không phải không muốn sửa lại, nhưng cứ mỗi lần muốn sửa thì Quyền Chính Hạo đều ngắt lời cô, hỏi một số chuyện có liên quan đến căn nhà, cứ như vậy, cô cũng lười giải thích.

Muốn điên thì để cho anh ta điên đi. Cô không có hứng thú điên cùng. Dù sao việc cô muốn tìm hiểu cũng đã tìm hiểu hết rồi. Đều xem xong rồi, cô đem cuốn sổ tay cô nhân viên kia đưa bỏ vào trong túi xách: "Tôi sẽ suy nghĩ một chút, nếu được sẽ tới nói chuyện, tôi cũng sẽ đưa người nhà đến xem một chút."

"Vâng." Cô nhân viên đưa danh thiếp cho cô: "Đây là danh thiếp của em. Nhà của bọn em còn lại không nhiều. Nhất là loại tầng trệt mà chị muốn lại càng ít, hy vọng chị Quyền không suy nghĩ lâu quá."

Quyền Chính Hạo đưa tay đặt lên vai Kiều Tâm Uyển, ôm bả vai của cô, nhìn cô nhân viên cười rạng rỡ.

"Yên tâm, chúng tôi sẽ không suy nghĩ lâu đâu."

68. Chương 68: Đừng Giận

Kiều Tâm Uyển trơn to mắt, muốn anh ta buông cô ra nhưng anh ta lại như vô lại thè lưỡi trêu cô. đàn ông con trai mà lại làm cái động tác như vậy nếu đổi là người khác nhất định Kiều Tâm Uyển sẽ cảm thấy ghê tởm đến chết. Có điều Quyền Chính Hạo bộ dạng đẹp đẽ nên có làm như vậy, người ta cũng chỉ thấy anh ta ghịch ngợm như con nít mà thôi. Kiều Tâm Uyển chỉ thấy vô vị, hất tay anh ta ra, dùng ánh mắt cảnh cáo anh ta: "Đứng đắn một chút."

"Anh rất đứng đắn." Quyền Chính Hạo chưa từ bỏ ý định lại đưa tay đặt lên bả vai Kiều Tâm Uyển: "Em xem em nói muốn mua nhà anh liền mua, em nói muốn anh làm việc anh liền làm việc. Anh nghe lời em như vậy mà em còn nói anh không đứng đắn. Vậy em muốn anh phải thế nào?"

Anh ta mở miệng làm nũng hoàn toàn không để ý đến cô nhân viên kinh doanh đang ở bên cạnh. Anh ta cứ tự nhiên như không còn Kiều Tâm Uyển thì ngược lại, một lần nữa hất tay anh ta ra. "Anh làm gì thì có liên quan gì tới tôi?" Tên kia quả thực là ăn nói bừa bãi. Ai là vợ của anh ta, ai muốn anh ta phải như thế nào?

"Bà xã, em đừng giận." Trên thế giới này, nếu bàn về da mặt dày thì Quyền Chính Hạo đã xưng là thứ hai thì tuyệt đối không ai dám xưng là thứ nhất.

Ít nhất Kiều Tâm Uyển cho là như vậy. Nhưng không đợi cô hất tay Quyền Chính Hạo ra, anh đã lại nói những lời làm cho cô thiếu chút nữa mà rớt cả tròng mắt xuống.

"Tuy hôm qua anh không đi dạo phố với em, nhưng cũng là vì anh phải họp ở công ty mà. Tuyệt đối không phải đi tán gái đâu. Còn nữa tôi qua, tuy anh không về ăn cơm nhưng là do anh thực sự phải tăng ca. Nếu em không tin thì có thể đến công ty anh mà hỏi. Anh với thư ký của anh tuyệt đối không có gì mờ ám. Em đừng giận anh nha".

Phụt. Kiều Tâm Uyển thiếu chút nữa là phun ra máu, trừng mắt nhìn Quyền Chính Hạo mà kích động muốn đập chết anh ta.

"Quyền Chính Hạo, anh, anh đang nói cái gì thế hả?"

"Anh đây có một người vợ xinh đẹp như vậy thì làm sao có thể để ý đến người phụ nữ khác?" Quyền Chính Hạo diễn đến nghiện, ôm lấy Kiều Tâm Uyển dáng vẻ vô cùng thân thiết. "Em phải tin anh, anh tuyệt đối chỉ có em, hoàn toàn không có người phụ nữ khác".

Kiều Tâm Uyển đang muốn nổi cáu, nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của cô nhân viên kinh doanh cô bật cười, xoay qua ôm lấy cánh tay Quyền Chính Hạo, tay phải âm thầm dùng sức nhéo lên cánh tay anh ta. Trên mặt vẫn cười tươi như hoa, nét mặt sáng lạng như ánh mặt trời: "Đúng vậy, anh có một người vợ xinh đẹp như tôi mà lại liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác, anh thấy anh không làm tôi thất vọng sao?"

"Anh không có." Người phụ nữ này thật độc ác, định làm anh ta đau đến chết sao, mặt Quyền Chính Hạo khẽ biến sắc, nhưng vẫn làm ra vẻ vô tội: "Bà xã, em phải tin anh!"

"Tôi tin anh." Kiều Tâm Uyển lại nhéo anh ta một cái: "Bây giờ chúng ta có thể về nhà chưa?"

Hai chữ về nhà kia được nhấn rất mạnh. Nếu Quyền Chính Hạo còn tiếp tục đùa nữa thì cô cũng không ngại nhéo đứt tay anh ta.

Quyền Chính Hạo làm mặt quỷ, nhìn vẻ nghiêm túc trong mắt Kiều Tâm Uyển: "Được rồi chúng ta về thôi." Trời ạ, tay anh ta có bị nhéo đến bầm tím không vậy. Quả nhiên là một đóa hoa hồng vừa nhiều gai, lại thích đâm người ta.

Kiều Tâm Uyển nhìn cô nhân viên kinh doanh cười cười, đang muốn xoay người đi thì cả người bị ai đó giật mạnh ra khỏi người Quyền Chính Hạo rồi sau đó ôm vào trong lòng. Kiều Tâm Uyển hoảng sợ, xoay người qua liền nhìn thấy Cố Học Võ đang ôm mình từ phía sau, gương mặt lạnh tanh, con người đen nhìn trừng trừng Kiều Tâm Uyển, cảm xúc có chút gì đó như là thịnh nộ. Liếc mắt một cái, anh chuyển ánh mắt có vài phần thù địch nhìn về phía Quyền Chính Hạo.

Quyền Chính Hạo nhận ra người đàn ông này, lần trước đã gặp ở Kiều thị một lần. Không riêng gì như vậy, lúc họp báo, Quyền Chính Hạo cũng đã thấy bóng dáng anh ta dưới khán đài. Nhìn phong thái của người đàn ông này, tuyệt đối không phải là người bình thường. Ánh mắt đùa cợt trước đó liền biến mất tăm, anh ta chau mày nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ mím môi: "Buông vợ tôi ra được chưa?"

Vợ anh ta, Cố Học Võ nheo đôi con người đen lại nhìn ánh mắt đầy kiêu ngạo và khiêu khích của Quyền Chính Hạo, anh đưa mắt liếc Kiều Tâm Uyển một cái rồi không nói lời nào trực tiếp kéo Kiều Tâm Uyển đi ra ngoài.

Quyền Chính Hạo nhanh chóng bước lên chặn trước mặt hắn, anh ta nhìn Kiều Tâm Uyển: "Bà xã, em không phải là muốn để anh ở lại đây một mình chứ?"

Kiều Tâm Uyển lúc nãy nhìn thấy Cố Học Võ xuất hiện liền sửng sốt nhất thời không kịp phản ứng, vì sao Cố Học Võ lại ở chỗ này, lúc này bị Quyền Chính Hạo kêu một tiếng bà xã cô mới lấy lại tinh thần, phát hiện Cố Học Võ đang ôm thắt lưng cô. Mày cô nhíu không thể nào chặt hơn được nữa, có chút kháng cự, tránh ra khỏi người Cố Học Võ, nhưng cũng không đứng cùng Quyền Chính Hạo, mà đứng sang bên cạnh, nhìn hai người đàn ông đều cao to đẹp trai nhưng phong thái hoàn toàn khác biệt trước mắt mà nhăn mặt nhíu mày. Cô trừng mắt liếc nhìn Quyền Chính Hạo một cái, ánh mắt có vài phần cảnh cáo. Anh ta cố tình nhếch miệng cười.

"Vợ yêu ơi. Chúng ta về nhà đi."

Kiều Tâm Uyển không thèm để ý mà lướt qua anh ta, đi ra ngoài. Quyền Chính Hạo đi theo sau cô còn đưa tay giơ dấu chiến thắng với Cố Học Võ, sau đó cùng Kiều Tâm Uyển rời khỏi trung tâm kinh doanh nhà.

Cô nhân viên kinh doanh vẫn đứng ở bên cạnh không rõ đây là tình huống gì. Mùi thuốc súng vẫn còn nồng nặc. Quả thực…… Lại nhìn Cố Học Võ, khuôn mặt lạnh lùng nhìn hai người kia rời đi, vẻ mặt làm cho người khác không thể không sợ hãi. Cô ta cũng có vài phần hết hồn, định nói cái gì thì anh lại cất bước đi khỏi đó.

Ra khỏi trung tâm kinh doanh nhà, Kiều Tâm Uyển mở cửa định lên xe, nhìn về phía Kiều Chính Hạo cũng đang mở cửa tính lên xe. Kiều Tâm Uyển trợn mắt: "Tổng giám đốc Quyền anh đã đùa đủ chưa? Giờ có thể tự mình về nhà rồi chứ?"

"Đùa?" Quyền Chính Hạo ôm ngực, vẻ mặt bi thương nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô nói như vậy thật đả kích tôi mà. Tôi tuyệt đối không có một chút ý muốn đùa với cô."

"Quyền Chính Hạo." Nói giỡn cũng phải có mức độ chứ, mà cô lại càng không thích cái bộ dáng Quyền Chính Hạo cười tươi hớn hở: "Tôi còn có việc, ngươi tự đi đi."

"Giúp người thì giúp cho trót, tiễn phật thì tiễn đến tây phương chứ." Quyền Chính Hạo nhún vai: "Cô đã đưa tôi đến đây, vậy làm phiền cho ta quá giang thêm một đoạn nữa đi."

"Anh." Kiều Tâm Uyển muốn nói gì đó thì Cố Học Võ đã đi tới, đứng bên cạnh người cô. Ánh chiều tà giát lên người anh một vầng sáng vàng, âu phục màu tối làm cho anh nhìn càng thêm trầm ổn. Có điều tương phản với bộ đồ là sắc mặt lúc này của anh. Đứng ở bên cạnh Tâm Uyển, một tay anh ôm lấy thắt lưng của cô, trừng mắt về phía Quyền Chính Hạo, con ngươi đen láy lộ ra vài phần không hài lòng.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển giật tay anh ra, quay lại đối mặt với anh: "Tại sao anh lại ở chỗ này?" Anh không phải cũng tới đây mua nhà chứ?

"Muốn mua nhà?" Cố Học Võ nhìn ra khu kinh doanh phía sau, ánh mắt lại quay trở lại khuôn mặt của Kiều Tâm Uyển: "Cô muốn dọn ra ngoài ở?"

"Không liên quan đến anh." Thái độ Kiều Tâm Uyển lạnh như băng, đây là chuyện của cô không cần phải nói với Cố Học Võ.

"Đúng vậy. Chúng tôi muốn mua nhà." Quyền Chính Hạo lại gây thêm phiền phức: "Chúng tôi tính kết hôn."

"…" Kiều Tâm Uyển trừng mắt liếc nhìn anh ta một cái, ý muốn nói là ai muốn kết hôn với anh. Quyền Chính Hạo lại tiếp tục: "Chúng tôi vừa vặn hợp ý nhau, đang tính là sau khi báo cho cha mẹ hai bên sẽ lập

tức kết hôn. Căn nhà này sẽ dùng làm phòng cưới."

Phòng cưới? Hai chữ kia không hiểu sao nghe rất chói tai, Cố Học Võ vô cùng không vui, khuôn mặt tối sầm nhìn Kiều Tâm Uyển tránh khỏi theo cánh tay anh, anh mặt lạnh nhìn sự kháng cự trên mặt cô, lại quay về phía Quyền Chính Hạo mắt đi mày lại. Bây giờ cô đang nghĩ cái gì? Muốn tìm cho Bối Nhi một người ba sao? Cô nghĩ anh sẽ cho phép sao?

Kiều Tâm Uyển bị lời Quyền Chính Hạo làm giật mình, thiếu chút nữa là bị chính nước bọt của mình làm cho sặc, cô liếc mắt trừng Quyền Chính Hạo một cái, anh ta lại cười rạng rỡ: "Vợ à, nếu em thích, anh sẽ luôn cả hai căn thông nhau theo kiểu cao thấp, thế nào?"

"Tôi…"

"Cô là vợ của anh ta?" Cố Học Võ không nhìn Quyền Chính Hạo mà đưa hai mắt nhìn về phía Kiều Tâm Uyển. Chỉ vừa mới mấy ngày mà cô đã kết hôn rồi sao?

Ai là vợ anh ta? Kiều Tâm Uyển muốn nói nhưng lại nhìn đến đôi mắt tối tăm của Cố Học Võ thì lại nói theo trực giác: "Có liên quan gì tới anh sao?"

Không liên quan tới anh? Ánh mắt Cố Học Võ lại càng tối tăm hơn, anh trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, cánh tay dài duỗi ra ôm cô vây vào lòng, không nhìn về phía Quyền Chính Hạo mà chỉ trừng mắt với Kiều Tâm Uyển: "Cô muốn tìm cha dượng cho con gái thì cũng phải hỏi tôi một tiếng chứ?"

Chỉ một câu này thôi cũng đủ để Quyền Chính Hạo hiểu ra quan hệ giữa anh và Kiều Tâm Uyển. Thì ra là chồng trước. Nếu đã ly hôn sao vẫn còn dây dưa? Chậc chậc. Đúng là…

Cánh tay anh ta duỗi dài ra, không chút khách khí kéo Kiều Tâm Uyển ra khỏi vòng tay Cố Học Võ, lôi vào lòng anh ta, vẻ mặt khiêu khích nhìn về phía Cố Họ Võ. "Anh gì ơi, Anh là chồng cũ của Kiều Tâm Uyển đúng không? Hai người đã ly hôn vậy cô ấy ở cùng với ai thì có liên quan gì đến anh?"

Mùi hương trong lòng bị người khác giật lấy lại nhìn cái cảnh Kiều Tâm Uyển tựa vào lòng một nam nhân khác khiến Cố Học Võ thấy vô cùng chói mắt.

"Buông cô ấy ra."

"Cô ấy là vị hôn thê của tôi, anh là cái gì mà bảo tôi phải thả ra?" Quyền Chính Hạo cũng không sợ Cố Học Võ: "Còn anh nữa, bớt ôm ôm ấp ấp vợ tôi đi, coi chừng tôi đập anh đấy!"

Kiều Tâm Uyển lại bị Quyền Chính Hạo lôi đi, lại bị anh ta ôm lấy, cô có chút không thích ứng được mà ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn Quyền Chính Hạo. Lúc muốn bảo anh ta buông cô ra thì lại nghe thấy lời của Cố Học Võ nói. Cô sửng sốt một chút, đưa mắt nhìn về phía Cố Học Võ, anh lại đang tính làm trò gì nữa đây? Tự dưng nhảy ra quản cái này quản cái kia, cô làm gì thì có liên quan gì đến anh? Anh dựa vào cái gì mà lại làm ra vẻ như đang bắt gian tại trận kiểu đó?

Trong lòng khó chịu, Kiều Tâm Uyển cũng không tránh khỏi lồng ngực của Quyền Chính Hạo, bất động dựa vào vòng tay của anh ta, cô muốn nhìn xem Cố Học Võ sẽ như thế nào?

Cố Học Võ nghe lời khiêu khích của Quyền Chính Hạo thì đôi mắt hơi nheo lại mang theo hơi hướm nguy hiểm. Anh đột nhiên vươn tay, kéo Kiều Tâm Uyển từ trong lòng anh ta ra. Nhưng Quyền Chính Hạo đã sớm có phòng bị nên ôm cô rất chặt, không để anh có cơ hội kéo cô ra. Ngay sau đó, động tác của Cố Học Võ không chỉ làm cho Quyền Chính Hạo bất ngờ mà ngay cả Kiều Tâm Uyển cũng không nghĩ tới.

Cố Học Võ một tay kéo Kiều Tâm Uyển về phía mình, tay kia nhanh chóng vung ra một quyền, dùng sức tấn công về phía mặt Quyền Chính Hạo. Quyền Chính Hạo hoảng hốt, theo bản năng liền né sang một bên, bàn tay vì thế không tự giác mà buông lỏng ra. Còn Kiều Tâm Uyển ở phía sau thì bị anh kéo vào trong lòng. Quyền Chính Hạo tức tối, nhìn Cố Học Võ: "Tôi không. Anh lại dám đánh thật."

69. Chương 69: Ai Dã Man

Muốn đánh nhau sao, tưởng anh ta sợ à? Đúng là nực cười. Quyền Chính Hạo hừ lạnh một tiếng. Muốn động thủ anh ta cũng không sợ thua, không chút nghĩ ngợi, anh ta giơ nắm tay vung về phía mặt Cố Học

Võ. Đúng lúc đó Cố Học Võ buông lỏng Kiều Tâm Uyển, xoay người, thẳng tay bắt lấy nắm đấm của Quyền Chính Hạo. Một tia tàn nhẫn lướt qua mắt, anh ra tay rất nhanh, nhanh đến mức Kiều Tâm Uyển cũng không nhìn thấy anh đã ra đòn thế nào. Một cú đấm mạnh cứ như vậy tống thẳng vào bụng Quyền Chính Hạo. Sau đó lại là một cú đấm thẳng vào mặt.

"A…"

Nắm tay Quyền Chính Hạo còn cách một đoạn là chạm đến Cố Học Võ, thế mà không ngờ lại bị ăn cả hai cú đấm khiến anh ta đau đến gập cả người lại. Lúc muốn đứng dậy thì Cố Học Võ đã lợi dụng lúc này, kéo tay Kiều Tâm Uyển, chạy lên xe mình. Toàn bộ động tác đều nhanh chóng gọn gàng, nhanh đến mức người ta không thể phản ứng.

Kiều Tâm Uyển không nghĩ Cố Học Võ sẽ đánh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Cố Học Võ đánh người nên nhất thời kinh hoàng, còn chưa kịp phản ứng (cũng không biết phải phản ứng như thế nào, ra mặt giúp ai cũng không ổn) đã bị Cố Học Võ kéo lên xe, sau đó rời đi.

Còn Quyền Chính Hạo sau khi ôm bụng đau đớn, lúc ngẩng đầu trừng mắt thì Cố Học Võ đã khởi động xe lái đi. Vẻ mặt hiện lên một tia không dám tin. M nó. Đường đường là Quyền thiếu gia mà lại bị người ta đánh? Có lầm không vậy? Có lầm không vậy? Muốn ngửa mặt lên trời dài rống một tiếng nhưng cả bụng và khóe miệng đều đau khiến nét mặt anh ta lại trở nên quái dị. Xoa xoa khóe miệng, anh ta nhịn không được mà muốn chửi tục một câu.

M nó. Lại còn chảy máu? Quyền thiếu gia anh ta mà lại bị người ta đánh cho chảy máu? Được. Được lắm. Anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Anh ta nhất định phải trả thù. Nhìn về hướng xe rồi đi, lại nhìn nhìn xe Kiều Tâm Uyển vẫn còn đậu trước mặt. Bên chân là chìa khóa xe lúc nãy Kiều Tâm Uyển vô tình đánh rơi. Nhặt chìa khóa, anh ta lên xe Kiều Tâm Uyển rồi lái đi.

Trò này càng chơi càng vui ha, một người phụ nữ đầy gai nhọn, một gã chồng cũ cứ lằng nhằng không dứt? Được, được lắm. Muốn chơi thì chơi. Nếu anh ta không theo đuổi được Kiều Tâm Uyển thì thực xin lỗi với cái dánh Quyền thiếu gia của anh ta. Hai đấm ngày hôm nay coi như là trúng không công.

Kiều Tâm Uyển, chúng ta cứ chống mắt lên mà xem. Tôi nhất định sẽ biến cô thành người phụ nữ của tôi, chị Quyền thực sự.

Ban đêm, im ắng.

Bên trong tòa nhà im lặng, bỗng nhiên xuất hiện hai bóng người im lặng không một tiếng động dùng tốc độ nhanh nhất vọt lên lầu hai. Trong phòng lúc này có một người ngủ đang ngủ rất say. Hai bóng đen lặng lẽ tới gần, một người trong đó rút khẩu súng lục giảm thanh đã chuẩn bị trước, chỉa vào người đang nằm trên giường nả một phát súng.

Người trên giường thậm chí còn không kịp phản ứng đã tắt thở. Người nọ xốc chăn lên, xác nhận một lần rồi gật gật đầu với một người khác. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhanh chóng bỏ đi.

Một giờ sau, Thang Á Nam đi theo A Long trở lại biệt thự, lúc này trời đã nhá nhem tối, anh nhìn A Long, vẻ mặt có chút phức tạp. Hiên Viên Diêu bảo anh đi theo A Long mở mang đầu óc chứ không nói là bảo anh đi giết người?

Tuy rằng anh không hề động thủ nhưng anh lại nhìn thấy hết người này đến người khác chết dưới tay A Long. A Long nhìn Thang Á Nam, vẻ mặt có phần ngưng trọng: "Thang thiếu, không phải em nói anh, lần sau là đến lượt anh ra tay."

Anh ra tay? Thật sự muốn anh phải ra tay? Thang Á Nam cảm giác bao súng phía sau lưng cũng nóng ran. Cầm súng bắn bia là một chuyện còn bắn người lại là một chuyện khác. Hai tay nắm chặt thành quyền, vẻ mặt anh tràn đầy rối rắm, anh cụp mắt, không nhìn A Long nữa mà lập tức lên lầu về phòng mình. Nhìn bóng anh, A Long hơi chau mày.

Hừng đông, Hiên Viên Diêu đi lên, nghe A Long báo cáo mà môi mím thành một đường thẳng: "Anh nói tất cả đều là do anh ra tay?"

"Vâng." A Long gật đầu: "Thiếu gia, Thang thiếu hiện tại e là không thích hợp để lại đi làm nhiệm vụ. Em cảm giác anh ta dường như căn bản không muốn giết người."

"Uhm." Hiên Viên Diêu không hề tức giận mà vươn tay mân mê cằm, trong đầu lại hiện lên tư liệu mấy ngày hôm trước đã cho người thu thập, một chủ ý dần hình thành ở trong lòng anh ta.

"Được rồi, mấy ngày nay buổi tối không cần dẫn anh ta ra ngoài. Anh không có việc gì thì dẫn anh ta xuống cơ sở, giám sát các mặt trong khu vực. Đừng nói gì hết chỉ dẫn anh ta theo."

"Thuộc hạ biết rồi." A Long gật đầu, không rõ Hiên Viên Diêu muốn làm gì, có điều anh ta có một cảm giác. Chính là Hiên Viên Diêu đối với Thang Á Nam đúng là rất tốt. Nhưng điều này, anh ta nào dám nói ở trước mặt thiếu gia, vậy không phải là muốn tìm cái chết sao?

Chỉ có điều trong lòng anh ta có chút tiếc nuối, bản lĩnh của anh Thang cũng không phải là xoàng xỉnh vậy mà giờ ngày cả giết người cũng không dám. Không hề giống anh Thang lúc trước. Không biết chừng nào anh Thang mới khôi phục trí nhớ. Nhớ lại chuyện trước kia, anh ta còn đang chờ anh mang anh đi làm một trận lớn.

Kiều Tâm Uyển mãi đến lúc lên xe Cố Học Võ mới có phản ứng, nhìn Cố Học Võ đưa cô rời khỏi trung tâm kinh doanh nhà, lại nhìn chiếc xe phía sau mình, cô đập cửa xe.

"Cố Học Võ, anh dừng xe, anh muốn đi đâu?"

Cố Học Võ im lặng bày ra cái mặt lạnh, trông vô cùng khó coi. Trong lòng anh lúc này có một cảm giác tương tự như tức giận đang bắt đầu bùng phát khiến anh lựa chọn không nói gì, chỉ im lặng lái xe.

"Cố Học Võ, anh thả tôi xuống mau, có nghe không?" Kiều Tâm Uyển cũng bực bội, Cố Học Võ đang tính làm cái gì nữa đây: "Xe của tôi đang đậu ở đây đó." Cửa xe cũng không khóa, hở ra một cái là có người trộm đi ngay.

Cố Học Võ ngoảnh mặt làm ngơ, chuyên tâm lái xe, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, từ sáu mươi lên tám mươi rồi đến một trăm. Mắt thấy sắp qua một trăm, Kiều Tâm Uyển không thể không mở miệng.

"Anh chạy quá tốc độ rồi đó, Cố Học Võ, anh có thấy không vậy tốc độ giới hạn ở chỗ này là sáu mươi đó. Anh mau dừng lại đi."

Cố Học Võ không nghe mà lúc này có nghe anh cũng sẽ không để ý. Kiều Tâm Uyển bắt đầu nổi cáu, tốc độ xe đang nhanh như vậy cô làm sao dám nhảy xuống, bất lực tựa vào ghế, một tay nắm chặt chốt cửa xe. Cô tức giận xoay đầu, nhìn thấy cảnh vật hai bên đang vụt nhanh qua mặt, chiếc xe không ngừng vượt qua hết chiếc xe này đến chiếc xe khác mãi đến khi dừng lại.

"Két…" Một tiếng phanh chói tai vang lên, quán tính khiến cả người Kiều Tâm Uyển theo bản năng ngã ngược vào ghế. Xoay người qua, cô trừng mắt liếc Cố Học Võ, muốn nói gì đó thì anh đã xuống xe, vòng qua bên này mở cửa xe.

Kiều Tâm Uyển sửng sốt nhìn tòa nhà trước mắt. Đây là một hội sở mà cô biết là do Đỗ Lợi Tân mở. Tiểu tử đó đối với ngành giải trí rất có đam mê. Cho dù là ở đâu, mở cái gì cũng đều có liên quan đến giải trí: KTV, nightclub, hội quán suối nước nóng…

Không rõ Cố Học Võ đưa cô tới đây làm gì, mới vừa tính hỏi thì anh đã kéo cô xuống xe, đưa cô đi vào trong. Anh đi có hơi nhanh khiến Kiều Tâm Uyển phải vất vả lắm mới theo kịp. Muốn bảo anh buông cô ra, nhưng tay anh lại ôm càng chặt khiến cô thậm chí còn thấy hơi đau.

Vào cửa, phục vụ nhìn thấy Cố Học Võ liền chào đón, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị sắc mặt u ám của Cố Học Võ hù cho không nói nên lời. Cố Học Võ làm như không thấy, kéo Kiều Tâm Uyển đi thẳng vào thang máy. Lên lầu. Ở trong này, anh có một phòng, là do Đỗ Lợi Tân để dành riêng cho anh.

"Cố Học Võ, anh nổi điên cái gì vậy? Anh dẫn tôi tới đây làm gì? Anh mau buông ra, có nghe không?"

Im lặng, Cố Học Võ ấn nút lầu thượng. Thang máy cứ thế chạy vụt qua hết tầng này rồi lại tầng khác. Kiều Tâm Uyển liều mạng cào tay anh, muốn anh buông cô ra nhưng chỉ phí công. Cố Học Võ lại càng ôm chặt. Cô nổi điên lên: "Anh buông ra đi, tay tôi đau hết cả rồi."

Cô kêu đau, Cố Học Võ cũng không nghe. Lúc này thang máy cũng tới nơi. Cửa thang máy vừa mở ra, anh liền ngay lập tức kéo cô ra ngoài, rồi dừng trước một cánh cửa, lấy ra khóa từ ra, anh mở cửa, đi vào.

"Cố Học Võ." Anh hôm nay nổi cơn điên gì vậy? Kiều Tâm Uyển không có hứng điên cùng anh, mới muốn lui ra ngoài, cả người đã bị anh kéo thật mạnh vào.

Đóng cửa, sập khóa. Sau đó trước lúc cô kịp có phản ứng, một đôi môi ấm nóng đã phủ lên môi cô. Cô trừng mắt, nhìn gương mặt đang phóng đại trước mắt. Sau lưng là cánh cửa lạnh như băng, phía trước là vòm ngực của Cố Học Võ. Cô không có chỗ để lui, chỉ có thể để anh càng lúc càng tiến tới gần. Hai tay muốn đẩy ra anh, lại bị anh ngoặt lại giữ chặt ở phía sau, sức lực đó cô không thể nào tránh ra được. Cảm thấy có hơi đau, cô muốn lui ra sau, muốn nói cái gì đó, muốn bảo anh dừng lại.

Nhưng lúc này toàn thân Cố Học Võ đang tản ra sự cường thế mà cô không thể thoát được. Hơi thở anh nóng rẩy, môi lưỡi anh tham lam từng chút từng chút cắn nuốt cô. Cô không thể thở cũng không thể giãy ra, chỉ có thể đi theo anh dần dần trầm luân.

Thời gian cứ thế yên lặng trôi. Anh cuối cùng cũng buông cô ra, nghiêng người xuống, ngắm nhìn cô gái trước mắt bởi vì nụ hôn của anh mà đỏ bừng cả mặt, ánh mắt anh lại tối sầm. Bên ngoài trời cũng dần tối.

Trong phòng ánh sáng không được tốt lắm, anh cũng không bật đèn, nhưng nhìn Kiều Tâm Uyển, khóe môi lại mím chặt, nhịp tim cũng từ từ nhanh hơn. Ngắm nhìn người phụ nữ này, anh nhẹ nhàng đích mở miệng: "Cô muốn kết hôn với gã đó?"

Hả? Cái gì mà kết hôn? Gã đó là ai? Kiều Tâm Uyển ngờ nghệch nhìn anh, nụ hôn vừa nãy làm cô có chút mê loạn nên nhất thời không kịp phản ứng. Cố Học Võ lại một lần nữa cất tiếng: "Cô có chắc là cái loại đàn ông tôi chỉ cần một đấm là có thể đánh ngã đó có thể trở thành chồng cô?"

Một đấm đánh ngã? Kiều Tâm Uyển cuối cùng cũng sực tỉnh, trừng Cố Học Võ: "Anh, anh, anh, anh là đồ dã man. Sao anh có thể đánh người ta chứ?"

"Tôi đánh người thì đã sao?" Lời nói của Cố Học Võ vừa kiêu ngạo vừa vô lại. Kiều Tâm Uyển hiện tại có thể nói là kinh hồn, khiếp sợ tới mức tròng mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Người đàn ông này có đúng là Cố Học Võ không vậy? Là thật sao? Anh mà dùng cái giọng điệu vô lại mà nói như vậy sao. Cái gì mà tôi đánh người thì đã sao? Chẳng lẽ anh đánh người là đúng sao?

"Anh, anh, anh quả thực đúng là đồ dã man."

Kiều Tâm Uyển vươn tay chỉ vào Cố Học Võ, không thể nghĩ được từ gì hơn để hình dung về anh. Cố Học Võ đúng là một gã dã man.

Cố Học Võ hơi nhíu mắt lại nhìn Kiều Tâm Uyển, anh lại tiến đến thêm một chút, giọng nói có vài phần nguy hiểm.

"Tôi dã man?"

70. Chương 70: Biết Một Chút

"Tôi dã man?"

"Đúng vậy." Động một cái là đánh người, không phải dã man thì là cái gì: "Anh, anh dựa vào cái gì mà đánh người? Anh nghĩ anh là ai? Anh cũng chỉ là chồng cũ của tôi mà thôi…"

Câu nói kế tiếp đã bị đôi môi anh bá đạo mà cường thế cắn nuốt lấy không cho cô một chút cơ hội để lên tiếng. Cảm giác cả người cũng bị anh dùng lực kéo lên. Vào lúc cô không thể phản kháng, anh ngay lập tức đưa lưỡi mãnh liệt lủi vào khoang miệng cô.

Nụ hôn cháy bỏng và triền miên khiến cô đến thở cũng khó khăn, muốn lui ra sau cũng không được. Khắp cơ thể đều là hơi thở mãnh liệt của anh. Bên tai lại vang lên giọng nói trầm thấp, gần như thì thầm.

"Bây giờ tôi sẽ cho cô biết thế nào là dã man…"

Vừa nói, lưỡi anh vừa lại lần nữa bá đạo xâm chiếm khoang miệng cô. Cả người bị anh ôm lấy, xoay một vòng. Qua làn áo sơmi mỏng manh, cô có thể rõ ràng cảm nhận được bàn tay anh đang ôm lấy lưng cô. Cô muốn động đậy, muốn kêu lên, muốn chạy trốn nhưng tất cả đều rất khó khăn. Cả khoang miệng đều là hơi thở mãnh liệt, cường thế của anh. Ý thức cô đột nhiên trở nên rối loạn.

Hai người quấn lấy nhau đến tận nửa đêm. Kiều Tâm Uyển để di động ở trong túi, mà cô lại bỏ quên túi ở trên xe. Không bị bên ngoài quấy nhiễu nên cô ở ngay trong căn phòng nhỏ này cùng Cố Học Võ liều chết dây dưa, cho đến khi mệt quá mà thiếp đi. Cố Học Võ đến lần thứ ba thì tràn đầy thỏa mãn. Lúc này so với lần trước ở thùng xe còn làm anh tận hứng. Lần trước chỗ đó quá nhỏ, anh lại lo cho chân cô đang bị thương nên căn bản không có cách nào thoải mái tay chân giống như lần này, ở trên giường, anh có thể dùng hết các loại tư thế…

Không nghĩ đến nữa, anh sợ mình nhịn không được lại làm thêm một lần nữa. Bật đèn. Dưới ánh đèn, Kiều Tâm Uyển đang nhắm mắt say ngủ. Hàng mi thật dài phủ trên mí mắt tựa như hai cây quạt nhỏ. Lúc này cô đã quá mệt, hơi hơi nghiêng người ngủ. Chăn kéo lên đến ngực, để lộ ra những mảng da trắng ngần lấm tấm dấu tay và dấu hôn anh để lại.

Ánh mắt lại tối sầm. Cố Học Võ đưa tay xoa vai cô. Cảm giác mềm mại như tơ, nhẵn nhụi mà mềm mại. Khóe môi thỏa mãn cong lên, lúc này anh mới phát hiện mình đang đói bụng. Ngồi dậy, anh đi ra bên ngoài.

Căn phòng Đỗ Lợi Tân giữ riêng cho anh này có tổng cộng ba phòng, bên ngoài là phòng khách. Anh cất bước đi ra ngoài, gọi điện thoại bảo người ta đưa cơm lên. Sau đó vào toilet tắm rửa, cả người sảng khoái, anh tùy ý quấn một cái khăn ở bên hông rồi đi ra. Cơm cũng vừa lúc được đưa đến. Phục vụ đặt cơm xuống rồi lại đi ra. Cố Học Võ xoay người trở lại phòng, Kiều Tâm Uyển lúc này vẫn còn đang ngủ.

Ngồi xuống bên giường, anh ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của cô, không hiểu sao, nét mặt lại nhu hòa đi rất nhiều.

"Kiều Tâm Uyển? Dậy ăn cơm."

Thử kêu cô một câu, Kiều Tâm Uyển chỉ chép miệng rồi xoay mình lại ngủ tiếp. Động tác này làm cho cái chăn bên hông cô hơi trượt xuống, làm lộ ra bờ lưng trắng nõn. Ánh mắt anh hơi hơi nheo lại, từ trước đến nay anh vẫn luôn là một người có sức kiềm chế rất lớn, giờ anh lại phát hiện mình chẳng khác nào con nít, đối với hương vị trên người cô, ăn một lần là ăn mãi không chán.

Đứng dậy, anh không gọi Kiều Tâm Uyển nữa để cho cô ngủ. Anh đi ra ngoài phòng khách ăn cơm. Vừa mới giải quyết xong, cửa phòng đã bị người gõ hai cái, nhíu mày, anh đưa mắt nhìn vào trong phòng. Kiều Tâm Uyển vẫn còn ngủ, nhất thời sẽ không thể thức dậy nhanh như vậy. Anh đứng dậy ra mở cửa, người bên ngoài dĩ nhiên là Đỗ Lợi Tân.

"Có việc gì?"

Đỗ Lợi Tân đảo mắt qua Cố Học Võ, nhìn thấy anh quấn khăn tắm bên hông thì lại đưa mắt nhìn ra phía sau, rồi lại quay về nhìn anh: "Nghe nói, anh dẫn theo một cô gái tới đây?"

Cái này thật đúng là mới mẻ ha. Cố Học Võ đưa phụ nữ tới chỗ anh ta? Rất không bình thường.

"Cậu có ý kiến gì sao?" Cố Học Võ chau mày, vẻ mặt dường như là bất mãn.

"Đâu có." Đỗ Lợi Tân nhún vai: "Được rồi. Là em tò mò, không biết là cô gái nào khiến anh phá lệ như vậy? Có cho em biết một chút được không?"

"Không được." Bàn tay Cố Học Võ đặt ở trên cửa vẫn không chịu buông ra. Thái độ ấy nói rõ là anh không muốn cho Đỗ Lợi Tân đi vào.

Đỗ Lợi Tân nhíu mày, ánh mắt có vài phần nghiền ngẫm: "Được rồi. Anh không nói, em sẽ không hỏi. Trong phòng tắm có bồn tắm mát xa cỡ lớn, là trang bị kiểu mới, anh có thể dẫn người phụ nữ của anh vào đó mà hưởng thụ một chút."

Xoay người qua, anh ta cất bước rời đi, nụ cười trên mặt có vài phần xấu xa. Cố Học Võ nheo mắt lại nhìn Đỗ Lợi Tân, hừ lạnh một tiếng rồi đóng cửa lại. Vào cửa, cất bước vào phòng, Kiều Tâm Uyển lúc này lại xoay người, ngáp một cái, hình như đã thức dậy.

Anh ngồi ở bên giường, nhìn Kiều Tâm Uyển, cô vào lúc này mở to mắt, nhìn lên trần nhà, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mờ mịt không biết mình đang ở đâu. Cố Học Võ cong khóe môi. Tầm mắt Kiều Tâm Uyển rốt cuộc cũng phát hiện thấy Cố Học Võ khiến cô hoảng hốt. Hít một hơi thật sâu, cô ngồi bật dậy, lại bởi vì vừa rồi vận động liên tục quá lâu mà toàn thân đều vô lực, mềm nhũn cả ra buộc cô phải nằm xuống lại. Cô trừng mắt nhìn Cố Học Võ, trong đầu cũng nhanh chóng hiện lên chuyện anh đã làm với cô. Gã đó lại, lại ức hiếp cô?

"Cố Học Võ. Anh..." là đồ khốn. Mới định nâng tay cho anh một cái tát thì đã bị anh bắt lấy. Anh nắm tay cô, nhìn sự tức giận trong mắt cô.

"Cô còn sức sao? Xem ra là tôi đã thủ hạ lưu tình."

"Anh. Anh vô sỉ." Toàn bộ cơ thể đều là đau nhức, xụi lơ. Kiều Tâm Uyển không ngừng thở phì phò, trừng mắt nhìn Cố Học Võ, lúc này cô mới phát hiện ánh mắt anh đang ở ngay trước ngực mình.

Đỏ mặt, cô dùng sức thu tay lại, kéo cao chăn che lấy ngực. Cảnh đẹp bị che khuất không cho nhìn cũng không làm Cố Học Võ giận, anh nhìn động tác Kiều Tâm Uyển hai tay ôm ngực mà hơi hơi chau mày: "Có đói bụng không? Muốn dậy ăn gì không?"

"Anh tránh ra." Kiều Tâm Uyển căn bản không muốn nhìn anh, đối với sự quan tâm của anh cũng chỉ thấy ghê tởm, buồn nôn. Anh đang làm gì vậy? Mà cô cũng đang làm cái gì không biết nữa?

Đã sai một lần rồi mà còn muốn sai tiếp lần nữa sao? Cúi đầu nhìn xuống giường, cô muốn tìm quần áo để mặc vào mà chỉ thấy ở bên giường có mấy mảnh vải đã bị xé rách mà thôi. Cái kia, e là không thể gọi là quần áo rồi, gọi là giẻ rách còn đúng hơn.

Oán hận trừng mắt liếc Cố Học Võ một cái, cảm giác cả người dinh dính khiến cô có cảm giác rất khó chịu, muốn vào toilet tắm rửa một cái. Cô ôm cả tấm ra giường bọc quanh người rồi xuống giường. Chân vừa mới đặt vào trong phòng tắm thì cả người đã mềm nhũn, ngã về phía trước. Cố Học Võ duỗi dài cánh tay, đúng lúc ôm lấy thắt lưng của cô.

"Buông ra." Gã khốn, đều là do anh hết. Kiều Tâm Uyển tức giận trừng mắt liếc nhìn anh một cái, anh vẫn không chịu buông tay mà ngắm nhìn vầng mây đỏ trên mặt cô: "Cô muốn làm gì?"

"Tắm." Kiều Tâm Uyển tức giận trừng mắt liếc anh, ý bảo anh buông cô ra: "Anh buông ra."

"Em muốn tắm?" Ánh mắt Cố Học Võ tối sầm lại, trong đầu bất chợt hiện lên lời tên tiểu tử Đỗ Lợi Tân vừa nói, lúc nãy anh cũng đã thấy, nhưng trước giờ anh vẫn quen tắm vòi sen.

Nếu Đỗ Lợi Tân đã hảo tâm nhắc nhở như vậy thì anh không lợi dụng tốt một chút thì có vẻ không được?

"Anh muốn gì?" Ánh sáng trong mắt anh thật sự là có gì đó rất kỳ lạ. Kiều Tâm Uyển theo bản năng cũng cảm giác được sự nguy hiểm. Sau đó lúc cô muốn chạy trốn thì Cố Học Võ đã kéo cái chân cô đang bọc lấy người rồi cứ như vậy ôm cô đi vào toilet.

Đến lúc hai tay chạm phải da thịt anh nóng bỏng, Kiều Tâm Uyển mới phát hiện chuyện vừa nãy không có chú ý tới chính là Cố Học Võ không có mặc quần áo. Anh chỉ quấn bên hông một cái khăn tắm. Cô có thể rõ ràng cảm nhận được da thịt sáng bóng và cả vòm ngực rộng lớn của anh.

"Cố Học Võ." Cô vặn vẹo nhưng cảm giác da thịt chạm vào nhau lại càng rõ ràng: "Anh, anh thả tôi xuống."

Tay anh siết chặt, mặt tiến gần đến cô, giọng điệu uy hiếp: "Cô còn có sức mắng? Là muốn tôi lại đến lần nữa?"

Cái gì? Lại đến lần nữa? Kiều Tâm Uyển bị anh dọa, sợ đến không dám động đậy. Cô có tùy hứng thế nào thì cũng chỉ là một người phụ nữ, ở trên phương diện nam nữ vẫn còn ngây ngô và thiếu kinh nghiệm. Nếu phải đấu với Cố Học Võ thì cô thật sự không phải là đối thủ của anh.

Nào ngờ, vào phòng tắm rồi Cố Học Võ lại không chịu đi mà ở ngay trong bồn tắm lớn, mượn cớ tắm cho cô mà lại ức hiếp cô. Lúc này đi ra, Kiều Tâm Uyển thật sự ngay cả nâng đầu ngón tay cũng không có sức đành để mặc cho Cố Học Võ bế cô ra khỏi phòng tắm.

Anh dùng khăn tắm bọc cô lại, đưa cô ra ngoài phòng khách, lúc nãy anh đã bảo phục vụ lại mang cơm lên, buông Kiều Tâm Uyển ra, Cố Học Võ ăn uống no đủ giờ cũng đã thấy thỏa mãn.

Đặt Kiều Tâm Uyển ngồi lên sofa xong, anh ngồi xuống bên cạnh: "Cô muốn ăn gì?"

Kiều Tâm Uyển nhìn đồ ăn còn đang nóng bốc khói trước mắt, lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời còn chưa tỏ, bên ngoài một màu tối đen. Cô gần như muốn nhảy dựng lên, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, lại nhớ tới túi xách mình bỏ quên trên xe, mà cô lại không mang di động theo. Trong lòng buồn bực, tức giận trợn mặt liếc Cố Học Võ một cái: "Anh đưa tôi về nhà. Tôi hận anh chết đi được."

"Giờ cô có về, Bối Nhi cũng vẫn còn ngủ, cô ăn cơm trước đi. Có việc gì đợi cơm nước xong hẳn nói." Lúc này cũng phải mười hai giờ rồi. Bối Nhi chắc chắn đã ngủ. Kiều Tâm Uyển về lúc này cũng đâu làm được gì?

"Anh còn mặt mũi mà nói vậy nữa?" Kiều Tâm Uyển chưa từng xấu hổ, chật vật, lúng túng như vậy, lúc này cô trừng Cố Học Võ, trong lòng hận không thôi. Cô căn bản không muốn ăn đồ anh đưa.

"Anh đưa tôi về nhà."

"Được thôi." Cố Học Võ gật đầu: "Cô không ngại cứ như vậy mà ra ngoài thì tôi không ngại đưa cô về."

"Anh..." Cô không mang theo túi xách, ngay cả chìa khóa cũng không có, về trễ như vậy nhất định sẽ đánh thức người trong nhà. Nếu để ba mẹ nhìn thấy cô ở bên Cố Học Võ với bộ dạng này thì cô cũng chẳng thiết sống nữa.

Trong lòng lại buồn bực, cô tức giận trừng mắt liếc Cố Học Võ một cái, nhưng bụng cô quả thật là rất đói. Cô cầm lấy đũa tính ăn cơm, lại phát hiện cả động tác đơn giản như vậy mà cô cũng thấy rất khó khăn, tay cô chẳng có chút sức nào. Cố Học Võ nhìn thấy cô như vậy thì chủ động cầm đũa, muốn đút cho cô. Kiều Tâm Uyển cũng không cảm kích, cô đúng là mệt, nhưng vẫn chưa mệt đến mức như vậy.

71. Chương 71: Thông Đồng Với Nhau

Đoạt lại đôi đũa từ trên tay Cố Học Võ, cô cúi đầu, im lặng giải quyết sạch sẽ những đồ ăn còn lại. Cố Học Võ ngồi bên cạnh nhìn cô ăn mới phát hiện động tác của cô chậm rãi mà tao nhã. Từ nhỏ cô đã được gia đình dạy dỗ rất tốt nên trên người cô cũng có phong thái của một tiểu thư khuê các.

Ăn cơm xong, cô lại đảo mắt bắt đầu nghĩ cách rời khỏi nơi này. Chỗ này là hội sở của Đỗ Lợi Tân. Nếu cô muốn thoát khỏi Cố Học Võ thì chỉ còn cách nhờ Đỗ Lợi Tân. Tuy nhiên cô không chắc có phải Đỗ Lợi Tân và Cố Học Võ cùng thông đồng với nhau hay không.

Cảm giác ấm áp bên người nhắc nhở cô và Cố Học Võ đều đang không mảnh vải che thân, tưởng tượng cảnh hai người quần áo không chỉnh tề cùng nhau ăn cơm là cô lại thấy mất tự nhiên.

Quay sang nhìn Cố Học Võ, cả ngày hôm nay Kiều Tâm Uyển liên tục bị anh bắt nạt nên thật sự trong lòng ảo não không chịu được. Sâu trong nội tâm, cô phải thừa nhận trong cả quá trình, cô cũng rất hưởng thụ, sự hưởng thụ này làm cho cô mê loạn, thậm chí không còn thời gian suy nghĩ. Cũng bởi vì hưởng thụ nên cô lại càng giận. Sao cô có thể cùng anh trầm luân như vậy. Bây giờ tỉnh táo lại, cô mới nghĩ chuyện này rốt cuộc là đã xảy ra như thế nào.

Cô đi theo Quyền Chính Hạo đến xem nhà, sau đó Cố Học Võ xuất hiện, anh giống như là đang nổi giận, biểu hiện vừa rồi của anh làm cô chỉ có thể nghĩ đến khả năng anh đang giận mà thôi.

Sau đó thì sao? Anh nổi điên, đánh Quyền Chính Hạo rồi kéo cô đi. Cuối cùng anh đưa cô đến đây, tuỳ ý bắt nạt. Đột nhiên, Kiều Tâm Uyên nổi giận, không thể kiềm chế được mà ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ. Cô biết rõ động cơ của Cố Học Võ, anh không muốn bất cứ người đàn ông nào trở thành ba của Bối Nhi cho nên chỉ cần có người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh cô, anh đều ngăn cản, phản đối. Thậm chí anh còn không tiếc dùng đủ các loại thủ đoạn, kể cả phát – sinh – quan – hệ với cô.

Kiều Tâm Uyển thở sâu nhìn Cố Học Võ trước mặt mà cảm thấy nghẹn đến khó kìm nén. Cơn giận cứ tích tụ từng chút từng chút một, càng buồn bực bao nhiêu thì càng tức giận bấy nhiêu. Rốt cuộc khiến cô bùng nổ.

"Cố Học Võ, anh… đồ khốn này. Ai cho phép anh chạm vào tôi? Anh có tư cách gì mà làm như vậy? Anh có quyền gì mà chạm vào tôi?"

Cố Học Võ chớp mắt, anh vẫn ngồi bên cạnh nhìn sắc mặt Kiều Tâm Uyển không ngừng biến đổi. Mỗi lúc một kiểu, cho đến khi cơn tức của cô bộc phát. Con mắt hơi hơi nheo lại, anh nhìn Kiều Tâm Uyển, khăn tắm đang bao lấy cơ thể cô. Cô vừa mới tắm, da dẻ hồng hào mà sáng bóng. Thật xinh đẹp. Tinh tế. Nhưng tương phản với vẻ xinh đẹp đó là lời chỉ trích của cô. Anh không có quyền chạm vào cô sao? Vậy thì ai có?

"Tôi không có quyền? Vậy thì ai có? Tên tiểu bạch kiểm kia sao?"

Phốc. Quyền Chính Hạo mà là tiểu bạch kiểm? Kiều Tâm Uyển suýt chút nữa là bị sặc nước miếng, trừng mắt nhìn Cố Học Võ: "Đúng vậy, ai cũng có, riêng anh thì không. Anh cũng nên nhớ, anh cũng chỉ là chồng trước của tôi mà thôi. Chúng ta đã ly hôn. Cố Học Võ, chúng ta đã ly hôn, anh không có tư cách chạm vào tôi."

"Ly hôn thì có thể tái hôn." Cố Học Võ căn bản không thèm để ý đến cái gọi là quan hệ hôn nhân này: "Tôi đã từng nói chúng ta tái hợp đi."

"Tái hợp?" Kiều Tâm Uyển tức giận không có cách nào áp chế được nên càng mệt mỏi, không muốn lại cùng anh nói chuyện vô nghĩa nữa, cô trực tiếp chỉ ra vấn đề: "Cố Học Võ, anh nói tái hợp? Vậy Chu Oánh thì sao?"

Con ngươi đen của Cố Học Võ hiện lên vài phần khó hiểu, anh nhướng mày, nhìn trong mắt Kiều Tâm Uyển tràn ngập tức giận. Cố Học Võ hơi hơi quay đầu đi: "Liên quan gì đến Chu Oánh?"

"Liên quan gì đến Chu Oánh?" Cô thực sự không muốn lặp lại lời Cố Học Võ, nhưng đây lại là vấn đề mấu chốt.

Kiều Tâm Uyển không có độ lượng như vậy. Cô không thể chấp nhận một người đàn ông trong lòng có người phụ nữ khác, nhất là khi người đàn ông này lại là người cô yêu. Cô từng khờ dại nghĩ chỉ cần cô trở thành vợ của Cố Học Võ, mặc kệ thời gian bao lâu, một năm, hai năm, mười năm hay hai mươi năm, chỉ cần cô ở bên cạnh anh, chỉ cần làm cho anh nhớ đến cô thì một ngày nào đó, anh sẽ thật sự thấy cô tốt. Rồi anh sẽ yêu cô.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã tuyệt vọng, đã từ bỏ. Cuối cùng cô đã hiểu, trên đời này có một số thứ cho dù có cố gắng như thế nào thì cũng chưa chắc sẽ có được. Ví dụ như tình cảm, ví như trái tim của một người. Cô không thể có được Cố Học Võ nên chỉ có thể buông tay. Nhưng nếu như anh đã không yêu cô thì tại sao lại cứ phải chạm vào cô? Chẳng lẽ cô thấp hèn như vậy sao? Cứ để mặc cho anh làm nhục?

Thở sâu, tuy rằng rất khó nhưng cô vẫn buộc mình bình tĩnh lại. Cô không muốn để vấn đề vẫn lằng nhằng ở điểm bắt đầu, nếu có thể thì giải quyết luôn một lần cho xong.

"Tôi biết anh có chủ ý gì. Cố Học Võ, anh vừa muốn qua lại với Chu Oánh vừa muốn có Bối Nhi, anh cảm thấy thế giới này nên xoay xung quanh anh. Anh cảm thấy thế giới này là anh muốn thế nào thì được thế nấy, có đúng không? Tôi nói cho anh biết, không có chuyện đó đâu. Cho dù anh có năng lực thế nào đi nữa cũng không làm được gì đâu. Tôi tuyệt đối sẽ không giao Bối Nhi cho anh, cũng tuyệt đối sẽ không hạ thấp mình để yêu một người không yêu mình nữa. Anh đừng có mơ."

"Qua lại với Chu Oánh?" Anh muốn cùng qua lại với Chu Oánh khi nào? Cố Học Võ nhìn vẻ mặt đầy tức giận của cô: "Tôi không qua lại với Chu Oánh."

"Vậy anh không thừa nhận sự thật người anh yêu là Chu Oánh sao? Anh có dám nói nhiều năm như vậy, người mà anh vẫn nhớ mãi không quên không phải là cô ta? Chẳng lẽ anh không ngày nhớ đêm mong, mong một ngày nào đó tìm được Chu Oánh sau đó sẽ lại sống chung với cô ta sao?"

Tìm được Chu Oánh? Anh thật sự có nghĩ như thế. Nhưng sống với Chu Oánh? Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cũng không chắc anh còn có thể sống với Chu Oánh hay không. Nhưng anh muốn tìm cô, cũng là sự thật. Anh muốn Chu Oánh trả lời anh một câu, vì sao lúc trước lại không từ mà biệt, vì sao trong bốn năm qua không có một chút tin tức, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì khiến cô bỏ hết tất cả mà đi như vậy, thậm chí không cho anh một câu trả lời thích đáng. Anh muốn biết đáp án này chứ không chỉ là muốn sống cùng với Chu Oánh. Anh im lặng, không nói chính là cho Kiều Tâm Uyển đáp án tốt nhất.

Trong lòng đau thương, cơ thể vừa mới leo lên đỉnh cao của vui vẻ bây giờ lại từng chút từng chút lạnh lẽo dần đi, cũng giống như tâm trạng của cô vậy. Đối với chuyện đã biết rõ, đối với đáp án đã ngàn vạn lần xác nhận, vì sao cô vẫn còn chờ mong? Phải chăng bởi vì sự đụng chạm của anh? Bởi vì sự tiếp cận của anh sao? Bởi vì anh thỉnh thoảng dịu dàng giống như là đang bố thí sao?

"Cố Học Võ, buông tha cho tôi đi."

Không yêu cô thì đừng quấn lấy cô nữa: "Anh muốn con gái, tôi không thể giao cho anh. Anh muốn gặp con, tôi đồng ý lùi một bước, một tháng hai lần, đây là giới hạn của tôi, không thể hơn được nữa. Xin anh cũng đừng quá đáng."

Cô không nhớ đã từng đọc trên tờ tạp chí nào đó có nói đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng thân dưới, lúc đã ham muốn thì sẽ không quan tâm người phụ nữ đó có phải là người mình yêu hay không. Chỉ cần thỏa mãn xác thịt là được. Cố Học Võ, rõ ràng cũng là người như vậy. Ở phương diện này mà nói, cô khá hiểu Cố Học Võ, anh rất coi trọng danh dự. Đã nhiều năm như vậy mà anh chưa bao giờ gây ra một tin tức xấu nào. Đối với việc tham ô, hối lộ lại căm thù đến tận xương tủy.

Anh vào quan trường mấy năm này, có thể một đường thăng tiến như vậy thật sự là một điều hiếm có. Dù sao, cái mặt lúc nào cũng như sắt đá, cá tính lại hay đắc tội với người khác như vậy thật sự rất đáng ghét. Cho nên cô có thể khẳng định, vài năm nay, tuy rằng Cố Học Võ không chạm vào cô nhưng cũng chưa bao giờ phạm nữ sắc.

Có điều đàn ông bình thường không phải đều có dục vọng, đều có vấn đề cần giải quyết sao? Cho nên anh mới biến cô thành kỹ nữ tiện lợi nhất mà tùy tiện muốn thế nào cũng được sao?

Phẫn nộ đè ép lồng ngực khiến cô không thở nổi. Cũng nhờ một chút bướng bỉnh còn sót lại trong lòng nên cô mới có thể dũng cảm đối diện với ánh mắt của Cố Học Võ. Cô bây giờ rất rối rắm. Cô hiểu, đó không phải nhằm vào cô, mà là vì Chu Oánh.

"Nói đi. Vì sao Chu Oánh trở lại rồi mà anh còn có thể đối với tôi như vậy? Chẳng lẽ anh không lo cô ta suy nghĩ lung tung sau đó không chịu sống với anh sao?"

Cố Học Võ phục hồi tinh thần, anh không nghe thấy đoạn cô nói trước đó mà chỉ nghe được đoạn sau. Trong đầu hiện lên gương mặt Chu Oánh, anh lắc lắc đầu.

"Cô ấy không phải là người hay suy nghĩ lung tung. Tôi sẽ giải thích với cô ấy."

Nếu Chu Oánh thật sự trở lại, anh sẽ giải thích quan hệ giữa anh và Kiều Tâm Uyển, thật ra trong lòng anh rất rõ cho dù Chu Oánh có trở lại, anh cũng không thể ở bên Chu Oánh. Mà lý do khiến anh không thể làm vậy chính là Kiều Tâm Uyển. Anh và Kiều Tâm Uyển đã có với nhau một cô con gái, mà anh chắc chắn anh không thể lại sống cùng với một người phụ nữ nào nữa. Vì Bối Nhi. Anh nên tái hợp với Kiều Tâm Uyển.

Chỉ là vì Bối Nhi thôi sao? Hình như không phải, trong lòng anh có một điều gì đó không chắc chắn lắm. Cố Học Võ cũng không biết, anh không có đáp án. Hiện tại Kiều Tâm Uyển làm anh không thể bình tĩnh.

"Giải thích?" Kiều Tâm Uyển cắn môi dưới, cười lạnh một tiếng, nhìn Cố Học Võ, cô đột nhiên có suy nghĩ muốn đánh anh một phát.

"Cố Học Võ, anh đi chết đi." Cô yêu đã đủ rồi. Nhục nhã như vậy cô còn phải chịu đựng bao lâu nữa? Rốt cuộc còn phải bao lâu nữa?

Cố Học Võ giải thích cho Chu Oánh quan hệ giữa cô và anh? Vậy cô là cái gì? Anh vì sao lại chạm vào cô? Nếu anh không chạm vào cô, mọi chuyện sẽ không xảy ra. Quá đáng, quá đáng lắm rồi. Kiều Tâm Uyển

trừng mắt nhìn Cố Học Võ. Trong lòng giận quá khiến cô giáng một cái tát xuống mặt Cố Học Võ.

"Cố Học Võ, đồ vô sỉ."

"Kiều Tâm Uyển." Sao cô lại đánh anh? Cố Học Võ mở to hai mắt nhìn: "Sao cô đánh tôi?"

"Anh đáng đánh." Kiều Tâm Uyển mỉa mai: "Anh có năng lực thì đừng có đụng tới tôi, cũng đừng đến đây tìm tôi. Anh sợ Chu Oánh hiểu lầm, vậy bâu giờ anh đang làm cái gì? Anh coi tôi là gái bao hay sao? Nếu anh thật sự đói khát như vậy thì đi mà tìm Chu Oánh. Anh tìm tôi làm cái gì? Không phải mấy ngày trước anh còn cùng Chu Oánh lôi lôi kéo kéo, ôm ôm ấp ấp sao? Giờ anh lại đang làm gì? Cố Học Võ, anh là đồ khốn."

Càng đáng giận hơn là đã chạm vào cô còn muốn giải thích với Chu Oánh? Anh không biết là nói như vậy rất quá đáng sao?

72. Chương 72: Hiểu Không Sâu

Càng đáng giận hơn là chạm vào cô còn muốn giải thích với Chu Oánh? Anh không biết là nói như vậy rất quá đáng sao ?

Đói khát? Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, anh không hề đói khát. Anh chỉ, anh chỉ… kìm lòng không được. Đúng vậy. Chính là kìm lòng không được. Anh nhìn thấy Quyền Chính Hạo xuất hiện cùng Kiều Tâm Uyển. Thấy Quyền Chính Hạo ôm thắt lưng Kiều Tâm Uyển, hai người nói muốn đi mua phòng cưới. Anh bỗng nhiên cảm thấy khó mà chấp nhận. Hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu là cảnh lần trước ở trong xe Kiều Tâm Uyển ở dưới thân anh. Dáng vẻ mềm mại đáng yêu và kiều diễm như thế mà cũng để cho Quyền Chính Hạo nhìn vào, chạm vào, thậm chí được…

Không hiểu sao anh lại không thể chấp nhận được, anh vô cùng kích động mới làm chuyện bản thân cũng phải bất ngờ, lần đầu tiên trong ba mươi mấy năm anh chủ động ra tay đánh người. Việc này với anh mà nói, thật đúng là lần đầu tiên. Chuyện kế tiếp thì đơn giản hơn, nhìn Kiều Tâm Uyển bảo vệ Quyền Chính Hạo, vì anh ta mà mắng anh. Sự khó chịu lại bắt đầu tích lũy, anh lại lần nữa ra tay với Kiều Tâm Uyển.

Khác với lần trước ở trong xe, lần này anh muốn cô phải bình tĩnh. Anh không thích nghe cô nhắc đến tên của gã đàn ông khác, lại càng không thích Bối Nhi có thể sẽ gọi gã nào đó là ba.

Người đang có đủ loại bực bội sẽ tích tụ lại thành một loại khó chịu. Loại khó chịu này cần tìm một chỗ trút, mà chỗ trút ấy chính là Kiều Tâm Uyển. Anh không ân hận vì mình đã chiếm đoạt cô, trên thực tế hương vị của cô còn thơm hơn cả anh tưởng tượng, khiến anh nghiện không dứt ra được.

Tâm tư dao động làm anh không nghe được hai câu kế tiếp Kiều Tâm Uyển nói.

"Tôi không xem cô là gái bao." Anh là người nghiện sự sạch sẽ. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển, vươn tay, kéo cô vào ngực mình, cúi đầu, giọng nói mang theo vài phần khàn khàn.

"Kiều Tâm Uyển, tôi không xem cô là gái bao."

"Anh. . . . . ." Bàn tay to của anh chạm vào lưng cô, bàn tay có hơi chai sần lướt qua da thịt cô. Kiều Tâm Uyển vừa mới trải qua một lần cao trào không ngớt nên cơ thể bị anh chạm vào lại hơi mẫn cảm.

"Anh, anh buông ra."

"Cô nghĩ tôi sẽ làm như thế với một gái bao?" Nụ hôn nhẹ nhàng dừng ở trên cánh môi cô. Ban đầu là khẽ chạm sau đó lại thành nụ hôn thắm thiết, sau nữa, nụ hôn lại thay đổi.

"Đừng . . . . . ." Kiều Tâm Uyển muốn phản kháng, muốn đẩy anh ra. Nhưng cô sao địch nổi Cố Học Võ?

"Vẫn là như vậy?" Nụ hôn lại lần nữa hạ xuống.

Mới chỉ hai bước cơ thể đã bị anh đẩy ngã trên sofa. Khăn tắm dễ dàng bị anh kéo xuống. Chuyện kế tiếp lại không thể khống chế. Lúc này đây sau khi chấm dứt, Kiều Tâm Uyển thật sự chẳng còn chút sức lực nào, nghiêng người, nặng nề ngủ. Vừa ngủ là ngủ thẳng tới hừng đông. Khi thức dậy, toàn thân đau nhức khó chịu. Nhất là giữa hai chân, thậm chí di chuyển một chút cũng thấy đau.

Chống người dậy, cô phát hiện bên ngoài cửa sổ trời đã sáng rực. Trong lòng quýnh lên. Từ sau khi sinh Bối Nhi cô chưa có đêm nào không về. Cô đi cả đêm không về thế này chắc mẹ cô sẽ rất sốt ruột. Còn Bối Nhi không biết thế nào nữa. Đều do Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển trong lòng hết sức oán hận. Cô dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng tắm tắm rửa. Nhìn mình toàn thân đều là dấu hôn mà trong lòng lại căm hờn Cố Học Võ tới cực điểm.

Đúng rồi, ban nãy khi rời giường cô không thấy anh. Kiều Tâm Uyển tắm rửa xong, cảm giác cơ thể thư thái rất nhiều. Hai cái khăn lông trong phòng tắm ngày hôm qua đều đã dùng hết, lúc này cô chỉ có thể cứ như vậy ra ngoài. Trong phòng không có ai. Ở trên sofa bên ngoài phòng khách có đặt một bộ quần áo, có đầy đủ mọi thứ từ nội y cho đến áo khoác. Tính ra anh còn có chút lương tâm. Kiều Tâm Uyển cầm quần áo mặc vào mà chẳng thấy chút cảm kích, quần áo của cô bị Cố Học Võ xé rách, anh đền cho cô bộ mới cũng rất bình thường.

Cái váy này kiểu dáng cũng tương tự cái ngày hôm qua. Mặc quần áo vào, cô mới phát hiện trên bàn trà có tờ giấy để mở. Phía trên chỉ có một câu: Tôi đi làm trước, buổi tối cùng em ăn cơm.

"Đi chết đi." Ai muốn cùng anh ăn cơm?

Kiều Tâm Uyển chớp mắt khinh thường một cái, nghĩ mà muốn xẻo Cố Học Võ ngàn vạn đao để trút mối hận trong lòng. Cầm tờ giấy xé vụn, cô thở sâu, lại đưa mắt nhìn người mình, xác định không có bất kì vấn đề gì mới mở cửa, dự định về nhà nhìn Bối Nhi. Nhưng vừa mở cửa lại làm bóng người ngoài cửa hoảng sợ. Đỗ Lợi Tân không biết tới từ lúc nào. Anh ta đứng ở cửa, tay còn đang giơ lên, có vẻ muốn gõ cửa.

Thấy anh ta, khuôn mặt Kiều Tâm Uyển lập tức đỏ bừng, vô cùng mất tự nhiên, xấu hổ kéo kéo khóe miệng: "Sao anh ở đây?"

"Tôi?" Đỗ Lợi Tân chỉ chỉ bên trong: "Tôi đến tìm Cố lão đại."

"Anh ta không có ở đây." Kiều Tâm Uyển xấu hổ. Phòng này không phải do Cố Học Võ tiện tay chọn ư? Sao, sao Đỗ Lợi Tân lại đến?

"À. Đi rồi à." Đỗ Lợi Tân hiểu biết gật đầu. Quả thật. Sáng sớm anh ta tới đã không thấy xe Cố Học Võ đâu. Đương nhiên biết anh không có ở đây, nhưng anh ta cố tình, muốn đến xem người phụ nữ khiến Cố Học Võ phá lệ là ai.

"Không có việc gì, tôi đi trước."

Kiều Tâm Uyển cúi đầu, gần như không có dũng khí nhìn vào ánh mắt có phần nghiền ngẫm của Đỗ Lợi Tân. Đỗ Lợi Tân nhìn cô một cái, bước nhanh tới, đi theo bên cạnh cô.

"Cô muốn đi đâu? Tôi chở cô."

"Tôi . . . . . ."

"Bên này cũng không dễ gọi xe lắm." Đỗ Lợi Tân nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?"

Mặc dù ngày trước anh ta cũng không có thiện cảm mấy với Kiều Tâm Uyển, song nếu Cố Học Võ lại đến với Kiều Tâm Uyển thì chứng tỏ cô vẫn có cơ hội trở thành chị dâu cả của bọn họ.

"Tôi . . . . . ."

Muốn khước từ nhưng Kiều Tâm Uyển lại nhớ mình chẳng đem theo gì đành gật gật đầu: "Phiền anh."

"Không phiền." Đỗ Lợi Tân lắc đầu, hai người cùng nhau đi xuống lầu. Lên xe, Đỗ Lợi Tân nhìn Kiều Tâm Uyển: "Kiều gia?"

"Uhm."

"Vậy cũng đúng." Đỗ Lợi Tân nghĩ đến tình cảnh lần trước: "Bối Nhi sao rồi? Sau ngày đầy tháng, tôi không gặp con bé."

"Bối Nhi khỏe lắm." Nhắc đến con gái, sắc mặt Kiều Tâm Uyển liền bình thường trở lại, nhìn có chút yêu thương: "Con bé rất ngoan, rất nghe lời. Sinh hoạt cũng rất quy luật, ăn, ngủ, ngủ, ăn."

"Vậy là tốt rồi." Đỗ Lợi Tân gật đầu, liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô bây giờ dự định tái hợp lại với lão Đại à?"

". . . . . ."

Tái hợp? Kiều Tâm Uyển nháy mắt liền im lặng, lắc đầu: "Tôi chưa quyết định."

"Phải không?" Việc này thật đúng là khiến anh ta bất ngờ, Đỗ Lợi Tân nhìn con đường phía trước, hôm nay sao thời tiết chẳng tốt đẹp tí nào, lát nữa có thể lại mưa nữa đây. Quay sang liếc nhìn Kiều Tâm Uyển, anh ta tiếp tục chăm chú lái xe, điềm nhiên như không thản nhiên nói: "Cô là người phụ nữ đầu tiên lão Đại mang đến chỗ tôi."

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt nhìn Đỗ Lợi Tân, vẻ mặt có chút mỉa mai: "Anh đến làm thuyết khách cho anh ta sao?"

"Không." Đỗ Lợi Tân cười, liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô không hiểu lão đại vậy à? Cô thấy với cá tính lão Đại mà vẫn còn cần người khác làm thuyết khách cho anh ấy sao?"

Quả thật không cần. Cố Học Võ là ai? Kiều Tâm Uyển còn rõ hơn Đỗ Lợi Tân, lặng im, nắm hai tay lại, cô không biết nên nói gì.

"Kiều Tâm Uyển. Kỳ thật cô căn bản không hiểu lão Đại." Chí ít, là hiểu không sâu.

Đỗ Lợi Tân thản nhiên mở miệng. Tình cảm Kiều Tâm Uyển dành cho Cố Học Võ, mấy người trong sấp nhỏ đều thấy hết. Nhưng có một số thứ, Kiều Tâm Uyển lại không biết, cô không hiểu đàn ông, không rõ về đàn ông. Cho dù cô rất yêu Cố Học Võ, nhưng chỉ có yêu thôi thì chưa đủ. Cũng bởi vì cô không hiểu Cố Học Võ cho nên trước kia mới thất bại. Nếu cô thay đổi cách thức, đổi một góc độ khác, biết đâu hôm nay cô và Cố Học Võ đã sớm có kết cục khác. Mà không phải như bây giờ. . . . . .

"Phải không?" Nếu ngày trước có người nói những lời này với Kiều Tâm Uyển, cô nhất định sẽ phản bác. Sao cô lại không hiểu Cố Học Võ? Yêu anh hai mươi mấy năm, cô tự nhận trên thế giới này cô là người hiểu anh nhất. Nhưng trải qua những sự việc trong thời gian gần đây, cô lại không dám khẳng định. Quả thật, cô căn bản không hiểu Cố Học Võ. Ít nhất bây giờ, cô không thể hiểu rõ ràng trong lòng Cố Học Võ suy nghĩ cái gì.

Đêm qua lần cuối cùng, anh hôn cô, nói anh chưa từng xem cô như kĩ nữ. Sau khi hai người chấm dứt dây dưa, Lúc cô mệt đến nặng nề ngủ dường như có loáng thoáng cảm giác được Cố Học Võ ôm cô lên giường. Sau đó ôm cô ngủ.

Mà buổi đêm này, cô không hề mộng mị, một đêm ngủ thẳng giấc đến tận khi tỉnh dậy ban nãy. Cô không rõ, Cố Học Võ phát điên cái gì. Không hiểu tại sao Cố Học Võ đột nhiên dịu dàng với cô. Mà những điều không rõ này chỉ có một cách giải thích, cách giải thích của cô chính là mọi thứ đều vì con. Cố Học Võ, vì con mới ở bên cô, vì con mới dịu dàng với cô.

"Cô không phải là nghĩ lão đại vì con mới như vậy với cô đó chứ?"

Lời nói của Đỗ Lợi Tân cắt ngang suy nghĩ của Kiều Tâm Uyển, cô quay sang, nhìn Đỗ Lợi Tân, anh ta có ngũ quan tuấn dật giống như anh em Cố gia, trong đám em út, cho dù ở phương diện nào Đỗ Lợi Tân cũng xem như không thua kém anh em Cố gia.

Anh làm việc chín chắn. Đối nhân xử thế chững chạc. Với bạn bè thì rất có nghĩa khí. Chỉ có một khuyết điểm duy nhất là dường như Đỗ Lợi Tân hình như chưa bao giờ gần nữ sắc? Chí ít ở Bắc Đô cũng mấy năm nay mà cô chưa thấy bên cạnh anh ta xuất hiện một người phụ nữ nào.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Không thèm nghĩ lời của Đỗ Lợi Tân nữa, Kiều Tâm Uyển nhướng cao đôi lông mày thanh tú, thần sắc tràn đầy châm biếm: "Nếu không thì anh nghĩ tại sao Cố Học Võ lại đột nhiên

xoay chuyển 180 độ."

"Đứa bé là một phần." Đỗ Lợi Tân không phủ nhận điểm này. Trên thế giới đại khái không có người đàn ông có thể nhìn con mình ra đời mà thờ ơ. Cũng sẽ không có người đàn ông nào không muốn con mình.

"Tôi không phủ nhận. Cố lão đại bây giờ ở bên cô có một phần nguyên nhân là vì đứa bé." Đây là sự thực: "Nhưng ngoài đứa bé ra, nếu cô không có khả năng thu hút anh ấy thì anh ấy tuyệt đối sẽ không liếc nhìn cô nhiều hơn một cái."

Đàn ông có hai loại, một là cơ thể và trái tim có thể tách biệt. Mặc kệ yêu hay không yêu, đều có khả năng phát sinh quan hệ với một người phụ nữ. Còn loại kia là cơ thể và trái tim không thể tách biệt, chỉ khi trong lòng có người phụ nữ mới có thể phát sinh quan hệ với cô ta. Mà Cố Học Võ chính là loại thứ hai.

"Hừ, tôi nên cảm thấy vinh hạnh sao?" Đối với cách nói của anh ta, Kiều Tâm Uyển căn bản không cảm kích: "Tôi đương nhiên là có chỗ hấp dẫn anh ta. Chỗ tôi hấp dẫn anh ta chính là tôi có một đứa con gái, con gái của anh ta. Cho nên anh ta mới không chịu buông tay như vậy, không phải sao?"

73. Chương 73: Phản Ứng Thái Quá

"Cô thật bất công." Đỗ Lợi Tân nghĩ bây giờ Kiều Tâm Uyển có chút phản ứng thái quá: "Có lẽ trước đây là lão đại quả thật phụ cô, nhưng anh ấy đang thay đổi. Cô không cảm thấy sao?"

"Tôi thấy."

Cố Học Võ quả thật thay đổi rất nhiều. Không coi thường cô như ngày trước nữa, lại không bày một bộ mặt lạnh lùng ra với cô. Không còn hầm hầm giận dữ nữa. Nhưng những thay đổi này cũng bởi vì có con gái mới xảy ra, cho nên Kiều Tâm Uyển mới buồn bực. Cũng càng không thể chấp nhận mình vậy mà chỉ có thể lệ thuộc vào con gái. Cái cảm giác này so với việc bị Cố Học Võ khinh thường còn khiến cô khó chịu hơn.

Cô không nói lời nào, Đỗ Lợi Tân cũng lặng im, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc thì tỉnh táo, người trong cuộc thì u mê. Có lẽ chính Cố Học Võ cũng chưa phát hiện sự thay đổi của anh. Anh ta cũng không tiện nói nhiều. Chuyện tình cảm người ta, anh ta không can dự vào sẽ tốt hơn.

Lái xe về hướng Kiều gia, dừng trước cổng biệt thự Kiều gia, nhìn Tâm Uyển xuống xe, anh ta nhàn nhạt nói: "Lão Đại ấy mà, nếu anh ấy chịu chủ động bước một bước thì chứng tỏ trong lòng anh ấy đã có cô. Giữa hai người còn có một cô con gái. Nếu cô vẫn còn yêu lão đại thì cho anh ấy một cơ hội. Nếu như không yêu, tôi không nói."

Kiều Tâm Uyển đứng bất động tại chỗ, nhìn Đỗ Lợi Tân lái xe đi xa, cơ thể cứng đờ, xoay người vào cửa, Kiều mẹ đã ra đón trước tiên: "Tâm Uyển, hôm qua con đi đâu? Gọi điện con không nghe, nhắn tin con cũng không trả lời. Cho dù con không sợ mẹ lo lắng thì cũng phải nghĩ cho Bối Nhi chứ?"

"Bối Nhi làm sao ạ?" Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển tràn đầy căng thẳng. Đều do Cố Học Võ, hôm qua bắt nạt cô như thế khiến cô quên mất Bối Nhi.

"Ngày hôm qua ầm ĩ đòi bú, bà vú pha sữa bột cho bú, nó lại không chịu. Cứ khóc mãi, ồn ào đến nửa đêm bây giờ còn chưa tỉnh đấy." Hôm qua Kiều mẹ và bà vú đúng là bận bịu chết được.

"Con vào nhìn con bé." Kiều Tâm Uyển muốn lên lầu, Kiều mẹ kéo tay cô lại: "Bối Nhi còn chưa tỉnh, con trước tiên nói ẹ biết, hôm qua con đi đâu?"

"Con. . . . ."

"Ban nãy là Đỗ Lợi Tân chở con về đúng không?"

Kiều mẹ không muốn nghĩ như vậy, nhưng: "Tâm Uyển con làm gì vậy? Lúc thì Trầm Thành, lúc lại Đỗ Lợi Tân, con, con rốt cuộc muốn thế nào?"

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển không muốn nghe, cô cũng rất mệt: "Chuyện không phải như mẹ nghĩ đâu. Con lên lầu trước."

"Tâm Uyển?" Kiều mẹ muốn hỏi, nhưng Kiều Tâm Uyển đã cất bước lên lầu. Thở dài một hơi, đôi mắt Kiều mẹ lại đậm nỗi âu lo.

Hiên Viên Diêu ngồi sau bàn ngắm nghía miếng ngọc vuông đặt trên bàn. Miếng cổ ngọc này anh ta vừa lấy về từ cuộc đấu giá, là văn vật Tây Hán. Là ngọc bích nguyên khối. Dùng kính lúp nhìn, màu sắc rất trong. Là miếng ngọc tốt. A Long đứng ở bên kia bàn, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Hiên Viên Diêu.

"Á Nam gần đây thế nào?"

"Thang thiếu còn đang thích ứng." Bởi vì Thang Á Nam mất trí nhớ, A Long mấy ngày nay đều dẫn anh đến những hội sở, cơ sở nhỏ nhất ở bên dưới trực thuộc Long đường. Nơi nào cũng xa hoa đồi trụy, ăn chơi đàn đúm.

"Còn đang thích ứng?" Hiên Viên Diêu nhướng mày, nghĩ tới một chuyện khác: "Thích ứng thế nào?"

"Khá tốt." Chính là ngày hôm trước thấy một con bạc muốn bán con gái vào hộp đêm thì xóa nợ cho con bạc ấy. Ngày hôm trước nữa có một con bạc muốn tự sát thì ngăn cản, còn hôm kia . . . . .

Anh ta không nói, Hiên Viên Diêu cũng không thể không biết, bỏ miếng ngọc trên tay xuống, anh ta ngẩng đầu nhìn A Long: "Anh tìm Thang Á Nam lại đây. Tôi có việc cho anh ta làm."

"Vâng."

Rất nhanh, Thang Á Nam đã tới. Khi anh tiến vào cửa, Hiên Viên Diêu lại ngắm nghía chơi đùa miếng ngọc. Thấy Thang Á Nam bước vào, anh ta cũng không ngẩng đầu.

"Ngồi đi."

Thang Á Nam ngồi xuống đối diện anh ta, Hiên Viên Diêu nâng miếng ngọc bích thượng hạn lên hươ hươ trước mặt Thang Á Nam: "Văn vật Tây Hán, miếng ngọc bích này, giá trị mấy ngàn vạn."

Thang Á Nam nhìn ngọc bích trên tay anh ta mà không hề nhúc nhích. Anh không hiểu mấy thứ này lắm, đối với người không thạo thì nó chỉ là một khối đá mà thôi. Anh không hiểu, không ảnh hưởng đến sự hứng thú của Hiên Viên Diêu, anh ta nhìn Thang Á Nam: "Anh quay về Mĩ bao lâu rồi?"

"Đã hơn hai tháng."

"Lâu vậy?" Hiên Viên Diêu gật đầu: "Làm việc quen chưa?"

". . . . . ." Quen sao? Thang Á Nam muốn gật đầu, nhưng không cách nào làm trái lòng mình, anh thấy không quen.

Hiên Viên Diêu vỗ vỗ tay: "Tôi có một việc, muốn anh đi làm. Chuyện này hoàn thành. Về sau anh sẽ chính thức là một thành viên của Long Đường. Nếu anh không thể hoàn thành, sau này anh không cần phải về Long Đường nữa. Đương nhiên, việc tôi bảo anh làm đều có thù lao. Ba trăm vạn đôla Mỹ"

"Tôi không cần tiền." Trước kia anh ta đã cho anh rất nhiều tiền. Thang Á Nam căn bản không để ý đến những vật ngoài thân ấy: "Chuyện gì, anh cứ nói."

"Là như thế này, tuy rằng phạm vi hoạt động của Long Đường chúng ta rất rộng, song chúng ta có sát thủ của mình. Việc này, hẳn là A Long đã nói cho anh biết."

"Vâng." Ban đêm, vài lần theo A Long ra ngoài đều là đi giết người. Thang Á Nam không thể không biết.

"Gần đây có người trả giá mua một mạng người. Nhiệm vụ rất đơn giản, tôi sẽ giao cho anh."

Hiên Viên Diêu mở laptop bên cạnh, trong lúc chờ khởi động máy anh ta làm như thoải mái nói chuyện phiếm với Thang Á Nam: "Người phụ nữ này khi làm tiểu tam của người ta thì sinh cho người đàn ông đó một đứa con. Người vợ chính của người đàn ông kia biết được liền trả giá mua mạng người phụ nữ này và đứa bé."

"Anh muốn tôi đi giết một người phụ nữ?" Thang Á Nam nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ: "Còn cả một đứa bé?"

"Đúng vậy." Nâng miếng ngọc lên, Hiên Viên Diêu nhìn Thang Á Nam, vẻ mặt ra vẻ đương nhiên: "A Long đưa anh đi làm nhiệm vụ, cho anh giết một vài người, nói lão Đại, anh làm không xong, một người phụ nữ và đứa con, anh chung quy quyết định sao?"

Thang Á Nam lặng im, không phải làm không xong, mà là . . . . . .

"Được rồi, cứ như vậy đi." Hiên Viên Diêu kích mở một folder trên destop, ảnh chụp và một số tài liệu bung lên, anh ta không chuyển hướng màn hình vào Thang Á Nam mà giơ miếng ngọc bích trên bàn lên cho Thang Á Nam nhìn.

"Thấy miếng ngọc này không? Đây là thù lao. Cổ ngọc Tây Hán giá trị hai ngàn vạn. Anh đi giết hai mẹ con kia thì anh chính là người của Long Đường Miếng ngọc này cũng là của anh."

Thang Á Nam nhìn Hiên Viên Diêu hồi lâu, cuối cùng gật đầu: "Được."

"Anh đồng ý là được." Hiên Viên Diêu xoay màn hình về phía Thang Á Nam, bên trên là một phụ nữ đang bế một đứa bé, dường như là đang đi dạo ở cửa hàng bách hóa, không thấy ống kính cô chỉ nở nụ cười nhẹ với đứa bé trong lòng.

"Chính là người phụ nữ này."

Thang Á Nam nhìn Trịnh Thất Muội trên màn hình mà trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, theo bản năng anh nói: "Cô ấy, không phải lần trước anh muốn tôi bảo vệ người phụ nữ đó sao?"

"Đúng vậy." Hiên Viên Diêu gật đầu: "Vốn cô ta trả tiền cho người bảo vệ cô ta, nhưng hiện tại có người trả giá rất ua mạng cô ta. Anh cũng biết làm sát thủ, chúng ta chỉ nhận tiền, không nhận người. Cho nên anh đi giết cô ta đi."

Giọng nói Hiên Viên Diêu lạnh nhạt nhẹ nhàng, nói hai chữ giết người giống như ăn cơm vậy. Nội tâm Thang Á Nam có một chút khó chịu, ngồi im không hề cử động. Hiên Viên Diêu nhướng mày, trong mắt có một tia trào phúng: "Đến một người phụ nữ anh cũng giải quyết không được sao? Vậy anh có tư cách gì ở lại Long Đường hả?"

Thang Á Nam đứng lên, nhìn Hiên Viên Diêu: "Được, tôi đi."

Chỉ cần giết Trịnh Thất Muội và đứa bé, vậy anh chính là người của Long Đường. Anh bằng lòng.

"Được rồi." Hiên Viên Diêu vỗ vỗ tay, hất hàm: "A Long sẽ đặt vé máy bay cho anh, anh cứ trực tiếp đi là được. Chỉ là một phụ nữ, tôi tin anh làm được."

Thang Á Nam nhìn anh ta một cái thật sâu, gật đầu, xoay người rời khỏi. Lúc anh muốn đi tới cửa, Hiên Viên Diêu khe khẽ nói: "Chúc anh may mắn."

Thang Á Nam không ngừng bước, rời khỏi phòng, còn Hiên Viên Diêu lúc này xoay laptop lại, nhìn Trịnh Thất Muội đang ôm con trên màn hình, con mắt hơi nheo lại. Nếu Thang Á Nam thật sự xuống tay với Trịnh Thất Muội…

Nắm chặt lòng bàn tay, miếng ngọc bích lạnh như băng thức tỉnh thần trí anh ta. Nhìn miếng ngọc trên tay, con mắt hẹp dài hiện lên vài phần ngưng trọng.

Kiều Tâm Uyển ngồi trong phòng làm việc, nhíu mày nhìn Quyền Chính Hạo trước mặt. Buổi sáng lên lầu. Bối Nhi cũng vừa thức dậy, cho Bối Nhi bú, lại ở nhà trêu ghẹo con bé hơn nữa ngày, lúc này cô mới đến công ty.

Nhưng vừa vào công ty, Quyền Chính Hạo đã tới. Nhìn thấy anh ta, theo bản năng Kiều đã không thích. Đều là do hôm qua tên này kéo cô đi xem nhà nên cô mới bị Cố Học Võ mang đi. Chính bởi vì anh ta nói lung tung mới làm hại cô bị Cố Học Võ khi dễ.

Chẳng qua lúc này thấy trên mặt anh ta còn chưa hết bầm tím, cô lại không khỏi nghĩ đến hai quyền của Cố Học Võ hôm qua. Thu hồi lời muốn mắng người, thái độ của cô cũng buông lỏng vài phần, chỉ sắc mặt là vẫn lúng túng như cũ. Cô có vài phần không kiên nhẫn

"Tổng giám đốc Quyền, anh lại tới đây làm gì?" Cô gọi anh ta là tổng giám đốc Quyền, phân biệt rất rõ ràng. Ý tứ cũng xem như bày tỏ rất rõ. Nhưng có một số người, biết rõ vẫn cố tình giả ngu. Giống như Quyền Chính Hạo.

"Tôi đến là vì còn một số đồ." Quyền Chính Hạo buông tay, đưa tay đặt chìa khóa xe lên trên bàn Kiều Tâm Uyển: "Hôm qua tuy rằng tôi lái xe cô, song tôi có giúp cô lái đi sửa chữa xe làm bảo trì, còn tra thêm dầu cho cô. Thế nào? Cô không phải nên cảm ơn tôi à?"

Kiều Tâm Uyển giật mình, bị Quyền Chính Hạo da mặt dày dọa cho kinh ngạc, thấy vẻ nịnh hót trên mặt anh, cô hừ lạnh một tiếng: "Anh cũng nói, anh lái xe của tôi, vậy không phải chút thù lao anh chi cũng là việc nên làm sao?"

"Chật chật." Quyền Chính Hạo ôm ngực, Vẻ mặt giả vờ bị tổn thương: "Nói thế nào, hôm qua tôi cũng bởi vì cô mà bị đánh. Cô có thể nhẫn tâm, máu lạnh như vậy sao?"

"Ai bảo anh gọi tôi là vợ anh?" Kiều Tâm Uyển còn chưa tính sổ với anh ta đâu đấy: "Nếu anh không gọi lung tung thì sao lại bị đánh?"

"Woa woa." Quyền Chính Hạo lúc này là thật sự bị tổn thương: "Tôi ở chỗ khu vực kinh doanh nhà gọi cả buổi mà cô có phản đối gì đâu?"

"Nhàm chán." Kiều Tâm Uyển không muốn để ý đến người như thế: "Tổng giám đốc Quyền, anh còn có việc gì không? Nếu anh thật sự nhàn rỗi như thế, chi bằng ——"

"Chi bằng phát triển nguồn năng lượng mới của công ty ra để Kiều thị kiếm tiền chứ gì?" Quyền Chính Hạo ngắt lời cô, vẻ mặt không thích: "Cô thật là nói ba câu cũng không rời được công việc, lẽ nào cô với tôi không còn lời nào khác để nói à?"

74. Chương 74: Ngại Quá

"Ngại quá." Kiều Tâm Uyên lắc đầu, thái độ gượng gạo: "Ngoài công việc tôi thật sự chẳng có gì để nói với anh. Xin cứ tự nhiên, tôi còn có việc."

"Kiều Tâm Uyên." Quyền Chính Hạo cũng không phải là người dễ dàng hết hy vọng như vậy: "Nói cho tôi biết đi, cái gã hôm qua là chồng cũ của cô đúng không? Hai người đã ly dị? Nhưng anh ta vẫn dây dưa?"

"Không liên quan đến anh." Kiều Tâm Uyên trừng Quyền Chính Hạo, vẻ mặt có vài phần không vui: "Mời anh ra ngoài"

"Tôi nói đúng rồi?" Quyền Chính Hạo hiểu: "Đương nhiên có liên quan tới tôi. Tôi còn đang ù ù cạc cạc thì đã bị đấm hai phát, khuôn mặt cũng thiếu chút nữa là bị hủy hoại, cô nói tôi có nên tìm anh ta đòi lại không?"

"Quyền Chính Hạo." Kiều Tâm Uyên dùng ánh mắt như là nhìn một đứa con nít mà nhìn anh ta: "Nếu tôi nhớ không lầm thì hình như anh cũng động thủ thì phải?"

Cô và Cố Học Võ bất hòa, không muốn ở bên Cố Học Võ, không có nghĩa là cô không nói lý lẽ. Tuy Cố Học Võ động thủ, nhưng lần đầu tiên động thủ là muốn kéo cô ra, lần thứ hai thì chính là do Quyền Chính Hạo ra tay trước.

"Tôi đương nhiên phải động thủ." Quyền Chính Hạo không chấp nhận lý do như thế: "Anh ta cướp vợ của tôi kia mà. Chẳng lẽ tôi bảo vệ một chút quyền lợi của mình cũng không được?"

"Quyền Chính Hạo." Kiều Tâm Uyên lại cau mày: "Ai là vợ anh?"

"Em." Quyền Chính Hạo lúc này rút lại sự đùa giỡn, vẻ mặt còn rất nghiêm túc tuy rằng những vết bầm trên mặt khiến anh nhìn thật sự hơi khôi hài: "Tôi thích em. Kiều Tâm Uyên, tôi không ngại em đã từng kết hôn hay chưa, lại càng không để ý em có con hay không. Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi, vợ tôi."

"Không có khả năng."

Kiều Tâm Uyên không thích kiểu đàn ông như Quyền Chính Hạo: "Anh không phải kiểu người tôi thích, tôi cũng không thể ở bên anh, anh từ bỏ đi."

"Trong từ điển sông của tôi không có hai chữ từ bỏ." Quyền Chính Hạo vô cùng chuyên chú nhìn Kiều Tâm Uyên: "Tôi không phải kiểu em thích, vậy gã kia phải à? Chồng trước của em ấy? Nếu em thích anh ta thì tại sao hai người lại phải ly hôn?"

"Liên quan gì đến anh."

Kiều Tâm Uyên không muốn nghe Quyền Chính Hạo cứ liên tục nhắc tới Cố Học Võ. Vẻ mặt kháng cự rõ rệt, cô đứng lên, cầm tài liệu trên bàn: "Anh không đi đúng không? Anh không đi thì tôi đi."

"Kiều Tâm Uyển." Quyền Chính Hạo giữ tay cô lại, đôi mắt vốn trước nay thích đùa giỡn lại có thêm vài phần nghiêm túc và chăm chú: "Buổi tối ăn cơm với tôi."

"Khỏi cần."

"Túi xách của em còn ở chỗ tôi. Em không cần lấy sao?" Cả xe và túi xách cô bỏ trên xe đều đang còn ở chỗ Quyền Chính Hạo.

"Anh . . . . . ." Trên thế giới sao lại có kẻ vô lại thế này nhỉ? KIều Tâm Uyên trừng mắt nhìn Quyền Chính Hạo, trong đôi mắt có vài phần không dám tin: "Anh thích cái túi ấy à? Vậy cho anh đó. Tôi không có thời gian giỡn với anh."

Cô cũng không tin, gắng sức rút tay mình ra. Kiều Tâm Uyên tìm thư ký sắp xếp công việc. Lúc trở về, Quyền Chính Hạo đã rời khỏi phòng làm việc. Kiều Tâm Uyên thở phào nhẹ nhõm, ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, cô cảm thấy Quyền Chính Hạo đúng là đồ điên. Hiện tại, không cần để ý tới đồ điên này. Cô còn có chuyện khác phải làm.

Sắp đến giờ tan sở, Kiều Tâm Uyên thu dọn đồ đạc xong, đang cầm chìa khóa muốn đi thì có ai đó gõ hai cái lên cửa.

"Mời vào."

Thấy người bước vào, lông mày của cô theo trực giác cau lại: "Sao anh lại tới nữa?"

"Không phải tôi đã nói là sẽ ăn cơm với em à." Quyền Chính Hạo nhún vai, đưa tay cầm túi xách của Kiều Tâm Uyên đưa tới tay cô: "Cái này của em."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyên vươn tay muốn lấy túi xách, Quyền Chính Hạo vào lúc này lại tiện thể kéo cô để cô tựa vào ngực anh ta.

"Anh vừa trả xe cho em, lại trả lại túi xách cho em. Em nói đi em theo tôi ăn một bữa cơm có quá đáng lắm không?"

"Quyền Chính Hạo." Hai tay anh ta vẫn còn để trên lưng cô, KIều Tâm Uyên nhướng mày, có vài phần không vui ngẩng đầu trừng anh ta: "Anh buông ra."

"Không."

Quyền Chính Hạo đâu nỡ thả ra: "Em gọi tôi một tiếng chồng yêu. Tôi sẽ thả em."

"Anh. . . . . ." Kiều Tâm Uyên nhấc chân tính giẫm xuống chân anh ta, không ngờ Quyền Chính Hạo đã sớm có đề phòng, né qua bên cạnh, tránh được chân cô. Hai tay lại ôm càng chặt hơn: "Thực khiến tôi đau lòng, em đây là muốn mưu sát chồng sao?"

"Quyền Chính Hạo." Kiều Tâm Uyên không thích nói đùa như thế. Cô trừng mắt nhìn Quyền Chính Hạo, muốn anh ta buông mình ra: "Anh có buông ra không?"

"Không ." Quyền Chính Hạo hôm qua đã bị đấm hai phát, hôm nay chỉ muốn đòi lại chút phúc lợi: "Em hôn tôi một cái, hoặc gọi tôi một tiếng chồng yêu. Tôi sẽ tha cho em."

". . . . . ." KIều Tâm Uyên tức giận, đang muốn giơ tay đánh anh ta một bạt tai thì lúc này ngoài cửa lại có một người bước vào. Người kia chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì ngừng lại, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Cảm giác được tiếng bước chân từ phía sau, Quyền Chính Hạo quay mặt đi, vừa khéo liền nhìn thấy bóng dáng Cố Học Võ rảo bước tiến vào phòng làm việc. Khóe môi nhếch lên, anh ta cười: "Thú vị thật. Lần nào tôi muốn thân mật với vợ đều có người dưng tới quấy rối."

Lời anh ta nói khiến ánh mắt thâm thúy của Cố Học Võ hơi hơi nheo lại. Ánh mắt đảo qua bàn tay Quyền Chính Hạo trên lưng Kiều Tâm Uyên, anh lại kích động muốn giật ra. Tầm mắt chuyển hướng về phía Kiều Tâm Uyển, một tay cô cầm túi xách, một tay cầm chìa khóa xe, tựa vào lòng Quyền Chính Hạo, im lặng như chim nhỏ nép vào người. Tình cảnh đó đã kích động Cố Học Võ, anh bước về phía trước, vóc dáng cao to đứng trong phòng làm việc nhất thời có thể khiến người ta có cảm giác áp lực không hề nhỏ.

"Buông cô ấy ra."

"Không." Quyền Chính Hạo nhướng mày, trong mắt đầy khiêu khích: "Ngày hôm qua là số tôi xui mới để anh đắc lợi, anh tưởng tôi sợ đánh nhau với anh à?"

Anh ta siết chặt cánh tay, chẳng những không buông ra mà ngược lại càng ôm Kiều Tâm Uyển chặt hơn. Nếu ngay từ đầu chỉ là hiếu kỳ, muốn đùa giỡn một chút thì lúc này anh ta không có Kiều Tâm Uyển thì không được.

Tầm mắt Cố Học Võ đảo qua người Kiều Tâm Uyển, cô đang mặc bộ đồ mà hôm qua anh đã chuẩn bị. Cảm nhận của anh đúng là không sai, quần áo rất vừa vặn. Thiết kế trang nhã, cắt may vừa vặn làm tôn lên cơ thể lả lướt tinh tế. Hôm nay cô không búi tóc lên mà cột thành một cái đuôi ngựa ở phía sau. Cảm giác lại trẻ hơn vài tuổi, con mắt tối sầm u ám, anh không nhìn Quyền Chính Hạo, mà vươn tay ra với Kiều Tâm Uyển.

"Lại đây."

Kiều Tâm Uyên không hề nhúc nhích, nhìn Cố Học Võ vươn tay. Trong mắt cô có vài phần kháng cự, cô vẫn chưa quên, cái tên chết tiệt kia ngày hôm qua đã lợi dụng ưu thế đàn ông của anh mà ức hiếp cô thế nào.

"Kiều Tâm Uyển." Thấy cô bất động, con mắt Cố Học Võ lại lạnh lùng hơn vài phần, anh tiến lên phía trước một bước. Quyền Chính Hạo lúc này ôm Kiều Tâm Uyên lui ra sau một bước. Đáng tiếc phía sau chính là cái bàn, bằng không anh ta còn có thể lui xa hơn một chút.

"Cô ấy sẽ không đi với anh." Quyền Chính Hạo rất đắc ý, cảm giác này thật thích, quả thực tốt tới cực điểm: "Bây giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi, chịu sự bảo vệ của tôi, anh muốn động tới cô ấy thì phải hỏi xem tôi có chịu hay không."

Phụ nữ của anh ta? Cố Học Võ trừng mắt với Quyền Chính Hạo, Kiều Tâm Uyên trở thành phụ nữ của anh ta khi nào vậy? Nhìn gương mặt Quyền Chính Hạo còn chưa hết bầm, anh chỉ có một cảm giác: ngày hôm qua chỉ đấm gã này hai đấm đúng là quá lợi cho anh ta. Anh nên đấm thêm mấy cú nữa mới đúng.

Không nói nhiều, anh duỗi cánh tay dài ra, cũng giống như lần trước, một lần nữa kéo Kiều Tâm Uyển vào lòng mình. Quyền Chính Hạo đã sớm đề phòng chiêu thức ấy của anh, ôm Kiều Tâm Uyển né qua bên cạnh, còn không quên xoay một vòng, cảm giác cứ như là đang khiêu vũ.

Kiều Tâm Uyển lại không hài lòng. Cô là người chứ không phải là hàng hóa để vô tình trở thành chủ đề khiến hai người đàn ông tranh chấp. Lợi dụng cái xoay người của Quyền Chính Hạo, trong nháy mắt, cô dùng sức đẩy anh ta ra, tránh qua bên cạnh. Nắm chặt túi xách và chìa khóa xe trên tay, cô trừng mắt với hai người đàn ông trước mặt, ánh mắt có vài phần bất mãn: "Hai người đủ rồi đó."

Cô chẳng là vợ của ai cả. Cô đưa mắt qua Quyền Chính Hạo, thần sắc có vài phần trách mắng: "Anh. Đừng có mà vớ vào. Ai là vợ anh?"

Lại nhìn về hướng Cố Học Võ, anh nắm hai nắm tay, dáng vẻ như muốn đánh nhau, sắc mặt cô lạnh lùng.

"Còn anh. Chúng ta đã ly hôn. Xin anh tránh xa tôi một chút."

Ngày hôm qua là sai lầm. Sai lầm này khiến cô ý thức rõ ràng vốn dĩ trong lòng Cố Học Võ vẫn còn Chu Oánh. Nếu đã như thế, vậy cô cũng không hẹp hòi mà thành toàn cho anh và Chu Oánh, anh yêu ai thì

cứ ở bên người đó, miễn là cách xa cô một chút là được. Nói xong câu đó, cô không nhìn hai người họ, cất bước bỏ đi.

Quyền Chính Hạo thoáng sửng sốt. Hành động của Kiều Tâm Uyển hôm nay khiến anh ta lại một lần nữa bất ngờ. Thành thật mà nói, lúc Cố Học Võ vừa mới bước vào, anh ta đã thấy cô muốn đẩy anh ta ra. Sau đó thì không thấy cô thế nữa, vì thế anh cứ nghĩ Kiều Tâm Uyển sẽ lợi dụng anh đuổi Cố Học Võ. Tuy rằng kiểu gần gũi như thế làm anh ta hơi khó chịu. Song vào lúc như thế này, ngược lại anh ta không ngại. Nhưng không ngờ, Kiều Tâm Uyển không lợi dụng mà là rời khỏi anh ta. Thú vị, thực sự thú vị, anh ta thật sự càng ngày càng thích Kiều Tâm Uyển.

"Vợ ơi, chờ anh với. Không ăn cơm tới với nhau à." Quyền Chính Hạo cất bước đuổi theo. Khi đi còn không quên liếc nhìn Cố Học Võ, cho anh một ánh mắt thắng lợi. Sau đó lại tăng tốc, vội vàng đuổi theo Kiều Tâm Uyển.

Cố Học Võ ngớ người tại chỗ, đưa mắt nhìn bóng dáng hai người rời đi, anh cũng không quên, hôm nay anh hẹn Kiều Tâm Uyển ăn cơm tối, muốn hòa hoãn trò chuyện cùng cô một chút. Mà nhìn tình hình trước mắt có vẻ cô không chịu cho anh cơ hội rồi. Thấy Quyền Chính Hạo đuổi theo cô, anh bỏ qua việc suy nghĩ, tiếp đó rời khỏi văn phòng, đuổi theo hai người.

Ngoài hành lang văn phòng. Kiều Tâm Uyển còn đang chờ thang máy nên chưa xuống lầu, Quyền Chính Hạo đứng ở bên cạnh cô: "Kiều Tâm Uyển. Em đừng đi mà, tôi thật sự thích em."

"Tôi thật sự ghét anh." Kiều Tâm Uyển trở mình khinh thường một cái, trong lòng cô đã khẳng định một việc chính là đầu óc Quyền Chính Hạo không bình thường: "Quyền Chính Hạo, anh rốt cuộc có biết anh đang làm gì không?"

"Biết." Quyền Chính Hạo gật đầu: "Thành gia lập nghiệp. Tôi cũng đến tuổi phải kết hôn. Tôi thích em, nếu kết hôn với em, tôi nghĩ cuộc sống sẽ rất thú vị."

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, lý do trái ngược với sự cao hứng nhất thời của Quyền Chính Hạo này lại khiến cô có thể chấp nhận một chút, nhưng: "Tôi không thích anh. Tôi cũng sẽ không ở bên anh, anh từ bỏ đi."

"Đừng tuyệt tình như thế mà." Quyền Chính Hạo lại tới gần hơn, giọng nói trong trẻo mang theo vài phần dụ hoặc: "Em không thử thì sao biết được? Biết đâu sau khi em quen tôi, em sẽ phát hiện tôi xứng đáng làm chồng em cũng không biết chừng. Đúng không?"

Kiều Tâm Uyển hừ lạnh, muốn bác bỏ luận điệu của anh ta nhưng trong đầu lại đột nhiên nghĩ tới nụ hôn của Cố Học Võ. Mỗi một lần Cố Học Võ hôn cô, cô đều mê loạn không thôi, thậm chí sẽ trở nên không giống mình. Vậy nếu người đàn ông khác hôn cô thì sao? Nhìn Quyền Chính Hạo, cô bỗng nhiên ngẩng mặt lên nói: "Hôn tôi."

Quyền Chính Hạo thoáng sửng sốt, rồi vội vàng gật đầu: "Rất vui lòng."

Anh ta lập tức nhích tới gần Kiều Tâm Uyển, cúi đầu, đôi môi chỉ còn tích tắc là chạm vào môi cô... Nhưng vào lúc này, anh ta lại bị ai đó giật ra sau đó là lãnh trọn một cú đấm trời giáng vào mặt. Vết bầm còn chưa tan, lúc này lại đậm thêm một chút nữa.

Anh ta đau đớn, đứng thẳng người quay sang nhìn Cố Học Võ đứng tại đó, ánh mắt lạnh như băng và sắc bén trừng trừng nhìn anh ta. Lần thứ hai, đây là lần thứ hai Quyền Chính Hạo ăn nắm đấm của Cố Học Võ. Che miệng, anh ta trừng mắt nhìn hai tay Cố Học Võ siết chặt nắm đấm.

"Anh lại đánh tôi?"

Cố Học Võ đứng bất động, ánh mắt chuyển hướng về phía Kiều Tâm Uyển, cơn tức giận bên trong càng dâng lên ngùn ngụt. Người phụ nữ chết tiệt này dám ở trước mặt anh mà để cho gã khác hôn?

"Cố Học Võ, sao anh lại đánh người ta?" Kiều Tâm Uyển trừng cặp mắt hạnh nhân, trách móc nhìn Cố Học Võ: "Anh hơi quá đáng đấy." Là cô bảo Quyền Chính Hạo hôn cô, Cố Học Võ có tư cách gì mà đánh người?

Cố Học Võ nheo mắt, cũng không quên ban nãy đi tới chỗ rẽ đã nghe thấy Kiều Tâm Uyển bảo Quyền Chính Hạo hôn cô. Người phụ nữ chết tiệt, lẽ nào hôm qua anh còn chưa làm cô thỏa mãn? Vì vậy cô mới

đói khát muốn đi tìm gã khác sao?

Trong lòng dâng lên một chút tức giận. Khóe mắt liếc thấy Quyền Chính Hạo vung quyền tấn công, đôi mắt liền hiện lên một tia hung ác, anh xoay người, nhanh chóng đón lấy nắm đấm của anh ta. Lúc này Quyền Chính Hạo đã có đề phòng nên cú thứ nhất Cố Học Võ không đánh trúng anh ta. Anh ta ra một quyền, đấm vào mặt Cố Học Võ.

Cố Học Võ né qua một bên, nhanh chóng nhấc chân đá bay Quyền Chính Hạo. Quyền Chính Hạo cấp tốc tránh né, tư thế có phần chật vật. Cố Học Võ híp mắt, lại tung một cú đá. Lần này không thể né được nữa, Quyền Chính Hạo theo đà bay thẳng ra ngoài.

"Đừng đánh." Kiều Tâm Uyển kêu lên, làm thế nào cũng không dám tin Cố Học lại đánh nhau với Quyền Chính Hạo ngay tại hành lang này, trong lúc đang chờ thang máy. Ngay lúc này, thang máy tới, Quyền Chính Hạo đang muốn đứng lên tấn công Cố Học Võ, Cố Học Võ lại kéo Kiều Tâm Uyển trốn vào trong thang máy.

Quyền Chính Hạo tức giận, giơ tay giáng một quyền về Cố Học Võ, anh cản lại rồi đáp lại một đấm ngay bụng Quyền Chính Hạo. Bị ảnh hưởng của trọng lực, cả người Quyền Chính Hạo lui ra phía sau mấy bước, Cố Học Võ nhân lúc này chạy vào thang máy, ấn nút đóng cửa. Quyền Chính Hạo còn muốn xông lên nhưng cửa thang máy đã đóng lại.

75. Chương 75: Chết Tiệt, Cô

Nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của Cố Học Võ dần biến mất. Quyền Chính Hạo giận dữ trừng cánh cửa đã đóng lại, oán hận chửi đổng lên: "*."

Cố Học Võ không quan tâm. Xoay người, trong thang máy cũng chẳng có ai ngoài anh và Kiều Tâm Uyển, anh đưa mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt vẫn còn bừng bừng lửa giận.

"Anh là đồ man rợ." Kiều Tâm Uyển không phải không thấy sự tức giận trong mắt Cố Học Võ, nhưng so với Cố Học Võ cô còn giận hơn: "Anh dựa vào cái gì mà đánh người ta? Ai cho anh cái quyền đó?"

"Cô bảo hắn hôn cô?" Cố Học Võ chẳng thèm chú ý tới lời cô, cất bước đi về phía trước từng bước, rồi dừng lại trước mặt Kiều Tâm Uyển, dáng người to cao ấy làm cô thấy áp lực rất lớn, cô ngẩng đầu, không chút sợ hãi.

"Thì sao?"

"Chết tiệt, cô." Cố Học Võ chống hai tay lên tường thang máy, vây Kiều Tâm Uyển trong hai tay của mình, anh nhìn cô chằm chằm: "Cô dám bảo hắn hôn cô."

"Liên quan gì tới anh?" Kiều Tâm Uyển khinh bỉ: "Cố Học Võ, anh cũng đừng quên, anh chỉ là chồng trước, là chồng trước của tôi thôi."

"Chồng trước?" Cố Học Võ nhíu lông mày, đột nhiên nghiêng người áp xuống môi Kiều Tâm Uyển. Kiều Tâm Uyển vội vàng nghiêng đầu qua một bên khiến nụ hôn của anh lại rơi lên má cô.

Hôn hụt khiến con ngươi của Cố Học Võ tối sầm lại, hai tay ôm chặt eo Kiều Tâm Uyển, lại hôn cô, lúc này thang máy dừng lại. Kiều Tâm Uyển dùng sức đẩy Cố Học Võ ra. Nhìn xem, hóa ra là có người cũng muốn đi thang máy. Cố Học Võ bởi vì có người đến ,à không thể tiếp tục hành động, chỉ đứng ở bên cạnh Kiều Tâm Uyển, vươn tay cầm cổ tay của cô.

Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn anh, anh vẫn đứng bất động, mắt nhìn chằm chằm mặt của cô. Kiều Tâm Uyển cũng tức giận đối mặt với anh. Mùi thuốc súng giữa hai người ngày càng đậm đặc khiến người vừa đi vào thang máy cũng phải liếc nhìn hai người một cái, may mắn lúc này thang máy đã tới lầu một.

Cửa vừa mở ra, Kiều Tâm Uyển ngay lập tực vội vã đi ra ngoài. Cố Học Võ đi theo ngay sau cô. Bàn tay vẫn kéo tay cô không buông. Kiều Tâm Uyển giãy hai lần cũng không giãy ra được, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng dù sao đây cũng là cao ốc của công ty, lúc nào cũng có người ra vào nên cô đành cố gắng hết sức ép mình tỉnh táo lại, bước chân đột nhiên thay đổi, cô xoay mặt qua. Nào ngờ Cố Học Võ vẫn đi theo

sau cô, bàn tay vẫn nắm lấy tay cô nên khi cô quay người lại, động tác quá mạnh khiến cái mũi đập vào ngực Cố Học Võ.

"Ái da." Mũi cô không thể nào cứng bằng ngực anh, Kiều Tâm Uyển đau đớn, tức giận nhìn chằm chằm Cố Học Võ: "Anh, anh buông ra cho tôi."

Cố Học Võ vẫn không buông, nắm tay cô đi ra ngoài, bước chân của anh rất lớn khiến Kiều Tâm Uyển phải chật vật theo sau, tìm cách làm anh buông cô ra.

"Cố Học Võ, anh điên cái gì chứ? Anh muốn nổi điên thì đi chỗ khác, anh tránh xa tôi chút đi, anh có nghe không?"

Cố Học Võ không nói lời nào, chỉ nắm tay cô đi ra chỗ đậu xe, rồi nhét Kiều Tâm Uyển vào trong xe, cũng không thèm hỏi ý kiến của cô mà lập tức lên xe, khởi động xe lái đi.

Toàn bộ động tác ấy quá nhanh, đợi cho đến khi Quyền Chính Hạo đuổi xuống thì chỉ còn có thể thấy Kiều Tâm Uyển ngồi trong chiếc xe xé gió mà đi của Cố Học Võ.

Trên xe, Kiều Tâm Uyển tức giận trừng mắt nhìn Cố Học Võ: "Anh thả tôi xuống xe, anh có nghe hay không?"

Cố Học Võ có nghe cũng không quan tâm, chỉ chuyên tâm lái xe, Kiều Tâm Uyển nổi cáu, nếu hôm nay cô lại bị anh mang đi muốn làm gì thì làm, cô sẽ không mang họ Kiều nữa.

"Cố Học Võ." Nhìn anh không có ý dừng xe mà con đường này cũng không phải là đường về Kiều gia, cô nghĩ một hồi rồi vươn tay muốn đoạt lấy vô lăng.

Cố Học Võ không nghĩ cô sẽ làm đến mức này, nên một tay chắn không cho cô đụng tới, rồi lườm cô, quay đầu lại tập trung lái xe: "Cô điên rồi sao?" Bây giờ đang đi trên đường, cô có biết mình đang làm gì không vậy?

"Tôi điên rồi đấy." Kiều Tâm Uyển trừng anh, đôi mắt tràn đầy trách móc: "Ngày hôm qua anh hại tôi cả đêm không về. Anh có biết con gái đói bụng quá mà khóc cả đêm không? Bây giờ anh đang làm cái gì? Là muốn con gái anh đói chết có phải không?"

"Két..." Tiếng xe phanh gấp rít lên, hành động của Cố Học Võ quá đột ngột kết quả là kéo theo một loạt các loại phản ứng dây chuyền, chiếc xe đằng sau cũng phanh gấp làm cả con đường nhất thời rối loạn cả lên.

Bốn năm chiếc xe cùng lúc phanh lại, xe sau tức giận ló đầu ra nhìn xe phía trước gầm lên: "Có lầm không vậy, không biết lái xe à?"

Cố Học Võ quay qua nhìn Kiều Tâm Uyển, cô ngồi đó, bất động. Trong mắt cô tràn đầy tức giận: "Tiếp tục đi chứ. Cố Học Võ. Anh muốn đưa tôi đi đâu thì cứ đưa đi đi. Để con gái ở nhà khóc, ở nhà quấy, để cho con gái đói bụng luôn đi."

Khuôn mặt anh hiện lên một tia bối rối, ngày hôm qua lúc đưa Kiều Tâm Uyển đi, anh quả thật không có nghĩ được nhiều như vậy. Bây giờ mới nhớ, con gái còn nhỏ cần bú sữa. Sắc mặt anh có một chút mất tự nhiên. Tiếng mắng chửi ở đằng sau vẫn không dứt, anh lại lần nữa khởi động xe. Ở giao lộ phía trước quay đầu xe một vòng chạy về Kiều gia.

Kiều Tâm Uyển trong lòng tuy đã nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như cũ. Lúc này lấy con gái ra không có nghĩa là lần sau cũng hữu nghiệm. Con gái càng lúc càng lớn, dù sao cũng phải đến lúc cai sữa. Lúc đó, e là cô chẳng có cách nào đối phó với Cố Học Võ.

Cố Học Võ bởi vì xấu hổ nên tập trung lái xe, hai người đều đăm chiêu, im lặng suốt chặng đường trở về Kiều gia. Kiều Tâm Uyển vừa xuống xe vào nhà liền nghĩ ngay đến con gái. Quả nhiên, ban ngày không gặp, Bối Nhi vừa nhìn thấy Kiều Tâm Uyển liền dang tay ra i i a a.

Bế con gái, Kiều Tâm Uyển dẹp đi hết mọi tức giận, ôm con gái về phòng cho bú. Cố Học Võ cũng không tránh đi mà theo vào cửa.

"Anh, anh đi ra ngoài."

Cố Học Võ lầm bầm gì đó, có vẻ không hề muốn đi. Kiều Tâm Uyển bực bội đến nghiến răng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi vừa vào vòng tay cô liền cọ qua cọ lại. Kiều Tâm Uyển cũng hết cách, cởi bỏ khuy áo ngực, xoay người bắt đầu cho Bối Nhi bú.

Lúc cho con bú, Kiều Tâm Uyển rõ ràng cảm giác được ánh mắt của Cố Học Võ vẫn chăm chú nhìn ngực cô.Tức giận liếc anh, cô cất giọng căm hận.

"Dê xồm."

Câu nói tiếp theo của Cố Học Võ làm cho Kiều Tâm Uyển thiếu chút nữa là nghẹn nước bọt: "Có phải là chưa thấy đâu." Hành động thân mật hơn cũng đã làm rồi, chừng này mà cũng gọi là dê xồm sao?

Mặt Kiều Tâm Uyển thoáng đỏ ửng, quả nhiên, luận về mặt dày cô còn lâu mới là đối thủ của Cố Học Võ. Anh đâu chỉ nhìn mà còn…

Nhớ lại cảnh ngày hôm qua, Kiều Tâm Uyển lắc đầu, bảo mình không được nghĩ tiếp nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa, cô cố gắng bình tĩnh cho Bối Nhi bú, Bối Nhi lại không hài lòng cọ cọ, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, hình như là chưa no. Kiều Tâm Uyển đành phải đổi sang bên kia. Động tác của cô rất nhẹ, Bối Nhi lại vội vàng mút sữa, một lúc lâu sau cuối cùng cũng ăn no, hài lòng ợ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào ngực Kiều Tâm Uyển, không chịu ngủ mà đưa bàn tay nhỏ bé níu vạt áo của cô chơi tiếp.

Từ đầu tới cuối, ánh mắt Cố Học Võ vẫn không rời khỏi người cô. Kiều Tâm Uyển cảm giác được nhưng lại ép mình lờ đi. Dù sao cô cũng thể để con gái đói bụng. Khuôn mặt Kiều Tâm Uyển đầy dịu dàng, nắm tay con gái, không cho con gái kéo áo mình, chỉnh lại vạt áo, cô vươn tay chơi đùa cùng con gái.

"Bối Nhi ơi. Bối Nhi à…"

Cô kêu tên Bối Nhi, Bối Nhi vui vẻ toét miệng cười, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, nắm lấy tay Kiều Tâm Uyển, đưa vào trong miệng.

"Không được." Kiều Tâm Uyển rút tay lại và lắc đầu: "Không được nghe không."

"Yi Yi." Bối Nhi không chịu, vươn tay lại muốn nắm lấy tay Kiều Tâm Uyển cho vào miệng. Lúc này một ngón tay khác giơ đến trước mặt con bé, nắm tay của con.

Nhìn thấy cái tay kia, Bối Nhi ngẩng mặt lên, đưa mắt nhìn gương mặt trước mặt, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, không để ý tới mà chỉ muốn chơi cùng Kiều Tâm Uyển. Từ lúc Cố Học Võ đi đến bên cạnh thì Kiều Tâm Uyển đã biết. Nhưng chỗ này chỉ rộng có một chút đó, cô muốn lui cũng không có chỗ lui. Hơn nữa, con gái còn ở đây. Cô không tin anh dám làm gì mình.

Ai ngờ, anh đi qua là để chơi cùng con gái. Cô mở to mắt liếc anh, đề phòng ôm con gái tránh qua bên, không cho anh tới gần Bối nhi.

"Anh có thể đi rồi."

"Bối Nhi." Cố Học Võ nhẹ giọng kêu tên con gái, vươn tay muốn ôm con nhưng Kiều Tâm Uyển không cho, lông mày anh nhíu lại, mạnh mẽ bế con gái ra khỏi lòng cô.

Kiều Tâm Uyển muốn giành lại, nhưng không muốn con gái bị thương nên chỉ có thể buông tay. Bối Nhi vừa được Cố Học Võ ôm vào trong lòng liền òa lên khóc. Ra sức vặn vẹo cơ thể nhỏ bé, hai tay không ngừng vùng vẫy hướng về phía Kiều Tâm Uyển.

"Anh trả con gái lại cho tôi." Kiều Tâm Uyển nhìn chằm chằm Cố Học Võ, người đàn ông này thật là đáng ghét tới cực điểm, biết rõ con gái không thích anh bế mà vẫn bế cho con gái khóc.

Cố Học Võ ôm con gái vào trong lòng không muốn buông tay. Lâu vậy rồi mà sao con gái vẫn không thích anh? Mi tâm anh nhíu lại, tay hơi vụng về nắm tay con gái, muốn con gái đừng khóc nhưng Bối Nhi lại khóc càng dữ hơn, không có ý muốn dừng lại. Cố Học Võ có chút bất đắc dĩ, nhưng hành động tiếp theo của anh lại làm Kiều Tâm Uyển trố mắt nhìn, anh cẩn thận ôm Bối Nhi, vỗ nhẹ vào lưng, nhẹ nhàng dỗ con gái.

"Ngoan, Bối Nhi đừng khóc, đừng khóc. Ba ôm con chút ha."

Bối Nhi nghe không hiểu, hai tay vẫn ra sức giãy dụa, muốn đi tìm Kiều Tâm Uyển, Cố Học Võ không bỏ cuộc, lại vỗ nhẹ sau lưng con muốn con gái bình tĩnh lại.

"Bối Nhi ngoan, đừng khóc. Ba ôm con mà. Ba là ba con. Ba của con."

Đối diện với ánh mắt trong suốt của con gái, Cố Học Võ lại một lần cảm thấy bất lực, để con gái ở trong vòng tay anh mà không khóc thậm chí còn khó hơn những việc trước đây anh đã gặp.

Bối Nhi khịt mũi, nhìn người trước mắt. Khóe mắt vẫn còn vương lệ, nhưng rõ ràng tiếng khóc đã nhỏ hơn rất nhiều. Tâm trạng Cố Học Võ cũng lập tức tốt hẳn. Anh tiếp tục cố gắng.

"Bối Nhi, ba là ba con. Con gọi ba đi. Ba ba…" Bàn tay to của anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái, muốn Bối Nhi hơi đáp lại anh.

Kiều Tâm Uyển từ trong ngơ ngẩn lấy lại được tinh thần, hơi xem thường lướt qua, lúc này mà con gái thật sự gọi ba thì đúng là chuyện lạ. Dù sao cũng chỉ mới mấy tháng.

"Anh đủ rồi đó." Con gái vẫn còn đang khóc thút thít, Kiều Tâm Uyển đau lòng muốn chết, vươn tay muốn bế con: "Con gái không thích anh, anh trả con gái lại cho tôi."

76. Chương 76: Đồng Ý Tái Hợp

"Con gái không thích tôi bởi vì con chưa nhận ra tôi." Cố Học Võ không chịu buông tay, nhìn Bối Nhi cuối cùng cũng ngừng khóc, vẻ mặt có chút đắc ý: "Con bé biết tôi là ba của nó rồi thì tự nhiên sẽ ngừng khóc."

"Xì." Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không thừa nhận: "Con bé không phải là không khóc mà là khóc mệt quá rồi, nếu anh mà còn ôm nữa là con gái sẽ lại khóc thôi."

Cố Học Võ không chịu buông tay, ôm chặt con gái, nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển: "Kiều Tâm Uyển, con gái cũng là con tôi."

"Con gái là con tôi." Nhìn đi, lại là muốn cướp con gái. Anh nghĩ cô sẽ đồng ý sao? Kiều Tâm Uyển đứng lên, thậm chí còn quên cả hiện tại quần áo mình không được chỉnh tề, vươn tay muốn ôm con gái.

Cố Học Võ đứng qua một bên nhưng vẫn không cho cô ôm. Hiếm khi con gái được anh bế mà không khóc, anh không ôm nhiều một chút mới là lạ. Nào ngờ, Bối Nhi thấy Kiều Tâm Uyển, lại nhìn Cố Học Võ rồi đột nhiên vươn tay ra đòi Kiều Tâm Uyển bế. Nhìn bàn tay nhỏ bé của mình không thể chạm tới được, cô bé òa lên khóc, lần này so với lần trước còn khóc to hơn.

Cố Học Võ ngay lập tức liền luống cuống, vụng về dỗ Bối Nhi, nhưng anh càng dỗ Bối Nhi càng khóc to hơn. Nhìn về phía Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt uất ức đáng thương.

Cố Học Võ cũng hết cách: "Đừng khóc, đừng khóc."

"Buông ra. Không thấy con gái không chịu sao?" Kiều Tâm Uyển không còn chịu đựng được nữa, vươn tay kéo con gái từ trên tay Cố Học Võ ra. Cẩn thận bế lấy rồi vỗ vỗ lưng con.

"Mẹ đây, Bối Nhi đừng khóc. Ngoan ha, ngoan…"

Kỳ diệu thay, vừa vào lòng Kiều Tâm Uyển, Bối Nhi liền lập tức ngừng khóc, khịt khịt mũi, cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn méo xẹo, bộ dạng nhìn Kiều Tâm Uyển rất tủi thân.

"Ngoan. Đừng khóc, đừng khóc."

Kiều Tâm Uyển nhẹ nhàng vỗ về con gái, không quên ngẩng đầu liếc Cố Học Võ một cái, ôm Bối Nhi ngồi trên ghế sa lon. Nhìn Cố Học Võ đứng bất động, cô tức giận mở miệng: "Thấy chưa? Con gái không cần anh, anh có thể cút rồi đó."

Cố Học Võ nhìn lòng bàn tay trống không. Cơ thể nhỏ bé mềm mại của con gái biến mất khỏi lòng mình khiến anh cảm thấy kỳ lạ. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển vẻ mặt không thích nhìn thấy mình, con gái cũng không thích anh mà lòng thấy ngổn ngang.

Trong khoảng thời gian này về Cố gia, rảnh rỗi là lại thấy Cố Học Văn bế con chơi đùa ở trong sân. Hai đứa cháu của anh cũng đã được hai tháng, kháu khỉnh bụ bẫm, rất đáng yêu. Hai đứa tiểu quỷ đó cũng không phải là con anh, nhưng thỉnh thoảng anh được bế cũng không thấy chúng khóc. Ngược lại Bối Nhi rõ ràng là con gái anh, vậy mà anh ôm một cái là lại khóc ré lên. Điều này khiến anh có bao nhiêu là phiền muộn.

Cùng ngồi xuống ghế sa lon, cũng không quan tâm đến vẻ khinh thường của Kiều Tâm Uyển, anh vươn tay nắm tay con gái, Bối Nhi lại căn bản không thèm để ý tới anh. Bàn tay nhỏ bé vung vẫy nắm chặt đồ của mẹ mà không hề để ý tới Cố Học Võ.

Cố Học Võ lúng túng một hồi, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Con nín rồi thì cho tôi bế một chút."

"Anh muốn con bé khóc nữa phải không?" Kiều Tâm Uyển mắng anh: "Anh tránh ra đi. Đừng có ở đây hù dọa Bối Nhi nữa."

Hù dọa sao? Bộ dạng của anh dễ sợ lắm sao? Cố Học Võ buồn bực một hồi, nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển: "Tôi không có hù dọa con gái."

"Hừ." Kiều Tâm Uyển không để ý tới anh, nhìn Bối Nhi đã bú no, cũng nín hẳn bèn đứng lên bế con gái về phòng bên cạnh cho bà vú trông.

Cô muốn đi tắm, nhưng vào phòng lại thấy Cố Học Võ còn chưa đi, cô mở cửa phòng, tay chỉ ra ngoài: "Anh có thể đi rồi."

Cố Học Võ đứng dậy đi tới trước mặt cô, đóng cửa lại, hai tại chống lên cánh cửa, đem Kiều Tâm Uyển vây trong hai cánh tay mình, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm gương mặt Kiều Tâm Uyển.

Lúc anh tới gần, Kiều Tâm Uyển đã thấy không được tự nhiên, sau lưng dán chặt vào cửa, khắp người đều là hơi thở nam tính mạnh mẽ của Cố Học Võ. Cô cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn. Nuốt nuốt nước miếng, cô làm ình bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ.

"Anh tránh ra."

Cố Học Võ không nghe, anh nghiêng người, gương mặt hai người chỉ còn cách nhau không đến năm cm. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển trước mặt, môi đỏ tươi như máu, khuôn mặt tinh tế, mắt anh hơi hơi nheo lại. Mặt lại đến gần hơn một chút, môi phả hơi bên tai cô: "Vừa rồi, cô bảo tên tiểu bạch kiểm kia hôn cô?"

Một màn vừa rồi, anh vẫn còn nhớ rõ ràng ràng. Nếu anh không xuất hiện đúng lúc thì Quyền Chính Hạo nhất định đã hôn lên môi của cô rồi. Vừa nghĩ đến đôi môi đỏ mọng ấy sẽ bị gã khác hôn thì trong lòng anh lại vô cùng khó chịu. Đủ loại khó chịu dồn ứ lại khiến lòng anh nảy lên một tia phẫn nộ. Khuôn mặt anh quá ảm đạm khiến Kiều Tâm Uyển sợ hãi, nhưng lúc này cô cũng rất giận, rất phẫn nộ, Cố Học Võ có cái gì mà lên mặt trách cô?

"Đúng vậy. Tôi bảo anh ta hôn tôi, thì sao? Mắc mớ gì anh?"

Trước khi Cố Học Võ mở miệng, Kiều Tâm Uyển đã lên tiếng trước: "Không chỉ anh ta, Trầm Thành cũng đã từng hôn tôi. Anh tưởng anh là ai? Chúng ta đã ly hôn rồi. Cố Học Võ. Không chỉ hôn người đàn ông khác, mà cho dù tôi có lên giường với người khác thì cũng không tới lượt anh quản."

Mắt Cố Học Võ nheo lại, nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển, Trầm Thành đã từng hôn cô? Còn cả gã khác? Không muốn quan tâm đến điều này, nhưng vẫn thấy rất khó chấp nhận. Cảm giác phẫn nộ cứ thể bùng phát khiến anh không chút nghĩ ngợi, cúi đầu hôn lên môi Kiều Tâm Uyển.

Nụ hôn của anh bá đạo, mạnh mẽ, đầy tính sở hữu không để cho Kiều Tâm Uyển có một chút cơ hội giãy giụa. Kiều Tâm Uyển vùng vẫy nhưng cả người bị anh vây chặt, phía sau lại là ván cửa, cô biết trốn đi đâu? Cô dùng cả hai tay đẩy Cố Học Võ nhưng chẳng có chút tác dụng. Nụ hôn của anh, càng lúc càng sâu, bàn tay to nâng lên, sau đó tiến vào trong áo cô…

…… .sakuraky.wordpress ……

Kiều Tâm Uyển cảm thấy ý thức hỗn loạn, tim đập loạn nhịp, không thể nhận biết được điều gì, cho đến khi có tiếng đập cửa đánh thức. Lấy lại được lý trí, cô mới phát hiện ra là Kiều Kiệt đang ở bên ngoài gõ cửa, bảo cô xuống ăn cơm. Cố Học Võ lúc này lại đang đặt cô lên cánh cửa, trong cơ thể cô đang có một bộ

phận của anh. Cô cắn môi, oán hận trừng Cố Học Võ, không thể tin được anh lại ức hiếp cô ngay tại cửa như vậy.

Vành tai bị anh cắn mạnh một cái, môi anh hơi cong lên một nụ cười nhẹ, biểu hiện trên mặt có vài phần tà ác: "Mở miệng, trả lời cậu ta."

Oán hận nhìn chằm chằm anh, Kiều Tâm Uyển muốn nói nhưng cơ thể anh lại đẩy người lên một cái. Cảm giác ấy khiến Kiều Tâm Uyển gần như là ngay cả nói cũng không thể nói rõ ràng.

"Ừ. Chị xuống liền."

Cô còn chưa nói xong, Cố Học Võ lại đẩy một cái nữa, Kiều Tâm Uyển cắn môi, cố hết sức kiềm chế để không phải hét lên. Cố Học Võ lúc này lại nở một nụ cười, nhìn cô cố giữ bình tĩnh, kiềm chế cảm giác cơ thể ngày càng hưng phấn. Cả một hồi lâu mọi chuyện mới kết thúc. Cố Học Võ ôm Kiều Tâm Uyển đến bên giường, lau sạch sẽ cơ thể cô. Xử lý qua loa cho bản thân rồi chỉnh đốn lại chiếc áo đang lộn xộn, sau đó mặc quần vào. Quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển, khoé môi anh nhếch lên: "Có phải rất kích thích không?"

Kích thích? Kích thích em gái anh ấy, cô sợ muốn chết rồi đây này. Chỉ sợ Kiều Kiệt cứ như vậy đẩy cửa vào thì cô thật sự còn mặt mũi nào mà gặp người khác. Hoặc, nếu con gái khóc, dì Chu nhất định sẽ bế Bối Nhi sang…

"Cố Học Võ." Vừa rồi Kiều Tâm Uyển thật sự sợ muốn chết, cô thật không ngờ, lá gan Cố Học Võ lại lớn như vậy, cô nắm lấy gối ném qua Cố Học Võ: "Anh đi chết đi."

Cố Học Võ bắt được cái gối cô ném tới, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô tốt nhất là nhanh một chút, chú Kiều và thím Kiều còn đang chờ cô ăn cơm đấy."

"Anh, anh khốn nạn." Chân Kiều Tâm Uyển đã nhũn hết cả ra. Tư thế như vậy, sau đó…

Dừng lại.Không được nghĩ nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Tâm Uyển đỏ đến không thể đỏ hơn, đều do Cố Học Võ. Oán hận nhìn chằm chằm anh, cô đứng lên, thay một bộ đồ khác. Động tác đơn giản như vậy mà cô lại có thể cảm thấy rõ ràng sự khó chịu ở đâu đó. Trong lòng lại một hồi tức giận!

Không sợ Cố Học Võ còn ở bên cạnh, cũng biết rằng anh không biết xấu hổ, cô có đuổi cũng không đi nên cô thay đồ rồi xuống lầu. Kiều ba Kiều mẹ đang ngồi trên bàn ăn, Kiều Kiệt một tay chống đầu, một tay cầm điện thoại chơi, nhìn Kiều Tâm Uyển đi xuống, đang muốn phàn nàn, đôi mắt lại lướt nhanh qua Cố Học Võ đi đằng sau mà đột nhiên im miệng.

"Anh, sao anh lại ở đây?"

Ba mẹ Kiều nhìn thấy Cố Học Võ thì ánh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ một chút lại nhanh chóng trở lại bình tĩnh.

"Sao lâu vậy? Mọi người đang đợi con ăn cơm."

"Thì con xuống rồi đây." Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển có chút xấu hổ, ngồi xuống bàn ăn, điều làm cô bất ngờ chính là Cố Học Võ không những không đi mà lại ngồi xuống bàn ăn, lòng cô vốn tức giận lại càng tức giận hơn: "Ai cho anh ngồi? Anh đi ngay. Đi ra ngoài."

"Tâm Uyển." Kiều mẹ sửng sốt một chút, rồi nhanh chóng phản ứng, bảo người ngiúp việc lấy thêm một bộ chén đũa: "Đã đến rồi thì ăn cơm xong hẳn đi."

"Mẹ…" Kiều Tâm Uyển mặc kệ, cô không muốn cùng Cố Học Võ ăn cơm, người kia, ngoại trừ bắt nạt cô, cũng chỉ là bắt nạt cô.

Ánh mắt lướt qua Cố Học Võ, lại nhìn qua con gái, cũng không bỏ lỡ dấu hôn trên cổ con gái. Ánh mắt bà hơi nheo lại, liếc Cố Học Võ một cái. Muốn nói điều gì, cuối cùng bà phất phất tay bảo người giúp việc bắt đầu mang thức ăn lên.

"Ăn cơm trước đi."

Kiều Kiệt muốn nói gì đó, lại bị Kiều ba nhìn chằm chằm nên im lặng, cúi đầu ăn cơm. Một bữa cơm cứ lặng im mà tiến hành. Cố Học Võ nhìn thức ăn trên bàn, múc cho Kiều Tâm Uyển một chén canh để ở trước mặc cô: "Ăn canh đi."

Trợn mắt, Kiều Tâm Uyển cũng không thấy cảm ơn, còn ở trước mặt ba mẹ cô mà làm ra mấy cái trò giả vờ, đạo đức giả và kinh tởm này. Cô không cảm ơn, Cố Học Võ cũng không giận. Ba mẹ Kiều thấy vậy liền nhìn nhau, nhưng không có nói gì. Ăn cơm xong, tất cả mọi người đến phòng khách ngồi, người giúp việc đã bưng hoa quả lên. Kiều mẹ nhìn Cố Học Võ, nhẹ nhàng mở miệng.

"Học Võ, con về Bắc Đô cũng được mấy tháng rồi nhỉ?"

"Vâng." Cố Học Võ gật đầu: "Cũng được mấy tháng rồi ạ."

"Con có kế hoạch gì chưa?"

"Dạ có." Cố Học Võ gật đầu, cho Kiều mẹ câu trả lời mà bà đang hy vọng và muốn nghe: "Cô Kiều, con hy vọng có thể tái hợp với Tâm Uyển."

Tất cả mọi người không ngờ lúc này Cố Học Võ lại nói ra yêu cầu này, chỉ có Kiều Kiệt hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có vài phần không đồng ý.

"Tôi không cần." Kiều Tâm Uyển phản đối đầu tiên, trừng mắt nhìn Cố Học Võ, ánh mắt đầy chán ghét: "Ai muốn tái hợp với anh?"

77. Chương 77: Đã Nghĩ Kỹ

"Tâm Uyển." Kiều mẹ liếc con gái một cái, ánh mắt trở lại trên người Cố Học Võ, nét mặt nghiêm túc: "Học Võ, Kiều gia cùng Cố gia cũng xem như là thế giao, cô cũng đã nhìn thấy quá trình con trưởng thành. Con muốn tái hợp, vốn cô cũng đồng ý. Nhưng có một chuyện khiến bà già như cô đây phải làm kẻ xấu một lần. Con tái hợp với Tâm Uyển là vì Bối Nhi, hay là vì con muốn sống với Tâm Uyển cả đời?"

Cố Học Võ sửng sốt, trong mắt có vài phần khó hiểu. Sống với Kiều Tâm Uyển cả đời, cho Bối Nhi một gia đình đầy đủ, không phải đều giống nhau sao?

Ánh mắt của anh không thể qua được ánh mắt Kiều mẹ, bà biết Cố Học Võ lúc này cũng không rõ tình cảm của mình, thở dài: "Con đã nghĩ kỹ chưa?"

"Cô Kiều." Cố Học Võ không hiểu vì sao Kiều mẹ lại hỏi như vậy: "Con đã nghĩ rất kỹ."

Kiều mẹ chưa mở lời, Kiều Tâm Uyển đã dành nói trước: "Cố Học Võ, anh thật không biết xấu hổ, ai muốn tái hợp với anh? Ai muốn sống với anh cả đời? Anh muốn con gái, không có khả năng, tôi cũng sẽ không sống cả đời với anh. Anh nên từ bỏ đi."

Bộ dạng kích động của cô làm cho Kiều mẹ liếc mắt, kéo tay cô: "Tâm Uyển, con lên lầu trông Bối Nhi đi."

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển dậm chân, cơn giận của cô vẫn còn chưa tiêu. Muốn nói điều gì, Kiều mẹ lại nhìn cô một cái: "Con đi trông Bối Nhi đi, bà vú còn chưa ăn cơm, bảo dì ấy xuống ăn cơm."

"Vâng." Oán hận đứng dậy, cô không quên liếc nhìn Cố Học Võ: "Tôi cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không tái hợp với anh, anh đừng có mơ."

Bỏ lại những lời này, cô vội vàng lên lầu. Cố Học Võ cũng không để ý đến lời nói của Kiều Tâm Uyển, chỉ xem cô như là cô bé đang cáu kỉnh. Lại nhìn vào ánh mắt của Kiều mẹ, trong mắt bà rõ ràng có sự không đồng ý.

"Học Võ, hiện tại không chỉ Tâm Uyển không muốn sống với con, cho dù con bé muốn, cô cũng sẽ không đồng ý. Bởi vì chính con cũng không rõ, con là vì muốn cho Bối Nhi một gia đình, hay là muốn sống với Tâm Uyển cả cuộc đời."

"Vậy thì có gì khác nhau ạ?" Cố Học Võ hơi nhíu mi, trong mắt có vài phần khó hiểu. Kiều mẹ nghẹn lời, muốn nói điều gì thì ông Kiều vỗ vỗ tay bà, làm cho bà bình tĩnh. Ánh mắt bà nhìn sang Cố Học Võ.

"Học Võ ah. Con về trước đi. Con cứ suy nghĩ cẩn thận về sự khác nhau của nó, rồi hẳn đến tìm Tâm Uyển."

"Nhưng..."

Kiều Kiệt cũng hùa theo: "Đừng tưởng không có ai thèmchị tôi. Phía sau còn có rất nhiều người đang xếp hàng theo đuổi chị ấy đấy."

"A Kiệt." Kiều ba không cho Kiều Kiệt nói tiếp: "Học Võ. Chú nghĩ hiện tại con vẫn còn chưa rõ hôn nhân có ý nghĩa gì với con. Chờ con suy nghĩ rõ ràng rồi hãy đến."

Cố Học Võ không nói gì, nghe Kiều ba cùng Kiều mẹ nói xong liền gật đầu, đứng lên: "Chú Kiều, cô Kiều, con về trước, lần sau con lại đến gặp Bối Nhi và Tâm Uyển"

Nói xong câu đó, anh xoay người, rời đi.

Anh đi rồi, Kiều mẹ mới thở dài: "Một người làm việc rất quyết đoán mà sao đối với chuyện tình cảm lại không có điểm mấu chốt như vậy?"

"Tình tình giống y như ba nó." Kiều ba lắc đầu: "Thôi, chuyện của con gái, chúng ta đừng quan tâm, cứ để cho chúng nó tự giải quyết."

"Tôi chẳng phải là vì sợ Tâm Uyển chịu thiệt sao?"

Ông Kiều không nói lời nào, muốn nói chịu thiệt thì con gái cũng đã thiệt thòi lâu rồi. Con gái cũng đã lớn như vậy. Trong tháng thì ở nhà, đứa bé là do Kiều gia chăm sóc. Cố gia có làm được gì đâu?

"Mẹ. Ba. Theo con, căn bản không nên để Cố Học Võ vào nhà." Kiều Kiệt đưa ra ý kiến: "Lần sau con sẽ mời bảo vệ, giữ cửa thật chặt, nhìn thấy Cố Học Võ đến là đuổi thẳng ra ngoài."

"Nói bậy." Ông Kiều liếc Kiều Kiệt một cái: "Nếu con không thọc vào cái sọc lớn như vậy thì chị con đã sang Đan Mạch lâu rồi, con mà con nói nữa, ba ném con sang châu Phi mở công ty đấy."

"Con không nói là được chứ gì?" Kiều Kiệt giơ tay đầu hàng: "Con ra ngoài chơi. Được rồi chứ."

Đứng lên, Kiều Kiệt cũng khuất dạng, Kiều mẹ lắc đầu, con cái đúng là của nợ, không có đứa nào làm cho bà đỡ lo. Hiện tại chỉ hy vọng Cố Học Võ có thể suy nghĩ rõ ràng xem rốt cuộc cậu ta nghĩ gì, quyết định ra sao.

Thang Á Nam nhìn cửa hàng thời trang quen thuộc trước mắt. Một tháng trước, ngày nào anh cũng cùng Trịnh Thất Muội tới nơi này.

Vừa mới đi chuyến bay dài, nhưng anh lại không có một chút mệt mỏi. Thời gian còn sớm, Trịnh Thất Muội còn chưa mở cửa. Trước khi đến thành phố C, A Long đã gửi thông tin cho anh. Trên đó nói Trịnh Thất Muội từ sau khi sinh rất ít khi đến cửa hàng. Phụ nữ đang thời gian ở cữ sẽ không ra khỏi nhà. Qua hai tháng, thỉnh thoảng cô cũng sẽ ghé qua nhìn cửa hàng. Xa xa, có người đi tới, anh xoay người rời đi, trong lòng đã có tính toán.

Buổi tối, Trịnh mẹ về đến nhà, nhìn con gái, do dự muốn nói lại thôi.

"Mẹ, mẹ sao vậy?" Trịnh Thất Muội vừa mới cho con trai bú xong. Cậu nhóc kia tuy còn nhỏ nhưng sức ăn lại không hề nhỏ chút nào. Bú xong, lại lăn ra ngủ, mới hai tháng mà đã được 6 ký rưỡi, chân dài tay cũng dài, sau này chắc sẽ cao hơn cô nhiều.

"Không có gì?" Trịnh mẹ cứ nghĩ mình hoa mắt, hôm nay lúc đến mở cửa tiệm cho Thất Muội, hình như bà có thấy một người giống Thang Á Nam từ cửa tiệm bỏ đi .

"Hôm nay thời tiết tốt, con có muốn đưa tiểu Niệm ra ngoài đi dạo không?"

"Được ạ." Tiểu Niệm là nhũ danh của đứa bé, tên còn chưa đặt. Trịnh Thất Muội ôm con bỏ vào trong xe đẩy được cô trang trí rất đẹp. Nệm lót thật dày, cả hai bên đều có vải chặn lại. Phía trên có treo hai cái chuông nhỏ.

Ăn cơm xong, Trịnh Thất Muội đẩy con đi ra ngoài. Không xa nhà có một công viên nhỏ. Thành phố C vào cuối thu tiết trời cũng không lạnh lắm. Những ngọn gió mát rượi thổi qua khiến người ta cảm thấy thoải mái. Tiểu Niệm đang ngủ, bàn tay nhỏ bé múp míp lại theo thói quen mà bỏ vào trong miệng mút. Trịnh Thất Muội bật cười, kéo tay con trai ra, một lát sau thằng bé lại mút tiếp.

Thở dài. Trịnh Thất Muội cũng không để ý nữa, lấy điện thoại ra chụp ảnh cho con, sau đó đăng lên blog. Gần đây cô với Tả Phán Tình lại có thêm một thú vui mới. Hai người mỗi ngày đều chụp hình con mình đang đi phơi nắng, có điều Tả Phán Tình phơi nắng cùng hai đứa con còn cô chỉ có một.

Nhà Tả Phán Tình có hai đứa con rất dễ thương. Nhưng dù sao cũng là thai song sinh cho nên đầu của hai đứa bé có hơi nhỏ một chút. Quả nhiên, rất nhanh đã có ment, là Tả Phán Tình.

"Lại đưa con đi ra ngoài dạo ah?"

"Uh."

"Cục cưng của cậu dễ thương quá đi."

"Của cậu cũng vậy thôi."

"Hai nhóc nhà mình mà dễ thương, ngày nào cũng khóc suốt, phiền muốn chết."

"Ha ha ha ha. Cậu cuối cùng cũng có người làm khổ."

Trịnh Thất Muội vui muốnc hết. Hai tiểu quỷ nhà Tả Phán Tình, không có đứa nào chịu nghe lời, không phải đứa này ồn ào, thì cũng là ầm ĩ. Cùng một lúc sinh tận hai đứa khiến Tả Phán Tình bị tra tấn qua sức, bố chúng cũng không thoát nạn. May mà được tất cả mọi người giúp đỡ, bằng không Tả Phán Tình cùng Cố Học Văn thế nào cũng phải phát điên.

Ngược lại tiểu Niệm nhà cô hình như biết mẹ khó khăn nên rất ngoan. Ngày nào cũng ăn no rồi ngủ, ngủ đẫy giấc lại dậy ăn. Trịnh Thất Muội không phải lo lắng nhiều. Nghĩ đến đây, cô lại nhìn con một cái, người ta nói con gái là tri kỷ, cô vẫn luôn muốn sinh con gái. Không ngờ lại sinh con trai. May mắn thay, con trai biết cô vất vả. Rất biết nghe lời, chưa từng khóc lóc ầm ĩ. Điều này làm cho cô ít nhiều cảm thấy vui mừng.

Cô đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của con. Đã hơn một năm rồi, một năm trước cô còn cùng Thang Á Nam…

Ngừng. Kết thúc suy nghĩ, cô phát hiện cô lại nghĩ tới người đàn ông đó, trong lòng đau xót đến thiếu chút nữa là rơi nước mắt. Cắn răng, cô nuốt nước mắt xuống, đứng thẳng lên, muốn đẩy con trai đi nơi khác. Lúc này một loạt tiếng bước chân tới gần, cô sửng sốt, ngẩng đầu nhìn người đang tới. Nhưng liếc mắt một cái, điện thoại cầm trên tay thiếu chút nữa là rơi xuống đất, lòng bàn tay siết chặt, cô cảm thấy đến cả hơi thở của mình cũng như ngừng lại.

Thang Á Nam. Anh, sao anh ấy lại ở đây? Anh không phải đã đi Mỹ rồi sao? Nếu đã đi rồi thì quay về đây làm gì? Trịnh Thất Muội không hề biết, nhìn anh bước từng bước tới gần rồi dừng lại trước mặt cô. Anh bên ngoài khoác một cái áo màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, quần đen, thân hình cao to đứng ở nơi đó. Áo khoác đen khiến anh càng thêm phần mạnh mẽ. Một thời gian không gặp, dường như anh có vẻ hơi khác. Nhịp tim lại đập có chút nhanh hơn, mọi ý nghĩ trong đầu đều chạy tán loạn.

Anh về là vì đã nhớ ra cái đó hay là bởi vì khôi phục trí nhớ? Có phải vậy không? Trịnh Thất Muội thực sự không biết, nhìn vào ánh mắt của Thang Á Nam, bên trong đó chỉ toát lên vẻ xa lạ, hoàn toàn không có chút bóng dáng nào của cô. Lồng ngực bỗng dưng thật đau đớn, cô đang mong chờ cái gì vậy chứ? Thang Á Nam đã mất trí nhớ, căn bản không thể nhớ được cô. Cô còn chờ mong cái gì? Cầu mong cái gì nữa chứ?

Kiên quyết nắm chặt tay, cô xoay người rời đi, buộc mình giả vờ không nhìn thấy anh, xoay người đẩy xe đẩy, đi qua đài phun nước phía bên kia công viên, để nơi này lại cho Thang Á Nam. Vào lúc này anh lại vươn tay, bắt lấy tay cô, ngăn không cho cô đẩy con đi.

"…" Im lặng, mấp máy môi, Trịnh Thất Muội không thể tìm được lời mà nói, nhưng chỉ nhìn Thang Á Nam thôi mà trong lòng cô đã dâng lên một cảm giác không biết là chờ mong hay là cầu xin.

Thang Á Nam có một chút không dám tin nhìn người phụ nữ trước mặt. Trịnh Thất Muội hóa ra là bồ nhí của người khác? Ánh mắt nhìn về phía xe đẩy của trẻ con, trong đầu anh lại hiện lên cảnh tượng lần trước nhìn thấy Cố Học Võ ôm Trịnh Thất Muội. Trong tư liệu A Long gửi cho anh cũng có nói. Cố Học Võ đã có vợ con, vì vợ anh ta sinh con gái nên lo lắng đứa con trai Trịnh Thất Muội sinh ra sẽ đe dọa vị trí của họ cho nên đã ra một số tiền lớn mua lấy cuộc sống của Trịnh Thất Muội cùng con trai cô.

Khẩu súng vẫn nằm lặng lẽ sau lưng, bên trong đã nạp đủ đạn. Chỉ cần rút súng ra, nổ súng vào người phụ nữ với đứa bé ở đằng trước là coi như anh đã hoàn thành nhiệm vụ. Rất đơn giản, chỉ cần rút súng ra rồi bắn là xong.

Thang Á Nam biết điều đó, lúc này anh lại bắt gặp ánh mắt của Trịnh Thất Muội, cô nhìn anh, ánh mắt có vẻ khó hiểu, thắc mắc, và cả những cảm xúc mà anh nhìn không hiểu. Mà những cảm xúc này lại làm cho anh hơi không thoải mái, mím chặt môi, tay anh bắt đầu đưa ra sau.

"Thang Á Nam." Ngay lúc tay anh chạm vào khẩu súng, Trịnh Thất Muội mở miệng: "Anh quay về làm cái gì?"

Trở về giết cô. Tay Thang Á Nam đã chạm tới nơi để súng.

78. Chương 78: Trở Về Giết Cô

Nếu vẫn không nhớ ra cô, vậy tại sao phải trở về, tại sao lại xuất hiện trước mặt cô, làm rối lòng của cô, làm cho cô không thể yên ổn, không thể nào bình tĩnh lại được?

Tay Thang Á Nam chạm vào súng nhưng vẫn chưa rút ra. Anh không nói gì nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ sát khai. Nhưng rất nhanh lại biến mất, Trịnh Thất Muội không nhìn thấy ánh mắt sát khí ấy, cô chỉ nhìn thấy một ánh sáng tội lỗi chợt lóe lên.

"Hiên Viên Diêu bắt nạt anh, phải không?"

Đàn ông như tên yêu nghiệt đó căn bản không phải là người tốt. Cô tin Hiên Viên Diêu nhất định lại để Thang Á Nam đi làm chuyện xấu. Nhưng bản chất của anh là người tốt, căn bản không thể địch lại loại người như Hiên Viên Diêu.

Nghe cô nói vậy Thang Á Nam hơi nhíu mi, cũng bởi vì lời của cô mà trong lòng có chút không thích, anh hơi không hài lòng mở miệng: "Anh ta là người tốt."

"Người tốt?" Trịnh Thất Muội gật đầu, được rồi, Hiên Viên Diêu là người tốt. Vậy anh tới đây làm gì: "Vậy anh làm gì ở đây?"

"Tôi tới giết cô." Lời nói ra thật bình tĩnh, Thang Á Nam hoàn toàn không có vẻ gì là nói giỡn. Trịnh Thất Muội nhìn ánh mắt anh, cố gắng tìm một phần vui đùa bên trong đó nhưng cô lại phát hiện,cô đã nghĩ sai rồi. Thang Á Nam là ai? Anh chưa bao giờ nói giỡn. Anh tới giết cô? Anh ấy muốn giết cô?

"Anh tới giết em?" Trịnh Thất Muội không rõ trong lòng mình đang có cảm giác gì, cô nhìn khuôn mặt sát khí rõ rệt của Thang Á Nam, cuối cùng cũng đã hiểu được, vừa rồi vẻ tội lỗi vừa rồi cô nhìn thấy chính là sát khí trong mắt Thang Á Nam.

"Anh muốn giết em?"

"Đúng." Thang Á Nam gật đầu, buổi hoàng hôn ở trong công viên không có nhiều người lắm. Thậm chí còn không có ai chú ý tới có một nam một nữ đang đứng ở trong cái góc hẻo lánh này.

Trịnh Thất Muội đã hiểu, đưa mắt nhìn con trai đang nằm trong xe đẩy, tiểu Niệm đang ngủ rất say, hoàn toàn không bị bọn họ ảnh hưởng. Trong lòng cô lại thấy thật chua sót, nỗi cay đắng cứ từng chút từng chút một lan từ trong tim rộng ra khắp cơ thể. Cuối cùng là chảy ngược lại, ép cô đến không thở nổi. Cô ngẩng đầu nhìn Thang Á Nam mà thấy ngực như rỉ máu.

"Anh muốn giết em? Con trai em thì sao?"

"Nó cũng phải chết." Thang Á Nam nhìn đứa bé, gương mặt không chút thay đổi nói: "Tôi muốn mạng của cô và cả đứa bé này."

Ngực Trịnh Thất Muội một trận nối tiếp một trận co rút đau đớn, cơn đau này đè ép khiến cô nói không ra lời, ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt mà cảm giác dường như cả thế giới trong nháy mắt đều tối sầm lại. Thế giới này làm sao vậy? Tại sao lại tối như vậy? Vô vọng như vậy?

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt Thang Á Nam lại thấy tay anh đặt ở phía sau, động tác đó rất giống cảnh trong phim mà cô đã từng xem. Là động tác rút súng. Khỏe môi hơi nhếch lên, cô không rõ vì sao đến lúc này rồi mà cô vẫn có thể cười: "Nếu anh muốn em chết thì có thể nói cho em biết tại sao em phải chết không?"

Thang Á Nam im lặng một lúc, nhìn Trịnh Thất Muội: "Có người chi tiền mua cái mạng của cô."

Trịnh Thất Muội sửng sốt rồi lại bật cười, nhìn Thang Á Nam: "Anh thiếu tiền sao?"

Nhẹ nhàng lắc đầu, Thang Á Nam không thiếu tiền. Hiên Viên Diêu đã đồng ý với anh, chỉ cần giết Trịnh Thất Muội, là có thể vào Long đường, trở thành trợ thủ đắc lực của anh ta. Đối với Hiên Viên Diêu, anh có cảm giác muốn gần gũi không thể giải thích được. Cảm giác đó thúc đẩy anh muốn ở lại Long đường.

"Cũng đúng." Trịnh Thất Muội gật đầu, sao anh có thể thiếu tiền được? Nhìn sát khí trong mắt Thang Á Nam, trong khoảnh khắc anh muốn rút súng, cô đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy anh.

"Thang Á Nam." Chỉ gọi tên của anh một tiếng thôi mà cô đã thấy cổ họng nghẹn đắng, không có cách nào nói tiếp được. Cơ thể run lên bần bật, cơn đau dồn nén trong lồng ngực ép cô đến gần như không thở nổi. Mỉa mai làm sao. Người đàn ông cô yêu, chẳng những quên cô, còn muốn giết cô. Thậm chí còn muốn giết cả con cô. Cô đã không muốn hỏi lý do. Có người chi tiên mua cái mạng của cô sao?

Cô đại khái cũng biết, chuyện này nhất định là do Hiên Viên Diêu bảo anh tới. Cô không ngạc nhiên với việc Hiên Viên Diêu sẽ đề ra yêu cầu như vậy, nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là Thang Á Nam lại thực sự tuân lệnh mà đến. Thật sự rút súng chỉa vào cô, thực sự muốn giết cô.

"Thang Á Nam…" Thật là khó chịu, thật sự rất là khó chịu. Trịnh Thất Muội nắm chặt áo Thang Á Nam, lúc này cô chỉ cảm thấy rất khó thở. Cô thậm chí còn không có cách nào mở miệng bảo Thang Á Nam tha ình.

Ôm chặt anh, Trịnh Thất Muội cắn chặt môi. Áp chế nỗi đau, cô ngẩng đầu nhìn Thang Á Nam, trong con mắt chỉ còn lại vẻ bình tĩnh.

"Anh muốn giết em thì cứ ra tay đi. Nhưng đứa bé này thì anh không được đụng vào."

Hổ dữ còn không ăn thịt con. Huống chi là con người? Nếu anh xuống tay với con mình thì chắc chắn sẽ phải xuống địa ngục mất.

"Nó nhất định phải chết." Thang Á Nam nhẹ nhàng kéo tay cô ra. Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt: "Cô có cầu xin cũng vô dụng."

Trịnh Thất Muội im lặng, sự kiêu ngạo của cô không cho phép cô cầu xin Thang Á Nam, nhưng con trai cô, tiểu Niệm vô tội, mới chào đời còn chưa được trăm ngày, ngay cả tên cô cũng chưa nghĩ ra. Hiện tại lại phải chết dưới nòng súng của cha ruột nó?

Một lần nữa vươn tay ôm Thang Á Nam, đây là lần thứ hai cô cầu xin anh, lần đầu tiên là vì không muốn anh bỏ lại cô mà đi Mỹ, lần này là vì con trai cô. Cô mím môi, căng người lên, mặt dán vào ngực Thang Á Nam, vòm ngực ấm áp này cô chẳng còn xa lạ mà hơn nữa còn rất mong nhớ. Lúc này lại trở thành cơn ác mộng tới lấy mạng của cô.

"Thang Á Nam." Bình tĩnh, cô nhất định phải bình tĩnh, tuy rằng biết như vậy rất khó, nhưng cô phải bình tĩnh: "Anh có thể giết em, hoặc là, em sẽ tự đi tìm cái chết, không làm vấy bẩn hai tay anh. Nhưng em cầu xin anh, đứa bé vô tội. Nó còn nhỏ như vậy thì làm sao có thể uy hiếp tới ai. Xem như em cầu xin anh, Thang Á Nam. Anh buông tha cho nó đi."

Đó là con trai anh đó.

Thang Á Nam im lặng, nhìn người phụ nữ đang cố kìm nén nước mắt trước mặt, bộ dáng ở trong lòng cầu xin anh lại khiến anh thấy có chút không thoải mái.

Nhìn anh im lặng, còn cả cơ thể đang gồng cứng lên của anh, Trịnh Thất Muội bỗng thấy tuyệt vọng. Cô trước nay tính tình luôn luôn quật cường, kiêu ngạo, chưa từng cầu xin ai bao giờ. Cho dù lúc trước bị gã đê tiện kia đá, cho dù là yêu Đỗ Lợi Tân không có kết quả, cô đều cười cho qua chuyện. Chỉ có người đàn ông này là làm tan vỡ trái tim cô, xói mòn sự nhiệt tình của cô.

Kiễng mũi chân, Trịnh Thất Muội nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên môi anh, cảm giác ấm áp ấy vẫn giống như trong trí nhớ. Cơ thể anh lại càng căng thẳng hơn, cô nở nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng buông tay ra. Lui lại từng bước từng bước, nhìn Thang Á Nam, môi nở một nụ cười yếu ớt, xoay người, bế tiểu Niệm lên, ôm chặt trong lòng.

Tiểu Niệm bị cô ôm chặt khiến cơ thể không thoải mái mà giật mình. Cô cúi đầu, hôn trên trán tiểu Niệm. Bảo bối, ngoan. Không sao đâu, dù sống hay chết, mẹ cũng sẽ ở bên con. Cô thản nhiên ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn Thang Á Nam, vẻ mặt quật cường, đôi mắt trong suốt như nước.

"Anh ra tay đi." Cô không còn muốn cầu xin nữa, cô mệt quá rồi. Nếu mệnh cô đã định phải rơi vào tay một người đàn ông, vậy thì cứ giao vào tay Thang Á Nam đi. Ít nhất cô biết, cô hiểu, cuộc đời anh còn đáng thương hơn cô rất nhiều. Cô không hận anh, thật sự không hận.

Thang Á Nam nhìn cô hồi lâu mà vẫn không có hành động nào, trong đầu lại hiện lên lời nói của Hiên Viên Diêu. Bàn tay đưa ra sau, rút khẩu súng lục nhỏ màu bạc ra. Nâng súng lên, chỉa vào đầu Trịnh Thất Muội. Cô nhìn chằm chằm anh không chớp mắt, rồi từ từ nhắm hai mắt lại, cuối cùng quyết định không nhìn người đàn ông tuyệt tình này nữa.

Một tiếng súng buồn vang vọng khắp không gian, mấy con chim sẻ ẩn nấp trên những nhành cây trong công viên cũng cảm nhận được sự chấn động mà bay đi tan tác. Vầng dương đã hoàn toàn khuất núi, bóng tối lại dần dần bao phủ khắp nhân gian.

"Em không hận anh…" Câu nói cuối cùng ấy cũng theo ánh dương dần dần tan vào trong gió chiều.

Cuối tuần, thời tiết thật đẹp, gió mát hiu hiu. Kiều Tâm Uyển bế Bối Nhi ra sân phơi nắng. Cô đặt Bối Nhi ngồi trên chiếc xe đẩy nhỏ, phía trên có treo hai cái lục lạc. Mỗi lần có cơn gió thổi qua, tiếng chuông lại lanh lảnh vang lên làm Bối Nhi cười toe toét.

Kiều Tâm Uyển cũng mỉm cười, nhìn khuôn mặt tươi tắn còn rạng rỡ hơn bất cứ loài hoa nào của con gái. Cô vươn tay, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của Bối Nhi, tay kia thì chìa một ngón ra cho Bối Nhi nắm. Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của con gái đang nắm chặt tay mình, nụ cười trên mặt cô lại càng dịu dàng hơn.

Cố Học Võ vừa vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng ấy. Ánh nắng vàng ươm tỏa sáng khắp vườn. Khóm tường vi đang trổ hoa rực rỡ. Nhưng vẫn không thể sánh bằng nụ cười trên mặt Kiều Tâm Uyển. Con mắt hơi nheo lại, anh sải chân đi về phía Kiều Tâm Uyển.

Cảm thấy trên đầu có bóng đen, Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng Cố Học Võ, nụ trên mặt cô ngay lập tức biến mất, thay vào đó là sự chống cự cùng phòng bị.

"Anh tới làm gì?"

"Thăm con gái." Cố Học Võ nhìn Bối Nhi trong xe đẩy, nghĩ đến cảm giác mềm mại khi ngày hôm ôm con gái, anh lại vươn tay, muốn bế con lên.

"Dừng tay." Kiều Tâm Uyển đúng lúc gọi anh lại, nhìn anh chằm chằm: "Anh muốn con bé khóc hả?"

"Bế nhiều rồi sẽ không khóc nữa đâu."

"Ngụy biện." Kiều Tâm Uyển vươn tay chắn trước mặt anh, không cho anh bế: "Con gái là của tôi. Cố Học Võ, anh có thể đi rồi."

"Kiều Tâm Uyển." Cô nhất định phải vô lý như vậy sao?

“Con gái cũng là con tôi.”

“Là con anh?” Kiều Tâm Uyển gật đầu, muốn tính toán rõ ràng mọi việc, cô đứng dậy vòng qua xe đẩy của con gái nhìn Cố Học Võ.

“Người mang thai con mười tháng là tôi hay là anh?”

“…”

“Người phải trải qua đau đớn, khổ cực sinh con là tôi hay là anh?”

“…”

“Con chào đời, người ngày ngày cẩn thận chăm sóc, cho con bú, thay tã cho con là tôi hay là anh?”

Im lặng, những điều này một người đàn ông không làm được, Cố Học Võ nhíu mi: “Cô nói như vậy không công bằng.”

“Công bằng?” Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng: “ Cố Học Võ, anh nói không công bằng, anh đối với tôi công bằng lắm sao? Anh chẳng cần bỏ chút sức lực nào mà lại muốn đòi con gái, anh không biết hành vi của anh như vậy trơ tráo lắm không?”

“Nếu không có phần của tôi thì làm gì mà có Bối Nhi?” Cố Học Võ đến gần Kiều Tâm Uyển, đè thấp giọng nói có chút khàn khàn. Kiều Tâm Uyển vì lời anh nói mà đỏ mặt, vô cùng.

“Anh, anh không biết xấu hổ.”

Cô không thể quên, ngày hôm qua anh đã đối xử với cô như thế nào… Ý nghĩ đó làm cho Kiều Tâm Uyển tức giận trừng anh một cái, rồi ngồi lại trên ghế. Cố Học Võ ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn vào bàn tay cô đang cầm tay Bối Nhi, hình ảnh này thật đẹp.

“Kiều Tâm Uyển, cô bình tĩnh một chút. Tôi nói rất nghiêm túc. Chúng ta tái hợp đi.”

“Tái hợp? Vì Bối Nhi?”

Vì Bối Nhi sao? Cố Học Võ cũng không chắc chắn, nhưng vẫn gật đầu: “Vì Bối Nhi.”

Kiều Tâm Uyển hít thở thật sâu để ình bình tĩnh lại, đấu với Cố Học Võ cô luôn là người bại trận, cô không thể tiếp tục như vậy nữa.

“Nếu tôi nói không?” Thái độ của cô rất kiên quyết, cô sẽ không bao giờ vì con gái mà tái hợp với Cố Học Võ.

Lông mày hơi nhíu, Cố Học Võ nhìn khuôn mặt buớng bỉnh của cô, tiến đến gần, giọng nói hơi khàn khàn: “Kiều Tâm Uyển, cô bình tĩnh một chút.”

“Tôi rất bình tĩnh.” Hiện tại, người không bình tĩnh, có vẻ là anh. Không phải cô.

Gương mặt buớng bỉnh, lời nói giận dỗi của cô khiến Cố Học Võ có một chút không vui, anh không muốn nhìn thấy Kiều Tâm Uyển như thế này. Lúc trước cô không phải rất yêu anh sao? Tại sao không chịu tái hợp với anh?

Đôi môi đỏ bừng của cô đang ở ngay trước mắt anh, cảnh tượng ngày hôm qua hôn cô vẫn rõ ràng ở trong đầu, bụng dưới lại có chút bị kích thích, anh vươn cánh tay, muốn ôm eo của Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển nhận ra hành động của anh liền nghiêng qua bên, tránh bàn tay của Cố Học Võ: “Cố Học Võ, anh dừng tay mau.”

Anh không phải là lại muốn chiếm tiện nghi của cô đó chứ: “Anh tránh xa tôi một chút.”

Tay của Cố Học Võ dừng lại giữa không trung, anh có chút xấu hổ thu tay về, nhưng vẫn không tránh xa Kiều Tâm Uyển mà ngược lại càng đến gần hơn một chút, nghiêng người về phía cô, nhìn vẻ đề phòng trên khuôn mặt cô mà trong lòng lại có một chút không vui.

“Kiều Tâm Uyển.” Anh không phải muốn khi dễ cô, chẳng lẽ trước đó cô chưa từng thấy thỏa mãn sao?

Lông mày hơi nhíu, anh không từ bỏ lại một lần nữa vươn tay, lần này thành công nắm được thắt lưng Kiều Tâm Uyển, quay đầu đi, hôn lên môi của cô. Kiều Tâm Uyển đột nhiên vươn tay chặn môi anh lại. Nụ hôn của anh, rơi vào lòng bàn tay cô, cảm giác ấm áp truyền đến lòng bàn tay khiến cô có chút tê dại. Ngẩng đầu, nhìn người đàn ông vẫn bởi vì con gái mà dây dưa không rõ với mình, Kiều Tâm Uyển đột nhiên nở nụ cười.

"Cố Học Võ." Cô kêu tên anh, đem hai tay đặt trong ngực anh, không cho anh tiếp tục hành động.

Đưa mắt nhìn xe đẩy của con gái, Kiều Tâm Uyển như một tráng sĩ đẩy cổ tay một cái rồi mở miệng: "Anh nói đi nói lại cũng là muốn có con gái. Được. Tôi cho anh."

Cố Học Võ bởi vì lời nói của cô mà sửng sốt, ngơ ngác nhìn Kiều Tâm Uyển, không thể tin cô lại từ bỏ con gái dễ dàng như vậy.

"Anh muốn con gái, anh vì con gái mới muốn tái hợp với tôi. Tôi lại không thể đồng ý tái hợp với anh. Anh muốn con gái, bây giờ tôi có thể đồng ý, nhưng có một điều, tôi muốn nói rõ ràng với anh. Bây giờ con gái còn đang phải bú sữa mẹ. Anh muốn đưa con về nhà, cũng phải chờ con qua thời kỳ nuôi bằng sữa mẹ."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào. Kiều Tâm Uyển tay chỉ ra bên ngoài: "Chờ con gái qua giai đoạn này, tôi sẽ giao con gái cho anh. Giờ, anh đi được chưa? Đừng đến làm phiền tôi nữa."

79. Chương 79: Thực Sự Đủ Rồi

Mỗi lần đấu với Cố Học Võ, cô đều thua, mà cô cũng chịu đủ rồi. Rõ ràng hai người không yêu nhau nhưng vẫn không ngừng dây dưa. Bởi vì con gái sao, cái lý do đó đúng là buồn cười, nhàm chán biết chừng nào. Kiều Tâm Uyển tin Cố Học Võ căn bản không yêu cô, anh chỉ là muốn dùng ưu thế của đàn ông để buộc cô phải khuất phục, cuối cùng là giao con gái cho anh.

Cô mệt mỏi rồi. Cô thừa nhận cô không đấu lại Cố Học Võ. Hết lần này đến lần khác để cho Cố Học Võ chiếm tiện nghi. Hết lần này đến lần khác để cho anh ăn đậu hủ của cô. Thật sự là quá đủ rồi.

Sâu trong thâm tâm, cô vẫn còn yêu Cố Học Võ. Đó là điều cô không thể phủ nhận. nhưng cô lại không thể xác định nếu tiếp tục lằng nhằng với Cố Học Võ như vậy thì có khi nào đến một ngày cô lại mềm lòng, lại muốn về với Cố Học Võ. Cô đối với anh vẫn còn rất rất yêu, liệu có thể đến một ngày tro tàn lại cháy, sau đó liều lĩnh đồng ý với anh, vì con gái mà tái hợp với anh hay không.

Cuối cùng, cô lại nhớ tới giai đoạn hôn nhân đã qua. Lúc đó trong mắt anh không hề có cô, về sau cũng sẽ không. Anh chỉ có con gái, chỉ nhìn mỗi con gái. Sau đó, cô sẽ giống như trước bởi vì tình yêu không thể từ bỏ trong tim mà dần dần héo rũ. Cuối cùng lại trở nên không giống chính mình. Cuộc sống như vậy cô không bao giờ muốn trải qua một lần nữa.

Lúc này ánh mắt cô nhìn Cố Học Võ cũng kiên quyết, cô nói: "Cố Học Võ, anh muốn con gái thì tôi cho anh. Đợi mấy tháng nữa, Bối Nhi cai sữa, anh có thể mang con về Cố gia. Bây giờ thì tôi có thể đi được chưa?" Cố Học Võ chết lặng, nhìn Kiều Tâm Uyển, khí thế nhất thời đều bị cô lấy hết, đến nói cũng nói không nên lời. Anh tái hợp với Kiều Tâm Uyển chỉ là vì con thôi sao?

Anh hẳn là gật đầu, nhưng lại thấy không muốn. Bởi vì trong lòng đang bối rối nên anh im lặng. Thậm chí hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào. Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ đang ngây ra, trong lòng ngược lại có một cảm giác khoái trá. Ôm con gái đứng lên, cô áp chế nội tâm đang đắc ý để làm mình bình tĩnh.

"Cố Học Võ, anh có thể không cần ép buộc mình tái hợp lại với tôi. Tôi đưa con gái cho anh, anh muốn sống với ai thì sống, không cần phải ép mình phải chịu thiệt thòi. Anh hài lòng chưa?"

Xoay người, không nhìn Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển bế con gái đi vào cửa, lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác nhẹ nhõm đến như vậy, bế Bối Nhi lên lầu, nhìn con gái nắm lấy vạt áo của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn có nét gì đó tựa như buồn rầu.

Kiều Tâm Uyển cong môi cười: "Bối Nhi ngốc, mẹ làm sao có thể không cần con. Yên tâm đi! Mẹ sẽ không không cần con". Nói như vậy với Cố Học Võ chỉ là kế hoãn binh để Cố Học Võ tạm thời đừng tới quấy rầy.

Cho Bối Nhi bú thêm mấy tháng nữa, bảo tập đoàn Chính Quyền nhanh chóng đưa ra nguồn năng lượng mới, chỉ cần Kiều thị kinh doanh không có vấn đề, chỉ cần Kiều thị có thể kiếm tiền, cô sẽ mang con gái đi Đan Mạch, tránh thật xa gã đó. Trong lòng đã có quyết định, Kiều Tâm Uyển mỉm cười bế con gái giao cho bà vú bế đi rồi đứng ở cửa sổ nhìn bóng dáng Cố Học Võ rời đi. Cô sẽ làm cho anh biết, trên thế giới này không phải cứ anh muốn như thế nào là được thế đó.

…… .sakuraky.wordpress ……

Trong sân, Cố Học Văn đang đưa hai đứa nhỏ ra ngoài chơi. Hôm nay trời đẹp nên anh mang nôi ra đặt ở bên ngoài. Hai thằng nhóc này thật sự rất khỏe. Ăn nhiều, ngủ ít, đám người lớn cũng bị hai tên tiểu quỷ này hành cho sức cùng lực kiệt. Bên này vừa mới nín khóc thì bên kia lại nhè. Cố Học Văn vô cùng buồn bực mà than thở, sinh con gái thật là tốt, vừa lanh lợi lại ngoan ngoãn. Nhìn hai đứa con trai anh mà xem, quả đúng là từ nhỏ đã tra tấn người khác rồi. Hết dỗ dành rồi lại đến hò hét mới làm cho hai tên tiểu quỷ kia yên tĩnh lại, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Cố Học Võ đi vào vườn, chau mày nhìn hai đứa cháu đang nằm im cho tay vào miệng. Cố Học Văn nhìn về phía Cố Học Võ.

"Anh về rồi đấy hả?" Sáng sớm thấy anh lái xe đi ra ngoài, Cố Học Văn cứ nghĩ anh định đi làm: "Không đi làm à?"

"Cuối tuần mà."

Cuối tuần? Cố Học Võ nổi danh là chàng ba liều mạng[i], cuối tuần cũng thường xuyên không ở nhà kia mà? Cố Học Văn nháy mắt, ý bảo Cố Học Võ đi vào trong vườn ngồi nói chuyện. Anh cất bước lại ngồi bên hai đứa cháu, mi tâm đang nhíu chặt cũng giãn ra không ít, nét mặt cũng nhu hòa hơn.

"Sao hôm nay cậu lại trông con, Tả Phán Tình đâu?"

"Cô ấy đi dạo phố với mẹ rồi." Thời tiết sắp giao mùa nên phải mua cho bọn nhỏ thêm ít quần áo. Đồ anh mua Tả Phán Tình lại không thích, nói cái này không tốt cái kia không đẹp, nói anh cũng không hiểu, sau khi cho con bú xong cô liền đi theo Trần Tĩnh Như.

"Thảo nào."

Cố Học Võ có chút hâm mộ nhìn Cố Học Văn, từ khi kết hôn đến nay, anh càng ngày càng có dáng vẻ người đàn ông của gia đình.

"Có tâm sự?" Rất ít khi thấy Cố Học Võ có dáng vẻ thế này, Cố Học Văn rót chén nước cho Cố Học Võ: "Nói chút đi."

Cố Học Võ lắc lắc đầu, không biết phải nói như thế nào. Từ khi rời khỏi Kiều gia cho đến nay, anh vẫn luôn ở trong trạng thái thất thần. Trước đây anh vẫn luôn muốn giành lại con gái, vẫn muốn đưa Bối Nhi về Cố gia, nhưng vào lúc Bối Nhi thật sự có thể về Cố gia, anh lại không thấy vui như mình nghĩ.

Vì sao? Kiều Tâm Uyển chịu từ bỏ quyền nuôi đưỡng Bối Nhi, đối với anh mà nói, không phải là rất đúng lúc sao? Trước đây đã chờ lâu như vậy rồi, giờ chỉ chờ thêm mấy tháng nữa là Bối Nhi có thể về Cố gia, anh nên vui mới đúng, nhưng lại chẳng thể nào mà vui nổi. Cảm xúc đến chính bản thân anh cũng không thể lý giải, không thể giải thích này làm cho anh không thể nào mà vui được.

Nhìn Cố Học Văn chơi đùa vui vẻ cùng hai cậu con trai mà lòng anh cảm thấy vô cùng hâm mộ. Hơn thế nữa là cảm thấy thất bại. Anh tự nhận việc gì anh cũng có thể xử lí được, cho dù là ai, chức vụ thế nào, bây giờ anh mới biết có một số việc anh không thể nào mà làm được. Chút cảm giác thất bại đó khiến anh nhẹ thở dài, nhìn Cố Học Văn trêu con.

"Hôn nhân là cái gì vậy?"

Trong mắt Cố Học Văn hiện lên một tia kinh ngạc, rồi nhanh chóng liền hiểu ra: "Hôn nhân chính là hai người yêu nhau, cùng nắm tay nhau đi suốt cuộc đời."

"Yêu nhau?" Cố Học Võ ngồi thẳng dậy phản đối: "Lúc trước cậu kết hôn với Tả Phán Tình, anh cũng có thấy cậu yêu cô ấy đâu?"

"Lúc đó thì không yêu". Cố Học Văn thừa nhận: "Nhưng bây giờ thì yêu."

Cố Học Võ lặng thinh, không biết phải nói gì, Cố Học Văn lại mở miệng nói: "Mỗi người có một quan điểm về hôn nhân khác nhau, lúc trước em chỉ muốn tìm một cô gái về sống chung. Sau đó vào cái lúc trong lòng em đã có cô ấy em mới phát hiện hôn nhân theo nghĩa vụ với hôn nhân vì tình yêu là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau."

"Hãy nghĩ cho kỹ là cậu muốn cho Bối Nhi một gia đình, hay là muốn sống với Kiều Tâm Uyển cả đời." Lời nói của Kiều mẹ lúc này lại hiện lên trong đầu, Cố Học Võ vừa thấy hơi hiểu lại vừa thấy chẳng hiểu gì.

Nhìn dáng vẻ nghi hoặc của anh, Cố Học Văn không ngại nói thêm cho anh hiểu rõ một chút: "Như em cũng vậy, lúc vừa mới kết hôn, em đối xử tốt với Tả Phán Tình là bởi vì em nghĩ cô ấy là vợ em. Chăm sóc cô ấy là trách nhiệm của em. Còn bây giờ em đối xử tốt với cô ấy là bởi vì em yêu cô ấy, em mong cô ấy được hạnh phúc."

Cố Học Võ nhìn Cố Học Văn: "Yêu. Muốn cô ấy hạnh phúc?"

"Đúng vậy. Yêu." Cố Học Văn biết Cố Học Võ vẫn chưa hiểu hết: "Em có thể nói cho anh biết, từ sau khi em ở bên Tả Phán Tình, chẳng còn người phụ nữ có thể khơi dậy hứng thú của em…"

Không nói tiếp, Cố Học Văn chỉ nhìn về phía Cố Học Võ: "Chính là như vậy."

Phải không? Cố Học Võ im lặng nhìn Cố Học Văn một lúc lâu, cuối cùng đứng dậy rời đi, Cố Học Văn nhìn theo bóng lưng của anh. Lại quay sang nhìn hai đứa con đã buồn ngủ, khóe môi lộ ra một nụ cười nhạt.

Nguyên nhân tạo thành một gia đình có thể là trách nhiệm, cũng có thể là yêu. Nếu Cố Học Võ vẫn chưa nghĩ thông mà tính ở bên Kiều Tâm Uyển thì còn kinh ngạc hơn. Không biết vì sao, Cố Học Văn không hề đồng tình với anh.

Tả Phán Tình lúc này thì trở về, mang theo một đống túi to đùng, thấy Cố Học Văn đưa hai tên tiểu quỷ ra phơi nắng, cô liền tiến lên nhìn thoáng qua.

"Hai tiểu ác ma ngủ rồi à?" Bởi vì hai cậu con trai rất nghịch ngợm nên Tả Phán Tình thường gọi hai đứa là tiểu ác ma.

"Ừ. Vừa ngủ thôi." Cố Học Văn lấy đống túi, bỏ vào trong phòng rồi trở ra ôm eo cô: "Mệt không?"

"Không mệt." Tả Phán Tình lắc đầu: "Em nhìn thấy nhiều bộ đồ con gái xinh lắm. Ghét quá đi. Vì sao hai đứa này đều là đứa con chứ?"

Mỗi lần nói đến đây, Tả Phán Tình lại vô cùng buồn bực: "Em muốn có con gái."

"Không sao." Cố Học Văn lắc đầu cười gian: "Chúng ta sinh thêm một đứa con gái cũng được."

"Đi chết đi." Tả Phán Tình lườm anh: "Sinh nữa á? Nếu đứa sau là con gái thì may, nếu lỡ lại là con trai thì sao?" Chẳng lẽ vứt đi không cần sao?

"Vậy thì đừng sinh." Bây giờ đối với Cố Học Văn, bà xã là lớn nhất: "Chúng ta nhận nuôi một đứa con gái là được."

"Hay đó." Tả Phán Tình gật đầu: "Nhưng mà chờ hai đứa này lớn chút đã. Giờ em mệt quá rồi."

"Mệt thì đi nghỉ đi, dù sao con cũng ngủ rồi, em nghỉ ngơi chút đi, tối hai tiểu ác ma dậy lại hành em không ngủ ngon mất."

"Uhm." Tả Phán Tình gật đầu, kiễng chân hôn lên má Cố Học Văn một cái rồi về phòng nghỉ ngơi.

…… .sakuraky.wordpress ……

Trong đại sảnh tráng lệ, bố trí trang nhã, mọi người ăn uống linh đình, cụng ly tách tách. Cố Học Võ cầm một ly rượu đỏ, ngồi ở trong góc, Đỗ Lợi Tân tiến lên, ngồi xuống bên cạnh anh: "Anh sao vậy? Không khiêu vũ à?"

"Không có hứng."

Từ hôm trước rời khỏi nhà Kiều Tâm Uyển đến nay, anh làm gì cũng không có hứng.

"Lão Đại à, tốt xấu gì hôm nay cũng là sinh nhật em, anh có cần không nể mặt thế không?" Một giọng nói của ai đó vang lên. Thì ra là Tống Thần Vân, hôm nay anh ta mặc một cây trắng, bạn gái anh ta cứ như một con chim nhỏ đứng nép vào người anh ta.

"Sinh nhật vui vẻ." Cố Học Võ nâng chén, không thành ý mở miệng cho lắm.

"Cám ơn." Tống Thần Vân liếc mắt nhìn Đỗ Lợi Tân một cái: "Hai người có cần đả kích người ta vậy không? Tốt xấu gì cũng ra ngoài chơi một chút đi? Trên thương trường nhiều bằng hữu như vậy. Chào hỏi một tiếng cũng được."

"Anh đi đi." Đỗ Lợi Tân thật sự không có hứng, ánh mắt vẫn nhìn ra cửa. Cố Học Mai vẫn chưa đến, buổi sáng anh ta nói muốn đi đón cô, cô lại nói không cần, kiên quyết đòi tự mình đến. Nhưng anh ta e là lát nữa Cố Học Mai cũng sẽ không tới.

Cố Học Võ cũng trầm mặc, ngày hôm qua đến thăm con, con bé vẫn không cần anh. Rõ ràng qua mấy tháng nữa là có thể đưa con gái về nhà, nhưng nếu con gái vẫn không thích anh, vậy đưa về Cố gia cũng có ý nghĩa gì?

"Có khách đến." Tống Thần Vân đứng lên, vẫy vẫy tay với Cố Học Võ: "Dù gì hôm nay cũng là sinh nhật 30 của em, anh nể mặt đừng có trưng cái vẻ mặt khổ qua mướp đắng đó nữa được không?"

"Thôi cậu đi mà chơi đi." Cố Học Võ khoát tay, Tống Thần Vân đành bất đắt dĩ, kéo bạn gái đi đón khách. Đỗ Lợi Tân nhìn thời gian, Cố Học Mai vẫn chưa đến, anh ta quyết định đứng lên đi gọi điện thoại. Một mình Cố Học Võ ngồi ở đó, nhìn cảnh tượng ăn chơi nhảy múa, lụa là gấm vóc trước mắt, rồi cũng đứng lên, đi ra ngoài hít thở không khí. Mới ra đến sảnh tiệc liền nhìn thấy một người mặc lễ phục trắng làm tôn lên dáng người xinh xắn đáng yêu, trên tay là một cái túi dạ tiệc cũng cùng màu. Người đó đang cúi đầu nhìn làn váy mình, hơi hơi nhíu mày, Cảm giác được có người đang bước lại Lý Lam liền ngẩng đầu, nhìn Cố Học Võ.

"Ôi. Là anh sao?"

"Uhm." Cố Học Võ gật đầu tiến lên hai bước, ánh mắt đảo qua người Lý Lam: "Cô cũng tới dự tiệc sao?"

"Đúng vậy." Lý lam chỉ chỉ bên trong: "Tổng giám đốc Tống mời ba em, nhưng tối nay ông ấy lại bận việc nên bảo em tới thay."

Cố Học Võ thản nhiên lướt qua Lý Lam, đang tính đi qua phòng bên cạnh thì Lý Lam lại đột nhiên gọi anh lại.

"Cố Học Võ, anh giúp em một việc được không?"

"Sao?"

"Đồ của em." Lý Lam chỉ làn váy của mình: "Vừa rồi xuống xe không để ý bị rách một chút. Anh xem..."

Vừa rồi anh không có chú ý, giờ nhìn theo tay cô ta mới thấy ở trên vạt áo, có một đường rách nhỏ.

"Em như vậy thì làm sao mà đi vào được." Sẽ bị người ta cười chết mất, nhưng hiện tại đã không kịp lựa bộ khác, Lý Lam thật sự là xấu hổ muốn chết.

Trên mặt lộ ra vài phần khó xử, Lý Lam nhìn Cố Học Võ: "Có thể phiền anh tìm phục vụ bảo mang kim chỉ đến giúp em được không?"

Cố Học Võ không hề động đậy, ánh mắt đảo qua váy của cô ta, hôm nay Lý Lam mặc váy dài, buông xuống tận mắt cá chân. Chỗ rách nằm ở ngay mắt cá nhân, anh hơi nhíu mày, nhìn Lý Lam, ánh mắt lại nhìn sang dãy ghế bên cạnh hành lang, ý bảo cô ta ngồi xuống.

"Cô ngồi xuống đi."

"Hả?" Lý Lam sửng sốt một chút, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Cố Học Võ tiến lên, tính toán chiều dài chiếc váy. Vừa nhấc tay kéo cái một cái, váy của Lý Lam cũng theo đó mà toạt ra.

"Ối!" Cô ta la nhỏ tiếng. Cố Học Võ lại như là không nghe thấy, tiếp tục xé vạt váy đi. Sau đó bảo cô đứng lên.

"Được rồi."

"Sao?" Lý Lam đứng lên, bộ váy bị Cố Học Võ xé một đoạn, lúc này nhìn lại vừa vặn đến phía trên đầu gối. Vừa rồi kiểu thục nữ rủ xuống mắt cá chân, bây giờ xem ra chính là kiểu đáng yêu. Hơi kinh ngạc nhưng vẻ mặt cô ta vẫn có chút tán thưởng cùng cảm kích.

"Anh lợi hại thật, cám ơn anh."

"Không cần khách sáo." Trên thực tế vừa rồi nhìn thấy cô ta, anh đã thấy váy ngắn hợp với cô ta hơn.

Lý Lam thè lưỡi, gương mặt tươi cười thể hiện vẻ biết ơn đối với Cố Học Võ: "Cám ơn anh, không biết anh có tiện làm bạn nhảy của em không?"

Lời mời của cô ta ý tứ rất rõ ràng, Cố Học Võ nhìn gương mặt giống y như gương mặt trong trí nhớ kia mà trong lòng lại có chút mê muội cùng khó hiểu, muốn nói cái gì thì một tràng tiếng bước chân lại vào lúc này vang lên.

Anh quay sang, liền nhìn thấy Kiều Kiệt đang cùng Kiều Tâm Uyển khoác tay nhau đi vào.

[i] tiếng Trung: Bính mệnh tam lang, là ngoại hiệu của Thạch Tú, một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Ông là một trong 36 Thiên Cương Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Xem thêm ở vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BA%A1ch_T%C3%BA

80. Chương 80: Đối Đầu Quyết Liệt

Bắc Đô đã vào cuối thu, những ngọn gió đã có chút se se lạnh. Kiều Tâm Uyển mặc áo khoác dài màu trắng đi cùng với Kiều Kiệt cả người vest đen xuất hiện trước mặt Cố Học Võ. Từ xa, Kiều Tâm Uyển đã thấy Cố Học Võ và Lý Lam, lại đưa mắt nhìn chằm chằm tấm vải trên tay anh, lại nhìn vạt váy của Lý Lam, khóe môi cô cong lên, vẻ mặt có chút mỉa mai.

Quả nhiên cầm thú chính là cầm thú, muốn động dục là không cần phải xem hoàn cảnh hay địa điểm. Mà bây giờ cô vô cùng khẳng định, cô ở trước mặt Cố Học Võ nói muốn từ bỏ con gái là hoàn toàn chính xác. Nhìn Cố Học Võ mà xem, từ khi cô nói sẽ từ bỏ con, anh ngay lập tức không lằng nhằng với cô nữa. Điều này chứng minh gì?

Kiều Kiệt cũng nhìn thấy, vừa rồi anh ta chỉ nhìn thấy Cố Học Võ ngồi xổm xuống mà không rõ động tác của anh, lúc này đã thấy rõ ràng thì trong mắt liền hiện lên sự khinh bỉ, anh ta kéo tay Kiều Tâm Uyển.

"Chị, chúng ta đi thôi."

"Uh." Kiều Tâm Uyển gật đầu, đi theo Kiều Kiệt vào hội trường. Cũng không thèm liếc nhìn Cố Học Võ một cái. Cố Học Võ không hiểu lại khó chịu, quay sang nhìn vẻ mặt đang nghi hoặc của Lý Lam, anh nói.

"Đi thôi. Chúng ta cũng đi vào."

"Cám ơn." Lý Lam nở nụ cười. Tuy rằng không biết người phụ nữ vừa rồi là ai, nhưng hiện tại cô ta đã bắt đầu biết, cũng không muộn, không phải sao? Nhìn Cố Học Võ hôm nay mặc một bộ vest đen, lại nhìn bộ lễ phục màu trắng mặc trên người cô ta, vừa rồi để quên áo khoác ở trên xe quả là lựa chọn sáng suốt, một

đen một trắng thế này thì cưng xứng cỡ nào chứ? Trong lòng cô ta dâng lên một tia sung sướng, nhanh tay khoác tay Cố Học Võ, đi theo anh cùng đi vào phòng tiệc.

Trong hội trường, Kiều Tâm Uyển vào cửa, cởi áo khoác giao cho bồi bàn. Đám Tống Thần Vân đang cùng nhau trò chuyện vui vẻ. Bất thình lình nhìn thấy hai người bọn họ xuất hiện liền vội vàng chạy đến.

"Hoan nghênh." Ánh mắt đảo qua người Kiều Tâm Uyển, có một tia tán thưởng: "Hôm nay cô thật đẹp."

"Cám ơn. Anh cũng rất tuấn tú, màu trắng rất hợp với anh. Sinh nhật vui vẻ." Kiều Tâm Uyển đưa quà cho Tống Thần Vân: "Chỉ là món quà nhỏ mong đừng ghét bỏ."

"Ai dám." Tống Thần Vân mở miệng: "Cho dù cô tặng tôi cành cây ngọn cỏ, tôi vẫn thấy vui mà."

"Tống đại thiếu gia cũng sắp ba mươi rồi, làm sao tôi dám tặng một cành cây ngọn cỏ chứ?" Ánh mắt Kiều Tâm Uyển đảo qua mỹ nữ bên cạnh Tống Thần Vân, khóe môi giơ lên: "Xem ra hỉ sự cũng sắp tới rồi, bác gái chắc là vui lắm ha."

"Đâu có. Tuyệt đối không có." Ánh mắt Tống Thần Vân nhìn sang hai bên, ba mẹ anh ta còn chưa đến, ánh mắt quay trở lại trên người Kiều Tâm Uyển: "Cô cũng đừng nên nói lung tung."

"Chị. Em đi chào hỏi mấy người bạn." Kiều Kiệt nhìn thấy mấy người quen, Kiều Tâm Uyển phất phất tay: "Em đi đi."

"Uhm." Kiều Kiệt rời đi, Kiều Tâm Uyển cười cười với Tống Thần Vân: "Tôi cũng hơi mệt, vừa nãy phải ở nhà hầu hạ tiểu công chúa nhà tôi ngủ mới đến được, tôi tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút."

"Cô cứ tự nhiên." Vừa rồi Tống Thần Vân còn nhìn thấy lão đại ở đây: "Chút nữa có trò vui sẽ gọi cô."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, cầm ly nước lướt qua Tống Thần Vân đi vào phía trong, lại đụng phải Đỗ Lợi Tân vẻ mặt bực bội đi từ trong ra, trong lòng đang có chút buồn bực nên cô cũng chẳng thiết chào hỏi mà tìm một ghế trống để ngồi.

Vừa mới ngồi xuống liền nhìn thấy Cố Học Võ khoác tay "Chu Oánh" đi vào. Sắc mặt cô lạnh đi vài phần, có chút không vui, có chút buồn bực, còn có chút cảm giác gì đó cô cũng không rõ.

Đến cuối cùng, chính là khẳng định cùng xác định, xác định quyết định của chính mình là đúng, may mắn cô không tin lời Cố Học Võ, may mắn cô không bởi vì vài lần Cố Học Võ dịu dàng, vài lần bày tỏ mà tin anh. May mắn cô vẫn có lý trí, tin anh tốt với cô chẳng qua là muốn có con gái mà thôi.

Nhìn hiện tại mà xem, quả nhiên là đúng? Chiếm được quyền nuôi con rồi liền cùng Chu Oánh công khai sóng đôi đi vào. Anh nghĩ cô thật sự sẽ giao con cho anh sao? Cố Học Võ, anh đừng có mơ. Cho dù tôi có bị anh quấn đến chết cũng sẽ không đưa con cho anh.

"Nếu bực thì vì sao không xông lên cho anh ta hai bạt tai?" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Có ai đó lại xuất hiện bên cạnh, Kiều Tâm Uyển quay mặt sang liền thấy Quyền Chính Hạo không biết đã đến tự khi nào, anh ta khoác trên người bộ vest trắng, cài nơ đen, nhìn rất đẹp trai, chỉ có ánh mắt bất cần đời kia là dù có mặc vest cũng không che dấu được. Lúc này trong tay anh ta đang cầm một ly rượu vang, ngồi xuống bên cô, nhẹ nhàng đung đưa ly rượu trên tay. Ánh mắt đảo qua trên người Kiều Tâm Uyển, có một tia tán thưởng.

"Không liên quan đến anh."

Nhìn thấy anh ta còn làm cô bực hơn cả nhìn thấy Cố Học Võ. Cô lui ra sau một chút, trên mặt rõ ràng có sự kháng cự: "Anh không có việc gì để làm à?"

"Có chứ." Quyền Chính Hạo nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, rồi nhìn cảnh tượng diễm lệ trước mắt: "Sao lại không được, không phải đang ở đây dự tiệc sao?"

Kiều Tâm Uyển liếc nhìn anh ta một cái, vài ngày không gặp, vết bầm trên mặt đã mờ bớt, chắc vết thương cũng đã không còn đau, giờ mới đúng là Quyền Chính Hạo. Lúc cô đánh giá Quyền Chính Hạo, anh ta cũng nhìn cô, buông ly rượu trên tay rồi vươn tay mời Kiều Tâm Uyển: "Tiểu thư xinh đẹp, nhạc lên rồi có thể mời cô nhảy điệu này không?"

Kiều Tâm Uyển nhìn anh vươn tay tới mà không hề động đậy, cô không có hưng thú nhảy cùng Quyền Chính Hạo. Đang định nói gì đó thì lúc này Cố Học Võ cùng Lý Lam lại đi tới. Nhìn thấy Quyền Chính Hạo vươn tay về phía Kiều Tâm Uyển, mời cô khiêu vũ, trong lòng anh lại thấy không vui, bước nhanh đến, thậm chí cũng không quản Lý Lam còn bị anh bỏ lại đằng sau mà đứng ở trước mặt Kiều Tâm Uyển.

"Cô ấy sẽ không khiêu vũ với anh."

"Vui thật đấy." Quyền Chính Hạo cũng không bỏ qua việc Cố Học Võ đưa người phụ nữ khác tới, khóe môi anh ta giơ lên, mang theo vài phần khiêu khích: "Tôi đâu có mời anh. Anh cũng không phải là cô ấy, sao anh biết cô ấy sẽ không khiêu vũ với tôi?"

"Tôi biết." Cố Học Võ liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, căn bản không thèm nhìn đến sự khiêu khích của Quyền Chính Hạo: "Tôi tin cô ấy không có hứng thú khiêu vũ với anh."

"Phải không?" Quyền Chính Hạo thấy Kiều Tâm Uyển vẫn ngồi ở đó bất động mà cong khóe môi lên: "Anh hiểu cô ấy quá ha."

"Ai nói không?" Kiều Tâm Uyển đứng lên, lướt qua Cố Học Võ, bỏ tay vào tay Quyền Chính Hạo, đứng sánh vai với anh ta, đối mặt với Cố Học Võ.

"Tôi có hứng thú khiêu vũ với anh ta."

Anh nghĩ anh là ai? Đã mang "Chu Oánh" xuất hiện ở đây rồi mà còn muốn can thiệp vào chuyện của cô? Nhìn Quyền Chính Hạo một cái, khóe môi Kiều Tâm Uyển giơ lên, vẻ mặt nhu hòa: "Đi thôi, chúng ta đi khiêu vũ."

"Vinh hạnh."

Quyền Chính Hạo cho Cố Học Võ một ánh mắt thắng lợi, đi theo Kiều Tâm Uyển ra sàn nhảy. Cố Học Võ hơi hơi nheo mắt lại, vừa định tiến lên kéo lại, thì đột nhiên lại có một bàn tay giữ lấy tay anh, Lý Lam đứng ở bên cạnh nhìn cảm xúc bộc lộ trong đôi mắt anh, cô ta có thể hiểu cảm xúc này có thể nói là đố kị. Trong lòng có chút khó chịu, cô lại nắm chặt tay Cố Học Võ: "Nếu không ngại thì nhảy với tôi một điệu, được chứ?"

Cố Học Võ nhìn Lý Lam, đôi mắt cô ta ôn nhu, ẩn chứa trong đó một nụ cười dịu dàng, nắm tay anh, vẻ mặt có ý mời. Mày Cố Học Võ nhíu lại, muốn cự tuyệt nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, đồng ý đi cùng Lý Lam vào sàn nhảy. Hai cặp đôi cùng nhau lướt đi trên sàn nhảy. Cố Học Võ tuy khiêu vũ cùng Lý Lam nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn qua Kiều Tâm Uyển.

Lý Lam hôm nay mặc một bộ lễ phục đặc biệt màu trắng. Còn Kiều Tâm Uyển mặc một bộ lễ phục màu đỏ kiểu cúp ngực, đường nét cắt may tinh tế, màu sắc rực rỡ, nơi ngực còn được điểm xuyết một cây tram cài áo bằng thủy tinh, chẳng những làm tôn lên dáng người đầy đặn mà còn làm cô càng có vẻ cao quý trang nhã.

Mái tóc dài được cô vấn ở sau đầu, để lộ phần xương quai xanh duyên dáng, dưới chân là đôi giày cao gót đồng màu với váy. Từ trên xuống dưới không chỗ nào là không đẹp. Nếu nói Lý Lam lúc này đang ở trong lòng anh cùng anh khiêu vũ là một đóa bách hợp trách thì Kiều Tâm Uyển hôm nay hoàn toàn xứng đáng là một đóa hoa hồng.

Cô đang cùng Quyền Chính Hạo phối hợp khiêu vũ rất tốt, một tiến một lui, có qua có lại. Sự khó chịu tích lũy trong lòng anh lại càng nhiều, anh dìu Chu Oánh đi về phía Quyền Chính Hạo xoay xoay hai vòng, rồi vươn tay kéo Kiều Tâm Uyển vào lòng. Rồi lại dìu cô xoay hai vòng, rời xa phạm vi bước nhảy của Quyền Chính Hạo, anh đưa mắt nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển trong ngực mình, hôm nay cô còn cả trang điểm nữa. Khuôn mặt được trang điểm cẩn thận, chỗ nào cũng tinh tế nên lại càng xinh đẹp hơn.

"Em giao con cho tôi là vì muốn ở cùng tên tiểu bạch kiểm này sao?" Bởi vì đã có gã khác rồi nên đến con gái cũng không cần, đúng không?

Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt, quả thực chỉ cảm thấy Cố Học Võ nói lung tung, đôi mắt trừng lớn, nhìn Cố Học Võ trước mắt, vẻ mặt lạnh lùng: "Liên quan hệ gì anh không? Chẳng phải anh cũng sánh vai Chu Oánh đến sao? Anh có quyền, có tư cách gì mà chỉ trích tôi?"

"Chu Oánh?" Cố Học Võ nhìn Lý Lam cách đó không xa, lắc lắc đầu: "Kiều Tâm Uyển, cô ta không phải Chu Oánh."

Không phải Chu Oánh thì là ai? Khuôn mặt giống nhau như đúc, đến cả nụ cười cũng giống, anh lại đang tính làm cái gì đây? Môi cô cong lên: "Cố Học Võ. Anh không thấy là anh rất ích kỷ, rất trơ tráo sao?"

Kiều Tâm Uyển tiếp tục nói những lời khó nghe: "Anh qua lại với người phụ nữ khác tôi cũng có nói gì đâu? Vậy nên tôi ở cùng với người đàn ông khác, cũng khỏi cần anh can thiệp. Được chứ?"

"Kiều Tâm Uyển." Sự khó chịu lại một lần nữa nảy lên trong lòng, bàn tay Cố Học Võ đặt trên lưng Kiều Tâm Uyển khẽ siết lại, anh đè thấp giọng nói có chút không vui.

"Em nghĩ tôi sẽ để cho em qua lại với gã khác?" Trừ phi anh chết, nếu không cô nghĩ cũng đừng nghĩ.

Quả đúng là ông nói gà bà nói vịt, hoàn toàn không có cách nào hiểu được. Kiều Tâm Uyển không muốn lằng nhằng với anh nữa, cô chỉ muốn tách ra khỏi lòng anh, tránh xa tên khốn kiếp này. Nhưng Cố Học Võ lại ôm chặt, tuyệt đối không cho cô thoát: "Vội vã quay về với tên tiểu bạch kiểm kia à?"

Lời anh nói tràn ngập ghen tuông đến chính anh cũng không phát hiện ra. Còn Kiều Tâm Uyển thì xem lời anh nói như là chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn, 'hừ' lạnh một tiếng, hoàn toàn không muốn giải thích nhiều cùng với gã trở tráo đốn mạt này nữa.

"Cho dù là tôi muốn trở lại bên tên tiểu bạch kiểm kia thì liên quan gì tới anh? Cố Học Võ. Anh chưa quên chứ? Bạn nhảy của anh không phải tôi mà là người ở bên kia kìa."

81. Chương 81: Em Là Của Tôi

Bàn tay muốn chỉ về phía Chu Oánh, lại bị Cố Học Võ nắm chặt, dìu cô xoay một vòng, thoắt cái hai người di chuyển tới bên rìa sàn nhảy.

"Tôi tuyệt không sẽ cho em cơ hội trở lại bên tên tiểu bạch kiểm đó."

Anh ôm lấy thắt lưng cô, mang cô rời khỏi sàn nhảy. Kiều Tâm Uyển ngẩn ra, muốn quay đầu lại, Quyền Chính Hạo vào lúc này lại vừa hay cùng với Lý Lam xoay một vòng nên không nhìn thấy cô bị Cố Học Võ đưa sang bên này. Lại đưa mắt nhìn về phía bên kia, Kiều Kiệt đang cùng với Tống Thần Vân và đám Hồ Nhất Dân nói chuyện phiếm, không hề mảy may chú ý đến cô bị Cố Học Võ đưa đi.

Cô cố sức giãy dụa nhưng chẳng thể địch lại sức lực của Cố Học Võ, dễ dàng bị anh mang đi khỏi buổi tiệc, Quyền Chính Hạo mãi đến khi hoàn tất điệu nhảy muốn tìm Kiều Tâm Uyển thì đã không thấy tăm tích của cô. Trong lòng anh ta tức tối không thể. Lại để cho người đàn ông đó giành trước, sau này anh ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ đưa Kiều Tâm Uyển lên lầu, trở lại căn phòng lần trước đã đưa Kiều Tâm Uyển đến. Vừa nhìn thấy căn phòng đó, Kiều Tâm Uyển đã nghĩ đến tình cảnh lần trước bị Cố Học Võ khi dễ, trong lòng cô quýnh lên, liều mạng giãy giụa, xoay người muốn mở cửa chạy đi.

Cánh tay Cố Học Võ bế thốc cô, thả cô xuống giường, Kiều Tâm Uyển còn chưa kịp phản ứng, cơ thể anh đã đè sát lên cô, đôi môi đặt ngay trên chóp mũi cô. Trái tim cô lại đập loạn nhịp, cô rụt người về phía sau, nhưng đằng sau cũng là giường, cô có muốn trốn cũng không biết trốn đi đâu. Còn đang bối rối không biết làm sao thì môi anh đã phủ lên môi cô.

"Uhm. . . . . ."

Không muốn. Cô muốn giãy dụa, muốn chạy trốn, cô không muốn lại để mình rơi vào ma chướng của Cố Học Võ, nghĩ vậy cô giơ chân lên đá vào giữa hai chân của Cố Học Võ. Cố Học Võ đã sớm có phòng bị nên lách người qua, dùng đầu gối giữ chặt chân cô lại.

Kiều Tâm Uyển không thể khép chân lại được, lại chỉ có thể mặc cho Cố Học Võ hôn, cô tức giận, tức giận đến cả người cũng run lên, cô giơ tay lên muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh tóm lấy giữ chặt trên đỉnh đầu. Nụ hôn vì thế mà càng thêm sâu.

"Em là của tôi." Anh vội vàng kéo bộ lễ phục mỏng mang của cô xuống. Ngay từ lúc nhìn thấy cô, anh đã muốn làm như vậy. Lúc này, chỉ là thỏa mãn tưởng tượng của anh mà thôi.

"Dừng tay." Trời ơi, cái váy này rất đắt tiền đó. Kiều Tâm Uyển nghĩ, rồi đột nhiên lại thấy điều này căn bản không quan trọng, quan trọng là Cố Học Võ dựa vào cái gì mà đụng vào cô?

Kiều Tâm Uyển lườm Cố Học Võ, rồi lại phát hiện một chuyện khác, bộ lễ phục này may theo kiểu cúp ngực cho nên bên trong cô không có mặc nội y, chỉ cần kéo một cái là ngay lập tức nơi phong tình đầy đặn của cô đã lộ ra ngoài.

Mái tóc lúc này cũng rối loạn, xỏa lung tung trên gối làm cô lại thêm vài phần dịu dàng đáng yêu. Còn cặp thỏ trắng xinh đẹp kia vừa xuất hiện đã làm cho ánh mắt anh tối sầm đi vài phần, tưởng tượng đến Quyền Chính Hạo cũng có thể nhìn thấy cảnh này thì anh lại muốn phát cuồng.

Cảm giác môi của anh đang áp xuống, Kiều Tâm Uyển liền căng thẳng, nếu hôm nay còn để Cố Học Võ toại nguyện thì cô sẽ không muốn sống nữa: "Cố Học Võ, Chu Oánh còn đang dưới lầu chờ anh, anh dừng tay lại đi."

Chu Oánh? Lại là Chu Oánh? Cố Học Võ lúc này vô cùng không muốn nghe đến cái tên này, đây là lần đầu tiên anh thấy như vậy. Lại một lần nữa, anh hướng về Kiều Tâm Uyển mở miệng giải thích: "Đó không phải Chu Oánh.

"Kiều Tâm Uyển." Trước khi cô mở miệng, anh đã không nặng không nhẹ cắn lên vành tai của cô một chút: "Lúc này rồi mà em còn có tâm trạng nghĩ đến người khác?"

"Cố Học Võ." Đó không phải ý của cô muốn, rõ ràng là anh, là anh hết lần này đến lần khác ức hiếp cô, cô chỉ là muốn tìm biện pháp bảo vệ mình mà thôi.

Nhưng nguyện vọng đơn giản như vậy, Tâm Uyển cũng không có cách nào thực hiện được, cơ thể của cô đã bị Cố Học Võ kéo lên, đôi môi bị anh che lấp. Sau đó thì cô chẳng còn cách nào mà mở miệng.

"Tôih sẽ làm em không có thời gian nghĩ đến người khác." Lúc này anh chỉ cần cô tập trung tinh thần, nghĩ đến cô là tốt rồi.

Tình cảnh lúc này cũng chẳng khác nào lần trước, kết quả cuối cùng vẫn là cô bị Cố Học Võ ăn tươi nuốt sống, ăn sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng không chừa. Cũng chẳng biết đến lần thứ mấy, Cố Học Võ mới chịu rời khỏi người cô. Đêm đã rất khuya, những vì sao bên ngoài cửa sổ đang tỏa sáng lấp lánh. Kiều Tâm Uyển đến nâng tay lên cũng không còn sức. Cảm giác tay của Cố Học Võ lại lần dò trên người mình, cô lập tức xin tha.

"Không được." Cô sợ chết đi được. Cả người đều ê ẩm, thắt lưng cũng nhũn cả ra, gần như không nhấc lên nổi. Giọng của cô rất khẽ, gần như là nói líu ríu vậy, Cố Học Võ vừa lòng, cong khóe môi lên, nhìn Kiều Tâm Uyển trong lòng mệt muốn chết. Anh siết chặt cánh tay ôm lấy cô.

"Mệt sao?"

Liếc mắt một cái, Kiều Tâm Uyển đến nói chuyện cũng làm biếng. Cố Học Võ cong khóe môi lên, cười nhạt: "Còn muốn không?"

"Không muốn." Kiều Tâm Uyển thật sự sợ lắm rồi, hai tay cô nâng lên đặt ở trước ngực anh, tuy động tác chỉ đơn giản như thế nhưng cả người cũng phải run bắn lên. Cô gần như không chịu nổi nữa rồi.

"Cố Học Võ, không được tới đây." Cô chưa bao giờ biết tinh lực Cố Học Võ lại tốt như vậy, một đêm n lần, quả thực là muốn lấy mạng của cô mà.

Cố Học Võ rốt cuộc cũng quyết định buông tha cô, cánh tay siết thật chặt, choàng hai tay cô lên eo mình: "Ngủ đi."

Kiều Tâm Uyển muốn nói cái gì, nhưng mà lúc này cô thật sự đã quá mệt, chỉ có thể nhắm mắt lại ngủ. Buổi sáng tỉnh lại, tinh thần của Kiều Tâm Uyển khôi phục không ít, chỉ có cơ thể là vẫn đau ê ẩm, muốn ngồi dậy nhưng thắt lưng cảm giác như chẳng còn sức.

Mệt mỏi rủ cánh tay xuống không ngờ lại chạm vào một vùng da thịt ấm áp. Cô mở to hai mắt, quay sang, phát hiện Cố Học Võ còn chưa dậy, anh đang nhắm mắt, ngủ rất say. Nhìn từ góc độ này, gương mặt nhìn nghiêng của anh rất có nét. Bản thân cô vẫn biết là anh rất tuấn tú nhưng mà lúc này nhìn thấy Kiều Tâm Uyển lại chỉ cảm thấy hận.

Vì sao, vì sao rõ ràng cô đã nói sẽ từ bỏ quyền nuôi dưỡng con gái, vì sao cô đã đồng ý giao con gái cho anh. Tuy cô biết đó là giả, nhưng Cố Học Võ đâu có biết. Vì sao anh vẫn còn muốn đến quấy rầy cô? Rõ ràng đối với anh mà nói, cô cơ bản là không quan trọng, vậy thì vì sao anh lại cứ năm lần bảy lượt ức hiếp cô như vậy?

Chẳng lẽ là do nhìn thấy cô ở cùng với người đàn ông khác nên tự tôn của đại trượng phu như anh mới chịu không nổi, mới cố ý làm nhục và ăn hiếp cô như vậy? Bất kể là vì sao, cô chỉ có một đáp án, chính là Cố Học Võ là đồ vô lại.

Trong lòng căm hận, cô ngồi dậy muốn xuống giường bỏ đi, nhưng không để phòng chân mình lại mềm nhũn, cả người trượt xuống đất. Một đôi cánh tay mạnh mẽ đúng lúc này kéo cô lên rồi ôm cô nằm lại lên giường. Cô xoay mặt qua, Cố Học Võ không biết đã dậy từ lúc nào, anh đang chớp mắt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô. Ánh mắt như vậy Kiều Tâm Uyển chưa từng nhìn thấy, cô sửng sốt một chút, ngơ ngác nhìn vào tầm mắt trầm lặng của Cố Học Võ.

Bộ dạng ngớ ra như vậy đập vào mắt Cố Học Võ khiến anh thấy vô cùng đáng yêu. Anh lại nhịn không được mà cắn môi cô. Cảm giác ấm áp này làm cho Kiều Tâm Uyển phục hồi lại tinh thần, kêu nhỏ một tiếng rồi lui người ra phía sau một chút, khuôn mặt đỏ ửng.

"Cố Học Võ." Vì để áp chế cảm giác không được tự nhiên, cô buộc mình phải ra đòn phủ đầu: "Anh thật quá đáng, anh, anh dựa vào cái gì mà làm chuyện như vậy với tôi?"

"Tôi làm gì với em?" Cố Học Võ nheo mày, nhìn bộ dạng đỏ mặt tía tai của Kiều Tâm Uyển không hiểu sao lại thấy vui.

"Anh. Anh, anh. . . . . ." Anh không biết xấu hổ, Kiều Tâm Uyển lại không thể không biết xấu hổ giống như anh. Oán hận xoay mặt qua, cô tức giận mở miệng: "Anh dựa vào cái gì mà chạm vào tôi? Anh dựa vào cái gì ức hiếp tôi như vậy? Cố Học Võ, anh không thấy là anh quá đáng sao?"

"Quá đáng?" Cố Học Võ nhìn vào mặt cô, thành thật lắc đầu: "Không thấy."

"Anh. . . . . ."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển một lúc lâu, anh đột nhiên vươn tay, nắm tay cô: "Chúng ta, tái hợp đi."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển phản ứng rất dữ dội, hiện tại nghe hai chữ đó, cảm giác còn buồn nôn ghê tởm hơn cả phải uống sữa quá hạn: "Ai muốn tái hợp với anh? Anh bớt tự ình là đúng đi. Tôi đã nói rồi. Tôi tuyệt đối sẽ không tái hợp với anh. Anh đi chết đi."

Không đợi Cố Học Võ mở miệng, cô lại thêm một câu: "Tôi không phải đã đồng ý với anh rồi sao. Tôi nói sẽ giao Bối Nhi cho anh, anh còn muốn thế nào nữa?" Ức hiếp người khác cũng phải có mức độ chứ? Được voi đòi tiên quả đúng là trơ tráo.

"Không liên quan đến Bối Nhi." Cố Học Võ vẫn chưa rõ cảm xúc này là gì, nhưng anh rất rõ một việc, là anh không thích nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đi cùng gã khác.

"Kiều Tâm Uyển. Chúng ta, bắt đầu lại lần nữa được không?"

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, không hiểu Cố Học Võ có ý gì. Bàn tay của anh rất ấm, rất mạnh mẽ đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng xiết chặt, vẻ mặt nghiêm túc: "Tôi đột nhiên phát hiện, tôi không bỏ em được. Tôi muốn cùng em bắt đầu lại lần nữa."

"Anh. Anh đang nói cái gì?" Kiều Tâm Uyển tin lúc này nhất định là cô đang ảo tưởng. Cô nhìn vào khuôn mặt Cố Học Võ, trực giác bảo với cô là anh đang nói giỡn: "Hôm nay đâu phải là ngày cá tháng tư."

"Đương nhiên không phải." Bây giờ đã là cuối mùa thu, còn cá tháng tư gì nữa. Anh cũng không rõ cảm xúc trong lòng anh là gì, nhưng có một việc anh vô cùng khẳng định: "Kiều Tâm Uyển, tôi muốn tái hợp với em, không chỉ vì Bối Nhi mà còn vì em."

"Vì tôi?" Kiều Tâm Uyển không thể tin được lắc lắc đầu: "Ý của anh là anh thích tôi? Muốn cùng tôi tái hợp sao?"

"Thích?" Cố Học Võ kỳ thật cũng không biết, anh chỉ nhìn Kiều Tâm Uyển: "Nếu cảm giác nhìn thấy em đi cùng gã khác thì sẽ khó chịu, nếu chỉ có hứng thú với em này là thích, vậy thì tôi thích em."

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Cố Học Võ nói với cô nhiều như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói những lời yêu với cô. Kiều Tâm Uyển không biết phải phản ứng như thế nào, ngơ ngác nhìn Cố Học Võ.

Anh ngồi ở trên giường, tay còn nắm lấy tay cô, hai người đều không mặc quần áo, lúc này không khí có chút mờ ám, có chút xấu hổ. Cắn cắn môi, cô nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Cố Học Võ. Nếu là trước kia, nghe được những lời này cô chắc chắn sẽ vui đến hôn mê bất tỉnh. Nhưng mà hiện tại. . . . . .

82. Chương 82: Không Yêu Anh!

"Cố Học Võ, anh có biết anh đang nói gì không? Anh có biết tôi là ai không? Tôi là Kiều Tâm Uyển đấy! Người mà anh ghét nhất đấy. Không phải anh rất ghét tôi sao? Anh nói anh thích tôi? "

"Ghét em? Đúng vậy." Cố Học Võ không phủ nhận: "Kiều Tâm Uyển, trước kia em thật sự làm người ta ghét, anh thật sự cũng không thích em. Nhưng bây giờ…"

"Bây giờ lại thích?" Kiều Tâm Uyển cảm thấy vừa buồn cười vừa khó tin. "Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao?"

"Vì sao lại không tin?"

"Vì sao phải tin?" Kiều Tâm Uyển cảm thấy như cô đang nghe chuyện thần thoại vậy: "Cố Học Võ, anh có biết anh đang nói gì hay không? Anh có biết anh đang làm gì không? Anh nghĩ là tôi sẽ tin là anh từ ghét chuyển sang thích tôi hay sao? Là anh, anh có tin được không?"

"Bởi vì em bây giờ không giống như…" Cố Học Võ không biết phải nói như thế nào: "Trước kia, anh cảm thấy em thật sự rất đáng ghét. Nhưng bây giờ không thấy vậy nữa. Đặc biệt là sau khi Bối Nhi chào đời. . . . ."

"Bối Nhi?" Lại là Bối Nhi. Kiều Tâm Uyển không muốn nghe, không thể nghe được nữa cô liền cầm chiếc gối trên giường ném vào đầu Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh đi chết đi."

Cô tức giận xoay người muốn xuống giường, nhanh chóng rời khỏi tên khốn này. Cánh tay lập tức bị Cố Học Võ giữ lại, anh vây cô trong lòng, ngực anh dán vào người cô, cảm giác nóng rực khiến cô run lên, muốn giãy ra nhưng lại sợ anh làm càn nên không dám lộn xộn, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn anh.

"Cố Học Võ, tên khốn này, anh còn không buông tay. Nói đi nói lại, cũng là vì Bối Nhi, được, tôi giao con bé cho anh. Anh có thể cút đi được rồi."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ thật không biết tại sao tính tình Kiều Tâm Uyển lại trở thành như vậy. Anh còn chưa nói xong mà: "Em hãy nghe anh nói."

"Tôi không nghe." Bịt lỗ tai lại, Kiều Tâm Uyển từ chối nghe bất cứ lời nào của Cố Học Võ: "Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe."

Cô không muốn nghe còn Cố Học Võ lại nhất định phải nói, giữ chặt cô trong lòng, anh cúi đầu, hôn cô một cái thật sâu, cho đến khi cô không thở nổi, cũng không còn sức giãy dụa nữa mới buông cô ra.

“Chịu im lặng nghe anh nói chưa?”

Cố Học Võ đặt hai tay ở sau thắt lưng cô, không cho cô thoát khỏi anh: “Kiều Tâm Uyển, anh thừa nhận trước kia anh quả thật rất ghét em, nhưng sau khi Bối Nhi ra đời, anh đã nhìn thấy được rất nhiều khía cạnh khác của em khiến anh phải kinh ngạc. Em không sợ nguy hiểm đến tính mạng nhất quyết sinh Bối Nhi, bảo vệ con bé. Còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện khác. Anh bắt đầu nhận ra em không đáng ghét như vậy. Anh không phủ nhận lúc trước anh rất ghét em nhưng anh tin sự chán ghét đó là do không hiểu em cũng như em không hề hiểu anh. Chúng ta hiểu quá ít về nhau. Vậy thì sao không cho đối phương một cơ hội. Chúng ta thử một lần. Có lẽ…”

Anh không nói hết câu nhưng vẫn tin Kiều Tâm Uyển sẽ hiểu. Kiều Tâm Uyển quả thật đã hiểu, cô nhìn anh. Hai mắt của anh cũng nhìn chằm chằm vào cô, đáy mắt trong suốt. Lần đầu tiên cô có thể đọc hiểu được cảm xúc trong đôi mắt thâm thúy ấy.

Trong lòng cô đầy rẫy những cảm giác phức tạp. Những nỗi đau đớn trong thời gian theo đuổi Cố Học Võ, những việc đã trải qua, những lần dây dưa quấn quýt cứ thế lần lượt ùa về… Đủ mọi cung bậc cảm xúc dâng tràn trong lòng khiến cô có cảm giác không chân thực, cứ như đang mơ.

“Anh nói chúng ta bắt đầu lại một lần nữa sao?”

“Đúng vậy.” Cố Học Võ gật đầu: “Không phải vì Bối Nhi, không vì bất cứ ai cả. Chỉ vì anh muốn cùng em, Kiều Tâm Uyển, bắt đầu lại một lần nữa.”

Kiều Tâm Uyển cúi đầu để lộ cần cổ duyên dáng. Cô đưa mắt nhìn vòm ngực của Cố Học Võ. Do thường xuyên rèn luyện nên da anh không trắng như những người bình thường khác mà ngả sang màu lúa mạch. Vừa rồi giằng co, đôi tay trắng muốt của cô vẫn còn chống trên ngực anh, vô tình tạo nên một sự đối lập hoàn toàn. Cô như là bị điện giật nhanh chóng thu tay lại, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn gương mặt Cố Học Võ đang tiến lại gần, muốn lui người ra phía sau nhưng tay anh lại ôm chặt lấy eo khiến cô không thể nào lui được. Cơ thể khó chịu, trong lòng ngổn ngang, cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Cố Học Võ.

“Anh, anh buông ra.”

“Vậy là em đồng ý?”

“Không.” Kiều Tâm Uyển quật cường cắn môi, thở mạnh một cái, dũng cảm đối diện với Cố Học Võ: “Cố Học Võ. Dựa vào cái gì mà anh nói tái hợp thì phải tái hợp? Dựa vào cái gì mà anh muốn cái gì là được cái đấy? Bây giờ anh thích tôi, nhưng tiếc thật tôi lại không thích anh. Anh nghe rõ chưa? Tôi không thích anh!”

Cố Học Võ hơi hơi nheo mắt lại, nhìn thấy vẻ quật cường trong mắt Kiều Tâm Uyển mà cong khóe môi lên, vẻ mặt có vài phần nghiền ngẫm: “Em không thích anh?”

“Đương nhiên.” Kiều Tâm Uyển trong lòng đắc ý, vùng ra khỏi tay anh, lui ra phía sau một chút, nhìn Cố Học Võ: “Tôi không thích anh, anh có nghe thấy không? Tôi không thích……”

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp thốt ra đã bị Cố Học Võ nuốt lấy, anh hôn cô, cắn nuốt lời của cô, hai tay nhanh chóng ôm chặt eo cô lại. Tay kia thì chậm rãi xoa lưng cô. Nụ hôn dày mà tinh tế. Dần dần, Kiều Tâm Uyển bắt đầu không thể thở nổi. Đôi môi hơi hơi thối lui vài phần, anh nhìn gương mặt Kiều Tâm Uyển đỏ ửng.

“Em không thích?”

“Tôi ghét anh. . . . . .” Kiều Tâm Uyển lắc đầu, oán hận trừng mắt: “Dùng thủ đoạn như vậy, anh có thắng cũng chẳng vẻ vang gì.”

“Ồ?” Cố Học Võ nhướng mày, cánh tay siết chặt: “Anh đây cũng chỉ có thể sử dụng biện pháp này cho đến khi em thích mới thôi.”

Cái gì? Kiều Tâm Uyển trợn tròn hai mắt. Không đợi cô kịp phản ứng lại, đôi môi lại một lần nữa bị che lại.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

“Thích không?”

“Không thích.”

“Thích không?”

“Không thích.”

Mỗi một lần phủ nhận lại làm anh càng điên cuồng. Cho đến khi . . . . .

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

“Thả tôi xuống……”

Tư thế kiểu này rất xấu hổ. Kiều Tâm Uyển sợ ngã nên chỉ có thể ôm thật chặt bờ vai anh.

“Em không muốn tắm?” Anh nhớ anh đổ không ít mồ hôi. Kiều Tâm Uyển cả mặt đều đỏ bừng: “Tôi, tôi tự tắm.”

“Em chắc chứ?” Cố Học Võ rất khẳng định: “Chỉ sợ anh buông tay, em sẽ trượt xuống đất thôi.”

Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, biết anh nói đúng nên đành để mặc anh bế cô vào phòng tắm. Nhưng cơ thể vừa chạm vào bồn tắm lớn, Kiều Tâm Uyển lại nghĩ đến cảnh lần trước ở trong này, anh đã động tay động chân với mình. Cho nên khi tay anh sắp chạm tới phía trước mình, Kiều Tâm Uyển liền nhanh chóng mở miệng xin tha.

“Dừng lại. Tôi mệt lắm rồi.” Toàn thân đều mỏi nhừ, hai chân muốn nhũn ra, thắt lưng đau nhức. Một chút sức lực cũng không có.

“Dừng lại.” Cố Học Võ biết cô không chịu nổi nữa nên rất “tốt bụng” mà buông tha cô: “Anh chỉ giúp em tắm thôi.”

“Thật không?” Kiều Tâm Uyển không tin. Cô chưa bao giờ biết sức chịu đựng của Cố Học Võ lại tốt như vậy. Thật sự chính là truyền thuyết một đêm N lần. Trên thực tế ngày hôm qua cũng đã khi dễ cô như vậy.

“Thật.” Cố Học Võ thật sự chuyên tâm tắm rửa cho cô. Tuy rằng cũng lợi dụng lúc tắm rửa ăn không ít đậu hủ, nhưng không có tiến thêm bước nào.

Sau khi tắm cho Kiều Tâm Uyển xong, Cố Học Võ nhướng người, bế Kiều Tâm Uyển ra khỏi phòng tắm, đặt cô lên giường sau đó đưa mắt nhìn quần áo bị anh xé rách nằm vương vãi khắp nơi trên mặt đất.

“Em nghỉ ngơi một chút, anh gọi người đưa mấy bộ đồ lên.”

Kiều Tâm Uyển chẳng còn chút sức, trợn mắt một cái sau đó nhắm mắt lại kéo chăn lên che khuất cả người, không muốn nói gì nữa. Cố Học Võ đi ra ngoài, xem thời gian cũng đã là hơn 9h sáng, gọi điện thoại kêu nhân viên mang một bộ đồ nữ lên, ngoài ra còn dặn nhân viên đem điểm tâm vào.

Điểm tâm được đem đến, Kiều Tâm Uyển lúc này mệt nên đang say ngủ. Cố Học Võ đánh thức cô.

“Dậy ăn sáng.”

“Tôi muốn ngủ.” Kiều Tâm Uyển phất phất tay, vẻ mặt buồn ngủ: “Đừng phá tôi.”

“Nếu em ngủ, anh sẽ ngủ cùng em.” Cố Học Võ đến gần, giọng điệu mang vẻ uy hiếp: “Anh không ngại ngủ cùng em đâu.”

Ngủ cùng nhau, ba chữ kia làm cho Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt, nhìn vào khuôn mặt đang tiến lại gần của Cố Học Võ, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ cùng tức giận: “Anh, anh có biết xấu hổ không?”

“Tỉnh rồi? Ăn sáng thôi.” Anh vươn tay ôm lấy Kiều Tâm Uyển, lấy áo sơmi của mình bọc người cô lại, rồi bế cô ra ngoài phòng khách ăn sáng.

Kiều Tâm Uyển giãy dụa một hồi. Lại nghĩ đến anh cũng không có mặc quần áo, chỉ tùy ý quấn một cái khăn tắm, cô mà còn giãy dụa nữa thì chỉ làm cho hai người dán chặt vào nhau hơn mà thôi. Cứ mặc kệ vậy.

Kiều Tâm Uyển thật sự rất đói bụng, vận động cả đêm, sáng sớm lại vận động thêm một lần nữa, không đói bụng mới là lạ. Cố Học Võ cũng đói bụng, không để ý đến bộ dạng ăn như hổ đói của cô, hai ba đũa liền giải quyết sạch sẽ phần ăn của mình. Lúc này nhân viên phục vụ đem quần áo lên. Cố Học Võ ra cửa nhận túi đồ rồi đóng cửa lại. Trở vào phòng, Kiều Tâm Uyển cũng vừa vặn cơm nước xong.

Anh Cầm quần áo đưa cho cô: "Mặc đồ vào, anh đưa em về."

Về? Kiều Tâm Uyển nhìn thời gian rồi hét lên một tiếng: "Đã trễ thế này? Anh, anh, anh, sao không nói sớm?"

"Vừa rồi anh gọi, em còn nói buồn ngủ mà." Nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô, Cố Học Võ nhún vai: "Nếu em không thay đồ thì không kịp thời gian đâu."

"Anh. . . . . ." Kiều Tâm Uyển cầm quần áo đi vào phòng, Cố Học Võ lại nắm lấy tay cô: "Thay ở đây đi."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển trừng mắt, như muốn khoét một cái lỗ trên người anh: "Anh không biết xấu hổ à."

"Cũng không phải là chưa thấy." Cố Học Võ rất sảng khoái đứng ở nơi đó: "Nếu em tiếp tục lề mề, anh không ngại thay cho em đâu."

"Ai muốn anh thay?" Kiều Tâm Uyển cởi áo sơmi của Cố Học Võ ra, cô đưa lưng về phía Cố Học Võ bắt đầu mặc quần áo. Nhưng dù sao vẫn có thể cảm giác được tầm mắt anh vẫn luôn dán trên người mình. Mặt cô nóng bừng, không dám chậm trễ, nhanh chóng thay quần áo, lúc xoay người mới phát hiện Cố Học Võ đã thay xong quần áo từ khi nào.

"Anh . . . . ." Động tác của anh cũng nhanh quá đó?

"Đi thôi." Anh vươn tay kéo Kiều Tâm Uyển, cô tránh tay đi, không muốn để anh tóm được, nhưng anh quá mạnh mẽ, hoàn toàn không cho cô cơ hội trốn thoát.

Cô chỉ có thể để mặc anh lôi kéo, hai người cùng nhau đi xuống lầu, lên xe của Cố Học Võ, ngày hôm qua cô ngồi xe Kiều Kiệt tới. Ngồi trên xe, Kiều Tâm Uyển hơi xoa xoa mi tâm, Cố Học Võ đang khởi động xe cũng phát hiện được sắc mặt cô hơi khác. Anh quay sang, vẻ mặt đầy quan tâm.

"Em không sao chứ?"

83. Chương 83: Là Do Anh

Sự quan tâm của anh cũng chỉ làm cho Kiều Tâm Uyển trợn mắt: "Còn không phải là do anh?"

Nếu không phải anh cứ quấn lấy cô làm đi làm lại thì bây giờ cô có khó chịu như vậy không? Chân thì mềm nhũn, cơ thể cũng từng hồi khó chịu. Rất lạ là trên mặt Cố Học Võ lại hơi mất tự nhiên, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Nếu em mệt thì chợp mắt trước đi. Đến Kiều gia anh sẽ gọi em."

Kiều Tâm Uyển vốn tính mỉa mai anh mấy câu nhưng nhìn thấy ánh mắt thâm thúy và vẻ chân thành trong đó thì lại không thể nào nói nổi. Cô mất tự nhiên quay mặt đi, dựa vào ghế mà ngủ một giấc.

Cố Học Võ nhìn gương mặt nhìn nghiêng của cô mà khóe môi giương lên, các đường nét trên mặt đều nhu hòa đi rất nhiều. Anh khởi động xe, đi về hướng Kiều gia. Xe chạy rất êm nên Kiều Tâm Uyển vốn đã quá mệt cứ thế ngủ thiếp đi. Đến lúc xe dừng lại ở Kiều gia, Cố Học Võ mới nhìn Kiều Tâm Uyển đang nhắm mắt, ngủ rất say.

Cố Học Võ không đánh thức cô mà xuống xe, nhẹ nhàng mở cửa xe, bế cô lên, mùi hương quen thuộc trong lồng ngực anh khiến cho Kiều Tâm Uyển dịu mặt vào ngực anh rồi lại nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Bế cô vào cửa, bà Kiều đi lên đang muốn nói chuyện, thấy ánh mắt Cố Học Võ bà liền dừng lại, nhìn anh bế Kiều Tâm Uyển lên lầu, đưa cô về phòng mình nghỉ ngơi. Đuổi theo lên lầu, bà Kiều nhìn thấy Cố Học

Võ đắp kín mền cho Kiều Tâm Uyển, sau đó ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt Kiều Tâm Uyển một lát. Lúc đứng lên, Cố Học Võ liền thấy bà Kiều đang nhìn chằm chằm vào mình. Anh chỉ chỉ bên ngoài phòng, rồi theo bà Kiều ra khỏi phòng.

"Học Võ. Con, con với Tâm Uyển. . . . . ."

"Cô Kiều, con với Tâm Uyển có thể sẽ tái hợp lại." Cố Học Võ cũng không sợ bà Kiều biết quyết định của mình.

"Vậy Tâm Uyển, nó…"

"Cô ấy đồng ý rồi ạ." Cố Học Võ tin Kiều Tâm Uyển đã chấp nhận mình.

". . . . . ." Bà Kiều im lặng, lúc này bà cũng chẳng biết nói gì, nhìn Cố Học Võ gật đầu với mình rồi xoay người đi đến phòng Bối Nhi ở bên cạnh. Con bé mới vừa được bà vú cho ăn cháo, giờ đang nằm ở trên giường nhỏ chơi đùa với bà vú.

Ánh mắt anh dịu đi mấy phần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, anh vươn tay giữ lấy đôi tay nhỏ bé của Bối Nhi. Bối Nhi thấy Cố Học Võ liền quay mặt đi không nhìn anh, vậy mà thấy bà vú thì lại cười.

Cái dáng vẻ đó khiến Cố Học Võ buồn bực một hồi, cũng không dám ôm Bối Nhi nữa, muốn chơi với con bé một lát mà nó lại hoàn toàn không nể mặt anh. Cố Học Võ mím môi, xoay người bỏ đi. Dù sao sau này vẫn còn cơ hội. Từ từ rồi mọi việc sẽ thay đổi…

Kiều Tâm Uyển ngủ một giấc, nghe thấy tiếng Bối Nhi khóc mới sực tỉnh, mở mắt ra mới thấy đã xế chiều, Bối Nhi khóc rất hăng, cô vội vàng cho Bối Nhi bú. Rồi lại ôm con gái chơi một lát, nhìn Bối Nhi rốt cuộc cũng chịu nín khóc, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn khuôn mặt giống Cố Học Võ đến sáu phần của con bé.

Trong đầu cô lại hiện lên lời Cố Học Võ đã nói sáng nay, anh nói, anh thích cô, anh nói, anh muốn cùng cô bắt đầu lại một lần nữa. Tim cô lại đập nhanh hơn, cô không biết lời Cố Học Võ nói là thật hay giả. Thức dậy thấy mình đang ở trong phòng, cô biết chắc là Cố Học Võ đã bế cô lên. Anh gần đây, quả thật thay đổi rất nhiều.

"Cô thật hiểu lão đại sao?"

Lời của Đỗ Lợi Tân lại hiện lên trong đầu cô. Kiều Tâm Uyển mím môi, nghĩ tới Cố Học Võ lúc này nói thích cô, muốn cùng cô tái hợp, cô nên tin mới phải. Nhưng cô lại không muốn cứ như vậy tha thứ cho anh, ở bên anh.

Cuộc hôn nhân ba năm trước đã làm cô mất hết ý chí. Đã hao tổn hết toàn bộ nhiệt tình mà Cố Học Võ vẫn không thích cô, thậm chí còn ghét cô. Đột nhiên sau khi con gái chào đời, anh lại nói thích cô, muốn ở bên cô… Cô làm sao cũng không thể tin được, cô chỉ có thể xem việc anh thích là do liên quan đến con gái mà thôi.

Tái hợp lại với cô đối với anh mà nói, chỉ có lợi mà không có hại. Con gái hiện tại không ưa anh, lại còn đang trong thời kỳ bú sữa mẹ, anh nói một câu thích, cô tin, ngu ngốc tái hợp cùng anh, anh nghiễm nhiên thành công đưa con gái về Cố gia, lại có thêm một bảo mẫu miễn phí, còn có chuyện gì tiết kiệm được thời gian và sức lực hơn chuyện này không?

Kiều Tâm Uyển lại bực bội, đứng bật dậy, Bối Nhi trong lòng cô cũng bị giật mình, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo cô, lúc này mới nhớ Bối Nhi còn đang ở trong lòng mình.

Bế Bối Nhi ra giao cho bà vú, cô trở lại phòng mình, cơ thể vẫn còn hơi mệt, cô bất lực ngồi ở trên giường, nghĩ tới sự điên cuồng của Cố Học Võ hôm qua. Anh quả thực không phải là người, khi dễ cô như vậy, buộc cô nói thích hết lần này đến lần khác, nếu như không phải là cuối cùng cô chịu không nổi, gần như sắp ngất đi thì cô chắc chắn Cố Học Võ sẽ vẫn tiếp tục khi dễ cô.

Thích? Cô đương nhiên thích Cố Học Võ, nhưng bây giờ cô đã thay đổi, đã thông minh hơn, cô tuyệt đối sẽ không để sự yêu thích cô trở thành cái cớ để Cố Học Võ tổn thương cô, càng không để cho anh dùng nó mà có được con gái.

Nhất là, nghĩ tới cảnh ngày hôm qua anh xuất hiện cùng Chu Oánh, tay trong tay rất tình cảm. Rõ ràng đã có người khác, còn muốn tới trêu chọc cô. Chẳng lẽ thấy cô dễ ăn hiếp lắm sao? Hay là, nghĩ cô yêu anh nên cô sẽ chiều theo anh? Nếu anh có Chu Oánh, vậy thì ở trong lòng anh cô là cái gì?

Đúng rồi, anh nói cô, nhưng người anh yêu e cũng chỉ có Chu Oánh? Kiều Tâm Uyển nghĩ tới đây, cũng đã có thể hiểu được toàn bộ. Chu Oánh không thể sanh con, mà cô lại sinh được Bối Nhi. Nói toạc ra. Nếu như Cố Học Võ tái hợp với cô, cô sẽ lại sinh đứa nữa. Đến lúc đó, anh sẽ lại một cước đá cô đi, rồi sánh vai cùng Chu Oánh đưa con đxi.

Cố Học Võ ơi Cố Học Võ, anh tính kỹ thật đấy. Anh nghĩ tôi sẽ cho anh như ý sao? Anh đừng mơ. Kiều Tâm Uyển trong lòng đã có quyết định, cô nghĩ thông suốt rồi. Kế hoạch sẽ không thay đổi, cô sẽ mang con gái sang Đan Mạch, cô không tin, cách muôn sông nghìn núi, Cố Học Võ vẫn có thể đuổi đến Đan Mạch ức hiếp cô?

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Sau giờ làm việc, Cố Học Võ ngay lập tức xuất hiện ở Kiều gia. Nhìn thấy anh, bà Kiều không nói gì. Sauk hi chào hỏi ông bà Kiều, anh đi lên lầu gặp Kiều Tâm Uyển và Bối Nhi. Bối Nhi mới vừa bú xong, đang chơi với bà vú, nhìn tâm trạng con gái có vẻ không tệ. Cố Học Võ vươn tay muốn bế con nhưng lại không muốn con gái vừa đụng đến anh là lại khóc.

Anh hết sức bất đắc dĩ, chân tay luống cuống trả Bối Nhi lại cho bà vú, vẻ mặt nhìn Kiều Tâm Uyển. Cô ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng, trên bàn trà bày la liệt rất nhiều tư liệu. Đưa lưng về phía cửa nên cô không nhìn thấy Cố Học Võ vào cửa.

Cố Học Võ tiến lên, phát hiện Kiều Tâm Uyển đang đọc cuốn sổ tay hướng dẫn định cư Đan Mạch lần trước. Giật cuốn sách trên tay cô, sắc mặt Cố Học Võ thoáng cái lạnh lùng hẳn lên: "Em còn muốn di dân sang Đan Mạch?"

"Mắc mớ gì tới anh?" Dùng sức rút cuốn sách trên tay anh xuống, sắc mặt Kiều Tâm Uyển rất khó coi. Cố Học Võ ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của Kiều Tâm Uyển.

"Anh nghĩ hôm qua anh đã nói rất rõ rồi mà."

"Tôi nghĩ thái độ của tôi cũng rất rõ ràng." Kiều Tâm Uyển nhìn anh, vẻ mặt có mấy phần kiêu ngạo: "Cố Học Võ, tôi nói rồi, chúng ta không nên tái hợp. Tôi không muốn sống với anh."

"Kiều Tâm Uyển." Hôm nay Kiều Tâm Uyển không giống với hôm qua, đã lại đề phòng như mỗi lần anh tới gặp con gái. Cố Học Võ không rõ đã có chuyện gì xảy ra.

"Em làm sao vậy?"

"Tôi đâu có sao. Tôi rất khỏe." Kiều Tâm Uyển buông tay, nhìn Cố Học Võ: "Trái lại tôi cảm thấy bây giờ anh mới là người có vấn đề về thần kinh đấy?"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ bị lời của cô chọc tức: "Em có ý gì?"

"Không có ý gì hết." Kiều Tâm Uyển vỗ vỗ tay đứng lên, chống lại hai tròng mắt Cố Học Võ đang nheo lại, vẻ mặt mang theo một tia khiêu khích.

"Ý của tôi là, anh là một tên khốn kiếp, lưu manh, vô liêm sỉ, hạ lưu, tiểu nhân hèn hạ. Tôi, tuyệt đối sẽ không tái hợp lại với anh."

Cả một chuỗi dài những câu mắng người mà cô nói không vấp lấy một từ. Cố Học Võ giật mình, nhất thời không có cách nào kịp phản ứng. Nhìn nét mặt dửng dưng của Kiều Tâm Uyển, anh nheo hai tròng mắt, nhích tới gần cô hơn: "Em có ý gì?"

"Chính là ý mà anh nghe đó." Anh thích nói lại nhưng cô đây không thích: "Cố Học Võ. Cửa ở bên kia, không tiễn ~"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ nhích tới gần, dùng sức cầm tay cô: "Hôm qua em còn nói thích anh."

"Nực cười. Đó mà là thích?" Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt mang theo vài phần lạnh lùng: "Đó là do anh ỷ mạnh ép buộc tôi, anh tưởng tôi thích anh thật sao?"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ duỗi tay ra, kéo eo cô vào trong lòng, nhìn chằm chằm vào vẻ quật cường trong mắt cô, ánh mắt tối sầm đi: "Nói cho anh biết. Em bị cái gì kích thích vậy?"

"Anh mới bị kích thích ấy." Kiều Tâm Uyển đập tay anh, muốn anh buông cô ra: "Cố Học Võ, đầu óc anh nhất định không bình thường rồi, nói thích là thích, nói không thích là không thích. Anh nghĩ tôi là đồ ngốc à?"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ bị cô chọc tức, cắn mạnh lên môi cô một cái: "Anh chưa bao giờ lấy chuyện này ra đùa."

"Thật làm cho người khó tin." Cơn đau trên môi khiến Kiều Tâm Uyển càng tỉnh táo, nhìn gương mặt Cố Học Võ, lên tiếng mỉa mai: "Chu Oánh mà anh thương thương nhớ nhớ mấy năm nay không phải là anh yêu nhất sao? Yêu một người phụ nữ nhưng lại phát sinh quan hệ với một người phụ nữ khác. Anh không cảm thấy hàng động của anh rất vô liêm sỉ sao?"

"Kiều Tâm Uyển." Cầm Cố Học Võ siết chặt, bàn tay nắm tay Kiều Tâm Uyển bắt đầu dùng sức, cơn thịnh nộ rõ ràng tản ra khắp người anh. Kiều Tâm Uyển cũng không sợ. Con người khi đã quá sợ rồi thì sẽ không còn thấy sợ nữa. Cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt. Cô đã yêu người đàn ông này đến tận xương tủy, nhưng lúc này lại chỉ còn sự khinh bỉ, mãnh liệt khinh bỉ.

"Anh không có yêu một người, lại phát sinh quan hệ với một người khác." Cố Học Võ nheo mắt lại, không biết giải thích ra sao: "Anh đối với Chu Oánh đã không còn như em nghĩ."

"Vậy thì sao?" Kiều Tâm Uyển hừ lạnh, căn bản không muốn nghe Cố Học Võ nói: "Cố Học Võ. Tôi thấy ghê tởm thay cho anh."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ nắm tay cô, vẻ mặt lạnh lẻo, đôi mắt nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, cuối cùng lại chỉ còn dư lại một chút bất lực, nhìn vẻ quật cường trong mắt Kiều Tâm Uyển. Anh vươn tay, ôm cô vào lòng, thì thầm ở bên tai cô, giọng nói hơi khàn khàn.

84. Chương 84: Tôi Rất Bình Tĩnh

Sự việc không phải như em nghĩ, sao lúc nào cũng muốn lôi người khác vào?"

Người khác? Chu Oánh là người khác sao? Chu Oánh chính là cái gai trong lòng cô. Mấy năm qua, cả ngày lẫn đêm đều khiến cô ăn không ngon ngủ không yên.

"Đó là người khác sao?" Kiều Tâm Uyển không thừa nhận mình nói sai: "Đó là người phụ nữ anh yêu, là người phụ nữ chiếm giữ trái tim anh. Anh tưởng tôi không biết sao?"

Vươn tay đẩy Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển chống đối anh tới cực điểm. Cô càng đẩy, Cố Học Võ càng ôm chặt, vây cô trong lòng mình một chút cũng không chịu buông.

"Kiều Tâm Uyển. Em bình tĩnh chút đi."

"Tôi rất bình tĩnh." Kiều Tâm Uyển dám nói bản thân chưa từng bình tĩnh như thế này: "Anh cho là tôi đang nói dỗi à? Không phải. Cố Học Võ, tôi sẽ không tái hợp với anh. Kiều Tâm Uyển, tôi vẫn có thể tiếp tục thấp hèn, tìm kiếm một tình yêu thuộc về chính mình. Tôi muốn một người đàn ông toàn tâm toàn ý, trong lòng, trong mắt chỉ có tôi. Chứ không phải người đàn ông như anh, không chung thủy, trong lòng có người phụ nữ khác. Anh đã hiểu chứ? Anh có thể cút rồi đó."

Trong lòng Cố Học Võ lại hiện lên khuôn mặt Chu Oánh, gương mặt vốn vô cùng rõ ràng ấy lúc này không biết tại sao lại trở nên mờ nhạt. Anh nhìn gương mặt quật cường của Kiều Tâm Uyển, hai cánh tay ôm cô vẫn không chịu thả ra. Rất nhiều cảm xúc phức tạp bắt đầu dâng lên trong lòng, nhưng anh lại không thể nào giải thích. Anh xoay người Kiều Tâm Uyển để cô tựa vào lòng mình, tựa cằm vuốt ve đỉnh đầu cô, lắng nghe mùi hương hoa hồng trên người cô, anh cất giọng có vài phần bất đắc dĩ

"Anh không biết phải nói thế nào. Anh không thể nói với em là bây giờ anh đã yêu em. Nhưng anh thích em, ít nhất trước mắt, hiện tại, trong mắt anh chỉ có mình em, người anh ôm trong lòng cũng là em. Anh không muốn nói đến chuyện trước kia. Còn nữa, người phụ nữ em thấy hôm trước không phải là Chu Oánh."

"Không phải Chu Oánh?" Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt đầy vẻ khó tin: "Nếu cô ta không phải Chu Oánh thì sao có thể giống Chu Oánh y đúc?"

"Anh cũng thấy rất lạ." Ánh mắt Cố Học Võ lập tức trở nên sâu xa: "Cô ta hình như biết rất nhiều chuyện, nhưng anh chắc chắn cô ta không phải Chu Oánh."

"Anh, sao anh khẳng định?" Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không thể tin, trên thế giới lại có hai người giống y nhau: "Chẳng lẽ hai người đó là chị em?"

"Không phải." Cố Học Võ lắc đầu: "Cô ta tên Lý Lam, không phải Chu Oánh mà là thiên kim của Lý gia. Mẹ anh đã từng bảo bọn anh tìm hiểu nhau."

Kiều Tâm Uyển lòng tràn đầy nghi hoặc: "Tìm hiểu?"

"Ừ." Cố Học Võ nhìn sự ngờ vực trên mặt cô: "Lần trước em gặp ở quán cà phê chính là do mẹ anh sắp xếp cho bọn anh gặp mặt. Anh dám chắc cô ta không phải Chu Oánh, bằng không anh đã ở bên cô ta lâu rồi, làm gì còn đến quấy em?"

"Đó là vì Chu Oánh..." Cô ta không thể sinh con. Kiều Tâm Uyển nói tới đây lại chột dạ, hơn bốn năm trước, cô lợi dụng sự tự ti và bệnh tình của Chu Oánh mà ép cô ấy ra đi. Trên thực tế, cô cũng không xác định năm năm nay, Chu Oánh rốt cuộc còn sống hay đã chết. Biết đâu, có 500 vạn, cô ấy chữa khỏi bệnh, cũng không biết chừng.

Nhưng...

"Sao?" Cô chỉ nói nửa chừng khiến Cố Học Võ nhướng mày, có phần khó hiểu nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Là bởi vì không có Chu Oánh cho nên anh mới phải quấy rầy tôi?" Kiều Tâm Uyển tiếp tục lời đang nói dở, cố gắng che giấu vẻ mất tự nhiên trên mặt: "Nếu có Chu Oánh thì anh sẽ ở bên cô ta. Cố Học Võ nói đi nói lại thì anh vẫn là một thằng khốn. Bởi vì trong lòng anh, tôi chỉ là một vật thay thế. Anh, anh quả đúng là đáng hận đến cực độ."

Dùng sức đẩy Cố Học Võ ra, suy nghĩ này lại một lần nữa đả kích Kiều Tâm Uyển khiến cô tức giận: "Anh cút đi, đi chết đi, tại sao anh không đi chết đi?"

Cố Học Võ kéo cô lại, nhìn cơn thịnh nộ trong mắt cô mà khẽ nhướng mày: "Kiều Tâm Uyển, chẳng lẽ trong lòng em, anh là một kẻ có thể chín bỏ làm mười, tìm vật thay thế sao?"

Kiều Tâm Uyển nhất thời nghẹn họng, Cố Học Võ vào lúc này siết chặt tay cô không cho cô vùng lên: "Cho dù là vật thay thế thì cũng phải là thứ anh thích. Nếu anh đã không thích thì dù em có Bối Nhi thì đã sao? Em nghĩ anh thật sự không có cách nào mang Bối Nhi về Cố gia ư?"

Nếu không phải không muốn ra tay tàn nhẫn thì anh đã lặng yên không một tiếng động đưa con gái đi khỏi Kiều gia, chút bản lĩnh ấy cũng không có thì anh cũng phí công làm lão đại của Kỳ Lân đường.

Kiều Tâm Uyển sửng sốt, nhìn Cố Học Võ mà lắp bắp: "Anh, anh không thể..."

"Anh có thể." Cố Học Võ thấy sự kinh ngạc trong mắt Kiều Tâm Uyển: "Em tốt nhất là tin anh có thể làm được nhiều chuyện hơn em nghĩ."

Câu nói ấy nhẹ nhàng nhưng vô cùng hùng hồn, Kiều Tâm Uyển tin, cô vẫn luôn tin Cố Học Võ. Chẳng qua...

"Tôi không thể đồng ý với anh."

"Tại sao?"

"Tôi nói, cái tôi muốn chính là tình yêu độc nhất vô nhị. Mà anh lại không có khả năng cho tôi."

"Yêu?" Cố Học Võ bởi vì sự nghiêm túc trong mắt cô mà ngừng nói, suy nghĩ một lúc lâu, anh nhướng mày, khe khẽ nói: "Độc nhất vô nhị? Anh hiện tại quả thật không thể cam đoan, cho nên mới hy vọng em ỗi người chúng ta một cơ hội, một thời gian để sự việc phát triển theo hướng chúng ta mong ước. Như thế cũng không được sao?"

"Tôi căn bản không nghĩ là anh sẽ yêu tôi." Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ: "Tôi không phải là kiểu người anh thích. Anh đã nói vậy không phải sao?"

"Tình cảm mà có thể sử dụng lý trí để khống chế thì có còn là tình cảm không?" Cố Học Võ nghĩ Kiều Tâm Uyển chủ yếu là đang cố tình gây sự: "Nghiêm túc mà nói, em thực sự không phải kiểu người anh thích. Nhưng bây giờ anh quả thật thích em. Em thấy còn có cái gì mà phải do dự?"

"Anh muốn tôi đồng ý với anh. Cũng được." Kiều Tâm Uyển hơi ngừng lại, nhìn vẻ mặt Cố Học Võ, ngắn gọn nói: "Chừng nào anh quên được Chu Oánh thì lúc ấy tôi sẽ tái hợp với anh."

"Kiều Tâm Uyển."

"Đừng có gọi tôi." Kiều Tâm Uyển xoay mặt đi, không để mình nhìn những cảm xúc trong mắt Cố Học Võ: "Tôi đã lỡ mất một lần rồi. Cố Học Võ, cuộc hôn nhân ba năm đó, anh không thể không biết làm thế nào mà tôi có được. Hoặc anh biết nhưng anh giả ngu. Anh muốn trừng phạt tôi. Tôi biết. Tôi không muốn trở lại quá khứ. Cảm giác như thế đời này tôi cũng không muốn nếm trải nữa. Hôm nay anh có thể vì Bối Nhi mà thay đổi cách nhìn về tôi, dần dần thích tôi. Ngày mai liệu anh có thể vì Chu Oánh bỗng nhiên trở về mà lại quay về lạnh lùng với tôi như trước hay không? Tôi chịu không nổi đâu. Cố Học Võ."

Quay sang, cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt có chút khẩn cầu: "Cố Học Võ, nếu cả đời này, tôi với anh nhất định vô duyên thì tôi thà rằng vĩnh viễn chưa từng có tình cảm của anh. Nhưng nếu chúng ta hữu duyên, thế thì điều mà tôi không hy vọng nhất chính là sau này tôi sẽ lại mất đi. Như vậy, còn khó chịu hơn cả để cho tôi chết."

Nếu chưa bao giờ có được thì còn có thể tự lừa dối mình, nhưng sau khi có được rồi lại để mất thì nỗi thống khổ ấy cô không dám tưởng tượng, cũng không dám đối mặt. Cho nên cô nhất định phải bóp chết nỗi đau đớn từ trong trứng nước, không để cho Cố Học Võ có chút cơ hội.

"Em bi quan quá rồi." Cố Học Võ không bỏ sót những cảm xúc trong mắt cô, lòng anh lại thấy không muốn, anh tin vào bản thân mình: "Nếu anh đã nói ở bên em thì bất kể Chu Oánh ra sao anh cũng không ở bên cô ấy nữa."

"Cơ thể anh có lẽ không thể ở bên cô ta, nhưng trái tim anh thì có?"

Bây giờ có thể thề son sắt nói là sẽ không dao động, là vì không có Chu Oánh, nếu gặp được thì sao? Anh làm thế nào có thể bảo đảm sẽ không vì nhìn thấy Chu Oánh mà lại nhớ đến chuyện trước kia, sau đó cùng Chu Oánh khơi đống tro tàn, quay về bên nhau? Đến lúc đó, cô phải tự giải quyết như thế nào? Phải làm thế nào để đối mặt với việc có được rồi lại bỗng nhiên đánh mất trái tim Cố Học Võ?

Cố Học Võ giật mình, anh quả thật không thể nói đến những việc chưa từng xảy ra, cũng không có cách nói mình nhất định sẽ làm gì. Bây giờ anh còn chưa tìm được Chu Oánh. Mà anh nhất định phải tìm được Chu Oánh. Cũng nhất định là mặc kệ có thể ở bên nhau hay không, chí ít cũng phải tìm được câu trả lời từ cô, mà những lời như vậy tất nhiên không thích hợp nói cho Kiều Tâm Uyển nghe. Bởi vì cô chắc chắn sẽ không chấp nhận việc anh vẫn muốn đi tìm Chu Oánh.

Thấy anh im lặng, Kiều Tâm Uyển đứng lên, lui ra phía sau vài bước, cách rất xa Cố Học Võ.

"Cố Học Võ. Điều tôi muốn anh không cho được. Điều anh cho, tôi lại không muốn. Cho nên, xin anh cách xa tôi một chút. Cho tôi một chút bình yên, một chút không gian. Nếu anh thật sự thích tôi, vậy đây là sự nhân từ lớn nhất của anh đối với tôi."

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, muốn nói cái gì nhưng nói không nên lời. Kiều Kiệt lúc này tới gõ cửa, nói là đã đến giờ ăn cơm. Kiều Tâm Uyển cũng không quan tâm đến Cố Học VõoHọH, lướt qua anh cùng Kiều Kiệt xuống lầu, đi ăn cơm. Cố Học Võ đứng ở phòng Kiều Tâm Uyển hồi lâu, nhìn những cuốn sổ tay định cư Đan Mạch mà cau mày. Anh xoay người, xuống lầu.

Trong phòng khách, Kiều ba đang chờ Kiều Tâm Uyển xuống, vừa khéo thấy Cố Học Võ đi lên, lúc này lại chỉ có một mình Kiều Tâm Uyển đi xuống nên Kiều ba thoáng sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía sau Kiều Tâm Uyển.

"Học Võ đâu?"

"Ba. Không phải ăn cơm sao?" Kiều Tâm Uyển không muốn nhắc đến Cố Học Võ: "Chúng ta ăn cơm thôi."

"Tâm Uyển?"

Kiều mẹ và Kiều ba liếc mắt nhìn nhau, thấy Cố Học Võ cũng theo xuống lầu. Ánh mắt đảo qua khuôn mặt anh, vẻ mặt có vài phần khó hiểu.

Cố Học Võ xuống lầu, đứng bên cạnh Kiều Tâm Uyển, anh vừa đứng bên cạnh cô, Kiều Tâm Uyển theo trực giác liền di chuyển sang bên cạnh vài bước. Động tác của cô, mọi người đều thấy rõ. Ba mẹ Kiều Tâm Uyển ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt có vài phần khó hiểu. Ánh mắt chuyển hướng về phía Cố Học Võ, anh hơi cúi người với hai vị trưởng bối.

"Con còn có việc, không quấy rầy."

Nói xong câu đó, anh liếc nhìn Kiều Tâm Uyển, trong mắt có ý tứ cô có thể hiểu, nhưng Kiều Tâm Uyển lại quay đầu, làm như không hiểu, Cố Học Võ nhướng mày, nhưng chẳng nói gì chỉ xoay người rời khỏi.

Anh có thể ở lại, nhưng trong lòng anh hiểu Kiều Tâm Uyển lúc này đang không bình tĩnh hoặc là quá tỉnh táo. Anh cho cô thời gian, để cô hiểu thông suốt. Nếu cô thật sự hiểu ạm, sẽ biết, một khi anh quyết định chuyện gì thì dứt khoát sẽ không thay đổi.

Nhìn Cố Học Võ rời khỏi, Kiều Tâm Uyển cảm thấy sức lực toàn thân dường như bị ai rút hết, ngồi xuống sofa. Sắc mặt có vài phần bất ngờ.

85. Chương 85: Ao Xuân

"Tâm Uyển?" Kiều mẹ liếc nhìn con gái, vẻ mặt hơi lo âu: "Này, này rốt cuộc là có chuyện gì vậy hả? Hôm qua không phải Học Võ nói muốn tái hợp với con à. Hai đứa…"

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển ngắt lời mẹ, nắm chặt tay bà, khẽ lắc đầu: "Đừng nói nữa, con đói bụng rồi, chúng ta ăn cơm thôi."

Không nhìn cha mẹ, cô đi đầu tiên về phía nhà ăn. Kiều ba mở miệng muốn nói cái gì thì Kiều Kiệt đã giành nói trước: "Ba, hai người cũng đừng quan tâm đến chuyện của chị nữa. Cái tên Cố Học Võ kia không phải là thứ tốt đẹp gì. Trước kia bắt nạt chị như thế, giờ anh ta nói tái hợp là tái hợp sao? Xem chị ấy là cái gì? Xem Kiều gia chúng ta là cái gì chứ?"

"Kiều Kiệt." Kiều ba liếc con trai, không có hứng thú nói với anh ta thêm nữa: "Ăn cơm đi."

Kiều Kiệt nhún vai, vô cùng mất hứng đi theo vào ăn cơm, không nhắc thì không nhắc. May mà chị của Kiều Kiệt này có khí phách, sẽ không mắc mưu Cố Học Võ đâu. Hừ.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ chạy xe được nửa đường thì di động réo vang, là số lạ gọi, anh bắt máy thì hóa ra là người quen. Cúp máy, nhìn dòng xe cộ trước mặt, anh rẽ sang giao lộ, đi tới chỗ người kia đã hẹn.

Mới vào cửa, Lý Lam từ rất xa đã đứng dậy, đối diện với ánh mắt Cố Học Võ, nhìn anh bước tới, cô ta chỉ chỉ vào vị trí đối diện mình: "Mời ngồi."

Cố Học Võ ngồi xuống, nhìn Lý Lam: "Có việc gì?"

"Không có việc gì thì không thể tìm anh sao?" Lý Lam ngồi xuống, rót cho anh ly nước, khóe môi hơi hơi cong lên: "Tôi đã gọi cho anh một phần bò bí tết, bò bít tết tiệm này hương vị rất truyền thống, theo tôi thấy thì vị gần giống với kiểu Ý."

Cố Học Võ đan hai tay vào nhau, đặt ở trước bàn: "Tôi không phải tới ăn cơm với cô." Muốn ăn cơm, ban nãy anh đã ở Kiều gia cùng ăn với Kiều Tâm Uyển rồi.

"Tôi biết." Lý Lam gật đầu, vẻ mặt không chút hờn giận: "Tôi biết anh sở dĩ bằng lòng tới đây là bởi vì anh có chuyện cần hỏi tôi."

Cô ta cũng rót nước ình, khẽ nhấp một ngụm rồi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Cố Học Võ, vẻ mặt có vài phần nghi hoặc: "Song, tôi cũng có chuyện hỏi anh. Cho nên chúng ta huề nhau."

Huề nhau? Cố Học Võ nhìn Lý Lam, hai tròng mắt hơi nheo lại, sâu trong đôi mắt thâm thúy có một tia đề phòng. Biểu cảm ngưng trọng của anh, Lý Lam làm như không thấy, khóe môi khẽ cười dịu dàng: "Ăn cơm trước đã, ngày đó anh vứt tôi ở bữa tiệc như vậy thì chí ít anh cũng nợ tôi một cái nhân tình đúng không?"

Cố Học Võ không nói, phục vụ vào lúc này đưa cơm tới. Bò bí tết, rượu champagne, mỳ Ý, salad trái cây và cả súp đặc kiểu Ý. Tất cả đều được bày dọn rất ngay ngắn, Lý Lam nhìn rượu champagne trên bàn: "Uống chút rượu chứ?"

"Không cần." Cố Học Võ lắc đầu, không có ý muốn ăn cơm: "Tôi chỉ có vài vấn đề muốn hỏi cô."

"Tôi biết anh muốn hỏi cái gì." Lý Lam mỉm cười: "Có điều vừa rồi tôi cũng nói rồi đấy, anh nợ tôi một nhân tình. Anh muốn câu trả lời, lát nữa tôi sẽ cho anh. Nhưng trước tiên anh phải ăn xong bữa cơm này với tôi. Thế nào?"

Nhìn Cố Học Võ ngồi đó bất động, Lý Lam thở dài, vẻ mặt dịu dàng luyến tiếc: "Bò bít tết để nguội thì không ngon."

Nói xong, cũng không quan tâm đến phản ứng của Cố Học Võ, cô ta cầm lấy dao nĩa, cắt thịt bò thành miếng nhỏ cho vào miệng. Động tác của cô cực kỳ tao nhã, như là người ăn đồ Âu đã lâu. Cố Học Võ nheo con người lại, cầm lấy dao nĩa bắt đầu cùng ăn. Anh lúc này chưa có hứng thú trò chuyện với Lý Lam, cứ im lặng giải quyết phần cơm trước mặt. Ăn xong, anh cầm lấy khăn lau khóe môi, ngẩng đầu nhìn Lý Lam, cô ta cũng đã giải quyết gần xong. Buông dao nĩa xuống, cô rót ình một ly champagne.

"Hỏi đi." Lý Lam đặt ly xuống, nhìn Cố Học Võ: "Anh muốn biết cái gì?"

"Chu Oánh đâu." Cố Học Võ nhìn ánh mắt Lý Lam: "Đừng có nói với tôi cô chính là cô ấy, cô không có khả năng là cô ấy."

"Vậy sao?" Lý Lam lắc đầu, vẻ mặt có vài phần bướng bỉnh: "Nếu tôi nói, tôi chính là cô ấy thì sao?"

Cố Học Võ im lặng, trong mắt hiện lên một tia nghiêm khắc, nhìn chằm chằm khuôn mặt Lý Lam thần sắc có chút châm biếm. Đây là lần đầu tiên từ lúc gặp mặt tới nay Lý Lam thấy vẻ mặt này của anh. Khóe môi bất giác nhếch lên. Cô ta uống một ngụm champagne, che giấu sự mất tự nhiên của mình: "Anh đã không tin tôi, sao còn muốn hỏi tôi?"

Cố Học Võ nhìn chằm chằm khuôn mặt cô ta một hồi lâu, cuối cùng khẽ nói: "Cô không có khả năng là Chu Oánh, một người cho dù thay đổi thế nào, thậm chí là đã phẩu thuật thẩm mỹ thì cảm giác vẫn không thể thay đổi được. Ở trên người cô, tôi không tìm thấy cảm giác như khi ở cùng Chu Oánh. Tôi rất khẳng định cô không phải cô ấy."

Lý Lam mím môi, cô ta không nghĩ mình bị thua vì cảm giác: "Anh trả lời tôi một vấn đề, tôi cũng trả lời anh một vấn đề."

"Gì?"

"Người phụ nữ hôm kia là ai? Sau khi anh khiêu vũ với cô ta liền biến mất tăm. Tôi đang rất hiếu kỳ không biết người đó là ai mà có thể khiến anh bỏ mặt tôi."

"Có phải tôi nói cho cô biết thì cô sẽ nói cho tôi biết Chu Oánh ở đâu?"

"Có phải tôi nói cho anh xong, anh sẽ ở bên Chu Oánh, đúng hay không?

Lý Lam tuyệt đối không chịu thua, trong đầu Cố Học Võ đột nhiên hiện lên câu hỏi của Kiều Tâm Uyển hôm nay. Cô nói có phải Chu Oánh quay lại thì anh sẽ ở bên Chu Oánh. Cùng một ngày, mà có tận hai người phụ nữ cùng hỏi anh câu hỏi này .

"Không." Cố Học Võ lắc đầu: "Tôi đã không thể ở bên cô ấy."

Lý Lam cười, cười đến chế nhạo: "Anh đã không thể ở bên cô ấy, thế thì bây giờ anh cố chấp muốn tìm tăm tích cô ấy làm gì? Tôi nói cho anh biết mà anh lại không thể ở bên cô ấy, vậy với anh nó có ý nghĩa gì?"

Cố Học Võ im lặng, anh chỉ muốn biết lý do Chu Oánh bỏ đi, bất kể ra sao, anh cũng hy vọng có một câu trả lời. Nhìn anh lặng im, Lí Lam cười nhạt: "Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Có lẽ sau khi tôi nghe được đáp án, sẽ trả lời anh."

Cố Học Võ liếc nhìn Lí Lam, suy nghĩ một lúc rồi khẽ nói: "Cô ấy là vợ tôi."

"Vợ trước của anh?"

Lý Lam tìm kiếm trong đầu một cái tên, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn: "Anh nói vợ trước, không phải là Kiều Tâm Uyển đó chứ? Hai người không phải đã ly hôn rồi sao?"

"Liên quan gì tới cô?"

Lý Lam lắc đầu, cười cười: "Tôi thì không có vấn đề gì. Nhưng liên quan tới Chu Oánh."

Cô ta nhìn Cố Học Võ, trong mắt hơi căm phẫn, thấy có chút không đáng, cuối cùng cô ta áp chế những cảm xúc này, khôi phục sự bình tĩnh: "Cố Học Võ, nếu tình cảm năm ấy của anh với Chu Oánh là thật thì sao anh lại có thể nhanh như vậy đã quên đi cô ấy? Sao anh có thể với vợ trước của anh. . . . . ."

Nói đến đó Lý Lam lại im lặng, trong mắt Cố Học Võ nhiễm thêm vài phần kinh ngạc. Đang muốn hỏi rõ ràng là ý gì thì Lý Lam lại không có hứng thú nói tiếp, gọi phục vụ tới lấy ví tiền ra tính tiền.

Trước khi cô ta trả tiền, Cố Học Võ đã giật lấy hóa đơn trước, đối diện với sự bất mãn trong mắt Lý Lam, anh khẽ nói: "Tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền."

"Nhưng anh có thói quen làm phụ nữ đau lòng."

Lý Lam cảm thấy bực bội, nụ cười hoàn toàn không còn vẻ bỡn cợt vui vẻ như lúc nãy. Nhìn Cố Học Võ, cô ta đứng lên: "Cám ơn anh đã ăn cơm với tôi. Tôi nghĩ, về sau sẽ không quấy rầy anh nữa."

"Lời cô vừa nói có ý gì?" Cố Học Võ chắn trước mặt cô ta, không cho cô ta đi: "Nói rõ đi."

"Tôi không muốn nói." Tâm trạng Lý Lam lúc này rất sa sút, cảm xúc rất chân thật, hoàn toàn không phải giả bộ. Cô ta nắm túi xách của mình trên bàn, nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Sau khi chạm mặt với cô ta, nghi hoặc trong lòng Cố Học Võ chẳng những không giải quyết được mà ngược lại còn sâu thêm, cầm lấy chìa khóa xe rời đi. Anh không thể lý giải biểu hiện vừa rồi của Lý Lam. Tức giận, đau lòng, khổ sở, điều khiến anh không hiểu dĩ nhiên là không đáng giá. Anh rõ ràng nhìn thấy vẻ không đáng trong mắt cô ta. Điều này từ đâu mà ra? Cô ta vì ai mà không đáng? Vì chính cô ta, hay là

Anh có thói quen làm phụ nữ đau lòng? Cố Học Võ không thể lý giải những lời này. Tâm trạng hơi rối rắm, anh lên xe, lại chạy về hướng Kiều gia. Đến lúc anh hồi thần thì đã thấy cổng nhà Kiều gia trước mắt. Anh dừng xe, không xuống mà đưa mắt nhìn ánh đèn lầu hai. Lúc này, chắc là Kiều Tâm Uyển đã ăn cơm xong, bây giờ cô đang làm gì? Chơi đùa với Bối Nhi? Hay tắm rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong đầu hiện lên cảnh lần nọ anh nhìn thấy dáng vẻ Kiều Tâm Uyển lúc vừa tắm xong. Bụng dưới bất giác có chút nóng lên, căng lên, anh nheo mắt, thu hồi suy nghĩ, quay đầu xe, lại rời đi.

Trên lầu, Kiều Tâm Uyển còn chưa ngủ, gần tối giằng co với Cố Học Võ khiến cô cực kì mệt, anh đi rồi cô mới thở phào nhẹ nhõm. Quyết định phải gia tăng tiến độ. Gọi điện thoại đặt vé máy bay. Cô phải nhanh chóng rời khỏi Bắc Đô một chút. Chỉ cần không thấy Cố Học Võ, chỉ cần không dây vào anh là cô có thể

đem sự bất thường của anh trong khoảng thời gian này quy kết cho anh không bình thường. Đợi đến khi cô đi rồi thì mọi thứ sẽ lại bình thường. Đúng, chính là như thế.

Bên tai nghe thấy tiếng xe ô tô, cô thoáng sửng sốt, đứng lên đi đến trước cửa sổ, thấy xe Cố Học Võ dừng dưới lầu, trốn ở sau bức màn, Kiều Tâm Uyển hơi kinh ngạc, đã trễ thế này, anh còn quay lại làm gì? Cứ nghĩ anh sẽ đi lên nên Kiều Tâm Uyển dự định anh vừa xuống xe sẽ chạy đi khóa cửa. Nào ngờ, Cố Học Võ lại lái xe đi.

Trời tối quá, khoảng cách lại xa nên cô nhìn không rõ biểu cảm trên mặt Cố Học Võ. Thấy xe anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt mình, không biết tại sao, cô bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh chiếc xe ấy hình như có chút cơ đơn.

Lắc đầu, áp chế cảm xúc này xuống, Cố Học Võ thế nào thì liên quan gì tới cô. Cô hoàn toàn không cần để ý tới, tuyệt đối không cần. Đúng vậy, nhất định như vậy, Kiều Tâm Uyển buộc mình không được lưu tâm. Nhưng có một số việc lại bất giác nảy ra trong đầu. Những gì đã diễn ra trong khoảng thời gian này cứ dần dần hiện ra rõ ràng hơn. Lòng cô bỗng nhiên rối loạn, tựa như ao xuân gợn sóng…

Cô mạnh mẽ đè nén những ưu tư để bản thân bình tĩnh, trấn định lại. Nếu đã quyết định thì nhất định không được lừng khừng nữa. Có một số việc cứ để cho nó qua đi. Không được dao động nữa. Tuyệt đối không được.

86. Chương 86: Em Quả Là Ác Độc

Kiều Tâm Uyển ngồi trong phòng làm việc, tuy rằng trong lòng đã có quyết định nhưng cô lại do dự. Nghĩ muốn đi cũng phải giải quyết xong xuôi công việc nên cô đành phải vào công ty, bàn giao một số việc. Công việc còn chưa xong thì đã có ai đó khẽ gõ cửa hai tiếng. Thư kí bước vào, theo sau là Quyền Chính Hạo. Anh ta cất bước vào cửa, cầm trên tay một bó hồng. Kiều Tâm Uyển chỉ thấy phiền cũng không có ý muốn gặp. Anh ta tiến tới, đặt hoa hồng trên tay Kiều Tâm Uyển.

"Hoa tươi tặng người đẹp."

"Khách sáo rồi." Kiều Tâm Uyển không muốn nhận: "Đem đi đi, tôi không thích."

"Không thích?" Quyền Chính Hạo ngồi xuống ghế, nhìn sự kháng cự trong mắt Kiều Tâm Uyển: "Em không thích hoa hay không thích hoa tôi tặng?"

"Có gì khác nhau?"

"Đương nhiên có." Quyền Chính Hạo gật đầu: "Nếu em không thích hoa hồng hoặc là không thích hoa thì tôi cũng lại đi mua hoa khác. Nhưng nếu em không thích hoa tôi tặng, chật chật, vậy trái tim tôi sẽ có chút tổn thương."

"Tôi không thích hoa anh tặng." Kiều Tâm Uyển trả lời anh ta: "Chỉ cần là anh tặng, bất kể là cái gì, tôi cũng không thích. Anh vừa lòng chưa?"

"Không hài lòng." Quyền Chính Hạo lắc đầu: "Tôi thế này mà vẫn không khiến cho em nhìn thấy? Em còn nợ tôi một lần."

"Tôi nợ anh cái gì?"

"Chật chật." Quyền CHính Hạo vỗ tay: "Còn làm bộ? Em vất tôi ở bữa tiệc, chạy trốn với gã khác, em không thấy là em quá đáng sao?"

Quá đáng? Kiều Tâm Uyển buông tài liệu trong tay xuống, ánh mắt cô cuối cùng cũng nhìn thẳng vào khuôn mặt Quyền CHính Hạo: "Tôi hình như cũng không hứa là nhất định sẽ đi cùng anh."

"Cũng đúng. Nhưng em không phải đã đồng ý làm bạn nhảy của tôi sao?" Quyền Chính Hạo nhìn khuôn mặt của cô, vẻ mặt nghiêm túc: "Vậy mà một điệu còn chưa nhảy xong, em thấy em có quá đáng hay không."

"Anh muốn sao?"

"Rất đơn giản." Quyền Chính Hạo vỗ vỗ tay: "Ăn cùng tôi một bữa cơm. Xem như nhận lỗi, thế nào?"

"Không được." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, từ chối thẳng: "Tôi chỉ tới công ty giải quyết chút việc gấp, lát nữa phải về nhà trông con. Cho nên không có thời gian cho anh."

"Vậy tôi về nhà với em." Quyền Chính Hạo vỗ tay: "Tôi vừa hay cũng muốn thăm con gái em."

Cái người ta vẫn nói là người tột cùng hèn hạ đại khái chính là nói Quyền Chính Hạo, trình độ mặt dày nhất định không đụng hàng.

"Con gái tôi sợ người lạ." Kiều Tâm Uyển cũng không nói dối: "Con bé không thích gặp người không lạ."

"Ha ha ha ha." Quyền Chính Hạo phá lên cười, nhìn mặt Kiều Tâm Uyển: "Tâm Uyển ơi là Tâm Uyển, em có biết là em thật sự khiến tôi thấy hứng thú không, tôi nhất định phải cưới em."

"Đáng tiếc, tôi chắc chắn sẽ không thể cưới anh."

"Em có thể." Quyền Chính Hạo nghĩ tới Cố Học Võ: "Chồng trước của em? Hôm đó anh ta tức giận giống như lật đổ bình dấm chua vậy, ánh mắt nhìn tôi làm tôi thấy như có dao nhọn ấy. Thế nào? Anh ta còn đối với em nhớ mãi không quên?"

"Quyền CHính Hạo." Kiều Tâm Uyển thật sự khó chịu, cô đứng lên, chỉ ngón tay ra cửa: "Anh đi ra ngoài."

"Tôi không đi." Quyền Chính Hạo tháo một đóa hồng từ trong bó hoa ra, đưa lên chóp mũi ngửi: "Kiều Tâm Uyển, hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô. Bỏ lỡ tôi, em có tìm cũng không thấy gã nào tốt như tôi đâu."

Ọe. Kiều Tâm Uyển cảm thấy mắc ói. Cau chặt mày, trừng mắt với người đàn ông trước mặt: "Anh đã nghe câu này chưa?"

"Câu gì?"

"Tự tin quá hóa tự phụ."

"Tự phụ thế nào?" Quyền Chính Hạo nhướng mày, vẻ mặt tràn đầy đắc ý: "Chẳng lẽ tôi không thể tự phụ được sao?"

"Có." Quả thật có. Tròng lòng Kiều Tâm Uyển hung ác ra đòn sát thủ: "Sao anh lại không thể tự phụ chứ? Anh là đại thiếu gia của Quyền gia ở Kim Hoa, chỉ là vì bất mãn ba anh quyết định chọn vị hôn thê cho anh nên mới một mình chạy tới Bắc Kinh, lại gặp được đám nghiên cứu sinh đang chán nản thất bại. Anh thu nhận bọn họ, bằng lòng cho bọn họ một cơ hội, muốn gày dựng sự nghiệp một phen, nào ngờ lúc này ba anh lại đóng băng tiền trong tài khoản. Anh không có cách nào mới đi khắp tìm người, cuối cùng lại tìm tới Kiều thị, anh chỉ muốn lợi dụng cái đòn bẩy này để ba anh về sau không dám khinh thường anh, chi phối anh nữa, anh đương nhiên là có quyền tự phụ."

Lời cô còn chưa dứt, Quyền Chính Hạo đã mở to hai mắt nhìn, đứng dậy, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Em, sao em biết được?"

"Hừ." Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng: "Anh tưởng tôi là đồ ngốc sao? Một triệu, anh tưởng là một hai đồng sao mà có thể tùy tiện đem ra hợp tác với người khác. Nếu không phải từ trước đã thăm dò rõ ràng, anh là người của Quyền gia thì anh nghĩ tôi sẽ hợp tác với anh sao? Anh nghĩ chỉ bằng bản hợp đồng Kiều Kiệt ký khi say rượu kia là anh có thể ràng buộc tôi?"

"Kiều Tâm Uyển." Quyền Chính Hạo thay đổi nét mặt, lập tức trở nên ngưng trọng: "Em, em hợp tác với tôi, không phải là vì nhìn thấy tôi có khả năng kiếm tiền cho Kiều thị, mà bởi vì ông già tôi, biết ông ta không thể thả tôi không quan tâm? Chí ít thì cũng sẽ không khiến Kiều thị lỗ vốn?"

"Tất nhiên." Kiều Tâm Uyển không ngại đả kích anh ta: "Chỉ với việc anh dùng kế với Kiều Kiệt là tôi đã không muốn hợp tác với anh. Nhưng ông cụ Quyền gia thì tôi tin được, tôi tin ông ta không thể mặc kệ anh. Cho nên…"

"Đủ rồi." Quyền Chính Hạo nghe không nổi nữa. Quanh đi quẩn lại, anh ta vẫn không thoát khỏi bàn tay của ba mình: "Kiều Tâm Uyển. Em quả là ác độc." Đả kích một người đàn ông như thế này, thủ đoạn này quả thực có thể nói là ác độc.

"Ác độc?" Kiều Tâm Uyển lại không thấy vậy: "Tôi sẽ không trách anh dùng kế với Kiều Kiệt. Nếu đổi là tôi, e là cũng sẽ làm như vậy, dù sao anh cũng đang vội vã chứng tỏ năng lực bản thân. Bởi vì, tôi cũng là người như vậy. Đối với người như anh, không có nghĩa là tôi sẽ dễ dàng tha thứ, khoan dung người khác cũng như với tôi. Lại càng không chứng tỏ tôi sẽ thích người giống tôi."

Quay đầu đi, cô nhìn thẳng vào sự kinh ngạc trong mắt Quyền Chính Hạo, khẽ nói: "Không ngại nói cho anh biết, tôi trước đây cũng vì đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu, có một số việc, cho dù anh có dùng hết thủ đoạn cũng vô dụng."

Cũng giống như cô với Cố Học Võ. Cô đúng là đã nghĩ rất nhiều cách, dùng hết cả tâm cơ nhưng kết quả thì sao? Không thuộc về mình thì cuối cũng cũng không thuộc về mình, cần gì phải cố chấp giữ lại?

Sắc mặt Quyền Chính Hạo hơi khó coi, nhìn Kiều Tâm Uyển, anh ta phát hiện bản thân đã đánh giá thấp người phụ nữ này.

"Kiều Tâm Uyển, cô cố ý đúng không?"

"Thì sao?" Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu lên, không hề sợ ánh mắt khó coi của Quyền Chính Hạo: "Tôi quả thật không thích anh. Cho nên có tàn nhẫn với anh nữa tôi cũng xuống tay được."

Sắc mặt Quyền Chính Hạo không ngừng thay đổi, nhìn Kiều Tâm Uyển trước mặt, trong mắt anh ta hiện lên một tia không biết là phẫn nộ hay không cam lòng. Anh ta vẫn luôn kiêu ngạo và tự phụ. Cho dù ba có đóng băng tài khoản, anh ta cũng có biện pháp lật ngược tình thế, cũng như có thể có cơ hội triển khai kế hoạch lớn. Mà Kiều Tâm Uyển, người phụ nữ này, lại khơi dậy ý chí chiến đấu của anh ta. Năm lần bảy lượt vượt ra khỏi điều anh ta dự kiến, khiến anh ta hoàn toàn không biết phải làm sao.

"Giờ anh đi ra được chưa?" Kiều Tâm Uyển chỉ ra bên ngoài, vẻ mặt kiêu ngạo, chẳng mảy may để ý đến sắc mặt khó coi của Quyền Chính Hạo. Cô không vĩ đại như thế, cô không rỗi hơi đi quan tâm đến tâm trạng của người khác.

Nhất là cậu ấm như Quyền Chính Hạo, đúng là phải có người đả kích anh ta, mà cô tin qua hôm nay, Quyền Chính Hạo chắc chắn sẽ an phận một thời gian.

"Kiều Tâm Uyển." Quyền Chính Hạo chống hai tay trên bàn, nhìn chằm chằm khuôn mặt Kiều Tâm Uyển: "Tôi có thể nói rõ cho em biết. Tôi nhất định sẽ R&D thành công làm nguồn năng lượng mới, Kiều thị cũng chắc chắn sẽ kiếm được tiền."

"Vậy sao?" Kiều Tâm Uyển vỗ vỗ tay: "Được, tôi chờ ngày đó."

Đám nghiên cứu sinh kia cô đã từng gặp qua, lúc ở phòng nghiên cứu bởi vì bất đồng ý kiến với thầy nên mới đi khắp nơi tìm người tài trợ. Quả thật có ý tưởng, có ý tưởng. Cô cũng thừa nhận ánh mắt của Quyền Chính Hạo không tồi. Thế giới tương lai, ai có nguồn năng lượng trong tay thì người đó chính là lão Đại. Cho nên cô bằng lòng bỏ vốn cũng là vì nguyên nhân này.

Quyền Chính Hạo hừ một tiếng, hơi xấu hổ xoay người rời khỏi. Kiều Tâm Uyển cũng không quan tâm, ngồi xuống tiếp tục sắp xếp tài liệu, cửa bị ai đó mở ra rồi đóng lại, cô ngẩng đầu, nhìn thấy người tới thì trên mặt có vài phần không thích.

"Anh tới làm gì?"

Cố Học Võ không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm bó hoa trên bàn, nhướng mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt Kiều Tâm Uyển.

"Em thích hoa hồng?"

Lông mày Kiều Tâm Uyển khẽ nhướng lên, nhìn bó hoa to đùng trên bàn làm việc, vừa rồi quên gọi thư ký đến xử lý: "Không thích."

"Nói dối." Đồ cô dùng cái gì cũng có hương hoa hồng. Anh còn nhớ cô thích nhất là tinh dầu hoa hồng. Giờ lại nói không thích…

"Mắc mớ gì anh?" Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ: "Đây là Kiều thị, không chào đón anh."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ ngồi đối diện với Kiều Tâm Uyển: "Chúng ta nói chuyện."

"Tôi không có gì để nói với anh." Kiều Tâm Uyển tự nhận lúc tỉnh táo nhất cả đời cô chính là lúc này: "Lời tôi muốn nói, ngày hôm qua đều nói xong cả rồi, tôi không muốn nói gì với anh nữa."

Cố Học Võ thấy sự kháng cự trên mặt cô: "Anh vốn tưởng em từ chối anh là muốn ở bên cái tên họ Quyền ấy, bây giờ xem ra là anh đã sai rồi."

Anh nhìn Kiều Tâm Uyển: "Em thực sự rất tàn nhẫn, em cũng thật sự rất hiểu cách đả kích một người."

Thân phận Quyền Chính Hạo, anh đã biết từ lâu, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng Kiều Tâm Uyển cũng đã biết, hơn nữa còn lợi dụng cái này đả kích Quyền Chính Hạo khiến anh có vài phần kính nể.

"Thường thôi." Bàn về tàn nhẫn, cô không sánh được một phần mười của anh: "Nghiêm túc mà nói, sự tàn nhẫn của tôi còn học ở anh. Tôi phải cám ơn anh mới đúng."

Cố Học Võ nheo mắt, nhìn sự trào phúng và kháng cự trên mặt cô, khẽ thở dài: "Kiều Tâm Uyển, em bình tĩnh tuyệt tình như bây giờ làm anh gần như phải hoài nghi Kiều Tâm Uyển trước đây nói yêu anh với em bây giờ không phải là cùng một người vậy."

"Kiều Tâm Uyển đó đã chết rồi." Kiều Tâm Uyển nhìn thẳng vào ánh mắt anh, không né không tránh, thản nhiên nói: "Lời anh đã nói, chuyện anh đã làm, e rằng chính anh không nhớ rõ, nhưng tôi nhớ rất rõ từng chút từng chút một. Một chút cũng không quên."

Im lặng. Cố Học Võ không chột dạ, chỉ là: "Anh thừa nhận, anh không phải người chồng có trách nhiệm. Song anh thấy nguyên nhân không phải là do một mình anh."

"Ha ha ha." Kiều Tâm Uyển cười to ba tiếng, nhìn vẻ mặt Cố Học Võ mà cô cảm thấy thật sự rất buồn cười: "Cố Học Võ. Cho đến giờ mà anh vẫn không thừa nhận cuộc hôn nhân ba năm trước anh đã sai. Nếu đã thế thì tại sao anh còn muốn tới tìm tôi? Vậy thì sao không tiếp tục thế đi. Không phải tốt quá sao?"

"Kiều Tâm Uyển, anh không có nói là anh không sai."

"Anh chẳng qua nói nguyên nhân cũng có tôi trong đó." Kiều Tâm Uyển hừ lạnh: "Tôi quả thật cũn là nguyên nhân, tôi không nên hạ dược anh, không nên dùng ba mẹ hai bên bắt anh cưới tôi. Giờ tôi đã sâu sắc hiểu được bản thân mình đã sai cho nên anh có thể đi rồi đó."

"Kiều Tâm Uyển." Với lời nói dữ dội, thái độ hung hăng của cô, Cố Học Võ nên vung tay bỏ đi mới phải, anh đứng dậy, Kiều Tâm Uyển tưởng anh muốn giận dữ bỏ đi. Nhưng anh lại ôm trọn hai bên hông Kiều Tâm Uyển, vươn tay kéo cô từ chỗ ngồi đứng lên.

Hôm nay cô mặc một cái áo cổ lọ màu đỏ hồng, kết hợp với váy bút chì màu trắng, bên ngoài khoác một cái áo khoác cũng màu trắng, nhìn rất sáng sủa. Cô nhìn thẳng vào anh, không né không tránh, trong đôi mắt có sự bướng bỉnh, kháng cự, châm biếm, mà không hề có tình yêu.

Trong lòng hơi hơi dao động, anh vươn tay, ôm thắt lưng cô: "Kiều Tâm Uyển, anh không biết phải nói với em thế nào thì em mới chịu tin anh. Chuyện trước kia. Anh nói rồi, hãy quên đi, đừng tính toán ai đúng ai sai nữa. Bây giờ anh chỉ mướn cùng em bắt đầu lại từ đầu. Cho cả hai một cơ hội, vậy cũng không được?"

"Không được." Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, chẳng hề cho rằng mình tàn nhẫn: "Bốn năm trước, khi tôi yêu anh cũng chỉ là muốn một cơ hội. Cả cuộc hôn nhân 3 năm kia cũng vậy, tôi đã cầu xin anh vô số lần cho tôi cơ hội nhưng anh chưa lần nào đáp ứng tôi, giờ anh có tư cách gì đến để cầu tôi đồng ý với anh?"

"Em là đang tính nợ với anh sao?"

"Anh nói như thế nào thì tùy." Kiều Tâm Uyển mím chặt môi: "Dù sao tôi sẽ không bằng lòng."

"Kiều Tâm Uyển." Cô cố chấp vùng lên, đúng là nguy hiểm. Cố Học Võ hoàn toàn không biết yêu cầu cô làm thế nào mới tốt: "Em rốt cuộc muốn anh làm sao em mới bằng lòng tin anh?"

"Cách xa tôi một chút." Kiều Tâm Uyển, vẫn không hề giảm kháng cự trên mặt: "Càng xa càng tốt, đừng để tôi thấy anh, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi là tôi đã cảm ơn rồi."

"Không được." Sau khi đã nếm trải sự ngọt ngào của cô, sau khi anh thích cô, cô nghĩ cô có thể toàn mạng trở ra?

Cúi đầu, anh đỡ lấy gáy của cô, muốn cướp đoạt hô hấp của cô. Kiều Tâm Uyển dùng hết sức kháng cự, hai tay đẩy trước ngực Cố Học Võ, thần kinh vô cùng căng thẳng: "Cố Học Võ, nếu anh còn dám làm gì tôi, cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh."

"Tại sao? Em cũng thích mà không phải sao?"

"Tôi không thích." Kiều Tâm Uyển hất tóc: "Tôi chưa từng nói là tôi thích."

Cố Học Võ hoàn toàn không có cách nào nói đạo lý với cô, trong lòng hung ác, một bàn tay giữ thắt lưng cô, tay kia ôm cô vào lòng mình, cúi đầu, liều mạng hôn cô.

"Ứ..." Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt rồi nhanh chóng vùng vẫy. Nhưng đành chịu, sức lực của hai người cách biệt nhau quá lớn, cô căn bản không phải là đối thủ của Cố Học Võ.

Cơ thể bị anh ôm chặt trong lòng, chóp mũi đều là hương vị, hơi thở mãnh liệt của anh. Kiều Tâm Uyển tim đập nhanh mấy nhịp, động tác vùng vẫy lúc đầu cũng dần yếu ớt. Cảm giác được cô thuận theo, Cố Học Võ hài lòng nở nụ cười, cong khóe môi, ôm sát cô vào mình, bàn tay to cũng bắt đầu càn quấy. Nào ngờ chính lúc này, giữa hai chân lại truyền đến một cơn đau kịch liệt. Anh bỗng nhiên buông tay, lui ra phía sau một bước dài, hơi hơi khom người, nhìn Kiều Tâm Uyển trước mắt. Vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ.

"Em, em lại đá anh?"

"Đá anh thì sao?" Kiều Tâm Uyển lui ra phía sau hai bước, chỉnh đốn lại quần áo vì động tác của anh mà lộn xộn, trừng con mắt tràn đầy tức giận nhìn anh.

"Cố Học Võ. Anh đừng có mà xem tôi là gái bao. Tôi không phải là người để mặc cho anh muốn làm gì thì làm đâu. Anh mà còn khi dễ tôi nữa thì tôi không khách sáo với anh."

"Khi dễ?" Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt phản đối: "Thì ra ý em là như vậy. Anh hôn em là khi dễ em? Nhưng sao anh lại thấy em thích anh khi dễ em?"

"Anh..." Kiều Tâm Uyển giơ tay lên, định tát Cố Học Võ, tay anh siết chặt rất nhanh kéo cô vào lòng mình, cúi đầu, nhìn vào mắt cô, trong mắt tràn đầy tức giận: "Chẳng lẽ không đúng?"

Trên mặt anh có chút trêu đùa, khóe môi dường như nhếch lên. Con mắt thâm thúy nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô, bộ dạng ấy vậy mà xấu xa vô cùng. Trái tim Kiều Tâm Uyển lần thứ hai lỡ nhịp. Cái tên yêu ma này có sức ảnh hưởng rất lớn tới cô. Bàn về vô liêm sỉ và không biết xấu hổ, cô cũng không là đối thủ của anh thì làm sao có thể đấu lại anh?

"Cố Học Võ." Tĩnh tâm lại, Kiều Tâm Uyển cong môi cười nhẹ, gương mặt xinh đẹp đúng là nói không nên lời: "Quả thật, tôi thích. Nhưng điều đó chỉ là chuyện nam nữ thường tình thôi. Nếu đổi là người đàn ông khác thì tôi cũng sẽ thích."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ bị lời của cô chọc tức, muốn nói cái gì rồi lại nhớ tới đoạn đối thoại ban nãy Kiều Tâm Uyển cự tuyệt Quyền Chính Hạo: "Hừ, đúng vậy. Nếu với người đàn ông khác em cũng sẽ thích thì tại sao phải cự tuyệt Quyền Chính Hạo? Tại sao lúc trước không ở bên Trầm Thành?"

Trầm Thành hôm qua đã về nước. Nếu Kiều Tâm Uyển giống như lời mình nói, với ai cũng thích đụng chạm thì tại sao lại phải từ chối Trầm Thành. Còn cự tuyệt cả Quyền Chính Hạo ?

"Tôi đâu có không thích." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, vẻ mặt công chính nghiêm nghị: "Tôi chẳng qua là không muốn anh ta đặt tình cảm nam nữ lên mình. Về phần Trầm Thành. Anh chẳng lẽ không biết, ba mẹ anh ấy phản đối sao? Cùng nhau lớn lên từ bé, chút tình cảm ấy tôi còn muốn giữ, hà tất để anh ấy vì tôi mà trở mặt với ba mẹ?"

". . . . . ." Cố Học Võ im lặng, nhìn mặt Kiều Tâm Uyển. Đột nhiên buông cô ra, nâng tay, vén một lọn tóc bởi vì ban nãy vùng vẫy mà xõa lung tung lên tai cô.

Anh xoay qua, nhìn những tài liệu trên bàn: "Em không phải mới nói, em thu dọn tài liệu rồi về Kiều gia sao?"

"Ừ." Kiều Tâm Uyển cầm tài liệu đã được thu dọn xong, ấn số nội bộ bảo thư ký vào mang tài liệu đi sắp xếp. Cầm túi xách, cô xoay người xuống lầu rời khỏi.

Cố Học Võ đi theo bên cạnh cô, vẫn nhìn mà không hề nhúc nhích. Vào thang máy, Kiều Tâm Uyển đứng ở bên kia, cũng không nói, không nhìn anh. Nhưng Cố Học Võ vào lúc này lại tới gần, vươn tay, ôm lấy cô, kéo cô vào lòng. Kiều Tâm Uyển muốn tránh ra lại không đề phòng bị Cố Học Võ đè vào thang máy, nhìn chằm chằm gương mặt cô, giọng anh nói có chút khàn khàn.

"Kiều Tâm Uyển. Người đàn ông khác chạm vào em, em có thể thích, nhưng anh thì không." Cúi người, đặt trán lên trán cô, hơi thở hai người quấn vào nhau, Kiều Tâm Uyển rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập, muốn nói cái gì nhưng anh lại nhẹ nhàng hôn cô một cái.

"Anh chỉ chạm vào em, cũng chỉ thích chạm vào em."

Câu nói kia gần như là nỉ non khiến Kiều Tâm Uyển cảm thấy mặt mình cũng nóng lên. Muốn lùi lại nhưng không gian thang máy chỉ lớn như vậy, buổi sáng thường xuyên có người đi thang máy, vậy mà hôm nay lại vắng tanh, chậm rãi đi xuống. Trái tim đập kịch liệt, gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Hai tay cô đặt trước ngực anh, đối diện ánh mắt anh, hôm nay lần đầu tiên, hơi bối rối. Suy nghĩ hồi lâu cô mới nói một câu: "Anh, anh thích là chuyện của anh, nói với tôi làm gì."

Chính cô cũng không biết giọng nói ấy có chút như cô bé đang làm nũng. Ngoài đáng yêu chỉ có đáng yêu hơn. Ánh mắt Cố Học Võ tối sầm lại, anh cũng không quan tâm, cúi đầu, trực tiếp che môi cô lại.

Dây thần kinh đang căng như dây đàn, ầm ầm đứt đoạn, Kiều Tâm Uyển muốn kháng cự, muốn giãy dụa, nhưng không địch lại sức lực anh đành mặc anh đưa con rắn nhỏ chạy vào, thô bạo cướp bóc.

"Ứ…"

Đừng…

Đang muốn kháng cự, nhưng không đợi cô đẩy anh ra thì thang máy vào lúc này lại "đinh" một tiếng tới nơi. Bàn tay Cố Học Võ ở trên lưng cô bóp một cái thật mạnh, lúc này mới chịu thối lui. Kiều Tâm Uyển thẹn thùng đỏ ửng mặt. Cửa vừa mở ra, bên ngoài liền có người muốn vào, thấy bên trong có người nên đều đứng chờ họ ra ngoài. Bởi vì chột dạ, Kiều Tâm Uyển đi cực nhanh. Cố Học Võ lại nắm tay cô, cất bước, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Kiều Tâm Uyển vậy mà lại không biết, cô chỉ cảm thấy gương mặt của cô đỏ bừng, bây giờ bộ dạng của cô nhất định rất xấu hổ. Đang cắm đầu đi thì bị Cố Học Võ kéo thẳng đến xe. Lúc này cô mới phản ứng trở lại, xoay người, mở cửa định xuống xe. Cố Học Võ lại nắm tay cô: "Anh chở em."

"Ai muốn anh chở." Kiều Tâm Uyển không cần anh chở. Tay Cố Học Võ hơi hơi dùng sức, nắm chặt Kiều Tâm Uyển không chịu thả: "Nghe lời đi, tính tình đừng có đùa giỡn như trẻ con thế."

Ai tính tình đùa giỡn như trẻ con. Kiều Tâm Uyển không chịu, quay sang trừng mắt định phản bác anh. Cố Học Võ vào lúc này buông tay ra, sau đó khởi động xe. Kiều Tâm Uyển không nhúc nhích, cô biết giờ chỉ có thể đi theo anh.

Anh lại không chuyên tâm lái xe, một bàn tay nắm tay Kiều Tâm Uyển: "Anh đưa em tới một chỗ."

"Không đi. Tôi phải về nhà trông Bối Nhi." Rút tay ra khỏi tay anh, nhìn anh lại muốn túm lấy tay mình, Kiều Tâm Uyển gắt lên: "Anh, anh đừng qua đây, chuyên tâm lái xe đi."

"Được rồi." Không biết có phải cô nhìn nhầm không mà lại thấy Cố Học Võ nhếch môi, dường như đang cười. Thần kinh quá vậy. Kiều Tâm Uyển quay sang không nhìn anh. nhưng trong đầu lại nhịn không được mà nghĩ tới câu nói ban nãy. Anh nói anh chỉ thích chạm vào cô, cũng chỉ chạm cô. Bên tai hơi đỏ lên, nóng bừng. Ở sâu trong nội tâm dường như có một chút vui sướng đang chậm rãi lan ra. Từng chút từng chút khiến tâm trạng cũng dễ chịu hẳn.

Nhưng nhìn chỗ vừa đến, cô lại ngây ra, nhìn Cố Học Võ, anh lại vào lúc này xuống xe, vòng qua mở cửa xe rồi chìa tay ra với cô. Kiều Tâm Uyển nhìn anh một cái, lập tức xuống xe, anh lại cố chấp đưa tay nắm tay cô. Cô vùng vẫy không xong, đành phải đi theo anh vào trung tâm kinh doanh nhà, cô nhân viên lần trước liếc mắt nhìn thấy Kiều Tâm Uyển liền vội vàng chạy ra: "Chị Quyền, sao hôm nay chị lại tới một mình…"

Hai chữ chị Quyền kia lập tức khiến sắc mặt Cố Học Võ lạnh lẽo tới cực đỉnh, ánh mắt sắc như dao phóng qua cô nhân viên kinh doanh nhà khiến cô ta sợ đến nhất thời không dám mở miệng. Kiều Tâm Uyển tức giận liếc mắt nhìn trừng trừng Cố Học Võ, rồi lại nhìn cô nhân viên kinh doanh khẽ nói: "Thật ngại quá, tôi không phải là chị Quyền, cô gọi tôi là cô Kiều là được rồi."

"Cô, cô Kiều." Cô nhân viên kinh doanh cả hồi lâu không dám nói lời nào, hơi hơi khom người: "Không biết, hôm nay đã quyết định xong chưa ạ?"

"Tôi…"

"Tôi đã quyết định, chở cô ấy đến xem." Cố Học Võ lạnh lùng liếc nhìn cô nhân viên kinh doanh: "Cô đi làm việc đi, không cần đi theo."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển hơi ngẩn ra nhưng anh đã kéo cô đi về phía công trường bên cạnh. Theo quy định phải đội nón bảo hộ, lên thang máy thi công, đến khu tầng trệt mà Kiều Tâm Uyển muốn.

Vào cửa, khắp nơi vẫn chỉ là xi măng cốt thép. Nhà cửa vẫn chưa xây xong, mới chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại khái của căn nhà. Cố Học Võ kéo tay Kiều Tâm Uyển, đứng ở trong phòng khách, nhìn lướt qua cảnh vật bốn phía, khẽ nói với cô.

"Em nói thích tầng ba mươi hai và ba mươi ba. Anh đã mua hết cả hai tầng này để bên kinh doanh mở rộng, chỉnh sửa bên trong một chút. Bây giờ thì đã thông được hai tầng vào nhau thành kiểu nhà hai tầng. Đến khi giao nhà là có thể tiến hành trang trí để vào ở. Em thích trang trí kiểu nào. Bây giờ em có bắt đầu xem được rồi đó."

"Anh…" Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt. Đột nhiên cô xoay mặt đi: "Tôi cũng không có nói là muốn mua."

"Em thích mà. Không phải sao?" Cố Học Võ đứng bên cạnh cô, kéo cô tới vị trí giữa ban công đang quy hoạch: "Hai mặt đều là đường quốc lộ, có một nhà trẻ năm sao, anh đã xem qua, đặc biệt không tồi, thích hợp cho Bối Nhi đến học. Ngã ba phía sau có một trường tiểu học thí điểm. Đội ngũ giáo viên đều đặc biệt tốt. Trung học, cao trung đều cách nơi này không xa. Chỗ này quả thật không tồi."

"Tôi không muốn ở đây, cũng không dự định mua nhà." Kiều Tâm Uyển lại không cảm kích, cô gồng người lên, sự kháng cự trên mặt hết sức rõ ràng.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ xoay cô về phía mình, để cô nhìn vào hai mắt anh: "Anh đã từng đồng ý với mẹ anh là nếu anh ở Bắc Đô thì chắc chắn sẽ không dọn ra ở riêng. Nhưng em thích ở đây cho nên anh mới dọn ra ở với em, em hiểu không?"

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, nhìn Cố Học Võ. Cả hồi lâu vẫn nói không ra lời, chỉ ngơ ngác nhìn anh. Cố Học Võ kéo tay cô, đặt trước ngực, vẻ mặt thay đổi từ vui đùa lúc trước thành nghiêm túc hơn hẳn: "Thành ý của anh như thế vẫn không đủ sao?"

Anh nói với cô chỉ có hai chuyện này. Nhưng nhà đã mua trước rồi. Kiều Tâm Uyển hiểu ý anh nhưng nhất thời hơi mờ mịt, cô xoay mặt qua không nhìn anh.

"Tôi không biết."

"Em không biết, hay là em không tin anh?"

Cố Học Võ thở dài trong lòng: "Anh chỉ hy vọng em có thể tin anh, bây giờ, đứng ở chỗ này anh nói với em là anh muốn bắt đầu lại một lần nữa với em. Là hết sức nghiêm túc. Kiều Tâm Uyển, chúng ta tái hợp lần nữa đi."

Kiều Tâm Uyển mím môi, hồi lâu không nói gì, cuối cùng nhẹ nhàng tránh tay Cố Học Võ, tay vẫn còn vịn vào ban công xi-măng, nhìn bầu trời xanh bên ngoài. Không nói được lời nào. Cố Học Võ đứng đó một lúc lâu, thấy cô bất động liền tiến lên ôm cô từ phía sau.

"Kiều Tâm Uyển. Anh thích em…"

87. Chương 87: Không Có Dũng Khí

"Anh thích em."

Lời nói của anh làm cho Kiều Tâm Uyển bất động, cả người cứng đờ không nhúc nhích. Phía sau là bờ ngực vững chãi của Cố Học Vũ, phía trước là một màu trời xanh. Hôm nay thời tiết thật tốt. Những tia nắng chiếu vào nhà cao tầng hắt ra những chùm sáng chói mắt khiến Kiều Tâm Uyển hơi khó mở mắt ra. Gió nhẹ nhàng thổi qua mang theo cảm giác mát rượi, hơi ấm tỏa ra từ Cố Học Võ ở phía sau tránh cho cô khỏi cảm giác ớn lạnh.

Cô đứng ở nơi đó, không biết phản ứng như thế nào. Anh nói, anh thích cô. Tuy rằng anh không nói yêu cô nhưng lại khiến Kiều Tâm Uyển có chút dao động. Muốn kéo tay anh ra nhưng anh lại ôm chặt không buông. Bờ môi dán vào cần cổ cô làm cô thấy mềm mềm nhồn nhột.

Động tác khẽ rụt người lại của cô làm anh nghĩ cô sợ lạnh. Buông cô ra, anh cởi áo khoác mặc lên cho cô: "Thời tiết thay đổi mà sao không mặc thêm áo?"

Áo khoác vẫn còn vương lại trọn vẹn mùi hương của anh, Kiều Tâm Uyển mím chặt môi, muốn nói cái gì lại thôi. Cô ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn vẻ mặt say đắm của Cố Học Võ.

"Anh.." thât sự thích cô sao? Muốn hỏi vậy nhưng cô không có cách nào nói ra được.

Cố Học Võ chớp mắt nhìn vẻ lưỡng lự trên mặt cô: "Em sao vậy?"

Nhẹ nhàng lắc đầu, Kiều Tâm Uyển cởi áo khoác ra trả lại cho anh. Anh cũng chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi bên trong. Cố Học Võ không chịu nhận lại mà cố chấp khoác áo trở lại trên người Kiều Tâm Uyển, đưa tay nắm lấy tay cô, cảm giác tay cô lạnh như băng làm anh phải nhíu mày: "Về cơ bản em đã thấy rồi đó, kiểu dáng trên lầu, dưới lầu đều giống nhau. Em nghĩ thử xem thích cách trang trí như thế nào. Hoặc là, chúng ta mời người thiết kế nào đó tốt cho em chọn. Hôm nay cứ về trước đã."

Dứt lời anh liền kéo cô đi. Kiều Tâm Uyển đi theo anh, anh ở phía trước cẩn thận dẫn đường, tránh những đống vật liệu dang dỡ còn chưa kịp dọn đi. Vào thang máy, cái mùi kỳ cục bên trong đó vẫn còn chưa bay hết. Kiều Tâm Uyển nhíu mày, vẻ mặt hình như có chút không vui. Cố Học Võ vươn tay kéo cô vào trong ngực mình. Nhớ tới lần anh từng ở trong thang máy mà hôn cô khiến Kiều Tâm Uyển liền ngọ nguậy tránh đi. Cố Học Võ lại ôm chặt cô không chịu buông.

"Có phải không thích ngửi mùi này không?" Chỉ một câu nói đã khiến Kiều Tâm Uyển im lặng hẳn, dán sát mặt vào trong ngực anh. Mùi hương của anh xông vào khoang mũi Cô, là một mùi Cologne, nhưng hoàn toàn không giống như mùi xạ trên những người đàn ông khác.

Trên người Cố Học Võ có mùi hương rất dễ chịu. Ít nhất, Kiều Tâm Uyển trước kia cũng không muốn xa rời vòng tay của anh. Rốt cuộc cũng đi xuống lầu, có nhân viên đang muốn đi lên. Nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau thì vẻ mặt còn có chút ý trêu ghẹo. Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, cuốn quýt rời khỏi người Cố Học Võ, dẫn đầu đi ra khỏi thang máy. Cố Học Võ đi theo sau cô, vươn tay giữ cô lại. Nhìn thấy mặt cô đỏ lên thì khóe môi hơi hơi cong lên.

"Chúng ta là vợ chồng thì còn gì mà phải ngượng?"

"Ai là vợ chồng với anh." Kiều Tâm Uyển gỡ tay anh ra, mạnh miệng nói: "Chúng ta không có nửa điểm quan hệ."

"À?" Cố Học Võ hơi nhướng mày, vẻ mặt mang theo vài phần nghiền ngẫm: "Em chắc chứ? Chúng ta một chút quan hệ cũng không có?"

"Xác định, khẳng định." Kiều Tâm Uyển kích động: "Anh là anh, tôi là tôi. không có quan hệ."

Miệng cô cứng rắn. Cố Học Võ cũng không giận, dẫn cô lên xe, ngồi vào nhưng không khởi động xe mà nhìn Kiều Tâm Uyển: "Không sao, nhanh thôi anh sẽ làm em thành chị Cố."

"Hừ. Ai thèm."

Kiều Tâm Uyển lườm anh: "Cóc ba chân thì hiếm chứ đàn ông hai chân thì đầy đường. Hơn nữa đàn ông chờ tôi lấy còn sắp đầy ngoài đường Trường An kìa. Vì sao tôi không có anh thì không được?"

Cố Học Võ nhìn thấy ánh mắt xem thường của cô lại muốn nói trước kia chính cô đã nói là thà chết cũng phải chiếm giữ vị trí chị Cố không buông. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi không nói ra. Nếu muốn bắt đầu lại một lần nữa thì cũng nên ít nhắc đến chuyện trước kia.

"Em không phải là không có anh thì không được. Anh không phải là không có em là không được."

Cố Học Võ thản nhiên nói một câu làm cho Kiều Tâm Uyển nghẹn đến không thể nói gì được. Lúc trước cô nghĩ anh sẽ tức giận nhưng không có. Giờ nghĩ anh sẽ không vui, ai ngờ cũng không. Chẳng qua thấy thái độ của anh, lòng cô có một chút chần chờ, dao động. Cảm xúc này làm cho Kiều Tâm Uyển không được tự nhiên quay đi chỗ khác, không nhìn ánh mắt anh.

Cô không nói, Cố Học Võ cũng không sốt ruột. Lẳng lặng khởi động xe, chạy về hướng Kiều gia. Vừa về đến nhà, con gái vừa dậy đang tìm mẹ. Dì Chu cũng đang tính đưa sữa bột cho cô bé thì thấy Kiều Tâm Uyển về khiến bà thở phào nhẹ nhõm. Kiều Tâm Uyển bồng con về phòng cho bú.

Không có gì bất ngờ, Cố Học Võ cũng vào nhưng cô cũng lười quản. Cho con gái bú, cô nhìn con mút sữa đến vô cùng vui vẻ. Đôi mắt xoay tròn, cộng với khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lại cực kì đáng yêu.

Cố Học Võ ngồi ở bên cạnh nhìn con gái bú mà ánh mắt tối sầm lại. Kiều Tâm Uyển không tự nhiên, ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn anh.

"Anh nhìn gì? Dê xồm."

Đối với lời của cô, Cố Học Võ cũng không cãi lại mà chỉ nhếch mày nhìn Kiều Tâm Uyển: "Vậy mà là dê. Vậy em chưa từng thấy cái gì gọi là dê xồm sao?"

"Anh…" Luận về mặt dày thì Kiều Tâm Uyển đâu phải là đối thủ của anh cho nên làm sao đấu lại anh.

Cúi đầu cô chuyên tâm cho con gái bú nhưng dù thế nào cũng vẫn cảm giác được ánh mắt của Cố Học Võ chưa từng rời khỏi người cô. Thời gian tuy ngắn nhưng Kiều Tâm Uyển lại cảm thấy nó thực sự quá dài. Đến lúc Kiều Tâm Uyển sắp không chịu nổi nữa thì con gái đã ăn no. Cô bé khẽ ợ một hơi, nhìn Kiều Tâm Uyển, cánh tay nhỏ xíu đưa tới gần cô. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay con gái chơi đùa vui vẻ, trong mắt tràn đầy ý cười.

Một Kiều Tâm Uyển như vậy thật khác biệt. Mỗi người phụ nữ sau khi làm mẹ thì trên người lúc nào cũng hiện diện bản năng của một người mẹ. Đối với họ con cái còn hơn cả thiên hạ. Cho dù là một người phụ nữ hung dữ đến đâu thì khi đối mặt với con mình cũng vẫn cực kì ôn nhu. Cố Học Võ dùng ánh mắt nóng rực và trực tiếp nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển làm cho cô không được tự nhiên, cuối cùng không chịu đựng được đành đứng lên, ôm con gái sang phòng kế bên để cho dì Chu trông.

Về tới phòng, vừa đóng cửa lại thì Kiều Tâm Uyển đã bị Cố Học Võ kéo lấy dựa vào cửa, anh nhìn chằm chằm cô, cúi đầu, đột nhiên dùng sức mút lấy môi cô. Hô hấp của cô cũng như ngừng lại, phản ứng đầu tiên là muốn đẩy anh ra. Cố Học Võ làm sao để cô dễ dàng đẩy anh ra? Anh ép chặt cô vào cánh cửa, không cho cô có cơ hội trốn tránh.

"Ứm…"

Nụ hôn thực kịch liệt. Kiều Tâm Uyển không thoát được, muốn đẩy anh ra nhưng môi lưỡi anh lại quá mạnh mẽ. Rốt cuộc anh buông lỏng cô ra một chút nhưng vẫn không thả ra mà kề vào tai cô: "Lúc nãy nhìn em cho Bối Nhi bú anh đã muốn làm như vậy." Không, phải nói là mỗi lần nhìn cô cho Bối Nhi bú anh đều muốn như vậy.

"Cố Học Võ. Anh…"

"Em là của anh." Lại một lần nữa anh hôn lên môi của cô, không cho cô có cơ hội mở miệng.

Vừa hôn xong tay chân cô cũng như nhũn ra, cứ nghĩ anh sẽ tiến thêm một bước nữa nhưng Cố Học Võ lại hơi lùi lại, chỉ ôm chặt lấy cô, hôn môi cô, khóe môi cong lên một đường cong thật đẹp.

"Có thể chấp nhận điều vừa rồi anh nói không?"

"Tôi…" Kiều Tâm Uyển cụp mi mắt, trong lòng cũng không tính là sẽ đáp ứng. Cô thừa nhận trong lòng cô có tình cảm đối với Cố Học Võ nhưng như thế không có nghĩa là cô sẽ chấp nhận quay về bên anh.

Để quay về bên anh cần phải có dũng khí rất lớn. Mà cô đã không còn cái dũng khí đó, bây giờ cô đã không thể tìm được cảm giác của trước kia.

"Tôi không có dũng khí."

Cố Học Võ sửng sốt một chút rồi tiến lên hai bước, cô tiếp tục mở miệng: "Tôi mệt lắm rồi, tôi không có dũng khí để ở bên anh, anh hiểu không? Dũng khí của tôi đã mất từ lâu rồi, bây giờ anh bảo tôi quay lại với anh thì tôi biết làm sao? Tôi thực sự mệt quá rồi."

"Nếu như anh không làm em mệt mỏi thì sao?" Cố Học Võ chậm rãi tiến lên ôm cô từ phía sau: "Nếu anh không làm cho em mệt mỏi, nếu anh ở bên em thì sao? Em có thấy tốt hơn không?"

Anh là một người rất lạnh lùng, anh cũng muốn chấp nhận Kiều Tâm Uyển mà buông tha cho cô, không quan tâm tới cô. Nhưng anh không làm được. Buổi tối mỗi khi đi vào giấc ngủ anh lại nhớ đến dáng vẻ Kiều Tâm Uyển nằm ngủ trong lòng anh. Anh không thể nào khống chế mà thường xuyên nghĩ đến Kiều Tâm Uyển. Thỉnh thoảng đi trên đường bắt gặp một người phụ nữ đang ôm con nhỏ thì anh lại nhìn thêm vài lần, bản năng làm mẹ người phụ nữ nào cũng có nhưng người đó lại không phải là Kiều Tâm Uyên.

Ngày đó ôm Lý Lam vào trong lòng, tâm trạng anh lúc đó rất bình thản, không hề có một chút cảm giác muốn ôm cô ta. Nhưng lúc Kiều Tâm Uyển ở trong lòng anh thì anh lại rất muốn ôm cô. Anh là một người sống theo đúng trái tim mình. Không thích thì chính là không thích, một khi đã thích rồi thì anh sẽ theo đuổi đến cùng.

"Không." Ngoài ý muốn của anh, Kiều Tâm Uyển vẫn lắc đầu cự tuyệt: "Cố Học Võ, anh căn bản không hiểu cái gì gọi là tình yêu. Anh cần gì phải làm ra vẻ thâm tình như vậy? Anh nghĩ làm như vậy thì tôi sẽ chấp nhận, sẽ mềm lòng sao?"

Cố Học Võ cảm nhận được cô đang gồng người lên nên buông lỏng tay ra, quay người cô lại để cô nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói có vài phần không tin: "Anh làm ra vẻ thâm tình?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Kiều Tâm Uyển không nghĩ mình nói sai: "Đối với một người mà mình đã hận và oán suốt ba năm trời mà bây giờ lại đột nhiên mở miệng nói thích, không phải giả vờ thì là cái gì?"

"Vậy mục đích anh phải giả vờ như vậy là cái gì? Là gì?" Giọng của anh trở nên lạnh hẳn đi, anh nhìn thẳng vào mắt cô, nắm chặt tay cô: "Em nói đi. Anh làm như vậy là vì mục đích gì?"

88. Chương 88: Thì Ra Là Thế

Vì mục đích gì? Anh còn có thể có mục đích gì nữa?

"Vì con gái." Kiều Tâm Uyển nhướng mày, lời nói đánh thẳng vào nội tâm anh: "Vì muốn đưa con gái về nhà, cho con gái một gia đình đầy đủ."

Con gái. Lại là con gái. Cố Học Võ nhìn cô, ngọn lửa trong mắt dần dần tàn lụi. Anh đứng bất động, nhìn gương mặt Kiều Tâm Uyển.

"Anh vì con sao?"

"Đương nhiên." Kiều Tâm Uyển gật đầu, từ khi con gái chào đời đến nay, cô vẫn luôn nghĩ như vậy, Cố Học Võ chỉ vì con gái mà thôi. Bây giờ anh lại đến trước mặt cô, bày ra bộ dạng thâm tình này cho ai xem?

Cố Học Võ không nói lời nào chỉ nhìn gương mặt Kiều Tâm Uyển. Dưới bầu trời đầy nắng từng cơn gió mát rượi thổi đến, lùa vào người Cố Học Võ. Anh đưa mắt nhìn từng cơn gió sau đó lại quay tầm mắt hướng về Kiều Tâm Uyển, hai tay nắm chặt thành quyền, rồi lại buông ra, vẻ mặt có vài phần chân thành.

"Có lẽ, ngay từ đầu là anh vì con, nhưng giờ thì không phải."

Kiều Tâm Uyển quay mặt đi, không muốn nghe anh nói: "Có phải hay không cũng chẳng liên quan tới tôi."

"Được lắm. Hay cho câu không liên quan tới em." Cố Học Võ gật đầu thật mạnh, tiến tới từng bước, vươn tay kéo Kiều Tâm Uyển vào lòng, cúi đầu muốn hôn cô nhưng Kiều Tâm Uyển đã nhanh chóng tránh đi.

Môi dừng ở trên mặt cô, anh cũng không sờn chí, đưa môi lại gần một lần nữa. Kiều Tâm Uyển liều mạng giãy dụa, né tránh không muốn anh hôn cô. Cố Học Võ tức giận, nâng cằm cô lên, nhắm thẳng đôi môi cô mà mút thật mạnh. Đột nhiên, Kiều Tâm Uyển giơ tay lên quơ về phía mặt anh. Nhưng đáng tiếc, không giống như lần trước, cánh tay cô nhanh chóng bị Cố Học Võ bắt lại. Anh dùng sức xoay ngược bàn tay cô lại, tay cô bị anh ngoặc lại đau đớn, cô trừng mắt nhìn Cố Học Võ ra hiệu anh buông tay. Nhưng chẳng những anh không chịu buông tay mà trái lại còn trừng mắt nhìn cô chằm chằm.

"Có phải về sau mỗi lần anh hôn em, em đều giơ tay tát anh không?"

"Chẳng lẽ, tôi không thể sao?" Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu, không thấy bản thân có gì sai. Cố Học Võ giữ hai tay cô ngoặc ra phía sau lưng, bước lên trước hai bước áp sát vào người cô, đẩy cô ngã lên trên giường.

"Cố Học Võ. . . . . ."

Kiều Tâm Uyển nghĩ đến anh lại muốn khi dễ mình, trong lòng cô quýnh lên, liều mạng vùng vẫy muốn ngồi dậy. Nhưng phía trên lại là thân hình to lớn của anh, cô làm thế nào cũng không tránh được. Cố Học Võ đè chặt người cô, không cho cô lộn xộn, anh nhìn chằm chằm vẻ mặt bối rối của cô sau đó nhẹ nhàng mở miệng.

"Em đã đuổi Chu Oánh đi." Chỉ một câu liền làm cho Kiều Tâm Uyển ngừng giãy dụa, cô im lặng, nhìn vào mặt Cố Học Võ: "Anh không biết vì sao Chu Oánh lại bỏ đi, nhưng anh biết chuyện đó không tránh khỏi có liên quan tới em. Anh vẫn luôn không thích em là vì anh biết rõ em được nuông chiều nên hay tùy hứng, mãi cho đến khi em bỏ thuốc anh. Anh có thể nói rõ ràng cho em biết, đời này anh hận nhất là những người bày mưu tính kế với anh. Mặc kệ đó là ai. Em cho là em là ai mà có thể là ngoại lệ? Em muốn anh cưới em, anh cưới, em muốn có danh phận cô Cố, anh cho. Nhưng em muốn anh yêu em, anh không thể. Anh có thể thừa nhận, trước kia, anh luôn ghét em, thậm chí anh còn rất hận em. Nếu không phải em. . . . ." Câu nói kế tiếp anh không nói hết, Cố Học Võ hơi hơi nheo mắt, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu: "Kiều Tâm Uyển, anh nói lần cuối cùng, anh muốn chúng ta tái hợp là bởi vì anh thích em, không liên quan tới con gái hay bất cứ ai."

Cố Học Võ, anh cần gì vì một đứa con mà lại đâm đầu vào hôn nhân? Năm đó kết hôn cùng Kiều Tâm Uyển, một nửa là vì dỗi, một nửa là vì trả thù.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt Kiều Tâm Uyển một lúc lâu, anh khẽ mở đôi môi mỏng: "Bây giờ em còn cho anh là vì con gái mới muốn tái hợp nữa không?"

Sức nặng trên người nhắc nhở Kiều Tâm Uyển tư thế của hai người hiện giờ ái muội như thế nào. Cô gồng người, không dám động đậy, nhìn Cố Học Võ ở bên trong, trong ánh mắt anh ẩn chứa một tia hy vọng.

Anh muốn cô cho anh đáp án như thế nào cô biết rất rõ. Nhưng vì biết rõ nên cô cố tình không nói: "Đúng vậy, bây giờ tôi vẫn còn cho rằng anh là vì con. Sau này, tôi cũng sẽ cho là như vậy, thậm chí, tôi vẫn cứ tin là như vậy…"

Đôi môi đột nhiên đau xót, Cố Học Võ cắn mạnh môi cô một cái, không đợi cô kịp kêu đau, anh đã nhanh chóng lùi lại. Anh nhổm người đứng dậy, Kiều Tâm Uyển cũng nhanh chóng đứng dậy theo. Cố Học Võ nhìn chằm chằm cô đang vội vàng sửa sang lại quần áo mà trong lòng chỉ cảm thấy châm chọc.

Nhìn thấy trong mắt cô ngoài kinh hoảng còn có một tia phòng bị, anh đột nhiên nở nụ cười, nhìn chằm chằm vào Kiều Tâm Uyển: "Tên họ Quyền kia tuy rằng không phải người tốt nhưng có một câu, hắn ta nói rất đúng."

Đột nhiên anh nhắc tới Quyền Chính Hạo khiến Kiều Tâm Uyển cảm thấy hơi khó hiểu, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt có chút nghi hoặc. Cố Học Võ nhìn cô chằm chằm, nhẹ nhàng mở miệng: "Kiều Tâm Uyển, em quả thật là ác độc."

Giọng điệu của anh không có một tia phập phồng, ánh mắt anh nhìn cô không chớp. Bàn tay đặt bên người nắm chặt lại thành quyền. Hô hấp của Kiều Tâm Uyển cũng đông cứng lại, nhìn thấy Cố Học Võ như thế, cô nhất thời không biết nói gì. Anh cũng không nhìn cô, quay bước rời đi.

Tiếng đóng cửa đến "Rầm" một cái thức tỉnh tâm trí Kiều Tâm Uyển, người cô hơi xụi xuống, không thể tin được Cố Học Võ cứ như vậy mà đi rồi? Anh không giỡ trò với cô giống trước kia, cũng không dùng thủ đoạn ép cô nói thích anh. Anh chỉ như vậy mà đi rồi?

Tinh thần sau khi khẩn trương tột độ được thả lỏng dần, Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy phía sau lưng ướt đẫm mồ hôi, cô đứng vụt dậy, vọt tới cửa, muốn mở cửa, nhưng cầm tới nắm cửa lại dừng lại, thân thể mềm nhũn, bất lực ngồi sụp xuống đất, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng lần trước ở trong này, Cố Học Võ đã to gan, hạ lưu đè cô vào cánh cửa.

Mặt đỏ, tim loạn, đầu óc mơ hồ. Cô lắc đầu, làm ình tỉnh táo lại, nhưng hai câu nói kia của Cố Học Võ cứ không ngừng quanh quẩn bên tai.

"Anh thích em."

"Kiều Tâm Uyển, em quả thật là ác độc."

Những câu nói ấy cứ từng chút từng chút lồng vào nhau, đến cuối cùng gom lại chỉ còn một câu.

"Kiều Tâm Uyển, anh thích em. . . . . ."

Vùi mặt vào đầu gối, hốc mắt cô nóng ran, sống mũi nghèn nghẹt khó chịu. Lúc này cô đã không thể khống chế được nữa, nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống. Hối hận sao? Kiều Tâm Uyển trong lòng tự hỏi. Nghĩ đến vòng tay Cố Học Võ, nghĩ đến nụ hôn của anh, sự đụng chạm của anh, còn cả lời anh nói, câu cuối cùng kia "Em quả thật là ác độc".

Cô đột nhiên bật cười, ngẩng đầu, sụt sịt mũi, lau khô nước mắt trên mặt, không hối hận. Cô không hối hận. Cô tuyệt đối không hối hận. Nhưng có thật là không hối hận không? Nội tâm lại một lần nữa tự vấn, nhưng không trả lời được, cô chỉ biết cô rất khó chịu, rất khó chịu. Khó chịu đến không thở nổi. Cô ôm gối lùi người lại, ngơ ngác không nhúc nhích. Thời gian lặng yên trôi…

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Nếu đã không thể lấy Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển cũng không quan tâm nữa, quay ra thu dọn hành lý. Dù sao lần trước cũng đã thu dọn một lần, bây giờ cũng không còn gì nữa. Tuy nói là không có gì, nhưng khi thật sự thu dọn xong xuôi cũng không dưới hai thùng to đựng quần áo của cô và Bối Nhi.

Những đồ dùng cần thiết rất nhiều, đó là còn chưa nói tới mấy thứ đồ Bối Nhi quen dùng. Trong lòng cô đột nhiên có chút rối rắm, do dự, nhìn thấy khắp phòng lộn xộn lại thấy buồn bực không chịu được.

Quẳng đống quần áo đi, dứt khoát mặc kệ chúng, cô đứng dậy, đi tới ban công, nhìn xuống vườn hoa dưới lầu. Trong đầu bỗng nhiên lại nghĩ tới hình ảnh Cố Học Võ lái xe đến đậu dưới lầu mấy ngày trước. Khi đó, anh không lên lầu, chỉ đậu xe ở đó. Bây giờ anh đang làm gì? Anh…

Suy nghĩ đột nhiên dừng lại, nếu đã quyết định không nghĩ đến nữa thì cần gì phải quan tâm như vậy? Tất cả đã chẳng còn liên quan đến cô nữa rồi. Không muốn để mình tiếp tục nghĩ nữa nhưng những cảm xúc chẳng liên quan vẫn cứ hiện lên trong đầu.

Lấy nhau ba năm, hình ảnh anh để lại cho cô chỉ còn là một bóng dáng mơ hồ nhưng trước sau chẳng còn lại gì trong lòng. Mà trong khoảng thời gian này, mỗi một động tác, mỗi một câu nói của Cố Học Võ đều khắc sâu vào trí nhớ khiến cô không thể quên.

Khóe môi gợi lên một chút, vẻ mặt tràn ngập chua xót, vì sao nói không tin mà bây giờ giữa giấc mộng đêm khuya cô lại không ngừng mơ thấy anh nói câu anh thích em kia? Rõ ràng chỉ là thích, không phải là yêu, rõ ràng là vì con gái, nhưng cô lại bắt đầu thật sự tin Cố Học Võ có cảm giác với cô, thích cô…

Lắc đầu, tự cười bản thân lãng phí thời gian. Tâm tình có chút áp lực. Cảm giác buồn bực chuyển sang u sầu, để không cho bản thân suy nghĩ nhiều, cô quay sang, tiếp tục thu dọn hành lý.

Có mấy thứ là đồ dùng cho bà mẹ mới sinh, rõ ràng ở nước ngoài cái gì cũng có nhưng có cứ cái này không yên tâm, cái kia cũng không yêu tâm. Kiều Tâm Uyển thu dọn hành lý xong xuôi, ngồi ở bên giường, vừa mới tính thở dài thì cánh cửa lại "két" một tiếng mở ra.

Cố Học Võ bước vào, mấy ngày nay trời trở gió nên anh mặc một chiếc áo khoác dày màu đen, bên trong là áo T-shirt The Business cũng màu đen, bên dưới mặc một chiếc quần tây đen. Sau khi vào phòng, anh đi thẳng tới bên giường kéo Kiều Tâm Uyển đứng lên. Ánh mắt đảo qua hai thùng đồ trên mặt đất, cánh tay nắm tay Kiều Tâm Uyển càng siết chặt, vẻ mặt còn có vài phần lạnh lùng.

"Em muốn đi Đan Mạch?"

Im lặng, Kiều Tâm Uyển không trả lời.

"Trả lời anh." Giọng nói Cố Học Võ có chút tức giận, anh nắm cánh tay Kiều Tâm Uyển mà như muốn bóp nát cả tay cô.

Kiều Tâm Uyển muốn thoát ra, lại không giãy ra được, cô dứt khoát không tránh nữa, ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt tức giận của Cố Học Võ: "Không liên quan tới anh."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ mấy ngày trước vội vàng, lạnh lùng bỏ đi cũng chỉ là muốn cho Kiều Tâm Uyển một chút thời gian suy ngẫm. Nhưng anh chưa từng nghĩ, sau khi cô nghiêm túc suy nghĩ vẫn quyết định là phải đưa con gái sang Đan Mạch?

"Em muốn đi cũng phải hỏi anh có phép không chứ?"

"Buồn cười." Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để anh vào mắt: "Tôi muốn đi đâu mắc mớ gì anh, anh dựa vào đâu mà quản tôi?"

"Dựa vào anh là ba của Bối Nhi, dựa vào anh thích em, có đủ tư cách chưa?"

89. Chương 89: Làm Cho Anh Cũng Đau

"Không đủ." Tay của Kiều Tâm Uyển rất đau, cô trừng mắt với Cố Học Võ, nếu như cô đau một lần, vậy sẽ phải làm cho Cố Học Võ đau gấp ba lần: "Cố Học Võ, anh là ba của Bối Nhi sao, anh đã từng cố gắng làm nghĩa vụ của người cha chưa? Anh thích tôi, tôi cầu xin anh thích tôi sao? Thích làm chồng của tôi lắm sao, nếu mỗi quyết định của tôi đều nhảy vào can thiệp, vậy thì tôi có cần phải sống nữa không?"

Sự kiêu căng của cô rõ ràng như vậy, nỗi hận của cô sâu như vậy, sự tàn nhẫn của cô nhiều đến như vậy. Cố Học Võ hối hận cũng không xong. Anh cúi đầu, hôn thật mạnh lên môi cô, nụ hôn hoàn toàn không chút thương hoa tiếc ngọc, cắn mút gặm, Kiều Tâm Uyển rõ ràng cảm giác được môi mình bị anh cắn đến chảy máu.

Cơn đau đó khiến lòng cô lại giận dữ, cô không quan tâm nâng tay lên tính cho anh một cái tát. Nhưng bàn tay vừa đưa lên không trung đã bị anh ngăn lại, Cố Học Võ lại càng cắn mạnh hơn.

Kiều Tâm Uyển nếm thấy mùi máu tươi trong miệng, Cố Học Võ cũng nếm được. Mùi vị tanh mặn ấy rốt cuộc cũng làm cho anh buông tay ra, lui về phía sau, nhìn đôi môi Kiều Tâm Uyển chảy máu, sưng lên.

Hai tay nắm chặt thành quyền, Cố Học Võ làm ình tỉnh táo lại: "Nói cho anh biết. Ở trong lòng em, muốn em tin tưởng anh khó vậy sao?"

Kiều Tâm Uyển cúi đầu không nói, vẻ mặt đó đã cho Cố Học Võ đáp án. Anh gật gật đầu thật mạnh, lui về một chút, nhìn Kiều Tâm Uyển trước mặt mà vẻ mặt từ từ lạnh đi. Lưng ưỡn thẳng, hai tay nắm chặt thành quyền: "Kiều Tâm Uyển, em tin cũng được, không tin cũng được. Em cần thời gian, anh cho em thời gian, em muốn suy nghĩ thêm, anh cũng có thể thuận ý em. Thậm chí bây giờ em không muốn anh đến gần Bối Nhi, đến gần em, anh đều có thể đáp ứng. Nhưng mà, em đừng nghĩ có thể đưa con đi. Lại càng đừng nghĩ đến có thể rời khỏi Bắc Đô là rời khỏi anh, bởi vì anh nhất định sẽ không đồng ý."

Ném ra những lời này, anh hoàn toàn không nhìn Kiều Tâm Uyển. Xoay người rời đi.

Kiều Tâm Uyển giật mình, một động đậy cũng không được, ngơ ngác nhìn người trước mắt bỏ đi trước mặt mình. Mím môi, cô bị đau thức tỉnh. Giơ tay lên, xoa môi lại thấy một vết máu. Cô suy sụp ngã xuống giường, cảm thấy sức lực toàn thân mình đều bị Cố Học Võ rút hết.

Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy Cố Học Võ tức giận. Nhưng là lần đầu tiên, anh tức giận khiến cô cảm thấy không biết làm sao. Trước kia, mỗi lần tức giận, trong mắt anh đều chỉ có sự chán ghét đối với cô, nhưng lần này, anh tức giận cô lại thấy sự khẩn thiết trong mắt anh, còn cả một chút đau lòng.

Đau lòng? Cố Học Võ mà cũng đau lòng sao? Người như anh sao có thể đau lòng được? Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu, bảo mình đừng tin. Nhưng ánh mắt anh vẫn ở trước mặt cô lúc ẩn lúc hiện. Thật sự là quá đủ rồi.

Cô đây là đang làm cái gì cơ chứ?

"Kiều Tâm Uyển, mày không phải thấp hèn như vậy? Lúc anh ta không cần mày thì xem cô như giẻ lau, dùng xong liền vứt, giờ anh ta muốn mày thì lại tới đây tìm mày. Mày không thể đến một chút mạnh mẽ cũng không có. Có thể đối với bản thân tốt một chút được không?"

Có thể nhẫn tâm một chút hay không? Không quan tâm đến người đàn ông kia. Anh thích thì liên quan gì đến cô?

Đúng vậy, chính là như vậy. Cô nhất định phải đi Đan Mạch, nhất định phải. Tuyệt đối sẽ không cho Cố Học Võ cơ hội.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Một tuần sau, Kiều Tâm Uyển giải quyết xong mọi việc, thu dọn xong hành lý, Kiều Kiệt cùng Kiều mẹ đưa cô ra sân bay. Kiều mẹ rưng rưng nước mắt nhìn Bối Nhi nằm ngủ trong xe nôi con gái đang đẩy: "Nhỏ như vậy đã phải ngồi máy bay đi xa như vậy. Tâm Uyển…"

Một tuần nay, Cố Học Võ có tới vài lần, Bối Nhi vừa thấy anh liền khóc, không cần nói, Kiều Tâm Uyển vẫn bày cái mặt lạnh cho anh xem. Anh ở lại một lúc rồi cũng đi. Ông bà Kiều cảm giác được Cố Học Võ hiện tại đối mẹ con Kiều Tâm Uyển là thực tâm, nhưng mà Tâm Uyển vẫn không chịu ở bên anh. Khuyên đã khuyên rồi, biết được con gái đã kiên quyết, bọn họ cũng không phản đối được, chỉ có thể để cô đi.

Kiều Tâm Uyển nhìn mẹ mình: "Không sao đâu ạ, chỉ tầm mười tiếng là tới rồi."

"Tâm Uyển. . . . . ."

Kiều mẹ muốn nói cái gì, nhưng ông Kiều đã kéo tay, lắc lắc đầu với bà. Bà đành phải im lặng, Kiều Tâm Uyển vươn tay ôm lấy bà, rồi lại ôm Kiều ba, cuối cùng cho Kiều Kiệt một cái ôm: "Chị không có ở nhà, em phải chăm sóc tốt cho ba mẹ đấy."

"Biết rồi khổ lắm nói mãi." Lo lắng quá như vậy thì đừng đi nữa, nhưng mà lời này Kiều Kiệt cũng không dám nói ra.

Kiều Tâm Uyển lui về sau, đẩy Bối Nhi vào cửa đăng ký. Kiều mẹ nhìn con gái rời đi, xoay người, nắm lấy vạt áo Kiều ba nhịn không được mà bật khóc.

"Mẹ." Kiều Kiệt chịu không nổi: "Mẹ như vậy để làm gì? Chị chỉ là sang Đan Mạch định cư chứ có phải là không trở lại nữa đây, ngồi máy bay cỡ 10 tiếng chứ mấy, có thời gian chúng ta qua thăm chị là được mà?"

"Nhưng…" Kiều ba cũng không phải là không buồn, nhưng đến lúc này rồi ông cũng muốn để con gái yên tâm mà đi.

"Đi thôi. Chúng ta về đi."

Bà Kiều sụt sịt mũi, rốt cuộc vẫn quay người rời đi.

Trong phòng đợi, Kiều Tâm Uyển đã làm xong thủ tục, ngồi trong ở phòng VIP đợi. Nhìn Bối Nhi nằm trong xe đẩy ngủ say không biết gì, vẻ mặt của cô lại toát ra vài phần ôn nhu.

Một tuần nay, Cố Học Võ ngày nào tan sở cũng đến Kiều gia. Có lúc, mang một món đồ chơi, có lúc lại mang một trò chơi lạ. Ngày hôm qua, anh lại mang đến một bó hồng. Cô không nhận nhưng anh vẫn đặt ở trong phòng, nhìn cô. Cô không để ý tới anh, cũng không nhìn anh. Anh cũng không có tiến thêm một bước, chỉ ngồi trong phòng của cô, cô đi đến đâu, tầm mắt anh theo tới đó. Ánh mắt này làm cô không được tự nhiên, cuối cùng trốn trong phòng em bé với con gái.

Cố Học Võ vừa bế là con gái lại khóc cho nên anh cũng không bế con nữa. Cô biết, như vậy cũng không phải là cách có thể duy trì lâu dài, may mà hôm nay có thể giải quyết được.

Rời khỏi Bắc đô, cô sẽ không phải đối mặt với ánh mắt nóng rực của anh, cũng không phải quan tâm Cố Học Võ có phải thật sự thích cô hay không. Là vì con gái, hay là. . . . . .

Nhìn thời gian, đã gần đến lúc check-in, Kiều Tâm Uyển đứng dậy muốn lên máy bay. Cửa phòng khách VIP vào lúc này bị người ta mở ra. Mấy người mặc đồng phục sân bay tiến vào, gật đầu với Kiều Tâm Uyển: "Thật xin lỗi, nhưng cô không thể lên máy bay."

"Vì sao?"

"Chúng tôi phát hiện trong hành lý của cô có hàng cấm, hiện tại mời cô đi theo chúng tôi để kiểm tra."

"Đùa cái gì vậy?" Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn: "Trong hành lý của tôi làm sao có thể có mấy thứ đó. Các anh nhất định là nhầm rồi."

"Có nhầm hay không thì cô cứ theo chúng ta đi kiểm tra chẳng phải sẽ biết sao?"

"Được rồi." Kiều Tâm Uyển không tin, cô không hề mang mấy thứ đó lên máy bay. Cô đi theo mấy người kia vào một phòng nhỏ khác, ở đó, hành lý của cô đều bị bày ra đó.

Nhân viên phục vụ chỉ vào một cái thùng trong đó rồi nhìn Kiều Tâm Uyển: "Thùng này, vừa rồi chó cảnh vụ của chúng tôi đã ngửi thấy thành phần có chứa ma túy trong đó. Mời cô mở ra cho chúng ta kiểm tra."

"Cái này không đúng." Kiều Tâm Uyển buông lỏng tay đang đặt ở xe đẩy đi tới hành lý trước mặt: "Tôi tuyệt đối không có vi phạm quy định về hàng cấm. Xin các anh tin tôi."

"Vậy vui lòng mở ra để kiểm tra."

"Vâng." Kiều Tâm Uyển tiến lên, mở hành lý ra. Bên trong đều là đồ của Bối Nhi, Kiều mẹ luôn lo lắng nên quần áo, đồ chơi thậm chí cả hai hộp sữa bột của Bối Nhi cũng để vào đó.

"Mời giải thích một chút, đây là cái gì." Nhân viên kiểm tra chỉ vào hai hộp sữa bột, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Đây là sữa bột của con gái tôi, còn có bột gạo nữa." Kiều mẹ đã đưa cho cô bỏ vào.

"Sữa bột?" Nhân viên điều tra bĩu môi: "Tôi thấy là bạch phiến thì có."

"Anh..." Không đợi Kiều Tâm Uyển tranh cãi với người kia, hộp sữa bột đã bị người ta mở ra. Lớp giấy bạc bên trong còn nguyên, người kia thấy vậy liền xé ra. Kiều Tâm Uyển nóng nảy: "Đây thật sự là sữa bột, không thể là thứ khác đâu."

"Chúng tôi nói rồi, là cái gì thì phải kiểm tra rồi mới biết được."

Người kia mở ra, lấy ra một ít, nói là phải đưa đi xét nghiệm. Kiều Tâm Uyển quả thực sắp tức điên rồi: "Các anh phải gây khó dễ trong bao lâu nữa? Tôi còn phải lên máy bay."

"Cô à, nếu như cô buôn bán hàng cấm thì đừng nói là lên máy bay, cô cứ chờ mà ăn cơm tù đi."

"Anh mới buôn bán hàng cấm ấy." Kiều Tâm Uyển nổi cáu. Người kia cứ mặc kệ, cho người đem hai hộp sữa bột đi kiểm tra.

Cô tức giận vô cùng, muốn cãi lại nhưng vừa xoay người liền phát hiện xe đẩy trẻ con cô vừa đẩy vào đây lại không cánh mà bay.

"Bối Nhi?" Cô căng thẳng nhìn khắp trong phòng, căn bản không có cái xe đẩy kia, cô nắm lấy tay một nhân viên trong đó: "Con gái của tôi đâu?"

"Tôi không biết."

Nhân viên công tác nhún vai: "Tôi không để ý."

"Lẩm sao có thể?"

Cô rõ ràng nhớ vừa rồi khi vào, có người đóng cửa, nhưng lúc cô tiến lên mở hành lý thì Bối Nhi ở đâu?

Kiều Tâm Uyển nóng nảy, cũng không quan tâm hành lý trong phòng, vội vàng chạy ra cửa, trở lại phòng chờ VIP vừa rồi, bên trong cũng không có xe đẩy trẻ con. Cô quýnh lên, lại tìm khắp một lượt nhưng cũng không thấy. Cô đành phải trở lại phòng kia, mấy nhân viên vừa rồi kiểm tra cô lúc này lại không có một bóng người.

Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn, cô sốt ruột, không ngừng tìm kiếm xung quanh phòng đợi sân bay. Cô tìm gấp như vậy, trong mắt tất cả đều là tự trách, cô làm sao có thể, làm sao có thể buông tay ra? Cô làm sao có thể để Bối Nhi một mình? Cô không phải một người mẹ tốt. Cô cứ nghĩ cô một mình mang theo Bối Nhi lên máy bay, nghĩ ở Đan Mạch có người hỗ trợ thì sẽ chẳng có vấn đề. Nào ngờ ở ngay Bắc đô, ngay trong sân bay, cũng có thể xảy ra vấn đề.

Thời gian máy bay cất cánh càng lúc càng gần, nhưng cô chẳng còn tâm trạng nào mà để ý, không có Bối Nhi thì cô đi đâu cũng vậy. Cô không ngừng chạy băng băng, chạy vội vã, những người đang đợi máy bay nhìn cô như kẻ điên, rốt cuộc cũng có nhân viên tiến lên, cầm lấy tay cô hỏi cô bị làm sao.

"Con tôi, con của tôi." Kiều Tâm Uyển kêu lên: "Báo cảnh sát, có người bắt cóc con của tôi. Bối Nhi, Bối Nhi."

Việc không quan tâm, quan tâm tất loạn.

90. Chương 90: Hóa Ra Là Anh

Kiều Tâm Uyển thật không ngờ Bối Nhi lại biến mất ngay trước mắt mình, lòng cô hoàn toàn rối loạn, nhân viên kia rót cho cô ly nước giúp cô tỉnh táo lại.

"Cô uống nước trước đi, bình tĩnh, từ từ nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra, lát nữa tôi sẽ đưa cô đi tìm cảnh sát, chúng ta sẽ báo cảnh sát."

"Đúng. Báo cảnh sát. Báo cảnh sát." Kiều Tâm Uyển cầm ly nước uống cạn một hơi rồi đứng dậy, nắm tay người kia định đi tìm cảnh sát, nhưng mới đi được hai bước cả người đã mềm nhũn mà ngất đi, kế tiếp là không còn biết gì

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Bên tai dường như có ai đó đang nói, Kiều Tâm Uyển mở to mắt nhưng cảm giác mí mắt nặng trĩu, không thể mở ra được, đầu hơi váng vất, nặng nề, muốn xoa xoa trán nhưng tay lại chẳng có chút sức lực.

"Kiều Tâm Uyển."

Bên tai hình như có người gọi cô, cô muốn ngồi dậy, nhưng lại mệt mỏi, mơ mơ màng màng, thiếp đi. Lần thứ hai tỉnh lại, rốt cục, mở mắt, cảnh vật trước mặt hoàn toàn lạ lẫm. Sàn nhà bằng gỗ, vách tường màu lam, phía trên có đeo mấy cái mặt nạ đuổi tà. Xoa xoa ấn đường, muốn ngồi dậy lại phát hiện mình đang ngủ trên cái giường lớn kiểu châu Âu màu trắng, phía trên là tấm lụa trắng mỏng buông rũ xuống có phần mơ mộng.

Đây là đâu? Cúi đầu nhìn người mình, áo khoác đã được cởi ra, nhưng quần áo bên trong vẫn còn. Cảnh vật này rất xa lạ. Cô hoàn toàn không có ấn tượng. Cũng không thể là ở trong bệnh viện, lắc đầu, cô hoàn toàn không biết đây là đâu. Lại đưa mắt nhìn quanh phòng. Ngoại trừ cái giường này, còn có hai ghế sofa đơn, ở giữa là một cái bàn thủy tinh. Ở trên ban công có bày một bình hoa.

Bên ngoài là một màu xanh biếc, nơi này có rất nhiều cây sao? Cô muốn xuống giường nhìn cho rõ nhưng vào lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi lại hiện lên trong đầu, cô cấp tốc xuống giường, đi tới cửa, dùng sức đập.

"Bối Nhi. Bối Nhi. . . . . ."

Dùng sức đẩy cửa, cô phát hiện cửa đã bị khóa từ bên ngoài, mở không ra. Bối Nhi ở đâu? Con bé thế nào? Kiều Tâm Uyển không biết, xụi lơ ngồi dưới đất, mặt đất lạnh lẽo khiến cô thấy cả người đều run rẩy, cô

tới đây đã bao lâu? Là ai đưa cô tới? Là ai mang Bối Nhi đi? Hay là người mang Bối Nhi đi và người nhốt cô tại đây là cùng một người?

Trong lòng còn đang lưỡng lự thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân. Cô vội vàng đứng lên. Ánh mắt đảo quanh phòng, chỉ có một bình hoa xem ra không tồi, cô cầm lấy bình hoa, trốn ra sau cửa.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cô cảm giác tim mình cũng ngừng đập, cánh mở cạch một tiếng, cô giơ lên bình hoa định đập người đi vào, cánh tay lại bị người đó siết chặt. Cô căng thẳng, buông tay, bình hoa sắp rơi xuống thì một đôi bàn tay to lại kịp thời chụp lấy, tiến về phía trước vài bước, đặt bình hoa về vị trí cũ.

Kiều Tâm Uyển hoàn toàn sửng sờ bất động tại chỗ, không riêng gì bởi vì một đòn khiến cô ngừng tay, mà quan trọng hơn là vì người đoạt lấy cái bình lại là Cố Học Võ?

"Anh, sao anh ở đây?"

"Anh không thể ở đây sao?" Cố Học Võ xoay người, tiến hai bước về phía trước đứng trước mặt Kiều Tâm Uyển, đôi mắt tối tăm nhìn chằm chằm gương mặt cô, không bỏ sót một biểu cảm trên mặt cô.

Kiều Tâm Uyển hơi ngơ ngác, đại não hoạt động thật nhanh, đột nhiên tiến lên dùng sức nắm quần áo Cố Học Võ. Vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ: "Bối Nhi đâu? Anh đã làm gì con bé? Anh muốn thế nào?"

"Bối Nhi khỏe lắm." Cố Học Võ nhướng mày, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Em đừng lo."

"Khốn nạn." Kiều Tâm Uyển giơ tay định tát tai Cố Học Võ nhưng anh đã dùng sức nắm tay cô, ôm cô vào lòng, cúi đầu, mút mạnh lên cánh môi cô.

Kiều Tâm Uyển sau một lúc nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp liền liều mạng giãy dụa, nhưng đánh không lại sức lực của anh, cô bị anh đè chặt, môi lưỡi anh vô cùng bá đạo, sức lực lớn đến mức cô gần như không thể thở được. Nụ hôn vừa chấm dứt, môi cô đã sưng đỏ, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt tràn đầy căm hận: "Đê tiện."

"Ai đê tiện?" Cố Học Võ hừ lạnh một tiếng, vẫn không buông tay ra: "Em đã chịu để anh đưa Bối Nhi về Cố gia, vậy mà xoay người một cái, em lại muốn xuất ngoại. Em nghĩ anh cho phép sao?"

"Bối Nhi đâu? Anh nói cho tôi biết, Bối Nhi ở đâu?"

"Bối Nhi ở Cố gia." Cố Học Võ nhìn sắc mặt cô, con mắt thâm thúy hiện lên một tia tựa hồ là châm biếm: "Lúc này mẹ anh đang chăm con bé."

Cơ thể Kiều Tâm Uyển mềm nhũn, toàn thân bất lực, nếu không phải có tay Cố Học Võ dìu trên lưng thì chắc lúc này cô đã ngã xuống đất rồi. Kinh ngạc ngẩng đầu, cô nhìn Cố Học Võ khe khẽ lắc đầu, lại lắc đầu: "Không có khả năng, không có khả năng. Sao anh làm thế nào được? Anh, anh làm như thế nào được?"

"Tả Phán Tình có đủ sữa. Em không cần lo Bối Nhi sẽ đói bụng. Với lại, cô bé cũng gần sáu tháng, đã có thể cai sữa được rồi."

"Cố Học Võ, sao anh có thể như vậy?" Kiều Tâm Uyển không nghe, nắm chặt áo anh: "Anh nói cho tôi biết, sao anh có thể như vậy?"

"Anh đã nói với em, em muốn thời gian, anh cho em thời gian. Em muốn suy nghĩ, anh cho em suy nghĩ, nhưng không cho phép em mang con bỏ đi. Em giấu anh làm như vậy, em muốn khiêu khích sự kiên nhẫn của anh cho nên anh chỉ cho em biết sơ qua về sự lợi hại và thủ đoạn của anh mà thôi."

Vươn tay nắm tay Kiều Tâm Uyển, anh đè thấp giọng nói có vài phần uy hiếp: "Kiều Tâm Uyển, em vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào. Ở phương diện nào đó thì anh cũng thế."

Là sao? Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn anh, lại lần nữa phát hiện cô hoàn toàn không hiểu Cố Học Võ. Ánh mắt cô lại đảo qua người anh, anh đang mặc một bộ sơ mi màu trắng ngắn tay, phía dưới là một cái quần kiểu đơn giản, tiện dụng. Bắc Đô đang rất lạnh, cô nhìn trên người mình. Buổi sáng trước khi cô lên máy bay, bên ngoài mặc một cái áo khoác màu đen dày, bên trong là một cái áo sơ mi. Lúc này chỉ mặc một cái áo, nhưng cô lại không hề thấy lạnh, một ý nghĩ kỳ lạ nảy ra trong đầu, cô vọt tới bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài. Bên ngoài một mảng cây lá là biển rộng mênh mông.

"Biển?" Cô trừng mắt, không thể tin vào mắt mình, quay sang, cô nhìn Cố Học Võ: "Đây, đây là đâu? Anh, sao anh lại mang tôi đến đây?"

"Nghĩ cách thì tự nhiên có thể."

Cố Học Võ hơi hơi cong môi, đi tới đằng sau Kiều Tâm Uyển: "Đây là một hòn đảo cách rất xa Trung Quốc."

Không biết có phải Kiều Tâm Uyển ảo giác hay không nhưng cô cảm thấy trong lời Cố Học Võ nói dường như có chút ý cười, cô quay sang nhìn anh, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ.

"Anh, anh dựa vào cái gì mang tôi đến đây? Anh có tư cách gì? Anh có quyền gì?Anh…"

Còn chưa nói hết, môi cô đã bị Cố Học Võ hôn, khác với sự bá đạo ban nãy, nụ hôn này, anh đặc biệt dịu dàng. Từng chút từng chút nhấm nháp vị ngọt của cô, tới sau cùng anh buông lỏng tay ra.

"Đi thôi, anh đưa em ra xem bên ngoài."

"Tôi không đi, anh trả Bối Nhi lại cho tôi." Bối Nhi không biết thế nào? Cố gia sao, con bé đã bao giờ ở Cố gia đâu cơ chứ, bây giờ thời tiết lại thay đổi không biết con bé có bị lạnh hay không? Có bị đói hay không? Có quen hay không? Con bé…

"Nếu em lo cho Bối Nhi thì anh khuyên em bớt lo đi thì hơn."

Cố Học Võ nhìn cô bất động, cũng biết hiện tại trong lòng cô nghĩ gì: "Con bé khỏe lắm, mẹ anh sẽ chăm sóc tốt cho con bé, còn nữa, dì Chu hiện tại đã ở Cố gia, em có thể yên tâm chưa?"

Kiều Tâm Uyển đứng bất động tại chỗ, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ, nếu đến bây giờ mà còn không hiểu vậy thì cô đúng là ngốc, anh đã có mưu tính trước, đã suy tính xong từ lâu. Thảo nào trước khi cô lên máy bay dì Chu không đến tiễn còn nói cái gì mà sau này sẽ có cơ hội gặp mặt, không cần buồn quá. Thảo nào dì Chu bình thường thương Bối Nhi như vậy mà lại không hề thấy bà có chút gì luyến tiếc, trong lòng cô cứ nghĩ dì Chu máu lạnh, ở bên Bối Nhi lâu như vậy rồi mà một chút cảm tình cũng không có.

Suy nghĩ quá rối loạn khiến cô không biết mình phải phản ứng thế nào, Cố Học Võ nhíu mày, anh không thích nhìn cô ngẩn người, kiên quyết kéo tay Kiều Tâm Uyển, mang cô ra ngoài, mặc kệ Kiều Tâm Uyển có muốn hay không, cô vẫn bị Cố Học Võ dẫn ra ngoài.

Kiều Tâm Uyển cảm giác hơi chói mắt bèn nheo mắt lại: "Nóng quá."

Tuy rằng mặt trời chiều đã ngã về tây, nhưng gió biển thổi vào vẫn nóng rừng rực. Hoàn toàn khác hẳn cái lạnh ở Bắc Đô. Cố Học Võ hơi cong môi, nhìn mặt cô rồi dẫn cô đi ra ngoài bãi biển, chọn ngồi dưới bóng một gốc dừa thật cao, ngắm nhìn biển khơi phương xa. Anh vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Kiều Tâm Uyển cũng ngồi xuống.

Kiều Tâm Uyển không nhìn anh, ánh mắt quét một vòng, phát hiện nơi này lại không có một bóng người, ngoài một dãy phòng phía sau thì cũng chẳng thấy những công trình khác, cô đứng đó nhìn Cố Học Võ mà hơi bực bội.

"Rốt cuộc đây là đâu. Tại sao chẳng có ai hết."

"Anh chẳng phải nói đây là một hòn đảo rồi sao."

"Tôi đương nhiên biết đây là một hòn đảo." Cô đâu có ngốc. "Tôi chỉ muốn biết, tại sao không có ai ở đây."

"Đây là hòn đảo tư nhân thì làm sao có thể có những người khác."

Ý gì vậy? Kiều Tâm Uyển trừng mắt, phát hiện suy nghĩ của cô hoàn toàn không theo kịp Cố Học Võ: "Đảo tư nhân?"

"Đúng, trên một hòn đảo tư nhân nhỏ trên biển Thái Bình Dương."

Đảo tư nhân nhỏ? Kiều Tâm Uyển tức giận, thậm chí còn chẳng muốn hỏi đảo là của ai, ngực cô phập phồng kịch liệt, trừng mắt với Cố Học Võ: "Anh, anh nói đây là đảo tư nhân? Thế thì trên đảo này hiện tại chỉ có hai chúng ta?"

"Uhm." Cố Học Võ nhướng mày, nhìn sắc mặt tức giận của Kiều Tâm Uyển: "Thông minh, quả thật chỉ có hai chúng ta."

Chỉ có hai người bọn họ? Kiều Tâm Uyển nắm tay thành đấm, lòng đầy căm phẫn: "Anh, anh có ý gì? Nếu trên đảo không có ai, cũng không thể ra ngoài, vậy ban nãy anh khóa cửa làm gì?" Hại cô tưởng mình bị kẻ xấu bắt cóc, sợ chết khiếp.

"Anh muốn làm em căng thẳng một chút." Cố Học Võ nhìn cô, không phủ nhận ý xấu của mình. Biết rõ cho dù Kiều Tâm Uyển có tỉnh lại cũng không thể thoát khỏi nơi này nhưng anh vẫn khóa cửa để cô ra không được, quan trọng nhất là muốn…

91. Chương 91: Sợ Lắm Sao

Vẻ mặt thư thái, trong mắt Cố Học Võ có vài phần đùa cợt: "Ban nãy, em sợ lắm sao?"

"Đi chết đi." Kiều Tâm Uyển tức giận, rốt cuộc nhịn không được giơ chân đá vào người Cố Học Võ. Lại bị anh dùng sức túm lấy, dễ dàng xoay đi, cơ thể cũng quay sang trùm lên người cô. Động tác nhanh đến độ cô còn chưa kịp thấy rõ dễ dàng áp chế cô dưới thân, sắc mặt Kiều Tâm Uyển bởi vì tức giận mà lập tức đỏ ửng lên.

"Anh, anh buông ra. Anh thả tôi ra khỏi đây mau, nghe không? Tôi không muốn ở đây, tôi không muốn."

"Cứ tự nhiên." Cố Học Võ lui khỏi người cô, chỉ chỉ biển khơi phía sau cô: "Nếu bơi thì khoảng chừng ba bốn ngày là tới thị trấn gần nhất. Điều kiện tiên quyết là em không bị nhầm hướng."

Nếu không phải chính tai nghe thấy thì Kiều Tâm Uyển tuyệt đối không thể tưởng tượng được lời nói hài hước như vậy lại đến từ miệng Cố Học Võ. Cô ngồi dậy, trong đầu rối ren, hoàn toàn không biết phải phản ứng sao. Cô đã từng nghĩ tới trăm ngàn phản ứng Cố Học Võ sau khi biết cô mang Bối Nhi rời khỏi Bắc Đô nhưng không ngờ lại thế này.

Ngồi ở chỗ đó, cô cố gắng bắt mình bình tĩnh lại nhưng chuyện đầu tiên cô nghĩ đến lại là: "Anh, anh không đi làm sao?"

Cô đã cố ý không chọn ngày cuối tuần để đi chính là vì biết Cố Học Võ phải làm việc thì cô mới có thể yên tâm mà đi.

"Xin nghỉ phép." Cố Học Võ trả lời Kiều Tâm Uyển khiến cô muốn hộc máu: "Tiện thể theo dõi em luôn. Xem em còn có thể chạy đi đâu?"

". . . . . ." Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh điên rồi hả?" Hoặc là bất bình thường, nếu không thì sao có thể nói như vậy chứ?

"Em muốn nghĩ như vậy cũng được." Cố Học Võ nhìn sự khiếp sợ trên mặt Kiều Tâm Uyển: "Có điều anh có thể nói cho em biết, anh dự định ở trên đảo này một tuần, cho nên em vẫn còn một tuần sau đó mới đi được."

Nói xong câu đó. Anh đứng dậy, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Buổi tối muốn ăn gì?"

"Không ăn." Giận đến no rồi, còn tâm trạng đâu mà ăn với uống. Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên bờ cát không chịu nhúc nhích, dù thế nào cũng không muốn chịu thua Cố Học Võ.

"Được rồi." Cố Học Võ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó vào nhà.

Kiều Tâm Uyển trừng mắt với bóng lưng anh lạnh lùng hừ một tiếng. Nhìn vầng mặt trời xa xa chậm rãi lặn xuống biển nhuộm đường chân trời thành một màu đỏ rực. Màu sắc vô cùng rực rỡ. Cảnh tượng đẹp mắt như thế khiến Kiều Tâm Uyển có chút thất thần.

Tại sao Cố Học Võ đưa cô đến đây? Sao lại đưa Bối Nhi về Cố gia? Những người kiểm tra nói cô mang ma túy chắc là do Cố Học Võ sắp xếp. Anh làm thế nào được, còn nữa cô chắc chắn là phải ngồi máy bay mới đến được đây, vậy lẽ nào trước khi xuất cảnh cũng không cần làm thủ tục sao? Còn đảo này là của ai? Vì sao Cố Học Võ có thể có mặt tại đây.

Tất cả nghi vấn cứ ào ạt tràn vào đầu óc nhưng lại không thể tìm được lời giải thích, mãi đến lúc sau lưng vang lên tiếng bước chân cô mới quay sang, vầng thái dương lúc này đã hoàn toàn lặn xuống biển.

"Em đói bụng không? Ăn cơm đi."

"Không ăn." Tức giận no rồi, còn ăn cơm sao. Kiều Tâm Uyển tự nhận cô không độ lượng như vậy. Bị Cố Học Võ hù dọa, bị anh đùa giỡn, còn bị nhốt chung với anh trên hòn đảo này. Càng nghĩ càng giận, càng buồn bực lại càng không muốn để ý đến anh.

Cô không ăn, Cố Học Võ cũng không tức giận, xoay người vào cửa. Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng, tưởng như vậy là dọa được cô sao? Cô sẽ không mắc mưu đây. Song lúc này bụng cô lại vang lên một tiếng động khác thường làm sắc mặt cô thay đổi.

Không ăn một bữa cũng sẽ không chết đói, cô đây không muốn ăn. Làm người phải có khí phách, Kiều Tâm Uyển quyết định sẽ không đi vào. Không ăn một bữa cũng sẽ không chết đói nhưng hai, ba bữa không ăn, vậy thì phải làm sao? Cố Học Võ nhốt cô ở chỗ này thì nhất định sẽ không nhanh chóng thả cô đi. Chẳng lẽ cô vẫn có thể tiếp tục không ăn?

~Kiều Tâm Uyển cắn môi, thần sắc có chút rối rắm. Ngồi ở chỗ đó một lúc lâu, bụng lại kêu một tiếng, cô buồn bực đứng lên, đi vào phòng. Căn phòng không lớn lắm, bên cạnh phòng khách là nhà ăn nối liền với nhà bếp bên trong. Trên bàn cơm phía ngoài có bày vài món ăn nhẹ, nhìn sơ qua thì thấy có đồ ăn, cũng có canh. Cố Học Võ đứng ở trước bàn, nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt lướt qua bàn, ra hiệu cho cô ngồi xuống ăn cơm.

Kiều Tâm Uyển bỗng nhiên lại không chịu nghe, không phải anh nghĩ cô nhất định sẽ ngồi xuống ăn đấy chứ? Vậy cô sẽ không ăn, hừ lạnh một tiếng, cô lướt qua Cố Học Võ định vào phòng nghỉ ngơi. Anh lại chắn trước mặt cánh cửa cô muốn vào, nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Em cho dù có giận anh thì cũng đừng làm khó bụng mình chứ?"

Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng: "Tôi làm khó bụng mình thì liên quan gì anh?"

Người phụ nữ này quả đúng là không biết ơn tổ tông. Cố Học Võ buông lỏng tay ra, lui ra phía sau một bước, thản nhiên nhướng mày: "Từ chỗ này đến thị trấn gần nhất thuyền chở đồ tiếp tế đi cũng phải mất bốn tiếng. Hôm qua anh vừa mới gọi cho bên tiếp tế bảo họ, sáu ngày sau quay lại tiếp tế cho chúng ta, em có chắc là nhịn được sáu ngày không vậy?"

Kiều Tâm Uyển ban nãy cũng muốn hỏi chuyện này, nhưng lúc này được anh nhắc nhở, trong lòng liền vô cớ bùng lên một ngọn lửa, cô trừng mắt với Cố Học Võ, hừ lạnh một tiếng.

"Anh có thể bảo anh ta sau sáu ngày mới quay lại, chứng tỏ anh cũng có thể bảo anh ta ngày mai quay lại. Nếu vậy thì vì sao anh không bảo anh ta ngày mai trở lại chứ? Anh nghĩ tôi chịu ăn đồ của anh à?"

Khóe môi Cố Học Võ hơi hơi nhếch nhìn Kiều Tâm Uyển: "Để anh nhắc nhở em nhé, anh còn có thể bảo anh ta sau tháng sau hẳn trở lại đấy."

"Anh điên rồi?" Kiều Tâm Uyển thật sự chỉ cảm thấy Cố Học Võ điên rồi: "Anh, anh muốn ở đây một tháng. Bối Nhi phải làm sao? Tôi phải làm sao?"

"Không làm sao hết." Cố Học Võ vuốt vuốt hai tay: "Ở Cố gia có dì Chu chăm sóc cho Bối Nhi, còn có mẹ anh, Tả Phán Tình, cả ông nội nữa. Dù sao cũng là người một nhà nên em cũng không cần lo lắng Bối Nhi sẽ có chuyện. Kinh nghiệm trông trẻ của bọn họ cũng không thua kém em đâu."

"Anh . . . . ." Kiều Tâm Uyển không thể thở nỗi, trừng to đôi mắt: "Vậy còn anh? Chẳng lẽ anh không cần đi làm sao? Anh, anh đi một tháng như vậy mà không sợ bị sa thải à?"

"Sa thải thì sa thải." Cố Học Võ cũng không quan tâm: "Loại công việc này có đi làm hay không cũng không sao."

Kiều Tâm Uyển lúc này đã chắc chắn đầu óc Cố Học Võ thật sự không bình thường. Không phải không bình thường thông thường mà là đặc biệt không bình thường.

"Cố Học Võ, anh, anh không phải bị động kinh đó chứ? Bất bình thường sao?"

Cố Học Võ không trả lời câu hỏi của cô, chỉ đi đến bàn ăn, xới một chén cơm, đặt qua bên cạnh, lại xới một chén cơm nữa rồi mới ngồi xuống.

"Em chắc là em không ăn cơm chứ?"

Đã ngủ một ngày nên giờ bụng Kiều Tâm Uyển thật sự rất đói. Lúc này nhìn bộ dạng Cố Học Võ ngồi ở chỗ kia ăn cơm ngon lành, mùi thức ăn bay nhẹ nhàng vào chóp mũi khiến cảm giác đói càng dữ dội hơn.

Lý trí và ** bắt đầu quấy rầy, một bên nói bảo cô phải ăn cơm, một bên khác nói không thể khuất phục như vậy được, kiên quyết không ăn. Có khi cô không chịu ăn cơm, Cố Học Võ sẽ bảo người đưa cô về.

"Em có thể không ăn cơm." Cố Học Võ dường như biết cô đang nghĩ gì: "Song anh nhất định sẽ không đưa em về."

"Anh . . . . ."

"Em muốn chết đói, cả đời không gặp Bối Nhi nữa."

Lời anh nói thành công ngăn chặn lời mà Kiều Tâm Uyển muốn nói, cô oán hận trừng mắt liếc nhìn anh, đi tới ngồi xuống trước bàn ăn, bưng chén cơm lên bắt đầu ăn.

Lúc cầm đũa, cô nhìn lướt qua bàn cơm. Ba món ăn một món canh rất đơn giản gồm trứng chiên cà chua, thịt kho tiêu xanh, rau xào tỏi, món cuối cùng là canh sườn lợn.

Vẻ mặt hơi kinh ngạc cô liếc nhìn Cố Học Võ: "Anh làm?"

Cố Học Võ cũng không trả lời, chỉ hơi hơi nhướng mày, lẽ nào ở đây ngoại trừ anh còn có người khác?

"Anh, anh mà nấu cơm?" Kiều Tâm Uyển lúc này thực sự có chút kinh ngạc, ở bên cạnh Cố Học Võ nhiều năm như vậy mà cô thật đúng là không biết Cố Học Võ lại biết nấu ăn.

"Uhm." Cố Học Võ đã giải quyết xong một chén cơm, lại bới ình thêm một chén nữa, anh liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Món đơn giản vẫn làm được."

Đơn giản? Vấn đề là cả đơn giản cô cũng không biết nấu. Kiều Tâm Uyển không biết tại sao lại có chút cảm giác không ổn. Nhưng cơn đói khiến cô chẳng thể quan tâm nhiều, cúi đầu ăn, nhưng mới ăn một miếng cà chua cô đã kinh ngạc. Người ta nói đồ ăn càng bình thường thì thật ra lại càng khó nấu bấy nhiêu. Cũng như trứng chiên cà chua vậy. Nếu không nắm chắc độ lửa, cà chua quá chín sẽ ảnh hưởng hương vị, quá sống thì lại ăn không ngon. Nhưng Cố Học Võ chiên món này rất vừa. Vẻ mặt hơi kinh ngạc liếc nhìn Cố Học Võ, anh dường như không cảm giác được ánh mắt của cô, im lặng ăn cơm.

Muốn hỏi anh học nấu ăn lúc nào nhưng lại thấy không cần phải hỏi. Trong đầu cô lại hiện lên lời Đỗ Lợi Tân, anh ta nói, 'cô thật sự hiểu lão Đại sao?'

Cố Học Võ cũng từng nói thế, bây giờ xem ra cô quả nhiên chưa hiểu hết về Cố Học Võ. Ít nhất lúc làm vợ anh ba năm, cô còn chưa bao giờ biết anh biết nấu ăn.

"Đang nghĩ gì vậy?" Cố Học Võ đã ăn no, đặt chén xuống, nhìn Kiều Tâm Uyển không biết đã ngừng ăn từ lúc nào, giờ đang ngồi ngẩn ngơ: "Không ăn thì sẽ nguội mất."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển cúi đầu, chuyên tâm giải quyết phần cơm còn sót trong chén, thật sự là ăn không vô. Cô buông chén xuống.

Cố Học Võ vào lúc này đứng lên, đưa mắt nhìn trên bàn: "Anh nấu cơm, em rửa chén, công bằng chứ?"

Cái gì? Muốn cô rửa chén? Không đợi Kiều Tâm Uyển kịp phản ứng, Cố Học Võ đã bỏ mặc cô, đi vào phòng khách.

92. Chương 92: Ý Kiến Hay

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển thật đúng là không biết Cố Học Võ cũng có một mặt vô lại như vậy: "Tôi đâu phải muốn tới đây, là anh mang tôi đến mà."

"Đúng vậy." Cố Học Võ gật đầu, cuối cùng chuyển ánh mắt hướng về phía mặt cô: "Nếu em mang Bối Nhi sang Đan Mạch, em cũng tính không ăn cơm, không rửa chén sao?"

"Tôi, tôi sẽ mời dì Chu sang."

"Dì Chu dù sao cũng có lúc bị bệnh, xin phép nghỉ. Đến lúc đó, em làm gì cho Bối Nhi ăn?"

"Tôi, tôi sẽ dẫn con bé ra ngoài ăn."

"Bốp bốp bốp." Cố Học Võ vỗ vỗ tay, vẻ mặt tán thưởng: "Ý kiến hay. Đúng là ý kiến hay. Song bây giờ không có dì Chu, cũng không thể ra ngoài ăn, cho nên đi rửa chén đi."

"Anh..." Kiều Tâm Uyển oán hận dậm chân, xoay người vào phòng bếp thu dọn.

Cố Học Võ tao nhã vắt chân xem TV, khóe môi cong lên một độ cong thật đẹp.

"Keng."

"Choang."

"Bụp."

Rất nhanh, trong phòng bếp không ngừng vang lên những âm thanh khác nhau. Cố Học Võ vẫn ngồi bất động, mãi đến khi nghe thấy tiếng "xoảng", anh mới nhìn vào bếp, đặt điều khiển từ xa xuống, đứng dậy đi vào trong.

Trong phòng bếp, Kiều Tâm Uyển chưa từng rửa chén nhìn cái chén bể nát dưới chân mà đứng như trời trồng. Cố Học Võ đứng ở cửa, nhìn hai tay cô toàn là xà bông, cả người thì đơ cả ra.

"Anh nhớ anh bảo em rửa chén chứ có bảo em đập chén đâu."

Kiều Tâm Uyển thề là cô thật sự nghe thấy sự chế giễu trong giọng của Cố Học Võ, nhướng mày, cô lạnh lùng liếc mắt nhìn trừng trừng Cố Học Võ: "Anh. Anh tránh ra, đừng ở đây."

Đồ ra vẻ. Có gì đặc biệt hơn người? Không phải là rửa bể mấy cái chén thôi sao?

Nhìn Cố Học Võ đứng bất động tại chỗ, cô quýnh lên, muốn tiến lên trước đẩy Cố Học Võ ra nhưng vừa mới giơ chân lên cô đã bị khiển trách.

"Đừng nhúc nhích." Cố Học Võ quát cô: "Đứng im, không được nhúc nhích."

Liếc mắt nhìn trừng trừng Kiều Tâm Uyển, anh lấy cây chổi để ở sau cửa bếp, dọn dẹp sạch sẽ từng mảnh nhỏ. Tính sơ qua cũng bể ít nhất hai cái chén hai cái đĩa.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, anh liếc nhìn Kiều Tâm Uyển, tầm mắt dừng lại ở cái bồn rửa chén, nhìn cái bồn đầy bọt xà bông kia, anh nhướng mày: "Em đã đổ bao nhiêu nước rửa chén vậy?"

"Không biết." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, cô chưa từng rửa chén, chỉ chỉ chai nước rửa chén bên cạnh: "Chắc một phần ba chai."

Một phần ba? Cố Học Võ liếc mắt nhìn trừng trừng cô, vươn tay tháo nước trong bồn, sau đó vừa bắt đầu rửa chén, vừa nhìn Kiều Tâm Uyển bên cạnh.

"Nước rửa chén chỉ cần đổ một chút là đủ rồi. Làm thế này rồi thế này. Cuối cùng dùng nước rửa sạch là xong."

Anh vừa nói, vừa làm mẫu. Rửa xong cái chén, anh cầm chén bỏ vào tủ khử trùng rồi bật công tắc.

"Được rồi, ngày mai có thể dùng lại được."

Mặt Kiều Tâm Uyển hơi nóng bừng, muốn nói gì đó lại nói không được chỉ có thể nhìn Cố Học Võ rửa tay, lúc sắp đi anh thấy hai tay cô nhất thời cứng ngắt bất động thì vươn tay kéo tay cô đặt ở dưới vòi nước. Anh dán người ở phía sau cô, hơi thở phả vào cần cổ cô. Bàn tay to xoa lên mu bàn tay cô, dòng nước chảy qua khiến cô có một cảm giác vô cùng quái dị len lỏi vào lòng.

Cố Học Võ không hề biết điều đó, anh lau khô tay, ánh mắt nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Kiều Tâm Uyển: "Hôm nay anh làm mẫu một lần, ngày mai đến lượt em rửa."

"Tôi . . . . . ." Kiều Tâm Uyển rút tay ra khỏi tay anh: "Ai muốn rửa chén? Tôi đã nói rồi, tôi ghét nhất là vào bếp. Anh đưa tôi ra khỏi đây nghe chưa?"

"Thật ngại quá." Cố Học Võ có chút tiếc nuối nói: "Di động và tất cả phương tiện liên lạc anh đều để ở trên thị trấn, em muốn về hay là anh muốn gọi người đến thì cũng phải đợi hết tuần này."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển nổi giận: "Anh, anh rõ ràng là cố ý."

Cố Học Võ không phủ nhận, nhìn bộ dạng cô vừa tức vừa giận, cả mặt đỏ ửng, mắt nhìn trừng trừng anh thì mắt anh hơi hơi tối sầm lại, vươn tay kéo cô vào lòng mình, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Kiều Tâm Uyển muốn giãy dụa nhưng bởi vì ngực va phải ngực anh mà căng lên, đau nhức. Cô bỗng nhiên nhớ ra, đã lâu không cho Bối Nhi bú nên sữa tức lại rất khó chịu. Cơn căng tức khiến cô cau mày ngay cả Cố Học Võ cho tay vào trong áo mà cô cũng không biết. Mãi đến khi bầu ngực nóng lên, cô mới phát hiện ra tay anh đang đặt ở chỗ nào. Hừ nhẹ một tiếng, cô tức giận đập tay anh rồi dùng sức đẩy anh ra: "Cố Học Võ, anh đừng quá đáng."

Cố Học Võ ban nãy cảm thấy tay hơi ươn ướt thì cũng biết là cái gì. Hai tròng mắt lại nhuốm thêm vài phần tối tăm.

"Em bị tức sữa?"

Lời nói trắng trợn như thế thoát ra từ miệng anh khiến Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, không thể được nữa: "Anh, anh nói bậy gì đó?"

"Ướt này." Cố Học Võ vô cùng xấu xa chỉ chỉ ngực cô, cô giật mình, cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy trước ngực bị sữa thấm ướt thành một mảng.

"Ôi." Hô nhỏ một tiếng, Kiều Tâm Uyển xấu hổ không thôi, cũng không quan tâm tới Cố Học Võ, cô cấp tốc rời khỏi nhà bếp, đi về phòng ngủ. Cố Học Võ đi theo sau, lúc cô vào phòng tính đóng cửa thì dùng sức đẩy ra.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển nổi nóng: "Anh ra ngoài."

Căng tức khó chịu quá nên cô muốn nặn sữa ra một chút.

"Anh có thể giúp." Cố Học Võ tiến về phía trước từng bước. Ánh mắt nhìn chằm chằm ngực Kiều Tâm Uyển, ánh mắt trực tiếp như thế làm sao Kiều Tâm Uyển không thấy.

"Anh, anh tránh ra. Tôi không cần anh giúp."

Có điều cô quên, nơi này là địa bàn của Cố Học Võ, cô làm sao có thể chống lại Cố Học Võ? Kết quả cuối cùng chính là dưới sự "trợ giúp" của anh, cô quả nhiên không còn tức sữa nữa nhưng cũng mệt quá xá. Trừng mắt nhìn Cố Học Võ vẻ mặt thỏa mãn xoay người xuống khỏi người mình, trong lòng hận ghê gớm: "Vô liêm sỉ."

Quả thực vô liêm sỉ đến cực điểm. Cố Học Võ lúc này đang để trần nửa thân trên, nhìn gương mặt mệt mỏi của Kiều Tâm Uyển: "Nếu em không sợ mệt thì chúng ta có thể làm một lần nữa."

Cả tuần nay chẳng khác nào hòa thượng, anh chịu đủ rồi, hôm nay anh không ngại ở lì cả đêm trên giường đâu.

"Anh. . . . . ."

Sao cô lại quên người đàn ông này mặt dày vô liêm sỉ, cô làm thế nào mà sánh được. Trong lòng hung hăng khinh thường Cố Học Võ một phen, muốn mắng anh vài câu lại sợ anh sẽ ức hiếp mình nên cô đành thôi.

“Em muốn tắm không?” Cố Học Võ nhìn cô một cái: “Buồng vệ sinh ở bên ngoài.”

“Không muốn. Tôi muốn ngủ.” Cô không cần tắm với anh, những bài học cô đã trải qua còn ít lắm sao?

Cô nói không cần, Cố Học Võ cũng không miễn cưỡng, nhìn cô một cái thật sâu, sau đó cứ như vậy xoay người rời khỏi. Kiều Tâm Uyển nhắm mắt lại muốn ngủ, rõ ràng là rất mệt mà lại ngủ không được. Xoay người mấy lần, cuối cùng đành bất đắc dĩ ngồi dậy, không biết có phải do hôm nay ban ngày ngủ nhiều quá hay không. Cô vừa mới tính xuống giường tìm quần áo mặc thì Cố Học Võ bước vào, bên hông quấn khăn tắm, tóc vẫn còn ướt. Thấy Kiều Tâm Uyển xuống giường, anh hơi hơi nhướng mày: “Em muốn đi đâu?”

“Tắm.”

Cả người dinh dính, khó chịu chết đi được. Cố Học Võ nhìn cô, khóe môi có vài phần nghiền ngẫm: “Muốn giúp không?”

“Khỏi cần.” Muốn anh giúp? Ai biết anh có nổi thú tính hay không.

Oán hận liếc mắt nhìn trừng trừng mắt anh, cô bước nhanh ra khỏi phòng, phòng tắm ở ngay bên cạnh. Đi vào tắm mới phát hiện cô quên đem quần áo vào. Quấn khăn tắm, cô muốn đi tìm Cố Học Võ lại phát hiện anh căn bản không ở trong phòng.

Nhướng mày, cô nhìn cửa phòng đóng kín, mở cửa đi vào, bên trong là hành lý của cô. Mở hành lý lấy một bộ đồ ngủ mặc vào. Lúc này cô mới xoay người ra ngoài, Cố Học Võ đang ở ngoài bờ cát. Không biết từ lúc nào ở đó lại có thêm hai cái ghế dựa màu trắng. Một cái Cố Học Võ đã ngồi, một cái khác để trống. Kiều Tâm Uyển đi lên trước, ngồi xuống cạnh anh, cô đưa mắt nhìn Cố Học Võ, lúc này anh đang nhìn lên trời. Hơi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn theo liền ngay lập tức bị phong cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trên bầu trời đêm cao rộng là vô số những vì sao, đẹp đến tột cùng. Dải ngân hà tựa như là một cái đai ngọc, chia bầu trời ra làm đôi, những vì tinh tú trên đó đang khoe ra ánh sáng lấp lánh, dịu dàng mà yên tĩnh. Trái tim cô lúc này dường như cũng bình ổn lại. Cô ngơ ngác say đắm ngắm nhìn vùng trời ấy.

“Đẹp lắm đúng không?” Cố Học Võ không nhìn cô, chỉ yên lặng nhìn bầu trời: “Bắc Đô bây giờ chẳng thể nào nhìn thấy bầu trời như vậy.”

Đó là điều chắc chắn. Bắc Đô bây giờ bị ô nhiễm khói bụi quá mức, đừng nói là nhìn thấy sao trời xinh đẹp trong trẻo như vậy, cho dù là muốn nhìn một vài vì sao trên bầu trời cũng khó. Ánh sáng đều bị khói bụi che khuất hết cả rồi…

Cô nghĩ lại bỗng thấy những cái này hình như không liên quan đến cô, quay sang nhìn Cố Học Võ, cô có chút hiếu kỳ: “Sao anh biết hòn đảo này? Nếu là đảo tư nhân thì vì sao anh lại có thể ở đây?”

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển: “Em không thích?”

Kiều Tâm Uyển không trả lời câu hỏi của anh, sự thắc mắc trong mắt càng sâu: “Trả lời câu hỏi của tôi.”

“Uhm.” Cố Học Võ gật đầu, ánh mắt trở lại khung trời kia khe khẽ mở miệng: “Nếu anh nói đảo này là của anh thì em sẽ nghĩ thế nào?”

“Anh nói đùa à?” Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn, cô đưa mắt nhìn ra phía sau, đằng sau dãy phòng là một mảnh đất bằng phẳng, phía sau đó hình như còn có cây cối, núi non.

Một hòn đảo thế này dường như cũng không phải là nhỏ? Một đảo nhỏ trên Thái Bình Dương phải cần bao nhiêu tiền mới có thể mua được?

“Ừ, anh đùa thôi.” Nói loanh quanh một hồi, Cố Học Võ cười cười: “Đảo này là của một người bạn anh.”

“Bạn?” Kiều Tâm Uyển lại lần nữa phát hiện cô chẳng biết gì về Cố Học Võ, chí ít cô chưa bao giờ biết ngoại trừ đám em út kia, anh còn có bạn. Một tên Lệnh Hồ nhìn có vẻ tiên phong đạo cốt, còn cả một người bạn sở hữu đảo tư nhân?

“Anh quen người ta thế nào?”

Cố Học Võ không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại ngồi dậy, nhìn thẳng vào sự nghi ngờ và kinh ngạc trong mắt Kiều Tâm Uyển, đôi mắt nhìn chằm chằm gương mặt cô không chớp: "Em quan tâm anh như thế, có phải chứng tỏ em đã suy nghĩ cẩn thận, tin tưởng anh, quyết định tái hợp với anh rồi không?"

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, nguyên ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô tưởng Bối Nhi mất tích, tưởng mình bị bắt cóc, rồi bị Cố Học Võ đưa đến chỗ này, tiếp đó hai người lại dây dưa hồi lâu, những việc đó khiến cô vô cùng mỏi mệt đến mức cô gần như không có thời gian suy xét, giờ nghe Cố Học Võ nói lời này, cô dường như hiểu rõ.

"Cố Học Võ, anh cho rằng dẫn tôi tới chỗ chỉ còn hai chúng ta thì tôi sẽ thay đổi chủ kiến? Anh đừng có mơ."

Cố Học Võ chẳng ừ hử gì cả, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Bốn năm trước, khi chúng ta kết hôn chưa từng hưởng tuần trăng mật. Anh đưa em tới đây không chỉ là để em thay đổi chủ kiến mà còn là để bù đắp cho em một lần."

"Không cần." Kiều Tâm Uyển căn bản không cảm kích: "Nếu anh thực sự cảm thấy anh nợ tôi thì cứ thả tôi ra. Từ nay về sau nam kết hôn, nữ gả chồng không dính dáng gì tới nhau nữa."

"Kiều Tâm Uyển." Cô không cảm kích, Cố Học Võ cũng không tức giận, anh nhìn biểu cảm của Kiều Tâm Uyển mà hơi hơi nhướng mày: "Nói cho anh biết. Để em tin anh khó vậy sao?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển xoay mặt nhìn biển khơi yên tĩnh phía trước: "Tôi sẽ không tin anh, hiện tại sẽ không, sau này cũng sẽ không."

Cô muốn chọc giận Cố Học Võ, muốn anh giống như tuần trước, mỗi lần tức giận là phất tay bỏ đi. Nhưng cô lại không chú ý hiện tại đây là một hòn đảo, Cố Học Võ dù uốn bỏ đi thì cũng có thể đi đâu?

Quan trọng là Cố Học Võ lại không tức giận mà vươn tay kéo Kiều Tâm Uyển để cô ngồi ở trong lòng mình. Kiều Tâm Uyển theo bản năng muốn giãy dụa nhưng Cố Học Võ ôm cô không buông, bắt cô tựa vào lòng anh.

"Bảy ngày. Kiều Tâm Uyển. Ở đây với anh bảy ngày, nếu bảy ngày sau, em vẫn không thay đổi chủ kiến thì anh sẽ thả em đi."

"Thật không?"

"Thật." Cố Học Võ gật đầu, vươn tay nâng cằm Kiều Tâm Uyển để cô nhìn vào mắt anh: "Bảy ngày sau, nếu em vẫn thấy không thể tin anh thì anh sẽ đưa em về."

"Cố Học Võ." Thần sắc Kiều Tâm Uyển vui vẻ, nhưng rất nhanh lại lộ ra vài phần nghi ngờ: "Vậy Bối Nhi thì sao?"

"Bối Nhi..." Cố Học Võ hơi trầm ngâm, đôi mắt xẹt qua sự chờ mong trong mắt Kiều Tâm Uyển: "Quay về Kiều gia với em. Từ nay về sau cũng không liên quan gì tới nhau."

"Đây chính là anh nói đấy nhé." Trong mắt Kiều Tâm Uyển có chút mong đợi.

"Ừ là anh nói." Cố Học Võ gật đầu, nhìn sắc mặt vui mừng của Kiều Tâm Uyển, anh đưa ra điều kiện của mình: "Nhưng, anh có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Bảy ngày này không cho em cự tuyệt anh."

Kiều Tâm Uyển giật mình, hiểu rõ ý anh, khuôn mặt lập tức đỏ lên: "Anh, anh không biết xấu hổ."

"Em nói thế nào cũng được." Chủ kiến Cố Học Võ đã định: "Em ở cùng anh trên đảo bảy ngày, không được phép cự tuyệt anh. Bảy ngày sau, nếu em không thay đổi chủ kiến vậy thì anh sẽ thả em đi."

Kiều Tâm Uyển mím chặt môi, nhất thời không biết phải phản ứng sao, bằng lòng hay không đây? Mà hình như có trả lời hay không kết quả đều như nhau. Cô ở trong địa bàn của anh cho nên dù anh làm gì cô cũng không chống lại được. Cũng như vừa rồi. Cô rõ ràng kháng cự nhưng sao có thể kháng cự được sự cường

thế của Cố Học Võ? Huống chi trước mắt tình hình thế này, cô có đồng ý hay không thì kết quả sẽ khác nhau sao?

93. Chương 93: Đừng Có Mơ

Hừ lạnh một tiếng, trên mặt cô hiện lên vài phần phản đối: "Tôi có thể không đồng ý sao? Chúng ta đều đã ở trong này. Anh muốn thế nào còn không phải tùy anh."

"Anh muốn thế nào, tất nhiên là tùy anh. Nhưng nếu em tự nguyện ở lại thì anh sẽ vui hơn." Cố Học Võ chưa bao giờ cho người khác cự tuyệt. Nếu anh đã đưa Kiều Tâm Uyển tới đây thì tất nhiên đã chuẩn bị hết cả.

Lời anh nói lại làm cho Kiều Tâm Uyển bất ngờ, nếu cô tự nguyện, anh có thật là sẽ vui không? Nhìn khuôn mặt anh, biểu hiện không giống là giả. Dưới bầu trời đầu sao, ánh mắt anh có vài phần chờ đợi nhìn cô.

Đúng ra là cô phải gật đầu, dù sao hiện tại cô cũng không có đường lui, nhưng không biết sao cô lại không muốn cho anh đắc ý.

"Tôi không có khả năng tự nguyện ở lại, cho nên anh không cần phải vui mừng. Đừng nói là bảy ngày, một ngày tôi cũng không muốn ở bên anh."

Cô quật cường như thế, lời nói ra quả thực là muốn làm người ta tức chết. Nếu là ở Bắc Đô thì Cố Học Võ có lẽ đã vung tay bỏ đi lâu rồi. Lúc này đã chẳng còn đường để đi, quan trọng hơn là, đưa cô mang đến đây, anh đã biết là cô có thể sẽ tức giận, cho nên, Cố Học Võ không hề tức giận, chỉ ôm Kiều Tâm Uyển trong lòng, khóe môi hơi nhếch lên, cánh tay siết chặt. Cảm giác cô kháng cự, anh kề mặt vào sát bên tai cô.

"Tiếc quá, cho dù em có tự nguyện hay không thì bảy ngày này, em đã định là vẫn phải ở lại đây."

Trong lòng Kiều Tâm Uyển có chút buồn phiền, rõ ràng anh đã có quyết định mà khi nãy còn nói hưu nói vượn với cô, rõ ràng là muốn trêu đùa cô mà. Nghĩ đến việc anh không để ý đến ý kiến của cô, hết lần này đến lần khác khi dễ cô là cô lại có chút khó chịu, dùng sức tránh khỏi sự kiềm chế của anh mà đứng lên.

"Anh cũng rất đáng tiếc, cho dù là bảy ngày hay bảy tháng, thậm chí là bảy năm, tôi cũng không thay đổi chủ ý."

Nói xong những lời này, cũng không nhìn Cố Học Võ, cô cất bước vào phòng, đi ngủ. Cố Học Võ nhìn theo bóng dáng cô, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, mang theo một chút suy nghĩ sâu xa. Anh ngồi trên ghế một lúc lâu rồi đứng lên, đi theo vào phòng.

…… .sakuraky.wordpress ……

Buổi sáng, lúc Kiều Tâm Uyển thức dậy thì trời đã sáng. Những ngọn gió biển tanh mặn thi nhau ùa vào phòng. Cô xoay người, chỗ bên cạnh đã trống không.

Cố Học Võ đã đi đâu? Ngày hôm qua anh về tới phòng, mặc kệ cô cự tuyệt cũng nhất quyết phải ôm cô ngủ. Cô chống cự hết cả buổi, cuối cùng vẫn không chống lại sức mạnh của Cố Học Võ. Có điều anh không có làm gì cô mà thật sự chỉ ôm cô ngủ. Cánh tay anh vòng qua người ôm lấy cô, lưng cô dán chặt vào ngực anh, cứ như vậy mà ngủ cả đêm. Một loại cảm giác là lạ dâng lên trong lòng Kiều Tâm Uyển. Lắc đầu, không ình nghĩ đến vấn đề này nữa.

Ngồi dậy cô làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, thời tiết Đan Mạch khá lạnh, nên quần áo cô mang theo đa phần là đồ thu đông, còn ở hòn đảo này, thời tiết lại nóng bức oi ả, chọn hơn nửa ngày cô mới lấy được một cái quần ngố và một cái áo sơ mi dài tay.

Ra khỏi phòng, cô đi ra bên ngoài cũng không nhìn thấy bóng dáng Cố Học Võ đâu, trên bàn cơm, có đặt một cái bát. Mi tâm hơi nhíu lại, cô vào phòng bếp thấy bên trong có cháo. Cô có chút kinh ngạc, có chút bất ngờ nhưng cuối cùng vẫn ăn hết cháo.

Tính rửa chén lại nghĩ đến chuyện hôm qua mình liên tiếp làm bể hai cái bát, hai cái dĩa, Kiều Tâm Uyển thực chẳng còn hứng nữa, quẳng cái chén lại phòng bếp, cô xoay người đi sang chỗ khác tìm Cố Học Võ. Nhìn kỹ căn phòng thì thấy có tổng cộng bốn phòng, ngoài phòng khách, còn có hai phòng khác và một

phòng làm việc. Đồ dùng trang trí đều rất đơn giản. Có thể nhìn ra được, người chủ chỉ xem chỗ này như một nơi nghỉ ngơi chứ không tính toán ở đây lâu dài. Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Cố Học Võ, rốt cuộc là nhờ cơ duyên nào mà anh lại quen biết người sở hữu một hòn đảo tư nhân?

Trong lòng cho dù rất tò mò nhưng hiện tại cũng không cần vội vàng tìm anh để hỏi, cô cất đi ra ngoài, hai cái ghế trắng trên bờ cát đã được dọn đi, nhìn xung quanh một vòng, nhà trước nhà sau, đều không nhìn thấy Cố Học Võ.

Lúc này mặt trời đã lên cao, trời cũng bắt đầu nóng. Hơi nóng làm cho tim cô đột nhiên đập nhanh một nhịp, Kiều Tâm Uyển có chút không thể tin được, cái tên đó sẽ không ném mình ở đây rồi bỏ đi đấy chứ? Cái này không phải do cô nghĩ nhiều, mà là cô thấy việc này hoàn toàn có khả năng. Cô một mình đưa Bối Nhi đi, cái tên đó bực bội, nói không chừng sẽ…

Mới nghĩ như vậy, xa xa liền truyền đến tiếng nước, cô chạy về hướng bờ cát, ở xa xa, trong làn nước có một bóng người đang bơi về hướng bên này.

Cô đột nhiên đứng ở nơi đó bất động. Cố Học Võ biết bơi, cô cũng không bất ngờ, nhưng điều khiến cô bất ngờ là Cố Học Võ bơi giỏi như vậy. Dưới làn nước biển, nhìn anh chẳng khác nào một con cá. Rất nhanh, anh cũng bơi tới bờ biển. Nhìn thấy cô đi ra, anh lắc đầu hỏi: "Dậy rồi?"

"Ừm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, nhìn cái quần bơi trên người anh: "Anh, anh cũng biết bơi?"

Cố Học Võ chau mày, vẻ mặt nghiền ngẫm: "Em nói xem?"

Đúng vậy, cái này không phải là cô hỏi thừa rồi sao. Kiều Tâm Uyển khinh bỉ chính mình, nhưng lại không cách nào phủ nhận, rõ ràng đã nhìn rất nhiều lần nhưng dáng người Cố Học Võ vẫn làm cho cô mất tự nhiên.

Trên vòm ngực rộng lớn ấy lúc này còn vương một ít nước. Dưới ánh nắng lại thêm phần sáng bóng, dáng vẻ đó thật khó mà nói thành lời.

"Em có muốn bơi một chút không?" Cố Học Võ thấy cô hình như cũng rất muốn thử.

"Tôi không có áo tắm." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, trong đống quần áo cô mang sang Đan Mạch chẳng có cái áo tắm nào.

"Trong phòng có." Cố Học Võ thản nhiên nói: "Ở đây có áo tắm, còn có cả đồ lặn, em muốn bơi hay là muốn anh dẫn em lặn?"

"Lặn?" Kiều Tâm Uyển bắt đầu thấy hứng thú, nhìn Cố Học Võ: "Ở đây cũng có thể lặn được?"

"Ừ." Cố Học Võ gật đầu, chỉ về phía sau cách đó không xa: "Ở đó có một rặng san hô lớn, bên trong có rất nhiều cá, nếu em muốn lặn thì có thể tới đó xem."

"Rặng san hô?" Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển sáng ngời, tràn đầy hứng thú, đang muốn gật đầu lại nhìn thấy gương mặt Cố Học Võ khiến cô đột nhiên không muốn nữa. Hừ lạnh một tiếng, cô quay mặt đi.

"Không có hứng."

Ánh mắt Cố Học Võ híp lại, đôi mắt vốn thâm thúy lúc này lại như nhuốm thêm một lớp xám xịt, tối tăm nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển, nhìn cô một cái thật sâu, anh đi về phía trước.

Kiều Tâm Uyển hơi căng thẳng lui ra sau một chút: "Nhìn tôi làm gì. Tôi đâu có thích ở đây. Hừ."

Hừ lạnh một tiếng, cô xoay người bỏ đi, Cố Học Võ đưa tay ra, lôi cô ôm vào trong lòng mình rồi xoay một vòng, sau lưng cô bỗng dưng thấy hơi đau. Cô bị Cố Học Võ ép vào dưới tán cây dừa bên cạnh, yết hầu căng lên, vẻ mặt của cô có chút đề phòng: "Anh, anh muốn làm gì?"

"Em nói đi?" Cúi người, anh hôn lên môi cô, Kiều Tâm Uyển quýnh lên, quay đầu sang bên né tránh: "Cố Học Võ, anh muốn phát dục là chuyện của anh, đừng động chân động tay với tôi. Anh xem tôi là ai?"

Cố Học Võ giữ chặt người cô, không cho cô bỏ chạy, ánh mắt u ám, nhìn chằm chằm vẻ thẹn thùng trên mặt cô, hai tròng mắt hơi nheo lại: "Anh xem em là người phụ nữ của anh."

Hơi thở nóng rực phả lên mặt cô khiến cô tê dại. Hai tay chống trước ngực anh, cô nuốt nước miếng: "Cố Học Võ, anh tránh xa tôi một chút được không? Anh đừng làm ướt đồ của tôi."

"Ướt rồi thì khỏi mặc." Cố Học Võ không thèm để ý, sáng sớm thức dậy, nhìn thấy cô ngủ ở trong lòng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ngả vào lòng anh, hoàn toàn không có sự kháng cự như lúc tỉnh. Hơi mềm lòng, lúc ấy anh đã muốn ôm cô thêm lần nữa, nhưng châm chước cho cô còn đang ngủ, cho nên anh mới buông tha cô, chạy ra ngoài bơi một vòng. Lúc này mới hơi dịu lại thì nào ngờ cô lại đến quyến rũ anh. Cái kiểu cự tuyệt mà vẫn nghênh đón ấy so với cự tuyện hoàn toàn còn mê người hơn. Ánh mắt tối sầm lại, anh không tính kiềm chế, cúi đầu, mạnh mẽ hôn cô. Bàn tay to di chuyển trên người cô khiến cô ngay lập tức trở nên căng thẳng.

"Cố Học Võ, đang ở bên ngoài đấy." Anh không biết xấu hổ nhưng cô thì biết.

"Như vậy không phải rất tốt sao?" Cố Học Võ nhướng mày: "Như vậy mới càng kích thích."

Kích thích cái đầu anh. Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không có cơ hội phản kháng cũng như trốn thoát. Đợi cho cô phản ứng lại thì đã bị anh làm một lần, trong lòng bực đến cuống cuồng.

Bị Cố Học Võ bế vào cửa, cô ngồi ở phòng khách, rõ ràng hôm qua đã được nghỉ ngơi mà lúc này lại cảm thấy một chút sức lực cũng không có. Nhìn Cố Học Võ vẫn bình thường đi vào phòng bếp, cô bĩu môi, trong lòng lại thấy tức giận.

Không được, cô nhất định phải thoát khỏi hoàn cảnh bất lợi này, mặc kệ nói thế nào, cô cũng phải chiếm thế thượng phong một lần. Làm sao có thể để cho anh đắc ý thế được? Chẳng lẽ, Cố Học Võ nghĩ, anh làm như vậy, cô sẽ ở bên anh sao? Chẳng lẽ anh nghĩ, cô vì được anh làm cho cảm thấy vui sướng mà quên hết tất cả sao?

Cô đây sẽ không, tuyệt đối sẽ không. Cô nhất định phải nghĩ cách, cô không tin nơi này hoàn toàn không có phương tiện giao thông, dựa vào cá tính của Cố Học Võ, nhất định sẽ có phương án dự phòng, như vậy có thể anh đã giấu phương tiện liên lạc với bên ngoài ở đâu đó?

…… .sakuraky.wordpress ……

Cố Học Võ làm cơm xong ra phòng khách thì không thấy Kiều Tâm Uyển đâu. Vào phòng làm việc thì phát hiện cô đang tìm kiếm gì đó ở bên trong. Tựa người vào cửa, anh quyết định không lên tiếng.

Kiều Tâm Uyển bắt đầu mở ngăn kéo, tìm kiếm từng ngăn một, hoàn toàn không có ý muốn dừng lại. Anh muốn nhìn xem đến khi nào thì cô mới phát hiện ra anh, mãi đến khi mở ngăn kéo cuối cùng ra, cô mới sực tỉnh. Nhìn thấy Cố Học Võ ở đằng trước, vẻ mặt cô có vài phần xấu hổ: "Anh, anh tới hồi nào vậy?"

"Nấu cơm xong." Cố Học Võ thản nhiên mở miệng: "Có thể nói cho anh biết em đang tìm cái gì không?"

"Không. Không tìm gì hết." Kiều Tâm Uyển đứng dậy, nhìn thấy Cố Học Võ, trong mắt có chút kiêu ngạo: "Chỉ là chán quá nên vào đây xem có cái gì giết thời gian thôi."

"Lục ngăn kéo để giết thời gian?" Giọng Cố Học Võ có vài phần không cho là đúng. Gương mặt Kiều Tâm Uyển không hiểu sao lại đỏ ửng, không được tự nhiên hắng giọng, đi ra cửa rời đi.

Vào lúc này cánh tay bị Cố Học Võ giữ chặt, anh nhìn mặt cô có vài phần không được tự nhiên: "Không phải em nghĩ có thể tìm ở đây ra cách liên hệ với bên ngoài đó chứ?"

94. Chương 94: Em Tìm Cái Gì?

Sắc mặt Kiều Tâm Uyển không được tốt, môi bậm lại thành một đường thẳng, muốn tránh khỏi tay của Cố Học Võ nhưng không được, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn Cố Học Võ.

"Tôi không thể tìm cách nào rời khỏi nơi này sao? Anh giam tôi ở đây có từng hỏi ý kiến tôi chưa? Tôi không muốn ở lại đây, anh có hiểu không? Tôi ghét phải đối mặt anh, tôi không thích nhìn thấy anh."

Cô cứ tưởng cô nói vậy sẽ làm cho Cố Học Võ tức giận nhưng anh lại rất thản nhiên nhìn cô, không hề chấp nhất vẻ tức giận trong mắt cô.

"Ăn cơm đi." Anh nắm lấy tay cô rồi chậm rãi buông ra, xoay người, đi về hướng nhà ăn.

Kiều Tâm Uyển không hề di chuyển, cô không thể bắt chước được cái vẻ dửng dưng của Cố Học Võ. Cô không thích như vậy, cô ghét cái cảm giác lép vế này, cô không thể chịu nổi một Cố Học Võ bá đạo, cường thế như vậy.

Trước kia, cô có thể thật sự không hiểu anh. Lúc ấy anh không thèm nhìn đến cô, cũng chưa từng nghĩ tới cảm giác của cô, bây giờ thì sao? Cô không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa thì anh lại cố tình tới. Cô là một con người chứ không phải món đồ chơi mà lúc anh không cần thì có thể vứt bỏ, lúc muốn thì kiếm về.

Mãi vẫn không nghe thấy động tĩnh, Cố Học Võ quay lại, thấy Kiều Tâm Uyển vẫn đứng đó bất động, anh hơi nhíu mắt lại.

"Em định là trong sáu ngày này, ngày nào cũng như vậy sao?"

Anh nói là sáu ngày, nhắc Kiều Tâm Uyển nhớ là đã một ngày trôi qua, chỉ còn lại sáu ngày nữa. Chuyện gì đến thì sẽ đến. Cố Học Võ nếu đã không muốn cho cô về Bắc Đô, thì dĩ nhiên cũng không thể thả cô đi, cô cũng chỉ có thể ở đây sáu ngày tới thôi.

Cô bước về phía trước, nhìn Cố Học Võ: "Tôi sẽ ở lại nhưng anh phải đồng ý với tôi một việc."

"Việc gì?"

"Không được chạm vào tôi." Kiều Tâm Uyển nhớ lại ngày hôm qua và hôm nay liền không khống chế được cơn bực bội: "Tôi ở lại nhưng anh không được đụng tới tôi, tôi cũng sẽ không tìm cách bỏ trốn."

"Bỏ trốn?" Cố Học Võ xem như cô đang nói đùa, với bộ dạng của cô bây giờ thì có thể chạy đi đâu?

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển cũng không sợ anh: "Nếu anh đụng vào tôi, tôi sẽ xem động cơ của anh là do tình dục thôi thúc chứ không phải là thích, càng không phải là yêu."

"Nếu không thích em, em nghĩ anh sẽ chạm vào em sao?" Cố Học Võ cũng không phải là người ham mê sắc dục. Anh khao khát Kiều Tâm Uyển là bởi vì anh thích cô. Nếu đã không thích thì thấy dục vọng ở đâu ra?

"Nếu anh thực sự thích tôi thì hãy tôn trọng tôi." Kiều Tâm Uyển phản bác: "Chứ không phải là anh muốn thế nào thì được thế nấy, như vậy là không tôn trọng tôi."

Cô đứng ở đó, vẻ mặt kiêu ngạo, đối đầu với Cố Học Võ, cô nhất quyết không khuất phục.

"Được rồi." Cố Học Võ lại mỉm cười, khóe môi cong lên, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chúng ta phải ở đây bảy ngày. Anh có thể đồng ý, nếu em không đồng ý thì anh tuyệt đối không chạm vào em. Như vậy được chưa?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển chìa một ngón tay: "Nói thì phải giữ lời?"

"Đã nói thì sẽ giữ lời." Cô vẫn còn tin kiểu ngoéo tay trẻ con này sao? Cố Học Võ có chút bất ngờ, chỉ đành vươn tay ngoéo, nhìn thấy cô nhẹ nhàng thở ra, trong lòng anh lại nghĩ một chuyện khác.

Cô không đồng ý cho anh chạm vào cô, anh tự nhiên sẽ có biện pháp làm cho cô đồng ý, chuyện này với anh mà nói cũng không phải quá khó khăn, không phải sao?

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển nhìn những mảnh vỡ nhỏ trên mặt đất, trên mặt hiện lên vài phần buồn bực. Vừa rồi ăn cơm xong, Cố Học Võ không nên bắt cô rửa chén, cô rõ ràng không lấy nhiều nước rửa chén, không biết vì sao cái chén không chịu nghe lời cô, mới cầm lên đã rớt xuống. Liếc mắt ra bên ngoài một cái, thấy không có động tĩnh gì, cô liền cúi đầu định nhặt mảnh vỡ lên, nhưng một bóng người đã bước vào ra tay nhanh hơn cô.

"Đừng cử động."

Cố Học Võ nhanh tay dọn dẹp gọn gàng tàn tích trên mặt đất sau đó đứng lên nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Em đúng là lợi hại. Ngày hôm qua không phải bày cho em rồi mà sao vẫn không làm được vậy?"

Anh nói rất thản nhiên, cứ như là đang nói về thời tiết, nhưng trong mắt lại đang cười nhạo cô, Kiều Tâm Uyển nhìn thấy liền khó chịu. Trong lòng tức giận không nén được, mặt đỏ bừng, cô oán hận trừng mắt nhìn Cố Học Võ: "Tôi đã nói là tôi không biết làm việc nhà mà, anh không nên bắt tôi làm."

Cố Học Võ nhìn cô một cái, đi đến trước bồn rửa chén bắt đầu dọn dẹp tàn cục. Rửa chén xong lại cho vào máy khử trùng, rồi anh đứng trước mặt cô rửa dọn rất gọn gàng.

"Chuyện đơn giản như vậy lại có người chỉ dẫn đến heo cũng biết làm."

Khụ. Kiều Tâm Uyển thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết: "Anh mới là heo á!"

Cô rất ghét vào bếp, ghét phải đụng vào những thứ liên quan tới bếp núc, vậy thì sao? Giơ tay lên cho Cố Học Võ xem, vẻ mặt có vài phần chán ghét: "Anh nhìn bàn tay của tôi đi, tôi không thích nấu cơm, tay tôi sẽ thô ráp mất."

Ánh mắt Cố Học Võ dừng ở đầu ngón tay Kiều Tâm Uyển. Ngón nào cũng tròn trịa, cân xứng mà trắng trẻo, giống như ngọn hành. Mặt trên không một tì vết, anh hơi nhíu mày, vươn tay cầm tay cô.

"Anh cũng đâu bắt em nấu cơm. Anh chỉ nói em rửa chén thôi."

"Chén tôi cũng không thích rửa." Kiều Tâm Uyển rút tay về, không hề cảm kích: "Tôi là vậy đó. Không thích nấu cơm, không thích rửa chén, tất cả những việc nhà tôi đều không thích làm. Nếu anh không chấp nhận được thì tìm người khác đi." Cô không ngờ rằng sau này đây lại là cái cớ cho Cố Học Võ ức hiếp cô, ghét cái này, không thích cái kia.

Ánh mắt Cố Học Võ tối sầm, nhìn tay Kiều Tâm Uyển một lúc lâu, cũng không nói gì, kéo tay cô ra ngoài. Ra cửa, vào phòng khách, Kiều Tâm Uyển bị anh kéo xuống ngồi ở phòng khách, anh vào phòng, một lát sau đi ra, trên tay cầm một cái lọ không biết đựng gì. Trên chiếc lọ toàn là tiếng Anh. Anh mở nắp, đổ một ít nơi đầu ngón tay, kéo tay Kiều Tâm Uyển lại gần.

Kiều Tâm Uyển sửng sốt, nhìn thấy động tác của anh, cô có vài phần mất tự nhiên, muốn rụt tay về nhưng anh không cho. Sau khi thoa kem xong xuôi, anh mới buông tay.

"Cho em này, thoa cái này sẽ không sợ thô ráp nữa đâu, cho nên không được trốn làm việc nhà."

"Hừ." Cô còn tưởng anh tốt bụng, ai ngờ xoa xoa bôi bôi cả nửa ngày là muốn bắt cô làm việc nhà. Kiều Tâm Uyển bực tức, rụt tay ra sau lưng, trừng mắt nhìn Cố Học Võ.

"Anh không sợ tôi đập bể hết chén dĩa sao?"

"Không sợ." Cố Học Võ thả lọ kem bôi tay kia xuống, nhướng mày nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chén dĩa anh có không ít, nếu trong bảy ngày mà em làm bể hết được thì em dùng tay quá tốt."

"Đi chết đi." Kiều Tâm Uyển khinh thường anh. Anh đưa mắt nhìn ra bên ngoài: "Bây giờ nắng vẫn còn gắt, không thích hợp đi dạo. Em có muốn nghỉ ngơi một chút không? "

"Không muốn." Nếu cô nghỉ ngơi, ai mà biết anh có làm gì cô không?

Ngược lại vừa rồi nhìn thấy trong phòng sách của anh có rất nhiều sách: "Tôi vào phòng sách đọc sách."

"Vậy đi thôi." Cố Học Võ đứng lên, kéo cô đi về phòng sách. Trong phòng có rất nhiều sách, có tiếng Anh, có tiếng Đức, còn có cả tiếng Ý.

Cố Học Võ nhìn cô một cái: "Muốn đọc quyển nào?"

Kiều Tâm Uyển nhìn lướt qua giá sách, rút ra một quyển: "Quyển này đi."

Người tình của phu nhân Chatterley, trước kia cô đã đọc bản tiếng Trung còn bản tiếng Anh thì chưa. Cố Học Võ gật đầu, cũng rút một quyển sách, nhìn Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên sofa, anh tiến lại rồi ngồi xuống.

"Anh làm gì đó?" Bên cạnh rõ ràng còn chỗ, tại sao lại ngồi sát cô như vậy?

"Anh thích ngồi đây." Sắc mặt Cố Học Võ vô cùng bình tĩnh khiến Kiều Tâm Uyển bực mình trợn mắt, đứng lên muốn ngồi sang chỗ bên cạnh. Nhưng anh lại vươn tay kéo cô ngồi xuống, ngã vào lòng anh.

"Em ngồi đây."

"Tôi không muốn." Cô không muốn dựa vào anh, đôi mắt Cố Học Võ hơi nheo nheo lại, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Ý của em là muốn anh ngồi ôm em?"

"Không muốn." Kiều Tâm Uyển sợ chết khiếp, đành phải tựa vào ngực anh, cầm sách đọc.

Sự ngoan ngoãn của cô khiến anh hài lòng, một tay anh vòng ra sau lưng Kiều Tâm Uyển, tay còn lại cầm sách đọc. Kiều Tâm Uyển tựa vào anh, hai tay cầm sách. Ngày hôm qua không ngủ ngon nên Kiều Tâm Uyển đọc sách được một lúc là hai mắt liền díu lại, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ cô nuôi một con chó to, nó rất thân thiết với cô, cứ nhào vào cô hết liếm lại cắn, cô không chịu nổi muốn đẩy nó ra, nhưng con chó quá lớn cô làm thế nào cũng không đẩy được. Trong lòng quýnh lên, cô mở to mắt ra xem, nhưng làm gì có con chó nào, chỉ có Cố Học Võ đang đè trên người cô làm loạn.

Tức giận trợn mắt, trong lòng cô đầy oán hận: "Anh đã nói là sẽ không miễn cưỡng tôi mà."

"Vừa rồi anh hỏi em, em đã đồng ý rồi." Cố Học Võ rút ra rồi lại thúc sâu vào một cái, Kiều Tâm Uyển kinh hãi, kêu thành tiếng. Anh lại rất hài lòng, ở ngay tại phòng sách, trên chiếc sofa nhỏ bé này mà ăn cô.

Đợi tới khi anh thoả mãn thì Kiều Tâm Uyển đã mệt muốn chết, cô nhìn anh mặc quần áo lại cho cô, tức giận khinh thường anh: "Tiểu nhân."

Nói không giữ lời, không phải tiểu nhân thì là cái gì?

Cố Học Võ ăn no nên không so đo với cô, duỗi tay ra, kéo cô vào lòng: "Buổi tối muốn ăn gì?"

"Tùy." Tức đủ no rồi còn ăn uống gì nữa.

"Anh đi câu cá." Cố Học Võ thấy vẫn còn sớm: "Em có muốn đi chung không?"

"Không muốn." Bây giờ cô chỉ muốn làm trái ý anh. Anh nói đông, cô liền đi tây.

Cố Học Võ cũng không hề tức giận: "Được rồi, em ở nhà nghỉ ngơi đi. Anh đi câu cá."

"Câu được rồi hãy nói." Câu cá đâu có dễ vậy, cô không tin đâu. Cố Học Võ híp mắt lại: "Em nghĩ anh không làm được?"

"Tôi nào dám chứ." Không có dụng cụ, cái gì cũng không có, câu được mới lạ. Kiều Tâm Uyển không hề tin tưởng một chút nào. Cố Học Võ gật gật đầu, cũng không mặc quần áo, cứ như vậy đi sang phòng thay đồ rồi đi.

Kiều Tâm Uyển đứng lên nhìn ra bên ngoài, không biết vừa rồi cô ngủ bao lâu, bây giờ mặt trời cũng đã lặn. Ra cửa, gió biển nóng ấm thổi lại. Xa xa, bóng dáng Cố Học Võ chao nghiêng, nhấp nhô ở trên mặt biển.

Câu cá? Xì, nói chơi sao? Anh có thể câu cá được sao? Cô không thèm tin.

Nhưng Cố Học Võ lại không phải nói đùa. Hơn nửa giờ nữa, anh trở về, trên tay thật sự cầm hơn hai con cá.

Thấy Kiều Tâm Uyển bộ dạng đầy khiếp sợ, trong mắt anh lộ ra vài phần đắc ý, cầm cá vào phòng bếp. Sau đó anh quay ra, vào phòng tắm rửa, thay đồ rồi lại vào bếp. Kiều Tâm Uyển trong lòng không khỏi tò mò, lọt tọt theo vào.

95. Chương 95: Không Khó Lắm

Động tác làm cá của Cố Học Võ rất gọn gàng, nhanh chóng. Thoáng cái hai con cá đã được làm xong. Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển vẫn ở bên cạnh nhìn, anh hơi hơi nhăn mày.

"Em thích kho hay hấp?"

"Cá biển tanh lắm, để kho đi." Kiều Tâm Uyển chỉ thuận miệng nói chứ không tin Cố Học Võ sẽ thật sự làm cá. Nhưng một lần nữa, cô lại được mở rộng tầm mắt, Cố Học Võ thực sự biết làm cá. Hơn nữa còn

làm rất ngon. Cơm xong. Cố Học Võ lại để Kiều Tâm Uyển rửa chén. Lần này, Kiều Tâm Uyển chỉ đánh vỡ hai cái chén, số chén còn lại thì được rửa rất sạch.

Cố Học Võ đứng ở cửa bếp vỗ tay, ánh mắt nhìn Kiều Tâm Uyển rửa chén có chút khen ngợi: "Không tồi, tự mình rửa sạch lại chỉ đập vỡ hai cái."

"Hừ." Ánh mắt Kiều Tâm Uyển có chút đắc ý: "Cũng không khó lắm."

Chỉ là rửa mấy cái chén mà có gì to tát?

"Cũng đúng." Có điều mới giảm từ vỡ ba cái thành vỡ hai cái thôi, Cố Học Võ cũng không phản bác cô, gật gật đầu, vươn tay kéo tay cô đi vào phòng khách, cầm lọ kem dưỡng da thoa lên tay cho cô. Thoa xong lại nhìn cô một cái: "Để thưởng cho em, anh quyết định đưa em đến chỗ này."

Anh đứng lên kéo tay Kiều Tâm Uyển đi ra ngoài nhưng Kiều Tâm Uyển lại kháng cự muốn rút tay về, không muốn đi.

"Anh dẫn tôi đi đâu?"

Cố Học Võ không chịu nói, chỉ kéo tay cô ra bên ngoài. Lúc này ngoài trời đã tối đen, sao đã lên phản chiếu trên mặt biển lấp lánh. Kiều Tâm Uyển cứ nghĩ anh muốn dẫn cô ra ngoài biển, nhưng anh lại dẫn cô ra khỏi phòng, vòng ra phía sau dãy nhà. Ở đó có một khu rừng, ngày hôm qua Kiều Tâm Uyển đã nhìn thấy nhưng vẫn chưa từng đi qua, bây giờ trời lại tối khiến cô có chút chần chờ. Cố Học Võ nhìn cô một cái.

"Yên tâm, đằng sau không có ma đâu."

"Anh muốn gì thì cứ nói." Kiều Tâm Uyển có chút sợ hãi mà rụt cổ: "Tối thế này ở đằng trước ngắm sao là được rồi, chạy ra sau này làm gì?"

"Chính là dẫn em đến ngắm sao."

Cố Học Võ quen thuộc kéo cô đi vào bên trong, đường đi khá gồ ghề, nếu không phải Kiều Tâm Uyển mang giày thể thao thì bây giờ nhất định đã bị cây cỏ hai bên đường cắt vào chân rồi.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển gọi anh, anh lại quay sang, thở dài một tiếng, bộ dạng thần bí. Kiều Tâm Uyển đành thôi không hỏi nữa.

Vào rừng, lại đi tiếp một hồi thì trước mắt đột nhiên trống trải hẳn. Mà ở đó lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều ánh sáng lấp lánh khiến cô phải khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Ở sâu trong cánh rừng có một bãi cỏ, cây nào cây nấy cũng cao tới ngang thắt lưng. Ở trong đó có rất nhiều chú đom đóm đang bay tới bay lui tựa như vô số vì sao đang quấn quanh hai người họ. Cô từ nhỏ đến lớn đều sống ở thành phố nên chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh tượng này, cô quay sang nhìn Cố Học Võ.

"Anh. Sao anh biết được chỗ này?"

"Đẹp không?" Cố Học Võ không trả lời câu hỏi của cô, anh với tay bắt lấy một con đom đóm mang tới trước mặt Kiều Tâm Uyển.

Nhẹ mở tay ra, chú đom đóm ngay lập tức bay vọt lên. Kiều Tâm Uyển vẻ mặt ngạc nhiên kêu lên: "Đẹp quá."

Thật sự rất đẹp. Khắp nơi đều là ánh đom đóm lập lóe hòa cùng với ánh sao trên trời tạo thành vô số ánh sáng xinh đẹp. Quá đẹp.

"Em thích không?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, không che dấu sự khen ngợi trong lòng: "Tôi rất thích."

"Em thích là tốt rồi."

Cố Học Võ đứng im ở đó, kéo tay cô. Kiều Tâm Uyển mặc cho anh kéo đi, cảm giác nhịp đập trái tim cũng nhanh hơn.

"Lại đây." Anh kéo Kiều Tâm Uyển đi vào trong bãi cỏ. Những cây cỏ cánh nhánh cao lớn sượt qua tay có cảm giác hơi xon xót.

“Còn phải đi nữa hả?” Vừa rồi cũng đi ít nhất nửa tiếng rồi mà vẫn còn phải đi nữa?

“Không.” Cố Học Võ lắc đầu, ngồi xuống, vươn tay chỉ chỉ bên cạnh: “Ngồi đi.”

“Ngồi ở đây?” Điên à? Cây cỏ nhiều như vậy bẩn muốn chết: “Không thích.”

“Không thích cũng phải ngồi.” Cố Học Võ kéo cô ngồi xuống, cô còn không kịp phản ứng, lại bị anh kéo, cả người nghiêng ra sau, cô la lên một tiếng rồi ngã xuống đất. Vừa muốn ngồi dậy, mắng anh vài câu, anh lại vươn tay bịt kín miệng cô: “Nhìn lên trên.”

Kiều Tâm Uyển sửng sốt, đưa mắt nhìn về phía trước, trên bầu trời những vì sao đua nhau nhấp nháy, dưới mặt đất đom đóm bay lượn đan vào cùng ánh sao càng tô điểm cho cảnh tượng huy hoàng, rực rỡ đến mê mẩn lòng người này. Cảnh sắc ấn tượng đến mức Kiều Tâm Uyển không thể thốt nên lời, cũng quên luôn cả đám cỏ cây đang không ngừng châm chích ở bên dưới. Gió biển từ xa xa thổi lại mát rượi khiến người ta vô cùng thoải mái. Thấy cô cả một lúc lâu vẫn không nói lời nào, Cố Học Võ quay sang, cầm tay cô: “Nơi này thế nào?”

“Rất đẹp.” Kiều Tâm Uyển gật đầu, quay sang nhìn Cố Học Võ: “Anh rất có mắt nhìn đấy.”

“Chính xác.” Cố Học Võ cong môi, ngẩng đầu nhìn lên trời: “Tối hôm nay ngủ ở đây đi.”

“Tôi không muốn. Anh điên à?” Ngắm nhìn là một chuyện, hai người ăn mặc phong phanh như vậy đi ra ngoài ngủ sẽ rất dễ dàng bị cảm lạnh.

“Em không thích?”

“Tôi không thích.” Kiều Tâm Uyển vừa rồi còn thấy hình như có muỗi: “Lát nữa bị muỗi chích cho sưng vù lên rồi xem anh có còn thích không há.”

Cố Học Võ nhìn chằm chằm mặt của cô một lúc lâu, cách nghĩ của cô đúng là khác hẳn người thường.

“Đi thôi. Chúng ta về.” Dưới ánh sao, gương mặt anh bỗng trở nên mơ hồ, nhưng chỉ cần cảm nhận đôi mắt kia đang nhìn chằm chằm vào mặt cũng đủ khiến Kiều Tâm Uyển có hơi mất tự nhiên, không muốn ở lại nữa.

“Anh ở lại đây, em về một mình đi.” Cố Học Võ nằm im, hai tay gác lên trán: “Anh quyết định tối nay sẽ ngủ lại đây.”

“Anh. Anh đùa cái gì vậy?”

Vừa rồi là có anh dẫn đi, nếu anh không đưa cô đi thì làm sao cô quay về được? Ngoài trời tối đen như mực, cô căn bản không nhìn rõ đường đi.

“Em sợ?” Cố Học Võ nghe giọng cô có chút vội vàng, lại xấu xa mở miệng: “Em không dám về một mình?”

“Ai bảo tôi không dám?” Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn anh một cái, cô ngồi dậy: “Tôi đây không có gì không dám.”

“Vậy thì tốt.” Cố Học Võ nhẹ nhàng thở ra, tay nâng lên chỉ chỉ vào không trung: “Vừa rồi anh thấy có thứ gì đó bay qua. Không biết lát nữa có quay lại không nữa.”

“Thứ, thứ gì đó?” Kiều Tâm Uyển cứng đờ người, ánh mắt tìm khắp bốn phía, cảm giác có chút lay động: “Thứ gì?”

Cố Học Võ ngồi dậy, kề bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Thứ đó chính là ma, cũng chính là quỷ mà mọi người thường nói…”

“A.” Kiều Tâm Uyển kêu lên, sau gáy đột nhiên tê dại khiến cô đứng bật đứng dậy, xoay người trừng mắt nhìn Cố Học Võ.

“Anh. Anh đừng có dọa người ta?”

“Anh đâu có dọa em.” Cố Học Võ không thừa nhận, ánh mắt híp lại, đột nhiên nhìn chằm chằm phía sau Kiều Tâm Uyển: “Không phải là ở đó, em xem đi…”

“Đừng nói nữa.” Kiều Tâm Uyển bị hù, ngồi xổm xuống ôm Cố Học Võ: “Anh, anh đừng nói nữa.”

Những cảnh trong phim ma đã từng xem trước kia lúc này đều ùa về dọa cô phải nắm thật chặt lấy áo anh, không dám buông tay.

“Thật đó, ở ngay sau em, em chỉ cần liếc mắt một cái là thấy ngay.”

Cố Học Võ vươn tay ôm chặt cô: “Em chắc là không nhìn chứ?”

“Không nhìn.” Kiều Tâm Uyển hai chân đều mềm nhũn: “Cố Học Võ, chúng ta về đi. Được không?”

“Em không đợi nó đi rồi mới về hả?”

“Câm miệng.” Kiều Tâm Uyển vùi mặt vào trong ngực anh, một cử động nhỏ cũng không dám: “Không được nói. Xin anh đó!”

“Không nói, không nói.” Giọng Cố Học Võ có chút vui sướng khi thấy người gặp họa: “Em mà cũng sợ ma sao?”

“Anh có thể đừng nói đến chữ đó nữa được không?”

Đêm hôm khuya khoắt mà còn dám nhắc đến, Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy tim đập đến rối loạn: “Anh, anh im đi, không được nói.”

“Không được nói cái gì? Ma phải không?”

Cô càng không cho nói, Cố Học Võ lại càng muốn nói. Chân Kiều Tâm Uyển mềm nhũn, tựa vào người anh: “Cố Học Võ, anh còn nói đến cái chữ đó thì tôi sẽ không để ý đến anh.”

Thấy cô phản ứng nghiêm trọng như vậy, Cố Học Võ đành phải im lặng, thản nhiên nhíu mày: “Vậy đi thôi.”

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển bấu hai tay lên vai anh: “Tôi, chân tôi nhũn ra rồi.”

Biết rõ Cố Học Võ cố ý dọa mình nhưng cô thật sự rất sợ, đứng ở đó mà đến một cử động nhỏ cũng không dám.

“Thực nhìn không ra, lá gan em nhỏ như vậy, ngay cả…”

“Không được nói.” Kiều Tâm Uyển ngữ nói đóa: “Anh. Nếu anh mà còn nói nữa, tôi sẽ thực sự không để ý tới anh.”

“Được rồi. Anh không nói.” Cố Học Võ nhìn bộ dáng của cô, ngồi xổm xuống: “Anh cõng em về, được chưa?”

Kiều Tâm Uyển đúng là chẳng còn chút sức, tựa vào vai Cố Học Võ, vùi mặt vào cổ anh. Ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung.

Cảm giác cô đang run rẩy, Cố Học Võ chỉ cảm thấy buồn cười, anh còn tưởng Kiều Tâm Uyển không sợ trời không sợ đất cơ đấy: “Dầu gì em cũng là sinh viên đại học, dù sao cũng phải tin khoa học, trên thế giới này làm gì có…”

“Không được nói.” Tên gia hỏa này tuyệt đối là cố ý, càng không cho anh nói, anh lại càng muốn nói.

Cố Học Võ rốt cuộc cũng im lặng, cõng Kiều Tâm Uyển đi về phòng. Màn đêm vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gió lùa qua những đám lá cây. Kiều Tâm Uyển buộc mình không được để ý, dán mặt ở cổ anh. Lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh, sự sợ hãi vừa rồi cũng đột nhiên tan biến. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, bờ vai này thật sự rất rộng, rất ấm áp khiến cô dường như chẳng còn sợ gì. Anh cảm nhận phương hướng rất tốt, đi trong rừng tối đen mà không hề bị lạc, cõng cô ra ngoài.

Cô lại đột nhiên nghĩ nếu con đường này cứ dài mãi không có kết thúc thì tốt biết mấy?

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Buổi sáng, Kiều Tâm Uyển đang ngủ say, lại bị Cố Học Võ kéo dậy: “Dậy đi.”

"Không, tôi còn muốn ngủ." Ngày hôm qua từ chỗ bãi cỏ trở về, tên gia hỏa kia nói muốn an ủi cô, lại ức hiếp cô vài lần, cuối cùng vẫn là cô không ngừng xin tha, anh mới chịu buông tha.

Nhưng tới đó cũng đã là nửa đêm, giờ cô vẫn còn rất mệt, chỉ muốn ngủ một giấc.

"Em nếu không dậy, anh sẽ tự mình ra tay thay đồ cho em."

"Thay đồ?" Thay đồ gì? Kiều Tâm Uyển không hiểu nhìn anh: "Thay đồ gì?"

96. Chương 96: Còn Muốn Chơi Không

"Áo tắm." Cố Học Võ chỉ chỉ lên giường, nơi đó có một bộ áo tắm một mảnh màu đỏ. Cô có chút bất ngờ, quay sang nhìn anh.

"Ở đâu ra?" Mới hỏi xong, liền nghĩ đến, lần trước Cố Học Võ đã nói, trong phòng này có áo tắm.

"Không mặc?"

"Không mặc." Kiều Tâm Uyển chính là không muốn cho anh hả dạ.

Cố Học Võ gật đầu: "Nếu em không mặc. Anh không ngại thay giúp em đâu."

"Lưu manh." Lời nói vô lại của anh thành công buộc Kiều Tâm uyển cầm áo tắm lên, thấy Cố Học Võ vẫn ngồi ở bên giường không chịu đi, cô trừng mắt liếc anh một cái.

"Anh đi ra ngoài đi."

"Có phải là chưa từng thấy đâu." Cố Học Võ vẫn đứng im: "Em nhanh chút đi."

"Anh..." Đúng là vô lại, vô liêm sỉ, hạ lưu đến cực điểm. Kiều Tâm Uyển không có cách nào khác đành phải thay đồ ở ngay trước mặt anh. Cô cố gắng buộc mình không để ý đến ánh mắt giống như nhìn con mồi của Cố Học Võ.

Quả nhiên đúng như Cố Học Võ nghĩ. Màu đỏ rất hợp với cô. Da cô rất trắng, mặc đồ màu đỏ lại càng làm tôn thêm màu da cô. Dáng áo bó sát vào người khiến cơ thể cô lại càng thêm duyên dáng, có thần. Gật gật đầu, anh cũng bắt đầu cởi đồ. Kiều Tâm Uyển giật mình, hai tay theo bản năng che lấy ngực: "Anh muốn làm gì?"

Bữa sáng vừa mới ăn rồi, người này còn muốn làm gì nữa?

"Thay đồ." Cố Học Võ lấy quần bơi màu đen ra thay rồi nhìn Kiều Tâm Uyển: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

Kiều Tâm Uyển cũng cảm thấy mình hỏi thừa. Mặc áo tắm thì ngoài đi bơi còn có thể đi đâu? Nhưng điều khiến Kiều Tâm Uyển bất ngờ là Cố Học Võ không chỉ đơn giản dẫn cô ra ngoài bơi, không biết anh lấy đồ lặn ở đâu ra mà đưa cô đi lặn. Nghĩ đến hôm trước đã nói không muốn đi, trong lòng Kiều Tâm Uyển có chút không được tự nhiên. Cố Học Võ lại như là không biết nội tâm của cô đang mâu thuẫn mà cứ thay đồ lặn rồi mang theo cô xuống nước.

Thế giới thần kỳ dưới nước hiện ra trước mắt. Ánh mặt trời bị nước khúc xạ thành vô số đốm nhỏ, liên tục nhấp nháy, lay động trước mắt. Những đám cá ngũ sắc chờn vờn ở ngay bên cạnh Kiều Tâm Uyển khiến cô thấy hết sức ngạc nhiên.

Bình dưỡng khí đeo trên lưng khá nặng, Cố Học Võ kéo tay cô, dẫn cô qua phía bên kia lặn. Nơi đó, có một rặng san hô khổng lồ, lúc này ánh mặt trời chiếu xuyên qua mặt biển nhuộm lên rặng san hô này những màu sắc hết sức xinh đẹp. Cô không ngừng trầm trồ ở trong lòng. Vươn tay, sờ vào bụi san hô, đột nhiên một chú cá nhỏ từ bên trong chui vọt ra làm cô sợ hết hồn. Lòng bàn tay bị siết chặt, Cố Học Võ kéo cô vòng quanh bụi san hô rồi trồi lên.

Dường như anh rất quen thuộc với chỗ này, Kiều Tâm Uyển đi theo anh chơi ở trong nước hơn nửa tiếng đồng hồ. Nô đùa với từng đám cá, thỏa thuê thưởng thức hàng ngàn sinh vật đủ mọi màu sắc dưới đáy biển,

từng chuỗi bọt khí thổi qua tai, cô thoải mái đập chân vịt, thả trôi trong làn nước, mới mẻ thú vị mà dễ chịu ngắm nhìn hết thảy mọi cảnh tượng trước mắt.

Cho đến khi cô thấy mệt, kéo tay Cố Học Võ, kéo kính bảo hộ xuống, Cố Học Võ hiểu ý của cô liền mang cô hướng lên bờ. Bơi được nửa đường, một con cá nhỏ từ bên cạnh Kiều Tâm Uyển bơi vụt qua khiến cô hoảng sợ, cả người cũng run lên.

Động tác lặn có chút rối loạn. Cố Học Võ cũng cảm nhận được tay cô siết chặt, quay đầu, thông qua qua kính bảo hộ, anh thấy Kiều Tâm Uyển đang chìm xuống. Anh quýnh lên, vươn tay kéo chặt cô. Cả người Kiều Tâm Uyển vẫn không ngừng chìm xuống. Cố Học Võ dùng sức, kéo nàng đi về bờ. Sức nặng của Kiều Tâm Uyển cộng thêm sức nặng của bình dưỡng khí, còn cả lực cản của nước khiến anh bơi lên cũng không dễ dàng, Kiều Tâm Uyển hoàn toàn dán chặt vào người anh, ở trong nước không thể nói chuyện, Cố Học Võ chỉ có thể nhìn thấy Kiều Tâm Uyển nhắm mắt lại mà nhanh chóng mang cô bơi lên bờ.

Lên bờ, Kiều Tâm Uyển vẫn không nhúc nhích, anh tháo trang bị trên người cô xuống. Nhìn Kiều Tâm Uyển, anh vỗ vỗ mặt cô.

"Kiều Tâm Uyển? Kiều Tâm Uyển?"

Kiều Tâm Uyển nhắm chặt mắt, không nhúc nhích.

"Kiều Tâm Uyển? Tâm Uyển?" Cô bị như vậy không phải là vì lặn dưới nước quá lâu mà ngột thở đó chứ?

Anh đưa cô ra ngoài chơi, nhưng lại quên mất, người mới bắt đầu lặn rất dễ dàng xảy ra chuyện. Đặt Kiều Tâm Uyển nằm ngang trên bờ cát. Anh ấn ngực cô, phát hiện cô không có phản ứng. Anh quýnh lên, cúi đầu hướng về phía môi cô làm hô hấp nhân tạo. Nhưng khi môi anh vừa chạm vào môi Kiều Tâm uyển, cô đột nhiên phì một tiếng bật cười.

Cố Học Võ sửng sờ, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Kiều Tâm Uyển, em…"

"Ha ha ha ha." Kiều Tâm Uyển ngồi dậy, nhìn Cố Học Võ: "Sao? Anh sợ chưa?"

Cố Học Võ lúc này đã hiểu ra vấn đề, tay anh siết chặt cánh tay Kiều Tâm Uyển: "Được lắm, lại dám gạt anh?"

"Hừ." Kiều Tâm Uyển hừ lạnh một tiếng: "Lừa anh thì sao? Ai bảo tối qua anh làm tôi sợ?" Biết rõ cô sợ mấy thứ đó còn quay trở lại lấy nó khi dễ cô.

"Chết tiệt, em." Cố Học Võ trợn mắt nhìn cô một cái rồi đột nhiên kéo cô vào trong lòng: "Không được đùa kiểu này nữa nghe không?"

Ngữ khí của anh rất nghiêm túc, Kiều Tâm Uyển giật mình, có chút không được tự nhiên muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại ôm quá chặt không để cho cô giãy giụa.

"Có nghe hay không, không được đùa kiểu này nữa." Mới vừa rồi, anh thật sự tưởng là cô xảy ra chuyện.

Kiều Tâm Uyển trầm mặc, cảm nhận nhịp tim của Cố Học Võ, cô đột nhiên hiểu ra là anh đang căng thẳng. Trước đây, anh mà dùng giọng điệu như vậy nói với cô thì cô chắc chắn sẽ nổi đóa. Nhưng lúc này, cô lại không thấy giận mà chỉ thấy có chút bất ngờ, có chút vui mừng. Và một chút ấm áp.

"Anh, buông ra." Cô nhẹ nhàng đẩy Cố Học Võ ra: "Tôi khó thở quá."

Cố Học Võ lui về phía sau một chút, nhìn gương mặt của cô, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: "Kiều Tâm Uyển, đồng ý với anh, sau này không được giỡn như vậy nữa."

Kiều Tâm Uyển trên mặt có mấy phần không được tự nhiên, muốn nói cái gì đó, nhưng rồi gật đầu: "Biết rồi."

Cô không dám hỏi anh có phải đã có cảm giác với cô. Cô sợ, bây giờ mới ngày thứ hai, cô sợ mình đợi không được bảy ngày đã thay đổi chủ ý. Đó không phải là điều cô muốn. Lúc này cô đột nhiên phát hiện, muốn bảo vệ tim mình cũng thật khó khăn. Anh vốn là người đàn ông cô yêu nên kháng cự anh quả thật quá khó khăn.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, vươn tay kéo cô lên: "Vĩnh viễn không được lấy an nguy của mình ra đùa. Có nghe không?"

"Nghe rồi." Kiều Tâm Uyển kéo kéo khóe miệng, kéo tay anh ra: "Tôi mệt rồi, tôi muốn đi nghỉ."

Cố Học Võ vẫn không nhúc nhích, nhìn vẻ trốn tránh trong mắt cô: "Em đừng có nghĩ đến việc chạy trốn, em trốn không thoát đâu."

"Tôi…" Kiều Tâm Uyển đâu có nghĩ tới việc chạy trốn, nghe Cố Học Võ nói như vậy, trong lòng cô vừa buồn phiền vừa có chút phản đối.

"Tôi có thể trốn đi đâu chứ? Cố Học Võ. Anh có lòng tốt cho tôi đi sao?"

"Không có." Cố Học Võ nhìn cô, đập tan hi vọng của cô: "Giờ mới có hai ngày. Còn năm ngày nữa."

"Tôi biết, không cần anh phải nhắc."

Kiều Tâm Uyển đi về phòng trước, bóng dáng mặc áo tắm màu đỏ rất đẹp. Cố Học Võ híp híp mắt, muốn nói cái gì đó nhưng vẫn im lặng theo sát ở phía sau cô. Hai người cùng nhau vào cửa, đi tắm, Kiều Tâm Uyển vừa mệt vừa đói ngồi trên ghế salon trong phòng khách, không muốn động đậy. Cố Học Võ lúc này lại vào bếp rồi nhanh chóng đi ra.

"Ăn cơm."

"Tôi mệt quá." Kiều Tâm Uyển nhắm mắt lại: "Muốn ngủ."

"Ăn đi rồi ngủ." Bữa sáng đã không ăn, giờ mà không ăn cơm trưa sẽ không tốt cho dạ dày, Cố Học Võ thấy cô vẫn không nhúc nhích liền bế cô đi tới phòng ăn.

"Ăn cơm."

Kiều Tâm Uyển chống mí mắt lên liếc nhìn một cái. Vậy mà là hai chén mì.

"Mì?"

Trên đảo cũng có mì? Cái này bất ngờ nha.

"Thấy em đói bụng nên làm cái này là nhanh nhất." Cố Học Võ ngồi xuống, thấy Kiều Tâm Uyển vẫn ngồi bất động thì khẽ nhướng mày: "Em không ăn hay là đang chờ anh đút?"

"Không có." Kiều Tâm Uyển cúi đầu, mặc dù cô mệt nhưng cũng không đến nỗi ngay cả sức để ăn cũng không có, bưng chén lên, mùi vị cũng không tệ. Ăn hai cái, ánh mắt cô lại liếc Cố Học Võ một cái.

Nhịp tim cô dường như có chút rối loạn. Sự cố gắng của anh trong hai ngày nay thật ra thì cô cũng thấy. Anh đã không còn là Cố Học Võ ở Bắc Đô trước kia, hai người lại càng giống như là đang ở trên đảo hưởng tuần trăng mật. Anh nấu cơm, cô rửa chén, chẳng khác nào những cặp vợ chồng bình thường khác…

"Em còn nhìn như vậy nữa thì anh không dám bảo đảm mình sẽ làm gì đâu đấy."

Lời mà Cố Học Võ nói đập tan dòng suy nghĩ của cô, cô sửng sốt, lúc này cô mới phát hiện mình đã nhìn chằm chằm anh hồi lâu, gương mặt đỏ bừng, cô cúi đầu nhanh chóng ăn xong mì. Cũng vì thế mà không thấy được trong mắt anh hiện lên một tia trêu chọc.

Ăn cơm xong, cô mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi. Cố Học Võ không đi cùng mà đến thư phòng. Đến lúc cô thức dậy thì trời cũng đã tối, bị anh gọi dậy ăn cơm. Ngồi ở bên bàn ăn, Kiều Tâm Uyển có một cảm giác cô sắp biến thành heo rồi, ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi ăn. Ăn cơm xong, vẫn là cô rửa chén, lần này, Kiều Tâm Uyển không đánh vỡ chén nữa, lúc đi ra thấy ánh mắt Cố Học Võ khen ngợi, cô hừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh anh.

Cố Học Võ đang xem TV, kênh Discovery Channel. Lúc này trên màn hình là một con rắn đang rướng người khè cái lưỡi đỏ lòm hướng về phía một con ếch, cô nhanh chóng vươn tay, cầm remote đổi sang kênh khác.

"Em làm gì vậy?" Cố Học Võ nhìn cô một cái, cô lại khinh thường nhìn anh: "Vừa cơm nước xong, không thích hợp xem nội dung đẫm máu."

Đẫm máu? Cái này mà cũng gọi là đẫm máu?

"Câu này thật không giống như em nói." Anh nhàn nhạt giễu cợt, nhưng trong lòng lại có mấy phần bất ngờ, Kiều Tâm Uyển như vậy lại càng giống phụ nữ, cũng biết sợ ma, không thích xem chương trình thế giới động vật.

"Vậy tôi phải nói cái gì?" Kiều Tâm Uyển bắt đầu đổi kênh, phát hiện chương trình TV quá nhiều, có đến hơn hai trăm kênh, từ Trung Quốc đến nước ngoài đều có.

Thấy một kênh đang phát chương trình giải trí, cô liền dừng lại. Mới xem được năm phút, Cố Học Võ đã giật lấy remote trên tay cô, bấm về kênh Discovery Channel vừa nãy.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển trừng mắt liếc anh một cái: "Tôi muốn xem kênh vừa rồi."

"Có gì hay đâu." Một đám MC điên điên khùng khùng, nói mấy cái chuyện cười lãng nhách, anh không biết là hay ở chỗ nào.

"Cái này có gì hay?" Kiều Tâm Uyển quay sang anh giật lấy remote, đổi lại kênh.

Cố Học Võ lần này không giành với cô nữa, anh nhìn cô bị đám MC mà anh thấy là nhàm chán ấy chọc cho cười ngã nghiêng, anh vươn tay kéo cô vào lòng. Trên màn hình, đám MC bắt chước giọng của đủ các nhân vật, còn giả cả giọng nữ, Kiều Tâm Uyển cười rũ rượi, cả người tựa vào trong lồng ngực của anh cười đến run bần bật.

Nhìn từ góc độ này có thể nhìn thấy cái cổ duyên dáng của cô. Ánh mắt Cố Học Võ tối sầm mấy phần, một bàn tay bắt đầu lướt trên người cô, Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không phát hiện ra, vào lúc đám MC bày ra một tạo hình khoa trương lại còn tiếp tục cười rũ rượi.

Khom người về phía trước, lại thấy mình không thể di chuyển được, cô quay mặt sang, khuôn mặt đang tươi cười bỗng sựng lại, nhìn Cố Học Võ ôm chặt lấy cô, đôi môi đang hôn lên cổ cô.

"Cố Học Võ."

Muốn nói cái gì, nhưng không kịp, cả người mới vừa cười sằng sặc còn chưa kịp phục hồi đã bị anh ôm lấy, thành công ăn cô ở ngay trong phòng khách. Cơ thể kết hợp càng nhiều thì trái tim dường như cũng càng đến gần nhau hơn, có một số thứ đang thay đổi, Kiều Tâm Uyển muốn ngăn cản cũng không được. Tất cả đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Gió biển ngoài xa thổi qua nóng nực, lúc này không phải là mùa xuân, nhưng trong một ngôi nhà trên hòn đảo nhỏ này ánh xuân lại long lanh.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Thời gian nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm. Sau mấy ngày, Kiều Tâm Uyển đã không còn đánh rớt chén nữa, thỉnh thoảng Cố Học Võ vào bếp nấu cơm, cô còn có thể bị anh kéo vào rửa rau.

Bất kể cô có tình nguyện hay không, cô vẫn phát hiện nấu cơm cũng không phải là chuyện không thể chịu đựng được. Cố Học Võ không thích rửa chén. Anh nấu ăn là lại muốn cô rửa chén, ban đầu còn để ý đến cô đập chén, sau đó có vỡ anh cũng không quan tâm, không bắt cô dọn. Kiều Tâm Uyển cũng chán, nhưng mỗi lần cô rửa xong, Cố Học Võ đều giúp cô thoa kem dưỡng tay.

Dần dần cô cũng quen, mỗi lần rửa chén xong đều đưa hai tay ra trước mặt anh. Anh lại cầm tay thoa kem cho cô. Hai người sẽ đọc sách, xem TV, lúc nào mặt trời không gay gắt thì ra ngoài bơi, lặn.

Lần đầu tiên cô biết, Cố Học Võ thích xem đấu bóng, cả bóng rổ lẫn bóng đá. Anh còn thích xem phim Mĩ, điều này làm cho cô rất bất ngờ. Thỉnh thoảng cô sẽ cố ý giật remote của anh, chuyển qua xem phim Hàn hoặc là chương trình giải trí. Lúc đó anh cũng sẽ không giận, nhưng cứ vào lúc cô xem đến đoạn hay là lại thẳn nhân nói người nào đó hát không hay, ai đó diễn rất đơ. Sau đó cô sẽ cố ý phản bác, nói hát còn dễ nghe hơn anh. Lúc đó anh sẽ hóa thân thành cầm thú, hết lần này đến lần khác khi dễ cô, ép cô nói mấy lời dễ nghe.

Lần nào cũng làm cho Kiều Tâm Uyển thấy tức giận nhưng lại trốn không được. Dù sao, ở trên đảo này, cô cũng không có chỗ trốn. Mấy câu nói cô không đồng ý anh sẽ không đụng vào cô toàn là nói dối. Anh luôn luôn có cách khiến cô đến cuối cùng vẫn phải nói đồng ý. Giao ước kia gần như là thành không.

Buổi tối, bọn họ sẽ cùng nhau nằm trên bờ cát ngắm sao. Có đôi khi anh sẽ chạy ra biển bơi, sau đó đẻ cả người ướt mà ôm cô, làm đồ của cô cũng ướt nhẹp rồi kéo cô xuống nước mới thôi.

Cô thường xuyên bị anh chọc giận. Lúc đó anh sẽ xoay người lại cất tiếng cười to. Kiều Tâm Uyển thật sự là sau khi tới đây mới biết thì ra Cố Học Võ cười lại đẹp như vậy. Đến nơi này, anh không còn là Cố Học Võ trước kia, cô cũng không phải là Kiều Tâm Uyển trước kia. Bọn họ chỉ giống như là hai người mới vừa kết hôn, tới nơi này hưởng tuần trăng mật, cô đã nhiều lần có cảm giác như vậy.

Tựa như lúc này, nằm ở trên bờ cát trắng, dưới bầu trời sao lấp lánh, hai người nằm trên ghế, tay trong tay cùng ngắm sao. Cảm giác vô cùng yên bình, tốt đẹp. Một vì sao lúc này xẹt qua phía chân trời, Kiều Tâm Uyển ngồi bật dậy, chắp hai tay lại, nhắm hai mắt. Động tác của cô khiến Cố Học Võ phải nhìn chăm chú.

"Em làm gì thế?"

97. Chương 97: Chỉ Muốn Bỏ Đi

"Cầu nguyện." Kiều Tâm Uyển buông tay ra, đối diện với Cố Học Võ: "Chưa từng nghe thấy sao? Mỗi khi sao băng rơi là có thể ột điều ước."

"À?" Cố Học Võ không tin nhìn Kiều Tâm Uyển: "Vậy em ước gì?"

"Điều ước không thể nói ra, nói ra sẽ không linh nghiệm. Vậy mà anh cũng không biết?"

Kiều Tâm Uyển không chịu trả lời, Cố Học Võ cũng không chịu từ bỏ: "Em nói đi, nói không chừng anh có thể giúp em thực hiện."

"Thật chứ?" Kiều Tâm Uyển cũng không tin, nhìn Cố Học Võ, khẽ nói: "Tôi hy vọng có thể mau chóng rời khỏi nơi này. Trở về Bắc Đô."

Cố Học Võ sắc mặt mấy lần thay đổi, đặt tay bên hông, siết thành nắm đấm, hai tròng mắt nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển, hơi hơi nheo lại, mang theo vài phần nguy hiểm.

"Em vẫn chưa thay đổi ý kiến sao?"

"Không. Tôi sẽ không thay đổi" Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Hiện tại tôi chỉ muốn rời khỏi đây. Càng nhanh càng tốt."

Cố Học Võ trầm mặc nhìn mặt biển xa xa, khe khẽ mở miệng: "Ngày mai mới là ngày thứ bảy."

"Mặc kệ là ngày thứ mấy, tôi đều trả lời như thế." Kiều Tâm Uyển xoay mặt qua đối mặt với anh, vẻ mặt có vài phần trào phúng: "Tôi không có khả năng thay đổi ý kiến."

Thái độ cô cương quyết, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn biển khơi xa xăm, không có một chút ý muốn dao động. Cố Học Võ vươn tay, dùng sức ôm cô vào lòng mình, cô chưa kịp vùng vẫy đã rơi thẳng vào ngực anh. Hai tay đặt ở trước ngực anh, Kiều Tâm Uyển không thể phủ nhận trong lòng cô cũng có một chút hồi hộp, đối diện với đôi mắt thâm thúy như thế khiến cô phải quay đầu đi. Cằm lại bị Cố Học Võ nắm lấy buộc cô nhìn vào mắt anh.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ nhìn chằm chằm người phụ nữ trong lòng, giọng nói có chút khàn khàn, có chút không dám tin: "Đối với em mà nói sáu ngày này chỉ cho em một câu trả lời như vậy thôi sao?"

"Anh còn muốn câu trả lời gì nữa?" Kiều Tâm Uyển trong lòng hiểu rõ anh muốn câu trả lời thế nào nhưng cô không muốn cho anh: "Đáp án của tôi chính là như vậy, bỏ đi, về nhà. Rời xa anh."

Con mắt thâm thúy của Cố Học Võ lúc này tựa như mặt hồ phủ sương, nhìn vẻ mặt Kiều Tâm Uyển, bỗng nhiên anh cúi đầu, hôn thật mạnh lên môi cô.

"Ê." Kiều Tâm Uyển vươn tay muốn kháng cự nhưng đọ không lại sức Cố Học Võ, trong môi miệng toàn là hơi thở của anh, nụ hôn của anh suồng sã như thế mãnh liệt như thế. Từng chút từng chút một chiếm đoạt hô hấp của cô, bờ môi bị cắn đến đau rát, tê dại. Cô bị đau liền liều mạng vùng vẫy. Nhưng cô lui, anh lại tiến vào, không để cho cô một chút cơ hội, bàn tay to đưa vào trong áo T-shirt của cô, bàn tay ôm lấy thắt lưng cô, ôm cô thật chặt vào lòng. Cô cấp bách, còn anh lại thoải mái chỉ muốn bắt cô khuất phục, thay đổi ý kiến.

"Cố Học Võ…" Cuối cùng, cô kêu lên.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Cũng như mấy ngày qua, đụng độ anh, cô chỉ có đầu hàng. Đợi đến lúc anh thu binh dừng lại cũng đã là sau nửa đêm, Kiều Tâm Uyển căn bản cũng không nhớ rõ là cô đã ngất đi vào lần thứ mấy ở dưới thân anh. Trong lúc ý thức mê man, cô được anh bế về phòng. Cũng chẳng quan tâm đến toàn thân đang dinh dính, cô đã quá mệt rồi, chỉ muốn lăn ra giường mà ngủ, nhưng cơ thể vào lúc này lại được đặt vào trong làn nước ấm.

Cô biết Cố Học Võ đang giúp cô tắm, lúc này cô đã chẳng còn chút sức nào, ước muốn duy nhất là được ngủ, nào ngờ đang ngủ mơ mơ màng màng thì lại bị Cố Học Võ ôm lấy ở phòng tắm làm thêm một lần nữa.

Đợi đến khi tắm xong được Cố Học Võ bế về phòng, Kiều Tâm Uyển vừa chạm vào gối đã ngủ rất sâu. Trước khi đi vào giấc ngủ, suy nghĩ cuối cùng chính là cô nhất định phải rời đi, sau khi trở lại Trung Quốc nhất định phải cách xa Cố Học Võ, cô tuyệt đối không muốn cứ để anh liên tục khi dễ, liên tục ức hiếp như vậy.

Ngày thứ bảy, trời nắng đẹp, cả ngày hôm trước Kiều Tâm Uyển đã quá mệt mỏi nên chỉ cảm thấy mắt mở không ra. Bàn tay bị ai đó nắm, cô mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt Cố Học Võ thì lại trở mình, muốn ngủ tiếp, nhưng một ý nghĩ vào lúc này lại lọt vào trong đầu. Cô bỗng chốc mở mắt, xoay người, nhìn Cố Học Võ, động tác chỉ đơn giản vậy thôi mà cơ thể lại đau xót tê dại, cô tức giận trợn mắt.

Hôm nay Cố Học Võ không mặc kiểu đồ tiện dụng như mấy ngày trước nữa. Lúc này anh mặc một cái áo sơ mi trắng, quần đen ngồi ở bên giường, đôi mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển không chớp mắt. Kiều Tâm Uyển bị anh nhìn chòng chọc thì lại thấy mất tự nhiên, trong lòng hơi khó chịu, rõ ràng người chiếm hết tiện nghi là anh, hà cớ gì bây giờ lại bày ra cái bộ mặt như anh là người bị hại đó chứ?

Trong lòng có chút oán hận, có chút bực bội, cô ngẩng đầu, tức giận trừng mắt với anh: "Hôm nay là ngày thứ bảy, anh có thể thả tôi đi chưa?"

Cố Học Võ không nói gì, ánh mắt vẫn không rời khỏi người cô, Kiều Tâm Uyển trong lòng bực đến cuống cuồng, câu đầu tiên có thể nói là: "Anh nói mà không giữ lời? Quyết định của tôi không thay đổi, tôi muốn anh trả Bối Nhi lại cho tôi, về sau không được dính tới tôi nữa."

Cố Học Võ nhìn cô rồi đột nhiên vươn tay kéo cô vào lòng, cô run lên, theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng vào lúc này anh mở miệng.

"Kiều Tâm Uyển. Để em tin anh, thật khó như vậy ư?"

Kiều Tâm Uyển ngẩn người ra, không nhúc nhích, cũng không nói một câu. Cố Học Võ ôm cô không buông, đặt cằm vào cần cổ cô: "Nói cho anh biết, để em tin tưởng anh, khó như vậy à?"

Anh hỏi hai lần, Kiều Tâm Uyển cắn môi, cảm giác bờ vai rộng lớn, bàn tay nóng bỏng của anh đang xuyên thấu làn da sau lưng cô, cả trái tim cũng dường như nóng ran. Cô có thể gật đầu, nhưng lúc này chỉ lắc đầu: "Đúng. Tôi không tin anh. Muốn tôi tin anh, rất khó."

Không khí dường như ngưng lại, Cố Học Võ không nói, cũng không nhúc nhích. Cô hơi sợ, hơi kinh hoảng. Lúc này, còn đang ở trên đảo, nếu anh không chịu buông tay thì cô phải làm sao? Bảy ngày này, hết lần này đến lần khác, cô cảm thụ được sự khác biệt của Cố Học Võ trước kia và bây giờ. Trong lòng cô rất hiểu cô vẫn yêu người đàn ông này. Nhưng yêu là một chuyện, ở bên nhau lại là chuyện khác. Giữa bọn họ có

rất nhiều vấn đề. Bây giờ, ở đây chỉ có hai người bọn họ, anh có thể dù đủ cách chăm sóc cô, muôn vàn che chở cho cô. Nhưng những điều này không phải là tình yêu.

Anh có thể sau mỗi lần cô rửa bát lại thoa kem dưỡng tay cho cô, có thể nấu cơm cho cô ăn. Nhưng sau khi trở về Bắc Đô thì sao?

Có một số việc, trong lòng đã mơ hồ có đáp án nhưng cô không muốn nghĩ. Đúng như anh nói. Hòn đảo này coi như hai người tới để hưởng tuần trăng mật. Nhưng có ai đi hưởng tuần trăng mật cả đời? Lãng mạn cuối cùng rồi cũng sẽ hao mòm, ôn tồn rồi cũng sẽ hao hụt. Bọn họ đều phải trở về cuộc sống. Khi tất cả quay về với yên bình thì vấn đề giữa bọn họ vẫn tồn tại.

Anh không yêu cô, đây là sự thật. Anh chỉ là thích, chỉ là thấy tò mò. Giống như chính anh đã nói, thấy cô có những nét khác biệt. Đàn ông đều ham của lạ. Mà cô lại không dám chắc chắn, Cô có thể khiến anh nhất thời tò mò nhưng không có khả năng làm cho anh tò mò cả đời. Cô chỉ là cô, kiêu ngạo tùy hứng, bướng bỉnh. Lâu dần rồi anh sẽ chịu không nổi cô.

Cơ thể Cố Học Võ sau khi cô nói ra hai chữ rất khó kia thì dừng phắt lại. Sức lực trên tay siết chặt, cảm nhận phía trên bờ lưng trơn bóng của cô tràn đầy dấu vết ngày hôm qua anh để lại.

"Kiều Tâm Uyển." Tay anh ôm lấy thắt lưng cô, thực hiện nỗ lực sau cùng: "Anh thích em là thật."

Bảy ngày, bảy đêm chung sống, trên đảo này chỉ có anh và cô, anh cũng thấy rất nhiều điểm khác biệt ở Kiều Tâm Uyển. Nhiều lúc, anh thấy cô chẳng khác nào một đứa trẻ. Có đôi khi nhìn cô, anh sẽ nghĩ đây là dạng vẻ con gái anh sau khi lớn lên. Những điều đã trải qua trước đây dường như cũng dần phai nhạt, trước mắt chỉ có một mình Kiều Tâm Uyển. Anh thích cô là thật. Muốn chung sống với cô trọn đời, cùng với Bối Nhi tạo thành một gia đình cũng là thật.

Chất giọng thản nhiên, không cố ý nhấn mạnh của anh vang ở bên tai cô, bảy ngày này, đây là lần đầu tiên anh nói ra những lời này. Trái tim Kiều Tâm Uyển chấn động, bàn tay đặt ở bên hông suýt nữa là đã ôm lấy anh, nói với anh là cô yêu anh, yêu rất lâu rồi, mãi mãi chưa từng hết yêu. Nhưng đến cuối cùng, cô lại đặt tay trước ngực anh, khe khẽ đẩy anh ra.

"Đáng tiếc. Tôi không yêu anh."

"Em nói dối." Cố Học Võ nhìn thẳng vào đáy mắt cô, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của cô: "Em thích anh. Chẳng những thích mà em còn yêu anh."

"Tôi không yêu anh." Kiều Tâm Uyển rất nhanh phản bác. Cố Học Võ nắm tay cô trong lòng bàn tay mình.

"Phải không? Ngày hôm qua chính em năm lần bảy lượt ở dưới thân anh nói em yêu anh kia mà."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển xấu hổ một trận, hôm qua, còn dám nói đến hôm qua sao? Bảy ngày này, có ngày nào anh không muốn cái gì được cái đó? Bẩm sinh giữa nam và nữ đã có khác biệt, anh lợi dụng ưu thế cơ thể, ép cô nói lời yêu thì tính là cái gì?

Ngực đau tức đến khó chịu: "Đó là anh ép tôi nói. Tôi không yêu anh, không hề yêu."

Trước khi Cố Học Võ mở miệng, cô lại lần nữa mỉa mai: "Cố Học Võ, tôi thừa nhận kỹ thuật của anh hết sức lợi hại, tôi cũng thừa nhận tôi rất hưởng thụ, nhưng mọi thứ cũng chỉ là dục vọng. Không liên quan đến tình cảm. Tôi đã không còn yêu anh."

Lời nói cô chuẩn xác, giọng điệu cương quyết, Cố Học Võ trầm mặc nhìn gương mặt cô hồi lâu, nghiêng người qua cô, Kiều Tâm Uyển sợ sệt, lui về phía sau. Anh vươn tay, nhẹ nhàng xoa hai má cô, khóe môi mím thành một đường thẳng. Bàn tay hơi thô ráp chạm vào hai má khiến Kiều Tâm Uyển cứng đờ người, một cử động nhỏ cũng không dám. Cô mà tức giận không cẩn thận lại khơi gợi thú tính của anh.

Ngón tay anh khe khẽ cẩn thận vuốt ve khuôn mặt của cô, nhìn thấy trong đôi mắt kia ẩn chưa vẻ gì đó na ná như hoảng sợ, sau cùng anh lại rút tay về. Đứng lên, anh quay mặt không nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chuẩn bị đi, một giờ sau sẽ xuất phát."

Cái gì?

Kiều Tâm Uyển kinh ngạc, nhìn theo bóng lưng Cố Học Võ, anh không nhìn lại cô, xoay người, chậm rãi đi ra ngoài. Trong nháy mắt, cô có cảm giác bóng lưng Cố Học Võ nhìn như thế dường như rất cô đơn.

Xuất phát? Một tiếng?

Anh thật sự muốn thả cô sao? Là thật sao?

98. Chương 98: Thả Cô Đi

Kiều Tâm Uyển không tin, nhưng cô vẫn dùng tốc độ nhanh nhất nhảy xuống giường, đánh răng rửa mặt. Lúc ra khỏi phòng, trên bàn cơm đã có hai chén cháo nóng hổi bốc khói nghi ngút. Thấy cô đi ra, ánh mắt Cố Học Võ đảo nhìn thoáng qua mặt cô, rồi ngồi trước bàn ăn.

"Ăn đi."

Kiều Tâm Uyển tiến lên, ngồi xuống, ban nãy lời muốn nói đều nói xong, lúc này đã chẳng còn gì để nói, cô vùi đầu giải quyết chén cháo. Ăn xong, cô chủ động thu dọn chén rồi đi vào nhà bếp. Cố Học Võ vẫn ngồi im bất động. Cô hơi khó chịu. Lúc rót nước rửa chén không cẩn thận lại đổ hơi nhiều khiến cô trượt tay làm rơi một cái chén xuống đất vỡ choang. Không đợi cô có động tác, Cố Học Võ đã bước vào, nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Mấy ngày qua, anh còn tưởng em đã tiến bộ."

"Anh ra ngoài." Kiều Tâm Uyển hơi xấu hổ, cũng vô phương giải thích cảm xúc vừa rồi của mình.

Cố Học Võ không nghe cô, quét dọn mảnh vỡ trên đất, rồi tiến lên rửa chén, Kiều Tâm Uyển vẫn đứng đó bất động. Chén rửa xong, nhìn thấy tay cô vẫn còn dính xà bông, anh liền nắm lấy đặt ở dưới vòi rồi xả nước. Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, hơi xấu hổ, muốn rút tay về: "Tự tôi rửa."

Cố Học Võ lại không cho cô cơ hội. Giúp cô rửa tay xong, anh nhìn vẻ xấu hổ trên mặt cô rồi đột nhiên ôm chầm cô vào lòng, cúi đầu, bờ môi chuẩn xác phủ kín miệng cô.

". . . . ." Đừng. Anh lại không giữ lời? Kiều Tâm Uyển nóng nảy, anh cũng không để ý, ôm cô đặt lên bệ, cúi đầu, điên cuồng hôn lên cổ cô.

"Cố Học Võ, đừng như thế." Cô sợ hãi, cô muốn chạy trốn, nhưng sao thoát được sự cường thế của Cố Học Võ.

Ngay tại nhà bếp, trên cái bệ nho nhỏ ấy, cô bị anh lôi kéo rồi ức hiếp cô một lần nữa, giữa cơn mê muội, cô nhìn gương mặt mình phản chiếu trên tấm kính tủ lạnh bóng loáng. Bờ môi đỏ mọng sưng lên, hai mắt ẩn tình. Cả người bám chặt vào người anh. Cô xấu hổ xoay mặt đi, nhưng anh thì vẫn đang hoạt động trên người cô. Hai người quần áo không chỉnh chu, cơ thể không ngừng va chạm. Trải qua đêm hôm qua, lúc này cô vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn, giờ lại bị anh ức hiếp như vậy, tới sau cùng lại chẳng thể nói nên lời.

Khi hết thảy chấm dứt, hai chân cô đã nhũn cả ra, được anh bế ra ghế bên ngoài. Nhìn đồng hồ, cũng gần hơn một tiếng. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gầm rú rất lớn. Cô hơi sửng sốt, nhìn Cố Học Võ.

"Là thuyền tới đón chúng ta?"

"Không phải." Cố Học Võ lắc đầu, nhìn cô một cái: "Đi thôi."

Cô cúi đầu, chỉnh đốn lại quần áo ban nãy bị anh làm lộn xộn. Lại kiểm tra thêm một lần, chắc chắn hiện tại nhìn không thấy gì bất thường cô mới đi theo Cố Học Võ. Vali hành lý to đùng của cô, sáng sớm đã được anh xách ra ngoài. Nhìn căn phòng nhỏ đã ở bảy ngày qua, Kiều Tâm Uyển bỗng thấy vô cùng lưu luyến. Cắn răng, không ình quay đầu lại, cô không muốn để Cố Học Võ nghĩ cô còn lưu luyến. Cô dứt khoát bước ra ngoài, nhìn thấy ánh mắt Cố Học Võ, ánh mắt cô lại tối sầm.

Đến khi Kiều Tâm Uyển ra hẳn phía ngoài thì lại phải giật mình sửng sốt, tới đón bọn họ không phải thuyền, mà là trực thăng. Một chiếc trực thăng không hề nhỏ đậu ở trên bãi biển cách ngôi nhà không xa. Hai người mặc trang phục không quân nhưng hình như không phải là không quân Trung Quốc từ trên trực thăng nhảy xuống, một người trong đó đi tới đứng trước mặt Cố Học Võ, khẽ gật đầu.

“Anh Võ.”

“Đưa cái này lên.” Cố Học Võ đưa hành lý ột người trong đó, lại liếc mắt nhìn người kia: “Sao lại là cậu? Tiểu Chung đâu?”

“Cái tên đó ngày hôm qua không biết đi đâu chơi, ăn bậy bạ cái gì, sáng sớm thức dậy liền đau bụng nên em mới tới.” Người kia rất trẻ, cười yếu ớt với Cố Học Võ.

“Uhm.” Cố Học Võ không nhiều lời, quay sang liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: “Đi thôi.”

Kiều Tâm Uyển hơi kinh ngạc, Cố Học Võ, anh là ai? Vậy mà còn có trực thăng tới đón anh?

Kiều Tâm Uyển lớn như vậy, ngồi máy bay cũng không ít lần, nhưng đi trực thăng thì thật đúng là lần đầu tiên. Trực thăng chậm rãi cất cánh, bay khỏi hòn đảo nhỏ. Nhìn thế này, cô mới nhìn rõ hòn đảo nhỏ bên kia vô cùng rộng lớn. Đảo này xem ra không nhỏ, từ hướng này cô còn thấy được một bãi cỏ rộng. Đây có phải là nơi ngày đó bọn họ đến không? Cái chỗ mà bởi vì Cố Học Võ nói có quỷ hù dọa cô khiến cô về sau làm thế nào cũng không chịu đi.

Quay đầu liếc nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt cô hơi nghi hoặc: “Anh, rốt cuộc là ai?”

Mượn đảo nhỏ, rồi mượn trực thăng, những người đó gọi anh là anh Võ, nghe hết sức quen thuộc, mà nhìn sự thành thạo của anh khi lên chiếc trực thăng này có thể thấy đây tuyệt đối không phải là lần đầu tiên.

Cố Học Võ nhìn cô một cái, không trả lời câu hỏi của cô, nhưng nhìn thấy quầng thâm phía dưới con mắt cô lại hơi hơi nhíu mày: “Nếu em mệt thì cứ ngủ trước đi.”

“Tôi, tôi không muốn ngủ.” Kiều Tâm Uyển có rất nhiều nghi vấn muốn biết rõ ràng: “Cố Học Võ, anh kiếm cái trực thăng này ở đâu? Anh đừng có nói với tôi là thuê trực thăng như vậy rất dễ. Còn nữa, anh rốt cuộc làm thế nào mà đưa tôi xuất ngoại được? Hòn đảo này…”

“Liên can gì tới em?” Giọng Cố Học Võ nhẹ nhàng nhưng thành công khiến Kiều Tâm Uyển nghẹn họng, anh đến gần cô, nhìn một tia tổn thương hiện lên trong mắt cô.

“Nếu em thay đổi ý kiến, bằng lòng tin anh thì anh sẽ nói cho em biết mọi thứ.”

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển cắn môi, không dám tin vào lỗ tai mình: “Anh, anh đê tiện.”

Dùng thủ đoạn này ép cô khuất phục. Quả đúng là đánh người không dùng võ.

“Em thay đổi ý kiến?” Cố Học Võ phớt lờ sự mỉa mai của cô, ánh mắt nhìn cô có vài phần chờ mong.

“Không.” Kiều Tâm Uyển xoay mặt qua, không nhìn đến Cố Học Võ: “Tôi sẽ không thay đổi ý kiến.”

“Vậy thì kết thúc.” Cố Học Võ cũng không nhìn cô, ngã người lên lưng ghế dựa, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Kiều Tâm Uyển mím chặt môi, suýt muốn cắn tên kia một phát. Trừng mắt nhìn Cố Học Võ một hồi lâu, cuối cùng cô oán hận ngồi trở lại, thả lỏng cơ thể, cũng nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngày hôm qua ngủ quá muộn, sáng sớm lại thức dậy quá sớm khiến Kiều Tâm Uyển thực sự dần dần ngủ thiếp đi. Lúc thức dậy, cô nhất thời không rõ bản thân đang ở đâu, mở to hai mắt nhìn khung cảnh lạ lẫm trước mắt khiến cô nhướng đôi mày thanh tú, nhìn thoáng qua lại phát hiện mình lại ở trên máy bay. Không phải trực thăng mà là máy bay.

Đây là khoang hạng nhất. Chỗ ngồi bị hạ thấp, trên người cô đang đắp một cái chăn mỏng, vừa định ngồi dậy thì nhìn thấy Cố Học Võ ngồi bên cạnh. Trước mặt anh có đặt một cái laptop, trong tay còn có một số tài liệu. Anh đang tập trung nhìn nên không phát hiện ra cô đã dậy, hình ảnh trên màn hình khiến cô thoáng sửng sốt. Khe khẽ ngồi dậy, động tác rất nhỏ ấy khiến Cố Học Võ xoay mặt qua. Thấy cô đã thức anh tắt cửa sổ trên laptop: “Em dậy rồi hả?”

“Đang đi đâu đây?” Kiều Tâm Uyển đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời ngoài ấy tối đen, cô hơi lo lắng xoay người: “Cố Học Võ, anh lại muốn đưa tôi tới đâu? Tôi không muốn đi, tôi muốn về Bắc Đô. Tôi…”

“Đây là máy bay quay về Bắc Đô.”

Cố Học Võ thản nhiên mở miệng. Vươn tay nắm tay cô, không để cô quá kinh hoảng: "Em bình tĩnh chút đi, hai tiếng sau, em sẽ tới Bắc Đô."

"Thật chứ?"

Kiều Tâm Uyển không tin lắm nhướng mày, vẻ mặt có vài phần hoài nghi. Cố Học Võ gật đầu, không để ý đến sự nghi ngờ của cô: "Em có muốn anh gọi tiếp viên tới xác minh đây có phải máy bay bay tới Bắc Đô không?"

"Không, không cần." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, vẻ mặt hơi mất tự nhiên: "Bay đến Bắc Đô là được."

"Nếu em mệt thì ngủ tiếp đi."

Cố Học Võ muốn tiếp tục xem tài liệu. Kiều Tâm Uyển nắm chặt tay anh, vẻ mặt có chút khẩn trương: "Cố Học Võ, anh đã bằng lòng với tôi trả Bối Nhi cho tôi, còn nữa, về sau không dây dưa với tôi nữa rồi đấy."

Tầm mắt Cố Học Võ dừng ở tay cô, lại từ tay cô hướng lên trên, vẻ mặt cô khẩn thiết như vậy là sợ anh sẽ đến quấy rầy cô, hay là sợ anh không trả Bối Nhi cho cô? Khóe môi mím thành một đường thẳng, cằm siết chặt, anh khẽ giật tay cô ra: "Yên tâm, quân tử nhất ngôn. Anh sẽ trả Bối Nhi cho em."

Giọng anh vô cùng lạnh lẽo, lại có chút gì đó như tức giận. Kiều Tâm Uyển chầm chậm thu tay lại, khí sắc có chút mất tự nhiên: "Tôi, tôi không có ý gì đâu. Anh cũng biết Bối Nhi là sinh mạng của tôi. Tôi không thể để con bé ở Cố gia."

Đã đến nước này, cô thừa nhận bản thân lúc đầu đã lừa gạt Cố Học Võ, cô chưa từng có ngày đêm nào nghĩ tới chuyện muốn vứt bỏ Bối Nhi, một phút cũng không. Cố Học Võ nhìn cô, không bởi vì lời nói của cô mà nổi giận nữa, vẻ mặt cũng không dịu đi, quay sang, xem tiếp tục tài liệu. Kiều Tâm Uyển tùy ý liếc mắt nhìn, những tài liệu này đều là tiếng Đức. Cô không biết tiếng Đức nên không thể nào biết được nội dung tài liệu. Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi trên cửa sổ chưa kịp tắt kia, cô lại càng nghi ngờ Cố Học Võ hơn.

Ngoại trừ Cố Học Võ mà cô thấy, anh còn có thân phận gì? Anh còn có bao nhiêu mặt cô không biết. Nhìn bóng dáng anh, rõ ràng gần ngay trước mắt mà cứ như xa tận chân trời. Có một câu nói, cô rất tin. Đó chính là cô không hiểu rõ Cố Học Võ. Cô tự nhận cô yêu Cố Học Võ, nhưng hiện tại cô đã có chút nghi ngờ. Cô yêu Cố Học Võ, hay là yêu cái bóng dáng do chính cô tưởng tượng ra? Bóng dáng một chàng thiếu niên lúc nhỏ đã đỡ cô đứng dậy, bảo cô đừng khóc. Cô mờ mịt bối rối không thể trả lời được. Nhưng cô lại có thể quả quyết một việc, quyết định mà cô vẫn luôn giữ cho đến ngày hôm nay là chính xác.

Đột nhiên cô cảm thấy mệt, mệt chết đi được, những mệt mỏi này khiến cô lại thả lỏng người, muốn ngủ lại ngủ không được, mơ mơ màng mơ về thời gian ở trên đảo, hai người nằm dưới bầu trời cùng ngắm sao trời. Anh hôn cô, ôm cô, hai người kịch liệt triền miên.

"Cố Học Võ." Lúc cô thấy sắp bị anh xâm nhập thì kêu lớn lên, ngồi bật dậy, lại phát hiện mình đang mơ. Mở to mắt, liền nhìn thấy Cố Học Võ đang ngồi bên cạnh, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm khuôn mặt cô.

"Tới, tới chưa?" Kiều Tâm Uyển bị anh nhìn chằm chằm mà mất tự nhiên, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn một màu tối đen, không phải nói là hai tiếng sao? Sao còn chưa đến.

99. Chương 99: Về Lại Cố Gia

"Sắp rồi." Cố Học Võ híp mắt nhìn sự mất tự nhiên trên mặt Kiều Tâm Uyển, rồi nắm tay cô: "Ban nãy em mơ thấy anh?"

"Hả?" Kiều Tâm Uyển ngẩn người, theo trực giác lại lắc đầu phủ nhận: "Không có, ai mơ thấy anh?"

"Em gọi tên anh." Cố Học Võ chỉ ra sự thật, khóe môi hơi hơi cong lên làm gương mặt cũng tràn đầy nét cười. Anh có thể đi vào giấc mộng của Kiều Tâm Uyển, điều đó chứng minh cái gì?

"Anh..." Sắc mặt Kiều Tâm Uyển ngưng trọng, đối diện với khuôn mặt cười như không cười của anh, trong lòng lại buồn phiền hoảng loạn: "Tôi gọi tên anh thì sao? Tôi mơ thấy anh, tôi vừa mơ thấy trở về Bắc Đô, anh không chịu trả Bối Nhi cho tôi. Chúng ta cãi nhau ầm ĩ. Cho nên tôi gọi tên anh."

Lời giải thích của cô thành công đẩy lùi nụ một nụ cười nhẹ trên mặt Cố Học Võ.

"Phải không? Em yên tâm. Em không cần ngay cả chiêm bao cũng lo lắng chuyện này, anh đã đáp ứng em, đương nhiên sẽ không đổi ý."

"Vậy là tốt rồi." Kiều Tâm Uyển thở phào nhẹ nhõm, nội tâm kỳ thật có một chút lo âu, sợ Cố Học Võ không giữ lời hứa: "Anh cũng biết Bối Nhi rất quan trọng với tôi. Tôi không thể để bất cứ ai cướp con bé đi."

Sắc mặt Cố Học Võ hết sức khó coi, muốn nói cái gì đó thì máy bay lại đúng lúc này mà hạ cánh. Tiếng loa thông báo khiến anh ngồi thẳng người lại, không nhìn tới gương mặt Kiều Tâm Uyển. Vài phút sau, máy bay từ từ hạ xuống thấp. Kiều Tâm Uyển lúc này mới phát hiện, máy bay đúng là sắp hạ cánh xuống phi trường Bắc Đô. Ánh mắt lại nhịn không được mà liếc nhìn Cố Học Võ.

Lòng cô vẫn có rất nhiều nghi vấn, ba lần bảy lượt muốn mở miệng hỏi, rồi lại biết anh sẽ không trả lời mình. Anh nói, nếu cô chịu tin anh, tái hợp cùng anh, sẽ nói cho cô biết hết mọi chuyện. Mà cô, lại không hề muốn tái hợp với anh một chút nào. Thật sự không muốn sao? Kiều Tâm Uyển kỳ thật cũng không xác định được, chẳng qua lúc này, cô buộc mình phải tỉnh táo. không nghĩ đến mấy vấn đề này.

Còn chưa xuống máy bay, Cố Học Võ đã cầm áo khoác dày đưa tới tay cô: "Bắc Đô lạnh lắm, mặc cái này vào."

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, hệ thống sưởi trên máy bay vẫn còn bật khiến cô suýt quên bây giờ đã không còn ở đảo, lát nữa xuống máy bay nhất định sẽ rất lạnh. Nhận lấy cái áo khoác, cô hơi gật đầu với Cố Học Võ: "Cám ơn."

Cố Học Võ còn lại là nhìn cô: "Máy bay sẽ hạ cánh ngay đấy, em ngồi yên đi."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, cảm giác máy bay đang hạ độ cao, Cố Học Võ đột nhiên nắm chặt tay cô, cô quay sang, vẻ mặt anh có chút nghiêm túc.

"Kiều Tâm Uyển, em vẫn không chịu thay đổi ý kiến sao? Vẫn khăng khăng giữ lựa chọn của em?"

"Tôi giữ vững." Cô không chịu cho anh câu trả lời anh muốn, tia chờ mong trong mắt Cố Học Võ tối sầm xuống, không nói gì nữa, anh xoay mặt đi, tay vẫn siết chặt tay cô không buông. Mãi đến khi máy bay đáp xuống, tiếng loa thông báo lại vang lên.

Hai người xuống máy bay. Vừa xuống máy bay, Kiều Tâm Uyển đã cảm giác được cái lạnh phả vào mặt, gió cứ ùa ùa vào, hoàn toàn khác biệt với cái nóng hừng hực của hải đảo, cô kéo chặt áo khoác, nhìn Cố Học Võ, trước khi xuống máy bay anh đã mặc một cái áo khoác gió màu đen, tôn lên dáng người hết sức cao lớn của anh. Lúc này anh đi đến bên cô, kéo tay cô.

"Anh đưa em về."

"Không cần, tự tôi gọi xe." Kiều Tâm Uyển rất cố chấp, hiện tại, cô chỉ muốn tránh khỏi Cố Học Võ càng xa càng tốt.

"Bối Nhi ở Cố gia, em không muốn đi đón con bé sao?" Lời nói của Cố Học Võ lại lần nữa thành công bắt Kiều Tâm Uyển phải ngừng bước, quay sang nhìn Cố Học Võ.

"Tôi đã bảy ngày không liên lạc với gia đình, ba mẹ tôi sẽ rất lo lắng cho tôi."

"Cũng chỉ thêm một tối nữa thôi." Cố Học Võ kéo tay Kiều Tâm Uyển ra khỏi sân bay, Kiều Tâm Uyển tránh không thoát đành mặc anh dắt mình ra bãi đỗ xe sân bay, lên xe anh. Lúc xe khởi động, cô bỗng nhiên nghĩ đến một việc: "Hành lý của tôi…"

"Yên tâm, có người sẽ đưa về Kiều gia cho em." Anh đều đã bố trí xong.

Nhìn bộ dạng chuyên tâm lái xe của Cố Học Võ, cô xoay mặt qua, nhìn đèn đường ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút rối rắm: "Cố Học Võ, anh, anh làm như thế nào vậy?"

Mọi thứ đã sắp xếp xong, tất cả mọi chuyện đều đã được giải quyết. Trước tiên không nói đến tiền bạc, ngay cả mạng lưới quan hệ để làm mấy chuyện này chỉ sợ cũng không bình thường. Anh rốt cuộc đã làm như thế nào?

Cố Học Võ nhìn vẻ mặt vẫn còn muốn hỏi của cô một cái, suy nghĩ một lúc, lại cho cô một câu trả lời xem như là đáp án: "Có tiền mua tiên cũng được."

Tiền? Không, để làm những chuyện như thế này tuyệt đối không chỉ đơn giản dùng tiền là được. Lúc ở trên đảo, cô đã thấy rất rõ. Hai người tới đón bọn họ, ánh mắt nhìn Cố Học Võ có chút tôn kính. Tiền có thể mua được sự phục vụ, nhưng tuyệt đối không thể mua được sự tôn kính.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển biết anh không muốn trả lời, cô xoay mặt đi: "Không muốn nói thì đừng nói. Dù sao, tôi cũng không muốn biết."

Cái giọng điệu giống như một cô bé đang giận dỗi này khiến đường nét trên mặt Cố Học Võ nhu hòa rất nhiều, anh không nói gì nữa, im lặng lái xe. Một tiếng sau, xe dừng trước cổng Cố gia. Lúc xuống xe, Kiều Tâm Uyển mới phát hiện ra lúc này đã là hừng đông.

"Đã trễ thế này, chắc là Bối Nhi đã ngủ rồi?"

"Ừ." Cố Học Võ gật đầu, liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Hay là em muốn anh gọi con bé dậy, để con bé cùng em quay về Kiều gia?"

"Tôi…" Điều này sao có thể? Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn Cố Học Võ trong lòng oán hận: "Đều tại anh, tôi đã nói là muốn về Kiều gia rồi."

"Thời gian không còn sớm." Cố Học Võ thản nhiên mở miệng: "Tối nay em nghỉ ở đây trước, sáng mai anh sẽ chở em và Bối Nhi về."

Kiều Tâm Uyển hơi do dự. Cố Học Võ xuống xe, vòng qua mở cửa xe bên phía cô: "Hay là bây giờ em muốn chở em về nhà?"

Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên xe, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Đã quá trễ thế này mà còn quay về Kiều gia thì không phải sẽ quấy rầy ba mẹ sao? Nếu đi khách sạn, cô cũng không muốn lắm, ở bên ngoài bảy ngày, tuy rằng thời gian ở bên Cố Học Võ rất vui vẻ, nhưng không ngày nào cô không nghĩ tới Bối Nhi. Con bé còn quá nhỏ mà cô thì lại đi lâu như vậy, cô rất muốn sáng mai thức dậy là có thể nhìn thấy Bối Nhi…

"Xuống xe đi." Giọng Cố Học Võ rất nhẹ, không một chút ép buộc cô: "Em xuống xe ở lại Cố gia nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi đi cùng Bối Nhi."

Kiều Tâm Uyển nhướng mày, sau khi suy nghĩ rõ ràng hồi lâu cũng xuống xe, đi theo Cố Học Võ vào cửa, tới trước phòng bọn họ. Nhìn những bài trí ấy, lòng của cô hơi mất kiểm chế. Ba năm ở nơi này tuy rằng nhiều lúc đau khổ, nhưng dù sao cũng có tình cảm. Cách bố trí trong phòng vẫn không hề thay đổi. Cố Học Võ không thích chuyện rảnh rỗi lại đi thay đổi cách bài trí phòng.

Bức rèm kia là cô mua khi mới kết hôn. Cô tưởng cô đi rồi thì anh sẽ thay cái khác. Nhưng nghĩ đến đó thì cô lại cười mình. Cô đang chờ mong cái gì? Cố Học Võ không thay đổi chỉ là vì anh không chú ý tới. Dù sao 3 năm đó, anh chẳng bao giờ để ý cô đã mang cái gì về? Cả cái sô pha, bình hoa trên bàn trà cũng là cô mua, ngày trước cô rất thích ngày nào cũng mang một bó hồng về nhà, cắm hoa trong phòng sẽ làm tâm trạng cô tốt hơn.

Đứng ở cửa, cô tiến thoái lưỡng nan, xoay người liền nhìn thấy Cố Học Võ đứng im không nhúc nhích nhìn chằm chằm cô. Cô mất tự nhiên, xoay mặt đi: "Tôi, tôi có thể ngủ trên sô pha."

Cố Học Võ làm như không nghe thấy, chỉ chỉ tủ quần áo trong phòng: "Bên trong chắc là có quần áo của em, em đi tắm rửa, sau đó nghỉ ngơi đi."

Nói xong, anh xoay người định đi qua phòng sách. Kiều Tâm Uyển nhìn mà ngẩn cả người, ở trên đảo anh có thói quen muốn cái gì được cái đó, lúc này Cố Học Võ quân tử, trái lại khiến cô thấy không quen. Đưa mắt nhìn về phía phòng sách, cô phát hiện anh quả thật không định đi vào nữa, cô đến phòng tắm tắm rửa, vào cửa cởi quần áo, mới phát hiện, bên trong áo lót có hơi ướt.

Cả ngày hôm nay, Cố Học Võ không chạm vào cô, tất nhiên cũng không giúp cô hút sữa. Gương mặt cô hơi ửng hồng, nóng ran, ngực căng tức khó chịu, vừa rồi không cảm thấy, bây giờ mới cảm giác chỗ đó thật khó chịu. Lúc này, cũng không thể đánh thức Bối Nhi để con bé bú, chỉ có thể lấy tay bóp ra.

Nhưng còn chưa bắt đầu, cửa phòng tắm đã bất thình lình bị ai đó mở ra, cô hoảng sợ, quay sang, là Cố Học Võ.

"Anh lấy đồ." Vẻ mặt anh rất nghiêm túc, ánh mắt đảo qua cơ thể cô, bởi vì định tắm nên quần áo đã cởi ra hết, chất lỏng màu trắng đang lờ mờ thấm ra bên ngoài hai nụ hồng.

Cảnh tượng như thế khiến đôi mắt anh tối lại, bước về phía trước, nhìn vẻ xấu hổ trên mặt cô: "Tức sữa?"

"Anh, anh ra ngoài." Cô không cần anh tới nhiều chuyện.

Cô muốn tự mình đi ra, Cố Học Võ cũng không chịu, bảy ngày qua, mỗi lần Kiều Tâm Uyển tức sữa, anh đều giúp cô giải quyết, riết rồi cũng như đã thành quen. Thấy tình cảnh trước mắt, anh tiến lên từng bước, khoảng cách gần gũi lúc này khiến Kiều Tâm Uyển luống cuống: "Cố Học Võ, anh đã đồng ý với tôi."

"Tôi đồng ý cái gì?"

Bày tay to của Cố Học Võ ôm thắt lưng cô: "Anh chỉ đồng ý thả em đi chứ không nói là anh sẽ không chạm vào em."

"Anh…"

"Hôm nay mới là ngày thứ bảy." Giọng điệu của anh có hơi vô lại. Không đợi cô phản ứng, Cố Học Võ đã cúi đầu, ngậm miệng vào một nụ hoa, cơ thể Kiều Tâm Uyển run lên, muốn đẩy anh ra nhưng ngực quả thực bởi vì động tác của anh mà thoải mái không ít. Đặt hai tay trên vai anh, cô cũng không biết lúc này là cô đang kháng cự hay là đang chào đón.

Đợi đến khi chấm dứt đã sau nửa đêm. Kiều Tâm Uyển kiệt sức, tâm trí mơ mơ màng màng, cô chỉ cảm thấy bản thân lại mắc mưu Cố Học Võ. Thì ra anh căn bản không có ý định muốn buông tha cô. Trước khi chìm vào giấc ngủ, ý nghĩ sau cùng hiện lên trong đầu cô là Cố Học Võ có phải có ý lệch lạc với phòng tắm hay không? Anh dường như đặc biệt thích làm ở trong phòng tắm…

Dừng những hình ảnh kiều diễm trong đầu, ở trong lòng hung hăng khinh thường Cố Học Võ một phen, nhưng đấu không lại Chu Công vẫy gọi, vừa chạm vào gối cô liền lăn ra ngủ.

. . . . . .

Buổi sáng, khi Kiều Tâm Uyển thức dậy, Cố Học Võ đã đi khỏi, nhìn đồng hồ thấy mười giờ sáng mà cô trách mình khinh suất, nhìn quanh phòng, cũng không thấy bóng dáng Cố Học Võ, cô thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại muốn tới chỗ con gái.

Bối Nhi, Bối Nhi ở đâu?

100. Chương 100: Tai Nạn Giao Thông

Cấp tốc rời giường, cô vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, lúc đi ra liền nhìn thấy một bộ đồ được đặt trên sofa. Áo sơmi đen, quần dài trắng, kèm theo một đôi giày trắng, phía trên còn có một cái áo khoác trắng. Đương nhiên, còn cả nội y, tất cả đều vừa khít thân người nhỏ bé của cô. Khuôn mặt hơi nóng đỏ, cầm lấy quần áo nhanh chóng mặc vào, lúc mở cửa phòng thì thấy dì Chu đang bế Bối Nhi qua.

"Cô Kiều."

Thấy dì Chu, Kiều Tâm Uyển cũng không biết phải tức giận hay phẫn nộ. Tâm tư xoay chuyển một vòng, chỉ còn lại cảm kích. Nếu không có dì Chu, bảy ngày này không biết Bối Nhi sẽ khóc đến mức nào nữa.

Nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của cô, dì Chu cũng không tức giận, bế Bối Nhi đặt vào tay cô: "Bối Nhi mấy ngày nay khỏe lắm, ăn ngon, ngủ ngoan. Đã tăng thêm bữa ăn dặm, mỗi ngày có thể ăn hết hai chén rưỡi bột khuấy. Cô hai bên này sữa cũng nhiều nữa. Bối Nhi dường như rất thích cô ấy, cô ấy mà bế là Bối Nhi cười ngay."

Bà nói hơi nhanh, nói một lèo là đủ hết mọi sinh hoạt thường ngày của Bối Nhi trong mấy ngày nay, Kiều Tâm Uyển thản nhiên gật đầu, bế Bối Nhi, đúng rồi, mới bảy ngày mà dường như Bối Nhi đã lớn hơn rồi. khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, nhìn khí sắc rất tốt.

Có thể thấy, con bé ở Cố gia được chăm sóc rất tốt. Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển lại ngửi được mùi hương trên người cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi liền cọ cọ lên người cô, không vì mấy ngày xa cách mà có chút xa lạ.

Kiều Tâm Uyển nở nụ cười, bế Bối Nhi vào phòng, vỗ lưng con bé, ngủ một buổi tối, lúc này lại vừa vặn có sữa. Cho Bối Nhi bú xong, dì Chu đón lấy bé, thấy Kiều Tâm Uyển sửa sang lại quần áo xong bà khẽ nói: "Cô Kiều này, lẽ ra, tôi là người ngoài, có mấy chuyện tôi không nên nói, nhưng ở Cố gia mấy ngày nay, tôi thấy người nhà Cố gia rất tốt với Bối Nhi, Bối Nhi chẳng những thích cô hai nhà này mà còn thích cả mấy vị trưởng bối bên Cố gia, chẳng có chút gì là khó chịu. Tôi nghĩ nếu anh Cố đã đưa cô đi hưởng tuần trăng mật, vậy hai người có phải . . . . . ."

"Dì Chu." Kiều Tâm Uyển ngắt lời bà, hiện tại cô không muốn nghe những lời này: "Dì còn chuyện gì nữa không?"

"Không có gì." Dì Chu thấy sự không hài lòng trong mắt Kiều Tâm Uyển liền dừng lại không nói: "Giờ chúng ta có phải đưa Bối Nhi về Kiều gia không?"

"Uhm." Cô một phút cũng không muốn nán lại nơi này. Trên thực tế, cho dù trong căn phòng này có nhiều hồi ức thì với cô mà nói, chúng đều là chua xót. Chúng không ngừng nhắc cô, cô đã trải qua ba năm này như thế nào.

Một người chồng mà trái tim không ở trên người cô, một người chồng với cô chỉ tràn đầy oán hận. Cố Học Võ hiện tại cũng thừa nhận những năm đó anh đã ghét, đã hận cô cỡ nào.

Dì Chu bế Bối Nhi đứng ở bên cạnh cô: "Vậy, chúng ta đi thôi."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, hai người đi ra cửa, không ngờ Tả Phán Tình đã đi tới trước mặt.

"Tâm Uyển."

"Phán Tình." Thấy cô, sắc mặt Kiều Tâm Uyển liền hòa hoãn lại: "Sao em lại ở nhà."

"Em còn nghỉ thai sản mà." Tả Phán Tình vỗ vỗ tay: "Được nghỉ bốn tháng, em lại xin nghỉ nửa tháng, còn vài ngày nữa mới đi làm lại."

Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Mấy ngày nay, Bối Nhi đã phiền em chăm sóc."

"Em có săn sóc gì đâu." Tả Phán Tình cũng không dám kể công: "Đều là bác và bà vú trông nom hết. Em chẳng qua chỉ cho bé bú mà thôi. Mà cũng chẳng nhiều nhặn gì."

"Dù sao vẫn cám ơn em." Kiều Tâm Uyển thật lòng thích cá tính thẳng thắn, rất đáng yêu của Tả Phán Tình: "Bọn chị còn có việc, về trước. Có thời gian sẽ thăm em."

"Tâm Uyển." Tả Phán Tình nhìn cô, lại nghĩ tới một chuyện khác: "Em nghe nói anh đưa chị đi hưởng tuần trăng mật. Hai người không phải định tái hợp à?"

"Hưởng tuần trăng mật?" Đây là lần thứ hai cô nghe thấy từ này, Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Làm gì có, em nghe ai nói vậy."

"Hả?" Trên mặt Tả Phán Tình hiện lên một tia thất vọng: "Em còn tưởng chúng ta lại có thể làm chị em dâu."

"Có lẽ còn thiếu một chút duyên phận." Kiều Tâm Uyển không muốn tiếp tục đề tài này: "Lâu rồi chị không có mặt ở nhà, ba mẹ chị chắc là đang lo sốt vó lên rồi, chị đưa Bối Nhi về trước nhé."

"Vâng." Tả Phán Tình bất đắc dĩ liếc nhìn Bối Nhi: "Em đúng là rất thích Bối Nhi, em đang buồn thối ruột đây, hai đứa con em đều là con trai. Nhìn con gái chị rất đáng yêu, so với hai tiểu ác ma nhà em Bối Nhi ngoan ngoãn hơn rất nhiều."

"Phải không?" Kiều Tâm Uyển trước khi đã từng nghe Tả Phán Tình nói là hai tiểu ác ma của cô thích chỉnh người ta thế nào: "Hai cục cưng của em đâu?"

"Còn đang ngủ." Giọng Tả Phán Tình có chút ai oán: "Ngày hôm qua đứa lớn thì khóc, đứa nhỏ thì quậy mãi đến nửa đêm mới chịu ngủ, bây giờ còn chưa dậy."

"Cô hai à. Con nít là thế đó, kiên nhẫn chút là được." Dì Chu ở bên cạnh cười phụ họa. Kiều Tâm Uyển cũng cười.

"Con trai có thể bướng bỉnh chút. Em cũng sinh ra rồi thì còn có thể làm gì."

"Đúng vậy. Em còn có thể làm gì?" Tả Phán Tình thở dài: "Chị muốn về, em cũng không giữ. Nhưng mà có thời gian chị nhất định phải qua thăm bọn em nhiều nhiều, chúng ta có thể cùng nhau nói chuyện kinh nghiệm làm mẹ."

"Ừ." Kiều Tâm Uyển gật đầu, liếc nhìn dì Chu: "Chúng ta đi thôi."

Tả Phán Tình thấy cô thật sự rời đi thì tiến lên một bước: "À, Tâm Uyển, chị không chào bác gái một tiếng sao?"

Kiều Tâm Uyển giật mình, nghĩ tới Uông Tú Nga, chào sao? Có cái gì mà chào, cô và Cố Học Võ đã không thể ở bên nhau, lắc đầu, cười cười với Tả Phán Tình, cô tiếp theo cùng dì Chu rời đi.

Rời khỏi Cố gia, tài xế đã chờ ở cửa: "Cô Kiều, cậu cả đã dặn tôi chở cô về."

Kiều Tâm Uyển muốn từ chối nhưng dì Chu đã bế Bối Nhi lên xe, cô đành phải lên xe theo. Quay đầu liếc mắt nhìn phía sau, phát hiện Cố Học Võ vẫn không xuất hiện. Cảm giác trong lòng có chút kỳ lạ, cô không biết phải hình dung như thế nào. Anh nói thả cô đi, hiện tại cũng thật sự thả cô. Tại sao cô lại không vui mà còn thấy buồn bã mất mát?

Ngay tối qua, bọn họ còn liều chết triền miên, nhưng tới hôm nay đã biến thành người xa lạ. Trái tim Kiều Tâm Uyển chùng xuống từng chút từng chút một. Trong lòng cô hiểu rất rõ, từ nay về sau, cô và Cố Học Võ thực sự trở thành người dưng.

"Cô chủ?" Dì Chu gọi cô một tiếng, cô lấy lại tinh thần, phát hiện Bối Nhi đang nhìn cô, bàn tay nhỏ bé liên tục giơ ra, muốn cô ôm. Ôm con gái qua, cô nhẹ nhàng hôn lên mặt con. Trong lòng bỗng thấy có chút may mắn, may mà cô không đơn độc, cô còn có con gái. Bối Nhi. Bối Nhi

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Về tới Kiều gia, Kiều mẹ nhìn thấy Kiều Tâm Uyển mà không chút kinh ngạc, gọi người giúp việc thu dọn hành lý lên phòng trên lầu, Kiều mẹ bế Bối Nhi qua, nhìn nhìn, ánh mắt có chút thả lỏng.

"Không tồi. Xem ra bọn họ cũng có chút lòng, chăm sóc con bé không tồi."

"Mẹ?" Kiều Tâm Uyển hơi kinh ngạc nhìn mẹ: "Mẹ, mẹ biết Bối Nhi ở Cố gia?"

"Mẹ cũng mới biết mấy ngày hôm trước." Kiều mẹ bảo dì Chu bế bé lên lầu, rồi kéo Kiều Tâm Uyển ngồi xuống sofa.

"Con lên máy bay, chúng ta vẫn chờ điện thoại của con, không ngờ đợi đến hai ngày rồi cũng không thấy gọi, ba con sốt ruột muốn đi báo cảnh sát thì sau đó nhận được điện thoại của người bên Cố gia nói là Cố Học Võ dẫn con đi hưởng tuần trăng mật bù, Bối Nhi đang ở Cố gia, có dì Chu chăm sóc, còn có Tả Phán Tình nữa. Ba mẹ cũng tính tìm tới đưa con bé về. Sau lại nghĩ đến giao tình giữa hai nhà mới không đi đấy."

Chung quy lúc đó, Kiều mẹ cũng không hiểu rõ, Kiều Tâm Uyển rốt cuộc đang nghĩ gì, có phải thật sự muốn tái hợp với Cố Học Võ hay không. Kiều Tâm Uyển im lặng, Kiều mẹ cẩn thận nhìn sắc mặt cô: "Mẹ thấy sắc mặt con không được tốt, có phải không nghỉ ngơi tốt hay không?"

"Con không sao." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, có thể nghỉ ngơi tốt sao? Đi cả một chặng bay mệt nhọc, còn chút sức cũng bị Cố Học Võ làm đi làm lại. Cô chẳng có thời gian nào mà nghỉ ngơi.

"Tâm Uyển." Kiều mẹ nhìn Kiều Tâm Uyển, cau mày, có vài phần lo lắng: "Con nói ẹ biết, không phải con thật sự muốn tái hợp với Học Võ sao?"

"Không có." Kiều Tâm Uyển một mực phủ nhận: "Mẹ, con và anh ta đã không có khả năng nữa rồi, mẹ đừng lôi hai người chúng con lại một chỗ."

"Nhưng..." Nếu đã không thể tái hợp thì tại sao lại cùng đi hưởng tuần trăng mật?

"Chúng con không phải đi hưởng tuần trăng mật." Như là biết suy nghĩ của mẹ, Kiều Tâm Uyển giải thích: "Anh ta bực con đưa Bối Nhi đi cho nên mới mang con đi, đưa Bối Nhi về Cố gia. Anh ta cho con thời gian vài ngày để suy nghĩ. Nếu con có thể chấp nhận thì sẽ sống cùng anh ta, nếu không thể thì về sau anh ta sẽ không bao giờ đến làm phiền con."

"Vậy con..."

"Con đã nghĩ rất kỹ..." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nhìn mẹ mình: "Con không muốn sống với anh ta. Con chỉ muốn cùng Bối Nhi hai người sống bình thản mà thôi."

Kiều mẹ lặng im, chuyện con gái đã quyết định thì có chín trâu cũng không kéo lại được, bà cũng không khuyên bảo mà lại nghĩ tới một chuyện khác: "Tâm Uyển, Trầm Thành về rồi đấy."

"Vậy ạ?" Kiều Tâm Uyển biết Trầm Thành nhất định sẽ trở về, chỉ là cô bắt mình đừng quan tâm.

"Hôm qua nó nhập viện rồi."

"Sao ạ?" Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn: "Trầm Thành vào bệnh viện?"

"Uhm." Kiều mẹ thở dài, Trầm Thành, đứa nhỏ này cũng coi như là bà đã xem anh ta trưởng thành từ tấm bé: "Hôm qua nó tới nhà thăm chúng ta. Mẹ nói con không có ở nhà, còn nói với nó con và Cố Học Võ đi hưởng tuần trăng mật. Không biết thế nào, nó đi về thì xảy ra tai nạn giao thông."

Kiều mẹ không nói nguyên nhân, Kiều Tâm Uyển cũng hiểu, nhất định là sau khi rời khỏi Kiều gia, tâm trạng Trầm Thành đã đả kích nặng cho nên mới xảy ra tai nạn giao thông.

"Có nghiêm trọng không ạ? Anh ấy ở bệnh viện nào, con đi thăm anh ấy." Nói thế nào cũng là bạn từ tấm bé, Trầm Thành lại quan tâm cô như thế, nếu không thăm anh thì quá đáng trách.

"Tâm Uyển." Kiều mẹ không trả lời câu hỏi của cô, bà đưa mắt nhìn sự quan tâm trong mắt con gái: "Con bây giờ suy cho cùng là đang định làm gì. Mẹ thấy Cố Học Võ..."

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển hiện tại thật sự không muốn nghe ba từ Cố Học Võ: "Mẹ có thể đừng nhắc tới anh ta được không?"

Cô không cần mọi người nhắc cô là Cố Học Võ thế nào, làm gì, anh ra sao, bây giờ chẳng còn liên quan tới cô.

101. Chương 101: Liếc Mắt Đưa Tình

Kiều mẹ bị cảm xúc đột nhiên kích động của cô mà ngẩn ra, im lặng một lúc sau đó mới nhìn con gái: "Mẹ chẳng phải là vì lo cho con sao. Con nói muốn đi Đan Mạch, mẹ vì nhớ thương, lo lắng cho con mà mất ăn mất ngủ. Thực lòng mẹ vẫn muốn con ở lại Bắc Đô, nhưng mẹ càng mong con được hạnh phúc hơn."

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển không biết sự tùy hứng của cô lại làm ẹ phải suy tư lo lắng như vậy, cô cúi đầu, có chút gượng gạo: "Mẹ, mẹ không cần nói nữa đâu. Con sẽ không đi Đan Mạch nữa, sau này con sẽ luôn ở nhà, không đi đâu nữa."

"Tâm Uyển." Kiều mẹ rất đỗi ngạc nhiên, nhưng vui mừng nhiều hơn: "Vậy, vậy con với Cố Học Võ?"

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển thật sự không muốn nghe đến cái tên kia: "Con với anh ta chẳng có chuyện gì cả, mẹ không cần nghĩ nhiều. Con đi nghỉ đây."

Lên lầu, cô muốn đi thăm Trầm Thành nhưng lại phát hiện sắc mặt mình quả thật không được tốt cho lắm, trong khoảng thời gian này cô không thể nào mà ngủ ngon được. Ngày nào cũng bị Cố Học Võ dày vò...

Dừng lại. Cô trừng mắt, ngăn bản thân không được tiếp tục nghĩ nữa. Bảy ngày kia không phải là do cô tự nguyện mà là bị Cố Học Võ ép buộc. Cô không muốn. Cô không hề bằng lòng.

Trong đầu lại hiện lên kí ức ngày hôm đó, lúc cô lặn xuống nước, cố ý giả bộ như cô xảy ra chuyện không hay. Anh liền ôm lấy cô, ôm rất chặt. Lúc ấy chỉ muốn đùa, dọa anh một chút, bây giờ nhớ lại mới thấy lúc đó Cố Học Võ ôm cô rất chặt, tựa như dùng hết sức lực mà ôm cô vào lòng. Anh nói: "Kiều Tâm Uyển anh thật sự thích em".

Cô lại cực lực ngăn cản bản thân không được suy nghĩ nữa, không được nghĩ tới nữa vậy mà lại không ngừng được mà vẫn luôn nghĩ tới, không ngừng nghĩ tới. Đủ rồi. Kiều Tâm Uyển, sao mày vẫn còn chưa chịu từ bỏ ý định? Bây giờ anh ấy nói thích mày, muốn sống với mày. Nhưng còn Chu Oánh đã trở lại kia thì sao. Anh nói người đó không phải là Chu Oánh, nhưng trên thế giới này, làm sao lại có hai người giống nhau như đúc vậy chứ? Mà cho dù cô ta thật sự không phải là Chu Oánh nhưng cô ta cũng có ý đồ với Cố Học Võ. Cô thấy rõ ràng cô ta có tình cảm với Cố Học Võ, còn ý đồ chiếm được tình cảm của anh.

Đúng vậy, quyết định của cô hôm nay không sai. Cô nhất định phải kiên trì. Dù sao, Cố Học Võ cũng đã đáp ứng với cô về sau sẽ không làm phiền cô nữa. Lòng cô bỗng dưng lại co rút đau đớn. Cô mệt mỏi nằm xuống giường. Cô sẽ không hối hận, tuyệt đối sẽ không hối hận.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngủ sớm, ngày hôm sau thức dậy, sắc mặt Kiều Tâm Uyển đã tốt hơn rất nhiều. Nhìn mình trong gương, cô đeo một bộ trang sức trang nhã. Đứng trước tủ quần áo, nhìn cả nửa ngày mới chọn được một chiếc áo len cao cổ màu vàng nhạt kết hợp với quần tây đen. Lúc định chọn áo khoác lại thấy chiếc áo khoác ngày hôm qua để trên sofa, cái đó cũng không tồi.

Ngày hôm qua lúc mặc vào cô vẫn còn chưa xé mác. Là nhãn hiệu mà cô thích. Ngẫm nghĩ một chập, cô vẫn quyết định mặc cái áo khoác kia, phối hợp cùng quần áo trên người cô lại rất hài hòa. Cho Bối Nhi bú rồi lại dặn dò dì Chu vài câu, cô mới cầm túi đi ra ngoài.

Đậu xe trước cửa bệnh viện, thời gian vẫn còn sớm, ngày hôm qua cô có hỏi mẹ cô Trầm Thành ở bệnh viện nào nhưng lại quên không hỏi ở phòng số mấy. Lúc đi tìm bác sĩ hỏi thăm, cô cũng hỏi qua tình trạng của Trầm Thành, bác sĩ nói bị chấn thương đầu, phải quan sát vài ngày.

Chấn thương đầu? Kiều Tâm Uyển khẩn trương, bỏ mặc bác sĩ ở đó chạy nhanh lên lầu, khi tìm được phòng bệnh lại phát hiện nơi này thật im ắng, nhìn lại đồng hồ thì ra bây giờ mới chín giờ sáng.

Đẩy cửa đi vào, Trầm Thành đang định đứng lên, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển, động tác của anh hơi ngừng một chút rồi ngã lại xuống giường, Kiều Tâm Uyển vội vàng tiến tới, đặt giỏ hoa quả ở đầu giường, giúp anh ngồi dậy.

"Anh sao rồi?"

"Sao em lại tới đây?"

Hai người đồng thanh lên tiếng, Trầm Thành bật cười ra tiếng, trên mặt Kiều Tâm Uyển có chút mất tự nhiên: "Em nghe nói anh bị tai nạn xe, nên đến thăm anh."

"Cám ơn." Trầm Thành trong khoảng thời gian này vẫn luôn ở nước ngoài. Lúc trở về, nghỉ ngơi hai ngày, sau đó đến Kiều gia chào hỏi mới nghe được tin Kiều Tâm Uyển cùng Cố Học Võ đi hưởng tuần trăng mật...

"Sao anh bất cẩn vậy?" Kiều Tâm Uyển giúp Trầm Thành ngồi tựa lưng vào đầu giường, ánh mắt đảo qua người anh, trên trán băng một vòng băng gạc, cánh tay bị cố định trên vai. Chân cũng bị quấn lấy hai vòng băng gạc, nhìn có vẻ rất chật vật. Lại còn bị thương rất nặng.

"Doạ em rồi hả?" Trầm Thành nhìn thấy ánh mắt cô đầy quan tâm lại lắc lắc đầu: "Chỉ bị trầy da chút thôi, bác sĩ thích nghiêm trọng hóa vấn đề mới băng bó thành như vậy, không có chuyện gì đâu."

"Lại nói lung tung." Kiều Tâm Uyển ngồi xuống bên giường: "Anh ăn chưa?"

"Ăn rồi. Vừa nãy mẹ anh có tới, anh ăn xong thì bà về, lát nữa lại qua."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, sực nhớ ra cô có mang hoa quả đến: "Anh ăn trái cây không? Em gọt giúp anh."

"Thôi." Trầm Thành dùng tay không bị thương ngăn cô lại: "Ngồi một lát đi. Anh mới vừa ăn xong nên ăn không nổi nữa."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, ngồi ở đó bất động, trong chốc lát không biết phải nói gì. Trầm Thành nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của cô liền mỉm cười.

"Anh còn chưa chúc mừng em."

"Chúc mừng em?" Cô thì có chuyện gì để chúc mừng?

"Em cùng lão Đại đó." Trầm Thành cố gắng áp chế sự chua sót trong lòng mà giả bộ vui vẻ: "Lão Đại đưa em đi hưởng tuần trăng mật đúng là chuyện hiếm có."

"Đâu có?!" Sắc mặt Kiều Tâm Uyển có chút gượng gạo: "Anh đừng nghe mẹ em nói lung tung, không phải như anh nghĩ đâu."

Đối mặt với ánh mắt thắc mắc của Trầm Thành, cô nhẹ nhàng lắc đầu: "Em muốn dẫn Bối Nhi đi Đan Mạch, Cố Học Võ không chịu mới đem em đi. Bọn em đi chung nhưng không có ở chung."

Trầm Thành sửng sốt, ngơ ngác nhìn Kiều Tâm Uyển: "Không phải em muốn tái hợp cùng lão Đại sao?"

"Không phải." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, vẻ mặt vô cùng kiên định: "Anh ta là anh ta, em là em. Em nói tái hợp với anh ta khi nào?"

"Thật không?" Trong lòng Trầm Thành có chút xao động khó hiểu, mấy tháng nay, anh đã đi rất nhiều nơi, châu Mỹ rồi châu Âu, anh tưởng anh có thể quên, nhưng lại phát hiện là không thể.

Nếu đã không thể thì anh quyết định thuận theo trái tim mình. Chuyện sau này ra sao, có lẽ anh cũng không biết. Kiều Tâm Uyển có đồng ý hay không, anh cũng không biết. Nhưng anh biết, anh không thể cứ như vậy mà buông tay. Nào ngờ lại nghe Kiều mẹ nói Kiều Tâm Uyển đã về với Cố Học Võ.

Anh cảm giác thương tâm, mất mác. Anh tự nhận anh không thể thắng được Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển yêu Cố Học Võ quá sâu đậm. Nhưng chỉ cần có một cơ hội, anh sẽ nhất định nắm thật chặt. Rời khỏi Kiều gia, tâm trạng của anh sa sút trầm trọng nên mới không chú ý cách đó không xa có chiếc xe đang đi tới. Tuy rằng anh đã bẻ tay lái nhưng vẫn đâm vào rào chắn bên đường…

"Đương nhiên thật." Không chú ý tới ánh mắt Trầm Thành chợt lóe lên một tia chờ mong, Kiều Tâm Uyển nhấn mạnh: "Anh ta là anh ta, em là em, chúng em đã không còn khả năng ở bên nhau nữa rồi."

"Nhưng không phải em rất yêu lão Đại sao?" Anh nhớ lúc anh muốn bỏ đi, Kiều Tâm Uyển còn lợi dụng anh làm cho Cố Học Võ ghen.

"Đó là trước kia." Kiều Tâm Uyển không còn muốn liên hệ gì tới Cố Học Võ nữa: "Em đã không còn yêu anh ta nữa."

Lúc này cửa phòng bệnh bị người ta mở ra, ánh mắt hai người đồng thời chuyển hướng về phía cửa, lúc này mới phát hiện, Cố Học Võ đã đến đây từ lúc nào. Đứng ở cửa, sắc mặt anh ngưng trọng, nhìn không ra đang nghĩ gì.

Trầm Thành sửng sốt, định mở miệng nói thì Cố Học Võ đã bước đến, trên tay cầm một giỏ hoa quả, ánh mắt liếc đến kệ đầu giường, anh hơi khựng lại rồi đem giỏ hoa quả sang bên kia. Nhìn Trầm Thành: "Hôm nay mới nghe nói cậu bị đụng xe, không sao chứ?"

"Không sao." Trầm Thành lắc đầu: "Sao lão Đại lại đến đây? Anh không đi làm sao?"

"Hôm nay là thứ bảy." Cố Học Võ thản nhiên mở miệng. Trầm Thành vỗ vỗ đầu: "Anh xem, mới đụng xe một chút mà đầu óc đã lẩn thẩn rồi."

"Đừng đụng vào miệng vết thương như vậy." Kiều Tâm Uyển kéo tay anh lại, vẻ mặt có chút chỉ trích: "Không ngốc cũng bị anh vỗ cho lẩn thẩn." Cũng không biết bị thương ở đâu mà còn vỗ như vậy.

"Không sao." Trầm Thành lắc đầu, thấy ánh mắt Kiều Tâm Uyển đầy quan tâm, tự dưng cảm thấy thực hưởng thụ, đưa tay cầm tay cô: "Tâm Uyển, em tới thăm anh là vết thương cũng tốt hơn phân nửa rồi." (Ladybug: Hê hê, CHV ghen chưa, tức chưa?

"Anh lại nói lung tung." Cô có phải là bác sĩ đâu cơ chứ. Có đôi khi, Kiều Tâm Uyển cảm thấy Trầm Thành cứ như một đứa con nít vậy: "Nếu anh muốn vết thương mau lành lại thì phải nghe lời bác sĩ, an tâm dưỡng thương."

"Anh sẽ như vậy." Trầm Thành gật đầu, coi Cố Học Võ như vô hình: "Chỉ cần ngày nào em cũng đến thăm thì anh sẽ bình phục rất nhanh."

"Ừ." Kiều Tâm Uyển gật đầu, cô nợ Trầm Thành rất nhiều, hiện tại anh đang bị thương, cô hằng ngày đến thăm anh cũng là việc nên làm.

Cố Học Võ nhìn hai người đối đáp qua lại, ánh mắt chợt tối đi vài phần, bàn tay đặt bên người cũng nắm chặt lại, đang muốn mở miệng thì cửa lại mở ra.

Là Cố Học Văn. Nhìn thấy Cố Học Võ, anh hơi hơi nhíu mày: "Quá đáng. Bắt em đi đậu xe, còn anh không thèm chờ đã đi lên trước."

"Anh Văn." Trầm Thành nhìn Cố Học Văn, vẻ mặt vui mừng: "Ai đến đây trước?"

"Anh." Cố Học Văn chỉ chỉ giỏ hoa quả đầu giường: "Cái này cũng là anh mua mà anh ấy lại xách lên."

Anh mở lời không thèm nể mặt Cố Học Võ, Cố Học Võ hơi mất tự nhiên, vừa rồi muốn ra ngoài lại nhìn thấy Cố Học Văn cũng định ra ngoài. Hỏi một câu, mới biết được Trầm Thành bị tai nạn. Anh liền đi theo Cố Học Văn nên không chuẩn bị được gì.

"Anh Văn." Trầm Thành cười cười, vẻ mặt rất chân thành: "Mấy anh đến là em đã rất cám ơn rồi."

"Sao bất cẩn vậy?" Cố Học Văn mở lời vui đùa, nhìn Trầm Thành, trong đám nhỏ thì Trầm Thành là người lái xe cẩn thận nhất.

"Không cẩn thận thôi." Trầm Thành không muốn nói thêm gì nữa, ánh mắt lại theo bản năng liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái.

Kiều Tâm Uyển hơi ngẩn ra, nghĩ đến lời mẹ nói cô lại nhanh chóng hiểu được. Nhất định là Trầm Thành biết cô và Cố Học Võ ở bên nhau nên mới bị phân tâm mà xảy ra tai nạn. Trong lúc nhất thời, vẻ mặt cô nhìn anh có chút áy náy. Tầm mắt hai người giao nhau ở không trung, những người khác nhìn vào lại thấy đó là liếc mắt đưa tình.

Cố Học Võ cũng vậy.

102. Chương 102: Anh Ghen Rồi

Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển cùng với Trầm Thành anh anh em em, nhìn thấy hai người liếc mặt đưa tình, thấy Kiều Tâm Uyển đối với Trầm Thành tha thiết quan tâm, trong lòng anh vô cùng khó chịu. Tiến lên một bước, anh mới vừa vươn tay ra, muốn kéo Kiều Tâm Uyển đi thì lúc này cửa phòng bệnh lại mở ra. Tống Thần Vân, Hồ Nhất Dân, Đỗ Lợi Tân lúc này đều tiến vào. Cố Học Võ dừng động tác lại, đứng sang một bên.

Trên tay Tống Thần Vân cầm một bó hoa, Hồ Nhất Dân mang đến một cái laptop, Đỗ Lợi Tân thì cầm theo một quyển sách. Nhìn thấy hai anh em nhà học Cố đều ở đây, bọn họ hơi sửng sốt một chút, rồi nhanh chóng buông đồ xuống. Trước hết chào hỏi hai người anh em này, sau đó mới nhìn về phía Trầm Thành.

"Trầm Thành, cậu nói xem. Có phải bây giờ cậu đang chán muốn chết không? Anh mang laptop đến có phải vừa vặn giải quyết nhàm chán cho cậu không."

Hồ Nhất Dân mở miệng trước, nhìn sang hai bên trừng mắt với hai người bên cạnh: "Nhìn hai người đó mà xem, thật chẳng có sáng tạo chút nào. Lại còn tặng hoa nữa chứ. Buồn cười chết tôi mất thôi, cậu ta có phải là phụ nữ đâu cơ chứ."

"Cậu đừng có mà ba hoa." Tống Thần Vân vỗ bờ vai của anh ta một cái: "Cậu ta còn đang trong thời gian hồi phục nên dùng máy tính sẽ không tốt."

Ngày hôm qua không phải bác sĩ đã nói là bị chấn động não rồi sao mà còn mang máy tính đến, vậy không phải sẽ làm chậm quá trình phục hồi sao?

"Cho nên em mới tặng sách." Đỗ Lợi Tân cong khóe môi, cười mỉm: "Anh ở trong này tĩnh dưỡng, không có việc gì thì đọc sách, lúc nào cũng được."

"Cậu mang sách gì cho tôi vậy?" Trầm Thành từ trong tay anh ta nhận lấy quyển sách, không quên thì thầm: "Cậu không phải là đang chê anh học vấn quá thấp, muốn anh bổ sung thêm một chút đó chứ?"

"Em nào dám nói anh học vấn thấp." Đỗ Lợi Tân cười như không cười nói: "Chẳng qua là thấy quyển này hợp với anh thôi."

Trầm Thành nhìn bìa sách, nhíu mày, ánh mắt trở lại mặt Đỗ Lợi Tân: "Cậu có ý gì?"

"Không có ý gì hết." Đỗ Lợi Tân lắc đầu: "Chỉ là thuận tay chọn cho anh một quyển hợp với anh."

Trầm Thành không nói gì, Kiều Tâm Uyển cũng sửng sốt, nhìn quyển Phật pháp dành cho người bận rộn dày cộp kia. Trầm Thành cần phải đọc Phật pháp? Đỗ Lợi Tân có ý gì nhỉ?

Mấy người đều chìm vào suy nghĩ riêng khiến bầu không khí nhất thời lạnh hẳn. Hồ Nhất Dân không chịu nổi không khí này, vỗ vỗ bả vai Trầm Thành: "Không thích đọc thì đừng đọc. Qua đây. Xem này. Cái laptop này mới thật sự là thích hợp với cậu."

Kéo cái bàn nhỏ trên giường bệnh ra, lại lấy laptop từ trong túi, đặt lên trên bàn: "Đừng nói anh em không quan tâm cậu nha. Ngày hôm qua tôi đã cho người chuẩn bị đấy. Tùy cậu muốn chơi game hay là xem phim, đều cực nhanh."

"Cậu đủ rồi đó." Cố Học Văn nhìn không nổi: "Hồ Nhất Dân, cậu cũng bớt chút đi. Một bên tay của Trầm Thành còn bị thương mà cậu còn để cho cậu ta chơi game?"

"Bị thương thì đã sao?" Hồ Nhất Dân rõ ràng đã nhìn thấy tay của Kiều Tâm Uyển vẫn đặt trên người của Trầm Thành: "Có người chăm sóc mà."

Hồ Nhất Dân bận rộn công việc, việc lại nhiều, lần trước thấy Bối Nhi đầy tháng, Cố Học Võ cũng không đến, nên anh ta tin anh cùng Kiều Tâm Uyển đã không còn khả năng. Lại thấy Trầm Thành đối với Kiều Tâm Uyển tình cảm sâu nặng, có khi hai người này lại có khả năng. Đều là bạn tốt tin rằng Trầm Thành rất vui lòng để cho Kiều Tâm Uyển chăm sóc mình.

"Nói linh tinh gì vậy?"

Trầm Thành hiểu nỗi lòng của Kiều Tâm Uyển, cũng không muốn để cô xấu hổ nên mở miệng giải vây. Nhưng mà Kiều Tâm Uyển lại không cần, cô liếc nhìn Trầm Thành một cái, vẻ mặt hơi không yên tâm.

"Anh cũng đừng thường xuyên chơi game, bất kể là đọc sách hay là chơi gì cũng phải chú ý tới cơ thể, tốt xấu cũng phải đợi cơ thể khỏe lại rồi hãy nói."

"Anh biết rồi." Trầm Thành gật đầu. Cho dù Kiều Tâm Uyển không thể ở bên anh, nhưng sự quan tâm của cô vẫn khiến anh cảm thấy đau lòng.

"Ừa." Tống Thần Vân gật đầu: "Như vậy là được rồi. Chú ý thân thể, nhanh chóng khỏe lại. Lần trước sinh nhật anh, cậu đã vắng mặt, mấy ngày tới là sinh nhật của Nhất Dân, cậu không thể lại vắng mặt nữa đấy."

"Anh tha cho em đi." Trầm Thành nhìn nhìn tay mình: "Anh không phải là muốn em bọc giống như xác ướp đi tới sinh nhật anh Nhất Dân chứ?"

"Vậy thì sao?" Tống Thần Vân mỉm cười: "Tôi cũng không để ý. Đến lúc đó bảo Nhất Dân tổ chức vũ hội hóa trang. Cậu hóa trang thành cương thi cũng không tệ."

"Ý kiến này cũng không tồi ha." Đỗ Lợi Tân gật đầu: "Đều hóa trang hết rồi thì đâu còn biết ai là ai. Trầm Thành, anh cũng có thể đi."

"Ấy, anh cũng quên mất." Cố Học Văn liếc mắt nhìn Hồ Nhất Dân một cái: "Nhất Dân cũng sắp tới sinh nhật rồi nhỉ?"

"Đúng vậy." Tống Thần Vân trợn mắt liếc mắt nhìn Cố Học Văn một cái: "Anh Văn, anh còn có thể nhớ sinh nhật anh em sao. Sinh nhật em, anh cũng không đến. Chỉ biết ở nhà với vợ con, nhà người ta Tâm Uyển có con mà vẫn đến. Anh thiếu sót quá rồi."

Anh ta nói một lèo không thèm nể mặt Cố Học Văn, Cố Học Văn có chút xấu hổ: "Hôm đó mấy nhóc nhà anh có chút khó chịu. Lần sau nhất định sẽ đi."

Thật ra cũng không phải là vấn đề lớn, nhưng vừa trở thành cha mẹ nên chỉ cần con có chút biểu hiện hơi khó chịu là lại thấy lo lắng, bận lòng, đây là cảm xúc rất bình thường.

"Biết anh là ông bố nhị thập tứ hiếu rồi, em tha cho anh." Tống Thần Vân trêu ghẹo anh, lại vỗ vỗ vai Trầm Thành: "Sinh nhật anh cậu không đến, sinh nhật Nhất Dân thì cậu có thể nhanh chóng khỏe lại, còn một tuần nữa, tin chắc cậu sẽ nhanh chóng khỏe lại rồi."

"Ừ." Trầm Thành gật đầu, ánh mắt liếc nhìn Cố Học Võ một cái, phát hiện anh vẫn không nói gì, ánh mắt lại đặt lên cánh tay kia của Kiều Tâm Uyển đang đặt ở trên vai.

Trong lòng bỗng dưng hiểu ra chút gì đó Anh không hiểu vì sao mới mấy tháng mà Cố Học Võ đã thay đổi ý kiến, nhưng mà thay đổi như vậy lại làm cho anh không biết là vui hay buồn. Suy nghĩ một lúc, anh kéo tay Kiều Tâm Uyển: "Anh khát, rót giúp anh ly nước được không?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển trong lòng vẫn còn áy náy. Nếu không phải vì cô, Trầm Thành lắm sao lại xảy ra tai nạn xe cộ. Lướt qua đám người đứng trước giường bệnh, cô đưa cho Trầm Thành ly nước.

"Cám ơn." Trầm Thành nhận lấy, uống một hơi cạn sạch. Động tác đơn giản như thế mà cái tay kia vẫn thấy đau. Sắc mặt anh có chút bất ngờ. Kiều Tâm Uyển vừa lúc đứng ở bên cạnh anh, chú ý thấy liền vươn tay lấy cái ly đi, tay kia thì đỡ anh.

"Sao rồi? Có phải là vết thương rất đau không? Muốn gọi bác sĩ đến không?"

"Anh không sao." Trầm Thành lắc đầu, đối với sự quan tâm của Kiều Tâm Uyển, đặc biệt hưởng thụ: "Em đừng lo."

Hành động như ở chốn không người của hai người khiến Hồ Nhất Nhân cũng phải lên tiếng quở: "Xem ra, bọn này là người thừa rồi. Người ta có mỹ nhân làm bạn là được rồi ha."

Anh ta quay sang nhìn mấy người khác: "Tôi không làm bóng đèn, tôi đi trước."

"Tôi còn có việc. Tôi cũng đi đây." Hôm nay là cuối tuần. Cố Học Văn còn muốn về nhà với vợ con.

"Anh thì sao, đi luôn hay không?" Liếc nhìn Cố Học Võ một cái, phát hiện anh vẫn đứng đó bất động .

"Đi." Cố Học Võ lấy lại bình tĩnh, không nhìn Kiều Tâm Uyển, mà liếc nhìn Trầm Thành một cái, vỗ vỗ bờ vai của anh: "Trầm Thành. Cậu an tâm dưỡng thương. Bọn anh đi trước."

"Em cũng đi đây, mấy ngày nữa lại qua thăm anh." Đỗ Lợi Tân bĩu môi, đưa mắt nhìn quyển sách anh ta mang đến: "Rảnh thì đọc thêm sách đi."

"Biết rồi." Trầm Thành lườm anh ta một cái, thật sự là sợ học vấn của tôi thấp sao?

"Đi nhé, đi nhé."

"Uhm." Trầm Thành gật đầu, nhìn đám người rời đi. Kiều Tâm Uyển vẫn ở lại, sau khi bọn họ đi hết, cô lại đến bên giường ngồi xuống.

"Trầm Thành. Xin lỗi." Cho dù anh không nói, cô cũng biết, anh là bởi vì cô mới xảy ra tai nạn, trong lòng cô vô cùng khó chịu: "Em. . . . . ."

"Em xin lỗi anh làm gì?" Trầm Thành lắc đầu, không muốn cô khó chịu: "Không liên qua tới em, là tại anh lái xe không cẩn thận, chứ có gì liên quan tới em đâu."

Anh nói như vậy, lại làm cho Kiều Tâm Uyển áy náy hơn. Rõ ràng là lỗi của cô nhưng Trầm Thành lại không trách cô: "Trầm Thành, thật ra em. . . . . ."

"Em không cần nói, anh hiểu." Trầm Thành nắm chặt tay cô: "Tâm Uyển, em không cần phải thấy áy náy, cũng không phải thấy có lỗi, em không nợ anh. Không hề."

". . . . . ." Kiều Tâm Uyển im lặng, nợ? Sao có thể không nợ, cô lợi dụng Trầm Thành, cho anh hy vọng, lại rút đi hy vọng của anh. Lòng cô rất khó chịu.

"Được rồi." Trầm Thành thực sự không muốn nhìn bộ dạng này của cô: "Nếu em thực sự cảm thấy nợ anh thì mấy ngày này, em đến chơi với anh đi."

"Được rồi." Kiều Tâm Uyển gật đầu đồng ý: "Em đồng ý với anh."

"Ừ." Trầm Thành nở nụ cười: "Nằm viện thật chẳng vui chút nào. Cái gì cũng không được. Nếu em chịu đến với anh, anh sẽ rất vui."

"Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày em sẽ đến chăm sóc anh, cho đến khi vết thương lành lại có thể xuất viện. Được không?"

"Cám ơn." Trầm Thành thật sự vui vẻ, cho dù biết sau này cũng không thể ở bên Kiều, nhưng có thể có được một chút cơ hội hiếm hoi thế nào cũng tốt rồi.

Kiều Tâm Uyển khóe môi hơi hơi cong lên, không nói gì, đối với cô, Trầm Thành vĩnh viễn không cần nói cám ơn, so với những việc anh đã làm cho cô thì việc cô có thể làm thực sự quá ít, quá ít.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ lên xe Cố Học Văn, mới chạy ra đường cái, anh đã kêu Cố Học Văn dừng lại.

"Có việc gì sao?"

"Anh nhớ ra còn có chút việc, em về nhà trước đi."

"Uhm."

Cố Học Văn cũng không hỏi nhiều, dừng xe lại ở ven đường, liếc nhìn Cố Học Võ một cái: "Lát nữa có cần bảo lái xe tới đón anh không?"

"Không cần." Cố Học Võ lắc đầu: "Anh tự mình bắt xe về."

Cố Học Văn gật đầu, nhìn anh xuống xe rời đi, lại lái xe ra đường lộ. Còn Cố Học Võ sau khi nhìn thấy xe anh biến mất ở chỗ rẽ thì xoay người, lại đi về phía bệnh viện.

Ở phía bên kia, Kiều Tâm Uyển vẫn luôn ở trong phòng bệnh với Trầm Thành, mãi cho đến khi Trầm mẹ đến, cô thấy hơi xấu hổ chào hỏi cùng bà rồi đi. Lúc xuống lầu, cô ngẩng đầu nhìn trời xanh mà thở dài, kéo chặt quần áo trên người, đi về chỗ đậu xe. Còn chưa có đi đến bên cạnh xe đã nhìn thấy một bóng người đang tựa vào cửa xe cô. Sửng sốt, cô vội vàng tiến lên, trừng mắt nhìn Cố Học Võ.

"Anh ở đây làm gì?"

Trầm mặc, Cố Học Võ không trả lời câu hỏi của cô, mà giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, quay sang nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển, cô đã ở cùng với Trầm Thành hơn một tiếng?

Anh không trả lời, Kiều Tâm Uyển cũng không muốn biết, dù sao tâm trạng của Cố Học Võ vẫn luôn như thế này, cổ cổ quái quái, u u ám ám. Cô không muốn để ý tới anh, nhưng mà anh lại đang tựa vào cửa xe của cô…

"Làm phiền anh nhường đường một chút được không?"

103. Chương 103: Bỏ Được Rồi

Thái độ xa cách, giọng điệu lạnh như băng của Kiều Tâm Uyển khiến Cố Học Võ nhíu mày: "Có việc gì sao?"

Có việc gì sao? Mấy chữ đơn giản đó thiếu chút nữa làm cho người ta hộc máu, ánh mắt Kiều Tâm Uyển liếc qua gương mặt Cố Học Võ, giọng điệu có chút vội vàng: "Anh, anh chặn cửa xe của tôi."

"Ừ." Cố Học Võ gật đầu, không hề phủ nhận anh đang chặn cửa xe của Kiều Tâm Uyển, nhưng cũng không tránh ra. Đứng thẳng người, vẫn chắn ở trước cửa xe không chịu tránh ra, anh nhìn Kiều Tâm Uyển: "Bỏ được rồi?"

Có ý gì chứ? Kiều Tâm Uyển không hiểu được, nhưng rất nhanh nghĩ tới động tác lúc nãy của Cố Học Võ, cô đột nhiên liền hiểu ra: "Anh, anh nói lung tung gì vậy?"

"Là nói lung tung sao?" Cố Học Võ hừ lạnh một tiếng: "Em cự tuyệt anh, có phải là muốn đến bên Trầm Thành không?"

Kiều Tâm Uyển giật mình, ngơ ngác nhìn mặt Cố Học Võ, quả thực không thể tin được những gì đã nghe thấy: "Anh, anh nói đi đâu vậy? Ai muốn đến cùng Trầm Thành chứ?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Vẻ mặt Cố Học Võ hơi mỉa mai, trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, khóe môi hơi cong lên, nhưng ý cười không đến đáy mắt: "Kiều Tâm Uyển, em muốn Bối Nhi gọi người đàn ông khác là ba sao, em có nghĩ tới anh có chấp nhận hay không?"

"Anh có chấp nhận hay không có liên quan tới tôi sao?" Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển đầy vẻ đề phòng: "Cố Học Võ, anh đã nói thả tôi đi rồi mà."

"Ừ, anh có nói."

"Anh cũng nói từ nay về sau anh sẽ không có quan hệ gì với Bối Nhi nữa."

"Lời này anh cũng có nói. Nhưng cũng chỉ đồng ý cho em đem Bối Nhi về Kiều gia."

"Anh..." Kiều Tâm Uyển lại một lần phát hiện Cố Học Võ vô lại đến vậy: "Anh rõ ràng đã đồng ý, anh nói Bối Nhi sẽ về với tôi, anh, anh..."

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ ngắt lời cô, cũng không đủ kiên nhẫn nghe hết: "Nếu anh không đồng ý, em cho rằng lúc này em có thể đứng ở đây sao?"

Nói cách khác, e là lúc này cô vẫn còn ở trong ngôi nhà trên đảo kia, không đi đâu được.

"Anh vô lại." Kiều Tâm Uyển bị chọc tức, trừng lớn mắt, hận không thể trừng rách mặt anh: "Anh lật lọng."

"Tùy em muốn nói như thế nào thì nói." Cố Học Võ thấy cô cầm chìa khóa xe trên tay liền không khách khí giật lấy, mở cửa, ngồi lên xe.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển tức điên người: "Đây là xe của tôi."

"Lên xe."

"Không lên." Kiều Tâm Uyển đứng yên tại chỗ, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng loạn: "Anh xuống xe ngay, tôi phải về nhà."

Cô đã ra ngoài hơn hai tiếng nên rất muốn về nhà với Bối Nhi.

"Em lên xe đi, anh chở về."

"Tôi không cần anh chở." Kiều Tâm Uyển giật lấy dây an toàn, nếu có thể thì thứ cô muốn giật chính là cổ Cố Học Võ: "Anh bước xuống đi, tôi có thể tự về."

"Hoặc là em lên xe, anh chở về. Hoặc là em cứ đứng ở đây làm loạn." Cố Học Võ bất động, không xuống xe, trong lòng thầm nghĩ Kiều Tâm Uyển nhất định sẽ chịu thua. Quả nhiên, sau khi trừng mắt nhìn anh một

cái, Kiều Tâm Uyển cũng phải ngồi lên xe. Khoé môi anh âm thầm cong lên, khởi động xe, nhanh chóng chạy ra khỏi bãi đỗ xe bệnh viện.

"Về nhà?"

Kiều Tâm Uyển không trả lời, nói thừa, cô không về nhà thì còn đi đâu nữa chứ. Cô không trả lời, Cố Học Võ cũng không tức giận, chạy xe ra đường, nghe tiếng xe chạy, anh quay sang liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: "Bộ máy xe em có chút vấn đề, em nên lái đi cho người ta chỉnh một chút, thuận tiện bảo dưỡng luôn."

Chiếc Sarah King màu đỏ này là quà sinh nhật ba mẹ tặng cho cô. Chỉ có một mình cô lái, mà trong khoảng thời gian này cô lại không hay lái đi nên tất nhiên cũng không lái đi bảo dưỡng. Phụ nữ lái xe, mười người thì có chín người đều như vậy. Chỉ biết lái đi mà không biết sửa. Cho dù xe có xảy vấn đề gì nhưng nếu chưa đến mức không thể đi được thì sẽ không biết, Kiều Tâm Uyển cũng vậy. Trong lòng biết Cố Học Võ muốn tốt cho cô, nhưng cô cũng không cảm kích: "Không phải chuyện của anh."

Sự mạnh miệng của cô cũng không phải lần đầu tiên Cố Học Võ lĩnh giáo, ánh mắt hơi hơi tối sầm vài phần, định nói điều gì đó nhưng lại im lặng, lái xe về Kiều gia. Lúc xe dừng ở trước cửa Kiều gia, Kiều Tâm Uyển mới nhẹ nhàng thở ra, mở cửa xe, nhanh chóng đi xuống. Lúc đóng cửa xe, cô hơi dừng lại một lát, vươn tay về phía Cố Học Võ. Cố Học Võ nhíu mày, không hiểu ý cô. Kiều Tâm Uyển ngoài cười nhưng trong không cười chỉ chỉ tay lái.

"Chìa khóa xe. Làm ơn trả lại cho tôi."

Cố Học Võ mím môi, gở chìa khóa xe, xuống xe, vòng qua đầu xe đi tới trước mặt Kiều Tâm Uyển, đưa chìa khóa cho cô. Kiều Tâm Uyển cầm chìa khóa, xoay người, đi vào cửa, hoàn toàn không đếm xỉa đến Cố Học Võ. Anh cũng cất bước theo vào. Vào trong thì Kiều Tâm Uyển đã lên lầu. Kiều ba cùng Kiều Kiệt đã đi làm, trong nhà chỉ còn mỗi mình Kiều mẹ.

Nhìn thấy con gái vào cửa, bà cũng không nghĩ nhiều, nhưng trong chốc lát Cố Học Võ cũng đi theo lên lầu, khiến bà hơi sửng sốt. Chưa kịp phản ứng lại, Cố Học Võ đã chào bà vài tiếng rồi lên lầu. Bà có chút kinh ngạc, có chút khó hiểu, Cố Học Võ đang làm cái gì vậy? Ngày hôm qua con gái vừa mới nói sẽ không có khả năng ở bên cậu ta kia mà. Sao cậu ta lại tới nữa? Suy nghĩ vừa chuyển, bà liền hiểu ra. Suy nghĩ của con gái chỉ e là quá đơn giản, nếu Cố Học Võ dễ dàng buông tay như vậy thì sẽ không còn là Cố Học Võ. Nhưng không biết, lúc này đây, hai người sẽ có kết quả gì.

. . . . .sakuraky.wordpress . . . .

Kiều Tâm Uyển lên lầu, sáng nay Bối Nhi ngủ dậy, chơi mệt quá nên vừa ăn cháo xong là lại lăn ra ngủ. Lên lầu nhìn thấy con gái, mặt Kiều Tâm Uyển lập tức dịu dàng hẳn. Kêu dì Chu trông Bối Nhi, cô trở về phòng. Mới muốn đóng cửa lại, một bàn tay đã chặn ở trên cửa, bóng dáng Cố Học Võ xuất hiện ở cửa, Kiều Tâm Uyển trừng mắt liếc anh một cái, nhanh chóng đóng cửa lại, không cho anh vào.

"Cố Học Võ, anh ra ngoài!"

Cố Học Võ đẩy nhẹ một cái, cửa liền mở ra, anh đi vào, đóng cửa lại, xoay người đối mặt với Kiều Tâm Uyển. Anh đứng ở cửa khiến cho Kiều Tâm Uyển cảm thấy rất khẩn trương. Dù sao trong thời gian đối chọi với Cố Học Võ, cô chẳng có chút lợi thế, lúc nào cũng ở thế hạ phong. Lúc này đây anh đứng ở cửa phòng, tất nhiên cô sẽ lo lắng anh tính làm gì cô.

"Em sợ anh?" Cố Học Võ không tiến lên cũng không ra ngoài mà tựa người vào cửa, nhìn vẻ mặt khó chịu của cô. anh thản nhiên mở miệng.

"Ai sợ anh chứ."

Cô không sợ anh: "Tôi chỉ không muốn thấy anh thôi."

"Không muốn thấy anh, vậy muốn thấy ai? Trầm Thành sao?" Ở bên Trầm Thành cả nửa ngày, vừa thấy anh là phiền. Cô đang muốn chứng tỏ điều gì?

"Đúng thì thế nào?" Kiều Tâm Uyển không cảm thấy cô cần phải báo cáo việc mình làm với anh: "Tôi ở với ai, không cần anh đồng ý chứ?"

Cố Học Võ im lặng, nhìn chằm chằm vào mặt cô, lúc ở trên đảo, trong bảy ngày, cô đều để mặt mộc, hôm nay lại trang điểm nhẹ. Là bởi vì phải đi gặp Trầm Thành? Ánh mắt đảo qua người cô, có vài phần mỉa mai: "Mặc quần áo tôi tặng để đi gặp người đàn ông khác, em chắc Trầm Thành sẽ chấp nhận?"

Kiều Tâm Uyển sửng sốt, lúc này mới nhớ tới, hồi sáng cô cảm thấy cái áo khoác này không tồi, nên mặc vào. Lúc ấy, cũng không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nghe Cố Học Võ nói như vậy, cô mới thấy hơi xấu hổ. Dùng tốc độ nhanh nhất, cô cởi cái áo khoác xuống, ném vào người Cố Học Võ: "Cầm lấy, ai cần quần áo thối của anh chứ?"

Nếu không phải anh nhốt cô trên đảo bảy ngày, lại gấp rút theo anh về Cố gia, cô sẽ mặc quần áo của anh đưa sao? Buồn cười!

Động tác của cô rất nhanh, Cố Học Võ cũng không ngăn cản, đón lấy chiếc áo. Tiến về phía trước từng bước, anh đứng trước mặt Kiều Tâm Uyển. Anh càng tới gần, Kiều Tâm Uyển càng cảm thấy áp lực ngày một tăng, nên theo bản năng lùi về phía sau.

Cố Học Võ lại càng tiến về phía trước, nhìn vào chiếc áo khoác trên tay: "Xin hãy cởi áo, tháo thắt lưng? Em đây là đang ám chỉ cái gì sao?"

Ám chỉ? Cô ám chỉ cái gì? Kiều Tâm Uyển hơi sửng sốt nhưng rất nhanh liền phản ứng lại. Một hơi nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa là bị sặc nước miếng.

"Anh, anh nói gì đó? Ai nói anh xin hãy cởi áo, tháo thắt lưng chứ? Tôi, tôi chỉ trả quần áo lại cho anh thôi. Không phải như anh nghĩ."

"Anh nghĩ gì nào?" Con ngươi đen thâm thúy của Cố Học Võ mang theo vài phần nghiền ngẫm: "Sao anh lại không biết chứ?"

"Anh còn có thể nghĩ cái gì nữa?" Kiều Tâm Uyển tự nhận ở phương diện này cô hiểu Cố Học Võ rất rõ: "Anh không phải đang nghĩ là muốn ở đây làm loạn sao? Còn có thể là gì nữa chứ?"

"Làm loạn?" Thân thể Cố Học Võ tiến về phía trước từng bước, nhìn chằm chằm gương mặt Kiều Tâm Uyển một lúc lâu, đột nhiên vươn tay, kéo cô vào lòng, cái áo trên tay cũng rơi xuống đất.

Kiều Tâm Uyển hoảng sợ, cơ thể theo bản năng vùng vẫy từ chối. Ngay lúc này Cố Học Võ hôn cô, thỏa mãn ý muốn của mình lúc ở bệnh viện. Tay anh, không khách khí di chuyển trên người cô. Hô hấp của cô bị anh hung hăng cướp đoạt không cho cô một cơ hội trốn thoát. Trong lòng cô ảo não, cô há miệng cắn mạnh xuống đầu lưỡi của anh, lúc này anh lại rút lui, xiết chặt thắt lưng cô, không cho cô thoát đi.

"Kiều Tâm Uyển." Âm giọng khàn khàn, anh nhẹ nhàng mở miệng, cặp mắt thâm thúy nhìn thẳng vào sâu trong đáy mắt cô, mãi cho đến khi nhìn thấu nội tâm của cô: "Không được qua lại với Trầm Thành."

Lời nói của anh vừa bá đạo vừa mang ý đe doạ khiến người Kiều Tâm Uyển run lên, dường như hiểu được ý tứ của anh. Anh nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ… Chỉ kinh ngạc trong vài giây, sau đó cô nhanh chóng phản ứng lại: "Cố Học Võ, anh không có quyền can thiệp vào chuyện của tôi."

Cô ra sao cũng không liên quan tới anh: "Huống chi, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, anh đã đồng ý buông tha cho tôi thì anh phải giữ lời."

"Anh chỉ đồng ý thả cho em quay về Bắc Đô." Cố Học Võ cũng không cho rằng anh nói sai điều gì: "Anh chưa từng đồng ý thả em đi."

"Anh. Anh vô lại." Kiều Tâm Uyển bị anh chọc tức điên, lập tức liền hiểu được ý định của anh: "Anh rõ ràng đã nói nếu trong bảy ngày, tôi không đổi ý, anh sẽ không làm phiền tôi nữa."

"Không làm phiền nữa?" Cố Học Võ hừ lạnh một tiếng. Cũng không cho rằng anh đang làm phiền cô: "Buông tha em, để em đến với Trầm Thành sao?"

104. Chương 104: Đúng Vậy Thì Sao?

"Lại sao nữa?" Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu: "Tính của Trầm Thành, anh biết rõ hơn tôi mà. Ở bên anh ấy, tôi tin chắc anh ấy sẽ đối xử tốt với tôi, và cũng sẽ tốt với Bối Nhi."

"Em thật sự muốn ở bên cậu ta?" Cố Học Võ nhíu mày, trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển một lúc lâu rồi đột nhiên kéo cô về phía anh. Bàn tay to bằng sức lực rất lớn nắm lấy chiếc cằm của cô khiến Kiều Tâm Uyển hơi đau: "Em muốn ở bên Trầm Thành, trừ phi anh chết."

"Vậy anh chết đi." Kiều Tâm Uyển bị anh siết đau nên lời nói ra cũng không khách khí: "Anh không có quyền ngăn cản tôi làm gì hết."

"Chết tiệt!" Lại một lần nữa, Cố Học Võ chặn miệng cô lại, hoàn toàn bá đạo, cường thế, không để cho cô một cơ hội tránh đi. Anh hôn cô nồng nhiệt thậm chí mang theo vài phần thô bạo.

Bởi vì trong lòng đang tức giận, lại tưởng tượng đến cảnh Kiều Tâm Uyển và Trầm Thành liếc mắt đưa tình, đầy tình ý, anh bức xúc đến nỗi muốn đem cô vùi vào trong người mình, không cho bất kỳ ai được mơ tưởng đến cô, không cho bất kỳ ai tiếp xúc với cô.

Môi của Kiều Tâm Uyển bị cắn đến tê dại, hai tay đặt ở bờ vai của anh giãy dụa, muốn đẩy anh ra nhưng không thể. Nghĩ đến mình từ trước tới nay luôn trong thế bị động, cô nâng lên chân dẫm mạnh đầy tức giận xuống chân Cố Học Võ. Lúc cô vào cửa, còn chưa cởi giày cao gót, nên giẫm một cái là Cố Học Võ liền đau đớn mà buông cô ra.

Ngay khi Kiều Tâm Uyển được thả tự do liền lập tức lui ra sau, trừng to đôi mắt đầy phẫn nộ nhìn Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh thật đê tiện."

"Kiều Tâm Uyển." Một cước kia của cô không hề do dự mà đạp một phát thật mạnh, có thể nhìn ra được trong lòng cô hận anh đến cỡ nào.

"Em muốn anh chết?"

"Đúng vậy thì sao?" Kiều Tâm Uyển cũng không muốn chuyện phát triển thành như vậy, nhưng Cố Học Võ cứ từng bước ép sát khiến cô cảm thấy không chịu nổi: "Cố Học Võ, tôi là một con người, không phải một món đồ chơi, không phải anh muốn làm gì thì làm. Anh đừng tưởng anh dùng cơ thể là có thể làm cho tôi khuất phục, cái đó nhiều nhất cũng chỉ là nhu cầu xác thịt chứ hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì."

Cố Học Võ im lặng, nhìn chằm chằm khuôn mặt Kiều Tâm Uyển một lúc lâu: "Ý của em là, cho dù thế nào em cũng không tin anh, không cho anh cơ hội?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển gật đầu, cô hoàn toàn không tin Cố Học Võ. Bây giờ cô chỉ muốn cùng con gái sống một cuộc sống bình lặng, những thứ yêu hận cô không muốn dính tới nữa.

Cố Học Võ đứng đó bất động, chỉ nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển, sự dứt khoát trong mắt cô còn mạnh mẽ hơn cả anh nghĩ. Một Kiều Tâm Uyển như vậy, anh chưa từng gặp qua.

"Em hận anh?"

"Không hận." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Cố Học Võ, tôi không hận anh."

"Nếu không hận thì vì sao lại không thể tái hợp với anh?"

"Bởi vì tôi mệt." Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, lần đầu tiên cô trải lòng ở trước mặt anh: "Cố Học Võ, tôi mệt lắm rồi. Thật sự mệt lắm rồi, tôi không còn hơi sức đâu mà đi đáp lại sự yêu thích của anh."

Thở sâu, cô buộc bản thân phải bình tĩnh, hai tay siết chặt, tầm mắt nhìn thẳng vào ánh mắt Cố Học Võ: "Tôi không phủ nhận, trước kia tôi rất yêu anh, lúc nào cũng yêu. Tôi cũng thừa nhận, vì để có được anh, tôi đã dùng một ít thủ đoạn. Chỉ vì mong muốn một cơ hội ở bên anh."

Những việc đã làm trước kia, cô chưa từng hối hận, nhìn vào đôi mắt đen của Cố Học Võ, giọng điệu của cô mỏi mệt chưa từng thấy: "Ba năm, Cố Học Võ, có cần tôi kể cho anh nghe ba năm đó tôi đã sống như thế nào không? Anh không một lần nhìn tôi. Anh không bao giờ quan tâm tới tôi. Anh còn nhớ không?

Ngày kỷ niệm kết hôn, tôi cố ý mua áo ngủ gợi cảm, cố ý đi qua đi lại trước mặt anh, vậy mà anh lại coi như không thấy."

Cố Học Võ mím môi thành đường thẳng, muốn nói nhưng không nói nên lời. Kiều Tâm Uyển tiếp tục nói: "Ngày sinh nhật anh, tôi cố gắng vào bếp muốn cùng anh chúc mừng. Nhưng anh đã làm gì, anh nói anh bận, đừng làm phiền anh, sau đó thì cúp máy không thương tiếc."

"Sinh nhật tôi, tôi cũng có mong gì nhiều đâu, tôi chỉ cần anh nhớ đến rồi cùng tôi ăn bữa cơm. Nhưng anh đã làm gì? Anh căn bản không biết tới ngày sinh nhật của tôi. Trong ba năm, anh không có lấy một bó hoa hay một món quà tặng, ngay cả khi muốn cùng anh ăn một bữa cơm cũng phải nhờ người khác mở miệng mới được."

"Ba năm, anh đã bao giờ cười với tôi một lúc nào chưa, còn tôi thì cứ chờ, rồi lại chờ. Tôi đã nghĩ tôi có thể chờ được đến khi anh quay lại nhìn tôi, chú ý đến tôi. Nhưng anh không hề như vậy. Ngay cả trong mơ, anh cũng chỉ gọi tên Chu Oánh."

Kiều Tâm Uyển không muốn khóc, nhưng hốc mắt lại nóng ran, cay xè. Cô siết chặt nắm tay, cố gắng giữ bình tĩnh: "Cố Học Võ, ba năm, thời gian ba năm ấy, tôi không nhận được một chút chú ý, một chút yêu thương nào từ anh. Bây giờ anh lại nói với tôi là thích tôi, anh lại để ý đến tôi, muốn tái hợp với tôi, anh coi tôi là cái gì?"

Cố Học Võ im lặng, không thích nhìn Kiều Tâm Uyển như vậy: "Anh nói rồi, anh thích em."

"Nhưng tôi từ bỏ rồi!" Kiều Tâm Uyển đáp nhanh: "Tôi không cần tình cảm của anh nữa, tôi không cần anh, anh có nghe thấy không? Tôi mệt mỏi lắm rồi, tôi không muốn lằng nhằng với anh nữa."

Không có một chút ý nghĩa sẽ chỉ cô càng ngày càng lạc lối: "Lâu quá rồi, thời gian đã lâu quá rồi. Tôi mệt lắm, thật sự mệt chết đi được. Bây giờ tôi chỉ muốn cùng con gái sống cuộc sống yên bình. Nếu anh thật sự thích tôi thì xin anh hãy thành toàn cho tôi."

Thành toàn, cô mà lại dùng hai chữ này? Cố Học Võ nhìn cô, cảm thấy lồng ngực anh đau đớn tựa kim đâm, đang dần dần rách ra.

"Anh thừa nhận, cuộc hôn nhân ba năm đó, anh không hoàn thành nhiệm vụ của người chồng, nhưng đó đã là quá khứ. Em muốn cùng con sống cuộc sống yên bình thì ít nhất em cũng phải cho con một gia đình đầy đủ chứ."

"Tôi sẽ dành cho con đầy đủ tình yêu thương, chăm sóc con khỏe mạnh. Nhiều người cũng ly hôn vẫn một mình nuôi con tốt đó thôi." Kiều Tâm Uyển thấy chẳng có gì là bất ổn: "Cố Học Võ. Buông tay đi."

Buông tay?

Cố Học Võ nhìn cô, nếu có thể buông tay, anh đã buông từ lâu.

"Kiều Tâm Uyển, cuộc hôn nhân ba năm đó không phải một mình anh có lỗi. Anh cũng không biện giải cho việc anh đã làm trước kia. Nhưng bây giờ, anh không muốn buông tay."

"Anh như vậy, là đang ép tôi sao?" Kiều Tâm Uyển bộ dạng thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành: "Hay là anh muốn xem tôi dùng thủ đoạn cực đoan để chống lại anh?"

Cố Học Võ chấn động, nhìn chằm chằm vào mắt Kiều Tâm Uyển một lúc lâu: "Em, em sẽ không."

"Nếu anh cho rằng tôi sẽ không, tôi đây cũng chỉ có thể nói, anh không hiểu hết tôi." Kiều Tâm Uyển cười lạnh: "Cố Học Võ, không có việc gì tôi làm không được. Đừng tưởng chỉ có anh mới có thể. Tôi đây cũng có thể làm được."

Cố Học Võ lần đầu tiên thấy cô dùng lý lẽ uy hiếp, sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét, nhìn chằm chằm vào mắt cô một lúc lâu. Cuối cùng gật gật đầu. Nhẹ nhàng hừ một tiếng.

"Được rồi. Nếu đây là điều em muốn, anh sẽ thành toàn cho em."

Là sao? Kiều Tâm Uyển nhìn anh, anh cũng nhìn cô một cái thật sâu sau đó xoay người, rời đi, bước chân kiên quyết, không chút lưu luyến.

Kiều Tâm Uyển hoàn toàn bất ngờ. Cô không ngờ rằng Cố Học Võ lại dễ dàng buông tha cho cô như vậy, cô cũng không ngờ…

Lần này là anh thật sự bỏ qua? Hay là mưu kế của anh? Giống lần trước, rõ ràng nói buông tay, rồi lại ở lúc cô muốn rời đi níu cô lại?

Kiều Tâm Uyển không biết, mặc kệ là thế nào, bây giờ cô đều không có hứng thú muốn biết. Nằm vật xuống giường, nước mắt đột nhiên không kiềm chế được mà lăn dài. Cô không biết, về sau cô phải đối mặt với cái gì, nhưng cô không hối hận.

Trong đầu lại hiện lên một năm kia, sinh nhật cô, cô đặt một chỗ tốt, gọi rất nhiều cuộc điện thoại, muốn cùng Cố Học Võ cùng ăn bữa cơm. Gọi đến cuộc điện thoại thứ năm, anh nói anh sẽ đến. Nhưng ngày đó, cô cứ ngồi trong nhà hàng chờ mãi cho đến mười một giờ. Năm tiếng, cô đợi anh suốt năm tiếng. Vậy mà anh không tới, gọi điện thoại cho anh, anh lại tắt máy.

Cô lo lắng, sợ anh gặp chuyện không may, nhưng anh đang làm gì? Anh cùng Đỗ Lợi Tân đi uống rượu. Ở trong lòng anh, có người nhà, có bạn bè, có công việc, nhưng không hề có cô – Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển bây giờ rất mệt mỏi, thật sự mệt mỏi, cô không xác định được cô có thể kiên trì được nữa hay không. Cô không xác định được tình cảm của Cố Học Võ có thể duy trì được bao lâu. Nếu anh chỉ nhất thời thấy mới mẻ, nếu bởi vì Bối Nhi, thì cô thà rằng anh chưa bao giờ chú ý tới cô.

Nước mắt thấm ướt gối, cô sụt sịt mũi, tự bảo mình bình tĩnh. Mặc kệ thế nào, anh đi rồi, về sau sẽ không còn quan hệ gì với cô nữa. Kiều Tâm Uyển, mày phải kiên cường đứng lên, mày không thể bị Cố Học Võ đánh ngã. Chính là như vậy. Mặc kệ thế nào, anh ấy có thích mày hay không, có yêu mày hay không, mày đều là mày. Trừng mắt, lau khô nước mắt, nếu quyết định từ sớm thì bây giờ đã không đau như vậy.

Ngày mai, một ngày mới lại bắt đầu, cô vẫn là Kiều Tâm Uyển…

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Mấy ngày kế tiếp, Kiều Tâm Uyển ngày nào cũng đến bệnh viện thăm Trầm Thành, buổi chiều đến công ty làm việc, cố gắng làm cho cuộc sống bận rộn. Cố Học Võ không xuất hiện nữa, nghe Trầm Thành nói, Cố Học Võ sau này thường xuyên mua quà vào bệnh viện thăm anh, nhưng cũng là sau khi Kiều Tâm Uyển về mới đến.

Kiều Tâm Uyển tin Cố Học Võ biết cô ở trong bệnh viện cùng Trầm Thành, cho nên mới không xuất hiện. Có lẽ, anh đã thật sự quyết định buông tay.

Vết thương của Trầm Thành đều là vết thương ngoài da. Một tuần sau là có thể xuất viện. Mấy ngày nay ở trong bệnh viện cũng có chạm mặt Trầm mẹ, thái độ của bà đối với Kiều Tâm Uyển vẫn rất khách sáo.

Sau khi con mình bị thương, bà dường như cũng hiểu được con bà đối với Kiều Tâm Uyển e là rất khó buông tay. Nếu đã thế thì cứ thuận theo tự nhiên đi. Kiều Tâm Uyển có năng lực làm việc, nếu thật sự ở bên Trầm Thành, cũng sẽ trở thành mẹ hiền vợ đảm.

Ngày, cứ như vậy quá khứ, đảo mắt một cái mà đã đến sinh nhật Hồ Nhất Dân. Vết thương của Trầm Thành cũng đã bình phục, tất nhiên phải tham dự. Cái kia tên, thật đúng là muốn làm một vũ hội hoá trang. Trên giấy mời còn nói tất cả mọi người tham dự phải hoá trang rồi mới đến tham dự.

Trầm Thành vừa mới nằm viện, sắc mặt còn hơi tái nhợt. Kiều Tâm Uyển hóa trang cho anh thành ma ca rồng. Còn cô thì hóa trang thành phù thuỷ, đội một cái mũ thật to. Gương mặt trang điểm thật đậm, gần như không thể nhìn ra gương mặt vốn có.

105. Chương 105: Thế Này Có Là Gì

"Tâm Uyển." Trầm Thành nhìn tạo hình của cô, khóe môi cong lên: "Ma cà rồng lại còn thêm phù thủy. Em muốn hù bọn họ sợ hay sao vậy?"

"Thế này có là gì?" Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn: "Anh thấy mấy người bọn họ sẽ bị chúng ta dọa sao?"

"Không biết." Trầm Thành cười, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Anh nghĩ bọn họ sẽ cảm thấy sao lại có phù thủy xinh đẹp như vậy."

Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, bảy ngày này, thái độ Trầm Thành đối với cô thân mật không ít, cô vô tình khiến anh hiểu lầm, chẳng qua là anh mới vừa bị tai nạn, nên cô muốn anh chuyên tâm dưỡng thương. Nhưng bây giờ xem ra…

"Đi thôi." Dường như biết cô đang nghĩ gì. Trầm Thành kéo tay cô: "Chúng ta đi tới buổi tiệc đi. Anh háo hức muốn cho bọn họ thấy tạo hình ma cà rồng này lắm rồi."

Kiều Tâm Uyển nhìn cái áo choàng lớn màu đen trên người anh, khóe môi cong lên: "Uhm, em cũng rất mong đợi."

Hai người cùng đi tới nơi tổ chức tiệc. Người bên trong hóa trang thành đủ kiểu, chẳng thể nào nhận ra ai là ai. Có một người lúc này tiến lên, nhìn Trầm Thành: "Vampire? Cái này cũng không phù hợp với cậu."

Kiều Tâm Uyển nhìn Tống Thần Vân, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới: "Anh đây là đang hóa trang thành ai vậy?"

"Cô mà cũng nhìn không ra?" Tống Thần Vân vỗ ngực, ý nói Kiều Tâm Uyển không có kiến thức: "Bạch Ngọc Đường đó."

Phụt. Kiều Tâm Uyển thiếu chút nữa là phì cười, nhìn Tống Thần Vân một thân bạch y, trong đầu lại hiện lên một bộ phim điện ảnh: "Tôi thấy tạo hình này của anh không giống Bạch Ngọc Đường."

"Vậy giống ai?"

"Tây Môn Khánh." Kiều Tâm Uyển không chút khách khí, Trầm Thành cất tiếng cười to khiến mấy người chung quanh chú ý. Tống Thần Vân lườm Trầm Thành một cái, rồi lại quay sang Kiều Tâm Uyển: "Cô không có mắt sao? Tạo hình của anh rõ ràng là Bạch Ngọc Đường."

"Dạ dạ dạ, Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường." Kiều Tâm Uyển không tranh cãi với anh ta nữa:" Chủ nhân bữa tiệc hôm nay hóa trang thành cái gì vậy?"

"Cô tuyệt đối không thể ngờ được đâu." Tống Thần Vân thật ra cũng không biết: "Còn đang ở phía sau, nói muốn làm ra một tạo hình vượt trội. Lát nữa sẽ đến sau."

"Tạo hình gì?" Kiều Tâm Uyển thật có chút tò mò: "Đỗ Lợi Tân đâu?"

"Cậu ta ở phía sau, không biết tên tiểu tử đó muốn sắm vai nào mà sao vẫn chưa thấy xuất hiện."

"Tới rồi đây." Một người toàn thân âu phục trắng, phía sau là một cái áo choàng trắng, mang mũ phớt, lúc này tiến vào nhìn Tống Thần Vân: "Mới nãy ở bên ngoài đậu xe."

"Cậu đóng vai nào vậy?" Trầm Thành nhất thời không nhìn ra, Đỗ Lợi Tân lấy mắt kính ra đeo lên: "Siêu trộm Kidd."

"Rất giống." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Nếu mà diễn cảnh bay xuống đại sảnh thì sẽ càng giống hơn."

"Siêu trộm Kidd?" Tống Thần Vân nhìn người mình một chút, rồi nhìn Đỗ Lợi Tân: "Siêu trộm cậu hôm nay muốn trộm cái gì đó?"

"Vậy phải xem nơi này có thứ gì đáng để em trộm."

Mới nói xong, phía ngoài lại có người tiến vào. Hai người cùng là tạo hình siêu nhân, nhìn dáng người thì là một nam một nữ. Mấy người lại đưa mắt nhìn nhau, không biết là ai. Nam siêu nhân đi đến, tháo cái mũ trên đầu xuống: "Sao? Không tồi chứ?"

"Anh Văn?" Tống Thần Vân sửng sốt, ánh mắt đảo qua nữ siêu nhân bên cạnh: "Đây không phải là Tả Phán Tình đó chứ?"

"Sao?" Tả Phán Tình cũng lấy cái mũ xuống: "Hôm nay tôi không được làm nữ siêu nhân sao?"

"Được. Được." Tống Thần Vân nào dám nói không được. Ánh mắt lại nhìn ra phía sau hai người:"Lão Đại không tới à?"

“Không biết.” Cố Học Văn lắc đầu: “Lúc anh đi đã không thấy anh ấy. Gọi điện cho anh ấy thì tắt máy.”

“Vậy là sao?” Tống Thần Vân chau mày, phát hiện Trầm Thành cùng Kiều Tâm Uyển dường như bởi vì Cố Học Võ không thể tới mà thở phào nhẹ nhỏm. Nhất thời không nói gì.

“Đi thôi. Chúng ta đi uống chút đồ, lát nữa mới là màn quan trọng.”

Vừa nói xong. Đèn trong phòng đột nhiên tắt ngúm. Tất cả mọi người đều giật mình, không dám mở miệng, đèn lại ngay lập tức vụt sáng. Một chùm sáng mạnh chiếu lên tường, một bóng người xanh biếc từ phía trên tường bay xuống. Nói bay thì có hơi không chính xác, đai lưng của anh ta còn buộc một dây thép. Tạo hình đó kéo theo một tràng tiếng hú hét của đám người đến dự tiệc. Quái vật Shrek.

Khác với nhân vật mặc quần áo màu trắng trong phim, quần áo anh ta mặc đều một màu xanh biếc. Cái đầu cũng không giống như trong phim, mà cực kì phóng đại. Đám con gái hét lên.

Shrek tháo dây thép, đi về phía trước mấy bước, tiến tới nhóm người Tống Thần Vân ở trước mặt, chìa bàn tay màu xanh ra: “Tạo hình này thế nào?”

Cái giọng đó chính là của Hồ Nhất Dân. Kiều Tâm Uyển sau lúc đầu bị cái mặt nạ màu xanh biếc kia làm cho giật mình liền đưa tay ra: “Hồ Nhất Dân, tôi tưởng anh đã qua tuổi đọc truyện thiếu nhi rồi chứ.”

“Ngại quá.” Hồ Nhất Dân nhếch miệng cười, cái mặt nạ trên mặt hết sức quái dị: “Anh không đọc truyện thiếu nhi, anh chỉ muốn diễn một bộ phim kinh dị.”

“Nhưng mà cậu ta lại diễn Sadako không giống.” Tống Thần Vân cười: “Nói mới thấy, sao hôm nay không có ai hóa trang thành Sadako nhỉ.”

“Đúng vậy ha.” Trầm Thành quét một vòng quanh phòng:”Nếu không thì thật đúng là hợp với tình hình.”

“Tìm thêm một người, giả trang thành Sadako, rồi đem ánh đèn chiếu lên. Sadako từ phía trên đáp xuống?”

“Hai người các anh đủ rồi đấy.” Kiều Tâm Uyển nghe không nổi nữa: “Đây là tới chơi cho vui, hay là tới làm cho người ta sợ vậy?”

“Cũng như nhau thôi.” Hồ Nhất Dân cười: “Thôi vậy cũng được, mọi người đi ăn cái gì trước đi. Chờ chút nữa sẽ có màn quan trọng.”

“Màn quan trọng?”

Kiều Tâm Uyển không biết, Hồ Nhất Dân cũng chịu không nói: “Đi đi đi đi, cùng đi ăn một chút gì đi. Bữa tiệc còn chưa bắt đầu đâu.”

“Được rồi.” Tả Phán Tình gật đầu, tiến lên kéo tay Kiều Tâm Uyển: “Em đói bụng, chị không ngại đi cùng chứ?”

Kiều Tâm Uyển gật đầu, nhìn Cố Học Văn một cái: “Em không cần ông xã đi theo ?”

“Phụ nữ nói chuyện với nhau, có đàn ông đi theo làm gì?” Tả Phán Tình quay về phía Cố Học Văn thè lưỡi, kéo tay Kiều Tâm Uyển đi tới cái bàn dài để thức ăn bên kia.

“Đúng rồi, Bối Nhi cũng có hơn sáu tháng rồi nhỉ? Chị tính toán khi nào cai sữa cho bé?”

“À?” Kiều Tâm Uyển lắc đầu: “Cũng gần thế rồi, bây giờ con bé thậm chí còn không chịu theo chị nên chắc là nhanh thôi.”

“Chị sướng quá, coi như là được tự do.” Tả Phán Tình vẻ mặt hâm mộ: “Em còn phải chịu đựng mấy tháng nữa.”

“Nhanh lắm đó.” Kiều Tâm Uyển nghĩ đến mình mấy tháng trước còn đang mang thai, chớp mắt Bối Nhi đã lớn như vậy: “Con nít mỗi ngày mỗi khác, lớn lên như thổi ấy.”

“Uhm.” Tả Phán Tình gật đầu, nhìn chung quanh một chút, mấy người đàn ông đang ở bên kia uống rượu tán dóc, không có ai chú ý bên này, cô nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: “Tâm Uyển, bây giờ chị một mình nuôi Bối Nhi, có nghĩ tới…”

"Phán Tình." Biết cô muốn nói gì, Kiều Tâm Uyển liền ngắt lời: "Hiện tại chị rất tốt, tạm thời không có ý định thay đổi."

"Nhưng mà…" Tả Phán Tình không biết phải nói thế nào, trước kia cô rất không thích Cố Học Võ. Thấy anh thường xuyên bày ra cái mặt lạnh như băng ấy, mỗi lần cô thấy sắc mặt của anh lại cứ tưởng mình thiếu tiền anh. Gần đây, lòng của cô lại có chút thay đổi, cảm thấy Cố Học Võ cũng rất đáng thương. Có con mà cũng như không có.

"Chị biết không? Anh ấy mỗi ngày về nhà đều đến xem hai thằng tiểu quỷ. Ánh mắt đó…"

"Phán Tình." Kiều Tâm Uyển không ngờ Tả Phán Tình lại nói thay cho Cố Học Võ: "Là anh ta bảo em nói?"

"Không phải." Tả Phán Tình lắc đầu: "Chị nhìn người như Cố Học Võ có giống người nhờ người khác nói dùm mình không?"

Kiều Tâm Uyển im lặng, quả thật không giống.

Tả Phán Tình thở dài: "Sau khi sinh con ra em mới thấy. Con cái có ba mẹ ở bên cạnh là hạnh phúc nhất. Em rất thích Bối Nhi, em hi vọng Bối Nhi có thể có cả ba lẫn mẹ ở bên cùng nhau chăm sóc. Nếu chị không thích thì em không nói nữa."

Cô vốn là một người mềm lòng, ánh mắt Cố Học Võ ngày đó nhìn hai tiểu ác ma làm cho cô có chút chấn động. Mặc dù chỉ có một chút, nhưng cô biết rất rõ, đó là Cố Học Võ đang nhìn Bối Nhi thông qua hai thằng tiểu quỷ. Người đàn ông, như vậy, rất đáng thương.

"Chị đi xuống rửa tay." Kiều Tâm Uyển không muốn nghe, thả đồ uống xuống, xoay người rời đi. Tả Phán Tình ở sau lưng cô thè lưỡi, mặc dù lúc trước Cố Học Võ đối với Kiều Tâm Uyển không tốt, nhưng cô cảm thấy Cố Học Võ hiện tại đã không còn là Cố Học Võ trước kia.

Nếu như Kiều Tâm Uyển chịu cho anh ấy một cơ hội thì còn gì tốt hơn.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Kiều Tâm Uyển vào phòng rửa tay, tim đập có chút rối loạn. Cô đứng ở trước gương, nhìn mình bên trong, hôm nay co choàng một cái áo choàng lớn, kẻ mắt đen, đuôi lông mày tô đậm, nhìn rất giống phù thủy.

Cô vỗ vỗ mặt làm mình tỉnh táo lại. Kiều Tâm Uyển. Không được bởi vì người khác nói một hai câu mà dao động. Mày cũng đã quyết định rồi, Cố Học Võ cũng không tiếp tục lằng nhằng nữa, tại sao mày lại nghĩ về anh ấy. Dừng lại. Không được suy nghĩ nữa. Trang điểm lại, cô lại ra ngoài, lúc đi ra còn không cẩn thận đụng trúng một người. Cả người ngã về phía sau, lúc sắp ngã xuống thì được một đôi bàn tay to kịp thời đỡ lấy eo, tránh cho cô tiếp xúc với mặt đất.

Cô ngẩng đầu nhìn người đó, toàn thân áo dài màu đen, đầu mang cái mũ nhọn màu đen, dáng người kia nhìn giống như phù thủy trong phim.

"Cám ơn…" Chữ anh còn chưa kịp nói lại nhìn thấy khuôn mặt dưới mũ, Kiều Tâm Uyển giật mình: "Là anh?"

Cố Học Võ, anh mà cũng tới, không chỉ tới, mà cũng đã hóa trang ình?

"Hình như em rất kinh ngạc?" Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, bộ áo choàng dài màu đen làm cho vóc người cô nhìn hết sức nhỏ nhắn. Khuôn mặt thanh tú, đồ trang sức trang nhã khác lúc bình thường, tạo hình đó hình như là một nữ phũ thủy, hơn nữa còn là một nữ phù thủy xinh đẹp.

Ánh mắt anh tối sầm lại, phát hiện tay mình còn đặt ngang eo cô. Khẽ dùng sức, anh kéo cô vào trong ngực mình.

"Cố Học Võ. Anh buông ra." Mới vừa rồi còn nghe thấy ai đó nhắc tới anh, lúc này nhìn thấy, hô hấp của cô có chút bất an, Kiều Tâm Uyển muốn giữ khoảng cách với anh nhưng anh lại tựa vào gần hơn. Trán tựa vào trán cô, hơi thở quanh quẩn chóp mũi cô.

"Em dùng nước hoa?" Anh có thể nghe thấy mùi hương hoa hồng thoang thoảng trên người cô.

"Mắc mớ gì anh?" Kiều Tâm Uyển mím môi lại, vẻ mặt kháng cự cùng phòng bị.

Cố Học Võ cũng không giận, hít sâu một hơi, cúi đầu, thuận theo khát vọng của mình hôn lên môi cô.

106. Chương 106: Đi Theo Anh

Ngay lúc hai đôi môi chạm vào nhau, anh đưa lưỡi thân mật liếm môi cô từng chút từng chút một. Cô vừa lui ra sau một bước thì ngay lập tức anh lại tiến lên trước một bước. Không cho cô cơ hội thoát đi, anh hôn cô càng sâu. Cô đã quá quen thuộc với nụ hôn của anh, hai chân bắt đầu bủn rủn, hai tay vòng lên ôm cổ anh, dựa vào lòng anh để bản thân không bị ngã xuống. Sự thuận theo của cô khiến anh tương đối vừa lòng, ôm lấy thắt lưng kéo lại, ôm sát vào lòng, không chịu buông tay.

Trong phút chốc, trái tim Kiều Tâm Uyển đập mạnh và loạn nhịp, sau đó lại vùng vẫy, không cho Cố Học Võ toại nguyện. Hai tay chống lên ngực anh, muốn đẩy anh ra xa một chút nhưng lại không chống được sức lực của anh, cho nên ngay tại hành lang này, cô bị anh ôm hôn thật sâu. Môi lưỡi triền miên, hô hấp dung hợp. Từng va chạm như muốn phát hỏa. Hai chân xụi lơ, cô bất lực dựa vào bờ vai anh. Muốn bảo bản thân tỉnh táo lại nhưng lại chẳng được.

Rốt cuộc, anh cũng buông cô ra, hơi hơi thối lui, Kiều Tâm Uyển cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, hít thở sâu, gắng tỉnh táo lại, nhìn vào mắt Cố Học Võ.

"Anh đủ chưa vậy? Có thể buông ra chưa?"

Cố Học Võ hơi thở có chút nặng nề. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển trong lòng mà kích động muốn nuốt luôn cô vào bụng, nhưng vẻ mặt kháng cự, chống đối của cô lại nhắc nhở anh rằng cô rất bất mãn với anh.

Lùi ra sau một bước, anh đứng thẳng người, một tay cầm lấy tay của Kiều Tâm Uyển: "Lâu vậy rồi mà em vẫn chưa hiểu rõ sao?"

"Hiểu cái gì?"

"Chuyện của chúng ta." Ánh mắt Cố Học Võ đầy thâm thúy, lại có chút chờ mong nhìn Kiều Tâm Uyển. Cô suy nghĩ một lúc lâu, khóe môi giơ lên, rốt cục mở miệng.

"Cố Học Võ, tôi không định tái hợp với anh. Trước kia không, hiện tại không, về sau, cũng sẽ không."

Cô đã quyết định, tất nhiên sẽ không để bất cứ ai can thiệp vào quyết định của cô: "Bây giờ, phiền anh tránh ra. Bằng không, tôi không ngại la lên cho người khác biết đâu."

Hôm nay đến dự tiệc, cơ bản đều là người quen, cô không tin Cố Học Võ có thể thật sự không chút bận tâm. Tính cố chấp của cô có đôi khi cũng làm người khác đau đầu, Cố Học Võ đang muốn nói cái gì, cuối cùng không chống lại được ánh mắt quật cường của cô nên đành phải im lặng, buông tay cô ra, lui về sau một bước, nhìn Kiều Tâm Uyển thật sâu. Cô bị anh nhìn như vậy cũng thấy hơi run, nhưng cô nhất quyết không chịu thua, ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiêu ngạo đối mặt với anh. Cuối cùng, ánh mắt anh tối lại, xoay người, bỏ đi.

Kiều Tâm Uyển nhìn theo tấm áo choàng đen ôm lấy thân hình cao lớn của anh mà cảm giác bóng dáng ấy có chút cô đơn. Cô đột nhiên nghĩ tới, hôm nay anh hóa trang thành thầy phù thủy, có phải là do biết cô cũng hóa trang thành phù thủy hay không. Không muốn nghĩ tới nhưng ý nghĩ này cứ luôn xuất hiện trong đầu. Một lần nữa trở lại phòng tiệc, cô nhìn thấy Tả Phán Tình cùng Cố Học Văn đang khiêu vũ. Hai siêu nhân ở trên sàn nhảy lắc la lắc lư theo nhạc.

Đám người Tống Thần Vân cũng đã tìm được bạn nhảy, say sưa vui vẻ trong điệu nhạc. Xa xa, cô cảm giác được một tầm mắt đang dán lên người mình, liếc mắt qua xem lại thấy Cố Học Võ đứng ở đó, cầm ly rượu trên tay, nhìn chằm chằm vào cô không chớp mắt. Cô giật mình ngượng ngùng, đỏ mặt, hơi hơi cúi đầu, cô quay mặt đi cố gắng không nhìn anh nữa.

Không khí tiệc tùng vẫn rất sôi nổi, Hồ Nhất Dân là người thích náo nhiệt, tạo hình Shrek khiến mọi người kinh ngạc sợ hãi ban đầu của anh ta giờ nhìn cũng đã quen mắt. Lúc này, một Lăng Ba tiên tử đang khiêu vũ vui vẻ đột nhiên xoay người, một bàn tay đưa về phía cô, là Trầm Thành.

"Vừa rồi định vào toilet tìm em mà không thấy." Trầm Thành mỉm cười ôn hòa, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Bây giờ, có thể mời em nhảy một điệu không?"

Kiều Tâm Uyển nghe anh nói tới toilet tìm mình thì sắc mặt liền có chút khẩn trương, chắc anh không nhìn thấy cô với Cố Học Võ làm gì đâu nhỉ?

Trầm Thành như là không thấy vẻ mất tự nhiên trên gương mặt cô, bàn tay vẫn đưa ra như cũ: "Thế nào? Không muốn nhảy với anh hả? Hôm nay em là bạn nhảy của anh đó."

"Được chứ." Kiều Tâm Uyển không cự tuyệt, đặt tay vào tay của Trầm Thành, đi theo anh vào sàn nhảy.

Ma cà rồng tuấn tú, cô phù thủy xinh đẹp, hai người anh tới em lui, nổi bật không thua kém gì Cố Học Văn cùng Tả Phán Tình. Đám người Tống Thần Vân mỉm cười, mọi người ai cũng vui, trừ Cố Học Võ vẫn luôn ngồi im bên cạnh. Nhìn Trầm Thành và Kiều Tâm Uyển cùng nhau khiêu vũ, anh chỉ muốn ngay lập tức kéo cô ra, nhưng lúc này lại có một người đột nhiên bước tới.

"Em nghĩ anh sẽ không đến." Đỗ Lợi Tân thản nhiên mở miệng, nhìn Cố Học Võ: "Không ngờ anh chẳng những tới mà còn hoá trang thành như vậy nữa."

"Đúng lúc anh có thời gian nên đến xem." Trước kia anh ở nơi khác nên ít tham gia tụ tập. Bây giờ anh ở Bắc Đô, có tụ tập thì vẫn nên tham gia một chút.

"Phải không?" Đỗ Lợi Tân nhướng mày, cũng không nhiều lời, nhìn ly rượu trên tay anh: "Trên lầu em có mấy chai rượu ngon, anh có hứng thì cùng em lên đó uống vài ly?"

Cố Học Võ không hề động đậy, ánh mắt đảo qua cặp đôi trên sàn nhảy, Kiều Tâm Uyển và Trầm Thành đang khiêu vũ rất vui vẻ, đầu mày hơi nhíu lại, sau đó anh đứng lên Đỗ Lợi Tân đưa tay khoác lên vai anh: "Anh không nể mặt em cũng được, nhưng ít nhất cũng phải nể mặt Hồ Nhất Dân chứ?"

Tiệc sinh nhật này hôm nay chính là của Hồ Nhất Dân. Cố Học Võ không nói gì, đi theo Đỗ Lợi Tân lên lầu. Bên kia, Kiều Tâm Uyển cùng Trầm Thành khiêu vũ cả một lúc lâu. Ban đầu cô vẫn còn có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực vẫn dán trên người cô, nhưng sau đó lại thấy nữa. Lúc xoay người, cô nhìn về chỗ Cố Học Võ ngồi nhưng không thấy bóng dáng anh đâu. Giật mình, bước chân cô có chút rối loạn lỡ giẫm vào chân Trầm Thành.

Trầm Thành ôm cô xoay một vòng, nhìn vẻ mặt cô thất thần: "Nếu để ý thì vì sao không tái hợp cùng lão Đại?"

Lời nói của anh gọi lý trí Kiều Tâm Uyển trở về. Cô quay sang, chỉnh đốn lại cảm xúc: "Em không hiểu anh đang nói gì."

"Lại giả vờ."

Trầm Thành thản nhiên mở miệng, Kiều Tâm Uyển nhất thời nghẹn lời, không biết phải nói gì. Trầm Thành cũng không ép cô nữa, theo cô xoay tròn, cùng nhau khiêu vũ. Khi bản nhạc chấm dứt, Kiều Tâm Uyển bảo mệt rồi đi về phía bên cạnh ngồi xuống. Trầm Thành bưng tới hai ly đồ uống, đưa cho cô một ly: "Uống chút nước trái cây đi."

"Cám ơn." Kiều Tâm Uyển đón lấy, nhìn anh cười cười: "Vừa rồi anh đã ăn gì chưa? Có đói bụng không?"

"Anh không đói." Trầm Thành lắc đầu, nhìn thấy sự quan tâm trong mắt Kiều Tâm Uyển: "Anh không sao, em đừng có xem anh như người bệnh như thế. Chẳng qua là bị trầy da một chút thôi, đã lành rồi mà."

"Nếu mệt thì anh nghỉ một lát đi." Kiều Tâm Uyển vẫn có chút lo lắng, cánh tay Trầm Thành toàn là vết trầy xước. Bác sĩ cũng đã nói tốt nhất là không nên quá sức.

"Anh thật sự không yếu ớt như vậy đâu." Trầm Thành bật cười, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển trong mắt đầy lo lắng, nên tìm chỗ ngồi xuống: "Em đó, thật sự là càng ngày càng giống một bà quản gia."

"Anh dám chọc em?" Kiều Tâm Uyển không thuận theo: "Nếu không phải anh đang bị thương thì em không thèm để ý đến anh đâu."

Chỉ một câu đơn giản lại khiến Trầm Thành hiểu rõ tâm tư Kiều Tâm Uyển. Anh bị thương nên cô ở bên anh. Nhưng chỉ là ở cùng thôi chứ không có ý nghĩa gì. Trầm Thành kéo khóe môi, buộc bản thân phải bình tĩnh, nhìn vào mắt Kiều Tâm Uyển, ánh mắt chuyển qua đại sảnh bữa tiệc, lại nhìn về phía cô, nhẹ nhàng mở miệng: "Hôm nay đúng là náo nhiệt thật, tiếc là Kiều Kiệt không tới, cậu ta chẳng phải luôn rất thích những dịp như vậy sao."

"Nó có việc phải đi công tác." Kiều Kiệt gần đây không biết bận cái gì, tất bật bay tới bay lui, không khi nào ở Bắc Đô. Cũng không biết là đang làm cái gì mà ngày nào cũng đều có vẻ rất bận.

"Hai chị em em cá tính thật sự hoàn toàn khác nhau." Có lẽ do Kiều Kiệt quá nhỏ, ông bà Kiều lại quá cưng chiều khiến anh ta mãi vẫn không trưởng thành được, mãi đến hai năm gần đây mới khá hơn một chút.

"Vốn là không giống nhau mà." Kiều Tâm Uyển nhấp một ngụm đồ uống, trong lòng hơi bất an. Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Trầm Thành, cô cúi đầu tránh tầm mắt anh.

Trầm Thành trong lòng xao động, nhìn Kiều Tâm Uyển, vươn tay cầm lấy tay cô. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển, ánh mắt có một chút chờ mong.

"Trầm Thành, đừng như vậy." Kiều Tâm Uyển muốn rút tay về nhưng Trầm Thành lại nắm chặt không để cô rút lại. Mấy tháng này, anh đã đi qua rất nhiều nơi, rất nhiều chỗ.

Anh cứ tưởng anh có thể quên Kiều Tâm Uyển, nhưng thật khó khăn, lúc nào trong lòng anh cũng nghĩ đến Kiều Tâm Uyển. Nếu cô ở bên anh, nếu cô cùng anh thưởng thức những cảnh đẹp này thì tốt biết mấy? Trong lòng anh rất chờ mong, anh biết Kiều Tâm Uyển đối với anh không phải là tình cảm nam nữ chỉ là tình cảm bạn bè, nhưng anh vẫn nhịn không được mà nghĩ đến.

"Nếu em đến với lão Đại, nhất định là anh sẽ bỏ cuộc. Nhưng nếu em không đến với lão Đại, anh cảm thấy, anh vẫn còn cơ hội."

Trước khi Kiều Tâm Uyển mở miệng, anh nhanh chóng ngăn lại: "Ít nhất anh có thể khẳng định, người yêu em nhất trên thế giới này chính là anh, anh sẽ thật tốt với em."

Kiều Tâm Uyển cắn môi, nhìn Trầm Thành, anh hóa trang thành ma cà rồng nên sắc mặt có hơi tái nhợt nhưng ánh mắt nhìn cô lại đầy chuyên chú. Cô tin Trầm Thành, tin rằng người yêu cô nhất trên thế giới này là anh, nhưng tin là một chuyện, chấp nhận lại là một chuyện khác.

"Trầm Thành. Thực xin lỗi." Cô vẫn không muốn đến với Trầm Thành, vẫn muốn sống độc thân: "Cho dù em không tái hợp với lão Đại, em cũng không thể đến với anh. Bởi vì như vậy không công bằng với anh."

"Nếu anh không cần công bằng thì sao?"

"Trầm Thành." Kiều Tâm Uyển cũng không vui khi nghe anh nói vậy: "Em không đùa đâu, anh đừng như vậy."

Trầm Thành cười cười, buông lỏng tay Kiều Tâm Uyển: "Được rồi. Anh không hỏi nữa, em đừng căng thẳng như vậy. Anh đồng ý với em, anh sẽ không ép em, sẽ không gây áp lực cho em. Có điều, em cũng đừng thấy anh là bỏ chạy, ít nhất, chúng ta vẫn là bạn đúng không?"

"Uhm, bạn bè." Bạn bè thì có thể. Kiều Tâm Uyển nhẹ nhàng thở ra: "Em rất vui vì có anh làm bạn."

"Cám ơn." Trầm Thành nhìn cô: "Nhảy thêm một điệu nữa nhé?"

"Thôi. Em phải đi toilet." Nếu còn ở lại nữa thì khó mà đảm bảo Trầm Thành không mở miệng nói những câu khiến cô không biết phải cự tuyệt như thế nào.

Kiều Tâm Uyển buông đồ uống xuống, xoay người bỏ đi. Thật sự ở bên Trầm Thành, cô thấy rất an tâm, nhưng không thể nào thoải mái. Cô cứ luôn có cảm giác áy náy. Đối với Trầm Thành, thật lòng cô áy náy, cũng có cảm kích. Nhưng cũng chỉ có vậy.

Cô ra khỏi cửa phòng tiệc, đi về phía toilet. Phía trước chỗ rẽ chính là buồng vệ sinh, cô đi vào trang điểm lại, giải quyết vấn đề sinh lý. Lúc đi ra, cô đang đi về phía phòng tiệc thì đột nhiên thân thể bị ai đó giữ chặt lại, giật mình, muốn nhìn rõ xem là ai thì sau ót bỗng đau đớn, sau đó cô ngất lim đi.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Trên lầu, Đỗ Lợi Tân nhìn Cố Học Võ ngồi ở trước mặt, khóe môi có vài phần nghiền ngẫm: "Em thật không biết anh cũng thích hóa trang thành thầy phù thủy."

"Cậu mời anh lên là có việc gì?"

"Không có gì hết." Đỗ Lợi Tân lắc đầu, khóe môi hơi nhếch: "Em chỉ là sợ để anh ở lại dưới lầu, anh lại không nhịn được mà xông lên đánh Trầm Thành một trận."

"Nói linh tinh gì vậy?" Nét mặt Cố Học Võ hiện lên vài phần xấu hổ: "Anh không có vậy."

"Không có?" Đỗ Lợi Tân cười nhạt: "Đúng là không, nhưng mà ánh mắt anh lại như là muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Còn nói là không."

"Nếu cậu rảnh như vậy thì sao không đi tìm Học Mai đi? Anh thấy gần đây con bé cứ vùi đầu ở trong phòng thí nghiệm, mấy ngày cũng không đi ra."

Đỗ Lợi Tân ngẩn ra, ánh mắt tối sầm vài phần: "Em với cô ấy chắc là không có khả năng."

"Vì sao?" Cố Học Võ trong mắt hiện lên vài phần quan tâm: "Không phải mấy ngày hôm trước vẫn rất tốt đó sao?"

"Mấy ngày hôm trước đúng là rất tốt." Mà thật ra cũng vẫn không tốt, chỉ là một mình anh đơn phương tình nguyện thôi: "Hôm đó, ở hội sở có một nhân viên nữ bị bệnh. Lúc ấy có hơi muộn rồi nên em đưa cô ta đến bệnh viện. Sau đó thì Học Mai hiểu lầm."

Giọng điệu Đỗ Lợi Tân có chút chua sót: "Lâu vậy rồi mà cô ấy vẫn không tin em."

Bởi vì trong lòng khó chịu cho nên Đỗ Lợi Tân có nói lời không hay, đốp chát với Cố Học Mai vài câu. Cố Học Mai liền đi thẳng một mạch về viện nghiên cứu, sau đó thì cũng không liên lạc.

Cố Học Võ sửng sốt một chút, nghĩ tới những gì Học Mai đã trải qua: "Cậu đang nghĩ cái gì vậy, con bé không vui là bởi vì nó để ý đến cậu. Cho nên nó mới ghen."

Đỗ Lợi Tân ngớ ra, nhìn Cố Học Võ: "Có đúng là như thế không?"

"Đương nhiên." Đây là không phải cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường sao?

"Tính tình Học Mai từ trước đến nay đều lạnh nhạt, con bé giận dữ với cậu, nhất định là không vui, cậu nửa đêm nửa hôm đưa một người phụ nữ đến bệnh viện, Học Mai không hiểu lầm mới lạ."

Giọng điệu như kiểu chuyên gia tình yêu của Cố Học Võ khiến Đỗ Lợi Tân khó chịu, hừ lạnh một tiếng, nhìn Cố Học Võ không chút khách khí mỉa mai: "Đúng rồi. Vậy cho nên lão Đại anh mới nhìn Trầm Thành cùng Kiều Tâm Uyển khiêu vũ mà vẻ mặt như muốn giết người."

Cố Học Võ lúc này cũng xấu hổ, nhìn Đỗ Lợi Tân: "Cậu nói bậy gì đó?"

"Anh dám nói anh không ghen?" Đỗ Lợi Tân không thể để anh đắc ý: "Muốn nói em thì anh phải nhanh chóng thu phục Kiều Tâm Uyển, tránh cho cô ấy với Trầm Thành suốt ngày vướng vít, quên cũng không thể quên được."

Cố Học Võ im lặng, thu phục Kiều Tâm Uyển? Tất nhiên anh sẽ thu phục cô. Cô muốn đến với Trầm Thành, trừ phi là anh chết. Bằng không, tuyệt đối không có khả năng.

Ý niệm vừa lóe lên trong đầu, anh liền đứng dậy, vỗ vỗ vai Đỗ Lợi Tân: "Đi thôi, đi lên lâu rồi đấy, đây là tiệc của Hồ Nhất Dân. Chúng ta đi xuống náo nhiệt một chút."

"Được rồi." Đỗ Lợi Tân không có ý kiến, hai người, một trước một sau đi xuống lầu.

Đại sảnh tiệc, tiệc khiêu vũ đã qua được một lúc, cả đám người tụ lại một chỗ, Hồ Nhất Dân bắt đầu cắt bánh kem, thấy Cố Học Võ đi xuống dưới liền phất phất tay với anh.

"Đến đây, ăn bánh ngọt này." Trước mặt anh ta đặt một cái bánh ngọt mười tầng, mỗi một tầng đều được trang trí thành hình thù quái dị. Tầng trên cùng là quái vật Shrek.

Mọi người thế mới biết, Hồ Nhất Dân nhất định là đã sớm tính đến việc làm tạo hình như vậy. Đối với loại đồ ngọt này, Cố Học Võ cũng không thấy hứng thú, liếc nhìn Trầm Thành một cái, không thấy bóng dáng Kiều Tâm Uyển bên cạnh anh.

Sửng sốt, anh đưa mắt tìm kiếm. Cố Học Văn lúc này đứng ở bên cạnh anh, dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe được nhẹ nhàng mở miệng: "Anh tìm Kiều Tâm Uyển?"

"Uhm." Cố Học Võ đáp nhẹ một tiếng. Đã cắt bánh ngọt rồi mà Kiều Tâm Uyển đi đâu?

"Không thấy." Cố Học Văn vừa rồi cùng Tả Phán Tình khiêu vũ, quả thực không chú ý ai đến, ai đi: "Anh hỏi Trầm Thành thử xem."

"Thôi." Cố Học Võ đứng bất động, tin rằng chút nữa Kiều Tâm Uyển sẽ đến.

Nhưng cho đến khi ăn xong bánh ngọt, bữa tiệc kết thúc, vẫn không thấy Kiều Tâm Uyển xuất hiện. Cố Học Võ nhìn thấy Trầm Thành rời đi liền thản nhiên mở miệng: "Kiều Tâm Uyển đâu?"

"Cô ấy về rồi." Trầm Thành trong lòng có chút bực bội, lão Đại lúc trước sống chết không chịu ở bên Tâm Uyển, giờ lại muốn ở bên cô là sao? Tâm Uyển cự tuyệt mình, không thể không liên quan đến Cố Học Võ. Như thế nào cũng không thể để anh ấy quá đắc ý: "Cô ấy nói mệt, muốn đi về nghỉ ngơi. Còn muốn mang Bối Nhi đi."

Cố Học Võ chớp mắt, muốn dẫn con gái đi? Vẫn không muốn thấy anh? Mặc kệ là sao, nếu Kiều Tâm Uyển nghĩ như vậy là có thể thoát được anh, nếu cô thật sự nghĩ anh cứ như vậy buông tha cho cô thì cô quá ngây thơ rồi.

Tiếp sau Hồ Nhất Dân lại bố trí tiết mục khác đều là đến chỗ Đỗ Lợi Tân, anh lại mất hứng nên từ chối đi theo, nói sáng mai phải làm việc nên về nhà nghỉ.

Trời vừa sáng, anh không về Cố gia mà đi thẳng đến Kiều gia.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

"Thím nói sao?" Cố Học Võ nhìn Kiều mẹ, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ: "Tâm Uyển cả đêm không về?"

"Đúng vậy." Kiều mẹ lúc này mới sốt ruột: "Nó, nó không phải ở cùng với cậu sao?"

"Dạ không." Cố Học Võ lắc đầu: "Nếu là con, con sẽ đưa cô ấy về nhà, điện thoại của cô ấy thì sao ạ? Có gọi được không?"

"Gọi rồi, nhưng không ai nghe máy." Kiều mẹ lo lắng: "Cậu nói nó sẽ không sao chứ?"

"Trầm Thành thì sao?" Cố Học Võ vẻ mặt thực nghiêm túc: "Không phải Trầm Thành đi cùng cô ấy sao? Vì sao không đưa cô ấy về?"

"Thím có hỏi Trầm Thành. Nó nói, Tâm Uyển nói đi toilet, sau đó không thấy xuất hiện." Kiều mẹ lo sợ không thôi: "Học Võ, Tâm Uyển, nó sẽ không sao chứ?"

"Sẽ không sao đâu ạ." Cố Học Võ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có: "Thím Kiều, thím đừng lo, bây giờ con sẽ cho người đi tìm Tâm Uyển, đưa Tâm Uyển về."

"Ừ." Mẹ Kiều gật đầu, Cố Học Võ xoay người đi rồi đột nhiên dừng bước, nhìn Kiều mẹ: "Đúng rồi, nếu có người gọi điện thoại tống tiền, thím nhất định phải kéo dài thời gian, con sẽ cho người đến đây lắp thiết bị nghe lén."

"Học Võ." Biểu hiện của anh bình tĩnh và trầm ổn, hoàn toàn không như Kiều mẹ dự tính, mới định hỏi cái gì, Cố Học Võ đã ra ngoài.

Ra cửa, lên xe, anh lấy di động ra gọi: "Tôi cho cậu một tiếng, tìm cho tôi Kiều Tâm Uyển ở đâu." Nói xong, cũng không để cho người kia có cơ hội mở miệng, anh cúp máy, lại gọi thêm một cuộc điện thoại khác.

"Tôi cho các anh nửa giờ, đến Kiều gia lắp thiết bị nghe lén, ghi lại toàn bộ cuộc gọi khả nghi đến Kiều gia."

"Đúng vậy, chính là Kiều gia đó. Tốc độ phải nhanh đấy."

Cúp máy. Sắc mặt Cố Học Võ là vẻ đông cứng từ trước đến nay chưa từng có. Kiều Tâm Uyển. Em đang ở đâu? Là ai nhắm vào cô? Là vì tiền hay là…?

Khả năng kia nảy lên trong đầu khiến cả người anh run rẩy, bàn tay nắm tay lái cũng nổi đầy gân xanh, dùng sức giẫm chân ga, anh rời khỏi Kiều gia.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển mở to mắt nhìn quan cảnh hoàn toàn lạ lẫm trước mắt mà nhất thời không rõ mình đang ở đâu. Mấp máy môi, lại phát hiện miệng mình bị băng dán bịt kín. Muốn gỡ miếng băng dán kia ra, mới phát hiện tay cô bị trói, không cử động được. Đột nhiên cảm giác được nguy hiểm, cô mở to hai mắt nhìn căn phòng. Nhìn cách bài trí thì là phòng của đàn ông. Bài trí rất đơn giản, một cái giường, một tủ áo, bên cạnh có hai cái sô pha và một bàn trà.

Mà hiện tại, cô đang nằm ở trên giường, tay chân đều bị trói, không thể nhúc nhích gì được, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là, cô bị bắt cóc. Bình tĩnh, đầu óc cô hoạt động rất nhanh, trước tiên phải cố gắng giữ tỉnh táo. Không cần nôn nóng, cũng không được sợ. Kiều Tâm Uyển tự hỏi người nào làm chuyện như vậy chứ?

Nhìn sắc trời bên ngoài thì hẳn là ban ngày, cô nhớ ấn tượng cuối cùng của cô là rời khỏi Trầm Thành đi toilet. Lúc ra khỏi toilet thì bị ai đó giữ chặt, sau đó đánh ngất. Những chuyện sau đó cô không hề biết. Có thể lúc đi vào phòng tiệc có ai đó đánh cô ngất, vậy có thể là có người xấu trà trộn vào bữa tiệc.

Ngày hôm qua là vũ hội hoá trang. Rất nhiều người đều không thấy rõ mặt, người đó đã lợi dụng cơ hội này mà ra tay, chẳng những dễ dàng thực hiện, còn rất khó bị phát hiện.

Vẻ mặt đông cứng lại, cô nhìn mọi thứ trước mắt. Phòng này nhìn cách bài trí cùng trang hoàng đều cực kì đơn giản, nhưng giá cả lại không hề rẻ. Ví dụ như cái sô pha kia, cô nhận ra đó là sô pha làm thủ công của Italy. Ánh mắt quét về phía cái giường lúc nãy cô đã ngủ. Loại giường lớn kiểu Âu, giá thành đắt đỏ, xem ra, chủ nhân căn phòng này cũng không thiếu tiền.

Vậy thì không có khả năng bắt cóc tống tiền. Trong đầu cô hiện lên gương mặt Cố Học Võ. Là anh? Lại là anh? Nhất định là anh. Đánh ngất cô, đưa đến nơi này, là bởi vì cô không đồng ý tái hợp với anh sao?

Cảm giác sợ hãi bị phẫn nộ thay thế. Kiều Tâm Uyển thật không ngờ, Cố Học Võ lại đê tiện đến vậy, lại dùng thủ đoạn như vậy.

"Uhm uhm." Cơ thể không ngừng vặn vẹo muốn ngồi dậy. Nếu thật sự là Cố Học Võ, nhất định cô sẽ liều mạng với anh.

Chết tiệt, anh còn dám trói cô như vậy, quá đáng quá rồi. Kiều Tâm Uyển ra sức vặn vẹo người, muốn thoát khỏi sợi dây thừng trên tay nhưng không thể.

Cố Học Võ chết tiệt, chết tiệt. Cô thề một khi được tự do, cô nhất định phải giáo huấn anh một chút, cho anh biết, Kiều Tâm Uyển cô cũng không phải là con rối của anh. Bởi vì tay chân bị trói, nên cơn giận của Kiều Tâm Uyển so với lần trước tỉnh dậy ở trên đảo còn muốn lớn hơn.

Ngoài cửa lúc này truyền đến một loạt tiếng bước chân, cơn phẫn nộ của Kiều Tâm Uyển bắt đầu thăng cấp, là anh, nhất định là anh. Tiếng bước chân dừng lại ở cửa, sau đó cánh cửa mở ra. Một đôi chân rảo bước tiến vào bên trong. Cô nhìn người kia. Trong chớp mắt, cơn phẫn nộ bay đi đâu mất, cô mở to hai mắt nhìn, ánh mắt kinh ngạc: "Anh…"

107. Chương 107: Dụng Tâm Như Vậy

Mấy ngày trước, tại công viên nào đó ở thành phố C. Ánh nắng chiều chưa tắt, cả bầu trời nhuộm một màu ráng đỏ như máu.

"Em không hận anh."

Sau câu nói rất khẽ ấy là một viên đạn găm vào cánh tay Trịnh Thất Muội. Lúc Thang Á Nam sắp bắn phát thứ hai, Trịnh Thất Muội lại xoay người, đưa lưng về phía anh, ôm thật chặt tiểu Niệm trên tay.

Cánh tay đau nhức nhưng cũng không bằng nỗi đau trong lòng. Cô làm thế nào cũng không thể ngờ anh lại thật sự nổ súng với cô. Nghĩ đến đây lòng cô lại đau quặn thắt. Chịu đựng đau đớn, cô lấy thân sít sao che chở cho tiểu Niệm, con ơi, ba của con thật là tàn nhẫn vậy mà lại thật sự nổ súng vào chúng ta. Nhưng mà con yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con, không cho ba con làn tổn thương đến con. Nhất định sẽ không. Nếu cuối cùng vẫn không thể tránh được, vậy mẹ sẽ tình nguyện cùng chết với con.

Nhắm mắt lại, cô chờ những giờ phút cuối cùng của vận mệnh tiến đến. Nhưng mà viên đạn thứ hai kia vẫn không có bắn ra, Thang Á Nam nhìn chằm chằm cô sau một lúc lâu lại thu súng lại, bước lên hai bước, nhìn cánh tay cô, nơi cánh tay trái đang không ngừng chảy máu.

"Cô . . . . ." Thang Á Nam sắc mặt có chút trầm trọng, còn có vài phần khiếp sợ, vài phần chần chờ: "Cô, cô tại sao không né?"

"Anh muốn em chết. Em sẽ không né."

Trịnh Thất Muội nhìn Thang Á Nam, một người đã quá tuyệt vọng thì sẽ có dáng vẻ thế nào cô không biết, cô chỉ biết là, lúc này, trong lòng cô, đột nhiên liền trào dâng lên một tia hy vọng: "Nói cho em biết, tại sao, tại sao không bắn vào đầu em?"

Thang Á Nam sửng sốt một chút, đứng im, không biết phải nói gì. Trịnh Thất Muội cắn răng, chịu đựng đau đớn, ôm con đứng dậy: "Nói cho em biết, tại sao không nhắm vào đầu em?"

Thang Á Nam mím chặt môi, không nói. Anh cũng không biết vì sao lúc đó tay lại đột nhiên bị chệch đi, sau đó liền bắn trượt vào cánh tay Trịnh Thất Muội. Anh cũng kinh hoảng, cũng bất ngờ. Màu máu sao mà chói mắt đến vậy. Trái tim anh cũng khẽ run lên,

Anh không trả lời, Trịnh Thất Muội cũng không buông tha, nhìn Thang Á Nam, cắn môi, nhẹ nhàng mở miệng: "Nói cho em biết, tại sao anh không nhắm vào đầu em? Nói cho em biết đi?"

Thang Á Nam vẫn im lặng, đối với việc này chính anh cũng không biết đáp án thì làm sao có thể cho Trịnh Thất Muội đáp án được?

Trịnh Thất Muội nhìn anh, hai má bắt đầu tái dần đi, cuối cùng thở dài, nhẹ nhàng cười. Cô nâng một bàn tay, nắm chặt lấy cánh tay Thang Á Nam: "Xin anh, chăm sóc tốt cho Tiểu Niệm."

Thang Á Nam nhìn đứa bé nhỏ bé cô ôm trên tay. Một đứa bé dễ thương, khuôn mặt mềm mại, trắng hồng, lúc này đang nhắm chặt mắt ngủ, không hề biết gì về mọi chuyện xung quanh. Con nít đúng là con nít, cho dù bên cạnh có nguy hiểm cũng vẫn có thể ngủ say sưa. Đối với Thang Á Nam mà nói, đây là lần đầu tiên anh nhìn một đứa bé ở khoảng cách gần như vậy.

Lúc này, Trịnh Thất Muội nắm cánh tay anh, vẻ mặt cầu xin: "Xin anh, chăm sóc nó."

Mạng của cô, anh có thể lấy đi. Nhưng mà đứa nhỏ vô tội, vừa chào đời đã không có tình thương của cha, chẳng lẽ cứ để cho nó như vậy mà ra đi sao? Không, cô làm không được. Hạ quyết tâm là một chuyện, làm được lại là một chuyện khác, đứa bé trên tay rất nhẹ nhưng cô lại thấy như nặng ngàn cân.

Nếu lúc trước biết kết quả sẽ như thế này thì có phải cô sẽ không muốn đứa con này không? Lúc đó cô có bỏ nó đi để nó khỏi phải chịu khổ hay không? Mà quan trọng hơn là, đứa bé lại phải chết ở trong tay của cha mình. Đây là việc tàn nhẫn đến thế nào? Đau đớn đến thế nào cơ chứ?

Cô không muốn, cũng không hi vọng nhìn thấy kết quả đó. Cô vốn đã chẳng còn chút hy vọng nhưng khẩu súng của Thang Á Nam lại bắn trượt, điều đó có phải chứng tỏ trong lòng anh vẫn có một chút không đành lòng? Có phải anh vẫn có một chút lưu luyến cô? Có phải không? Cô có thể nghĩ như vậy không?

Thang Á Nam bất động, ánh mắt đảo qua tay Trịnh Thất Muội. Anh đột nhiên hiểu được một việc, anh không thể nổ súng, không thể bắn chết Trịnh Thất Muội.

"Tôi đưa cô đến bệnh viện." Anh không đáp ứng yêu cầu của cô, đứa bé là của cô, muốn chăm sóc thì cô tự đi mà chăm sóc.

Trịnh Thất Muội trong mắt hiện lên vài phần vui mừng kinh ngạc, muốn nói gì đó thì Thang Á Nam đã nâng cô dậy. Tay cô rất đau, đang muốn đi theo anh rời đi, bước chân đột nhiên dừng lại.

"Không được. Không được đến bệnh viện."

Bước chân Thang Á Nam dừng lại một chút, nhìn Trịnh Thất Muội: "Cô đang chảy máu."

"Không được đến bệnh viện." Trịnh Thất Muội ôm con, bởi vì đau mà trên trán rịn mồ hôi: "Bệnh viện mà thấy vết thương do súng đạn thì nhất định sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó anh sẽ gặp phiền toái."

Thang Á Nam lại một lần nữa giật mình, sửng sờ bất động. Cô nói như vậy là bởi vì nghĩ cho anh.

"Vì sao?" Anh rõ ràng là người muốn lấy mạng cô, rõ ràng muốn giết cô vậy mà cô lại sợ anh bị phiền phức?

"Anh không hiểu đúng hay không?" Trịnh Thất Muội cười khổ, biết anh mất trí nhớ. Cô tin nếu anh không mất trí nhớ, nhất định sẽ không thể làm chuyện như vậy.

"Không hiểu cũng được. Anh tìm một chỗ, giúp em lấy viên đạn ra. Em nghĩ, anh có thể đúng không?"

Thang Á Nam nhìn khuôn mặt của cô, gật gật đầu: "Tôi làm được."

"Vậy đi thôi." Trịnh Thất Muội theo Thang Á Nam rời đi. Vừa mới trải qua cơn sinh tử, lúc này có thể sống sót, cô chỉ cảm thấy phía sau lưng đều ướt đẫm mồ hôi.

Thang Á Nam nhìn cô, ánh mắt đảo qua xe đẩy trẻ em, rút cái khăn tay cô để sẵn ở phía trên cho con, quấn lên tay cô. Đưa cô lên xe rồi dùng tốc độ nhanh nhất đi đến biệt thự của Hiên Viên Diêu.

Vào cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trịnh Thất Muội đã trắng bệch, không có một chút huyết sắc. Thang Á Nam nhìn cô, phát hiện cả cái khăn tay quấn trên cánh tay cô đều bị máu thấm đỏ.

"Cô không sao chứ?"

"Không sao." Thật ra là rất đau. Trịnh Thất Muội ôm con bất động, sau đó đem con bỏ vào trong xe đẩy. Nhìn thấy biệt thự trước mắt, ánh mắt cô lại đảo qua mặt Thang Á Nam.

"Anh, anh ở đây?"

"Ừ." Đây là nhà của Hiên Viên Diêu. Anh ta đối với anh cũng không tệ.

Trịnh Thất Muội gật đầu. Không nói gì thêm mà đến sofa trong phòng khách ngồi xuống. Thang Á Nam tìm một hộp cứu thương mang đến rồi nhìn Trịnh Thất Muội: "Cô, cô thực sự không đến bệnh viện?"

"Không đi." Trịnh Thất Muội lắc đầu: "Anh giúp em lấy đạn ra là được."

Trong TV không đều phải diễn tiến như vậy sao?

Sắc mặt Thang Á Nam có chút quái dị, nhìn Trịnh Thất Muội một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: "Tôi không có thuốc gây tê."

Trịnh Thất Muội ngẩn ra rồi cũng nhanh chóng hiểu ý anh: "Em biết rồi. Cứ làm đi."

"Cô chắc chứ?"

Trịnh Thất Muội gật đầu: "Chắc."

Thang Á Nam nhìn cô thật kỹ, rồi đứng lên đi đến tủ rượu lấy một chai đưa cho Trịnh Thất Muội.

"Cô uống chút đi, có thể đỡ hơn một chút."

Trịnh Thất Muội không cầm, chỉ lắc lắc đầu: "Em còn phải cho con bú, không được uống rượu."

Đối với con sẽ không tốt. Sắc mặt cô càng lúc càng tái nhợt, nhìn thấy Thang Á Nam giật mình, lại một lần nữa vươn tay: "Anh không cần như vậy đâu, anh nhanh lên."

"Được rồi." Thang Á Nam gật đầu, tìm một miếng vải đưa cho Trịnh Thất Muội: "Cắn cái này đi."

Trịnh Thất Muội cắn lấy, Thang Á Nam nhìn cô một cái rồi đặt cánh tay của cô lên bàn trà, nhìn mặt trên của vết đạn vừa vặn găm vào dưới khớp xương cánh tay. Liếc nhìn Trịnh Thất Muội, anh dùng cồn khử trùng dao, nhíp, lấy viên đạn ra.

Trịnh Thất Muội đau đớn đến tay cũng run lên, Thang Á Nam dùng một bàn tay giữ chặt: "Không được cử động."

Trên trán cô lấm tấm mồ hôi, cảm giác sau lưng cũng ướt đầm đìa. Cả người gồng cứng lên, cuối cùng chịu không nổi đau đớn, cô nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh. Cô hôn mê, mọi việc lại càng đơn giản. Thang Á Nam rất gọn gàng lấy viên đạn ra. Động tác vô cùng quen thuộc, giống như trước kia đã làm nhiều lần. Băng bó cho cô xong, anh thả người ngã lên sofa. Nhìn thấy ống áo của cô bị máu nhuộm đỏ lòe mà nhíu mặt lại.

Người phụ nữ này thật kỳ lạ. Anh muốn giết cô, cô không sợ. Anh làm cô bị thương, cô cũng không tức giận, thậm chí còn sợ anh có thể gặp phải phiền toái mà không chịu đi bệnh viện.

Vì cái gì? Vì cái gì mà cô phải như vậy? Thang Á Nam không hiểu, cũng không thể lý giải. Trong đầu anh lại hiện lên những ấn tượng đối với Trịnh Thất Muội. Lúc ở cửa hàng, cô rất thích cười. Đối với mỗi khách hàng đến cửa hàng, cô đều vô cùng kiên nhẫn. Cũng nhờ tài kinh doanh của cô mà cửa hàng kinh doanh rất tốt. Không những thế, giống như trước kia lúc nào anh nhìn thấy cô, cô cũng đều vui vẻ. Ít nhất hơn một tháng anh ở bên cô, gương mặt cô thường xuyên tươi cười.

Cho đến khi phải rời đi, anh mới thấy cô ngoài vẻ mặt tươi cười còn có vẻ mặt đau khổ, khó chịu như vậy. Cả hôm nay nữa, trong mắt cô tràn đầy đau đớn nhưng vẫn ung dung như vậy, ung dung đến mức khiến anh cảm thấy có chút không đành lòng.

Tại sao? Tạo sao một người phụ nữ làm tiểu tam của người khác lại khiến anh cảm thấy không đành lòng. Nhìn thấy sự chua sót, thống khổ, khó chịu, rối rắm trên mặt của cô, tim anh vô cùng khó chịu, giống như là bị cái gì đó tóm chặt lấy.

Lắc lắc đầu, anh ngồi xuống sofa, đem cảm xúc này quy kết là vì anh không quen giết người. Dù sao trong thời gian hơn một tháng ở Mỹ, anh chưa từng có ý nghĩ ra tay. Anh chưa từng thực sự giết người. Một lần cũng không.

Hiện tại thì sao? Anh đã cho Trịnh Thất Muội một viên đạn. Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, trong lòng anh lại nảy lên một cảm giác không đành lòng. Trịnh Thất Muội. Cô rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào? Cô dường như rất kiên cường, rất lạc quan. Người phụ nữ như vậy sẽ làm tiểu tam của người khác sao? Tại sao anh luôn có chút không thể tin được?

Lắc lắc đầu, không thèm nghĩ sự việc rối rắm này nữa. Anh đứng lên, vừa muốn lên lầu trở về phòng, đứa trẻ trong xe đẩy lúc này lại thức giấc, vừa dậy liền khóc oe oe. Thang Á Nam trợn tròn mắt, nhìn đứa bé khóc mà nhất thời không biết phản ứng như thế nào, ánh mắt lại vô thức nhìn về phía Trịnh Thất Muội, cô vẫn không có một chút dấu hiệu tỉnh lại.

Tiếng khóc của đứa bé càng lúc càng lớn, anh có chút chịu không nổi muốn mặc kệ, nhưng lại theo bản năng mà tiến lên, bế đứa bé lên. Nhưng mà không ngờ sau khi được ôm lên, đứa bé vẫn tiếp tục khóc, không có một chút dấu hiệu ngừng lại. Thang Á Nam ôm đứa con bé nhỏ mà tay chân cũng không biết phải đặt như thế nào mới đúng. Trong đầu cố gắng tìm cách ôm em bé như thế nào, nhưng mà nghĩ mãi không ra.

"Nó, nó có thể là tè dầm rồi." Trịnh Thất Muội lúc này bị tiếng khóc của con đánh thức, muốn ngồi dậy nhưng cánh tay lại quá đau, cô biết với tình trạng hiện tại cô cũng không có cách nào bế con, chỉ có thể nhờ Thang Á Nam giúp đỡ.

"Anh nhìn xem tã của nó có ướt không, nếu có thì anh giúp nó thay tả với."

Thang Á Nam nhìn vào mặt Trịnh Thất Muội mà không dám tin vào điều mình nghe thấy, cô làm sao có thể bảo anh thay tã cho em bé? Đứng ở nơi đó sau một lúc lâu, anh nhìn Trịnh Thất Muội: "Cô bảo tôi thay tả cho nó?"

"Ừ." Trịnh Thất Muội gật đầu, trên gương mặt tái nhợt có chút hi vọng: "Tay em đau quá, em sợ làm thằng bé ngã, làm phiền anh."

Thang Á Nam nhìn thấy tiểu quỷ trên tay đang khóc không ngừng mà ngớ ra không có phản ứng. Tiểu Niệm càng khóc càng hăng. Cả người cũng vặn vẹo khiến anh thấy giống như là đang bế một con quái vật vậy.

Đứa nhỏ vẫn tiếp tục khóc, cái tiếng oe oe đó giống như là ma âm chọc thẳng vào lỗ tai người ta. Thang Á Nam sắc mặt khó coi, đưa mắt nhìn đứa nhỏ, lại nhìn Trịnh Thất Muội, lúc đối diện với miếng băng gạc trên tay cô, anh lại đem con thả lại trong xe đẩy. Vụng về cởi bỏ quần của cậu nhóc rồi lại nhìn thoáng qua, quả nhiên là tã ướt mà không chỉ ướt, phía trên còn có…

Sắc mặt Thang Á Nam đen xì, nhìn đám màu vàng trên nước tiểu kia, quay sang trừng mắt với Trịnh Thất Muội, vẻ mặt vô cùng không vui: "Nó, nó đi đại tiện."

"Anh giúp nó lau khô rồi đổi một cái tã khác."

Trịnh Thất Muội nhẹ nhàng mở miệng, giọng có một tia không xác định. Cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày, có thể nhìn thấy Thang Á Nam bế con, thay tã cho con, nét mặt mất tự nhiên của anh, không biết sao lại khiến cô buồn cười, nhưng mà lúc này lại cười không nổi.

Trong hốc mắt có cái gì đó đang lưu động, cảm giác này làm cho cô gần như muốn khóc, nhìn Thang Á Nam, cô nhẹ giọng mở miệng: "Đơn giản lắm, bên cạnh xe đẩy có khăn ướt, anh giúp nó lau khô, sau đó đổi một miếng tã mới."

Thang Á Nam không hề động đậy. Bàn tay to còn cầm lấy một chân của Tiểu Niệm. Tiểu Niệm khó chịu vặn vẹo người. Anh quýnh lên, đành phải cầm cả hai chân của cậu nhóc lên. Lại liếc nhìn Trịnh Thất Muội, cuối cùng một bàn tay lấy khăn ướt ở phía sau xe đẩy, lau mông, đùi cho Tiểu Niệm, lau một lần hết mọi vết bẩn, anh lại thấy không sạch, tiếp tục rút thêm khăn ra lau lần nữa.

Tiểu Niệm bởi vì hai chân bị anh cầm lấy mà vẫn khó chịu, liều mạng vặn vẹo người, càng khóc dữ hơn. Thang Á Nam cũng không quan tâm, chùi thật sạch rồi giúp nó thay tã mới. Anh hoàn toàn không có kinh nghiệm. Tay chân vụng về, động tác vừa chậm, vừa vụng khiến Tiểu Niệm vẫn khóc không ngừng.

Trịnh Thất Muội muốn giúp, nhưng vừa rồi mất máu quá nhiều, cánh tay lại đau nên chỉ có thể từng bước một hướng dẫn Thang Á Nam thay như thế nào. Rốt cuộc, Thang Á Nam cũng thay tã xong cho Tiểu Niệm, cậu nhóc cũng chịu nín khóc khiến Thang Á Nam nhẹ nhàng thở ra. Trịnh Thất Muội nhìn biểu hiện trên mặt anh, cười cười.

"Cám ơn anh."

Thang Á Nam không nói gì, muốn bế Tiểu Niệm đặt vào trong xe đẩy, nhưng Tiểu Niệm vừa đụng vào xe đẩy lại đột nhiên òa khóc. Lúc này, Thang Á Nam hoàn toàn không biết vì sao, ngơ ngác nhìn tiểu quỷ trong xe đẩy, hoàn toàn không hiểu nó khóc cái gì.

Ánh mắt lại nhìn về phía Trịnh Thất Muội, cô vươn cánh tay về phía anh: "Có thể thằng bé đói bụng rồi, anh bế nó lại đây đi."

Thang Á Nam không hề động đậy, nhìn khuôn mặt Trịnh Thất Muội, lại nhìn nhìn vết thương trên tay cô: "Tay cô…"

"Không sao. Còn có tay kia mà." Trịnh Thất Muội ý bảo anh bế con đến: "Anh mau bế thằng bé lại đây giúp em, được không?"

Bởi vì anh làm cô bị thương nên Thang Á Nam gật gật đầu, bế Tiểu Niệm lên, bỏ vào trong tay Trịnh Thất Muội. Cô ôm con, đang định cho bú, lại phát hiện cánh tay kia bị Thang Á Nam băng bó chặt kín, cô vừa nhấc lên liền thấy đau. Ánh mắt xin giúp đỡ lại một lần nữa nhìn về phía Thang Á Nam.

"Có thể lại phiền anh một chút không?"

Thang Á Nam đứng bất động, không biết cô muốn làm gì, gương mặt tái nhợt của Trịnh Thất Muội có chút xấu hổ đỏ ửng lên, cô nhìn Thang Á Nam.

"À… phiền anh giúp em kéo áo lên, bằng không, em không có cách nào cho thằng bé bú được."

Thang Á Nam ngẩn ra, không ngờ Trịnh Thất Muội lại yêu cầu như vậy. Tiểu Niệm vẫn còn khóc, Trịnh Thất Muội cúi đầu, vô cùng xấu hổ: "Làm ơn đi."

Thấy Thang Á Nam vẫn không hề động đậy, Trịnh Thất Muội cắn răng, nâng tay trái muốn tự mình làm, những cơn đau kịch liệt làm cô phải dừng động tác, nhìn con trai khóc dữ dội mà nhất thời không biết phải làm sao.

"Thang Á Nam. . . . . ."

Lại gọi anh một tiếng, lúc này, Thang Á Nam động đậy, tiến lên hai bước, dừng lại trước sofa, vươn tay nhấc áo của cô lên, bên trong còn mặc nội y. Anh liếc nhìn Trịnh Thất Muội một cái, cô quay đầu không nhìn anh: "Cởi nút giùm em. Cám ơn."

Anh gật gật đầu, cởi nút phía trước. Nơi đầy đặn của cô liền hiện ra. Ánh mắt Thang Á Nam tối sầm lại, Trịnh Thất Muội lúc này lại cố không nhìn anh, con trai vẫn đang khóc dữ dội, cô dùng một bàn tay ôm lấy Tiểu Niệm, cho thằng bé bú.

Tiểu Niệm liền nín ngay. Đến mắt cũng không thèm mở, bàn tay nhỏ bé cầm lấy nơi đầy đặn của mẹ mút chùn chụt. Trịnh Thất Muội vẫn nhìn con, cố gắng đánh lạc hướng chú ý. Cô rõ ràng cảm giác được, ánh mắt Thang Á Nam vẫn dán lên người cô, điều này làm cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mút hết một bên, Tiểu Niệm chóp chép miệng, rõ ràng là chưa no. Thằng bé lúc nào cũng ăn rất khỏe, Trịnh Thất Muội lại xấu hổ, một bàn tay bị thương nên cô không thể ôm con cho bú bên kia. Ngẩng đầu nhìn Thang Á Nam xin giúp đỡ, hy vọng anh có thể hỗ trợ. Thang Á Nam đứng bất động nửa ngày mới phản ứng, tiến lên, ôm lấy Tiểu Niệm, xoay người, đổi sang tay kia.

Trịnh Thất Muội trên tay bị thương nên không thể đỡ Tiểu Niệm, cô liếc nhìn Thang Á Nam một cái. Anh cũng hiểu được ý cô, vươn tay, nâng đầu Tiểu Niệm, để thằng bé đến gần trước ngực Trịnh Thất Muội mút.

Khoảng cách như vậy khiến hai người dựa vào nhau thực gần, gần đến mức Trịnh Thất Muội có thể cảm nhận được cả hơi thở của Thang Á Nam. Mặt đột nhiên đỏ bừng, Trịnh Thất Muội cúi đầu, không biết mình phải phản ứng thế nào, cả trái tim đập lỡ nhịp. Cô ngơ ngác, thậm chí quên cả nhìn Tiểu Niệm.

Thang Á Nam đỡ đầu Tiểu Niệm để thằng bé có thể bú thuận lợi. Ánh mắt nhìn chằm chằm cái miệng của thằng bé mút lấy mút để vú mẹ mà ánh mắt tối sầm vài phần. Xoay mặt về phía Trịnh Thất Muội lại thấy cô cúi đầu, dường như rất mất tự nhiên. Thang Á Nam từ khoảng cách này có thể ngửi thấy mùi hương trên người cô, không phải mùi nước hoa, mà là mùi gì đó giống mùi sữa.

Cô nhìn con. Ánh mắt chan chứa tình yêu, giống như ở trong lòng cô lúc này không chỉ là con trai mà còn là báu vật của cô. Thang Á Nam lần đầu tiên có cảm giác ở sâu trong thâm tâm như có một sợi dây nào đó nhẹ nhàng dao động. Anh đỡ Tiểu Niệm, nhìn Trịnh Thất Muội, tâm trạng đột nhiên trở nên thực yên bình. Như vậy cũng rất tốt, vô cùng tốt.

Tiểu Niệm bú no, liếm liếm miệng, ngáp một cái rồi nhắm mắt lại ngủ. Trịnh Thất Muội nhìn thấy con không bú nữa liền liếc Thang Á Nam một cái.

"Phiền anh bế Tiểu Niệm vào xe đẩy cho thằng bé ngủ. Cám ơn."

Thang Á Nam không hề động đậy, bế Tiểu Niệm, ánh mắt đảo qua người Trịnh Thất Muội, quần áo đang mở ra một nửa hé lộ da thịt trắng ngần. Ánh mắt tối sầm lại, anh đứng lên bế con tới xe đẩy.

Xoay người, Trịnh Thất Muội dùng một tay chỉnh lại quần áo, rồi ngồi nhìn anh. Ánh mắt cô thực sự phức tạp. Trên mặt có rất nhiều cảm xúc Thang Á Nam không hiểu. Muốn xoay người bỏ đi, Trịnh Thất Muội lại gọi anh lại.

"Thang Á Nam?"

Thang Á Nam hơi dừng bước, đi tới trước mặt Trịnh Thất Muội. Trịnh Thất Muội tựa vào sofa, để cánh tay buông xuống tự nhiên, tránh đụng tới miệng vết thương, ánh mắt nhìn Thang Á Nam: "Vì sao anh muốn giết em?"

Trước khi anh mở miệng, cô lại nói: "Anh nói có người bỏ tiền mua mạng em. Là ai nói với anh? Hiên Viên Diêu sao?"

Thang Á Nam không trả lời, ngồi xuống sofa: "Cô có muốn về nhà không? Bây giờ tôi đưa cô về?"

"Về nhà?" Trịnh Thất Muội lắc đầu: "Giờ em thế này mà về, mẹ em có thể sẽ lo lắng."

"Được." Thang Á Nam gật gật đầu, không hề mở miệng. Trịnh Thất Muội nhìn dáng vẻ của anh, cầm tay anh: "Thang Á Nam, nói cho em biết được không? Có phải Hiên Viên Diêu bảo anh tới giết em không?"

Thang Á Nam trầm mặc, đối với phỏng đoán của Trịnh Thất Muội, anh không muốn trả lời. Trong lòng Trịnh Thất Muội dâng lên từng cơn thất vọng, cho dù anh mất đi trí nhớ, ở trong lòng Thang Á Nam cũng có Hiên Viên Diêu. Anh lưu tâm đến Hiên Viên Diêu. Nhưng còn cô thì sao? Cô là người phụ nữ của anh, Tiểu Niệm là con của anh, anh có thể vì một câu của Hiên Viên Diêu mà đến giết bọn họ.

Thất vọng biến thành chua sót, cô cũng không muốn nghĩ ngợi trong đầu. Dù sao có hỏi, anh cũng sẽ không nói. Sự im lặng bao phủ cả phòng khách. Không khí im lặng lạ thường. Trịnh Thất Muội nhìn thấy khuôn mặt Thang Á Nam u ám lại nghĩ tới một chuyện khác.

"Hiên Viên Diêu bảo anh tới giết em, anh không giết, vậy anh ta có phạt anh không?"

Thang Á Nam lúc này ngẩng đầu liếc nhìn Trịnh Thất Muội, vẻ mặt có chút kinh ngạc. Trịnh Thất Muội không cảm thấy cô nghĩ sai, người cá tính âm trầm khó lường giống như Hiên Viên Diêu có thể bởi vì Thang Á Nam phản bội mà bắn Thang Á Nam một lần thì chắc chắn sẽ còn có lần thứ hai.

Ý nghĩ nảy lên trong lòng, Trịnh Thất Muội đột nhiên trừng lớn mắt, hiểu ra tâm tư của Hiên Viên Diêu. Trước khi Thang Á Nam mất trí nhớ, theo như lời anh ta nói anh đã phản bội anh ta. Như vậy lúc này, Hiên Viên Diêu nhất định là muốn Thang Á Nam chứng minh lòng trung thành của anh, biện pháp tốt nhất chẳng phải là cho Thang Á Nam tới giết cô sao?

Suy ngẫm lại, Trịnh Thất Muội chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nhìn Thang Á Nam, vẻ mặt khiếp sợ. Mà Thang Á Nam nhìn thấy tâm tình biến hóa trong mắt cô mà từ lo lắng đến bừng tỉnh đại ngộ lại đến khiếp sợ, lại tràn ngập lo lắng. Anh không hiểu, người phụ nữ này đang nghĩ cái gì nữa. Cho dù Hiên Viên Diêu thật sự xử phạt anh thì cô cũng là người mà anh muốn giết, vậy mà cô lại còn lo lắng cho anh? Cái này không phải có hơi buồn cười sao?

108. Chương 108: Nực Cười

Nếu Hiên Viên Diêu thật sự trừng phạt anh, cô lại lo lắng cho anh. Đây không phải rất nực cười sao? Không, không hề nực cười chút nào. Thang Á Nam nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Trịnh Thất Muội, cô không chịu đi bác sĩ đã chứng minh tất cả.

Hình như cô rất lo lắng cho anh, rất quan tâm tới anh. Trong lòng có chút nói không nên lời, Thang Á Nam nhìn gương mặt Trịnh Thất Muội, vừa mới mất máu nhiều như vậy khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt. Nhưng lúc này cô vẫn cố gắng hết sức gồng mình lên nhìn anh.

Nét mặt từ trước đến nay luôn lạnh lùng, cứng nhắc của anh bỗng có chút biến đổi kì lạ, anh nhìn Trịnh Thất Muội, thản nhiên mở miệng: "Nếu cô đau thì có thể vào trong phòng nghỉ ngơi."

Trịnh Thất Muội lắc đầu muốn từ chối nhưng cơ thể mất quá nhiều máu, lại vừa cho Tiểu Niệm bú nên lúc này rất yếu. Cô đứng lên, định rời đi, nhưng cả người đột nhiên mềm nhũn lại ngồi phịch xuống.

Thang Á Nam nhìn bộ dạng của cô mà trong mắt hiện lên vài phần không đồng ý. Anh tiến lên, duỗi cánh tay dài khỏe bế cô lên, bồng vào phòng.

"Tiểu Niệm." Trịnh Thất Muội khẩn trương, ánh mắt nhìn về phía xe đẩy của con: "Em không thể ngủ được."

"Cô ngủ đi, tôi sẽ trông nó." Khi Thang Á Nam nói ra những lời này, chính anh cũng phải giật mình. Anh ghét nhất là mấy đứa con nít vậy mà lại nói sẽ giúp cô trông con?

Giây sau đó, anh nhìn thấy nét mặt Trịnh Thất Muội lập tức thả lỏng, hai mắt nhắm lại, tựa vào bờ vai của anh. Anh ôm cô vào phòng, đặt cô nằm trên giường sau đó mới buông tay rời khỏi. Cô nhẹ nhàng nói một câu làm cho phải anh sững sờ bất động.

"Thang Á Nam, anh không giết em. Thật tốt quá!"

Nói xong câu này, Trịnh Thất Muội mệt mỏi cực độ liền chìm vào giấc ngủ, bên ngoài lúc này sắc trời đã tối sầm. Anh đứng thẳng người, nhìn vào người phụ nữ đang ngủ trên giường, hơi hơi nheo mắt lại. Anh không giết cô đương nhiên là tốt rồi. Trên đời có mấy ai không sợ chết? Có điều anh lại có cảm giác Trịnh Thất Muội lại không giống vậy, cô vừa lo sợ vừa vui mừng nhưng anh không nghĩ đó là vì sợ chết. Rốt cuộc là vì cái gì? Anh không biết, cũng không nói nên lời. Cảm giác rất kì lạ. Cảm giác quái dị này khiến anh không thể thích ứng được, anh liền xoay người, rời đi, không muốn suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Ra phòng khách, Tiểu Niệm đang nằm ngủ rất ngoan trong xe đẩy. Khuôn mặt nhỏ nhắn ấy nhìn rất quen, đúng rồi, nó giống Trịnh Thất Muội nên tất nhiên là nhìn thấy quen rồi. Nhưng ngoài giống Trịnh Thất Muội thì hai gò má cùng mắt mũi lại làm cho người ta có cảm giác giống một người khác. Không biết có phải giống ba của nó hay không. Chợt nghĩ đến Trịnh Thất Muội là tiểu tam của người khác, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Cô mở cửa hàng, buôn bán cũng không tệ, điều kiện gia đình cô cũng tốt nên cũng không đến mức phải lo đồng tiền bát gạo. Vậy vì sao phải làm người thứ ba, chỉ có thể là vì cô rất yêu người đàn ông kia. Trong lòng đột nhiên lại khó chịu. Cảm giác này rất kỳ lạ, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác như vậy. Anh đứng dậy, không muốn suy nghĩ rối rắm nữa, vào bếp làm một chút đồ ăn.

Lúc nấu cơm anh lại nghĩ tới Hiên Viên Diêu, đối với Hiên Viên Diêu anh có một sự tín nhiệm, anh tin anh ta sẽ không vì nguyên nhân này mà trừng phạt anh. Nhưng dù sao anh cũng không giết chết Trịnh Thất Muội, không biết có làm anh ta thất vọng hay không? Có phải sau này anh cũng sẽ không còn chỗ đứng trong Long đường nữa không? Anh đối Hiên Viên Diêu có một sự ỷ lại. Trong lòng theo bản năng rất tin tưởng anh ta, tin rằng anh ta sẽ không làm hại mình, không lừa gạt mình. Nếu không thể ở lại Long đường…

Vấn đề này rối rắm quá! Thang Á Nam ăn tạm cái gì đó giải quyết cái bụng đói, sau đó trở lại phòng khách, đứa nhỏ kia vẫn còn say ngủ. Anh lại gần, nhìn vào gương mặt nhỏ ấy. Nhìn như vậy anh bỗng thấy nội tâm mình bình tĩnh lại, cho đến khi nghe thấy một tiếng động. Anh xoay người, Trịnh Thất Muội không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, cô đi ra, thấy Thang Á Nam, ánh mắt lại đảo qua chỗ xe đẩy của Tiểu Niệm rồi nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi cô mơ thấy Thang Á Nam giết Tiểu Niệm. Cô sợ đến nỗi phải bật dậy, không ngủ được nữa.

"Cô tỉnh rồi?" Thang Á Nam đứng dậy, xem giờ, đã hơn mười giờ tối rồi.

"Uhm." Trịnh Thất Muội gật đầu, đi đến trước xe đẩy nhìn con, lấy cái túi ở đằng sau xe đẩy, từ trong đó lấy ra một chiếc điện thoại di động, quả nhiên, có hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Cô bấm điện thoại gọi lại, giải thích với mẹ là cô gặp một người bạn, rất thích Tiểu Niệm nên cô muốn ở lại với bạn vài ngày. Cúp máy, cô nhìn Thang Á Nam: "Tay em thế này tạm thời không thể về nhà. Nếu anh thấy không tiện, em có thể đến khách sạn."

Thang Á Nam không nói gì, ánh mắt đảo qua tay Trịnh Thất Muội, đôi mắt thâm thúy mang theo vài phần không đồng ý.

"Một mình cô như vậy sao ở khách sạn được?"

"Sẽ có cách thôi." Trịnh Thất Muội cắn môi, kỳ thật cô cũng chưa nghĩ ra cách gì cả, nhưng: "Tôi sẽ không làm phiền anh đâu."

Thang Á Nam không ra tay với cô là một chuyện. Nhưng anh không nhớ ra cô thì trong lòng anh dù sao cô cũng không quan trọng. Cho nên, cô không nghĩ cô có lý do để ở lại.

Làm phiền? Thang Á Nam nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Cô có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?"

"Em…" Trịnh Thất Muội định lắc đầu, nhưng bụng cô lại không hề phối hợp chút nào, âm thanh ọt ọt vang lên làm cô đỏ cả mặt, vẻ mặt đầy xấu hổ. Khoé môi Thang Á Nam không hiểu sao lại hơi cong cong. Xoay người, vào phòng bếp, nấu đại vài món.

Trịnh Thất Muội nhìn bát mì để trên bàn mà sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Thang Á Nam, không nói gì, chỉ im lặng ngồi xuống ăn. Thang Á Nam nhìn cô, đột nhiên anh cảm thấy hình ảnh trước mắt hình như đã thấy ở đâu rồi. Giống như trước kia anh cũng từng nhìn Trịnh Thất Muội ăn cơm. Chuyện xảy ra khi nào? Vì sao anh không có một chút ấn tượng nào hết?

Trong khi anh đang tự hỏi thì Trịnh Thất Muội giải quyết xong bát mì. Buông đũa, cô nhìn Thang Á Nam, trong mắt có vài phần cầu khẩn.

"Thang Á Nam. Anh đừng quay về Mĩ nữa, đừng nghe lệnh của Hiên Viên Diêu giết người nữa được không?"

Cho dù anh cả đời không thể nhớ ra cô cũng không sao. Cô không muốn thấy anh trở thành công cụ giết người của Hiên Viên Diêu. Vậy thì thật bi ai.

Thang Á Nam không nói gì cả, nếu không làm việc cho Hiên Viên Diêu, anh không nghĩ ra anh muốn làm cái gì.

"Thang Á Nam, anh đồng ý với em được không?"

Thang Á Nam thấy ánh mắt cầu xin của Trịnh Thất Muội thì đột ngột đứng dậy: "Cô là ai? Tại sao tôi phải nghe cô?"

Trong lòng lại nhói đau, Trịnh Thất Muội cắn môi, không nói được lời nào. Đúng vậy, cô là ai chứ, Thang Á Nam tại sao phải nghe cô chứ? Tâm trạng của Trịnh Thất Muội đột nhiên rơi xuống đáy vực, cô đứng lên, ra phòng khách coi Tiểu Niệm.

Thang Á Nam không thích bộ dạng kia của cô, không thích vẻ mặt này của cô. Thu dọn chén dĩa, anh ra phòng khách thì thấy Trịnh Thất Muội ngồi trên sofa: "Nếu tay đau thì đi ngủ đi. Tôi sẽ trông nó."

Trịnh Thất Muội không nhìn anh, ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt của con: "Thang Á Nam, em không phải là muốn anh nghe lời em, anh không phải là người tâm địa ác độc, anh căn bản là không đủ tàn nhẫn để quyết tâm quay lại giết người, nếu đã vậy thì vì sao không buông tay? Anh cũng không cần đi Mĩ, anh có thể ở lại Trung Quốc, ở lại thành phố C, anh vẫn có thể sống tốt, anh…"

"Cô mà còn nói nữa thì có tin tôi sẽ giết cô không?" Giọng nói Thang Á Nam thành công làm cho Trịnh Thất Muội im miệng. Vẻ mặt cô tràn đầy chua xót. Không nhìn anh, cô đứng lên, đẩy Tiểu Niệm trở về phòng ngủ.

Lúc lướt qua người Thang Á Nam, cô sâu kín mở miệng: "Trong thời gian này sẽ quấy rầy anh. Nhưng anh yên tâm, khi em lành lại sẽ đi ngay, sẽ không gây thêm phiền phức cho anh đâu."

Nói xong câu đó, Trịnh Thất Muội trở về phòng. Thang Á Nam ngồi đó bất động, cảm giác quái dị trong lòng càng hiện lên rõ ràng. Nhíu chặt hàng lông mày, anh chọn cách áp chế cảm xúc này, không nghĩ tới nữa.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Trịnh Thất Muội không về nhà mà tiếp tục ở lại biệt thự của Thang Á Nam. Tiểu Niệm mới hơn hai tháng tuổi, mỗi ngày ngoài ngủ thì chỉ có ăn. Cơ bản sẽ không gây thêm bất cứ phiền toái gì cho cô. Quần áo thì cô nói nhân viên trong cửa hàng đem tới cho cô. Mọi việc khác đều ổn chỉ có mỗi ngày cho bú và tắm rửa cho Tiểu Niệm là hai việc rắc rối nhất.

Ngày thứ hai ở nơi này, cô cảm thấy vết thương trên tay đã tốt hơn một chút, muốn tắm rửa lại phát hiện, tay đang bị thương nên hoàn toàn không thể làm gì được. Cuối cùng cô nghĩ ra một cách, đó là tìm một túi nhựa bọc cánh tay lại, giơ lên cao, tay còn lại để tắm rửa. Mặc dù có hơi đau, nhưng cũng có thể ứng phó được. Còn tắm cho Tiểu Niệm thì rắc rối hơn.

Đầu tiên là ở đây không có bồn tắm chuyên dụng cho em bé. Cô chỉ có thể bỏ con vào trong bồn tắm lớn để tắm. Thứ hai là một tay của cô bị thương, nếu tắm cho con thì cần một tay để đỡ lưng con. Cho nên chỉ có thể nhờ Thang Á Nam giúp, cô thừa nhận là cô cố ý gọi anh giúp.

Cô cứ tưởng anh sẽ không chịu, không ngờ anh lại không từ chối, giúp cô tắm cho Tiểu Niệm. Tuy trên mặt vẫn có chút không tình nguyện, nhưng cũng tạm coi như phối hợp. Theo sự chỉ dẫn của cô, anh từng bước một tắm cho bé. Mỗi khi đổi tã, anh cũng tức giận, cũng muốn bỏ trốn nhưng đối diện với ánh mắt khẩn thiết cầu xin của Trịnh Thất Muội anh lại không bỏ đi mà ở lại giúp cô, làm hết những chuyện cô muốn anh làm. Cuối cùng, từ từ cũng thành quen. Đến ngày thứ tư, động tác anh bế Tiểu Niệm đã rất nhuần nhuyễn. Thay tả, bế Tiểu Niệm giúp cô cho con bú, tắm rửa,… toàn bộ đều đã rất thuần thục.

Ban ngày, cô ôm con ngủ. Có đôi khi tỉnh lại, thằng bé lại an vị ở trong phòng khách. Hai người, cũng không ai nói gì. Anh chỉ thường xuyên dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Cô không hiểu được ánh mắt đó nên không để trong lòng. Đối với cô, lúc Thang Á Nam chĩa súng vào cô mà cũng không khôi phục trí nhớ thì như vậy về sau chắc cũng không bao giờ khôi phục. Nếu đã vậy, anh quên đi cũng tốt, chờ khi vết thương lành lại, cô sẽ không dính dáng tới anh nữa.

Một tuần trôi qua thật nhanh, vết thương của Trịnh Thất Muội đã gần như lành hẳn. Lúc này, Thang Á Nam đang tháo băng gạc trên tay cô ra xem rồi lại băng lại.

"Miệng vết thương cũng đã gần lành lại."

Giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt, cứ như là đang nói chuyện người khác. Trịnh Thất Muội gật gật đầu: "Cảm ơn."

Cảm ơn? Vết thương của cô là do anh gây ra thế mà cô lại cảm ơn anh? Trong lòng Thang Á Nam thấy vô cùng kỳ lạ, không chỉ kỳ lạ mà còn có châm chọc.

"Nếu cô đã không còn vấn đề gì thì tôi sẽ đưa cô về."

"Không cần." Trịnh Thất Muội từ chối: "Tôi tự về được, không cần anh đưa đi."

Nếu mẹ mà biết Thang Á Nam đã trở lại thì e lại lo lắng và nghĩ nhiều.

"Tùy cô thôi." Thang Á Nam vẻ mặt không đổi, đứng lên, nhìn Tiểu Niệm trong xe đẩy, mới vài ngày mà tình cảm của anh đã lớn hơn một chút. Đứa bé vô ưu vô lo, mỗi ngày ngoài ngủ thì là ăn. Thật sự rất hạnh phúc.

Trịnh Thất Muội đứng dậy: "Vậy nếu không có việc gì thì tôi về đây."

Bảy ngày chẳng có gì không nhiều, Trịnh Thất Muội đẩy xe rời đi. Thang Á Nam đi theo bên cạnh, theo cô ra cửa, lúc cô muốn gọi taxi, anh lại gọi cô lại.

"Tôi đưa cô về."

Trịnh Thất Muội còn đang sửng sốt, Thang Á Nam đã đem chiếc xe đẩy của Tiểu Niệm lên xe. Cô sau một khắc hơi ngẩn ra thì sau đó cũng lên xe. Ôm Tiểu Niệm thật chặt, trong lòng Trịnh Thất Muội vô cùng chua xót. Thằng bé khi sinh ra đã không được nhìn thấy ba, lại còn suýt chết trên tay ba mình. Khó khăn lắm mới sống sót vậy mà cũng không có được tình thương của cha. Nhìn con, cô lại thấy thằng bé thật đáng thương.

Xe im lặng chạy một mạch rồi dừng ở dưới lầu nhà Trịnh Thất Muội. Cô xuống xe, Thang Á Nam cũng xuống theo, giúp cô đem đồ đạc xuống, nhìn cô đặt con vào xe đẩy.

"Thang Á Nam." Trịnh Thất Muội đang định vào cửa lại quay lại nhìn Thang Á Nam: "Có thể đừng trở bên Hiên Viên Diêu kia được không? Anh ta thật sự không phải người tốt."

Thang Á Nam không thích nghe cô nói xấu Hiên Viên Diêu, chân mày nhăn lại: "Đừng tưởng tôi không thật sự giết cô thì cô có thể yêu cầu này nọ."

Cô không có tư cách đó. Trịnh Thất Muội sửng sốt, môi cong lên một nụ cười khổ. Nhìn Thang Á Nam, cuối cùng gật gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ không nói nữa, anh đi đi. Chúc may mắn."

Nói những lời này xong, cô xoay người rời đi, không nhìn lại Thang Á Nam một lần nào nữa. Nghe tiếng xe rời đi, cô chỉ cảm thấy trong lòng lạnh hẳn. Nhìn xuống con trai đang ngủ say trong xe đẩy, ánh mắt có chút ưu buồn.

Bảy ngày, hạnh phúc của cô chỉ vỏn vẹn có bảy ngày. Cô bị thương như vậy cũng chỉ đổi được bảy ngày hạnh phúc. Như vậy có quá xa xỉ không? Được rồi, thời gian bảy ngày này cũng đủ cho cô nhớ cả đời. Cứ như vậy đi.

Cất bước, đẩy Tiểu Niệm lên lầu. Sớm đã biết sẽ như vậy, không nên đau buồn, không nên khổ sở. Mày là Trịnh Thất Muội, một Trịnh Thất Muội không chịu khuất phục.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . .

Thang Á Nam còn chưa vào cửa, lúc định mở cửa ra thì vẻ mặt đột nhiên đông cứng lại, cảm thấy có gì không ổn. Dựa người vào cánh cửa, tay đưa về phía khẩu súng giắt ở thắt lưng, anh dùng tốc độ nhanh nhất rút súng ra, mở cửa, chỉa súng vào bên trong cửa.

Khi nhìn thấy người ngồi bên trong, anh hơi sửng sốt rồi thu súng lại. A Long ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo nhau, nhìn anh bước vào cửa, vẻ mặt mang theo vài phần không đồng ý.

"Thang thiếu, anh khiến thiếu gia quá thất vọng quá rồi."

Thang Á Nam đứng đó bất động, nhìn A Long không để lộ chút tình cảm: "Tôi sẽ giải thích với thiếu gia."

"Giải thích?" A Long lắc đầu: "Thiếu gia sẽ không nghe anh giải thích đâu, anh ngay cả một người phụ nữ và một đứa bé cũng không giết được, anh có tư cách gì ở lại Long đường?"

Cho tới bây giờ A Long cũng không hiểu thiếu gia nghĩ cái gì, Long đường tuy cũng có sát thủ nhưng bình thường đều nhằm vào một số tổ chức hắc bang ở nước ngoài, tại sao bây giờ lại phải nhằm vào một người phụ nữ…

"Tôi nói tôi sẽ giải thích với thiếu gia."

Ngữ khí của Thang Á Nam không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhìn thẳng vào A Long không hề sợ hãi. A Long hừ lạnh một tiếng.

"Anh cho là thiếu gia còn có thể cho anh một cơ hội giải thích sao?"

Có ý gì chứ? Thang Á Nam đứng bất động, trên người tản ra một sự lạnh lùng.

"Thiếu gia nói, cho anh quay về Mĩ, chuyện này, anh không cần nhúng tay nữa."

A Long nói xong lại bỏ thêm một câu: "Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này. Anh yên tâm, tôi sẽ không giống anh đâu."

Thang Á Nam siết chặt hai tay thành nắm đấm, anh đã đi theo A Long hoàn thành không ít "nhiệm vụ" nên biết A Long ra tay có bao nhiêu độc ác. Chân mày nhăn chặt lại, anh vừa mới buông tha cho người phụ nữ kia, vậy mà A Long lại tới lấy mạng cô? Vậy thì không bằng để tự anh ra tay, ít nhất, ít nhất Trịnh Thất Muội chỉ phải chịu đau một lần.

"Anh không cần ra tay." Thang Á Nam nhìn A Long: "Anh về đi. Tôi sẽ nói với thiếu gia, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

"Anh chắc chứ?" A Long đứng lên, đi tới trước mặt Thang Á Nam: "Tôi cũng không phải muốn giành công lao của anh trước mặt thiếu gia. Có điều, Thang thiếu à, tôi hy vọng anh hiểu quy củ của Long đường chúng ta chính là như vậy. Nếu anh không thể thì sẽ đổi người khác làm. Anh hiểu ý tôi chứ?"

"Tôi biết rồi." Nét mặt Thang Á Nam không chút thay đổi: "Tôi có thể, nhờ anh nói thiếu gia yên tâm."

"Tốt." A Long gật gật đầu: "Vậy tôi sẽ chờ tin tốt của anh. Anh nên biết sự kiên nhẫn của thiếu gia có giới hạn."

Nói xong câu này, A Long vỗ vỗ bờ vai của anh rồi rời đi.

Thang Á Nam ngồi xuống sofa, sắc mặt ngưng trọng, cả người cứng đờ không nhúc nhích. Ánh mắt đảo qua trên bàn trà, nơi đó còn có một cái chuông nhỏ, cái chuông này vốn treo trên xe đẩy.

Hai ngày trước, lúc Tiểu Niệm khóc không ngừng, Trịnh Thất Muội đã cầm nó ra dỗ Tiểu Niệm. Hình cô một tay bế Tiểu Niệm, một tay phe phẩy cái chuông đó dường như đã khắc sâu vào trí nhớ của Thang Á Nam. Anh đột nhiên phát hiện, mỗi biểu cảm, mỗi động tác của Trịnh Thất Muội anh đều nhớ rất rõ ràng.

Tâm tình có chút lo lắng. Lắc đầu, không cho chuyện này quấy nhiễu anh nữa. Nếu A Long ra tay, Trịnh Thất Muội cùng con của cô nhất định sẽ phải chết. Trừ khi chính anh ra tay…

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Khi Trịnh Thất Muội thấy Thang Á Nam xuất hiện trước cửa hàng của mình, cô hơi sửng sốt, vội đặt Tiểu Niệm vào xe đẩy, bước ra ngoài.

"Anh tới làm gì? Anh mau đi đi."

Lát nữa mẹ cô sẽ qua đây, nếu để bà thấy Thang Á Nam thì nguy to. Thang Á Nam bất động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt Trịnh Thất Muội, cô đang lo lắng cái gì vậy?

Trịnh Thất Muội thấy anh bất động, nóng nảy, lại đẩy anh một cái: "Anh mau đi đi, đừng xuất hiện ở đây nữa."

Vừa mới nói xong, cô đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn Thang Á Nam: "Anh, anh đổi ý rồi phải không?"

Vừa mới tha cho cô, bây giờ lại đổi ý muốn giết cô, phải không? Là như vậy sao? Trên mặt cô tràn ngập khiếp sợ, mất mát, thất vọng, không thể tin được, cảm xúc ấy không hề che dấu, Thang Á Nam liếc nhìn một cái là có thể nhận ra được. Khóe môi mím thành một đường thẳng tắp, anh lắc lắc đầu: "Không phải. Tôi không có đổi ý."

"Vậy, vậy anh…"

"Tình cờ đi ngang qua thôi." Thang Á Nam nói ra một câu mà đến chính anh cũng phải kinh ngạc. Trịnh Thất Muội nghe vậy cũng không biết phải làm sao.

"Đi ngang qua?"

Từ biệt thự của anh đến đây ít nhất cũng gần một tiếng lái xe, vậy mà anh nói đi ngang qua sao?

"Không chào đón sao?"

Anh tha cho cô một mạng, chẳng lẽ cô không nên cảm kích anh sao, ít nhất cũng đừng có nhìn anh như nhìn quỷ vậy chứ?

Vẻ mặt Trịnh Thất Muội có vài phần xấu hổ, đưa mắt nhìn hai bên, thấy không có người quen, mà mẹ cũng không đến. Cô lui người ra phía sau một bước.

"Anh, anh vào ngồi đi."

Chốc nữa phải nói với hai nhân viên kia, không để hai cô ấy nói ẹ cô biết. Nếu không, cô không biết phải giải thích với mẹ cô thế nào. Lần trước đi nguyên một tuần đã khiến ẹ cô nghi ngờ lắm rồi. Còn nghĩ cô có bạn trai mới. Giọng điệu tràn ngập thăm dò. Mà cô lại không muốn mẹ hiểu lầm.

Thang Á Nam vào cửa, nhìn nhìn cửa hàng của Trịnh Thất Muội. Nhân viên cửa hàng nhìn anh, trong mắt hiện lên vài phần khiếp sợ, đều tự tản đi làm việc của mình. Trịnh Thất Muội cũng không quản bọn họ, mời Thang Á Nam ngồi xuống, rót cho anh một ly nước: "Uống nước đi."

Thang Á Nam không uống mà chỉ nhìn Trịnh Thất Muội. Trong mắt hiện lên vài phần suy nghĩ. Anh nói anh sẽ ra tay là để có thể kéo dài thêm một chút thời gian, không cho A Long ra tay. Nhưng anh cũng chỉ có thể tạm thời trì hoãn chứ không có cách nào ngăn cản A Long ra tay. Như vậy nếu muốn Trịnh Thất Muội bình an vô sự, cũng chỉ có thể…

"Cô có muốn rời khỏi thành phố C không?"

Lời nói của anh làm cho Trịnh Thất Muội hơi run sợ, lại có chút khó hiểu: "Có ý gì?"

"Cô có biết là có người muốn giết cô không, vì sao cô không trốn đi?" Thang Á Nam không tin Trịnh Thất Muội không hiểu: "Rời khỏi nơi này."

Trịnh Thất Muội hiểu hôm nay Thang Á Nam vốn không phải đi ngang qua, mà là cố ý đến cảnh cáo cô. Biết là không nên chờ mong, nhưng trong lòng lại không nhịn được có chút mừng thầm, có chút chờ đợi, có chút cảm động.

"Anh, anh lo lắng cho tôi sao?"

Nét mặt cương nghị luôn không biến đổi của Thang Á Nam, giờ đây hiện lên vài phần không được tự nhiên, quay đầu nhìn ra bên ngoài: "Cô đã không chết dưới súng của tôi thì hãy sống tốt đi."

Cho dù anh không nhìn cô nhưng Trịnh Thất Muội cũng có thể nghe được ý tứ của anh. Trong lòng dâng lên từng dòng nước ấm, cô ngồi xuống bên cạnh Thang Á Nam, cầm tay anh.

"Á Nam. Cám ơn anh."

Tay cô đặt trên tay anh khiến cho lòng bàn tay Thang Á Nam dâng lên một cảm giác kì lạ, làm anh không được tự nhiên rút tay về. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

"Cô không cần cảm ơn tôi. Tôi chỉ không muốn người vô tội bị giết thôi."

Trịnh Thất Muội nhìn anh rút tay ra, cắn môi, không thèm nói lại, ngồi ở bên cạnh anh, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng: "Tôi không đi."

Lời của cô, làm cho Thang Á Nam quay mặt lại. Cô nhìn anh, vẻ mặt mang theo vài phần kiên định: "Tôi không đi, nếu anh ta thật sự muốn mạng của tôi, cho dù anh không giết tôi, cũng sẽ có người khác tới giết."

Năng lực của Hiên Viên Diêu cô cho dù không biết rõ ràng nhưng cũng không phải là không biết gì. Cô hiểu rất rõ, bây giờ cô ôm con bỏ đi thì có thể chạy đi đâu chứ?

109. Chương 109: Như Vậy Rất Ngu Xuẩn

Cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, cô tin rằng Hiên Viên Diên cũng có biện pháp tìm ra mình. Nếu đã thế, vậy không bằng cô chết ngay tại đây.

"Cô thế này rất ngu xuẩn."

"Tôi cũng sợ chết." Còn chưa nhìn thấy con lớn lên, Trịnh Thất Muội không muốn chết như thế, nhưng cô lại càng không muốn con mình về sau luôn sống trong sợ hãi và trốn tránh, rồi sau đó là chết trong sợ hãi.

"Cho dù tôi sợ chết, tôi cũng không muốn mang con trốn sang nơi khác. Tôi sẽ ở đây không đi đâu hết."

Cô đi cũng được nhưng ba mẹ cô, con trai cô thì sao? Cô không thể ích kỉ tùy hứng mà bất chấp tất cả như vậy.

Thang Á Nam lặng im nhìn sự quật cường trong mắt Trịnh Thất Muội.

Trịnh Thất Muội cười cười, Thang Á Nam nhắc nhở cô như vậy là cô đã rất vui rồi: "Không cần nói nữa. Tôi không sao đâu."

"Trịnh Thất Muội." Thang Á Nam không thể nói rõ cảm xúc kỳ quặc trong lòng anh lúc này là thế nào. Rất nhiều cảm xúc anh không thể lý giải cũng bắt đầu trào dâng.

"Cô thế này sẽ không có lợi."

Không chỉ không tốt mà còn là ngốc đến tột cùng.

"Cũng chẳng xấu gì." Trịnh Thất Muội lắc đầu: "Mà có xấu thì cũng chỉ xấu đến vậy thôi. Tôi không sợ."

Thang Á Nam không nói gì, anh đã hiểu ý của Trịnh Thất Muội, đứng dậy, xoay người rời khỏi. Trịnh Thất Muội đột nhiên gọi anh: "Thang Á Nam, cám ơn anh."

Anh hơi dừng lại, rồi lại không do dự bước ra ngoài. Trịnh Thất Muội nhìn bóng lưng anh rời khỏi mà thở dài thật dài, tâm trạng lập tức trở nên mất mát.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Những ngày kế tiếp đối với Trịnh Thất Muội mà nói trở nên hơi kỳ lạ. Vì sao nói như vậy? Thang Á Nam ngày nào cũng tới cửa hàng. Cô không biết anh đang nghĩ gì nhưng ánh mắt anh nhìn cô rất phức tạp.

Sáng sớm, anh đã đi theo nhìn cô mang theo Tiểu Niệm từ nhà đến cửa hàng. Ban ngày, anh sẽ ngồi trong cửa hàng, thỉnh thoảng sẽ đi đâu đó một chút rồi lại nhanh chóng trở về. Lại còn thường xuyên dùng ánh mắt hết sức kỳ quái này nhìn cô, cô cố gắng lắm mới không để ý đến nó. Buổi tối, cô về nhà, anh sẽ đi theo cô, tiễn cô về đến tận nhà. Nhìn thấy cô vào cửa, rồi mới đi.

Trịnh Thất Muội cũng không rõ Thang Á Nam nghĩ gì. Mãi cho đến một ngày, vẻ mặt anh đề phòng nhìn cửa hàng đối diện. Trong khoảnh khắc đó, cô dường như cảm giác được trên người anh phát ra sát khí. Sau

đó anh chạy qua cửa hàng kia. Tiếp đó lại quay về, im lặng đưa mắt nhìn Trịnh Thất Muội rồi lại ngồi trong cửa hàng.

"Anh, anh có chuyện gì sao?" Trịnh Thất Muội đúng là vẫn không nhịn được mà hỏi nghi vấn trong lòng mình. Thang Á Nam nhìn cô, gương mặt không chút thay đổi, khẽ lắc đầu.

"Không có."

"Vậy anh…" Cô nhìn ra bên ngoài, ngoại trừ dòng xe qua lại, cô chẳng thấy gì cả: "Ban nãy anh…"

"Tôi không sao."

Thái độ lạnh như tiền, nét mặt chống đối ấy khiến Trịnh Thất Muội tổn thương. Mấp máy môi, muốn nói cái gì lại nói không được. Cô đang chờ mong điều gì? Cô tưởng Thang Á Nam ngày đó đến cảnh cáo cô chứng tỏ anh đã khôi phục trí nhớ, trong lòng đã có cô sao?

Không, không phải. Chẳng qua là trái tim anh, tấm lòng thiện lương và chính trực của anh khiến anh không có cách nào ra tay với phụ nữ. Chứ không phải là anh nhớ ra cô. Cô căn bản không được kỳ vọng quá nhiều, bởi điều đó nực cười, ngu xuẩn biết bao.

Thang Á Nam mấy ngày nay luôn xuất hiện, không chỉ cô mà cả nhân viên cửa hàng cũng thấy bất thường. Cả Trịnh mẹ lúc đến cửa hàng giúp con gái trông cháu ngoại cũng bị sự xuất hiện của Thang Á Nam dọa cho hết cả hồn.

Vẻ mặt Trịnh Thất Muội đau khổ, ngay cả giải thích cũng lười mà cũng không biết phải giải thích thế nào. Trịnh mẹ cũng hiểu. Nhìn bộ dạng con gái cũng không hiểu gì như mình. Tuy rằng bà không nói ra nhưng vẫn thấy con gái mệnh khổ. Muốn khuyên Trịnh Thất Muội, lại không biết bắt đầu khuyên từ đâu. Tới sau cùng, cũng chỉ có thể im lặng.

Đủ loại cảm giác hòa vào nhau khiến tâm trạng cô khá tệ. Không muốn đối mặt với những cảm xúc tiêu cực này, Trịnh Thất Muội chỉ có thể chơi với con. Trong lòng có chút hận, có chút oán. Cô phải đuổi gã đàn ông này ra, không cho anh đứng ở trong cửa hàng mình. Không cho anh đứng ở chỗ mình có thể thấy được. Ít nhất không nhìn thấy anh, cô sẽ không đau lòng, sẽ không khó chịu.

Nhưng tại sao, cô lại luyến tiếc? Bởi vì cô phát hiện cô không thể hận anh. Hận anh cái gì? Hận anh mất trí nhớ? Hận anh tuyệt tình? Không. Đó vốn không phải lỗi của anh, cô có tư cách gì hận anh?

Nhưng không hận thì không thể không đau. Mà nghiêm túc ngẫm lại, Trịnh Thất Muội, mày thật đê tiện. Làm sao có thể đê tiện như vậy?

"Mày thực đê tiện." Cô khẽ nói với chính mình. Giọng cô rất nhỏ nhưng Thang Á Nam vẫn nghe thấy, anh quay sang nhìn Trịnh Thất Muội.

Lúc này cô đang ngồi bên xe đẩy, nhìn Tiểu Niệm nằm trong xe, đôi mắt nước khép hờ. Mái tóc dài buông xuống, có chút mờ mịt, có chút tự giễu, dáng vẻ như vậy khiến anh khó chịu.

Muốn nói cái gì lại có cảm giác bị nhìn trộm khiến cơ thể anh chấn động, xoay mặt qua, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Nhưng lại chẳng có gì, tuy thế anh vẫn đề cao cảnh giác như cũ.

Lúc ăn cơm, Thang Á Nam lại sang tiệm cơm gần đó giải quyết bữa tối. Nhìn anh rời đi, Trịnh Thất Muội lại thấy mất mát, có vài lần, cô muốn gọi anh cùng ăn, nhưng thấy sắc mặt anh thì lại nói không nên lời.

Thang Á Nam bây giờ trở thành một sự tồn tại kỳ quái ở ngay bên cạnh Trịnh Thất Muội. Ngay cả một số khách hàng cũng có cảm giác ấy. Hỏi Trịnh Thất Muội có phải cãi nhau với Thang Á Nam hay không, dù sao trước đây khi Thang Á Nam ở cửa hàng đã có không ít khách hàng nhìn thấy anh. Trịnh Thất Muội đành phải lắc đầu, nói anh gần đây bị tai nạn xe cộ, mất trí nhớ nên có chút là lạ.

Đối với những ánh mắt hoặc thông cảm, hoặc thương hại đó, Trịnh Thất Muội cũng không để ý. Nhưng cô thấy mệt. Cảm giác này thật tra tấn con người ta mà. Một người đàn ông, người đàn ông mày yêu, ba của con mày, ngày nào cũng xuất hiện trước mặt mày nhưng anh ta lại không yêu mày, không nhận ra mày, thậm chí còn có thể giơ súng bắn mày…

Điều khiến cô bất ngờ là sau khi cho nhân viên cửa hàng về nhà trước, tính toán sổ sách xong đóng cửa hàng, cô đẩy xe nôi về nhà mà lại không thấy Thang Á Nam đâu. Không biết đi làm cái gì nữa.

Không còn bóng dáng cao lớn vẫn luôn theo bên mình khiến lòng cô trào dâng vô số cảm giác mất mát. Chuyện đã chẳng có gì bất ngờ mà sao đối mặt vẫn thấy khó chịu, mất mát như vậy.

Trời đã tối muộn, xe trên đường cũng ít hẳn đi, rẽ qua con đường nhỏ phía trước là có thể về tới nhà. Trịnh Thất Muội quẹo vào, mới đi vài bước vào trong, một bóng người xuất hiện chắn trước mặt cô.

Cô thoáng sửng sốt, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt, sắc mặt có vài phần nghi hoặc, muốn nói cái gì nhưng tên đàn ông ấy đã rút từ trong ngực ra một khẩu súng chĩa vào đầu cô. Ánh đèn đường âm u từ bên ngoài giao lộ chiếu vào khiến khẩu súng lục màu bạc ấy nhìn có chút sắc lạnh.

Cô kinh ngạc đến quên cả cách nói. Đây không phải lần đầu tiên cô bị người ta chĩa súng vào đầu, nhưng so với mấy lần kia, lần này cô bỗng nhiên không sợ hãi. Nhìn người kia, ánh mắt đảo qua sau lưng hắn: "Thang Á Nam đâu?"

A Long thoáng sửng sốt, người phụ nữ này vậy mà không sợ chết? Mở chốt an toàn, thần sắc anh ta ngưng trọng: "Tôi đã điều anh ta đi rồi. Anh ta sẽ không tới cứu cô đâu."

Trịnh Thất Muội hiểu rõ ý tứ trong lời của A Long, đột nhiên hiểu được vì sao mấy ngày nay Thang Á Nam cứ đứng ở trong cửa hàng quan sát cô, chính là sợ có người ra tay với cô.

Nội tâm dâng lên vô số tình cảm phức tạp, cô phải nói cái gì? Thang Á Nam không nhớ cô, nhưng mấy ngày nay vẫn đi theo bảo vệ cô. Hành động của anh không phải là đang bảo vệ cô chứ? Anh sợ cô xảy ra chuyện, cho nên mới đi theo cô? Thang Á Nam ơi là Thang Á Nam. Tại sao anh phải làm vậy? Anh rõ ràng đã quên hết mọi thứ. Anh rõ ràng đã giơ súng vào em. Tại sao, tại sao phải hành động thế này?

Sắc mặt Trịnh Thất Muội phức tạp, rất nhiều, rất nhiều tình cảm bắt đầu trào dâng ở trong tim, cổ họng cũng hơi đau xót, hơi khó chịu. Rất nhiều, rất nhiều tình cảm đều là bởi vì Thang Á Nam. Sự chính trực, thiện lương của anh vẫn không thay đổi. Vậy là cô có thể yên tâm. Ít nhất cho dù Thang Á Nam đi theo Hiên Viên Diêu, anh cũng vẫn giữ nguyên trái tim thuở ban đầu.

Cô càng cần phải vui, bởi vì Thang Á Nam khỏi phải mang tội giết người nữa. Lại càng không phải mang tội giết vợ con, cho dù một ngày nào đó anh khôi phục trí nhớ, ít nhất anh không phạm sai lầm lớn.

Khóe môi cong lên, lòng cô thậm chí còn vui vẻ. Đối diện với khẩu súng trên tay A Long, một chút tức giận cũng không có, cô bình tĩnh đến đằng trước xe nổi, bế con trai lên, đưa mắt nhìn A Long: "Anh ra tay đi."

Cô chẳng chút sợ sệt, thậm chí còn có thể nói là thản nhiên chịu chết khiến A Long phải sửng sốt, vì sao người phụ nữ này lại không sợ hãi chút nào vậy chứ? Tay hơi hơi hạ xuống vài phần, anh ta nhìn Trịnh Thất Muội: "Tôi cho cô một cơ hội, cô để tôi giết đứa bé thì cô sẽ được sống."

"Anh giết tôi đi." Trịnh Thất Muội không chút do dự mở miệng: "Anh giết tôi còn để đứa bé sống."

Cô không sợ chết, nếu Tiểu Niệm chết cùng cô thì cũng có người làm bạn. Nhưng nếu có thể, cô càng hy vọng Tiểu Niệm sống sót.

"Được." Cây súng trên tay A Long nâng lên vài phần, định nổ súng vào đầu Trịnh Thất Muội. Nào ngờ vào lúc này một bóng người vọt tới trước mặt anh ta, bắt gọn rồi đoạt lấy khẩu súng trên tay anh ta.

A Long thoáng sửng sốt, rồi nhanh chóng phản ứng lại, tiếp đó liền tấn công người vừa xuất hiện. Trịnh Thất Muội nhìn thấy bóng dáng Thang Á Nam bỗng nhiên xuất hiện thì một lần nữa ngơ ngác nhìn theo bóng Thang Á Nam đang nhập thành một với người kia, cô ôm chặt Tiểu Niệm, đứng dán chặt người vào vách tường bên cạnh.

Thang Á Nam, anh đã xuất hiện, cũng như một năm trước ở Mĩ, anh như một vị thần xuất hiện trước mặt cô, cứu sống cô. Hốc mắt cay đến khó chịu, có rất nhiều cảm xúc đau xót ùa về khiến cô gần như bật khóc.

Bên kia, Thang Á Nam và A Long đang quần nhau bất phân thắng bại. Thân thủ Thang Á Nam không tồi, A Long cũng là một cao thủ nhất đẳng, cùng với Thang Á Nam anh đấm tôi đá. Cuối cùng hai tay nắm

chặt, ngăn cản hai tay Thang Á Nam đang định đánh xuống: "Thang thiếu, anh dừng tay, anh muốn phản bội thiếu gia sao?"

Một câu này khiến Thang Á Nam hơi khựng lại, nhưng thấy A Long đoạt súng lại tính nổ súng vào Trịnh Thất Muội, anh lại cấp tốc chắn trước mặt Trịnh Thất Muội. Hành động này lại một lần nữa khiến Trịnh Thất Muội kinh ngạc, mà A Long cũng chấn động. Thu súng về bên hông mình, anh ta nhìn Thang Á Nam: "Thang thiếu, anh có thể tạm thời cứu cô ta nhưng không thể cứu cô ta cả đời, Long Đường đã muốn giết ai thì kẻ đó sẽ không thể nào thoát được. Lúc này anh dùng cơ thể đỡ cô ta, về sau thì sao? Anh có thể che chở cô ta bao lâu?"

Sắc mặt Thang Á Nam hết sức khó coi nhìn sắc mặt A Long lại quay đầu đối diện với ánh mắt Trịnh Thất Muội. Anh không ân hận vì hành động của mình, nhưng với Hiêu Viên Diêu.

"Tôi sẽ tự mình giải thích với thiếu gia."

"Được." A Long gật đầu thật mạnh, vẻ mặt có chút tức giận: "Thang thiếu, tôi kính trọng anh đã theo thiếu gia lâu nhất, lúc này đây cũng vậy, nhưng anh đừng tưởng anh thật sự cứu được cô ta. Tôi nể mặt anh, nhưng anh em khác trong đường thì chưa hẳn, tự anh ngẫm lại đi."

Nói xong câu đó, A Long xoay người đi. Sau khi anh ta đi rồi, Thang Á Nam mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người đối diện với Trịnh Thất Muội, cau chặt mày: "Cô đang làm gì vậy? Anh ta muốn giết cô, tại sao cô không chạy?"

"Chạy?" Trịnh Thất Muội nghe anh nói mà như nghe chuyện tiếu lâm: "Tôi còn ôm con nhỏ, anh bảo tôi chạy đi đâu?"

Thang Á Nam lặng im. Trong lòng cũng hiểu Trịnh Thất Muội nói rất có lý, cho dù cô muốn chạy thì có thể chạy đi đâu? Dù sao thế lực của Long Đường cũng có mặt khắp nơi. Không khí ngưng trọng dần an tĩnh lại, bên ngoài thỉnh thoảng lại có xe chạy qua, Tiểu Niệm bởi vì ban nãy cô ôm quá chặt mà ở trong lòng cô giãy dụa hai cái, lúc này cô mới phục hồi lại tinh thần, đứng thẳng lên, cố gắng tự đứng lên.

Ẵm Tiểu Niệm bỏ lại vào trong xe nôi, liếc nhìn Thang Á Nam một cái, anh đứng đó, vóc dáng cao lớn ẩn vào góc tối, giữa màn đêm không thể nào nhìn rõ được vẻ mặt của anh. Cảm giác như anh cách cô rất, rất xa. Trái tim vừa mới bị cảm động, lúc này lại lạnh lẽo dần. Trịnh Thất Muội dùng sức cắn cắn môi, lắc đầu xua đuổi những hy vọng không nên có trong đầu, đẩy xe định rời đi.

"Trịnh Thất Muội." Lúc này Thang Á Nam gọi cô lại, giọng nói có chút tốt bụng khuyên: "Biết trước sẽ có ngày hôm nay thì hà tất lúc trước…?" Biết rõ người đàn ông kia đã có vợ, vì sao còn muốn làm tiểu tam của người ta?

Trịnh Thất Muội ngẩn ra, không rõ Thang Á Nam nói câu này là có ý gì, cô quay sang, trong bóng đêm gương mặt diễm lệ của cô lộ ra chút nghi hoặc nhìn anh, thần sắc tràn đầy khó hiểu.

Nhưng anh lại dùng ánh mắt mỉa mai và hơi chút không đồng ý nhìn cô. Trong lòng đau đớn khiến cô chỉ cảm thấy lồng ngực mình nghẹn đắng. Khóe môi lại cong lên một nụ cười xót xa.

"Đúng vậy, biết trước như thế thì lúc trước cần gì…?"

Nếu cô không nhất thời bị ma xui quỷ khiến đi theo anh tới Mĩ thì làm gì có chuyện sau này?

"Biết trước như thế thì lúc trước cần gì…?" Đáng tiếc, trên thế giới này không có thuốc chữa hối hận. Trịnh Thất Muội cũng hiểu, cũng biết điều đó. Không hề nhìn Thang Á Nam, cô đẩy xe nôi, chậm rãi đi về nhà.

Thang Á Nam nhìn theo bóng lưng cô, trong lòng lại trào dâng những cảm xúc kỳ lạ. Anh đột nhiên phát hiện anh rất không thích nụ cười ban nãy của Trịnh Thất Muội, cực kỳ không thích. Về phần tại sao không thích thì anh cũng không nói được. Hôm nay A Long không thành công chắc chắn sẽ không trở lại nữa. Anh xoay người rời đi, về biệt thự anh ở.

Nào ngờ, Hiên Viên Diêu không biết đã đến biệt thự từ lúc nào. Anh ta ngồi vắt chân tao nhã ở phòng khách, A Long đứng sau lưng anh ta. Xem vẻ mặt anh ta có vài phần không tán thành. Trong góc phòng, mười mấy anh em đứng sẵn đó, toàn bộ đều đứng đối mặt ra bên ngoài, sau khi nhìn anh bước vào lại nhất

loạt nhìn về phía anh. Thang Á Nam không sợ ánh mắt của những người đó, đi tới trước vài bước, đứng trước mặt Hiên Viên Diêu.

"Thiếu gia."

Ánh mắt Hiên Viên Diêu đảo qua mặt Thang Á Nam, so với khi ở Mĩ thì dường như đã gầy đi vài phần, hai má hơi hóp, lông mày anh ta hơi cau lại, nhìn quần áo anh bởi vì vừa rồi đánh nhau mà nhàu nhò, anh ta phất phất tay.

"Các người lui xuống đi."

"Vâng." A Long gật đầu, dẫn cả đám người vô cùng nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Hiên Viên Diêu nâng ly rượu đỏ trên bàn nhấp một ngụm: "Anh không muốn giải thích sao?"

Sắc mặt Thang Á Nam ngưng trọng, hai tay nắm chặt thành quyền để hai bên người, cuối cùng lắc đầu: "Thuộc hạ hành sự bất lực, xin thiếu gia xử phạt."

"Á Nam." Hiên Viên Diêu đặt ly rượu trên tay xuống, đứng dậy, một mình cất bước đi tới trước mặt Thang Á Nam: "Tôi nhớ khi ở Mĩ, tôi đã nói với anh, anh có thể lựa chọn không nhận nhiệm vụ này, nhưng anh không nghe."

Thang Á Nam lặng im, cảm giác tầm mắt của Hiên Viên Diêu chiếu lên người mình, anh hơi hơi cúi đầu: "Tôi muốn ở lại Long Đường. Nhưng hy vọng thiếu gia có thể cho tôi làm việc khác."

Ngoại trừ giết người, việc gì cũng được.

"Cho dù tôi cho anh làm việc khác, Trịnh Thất Muội cũng phải chết." Hiên Viên Diêu nhìn vào mắt anh, rõ ràng nghe thấy tên Trịnh Thất Muội cơ thể anh có hơi run lên.

"Ngày mai anh theo tôi về Mĩ, chuyện Trịnh Thất Muội để A Long xử lý."

"Thiếu gia." Thang Á Nam nôn nóng: "Cô ấy chỉ là một người phụ nữ."

"Đúng vậy. Phụ nữ." Trong mắt Hiên Viên Diêu hiện lên vài phần tà tứ: "Trong mắt sát thủ Long Đường chỉ có con mồi, không có nam nữ."

Thang Á Nam nhìn sự quyết đoán hung ác trong mắt Hiên Viên Diêu, gật đầu thật mạnh một cái: "Xin thiếu gia tha cho Trịnh Thất Muội, từ nay về sau, Thang Á Nam nhất định sẽ vì thiếu gia bất chấp gian nguy, thịt nát xương tan."

Hiên Viên Diêu nghe lời anh nói, đôi môi mỏng nhếch lên, mang theo vài phần trào phúng: "Anh ngay cả một người phụ nữ cũng giết không được thì làm sao có thể thịt nát xuong tan, bất chấp gian nguy vì tôi?"

Thang Á Nam im lặng, nghĩ đến Trịnh Thất Muội và đứa bé sơ sinh ấy cuối cùng phải chết thì trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chấp nhận: "Thiếu gia, xin anh bỏ qua cho cô ấy. Tôi có thể tùy ý thiếu gia xử lý."

"Đủ rồi." Hiên Viên Diêu không muốn nghe, nhìn Thang Á Nam: "Cho tôi một lý do không giết cô ta."

Anh ta nhìn Thang Á Nam, vẻ mặt có chút chờ mong, thế nhưng Thang Á Nam lại không nghĩ ra được lý do gì, chỉ cảm thấy ở sâu trong thâm tâm, dường như có cảm giác không đành lòng, đặc biệt không đành lòng khiến anh không muốn giết Trịnh Thất Muội.

"Xin thiếu gia tha cho cô ấy."

"Á Nam à." Hiên Viên Diêu khoát tay áo, không muốn nghe anh nói nữa: "Long Đường có một quy tắc, một mạng người cần dùng một mạng khác để đổi lại. Anh không chịu giết Trịnh Thất Muội và đứa bé thì nhất định phải giết hai người khác đổi lấy hai cái mạng của cô ta."

Thang Á Nam mở to hai mắt nhìn Hiên Viên Diêu, vẻ mặt anh ta nghiêm túc, không chút gì là nói đùa: "Trước kia anh vì Long Đường cũng lập được không ít công lao, tôi cho anh một cơ hội, chỉ cần anh đi giết một người. Tôi sẽ bỏ qua cho Trịnh Thất Muội. Về sau, anh vẫn có thể ở lại Long Đường."

"Ai?"

Lòng Thang Á Nam hiện lên một tia mỏi mệt, vì sao nhất định phải giết người chứ?

"Người bỏ tiền ra muốn lấy mạng Trịnh Thất Muội." Khi Hiên Viên Diêu nói lời này, trong mắt hiện lên một tia đùa dai. Tia sáng kia quá nhanh, chợt lóe lên rồi vụt tắt khiến Thang Á Nam cũng không kịp nhìn thấy.

"Bỏ tiền muốn lấy mạng Trịnh Thất Muội?" Không phải vợ lớn của người đàn ông của Trịnh Thất Muội sao?

"Đúng vậy." Hiên Viên Diêu mỉm cười, ngón tay chỉ trên bàn trà, phía trên có một túi hồ sơ: "Tài liệu anh muốn đều ở bên trong, người phụ nữ đó ở Bắc Đô. Bởi vì mục tiêu hơi lớn, tôi có thể cho anh nhiều thời gian hơn, 1 tháng. Nội trong một tháng, anh giết người phụ nữ này đổi lại sự bình an ẹ con Trịnh Thất Muội."

Anh ta hơi hơi nghiêng người về trước, nhìn Thang Á Nam: "Nếu sau một tháng, người phụ nữ này còn sống, vậy thì mẹ con Trịnh Thất Muội nhất định phải chết. "

Thang Á Nam nhìn túi hồ sơ trên bàn trà, dù sao vẫn cảm thấy có một cảm giác hết sức quái dị. Muốn nói cái gì đó thì Hiên Viên Diêu lại vỗ vỗ bờ vai anh: "Đến Bắc Đô đừng ở khách sạn. Tôi ở bên đó có một biệt thự, anh đi đến đó ở, tôi sẽ mướn người làm nấu cơm cho anh, xem anh ở thành phố C mà người gầy hết cả ra đây này."

Thang Á Nam nhìn Hiên Viên Diêu, sự quan tâm trong mắt anh ta là thật. Hiên Viên Diêu cũng không nhiều lời: "Tôi lên lầu ngủ, ngày mai ăn cơm xong, bảo A Long đưa anh ra sân bay. Vé máy bay tôi đã mua giúp anh rồi"

"Còn Trịnh Thất Muội…" Anh ta sẽ không chờ sau khi anh đi thì lập tức xuống tay với Trịnh Thất Muội đó chứ?

"Yên tâm, tôi không nói gì thì không ai dám động đến cô ta." Động tác lên lầu của Hiên Viên Diêu hơi khựng lại: "Anh giải quyết càng nhanh, cô ta không phải càng an toàn sao?"

Thang Á Nam lặng im, nhìn bóng dáng Hiên Viên Diêu biến mất. Rút tài liệu ra khỏi túi giấy.

Kiều Tâm Uyển, nữ, 26 tuổi…

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Lúc này. Tay chân Kiều Tâm Uyển bị trói, cảm giác cánh cửa bị ai đó đẩy ra, trong lòng căm phẫn thật lớn khiến gương mặt cô phồng lên đỏ bừng. Dự định khi Cố Học Võ vừa vào cửa sẽ giáo huấn anh một trận, nhưng sau khi nhìn thấy người đến thì vẻ mặt hoàn toàn thay đổi.

"Anh…"

Anh là ai? Kiều Tâm Uyển muốn hỏi những lời này, nhưng bởi vì miệng bị dán băng dính nên chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ. Cô quýnh lên, lại giãy dụa. Không phải Cố Học Võ? Không phải Cố Học Võ bắt cóc cô? Người đàn ông này là ai? Tai sao bắt cóc cô?

Phẫn nộ qua đi, nỗi sợ hãi ập đến. Không phải Cố Học Võ mà là người khác, đó không phải chứng minh, cô đang gặp nguy hiểm?

"U, u…"

Người đàn ông này là ai? Rốt cuộc là ai? Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Kiều Tâm Uyển rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập kịch liệt, cơ thể liên tục vùng vẫy, giãy dụa, muốn thoát ra. Nhưng tay chân đều bị trói, cô có thể chạy đi đâu?

Bộ dáng vùng vẫy của cô rơi vào mắt Thang Á Nam, lông mày anh hơi nhướng lên. Người phụ nữ này dáng vẻ rất đẹp, kiểu xinh đẹp này hoàn toàn khác với kiểu xinh đẹp của Trịnh Thất Muội.

Trịnh Thất Muội dáng vẻ rất diễm lệ, giơ tay nhấc chân đều lộ vẻ phong tình. Còn vẻ đẹp của Kiều Tâm Uyển lại có vài phần cao quý. Trong động tác của cô lại có cảm giác của tiểu thư khuê các. Đó là ngoại trừ vẻ ngang ngược trong mắt cô. Có thể thấy, người phụ nữ này tương đối cường thế. Cô biết rất rõ cô đang

làm gì. Cô sinh cho chồng trước một đứa con gái còn Trịnh Thất Muội thì sinh một đứa con trai. Cô lo con của Trịnh Thất Muội sẽ đe doạ địa vị của mình, cho nên mới xuống tay với Trịnh Thất Muội.

Nghĩ đến sự tàn nhẫn của Kiều Tâm Uyển, nghĩ đến bởi vì cô mà Trịnh Thất Muội thiếu chút nữa mất mạng, thần sắc Thang Á Nam lập tức lạnh lẽo.

110. Chương 110: Giết Tâm Uyển

Phụ nữ vĩnh viễn là như thế, lúc chồng mình phản bội sẽ lập tức đổ hết lỗi lầm lên người phụ nữ kia mà không biết, vấn đề căn bản là do người đàn ông, một người đàn ông nếu đã chung tình với bạn thì làm sao có thể phản bội bạn được? Còn nếu anh ta đã phản bội bạn thì cho dù không phải là cô tiểu tam kia cũng sẽ có tiểu tứ, tiểu ngũ. Cho nên đổ lỗi cho phụ nữ thật đúng là tức cười. Mà cũng bởi vì như thế, trong mắt Thang Á Nam lại toát ra một tia sát khí, mà sát khí đó vừa khéo lại bị Kiều Tâm Uyển bắt gặp.

Người đàn ông này muốn giết cô? Tại sao? Cô và hắn có thù oán gì sao? Kiều Tâm Uyển nôn nóng, tay bị trói quặt ra sau, liều mạng giãy thoát khỏi sợi dây thừng đang trói chặt.

Vào lúc này Thang Á Nam bước về phía trước một bước, nhìn Kiều Tâm Uyển, không hề do dự rút súng ra. Kiều Tâm Uyển nhìn thấy khẩu súng, cho dù lúc này cô bình tĩnh thế nào, gan dạ thế nào thì tới thời điểm này cũng phải trợn tròn mắt.

Nên biết một người phụ nữ cho dù gan lớn đến thế nào thì cũng có hạn, huống chi, Kiều Tâm Uyển to gan ra sao thì cũng chưa gặp tình huống như thế này. Một khẩu súng bạc đang ở trước mặt cô, lớp vỏ kim loại ánh lên sáng loáng. Trái tim cô tê lạnh, sau lưng túa mồ hôi thấm ướt cả mảng áo phía sau.

Miệng không thể nói. Cô chỉ có thể liên tục lắc đầu, không ngừng trốn tránh. Hai tay hai chân bị trói nên cô căn bản không có cách nào trốn được. Thấy Thang Á Nam cầm súng chĩa sát vào mình, cô quýnh lên, cố sức lăn hai vòng. Dưới ý chí sinh tồn mạnh mẽ, cô lăn xuống giường đánh rầm một tiếng. Lưng bị đập xuống đất đau điếng nhưng cô cố gắng không để ý. Tiếp tục giãy dụa tiến về phía trước, không ngừng trốn sang bên cạnh.

Thang Á Nam nhìn sự sợ hãi trong mắt cô khẽ nhếch mày kiếm. Trịnh Thất Muội lúc kề cận cái chết không hề có chút sợ hãi nào như vậy. Kiều Tâm Uyển này một chút can đảm cũng không có. Mà kỳ lạ là đối mặt với Trịnh Thất Muội anh sẽ không đành lòng, sẽ không hạ thủ được. Còn đối mặt với Kiều Tâm Uyển, anh lại hoàn toàn không nghĩ như vậy. Nếu giết Kiều Tâm Uyển có thể đổi lại sự bình an cho hai mẹ con Trịnh Thất Muội, với anh mà nói lại là một vụ mua bán có lợi.

Bước chân chuyển hướng về phía cạnh cửa, bước về phía trước, lại bước về phía trước. Ngoài cửa sổ, trời đã về chiều, ánh tà dương hắt những quầng đỏ lên gương mặt tái nhợt vì sợ hãi của Kiều Tâm Uyển. Một người phụ nữ xinh đẹp, trên mặt là vẻ sợ hãi. Thang Á Nam cong khóe môi, trong mắt hiện lên một tia khát máu, giơ tay lên, tính bắn vào đầu Kiều Tâm Uyển.

"Pằng." Một tiếng súng khác vang lên, Thang Á Nam giật mình, cửa phòng vào lúc này bị ai đó đạp vỡ, có người vọt vào.

Người đàn ông dẫn đầu cầm một khẩu súng trên tay, chĩa thẳng vào người ở bên trong. Thang Á Nam thoáng sửng sốt, cấp tốc kéo Kiều Tâm Uyển, ôm cô chắn trước người mình, giằng co với người vừa tới. Lúc ban nãy Kiều Tâm Uyển cảm thấy tim mình như ngừng đập. Cả người run lẩy bẩy mãi đến khi một tiếng súng kia vang lên, mãi đến khi ai đó xuất hiện ở cửa.

Cô bị Thang Á Nam bắt đứng dậy, trái tim đập nhanh đến cực điểm. Cô tưởng mình không trốn được, tưởng mình chết chắc rồi. Sau đó cô nhìn thấy anh. Cố Học Võ.

Cô không có thời gian chớp mắt, chỉ có thể giật mình, ngơ ngác nhìn bóng dáng ấy. Cố Học Võ, thật là anh? Là, là anh. Cho dù cô bị ảo giác nhưng quần áo không thể nào là ảo giác chứ?

Cái áo khoác anh mặc trên người là nhiều năm trước cô đã mua tặng sinh nhật anh. Bởi vì cô mua nên anh vẫn không mặc, bỏ quên ở trong tủ quần áo. Nhưng hiện tại, cô lại nhìn thấy anh mặc cái áo khoác ấy, đứng ở đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt Thang Á Nam.

Cõi lòng đang rối loạn lập tức trở nên yên bình. Cô không thể động đậy, nhưng phản ứng đầu tiên lại là vui mừng. Cố Học Võ đã tìm được cô, hơn nữa còn tới cứu cô. Đôi mắt cô ươn ướt nhìn về phía Cố Học Võ, đó là những giọt nước mắt vui sướng. Vui sướng và hài lòng đến mức cô phải rơi nước mắt.

Cố Học Võ hiển nhiên không bỏ qua nước mắt của Kiều Tâm Uyển nhưng anh lại nghĩ cô khóc vì sợ. Bàn tay đặt bên hông siết thật chặt, cơ thể tiến về trước từng bước, Thang Á Nam mang theo Kiều Tâm Uyển lùi về sau từng bước. Anh nhìn Cố Học Võ, ánh mắt tràn đầy đề phòng. Phía sau Cố Học Võ còn có vài người nữa. Kiều Tâm Uyển biết hai người trong đó, là người lần trước ở trên đảo đã tới đón cô đi.

Vui vẻ qua đi là im lặng, sau im lặng lại là càng thêm nghi hoặc, những câu hỏi cô vốn đè nén trong lòng vào lúc này lại dần dần ùa lên. Cố Học Võ có thể nghỉ ngơi trên đảo tư nhân, có thể gọi máy bay trực thăng tới đón, có thể không đánh thức cô mà đưa cô về Bắc Đô. Bây giờ thì sao ?

Anh lại tìm thấy cô trước tiên, nhìn cách ăn mặc của bọn họ thì chắc chắn không phải là cảnh sát. Quan trọng hơn là cảnh sát thì làm sao có thể gọi máy bay trực thăng đi đón mình? Còn nữa, cô rõ ràng nhìn thấy mấy người đi theo sau Cố Học Võ người nào cũng cầm súng trên tay. Họng súng lúc này đều nhắm thẳng vào Thang Á Nam, đương nhiên cũng nhắm vào cô.

Tim cô lúc này lại đập càng nhanh hơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô rốt cuộc cũng phát hiện, cây súng trên tay Thang Á Nam vẫn để ở trên trán cô. Trái tim dường như cũng muốn vọt ra khỏi cổ họng, cô không thể nào không khẩn trương, nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt tràn đầy căng thẳng. Cảm giác được ánh mắt cô, Cố Học Võ lại tiến lên phía trước vài bước.

Cây súng Thang Á Nam đặt trên trán Kiều Tâm Uyển lúc này càng siết chặt. Anh nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt đầy đề phòng. Ánh mắt Cố Học Võ chẳng chút sợ sệt, lúng túng. Anh bình tĩnh nhìn Thang Á Nam rồi bất thình lình chìa tay ra với anh: "Á Nam, nếu cậu không buông súng ra thì cậu sẽ hối hận."

Là sao? Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, anh gọi tên người đàn ông này? Vậy là anh biết người đàn ông này.

Thang Á Nam không nói gì, cũng không có nhúc nhích, cơ thể cứng ngắt bất động, nhìn một tia khẩn cầu xuất hiện trong mắt Cố Học Võ.

"Á Nam , cậu căn bản không thích giết người, đừng làm việc khiến cậu phải hối hận."

Lông mày Thang Á Nam khe khẽ cau lại, người đàn ông này, ngay vừa rồi, anh đã nhận ra. Anh nhớ lúc ở thành phố C người đàn ông này cứ lẳng nhẳng đi theo Trịnh Thất Muội, còn đưa Trịnh Thất Muội tới bệnh viện. Lúc ấy phản ứng của anh ta rất lạ. Bây giờ nhìn lại mới thấy hóa ra cũng chẳng kỳ lạ gì.

Sinh con với người phụ nữ khác, sau đó lại không muốn để vợ biết, cho nên mới nhân lúc anh mất trí nhớ muốn cho anh nhận người phụ nữ và con của anh ta? Hừ lạnh một tiếng. Vẻ phản đối trong mắt Thang Á Nam càng rõ rệt. Bên trong còn có một tia khinh thường.

Cố Học Võ không biết Thang Á Nam tại sao lại nhìn mình như vậy, lại càng không rõ tại sao Thang Á Nam lại rảnh rỗi không ở Mĩ mà chạy tới Trung Quốc bắt cóc Kiều Tâm Uyển. Nhưng có một việc anh vô cùng khẳng định, đó chính là anh nhất định không để Kiều Tâm Uyển xảy ra chuyện.

"Á Nam, cậu thả cô ấy ra đi."

Giọng nói anh có chút cầu xin, anh nợ Thang Á Nam quá nhiều, vạn bất đắc dĩ, anh căn bản không muốn tổn thương Thang Á Nam. Thang Á Nam không nói gì, cây súng trên tay vẫn không hề buông lỏng. Hiên Viên Diêu muốn Kiều Tâm Uyển chết mới chịu tha cho Trịnh Thất Muội. Anh muốn tha cho Trịnh Thất Muội vậy tất nhiên không thể tha cho Kiều Tâm Uyển.

"Á Nam." Trong mắt Cố Học Võ lộ rõ vẻ vội vã, nhìn Thang Á Nam: " Chúng ta đã quen biết nhau từ khi cậu 17 tuổi. Thang Á Nam mà tôi biết, tuyệt đối không thích giết người. Cậu buông súng xuống đi, bất luận hôm nay cậu tới là vì cái gì, tôi đều có thể hiểu cho cậu. Cậu thả cô ấy ra trước đi, được không?"

Lời Cố Học Võ nói khiến Thang Á Nam phải sửng sốt, Kiều Tâm Uyển cũng giật mình, Cố Học Võ quen người đàn ông này? Vậy nghĩa là sao? Người đàn ông này tại sao lại quen Cố Học Võ? Miệng bị dán băng dính khiến cô không thể nào hỏi được thắc mắc của mình, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn Cố Học Võ, trong lòng vô cùng mong muốn một đáp án.

"Á Nam." Lúc này Cố Học Võ không có tâm trạng đâu mà quan tâm đến sự thắc mắc trong mắt Kiều Tâm Uyển, anh chỉ nhìn Thang Á Nam, vươn tay ra với anh.

"Cậu còn nhớ không? Năm 17 tuổi, tôi qua Mĩ đã gặp cậu ở Washington, cậu bị mấy tên quỷ da đen đuổi theo đánh. Tôi đã cứu cậu. Cậu còn nhớ chứ?"

Đầu Thang Á Nam bất chợt xuất hiện một cơn đau kịch liệt, lực trên tay lại siết chặt vài phần khiến trán Kiều Tâm Uyển đau buốt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó. Bộ dạng hết sức đau đớn.

Cố Học Võ lại nhìn thấy trong mắt Thang Á Nam hiện lên một tia mờ mịt. Anh nhẹ nhàng tiến về trước một bước. Ánh mắt chuyên chú nhìn Thang Á Nam.

"Cậu lại không hề cám ơn tôi đã cứu cậu, lúc đó cha mẹ cậu vừa qua đời, cậu lại chẳng có người thân nào ở Mĩ. Tôi nói, cậu theo tôi về nước, cậu không chịu. Cho nên, cậu ở lại Mĩ. Cậu nhớ không?"

Thang Á Nam nhìn Cố Học Võ, cơn đau kịch liệt ban nãy đánh thức thần trí anh, anh lắc đầu, sự đề phòng trong mắt càng sâu: "Tôi không biết anh đang nói gì hết. Tôi cũng không quan tâm anh là ai. Tôi chỉ biết bây giờ tôi muốn người phụ nữ này chết."

Cố Học Võ lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia khẩn thiết: "Á Nam, cậu đừng giết cô ấy. Cô ấy là người phụ nữ của tôi, nếu cô ấy chết, tôi sẽ rất khổ sở. Cậu còn nhớ chứ? Cậu đã từng nói, cậu sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến tôi thấy khổ sở."

"Đủ rồi." Thang Á Nam không muốn nghe, trán anh lúc này vô cùng đau đớn: "Tôi không muốn nghe anh nói những thứ này. Anh khổ sở hay không chẳng liên quan đến tôi."

Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, lúc này không có tâm trạng chú ý Thang Á Nam đặt súng trên trán mình. Cũng không muốn quan tâm Cố Học Võ trước kia có quan hệ gì với Thang Á Nam. Toàn bộ ý thức cô đều đặt trong câu nói kia của Cố Học Võ, anh nói nếu cô chết, anh sẽ rất khổ sở.

Những tình cảm với Cố Học Võ vẫn luôn kiềm nén trong lòng lúc này lại như núi lửa bùng phát, rốt cuộc cũng không ngăn cản được. Hốc mắt nóng bừng, chóp mũi cay xè, cô chỉ muốn òa khóc. Miệng lại không thể cất thành tiếng nên cô chỉ có thể nức nở. Bộ dạng khóc lóc ấy khiến Cố Học Võ vô cùng đau lòng.

Nhìn Kiều Tâm Uyển, anh cho cô một ánh mắt, bảo cô tin anh. Ánh mắt lại đối diện với Thang Á Nam, tiến từng bước về phía trước: "Á Nam, mặc kệ cậu muốn gì, tôi đều có thể cho cậu, xin cậu thả cô ấy ra."

Thang Á Nam không hề nhúc nhích, cây súng trên tay cũng vẫn không buông ra. Trong mắt Cố Học Võ có một chút vội vàng. Giằng co đã hơn nửa tiếng đồng hồ, anh khá rõ tính cách Thang Á Nam, nếu anh thật sự quyết định hoặc Hiên Viên Diêu thật sự giao anh ta nhiệm vụ này thì anh nhất định sẽ không sợ chết, nhất định sẽ giết Kiều Tâm Uyển. Thở sâu, anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác. Anh nhìn Thang Á Nam: "Á Nam, Hiên Viên Diêu đang đùa với cậu đấy, hắn ta không phải bảo cậu tới giết người."

Thang Á Nam nghe thấy anh nhắc đến tên Hiên Viên Diêu, động tác bóp cò cũng thoáng ngừng lại, Cố Học Võ vào lúc này lấy điện thoại ra, nhìn anh: "Nếu cậu không tin, tôi có thể gọi điện thoại cho hắn. Hắn ta thật sự không phải bảo cậu giết người đâu. Cậu tin tôi đi."

Thang Á Nam không hề nhúc nhích, bám sát người vào vách tường. Một tay tóm cổ Kiều Tâm Uyển. Tay chân cô bị trói nên dù đứng thẳng cũng hoàn toàn không thể đứng vững. Bị Thang Á Nam tóm lấy như thế, cô chỉ cảm thấy hai chân gần như cũng tách ra khỏi mặt đất. Ánh mắt cầu cứu lại nhìn về phía Cố Học Võ.

Hiên Viên Diêu là ai? Vì sao, vì sao lúc trước kết hôn với Cố Học Võ, cô chưa bao giờ biết những người này? Cũng không biết bên cạnh Cố Học Võ có những người như thế?

Điện thoại đã nối máy, giọng Hiên Viên Diêu truyền qua điện thoại, vang bên tai Cố Học Võ: "Chật chật, Cố đường chủ sao lại có thời gian gọi điện cho tôi? Thật sự khiến tôi được sủng ái mà lo sợ."

Sắc mặt Cố Học Võ trở nên hết sức khó coi: "Hiên Viên Diêu. Cậu đùa đủ chưa?"

"Đùa?" Hiên Viên Diêu bật cười, tiếng cười đầu dây bên kia không chạm tới đáy mắt: "Tôi đâu có đùa. Tôi chỉ muốn cho anh cũng nếm thử hương vị này thôi."

"Ý cậu là gì?"

"Không có gì." Hiên Viên Diêu nghiêm mặt, vẻ mặt có vài phần khiêu khích: "Anh hại tôi nổ súng với anh em mình, bây giờ tôi chỉ cho anh cũng nếm thử cảm giác này một chút. Mấy tháng nay, anh và vợ không tồi chứ? Nếu anh không muốn cô ấy chết thì phải làm cho Thang Á Nam nhớ lại. Bằng không, tôi thật sự là muốn nhìn thấy vẻ mặt xót xa ân hận của anh."

"Hiên Viên Diêu." Cố Học Võ chưa từng câm phẫn như thế, bàn tay nắm điện thoại gần như muốn bóp nát nó: "Thu hồi mệnh lệnh của cậu. Có nghe không?

"Anh đang ra lệnh cho tôi sao?" Tiếng cười nhẹ mang theo sự đắc ý của Hiên Viên Diêu truyền đến: "Cố Học Võ, anh van xin tôi đi. Chỉ cần anh nói xin tôi thì bây giờ tôi có thể ra lệnh, bảo Thang Á Nam tha cho vợ anh."

"Hiên Viên Diêu."

Hai người đã đấu với nhau rất nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên Cố Học Võ cảm thấy bất lực như vậy. Cho dù lần trước vì để Hiên Viên Diêu buông tha Tả Phán Tình phải tổn thất hai thị trường, với anh mà nói vẫn còn có cơ hội khác. Còn bây giờ…

"Mở miệng đi. Anh mở miệng cầu xin tôi. Tôi sẽ bảo Thang Á Nam thả vợ anh ra." Hiên Viên Diêu chưa từng có cảm giác thích thú thế này. Quả đúng là sảng khoái tới cực điểm.

Mấy năm nay để Kỳ Lân Đường đoạt không ít vụ làm ăn, nghiêm túc mà nói, trong cuộc chiến giữa hai người chẳng phân biệt được ai thắng ai bại. Vốn anh ta cũng không tính chống đối Cố Học Võ, nhưng anh nhiều lần xâm phạm, vượt qua ranh giới của anh ta cho nên anh ta không thể nào tha thứ. Chuyện Thang Á Nam, anh ta nhất định phải tìm Cố Học Võ tính sổ. Món nợ này, tuy rằng cũng phải trách Thang Á Nam, nhưng anh đã bị anh ta bắn bốn phát súng nên thôi không truy xét. Nhưng Cố Học Võ thì khác, anh chẳng phải anh em anh ta, Hiên Viên Diêu không phải thánh nên đối với anh lại càng không cần khách khí.

"Hiên Viên Diêu." Ánh mắt Cố Học Võ vẫn dán ở trên mặt Thang Á Nam. Anh thật sự vẫn chưa nhớ lại sao?

"Cầu xin tôi, anh cầu xin tôi, tôi lập tức bảo Thang Á Nam thả người."

Kiều Tâm Uyển vẫn nhìn Cố Học Võ gọi điện thoại, cô không thể biết người bên kia đầu dây nói gì, nhưng xem biểu cảm Học Võ thì biết người kia nhất định nói chuyện gì đó khiến anh vô cùng khó xử . Nước mắt không thể khống chế mà lăn xuống. Nếu cô thật sự không trốn được, vậy không cần làm khó Cố Học Võ.

Cô luôn cho rằng anh tốt với cô là vì Bối Nhi, nhưng hiện tại cô đã biết, trong lòng Cố Học Võ có cô. Vậy đủ rồi. Thật sự đủ rồi.

Điều cô muốn kỳ thực không hề nhiều. Cô chỉ hy vọng, trong lòng Cố Học Võ có cô. Chỉ cần anh yêu cô. Cô kiên trì nhiều năm như vậy, coi như không uổng phí. Có ý nghĩ này, cô chẳng còn quan tâm đến tay chân bị trói, cô nhìn gương mặt Cố Học Võ, lúc anh sắp nói câu tiếp theo, cô đột nhiên dùng sức lui ra sau, đập đầu thật mạnh vào cằm Thang Á Nam.

Thang Á Nam vẫn đang chăm chú nghe Cố Học Võ nói chuyện điện thoại nên nhất thời không chú ý đến Kiều Tâm Uyển, bị cô dùng sức đập như thế nên cả người hơi nghiêng ra sau. Kiều Tâm Uyển lợi dụng lúc này, ngã nhào về trước, muốn trốn thoát khỏi sự khống chế của Thang Á Nam. Nhưng cũng vào lúc này, Thang Á Nam phát giác ý đồ của cô, anh giơ súng trong tay lên, nhắm vào Kiều Tâm Uyển.

"Đừng…" Cố Học Võ la lên, trước khi đại não anh quyết định, cơ thể đã theo bản năng nhào tới, nhanh chóng chắn trên người Kiều Tâm Uyển.

"Pằng." Viên đạn găm vào lưng Cố Học Võ, máu từ trên người anh trào ra như một bông hoa nở rộ.

Kiều Tâm Uyển ngã nhào xuống đất ngây ngẩn cả người, Cố Học Võ, anh lại dùng cơ thể đỡ đạn cho cô?

Cố Học Võ trúng một phát đạn, cơ thể ngã chồng lên người Kiều Tâm Uyển, cô nhìn máu sau lưng anh, nhiều như vậy. Cô bỗng nhiên hốt hoảng, liều mạng kêu lên.

"Ô ô. Ô ô…"

Cô không thể nói ra tiếng, chỉ có thể kêu những tiếng ô ô, điều này khiến cô càng hoảng hốt, nhìn Thang Á Nam lại giơ súng lên. Nước mắt cô không kìm được mà chảy xuống không ngừng.

"Ô ô. . . . . ."

Vì sao. Vì sao…

Anh em của Cố Học Võ lúc này nhanh chóng nổ súng. Cánh tay Thang Á Nam bị trúng một phát. Mặc cho lòng bàn tay đau buốt, Thang Á Nam vẫn không từ bỏ. Không lấy mạng Kiều Tâm Uyển thì không được.

Nhưng khi anh lại định nâng tay lên thì cả người mềm nhũn, ngã nhào xuống, những người còn lại cấp tốc vọt tới trước mặt Cố Học Võ: "Anh Võ?"

"Anh Võ."

Cơ thể Cố Học Võ bị xoay lại, nhìn thấy Thang Á Nam bị thương mà ngất đi, anh vội vàng nắm tay một trong những người đó: "Không được, không được tổn thương anh ta, nghe không?"

"Bọn em biết rồi."

Mấy người đồng thanh đáp, muốn dìu anh đứng lên, Cố Học Võ lại lắc đầu, vươn tay khó khăn chỉ chỉ Kiều Tâm Uyển: "Cởi trói, cởi trói cho cô ấy."

"Anh Võ."

Một người trong đó lấy điện thoại ra vội vàng gọi. Kiều Tâm Uyển lúc này không nhìn những người đó, toàn bộ sự chú ý đều dồn lên người Cố Học Võ. Vào lúc cả người được tự do, cô không màng đến tứ chi đều đang tê dại, cấp tốc đứng lên, nào ngờ hai chân bởi vì bị trói chặt lâu quá mà run lẩy bẩy, không thể đứng lên được. Cô nôn nóng nhìn Cố Học Võ: "Học Võ, anh không sao chứ? Cố Học Võ, anh không sao chứ?"

111. Chương 111: Cận Kề Nguy Hiểm

"Xin lỗi." Cố Học Võ hận mình tối qua lúc ở vũ hội tại sao không củng Kiều Tâm Uyển về nhà: "Để cho em sợ hãi."

"Không có không có." Kiều Tâm Uyển lắc đầu như trống bỏi, đợi cơ thể lấy lại cảm giác, cô nhanh chóng ngồi dậy, nắm tay Cố Học Võ.

"Cố Học Võ. Anh đừng nói nữa, bác sĩ, mau đưa anh ấy đến bệnh viện đi."

Vẻ mặt cô rất vội vàng. Mấy người kia bắt đầu hành động, khiêng Thang Á Nam đi, dìu Cố Học Võ ngồi dậy. Cố Học Võ dùng ánh mắt ngăn động tác của những người đó lại. Gian nan vươn tay, anh nắm thật chặt Kiều Tâm Uyển, nhìn thấy sự lo âu trên mặt cô, lại mỉm cười yếu ớt.

"Tâm, Tâm Uyển." Cố gắng ho một tiếng, tay anh không buông tay cô ra: "Tin anh."

Nói xong câu đó, cả người anh mềm nhũn, ngã lên người Kiều Tâm Uyển.

"Anh Võ…"

"Anh Võ…"

Mọi người đồng thanh la lên, Kiều Tâm Uyển kinh hoàng, hoàn toàn không thể nào phản ứng. Trước mắt chỉ có máu chảy không ngừng. Mờ mịt đi theo những người đó, mờ mịt đi theo bọn họ lên xe, mờ mịt nhìn Cố Học Võ hôn mê. Tay cô, vẫn nắm tay Cố Học Võ.

Cố Học Võ, đừng chết, anh không được chết. Anh nhất định không được chết, anh có nghe không. Nếu anh chết, cả đời này em cũng không tha thứ cho anh.

“Cố Học Võ, anh không được chết, anh có nghe không?”

“Cố Học Võ. Anh không được chết.” Kiều Tâm Uyển rốt cuộc cũng nhịn không được mà bật khóc, nước mắt rơi từng giọt, từng giọt xuống mặt Cố Học Võ.

Mấy anh em nhìn Kiều Tâm Uyển, vào lúc như thế này, bọn họ cũng không nhẫn tâm quấy rầy cô. Xe nhanh chóng dừng trước cửa bệnh viện. Bác sĩ y tá dùng tốc độ nhanh nhất đẩy mạnh Cố Học Võ vào phòng giải phẫu, lúc sắp tiến vào phòng giải phẫu, Kiều Tâm Uyển đi theo phía sau bị y tá cản lại: “Người nhà không được vào trong “

“Cầu xin cô, cho tôi vào nhìn, tôi nhất định phải vào nhìn.” Kiều Tâm Uyển trong mắt tràn đầy khẩn thiết. Cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy Cố Học Võ không có việc gì, bằng không cô nhất định sẽ không an tâm.

Y tá nhìn sự khẩn thiết trên mặt cô nhưng vẫn không cho phép: “Người nhà chờ ở bên ngoài. Lát nữa chúng tôi sẽ ra thông báo kết quả cho chị.”

Kiều Tâm Uyển mềm nhũn cả người, thiếu chút nữa là đứng không vững, một người đàn ông ở phía sau dìu cánh tay cô, vẻ mặt có chút lo lắng: “Chị dâu, chị cứ ngồi chờ đi. Anh Võ sẽ không sao đâu.”

Kiều Tâm Uyển lúc này mới nhìn về phía khuôn mặt người đó, người này, không phải lần trước đến đảo đón cô đó sao? Mờ mịt ngồi ở hành lang, cô nhìn chằm chằm vào đèn phòng giải phẫu không nhúc nhích.

Mặt trời đã hoàn toàn khuất dạng, màn đêm buông xuống, trời cuối mùa thu không khí đã bắt đầu se lạnh. Nhưng Kiều Tâm Uyển lại không hề cảm thấy, toàn bộ cảm giác của cô đều đã sử dụng hết vào ban nãy. Cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, Cố Học Võ dùng thân thể đỡ đạn cho cô, cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày Cố Học Võ sẽ bởi vì cô mà bị thương nhập viện. Cô ngồi ở đó, trong đầu lại hiện lên lời nói ban nãy của anh, anh nói, tin anh. Tin anh cái gì?

Kiều Tâm Uyển dường như đã hiểu được, cô đã hiểu. Cố Học Võ muốn bảo cô tin anh, tin tình cảm của anh với cô là thật, tin anh thật sự thích cô, tin anh không phải vì lý do con gái. Tin anh thật sự đã thay đổi, có cảm tình với cô. Thích cô, thậm chí yêu cô.

Hai tay bụm mặt, nước mắt không thể khống chế len qua kẽ tay tí tách rơi xuống đất, đọng lại thành một vũng. Cô im lặng rơi lệ, thậm chí khóc không thành tiếng. Nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô liều mạng cắn môi nhưng vẫn không thể khống chế được những giọt nước mắt. Nội tâm tràn đầy phiền muộn và ân hận.

Vì sao, vì sao phải chờ tới lúc này mới chịu thừa nhận? Cô vẫn luôn yêu Cố Học Võ. Cả trước đây, cả bây giờ. Người thiếu niên ấy, lúc nhỏ đã chiếm được trái tim cô. Đến khi trưởng thành lại từng chút, từng chút một chiếm giữ toàn bộ tâm trí cô. Cô yêu anh, cho dù anh làm gì, cho dù anh có yêu cô hay không thì cô vẫn luôn yêu anh.

Cô vẫn muốn quên, quên đi tình yêu của cô để một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng cô đã xem nhẹ nội tâm mình. Kỳ thật khi lần đầu tiên Cố Học Võ đưa ra lời đề nghị tái hợp, cô đã dao động. Cô đã mềm lòng, đã nghĩ có lẽ có thể trở về với anh. Nhưng sự kiêu ngạo của cô không cho phép, cô tuyệt đối không cho phép mình thất bại hai lần với cùng một người đàn ông. Cho nên cho dù yêu, cho dù cô rõ ràng chờ mong, cô vẫn luôn không dám.

Cô sợ, rất sợ. Sợ đây là Cố Học Võ nhất thời nông nỗi. Sợ anh chỉ nhất thời mới mẻ. Sau khi mới mẻ qua đi, anh lại trở về như lúc trước, cay nghiệt, tàn nhẫn với cô, một Cố Học Võ chẳng chút yêu quý, dịu dàng.

Trên thế giới này, có rồi lại mất là điều đau khổ nhất. Cô chịu không nổi, tuyệt đối không chịu được. Cho nên, cô vẫn buộc mình không để ý đến sự dịu dàng biểu hiện trong mắt Cố Học Võ. Cô tự nói với mình đó là bởi vì anh muốn có con gái. Đúng vậy, anh muốn có con gái cho nên mới dịu dàng với cô. Chính là như vậy. Nhưng ở sâu trong thâm tâm, cô lưu luyến, bịn rịn không muốn rời xa sự ôn nhu của anh, tham lam sự ấm áp của anh.

Bảy ngày ở trên hòn đảo kia là thời gian vui vẻ nhất trong đời cô. Không có những người khác, chỉ có hai người cô và Cố Học Võ cùng nhau trải qua khoảng thời gian thuộc về họ. Nếu lúc ấy, cô biết có một ngày Cố Học Võ sẽ trúng đạn vì cô thì cô nhất định sẽ không tùy hứng như vậy, buông thả như thế, cô nhất định

sẽ tin anh… Nhưng không có nếu như. Điều tàn nhẫn nhất của cuộc đời dành cho con người chính là không bao giờ cho người ta thuốc hối lỗi.

Nước mắt Kiều Tâm Uyển càng chảy càng nhiều, khóc tới cuối cùng, chỉ cảm thấy con mắt đau đớn, bả vai bị ai đó vỗ vỗ, một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt cô. Cô ngẩng đầu, nhìn người tới, là người lần trước tới đón cô.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh, nhìn Kiều Tâm Uyển, khe khẽ mở miệng: "Chị dâu, chị đừng như vậy, nếu anh Võ thấy sẽ lo lắng đó."

Kiều Tâm Uyển sụt sịt mũi, nhận lấy cái khăn trên tay anh ta, anh ta thở dài: "Chị dâu, anh cả rất để ý đến chị."

Kiều Tâm Uyển hơi ngẩn ra, động tác lau nước mắt cũng ngừng lại, ánh mắt ngơ ngác nhìn người kia.

"Thật đấy." Người kia nhìn mấy anh em đứng bên kia hành lang: "Bọn em theo anh Võ đã lâu mà chưa từng thấy anh ấy vì người phụ nữ nào mà căng thẳng như vậy."

"Thật vậy sao?" Cố Học Võ, anh căng thẳng vì cô?

"Đúng vậy." Người kia gật đầu: "Lần trước, anh Võ nói muốn dẫn chị lên đảo nghỉ ngơi, khi ở sân bay, cả chặng đường đều là anh Võ bế chị, động tác rất cẩn thận, có mấy lần em sợ anh ấy mệt, nói muốn thay cho anh ấy mà anh ấy không chịu."

Người kia gãi gãi đầu, trên mặt có vài phần mất tự nhiên: "Đồ trên đảo cũng là chuẩn bị trước. Cả đồ lặn và áo tắm cũng là do anh Võ sáng sớm cho người đi mua rồi đưa đến phòng."

"Còn hôm nay." Người kia nghĩ đến sự điên cuồng của anh Võ vừa rồi: "Anh ấy lại chỉ cho bọn em một giờ, nói muốn tìm ra tung tích của chị, may mà di động của chị không tắt máy. Bằng không, một giờ thật sự là rất khó."

Chuyện sau đó, anh ta không có nói. Còn Kiều Tâm Uyển lúc đầu đã ngưng khóc, lúc này nước mắt lại nhịn không được rơi xuống. Cố Học Võ, Cố Học Võ. Anh không được xảy ra chuyện, anh ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện.

"Chị dâu." Người kia thấy cô lại khóc thì có chút căng thẳng: "Em nói những lời này, là để chị giữ gìn sức khỏe cho tốt. Chị thế này, anh Võ sẽ lo lắng."

Kiều Tâm Uyển dùng sức sụt sịt mũi, ngồi ngay ngắn, nhìn người kia, khẽ gật đầu: "Tôi không khóc, cám ơn anh."

Đúng vậy, cô không được khóc, lúc này, khóc cũng không thể giải quyết được vấn đề. Lau khô nước mắt, cô phải đợi Cố Học Võ đi ra, cô phải tin Cố Học Võ, cô tin Cố Học Võ nhất định sẽ không sao. Cô cấp tốc thay đổi thái độ khiến người kia thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Kiều Tâm Uyển cũng có vài phần khen ngợi. Không tồi, người phụ nữ lão Đại nhìn trúng cũng không thể là bao cỏ vô dụng.

Những anh em khác vẫn không nói gì, lúc này đều chỉ chăm chú nhìn phòng giải phẫu. Viên đạn xuyên qua ngực Cố Học Võ, tất cả mọi người đều không biết sẽ thế nào, lúc này chỉ có thể hy vọng anh bình yên.

Cũng không biết qua bao lâu, đèn phòng giải phẫu rốt cuộc cũng tắt. Kiều Tâm Uyển đứng lên trước tiên, nhìn bác sĩ từ bên trong đi ra. Bác sĩ vừa tới, tháo khẩu trang xuống, nhìn đám người trước mặt: "Ai là người nhà bệnh nhân?"

Kiều Tâm Uyển tiến lên phía trước: "Tôi là vợ anh ấy."

"Là như thế này. Viên đạn xuyên qua phổi. Mất máu rất nhiều, chúng tôi đã cấp cứu cầm được máu, viên đạn cũng đã được lấy ra, nhưng dù sao phổi vẫn bị tổn thương. Người bệnh cần đưa đến phòng hồi sức quan sát hai mươi bốn tiếng. Nếu trong hai mươi bốn tiếng này, tình hình ổn định, vậy cơ bản không sao, nếu không…"

"Sẽ thế nào?" Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy tim mình như vọt ra khỏi cổ họng.

Bác sĩ nhìn sự lo âu trong mắt Kiều Tâm Uyển, bất đắc dĩ thở dài: "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Cố gắng? Tình huống gì mà nói cố gắng? Kiều Tâm Uyển xụi lơ, thiếu chút nữa đứng không vững, ngơ ngác nhìn bác sĩ. Đột nhiên cô vươn tay, dùng sức nắm tay bác sĩ: "Xin anh, anh nhất định phải cứu anh ấy. Anh ấy không thể có việc gì. Xin anh."

"Chúng tôi sẽ cố gắng, hiện tại cứ đưa người bệnh quay về phòng hồi sức trước."

Đằng sau Cố Học Võ được đẩy ra, ngoài miệng chụp ống thở, trên người cắm đầy ống. Ánh mắt Kiều Tâm Uyển nóng ran, suýt nữa là khóc, nhưng cô cố gắng nén cảm giác muốn khóc đi theo bên cạnh Cố Học Võ, nhìn anh vào phòng hồi sức, cô thay quần áo xong rồi cũng đi theo vào trong.

Ngồi xuống trước giường bệnh, cô nhìn khuôn mặt của Cố Học Võ vẫn anh tuấn như trước nhưng có vài phần tái nhợt. Cô vươn tay, khẽ nắm tay anh, cẩn thận tránh ống dẫn phía trên.

"Cố Học Võ. Anh nhất định phải tỉnh dậy. Có nghe không?"

Cố Học Võ nằm trên giường không phản ứng, Kiều Tâm Uyển cũng không chán nản. Khẽ hôn lên mu bàn tay Cố Học Võ, cô lại mở miệng: "Anh hãy nghe em nói. Anh nói em tin anh. Nếu anh thực sự muốn em tin anh, vậy anh nhất định phải tỉnh lại. Anh tỉnh lại, em sẽ tin anh. Anh có nghe không?"

Cố Học Võ vẫn chẳng phản ứng, Kiều Tâm Uyển cũng không khó chịu. Cách bức tường thủy tinh, mấy anh em nhìn thấy đều thở dài, một người trong đó xoay người, bỏ đi. Một lát sau lại trở về, trên tay mang theo hai cái cặp lồng. Một người trong đó vào phòng hồi sức, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chị dâu, giờ cũng đã khuya, chị ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi."

"Tôi không đói." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, lúc này cô chỉ muốn trông chừng Cố Học Võ, làm sao có thể nuốt trôi đồ ăn?

Người ấy nhướng mày nhìn Kiều Tâm Uyển: "Ban nãy chị đã đồng ý là sẽ giữ gìn sức khỏe mà."

Kiều Tâm Uyển hơi ngẩn ra, nhìn anh ta một cái, gật gật đầu, buông lỏng tay Cố Học Võ ra, xoay người đi ra bên ngoài. Đồ ăn rất đơn giản. Kiều Tâm Uyển lúc này cũng không có khẩu vị, tùy ý ăn vài miếng lại ăn không vô, cô nhìn mấy người kia: "Các anh ăn chưa? Các anh cũng đi ăn đi, ở đây đã có tôi trông anh ấy rồi."

Mấy người kia không hề nhúc nhích, chỉ nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chị dâu, chị ăn cơm đi rồi em gọi lão Nhị đưa chị về nghỉ ngơi. Ở đây có bọn em là được rồi."

"Không được." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Tôi nhất định phải tự mình chăm sóc anh ấy."

"Nhưng chị dâu, chị phải nghĩ đến con gái anh Võ chứ?" Người ban nãy thản nhiên mở miệng, lời nói ra đơn giản, nhưng lại nêu được điểm mấu chốt: "Bọn em nhiều người như vậy mà không chăm sóc tốt được cho anh Võ sao? Chị bị bắt cóc cũng một ngày một đêm rồi. Nếu chị không về, ba mẹ chị sẽ lo lắng, còn con gái anh Võ nữa? Nói không chừng giờ cũng đang tìm mẹ đấy."

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi. Đúng rồi, từ đêm qua đến giờ, cô cả đêm chưa về, lại một ngày không có tin tức, nếu không về nhà, e là ba mẹ sẽ lo lắng.

Nhưng Cố Học Võ…

Ánh mắt rơi lên người Cố Học Võ ở bên phòng, mấy người kia cùng nhau mở miệng: "Chị dâu, chị về đi. Bọn em sẽ chăm sóc anh Võ, nếu chị lo lắng thì ngày mai lại đến."

"Được rồi." Kiều Tâm Uyển suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc gật đầu, toàn thân cô lúc này nhếch nhác, trên người vẫn đang mặc bộ đồ hóa trang ngày hôm qua, gương mặt trang điểm còn chưa tẩy. Lúc này đôi mắt còn khó chịu. Cô ở lại thế này nói không chừng lại khiến Cố Học Võ thêm phiền.

"Chị dâu, chúng ta đi thôi." Tiểu Lâm đứng dậy, Kiều Tâm Uyển vừa rồi mới nghe thấy người khác gọi người này là Tiểu Lâm, đây là lão Nhị trong đám anh em

Ra đến cửa, lên xe Tiểu Lâm, xe của anh ta là chiếc xe việt dã, bên ngoài là sơn một màu xanh biếc. Ngồi lên xe, Tiểu Lâm khởi động xe đi về Kiều gia, Kiều Tâm Uyển vốn muốn nói cho anh ta biết Kiều gia ở đâu nhưng nhìn hướng anh ta lái xe, cô cũng không nói nữa có lẽ, anh ta đã biết rồi. Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa

sổ, bây giờ đã là nửa đêm, dọc đường không còn xe cộ. Cô quay đầu nhìn Tiểu Lâm: "Các anh, các anh gọi Cố Học Võ là anh Võ?"

"Uhm." Tiểu Lâm gật đầu: "Anh ấy là lão Đại mà."

Kiều Tâm Uyển vốn không có thời gian hỏi, nhưng lúc này lại muốn hỏi rõ ràng: "Vậy, các anh đều theo Cố Học Võ làm gì?"

"Chị dâu, chị đừng hỏi nữa." Tiểu Lâm rẻ vào giao lộ phía trước: "Chị muốn biết cái gì thì chị hỏi lão Đại ấy. Chờ anh ấy tỉnh lại, em nghĩ anh ấy có thể nói mọi chuyện cho chị biết. Nếu em mà nói với chị chẳng phải là vượt quyền sao."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, không hỏi. Không sao, cô sẽ chờ Cố Học Võ tỉnh lại. Chờ anh tỉnh, bắt anh chính miệng nói cho cô biết.

Về đến nhà, hai trưởng bối Kiều gia vẫn chưa ngủ, suốt một ngày đêm không có tin tức, cả nhà đều lo lắng khủng khiếp, Kiều Kiệt nghe nói chị gái bị bắt cóc cũng đã trên đường gấp gáp trở về. Kiều Tâm Uyển không sao, nhưng vẫn chưa có ai báo tin cho bọn họ. Lúc này nhìn thấy Kiều Tâm Uyển trở về, Kiều mẹ là người đầu tiên xông lên, nhìn thấy máu trên người Kiều Tâm Uyển thì vô cùng hoảng hốt.

"Tâm Uyển, con sao vậy? Con bị thương hả? Bị thương ở đâu?"

"Mẹ." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, lại liếc nhìn ba và em trai: "Con không sao, con mệt lắm rồi, con muốn lên lầu tắm rửa một cái, ngày mai còn phải dậy sớm."

"Xảy ra chuyện gì?" Kiều mẹ lại hỏi, Kiều Tâm Uyển thở dài: "Một lời khó nói hết. Con bị người ta bắt cóc, là Cố Học Võ đã cứu con, máu trên người con là của anh ấy. Bây giờ con đi nghỉ, nhìn Bối Nhi một lát, ngày mai đến bệnh viện trông Cố Học Võ."

Một hơi giải thích hết, cô cũng không nói thêm nữa mà đi lên lầu. Ông bà Kiều ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt có chút kinh ngạc, Cố Học Võ cứu Kiều Tâm Uyển, còn bị thương?

Khi Kiều Tâm Uyển lên lầu, Bối Nhi đã ngủ, dì Chu cũng đang ngủ mơ mơ màng màng, thấy cô vào liền hấp tấp đứng lên.

"Cô Kiều?"

"Tôi không sao, tôi chỉ nhìn Bối Nhi chút thôi." Kiều Tâm Uyển phất phất tay, đi về phòng mình.

Vào nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương, Kiều Tâm Uyển mới biết bản thân bây giờ dọa người thế nào. Trên áo khoác toàn là máu, lớp hóa trang trên mắt thì lem nhem, trên mặt thì mảng đen mảng đỏ. Trời ạ. Chả trách Tiểu Lâm muốn cô về nhà. Hơi xấu hổ, cô tắm rửa sạch sẽ, tắm xong, lại nhớ tới Cố Học Võ. Chóp mũi lại cay xè, muốn khóc nhưng cô bắt mình phải cố nhịn.

Không được, Kiều Tâm Uyển, mày không được khóc. Mày còn phải giữ gìn sức khỏe, còn phải chăm sóc Cố Học Võ nữa. Tắm xong, nghiêm túc sấy khô tóc. Lúc này cô không thể ngã bệnh, không thể sụp đổ.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển mơ thấy trên hải đảo, Cố Học Võ dẫn cô đi lặn, dẫn cô đi bơi. Hai người chơi đùa vui vẻ biết bao nhiêu. Nhưng không biết từ đâu môt con sóng lớn ập tới, lập tức cuốn cô vào biển khơi. Cố Học Võ dùng sức đẩy cô ra, nhưng chính anh lại bị sóng cuốn đi.

"Cố Học Võ. Cố Học Võ…"

Kiều Tâm Uyển giật mình, ngồi bật dậy, mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng. Cô nôn nóng, nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ sáng. Cấp tốc vọt vào nhà tắm vệ sinh cá nhân. Lúc mặc quần áo cô lại khoác cái áo khoác của Cố Học Võ tặng.

Nhìn khuôn mặt mình trong gương đã hồng hào trở lại, Kiều Tâm Uyển vỗ vỗ mặt: "Học Võ, từ hôm nay trở đi, em cam đoan sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa. Em cam đoan sau này em sẽ không bao giờ cáu kỉnh với anh. Anh tin em, anh nhất định phải tỉnh dậy."

Đi xuống lầu, Kiều mẹ đã làm điểm tâm xong, nhìn con gái đi tới bà gọi con vào ăn cơm. Kiều Tâm Uyển hết sức phối hợp. Thương xuân buồn thu, đa sầu đa cảm kiểu em Lâm[1] cô làm không được. Ăn no, Kiều mẹ nói muốn đến bệnh viện thăm Cố Học Võ nhưng bị cô cự tuyệt: "Anh ấy còn chưa tỉnh, ba mẹ cũng đừng lo, có con đây rồi."

Không phải cô không cho ba mẹ thăm, mà là Cố Học Võ bị súng bắn bị thương, anh em anh lại còn đang ở bệnh viện, cô có thể không hỏi, nhưng ba mẹ nhất định sẽ hỏi. Đến lúc đó, cô cũng không biết phải trả lời thế nào. Bảo mẹ không cần lo lắng, chỉ cần trông nom Bối Nhi cho tốt, cô cầm túi xách đi đến bệnh viện.

112. Chương 112: Anh Ấy Cũng Sẽ Lo Lắng

Trong bệnh viện, Cố Học Võ vẫn còn ngủ. Mới có một đêm mà trên mặt anh đã lún phún râu. Sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Kiều Tâm Uyển lại đau lòng một hồi. Cô đưa mắt nhìn hai người khác ở trong phòng: "Các anh từ hôm qua đến giờ vẫn chưa nghỉ ngơi gì phải không? Các anh về nghỉ đi, ở đây có tôi là được rồi."

"Bọn em không sao."

Hai người kia lắc đầu, Kiều Tâm Uyển nhìn bọn họ, vẻ mặt nghiêm túc: "Tôi có việc gì Cố Học Võ sẽ lo lắng, nếu các anh có việc gì, Cố Học Võ cũng sẽ lo lắng như vậy. Các anh quay về đi nghỉ đi, tôi sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt."

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng biết bọn họ ở trong này Kiều Tâm Uyển sẽ không được tự nhiên nên đứng dậy: "Vậy làm phiền chị dâu vất vả một chút, bọn em về trước, tối lại đến."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, tuy rằng không rõ Cố Học Võ rốt cuộc mang theo những người này làm gì nhưng cô tin đó không phải là chuyện xấu. Bác sĩ đến kiểm tra nói không có gì bất thường, bảo cô cần chăm sóc cẩn thận một chút, hy vọng có thể vượt qua thời kì nguy hiểm này.

Bác sĩ vừa rời đi, ánh mắt Kiều Tâm Uyển liền trở lại trên gương mặt Cố Học Võ, nhìn bộ dạng của anh, cô hơi nhíu mày lại, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh lấy một chậu nước và khăn mặt ra lau mặt cho Cố Học Võ.

Động tác trên tay cô rất nhẹ, nhìn Cố Học Võ ngủ, cô chủ động bắt chuyện với anh: "Ngày hôm qua lúc em về nhà, Bối Nhi đã ngủ. Mấy ngày nay em tính chuẩn bị cai sữa cho Bối Nhi." Động tác lau người cho anh ngừng lại một chút: "Nhưng mà anh đừng có tưởng là em vì chăm sóc anh nên mới làm như vậy, con bú sữa mẹ sáu tháng như vậy là đủ rồi. Em nghĩ Bối Nhi chắc sẽ không phản đối."

Cố Học Võ vẫn chưa tỉnh lại, Kiều Tâm Uyển cũng mặc kệ, lồng ngực của anh sau khi ca phẫu thuật ngày hôm qua vẫn còn vương lại vết máu, nhìn thấy nó hốc mắt của cô lại nóng ran. Nhưng cô buộc mình phải kiềm lại.

"Anh đó, gạt em nhiều chuyện như vậy rồi mà còn muốn em tin anh. Nếu anh không tự mình ngồi dậy giải thích rõ cho em thì em sẽ không tha thứ cho anh."

Lau người cho anh xong, cô đem nước đi đổ. Bắt gặp ánh mắt của y tá, cô cười cười lại bên giường ngồi xuống.

"Đúng rồi, Bối Nhi còn chưa được nhập hộ khẩu đâu. Em vốn định đến Đan Mạch, rồi mới nhập quốc tịch Đan Mạch cho con. Giờ cũng không cần nữa rồi." Nắm lấy tay Cố Học Võ, vẻ mặt Kiều Tâm Uyển đầy dịu dàng.

"Anh nói xem, nên đặt tên gì cho con gái thì tốt? Cũng không thể gọi nhũ danh mãi được? Lần trước, em thấy mấy cái, sau này anh cũng xem thử rồi chọn một cái anh thấy tốt. Nếu anh đều không hài lòng, vậy anh tự nghĩ một cái đi."

Hô hấp của Cố Học Võ rất yếu, cô có thể cảm giác được điều đó. Cô không hiểu khái niệm viên đạn bắn xuyên qua phổi là như thế nào, nhưng cô biết, nhất định là rất đau, vô cùng đau.

"Này. Anh, người này thật là đáng ghét." Nhìn thấy Cố Học Võ vẫn không trả lời mình, Kiều Tâm Uyển nhịn không được oán than: "Anh sợ em không tin anh, cũng không nên dùng phương pháp này chứ. Anh không sợ…"

Câu nói kế tiếp cô không thể nói được, nhìn ngực Cố Học Võ hơi hơi phập phồng: "Em cho anh biết. Lần trước kết hôn, anh cái gì cũng không có cho em làm. Nếu chúng ta tái hôn thì tất cả phải nghe theo em. Em muốn đi Pari đặt áo cưới, muốn đến Aegean Sea chụp hình cưới. Còn muốn đến hòn đảo nhỏ lần trước chúng ta đến hưởng tuần trăng mật. Lần này, anh không được nói chuyện ma quỷ hù em nữa. Bằng không, em sẽ không khách khí với anh."

"Đúng rồi. Sinh con rất đau nên em không muốn sinh nữa. Nếu anh ghét con gái em sinh, em sẽ lập tức mang con đi Đan Mạch, anh đi mà tìm người phụ nữ khác sinh con cho anh."

Cô cũng không biết mình đang nói gì, cô chỉ muốn nói chuyện cùng Cố Học Võ, để anh nhanh chóng tỉnh lại: "Còn nữa. Trước kia anh luôn bắt nạt em, về sau, anh phải để em bắt nạt lại đó."

Nói tới đây, Kiều Tâm Uyển đột nhiên dừng lại, cô có cảm giác phía sau có ánh mắt đang nhìn mình. Điều đó làm cô bất giác xoay người, phát hiện Trầm Thành cùng Đỗ Lợi Tân không biết đã đến từ khi nào, đang đứng ở bên ngoài phòng bệnh, nhìn vào trong.

Cô đứng dậy đi ra ngoài, sắc mặt Trầm Thành không được tốt cho lắm, mắt đầy tơ máu đỏ nhìn như là không nghỉ ngơi tốt.

"Trầm Thành, anh không sao chứ?"

Trong mắt Kiều Tâm Uyển hiện lên một tia lo lắng. Trầm Thành lắc lắc đầu, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Đêm qua anh mới biết em vẫn chưa về nhà. Xin lỗi, anh dẫn em đi dự tiệc vậy mà lại không chăm sóc tốt cho em."

"Em không sao rồi." Kiều Tâm Uyển khoát tay áo: "Chuyện này cũng không phải là lỗi của anh mà."

"Xin lỗi." Trầm Thành thực băn khoăn, ngày hôm qua anh tìm mọi quan hệ nhờ người ta đi tìm Tâm Uyển. Lại không thể tin được, lại là Cố Học Võ cứu Kiều Tâm Uyển ra.

"Nếu không nghe Đỗ Lợi Tân nói, anh cũng không biết lão Đại nằm viện." Trầm Thành đưa mắt nhìn Cố Học Võ bên trong, thấy trên người anh cắm đầy ống, sắc mặt tái nhợt thì trong lòng rất khó chịu: "Nếu hôm trước anh phát hiện ra sớm thì tốt rồi."

"Không liên quan đến anh." Kiều Tâm Uyển không ngờ anh lại tự trách như vậy, nhưng, ánh mắt cô đảo qua khuôn mặt Đỗ Lợi Tân: "Sao anh biết Cố Học Võ bị thương?"

Đỗ Lợi Tân thản nhiên liếc cô một cái, cũng không trả lời vấn đề của cô, mà nhìn Cố Học Võ bên trong: "Hôm qua sau khi nghe cô mất tích Lão Đại đã rất lo lắng cho cô. Sau đó còn tự mình dẫn người đi tìm."

Ánh mắt anh ta quay lại trên gương mặt Kiều Tâm Uyển: "Anh ấy hiện tại vì cô mới nằm ở trong bệnh viện, tôi nghĩ, trong lòng cô hẳn là không có nghi vấn chứ?"

Kiều Tâm Uyển sửng sốt, lắc lắc đầu: "Tôi hiểu ý anh. Anh có thể không nói."

"Cô hiểu là tốt." Xem ra, Kiều Tâm Uyển đã có đáp án. Đỗ Lợi Tân cũng không nói nhiều, đỡ phải bị người ta ghét: "Trước kia tôi nói cô không hiểu lão Đại, hiện tại cũng vẫn là những lời này."

"Kiều Tâm Uyển, cô không hiểu lão Đại."

Kiều Tâm Uyển lần đầu tiên không phản bác, cô nhìn Đỗ Lợi Tân, nhẹ nhàng gật đầu: "Tôi vẫn nghĩ trên thế giới này, tôi là người hiểu anh ấy nhất."

"Cô không phải." Đỗ Lợi Tân lắc đầu: "Hiện tại cô nên biết, nếu lão Đại thật sự muốn có Bối Nhi, anh ấy chắc chắn có cách đưa Bối nhi đi khỏi Kiều gia. Anh ấy không làm như vậy, chính là bởi vì cô."

Đều là những người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Đỗ Lợi Tân không hy vọng Kiều Tâm Uyển cứ cố chấp với quá khứ mãi như vậy, nếu lão Đại đã vì cô mà trúng một viên đạn mà vẫn không thể làm cô hiểu thì người phụ nữ như vậy không có cũng được.

"Anh không cần nói thêm nữa." Ánh mắt Kiều Tâm Uyển quay lại nhìn Cố Học Võ bên trong phòng bệnh: "Sau này tôi sẽ không rời bỏ anh ấy nữa."

"Tốt. Nhớ kỹ những gì cô đã nói." Đỗ Lợi Tân nói xong những lời này rồi quay sang nhìn Trầm Thành vẫn đứng đó bất động, vỗ vỗ bờ vai của anh: "Đi thôi. Ở đây không có chuyện của chúng ta."

Trầm Thành đứng bất động, nhìn Kiều Tâm Uyển, trong mắt ngoài trừ không từ bỏ vẫn là không từ bỏ. Đỗ Lợi Tân hơi nhíu mày, mạnh mẽ ôm lấy cổ anh, lôi đi. Sau khi họ đi, Kiều Tâm Uyển đang muốn trở về phòng bệnh thì một người khác lại đi đến. Cố Học Văn.

Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển, trong mắt anh hiện lên vài phần bất mãn, nhưng khi nhìn đến Cố Học Võ, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Anh ấy thế nào rồi?"

"Không biết." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Bác sĩ nói vẫn đang trong thời kì nguy hiểm."

"Chết tiệt cô." Cố Học Văn phong độ tốt đến mấy lúc này cũng biến mất, quay sang trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển: "Tôi nói cho cô biết, cô tốt nhất là cầu nguyện cho lão Đại không có việc gì, nếu lão Đại có việc gì, cô…"

"Nếu anh ấy có mệnh hệ gì, tôi sẽ cùng chết với anh ấy." Kiều Tâm Uyển biết Cố Học Văn không thích cô, cướp lời anh trước, cô đưa mắt nhìn Cố Học Võ, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng nóng vội: "Nếu anh ấy chết, tôi cũng không sống nổi."

"Hừ. Đồ hèn nhát." Cố Học Văn hừ lạnh một tiếng: "Hai người chết hết rồi thì sau này Bối Nhi phải làm sao?"

Kiều Tâm Uyển nghẹn lời. Vừa rồi cũng là nhất thời tình thế cấp bách.

"Chăm sóc anh ấy cho tốt vào." Cố Học Văn cũng không muốn nhiều lời, sáng nay anh mới nghe tin: "Tôi tạm thời sẽ giấu không cho bác trai, bác gái biết, cô cũng nói với ba mẹ cô một tiếng, đừng để bọn họ lỡ miệng."

"Tôi biết rồi." Kiều Tâm Uyển gật đầu. Sắc mặt Cố Học Văn vẫn không thế tốt lên, trừng mắt nhìn Kiều Tâm Uyển: "Những việc trước kia, tôi đều cho qua. Sau này nếu cô không đối xử tốt với anh ấy thì Kiều Tâm Uyển, cô sẽ phải hối hận đấy."

Đàn ông Cố gia đều rất si tình, một khi đã yêu thì sẽ yêu cả đời. Anh cũng không muốn cho Kiều Tâm Uyển có cơ hội là tổn thương Cố Học Võ.

Kiều Tâm Uyển im lặng, hối hận? Cô đã hối hận từ lâu rồi. Nếu biết trước sẽ có kết quả như ngày hôm nay, cô nhất định sẽ không làm vậy với Cố Học Võ.

Cố Học Văn cũng không dạy dỗ nữa, nhìn bộ dạng cô cũng biết nghe, lúc này mới xoay người bỏ đi.

Phòng bệnh lập tức yên tĩnh hẳn. Kiều Tâm Uyển ngồi ở bên giường, nhìn Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh tỉnh lại đi, được không? Em nhớ anh."

Thời gian cứ từng giờ từng giờ trôi qua, nhưng Cố Học Võ vẫn không có phản ứng, Kiều Tâm Uyển sụt sịt mũi, nắm chặt tay anh: "Anh xem anh đáng ghét thế nào đi? Anh còn nói thích em? Anh em của anh đều ức hiếp em, hết người này đến người khác tới cảnh cáo em. Nói em không được tổn thương anh. Có lầm không vậy? Rốt cuộc là ai tổn thương ai chứ?"

Rõ ràng là trước kia anh vẫn luôn ức hiếp cô, tổn thương cô cơ mà?

"Em đại nhân đại lượng tha thứ cho anh. Nếu anh không tỉnh lại. Em sẽ thật sự không tha thứ cho anh."

Cố Học Võ vẫn nằm im không phản ứng, Kiều Tâm Uyển tiếp tục ngồi trông cho đến giữa trưa. Mấy người trong nhóm Tiểu Lâm đến đưa đồ ăn cho cô. Cô không muốn ăn nhưng vẫn bắt buộc mình phải ăn một ít.

Bác sĩ cũng tới xem qua, nói là thuốc tê sắp hết tác dụng, còn về phần có thể vượt qua thời kì nguy hiểm hay không sẽ do chính bản thân Cố Học Võ. Nếu đến tối mà vẫn không tỉnh lại thì sẽ rất nguy hiểm.

Kiều Tâm Uyển cũng nôn nóng, lúc này đã là buổi chiều, chỉ có mấy tiếng nữa, chẳng lẽ Cố Học Võ lại không qua nổi cửa này sao? Bác sĩ đi rồi, Kiều Tâm Uyển trở lại ngồi xuống trước giường bệnh, nắm tay Cố Học Võ.

"Cố Học Võ. Anh đừng làm em sợ, anh mau tỉnh lại đi, được không?"

Cố Học Võ vẫn nhắm mắt không phản ứng, ánh mắt Kiều Tâm Uyển lại càng sốt ruột hơn, cảm giác trong mắt cũng bắt đầu có nước dồn lại, cô mở trừng hai mắt, nghĩ tới rất nhiều chuyện.

"Không biết anh có còn nhớ hay không. Mới trước đây có một lần, em bị ngã ở trong sân, lúc đó, mọi người đều ở trong đại viện. Anh đã giúp em đứng lên, anh nói em đừng khóc, con gái khóc sẽ không đẹp, phải cười mới đẹp."

"Anh có biết không, một câu đó của anh đã làm cho em lập tức thích anh. Lúc ấy còn nhỏ nên em không hiểu cái gì là yêu, chỉ cảm thấy anh thật dịu dàng, thật đẹp trai."

"Học Võ, anh nói anh không thích nữ sinh thành tích học tập không tốt, em liền cố gắng học tập. Anh nói anh thích nữ sinh có năng lực một chút, em liền cố gắng khiến mình trở lên mạnh mẽ."

"Em làm nhiều việc như vậy, cũng chỉ là muốn anh để mắt tới em nhiều hơn một chút. Chú ý tới em. Học Võ. Anh biết không? Tôi thật sự thật sự rất yêu anh."

"Nguyện vọng của em trước kia thật sự rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ cần anh liếc mắt một cái, nhỏ đến mức chỉ cần trong lòng anh có em, nhỏ đến mức chỉ cần anh cười với em một cái, em đã thấy em có được toàn bộ thế giới."

"Học Võ, anh tỉnh lại đi, nếu anh tỉnh lại, em sẽ nói cho anh biết, em tin anh. Tình cảm của em dành cho anh cũng là thật sự. Được không?"

"Cố Học Võ. Nếu anh nói anh thích em là thật thì đừng để em lo lắng nữa. Mau chóng tỉnh lại được không? Cho dù anh không nghĩ tới em, cũng phải nghĩ tới Bối Nhi. Anh thật sự muốn để con bé không có ba sao? Là thế phải không?"

Kiều Tâm Uyển nghĩ đến đây thì nước mắt rốt cuộc cũng khống chế không được, cô cúi đầu, im lặng khóc nấc. Bởi vì cúi đầu nên cô không có chú ý tới mắt Cố Học Võ đang giật giật.

Kiều Tâm Uyển khóc cũng không được bao lâu, rất nhanh, cô liền cảm giác được tay cô nắm tay Cố Học Võ đang giật giật. Cô giật mình, vụng về lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ.

"Học Võ? Anh tỉnh rồi? Anh tỉnh rồi phải không?"

Mắt Cố Học Võ lại chớp chớp, cuối cùng là mở mắt ra nhìn cô. Nhìn anh từ từ tình lại, Kiều Tâm Uyển mín chặt môi, nước mắt vừa mới dừng lại, lại một lần nữa tuôn rơi.

"Học Võ, anh tỉnh rồi? Trời ơi, tốt quá rồi. Anh tỉnh rồi…"

Cố Học Võ còn rất yếu, cười cười với cô, muốn nói gì đó lại phát hiện trên mặt mình bị chụp ống thở, không có cách nào mở miệng.

Cô kêu lên, kích động chạy ra ngoài tìm y tá. Y tá bấm chuông gọi bác sĩ tới. Bác sĩ tiến vào kiểm tra cho Cố Học Võ, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chỉ số sinh tồn đã ổn định, xem như vượt qua thời kì nguy hiểm, cố gắng điều dưỡng, chờ miệng vết thương lành hẳn là sẽ không sao nữa."

"Cám ơn, cám ơn bác sĩ." Kiều Tâm Uyển vô cùng cảm kích, liên tục gật đầu với bác sĩ.

"Không cần cảm ơn. Đây là trách nhiệm của chúng tôi." Bác sĩ cùng y tá đều đi ra ngoài, Kiều Tâm Uyển khó nén hưng phấn, trở lại ngồi xuống trước giường bệnh.

Nhìn Cố Học Võ, anh cũng đang nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, cô đột nhiên không biết phải nói gì nói mới đúng. Cố Học Võ giơ tay lên, nắm lấy tay của cô, mấp máy môi, cô nghe không rõ anh đang nói cái gì, nghiêng người lấy mặt nạ khí xuống, đem kề sát lỗ tai vào miệng anh.

"Tâm Uyển. Em tin anh không?"

Giọng anh khàn đặc, Kiều Tâm Uyển nhìn anh, dùng sức gật gật đầu: "Em tin anh. Em tin anh. Sau này cho dù anh nói gì em cũng tin anh."

Cố Học Võ cong khóe môi lên, dường như là vừa lòng, muốn nói gì đó thì cổ họng lại khô rát, anh nhìn Kiều Tâm Uyển chỉ chỉ môi của mình. Cô lập tức hiểu ra, đi rót cho anh cốc nước. Muốn đỡ anh ngồi dậy, nhưng lại nghĩ tới vết thương trên người anh nên cô muốn đi tìm cái ống hút, Cố Học Võ lại giữ tay cô lại, chỉ chỉ môi của cô.

Kiều Tâm Uyển ngẩn ra một lúc mới hiểu được anh đang nghĩ gì, mặt cô cũng lập tức đỏ lên, đưa mắt nhìn ra ngoài phòng bệnh, bây giờ là buổi tối, may mà không có ai. Bưng nước lên, cô uống ngay một hơi sau đó cúi đầu, đút vào miệng Cố Học Võ. Động tác này, không phải lần đầu tiên, cô nhớ, anh đã dùng miệng bón sữa cho cô…

Mặt lại hơi ửng hồng, lại không được tự nhiên, một hơi đưa nước vào miệng anh, anh liền nhanh chóng uống hết. Một hơi lại một hơi, mãi đến khi cốc nước đã cạn thấy đáy. Cố Học Võ cảm giác cổ họng cũng thoải mái hơn, dần lấy lại được giọng nói.

"Cám ơn."

Nghe giọng anh đã không còn khàn đặc, Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu, áp chế một tia thẹn thùng trong lòng: "Không cần cảm ơn. Là em phải cám ơn anh mới đúng."

Nếu không phải Cố Học Võ đúng lúc tìm được cô, nếu không phải anh cản một viên đạn cho cô thì hiện tại người nằm trên giường sẽ chính là cô. Nghĩ đến đây, Kiều Tâm Uyển liền không bình tĩnh nổi, buông cái cốc xuống, cô nắm chặt tay anh: "Anh đó. Sao có thể như vậy? Ai muốn anh đỡ đạn thay em? Bác sĩ nói viên đạn bắn xuyên qua phổi của anh, anh có biết như vậy rất nguy hiểm hay không? Em…"

Câu nói kế tiếp cô nói không được nữa, bởi vì cô rất rõ, Cố Học Võ làm như vậy, hoàn toàn là vì cô: "Học Võ, cám ơn anh."

Cố Học Võ lắc lắc đầu: "Anh không thể để em xảy ra chuyện."

Một câu đơn giản đã nói rõ tâm tư của anh, Kiều Tâm Uyển nắm chặt tay anh, áp lên mặt mình: "Cố Học Võ. Em yêu anh."

Rõ ràng, một câu đã nói rõ tâm tư của cô đối với Cố Học Võ, cô tin đời này rốt cuộc cô cũng chạy không thoát.

Cố Học Võ cong khóe môi, trong mắt hiện lên niềm vui sướng, cầm tay cô: "Anh cũng vậy."

Lúc Thang Á Nam nổ phát súng kia, anh đã theo bản năng lập tức xông lên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là không thể để Kiều Tâm Uyển chết. Lúc trúng đạn, anh không cảm thấy đau, mà lại thở phào nhẹ nhõm, ít nhất viên đạn kia không trúng lên người Kiều Tâm Uyển, cô không có việc gì.

Động tác của anh, cũng đã nói rõ lòng anh. Đối với Kiều Tâm Uyển, anh vô cùng khẳng định, anh cả đời này cũng không thể buông tay. Tầm mắt hai người giao nhau. Kiều Tâm Uyển hiểu rõ tâm tư của anh, lập tức mặt trở nên đỏ bừng, nhìn Cố Học Võ, trong mắt không giấu được một tia vui mừng.

Nhưng nhìn vào gương mặt vẫn còn tái nhợt của anh, lòng cô vẫn rất sợ hãi, thế nào cũng không thể bình tĩnh lại.

"Lần sau, không cho anh làm như vậy nữa."

Chuyện nguy hiểm như vậy, cô thật không muốn xảy ra thêm lần nào nữa. Cho dù có gặp nguy hiểm, cô cũng không hy vọng anh có việc gì.

"Không có lần sau đâu." Cố Học Võ nghĩ tới Thang Á Nam. Cũng không biết Thang Á Nam thế nào, đưa mắt nhìn về phía bên cạnh lại phát hiện đám anh em không còn một ai.

Cảm giác được tầm mắt của anh, Kiều Tâm Uyển cầm tay anh: "Anh có chuyện gì thì cứ nói với em, mấy người bạn kia ngày hôm qua đã ở đây cả đêm, em bảo bọn họ về nghỉ rồi."

Cố Học Võ gật gật đầu, trong lòng biết rõ Tiểu Lâm làm việc từ trước đến nay đều rất có kinh nghiệm. Chắc không phải nghỉ ngơi đơn giản như vậy. Tạm thời không nghĩ đến chuyện này, anh nhìn Kiều Tâm Uyển. Trên người cô đang mặc quần áo anh tặng, sắc mặt dịu dàng đi vài phần, mang theo vài phần ôn nhu.

"Em có mệt không? Em cũng về nghỉ đi."

"Không cần." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nắm chặt tay Cố Học Võ không chịu buông ra: "Em không về, em ở đây với anh."

"Em không về, Bối Nhi phải làm sao?"

Cố Học Võ im lặng, không nói gì, sau một lúc lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm ngực Kiều Tâm Uyển, ánh mắt hơi hơi nheo lại, mang theo vài phần cảm xúc tựa như là mất mát: "Anh đây không phải là cũng không có lợi sao?"

Kiều Tâm Uyển bị nghẹn, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, trừng mắt nhìn Cố Học Võ, mặt từ hồng chuyển sang trắng rồi lại từ trắng chuyển sang hồng. Đột nhiên rút tay ra, chỉ vào Cố Học Võ.

"Anh, anh, anh, anh, anh đang nghĩ cái gì đó?"

113. Chương 113: Không Được Cự Tuyệt

"Nhớ em." Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, không hề cho rằng anh gian ác: "Mà em đã lâu không để ý tới anh."

Từ trên đảo trở về đến giờ, cô nhìn thấy anh là lại tỏ vẻ kháng cự. Nên biết anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

"Cố Học Võ." Khuôn mặt Kiều Tâm Uyển, lại đỏ bừng, đưa mắt nhìn hai bên, may mà bây giờ là ban đêm, trong phòng bệnh không có những người khác, bằng không cô thật đúng là…

"Anh đã như vậy rồi mà còn muốn chuyện đó, anh rõ là…"

Câu sau cô không biết phải nói như thế nào, chỉ cảm thấy xấu hổ kinh khủng. Ngoài xấu hổ, lại có vài phần ngượng ngùng. Bộ dạng của cô khiến khóe môi Cố Học Võ hơi hơi cong lên, nắm chặt tay cô. Ánh mắt vô cùng dịu dàng.

"Sau này em sẽ không cự tuyệt anh nữa chứ?"

Động một tí là đá anh, đạp anh, còn suýt chút đả thương "người anh em" của anh. Nhân cơ hội mình bị thương, anh phải tranh thủ một ít phúc lợi ình trước đã.

"Cố Học Võ, anh…" Kiều Tâm Uyển cắn môi, ánh mắt lại mất tự nhiên, da mặt cô không dày như Cố Học Võ, có điều: "Em cự tuyệt, anh sẽ không muốn sao? Vậy khi ở trên đảo, sao không thấy anh ngoan ngoãn như vậy."

"Ha ha." Cố Học Võ cười khẽ nhưng vẫn hơi động đến miệng vết thương, sắc mặt anh liền trở nên hơi kỳ quặc. Kiều Tâm Uyển lại tức giận liếc mắt nhìn trừng trừng anh.

"Được rồi, anh vừa mới tỉnh, nghỉ ngơi nhiều đi. Anh có biết lúc bác sĩ nói viên đạn bắn xuyên qua phổi anh em đã lo lắng thế nào không?"

"Không sao mà." Miệng vết thương rất đau, Cố Học Võ cười cười: "Được rồi, anh nghỉ ngơi. Em cũng nghỉ ngơi đi."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển cũng không từ chối, trong phòng hồi sức không có giường phụ, chỉ có hai cái sô pha lớn. Cô đứng dậy kéo bức rèm trên tường thủy tinh, trải trên sofa định ngủ.

Cố Học Võ lại vỗ vỗ lên giường, nhìn cô: "Đừng ngủ trên sô pha, cái giường này còn rộng, lên giường ngủ đi."

"Không muốn." Kiều Tâm Uyển không muốn ngủ cùng anh đâu.

"Yên tâm." Giọng Cố Học Võ rất nhẹ, bởi vì phổi bị thương, anh nói chuyện quá lớn tiếng sẽ làm miệng vết thương đau nhức: "Anh đã thế này rồi thì sẽ không làm vậy với em đâu."

"Cái gì với cái gì hả." Kiều Tâm Uyển không có ý nói tới nguyên nhân đó.

"Em, em không phải là sợ sẽ đụng tới miệng vết thương của anh đó sao?" Cô không biết lúc mình ngủ sẽ như thế nào, ngộ nhỡ làm anh bị thương, khiến vết thương của anh càng nghiêm trọng, vậy thì cô sẽ chết mất thôi.

"Không sao đâu." Cố Học Võ lắc đầu: "Chút vết thương nhỏ này, anh không để ở trong mắt."

Vết thương nhỏ? Phổi bị bắn thủng mà nói là vết thương nhỏ? Kiều Tâm Uyển không muốn lằng nhằng anh, lại thêm có chút dao động. Nghĩ nghĩ, cô nhè nhẹ nằm lên giường. Cẩn thận tránh ngực anh. Cô quay sang nhìn anh: "Anh đói bụng không? Ngủ cả ngày rồi còn gì. Có muốn ăn gì đó không? Hay là em đi chuẩn bị chút đồ ăn cho anh."

"Thôi." Cố Học Võ lắc đầu. Nhìn Kiều Tâm Uyển: "Ngủ nhiều nên cũng không đói, bây giờ cũng không còn sớm, ngủ đi."

"Uhm."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, nghĩ đến bản thân khi mới vừa sinh xong cũng mệt không muốn ăn. Ngủ nhiều đều bị như vậy. Trong lòng thả lỏng không ít, cũng không dám dựa vào, cô chỉ ghé bên người anh, nhắm hai mắt lại. Cũng đã quá mệt, mới nằm xuống giường không lâu cô đã ngủ mất.

Cô đã ngủ, nhưng Cố Học Võ thì chưa, nhìn quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt cô, ánh mắt anh lại hiện lên vài phần đau lòng. Hai ngày nay, e là Kiều Tâm Uyển lo lắng chết được? Anh vươn tay ôm Kiều Tâm Uyển, lông mày cô nhăn nhăn, rồi nhanh chóng nặng nề thiếp đi. Khóe môi Cố Học Võ cong lên, nhắm hai mắt lại, bảo mình nghỉ ngơi. Cố gắng nghỉ ngơi lấy lại sức. Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt Thang Á Nam. Anh tin Tiểu Lâm và những người khác tuyệt đối sẽ không làm khó Thang Á Nam.

Cũng không biết anh có khôi phục trí nhớ hay chưa. Nếu chưa thì e là sẽ còn muốn ra tay với Kiều Tâm Uyển, vậy anh phải làm sao? Thang Á Nam làm việc rất cố chấp, chuyện anh đã hạ quyết tâm hầu như không ai có thể thay đổi, nếu như vậy…

Hơi nhức đầu, anh biết cơ thể mình bây giờ vẫn rất yếu, cho dù muốn làm gì cũng không được. Ném những chuyện không cần thiết ấy đi, điều lúc này anh phải làm chính là nghiêm túc tĩnh dưỡng cơ thể để mình nhanh bình phục.

Chóp mũi truyền đến một hương thơm nhàn nhạt, trong căn phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc, mùi hương kia lại như một tia nắng rạng rỡ xuyên qua màn mây đen khiến người ta vui vẻ. Hít một hơi thật sâu, mùi hương anh đã từng phớt lờ ấy lúc này lại khiến anh thấy lòng mình bình yên. Cảm nhận Kiều Tâm Uyển đang ngủ bên cạnh anh, nhịp hô hấp đều đều, trái tim anh chưa từng bình yên đến vậy.

Chịu đựng phát súng này có lẽ rất đáng giá. Suy nghĩ cuối cùng trong đầu Cố Học Võ trước khi đi vào giấc ngủ là như vậy.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Buổi sáng, lúc Kiều Tâm Uyển thức dậy Cố Học Võ vẫn còn ngủ. Xem đồng hồ, cũng không còn sớm, cô ngáp một cái rồi nhanh chóng rời giường. Lát nữa bác sĩ và y tá sẽ đến kiểm tra phòng, nếu thấy cô ngủ trên giường Cố Học Võ thì thật là…

Quả nhiên, vừa mới dậy, rửa mặt xong, cánh cửa phòng bệnh đã bị ai đó mở ra, người vào không phải bác sĩ hay y tá, mà là mấy người nhóm Tiểu Lâm.

"Chị dâu." Đám người thấy Cố Học Võ còn đang ngủ, vẻ mặt cũng khó nén lo lắng: "Anh Võ còn chưa tỉnh sao?"

"Tỉnh rồi." Kiều Tâm Uyển gật đầu với đám người: "Đêm qua đã tỉnh rồi, vì quá khuya nên chỉ nói mấy câu rồi lại ngủ."

"Tỉnh là tốt rồi." Đám người cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chị dâu, hôm nay chị về nghỉ đi, bọn em tới chăm anh cả được rồi."

"Không sao đâu." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Về cũng lo, chi bằng ở đây trông."

Tiểu Lâm gật đầu: "Vậy chị dâu có đói không? Muốn ăn gì? Em đi mua."

Kiều Tâm Uyển đang tính lắc đầu nói mình không đói thì Cố Học Võ vào lúc này thức giấc.

"Học Võ?"

"Anh Võ?"

Thấy anh dậy, Kiều Tâm Uyển đi qua trước tiên, Cố Học Võ vừa ngủ dậy cảm giác tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Nhìn những người anh em, lại nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Học Võ, anh không sao chứ? Có đỡ hơn chút nào không? Miệng vết thương còn đau không?" Kiều Tâm Uyển tung một chuỗi câu hỏi dài, sự lo âu trên mặt hết sức rõ ràng.

"Anh không sao, đỡ hơn nhiều, vết thương không đau."

Cố Học Võ trả lời hết câu hỏi của cô, lại liếc nhìn mấy người anh em, bọn họ nhìn anh, dáng vẻ rõ ràng là muốn nói chuyện với anh, anh đảo mắt qua mặt Kiều Tâm Uyển khẽ nói: "Tâm Uyển, em giúp anh đi mua bữa sáng được không? Anh muốn ăn cháo."

"Được." Kiều Tâm Uyển không thấy Cố Học Võ trao đổi ánh mắt với đám Tiểu Lâm, cứ nghĩ Cố Học Võ thật sự muốn ăn cháo: "Cháo cá được chứ? Cá giúp khép miệng vết thương rất tốt. Chỉ ăn cháo sợ là không đủ.Anh còn muốn ăn gì? Em mua luôn."

"Chỉ cần cháo là được." Cố Học Võ nhìn cô: "Em nhớ ăn trước khi trở lại đấy. Đừng bỏ đói mình."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, cầm lấy túi xách gật đầu chào nhóm Tiểu Lâm rồi rời khỏi.

Cố Học Võ liếc nhìn đám người, Tiểu Lâm cấp tốc tiến lên: "Anh Võ, Thang Á Nam tỉnh lại vẫn muốn bỏ đi. Bọn em hiện tại tạm thời giam giữ anh ta, nhưng e là không giữ được lâu."

Bản lĩnh của Thang Á Nam vẫn tương đối kinh khủng. Hiện tại tạm thời giam giữ, cũng không có nghĩa là có thể giam mãi. Cố Học Võ cau chặt mày. Miệng vết thương đau nhức nhắc nhở anh một phát súng kia của Thang Á Nam tàn nhẫn biết bao nhiêu. Thở dài, anh hơi rối rắm nhìn Tiểu Lâm: "Mấy ngày nữa, chọn một thời gian dẫn cậu ta tới gặp tôi. Đừng để Tâm Uyển thấy cậu ta xuất hiện."

"Hơi khó đấy lão Đại." Hiện tại Kiều Tâm Uyển ngày nào cũng canh giữ ở trong bệnh viện, muốn tránh Kiều Tâm Uyển để Thang Á Nam tới bệnh viện, thật đúng là có chút khó khăn.

"Tôi sẽ bảo Kiều Tâm Uyển về nhà chăm Bối Nhi." Cố Học Võ không thừa nhận đây là việc khó: "Nhưng chỉ sợ Thang Á Nam sẽ không phối hợp với các cậu, lại càng không chịu đến gặp tôi."

Trầm mặc, mấy người Tiểu Lâm không biết phải nói gì, mấy ngày nay phản ứng của Thang Á Nam vẫn rất cực đoan, vẫn muốn chạy trốn. Bọn họ ngày nào cũng đấu tới đấu lui với Thang Á Nam, mệt quá chừng.

"Được rồi, ngày mai bọn em đưa Thang Á Nam qua đây."

Cố Học Võ gật đầu, nghĩ tới chuyện khác: "Kiều Tâm Uyển có hỏi các cậu về thân phận của các cậu không?"

"Có hỏi. Nhưng em không nói, chỉ nói chờ anh tỉnh, tự anh sẽ nói với chị ấy."

Cố Học Võ gật đầu: "Ừ, tôi biết rồi. Lát nữa Tâm Uyển sẽ quay lại, các cậu về đi. Cả đám các cậu bây giờ đi ra khỏi bệnh viện như vậy rất dễ làm người khác chú ý, lần sau không cần cùng đến thăm tôi thế này."

"Vâng." Đám người gật đầu, Cố Học Võ nghĩ nghĩ rồi mở miệng dặn Tiểu Lâm đi làm vài chuyện.

"Nghe rõ chưa, cứ làm theo lời tôi nói. Tôi muốn cho hắn ta trở tay không kịp."

"Vâng." Tiểu Lâm gật gật đầu, lại báo cáo tình hình gần đây với Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển lúc này đã mua bữa sáng trở lại. Mấy người Tiểu Lâm thấy cô về, cũng không nói gì nữa.

Cố Học Võ phất tay: "Các cậu đều về đi. Tôi không sao."

"Vâng." Đám người Tiểu Lâm rời đi.

Phòng bệnh an tĩnh lại, Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, tạm thời kiềm nén lời muốn hỏi: "Anh đừng ngồi dậy, em đút cho anh."

"Uhm." Cố Học Võ cũng không khách sáo, nhìn Kiều Tâm Uyển điều chỉnh độ cao giường để anh có tư thế ngồi thoải mái, sau đó bắt đầu đút cháo.

Một chén cháo rất nhanh đã thấy đáy. Ăn xong bữa sáng, Kiều Tâm Uyển dọn dẹp hộp, ngồi xuống trước giường bệnh, nhìn Cố Học Võ.

"Có chuyện này, em vẫn thắc mắc. Trước kia anh không chịu nói cho em biết. Bây giờ anh có thể nói được chưa?"

"Nói cái gì?" Cố Học Võ không hiểu lắm nhìn cô: "Em muốn anh nói cái gì?"

"Anh thật sự không biết hay là giả vờ không biết?" Kiều Tâm Uyển nhướng mày: "Bọn Tiểu Lâm gọi anh là anh Võ, anh dẫn bọn họ tới cứu em, hôm đó em đã thấy trên tay bọn họ đều có súng. Còn người đàn ông kia, hắn rốt cuộc là ai? Tại sao hắn muốn giết em? Hắn…"

"Em một mạch hỏi nhiều câu như vậy, em muốn anh trả lời câu nào?"

"Trả lời hết." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Em muốn biết hết."

Ánh mắt của cô đầy tò mò, lại có kiểu cố chấp không hỏi không được. Vẻ mặt Cố Học Võ hơi phức tạp, không biết phải nói thế nào với cô.

"Nếu anh không muốn nói?" Chuyện xưa quá dài, anh không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

"Anh…" Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt: "Lần trước anh rõ ràng đồng ý với em, anh sẽ nói cho em biết toàn bộ."

114. Chương 114: Tin Anh Không

Cố Học Võ không nói gì, nhìn Kiều Tâm Uyển, vươn tay với cô, ý bảo cô ngồi xuống giường. Cô ngồi xuống, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm sắc mặt Cố Học Võ. Sắc mặt anh nhìn vẫn không tốt lắm, cằm cũng lún phún râu, chẳng còn khí thế sắc bén bình thường, nhìn còn có chút cảm giác suy sút.

Cố Học Võ như vậy, với Kiều Tâm Uyển lại có sự hấp dẫn khác thường. Cô ngơ ngác nhìn anh, bàn tay cũng bất giác nắm lấy tay anh.

"Kỳ thật có đôi khi, biết quá nhiều, cũng không phải chuyện tốt."

Không phải anh không tin Kiều Tâm Uyển nhưng thế giới đàn ông có đôi khi không cần phụ nữ hiểu rõ. Năm ấy 17 tuổi, anh một mình du lịch sang Mĩ, ở trên phố Washington tình cờ gặp ba tên quỷ đen đuổi theo đánh Thang Á Nam. Lúc ấy tuy anh còn nhỏ nhưng đã hiểu cái gì gọi là cường long bất áp địa đầu xà. (rồng lớn cũng không đánh được rắn nhà – lợi thế sân nhà). Anh liền nghĩ cách dụ dỗ những tên da đen, cứu Thang Á Nam bị đánh đến nằm thoi thóp.

Lúc ấy, anh hoàn toàn không thể tin, Thang Á Nam mới 17 tuổi. Anh nhìn rất gầy, rất nhỏ. Cha mẹ anh ôm giấc mơ lớn, sang Mĩ, lại không ngờ cuộc sống ở Mĩ hoàn toàn không giống họ tưởng tượng. Ở Mĩ, mạng người Trung Quốc căn bản rất rẻ mạt. Bao nhiêu người đi đãi vàng, lúc đi mang theo biết bao hy vọng lúc về lại tràn đầy thất vọng. Một số người không chịu trở về, cuối cùng đều bỏ mạng nơi đất người.

Ba mẹ Thang Á Nam cũng vậy, mặc dù ở trong nước cũng có cơ sở kinh tế chắc chắn nhưng thật sự đến Mĩ mới biết được, chút tiền này, chút tri thức này của họ ở Mĩ xem ra hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Một nhà Thang Á Nam ba người sống trong một tầng hầm, ba mẹ anh làm việc rất vất vả, bưng chén đĩa, giao sữa. Nhưng tiền kiếm được vẫn chẳng đáng bao nhiêu, còn thường xuyên bị bọn quỷ đen ở Washington ức hiếp. Có một lần, ba Thang Á Nam lĩnh lương đang muốn về nhà thì bị bọn quỷ đen theo dõi, cướp hết tiền. Ba anh phản kháng, lại bị mấy người kia hung hăng đánh ột trận sau khi về nhà thì mất. Mẹ Thang Á Nam chịu không nổi sự đả kích này, không lâu sau thì bệnh không dậy nổi. Sau đó cũng ra đi.

Thang Á Nam mới mười lăm tuổi đã thành cô nhi. Ở Washington, anh còn đang học trung học, tuy rằng biết nói tiếng Anh, nhưng chưa đủ mười sáu tuổi nên không ai chịu cho anh làm việc. Anh phải nhặt bánh mì người ta vứt trong bọc rác ra lót bụng, lúc thê thảm nhất còn phải giành ăn với chó.

Cố Học Võ nghe Thang Á Nam dùng giọng nói hết sức bình tĩnh kể lại cuộc đời mình mà cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Từ bé anh sinh ra ở Cố gia, gia cảnh tốt. Lấy ba mẹ làm gương nên từ nhỏ anh đã biết trưởng thành mình muốn làm người như thế nào. Từ nhỏ, so với bạn cùng lứa anh đã chững chạc già dặn hơn nhiều.

Sự xuất hiện của Thang Á Nam mở ra cho anh một góc nhìn khác về thế giới. Anh rốt cuộc cũng hiểu hóa ra trên thế giới này, những cái gọi là đói khát không phải tiết mục cảm động lấy nước mắt người xem trên TV mà là sự thật.

Đang dịp nghỉ hè, anh ở lại Mĩ, tìm người chữa trị cho Thang Á Nam, hai thiếu niên, ngồi ở cổng bảo tàng nhìn bồ câu tung cánh bay. Khoảng thời gian cứ như vậy trôi qua. Sau khi Thang Á Nam bình phục, Cố Học Võ muốn đưa anh về Trung Quốc nhưng anh không chịu.

"Tại sao?" Cố Học Võ không thể hiểu: "Nếu cậu theo tôi về, ba mẹ tôi nhất định sẽ xem cậu như con. Cậu có thể tiếp tục đến trường, trải qua cuộc sống bình thường?"

"Cuộc sống bình thường?" Thang Á Nam cười lạnh, ý cười chỉ tới khóe môi mà không tới đáy mắt: "Thế nào là cuộc sống bình thường? Tôi sẽ không về Trung Quốc, tôi sẽ ở lại Mĩ. Tôi muốn biến mình trở nên mạnh mẽ, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến những người đã khinh thường tôi, những tên quỷ đen đó hiểu người Trung Quốc không phải dễ bắt nạt."

Cố Học Võ hoảng hốt, ngơ ngác nhìn sắc mặt anh: "Cậu mới mười bảy tuổi, cậu có thể làm gì?"

"Không biết." Thang Á Nam lắc đầu, nghĩ tới một việc: "Tôi đã từng nghe người Hoa sống lâu năm ở Washington nói, ở Washington có một chỗ chuyên bảo hộ người Trung Quốc. Tôi rất muốn tìm tới chỗ đó."

"Chuyên bảo hộ người Trung Quốc?" Trong mắt Cố Học Võ hiện lên sự tò mò: "Ở Mĩ Quốc còn có nơi như vậy à?"

"Uhm." Thang Á Nam gật đầu: "Tôi cũng không biết bọn họ ở đâu."

Mà anh muốn tìm bọn họ.

"Cậu không biết, chi bằng tôi xây dựng một cái." Cố Học Võ tuổi còn nhỏ, nhưng hết sức khí phách: "Tôi cũng xây dựng một tổ chức chuyên bảo hộ người Trung Quốc."

"Quá muộn rồi." Thang Á Nam lắc đầu: "Chờ cậu xây dựng xong, rồi đợi đến khi có tên tuổi, phải mất bao lâu? Tôi hiện tại cần dùng biện phát nhanh nhất, để mình trở nên mạnh mẽ."

Cố Học Võ lặng im, nhìn Thang Á Nam: " Tôi có cách."

"Thật chứ?"

"Uhm." Cố Học Võ gật đầu, dẫn Thang Á Nam về khách sạn của mình. Qua ba ngày nỗ lực, hai người thiếu niên rốt cuộc cũng biết cái tổ chức thần bí ở Mĩ đó tên là Long Đường. Thủ lĩnh họ Hiên Viên, tự nhận là hậu duệ của hoàng đế Hiên Viên.

"Tôi quyết định." Thang Á Nam nhìn Cố Học Võ: "Tôi muốn nghĩ cách gia nhập Long đường, trở thành một thành viên Long đường."

"Á Nam, tôi thật hy vọng cậu theo tôi về nước, nếu cậu tin tôi, chúng ta có thể làm nên sự nghiệp lớn." Cố Học Võ tin tưởng dã tâm trong mắt Thang Á Nam.

"Khỏi cần. Tôi tin mình nhất định có khả năng vào Long đường." Chút tự tin ấy ở Thang Á Nam vẫn có.

"Nếu cậu không thể vào thì sao?" Cố Học Võ muốn anh xóa bỏ suy nghĩ này trong đầu: "Chi bằng cậu theo tôi về Trung Quốc."

"Cậu khinh thường tôi?" Thang Á Nam trong mắt tràn đầy dã tâm: "Tôi tin mình nhất định có thể gia nhập."

"Uhm." Cố Học Võ cũng không miễn cưỡng: "Tôi tin cậu, nhưng có một việc, nếu cậu vào Long Đường, tương lai có một ngày, nếu tôi cũng xây dựng một tổ chức giống như Long đường thì cậu phải về giúp tôi."

Trước khi Thang Á Nam mở miệng, anh giành nói trước: "Nếu như cậu từ chối, chính là không xem tôi như bạn bè."

"Được." Thang Á Nam gật đầu: "Nếu cậu có thể lập nên một tổ chức giống như Long Đường thì có một ngày, tôi sẽ trở lại giúp cậu."

"Một lời đã định."

"Một lời đã định."

Hai cậu thiếu niên đập tay, kết thành giao ước. Cố Học Võ dùng thời gian sau đó chỉ dẫn Thang Á Nam một số thao tác máy tính đơn giản, cách dùng máy tính, cách gửi mail. Sau kỳ nghỉ hè, anh để lại cho Thang Á Nam một khoản tiền đủ dùng rồi sau đó rời khỏi Mĩ.

Hai tháng sau, anh cũng không nghe được tin tức của Thang Á Nam. Cho dù anh đã gửi mail cho Thang Á Nam không biết bao nhiêu lần nhưng một chút tin tức cũng không có. Hai tháng sau, anh nhận được một bức mail, phía trên chỉ có một câu.

"Tôi đã vào Long đường." Chỉ mấy từ này.

Khoảnh khắc, lòng anh cảm thấy vô cùng khâm phục. Anh không biết Thang Á Nam làm như thế nào, nhưng anh biết quá trình ấy nhất định không dễ dàng. Mà việc này lại càng khiến anh khẳng định, Thang Á Nam là một nhân tài. Cố Học Võ bắt đầu xây dựng một mạng lưới của mình. Cùng Thang Á Nam nỗ lực.

Thang Á Nam ở Mĩ, dùng thời gian nhanh nhất trở thành cận vệ của đại thiếu gia nhà Hiên Viên, Hiên Viên Diêu. Hiên Viên Diêu rất thích anh, nhưng cũng chỉ là thích. Đối với Thang Á Nam, Hiên Viên Diêu vẫn không tín nhiệm. Mãi cho đến một lần, Hiên Viên Diêu uống say xảy ra quan hệ với một phụ nữ. Người phụ nữ ấy là thiên kim của tổ chức luôn muốn bám víu Long đường. Người phụ nữ ấy muốn Hiên Viên Diêu chịu trách nhiệm, Hiên Viên Diêu còn trẻ, đương nhiên là không chịu. Người phụ nữ ấy một mạch nhắc con dao gọt hoa quả trên bàn đâm tới Hiên Viên Diêu. Không nghĩ tới một phụ nữ cũng dám ra tay với thiếu gia Long Đường, nhất thời Hiên Viên Diêu cũng hoảng hốt, nhưng trong khoảnh khắc anh ta còn đang đờ người thì Thang Á Nam đã tiến lên, dùng cơ thể chắn cho anh ta một dao. Lưỡi dao nhỏ xẹt qua mặt Thang Á Nam, để lại một vết sẹo thật dài.

Cũng chính từ hôm đó, Hiên Viên Diêu xem Thang Á Nam thành người của mình. Bảo thủ hạ, anh em gặp Thang Á Nam phải gọi là Thang thiếu. Ở Long đường, Thang Á Nam có thể đi theo anh ta cùng vào cùng ra. Anh ta cho Thang Á Nam vinh quang tối cao. Anh ta về nhà cũ ăn cơm, Thang Á Nam cũng phải theo bên người. Anh ta đi đâu, Thang Á Nam nhất định phải đi theo đó. Cả việc anh ta tìm phụ nữ phát tiết cũng chưa bao giờ phải tránh Thang Á Nam. Ở trong lòng, Hiên Viên Diêu xem Thang Á Nam chẳng khác nào anh em của mình.

Những điều này đều là sau này Cố Học Võ nghe Thang Á Nam kể lại. Lúc đó anh quả thực cũng âm thầm đổ mồ hôi hột vì Thang Á Nam. Nếu vết dao kia không có mắt thì có lẽ trên thế giới này đã không còn người tên là Thang Á Nam.

Lúc này, quy mô ban đầu của Kỳ Lân đường đã tạm ổn. Đại đa số thời gian, Thang Á Nam cũng chỉ thể hiện một lòng tin mơ hồ. Anh biết cán cân trong lòng Thang Á Nam e là đã đi chệch hướng. Anh không muốn đắc tội bất cứ bên nào, cũng không ngờ anh vài lần nhắm vào hành động của Long Đường đã khiến Hiên Viên Diêu phẫn nộ, từ đó chống đối Kỳ Lân đường.

Vào lúc này, Cố Học Võ cũng cảm giác được nguy hiểm liền bảo Thang Á Nam về nước. Nhưng Thang Á Nam cảm thấy hiện tại trở về lại không ổn. Long đường đã chú ý tới Kỳ Lân đường. Nếu hai bên đánh nhau, Kỳ Lân đường là người mới, thế lực về mọi mặt rõ ràng không thể liều mạng được với Long đường. Nếu như thế thì chi bằng anh ở lại Long đường, như vậy thì lúc Hiên Viên Diêu tức giận cực điểm gây nên thương tổn cho Kỳ Lân đường thì ít nhất anh cũng có thể biết trước.

Nhìn tình hình hiện tại, Thang Á Nam có lẽ vẫn đang rối rắm. Cậu ta…

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . .

"Học Võ?" Anh cứ im lặng mãi, khiến Kiều Tâm Uyển khó hiểu, nhéo nhéo lòng bàn tay anh, thức tỉnh anh ra khỏi cõi thần tiên: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

"Không có gì." Cố Học Võ lắc lắc đầu: "Anh nằm đến chán rồi, em nhanh tìm tờ báo cho anh đọc đi."

Kiều Tâm Uyển hơi ngẩn ra, chẳng phải anh muốn nói với cô anh và người đàn ông bắt cóc cô có quan hệ gì sao? Sao bây giờ lại thành nhàm chán muốn xem báo?

"Anh bị thương nặng như vậy, xem báo để làm gì? Anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi." Kiều Tâm Uyển trợn trừng mắt, thần sắc có chút bất mãn: "Còn nếu anh thực sự cảm thấy tinh thần không tệ. Em trái lại muốn nghe xem, ban nãy anh nghĩ cái gì? Cái gì là có một số việc biết quá nhiều cũng không tốt? Anh nói chút đi."

"Tâm Uyển." Cố Học Võ không biết phải nói với cô thế nào: "Em tin anh không?"

115. Chương 115: Em Tin Anh

"Em tin anh." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Em tin anh, nhưng ít nhất em phải biết người bắt cóc em là ai chứ?"

Cố Học Võ nhìn sự nghi hoặc trong mắt cô, còn cả sự hiếu kì trên nét mặt, bộ dạng không đạt mục đích không bỏ qua ấy. Khóe môi hơi hơi cong lên, anh nắm chặt tay cô.

"Người đó là bạn anh. Cậu ta mất trí nhớ, bị kẻ xấu lợi dụng, cho nên mới bắt cóc em."

"Kẻ xấu?" Kiều Tâm Uyển nhớ đến cuộc điện thoại kia ngày đó của anh: "Anh cũng biết kẻ xấu ấy?"

"Uhm." Cố Học Võ tuy chưa từng đấu đá trực tiếp với Hiên Viên Diêu, song anh vô cùng chắc chắn Hiên Viên Diêu nhất định nắm chính xác sinh hoạt của anh. Hơn nữa anh ta cũng biết anh đã làm những chuyện gì với Long đường.

"Vậy kẻ xấu vì sao phải bắt cóc em? Vì sao muốn giết em?" Kiều Tâm Uyển không rõ: "Tại sao hắn không trực tiếp tìm anh?"

"Bởi vì, hắn muốn làm anh đau khổ." Cố Học Võ nắm tay Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Hắn biết, nếu em gặp chuyện, anh sẽ đau khổ tột cùng."

Kiều Tâm Uyển giật mình, cô cũng không mong nhận được một câu trả lời như vậy. Câu này gần như là lời thân mật nhất Cố Học Võ từng nói với cô. Khẽ cúi đầu, khép hờ mắt, trên mặt Kiều Tâm Uyển bởi vì thẹn thùng, bởi vì vui sướng mà nổi lên hai đốm hồng. Cô có mạnh mẽ thế nào thì đứng trước mặt Cố Học Võ, cô vẫn chỉ là một nữ sinh khao khát yêu đương mà thôi.

Cố Học Võ nhìn nét mặt xấu hổ của cô, so với nét xinh đẹp thường ngày dường như khác nhau một trời một vực. Khóe môi hơi cong lên, anh cười hết sức dịu dàng: "Anh nói thật đấy. Nếu anh mất em, anh nhất định sẽ đau khổ. Hắn biết rõ điểm này."

Anh làm ra chuyện lớn như vậy. Vừa ở phi trường cướp con gái, vừa đưa Kiều Tâm Uyển đi nghỉ trên đảo, Hiên Viên Diêu thường xuyên theo dõi anh không thể nào không biết. Như vậy hắn tất nhiên sẽ biết, hiện tại người phụ nữ anh lưu tâm nhất chính là Kiều Tâm Uyển, bảo Thang Á Nam bắt cóc Kiều Tâm Uyển.

Bảo người anh em tốt nhất của anh giết người phụ nữ anh lưu tâm nhất. Nước cờ này của Hiên Viên Diêu đánh rất cao tay, thật sự cao tay.

Kiều Tâm Uyển đối diện với sự dịu dàng trong mắt Cố Học Võ mà ngây ngẩn hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: "Nếu anh gặp chuyện, nếu em mất anh, em sẽ đau khổ không thôi. Em nghĩ, cuộc đời em sau này cũng không thể vui vẻ trở lại."

"Anh quan trọng như vậy ư?" Cố Học Võ rất thích nghe cô nói câu này, cười cười: "Nếu vậy, anh nhất định sẽ bảo trọng mình tốt, không để mình bị thương."

"Vậy thì tốt." Kiều Tâm Uyển không nói đùa, mà là nói thật: "Học Võ, cho dù là lúc nào, em cũng hy vọng anh có thể hiểu. Anh rất quan trọng với em. Em hy vọng có thể vĩnh viễn ở bên anh."

"Ừ, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau."

Mười ngón tay đan vào nhau, hai tay siết chặt. Cánh cửa phòng bệnh vào lúc này bị ai đó đẩy ra, Kiều Tâm Uyển hơi xấu hổ, buông lỏng tay ra. Đứng lên. Bác sĩ đến kiểm tra cho Cố Học Võ, kiểm tra xong xuôi, nói không có vấn đề, chỉ cần ở lại phòng bệnh bình thường tĩnh dưỡng. Nhưng nhất định phải chú ý, miệng vết thương không được đụng nước, không được làm việc nặng.

Dặn dò xong, Cố Học Võ được được đẩy trở về phòng VIP. Bên trong có hai phòng đơn, một phòng vệ sinh, còn lắp một bàn ăn cơm bếp nhỏ, có thể nấu nước, có lò vi sóng có thể đun nóng thức ăn.

Kiều Tâm Uyển bận bịu mãi cho đến giữa trưa. Phải chăm cho Cố Học Võ ăn cơm, nên cô lập tức quên luôn việc muốn hỏi kẻ xấu ban nãy kia là ai, tại sao lại gây thù chuốc oán với Cố Học Võ.

Ăn cơm xong, Cố Học Võ lại vừa uống thuốc, đến lúc này thuốc phát huy tác dụng khiến anh nặng nề thiếp đi. Bác sĩ vừa rồi cũng dặn, thuốc ấy có thành phần gây ngủ. Sau khi uống sẽ khiến người ta buồn ngủ, như vậy cũng là để giúp miệng vết thương mau liền lại. Nhìn Học Võ ngủ, Kiều Tâm Uyển muốn về nhà tắm rửa, thay quần áo. Quan trọng là, cô muốn về nhà bảo bà vú nấu chút canh cho Cố Học Võ.

Nhưng mà Cố Học Võ ngã bệnh, lại chưa báo cho người Cố gia biết, nếu cô đi rồi, ai sẽ trông Cố Học Võ? Mới nghĩ như vậy, Tiểu Lâm đã tìm đến đây, ban nãy cậu ta đến phòng hồi sức lại không thấy Cố Học Võ nên rất hoảng sợ. Kiều Tâm Uyển nhìn cậu ta mà thở phào nhẹ nhõm.

"Anh đến thì tốt rồi, tôi muốn về nhà một chuyến, anh trong anh ấy chút nhé."

"Chị đi đi, chị dâu." Tiểu Lâm gật đầu, nhìn Cố Học Võ còn đang ngủ: "Để bọn em trông anh ấy."

"Ừ." Kiều Tâm Uyển gật đầu, xoay người rời khỏi.

Sau khi cô đi, Tiểu Lâm lấy di động ra gọi một cuộc, rất nhanh, mấy người dưới lầu đi lên. Đứng ở giữa, rõ ràng là Thang Á Nam, nét mặt anh rõ ràng là không tình nguyện. Trên tay đắp một cái áo. Vào cửa, nhìn Tiểu Lâm trong phòng bệnh, sắc mặt anh hết sức khó coi. Tiểu Lâm nhìn Thang Á Nam, cho dù biết Thang Á Nam mất trí nhớ, nhưng đối mặt với anh ánh mắt cậu ta vẫn không nén được sự tức giận. Lão đại tính tình tốt như thế, cậu ta cũng không ngờ Thang Á Nam lại nổ súng vào Cố Học Võ, vẻ mặt cậu ta hết sức khó coi.

"Thang thiếu. Tôi cũng gọi anh một tiếng Thang thiếu." Sắc mặt Tiểu Lâm nghiêm túc: "Anh đả thương anh Võ, anh xem anh nổ súng như vậy làm anh Võ bị thương nặng thế nào không?"

Thang Á Nam bước chân hơi chới với, đứng ở đó, nhìn Cố Học Võ sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh mà không có chút cảm giác. Đối diện với ánh mắt bất mãn của Tiểu Lâm, anh chẳng nói một lời, Tiểu Lâm tức giận, lôi cánh tay Thang Á Nam đi về hướng giường bệnh hai bước.

"Anh thật sự không nhớ sao? Lão Đại đối với anh như thế nào? Chẳng lẽ anh chẳng có chút cảm giác nào?"

Thang Á Nam nhìn Cố Học Võ, hôm qua anh ta bị súng bắn, lúc ngã trước mặt anh, anh bất giác hoảng hốt, muốn biết người đàn ông này là ai. Tại sao lúc anh ta trúng đạn, anh lại hơi rối rắm, hơi do dự. Cũng chính là vậy một chút rối rắm và do dự đó khiến động tác của anh hơi chần chừ một chút. Cũng bởi vậy, mới để thủ hạ Cố Học Võ có cơ hội ngán chân anh một cái. Anh không biết bị mấy người đó tiêm cái gì vào

người, anh chỉ biết là hiện tại tứ chi của anh hoàn toàn vô lực, hoàn toàn không có khả năng phản kháng mấy người này. Nếu không phải dựa vào ý chí mạnh mẽ chống đỡ, anh căn bản không thể đi tới phòng bệnh.

Giọng Tiểu Lâm không lớn, nhưng câu nào cũng đanh thép, mấy anh em nhìn Thang Á Nam, cũng không nói một câu. Cố Học Võ vào lúc này từ từ tỉnh dậy, nhìn người trong phòng bệnh. Trong nháy mắt anh kinh ngạc, song chỉ thoáng qua, rồi nhanh chóng nhìn về phía Thang Á Nam, nhìn cái áo đắp trên tay Thang Á Nam, anh nhướng mày, liếc nhìn Tiểu Lâm.

"Ai làm?"

Tiểu Lâm im lặng, mấy người kia cũng chẳng nói gì, Cố Học Võ thở dài, trong mắt hiện lên vài phần phản đối: "Tháo ra cho cậu ấy."

Tiểu Lâm thoáng sửng sốt, lấy cái áo trên tay Thang Á Nam ra, cái còng tay màu bạc liền lộ ra ngoài. Cậu ta lấy chìa khóa ra mở còng. Ánh mắt mang theo vài phần đề phòng nhìn chằm chằm Thang Á Nam.

"Cậu ngồi xuống đi." Cố Học Võ biết là đám Tiểu Lâm muốn bảo vệ anh, nhìn thần sắc Thang Á Nam, vẻ mặt khó nén lo lắng: "Cậu không sao chứ?"

Cố Học Võ tuy rằng biết ngày đó Thang Á Nam chỉ bị gây mê. Nhưng gây mê cũng không thể nói là hoàn toàn không tổn hại đến cơ thể. Đối với sự quan tâm của anh, Thang Á Nam chẳng hề cảm kích, vẫn ngồi tại chỗ, không nhúc nhích. Cố Học Võ hơi chán nản, cho dù biết Thang Á Nam mất trí nhớ nhưng nhìn bộ dạng của anh lúc này, anh vẫn cảm thấy rất khó chịu.

"Các cậu ra ngoài đi."

Cố Học Võ nhìn Tiểu Lâm, ý bảo bọn họ đi ra ngoài, Tiểu Lâm người đầu tiên phản đối: "Anh Võ. Bọn em muốn canh giữ."

"Các cậu ra ngoài đi." Cố Học Võ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Các cậu cứ đi đi, tôi tin cậu ta sẽ không tổn thương tôi."

Sự tín nhiệm trong mắt anh khiến Thang Á Nam ngẩn ra, người đàn ông này bị anh bắn, mà lúc này lại chắc chắn anh sẽ không tổn thương anh ta? Anh ta không biết sự tín nhiệm này rất không hợp lý sao?

Đám Tiểu Lâm ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng đều rời đi, trong bệnh phòng chỉ còn lại có Thang Á Nam và Cố Học Võ. Không khí lặng im, ngồi hồi lâu.

Cố Học Võ kéo khóe môi, khiến vẻ mặt mình thả lỏng một chút: "Á Nam. Đám Tiểu Lâm cũng không có ý xúc phạm cậu, chỉ là lo cậu…"

Thần sắc Thang Á Nam không lay động, không hề lay động chút nào. Cố Học Võ thở dài, biết lúc này Thang Á Nam đối với mình nhất định là mười phần phòng bị: "Á Nam. Tôi hy vọng cậu hiểu, tôi thật sự là anh em của cậu, là bạn bè của cậu. Cậu không cần đề phòng tôi như vậy."

Thang Á Nam nheo mắt, lặng im. Cố Học Võ hơi bất đắc dĩ: "Á Nam, cậu rời khỏi phòng bệnh này. Mặc kệ cậu đi đâu, tôi cũng không ngăn cản. Về sau cậu không thể nhớ ra tôi, tôi cũng không lưu tâm. Song có hai chuyện, tôi nhất định phải nói cho cậu biết. Cậu đừng để Hiên Viên Diêu lợi dụng, hắn chỉ muốn sử dụng cậu đối phó tôi. Cậu đừng tiếp tục để hắn lừa nữa."

Nghe anh nói Hiên Viên Diêu nói bậy, nét mặt Thang Á Nam lại khó coi hơn. Anh nhìn chằm chằm mặt Cố Học Võ sau một lúc lâu rồi xoay người, đứng lên định rời khỏi. Cố Học Võ gọi anh lại.

"Đừng làm chuyện khiến cậu phải hối hận. Tôi vĩnh viễn không thể nổ súng vào cậu, tôi hy vọng cậu đồng ý tôi, đừng thương tổn Kiều Tâm Uyển." Thấy Thang Á Nam không chịu xoay người, Cố Học Võ kiên quyết mở miệng: "Nếu cậu nhất định phải xuống tay với Kiều Tâm Uyển, vậy thì cậu chỉ có thể bước qua xác tôi. Mà tôi cam đoan, đến một ngày cậu nhớ ra mọi chuyện, cậu sẽ hối hận."

Trong đầu Thang Á Nam thoáng hiện lên cảnh Cố Học Võ đỡ đạn cho Kiều Tâm Uyển, anh xoay người, nhìn Cố Học Võ.

"Kiều Tâm Uyển nhất định phải chết."

Giọng anh cực kỳ lạnh lẽo, mang theo sự tàn nhẫn khiến Cố Học Võ không hiểu được.

"Vì sao?" Cố Học Võ không tin Hiên Viên Diêu lại có thể tẩy não Thang Á Nam thành như vậy: "Tâm Uyển là người phụ nữ của tôi. Cậu thương tổn cô ấy, chính là thương tổn tôi. Á Nam, tôi hiểu cậu mà, cậu căn bản không thích giết người."

Trên gương mặt cương nghị của Thang Á Nam toát ra vài phần khó chịu, anh quả thật không thích giết người, nhưng: "Nếu người phụ nữ kia đáng chết thì tôi giết cô ta dường như cũng chẳng quá đáng."

Anh cũng không phải người giỏi giải thích nhưng với sự không hiểu của Cố Học Võ, anh lại đưa ột đáp án, đây là điều trước đây chưa từng có.

"Kiều Tâm Uyển đáng chết?" Cố Học Võ không rõ lời nói này từ đâu mà có: "Tại sao? Hiên Viên Diêu rốt cuộc nói cái gì với anh?"

Thang Á Nam vốn không muốn giải thích, đối với Cố Học Võ, thâm tâm anh còn có chút khinh thường: "Anh làm chuyện tốt mà còn cần tôi nói sao?"

"Chết tiệt." Cố Học Võ hiểu ra, Hiên Viên Diêu nhất định nói với Thang Á Nam quan hệ giữa hai người: "Thang Á Nam, tôi nói một lần cuối cùng, cậu đừng có nghe Hiên Viên Diêu nói bậy. Tôi là anh em của cậu, tôi sẽ không hại cậu. Cậu quên tôi không sao, cậu quên vợ con cậu cũng không sao. Nhưng cậu không thể quên bản tính của mình. Bản tính của cậu thiện lương, anh sẽ không nổ súng vào người khác, cậu biết chưa? Thang Á Nam?"

Vẻ mặt anh hơi kích động, giọng nói lập tức tăng cao hai nấc, ngôn từ quá kích khiến vết thương của anh lại hơi đau. Mà anh cũng không chắc vết thương của mình có phải đã bị hay nứt ra hay không. Mà iệng vết thương đau nhức, vết thương có vỡ ra cũng không quan trọng bằng Thang Á Nam lúc này.

"Thang Á Nam. Xin cậu. Tôi xin cậu nhớ lại đi, được không?"

Thang Á Nam nhíu chặt mày, ánh mắt hết sức ngưng trọng, nhìn Cố Học Võ hồi lâu: "Vợ tôi? Con?"

"Đương nhiên." Cố Học Võ cho dù máu lạnh đi nữa, nhưng chỉ cần nghĩ tới Trịnh Thất Muội một mình ở thành phố C ngậm đắng nuốt cay nuôi con là lại thôi thúc muốn đấm Thang Á Nam hai quyền: "Trịnh Thất Muội. Cậu bỏ cô ấy một mình ở thành phố C, anh để cô ấy sinh ra một đứa con, cậu không chết thì không phải nên công bằng với cô ấy một chút sao? Tôi nhớ rất rõ. Lần cuối cùng cậu gửi mail cho tôi, cậu nói cậu cảm thấy cảm giác có gia đình cũng không tồi. Lúc ấy cho dù giọng điệu của cậu vẫn bình tĩnh lạnh nhạt nhưng chí ít cậu hạnh phúc. Tôi tin cậu nhất định có tình cảm với Trịnh Thất Muội. Xin cậu trở về thăm cô ấy."

Miệng vết thương đau muốn chết, Cố Học Võ thậm chí cảm giác được nơi ngực tràn ra từng dòng ẩm ướt. Vết thương nứt ra rồi sao? Anh không quan tâm lắm, nhìn sự kinh hoàng trong mắt Thang Á Nam, mở to hai mắt nhìn: "Con của Trịnh Thất Muội rõ ràng là của anh?"

"Nói đùa kiểu gì vậy?" Con của Trịnh Thất Muội là của anh? Có lầm không vậy? Cố Học Võ rống giận lên tiếng. Rốt cuộc anh cũng không quan tâm đến ngực đau nhức: "Con Trịnh Thất Muội sao có thể là của tôi? Cậu nghe ai nói?"

Quả thực vớ vẩn tới cực điểm. Ngực phập phồng kịch liệt, mang theo từng cơn đau nhức. Thân thể suy sụp ngã vào giường, mảng áo trước ngực bị thấm đỏ một mảng. Thang Á Nam kinh ngạc, mới muốn nói cái gì thì cửa phòng bệnh lúc này bị ai đó mở ra, Kiều Tâm Uyển đã trở lại.

Trên tay cô mang theo một cái bình thủy nhỏ. Đi vào thấy Thang Á Nam, cô hơi giật mình. Còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt lại nhìn thấy một mảng ướt đỏ trên người Cố Học Võ hù dọa.

"Học Võ." Cấp tốc vọt tới trước giường, để đồ lên đầu giường, cô vươn tay nâng Cố Học Võ dậy: "Anh thế nào? Anh không sao chứ?"

Ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm sắc mặt Thang Á Nam, thần sắc tràn đầy phẫn nộ: "Anh đủ rồi chứ? Học Võ trên người còn bị thương, anh muốn thế nào? Nếu anh thực sự muốn mạng tôi như vậy thì anh lấy đi. Tôi không cần. Anh tha cho Học Võ đi, được chứ?"

Thang Á Nam từ lúc Kiều Tâm Uyển vào, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc. Trong mắt hiện lên một chút sát khí. Nắm chặt tay thành đấm, lúc này Cố Học Võ bị thương. Kiều Tâm Uyển chỉ là một phụ nữ, cho dù trên tay không có vũ khí, anh vẫn tin có thể lấy mạng Kiều Tâm Uyển. Chỉ cần thoáng cái, Cố Học Võ liền cảm giác được sát khí của anh. Anh nôn nóng, không quan tâm tới cơ thể bị thương, hai tay kéo Kiều Tâm Uyển ra sau mình. Anh nhìn chằm chằm mặt Thang Á Nam, vẻ mặt đề phòng.

116. Chương 116: Đau Dữ Dội

Trên người Cố Học Võ còn có vết thương, nửa người dựa vào giường, ngực đầy máu, Kiều Tâm Uyển vẻ mặt lo lắng, hoàn toàn không có tâm tư để ý đến sát khí trong mắt Thang Á Nam. Miệng vết thương của Cố Học Võ rất đau, cực kỳ đau. Nhưng cơn đau này lại nhắc nhở anh. Anh muốn ngăn cản Thang Á Nam.

"Á Nam, tôi chỉ xin cậu tin tôi một lần thôi. Con của Trịnh Thất Muội thật sự là của cậu, cậu có thể đi làm xét nghiệm huyết thống. Cho dù cậu không tin tôi, nhưng mà xét nghiệm huyết thống nhất định sẽ không sai đâu?"

Anh có thể bảo Tiểu Lâm bắt Thang Á Nam, nhưng anh không thể. Thang Á Nam bị như ngày hôm nay, anh cũng có trách nhiệm rất lớn. Cho nên anh tuyệt đối không thể để Thang Á Nam lại bị tổn thương.

Nhìn thấy Thang Á Nam giật mình, Cố Học Võ bồi thêm một câu: "Cậu vội vàng chạy đến Bắc Đô như vậy, cậu vội vàng báo thù cho Trịnh Thất Muội như vậy, giúp cô ấy một lần, chẳng lẽ cậu không nghĩ ở đây còn có một khả năng khác, là bởi vì con của cô ấy chính là của cậu, cậu có tình cảm với cô ấy cho nên cậu mới đến đây sao?"

Thang Á Nam bước lùi về phía sau từng bước, trong mắt hiện lên vài phần khiếp sợ, rất nhiều ý nghĩ hỗn độn xuất hiện trong đầu, khiến đầu anh lúc này đau buốt. Anh không thể chống cự, càng không thể nhớ được, rốt cuộc là đã chuyện gì xảy ra. Cơ thể đã từng bị tiêm thuốc của anh mềm nhũn, ngã phịch xuống.

Nhìn thấy anh ngất đi, Cố Học Võ vừa sốt ruột, vừa nhớ tới bản thân, miệng vết thương cũng đau dữ dội khiến anh cũng ngã xuống theo. Kiều Tâm Uyển nhìn thấy hai người đàn ông rủ nhau té xỉu thì vô cùng hoảng hốt: "Bác sĩ, bác sĩ mau tới đây. Bác sĩ…"

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Kiều Tâm Uyển làm thế nào cũng không ngờ, cô mới chỉ về nhà tắm rửa, thay quần áo thôi mà cái tên xấu xa này lại xuất hiện trước mặt bọn họ? Không chỉ xuất hiện ở trước mặt bọn họ, lại còn làm iệng vết thương của Cố Học Võ rạn ra. Bác sĩ lại phải cấp cứu một phen, lúc nhìn thấy Kiều Tâm Uyển còn nghiêm chỉnh cảnh cáo tuyệt đối không được để anh kích động quá mức nữa.

Ngồi ở trước giường bệnh, nhìn gương mặt Cố Học Võ tái nhợt, trong mắt cô lại tràn đầy âu lo. Thang Á Nam đã được đưa đến phòng bên cạnh, bác sĩ nói bởi vì anh bị tiêm một lượng thuốc ngủ lớn, cho nên mới ngất xỉu. Nhìn thấy vẻ mặt cô đầy lo lắng, bác sĩ lại nhấn mạnh thêm ba lần là cơ thể Thang Á Nam không có vấn đề gì.

Kiều Tâm Uyển cũng lười giải thích với bác sĩ, cô đây chẳng thèm lo lắng cho Thang Á Nam. Cô chỉ là sợ anh chết, cô sẽ không tìm được người trút giận. Gã đã đó bắt cóc cô, lại còn làm Cố Học Võ bị thương, cô không tìm anh ta tính sổ mới là lạ. Nhưng trước mắt cô không có thời gian đi xử lý Thang Á Nam, cô còn phải chăm sóc cho Cố Học Võ.

Cố Học Võ hôn mê bất tỉnh, mãi cho đến mười giờ tối, anh mới từ từ tỉnh lại. Mở to mắt, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển vẻ mặt quan tâm ngồi trông ở bên giường bệnh, trong lòng anh liền thấy ấm áp.

"Đừng nói gì hết." Kiều Tâm Uyển nhìn thấy môi anh động đậy, dường như là muốn mở miệng, liền nhanh chóng cản lại: "Miệng vết thương của anh lại nứt ra rồi, anh cũng thật là, đã bị thương rồi còn không chịu an phận một chút."

Giọng nói tràn đầy oán trách, ánh mắt vừa không tán thành vừa hơi chỉ trích. Nhưng mà Cố Học Võ lại rõ ràng nghe ra sự quan tâm trong lời cô nói. Sắc mặt lại dịu đi không ít. Vươn tay, anh nắm lấy tay cô.

"Anh không sao." Miệng vết thương quả nhiên đau hơn so với ban đầu, chỉ nói ba chữ đơn giản ấy thôi mà cũng phải cố hết sức. Cố Học Võ thả lỏng người, không để ình lại dùng sức.

"Anh còn nói không sao." Kiều Tâm Uyển vừa rồi thật sự là hết hồn, máu nhiều như vậy, chảy ra khắp xung quanh: "Anh lần sau mà còn như vậy nữa là em sẽ mặc kệ anh."

Cố Học Võ không nói gì, đưa mắt nhìn xung quanh phòng bệnh, ngoại trừ Kiều Tâm Uyển, không có người khác.

"Cậu ấy đâu?"

"Anh còn hỏi nữa." Kiều Tâm Uyển không muốn nói: "Anh quan tâm đến anh trước đi."

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Cố Học Võ, cô tức giận mở miệng: "Em báo cảnh sát. Cảnh sát đã đến bắt anh ta đi rồi."

"Em nói cái gì?" Cố Học Võ vừa nghe cô nói, liền ngồi bật dậy. Kiều Tâm Uyển sợ miệng vết thương của anh lại vỡ ra bèn đè vai của anh xuống, nhanh chóng truyền đạt lại lời của bác sĩ, sau đó bổ thêm một câu: "Anh ta không có sao hết, đang ở phòng bệnh bên cạnh nghỉ ngơi. Anh hiện tại đã có thể an tâm dưỡng thương, đừng nghĩ đến chuyện này nữa được chưa?"

Cố Học Võ nhẹ nhàng thở ra, nhìn Kiều Tâm Uyển, anh nói chuyện vẫn còn hơi đau. Giọng nói cũng bị khàn hẳn.

"Cậu ấy không phải là người xấu chỉ là cậu ấy hiểu lầm anh thôi."

Nét của của Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không cho là đúng. Không phải người xấu thì sao lại nổ súng với Cố Học Võ? Vậy cô thật không biết thế nào mới là người tốt.

Nhìn bộ dạng của cô, Cố Học Võ muốn giải thích một chút về mối quan hệ giữa Thang Á Nam với mình nhưng Kiều Tâm Uyển lại không muốn nghe: "Miệng vết thương của anh cần thời gian hồi phục. Anh khỏi nói. Em không báo cảnh sát là được chứ gì. Anh có thể nghỉ ngơi được chưa?"

Cố Học Võ gật đầu, không nói. Kiều Tâm Uyển trợn mắt nhìn anh một cái rồi nhìn canh gà mình mang đến giờ cũng đã nguội ngắt. Cô đi vào phòng bếp dùng lò vi sóng hâm lại rồi một lần nữa mang ra cho anh uống.

"Cơm chiều còn chưa ăn, anh có đói bụng không? Uống canh trước đã, em sẽ đi xuống dưới mua cho anh ăn gì đó."

"Thôi."

Cố Học Võ lắc đầu, Kiều Tâm Uyển thổi canh cho nguội rồi dùng muỗng đút cho anh uống. Rất nhanh đã hết một chén canh. Uống xong canh, Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ: "Hiện tại trên người anh đang bị thương, có một số việc, anh không cần quan tâm. Có một số người cũng vậy, cho dù gã đó có hiểu lầm gì anh thì anh ta cũng đã làm anh bị thương, anh không báo cánh sát bắt anh ta là đã khách khí với anh ta lắm rồi."

Cố Học Võ trầm mặc, vài ba câu không thể nào giải thích rõ ràng quan hệ giữa anh với Thang Á Nam. Nếu không có Thang Á Nam cung cấp nhiều tin tức hữu dụng như vậy thì Kỳ Lân đường của anh làm sao có thể phát triển như ngày hôm nay? Nhưng mà việc này, anh tin Kiều Tâm Uyển sẽ không hiểu. Cho nên anh lựa chọn không nói.

Nhắm mắt lại, miệng vết thương quả thật rất đau, anh hiện tại cần phải nghỉ ngơi, chỉ có nhanh chóng tĩnh dưỡng cho tốt mới có thể giải quyết được những việc kế tiếp. Mà anh bị thương, anh tin Hiên Viên Diêu tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Anh ta chắc hẳn là còn có thủ đoạn kế tiếp. Còn thủ đoạn tiếp theo là gì thì tạm thời anh vẫn chưa biết.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Cố Học Võ nghỉ ngơi một buổi tối nên tinh thần tốt hơn rất nhiều. Ngày hôm sau vừa tỉnh dậy, Tiểu Lâm đã đến. Anh ta chỉ nhìn Cố Học Võ vẻ mặt muốn nói gì lại thôi. Kiều Tâm Uyển vừa mới đổ nước rửa mặt cho Cố Học Võ, lúc này nhìn thấy Tiểu Lâm đến, cô gật gật đầu với anh ta.

"Anh Võ, Thang thiếu đi mất rồi."

Ngày hôm qua tất cả mọi người đều không đi xa, lúc Kiều Tâm Uyển gọi bác sĩ, bọn họ còn cùng nhau vào giúp. Nhưng buổi tối chỉ để lại một người canh giữ phòng bệnh của Thang Á Nam. Nào ngờ sáng nay lúc người anh em đó tỉnh lại thì đã không thấy Thang Á Nam đâu.

Cố Học Võ cũng không bất ngờ, ngày hôm qua anh có nói với Thang Á Nam là con của Trịnh Thất Muội chính là con của anh nên Thang Á Nam lúc này chắc chắn là đã đến thành phố C, dựa theo tính cách của anh thì nhất định phải điều tra rõ ràng.

"Cứ để cậu ta đi đi."

"Anh Võ?" Tiểu Lâm nhìn thấy Kiều Tâm Uyển vào phòng vệ sinh liền nhanh chóng mở miệng: "Có cần cho người đi theo Thang thiếu không ạ?"

"Không cần." Cố Học Võ lắc đầu: "Tôi tin cậu ta chắc là sẽ không nghe lời Hiên Viên Diêu nữa đâu."

Chỉ cần anh làm xét nghiệm huyết thống với con của Trịnh Thất Muội, tin rằng anh nhất định sẽ không còn ý nghĩ sai lầm.

"Vâng." Tiểu Lâm gật đầu, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đi ra, anh ta chào hỏi sau đó rời đi.

Kiều Tâm Uyển đi ra, đem bữa sáng Tiểu Lâm mang đến cho Cố Học Võ ăn, cô cũng ăn một chút. Cố Học Văn, Đỗ Lợi Tân, Hồ Nhất Dân, Tống Thần Vân lúc này cũng đến. Cả đám người cùng xuất hiện khiến phòng bệnh lập tức chật đi rất nhiều.

"Anh, em đã nói với bác trai bác gái là anh đi nước ngoài công tác, phải mấy ngày nữa mới về. Anh phải nhanh chóng khỏe lại, bằng không đến lúc đó bác gái không thấy anh thì em cũng không thể ngăn bác chạy tới bệnh viện đâu."

Cố Học Văn thản nhiên mở miệng, anh sợ người trong nhà biết sẽ lo lắng, còn có thể gây ra hiểu lầm không cần thiết. Đến ngay cả Tả Phán Tình, anh cũng không nói cho cô biết. Hiện tại chuyện Cố Học Võ bị thương, cũng chỉ có mấy anh em biết.

"Ừ." Cố Học Võ gật đầu: "Không sao, vết thương nhỏ, sẽ nhanh chóng khỏi thôi."

Vết thương nhỏ? Mấy người cũng lười cãi với Cố Học Võ, viên đạn đi xuyên qua phổi mà kêu là vết thương nhỏ? Quả nhiên là lão Đại. Biết miệng vết thương của anh không được động đậy nhiều nên đám người cũng không ở lại lâu, hàn huyên một lúc liền rời khỏi. Kiều Tâm Uyển phát hiện, Trầm Thành không tới.

Đối với Trầm Thành, trong lòng cô có vài phần áy náy. Cô hoàn toàn không hy vọng Trầm Thành sẽ vì mối quan hệ giữa cô với Cố Học Võ mà ngay cả tình huynh đệ cũng không còn. Hy vọng Trầm Thành nhanh chóng vượt qua.

"Đang nghĩ gì vậy?" Cố Học Võ đã ngủ được một giấc nên lúc này không muốn ngủ thêm nữa. Anh nhéo nhéo tay Kiều Tâm Uyển, không biết cô đang nghĩ gì.

"Nói cho anh biết, em đang nghĩ gì vậy?"

"Em, em đang nghĩ đến Trầm Thành. Hôm nay anh ấy không tới, không biết có phải còn giận em hay không."

Kiều Tâm Uyển vừa mới nói ra, liền thấy sắc mặt Cố Học Võ có chút thay đổi, ánh mắt hơi hơi nheo lại, nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển: "Em đang nghĩ đến Trầm Thành?"

"Em…" Kiều Tâm Uyển hơi ngớ ra một chút, nhìn Cố Học Võ: "Anh, anh đang ghen hả?"

"Hừ. Anh sẽ không ăn cái loại dấm chua vô dụng đó." Cố Học Võ không phải là một người phóng khoáng, nhưng mà cảm giác có người đang để ý đến người phụ nữ của mình luôn làm cho người ta khó chịu: "Trầm Thành không thích hợp với em."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển có chút tức giận: "Anh có ý gì vậy?"

Cô còn nhớ rất rõ ràng là anh từng nói Trầm Thành thật thà trung hậu, không thể nào xứng đôi với loại người xấu xa như cô.

"Ý là, người đàn ông thích hợp với em, chỉ có thể là anh" Cố Học Võ cho dù lúc này đang nằm, trên người bị thương, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng khí phách trên người vẫn như vậy. Nắm chặt tay Kiều Tâm Uyển, chuyện trước kia đều quên hết đi, về sau, cô chỉ có thể là của anh.

"Chảnh chọe." Kiều Tâm Uyển khinh thường anh, biết rõ anh có thương tích trên người, nhưng mà thấy anh kiêu ngạo giễu cợt như vậy, cô cũng không muốn để cho anh quá hài lòng với bản thân mình: "Vậy thì chưa chắc, nếu như anh đối xử không tốt với em. Em sẽ đi tìm người đàn ông khác. Em tin người đàn ông thích hợp với em vẫn còn rất nhiều."

"Em dám." Cố Học Võ dùng sức, kéo thấp người cô xuống: "Gã nào dám chạm vào em thì anh nhất định sẽ cho hắn ta tàn phế."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn anh: "Anh, anh quả đúng là dã man."

"Dã man?" Ánh mắt hơi hơi nheo lại, anh giơ tay lên, ấn đầu của cô về phía anh. Đôi môi bao phủ lấy môi của cô.

Kiều Tâm Uyển hơi ngẩn ra, muốn phản kháng lại nghĩ đến trên người anh bị thương nên cẩn thận tránh miệng vết thương của anh, hai tay đặt hai bên cạnh người anh, không để mình đè lên anh. Nào ngờ, con rắn nhỏ của anh vào lúc này lại len lỏi vào trong miệng cô.

117. Chương 117: Đau Dữ Dội

Đang bị thương, Cố Học Võ không có cách nào cử động mạnh hơn, đôi tay giữ sau gáy Kiều Tâm Uyển, để cô áp sát mình. Con rắn nhỏ mê luyến chui vào khoang miệng của cô, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của cô, dẫn dắt cô cùng chơi đùa với mình. Cơ thể đau đớn cũng không ảnh hưởng tới nụ hôn của anh. Cũng có thể là chìm đắm trong sự ngọt ngào của cô khiến anh quên đi cả đau đớn.

Kiều Tâm Uyển bị anh hôn, hai tay chống hai bên giường, cố gắng để không đụng tới vết thương của anh. Đôi môi của anh ấm áp, mềm mại, quyến rũ vô tận. Cảm giác miệng lưỡi anh càng ngày càng tiến vào sâu hơn, cô hơi hơi dùng sức, lui người ra phía sau một bước dài. Đứng ở nơi đó, chống tay, nhìn Cố Học Võ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng lại càng hồng.

"Cố Học Võ, anh, anh đừng quá đáng."

"Quá đáng?" Cố Học Võ cất giọng nói hơi khàn khàn, ngực đang bị thương nên anh không thể tiếp tục tiến thêm bước nữa: "Chờ vết thương của anh tốt lên, anh sẽ cho em biết thế nào là quá đáng."

Kiều Tâm Uyển vẻ mặt xấu hổ, vừa thẹn lại quẫn, không cần Cố Học Võ nói, cô cũng biết anh nói quá đáng là có ý gì.

"Cố Học Võ, anh, anh đã bị thương rồi còn không chịu an phận?"

Đều đã như vậy rồi còn muốn chuyện đó, đúng là, đúng là…

Đôi mắt Cố Học Võ híp lại, nhìn chằm chằm Kiều Tâm Uyển bởi vì hành động vừa rồi mà quần áo có chút lộn xộn, khuôn ngực đầy đặn phập phồng. Nếu không phải anh đang bị thương thì bây giờ chắc chắn anh đã đè cô xuống, muốn làm gì thì làm. Còn hiện tại, thôi bỏ đi.

"Yên tâm, hiện tại anh lực bất tòng tâm, em đừng có dùng bộ mặt như nhìn sói già ấy mà nhìn anh nữa."

Phổi anh đang bị thương, nói thêm mấy câu cũng thấy đau, muốn tiến thêm một bước xem chừng khó khăn.

Lời của anh, làm ặt Kiều Tâm Uyển từ hồng chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển sang hồng. Cuối cùng là không biết phải làm sao. Cố Học Võ này, thật là…

… … .sakuraky.wordpress … …

Nếu Kiều Tâm Uyển nghĩ đến đây là xấu hổ, thì đến tối, cô liền biết mình đã sai. Hai ngày trước, Cố Học Võ bởi vì thương quá nặng nên lúc cô lau người cho anh anh đều trong tình trạng hôn mê. Hôm nay thì khác. Buổi tối, lúc cô lau người cho anh mới thấy thực sự là xấu hổ.

Lúc cô lau người cho Cố Học Võ, anh tỉnh dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, mỗi một động tác của cô, đều cảm giác được đến tầm mắt của anh giống như tia X quét trên người cô.

Cẩn thận tránh miệng vết thương lau xong nửa người trên, cô rốt cuộc chịu không nổi đứng lên trừng mắt nhìn Cố Học Võ: "Anh nhìn đủ chưa? Nhìn chằm chằm em làm gì?"

Cố Học Võ nhướng mày, khuôn mặt trước nay luôn cương nghi lại mang theo vài phần tà tứ: "Em không nhìn anh thì sao biết anh đang nhìn em?"

"Em, em biết." Ánh mắt nhìn cô, giống như cô không mặc quần áo vậy, thật là làm cho người ta mất tự nhiên: "Anh không được nhìn chằm chằm em, bằng không, em không giúp anh lau nữa."

"Được rồi. Anh không nhìn chằm chằm em." Cố Học Võ ngáp một cái, nhắm mắt lại: "Anh ngủ, được chưa?"

Anh đồng ý sảng khoái như vậy khiến Kiều Tâm Uyển có chút hoài nghi, nhìn anh thật sự nhắm hai mắt lại, khóe môi hơi hơi cong lên, người đàn ông này biết nghe lời như vậy từ khi nào vậy?

Thay chậu nước ấm, vắt khăn mặt tiếp tục lau người cho Cố Học Võ, anh nhắm mắt lại, giống như thật sự đang ngủ. Kiều Tâm Uyển đỏ mặt cởi quần của anh. Cô cũng lau chùi giống ngày hôm qua. Nhưng so với ngày hôm qua hôm kia lại có chút khác, chính là khi cô lau đến bắp đùi cho Cố Học Võ thì nó ngóc dậy.

Kiều Tâm Uyển lúc đầu còn không có chú ý, khăn mặt lau xong bên trái rồi bên phải, đến lúc nhìn thấy quần trong của anh bị nó đẩy lên như một cái lều nhỏ cô mới thực sự hoảng sợ.

Đưa mắt liếc Cố Học Võ một cái, cô phát hiện anh còn nhắm mắt. Mang theo vài phần thăm dò, cô gọi anh một tiếng: "Học Võ?"

Cố Học Võ ngủ không phản ứng, Kiều Tâm Uyển cắn cắn môi, cúi đầu, tiếp tục động tác trên tay. Nhưng cái lều kia dường như lại có vẻ càng lúc càng cao. Lúc thu khăn lại, cô còn nhìn thấy nó động đậy.

"Cố Học Võ?"

Lúc này còn cần nói sao? Tên kia nhất định là đang giả bộ ngủ.

"Cố Học Võ, anh, anh đứng lên cho em."

Cố Học Võ vẫn nhắm mắt. Kiều Tâm Uyển đưa tay thu hồi khăn mặt, ném vào trong chậu, trừng mắt nhìn Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh mà còn giả bộ ngủ, em, em, em sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa."

Cố Học Võ mở to mắt, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Sao em lại ồn ào vậy, anh đang ngủ cũng bị em đánh thức."

"Anh. Anh làm cái gì vậy?" Kiều Tâm Uyển chỉ vào nơi nào đó: "Anh, anh lưu manh."

"Em đổ oan cho anh." Trong mắt Cố Học Võ hiện lên một tia dường như là bất đắc dĩ: "Anh đâu có làm cho nó như vậy, là tự nó muốn vậy đấy chứ."

Kiều Tâm Uyển ngẩn ra, thiếu chút nữa là bị sặc nước miếng. Nhìn Cố Học Võ một lúc lâu, sắc mặt của cô cũng thay đổi vài lần.

"Anh, anh làm nó trở lại bình thường đi."

Anh thế này, cô làm thế nào mà làm tiếp được, còn chưa có lau xong mà.

"Nó cũng không chịu anh khống chế." Người phụ nữ anh để ý châm ngòi thổi gió ở trên người của anh, chỉ cần là đàn ông thì ai mà chẳng có phản ứng.

"Anh, anh không phải là đang bị thương sao?" Người còn đang băng bó thế kia mà sao có thể dễ dàng như vậy đã…?

"Anh bị thương ở phổi, chứ có phải là nó đâu."

Cố Học Võ nhìn thấy bộ dạng cô đỏ mặt xấu hổ lại cảm thấy đùa rất vui. Anh không biết Kiều Tâm Uyển cũng có một bộ mặt như vậy?

Hiện tại Kiều Tâm Uyển trong trí nhớ ngày trước kia càng ngày càng xa xôi, nhạt nhòa chỉ còn là một bóng dáng mờ ảo. Còn Kiều Tâm Uyển mấy tháng nay lại hoàn toàn thay thế bóng dáng đó.

Kiều Tâm Uyển hiện tại hoạt bát nhưng lại dịu dàng đáng yêu, kiêu ngạo nhưng thùy mị. Tuy tính tình còn có chút trẻ con nhưng vẫn trong phạm vi anh có thể chịu đựng được.

"Cố Học Võ." Cái gì mà bị thương ở phổi chứ không phải ở đó? Không chịu anh khống chế, chẳng lẽ lại chịu cô khống chế?

"Em đừng có gọi nữa." Bộ dạng cô tức giận như vậy, sắc mặt kiều diễm, hai má phiếm hồng, ngực phập phồng kịch liệt, bản thân cô có thể không biết, nhưng với anh mà nói, đã lâu không chạm vào cô lại phải nhìn bộ dạng này của cô nữa thì thật là tương đối khó chịu.

"Em mà gọi nữa, nó sẽ càng đứng cao hơn đấy."

Kiều Tâm Uyển nói không nên lời, luận về trơ tráo cùng da mặt dày, cô không phải đối thủ của Cố Học Võ. Trong lòng cô kích động muốn đem chậu nước trước mặt dội lên người anh, nhưng suy nghĩ nửa ngày, cô lại đứng lên oán hận đem chậu nước vào nhà vệ sinh, cho dù có tức giận cũng không thể thật sự dội chậu nước lên người anh.

Cố Học Võ nhìn bộ dạng cô vừa tức vừa thẹn chạy trối chết thì cong khóe môi lên, cúi đầu nhìn "người anh em" mình, mi tâm nhăn lại, trong mắt lại hiện lên vài tia bất đắc dĩ. Được nhìn mà không được ăn, quả đúng là khổ hình nhân gian. Có ý muốn Kiều Tâm Uyển dùng phương thức khác giúp mình dập lửa, nhưng nghĩ đến cô về mặt chuyện hai người này vẫn luôn ngờ nghệch, lỡ dọa cô sợ rồi thì lần sau có thể sẽ không có lợi thật.

An phận, an phận. Nhắm mắt lại, kìm nén phần dưới bụng đang kích động, anh kéo cao chăn, nhắm mắt lại ngủ. Dù có chút khó khăn nhưng vẫn phải nén cơn kích động kia xuống. Một phần cũng mệt mỏi, nên trong lúc đang cố gắng, anh từ từ đi vào giấc ngủ.

Kiều Tâm Uyển trốn trong buồng vệ sinh hồi lâu, vất vả lắm mới áp chế thẹn thùng, lúc trở ra, nhìn thấy Cố Học Võ đã ngủ, cô liền nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại trên người anh còn có thương tích. Cô vừa rồi đúng là thực sự có chút lo lắng, sợ anh kích động một cái thì…

May quá, may quá. Cố Học Võ coi như có tự chủ. Thâm tâm cô vừa thở phào, lại vừa thấy có chút mất mát. Trong đầu hiện lên cảnh tượng khi ở trên đảo hai người kiều diễm quấn lấy nhau.

Mặt lập tức lại biến sắc, cô thấy thực may là lúc này Cố Học Võ đang ngủ, bằng không nhìn thấy bộ dạng này của cô nói không chừng lại muốn giễu cợt cô. Bình thường, cô cũng không để ý tới anh. Nhưng hiện trên người anh có thương tích, lại là vì cô mới bị thương. Ngẫm lại, cô vẫn nên nhịn anh.

… … .sakuraky.wordpress … …

Miệng vết thương của Cố Học Võ khôi phục rất nhanh. Thang Á Nam từ ngày đó cũng biến mất tăm, không thấy xuất hiện nữa, theo tin tức của Tiểu Lâm thì anh đã đến thành phố C.

Cố Học Võ nghe tin ấy thì thở phào một hơi. Quen biết Thang Á Nam cũng mười mấy năm, trong lòng anh rất rõ. Thang Á Nam đối với gia đình có khát vọng rất sâu. Chỉ bởi vì đang ở Long đường, lại phải làm việc cho anh, trong tình thế kẹp giữa anh và Long đường, Thang Á Nam mới không có thời gian nghĩ đến vấn đề cá nhân. Nhưng sâu trong thâm tâm, cha mẹ qua đời quá sớm, sống đời cô nhi từ quá sớm khiến anh vẫn luôn khát khao có một gia đình.

Cố Học Võ rất rõ điểm này. Cho nên mới đề nghị Thang Á Nam lấy vợ sinh con. Anh còn nhớ mấy năm trước, chính anh không chỉ một lần đề cập, muốn bảo Thang Á Nam quay về Trung Quốc, tìm một người

phụ nữ kết hôn, quay về cuộc sống bình thường. Nếu lúc ấy Thang Á Nam nghe lời anh, có lẽ sẽ không những chuyện sau này. Nhưng chuyện trên đời này làm gì có cái nếu như?

Kiều Tâm Uyển đi vào, liền thấy Cố Học Võ đứng ở trước cửa sổ ngẩn người, đôi mi thanh tú nhướng lên, cô tiến lên nhìn Cố Học Võ: "Sao anh lại xuống giường? Không phải anh nên nằm trên giường à?"

"Đã nằm sáu ngày rồi, giờ nằm nữa chắc anh sẽ biến thành người tàn phế mất."

Thời gian sáu ngày qua đi trong tích tắc, vết thương của anh cũng gần lành hẳn. Bác sĩ bảo ngày mai là có thể cắt chỉ.

"Anh trở về nằm đi." Kiều Tâm Uyển kéo anh đi về phía giường: "Bác sĩ nói anh bị thương ở phổi, cắt chỉ không có nghĩa là khỏi hoàn toàn. Còn phải tĩnh dưỡng cho thật tốt. Nếu anh không chịu phối hợp tốt với bác sĩ, em cũng chỉ có thể nói bác gái tới đây chăm sóc anh."

Phải giấu diếm Uông Tú Nga bảy ngày cũng không phải là chuyện đơn giản. Cơ quan cũng không đến. Kiều Tâm Uyển cũng không biết, anh làm như thế nào mà không có ai gọi điện đến Cố gia, hay là liên hệ với Cố Chí Cương hỏi thăm.

"Bác gái?" Cố Học Võ ngồi xuống giường, động tác muốn nằm liền ngừng một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt Kiều Tâm Uyển: "Còn gọi bác gái? Xa lạ quá nhỉ?"

Kiều Tâm Uyển mím môi, nhìn Cố Học Võ, trong mắt hiện lên vài phần bướng bỉnh: "Không gọi bác gái? Vậy gọi là gì?"

"Đương nhiên gọi là mẹ." Tay Cố Học Võ dùng sức một cái, kéo cô ngồi xuống bên giường cùng mình, nhìn chằm chằm mặt cô: "Chẳng lẽ không đúng?"

"Bây giờ em là cô Kiều."

Kiều Tâm Uyển nhìn chằm chằm mặt Cố Học Võ, vẻ mặt có chút đắc ý: "Nếu là cô Kiều thì tất nhiên phải gọi là bác gái."

"Cô Kiều." Cố Học Võ hơi híp mắt lại, đột nhiên dùng sức một cái, vươn tay đem kéo cô ôm vào trong lòng, cô căng thẳng khẩn trương, hai tay giữ chặt trên bờ vai anh.

"Cố Học Võ. Thương thế của anh."

Anh điên rồi sao? Vết thương của anh còn chưa khỏi mà.

118. Chương 118: Em Ghét Anh

"Không cần lo cho vết thương của anh." Sáu ngày này, nhờ vào sự chăm sóc của cô cùng sự quan tâm của đám anh em, vết thương của anh giờ đây đã gần lành hẳn. Anh nhìn chằm chằm gương mặt ửng đỏ của Kiều Tâm Uyển rồi nhẹ nhàng mở miệng: "Chẳng lẽ bây giờ em còn chưa tin anh?"

Kiều Tâm Uyển cúi đầu, có chút không được tự nhiên: "Em không có."

"Nếu không có thì chờ anh khoẻ lại chúng ta lập tức kết hôn."

Cố Học Võ nhìn chằm chằm vào gương mặt cô, trong lòng đã bức bối muốn dẫn cô và con gái về Cố gia lắm rồi.

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển cắn môi, nội tâm có chút chần chờ: "Em, em thật ra em chưa chuẩn bị xong."

"Chưa chuẩn bị xong cái gì?" Cố Học Võ nhìn cô, vẻ ung dung vốn có giờ biến đi đâu mất, chỉ còn là ánh mắt hơi buồn bực.

"Nói anh biết, em còn muốn chuẩn bị cái gì?"

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển đứng lên: "Em không biết. Em cảm thấy được có chút không chắc chắn, em cảm thấy chúng ta bây giờ, hình như có hơi vội vàng."

"Vội?" Cố Học Võ nhíu mày, nhìn ánh mắt cô đầy do dự: "Phải như thế nào mới không vội? Đợi cho tới khi Bối Nhi biết đi biết chạy thì mới không vội sao?"

"Đương nhiên không phải." Kiều Tâm Uyển nói không nên lời, ngày đó, đồng ý với Cố Học Võ là bởi anh vì cô mà bị thương, cô không có cách nào cự tuyệt. Nhưng mấy ngày nay tỉnh táo lại, trong lòng cô lại nổi lên một tia bất an, bất an đến kì quái.

"Vậy cứ quyết định như vậy đi." Cố Học Võ bá đạo tuyên bố: "Chờ khi anh lành lại, anh sẽ đi xin phép ba mẹ em và ba mẹ anh. Chúng ta kết hôn càng nhanh càng tốt."

Kiều Tâm Uyển thấy ánh mắt của anh như vậy cũng biết anh đã quyết định chắc chắn. Cắn môi, một lần nữa cô ngồi xuống bên giường, kéo tay Cố Học Võ.

"Học Võ, em thấy, hạnh phúc lúc này dường như tới quá nhanh, nhanh đến nỗi có chút khó tin."

Khổ sở chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đợi được ngày Cố Học Võ quay đầu lại. Hơn nữa lại trong thời gian ngắn như vậy khiến cô có cảm giác như ở trên mây. Cảm giác này, rất không chân thực, rất mộng ảo. Mấy ngày nay ở trong bệnh viện chăm sóc Cố Học Võ, chuyện đơn giản này lại làm cho cô cảm thấy rất hạnh phúc. Có thể cùng Cố Học Võ đồng lòng, cảm giác như đang nằm mơ. Hạnh phúc tới quá nhanh, hoàn toàn ngoài mong muốn của cô.

"Hạnh phúc không tốt sao?" Cố Học Võ không thích nghe cô nói như vậy: "Ý của em là, anh không có năng lực mang lại hạnh phúc cho em? Hay là, anh mang lại hạnh phúc cho em nhưng lại không cho em có cảm giác an toàn?"

Kiều Tâm Uyển im lặng, không biết phải nói như thế nào, nguyên nhân không phải là Cố Học Võ. Cô tin Cố Học Võ, chỉ cần anh nguyện ý, người con gái được anh yêu nhất định sẽ là người con gái hạnh phúc nhất thế giới. Nhưng cảm giác an toàn và hạnh phúc không giống nhau, ít nhất cô cho là như vậy.

"Kiều Tâm Uyển." Xoay người cô lại, buộc cô phải đối mặt trả lời vấn đề của mình, vẻ mặt Cố Học Võ chưa từng nghiêm túc như vậy: "Nói anh biết, anh không cho em cảm giác an toàn?"

"Ý em không phải vậy."

Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nhìn ánh mắt của Cố Học Võ lúc này ngoại trừ chân thành vẫn là chân thành: "Em tin anh, em chỉ là cảm thấy em hiện tại quá hạnh phúc, hạnh phúc này có chút không chân thật."

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, nheo hai mắt lại, đột nhiên ôm cô vào lòng rồi cúi đầu, ra sức hôn cô. Hơi thở bá đạo, mang theo cường thế, không cho cô một chút cơ hội thoát đi, anh hôn cô khiến cho cô gần như không thể hô hấp. Hai tay vô lực vòng lên cổ anh, đáp lại cái hôn của anh. Cố Học Võ nhanh chóng siết chặt eo cô, cái lưỡi trêu đùa trong miệng cô dẫn dắt cô cùng chìm đắm.

Nhiệt độ trong không khí âm thầm tăng lên, mang theo vài phần ái muội. Bàn tay to lớn của anh bắt đầu dao động trên lưng cô, chậm rãi đưa xuống tiến vào trong áo cô. Kiều Tâm Uyển cảm giác động tác của anh, nhắc nhở một tiếng, môi lưỡi cùng anh dây dưa càng sâu. Nhưng lúc tay anh tiến vào trong áo của cô, cô chợt sực nhớ đây là bệnh viện. Trong lòng khẩn trương, đôi tay cô nhanh chóng bắt lấy tay anh, đẩy ra rồi liếc nhìn cửa phòng một cái.

"Đủ, đủ rồi." Đây là phòng bệnh. Lỡ như có người bước vào thì cô còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

"Chưa đủ." Ánh mắt Cố Học Võ u ám, giọng nói khàn khàn, trong mắt đầy sóng tình.

"Anh muốn em."

Anh nhịn lâu như vậy, mỗi ngày cô đều nằm bên cạnh, có thể nhìn, có thể ôm, có thể hôn, nhưng lại không được tiến xa hơn. Nên biết việc này đối với một người đàn ông mà nói, tuyệt đối là sự tra tấn đau khổ nhất.

". . . . ." Kiều Tâm Uyển xấu hổ, hơi cúi đầu, vẻ mặt hơi khẩn trương: "Đây, đây là phòng bệnh."

"Liên quan gì?" Anh nhìn Kiều Tâm Uyển, ý bảo cô đi đóng cửa: "Em khóa cửa lại là được?"

"Nhưng..." Kiều Tâm Uyển nhìn anh, trong mắt có vài phần lo lắng: "Anh, vết thương của anh còn chưa có lành hẳn đâu."

Bác sĩ nói ngày mai là cắt chỉ, anh không thể ngoan ngoãn một chút sao? Lỡ như không cẩn thận làm miệng vết thương lại bị rạn giống lần trước, vậy…

Nhìn thấy vẻ mặt từ chối của cô, Cố Học Võ nheo mắt lại, hai tay buông lỏng, đứng lên, khoá trái cửa lại, hơn nữa còn khóa chốt. Về tới trước giường bệnh, vẻ mặt Kiều Tâm Uyển khẩn trương nhìn anh, tràn đầy kháng cự: "Cố Học Võ, anh điên sao? Anh. Anh còn bị thương đó."

"Anh nói, anh bị thương ở phổi chứ không phải nó."

Cố Học Võ ngồi xuống bên cô, hôn cô đắm đuối, không cho cô cơ hội trốn thoát.

. . . . .sakuraky.wordpress . . .

Cố Học Võ chờ hết thảy quá khứ, cho đến khi hoàn toàn chấm dứt, thỏa mãn ôm chặt lấy cô.

"Cố Học Võ, anh buông ra." Giọng nói của Kiều Tâm Uyển có chút vô lực, có chút mềm mại. Qua một hồi vận động, cô chẳng còn chút sức nào nhưng nghĩ đến anh đang bị thương, lại có chút lo lắng muốn đứng lên.

"Không buông." Cố Học Võ thỏa mãn, vươn tay ôm chặt cô: "Cho anh ôm thêm một chút nữa đi."

"Vết thương của anh."

"Đừng lo đến vết thương của anh." Tinh thần Cố Học Võ rất tốt, không thèm để ý tới vết thương đó: "Em cứ "chăm sóc" anh như vậy thì vết thương của anh cũng lành được hơn phân nửa."

"Anh…" Kiều Tâm Uyển xấu hổ, mặt đỏ gay: "Em, em không thèm để ý tới anh nữa."

"Đừng không để ý tới anh." Cố Học Võ nhìn vào mắt cô, bên trong đó lấp lánh tựa sao trời: "Lần sau, còn như vậy được không?"

"Cố Học Võ!" Cái gì kêu được một tấc lại muốn tiến một thước, là nói người như thế, quả thực quá đáng đến cực điểm.

"Em ghét anh lắm."

"Nhưng anh thích em." Cố Học Võ trêu chọc đến nghiện, làm sao có thể cứ như vậy buông tha cô: "Tâm Uyển, lần sau như vậy nữa, được không?"

"Cố Học Võ!" Anh lại được đằng chân lân đằng đầu. Kiều Tâm Uyển nhúc nhích người muốn đứng lên.

Nhưng thứ gì đó của anh vẫn chưa hoàn toàn thu quân, bởi vì động tác của cô mà lại kích thích. Cô hét lên một tiếng, thân thể mềm nhũn ngã trên người anh. Trừng to mắt, Kiều Tâm Uyển nhanh chóng leo xuống khỏi người anh, bò xuống giường, hai chân cũng như nhũn ra. Cảm giác này làm cho cô càng thêm xấu hổ, vừa thẹn lại quẫn, cô trốn vào buồng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ.

Khóe môi Cố Học Võ cong lên có chút sung sướng. Anh lấy chiếc khăn vắt bên giường tự sửa soạn lại ình. Nhìn đám quần áo rối loạn trên mặt đất, anh nhặt từng cái lên rồi mặc vào. Lúc Kiều Tâm Uyển tắm rửa sạch sẽ xong bước ra sắc mặt đã trở lại bình thường. Trên người quấn một cái khăn tắm, may mắn cho cô đây là phòng hạng nhất của bệnh viện, mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ. Bằng không cô sẽ phải mình trần bước ra, nếu Cố Học Võ thấy được, chỉ sợ lại là…

Lúc đi ra, Cố Học Võ nằm trên giường đã gần ngủ, thấy cô đi ra, vươn tay về phía cô, vỗ vỗ vị trí bên giường. Mặt Kiều Tâm Uyển vừa mới trở lại bình thường, lại đỏ lên vài phần, nhìn Cố Học Võ, giọng điệu có hơi tức giận.

"Anh ngủ đi." Một chút cũng không an phận.

"Anh ngủ." Cố Học Võ gật đầu, lại nâng tay lên: "Em tới đây ngủ cùng anh đi."

"Thôi đi." Kiều Tâm Uyển vẻ mặt phòng bị: "Hôm nay em ngủ ở phòng nhỏ."

Mấy ngày nay anh bị thương, có vài lần bị kích kích nhưng đều nhịn xuống. Bây giờ anh đã đỡ hơn, chịu ngoan ngoãn mới lạ. Sao cô có thể lại để cho anh làm xằng bậy nữa chứ?

"Anh đảm bảo sẽ không chạm vào em." Cố Học Võ thấy vẻ mặt Kiều Tâm Uyển đầy đề phòng, có chút bất đắc dĩ: "Em nghĩ anh là siêu nhân sao? Hôm nay tha cho em."

Kiều Tâm Uyển đứng bất động, muốn đi mặc quần áo, Cố Học Võ cũng không cho cô đi thay: "Cứ như vậy đi, lại đây, ngủ."

Rõ ràng cô có thể rời khỏi, nhưng Kiều Tâm Uyển không làm vậy mà ngoan ngoãn bước đến bên giường nằm xuống: "Anh đừng làm xằng bậy nữa, vết thương của anh chưa có lành hẳn đâu. Nghe lời một chút."

Cố Học Võ vươn tay, đan mười ngón tay vào tay cô, nhìn thấy sự quan tâm trên mặt cô mà cảm thấy rất hưởng thụ.

"Được, hôm nay nghe lời em."

"Chỉ có hôm nay nghe lời em thôi?" Kiều Tâm Uyển nhíu mày, trong mắt có vài phần khiêu khích: "Về sau đều phải nghe em đó?"

"Còn phải xem là chuyện gì đã." Cố Học Võ cũng không phải là người vì sắc mà đánh mất lý trí: "Cũng không thể chuyện gì cũng đều nghe lời em." Ví dụ như chuyện phòng the sẽ phải nghe theo anh.

Ánh mắt của anh rõ ràng bộc lộ ra ý tứ của anh. Kiều Tâm Uyển quýnh lên: "Anh, anh, trong đầu suy nghĩ cái gì đó?"

"Phúc lợi của anh." Cố Học Võ cong môi, kéo cô về phía mình: "Anh dù sao cũng phải vì bản thân tranh thủ một chút chứ?"

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, hơi thở quanh quẩn ngay cần cổ của cô, kinh nghiệm của cô không nhiều bằng anh, bị anh đùa như vậy thân thể mẫn cảm còn chưa khôi phục, lại bắt đầu run rẫy. Định cách anh xa một chút, tay của anh lại dễ dàng ôm chặt eo cô lại, cúi đầu, môi xẹt qua bên tai cô: "Lần sau lại tiếp?"

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển xấu hổ không chịu được, thắt lưng của cô đau muốn chết, còn có lần sau?

"Không được nữa."

"Tâm Uyển?" Đè thấp giọng, mang theo vài phần dụ dỗ, anh không nhẹ không nặng cắn cắn vành tai cô, nhìn vành tai của cô bởi vì động tác này mà biến hồng, anh nở nụ cười: "Em đồng ý rồi?"

119. Chương 119: Không Muốn Sống Nữa

"Em… Em không có." Kiều Tâm Uyển nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành quyền: "Em mệt rồi, ngủ đi."

"Nếu em không đồng ý. Anh có thể…"

Nửa câu sau anh không nói, làm cho cô trừng to đôi mắt: "Cố Học Võ, anh điên rồi sao?"

Anh không muốn sống nữa sao? Anh còn bị thương đó.

"Em nghĩ đi đâu đó?" Cố Học Võ nhìn mặt cô, vẻ mặt có vài phần kinh ngạc: "Anh chỉ nói, em phải đồng ý với anh, chờ khi vết thương lành rồi, chúng ta lập tức kết hôn."

"Anh, anh…" Gương mặt Kiều Tâm Uyển đỏ bừng bừng, xấu hổ nhìn Cố Học Võ: "Vừa nãy rõ ràng anh nói là muốn em đồng ý sau này, mỗi ngày đều giống như hôm nay."

"Đúng vậy." Cố Học Võ gật đầu, vẻ mặt đương nhiên: "Chúng ta kết hôn, không phải ngày nào cũng cùng nhau ngủ giống hôm nay sao?"

Kiều Tâm Uyển nghẹn một hơi trong cổ họng, ho không ra, nuốt không trôi, sắc mặt từ hồng chuyển xanh, từ xanh chuyển sang trắng bệch. Xấu hổ vạn phần. Trong lòng xác định chắc chắn rằng Cố Học Võ cố ý: "Anh, anh vô lại."

"Vô lại? Chẳng phải chúng ta kết hôn, mỗi ngày đều ngủ cùng nhau sao?" Trong mắt Cố Học Võ hiện lên một chút nghiền ngẫm. Có lẽ Kiều Tâm Uyển không nhận ra vì cô tức giận mà gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng rất xinh đẹp nhìn rất quyến rũ.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển nghe không nổi nữa, anh nói cùng cô ngủ, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Xoay người, xoay mặt sang bên kia, cô ngáp một cái: "Em muốn đi ngủ. Không để ý tới anh nữa."

"Thực sự không để ý tới anh?" Cố Học Võ híp mắt nhìn bóng dáng cô.

Cô hừ một tiếng: "Không để ý tới anh nữa, em mệt lắm, buồn ngủ nữa."

Cố Học Võ vươn tay, đặt lên vai cô. Cô theo bản năng hất tay anh ra: "Anh đừng chạm vào em, em thật sự rất muốn ngủ."

"A." Cố Học Võ kêu lên một tiếng đau đớn, người cong lên: "Đau quá."

"A?" Kiều Tâm Uyển xoay người lại, nhìn đến chỗ ngực đang băng bó của Cố Học Võ, vẻ mặt đầy áy náy: "Anh, anh không sao chứ?"

"Em, em đánh anh." Cố Học Võ sắc mặt trắng bệch: "Đau quá."

"Em, em . . . . ." Cô nhớ là cô chỉ hất tay anh ra thôi mà, sao lại thành đánh anh chứ? Nhìn dáng vẻ của anh hình như là rất đau đớn. Kiều Tâm Uyển ngồi dậy.

"Anh không sao chứ? Có muốn em gọi bác sĩ không?"

Anh cũng thật là, bị thương cũng không biết thành thật an phận. Còn nhích tới nhích lui như vậy nữa: "Anh chờ một chút, em đi gọi bác sĩ."

Nói xong, cô bước xuống giường mặc quần áo, cũng không phòng bị, bất ngờ bị Cố Học Võ dùng sức kéo lại, ngã lên người anh, không ngờ lại đụng tới miệng vết thương anh, tay cô chống trên vai anh: "Anh, anh lại gạt em?"

"Anh đâu có yếu ớt vậy chứ?" Khóe môi Cố Học Võ cong lên, phát hiện anh rất thích nhìn bộ dạng khẩn trương của cô: "Anh dọa em đó."

"Anh, anh, anh, anh xấu lắm." Tại sao lúc trước cô không biết Cố Học Võ còn có một mặt bá đạo, vô lại như vậy chứ? Quả thực làm cho cô khiếp sợ ngoài ý muốn.

"Cái này là trả lại em đó." Cố Học Võ ôm cô nằm xuống: "Em còn nhớ không? Lúc ở trên đảo, em giả bộ bị ngộp nước, hù chết anh."

"Cố Học Võ." Chuyện đã lâu như vậy rồi mà anh vẫn còn nhớ?

"Anh anh anh, anh cố ý muốn trả thù em, phải không?"

"Không phải trả thù." Cố Học Võ khoát tay: "Đây là nhắc nhở em. Trí nhớ anh rất tốt, nếu em đồng ý với anh, em chạy không thoát đâu."

Kiều Tâm Uyển sửng sốt một chút, nhìn thấy trong mắt anh đầy nghiêm túc, cắn cắn môi, nhướn người ôm vai anh: "Em không chạy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trên bờ vai anh, cô nhẹ nhàng mở miệng: "Em không chạy, về sau em còn phải ở bên cạnh anh, làm sao đi được."

"Uhm." Cố Học Võ hài lòng, đây mới kết quả anh muốn, vỗ vỗ lưng Kiều Tâm Uyển, anh nói.

"Tốt lắm. Ngủ đi."

Ban ngày giày vò cô, chắc cô cũng mệt. Kiều Tâm Uyển thật đúng là mệt mỏi, nhắm mắt lại liền ngủ, Cố Học Võ nhìn thấy bộ dáng thả lỏng của cô, tiến gần bên tai cô, thì thầm.

"Mới một lần đã kêu mệt? Thể lực của em thực kém, lần sau rèn luyện một chút."

Phốc. Kiều Tâm Uyển đang nhắm mắt liền trợn tròn mắt, nhìn gương mặt, khóe môi Cố Học Võ mang theo ý cười rõ ràng, trên mặt cô không chút tự nhiên, không nhìn anh, lại càng không muốn đối mặt cùng anh nói vấn đề này.

Nhắm mắt lại, ngủ, ngủ. Trong đầu lại nhịn không được nghĩ thể lực cô rất kém sao? Xí. Là anh thể lực quá tốt thì có!

Thật sự là . . . . . #%&@ . . . . . % %. . . . . %&. . . . . .

. . . . .sakuraky.wordpress . . . .

Thang Á Nam nhìn bảng báo cáo trên tay. Năm ngày trước, anh đến thành phố C, ba ngày trước, anh nghĩ cách lấy được sợi tóc của Tiểu Niệm. Hôm nay, trên tay anh là bản xét nghiệm thân nhân kia. Phía trên nói, anh và Tiểu Niệm có ADN giống nhau đến 99%, là quan hệ cha con.

Nhất thời, anh hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào, trong năm ngày này, anh tưởng mình đã chuẩn bị tâm lý tốt lắm rồi, nhưng lúc biết kết quả, anh lại vô cùng khiếp sợ và kinh ngạc. Anh vẫn luôn chờ đợi, chờ cho đến khi có kết quả, không phải anh muốn như vậy. Nhưng như vậy anh có thể đi loại bỏ Cố Học Võ nhàm chán kia. Như vậy anh có thể tiếp tục yên tâm giết Kiều Tâm Uyển.

Nhưng, nhưng kết quả Tiểu Niệm thật sự là con anh, như vậy, như vậy là sao chứ? Nếu kết quả là thật thì không phải thiếu chút nữa anh đã giết chết con của mình rồi sao? Vì sao lại như vậy? Thang Á Nam không hiểu, đầu đau nhức dữ dội, anh một chút cũng muốn không đứng dậy. Anh cùng người có tên Trịnh Thất Muội đã xảy ra chuyện gì chứ?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc muốn ngừng cũng ngừng. Chỉ có thể đi tìm Hiên Viên Diêu mới biết được đáp án. Trong lòng mới nghĩ như vậy, di động liền reng lên hai tiếng. Anh nghe máy, là Hiên Viên Diêu.

"Thiếu gia?"

Trong giọng nói luôn cung kính có thêm vài phần hoài nghi, thêm vài phần khó hiểu, còn thêm vài phần cảm xúc chính anh cũng không nói được, nói không rõ.

"Á Nam, tôi biết anh hiện tại trong lòng đang có rất nhiều nghi hoặc." Hiên Viên Diêu sớm đã biết, Thang Á Nam cùng Tiểu Niệm đi làm xem xét ADN.

"Trịnh Thất Muội là vợ của anh, anh cùng cô ấy đã kết hôn ở Mĩ, sau này anh bị tai nạn, quên hết mọi chuyện, cũng quên cô ấy. Nhưng cô ấy đúng là vợ anh, Tiểu Niệm cũng là con của anh."

"Vậy anh…"

Vì sao muốn anh giết Trịnh Thất Muội?

"Bởi vì anh muốn đi theo tôi." Hiên Viên Diêu có một chút bất đắc dĩ: "Tôi đem đồ của anh trả lại cho anh, là muốn để anh ở lại thành phố C. Tôi muốn để anh quay về cuộc sống bình thường trước đây, là anh không muốn trở về, anh làm cho tôi thực khó xử."

"Vậy anh cũng…" Không thể bắt anh làm chuyện này, bắt anh đi giết vợ của mình.

"Đây là nước cờ hiểm." Hiên Viên Diêu bất đắc dĩ thở dài: "Tôi chỉ là đang đánh cược, cược cho xác suất 1/100 là anh có thể nhớ ra Trịnh Thất Muội."

"Còn Kiều. . . . ." Kiều Tâm Uyển thì sao, vì sao cũng bắt anh đi giết cô ta? Chuyện này phức tạp đến nỗi Thang Á Nam thậm chí không thể bình thường biểu đạt ý nghĩ của mình.

"Tôi muốn giáo huấn ai đó." Anh không cần nói, Hiên Viên Diêu cũng hiểu, cũng không phủ nhận động cơ của mình: "Nếu có một ngày, anh có thể nhớ lại mọi chuyện, tôi tin anh sẽ hiểu tôi làm như vậy là có mục đích."

Ngay khi Thang Á Nam định lên tiếng, Hiên Viên Diêu liền nói: "Á Nam, về sau, anh không cần quay về Mĩ nữa, đồ đạc của anh, tôi sẽ cho người gửi về thành phố C. Mấy thứ đó là thứ anh nên có. Tôi chỉ hy vọng anh hãy đối xử tốt với Trịnh Thất Muội, cô ấy vì anh đã khổ sở rất nhiều."

Một câu nói này là Hiên Viên Diêu cảm động vì Trịnh Thất Muội mới đưa ra lời khuyên chân thành như vậy. Coi như là một chút tình anh em cuối cùng anh ta đáp lại Thang Á Nam. Từ nay về sau, Long đường sẽ không có Thang thiếu.

Nói xong câu này, Hiên Viên Diêu cúp máy, Thang Á Nam nghe điện thoại vang lên tiếng tút tút mà nhất thời không thể phản ứng. Tất cả chuyện này tới quá nhanh, quá mau. Tất cả tin tức đều không như mong muốn của anh. Anh không thể tưởng tượng, Hiên Viên Diêu lại làm chuyện như vậy.

Nên biết, nếu không phải anh nhất thời không đành lòng, Trịnh Thất Muội cùng Tiểu Niệm, con anh, sẽ thật sự chết dưới tay anh. Rất nhiều rất nhiều chuyện hiện lên, tràn ngập trong tâm trí anh, Thang Á Nam ngơ ngác nhìn báo cáo trên tay, ngồi một chỗ, bất động nửa ngày.

Người phụ nữ kia, sao lại có quan hệ với anh? Còn có một đứa con lớn như vậy? Vợ? Cô là vợ anh? Bọn họ kết hôn lúc nào? Vì sao anh không hề nhớ chút nào? Anh cố gắng hồi tưởng về mọi chuyện giữa anh và Trịnh Thất Muội, nhưng tại sao lại không nhớ được, trong đầu cuối cùng hiện lên hình ảnh cô ôm Tiểu Niệm, vẻ mặt lạnh nhạt nói ra một câu "Em không hận anh".

Cô không hận anh? Vì sao? Anh quên cô, anh muốn giết cô, thậm chí muốn giết con của cô, vì sao cô không hận?

Có quá nhiều nghi vấn, quá nhiều cảm xúc, Thang Á Nam không thể giải quyết, cuối cùng ném bảng báo cáo kia đi, cầm lấy chìa khóa xe ra khỏi cửa. Nửa giờ sau, xe của anh dừng trước cửa tiệm của Trịnh Thất Muội. Lúc này, cô đang định đóng cửa, hôm nay không thấy Tiểu Niệm, chỉ có một mình cô.

Xuống xe, anh đứng ở cửa xe. Trịnh Thất Muội đóng cửa, đang định về nhà, vừa quay người lại liền nhìn thấy Thang Á Nam. Trong khoảng thời gian này, cô cũng không nhìn thấy anh. Chuẩn xác mà nói, từ lần trước người đàn ông kỳ quái đó nổ súng vào cô đến bây giờ, cô vẫn chưa gặp Thang Á Nam.

Cô tưởng rằng anh đã quay về Mĩ, không ngờ đột nhiên anh lại xuất hiện ở đây. Cô hơi run run, trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí không biết phải phản ứng như thế nào.

Cô không hề động đậy, Thang Á Nam đã bước về phía trước vài bước, đứng trước mặt cô. Thân hình anh cao lớn đứng trước mặt cô, tạo cho cô một áp lực vô hình. Cô muốn lui ra phía sau nhưng tay cô lại bị Thang Á Nam cầm lấy. Cô giãy tay ra, anh lại nắm chặt, nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt mang theo nghi hoặc, khó hiểu, còn có rất nhiều biểu cảm mà cô không rõ.

"Vì sao không hận?"

Vì sao không hận hắn? Anh muốn giết cô, cô vẫn không hận anh?

"Nói cho tôi biết, vì sao không hận?"

Trịnh Thất Muội nhìn vào gương mặt Thang Á Nam, đột nhiên phục hồi tinh thần, muốn rút tay về, nhưng anh phản ứng lại rất nhanh, cô hoàn toàn không tránh thoát: "Anh Thang. Xin anh buông tay!"

Thang Á Nam không quan tâm, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Trịnh Thất Muội: "Nói cho tôi biết, vì sao không hận? Vì sao không hận tôi?"

"Tôi không biết anh đang nói cái gì." Nếu quên, nếu không nhớ ra, nếu có thể tuyệt tình đến nỗi muốn giết chết cô cùng con cô, tại sao lúc này lại hỏi vấn đề này, thật quá buồn cười!

"Cô là vợ tôi, Tiểu Niệm là con tôi."

Lời nói Thang Á Nam làm cho Trịnh Thất Muội ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt mang theo vài phần mỉa mai: "Thang Á Nam, lúc anh nổ súng vào mẹ con tôi, vì sao không nghĩ đến những lời này?"

Cô biết anh bị mất trí nhớ, biết không thể trách anh. Nhưng cũng không thể không có chút oán giận. Anh nhớ Hiên Viên Diêu, nghe lời Hiên Viên Diêu, không muốn trái ý Hiên Viên Diêu. Nhưng lại đối với vợ mình, con mình nhẫn tâm, độc ác như vậy.

Thang Á Nam bị lời của cô lay động, nói không ra lời. Trịnh Thất Muội hừ lạnh một tiếng, lướt qua anh đi về nhà. Mà anh thì trơ mắt nhìn bóng dáng cô biến mất ở trước mắt, nhưng không có cách nào vươn tay ngăn cô lại.

Ảo não đấm lên cửa xe một phát, không rõ tình huống trước mắt, anh rốt cuộc phải trách ai. Trách Hiên Viên Diêu sao? Anh ta nói, anh ta là vì muốn tốt cho anh, không có cách nào mới nghĩ ra biện pháp này. Trách Trịnh Thất Muội sao? Trong đầu hiện lên mấy lần cô đối mặt với anh, trong mắt đầy chờ đợi, hy

vọng sau đó biến thành tuyệt vọng, hết hy vọng, từng chút từng chút một. Anh nghiêm túc tự vấn. Nếu là anh, anh cũng sẽ không tha thứ? Hiện tại, anh phải làm sao?

Gió lạnh thổi đến. Vào thu thành phố C cũng bắt đầu chuyển lạnh. Gió táp vào mặt Thang Á Nam, anh đứng đó, bất động thật lâu. Giống như một pho tượng.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Cố Học Võ buổi tối ngủ rất ngon, dục vọng dồn nén nhiều ngày đã được giảm bớt. Ngủ thẳng một giấc cho đến hừng đông. Buổi sáng lúc tỉnh dậy, Kiều Tâm Uyển còn chưa tỉnh. Cô cong người, gối lên bờ vai của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào cánh tay anh, bộ dáng mềm mại giống như một con mèo con.

Ánh mắt hơi hơi chớp, theo phản xạ của đàn ông, tinh lực buổi sớm bắt đầu trào dâng khiến anh có chút nhịn không được, lật người, hôn lên môi Kiều Tâm Uyển. Động tác rất nhẹ, lại đánh thức Kiều Tâm Uyển. Cô có chút mê mang mở to mắt, nhìn gương mặt Cố Học Võ phóng đại trước mắt, mấy ngày nay đã quen như vậy rồi nên khóe môi cô cong lên, nhìn Cố Học Võ.

"Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Cố Học Võ hôn lên môi cô một cái, bàn tay to xoa vai cô, muốn tiến thêm một bước. Kiều Tâm Uyển nhìn đến ánh sáng bên ngoài bức màn liền phục hồi tinh thần lại, vươn tay đẩy anh ra.

"Cố Học Võ."

Giọng của cô có chút vội vàng, cô ngồi dậy, nhanh chóng xuống giường, nhặt quần áo trên mặt đất lên mặc vào. Cũng cố gắng không ngượng ngùng, nhìn Cố Học Võ trên giường.

"Anh đừng đùa nữa, hôm nay cắt chỉ đó."

Lát nữa bác sĩ sẽ tới, nếu nhìn thấy hai người như vậy, thật sự là mất mặt chết đi được. Cố Học Võ lần đầu tiên không phản bác Kiều Tâm Uyển, nhưng nhìn thấy cô luống cuống tay chân như vậy lại có chút buồn cười: "Bây giờ còn sớm, bác sĩ còn chưa đi làm đâu. Em không cần khẩn trương như vậy."

"Ai nói?" Buổi sáng cắt chỉ, trước đó có bác sĩ đến kiểm tra phòng, sao mà không khẩn trương được?

Mặc quần áo, vào phòng vệ sinh rửa mặt, sửa sang lại bộ dạng bản thân. Đang muốn đi ra ngoài, Cố Học Võ lại đột nhiên bước vào khiến cho Kiều Tâm Uyển hết hồn.

120. Chương 120: Anh Muốn Làm Gì?

"Cố Học Võ." Anh, anh vào đây muốn làm gì?

"Em không khóa cửa." Cố Học Võ vẻ mặt vô tội: "Con người có ba cái vội."

"Anh…" Cô cảm thấy thực may mắn vì đã sửa sang đàng hoàng rồi, bằng không cô thực sự hoài nghi ai đó cố ý.

Cô nhanh chóng vượt qua anh ra ngoài, bỗng trên lưng xuất hiện một bàn tay, anh giam cô trong lòng, cúi đầu, trên mặt anh có chút thẹn thùng.

"Cắt chỉ xong là anh có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng. Tâm Uyển, nhớ là em đã nói sẽ theo anh về nhà đấy."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển nhìn thấy trong mắt tràn đầy chân tình, mím mím môi, gật đầu: "Em theo anh về nhà."

"Cô gái ngoan." Anh vỗ vỗ má cô, rồi buông lỏng tay: "Đi thôi."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, hai ngày này, Cố Học Võ có thể xuống giường, miệng vết thương cũng lành lại rất tốt. Không cần cô phải giúp đỡ như trước kia. Mấy ngày đầu, cô đều phải giúp anh chuẩn bị kem đánh răng, nước súc miệng, còn phải giúp anh rửa mặt. Thậm chí phải hầu hạ anh đi WC. Mấy ngày đầu cô cũng xấu hổ, không biết phải làm sao. Sau này cứ làm mãi thành quen. Có điều đến lúc cô quen rồi thì Cố Học Võ cũng khoẻ hơn, không cần cô giúp nữa.

Lúc Cố Học Võ rửa mặt xong đi ra, bác sĩ vừa lúc đến gõ cửa. Phía sau có vài bác sĩ thực tập cùng y tá đi theo. Cắt chỉ xong, bác sĩ dặn dò một số lưu ý. Dù sao cũng là tổn thương phổi, về sau phải tĩnh dưỡng cho tốt. Mỗi một lưu ý bác sĩ dặn dò, Kiều Tâm Uyển đều gật theo.

Sau khi Kiều Tâm Uyển ghi nhớ toàn bộ dặn dò, bác sĩ rời đi, cô mới phát hiện Cố Học Văn, Đỗ Lợi Tân, còn cả Tiểu Lâm đã chờ ngoài phòng bệnh. Cố Học Văn muốn đưa Cố Học Võ về nhà bằng xe của anh, còn Kiều Tâm Uyển lại muốn Cố Học Võ về nhà bằng xe của cô.

"Tâm Uyển." Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển hơi nhíu mày: "Em đã đồng ý theo anh về nhà mà."

"Em biết." Kiều Tâm Uyển liếc Cố Học Văn một cái, rồi nhìn Cố Học Võ: "Tuy anh đã cắt chỉ, nhưng vừa nãy anh cũng nghe bác sĩ nói rồi đó, anh phải chú ý nghỉ ngơi, chú ý tẩm bổ. Bác gái chỉ nghĩ là anh đi công tác, lúc này mà anh về, trong nhà còn có hai đứa con nít, người lớn nhất định sẽ rất bận, lại không biết trên người anh có thương tích, đến lúc đó ai sẽ chăm sóc anh? Anh theo em về Kiều gia, ít nhất, em biết anh đang bị thương, em sẽ chăm sóc anh."

Cố Học Văn có chút kinh ngạc liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái, rồi phản bác lại với giọng châm chọc.

"Chị chăm sóc lão Đại? Ngay cả cơm chị cũng không biết nấu, sao mà chăm sóc được?"

"Bảy ngày nay, nếu không phải tôi chăm sóc anh ấy, chẳng lẽ là cậu?"

Bộ chăm sóc là phải biết nấu cơm sao? Kiều Tâm Uyển liếc nhìn Cố Học Văn một cái xem thường. Nói trắng ra như vậy làm cho Cố Học Văn nhất thời nghẹn họng. Biết Cố Học Võ bị thương, bọn họ tất nhiên rảnh rỗi là sẽ đến thăm.

Có điều Cố Học Võ cũng không cần bọn họ chăm sóc. Nhìn anh và Kiều Tâm Uyển lúc này đang mặn nồng, làm gì đến phiên bọn họ phải chăm sóc. Cho nên mỗi lần đi thăm, tất cả mọi người thông minh đều tự động biến mất.

Cố Học Võ nghe Kiều Tâm Uyển nói, khóe môi giương lên, nếu là trước kia, nhất định anh sẽ cảm thấy Kiều Tâm Uyển được nuông chiều nên tùy hứng, đối chọi với Cố Học Văn. Lúc này anh lại thấy cô như vậy rất hợp lý hợp tình, còn rất đáng yêu. Liếc mắt nhìn mấy anh em một cái, anh nhíu mày, vươn tay đặt lên vai Kiều Tâm Uyển.

"Các cậu về đi, ý tốt của các cậu tôi nhận. Nhưng Tâm Uyển nói rất đúng, tôi theo cô ấy về Kiều gia sẽ tốt hơn."

Chăm sóc với không chăm sóc. Đều là lời nói dối, mấy ngày nay, anh luôn muốn gặp con gái. Bây giờ đến Kiều gia, đầu tiên là cho ba mẹ Kiều Tâm Uyển biết chuyện của anh và cô, sau đó là muốn bồi dưỡng tình cảm cha con.

"Anh." Cố Học Văn không thể tin được nhìn Cố Học Võ: "Anh, anh muốn em ăn nói sao với bác gái đây?"

Đi công tác về, không về nhà mà đến Kiều gia?

"Em cứ nói anh đi công tác về còn phải đi tìm vợ nữa. Anh là vì muốn bà ấy sớm được thấy cháu gái, nếu bà ấy không thích, anh sẽ lập tức trở về."

Cố Học Võ hiểu rất rõ Uông Tú Nga. Bà muốn Bối Nhi về nhà muốn điên rồi.

Được lắm, lấy Bối Nhi làm lý do là tốt nhất. Cố Học Văn và Đỗ Lợi Tân đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể nhượng bộ. Cứ như vậy, Cố Học Võ đi theo Kiều Tâm Uyển trở về Kiều gia. Vào cửa, Kiều mẹ sáng sớm đã nhận được tin, đi tới đón.

"Tâm Uyển, các con về rồi sao?" Đưa mắt nhìn Cố Học Võ, thấy Kiều Tâm Uyển đang đưa anh lên lầu, Kiều mẹ chạy tới ngăn cản.

"Học Võ, cậu ở bệnh nhiều ngày như vậy, tôi đã dặn thím Lưu nấu canh giò heo cho cậu. Cậu uống một chén, trừ bệnh tật. Về sau, đều thuận buồm xuôi gió."

Cố Học Võ gật gật đầu, không từ chối, vào phòng bếp uống canh. Tâm Uyển đã hai ngày không thấy con gái, vừa về nhà thay quần áo xong lại vội vàng nhìn con một cái, lúc thấy Cố Học Võ vào bếp, cô nhanh chân chạy lên lầu gặp Bối Nhi.

Trong phòng bếp, Cố Học Võ uống xong một chén canh, Kiều mẹ ngồi ở bên cạnh nhìn: "Học Võ, uống thêm một chén nữa đi."

"Không cần đâu ạ." Cố Học Võ cũng muốn gặp Bối Nhi, lúc này đang háo hức muốn lên lầu gặp con gái.

"Không mất bao nhiêu thời gian đâu." Kiều mẹ biết tâm tư của anh, có điều: "Có một số việc, tôi muốn hỏi cậu một chút."

"Vâng." Cố Học Võ nghe vậy liền ngồi nghiêm chỉnh lại, không đứng lên.

"Cậu cùng Tâm Uyển, nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn biết. Mấy ngày nay, tôi không đến bệnh viện thăm cậu. Nhưng cũng nghe nói cậu bị thương rất nặng."

Kiều mẹ thở dài: "Tôi vẫn lo lắng cho cậu. Là Tâm Uyển muốn tôi ở nhà, không cần thăm cậu, muốn tôi ở nhà chăm sóc tốt cho Bối Nhi, nếu không, tôi đã sớm đi thăm cậu rồi."

"Cám ơn mẹ. Con không sao." Cách xưng hô của Cố Học Võ khiến cho Kiều mẹ hơi sửng sốt: "Thì ra cậu và Tâm Uyển đã không còn vấn đề gì rồi?"

"Dạ phải." Cố Học Võ thừa nhận: "Chúng con đã dự tính, chờ con khỏe lại sẽ lập tức kết hôn. Con vốn muốn xem nhà, chuẩn bị cho hôn lễ, nhưng Tâm Uyển lại muốn con nghỉ ngơi cho tốt rồi nói sau. Con không muốn cô ấy lo lắng, nên theo cô ấy về đây."

"Tốt. Mẹ không có vấn đề gì cả." Kiều mẹ cái gì cũng không nói, Cố Học Võ cùng con gái tái hôn, vì con gái mà ngay cả mạng cũng không cần, bà có gì phải lo nữa chứ?

"Con đi xem Bối Nhi đi. Mấy ngày nay nó lại lớn không ít."

"Vâng ạ." Cố Học Võ đứng lên, xoay người tính rời khỏi, bước chân đột nhiên dừng một chút, quay sang nhìn Kiều mẹ: "Mẹ, chuyện trước kia của con và Tâm Uyển đã là quá khứ. Nếu con đã quyết định kết hôn cùng cô ấy thì nhất định sau này con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, khiến cô ấy hạnh phúc. "

"Mẹ tin con." Kiều mẹ tuy rằng không hỏi, nhưng thấy anh hứa hẹn, lại càng hài lòng. Trong lòng thở phào một hơi. Lúc này, Cố Học Võ cùng con gái chắc là đã tu thành chính quả rồi?

Cố Học Võ không nhiều lời, nhanh chóng lên lầu, gặp con gái. Với anh mà nói, đã hơn nửa tháng chưa được gặp Bối Nhi. Lên lầu, Kiều Tâm Uyển đang ôm Bối Nhi. Tuy rằng mấy ngày nay đều không ở cùng Bối Nhi, nhưng dù sao cũng là mẹ con thiên tính, mới vừa ôm Bối Nhi, lập tức con bé đã dùng bàn tay nhỏ bé đặt lên quần áo Kiều Tâm Uyển, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ qua cọ lại trên vai cô, vẻ mặt vô cùng thân thiết.

"Bối Nhi, Bối Nhi. Bảo bối của mẹ." Kiều Tâm Uyển ôm con, nghĩ đến mấy ngày nay, Cố Học Võ bị thương thành như vậy, Bối Nhi lại có người chăm sóc nên cô chỉ có thể chăm sóc Cố Học Võ trước rời nói sau.

Ôm con đưa ra xa một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào: "Uhm. Bối Nhi lại lớn thêm một chút rồi. Đến đây ẹ hôn một cái."

Hôn một cái thật mạnh trên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cho Bối Nhi cười khanh khách, ê a nói, không biết đang nói cái gì.

"Cô ơi, con bé đang gọi cô đấy." Dì Chu nhìn Bối Nhi vui vẻ, cũng rất vui: "Mấy ngày nay, tôi đều dạy con bé kêu mẹ đấy. Ngày hôm qua nhìn thấy ảnh chụp của cô còn gọi một câu, hôm nay không biết như thế nào lại không kêu."

"Không sao." Bối Nhi mới hơn bảy tháng. Không có đứa nhỏ nào biết nói sớm như vậy. Kiều Tâm Uyển có xem qua sách dạy trẻ, nên biết lúc này còn sớm.

"Bối Nhi. Bối Nhi. Bảo bối nhỏ của mẹ."

Kiều Tâm Uyển ôm Bối Nhi vào lòng, hôn con bé, vẻ mặt đầy vui vẻ. Bối Nhi bị động tác của cô chọc cười khanh khách. Vươn tay nhỏ bé sờ sờ quần áo của cô.

Lúc Cố Học Võ đi lên liền thấy một màn như vậy, khóe môi cũng dịu dàng hẳn. Anh tựa vào cạnh cửa, không quấy nhiễu hai mẹ con đang vô cùng thân thiết. Nhưng thật ra Kiều Tâm Uyển đã cảm nhận được ánh mắt của anh nên quay mặt sang. Nhìn anh đứng ở cửa, bước tới, bồng Bối Nhi đến trước mặt anh.

"Bối Nhi, đây là ba này."

Trước kia, cô nghĩ Cố Học Võ vì muốn gặp Bối Nhi nên mới tiếp cận mình. Cho nên, Bối Nhi không thích Cố Học Võ tới gần, cô cảm thấy đáng đời anh, ngay cả con gái cũng ghét anh, biết giúp cô hết giận. Nhưng bây giờ, anh vì cô ngay cả tính mạng cũng không cần, cô hy vọng con gái có thể nhận cha. Cùng anh bồi dưỡng tình cảm cha con.

Ánh mắt Cố Học Võ dừng lại ở khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Bối Nhi, mới một thời gian không gặp, con gái lại nhìn lớn lên không ít. Lúc này một bàn tay nhỏ bé nắm quần áo Kiều Tâm Uyển, một bàn tay vẫy vẫy trong không trung.

Vươn tay, ôm con vào lòng, cúi đầu muốn gọi con một tiếng biểu lộ một chút tình thương của cha, không ngờ, Bối Nhi đột nhiên oà khóc. Nhất thời anh giật mình, sắc mặt trở nên xấu hổ vô cùng, ôm con đung đưa, vỗ vỗ lưng: "Bối Nhi ngoan. Đừng khóc."

Giọng điệu rất dịu dàng, nhưng không ngờ Bối Nhi lại không để ý, vẫn cứ oe oe khóc lớn, tuyệt không muốn anh lại gần. Sắc mặt Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển đầy xấu hổ, nhìn Bối Nhi giãy dụa vặn vẹo dữ dội, sợ con bé đụng trúng vết thương của Cố Học Võ, cô ôm Bối Nhi vào lòng, nhìn Cố Học Võ.

Rất kỳ quái, con gái được cô ôm thì không khóc nữa. Kiều Tâm Uyển bất đắc dĩ liếc nhìn con một cái: "Bối Nhi, sao con lại khóc? Không được khóc ha."

Bối Nhi chu miệng, khóe mắt còn vươn lệ, vẻ mặt ủy khuất, Cố Học Võ bất đắc dĩ vô cùng, vươn tay muốn bồng con.

"Bối Nhi, là ba đây. Đến đây với ba đi. "

Bối Nhi không thèm đếm xỉa đến Cố Học Võ, bàn tay nhanh chóng nắm chặt quần áo Kiều Tâm Uyển không chịu buông, khuôn mặt nhỏ nhắn xoay qua. Không thèm để ý đến Cố Học Võ.

121. Chương 121: Đây Là Ba Con

"Bối Nhi" Kiều Tâm Uyển hơi bất đắc dĩ nhìn Bối Nhi, cô ôm bé để bé quay sang nhìn Cố Học Võ, giọng có vài phần dịu dàng: "Bối Nhi này, con xem, đây là ba con đó. Ba ba, ba ba."

Bối Nhi liếc nhìn Cố Học Võ rồi lại nhanh chóng xoay qua, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ Kiều Tâm Uyển. Bộ dạng kháng cự như vậy thật sự là Kiều Tâm Uyển không ngờ được, ngẩng đầu nhìn Cố Học Võ, thần sắc có vài phần bất đắc dĩ.

"Con bé sợ người lạ, chắc phải cho con bé chút thời gian nữa."

"Thôi bỏ đi." Cố Học Võ lắc đầu, kỳ thật trong lòng anh cũng hết sức buồn bực, nhưng buồn bực cũng chẳng có tác dụng gì, con gái còn nhỏ, đến nói cũng chưa biết, anh chỉ có thể chờ con bé dần dần làm quen và thích ứng với mình hơn: "Dù sao anh cũng ở đây, anh có thời gian từ từ đến với con bé."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển đưa con gái cho dì Chu, cô nhìn Cố Học Võ: "Vết thương của anh chưa bình phục. Em đưa anh đi nghỉ, bác sĩ nói anh nhất định phải chú ý nghỉ ngơi."

"Uhm." Cố Học Võ cũng không muốn cô nghĩ anh yếu ớt như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô như thế anh lại thấy rất thoải mái, ngoan ngoãn theo về phòng cô

Kế tiếp sẽ là thời gian anh làm thế nào thu phục trái tim con gái. Anh không tin anh ngày ngày ở bên Bối Nhi mà con bé vẫn không tiếp nhận anh? Vậy thì thật đúng là kỳ quái.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Trịnh Thất Muội đi xuống lầu, cẩn thận đẩy xe đẩy xuống thang máy, ra khỏi khu nhà liền nhìn thấy Thang Á Nam đã đứng đó. Thành phố C lúc này đã vào thu nhưng nắng vẫn rất gắt chứ không hề lạnh lẽo. Thang

Á Nam mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu đen đứng đó, thấy cô đi ra liền đi qua bên này vài bước.

Trịnh Thất Muội thấy anh lại làm như không thấy, đẩy con lướt qua anh, đi về phía cửa hàng của mình. Sắc mặt Thang Á Nam hiện lên vài phần cảm xúc không rõ là gì, anh cũng không nói nặng, im lặng đi theo sau Trịnh Thất Muội.

Lúc mở cửa hàng, Trịnh Thất Muội vừa mới mở cửa, Thang Á Nam đã chủ động đẩy cửa cuốn lên. Trịnh Thất Muội cũng không cảm ơn anh mà đi thẳng vào cửa, đẩy xe đẩy Tiểu Niệm vào trong, sau đó bắt đầu thu dọn, chuẩn bị bán hàng. Thang Á Nam đứng đó, nhìn động tác của cô mà không biết phải phản ứng ra sao.

Anh không nhớ được bất cứ chuyện gì giữa anh và Trịnh Thất Muội. Cho dù là một chút cũng không nhớ ra, chỉ cần nghĩ đến thôi là đầu anh lại đau dữ dội. Nhưng Trịnh Thất Muội là vợ anh, Tiểu Niệm là con anh, anh không thể cứ như vậy mà quên đi.

Lúc anh mất trí nhớ, anh đã có một người vợ, một đứa con. Mà anh lại hoàn toàn không biết phải đối mặt với hai người đó như thế nào. Muốn nói chuyện với Trịnh Thất Muội nhưng cô lại cứ bận bịu với cả đống công việc. Sắp xếp giá hàng hóa, móc quần áo, liệt kê. Thỉnh thoảng cô đi qua bên cạnh anh mà vẫn làm như không thấy.

Rất nhanh hai nhân viên trong cửa hàng đã tới nhưng Trịnh Thất Muội vẫn không nhàn rỗi, sắp giao mùa nên cô muốn liên hệ để nhập hàng. Lần trước bên nhà máy nói có một số mẫu mới, cô tính hai ngày này sẽ qua xem một chút. Cô dọn gọn những cuốn catalogue bày ở trên bàn trà, Mấy bộ poster quảng bá cho những mẫu thời trang mới nhất cần được tập trung giới thiệu cũng cô treo lên, đặt ở trong tủ kính để nếu có khách hàng nào muốn thì có thể đặt hàng ngay.

Đúng lúc bận bịu thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng Tiểu Niệm khóc, cô bỏ đồ trong tay xuống, ôm lấy Tiểu Niệm. Đúng như cô nghĩ, tã đã ướt nhèm. Thay tã cho Tiểu Niệm xong, nhìn thấy con trai đã ngừng khóc, lại lúc lắc cái đầu, dáng vẻ muốn đòi bú, cô cười cười, đi tới ngồi bên trong quầy, cho Tiểu Niệm bú.

Thang Á Nam ngồi trong cửa hàng cũng nhìn thấy từ đầu tới cuối nhưng cô lại làm như không biết sự tồn tại của anh. Cứ vậy mãi cho đến tối, Trịnh Thất Muội đóng cửa tiệm. Cô trước sau không hề liếc nhìn Thang Á Nam đến một cái. Đóng cửa, cô đẩy Tiểu Niệm về nhà nhưng mới đi được một nửa, Thang Á Nam đã chắn trước mặt cô.

"Trịnh Thất Muội, chúng ta nói chuyện đi." Anh phát hiện anh không hề thích cái cảm giác này, trong đầu lại hiện lên hình ảnh mấy ngày trước, lúc Trịnh Thất Muội bị thương, lúc đó rõ ràng anh làm cô bị thương, nhưng thái độ của cô đối với anh cũng không đến mức như hôm nay.

"Nói chuyện gì?" Trịnh Thất Muội siết chặt bàn tay đặt trên xe đẩy, ánh mắt có vẻ kháng cự, đề phòng. Cô lui ra sau một chút, nhìn chằm chằm sắc mặt Thang Á Nam: "Nói đi, nói chuyện gì?"

"Tôi…" Thang Á Nam nhìn vào mắt cô, dưới ánh đèn đường, đôi mắt ấy lấp lánh tựa vì sao. Ánh mắt đảo qua cánh tay cô, hôm nay cô mặc áo dài tay nên anh không nhìn thấy được vết thương trên tay cô, nhưng anh biết chắc chắn sẽ có sẹo.

"Xin lỗi."

"Xin lỗi?" Trịnh Thất Muội hơi buồn cười: "Xin lỗi cái gì?"

"Vết thương của cô…"

"Vết thương của tôi đã lành rồi." Trịnh Thất Muội nhìn anh, ý cười ấy không tới đáy mắt, chỉ có một mảng lạnh giá: "Muốn xin lỗi thì xin lỗi lúc anh đả thương tôi ấy."

"Cô…" Rõ ràng lúc đó, cô không trách anh. Thang Á Nam muốn nói câu gì, lại nói không được.

Điều anh không hiểu chính là lần trước khi Trịnh Thất Muội vừa từ cõi chết trở về, anh thủ hạ lưu tình, cô tất nhiên thở phào nhẹ nhõm. Sau khi hoảng hồn, cô muốn tức giận lại không thể tức được. Bởi vì việc anh không giết cô, buông tha cho Tiểu Niệm đã khiến cô cảm thấy rất phức tạp, vừa cảm động vừa biết ơn.

Còn bây giờ, anh đã biết, cô là vợ anh, cả con anh nữa. Mà nghĩ lại thì cô chưa từng nói với Thang Á Nam về chuyện giữa cô và anh trong quá khứ, vậy chỉ có thể chứng minh là Hiên Viên Diêu đã nói với anh.

Cô không biết tại sao Hiên Viên Diêu lại đột nhiên nhân từ kể chuyện cho anh biết. Nhưng thâm tâm cô lại hết sức tuyệt vọng bởi vì điều đó chứng tỏ cho dù trong quá khứ cô và anh đã xảy ra nhiều chuyện thế nào, anh có nể mặt cô bao nhiêu cũng không bằng một câu Hiên Viên Diêu nói với anh. Ở trong lòng Thang Á Nam, người quan trọng nhất không phải cô, cũng không phải con trai, mà là Hiên Viên Diêu. Đây mới chính là nguyên nhân khiến Trịnh Thất Muội căm hận. Cho nên khi trúng đạn cô có thể không oán trách nhưng lúc này thì không thể không oán trách. Còn Thang Á Nam thì vĩnh viễn sẽ không hiểu kiểu tâm lý này của phụ nữ. Anh chỉ cảm thấy mọi chuyện không thể cứ tiếp tục như vậy.

"Trịnh Thất Muội, con cô cũng là con tôi, cô là vợ tôi. Tôi…" Nói đến đây, Thang Á Nam lại không biết phải nói gì tiếp, anh nhất thời giật mình.

"Anh cái gì?" Trịnh Thất Muội nhìn biểu cảm của anh, lạnh nhạt chờ anh trả lời.

Thang Á Nam thở dài: "Cho tôi một cơ hội, để tôi chăm sóc hai người."

Anh không nhớ chuyện trước kia, nhưng nhớ đến tình cảnh Trịnh Thất Muội bị thương mấy ngày nay, rồi những hình ảnh anh chăm sóc hai mẹ con cô, anh phát hiện anh không hề thấy chán ghét.

"Không cần." Trịnh Thất Muội khước từ, không cho Thang Á Nam một chút cơ hội: "Tôi sống rất tốt, không cần anh chăm sóc. Thằng bé cũng thế, tôi sẽ chăm sóc con thật tốt, không cần anh quan tâm."

Nói xong câu này, cô đẩy xe lướt qua anh đi về phía trước. Nếu anh đã tin Hiên Viên Diêu như thế, nếu đã lưu tâm đến mỗi một câu nói của Hiên Viên Diêu như vậy thì anh cứ đi theo Hiên Viên Diêu đi, đừng tới quấy rầy cuộc sống của cô. Một mình cô vẫn có thể sống tốt. Trải qua chặng đường từ nghĩ Thang Á Nam đã chết, anh lại từ cõi chết sống lại, rồi lại mất trí nhớ quên đi cô, thậm chí sau đó còn nổ súng vào cô, cô thật sự có thể vượt qua rất tốt.

Giọng nói của cô kiên quyết, thái độ lại cứng rắn. Thang Á Nam nhìn cô rời đi, muốn ngăn lại nhưng không có dũng khí. Đúng vậy. Trịnh Thất Muội là một phụ nữ dũng cảm, cứ nhìn vào hành động của cô là biết. Cho dù không có anh, cô vẫn có thể sống rất tốt. Cô thật sự không cần anh, không hề cần.

Vậy anh cứ như vậy buông tha sao? Để cô tự mình sinh tồn, không quan tâm cô sống tốt hay không? Trơ mắt nhìn cô một mình mang theo con đi, sau đó cô và anh từ nay sẽ không còn quan hệ. Có đúng không?

"Trịnh Thất Muội đã vì anh mà chịu rất nhiều đau khổ, anh nên đối xử tốt với cô ấy." Lời nói của Hiên Viên Diêu lại vang lên trong đầu, Thang Á Nam bất giác gật đầu. Quả thật, anh không thể như vậy.

Trịnh Thất Muội giận anh quên cô, đây là chuyện bất đắc dĩ. Dù sao anh đã thật sự quên, vậy anh chỉ có thể cố gắng để cô chấp nhận anh, đồng ý để anh chăm sóc cô, sau này sẽ cùng sống với mẹ con cô. Trong lòng đã có quyết định, Thang Á Nam cũng không nôn nóng, xoay người đi về chỗ đậu xe. Tương lai còn dài, anh từ từ sẽ đi tới.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Kiều Tâm Uyển tắm xong, ra khỏi phòng tắm nhìn thấy Cố Học Võ ở trong phòng thì hơi giật mình. Sau đó lại nhớ ra Cố Học Võ hôm nay ra viện, theo cô về Kiều gia. Nhưng ban nãy anh còn đang trong phòng sách dưới lầu nói chuyện với ba cô, sao nhanh như vậy đã lên đây?

"Em tắm xong rồi. Anh đi tắm đi." Kiều Tâm Uyển nói xong định ngồi xuống trước bàn trang điểm, Cố Học Võ lúc này tiến lên, đứng trước mặt cô, ánh mắt đảo qua Kiều Tâm Uyển trên người chỉ quấn một cái khăn lông.

Tóc cô vẫn còn ướt, hơi nước trên vai cũng chưa tan khiến cô có vài phần yêu kiều, mềm mại nhìn hết sức mê hoặc lòng người.

"Sao không đợi anh." Một tay Cố Học Võ vòng qua ôm thắt lưng Kiều Tâm Uyển: "Chờ anh cùng tắm."

Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, hai tay để ở trước ngực anh: "Cố Học Võ, anh, anh có thể an phận một chút không?"

Tuy rằng đã cắt chỉ nhưng vết thương vẫn còn chưa lành, ít nhiều phải kiềm chế một chút chứ?

"Không thể." Cố Học Võ một tay xoa bả vai cô, ngón tay hơi chai sần vuốt ve bờ vai trơn láng của cô, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, giọng nói cũng hơi thấp xuống: "Anh muốn em tắm giúp anh."

"Cố Học Võ." Bờ vai Kiều Tâm Uyển bởi vì động tác của anh mà run rẩy từng cơn: "Em, em đã tắm rồi."

"Tắm lần nữa." Cố Học Võ nghiêng người, nhìn chằm chằm hai má đã ửng đỏ của cô: "Theo anh vào trong."

"Anh, anh đừng có quá đàng nữa đi." Kiều Tâm Uyển hơi hối hận, cô làm sao có thể quên người này có ý tưởng lệch lạc về phòng tắm cơ chứ: "Em, em phải đi sấy tóc. Anh tắm thì tắm, không tắm thì thôi. Em không để ý tới anh nữa."

"Anh để ý em." Cố Học Võ nói xong, hai tay dùng sức một cái, bế cô vào phòng tắm.

Kiều Tâm Uyển kêu lên một tiếng, cơ thể theo bản năng muốn rời khỏi lồng ngực anh: "Cố Học Võ, anh, vết thương của anh." Cô cũng không nhẹ, anh bế cô như vậy không sợ động đến miệng vết thương sao.

"Không sao." Cố Học Võ bế cô vào phòng tắm: "Nếu em thật sự sợ anh đụng tới miệng vết thương, thì giúp anh tắm đi."

"Anh anh anh…" Kiều Tâm Uyển hết nói nổi rồi. Cảm giác anh thật sự bế cô vào phòng tắm, sau đó thả cô xuống, hai tay chống lên trán cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác: "Vậy, vậy phải giao hẹn trước. Chỉ tắm rửa, anh không được bắt nạt em."

"Không được cái gì?" Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt như chưa nghe rõ.

"Không thể bắt nạt em." Kiều Tâm Uyển đứng là sợ anh muốn chết: "Bằng không, em không tắm giúp anh."

122. Chương 122: Còn Bắt Nạt Em

"Được rồi, anh không bắt nạt em." Cố Học Võ cam đoan với cô. Kiều Tâm Uyển yên tâm, xả nước vào bồn tắm. Vừa xoay người, Cố Học Võ đã hai ba cái cởi hết quần áo ra. Tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng Kiều Tâm Uyển vẫn hơi mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

"Nước được rồi đó."

Qua nhiều ngày ở trong bệnh viện chăm sóc anh, đúng ra là cô đã quen. Nhưng quen với thích ứng là hai việc khác nhau. Nhất là vóc dáng của Cố Học Võ, đúng là tương đối tốt. Mỗi lần nhìn thấy, cô lại nhịn không được mà đỏ mặt hồi hộp. Anh lại còn hay thích trêu cô khiến cô thật sự có chút lo lắng. Song có được lời cam đoan của anh, cô cũng yên tâm phần nào.

Cố Học Võ ngồi vào trong bồn tắm lớn, Kiều Tâm Uyển nhẹ nhàng xối nước lên người anh, nhìn vết sẹo rõ rệt trên lưng anh, cô cắn môi, mỗi lần nhìn thấy là cô lại đau lòng. Vì vết sẹo ấy, cô thề cả đời này sẽ yêu anh, mãi mãi yêu.

Cố Học Võ cảm giác cô đang thoa sữa tắm ình, lại chà lưng cho anh, động tác của cô cẩn thận tránh miệng vết thương của anh. Tắm xong rồi lại gội đầu cho anh. Mười ngón tay không thuần thục lắm mát xa đầu của anh.

Đợi tắm xong xuôi đã qua nửa tiếng. Trong cả quá trình, Cố Học Võ quả nhiên hết sức nghe lời, không có một hành vi xấu nào, chỉ hưởng thụ sự phục vụ của cô. Cảm giác của cô kỳ thật thấy rất không ổn nhưng hiếm khi Cố Học Võ hiền lành như vậy nên Kiều Tâm Uyển cũng không quan tâm. Giúp anh dội sạch xà bông trên tóc, cô vươn tay muốn lấy khăn lau khô cho anh. Nhưng tay cô còn chưa đụng tới khăn mặt thì trên lưng cô đột nhiên xuất hiện một bàn tay kéo cô ngồi vào trong bồn tắm lớn.

"Á…" Kiều Tâm Uyển kêu nhỏ một tiếng.

Hai tay theo bản năng chống lên hai thành bồn tắm. Nhưng cơ thể lại tránh không được mà trượt xuống. Sau đó ngồi lên đùi Cố Học Võ. Bàn tay to của anh ôm lấy thắt lưng cô. Nước trong bồn tắm vẫn còn ấm. Mặt cô đỏ bừng, vươn tay chắn trước mặt Cố Học Võ, muốn cho anh buông cô ra.

"Cố Học Võ, anh, anh đã đồng ý không bắt nạt em rồi mà."

"Bắt nạt?" Cố Học Võ nhướng mày, cũng không cho rằng đây là bắt nạt: "Anh không bắt nạt em. Chẳng qua anh làm cho em thoải mái mà thôi."

"Anh vô…"

Lời nói của Kiều Tâm Uyển biến mất trên môi anh. Cơ thể của cô như nhũn ra, hai tay bất lực bám víu trên vai anh. Cảm giác anh tách hai chân cô ra, để cô ngồi trên người anh. Mà chuyện kế tiếp, không còn khống chế được nữa. Chờ Cố Học Võ thỏa thuê thì Kiều Tâm Uyển đã không còn chút sức lực. Nhìn anh muốn bế mình vào phòng, cô căng thẳng, đứng lên đẩy anh ra. Nào ngờ dưới chân lại mềm nhũn, ngồi trở lại trong bồn tắm.

"Em chắc là em còn sức tự đứng lên chứ?"

Giọng Cố Học Võ mang theo vài phần trêu ghẹo. Kiều Tâm Uyển tức giận trợn trắng mắt, còn dám nói. Còn không phải do anh sao?

Cố Học Võ khẽ bật cười, vươn tay ôm lấy cô, Kiều Tâm Uyển quýnh lên, tức giận trừng mắt liếc nhìn anh: "Anh đỡ em được rồi, chính anh còn bị thương mà."

"Chút vết thương nhỏ ấy anh không thèm để mắt." Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt bình thản ung dung. Kiều Tâm Uyển bị anh ôm ra khỏi bồn tắm, anh rút cái khăn tắm bên cạnh, tùy ý lau khô nước trên người hai người.

Trở lại phòng, chân của cô hơi nhũn ra, anh nhìn thấy bộ dáng của cô lại không tán thành lắm cau mày: "Thể lực em thật sự quá kém."

Kiều Tâm Uyển trợn mắt, mặc kệ anh. Anh lấy máy sấy tóc, sấy khô tóc cho cô, cũng sấy tóc ình. Hai người cứ như vậy nằm xuống giường, Cố Học Võ lăn lộn một phen như vậy cũng mệt, nhắm mắt lại ngủ. Bàn tay lại theo thói quen tiến lên thắt lưng cô, ôm cô kéo qua bên cạnh mình.

Kiều Tâm Uyển theo bản năng trốn qua bên cạnh: "Cố Học Võ, anh đủ chưa?"

"Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi." Cố Học Võ vẻ mặt khó hiểu nhìn cô: "Em nghĩ đi đâu vậy?"

"Anh, anh…" Kiều Tâm Uyển cắn môi, nghĩ đến lời nói vừa rồi của anh: "Anh ban nãy cũng nói, không bắt nạt em."

"Việc ban nãy, em xác định là bắt nạt?" Cố Học Võ vừa thu tay lại, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có vài phần nguy hiểm.

Gương mặt Kiều Tâm Uyển lại đỏ bừng, bàn về da mặt dày, cô phát hiện mình thật sự không phải đối thủ của Cố Học Võ: "Chính là bắt nạt, chính là ức hiếp. Anh dám nói không phải sao?"

"Không phải."

Cố Học Võ lắc đầu, không nhẹ không nặng cắn lên môi cô một cái, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô ánh lên dưới ngọn đèn, anh khẽ nói: "Nếu đây là bắt nạt thì anh sẽ còn bắt nạt em nữa."

Giọng điệu của anh dĩ nhiên, kiêu ngạo mà phóng đãng. Kiều Tâm Uyển thật sự hết cách với anh.

"Cố Học Võ."

Ngoại trừ gọi tên anh, cô thật đúng là không biết nói gì. Oán hận trừng mắt, xoay người, không chút nghĩ ngợi mà đi ngủ. Cô ở bên ngoài, từ trước đến nay chưa từng chịu thua thiệt, nhưng gặp Cố Học Võ lại dường như lúc nào cũng chịu thiệt, chưa từng có phần thắng lợi.

Cố Học Võ nhìn bộ dạng hờn dỗi của cô lại vươn tay ôm cô vào lòng, đưa cằm vuốt ve đỉnh đầu cô, cất giọng dịu dàng mà chính anh cũng không chú ý tới.

"Ngủ đi."

Lúc anh tiến tới gần, Kiều Tâm Uyển theo bản năng lại kháng cự, sợ anh lại muốn bắt nạt mình. Song lúc này, anh thật sự hiền lành, ôm cô ngủ.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . ..

Sáng sớm lúc Cố Học Võ thức dậy thì Kiều Tâm Uyển đã không còn trong phòng. Anh nhanh chóng rời giường, đi qua phòng trẻ bên cạnh liền nhìn thấy Kiều Tâm Uyển ở đó. Cô ngồi bên ban công, trên tay cầm một món đồ chơi, bỏ vào tay Bối Nhi.

Bối Nhi bắt lấy món đồ chơi, nhìn nhìn, lại ném xuống. Kiều Tâm Uyển lại cầm lấy, thả vào trong tay con bé: "Bối Nhi ngoan, nhìn xem. Đây là thỏ con. Thỏ con. Đây này, nhìn một cái đi."

"Ú?" Bối Nhi bập bẹ một tiếng. Lại nhìn món đồ chơi ấy. Lúc này, cô bé vươn tay muốn lấy, Kiều Tâm Uyển lại cố ý giơ lên ột chút.

"Không cho con đâu. Ai bảo con không cần? Mẹ phải ném đi."

"Ú." Bối Nhi cong cái miệng nhỏ nhắn, tay giơ lên phía trước một chút: "Ú."

Kiều Tâm Uyển đùa thành nghiện, nhất định không cho Bối Nhi, lại giơ cao thêm một chút. Cố Học Võ thấy con gái sắp khóc liền tiến lên vài bước, cầm lấy món đồ chơi trên tay Kiều Tâm Uyển, đặt vào tay Bối Nhi.

"Bối Nhi, cho con, thỏ con này."

Bối Nhi nhìn đồ chơi trên tay, lại nhìn mặt Cố Học Võ, đột nhiên ném đồ chơi xuống, oe một tiếng khóc rống lên.

Lúc này đến phiên Cố Học Võ trợn tròn mắt. Nhặt món đồ chơi lên lại đặt vào tay con bé, anh nhìn Bối Nhi: "Bối Nhi, con xem, đây là thỏ con này. Ba cho con thỏ con này."

"Oe, oe." Bối Nhi tuyệt nhiên không để ý anh, vẫn khóc kịch liệt như cũ.

Kiều Tâm Uyển nhìn anh một cái, ánh mắt có vài phần bất đắc dĩ, đón lấy món đồ trên tay anh, bỏ vào tay Bối Nhi: "Được rồi. Bối Nhi muốn thỏ con phải không? Mẹ cho con, này, đây, mẹ cho con."

Bối Nhi sụt sịt mũi, lấy đồ chơi trên tay Kiều Tâm Uyển, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, vẻ mặt mất hứng, vươn tay, muốn Kiều Tâm Uyển ôm mình. Kiều Tâm Uyển ôm lấy bé, bé lập tức nín khóc, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng Kiều Tâm Uyển, cũng không liếc nhìn Cố Học Võ một cái.

Lúc này, Cố Học Võ quả rất phiền muộn. Con gái thấy anh là khóc cho dù anh cho con bé đồ chơi thì con bé cũng không muốn. Con bé đã lớn như vậy mà vẫn không nhận biết người quen sao?

Nhướng mày, anh nhìn Bối Nhi, vẫn hơi không phục, cố chấp vươn tay muốn ôm con bé trên tay mình. Bàn tay nhỏ nhé của Bối Nhi liều mạng nắm áo Kiều Tâm Uyển, làm sao cũng không chịu để anh bế.

"Bối Nhi, cho ba bế một chút thôi được không?"

Tay anh còn chưa đụng tới Bối Nhi, Bối Nhi đã dán vào Kiều Tâm Uyển khóc ré lên.

"Thôi bỏ đi." Kiều Tâm Uyển thương con gái nên không muốn Bối Nhi khóc: "Có thể là con đói rồi. Dì Chu đang nấu cháo dưới lầu. Em bế Bối Nhi xuống đó ăn cháo."

Cố Học Võ gật đầu, đem việc con gái không muốn anh bế quy kết cho con bé hiện tại đang đói bụng. Đợi con bé ăn no, anh sẽ lại bế con. Đi theo bên cạnh Kiều Tâm Uyển, anh cũng đi xuống lầu.

Lúc đi trên cầu thang, anh vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi. Con bé nhìn thấy tay anh liền xoay mặt qua bên kia. Sự kháng cự rõ ràng đó khiến Cố Học Võ rất buồn bực. Anh tuy rằng không nhận mình đẹp trai nhưng cũng không thể xem là dọa người? Hai tên tiểu quỷ của Cố Học Văn vẫn thích chơi với anh mà. Lúc anh chơi với chúng có thấy hai tên tiểu quỷ đó khóc như vậy đâu? Sao tới phiên con gái anh, Bối Nhi lại không thích anh như vậy chứ?

Bối Nhi xuống lầu, ăn cháo, Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ cũng cùng nhau ăn cơm xong. Hôm nay thời tiết không tồi. Mấy chậu cúc susi trong vườn hoa cũng đã nở rất đẹp. Ánh mặt trời chiếu vào trong vườn nhuộm thêm một lớp vàng rực. Kiều Tâm Uyển đặt Bối Nhi trong xe đẩy, cùng đi ra ngoài phơi nắng. Cố Học Võ cũng đi theo, ngồi xuống bên cạnh, muốn tìm cơ hội thân thiết với con gái một chút, để con gái tiếp nhận anh. Kiều Tâm Uyển biết ý nghĩ của anh, cũng không ngăn cản, nên biết con gái cũng là con anh. Song Bối Nhi vừa thấy Cố Học Võ, khuôn mặt nhỏ nhắn liền xoay đi, cứ như Cố Học Võlà ôn dịch vậy. (^ 0 ^: ý bảo anh giống mấy lão già dịch dụ dỗ trẻ con ấy)

Cố Học Võ buồn bực, Kiều Tâm Uyển cũng không biết phải làm sao. Cô vươn tay nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi, bắt con bé nhìn Cố Học Võ.

"Bối Nhi, Bối Nhi, đó là ba con. Ba con đó."

Bối Nhi liếc nhìn Cố Học Võ một cái rồi lại xoay mặt qua nhìn Kiều Tâm Uyển. Cô bất đắc dĩ: "Em nghĩ sau này anh ở bên con bé nhiều, Bối Nhi sẽ thích anh thôi."

"Phải không?" Cố Học Võ bây giờ cũng không dám nghĩ như thế. Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Trẻ con đứa nào cũng vậy, anh ở bên con bé nhiều nhiều vào. Em tin con bé chịu anh thôi."

"Uhm" Hy vọng thế, Cố Học Võ lại nghĩ tới một chuyện khác: "Bối Nhi vẫn chưa có tên khai sinh đúng không? Mà cũng không thể cứ gọi là Bối Nhi được nhỉ?"

"Không." Kiều Tâm Uyển cúi đầu, nhìn con gái trong xe đẩy: "Em vốn muốn nhập quốc tịch Đan Mạch cho Bối Nhi. Cho nên…"

Câu kế tiếp cô không nói nhưng vẫn tin Cố Học Võ sẽ hiểu. Anh im lặng nghĩ đến mình thiếu chút nữa là sẽ không còn được gặp con gái. Thâm tâm anh lại hiện lên rất nhiều cảm xúc phức tạp. Ánh mắt anh dừng lại trên mấy bông hoa bưởi trong vườn, tĩnh nữ kỳ xu, đình đình ngọc lập (Người con gái yêu kiều nhàn nhã, dáng đứng tựa như ngọc).

"Đặt tên con gái là Tĩnh Đình đi." Anh quay sang nhìn thẳng vào mắt Kiều Tâm Uyển. Giọng Cố Học Võ khe khẽ vang lên: "Cố Tĩnh Đình. Tĩnh nữ kỳ xu, đình đình ngọc lập."

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, gật đầu: "Được, gọi là Tĩnh Đình đi."

"Cố Tĩnh Đình." Cố Học Võ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, thần sắc nhiễm thêm vài phần dịu dàng: "Cố Tĩnh Đình."

Cố? Kiều Tâm Uyển nhìn anh, khóe môi mấp máy.

"Ai nói họ Cố? Không phải họ Kiều sao?"

123. Chương 123: Để Con Bé Biết

"Tâm Uyển." Cố Học Võ nhìn vào mắt cô, bên trong đó đầy bướng bỉnh: "Đúng lúc anh đang có thời gian hay là chúng ta bàn một chút về chuyện hôn lễ đi."

"Hôn, hôn lễ?"

Kiều Tâm Uyển thoáng sửng sốt, không biết phản ứng thế nào. Cố Học Võ gật đầu: "Đúng vậy, hôn lễ. Không phải em nghĩ anh cứ như vậy đưa em về Cố gia đó chứ?"

Kiều Tâm Uyển mím chặt môi, nhìn sự nghiêm túc trong mắt Cố Học Võ, cô đột nhiên phản ứng lại: "Đương nhiên không được. Anh còn chưa cầu hôn em. Em muốn có một lời cầu hôn thật long trọng, kiểu quỳ gối ấy. Em còn muốn sang Paris đặt áo cưới. Em muốn đến hòn đảo lần trước chụp ảnh cưới. Ở đó hưởng tuần trăng mật. Em còn muốn…"

Mấy câu sau, cô chỉ nhìn Cố Học Võ mà không nói được nữa. Nói nhiều như vậy, không phải chứng tỏ cô đã bằng lòng lấy anh rồi sao?

"Uhm, được, đến hòn đảo đó hưởng tuần trăng mật, chụp ảnh cưới. Ý kiến này không tồi."

Cố Học Võ đúng là rất nhớ khoảng thời gian ở trên đảo, có điều: "Chụp ảnh cưới nhất định phải chọn tấm đẹp nhất, treo trước giường con gái."

"Tại sao?" Kiều Tâm Uyển nhất thời không hiểu.

Cố Học Võ cầm đồ chơi trên tay đang liên tục gõ lên gờ xe đẩy của con gái: "Để con bé biết anh là ai, đừng vừa thấy anh là khóc."

Có bị đánh chết Cố Học Võ cũng không thừa nhận lúc nói câu này anh cũng thấy chua xót, còn cả không cam lòng. Nên biết, con gái cũng là con anh. Sao có thể đi đến nước này rồi mà lại không tranh thủ cơ chứ?

Kiều Tâm Uyển nghe anh nói, bỗng nhiên cất tiếng cười to. Nhìn Bối Nhi bởi vì khuôn mặt tươi cười của cô mà xoay qua nhìn dáng vẻ của mình, cô càng cười đến mức không ngừng được.

"Kiều Tâm Uyển." Trên mặt Cố Học Võ hiện lên vài phần xấu hổ, hết sức mất tự nhiên . Với anh mà nói, cho dù là Thang Á Nam mất trí nhớ, nổ súng với Kiều Tâm Uyển cũng không làm anh thấy nan giải bằng Bối Nhi không chịu chấp nhận anh.

Nhóc con mũm mĩm trắng hồng nho nhỏ kia là con gái anh, anh trừng phạt không được, mắng không được, muốn gần gũi nhưng cũng không được. Bởi vì người ta hoàn toàn không cho anh cơ hội. Quả thực khiến anh hoàn toàn bó tay, không biết phải làm sao mới có thể khiến Bối Nhi tiếp nhận anh.

Lúc này nhìn Kiều Tâm Uyển cười thành ra thế, trong mắt Cố Học Võ hiện lên vài phần nguy hiểm, nhìn chằm chằm mặt của cô: "Em cười nữa, coi chừng anh xử em đó."

"Qua đây, qua đây mà xử đi." Kiều Tâm Uyển không sợ, nhướng đôi mi thanh tú, nhìn vẻ buồn bực trên mặt Cố Học Võ mà đột nhiên cảm thấy tâm trạng rất tốt. Con gái không hổ là do cô sinh ra, luôn bênh vực cô.

"Anh muốn xử em cũng được, nhưng sao anh không ngẫm lại, trước kia chính là anh muốn bỏ Bối Nhi, con bé thích anh mới là lạ."

Mặt Cố Học Võ thoạt trắng thoạt xanh, trừng mắt với Kiều Tâm Uyển: "Không phải đã nói quên hết mọi chuyện à? Em đang tính sổ với anh đó sao?"

"Em nào dám." Kiều Tâm Uyển rụt cổ: "Em chỉ là muốn anh hiểu, con gái như bây giờ đều tại anh, Anh đó, kiên nhẫn chút đi. Dành nhiều thời gian hơn là được."

Dành nhiều thời gian hơn là được? Cố Học Võ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi, vươn tay muốn nắm tay con bé. Nhưng anh còn chưa kịp đụng tới tay Bối Nhi, Bối Nhi đã vươn tay tìm về phía Kiều Tâm Uyển.

Cố Học Võ hôm nay quyết định sẽ chiến đấu với Bối Nhi,anh vươn tay, Bối Nhi không cho bế, anh cũng mặc kệ. Cố Học Võ cố chấp ôm lấy Bối Nhi. Nhưng Bối Nhi vừa đụng tới anh thì khóc rống lên. Anh hết cách, đành phải hạ giọng, cẩn thận dỗ tiểu tổ tông trong lòng.

Nhưng Bối Nhi cũng không chịu thua, kéo cổ họng khóc càng dữ. Âm thanh ấy hoàn toàn có thể nói là cực kỳ bi thảm. Cố Học Võ bế Bối Nhi, bế không được mà thả cũng không xong. Nghĩ nghĩ, anh bế Bối Nhi đi vào trong vườn hoa, chỉ cho con bé xem những bông hoa bưởi.

"Bối Nhi, con xem này, hoa kìa, hoa đó…"

"Oa oa." Trả lời anh là tiếng khóc càng dữ hơn của Bối Nhi. Cố Học Võ quả thực hết cách, liếc nhìn Kiều Tâm Uyển, cô khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt đang xem kịch vui.

"Giúp anh một tay."

"Giúp cái gì?" Tuy rằng không đành lòng nhìn con gái khóc, song cô cảm thấy bộ dáng Cố Học Võ lúc này cũng không tồi. So với khuôn mặt vẫn thường lạnh lùng dù sao cũng giống người hơn.

"Lại đây giúp anh dỗ con bé." Không nghe con gái khóc thành như vậy sao?

"Bối Nhi. Ngoan. Qua đây, qua đây, mẹ đây này." Kiều Tâm Uyển vươn tay, ôm Bối Nhi vào lòng mình

Cũng như những lần trước, Bối Nhi vừa dán vào ngực cô là nín ngay. Cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, dựa vào ngực Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt ủy khuất đáng thương.

"Được, được rồi. Ba hư quá, chúng ta không để ý tới ba, Bối Nhi ngoan, đừng khóc ha." Lời nói của Kiều Tâm Uyển dẫn tới cái nhìn chăm chú của Cố Học Võ. Con mắt anh nheo lại trừng trừng nhìn cô.

Ba hư quá?

Được, được, rất được. Tối nay anh sẽ dốc sức cho cô thấy anh hư hay không hư.

Trịnh Thất Muội bế con từ trạm tiêm phòng đi ra, hôm nay cô đưa Tiểu Niệm đi tiêm phòng. Lúc tiêm Tiểu Niệm cũng không có phản ứng gì, sau khi tiêm xong mới cảm thấy đau mà òa khóc. Không còn cách nào, cô đành phải ôm con khẽ dỗ dành.

Vừa đi, vừa phải dỗ con nên Trịnh Thất Muội không nhìn thấy phía trước có một cái trụ cứu hỏa, đến lúc phát hiện ra thì cẳng chân đã va vào khiến cô đau buốt, cơ thể theo bản năng liền ngã về phía trước. Sắp ngã tới nơi thì một đôi bàn tay to lại vào ngay lúc này đỡ lấy thắt lưng cô tránh cho cô số kiếp phải ngã sấp xuống đất.

"Cám ơn." Cô vừa tính ngẩng đầu lên thì Tiểu Niệm trong lòng cô vì hoảng hốt mà lại khóc dữ hơn. Trên vai cô còn đeo một cái túi xách, bên trong có tã lót, bình sữa cho em bé và một số đồ dùng cá nhân của cô. Bởi vì cú vấp lúc nãy mà cái túi trượt khỏi vai cô. Cô vừa muốn kéo túi lên, vừa muốn ôm con nên nhất thời vô cùng chật vật.

Chủ nhân đôi tay kia kéo cái túi lên vai cô, còn cô thì ôm con trong tay. Không kịp nhìn xem người giúp mình là ai, cô chỉ nói tiếng cám ơn rồi vỗ lưng Tiểu Niệm dỗ dành: "Nín đi con, đừng khóc."

Tiểu Niệm vẫn gào khóc thảm thiết, một đôi tay to lúc này đón lấy Tiểu Niệm trên tay cô, cô hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn người đó. Hóa ra là Thang Á Nam. Anh đón lấy cậu bé trên tay cô, nhìn khuôn mặt khóc nhè của Tiểu Niệm. Không thuần thục lắm, anh ôm Tiểu Niệm vào lòng. Trước đó đã từng tiếp xúc vài ngày ngắn ngủi nên Tiểu Niệm thấy anh trong mắt liền hiện lên vẻ tò mò, cũng nín khóc, vươn tay định chạm vào mặt anh.

Thang Á Nam cảm nhận bàn tay con chạm vào anh, trong thâm tâm cũng hiện lên một cảm giác hết sức kỳ lạ. Gương mặt từ trước đến nay vẫn cứng rắn lạnh lùng không hiểu sao lại thả lỏng vài phần. Nhìn đứa trẻ trong lòng, Anh vỗ vỗ sau lưng bé, Tiểu Niệm nín khóc, nhìn mặt Thang Á Nam lại nhoẻn miệng cười.

Trịnh Thất Muội lúc này hoàn toàn ngây dại, đứng im không nhúc nhích, nhìn cảnh tượng Thang Á Nam bế con. Thằng bé rõ ràng chỉ mới tiếp xúc với Thang Á Nam mấy ngày mà đã thân thiết với anh như vậy, chẳng lẽ đây là thiên tính cha con sao?

Thang Á Nam liếc nhìn Trịnh Thất Muội, ôm con xoay người, đi về chỗ đậu xe.

"Này." Trịnh Thất Muội nôn nóng đuổi theo: "Anh, anh muốn bế con tôi đi đâu?"

Thang Á Nam im lặng, tiếp tục đi về phía trước. Trịnh Thất Muội nghiến răng, oán hận đuổi lên trước, chắn trước mặt Thang Á Nam: "Này, anh đủ chưa?"

"Tôi đưa cô về." Giọng Thang Á Nam thản nhiên, giải thích động cơ của mình.

"Tôi tự về được." Bế Tiểu Niệm từ trên tay anh lại, vẻ mặt Trịnh Thất Muội đề phòng: "Thang Á Nam, anh đừng tưởng tôi sẽ cho anh cơ hội cướp con trai tôi, con là của tôi, không phải của anh."

Thang Á Nam nhướng mày, thân hình cao lớn bởi vì lời nói của cô mà nhiễm thêm vài phần u ám. Cơ thể cứng ngắt đứng nhìn Trịnh Thất Muội hồi lâu chẳng nói lời nào. Trịnh Thất Muội bị động tác của anh hù dọa, cho rằng anh muốn cướp con nên bản năng trốn ra sau.

Tay anh lướt qua cô, mở cửa xe, lúc này cô mới phát hiện, không biết từ lúc nào hai người đã đứng ở trước xe của Thang Á Nam.

"Lên xe." Thang Á Nam cất giọng thản nhiên, ý bảo Trịnh Thất Muội lên xe, cô lui ra phía sau một bước, vẻ mặt đề phòng.

"Tự tôi có thể đi xe taxi."

Cô không cần anh chở, lúc cô cần anh nhất, anh không xuất hiện, vậy sau này cũng không cần.

Cánh tay bị Thang Á Nam tóm lấy, anh nhìn thẳng vào mắt cô: "Lên xe."

"Thang Á Nam." Cô đang bế con nên không thể chống lại anh, sợ sẽ làm Tiểu Niệm bị thương. Sau một hồi lâu trừng mắt với anh, cuối cùng cô cắn răng, căm hận lên xe.

Nhưng xe đi được nửa đường, Trịnh Thất Muội mới phát hiện đây căn bản không phải là hướng đi về nhà cô mà là đi về biệt thự của Thang Á Nam.

"Thang Á Nam, anh muốn đưa tôi đi đâu? Anh dừng xe. Anh có nghe không?"

Ôm Tiểu Niệm, cô không cách gì đoạt tay lái của Thang Á Nam nên càng nôn nóng: "Thang Á Nam, anh dừng xe."

Giọng cô không tính là thấp nên cả Tiểu Niệm cũng giật mình, ngọ nguậy ở trong lòng cô. Sắc mặt Thang Á Nam nhìn không tốt cho lắm, anh dừng xe ở ven đường, quay sang nhìn cô .

"Cô la cái gì?" Lẽ nào cô nghĩ anh sẽ làm hại cô sao?

"Tôi muốn về nhà." Trịnh Thất Muội xoay mặt đi, cô tin Thang Á Nam sẽ không làm hại mình, nhưng việc này không đồng nghĩa với việc cô bằng lòng theo anh về nhà.

Thang Á Nam nhìn sự kiêu ngạo trên mặt cô hồi lâu, cuối cùng lặng im không nói được câu gì, khởi động, qua đầu xe rời đi.

Cố Học Võ bởi vì bị thương nên xin nghỉ phép nửa tháng. Vốn vừa ra viện, anh tính sẽ đi làm ngay nhưng Kiều Tâm Uyển không đồng ý. Cô nhớ kỹ bác sĩ dặn anh nên tĩnh dưỡng cho tốt. Ít nhất phải một tháng, để miệng vết thương bình phục hoàn toàn, mới có thể đi làm.

Cố Học Võ không muốn phật ý cô, lại thấy nhân dịp này liên hệ tình cảm với con gái nhiều một chút cũng tốt. Cho nên bảy ngày phép lúc đầu liền trở thành nửa tháng. Mỗi ngày đều ở Kiều gia, dưỡng thương, chơi với con gái. Nhưng Bối Nhi trước sau vẫn không chịu gần gũi với Cố Học Võ, vừa thấy anh thì xoay mặt, anh vừa chạm là khóc, điều này khiến Cố Học Võ hết sức chán nản.

Bối Nhi còn chưa kịp chấp nhận anh thì hôm nay đã có người đến Kiều gia, sự xuất hiện của người đó khiến Cố Học Võ quả thực hơi hoảng hốt.

Ban đầu là anh ngồi ở trong vườn ngắm hoa cúc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi, tuy rằng con bé không thích mình, song anh vẫn không từ bỏ, ba lần bảy lượt muốn gần gũi với Bối Nhi. Mãi đến khi người giúp việc của Kiều gia cất tiếng, nói có người tìm anh.

124. Chương 124: Muốn Bận Đến Chết

"Mẹ?" Cố Học Võ nhìn thấy Uông Tú Nga xuất hiện trong vườn hoa Kiều gia mà kinh ngạc vô cùng: "Sao mẹ lại tới đây?"

"Mẹ không thể tới sao?" Uông Tú Nga nhìn con. Trong lòng bực bội, quả thực là không còn lời nào để nói.

"Con đã bao nhiêu ngày không về nhà? Hửm? Hở ra một cái là chạy đến Kiều gia, con dù sao cũng phải nghĩ tới mấy người trưởng bối chúng ta nữa chứ?"

Bà muốn có con dâu, có cháu gái chứ đâu có muốn cả con trai mình cũng thành con nhà người ta. Con trai không về nhà, còn nói cái gì mà đi công tác, hóa ra là chạy đến Kiều gia. Có chấp nhận được không chứ?

Cố Học Võ im lặng, đang nghĩ phải mở miệng như thế nào thì Uông Tú Nga lại nói: "Con nói con phải đưa Tâm Uyển về, vậy bây giờ con đang làm cái gì? Tâm Uyển rốt cuộc muốn gì? Còn con muốn gì? Bối Nhi

đã lớn như vậy rồi, con định khi nào thì đưa mẹ con nó về hả? Mẹ mặc kệ. Bây giờ mẹ đi tìm bà thông gia. Hôm nay chúng ta phải nói cho rõ chuyện của hai đứa luôn đi."

Uông Tú Nga đúng là rất nôn nóng, ngày ngày bà đều phải nhìn cảnh Trần Tĩnh Như ra ra vào vào bế hai đứa cháu. Lúc ra ngoài dắt theo Tả Phán Tình, gặp ai Trần Tĩnh Như cũng nói đây là cháu tôi, đây là con dâu tôi. Trong lòng bà khó chịu lắm, cứ như là có một con chuột đang gặm cắn trong đó vậy. Rõ ràng là con bà kết hôn trước, rõ ràng là con bà có con trước. Vậy mà còn chưa kịp hưởng phúc thì hiện tại đã đổi ngược. Đừng nói là không thấy cháu gái, không thấy con dâu, bây giờ cả con trai cũng thành con người khác.

"Mẹ." Không đợi Cố Học Võ mở miệng, Uông Tú Nga đã xăm xăm đi tìm Kiều mẹ.

Kiều mẹ sáng sớm đã nghe được động tĩnh mà đi xuống lầu, hai vị phụ huynh đi vào ngồi trong phòng khách mà như là tam đường hội thẩm.[1] Cố Học Võ cùng Kiều Tâm Uyển ngồi ở trên sofa, hoàn toàn không thể nào chen vào. Dự định kết hôn ở đâu, đãi tiệc ở đâu, đặt bao nhiêu bàn, mời những ai…

"Dừng lại." Kiều Tâm Uyển không chịu nổi liền lên tiếng kêu mọi người dừng lại, tuy rằng đã đồng ý với kết hôn Cố Học Võ nhưng lúc này Cố Học Võ còn chưa tỏ thái độ gì hết. Cô không muốn giống lần trước, bị cha mẹ hai bên buộc anh phải cưới cô. Đến lúc đó thì phải làm sao chứ?

"Tâm Uyển?"

"Tâm Uyển?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Kiều Tâm Uyển, còn cô thì nhìn Cố Học Võ: "Người kết hôn là bọn con, hai người ít nhất cũng phải hỏi ý bọn con chứ?"

"Em không muốn?" Sắc mặt Cố Học Võ lập tức lạnh hẳn, trong khoảng thời gian này hai người ngày ngày sớm tối bên nhau, chẳng lẽ cô vẫn có ý khác?

"Em…" Cô đương nhiên là muốn, trừng mắt Cố Học Võ, sắc mặt cô hiện lên vài phần xấu hổ: "Không phải là sợ anh không muốn sao?"

"Tâm Uyển." Cố Học Võ vươn tay, cầm lấy tay cô: "Em lại nói lung tung gì vậy?"

Sao anh có thể không muốn chứ, rõ ràng ở bệnh viện đã nói rõ ràng rồi mà. Không phải cô muốn đổi ý chứ?

Kiều Tâm Uyển cười, cũng hiểu được mình đang làm kiêu, được rồi. Cố Học Võ vì cô mà đến mạng sống cũng có thể từ bỏ thì cô còn gì phải chần chờ chứ? Hôn sự của hai người cứ như vậy được ấn định.

Cố Học Võ cũng không ở lại Kiều gia nữa, Uông Tú Nga bắt anh phải về nhà cùng bà, cùng đi thông báo chuyện này cho Cố Thiên Sở, chọn một ngày hoàng đạo để tổ chức hôn lễ. Cũng thuận tiện nhập Tâm Uyển và Bối Nhi vào hộ khẩu.

Còn rất nhiều việc phải chuẩn bị cho hôn lễ. Nhưng điều làm cho Uông Tú Nga buồn bực chính là đặt tên cho Bối Nhi, bà và Trần Tĩnh Như đều không nghĩ ra. Cố Học Võ chỉ một câu đã quyết định tên cho Bối Nhi. Nhưng ngẫm lại Cố Tĩnh Đình cũng rất dễ nghe. Cho nên bà chỉ có thể chấp nhận.

Về tới Cố gia, Cố Thiên Sở gọi hai vợ chồng Cố Chí Cương, cũng gọi cả Cố Học Võ tới, trên gương mặt quắc thước của ông mang theo vài phần nghiêm trọng.

"Học Võ, bây giờ, ông cũng không khuyên con, ông chỉ hỏi, con có biết mình đang làm gì không? Con thật sự muốn lấy Tâm Uyển?"

"Ông nội, con đã nghĩ rất kỹ rồi, con muốn lấy Tâm Uyển." Cố Học Võ gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy.

Anh biết thái độ của anh chuyển biến quá nhanh nên người trong nhà khó có thể lý giải. Nhưng tính cách của anh là thế, thích là thích, không thích là không thích. Trước kia anh ghét Kiều Tâm Uyển, tất nhiên sẽ không vui vẻ, bây giờ thích cô, tất nhiên muốn chung sống cùng cô, chuyện này rất bình thường.

Cố Thiên Sở nhìn con trai và con dâu, Cố Học Văn hiện tại đã ổn định, hai vợ chồng với hai cậu chắt nhỏ, ông nhìn thấy cũng vui mừng. Chỉ còn lại Cố Học Võ, từ nhỏ đến lớn đều rất có chủ kiến.

"Nếu con đã nghĩ kỹ rồi thì được." Cố Thiên Sở phất phất tay: "Ông đã xem rồi, năm sau có một ngày không tồi. Ngày 8 tháng 2, chọn ngày đó cưới đi."

Bây giờ đến tết cũng chẳng còn bao nhiêu ngày, thời gian khoảng chừng một tháng.

"Vâng ạ." Cố Học Võ gật đầu, chuyện đó anh cũng không để ý lắm: "Cám ơn ông nội."

Uông Tú Nga nhẹ nhàng thở ra, những tưởng con bà chỉ vì Bối Nhi thì e là đến lúc thực sự tái hợp cùng Kiều Tâm Uyển sẽ lại giống như lần trước, bây giờ xem ra, là bà nghĩ nhiều rồi.

Cố gia đã định ngày xong, Uông Tú Nga chọn một ngày tốt đến Kiều gia cầu hôn. Để tỏ vẻ thận trọng, bà cư xử long trọng cứ như lần đầu Cố Học Võ kết hôn vậy. Cũng bởi vì thái độ của Cố gia như vậy nên Kiều mẹ cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, con gái bà lúc này thật sự có thể được hạnh phúc.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Cứ như vậy mọi chuyện qua đi. Buổi tối, Cố Học Võ xuất hiện ở trước cửa nhà Kiều gia, đưa Kiều Tâm Uyển ra ngoài ăn cơm. Mấy ngày nay lo chuẩn bị hôn lễ nên anh chưa có thời gian gặp Kiều Tâm Uyển. Hôm nay có chút thời gian, anh liền hẹn Kiều Tâm Uyển ra ngoài ăn cơm, thuận tiện hẹn hò.

Kiều Tâm Uyển bước ra, trên người mặc một chiếc áo khoác đỏ, bên trong là váy lông màu đen, dưới chân mang một đôi giày cao gót màu đen. Đôi chân thon dài thẳng tắp được bao bọc trong đôi tất màu đen rất gợi cảm. Ánh mắt Cố Học Võ hơi hơi nhíu lại, mở cửa xe cho Kiều Tâm Uyển.

"Chúng ta đi đâu?" Kiều Tâm Uyển nhìn anh chạy xe ra khỏi khu biệt thự, trong mắt có chút tò mò.

"Ăn cơm."

"Ăn cơm? Ở nhà ăn cũng được!" Có thể cùng Cố Học Võ chính thức hẹn hò như vậy kỳ thật Kiều Tâm Uyển rất vui, nhưng vừa nãy ra khỏi cửa, Bối Nhi cứ ầm ĩ đòi cô bế khiến cô có chút không đành lòng.

"Vậy anh đưa em về." Cố Học Võ nói xong chuyển tay lái, Kiều Tâm Uyển trợn tròn mắt: "Anh, anh cố ý phải không?"

"Chúng ta đi ăn cơm trước. Mấy người Đỗ Lợi Tân nói tối nay có an bài. Cơm nước xong chúng ta cùng đi đi."

"Có an bài?"

An bài gì? Kiều Tâm Uyển đi rồi mới biết thì ra Đỗ Lợi Tân nói an bài là buổi tối cùng đến trung tâm giải trí anh ta mới mở, hôm nay mọi người đều tụ họp đông đủ. Đỗ Lợi Tân, Trầm Thành, Hồ Nhất Dân, Tống Thần Vân, cả Cố Học Văn, Tả Phán Tình đều đến. Thậm chí còn thấy cả bóng dáng của Cố Học Mai.

"Náo nhiệt vậy?" Kiều Tâm Uyển thấy một phòng đông đủ mọi người thì có chút bất ngờ.

"Hôm nay là sinh nhật Học Văn và Học Mai." Cố Học Võ chỉ chỉ bánh ngọt để giữa bàn: "Bên này mới khai trương cho nên Đỗ Lợi Tân nói chọn chỗ này để chúc mừng luôn."

Tòa nhà này có mười tám tầng, tầng mười trở lên là phòng dành cho khách, tầng ngầm và tầng một là quán bar, tầng hai đến tầng năm là phòng karaoke, tầng năm đến tầng chín là các phòng giải trí đầy đủ công năng. Tầng chín còn có phòng tập thể hình, phòng bi-a.

Lúc này Kiều Tâm Uyển mới thấy trên mặt bàn mặt đặt hai cái bánh ngọt. Một cái hình trái tim, trên mặt bánh phủ đầy kem màu hoa hồng. Cái còn lại hình chữ nhật, trên đó có hình một nam một nữ và hai cậu bé. Không cần nói cũng biết bánh hình trái tim chắc chắn là của Cố Học Mai, bánh hình chữ nhật là của Cố Học Văn.

Đi theo Cố Học Võ tìm chỗ ngồi xuống, Trầm Thành từ xa thấy Kiều Tâm Uyển và Cố Học Võ mười ngón tay đan vào nhau thì xoay mặt đi, ngồi trước máy chọn bài hát. Tống Thần Vân là người đầu tiên đứng lên, nhìn Cố Học Văn và Cố Học Mai.

"Hôm nay thật sự là cơ hội hiếm có chúng ta có thể cùng tụ tập để chúc mừng sinh nhật anh Văn và Học Mai. Bánh kem thì lát nữa sẽ ăn, hát mừng sinh nhật lát nữa sẽ hát, hôm nay hai người thế nào phải biểu diễn đó."

“Đừng có quậy.” Cố Học Mai ngồi trên xe lăn, hơi bất đắc dĩ nhìn Tống Thần Vân: “Tôi không hát đâu.”

“Đừng đùa chứ.” Tống Thần Vân phất tay: “Học Mai, giọng của chị hát những bài của Vương Phi đều không có vấn đề gì tại sao lại không hát chứ?”

Anh ta không tiện nói chính là trước kia đi KTV, Học Mai vừa mở giọng là sẽ kinh động bốn phương.

“Nói Học Văn hát đi.” Cố Học Mai chỉ vào Cố Học Văn: “Cậu ấy hát thay chị.”

“Hát hò có gì vui đâu cơ chứ?” Cố Học Văn nhìn Tả Phán Tình: “Chúng ta cũng không phải chưa từng hát, hôm nay mọi người chơi cái gì kích thích chút đi.”

“Chơi cái gì?”

“Phi tiêu.” Cố Học Văn nhìn bia trên tường: “Chúng ta thi phóng phi tiêu. Mỗi người ba lần, ai thua thì phạt một ly rượu, thấy thế nào?”

“Xì.” Tống Thần Vân mặc kệ: “Ai mà không biết anh chứ? Hồi còn đi bộ đội, có gì mà anh chưa luyện qua? Đây không phải là bắt nạt tụi em sao?”

Cố Học Văn từng đi lính, bọn họ có đi đâu.

“Vậy được rồi.” Cố Học Văn nghĩ nghĩ: “Tôi sẽ bịt mắt, còn các cậu cứ mở to mắt ra mà phóng tiêu, công bằng chưa?”

“Được, được, được.” Tả Phán Tình là người đầu tiên vỗ tay, cô chưa từng thấy qua bộ dạng Cố Học Văn phóng phi tiêu.

“Bịt mắt?” Kiều Tâm Uyển hơi ngạc nhiên, nhìn Cố Học Văn, cô không biết là Cố Học Văn còn có bản lĩnh này.

“Được.” Tống Thần Vân cũng là chơi từ nhỏ đến lớn. Anh ta nhìn những người khác trong phòng: “Hai người một tổ, không tính phụ nữ, người thua uống rượu, nhưng không phải một ly.”

Anh ta chỉ vào rượu trên bàn: “Mà là một chai.”

“Được.” Cố Học Văn không sợ, nhưng Tả Phán Tình thì có chút lo lắng: “Một chai? Đây không phải là muốn chuốc người ta say sao?”

“Ha ha. Chị Văn đau lòng à? Yên tâm, chỉ cần anh Văn nhận thua thì có thể không cần uống.”

“Xì.” Tả Phán Tình cười nhạt: “Ai thua còn chưa biết. Học Văn, em tin tưởng anh.”

“Cám ơn bà xã.” Cố Học Văn liếc Tống Thần Vân một cái: “Cậu trước đi.”

“Được.” Tống Thần Vân cầm lấy phi tiêu, xuyệt xuyệt phóng ba cái. Hai cái chín điểm, một cái tám điểm.

“Giỏi, giỏi.” Tả Phán Tình vỗ tay, thành tích này không tồi.

“Đến lượt em.” Hồ Nhất Dân cũng rất phấn khởi. Anh ta tới bia lấy phi tiêu xuống, cũng xuyệt xuyệt ba lần. May mắn hơn Tống Thần Vân, anh ta được hai lần chín, một lần mười.

“Tốt lắm, không tồi.” Tả Phán Tình nể phục vỗ tay.

Đỗ Lợi Tân cười cười, liếc nhìn Cố Học Mai một cái, đứng lên, gở phi tiêu xuống, cũng phóng ba phát. Hai lần ở vòng mười, một lần vòng chín, thành tích lại cao hơn Hồ Nhất Dân.

“Tốt lắm.” Lúc này, mấy cậu em đều vỗ tay, ánh mắt Đỗ Lợi Tân nhìn về phía Cố Học Mai, trong mắt cô có tia tán thưởng, hùa theo mọi người vỗ vỗ tay.

“Được rồi, đến phiên tôi.” Cố Học Văn lên sân khấu, gở phi tiêu xuống, đứng im, tìm một miếng vải bịt kín mắt, hơi hơi nghiêng đầu, phóng ba phát. Mỗi phát đều trúng vào hồng tâm, mười điểm.

“Học Văn vô địch!” Tả Phán Tình cảm thấy rất hãnh diện, nhìn Cố Học Văn: “Ông xã lợi hại quá.”

Kiều Tâm Uyển nhìn thấy, cũng khâm phục vỗ vỗ tay, liếc nhìn Cố Học Võ một cái: “Anh làm được không?”

"Bịt mắt chơi cái này?" Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, ghé sát tai cô: "Nếu anh nói không, có phải em sẽ rất thất vọng không?"

"Không đâu." Kiều Tâm Uyển thành thật lắc đầu: "Có phải ai cũng ăn no rửng mỡ thích làm cái trò này."

"Ừhm." Cố Học Võ gật gật đầu: "Anh cũng phóng. Nếu anh thắng, tối nay cái gì em cũng phải nghe theo anh."

Kiều Tâm Uyển hơi sửng sốt, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận ý tứ của Cố Học Võ, anh đã đứng lên: "Em không nói lời nào thì anh xem là đồng ý rồi đó."

Đồng ý cái gì? Tối nay cái gì cũng đều nghe lời anh? Kiều Tâm Uyển vừa muốn phản bác, cô còn lâu mới đồng ý, Cố Học Võ đã đi đến bên kia lấy phi tiêu xuống. Nhận mảnh vải trên tay Cố Học Văn, bịt hai mắt lại, vươn tay phóng ba phát, mỗi phát đều trúng hồng tâm.

Lúc này Kiều Tâm Uyển kinh ngạc há hốc mồm. Trước kia cô chưa bao giờ thấy anh thể hiện bản lĩnh này. Quá thần kỳ. Cô nhịn không được mà vỗ tay.

"Thật là lợi hại."

"Lão Đại. Anh cũng làm được sao?" Tống Thần Vân tiến lên, vỗ vỗ vai Cố Học Võ: "Học cái này hồi nào vậy? Tới em cũng không biết?"

Cố Học Võ thản nhiên liếc mắt nhìn anh ta: "Cậu tưởng chỉ có các cậu biết chơi sao?"

Về chỗ ngồi xuống bên cạnh Kiều Tâm Uyển, anh nhìn cô: "Anh thắng, tối nay em phải nghe theo anh đó."

Trong khoảng thời gian này anh phải về Cố gia, còn phải bận chuẩn bị cho hôn lễ nên anh không có cơ hội thân mật cùng Kiều Tâm Uyển. Bây giờ có cơ hội tốt vậy, sao mà bỏ qua được chứ?

Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, có chút không được tự nhiên, trong phòng mọi người đều đang nhìn về phía bên này. Cô hơi xấu hổ, liếc Cố Học Võ một cái: "Anh đàng hoàng chút đi."

Cố Học Võ im lặng, ngồi xuống bên cạnh Kiều Tâm Uyển, vươn tay nắm tay cô, không nói gì cả.

"Ha ha, Tống Thần Vân, cậu thua rồi, uống rượu, uống rượu đi." Bên kia, Tả Phán Tình nhắc nhở thành tích Tống Thần Vân kém nhất: "Là chính miệng anh nói đó nha, uống hết một chai đó."

"Uống thì uống." Tống Thần Vân không sợ, cầm lấy chai rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch. Mọi người vỗ tay.

Uống rượu xong, lại bắt đầu ca hát. Tả Phán Tình cùng Cố Học Văn cùng hát tình ca. Cố Học Mai cũng trốn không được, mấy người Hồ Nhất Dân cứ ầm ĩ ép cô phải hát. Đỗ Lợi Tân cũng đã chọn xong bài. Đưa microphone cho cô. Cô hơi xấu hổ đón lấy rồi cùng Đỗ Lợi Tân song ca bài Vì yêu.[2]

Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Uyển nghe Cố Học Mai hát, không riêng gì cô, Tả Phán Tình cũng vậy, ánh mắt mọi người đều bị Cố Học Mai thu hút, giọng hát của cô rất nhẹ, hát ca khúc của Vương Phi, tuy không thanh và có hồn bằng Vương Phi nhưng lại mang một sắc thái khác. Có điều trong một khắc đó, Kiều Tâm Uyển lại bắt gặp được ánh mắt thâm tình của Đỗ Lợi Tân, cô hơi sửng sốt, đột nhiên hiểu ra một chuyện. Đỗ Lợi Tân thích Cố Học Mai? Sao có thể? Chuyện này quá khó tin.

Trong lòng có chút nghi hoặc, quay sang liếc nhìn Cố Học Võ một cái, phát hiện anh không hề ngạc nhiên, giống như là đã biết trước vậy. Đỗ Lợi Tân cùng Cố Học Mai? Hai người hoàn toàn không cùng một thế giới, lúc này nhìn cũng khá hòa hợp. Ca khúc chấm dứt, mọi người trong phòng vỗ tay nồng nhiệt.

Kiều Tâm Uyển có chút hâm mộ nhìn hai người đó, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Cố Học Võ.

"Anh..." Có muốn cùng em song ca một bài không? Muốn nói lời này, lại nghĩ lỡ như Cố Học Võ từ chối cô thì sao, nghĩ vậy sắc mặt cô hai tái đi, câu kế tiếp không nói ra được.

Cố Học Võ cảm nhận được sắc mặt của cô như muốn nói gì đó lại không nói ra, liền nắm chặt tay cô: "Em muốn hát sao? Hát bài gì?"

"Anh chịu hát?"

Kiều Tâm Uyển chưa từng có ý muốn tình nợ cũ với anh, nhưng bởi vì vừa nghĩ những hồi ức ấy mới thấy đã lâu rồi không nhớ đến nữa. Mấy ngày nay, mọi động thái của Cố Học Võ đã làm cho cô dần dần quên đi chuyện này.

"Nói ngốc nghếch gì đó?" Cố Học Võ nhìn cô, kéo tay cô đến trước máy chọn bài hát: "Em muốn hát bài nào?"

"Em..." Kiều Tâm Uyển nhất thời bất ngờ, nghĩ nghĩ, chọn một bài hát cũ, Hãy hiểu lòng em. [3]

Cố Học Võ gật đầu, cầm lấy microphone, tất cả mọi người vô cùng chờ mong, không khí trong phòng bỗng im ắng hẳn. Hai người trở lại vị trí, sau khi nhạc vang lên thì cùng nhau hát.

"Rõ ràng trong lòng khát vọng một đoạn tình cảm chân thành."

"Em từng yêu sâu sắc đến vậy, vì sao giấc mộng ngọt ngào lại trôi qua quá nhanh."

"Ánh mắt em rất dịu dàng, em cũng có một tâm hồn rất thiện lương. Nếu em đồng ý cho anh lại gần, anh nghĩ anh sẽ hiểu được lòng em."

. . . . . .

"Tuyệt vời." Ca khúc chấm dứt, Tống Thần Vân vỗ tay đầu tiên, hai người đối diện nhau, trong mắt Cố Học Võ tràn ngập dịu dàng. Trong lòng Kiều Tâm Uyển cũng rất cảm động, cô luôn hy vọng có một ngày, có thể song ca cùng Cố Học Võ. Trước kia cảm thấy không có khả năng, bây giờ lại thành sự thật.

Đám em út đều có chút bất ngờ, Cố Học Võ như vậy thật giống nhiều năm trước, lúc anh còn hẹn hò với Chu Oánh, ánh mắt anh cũng dịu dàng như vậy. Bây giờ thấy lại Cố Học Võ như vậy, tất cả mọi người đều tin, lúc này Cố Học Võ đối với Kiều Tâm Uyển là thật lòng, vì thế bọn họ ai cũng vui mừng. Trầm Thành ngồi ở trong góc vẻ mặt chua xót nhìn Kiều Tâm Uyển.

Đây là Kiều Tâm Uyển mà trong lòng vĩnh viễn chỉ có lão Đại, chỉ cần cho cô một chút cơ hội cô sẽ chạy về bên Cố Học Võ. Còn anh ta, cho dù là trước đây, hay hiện tại, đều không có một chút cơ hội. Bưng rượu lên, uống một ngụm lớn, cũng không ca hát, cầm lấy bình rượu từng ngụm lại từng ngụm nuốt xuống.

Kiều Tâm Uyển liếc thấy hành động của Trầm Thành, sắc mặt hơi ngưng lại, bỏ microphone trong tay xuống, định đứng lên. Tay Cố Học Võ căng thẳng, kéo cô không cho cô đứng lên. Miệng kề sát tai cô, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy mở miệng: "Em định làm gì?"

[1] Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, họp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử", hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là "Tam đường hội thẩm". Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành "Tam Pháp Ti", là cơ quan xét xử tối cao, thường là "Tam Pháp Ti" tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là "Tam đường hội thẩm".

125. Chương 125: Có Chút Không Đành Lòng

"Em..." Không định làm gì cả, Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy bộ dạng này của Trầm Thành có chút không đành lòng, muốn an ủi anh một chút.

"Không cần lo cho cậu ta." Cố Học Võ cũng hiểu lòng Trầm Thành, chẳng qua hiểu thì hiểu, anh vẫn không thể độ lượng đến mức để Kiều Tâm Uyển đi an ủi gã khác.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển thật không đành lòng, cô không hy vọng sự việc trở thành như vậy: "Em, Trầm Thành, anh ấy rất đáng thương."

"Nếu em thật sự muốn tốt cho cậu ta thì đừng quan tâm đến cậu ta nữa." Càng không dứt khoát thì có khi lại càng rối loạn. Nếu cô thật sự đi an ủi Trầm Thành, cũng chỉ khiến Trầm Thành càng không thể từ bỏ mà thôi.

Kiều Tâm Uyển mím chặt môi, lặng im, trong lòng cũng hiểu lời Cố Học Võ nói chính là sự thật. Thời gian tiếp đó, cô cố gắng bắt mình không nhìn Trầm Thành, không thấy bộ dạng anh thất vọng mất mát, Cố Học Võ lại như cố tình, cùng cô song ca bài "Tình nhân hạnh phúc". Bài vừa hát xong, sắc mặt Trầm Thành lại càng khó coi hơn, nốc rượu càng dữ dội hơn.

Cố Học Võ cũng không quan tâm, vốn nghĩ tới ngồi một lúc thì đi, lúc này thì lại quyết định không đi nữa, nhìn người ta ca hát, thỉnh thoảng bưng nước uống cho Kiều Tâm Uyển, lại mang thức ăn cho Kiều Tâm Uyển. Chỉ cần ngồi cạnh nhau là lại nắm tay Kiều Tâm Uyển. Thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Trầm Thành, cái bộ dáng đó giống như là cố ý cho Trầm Thành thấy. Kiều Tâm Uyển cũng vài lần nhìn Trầm Thành muốn nói lại thôi, nhưng bởi vì có Cố Học Võ ở đây nên cô lại thôi.

Chờ một đám người cắt bánh ngọt, lại náo nhiệt một phen, Kiều Tâm Uyển cũng không nhìn được nữa, dù sao cũng là bạn bè cùng nhau lớn lên từ bé. Thấy Trầm Thành thế này, trong lòng cô vẫn hơi khó chịu. Nói với Cố Học Võ là mình mệt, anh gật đầu dẫn Kiều Tâm Uyển rời khỏi cuộc vui trước. Nhưng lại không về nhà mà là dẫn cô đi thẳng lên phòng trên lầu hồi sáng anh đã bảo Đỗ Lợi Tân chuẩn bị.

Vừa vào cửa, anh đã đặt Kiều Tâm Uyển lên cánh cửa. Môi hôn thật mạnh, bộ dạng nóng bỏng điên cuồng. Kiều Tâm Uyển sau khi hơi bất ngờ thì hai tay choàng lên cổ anh, thiết tha đáp trả nụ hôn của anh. Nụ hôn vừa kết thúc, hai người đều thở hồng hộc, Cố Học Võ buông lỏng Kiều Tâm Uyển ra, trừng mắt nhìn khuôn mặt cô, vẻ mặt mang theo vài phần bất mãn.

"Về sau, tránh xa thằng nhóc Trầm Thành kia một chút."

Chật chật, lời nói này, trước kia Kiều Tâm Uyển cũng đã từng nghe. Nhưng bây giờ nghe, cảm giác lại hoàn toàn khác. Tâm trạng tốt, cũng thích thú trêu đùa anh.

"Để làm gì? Trầm Thành quá thành thật, sợ em làm hư anh ta."

"Chết tiệt, em." Cố Học Võ trừng mắt với cô, không tin cô không hiểu ý anh: "Em sắp là vợ anh rồi. Không riêng gì Trầm Thành mà tất cả đàn ông, em đều phải tránh xa một chút."

"Tất cả đàn ông?" Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nội tâm hết sức vui vẻ với bộ dạng này của Cố Học Võ: "Bao gồm cả anh?"

"Ngoại trừ anh ra." Cố Học Võ vô cùng bá đạo. Kiều Tâm Uyển cũng không chấp: "Việc này không thể được, em không thể tránh xa toàn bộ đàn ông."

"Kiều Tâm Uyển…"

"Ít nhất là còn ba em và Kiều Kiệt. Em không thể chứ?" Kiều Tâm Uyển nói xong liền bật cười. Cố Học Võ lúc này mới hiểu mình bị cô đùa giỡn, ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu, lại lần nữa hôn lên môi cô.

Nụ hôn lúc này so với ban nãy còn kích động, điên cuồng hơn. Kiều Tâm Uyển bị anh hôn đến không thể thở nổi, nhưng vẫn không đẩy anh ra. Ngoan ngoãn vươn tay, lại lần nữa choàng lên cổ anh, đón lấy nụ hôn của anh. Được rồi, trong lòng cô bằng lòng thừa nhận, mấy ngày nay Cố Học Võ không tới Kiều gia, cô cũng rất nhớ nụ hôn của anh, còn cả vòng tay của anh nữa.

Hai người, nóng bỏng dây dưa. Vết thương của Cố Học Võ đã sớm lành, lúc trước kiêng dè miệng vết thương nên Kiều Tâm Uyển sống chết cũng không chịu cho anh làm nhiều. Tối hôm nay, anh không muốn nhịn thêm nữa.

Ngoài cửa sổ màn đêm càng lúc càng nặng, càng ngày càng đen, mà trong cửa sổ, bóng đêm đang nồng nàn.

. . . . .sakuraky.wordpress . . . .

Thời gian sau đó, Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển đều bận rộn. Lúc này, Cố Học Võ hết sức chú trọng hôn lễ với Kiều Tâm Uyển, từ khách sạn hai người cử hành hôn lễ đến chỗ hai người sau khi cưới sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Anh không nghe Kiều Tâm Uyển đến hải đảo lúc trước, mà là lựa chọn biển Ê-giê để hưởng tuần trăng mật. Nơi đó được xem là thánh địa hưởng tuần trăng mật trong mắt những đôi tình nhân.

Lúc này, Cố Học Võ đang ngồi trong tiệm áo cưới đọc tạp chí bọn họ chuẩn bị, Kiều Tâm Uyển thì đã đi thay áo cưới. Anh cũng mới thay đồ xong, toàn thân mặc lễ phục trắng. Qua một lúc, Kiều Tâm Uyển cũng thay xong, cô mặc một bộ váy cưới trắng bước ra. Cố Học Võ buông tạp chí trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn Kiều Tâm Uyển, trong mắt hiện lên một tia vui mừng ngạc nhiên.

Thiết kế vai trần làm nổi bật đường cong hoàn mỹ nơi bờ vai cô. Dáng áo vừa khít với người, phía trước ngực còn điểm xuyết những bông hồng bằng ren, ở giữa mỗi bông đều kết một trân châu làm nhụy. Từ thắt lưng trở xuống là đuôi áo thật dài. Gương mặt được trang điểm tinh xảo, đôi mắt được nhấn màu hồng nhạt làm nổi rõ thần thái đôi mắt. Bờ môi kiều diễm đỏ mọng hé mở, trong mắt hiện lên một tia không xác định, nhìn Cố Học Võ.

Hôn lễ lần trước, Cố Học Võ chẳng hề tình nguyện nên không chụp ảnh cưới với cô. Áo cưới cũng là cô tự chọn, phần lớn hôn lễ đều là cô tự quyết định. Khi đó cứ nghĩ cả đời chỉ kết hôn có một lần nên có thật nhiều kỳ vọng, thật nhiều ý tưởng. Nào ngờ, sự kỳ vọng trong lòng lại hóa thành cay đắng, lấy nhau ba năm sau cùng là kết thúc bi kịch. Còn lúc này, cô có phải cũng có thể kỳ vọng, cô cũng sẽ lại có hạnh phúc chứ?

Cố Học Võ đã đứng dậy, đi tới trước mặt cô, vươn tay nắm tay cô, trong mắt hiện lên sự tán thưởng: "Không tồi."

"Chỉ không tồi?" Kiều Tâm Uyển áp chế những điều không xác định trong lòng, đúng vậy, lúc này cô chắc chắn có thể hạnh phúc.

Song ban nãy lúc nhìn, cô thật rất thích cái váy cưới này, nghe Cố Học Võ nói như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của cô lại hơi hơi cong lên một chút: "Em đi thay cái khác."

"Khỏi cần đổi." Cố Học Võ lắc đầu, trong mắt hiện lên sự tán thưởng: "Là rất đẹp."

"Vậy còn được." Kiều Tâm Uyển nhoẻn cười, nhìn Cố Học Võ: "Đi thôi, đi chụp ảnh. Em đã chọn chỗ chụp ngoại cảnh ở công viên Hương Sơn, anh không có ý kiến gì chứ?"

"Không có." Cố Học Võ đối với mấy chuyện này sẽ không đi tranh cãi với Kiều Tâm Uyển: "Đi thôi. Chúng ta đi chụp ảnh cưới."

Chụp ảnh suốt cả một ngày khiến Kiều Tâm Uyển mệt ghê gớm. Bây giờ thì cô thật sự biết chụp ảnh cưới thực sự chẳng phải là một chuyện dễ dàng gì. Chụp xong, Cố Học Võ chở cô về nhà, rồi cũng không về nhà mà ở lại Kiều gia. Ba mẹ Kiều Tâm Uyển đều đã quen nên mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao cũng sắp kết hôn, họ cũng lười quan tâm.

Cố Học Võ chỉ chờ một tháng sau, lấy Kiều Tâm Uyển về nhà, sớm ngày ôm mỹ nhân về nhà.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Trịnh Thất Muội nhìn thấy Thang Á Nam đứng trước mắt thì gồng hết cả người lên, ánh mắt mang theo vài phần đề phòng. Lần trước, tuy rằng anh không đưa cô tới biệt thự, nhưng cũng không chở cô về nhà mà đưa cô và Tiểu Niệm tới một công viên ở thành phố C, ngồi ở bên trong đó hồi lâu.

Anh không nói lời nào, cô cũng không mở miệng. Hai người ngồi trên ghế đá công viên, nhìn mặt trời xuống núi. Mãi đến khi cô chịu không nổi không khí im lặng như vậy mới bảo anh chở cô về. Thang Á Nam lúc này mới mở miệng, anh nói cô là vợ anh, Tiểu Niệm là con anh. Anh muốn hai người sống chung với anh. Trịnh Thất Muội khi đó mặt không chút thay đổi, chỉ lặng im, sau đó không nói một câu ôm Tiểu Niệm rời đi.

Giờ, anh ta lại tới, Trịnh Thất Muội mặt không chút thay đổi đứng đó, muốn xem anh còn có thể nói gì. Thang Á Nam đứng bất động tại chỗ, cũng không biết phải nói gì. Anh chưa từng gặp phải tình huống như

vậy, anh không biết phải làm sao chỉ biết đứng ở đó, chặn đường Trịnh Thất Muội. Lời đến miệng, lại không biết nói cái gì.

Lần trước anh đã từng nói, hy vọng cô sống với anh, anh có thể chăm sóc mẹ con cô, nhưng Trịnh Thất Muội không muốn. Sự cố chấp của cô nghiêm trọng hơn anh nghĩ. Anh không hiểu, cũng không rõ nếu điều Hiên Viên Diêu nói là sự thật, nếu cô thật sự có tình cảm với anh, nếu cô thật sự vì anh trả giá, sinh con cho anh, vì anh làm hết chuyện này đến chuyện nọ, vậy tại sao không thể chấp nhận anh?

"Trịnh Thất Muội." Thang Á Nam gọi tên cô, suy nghĩ phải giãy bày thế nào cho tốt: "Tôi thật sự muốn chăm sóc cô, cả Tiểu Niệm nữa."

"Cám ơn, không cần." Giọng Trịnh Thất Muội còn bình tĩnh hơn cô nghĩ nhiều: "Thang Á Nam , anh không phải thích ở Mĩ sao? Anh còn ở lại thành phố C làm gì? Nếu anh không có việc gì thì về đi." Đừng ngày nào cũng ở đây trước mặt cô, khiến cô thấy là lại phiền lòng.

Trên gương mặt màu đồng của Thang Á Nam hiện lên vài phần tối tăm, vươn tay nắm cánh tay Trịnh Thất Muội, xoay người cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi muốn chăm sóc cô."

"Không cần." Anh muốn chăm sóc cô? Cũng phải xem cô có muốn anh chăm sóc hay không chứ. Cô mở cửa hiệu, cuộc sống cũng khá. Có thể duy trì sinh hoạt, nếu Thang Á Nam chỉ muốn chăm sóc cô, vậy xin miễn. Tự cô có thể nuôi sống mình.

" Trịnh Thất Muội." Thang Á Nam thật không ngờ Trịnh Thất Muội là ngoan cố như vậy, anh không phải một người giỏi ăn nói nên nhất thời nghĩ không ra cách nói tốt nhất để với Trịnh Thất Muội. Trong đầu hiện lên một suy nghĩ, nhưng…

"Cô không cần tôi chăm sóc, vậy còn con thì sao? Chắc cô không hy vọng con trai từ nhỏ đã không có ba chứ?"

"Thằng bé cần có ba sao?" Trịnh Thất Muội đột nhiên thốt ra tiếng cười nhạo, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên sự trào phúng không chút khách khí: "Đúng, thằng bé cần có ba, chính xác, nhưng tôi dám chắc thằng bé không cần một người cha muốn giết nó."

Sắc mặt Thang Á Nam thay đổi, nghẹn nói không nên lời. Trịnh Thất Muội hừ lạnh một tiếng, dễ dàng giãy tay anh ra, không chút nghĩ ngợi đi về nhà. Để lại Thang Á Nam nhìn theo bóng lưng cô. Con mắt anh nheo lại, mang theo suy nghĩ sâu xa và bất đắc dĩ, còn có vài phần… bối rối.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Cố Học Võ tan ca, liền lên xe chạy về Kiều gia, mấy ngày nay, Bối Nhi tuy rằng vẫn không thích anh, nhưng với sự nỗ lực lấy lòng của anh, dường như con bé đã không còn thấy anh là xoay mặt đi, thấy anh là khóc. Đây là một hiện tượng tốt. Không ghét chứng tỏ đã bắt đầu tiếp nhận, tiếp nhận rồi thì đồng nghĩa là sẽ thích.

Xe chạy qua một cửa hàng đồ chơi trẻ em, anh xuống xe, quyết định mua hai món đồ chơi lấy lòng Bối Nhi một chút. Mua đồ chơi xong anh lại phát hiện kế bên hai bước chân là tiệm bán hoa. Vốn muốn lên xe thì dừng bước, anh đột nhiên phát hiện, dường như anh chưa từng tặng hoa cho Kiều Tâm Uyển?

126. Chương 126: Một Ý Tưởng

Cẩn thận suy nghĩ một chút thì không phải là dường như, mà là thật sự anh chưa hề tặng hoa cho Kiều Tâm Uyển. Nếu là lúc trước, anh cũng chẳng để ý việc nhỏ như vậy. Nhưng hiện tại, anh muốn thấy bộ dạng vui vẻ, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, long lanh như nắng tháng ba của Kiều Tâm Uyển. Cất bước tiến vào tiệm hoa, một nhân viên nhiệt tình chào đón: "Chào anh, anh muốn mua hoa gì ạ?"

"Uhm. Cho tôi một bó hồng." Ánh mắt tìm tòi một vòng tiệm hoa, nhìn thấy hoa hồng xanh bày trên giá thì vươn tay chỉ: "Loại này này."

"Vâng." Nhân viên tiệm gật đầu, nhìn Cố Học Võ: "Anh muốn mấy bông?"

"Chín mươi chín bông." Cố Học Võ tin chắc Kiều Tâm Uyên sẽ thích.

"Xin anh chờ chút, tôi gói lại cho anh." Nhân viên tiệm xoay người sang chỗ khác gói hoa. Cố Học Võ lúc này thì đang tưởng tượng đến cảnh Kiều Tâm Uyển nhận được bó hồng này thì sẽ ra sao, là vui vẻ hay phấn khích, hay phấn khởi?

Trong đầu lại hiện lên một ý tưởng khác, tối nay có lẽ nên rải cánh hoa lên giường, ngắm bộ dạng Kiều Tâm Uyển nằm trên đó sẽ như thế nào. Mới chỉ nghĩ đến đó mà Cố Học Võ đã thấy bụng dưới dường như hơi nóng lên. Khụ, mất tự nhiên, anh xoay mặt nhìn đủ loại hoa khác trong cửa hàng, áp chế sự bối rối trong lòng kia.

Gần đây anh đối với Kiều Tâm Uyển hầu như chẳng còn chút sức chống cự, chỉ cần gặp cô là anh lại khó tránh khỏi kích động. Là anh cấm dục đã quá lâu? Hay là Kiều Tâm Uyển có sức ảnh hưởng quá lớn với anh? Cố Học Võ cũng không thể biết được.

Cánh cửa tiệm hoa lại bị ai đó đẩy ra, có người đi vào, nhân viên cất tiếng chào mừng quý khách. Nhân viên đang sắp xếp hoa đi ra đón khách: "Chào chị, xin hỏi chị muốn hoa gì."

"Cornflower."[1] Một giọng nữ có chút đau thương nghe hơi quen tai vang lên: "Tôi muốn một bó Cornflower."

Giọng nói ấy khiến Cố Học Võ xoay mặt qua, nhìn người vừa tới, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Trong lúc anh xoay qua, Lý Lam cũng nhìn thấy anh. Thần sắc cô ta có hơi ngạc nhiên. Chưa kịp mở miệng, Lý Lam lại xoay mặt đi. Hiển nhiên không tính chào hỏi anh, cô ta đi về trước hai bước, chờ nhân viên gói hoa xong thì bỏ đi.

Lúc này, bó hồng xanh mà Cố Học Võ chọn đã gói xanh, anh nhận hoa, trả tiền rồi liếc nhìn Lý Lam một cái, cô ta không chào hỏi anh, anh cũng không có hứng thú nhiều lời với cô ta. Tuy rằng… Đang định cầm bó hoa rời khỏi, Lý Lam nhìn thấy hoa hồng xanh trên tay anh thì trong mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc phức tạp, bước một bước lên trước, nhìn Cố Học Võ, chặn đường anh.

"Cô Lý có chuyện gì à?"

Ban nãy thì làm như không biết anh, bây giờ lại tính giờ trò gì chứ?

"Cố Học Võ." Giọng Lý Lam cố kiềm nén sự phẫn nộ, nhìn Cố Học Võ, cô ta đang rất tò mò một việc: "Tôi có thể hỏi anh một câu không, bó hoa này anh mua cho ai?"

"Liên can tới cô sao?"

"Đương nhiên là có liên quan." Bàn tay đặt bên hông của Lý Lam siết chặt lại, nhìn chằm chằm mặt Cố Học Võ: "Tôi muốn biết Chu Oánh yêu anh lâu như vậy có đáng không."

Đây không phải lần đầu tiên nghe thấy cái tên Chu Oánh từ miệng Lý Lam nhưng hôm nay Cố Học Võ lại có cảm giác hơi lạ. Hôm nay Lý Lam hình như rất kích động.

"Việc này dường như cũng chẳng liên can tới cô."

"Không liên quan gì tới tôi?" Lý Lam muốn cười, nhìn thần sắc của Cố Học Võ: "Quả thật không liên quan gì tới tôi. Hôm nay là sinh nhật Chu Oánh. Tôi nghĩ chắc anh quên rồi."

Cố Học Võ giật mình, bó hoa trên tay cũng thiếu chút nữa rớt xuống đất. Lý Lam thấy bộ dạng đó của anh đột nhiên lại bật cười.

"Trước kia tôi từng nghe được một câu, nói là chỉ thấy người nay cười, nào thấy người xưa khóc. Cố Học Võ, bây giờ anh có mới nới cũ, e là Chu Oánh ở trong lòng anh đã chẳng còn là gì đúng không? Cho nên ngay cả sinh nhật chị ấy cũng không nhớ."

Cố Học Võ nghẹn lời, tìm không ra lời để nói. Mấy tháng nay bởi vì Kiều Tâm Uyển mà anh đã thật lâu rồi không nghĩ tới Chu Oánh. Cô gái đơn thuần, tốt đẹp trong trí nhớ ấy giờ chỉ còn là một hình bóng mờ nhạt. Lúc này nhìn khuôn mặt Lý Lam, nghe sự chỉ trích trong lời cô ta nói, anh cũng hơi chột dạ.

Siết chặt bó hoa, giọng anh có chút khẩn trương: "Nói cho tôi biết, Chu Oánh ở đâu?"

"Anh còn quan tâm sao?" Lý Lam giễu cợt, hoàn toàn không tính nói cho Cố Học Võ biết: "Anh không phải đã có phụ nữ khác rồi sao, giờ hỏi xem Chu Oánh và anh có quan hệ gì? Chị ấy tốt hay xấu, sống hay chết, anh quan tâm sao?"

"Lý Lam." Cố Học Võ không biết phải nói như thế nào: "Đây là chuyện của tôi và cô ấy, xin cô nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu?"

Anh quả thật là quên sinh nhật Chu Oánh. Anh đã từng rất nhớ, nhớ ba năm. Nhưng đã hơn ba năm, anh tìm không thấy Chu Oánh, không biết tin tức của cô cũng không rõ tăm tích của cô. Anh không phải một người thích lưu luyến quá khứ. Sự chấp nhất đối với Chu Oánh là bởi vì năm ấy anh thật sự yêu cô. Một lòng muốn tìm cô, nhưng vẫn tìm không được. Chuyện sau đó lại không như Cố Học Võ mong đợi. Kiều Tâm Uyển sinh con cho anh, sau đó phát hiện cô…

"Chị ơi, hoa của chị xong rồi." Nhân viên tiệm vào lúc này đưa hoa cho Lý Lam, nhìn thấy bầu không khí kỳ quái giữa hai người bọn họ thì ánh mắt chỉ tò mò, chứ không dám hỏi nhiều, khom người mang hoa đến.

"Cám ơn." Lý Lam nhận hoa, trả tiền, ánh mắt đảo qua mặt Cố Học Võ, trong mắt có sự căm ghét rõ ràng, không tôn trọng, còn cả khinh bỉ: "Cố Học Võ, tôi sẽ không nói cho anh biết. Anh đi theo người phụ nữ của anh mà sống cuộc đời hạnh phúc của anh đi. Tôi chúc hai người hạnh phúc mỹ mãn."

Bốn chữ sau, cô ta nhấn mạnh hết sức, trong mắt cũng suýt rơi lệ, oán hận trừng mắt liếc nhìn Cố Học Võ rồi xoay người rời khỏi. Cố Học Võ sững người, bó hoa cầm trên tay bỗng nhiên trở thành gai nhọn. Tim đập hỗn loạn hồi lâu, sau đó anh đột nhiên đuổi theo. Nhưng xe Lý Lam đã đi khuất, chẳng còn thấy bóng dáng

…. .sakuraky.wordpress ….

"Anh sao vậy?" Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ ngồi ở trong phòng. Ban nãy lúc ăn cơm, cô đã phát hiện anh dường như có chút không ổn nhưng không nói được là không ổn chỗ nào. Hiện tại nhìn anh càng có cảm giác nặng nề hơn, anh có tâm sự gì sao?

"Anh không sao." Cố Học Võ lắc đầu, anh biết Chu Oánh trong lòng Kiều Tâm Uyển chẳng khác nào một cái gai. Cô không thích nghe, không muốn nhắc đến thì anh sẽ không nhắc đến.

"Bối Nhi ngủ rồi à?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, nhìn Cố Học Võ: "Không tồi ha, biết mua đồ chơi lấy lòng con gái. Có điều em thấy Bối Nhi vẫn không thích anh. Chỉ hai món đồ chơi, hơi rẻ quá đó."

"Anh đã bỏ tay rồi." Nghĩ đến Bối Nhi, Cố Học Võ đúng là thật đau đầu, Bối Nhi thích đồ chơi anh mua nhưng vẫn không thích anh. Điều này khiến anh rất chán nản.

"Không sao, cứ tin tưởng chờ con bé lớn chút là được." Kiều Tâm Uyển vỗ vỗ mu bàn tay anh, trong lòng cô kỳ thật cũng không hy vọng anh và Bối Nhi cứ thế này. Bối Nhi dù sao cũng là con gái anh.

"Hy vọng thế." Cố Học Võ gật đầu, nhìn có chút không yên.

Kiều Tâm Uyển nhìn sắc mặt anh lại nghĩ anh còn đang nghĩ đến Bối Nhi, không muốn anh cứ rối rắm suốt, cô đứng lên cầm bó hồng xanh chưng ở trong phòng rồi quay sang nhìn Cố Học Võ.

"Hôm nay là ngày gì? Sao lại tốt dữ vậy? Vừa mua đồ chơi cho con vừa mua hoa cho em?" Cô bĩu môi, trêu một câu không có chút khả năng: "Không phải là anh ở bên ngoài làm chuyện gì có lỗi với em đấy chứ?"

Cô nói như vậy, là bởi vì biết không thể có chuyện đó. Dù sao bây giờ Cố Học Võ vừa tan sở là chạy ngay tới Kiều gia, ngày cưới của hai người cũng đã định rồi, cô tin Cố Học Võ không có khả năng làm gì có lỗi với mình.

Sắc mặt Cố Học Võ thay đổi, nhìn hoa hồng trên tay Kiều Tâm Uyển, đột nhiên đứng dậy, vứt hoa hồng ra khỏi tay cô, rồi ôm chầm lấy cô, cúi đầu, hôn thật mạnh lên môi cô. Kiều Tâm Uyển ngớ ra một chút rồi nhanh chóng vươn tay choàng lên cổ anh, đáp trả anh.

Nụ hôn của Cố Học Võ rất vội vàng, giống như là muốn nhồi Kiều Tâm Uyển vào người mình vậy. Cô bị anh hôn đến gần như không thở nổi, muốn thối lui nhưng anh lại càng ôm chặt hơn.

"Cố Học Võ." Muốn gọi anh, muốn anh buông mình ra nhưng Cố Học Võ lại quá nhiệt tình. Cô không phải chưa từng thấy nhưng vẫn cảm thấy hơi không quen.

"Anh. Anh chậm một chút." Lời của cô, Cố Học Võ xem như không nghe thấy, bờ môi rơi xuống vành tai, xương quai xanh, tiếp tục xuống phía dưới.

"Cố Học Võ…" Hôm nay anh làm sao vậy? Câu Kiều Tâm Uyển nói không hề nhận được câu trả lời.

Bàn tay to của anh di chuyển trên người cô, không để cho cô một chút cơ hội thoát đi, anh ôm lấy cô, thả cô ngã nhào lên giường. Không đợi cô mở miệng, môi anh lại rơi xuống, hôn càng lúc càng sâu. Không biết có phải Kiều Tâm Uyển có ảo giác hay không nhưng cô thật sự cảm thấy Cố Học Võ hình như là sợ mất cô.

Từ đầu tới đuôi, anh cứ ôm chặt cô. Động tác càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu. Dùng đủ loại tư thế hết lần này đến lần khác dày vò cô suốt buổi tối, mãi đến lúc trời mờ sáng, cô mới chịu không nổi hoan ái mà ngất đi, sau đó là ngủ thật say. Còn Cố Học Võ, sau khi cơ thể đạt tới tận cùng khoái hoạt lại mở to mắt, thức suốt một đêm cho đến tận bình minh. Lúc rạng sáng, mới ngủ thiu thiu, lại mơ thấy Chu Oánh đã lâu không xuất hiện. Cô nhìn anh, vẻ mặt đẫm lệ: "Học Võ. Em yêu anh, anh không yêu em sao?"

Chu Oánh? Cố Học Võ ngồi bật dậy, nhìn ánh mặt trời sáng tỏ bên ngoài, không còn buồn ngủ nữa.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Lý Lam ra khỏi văn phòng, đang muốn đi về phía chỗ đậu xe thì một bóng người xuất hiện trước mặt. Cô ta hơi giật mình, không bất ngờ lắm mỉm cười.

"Đến rồi sao? Sớm hơn tôi nghĩ một chút."

Sắc mặt Cố Học Võ rất lạnh, nhìn Lý Lam, nét mặt có sự lạnh lùng vô tận: "Nói cho tôi biết, Chu Oánh rốt cuộc ở đâu?"

"Anh thật sự muốn biết?" Lý Lam cắn môi, lắc đầu, đưa bàn tay vuốt tóc, cất bước đi về hướng xe mình rồi quay sang liếc nhìn Cố Học Võ.

"Vậy đi theo tôi."

Cô ta không để ý đến Cố Học Võ, lập tức lên xe, khởi động xe rời đi. Cố Học Võ hơi giật mình rồi cũng cấp tốc lên xe, đi theo phía sau xe cô ta. Xe chạy ra khỏi Bắc Đô, hướng về phía ngoại ô. Anh đi theo sau Lý Lam, trong nháy mắt anh nghĩ cô ta đang muốn đùa giỡn với anh. Nhưng anh vẫn không dừng lại mà tiếp tục đi theo sau cô ta.

Mãi đến khi xe cô ta dừng lại ở một chỗ nào đó, cô ta xuống xe, đi vào bên trong, xe của Cố Học Võ cũng dừng, đánh ngược tay lái nhìn cánh cửa chính trước mặt mà mở to hai mắt. Trong lúc nhất thời, anh cứ ngồi yên trên xe như thế, không cách nào nhúc nhích.

127. Chương 127: Khó Mà Chấp Nhận

Lý Lam đã đi tới cổng mà vẫn không nghe tiếng bước chân phía sau, cô ta xoay người, thấy Cố Học Võ còn ngồi trên xe thì nhướng mày, xoay người đi tới đứng trước xe anh.

"Sao? Không dám đi theo? Không dám đối diện với sự thật sao?"

"Lý Lam." Cố Học Võ gọi tên cô, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn: "Tôi chưa bao giờ để người ta giỡn mặt tôi."

"Giỡn mặt anh?" Ánh mắt Lý Lam hết sức căm ghét, không chút lo sợ sự tàn nhẫn trong mắt anh: "Tôi cũng hy vọng đây là ông trời đang đùa tôi, đáng tiếc không phải."

Hai chữ phía sau, cô ta nhấn rất mạnh. Nói xong, cô ta không thèm quan tâm Cố Học Võ nữa, cất bước đi vào bên trong. Cố Học Võ cắn chặt răng, xuống xe đi theo. Lúc vào cửa, anh không bỏ qua bốn chữ trên tấm biển trên cửa. Nghĩa trang Thanh Sơn. Tim đập bắt đầu nhanh hơn, hai tay siết chặt thành quyền, anh đi theo sau Lý Lam, vào bên trong.

Nghĩa trang Thanh Sơn, từ trên xuống dưới, tầng tầng lớp lớp những ngôi mộ xếp thành từng dãy, ngay ngắn xoay quanh nghĩa trang. Vẻ mặt Lý Lam rất nghiêm túc, bước chân của cô ta cũng không nhanh mà chậm rãi đi tới.

Cố Học Võ đi theo sau cô ta, trong lòng cũng mơ hồ hiểu ra một sự thật, nhưng lại không chịu tin. Hai tay anh siết rất chặt, đi theo sau Lý Lam về phía trước, lại về phía trước. Tiếp tục đi lên trên, rồi lại đi tiếp lên trên. Trời chiều lúc này đã bắt đầu hạ xuống. Những cơn gió thổi qua lạnh lẽo, cô ta cũng mặc kệ. Lúc đến đỉnh núi, cô ta dừng bước, đi theo một hành lang thật dài rồi ngừng trước một bia mộ trắng tinh.

Cô ta đầu tiên là cúi đầu, sau đó đứng lên, nhìn gương mặt giống y như cô ta trên bia mộ, khe khẽ mở miệng: "Chị, em tới thăm chị đây."

Lời vừa ra khỏi miệng, giọng cô ta đã bắt đầu run rẩy, rõ ràng là sắp khóc, hai tay vịn trên mộ bia, đốt ngón tay có chút tái nhợt.

"Chị, em xin lỗi. Em đã tự tiện dẫn anh ta tới, nhưng, nhưng em không biết, chị có muốn gặp anh ta không…"

Cố Học Võ ở phía sau, đã sớm ngừng bước, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười trên tấm hình trên bia. Đó là Chu Oánh, đó mới chính là Chu Oánh. Khuôn mặt cũng tươi cười như thế, mái tóc cũng như thế. Sự dịu dàng, thiện lương trong ánh mắt dường như còn đang trước mắt, đây mới chính là Chu Oánh.

Anh sững sờ, cả hồi lâu vẫn không thể phản ứng. Mãi đến khi nghe thấy Lý Lam nói câu 'chị có muốn gặp anh ta không', anh mới đột nhiên tiến lên hai bước, trừng mắt với gương mặt Lý Lam.

"Không thể, không thể nào…"

Bốn năm, thời gian bốn năm, anh đã nghĩ đến vô số kết quả Chu Oánh có thể có, nhưng chưa từng nghĩ đến kết quả anh sẽ đối mặt với một bia mộ lạnh lẽo thế nào. Nhìn thời gian ghi trên bia, 3 năm trước. Chu Oánh đã chết gần 3 năm.

"Nói cho tôi biết. Vì sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Giọng anh không thể khống chế mà lên cao vài mức, lại hơi khàn khàn, anh trừng mắt với Lý Lam.

"Nói cho tôi biết…"

Lý Lam lặng im, nước mắt không ngừng tuôn rơi, ngồi xổm xuống trước mộ bia, nơi đó vẫn còn những bông cúc ngày hôm qua cô ta mang đến.

"Nói cho tôi biết, cô, cô ấy như thế nào mà…" Chết, chữ ấy cứ nghẹn cứng ở cổ họng, Cố Học Võ không cách nào mà nói ra được. Chu Oánh, Chu Oánh, một cô gái tốt đẹp như vậy, mới hai mươi mấy tuổi, vậy mà đã rời khỏi thế giới này? Việc này quá tàn nhẫn. Anh không thể chấp nhận kết quả này. Thâm tâm anh hiện lên vô số nghi vấn, bức thiết muốn biết một đáp án.

"Bây giờ anh muốn biết còn có nghĩa lý gì?" Lý Lam cất giọng lạnh lùng, cũng không thèm nhìn tới Cố Học Võ, đưa tay vuốt khuôn mặt tươi cười trên mộ bia của Chu Oánh: "Chị, người đàn ông ấy đã đến. Em biết, chị rất yêu anh ta, chị yêu anh ta cả đời. Em sai rồi. Em phải sớm dẫn anh ta tớp gặp chị một chút. Kỳ thật, sao chị lại không muốn gặp anh ta chứ?" Chu Oánh yêu Cố Học Võ như vậy, yêu đến tận xương tủy. Lúc này chị ấy chắc là rất vui đúng không?

"Xin lỗi, chị." Khuôn mặt Lý Lam dán lên mộ bia, nước mắt lại từ trên má rơi xuống: "Em đã để chị cô độc một mình ở chỗ này lâu như vậy. Em xin lỗi, em đã không dẫn anh ta tới sớm, xin lỗi…"

"Nói cho tôi biết." Hốc mắt Cố Học Võ cũng nóng ran, anh kéo tay Lý Lam, muốn một đáp án: "Vì sao? Cô ấy lại… sớm như vậy. Cô, cô ấy còn trẻ như thế? Sao lại?"

"Cố Học Võ." Lý lam hất tay anh ra, sắc mặt rất khó coi: "Tâm trạng tôi không tốt, căn bản không muốn nói chuyện. Ngày hôm qua sinh nhật chị ấy, anh không tới. Nhưng bây giờ anh cũng đã tới, tuy rằng hơi trễ. Dù sao hai người cũng từng có một thời gian yêu nhau. Anh ngồi với chị ấy đi. Còn chuyện anh muốn biết, tuần sau đến ngày giỗ của chị tôi sẽ cho anh biết tất cả."

Ngày giỗ? Trong mắt Cố Học Võ hiện lên sự kinh hoàng, Lý Lam lại nở nụ cười, cười đến vô cùng cay đắng: "Mỉa mai sao? Sinh nhật chị mới qua một tuần là chị ấy cũng ra đi. Chị ấy thực sự rất đáng thương. Chị ấy…"

Câu nói kế tiếp, cô ta cũng không nói ra được, nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống, cuối cùng cô ta xoay mặt, thở sâu, để mình bình tĩnh lại: "Chị, để anh ta ở cùng với chị, em biết chị đã nghĩ đến ngày hôm nay rất lâu rồi. Em về trước. Tuần sau, em sẽ trở lại."

Nói xong câu này, Lý Lam rời khỏi trước, để lại Cố Học Võ ngơ ngác nhìn tấm ảnh Oánh Oánh trên bia mộ cả hồi lâu không nhúc nhích. Trời chiều buông xuống, khắp nơi đều nhuộm một màu vàng rực, anh ngồi xuống trước bia mộ, ánh mắt đảo qua khuôn mặt của Chu Oánh trong bức ảnh.

Đó là người phụ nữ anh từng yêu, từng nhớ nhung tha thiết, nhớ rõ ràng, đến một ngày cũng không quên. Nhớ đến Chu Oánh là anh lại muốn tìm cô, hỏi cô tại sao không từ mà biệt, hỏi cô tại sao phải rời xa anh.

Còn bây giờ, những thứ đó đều chẳng còn ý nghĩa. Chu Oánh, cô đã chết. Anh không còn cơ hội gặp cô, không còn cơ hội hỏi rõ ràng suy nghĩ của cô. Tại sao phải rời xa anh? Đã hơn bốn năm rồi. Chu Oánh, nói cho anh biết, tại sao em phải rời xa anh? Tại sao em không từ mà biệt? Tại sao không cho anh một đáp án. Lẽ nào trong lòng em, anh không đáng để em tin tưởng như vậy sao?

Cố Học Võ không trả lời được, cũng biết lúc này có đi tìm Lý Lam cũng không thể có câu trả lời. Một tuần, cô ta nói một tuần sau sẽ nói cho anh biết. Trong đầu Cố Học Võ rất rõ ràng là Lý Lam cố ý, cô ta muốn anh bị giày vò. Cô ta muốn anh một tuần này phải bất an tìm kiếm câu trả lời cho những việc đã qua.

Bởi vì anh hiện tại cũng đã ở trong sự dày vò. Nhìn khuôn mặt tươi cười của Chu Oánh trên bia mộ, anh ngồi xuống, vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa lên bức ảnh. Trong đầu lại hiện lên khoảng thời gian lần đầu tiên anh biết Chu Oánh.

Khi đó, cô vừa mới công tác được hơn một năm. Bởi vì thể hiện xuất sắc nên được bầu làm nhà giáo ưu tú của huyện, là chính anh đã trao giải cho cô. Cô là một nữ sinh có nụ cười rất ngọt ngào, trong thế giới của cô không có người xấu chỉ có người tốt. Cô rất thiện lương, thấy chó mèo lạc trên đường, đều muốn giúp đỡ. Thấy ai khổ sở, cô cũng đều mất mát thật lâu. Có đôi khi vì chuyện của người khác mà cô có thể khóc suốt buổi sáng. Sau khi quen cô, anh mới biết phụ nữ đúng là làm từ nước. Sao lại thích khóc như thế? Có nhiều nước mắt như vậy? Cô rất có trách nhiệm, ở trường tiểu học ấy, cô rất chăm chỉ sửa bài tập cho từng em học sinh. Mỗi một lời nhận xét cô đều phải suy nghĩ thật lâu mới viết xuống.

Khi đến với cô, CỐ Học Võ không phủ nhận là anh đã hạnh phúc. Bởi vì sự tồn tại của Chu Oánh khiến anh thấy được phụ nữ thật khác nhau. Chu Oánh là một phụ nữ hoàn toàn khác Kiều Tâm Uyển. Cô nhạy cảm, cô thiện lương, cô kiên cường và lạc quan, dũng cảm đối mặt với những trắc trở cuộc sống mang lại, chưa bao giờ khuất phục hiện thực.

Ở bên Chu Oánh rất thoải mái. Ở thị trấn nhỏ ấy cũng không có nhiều trò giải trí. Mà thân phận của anh cũng khiến anh không thể nào chơi đùa vui vẻ mà không lo nghĩ gì. Cho nên những cuộc hẹn hò của hai người liền trở nên rất nguyên thủy. Lên núi, xuống sông. Hai người đi dạo ở vùng ngoại ô. Tay nắm tay ngắm mặt trời lắm, lại ngắm bình minh. Những việc này đều khác xa so với cuộc sống của anh ở Bắc Đô.

Chu Oánh là một phụ nữ rất chân thực, cô chưa bao giờ đòi hỏi anh tặng hoa hay trang sức. Cái vòng cổ kia cũng là nhân ngày sinh nhật cô nên anh cương quyết muốn mua. Cô nói, một bó hoa hồng rất đắt, chừng đó tiền có thể cho người lang thang ăn được thêm một bữa cơm. Đối với sự thiện lương của cô, Cố Học Võ luôn hết sức bất đắc dĩ.

Cô thích tự nấu cơm. Ký túc xá trong trường có một cái nhà bếp nhỏ, cô thường hay xuống đó nấu cơm cho anh. Có một khoảng thời gian trong huyện xảy ra sự cố an ninh, anh vì giải quyết chuyện đó mà mấy ngày mấy đêm không chợp mắt. Lúc về ký túc xá, liền thấy cô xách theo canh mình nấu, đứng chờ ở cửa ký túc. Anh vài ngày không ngủ, cô cũng mấy ngày không nghỉ ngơi tốt, cứ chờ tin tức, chờ anh. Lúc đó, cô vẫn chưa có chìa khóa ký túc xá của anh. Khi anh về thấy cô ngồi xổm trong góc, trong lòng ôm cái bình giữ nhiệt nho nhỏ, lúc ấy anh đã quyết định đời này, anh nhất định phải lấy cô làm vợ, cho cô hạnh phúc suốt đời. Hạnh phúc? Cố Học Võ nhìn tấm ảnh Chu Oánh, người con gái tốt đẹp thiện lương ấy cứ như vậy rời đi. Anh thậm chí hoàn toàn không biết nguyên nhân.

Sắc trời đã tối mịt, gió thổi qua cũng khiến người ta thấy lạnh hơn. Cố Học Võ đã không còn nhìn rõ tấm ảnh trên bia mộ lắm. Nghĩ đến những việc đã qua, ánh mắt anh lại không thể nào rời đi.

"Chu Oánh. Nói cho anh biết, tại sao em phải ra đi?"

Tại sao không cho anh một cơ hội, để anh cho cô hạnh phúc? Tại sao vào lúc này lại cho anh biết một tin tức thế này?

"Đây là sự trừng phạt của em với anh đúng không?" Cố Học Võ cười đến mức có phần trào phúng: "Bởi vì, anh không kịp thời tìm thấy em. Bởi vì anh không bảo vệ tốt cho em, phải không? Là như thế sao?"

Chu Oánh không thể đáp lại anh, cái anh nhận được chỉ là tiếng gió hú giữa sườn núi nghe càng lúc càng dữ dội.

"Chu Oánh. Oánh Oánh…" Trong lòng anh có rất nhiều nghi vấn. Những nghi vấn này đặt ở trong lồng ngực, dồn nén lại ép anh tới mức gần như không thở nổi.

Sự không cam lòng trước kia giờ lại thành không giải thích được. Nghi vấn. Anh muốn nhận được một đáp án. Nhưng lại không có, anh biết phải chờ thêm một tuần nữa. Một tuần sau là ngày giỗ của Chu Oánh. Cô rốt cuộc đã chết như thế nào?

Di động vào lúc này vang lên. Những tiếng reng reng vang lên đánh thức anh đang lạc vào cõi thần tiên. Anh nhấc máy, là Kiều Tâm Uyển gọi đến.

"Học Võ, anh ở đâu? Cả nhà đều đang đợi anh ăn cơm đấy."

128. Chương 128: Chắc Là Đang Bận

Mấy ngày nay Cố Học Võ đều ở Kiều gia, ông bà Kiều mỗi ngày đều chờ anh về mới ăn cơm.

Tâm Uyển?

Cố Học Võ hơi ngẩn ra, siết chặt di động trong tay: "Mọi người ăn trước, anh có việc, hôm nay không về được."

"À?" Kiều Tâm Uyển hơi sửng sốt, vừa muốn nói gì đó thì Cố Học Võ đã cúp máy. Trong lòng cô bỗng hiện lên một cảm giác bất an. Cô cũng không nói được đây là cảm giác gì, chỉ muốn gọi lại cho Cố Học Võ.

Lúc này, Kiều mẹ gọi cô: "Sao vậy? Học Võ không về sao?"

"Anh ấy nói có việc." Kiều Tâm Uyển buông di động xuống, cười với mẹ: "Mẹ, chúng ta ăn cơm đi, không cần đợi anh ấy đâu."

"Uh." Kiều ba gật đầu: "Lúc trước Học Võ bị thương, giờ đi làm chắc là chồng chất không ít việc, phải tăng ca cũng là chuyện bình thường. Chúng ta ăn trước, không cần đợi nó nữa."

Kiều Tâm Uyển cố gắng áp chế cảm giác bất an trong lòng, ngồi xuống bàn ăn. Cô tự nói với bản thân chắc là không có việc gì đâu. Cô và Học Võ sắp kết hôn nên chắc là anh đang bận thôi?

Cố Học Võ ngồi trong nghĩa trang một lúc lâu, đến khi đứng dậy thì trời đã tối đen, nhìn đồng hồ cũng đã là 10 giờ đêm, anh đã ngồi lâu như vậy sao? Nương theo ánh trăng, anh nhìn khuôn mặt tươi cười của Chu Oánh trên bia mộ, hơi cúi đầu.

"Chu Oánh. Em hãy an nghỉ đi, một tuần nữa, anh sẽ lại tới thăm em."

Anh nhớ một tuần nữa là đến ngày giỗ của Chu Oánh, mà anh nhất định sẽ hỏi Lý Lam rõ ràng xem vì sao Chu Oánh lại chết. Xuống núi, lên xe, Cố Học Võ đạp chân ga, vốn định về Kiều gia nhưng vừa đánh tay lái, anh lại đổi ý quay về Cố gia.

Kiều Tâm Uyển ở nhà đợi cho đến nửa đêm, cũng không thấy Cố Học Võ trở về. Đến mười hai giờ, cô rốt cuộc không kìm được mà gọi điện cho Cố Học Võ nhưng điện thoại của anh lại tắt máy. Cô nhìn di động mà ngây ngẩn hết cả người, nỗi bất an trong lòng bắt đầu lan rộng. Cố Học Võ, anh làm sao vậy?

Sự việc có gì đó không ổn. Kiều Tâm Uyển ngồi trong phòng nhìn Cố Học Võ cầm đồ chơi đùa với con gái.

"Học Võ?" Cô gọi anh một tiếng mà anh lại không có một chút phản ứng. Cô lại gọi thêm một tiếng: "Học Võ?"

"Hửm?" Bây giờ Cố Học Võ mới nghe thấy, lại phát hiện con gái ngồi trong xe đẩy đang không ngừng vươn tay bắt lấy món đồ chơi trên tay anh.

"Cho Bối Nhi này." Nhìn Bối Nhi xong, Cố Học Võ quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển. Cô đứng dậy, nhanh chóng đi tới trước mặt anh, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Học Võ, anh làm sao vậy?"

Bắt đầu từ lần Cố Học Võ đem bó hoa hồng kia về, cô đã thấy có điều gì đó không ổn. Ngày hôm sau, anh lại tắt máy, ngày sau nữa thì đến nửa đêm mới về. Mỗi lần về là lại lôi cô ra…

Hôm nay đã là ngày thứ sáu rồi mà cô hoàn toàn không biết trong lòng Cố Học Võ đang nghĩ gì, người thì ngồi chỗ này nhưng tâm trí lại như đang ở chỗ khác vậy. Nói ở chỗ khác thì cũng không đúng lắm. Bởi vì anh vẫn dịu dàng, vẫn săn sóc cô rất tốt. Nhất là lúc ở trên giường lại rất nhiệt tình. Nhưng trong thâm tâm cô vẫn mơ hồ có chút bất an, cảm giác này rất kỳ quái.

"Anh không sao." Cố Học Võ lắc đầu, nhìn thấy trong mắt Kiều Tâm Uyển tràn ngập quan tâm, gương mặt liền nhu hòa đi rất nhiều: "Gần đây công việc nhiều quá, nhưng thu xếp xong thì ổn rồi."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, tạm thời tin lời Cố Học Võ, nhưng: "Mẹ chọn mấy chỗ đặt bánh cưới. Ra giường cũng mang đến rồi, em để ở bên phòng, anh tới xem chỗ nào tốt."

"Những việc nhỏ này, em quyết định là được rồi." Giọng nói của Cố Học Võ rất nhẹ nhàng. Những việc này anh cũng không rành.

Kiều Tâm Uyển đang tràn ngập nhiệt huyết lại như bị tạt một gáo nước lạnh khiến cô sững người bất động. Cảm nhận được sự mất mát của cô, Cố Học Võ tự giác biết mình lỡ lời liền kéo tay cô: "Đi thôi, anh cùng em đi xem."

"Nếu anh mệt quá thì…" Kiều Tâm Uyển nói câu này, tuy rằng không phải là nghĩ một đằng nói một nẻo nhưng cô cũng thật sự nghĩ như vậy: "Cũng tại em tùy hứng, dù sao cũng là lần thứ hai kết hôn, cần gì phải long trọng như vậy?"

"Lại nói lung tung." Cố Học Võ mất hứng, nói: "Với chúng ta mà nói, đây là lần đầu tiên. Lần trước không tính."

"Thật không?" Trong lòng Kiều Tâm Uyển cũng hy vọng đây là lần đầu tiên, trước đó không tính.

"Đi thôi." Cố Học Võ kéo tay cô sang phòng bên cạnh, trên bàn trà toàn là ra giường màu đỏ. Anh cầm cái dày nhất lên, nghiêm túc xem xét.

"Cái này đi." Anh chỉ vào một cái trong đó rồi liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: "Bánh thì đặt làm theo hình hoa hồng, vừa vui tươi, lại đẹp."

"Em cũng thích cái này." Kiều Tâm Uyển nở nụ cười, gương mặt đầy vui vẻ: "Thị hiếu của chúng ta thật giống nhau."

"Em thích thì tốt rồi." Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, nghĩ đến mấy ngày nay Kiều Tâm Uyển nhất định cảm thấy anh rất kì lạ mặc dù cô không nói ra nhưng anh vẫn biết. Không nghĩ đến vấn đề này nữa, anh kéo tay cô: "Hôm nay là cuối tuần. Muốn ra ngoài đi dạo một lát không?"

"Thôi đi." Kiều Tâm Uyển nghĩ đến Bối Nhi: "Bối Nhi còn đang ở trong. Hơn nữa, bây giờ trời lạnh cũng không biết đi đâu."

"Sao lại không chứ?" Cố Học Võ suy nghĩ một chút: "Hay là chúng ta lái xe đi Thiên Tân nghe tấu nói. Buổi tối ngủ lại ở Thiên Tân luôn."

"Cái này…" Kiều Tâm Uyển trong lòng có chút chờ mong, nhìn Cố Học Võ: "Có thể chứ? Để Bối Nhi ở nhà?"

“Dì Chu sẽ trông con, dù sao con bé cũng cai sữa rồi, còn có mẹ em ở nhà nữa mà.”

Cố Học Võ không ngờ Kiều Tâm Uyển lại thương con đến vậy. Bây giờ thì anh đã hiểu phụ nữ sau khi trở thành mẹ sẽ khác biệt đến thế nào.

“Vậy, chúng ta đi thôi.” Trong lòng Kiều Tâm Uyển rất muốn đi nhưng nghĩ đến mấy ngày nay Cố Học Võ là lạ: “Anh thực sự không sao chứ?”

“Không.” Cố Học Võ lắc đầu: “Anh có thể có chuyện gì chứ?”

“Vậy thì tốt rồi.” Kiều Tâm Uyển nhẹ nhàng thở ra, kéo tay Cố Học Võ đứng lên: “Đi, đi Thiên Tân, chúng ta đi Thiên Tân nghe tấu nói, sau đó ở lại một đêm, ngày mai rồi về.”

“Uhm.”

Cố Học Võ gật đầu, hai người cùng đi Thiên Tân nghe tấu nói, rồi tay trong tay đi dạo trong những con ngõ nhỏ chẳng khác nào một đôi tình nhân đang trong giai đoạn nồng thắm. Hai người tay trong tay, đi chỗ này một chút, xem chỗ kia một tẹo, thăm thú khắp nơi.

Một ngày cứ như vậy trôi qua, buổi tối, ở trong khách sạn, Cố Học Võ quấn quít lấy Kiều Tâm Uyển muốn cô một lần rồi lại một lần. Hoàn toàn không cho cô cơ hội để thở.

“Cố Học Võ, anh, anh nhẹ một chút.”

“A…” Cô ở dưới người anh, bởi vì những sự va chạm, thôi thúc của anh mà hét chói tai: “Đủ rồi, đủ rồi!”

“Chưa đủ.” Tay anh nắm lấy eo cô, muốn cho cô tất cả. Nhìn tóc cô bung xõa trên chiếc gối trắng tinh, hai mắt long lanh, tầng tấc da thịt trên người đều ửng hồng mà ánh mắt của anh càng thẫm lại, động tác cũng mạnh hơn nữa.

“A…” Cuối cùng, Kiều Tâm Uyển chịu không nổi nữa, líu ríu một tiếng dưới thân anh rồi hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại đã là giữa trưa. Cánh tay của Cố Học Võ đang ôm lấy lưng cô, hai người dán sát nhau, cô muốn nhấc tay lên nhưng tay cô lại tê buốt. Kiều Tâm Uyển cắn răng, Cố Học Võ này lúc điên cuồng tuyệt đối không phải người.

Quay sang, Cố Học Võ đang ngủ rất say, cô bỗng dưng nổi hứng, đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt anh. Một lần lại một lần. Quơ đến lần thứ ba thì tay cô bị bắt lấy.

“Aaa.” Kiều Tâm Uyển giật mình, lúc này Cố Học Võ mở mắt, lườm ánh mắt bướng bỉnh của cô.

“Em không mệt sao?”

“Mệt, mệt.” Kiều Tâm Uyển nhắm mắt lại giả vờ ngủ tiếp, Cố Học Võ lại bế cô lên, đặt cô ngồi trên người anh: “Nếu không mệt thì thêm một lần nữa đi.”

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển hô nhỏ: “Em, em không chịu nổi, em thật sự không chịu nổi nữa.”

“Em làm được.” Cố Học Võ nhìn hai chú thỏ con của cô nảy lên ở trước mặt: “Còn nhớ lần ở bệnh viện không? Một lần nữa nhé?”

“Cố Học Võ.” Anh anh anh còn có thể hư hỏng thêm chút nào nữa không? Kiều Tâm Uyển mặt đỏ bừng bừng, cả người bị anh nhấc lên rồi ấn xuống, trong nháy mắt liền tấn công, công tác chuẩn bị anh đã làm xong từ lâu.

“…” Cô thở dốc kinh ngạc. Chỗ nào đó trên cơ thể cương cứng không thể động. Cố Học Võ cũng không để tâm, đưa tay ôm eo cô lặp lại động tác đó một lần nữa.

Cho tới khi, Kiều Tâm Uyển thật sự không còn sức nữa Cố Học Võ mới xoay người đặt cô xuống dưới, kịch liệt vận động. Hai người dây dưa xong thì Kiều Tâm Uyển cũng mệt mỏi nằm bò ra, nặng nề ngủ một giấc thẳng đến chiều, khi tỉnh lại, Cố Học Võ đã chuẩn bị xong xuôi, nhìn cô.

“Đi thôi, về nhà.”

“Uhm.” Kiều Tâm Uyển gật đầu, theo Cố Học Võ rời đi.

Trở lại Bắc Đô đã là buổi tối, Kiều Tâm Uyển tắm rửa xong liền đi ngủ.

Ngày hôm sau là thứ hai, Cố Học Võ phải đi làm. Kiều Tâm Uyển hôm trước đã chơi mệt nên ngủ rất say, khi tỉnh lại, Cố Học Võ cũng đã đi làm. Nghĩ đến sự nhiệt tình của Cố Học Võ ngày hôm qua, Kiều Tâm Uyển lè lưỡi, có lẽ là cô đã nghĩ nhiều. Sức lực con người cũng có giới hạn, Cố Học Võ ngày nào cũng ở cùng cô làm gì có thời gian mà ra ngoài gây chuyện được chứ. Cô cũng tin Cố Học Võ không phải người như vậy. Nói đi nói lại, đều là cô đa tâm.

Nghĩ như vậy, cô cũng không rối rắm vấn đề này nữa. Đứng dậy thay quần áo, hôm nay thời tiết không tồi, cô muốn đưa Bối Nhi ra ngoài phơi nắng, ngày hôm qua không ở cùng con gái, hôm nay phải đền bù mới được.

Trịnh Thất Muội đã dọn dẹp xong quần áo trong cửa hàng, vừa xoay người, trước mặt liền xuất hiện một bóng người. Tưởng Thang Á Nam lại tới nên cô cũng không ngẩng đầu lên. Cúi xuống nhặt gói giấy rơi dưới đất lên rồi đứng dậy, người trước mắt lại không phải là Thang Á Nam.

"Là anh?"

"Thất Thất." Người đến là bạn trai đầu tiên của Trịnh Thất Muội, cái tên đàn ông cặn bã bắt cá hai tay, Quan Lực.

"Sao anh lại tới đây?" Nhìn thấy anh ta, vẻ mặt của Trịnh Thất Muội còn khó coi hơn cả nhìn thấy Thang Á Nam một chút, vẻ mặt lạnh lùng, lui ra sau hai bước, có chút đề phòng.

"Thất Thất, anh sai rồi." Quan Lực nhìn Trịnh Thất Muội, đã hơn một năm không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp: "Anh nhận ra người anh yêu nhất là em. Anh xin em tha thứ cho anh. Sau này anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt."

Trịnh Thất Muội nhíu mày, vẻ mặt như nuốt phải ruồi: "Quan Lực, anh chập mạch hả? Anh có bình thường không vậy?"

"Anh nói thật." Quan Lực ôm ngực, vẻ mặt đầy chân thành: "Thất Thất, em tin anh, người anh yêu nhất là em. Lúc trước là anh bị ma ám, đầu óc không tỉnh táo, bây giờ anh biết anh sai rồi, anh rất hối hận. Em tha thứ cho anh đi?"

Trịnh Thất Muội cầm cái gói trên tay mà chỉ muốn ném thẳng vào mặt anh ta. Bên ngoài cửa hàng có một bóng người đang lại gần khiến cô phải ngừng tay, đưa mắt nhìn Quan Lực.

"Anh nói, anh yêu tôi? Muốn tôi tha thứ cho anh?"

"Đúng vậy. Anh yêu em, em tha thứ cho anh đi." Bộ dạng Quan Lực cũng không tồi. Chỉ có điều da dẻ có hơi trắng, thân hình thì có chút gầy yếu, vẻ mặt anh ta nhìn Trịnh Thất Muội bây giờ rất thâm tình.

"Vậy tôi kết hôn rồi, anh vẫn yêu tôi sao?"

"Kết, kết hôn? Em đã kết hôn." Quan Lực hơi sửng sốt rồi lập tức phản ứng lại, lắc đầu thật mạnh: "Không phải đâu! Em mà kết hôn?!"

"Đúng vậy, tôi không chỉ đã kết hôn rồi, mà con cũng đã có luôn rồi!" Trịnh Thất Muội chỉ chỉ cái giường nhỏ ở trong cửa hàng, lúc này Tiểu Niệm còn đang ngủ: "Con tôi đó."

"Con? Con em?" Quan Lực trợn tròn mắt: "Em, em có con rồi?"

"Phải, tôi không những đã kết hôn mà còn có con rồi." Trịnh Thất Muội hừ lạnh một tiếng, chêm thêm một câu: "Có điều, tôi ly hôn rồi."

"Ly, ly hôn?" Quan Lực lắp ba lắp bắp, không ngừng lặp lại lời của Trịnh Thất Muội, cô mỉm cười: "Đúng vậy. Tôi ly hôn rồi. Nếu anh không ngại tôi đã có một đứa con thì anh vẫn còn cơ hội."

Khi cô nói những lời này, vừa lúc Thang Á Nam đẩy cửa vào, những lời cô nói, anh nghe không sót một chữ.

"Con?" Quan Lực nhìn Trịnh Thất Muội: "Anh, anh vẫn còn cơ hội?"

"Uhm." Trịnh Thất Muội gật đầu, ánh mắt căn bản không nhìn Quan Lực mà nhìn vào Thang Á Nam ở phía sau: "Không phải anh nói yêu tôi sao? Tôi sẽ cho anh cơ hội."

"…" Im lặng một lúc, Quan Lực đột nhiên dùng sức cầm tay cô: "Thật không? Thất Thất? Em còn yêu anh đúng không? Em đồng ý trở về bên anh sao?"

"Đúng vậy." Trịnh Thất Muội thấy anh ta cầm tay mình liền muốn giãy ra, giương mắt nhìn lại gương mặt lạnh băng của Thang Á Nam lại nhẹ nhàng mở miệng: "Tôi đồng ý trở về bên anh, chỉ cần anh yêu tôi."

"Thật tốt quá." Quan Lực nở nụ cười, nắm tay Trịnh Thất Muội: "Tốt quá, em bằng lòng trở về bên anh, anh không ngại em đã ly hôn, anh cũng không để ý em đã có con. Thất thất, chúng ta, chúng ta tái hợp lại đi."

Không đợi Trịnh Thất Muội gật đầu, thân người Quan Lực đã bị người khác xách lên. Anh ta hoảng sợ, xoay người, Thang Á Nam cao hơn anh ta một cái đầu, túm lấy cổ áo Quan Lực, lôi anh ta ra ngoài cửa hàng, đẩy một cái thật mạnh. Quan Lực bị đẩy ngã sóng xoài trên mặt đất. Anh ta không cam lòng đứng lên, đang muốn tính sổ với Thang Á Nam thì ánh mắt Thang Á Nam đã lia qua khiến anh ta sợ hết hồn, vươn tay chỉ vào Thang Á Nam.

"Anh, anh chờ đó!"

Ném lại những lời này, anh ta chạy như bay rời khỏi chỗ này. Thang Á Nam hừ lạnh một tiếng, xoay người, trở vào cửa hàng, nhìn Trịnh Thất Muội. Bước tới, nắm lấy tay nàng.

"Cô đã ly hôn?"

Sao anh lại không biết chứ? Giữa bọn họ còn có thể dùng từ ly hôn này để hình dung sao?

"Có liên quan tới anh sao? Anh Thang." Tay Trịnh Thất Muội bị anh siết đến phát đau, có điều cô không sợ.

"Chết tiệt, cô…" Thang Á Nam làm sao không biết vừa nãy là Trịnh Thất Muội cố ý, vươn cánh tay dài ra anh kéo mạnh cô vào lòng, nhìn chằm chằm gương mặt cô.

"Cô cho tên mặt trắng đó một cơ hội?"

"Thì sao?"

"…" Thang Á Nam nói gì đó mà Trịnh Thất Muội nghe không rõ, nhưng nhìn thấy gương mặt kia đột nhiên phóng đại trước mặt, cô còn đang giật mình thì hơi thở bá đạo kia đã đoạt đi hô hấp của cô.

Cô hoàn toàn không thể phản kháng, cho đến khi nhân viên cửa hàng bước vào, kêu lên một tiếng nhỏ, phá tan nụ hôn của hai người. Cô chợt nhận ra rằng lúc nãy cô lại không hề phản kháng mà để mặc Thang Á Nam muốn làm gì thì làm. Cô cô cô, từ khi nào cô trở nên không có một chút chí khí nào như vậy?

Dùng sức đẩy Thang Á Nam ra một cái, cũng không màng anh phản ứng ra sao, cô tông cửa bỏ chạy, chạy trối chết nhưng chạy được một lúc cô lại sực nhớ tới Tiểu Niệm. Cô vừa quay bước trở về thì Thang Á Nam đi theo sau cô, thấy ánh mắt của cô, tâm tình vô cùng buồn bực. Anh lạnh lùng mở miệng.

"Trịnh Thất Muội. Cô muốn trốn đi đâu?"

Trốn? Anh đang nói cái gì vậy? Mắc mới gì cô phải trốn? Đó là cửa hàng của cô mà, là địa bàn của cô! (Ladybug: Nghe địa bàn có vẻ giang hồ quá! ^ ^) Trong lòng bức bối, cô oán hận mở miệng: "Đủ rồi đó, Thang Á Nam, anh đủ chưa vậy? Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Thang Á Nam nhìn đôi môi đỏ mọng của cô hơi bĩu lên trong đầu lại hiện lên nụ hôn vừa rồi. Câu nói liền không chút nghĩ ngợi bật ra khỏi miệng.

"Tôi muốn em . . . . ."

Cái gì? Trịnh Thất Muội sửng sốt, há hốc, đứng đó bất động. Lúc này ở thành phố C, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, những cơn gió thổi đến đã mang theo cảm giác lành lạnh, nhưng Trịnh Thất Muội lại cảm thấy gương mặt mình cháy rực, cô nhìn Thang Á Nam nửa ngày không nói một câu. Nghĩ một chút, cô giậm chân một cái, nhanh chóng lướt qua anh, chạy trối chết về cửa hàng.

Để lại Thang Á Nam đứng đó nhìn theo bóng dáng của cô, khoé môi không hiểu sao lại cong lên một đường cong thật đẹp. Trịnh Thất Muội, tôi nhất định sẽ không để cho em có cơ hội đến với người đàn ông khác đâu.

Thanh sơn mộ viên.

Cố Học Võ mang theo một bó bách hợp, đứng trước bia mộ, vẻ mặt nghiêm túc. Xem giờ thì đã là mười giờ sáng. Lý Lam vẫn chưa xuất hiện. Lần trước cô ta nói, một tuần sau, cô ta sẽ tới. Mà bây giờ, đã qua một tuần, sao cô còn chưa tới nữa?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân đều đặn. Là Lý Lam, trên lưng cô ta đeo một cái túi đen rất lớn. Một tay xách một cái gói to, tay kia thì ôm một bó hoa. Nhìn thấy Cố Học Võ ở đây, cô ta cũng không hề ngạc nhiên.

Bước đến, đặt hoa trước bia mộ, đứng yên, buông cái gói to trong tay, cô ta ngồi xuống, mở túi, lấy ra một chai nước trái cây và hai cái ly. Thành kính đặt ly trước bia mộ, cô ta mở chai nước rót vào hai cái ly.

"Chị, em biết chị không uống rượu nên em mang nước lựu ép cho chị này. Chị nhìn màu sắc đi, cũng khá giống rượu nho nhỉ!"

Rót đầy ly. Cô ta bưng ly nước trái cây lên, uống một hơi cạn sạch.

"Chị, em lại đến thăm chị đây."

"Chị. Ba năm nay, không có một ngày nào em không nghĩ đến chị. Em biết nếu chị còn sống, chị sẽ không tán thành với những hành động của em, những việc làm em. Nhưng em không nhịn được, em xin lỗi chị."

Ba năm, Cố Học Võ nhìn bia mộ bất động. Lý Lam ngồi nơi đó, đột nhiên cúi đầu khóc thút thít. Cố Học Võ thấy cô ta khóc cũng không động đậy, cũng không nói năng gì. Cứ để mặc cho cô ta khóc.

Mặt trời lên càng lúc càng cao, nghĩa trang rốt cuộc cũng có chút ấm áp. Lý Lam rốt cuộc cũng ngừng khóc. Ngẩng đầu, nhìn Cố Học Võ.

"Ngồi xuống đi. Chuyện xưa quá dài, một hai lời tôi không thể nói hết." Cũng không biết phải nói như thế nào.

129. Chương 129: Chẳng Còn Hy Vọng

Cố Học Võ sửng sốt một chút, cuối cùng ngồi xuống trước bia mộ, nhìn gương mặt trước mắt chẳng khác nào Chu Oánh mà trong lòng ngổn ngang trăm mối, nhưng anh vẫn không nói gì.

Lý Lam lấy khăn tay ra lau khô nước mắt trên mặt. Nhìn Chu Oánh trên bia mộ chậm rãi mở miệng.

Bốn năm trước, Lý Lam là một thiên kim tiểu thư được gia đình rất cưng chiều. Ba mẹ cô ta vì mải lo làm ăn mà không có thời gian quan tâm đến cô ta. Cô ta suốt ngày dạo phố, mua sắm, chơi bời. Mấy chuyện này cũng không tính là gì. Cuối cùng, cô ta quen với một đám bạn, uống rượu, hút thuốc, bài bạc, ngày nào chưa chơi tới khuya lơ khuya lắc là tuyệt đối không chịu về nhà. Ba mẹ cô ta nói cũng không được, quản cũng không xong. Lâu dần cũng mở một mắt nhắm một mắt mặc kệ cô ta.

Sau đó có một tối, Lý Lam như thường lệ đi theo một đám gọi là bạn thân và bạn hữu vào night club chơi bời. Nào ngờ một gã "bạn thân" trong đó nổi ý xấu, hắn ta động tay động chân với Lý Lam, muốn khi dễ cô ta. Lý Lam tuy rằng chơi rất hăng, nhưng vẫn có chừng mực. Cô ta vật lộn với hắn ta sau đó quăng cho hắn một bạt tai rồi chạy trốn. Hắn ta không cam lòng, đuổi theo sau.

Lý Lam leo lên xe, trong lòng chỉ muốn mau chóng chạy thoát nên không để ý đèn tín hiệu phía trước đã chuyển sang đỏ, nhất thời không cẩn thận mà tông vào một chiếc xe khác.

Cô ta bởi vì vội vả bỏ đi mà quên không cài dây an toàn. Gương mặt đập thẳng vào kính chắn gió bị tổn thương hoàn toàn, xương sườn bị gãy hai cái. Một con mắt cũng bị kính đâm bị thương. Lúc đưa vào bệnh viện, cô ta chỉ còn lại một hơi tàn.

Ba mẹ cô ta vô cùng lo lắng, dù sao họ cũng chỉ có một đứa con này nên nài nỉ bác sĩ dù thế nào cũng phải cứu được Lý Lam. Nào ngờ, Lý Lam ngoài chấn thương sọ não, gương mặt cũng bị kính cắt nát. Còn có một vấn đề nghiêm trọng nhất là mắt của cô ta bị mảnh thủy tinh đâm hỏng giác mạc, không thể nào nhìn thấy được nữa.

Lúc Lý Lam biết một con mắt của mình đã không còn nhìn thấy, cô ta hoàn toàn không thể khống chế được cảm xúc. Cô ta vô cùng kích động, nhất quyết không chịu phối hợp với bác sĩ, đập vỡ hết đồ đạc, không chịu uống thuốc, ngày nào cũng nổi điên lên gào thét. Y tá nhìn thấy cô ta là trốn, bác sĩ thấy cô ta là phiền. Cô ta muốn có một hộ lý nhưng lại chẳng ai chịu đến chăm sóc cho cô ta.

Sau đó, cô ta nhìn thấy mặt mình băng đầy băng gạc. Hoảng sợ, căm hận đến cực điểm cô ta lại một lần ném toàn bộ đồ để trên đầu giường xuống đất. Không ngờ một cái ly để trên đầu giường bay đi ra ngoài, nện vào cửa, một người tình cờ đi qua cửa giẫm phải mảnh chai mà bị thương.

Lý Lam nhìn thấy có người bị mình làm bị thương thì nhất thời giật mình, lại nhìn thấy đó là một cô gái rất xinh đẹp, lại rất gầy yếu, cô đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn thấy những mảnh vỡ trên mặt đất, lại nhìn Lý Lam đang nổi điên ở trong phòng. Sau đó cô làm một động tác khiến Lý Lam vô cùng kinh ngạc.

Cô hoàn toàn không để ý đến chân mình vừa mới bị mảnh thủy tinh cắt bị thương mà ngồi xổm xuống, bắt đầu nhặt những mảnh nhỏ lên, sau đó thu dọn gọn gàng.

Lý Lam nhất thời kinh ngạc đến ngây người, nhìn cô gái kia thu dọn hết những mảnh thủy tinh, lại giúp cô ta dọn dẹp phòng bệnh, sau đó lại không nói gì mà bỏ đi. Lúc Lý Lam còn đang cảm thấy cô gái thật kỳ lạ thì cô gái đó lại đến. Cô cầm trên tay một quyển sách. Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Lý Lam, cô nhẹ nhàng mỉm cười.

"Chắc là cô đau lắm đúng không? Nếu cô thật sự đau quá thì đọc sách đi."

"Cút ngay." Lý Lam căn bản không cảm kích: "Cô là ai? Ai mượn cô xen vào việc của người khác?"

"Tôi là tình nguyện viên của bệnh viện." Cô gái cười yếu ớt: "Tôi tên là Chu Oánh, mọi người đều gọi tôi là oánh oánh. Cô cũng có thể gọi tôi như vậy."

"Đi chết đi." Lý Lam lúc này mới phát hiện bảng tên đeo trước ngực Chu Oánh: "Ai muốn cô xen vào việc của người khác. Tôi ghét các người, cô cút ra cho tôi."

"Cô cần gì phải như vậy?" Chu Oánh nhìn Lý Lam: "Cô không phối hợp như vậy thì bệnh tình làm sao mà tốt lên được?"

"Tốt cái gì?" Lý Lam cắn răng, nghĩ đến bộ dạng như quỷ của mình: "Mặt của tôi mặt hỏng rồi, mắt cũng bị hư một con. Cô nhìn tôi đi. Cả đầu băng gạc. Tôi chính là một con quái vật. Quái vật."

"Ít nhất thì cô vẫn còn sống." Chu Oánh nhìn Lý Lam, giọng rất nhẹ: "Cô còn có hy vọng."

"Cô thì biết cái gì? Cô biết cái gì là hy vọng? Một cô gái gương mặt bị hủy rồi thì còn có cái gì là hy vọng?"

"Chính là cô vẫn còn sống." Chu Oánh vẫn nói câu đó: "Hiện nay y học phát triển, gương mặt bị hủy thì có thể phẫu thuật thẩm mỹ, mất đi con mắt cũng có thể chữa được, chỉ cần còn sống là còn hy vọng."

"Hy vọng?" Lý Lam nhìn Chu Oánh, vẻ mặt khinh thường: "Mấy kẻ các người toàn nói lý thuyết suông. Đó là bởi vì chuyện không có xảy ra với mấy người. Nếu đổi lại là cô thì cô có nói như vậy không."

"Nếu đổi lại là tôi thì sẽ chẳng còn hy vọng." Chu Oánh mím chặt môi, trong mắt hiện lên một tia chua sót: "Tôi chỉ còn sống thêm được ba tháng. Hy vọng gì cũng chẳng còn."

Chu Oánh nói xong câu đó cũng ngây ra không nói nổi nữa, để sách lại rồi xoay người rời đi. Lý Lam lần đầu tiên gặp mặt Chu Oánh chính là bắt đầu như vậy. Sau đó cô ta mới biết, Chu Oánh bị ung thư tử cung. Đã phẫu thuật một lần nhưng giải phẫu thất bại. Cắt bỏ tử cung cũng không cắt hết được tế bào ung thư đã bắt đầu di căn tới gan của cô. Bác sĩ nói cô nhiều nhất chỉ còn có thể sống thêm ba tháng.

Lý Lam hoàn toàn không tin trên thế giới lại có một cô gái như vậy, rõ ràng bản thân bị bệnh sắp chết, lại còn có sức đi giúp người khác. Cô hình như ngày nào cũng rất vui vẻ làm tình nguyện viên, đối với người bệnh nào trong bệnh viện cũng cười, an ủi bọn họ là mọi chuyện rồi sẽ qua. Cô không mặc áo bệnh nhân

mà mặc áo tình nguyện viên. Cô nói, cô không thích bệnh viện, ngày nào cũng phải đối mặt với bệnh tật, chết chóc rồi lại không thể không ở trong này.

Nhưng cô lại dường như rất buồn, lúc không có ai ánh mắt của cô lại đầy vẻ u sầu. Lúc đó, bệnh tình Lý Lam đã ổn định, bác sĩ đang thảo luận làm phẫu thuật cấy da cho cô ta. Ba mẹ cô ta cũng đi khắp nơi tìm giác mạc cho cô ta.

Lý Lam rất buồn bực, cô ta sợ giải phẫu thất bại, sợ mình không thể sống tiếp, Chu Oánh lúc đó ngày nào cũng đến với cô ta, liên tục cổ vũ cô ta, mang sách cho cô ta đọc. Sau đó vào một ngày trước khi Lý Lam phẫu thuật đã hỏi Chu Oánh: "Cô không có người nhà sao? Vì sao cô lại bị bệnh, người nhà cô không đến với cô sao?"

"Tôi không có người nhà." Chu Oánh thản nhiên mở miệng: "Tôi từ nhỏ đã mồ côi."

Lý Lam lúc này không biết phải nói gì. Cô ta vẫn cảm thấy mình rất thảm, nhưng lại không biết nói gì, so với cô ta, trên thế giới này còn có người còn thảm hơn cô ta.

"Vậy, vậy nếu cô…" chết rồi thì cô phải làm sao?

"Không sao, những người của bệnh viện sẽ xử lý." Chu Oánh căn bản không thèm để ý: "Chết là hết, còn để ý làm gì?"

Lý Lam đột nhiên đau lòng, đau lòng cho cô gái có sắc mặt tái nhợt này, cô ta thật sự không hiểu. Phải ở tình huống như thế nào, một người mới có thể kiên cường, thản nhiên đối mặt với cái chết của mình như vậy.

Cô ta thích Chu Oánh, ngày nào, cô ta cũng muốn ở bên nói rất nhiều chuyện với Chu Oánh. Chu Oánh ngày nào không đến với cô ta là cô ta lại chịu không nổi. Chu Oánh cũng rất tốt bụng, không có việc gì là ở trong bệnh viện với cô ta. Ngắn ngủn trong hơn một tháng, tình cảm của hai người đã nên chẳng khác nào chị em.

Lý Lam vẫn luôn để ý đến vết sẹo trên mặt. Chu Oánh liền hay nói giỡn: "Dù sao chị cũng không còn sống được lâu, nếu em muốn thì cứ lấy mặt của chị này."

"Nói đùa gì vậy." Nếu là Lý Lam trước đây thì nhất định sẽ không thấy dùng mặt của người khác có gì sai. Nhưng lúc này, cô ta vô cùng không vui khi nghe cô nói như vậy: "Chị cũng phải cố lên. Em tin chị sẽ khỏe thôi."

Chu Oánh cười cười, lúc này cô đã chẳng còn muốn nghe mấy lời an ủi nữa rồi. Cô rất rõ cơ thể của cô, cô thậm chí còn bỏ trị liệu. Bởi vì cô rất rõ cho dù có điều trị thế nào thì kết quả vẫn giống nhau.

Tế bào ung thư đang cắn nuốt nội tạng của cô, tối nào cô cũng đau đớn giãy dụa. Cô đã thấy mình sống đủ rồi, nhưng, cô không muốn tự sát, ở quê cô có một câu truyền miệng là người tự sát sẽ không thể đầu thai, sau khi chết sẽ phải làm cô hồn dã quỷ. Cô không muốn như vậy. Cho nên vẫn luôn cố chịu, vài lần, Lý Lam muốn cùng ngủ với cô, sau đó đến tối lại nhìn thấy cô bị đau đớn tra tấn, thường xuyên cả đêm không ngủ.

Tới hai tháng sau, Chu Oánh gầy yếu đi rất nhanh. Hai má của cô hõm sâu, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, đầu ngón tay lại bắt đầu nổi lên gân xanh. Lý Lam nhìn thấy cô mỗi ngày đau đớn nhưng lại không thể làm bất cứ chuyện gì cho cô.

Cô còn rất thích đọc sách, chỉ cần cơ thể không đau là cô nhất định sẽ đến các phòng bệnh khác, an ủi cái bệnh nhân. Sự lạc quan của cô khiến các bác sĩ và y tá trong vô cùng kính nể.

Một tháng cuối cùng, cuộc giải phẫu đầu tiên của Lý Lam tiến hành rất thuận lợi. Nhưng vẫn còn phải làm giải phẫu lần thứ hai, lần thứ ba. Còn Chu Oánh lúc này đã ốm đến không còn nhìn ra nữa. Những cơn đau cùng cực khiến cô ngày nào cũng rất gian nan nhưng cô vẫn cố chịu, ngày nào cũng bảo mình cố gắng mỉm cười. Lý Lam đã chịu không nổi, cô ta không thể để Chu Oánh rời đi, mới ngắn ngủi hơn hai tháng mà Chu Oánh trong lòng cô ta đã chẳng khác nào một người chị.

"Chị, em cầu xin chị, chị tiếp nhận điều trị đi. Em tin tưởng sẽ tốt mà."

Chu Oánh nhìn cô, lắc lắc đầu: "Không sao. Chị đã chuẩn bị cả rồi."

Đối với cô mà nói, chết chính là giải thoát, ít nhất cô không cần mỗi ngày mỗi đêm đau đớn như vậy.

"Nhưng em chưa chuẩn bị xong." Lý Lam khóc: "Em không muốn chị đi. Chị, chị tốt như vậy, trẻ như vậy, sao có thể cứ như vậy mà ra đi chứ?"

"Chị không sao." Chu Oánh nhìn Lý Lam, hôm nay tinh thần của cô đặc biệt tốt, cầm lấy tay Lý Lam: "Chị có một chuyện cứ giấu mãi trong lòng đã lâu. Nếu em thực sự luyến tiếc chị thì giúp chị một việc."

"Chị muốn em giúp cái gì?" Lý Lam dùng sức gật đầu: "Chị muốn em giúp cái gì, em cũng làm."

"Chị có một người yêu." Gương mặt Chu Oánh bởi vì nhớ đến Cố Học Võ mà vô cùng hạnh phúc: "Chị rất yêu anh ấy, rất yêu, rất yêu. Nhưng chị lại không thể ở bên anh ấy. Lý Lam, nếu chị chết, chị sẽ hiến giác mạc của chị cho em, chị chỉ có một nguyện vọng, em đi thay chị nhìn anh ấy một cái. Chị không cần nhiều, chỉ cần nhìn anh ấy một cái là được."

Cô chỉ muốn biết, anh sống thế nào, có hạnh phúc hay không, chỉ thế thôi.

"Chị?" Quen Chu Oánh lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Lý Lam nghe cô nhắc đến người yêu của mình: "Vậy người đó ở đâu? Làm thế nào em tìm được anh ấy? Em…"

"Em đừng lo, chị sẽ từ từ kể cho em." Chu Oánh dưới sự trợ giúp của Lý Lam mà ngồi dậy, cô vươn tay, từ trong áo mình kéo ra một cái vòng cổ.

Cô nhìn Lý Lam: "Hôm nay là sinh nhật chị, cái vòng cổ này là anh ấy tặng cho chị. Chị vẫn luôn đeo nó chưa từng lấy xuống một lần. Tiểu Lam, chị rất thích em. Em là một cô gái tốt. Cái vòng cổ này chị tặng lại cho em."

"Chị…" Lý Lam khóc không thành tiếng, nhìn cô giống như đang trăn trối: "Chị đừng nói nữa, hôm nay sinh nhật chị, sẽ rất vui đấy. Em đi mua bánh ngọt. Chúng ta vui vẻ chúc mừng sinh nhật chị."

"Không sao." Chu Oánh lắc đầu: "Chị không để ý những thứ này, chị chỉ để ý đến anh ấy. Anh đã từng cùng chị trải qua một sinh nhật vui vẻ, vậy là chị đã không còn tiếc nuối gì."

"Chị…"

Chu Oánh nói rất nhiều sau đó lại ngủ. Lúc đó, sinh mệnh của cô gần như đã sắp đi đến đoạn cuối. Sau đó, thời gian cô ngủ càng ngày càng nhiều, thời gian tỉnh càng ngày càng ít. Nhưng cô vẫn không quên chính sự, tìm người tới chứng thực, ký đơn hiến tặng di thể. Theo đó sau khi cô chết, giác mạc sẽ hiến tặng cho Lý Lam, còn những bộ phận khác còn có thể dùng trên người cô đều hiến tặng hết.

Một tuần sau, ở trong bệnh phòng, Chu Oánh vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, trên tay nắm chặt một lá thư. Thư gửi cho Lý Lam. Cô nói, trong khoảng thời gian ba tháng quen biết Lý Lam này, cô đã rất vui, cảm giác như là có thêm một cô em gái. Cô vốn là một đứa trẻ mồ cô, không vướng bận gì sống ở trên thế giới. Cô không để ý đến cái chết, nhưng có một việc, cô lại không thể nào bỏ xuống được. Mà tất cả những gì cô không bỏ xuống được đều ở trong lá thư.

Lý Lam nhận giác mạc từ Chu Oánh, con mắt kia cũng đã lấy lại được ánh sáng, lúc chuẩn bị làm giải phẫu lần thứ hai, cô ta đã nói với bác sĩ, cô ta muốn chỉnh thành Chu Oánh. Chu Oánh rất đẹp, cô là một cô gái thiện lương, cô ta nhận được giác mạc của cô, cũng hy vọng có thể dùng dáng vẻ của cô mà tiếp tục sống ở trên thế giới này.

Chờ cô ta hoàn toàn hồi phục, làm xong hết mọi thủ thuật cũng đã là chuyện của nửa năm sau. Cô ta theo địa chỉ trên thư, tìm được gian nhà trệt nhỏ Chu Oánh từng ở, dưới giường có một cái hộp sắt nhỏ.

Lý Lam nói đến đó, lại khống chế không được nước mắt chảy xuống. Cô ta lau khô nước mắt, nhìn Cố Học Võ đã ngây ngốc không nói một câu, từ trong túi lấy cái hộp sắt đó ra.

"Đây là cái của chị để lại. Tôi vẫn giữ giúp chị ấy, bây giờ thì giao lại cho anh."

Cô ta nói xong câu này liền đứng lên, bởi vì ngồi dưới đất quá lâu nên chân cô ta có hơi tê. Chống bia mộ đứng lên, cô ta nhìn tấm ảnh Chu Oánh trên bia.

"Tôi là một cô gái rất bốc đồng, lúc nào cũng vậy, nhưng từ khi quen Chu Oánh, tôi mới phát hiện, tôi đã sống hoàn toàn vô nghĩa. Sau khi chị ấy đi, tôi bởi vì tò mò mà đã đọc nhật kí của chị ấy, rồi biết đến anh."

"Tôi vốn chỉ tính thay chị ấy, nhìn anh một cái. Chỉ cần nhìn một cái là được. Tôi cứ tưởng anh sẽ vì tôi bề ngoài giống chị ấy mà sẽ đến bên tôi. Tôi thừa nhận, tôi đã thích anh."

Không. Có lẽ không phải là thích. Mà là yêu. Lý Lam sẵn lòng thừa nhận, ở sâu trong thâm tâm, cô ta yêu Cố Học Võ, cho nên…

130. Chương 130: Không Thoải Mái

Có lẽ lúc đọc quyển nhật ký kia thì Lý Lam đã thích Cố Học Võ, nhưng Cố Học Võ lúc ấy vẫn chưa xuất hiện trước mắt cô mà chỉ vẫn là một bóng hình tồn tại trong tưởng tượng. Sau đó, càng tiếp cận Cố Học Võ cô ta càng muốn thử anh, muốn nhìn xem, cô ta có thể đánh bại Chu Oánh trong lòng Cố Học Võ hay không. Nhưng cô ta đã thất bại. Chỉ bằng việc Cố Học Võ không bị vẻ bề ngoài của cô ta mê hoặc, hoặc đơn giản anh chỉ bằng cảm giác mà có thể nhận ra cô ta không phải là Chu Oánh thì cô ta biết cô đã thua mất rồi.

Cố Học Võ yêu Chu Oánh, yêu sâu đậm đến nỗi cô ta không thể làm anh dao động. Cho dù cô ta có giống Chu Oánh, Cố Học Võ cũng sẽ không nhìn cô ta nhiều hơn một cái, cho nên, cô ta đã định từ bỏ. Bởi vì cô ta đã thay Chu Oánh mà nhìn Cố Học Võ không chỉ một lần. Quan trọng hơn nữa là trong lòng Cố Học Võ có Chu Oánh. Như vậy tính ra, Chu Oánh đã hạnh phúc.

Nhưng sau khi biết Cố Học Võ qua lại với Kiều Tâm Uyển, cô ta đột nhiên thấy không dễ chịu chút nào. Nếu Cố Học Võ có thể vô tư vô lo chung sống hạnh phúc cùng Kiều Tâm Uyển thì nỗi khổ của Chu Oánh phải tính sao? Những tổn thương mà Chu Oánh đã phải chịu thì sao?

Lúc nhìn thấy vào ngày sinh nhật của Chu Oánh, Cố Học Võ lại mua hoa cho một người phụ nữ khác mà người phụ nữ đó lại là Kiều Tâm Uyển, cô ta rốt cuộc không thể nhịn được nữa. Cô ta muốn nói mọi chuyện về Chu Oánh cho Cố Học Võ biết. Cô ta muốn cho Cố Học Võ biết, Chu Oánh vì anh mà phải trả giá thế nào. Cô ta không tin, Cố Học Võ sau khi biết hết tất cả rồi mà vẫn có thể ở bên Kiều Tâm Uyển.

"Cố Học Võ." Lý Lam liều mạng cắn môi, giọng nói có vài phần oán hận: "Sau này, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, chuyện của Chu Oánh, tôi đã kể hết. Anh muốn làm gì, muốn sống ra sao từ giờ trở đi đều không kiên quan tới tôi nữa."

Đưa ánh mắt sâu lắng nhìn Chu Oánh trên bia mộ, Lý Lam gập người: "Chị, em đi đây. Em xin lỗi, mong chị hãy tha thứ cho lần tùy hứng cuối cùng này của em."

Đúng vậy, là cô ta bốc đồng, cô ta yêu Cố Học Võ, từ lúc người đó xuất hiện hư ảo trong những trang nhật ký cho đến sau khi thật sự gặp được Cố Học Võ. Cô ta muốn tiếp cận, muốn tới gần, muốn thử xem cô ta có thể có cơ hội nào hay không. Chỉ là, cô không có. Cố Học Võ không yêu cô ta bởi vì cô ta không phải là Chu Oánh.

Cô ta không thể yêu thầm một người mà không cần đáp trả, mà Cố Học Võ vĩnh viễn không có khả năng đáp lại tình cảm của cô ta. Cô ta sai rồi. Mà hôm nay, cô ta lại không chắc cô ta có sai hay không. Có điều lúc này, dù đúng, dù sai cũng đã không còn quan trọng nữa.

Bí mật cất giấu lâu nay đã được tiết lộ, gánh nặng vẫn đè trên lưng được thả xuống, Lý Lam cảm thấy thật thoải mái. Cô ta nhìn Cố Học Võ, về sau, cô ta sẽ thực sự không xuất hiện trước mặt người đàn ông này nữa. Xoay người, cô ta lạnh nhạt rời đi.

Cố Học Võ ngồi ở đó nhìn cái hộp sắt trên tay cả một lúc lâu vẫn không cử động. Chu Oánh đã chết, ung thư? Cô trẻ như vậy, sao có thể bị ung thư được? Cố Học Võ không tin, anh nhìn chiếc hộp trên tay mà thấy nó như nặng ngàn cân.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu lên người thật ấm áp. Cố Học Võ nhẹ nhàng mở hộp sắt ra, trong đó cất một cái di động, một chiếc lá đã khô héo, một cái trâm cài áo hình mặt cười. Còn có một quyển nhật kí.

Nhìn đến chiếc lá kia, anh hoàn toàn ngây dại, ngơ ngác vươn tay, cầm lấy nó. Chiếc lá đã khô héo từ lâu, gân lá đã chuyển vàng, hoa văn rất rõ ràng.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh lần đầu tiên hai người hẹn hò, ở trên núi nơi thị trấn nhỏ ấy có một gốc bồ đề. Đối với cây cối, anh cũng không quan tâm cho lắm nhưng Chu Oánh thì khác. Cô thích cây bồ đề, thích những chiếc lá cây mang hình trái tim ấy, cô vươn tay hái một chiếc lá rồi nhìn Cố Học Võ.

"Cái này, em phải giữ lại làm kỷ niệm."

"Chỉ là một chiếc lá, có cái gì đáng kỷ niệm?"

"Đây không phải là chiếc lá bình thường đâu." Chu Oánh hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Cố Học Võ: "Đây là kỷ niệm chúng ta lần đầu tiên hẹn hò đương nhiên phải giữ lại."

Cô đem chiếc lá về, cất giữ như bảo bối, anh chỉ nghĩ là cô nhất thời nói đùa, không ngờ là cô lại làm thật.

Còn có cái trâm cài áo hình mặt cười kia. Có một lần, anh và Chu Oánh hẹn hò, anh lái xe đến Lân Huyền, ở đó không có ai biết bọn họ. Ở ngã tư đường trong thị trấn, có một người viết một bảng đầy chữ xin giúp đỡ bày ở ven đường nói trong nhà khó khăn thế nào, cần giúp đỡ ra sao, người đó mới nghĩ ra biện pháp mở một sạp nhỏ bán đồ trang sức này. Anh đối với cái loại xin giúp đỡ này phần lớn vẫn cho là lừa gạt, nhìn thấy là đi ngay. Nhưng Chu Oánh lại không giống vậy. Cô muốn giúp người đó, nhìn thấy anh muốn kéo cô đi, cô lại kéo anh lại, cười duyên bảo anh mua một món tặng cô. Cô chọn đi chọn lại trên cái sạp nhỏ đó nửa ngày, cuối cùng là chọn cái trâm cài áo này. Cái trâm đó giá 100 đồng, anh nhìn thì thấy nó thật sự rất rẻ mà cô lại vui như có được cả thế giới vậy.

"Một khuôn mặt vui vẻ mỗi ngày đều cười với em thì em cũng cười vui vẻ như vậy mỗi ngày, anh thấy em vui có phải cũng sẽ vui theo đúng không?"

Những kí ức dường như đã phai nhạt bởi vì những món đồ quen thuộc ấy khơi gợi mà khiến hốc mắt Cố Học Võ cay cay. Buông đồ trên tay xuống, cuối cùng anh vươn tay, cầm lấy quyển nhật kí kia. Quyển nhật kí đã ố vàng, mở trang bìa ra, là nét chữ xinh đẹp của Chu Oánh. Nét chữ của cô cũng giống như con người cô vậy, nghiêm túc, cẩn thận. Vài trang đầu là ghi chú về quãng thời gian đang làm việc cũng như một số quan điểm về việc dạy học của cô. Bắt đầu từ mấy trang giữa, nội dung có sự khác biệt.

Đoạn đầu có nhắc đến anh. Từ lần đầu tiên, anh trao giải thưởng cho cô. Trên đó cô viết: tim tôi đã đập rất nhanh, tôi không biết hóa ra chủ tịch huyện lại trẻ như vậy, đẹp trai và khí thế như vậy. Đây có phải là tình yêu sét đánh không nhỉ? Nhưng, anh ấy là chủ tịch huyện đấy.

Nội dung đoạn sau có nhiều chỗ gián đoạn, ghi lại lúc hai người bên nhau thế nào, yêu nhau như thế nào, hẹn hò ra sao. Lúc ở bên anh, Chu Oánh rõ ràng đã rất hạnh phúc. Niềm hạnh phúc này Cố Học Võ cũng cảm nhận được. Bởi vì anh thừa nhận, một năm ở bên Chu Oánh, anh cũng rất vui, rất hạnh phúc. Những cảm xúc, tâm tình của cô đều lưu lại trên những trang nhật ký. Cố Học Võ đọc rất chậm, vừa đọc vừa hồi tưởng lại, nhưng ở góc độ khác. Tất nhiên anh biết Chu Oánh yêu anh nhưng anh lại không biết cô yêu anh đến thế…

…… .sakuraky.wordpress ……

Kiều Tâm Uyển đưa Bối Nhi ra ngoài phơi nắng cả buổi mãi đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi ửng hồng cô mới đưa con vào nhà. Dì Chu bế Bối Nhi đi ăn cháo. Bối Nhi ngày càng lớn, bây giờ đã có thể ăn cháo, cũng đã có thể ăn một ít đồ ăn rắn. Ăn cơm xong, cô lại ngủ cả buổi chiều. Lúc ngủ dậy thì thấy Cố Học Võ đã về.

Cô nhìn đồng hồ, giờ này thì anh phải còn đang đi làm mới đúng: "Sao hôm nay anh về sớm vậy? Ở cơ quan không có việc gì sao?"

Cố Học Võ ngồi bên giường nhìn cô, sắc mặt âm trầm. Kiều Tâm Uyển bị sắc mặt anh dọa, nhất thời không biết phải nói gì. Cố Học Võ hôm nay thật sự rất lạ, rất bất thường.

"Học Võ? Anh, anh sao vậy?"

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, cô vừa mới ngủ dậy, trên người mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm, vạt áo trước hơi chảy xuống, có hơi lộn xộn. Mái tóc dài tùy ý vén ra sau đầu, đầy vẻ mê hoặc. Một tay cô chống người

dậy còn tay kia thì đưa về phía anh, bộ dạng này chẳng khác nào một đóa hồng chớm nở, quyến rũ vô cùng.

Kiều Tâm Uyển rất xinh đẹp, anh vẫn luôn thừa nhận điều này. Nhưng anh cũng biết, hoa hồng đẹp cỡ nào cũng đều có gai. Cảm giác tay cô sắp chạm vào má mình, anh vươn tay cầm lấy tay cô, thấy trên mặt Kiều Tâm Uyển có vẻ thẹn thùng, anh liền nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, bên trong không còn một chút cảm xúc.

"Năm đó vì sao em không nói cho anh biết Chu Oánh bị bệnh?"

Kiều Tâm Uyển sửng sốt, đột nhiên nghe thấy cái tên Chu Oánh này làm cô sững người một lát: "Cố Học Võ, anh…"

"Nói anh nghe, vì sao em chưa bao giờ nói cho anh biết?" Trong lòng Cố Học Võ quặn đau. Vì Chu Oánh. Cũng bởi vì Kiều Tâm Uyển.

Chu Oánh bị ung thư cổ tử cung, chắc hẳn rất đau, vậy mà lại không có ai bên cạnh để rồi cô đơn chết trong bệnh viện. Chu Oánh, Chu Oánh. Cái tên ấy biến thành một cây kim trong lòng Cố Học Võ. Trong tim anh tràn ngập áy náy, ảo não, còn có oán hận. Anh hận chính mình, hận chính mình vì sao có thể chủ quan như vậy?

Anh dựa vào đâu mà cho rằng Chu Oánh chỉ có thể ở lại những chỗ có học sinh? Anh dựa vào đâu mà chỉ cho người tìm kiếm những trường trong sơn thôn, dựa vào đâu mà cho rằng Chu Oánh nhất định đã rời khỏi Bắc Đô? Anh dựa vào đâu mà cho rằng Chu Oánh bỏ đi là vì tìm được hạnh phúc khác, nói không chừng cô đã đến với người đàn ông khác? Bây giờ thì sao? Chu Oánh đã chết. Cô ra đi mang theo bao tiếc nuối, bao tưởng niệm về anh, còn có không cam lòng, không buông xuôi… thảm thiết như vậy mà rời bỏ thế giới thì làm sao anh có thể chịu nổi?

Thấy anh đau lòng như vậy, Kiều Tâm Uyển giật mình, đây không phải lần đầu cô thấy anh như vậy. Cô bỗng nhớ lại nhiều năm về trước lúc anh đau buồn vùi đầu uống rượu, không quan tâm đến bất kì ai. Trên tay truyền đến cảm giác ấm áp cho cô biết anh vẫn còn nắm tay cô. Kiều Tâm Uyển không thể trả lời Cố Học Võ vấn đề này. Lúc ấy, cô thật sự hy vọng Chu Oánh đi càng xa càng tốt. Cô cứ nghĩ đã không còn hy vọng, không ngờ Chu Oánh lại bị bệnh, đây đúng là ông trời cho cô cơ hội.

Trong lòng cô rất rõ, nếu nói cho Cố Học Võ biết Chu Oánh bị bệnh thì e là anh sẽ không màng điều gì nữa, cho dù có chết cũng sẽ ở bên Chu Oánh. Mà cô yêu Cố Học Võ như vậy sao có thể cho anh cơ hội như thế? Cho nên, cô lựa chọn im lặng không nói. Cô đã làm như vậy, cho nên, bây giờ cô cũng không thể nói gì hơn.

Cố Học Võ nhìn gương mặt Kiều Tâm Uyển, lực trên tay cũng mạnh hơn, anh nói: "Nói anh biết, Kiều Tâm Uyển, trong lòng em, sự đau khổ, thương tâm của người khác đều không là gì với em sao? Em có thể vì đạt được mục đích của mình mà làm tổn thương người khác, không quan tâm đến họ khổ sở, sống chết ra sao, đúng không?"

Hai chữ cuối cùng anh gần như là hét lên. Bộ dạng của anh như vậy khiến Kiều Tâm Uyển không nói nên lời, cô trước kia đúng là như vậy, cô không phủ nhận. Người khác sống chết ra sao đâu có liên quan tới cô. Cô yêu Cố Học Võ, muốn ở bên anh, tất nhiên sẽ không muốn người phụ nữ khác cơ hội. Bây giờ xem ra, cô cũng không cho rằng cô đã sai. Một chút cũng không sai.

Im lặng, áp lực trong không khí ngày càng gia tăng, Cố Học Võ không muốn tin Kiều Tâm Uyển sẽ làm chuyện như vậy. Ở sâu trong thâm tâm, anh biết Chu Oánh đã chết, đã biết những chuyện trong quá khứ, điều đầu tiên anh nghĩ đến là tìm Kiều Tâm Uyển. Anh muốn biết, đây có phải là sự thật không? Trong đầu lại hiện lên những trang nhật kí kia…

Ngày… Tháng … Trời trong.

Thời tiết nắng ráo nhưng tâm trạng của tôi lại vô cùng xấu. Tôi thật không ngờ, ông trời lại đối xử với tôi như vậy. Tôi bị ung thư cổ tử cung. Muốn chữa bệnh thì sẽ phải cắt bỏ tử cung. Sau này, tôi không thể làm mẹ. Tôi hoàn toàn không thể chấp nhận được tin này. Tôi thật sự không biết làm sao. Tôi phải làm sao đây. Đến người bên cạnh đang nói gì tôi cũng không nghe rõ.

Mờ mịt trở lại khách sạn, tôi định tìm Học Võ bàn xem tôi phải làm gì? Chấp nhận điều trị hay buông xuôi? Nếu Học Võ biết, anh sẽ nghĩ thế nào?

Nhưng tôi còn chưa kịp gặp Học Võ thì một cô gái lại xuất hiện, tôi không biết cô ấy làm sao biết tôi ở khách sạn này, cô ấy đứng trước mặt tôi, vẻ mặt cao ngạo còn có chút khinh thường trừng tôi. Cô ấy nói tôi không xứng trở thành con dâu của Cố gia, nói tôi không xứng với Cố Học Võ.

Tôi muốn phản bác, muốn cãi lại nhưng một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô gái đó liệt kê một lô một lốc những điểm không xứng giữa tôi với Cố Học Võ. Sau đó bảo tôi rời khỏi Cố Học Võ.

Tôi thừa nhận tôi đã hoảng loạn, đã luống cuống, đã mờ mịt. Tôi hoàn toàn không biết phải làm sao. Căn bệnh kia đã đánh sập toàn bộ sự kiêu ngạo của tôi. Chờ đến khi định thần lại thì tôi đã rời khỏi khách sạn. Trong tay cầm tấm chi phiếu. Là của cô gái kia đưa. Năm trăm vạn, cô ấy thật hào phóng. Nhưng tình yêu của tôi chỉ đáng giá năm trăm vạn thôi sao? Không. Tôi yêu Cố Học Võ. Tình yêu của tôi đối với anh là vô giá.

Cầm tấm chi phiếu kia, tôi chỉ muốn xé nát nó, nhưng cuối cùng tôi không làm vậy. Tôi sợ chết. Tôi không muốn chết, tôi phải sống. Tôi phải cùng Cố Học Võ đi hết cuộc đời, cho dù đó là cuộc sống rất bình thường.

Tôi tin tôi sẽ không chết, nói không chừng vị bác sĩ kia đã chẩn đoán sai. Nhất định sẽ có biện pháp khác, nhất định bệnh của tôi sẽ chữa được. Tôi muốn tìm bệnh viện khác, tôi muốn chữa hết bệnh.

Học Võ, anh chờ em.

Ngày … Tháng …

Ngày phẫu thuật đã định, bác sĩ có vẻ rất chắc chắn, tôi tin mình nhất định sẽ không sao. Học Võ, anh chờ em khoẻ lại nhé? Em trị bệnh xong sẽ trở lại ngay.

Quá trình hóa trị, xạ trị thật sự rất đau đớn. Nhưng mỗi lúc đau đớn như vậy, em luôn nghĩ rằng anh đang ở bên em. Em tin mình nhất định sẽ sống, Học Võ, anh chờ em, em sắp trở về bên anh rồi đây.

Ngày … Tháng …

Trời ơi, phẫu thuật thất bại rồi. Cho dù có cắt bỏ tử cung, cũng không ngăn được tế bào ung thư tiếp tục di căn. Tôi cứ tưởng sau khi phẫu thuật thành công, tôi sẽ được trở về bên Học Võ. Nhưng phẫu thuật lại thất bại. Tôi sắp rời bỏ mạng sống, chỉ để lại một khối thân tàn.

Em phải làm sao đây? Học Võ. Nếu anh ở bên em lúc này thì tốt biết mấy? Anh có thể nói cho em biết em phải làm gì bây giờ? Em không muốn chết, em muốn ở bên anh, muốn cùng anh già đi. Học Võ, anh giúp em với? Anh sẽ không để ý đúng không? Anh sẽ cùng em đối mặt với chuyện này, đúng không?

Một mình chống chọi với bệnh tật thật sự rất đau khổ. Em rất muốn kiên trì nhưng không được. Học Võ, ở bên em có được không? Em muốn quay về tìm anh, Học Võ, em tin anh. Em sai rồi, em không nên xúc động nhất thời mà rời xa anh. Anh chờ em, em sẽ quay về tìm anh.

Ngày … Tháng …

Sấm sét giữa trời quang

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi đứng ở xa nhìn một đôi trai gái cử hành hôn lễ mà hoàn toàn không thể mở miệng. Học Võ, sao anh lại kết hôn? Sao anh có thể chứ? Em cố lấy dũng khí tới tìm anh, em nghĩ anh sẽ chấp nhận, sẽ vui khi thấy em, sẽ cùng em vượt qua quãng thời gian còn lại. Không ngờ rằng anh lại kết hôn. Anh mặc đồ chú rể rất đẹp trai nhưng cô dâu lại không phải em. Vì sao?

Cố Học Võ, nếu anh thật sự yêu em thì sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đã cưới người khác? Vì sao?

Cố Học Võ, nếu anh thật sự yêu em thì sao anh có thể quên em nhanh quá vậy?

Chẳng lẽ anh chưa từng yêu em?

Tim, đau đến không tả nổi…

Học Võ, Học Võ…

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Mọi chuyện là như vậy. Chu Oánh biết mình mắc bệnh, quá khiếp sợ, hoàn toàn không thể phản ứng. Lại đụng phải Kiều Tâm Uyển, thái độ hung hăng của Kiều Tâm Uyển lại làm cho cô càng hoang mang. Cô vốn là một người con gái sống nội tâm. Thân thế của anh, gia cảnh của cô, còn cả căn bệnh cô mắc phải khiến cô tràn ngập tự ti.

Cho nên mới mù mờ bỏ đi như vậy. Trong mấy tháng điều trị, phẫu thuật, cô luôn nghĩ phẫu thuật thành công thì có thể trở về bên Cố Học Võ. Nào ngờ phẫu thuật thất bại, sinh mạng của cô cũng chính thức tuyên bố không lâu nữa sẽ chấm dứt.

Cô muốn Cố Học Võ tiễn cô đi đoạn đường cuối cùng nhưng lại thấy anh kết hôn cùng cô gái khác. Tâm trạng Chu Oánh lúc này có thể hiểu được. Cô không thể làm người thứ ba, vốn đã mắc bệnh, bác sĩ lại nói cô không còn sống được bao lâu, còn để cho cô tận mắt chứng kiến Cố Học Võ lấy người khác. Hai sự đả kích lớn khiến Chu Oánh không còn đủ dũng khí để trở về bên Cố Học Võ nữa.

Ánh mắt của Cố Học Võ dừng trên mặt Kiều Tâm Uyển, anh mong chờ sự giải thích của cô, cho dù anh đã đọc quyển nhật ký, biết Chu Oánh đã ra đi nhưng sâu trong thâm tâm, anh lại mong rằng quyển nhật ký kia của Chu Oánh là giả. Anh hy vọng Kiều Tâm Uyển không có đả kích cô ấy như vậy, không thừa dịp cô ấy sinh bệnh mà đuổi cô đi, buộc cô phải rời xa anh. Không đi nói những lời làm tổn thương người khác như vậy.

Lực trên tay lại tăng thêm một chút, anh nhìn chằm chằm vào cô: "Nói anh biết, Kiều Tâm Uyển, em không biết Chu Oánh bị bệnh đúng không? Em không đưa cho cô ấy năm trăm vạn. Em không đuổi cô ấy đi. Em nói anh biết đi."

Kiều Tâm Uyển thấy Cố Học Võ kích động như vậy, hốc mắt lại nóng ran, cô biết, lúc này Cố Học Võ muốn câu trả lời gì, nhưng cô không nói ra được. Bởi vì, anh nói đúng, cô đã làm như vậy. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng cong khóe môi, mỉm cười.

"Em biết cô ta bị bệnh. Là em cho cô ta năm trăm vạn, em đã đuổi cô ta đi, bởi vì cô ta căn bản không xứng với anh. Cô ta không xứng với anh."

"Đủ rồi." Cố Học Võ không nghe nổi nữa, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển cố chấp như vậy, hai tay anh siết chặt lại: "Em, sao em có thể làm vậy?"

Sao có thể lợi dụng lúc người ta yếu đuối, hoàn toàn không thể đưa ra quyết định sáng suốt mà làm chuyện như vậy?

Nếu Kiều Tâm Uyển không nói với Chu Oánh những lời kia thì Chu Oánh sẽ không rời đi như thế. Nếu cô không bỏ đi, anh sẽ không mượn rượu giải sầu, càng không để cho Kiều Tâm Uyển bỏ thuốc. Nếu Kiều Tâm Uyển không bỏ thuốc, nếu anh không vì chuyện này mà lấy cô, như vậy ít nhất khi Chu Oánh trở về, anh có thể cùng cô, cùng cô trải qua quãng thời gian cuối đời chứ không phải để cô một thân một mình không ai thân thích ở trong bệnh viện, không để cô chết trong cô độc. Nếu vậy anh cũng không phải hối tiếc như bây giờ.

Tất cả chuyện này đều do Kiều Tâm Uyển gây ra. Đột nhiên biết được chuyện này khiến đầu óc Cố Học Võ rối loạn, hoàn toàn rối loạn. Anh không biết phải đối mặt với Kiều Tâm Uyển như thế nào, cũng không biết phải đối mặt với Chu Oánh như thế nào.

Kiều Tâm Uyển nhìn thấy sự rối rắm, sự giãy dụa trong mắt anh. Anh siết tay cô mạnh như vậy, thậm chí có chút địch ý. Cô không biết vì sao Cố Học Võ lại nói như thế, nhưng cô chắc chắn một việc. Chu Oánh một lần nữa lại thắng, cho dù thời gian trôi qua bao lâu, cho dù Cố Học Võ từng dịu dàng với cô bao nhiêu, cho dù Cố Học Võ thích cô bao nhiêu, ở sâu trong tim anh người anh yêu vẫn luôn là Chu Oánh. Ngoài Chu Oánh vẫn là Chu Oánh.

"Anh kích động như vậy làm gì?" Cô không thu tay lại, trong đầu hiện lên hình ảnh ngày đó, người phụ nữ giống hệt Chu Oánh kia, ánh mắt khi nhìn Cố Học Võ cũng khó nén mỉa mai: "Cố Học Võ. Chu Oánh quay về rồi đúng không? Anh nhận ra anh vẫn còn yêu cô ta, vẫn còn muốn ở bên cô ta, phải không?"

"Kiều Tâm Uyển."

Cố Học Võ dùng sức hất tay cô ra, nhìn thấy trong mắt cô tràn đầy mỉa mai, đột nhiên anh cảm thấy người phụ nữ trước mắt mình thật xa lạ: "Chu Oánh chết rồi! Cô ấy đã chết ba năm rồi!"

Lúc này đến phiên Kiều Tâm Uyển sửng sốt, cô ngơ ngác nhìn Cố Học Võ, một câu cũng nói không nên lời.

Chu Oánh? Đã chết? Sao lại như vậy?

"Cô ấy bị ung thư cổ tử cung." Cố Học Võ không tin Kiều Tâm Uyển không biết: "Không phải em đã biết rồi sao? Cho nên em mới nói những lời đó, cho nên em mới kêu cô ấy rời xa anh."

"Em…" Kiều Tâm Uyển cắn môi, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào. Cô đã từng muốn Chu Oánh biến mất, nhưng thật không ngờ, Chu Oánh lại chết rồi?

Đây, đây cũng không phải điều cô mong muốn, cũng không nằm trong dự kiến của cô. Vì vậy, Kiều Tâm Uyển giật mình ngẩn ngơ, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào.

Sắc mặt Cố Học Võ khó coi vô cùng. Hai tay nắm chặt, nhìn Kiều Tâm Uyển, anh không hề mong sự việc sẽ như vậy. Cho dù Kiều Tâm Uyển thích anh, cho dù cô nói yêu anh nhưng anh nghĩ ít nhất bản tính của cô vẫn lương thiện.

Cô có thể được nuông chiều, có thể tùy hứng, cô có thể lợi dụng bệnh tật của người khác sau đó đạt mục đích của mình. Cô có thể ích kỷ, cô có thể tàn nhẫn nhưng anh không hiểu sao cô có thể can thiệp vào quyết định của người khác, đả kích tự tôn của một cô gái đáng thương như vậy?

"Sao em có thể như vậy?" Cố Học Võ siết chặt nắm tay, anh thật sự không thể đối mặt với Kiều Tâm Uyển. Anh cảm thấy anh sai rồi: "Nói anh biết, sao em có thể như thế?"

"Sao em có thể gạt anh lâu như vậy? Sao em có thể không nói một lời nào với anh? Em biết rõ Chu Oánh bị bệnh, cô ấy vì bị bệnh mới bỏ đi. Cô ấy nhát gan như vậy, sao em có thể để cô ấy một mình đối mặt với cái chết? Kiều Tâm Uyển, sao em có thể?"

Cố Học Võ nắm chặt tay, gần như không nói được nữa. Kiều Tâm Uyển ngồi im không nhúc nhích. Cô không biết phải nói gì, cô chỉ biết là Chu Oánh đã chết. Cô ta đã chết? Người phụ nữa kia đã chết? Sao có thể như vậy?

Trong đầu hiện lên rất nhiều ý nghĩ hỗn độn, ngẩng đầu cô nhìn Cố Học Võ, đối diện với ánh mắt thất vọng của anh, cô mở miệng thốt ra một câu mà ngay cả cô cũng kinh ngạc.

"Vì sao không thể? Cố Học Võ, cô ta không chết, em vĩnh viễn không có cơ hội đến với anh. Cho nên, vì sao lại không thể? Hơn nữa, trên đời này mỗi ngày đều có nhiều người chết như vậy. Chẳng lẽ em phải có trách nhiệm với cái chết của bọn họ sao?"

131. Chương 131: Không Cần Ly Hôn

"Vì sao không thể? Cố Học Võ, cô ta không chết, em vĩnh viễn không có cơ hội đến với anh. Cho nên, em làm vậy có gì sai chứ? Trên đời này mỗi ngày đều có nhiều người chết như vậy. Chẳng lẽ em đều phải có trách nhiệm với cái chết của bọn họ sao?"

"Em…"

Nhìn Cố Học Võ giật mình kinh ngạc, cô cũng không hối hận, thu lại những cảm xúc trong lòng, cô đứng dậy, nhìn thẳng vào anh.

"Chu Oánh đã chết thì sao? Phải, là em đả kích bảo cô ta phải bỏ đi, nhưng là em bảo cô ta đi thì cô ta sẽ đi sao? Nói cho cùng, đó không phải là do cô ta không đủ yêu anh, không đủ tin tưởng anh hay sao? Nếu cô ta yêu anh, tin tưởng anh thì sao có thể dễ dàng bỏ đi như vậy?"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ lắc lắc đầu, siết chặt hai nắm tay. Anh không thể tin anh những gì vừa nghe: "Sao em có thể như vậy? Tới bây giờ mà em vẫn có thể đổ hết trách nhiệm lên một người đã chết sao?"

"Nếu không thì sao?" Kiều Tâm Uyển nhướng mày, khóe môi cong lên, lộ ra vẻ châm chọc: "Anh hy vọng em nói cái gì? Nói xin lỗi? Nói em sai rồi?"

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ tiến lên, nắm bắt chặt bả vai cô, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ: "Đừng nói như vậy." Anh thật sự rất không thích, rất không thích bộ dạng này của cô.

"Em vẫn sẽ nói như vậy." Kiều Tâm Uyển để mặc anh siết chặt bả vai cô, không hề phản kháng, chỉ nhìn Cố Học Võ: "Xem ra, cô ta chết rồi thật tốt. Cô ta không chết, chẳng phải bây giờ anh vẫn ở bên cô ta sao? Cô ta chết rồi thì anh mới chịu đến với em, không phải sao? Em đã đạt được mục đích, không phải sao?"

Cố Học Võ không nghe nổi nữa: "Em nói đủ chưa?"

"Chưa." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nhìn Cố Học Võ, sự mong chờ trong mắt anh bây giờ đã phai nhạt dần rồi trở thành thất vọng, cô không biết anh mong chờ điều gì cũng không biết anh thất vọng điều gì.

Cô chỉ biết người anh yêu là Chu Oánh, từ trước đến giờ vẫn không thay đổi. Lúc Chu Oánh còn sống, cô tranh không lại. Chu Oánh chết đi, cô vẫn không thể tranh được. Cô thua, hoàn toàn thua.

Cô còn biết cô chính là người như vậy, sẽ không bởi vì Cố Học Võ mà thay đổi, nhưng đó là trước kia, còn bây giờ: "Cố Học Võ, em là người như vậy đấy. Em tùy hứng, ích kỷ. Để đạt được mục đích em sẽ không từ thủ đoạn. Em yêu anh, em sẽ khiến anh cũng sẽ yêu em. Nếu anh không yêu em, em sẽ gạt bỏ tất cả chướng ngại bên cạnh anh để làm cho anh yêu em. Bây giờ anh đã rõ chưa?"

Cố Học Võ lùi ra sau từng bước, từng bước, nhìn vào gương mặt của Kiều Tâm Uyển. Người phụ nữ này không phải là người đã từng thẹn thùng ngả vào lòng anh trước kia. Người con gái anh thích sẽ không hung hăng, không chua ngoa đanh đá như vậy. Nhưng họ lại là một. Gương mặt giống nhau, dáng vẻ như nhau. Trí nhớ quay ngược lại những năm về trước, lúc đó Kiều Tâm Uyển chính là như vậy. Xốc nổi, chanh chua, tùy hứng mà ích kỷ. Ngày nào cũng tranh cãi, ầm ĩ với anh. Là anh đã yêu đến mù quáng hay là từ trước tới giờ anh vẫn chưa hiểu rõ Kiều Tâm Uyển? Đúng vậy, chính là như vậy.

Cố Học Võ nhìn thấy ánh mắt cô như vậy, anh hẳn phải tức giận. Trên thực tế tới bây giờ, anh cũng không biết bản thân mình muốn nghe một đáp án gì nữa. Chu Oánh đã chết, tin cô chết tới quá đột ngột khiến anh trở tay không kịp. Mà Chu Oánh lại chết một cách bi thảm như vậy. Anh đã từng yêu cô gái ấy, từng ở sâu trong thâm tâm vô cùng mong muốn một đáp án. Có phải là anh không tốt? Có phải là anh bảo vệ cô chưa đủ khiến cô cảm thấy không an toàn nên mới không tin tưởng anh như vậy? Nên mới dễ dàng bỏ đi như vậy?

Phiền muộn trong lòng anh càng tích tụ, càng chồng chất. Đủ cung bậc cảm xúc khiến anh nóng lòng muốn biết một đáp án, một kết quả. Mà lúc này, sự khiếp sợ, luyến tiếc ban đầu đã dần biến thành bất đắc dĩ, khó hiểu và thất vọng. Còn có rất nhiều rất nhiều cảm xúc chính anh cũng không biết.

"Kiều Tâm Uyển. Em thật sự yêu anh sao?" Câu nói nhẹ nhàng bật ra khỏi miệng, giọng nói của Cố Học Võ mang theo vài phần nghi hoặc: "Rốt cuộc là vì em yêu anh, hay vì em từ nhỏ đã luôn chấp nhất, vì không có được anh nên mới như vậy?"

Kiều Tâm Uyển sửng sốt, sự thất vọng trong mắt Cố Học Võ khiến cô phải quay đầu đi không nhìn vào mắt anh. Móng tay đâm vào lòng bàn tay. Cô đột nhiên quay sang, nhìn thẳng vào mắt anh.

"Anh nói đúng đấy, có lẽ em không yêu anh. Có thể em chỉ là bị cuốn hút, sau đó là chấp nhất, vì không có được anh mà không cam lòng. Cho nên nhất định phải có được anh. Cố Học Võ. Có lẽ, căn bản em không yêu anh."

"Không. Không phải có lẽ." Kiều Tâm Uyển cong lên khóe môi: "Mà là em thật sự không yêu anh. Đúng vậy, em không yêu anh. Một chút cũng không."

Cố Học Võ gật gật đầu, nhìn sâu vào trong mắt Kiều Tâm Uyển. Ngực khó chịu như bị đâm một nhát. Nếu nói lúc trước biết tin Chu Oánh chết làm cho anh rối rắm, khó xử không biết phải như thế nào mới đúng, ngoài buồn bực, vẫn là buồn bực. Thì lúc này đây, anh rất đau lòng. Đau lòng vì câu trả lời của Kiều Tâm Uyển. Đau đớn đến nỗi khiến anh cảm thấy trái tim anh như đang rỉ máu.

"Kiều Tâm Uyển. Em thật tàn nhẫn." Anh hẳn phải tức giận, hẳn phải phẫn nộ. Nhưng giờ đây lại không tức giận nỗi chỉ biết nhìn Kiều Tâm Uyển trân trân, không rõ vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy.

"Cám ơn anh đã khen." Nét mặt Kiều Tâm Uyển không chút thay đổi thốt lên: "Em vẫn luôn như thế, không phải lần đầu anh mới biết."

Cố Học Võ gật đầu, quả thật, anh không phải lần đầu tiên mới biết. Anh cũng không phải lần đầu tiên hiểu được Kiều Tâm Uyển đối với người khác, đối với anh tàn nhẫn bao nhiêu. Nhưng vì sao anh lại đau lòng đến thế? Rất đau! So với biết Chu Oánh chết còn đau hơn gấp bội? Tâm Uyển, Kiều Tâm Uyển, sao em có thể như thế? Tại sao lại đối xử với anh như vậy?

Gật đầu thật mạnh, hít một hơi thật sâu. Bây giờ anh rất rối loạn, anh cần thời gian để bình tĩnh lại. Anh không muốn đưa ra quyết định sai lầm gì khi đang xúc động như thế này. Nhìn vẻ bướng bỉnh của Kiều Tâm Uyển, những chuyện giữa hai người như là phù dung sớm nở tối tàn bàn hiện lên trong đầu, anh nhẹ nhàng đích mở miệng.

"Nói anh biết, em có hối hận không?"

Cô vì anh làm nhiều chuyện như vậy, trả giá nhiều như vậy, cuối cùng lại phát hiện bản thân chỉ là nhất thời chấp nhất, nhất thời say mê mà không phải là yêu, như vậy, cô có hối hận không?

"Hối hận?" Kiều Tâm Uyển nở nụ cười, điều tàn nhẫn nhất mà cuộc đời dành cho con người là không cho người ta cơ hội để hối hận. Cô cũng vậy. Nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận điều này trước mặt Cố Học Võ.

"Em không hối hận." Bốn chữ nói ra đầy khí phách, khóe môi cô cong lên, cười đến rạng rỡ, nhưng anh không biết rằng tay cô siết chặt đến suýt chảy máu.

"Cố Học Võ. Em không hối hận. Cho dù thời gian có quay trở lại, em cũng sẽ làm như vậy."

Cô sẽ vẫn ép Chu Oánh đi. Cô vẫn bỏ thuốc anh, vẫn dùng mọi thủ đoạn để có được anh. Cô không hối hận.

"Em chắc không?" Cố Học Võ đã không còn biết phải nói gì. Anh lùi ra sau từng bước, từng bước. Rồi xoay người, rời đi. Anh phải bình tĩnh lại một chút.

Kiều Tâm Uyển thấy anh đi về phía cửa, ngay lúc tay anh chạm đến nắm cửa, cô nhẹ nhàng mở miệng:

"Bây giờ chúng ta không cần phải ly hôn."

Lời nói của Kiều Tâm Uyển làm cho Cố Học Võ khựng lại một chút, tay siết chặt nắm cửa, thân hình cao lớn gồng lên, không nhúc nhích. Suy nghĩ thật lâu, anh nhẹ nhàng mở miệng: "Anh sẽ không hủy bỏ hôn lễ."

"Nhưng em sẽ." Khóe mắt Kiều Tâm Uyển đã hơi ươn ướt, cô nhẹ nhàng mở miệng: "Cố Học Võ, em không cần anh nữa. Em sẽ không kết hôn với anh."

Trên tay Cố Học Võ nổi đầy gân xanh. Nắm tay siết chặt, trong đầu lại hiện lên một câu em không yêu anh vừa rồi của Kiều Tâm Uyển.

"Tùy em."

Giọng nói của anh không chút ngập ngừng. Mở cửa một cách dứt khoát sau đó đóng sập lại rồi bỏ đi. Kiều Tâm Uyển sau khi thấy cánh cửa đóng lại thì cả người mềm nhũn, trượt xuống đất. Ánh mắt cô trống rỗng nhìn cánh cửa đóng kín mà cảm giác sức lực toàn thân đều bị rút sạch. Rất nhiều cảnh tượng rối loạn từng chút từng chút xẹt qua đầu cô. Hốc mắt nóng hổi, đỏ bừng.

Trong lòng có một áp lực rất khó chịu, muốn khóc nhưng lại không khóc được. Hạnh phúc chỉ ngắn ngủi thế thôi, mà cô thì đã mất Cố Học Võ. Không, không đúng, cô chưa từng có được Cố Học Võ, trước kia không, bây giờ vẫn là không. Tương lai, anh cũng không thuộc về cô.

Quãng thời gian ngắn ngủi này cũng là thời gian đẹp nhất đã thành quá khứ. Nhớ lại ký ức như là một giấc mộng vậy. Mà bây giờ, tỉnh mộng, tất cả đều biến mất, biến mất toàn bộ.

Kiều Tâm Uyển ngã xuống sàn nhà, thật lâu không thể nhúc nhích.

Trịnh Thất Muội nhìn Quan Lực xuất hiện trước mặt mình, trên tay cầm một bó hồng lớn, vẻ mặt lấy lòng cười cười: "Tiểu Thất, em tha thứ cho anh đi."

"Cút ngay."

Nhìn thấy anh ta so với khi nhìn thấy Thang Á Nam còn bực mình hơn. Cô đã đóng cửa tiệm lại rồi mà vẫn nhìn thấy Quan Lực đứng lì ra đó.

"Tôi với anh đã chấm dứt rồi, anh có thể đi rồi."

"Tiểu Thất, em đừng như vậy." Quan Lực giơ bó hoa đến trước mặt cô: "Anh muốn cùng em bắt đầu lại lần nữa. Em tha thứ cho anh đi."

"Quan Lực!" Trịnh Thất Muội không nghe nổi nữa, nắm chặt túi, mặc xác anh ta bước đi.

"Tiểu Thất, Thất Thất!" Quan Lực đi theo sau cô về phía trước: "Thất Thất, anh yêu em lắm. Lúc trước kia là anh sai, em hãy cho anh một cơ hội, anh thề anh nhất định sẽ không như vậy nữa. Về sau anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, đối xử tốt với con em, được không?"

"Cút!" Trịnh Thất Muội hận không thể đá hai chân anh ta: "Tôi nói lần cuối cùng, anh tránh xa tôi một chút. Tôi không muốn nhìn thấy anh."

"Thất Thất." Quan Lực cười có chút cường điệu: "Em đừng tuyệt tình như vậy chứ. Ngẫm lại chúng ta trước kia từng rất vui vẻ, sau này cũng có thể như vậy. Em nghĩ lại đi, con em, anh cam đoan, sẽ đối xử tốt với nó. Anh sẽ coi nó như con anh. Em tha thứ cho anh đi."

"Họ Quan kia." Trịnh Thất Muội lúc này thật sự không nghe nổi nữa: "Anh nói đủ chưa vậy? Rất vui vẻ? Tôi vừa thấy anh là đã ghê tởm, nghĩ đến anh cùng người đàn bà kia ở trên giường là muốn nôn. Anh còn muốn tôi nghĩ đến trước kia? Anh cút cho khuất mắt tôi, đừng để tôi thấy mặt anh nữa!"

Quan Lực cho dù đã chuẩn bị tâm lý tốt mấy đi chăng nữa thì nghe vậy sắc mặt vẫn thay đổi, nhìn Trịnh Thất Muội: "Cô. Trịnh Thất Muội. Cô. Cô đừng có quá đáng. Tôi, tôi chấp nhận cô là phúc của cô đó. Nếu không cô nghĩ có thằng đàn ông nào thèm chấp nhận một người đã có con như cô chứ?!"

"Cám ơn." Trịnh Thất Muội thực hối hận, trước kia cô bị mù hay sao mà lại coi trọng người như vậy: "Anh không muốn thì có thể cút xa một chút. Đừng có đến làm phiền tôi."

"Tôi…" Quan Lực bực bội muốn bỏ đi nhưng nghĩ đến một chuyện khác anh ta lập tức đổi giọng tươi cười hớn hở: "Thất Thất, anh sai rồi. Anh sai rồi được chưa? Em tha thứ cho anh đi. Anh cam đoan, sau này nhất định không như vậy nữa. Thật đó, vừa rồi là anh bị em chọc tức. Anh…" (Ladybug: Sao anh sai hoài vậy?? >"<>

Câu sau không kịp thốt ra thì đã bị thân hình cao lớn phía sau Trịnh Thất Muội dọa cho rét run, cảm giác bị ném ngã hai ngày trước vẫn còn, rụt cổ lại, anh ta nhét hoa hồng vào tay Trịnh Thất Muội.

"Thất Thất, em suy nghĩ một chút đi, anh, ngày mai anh lại tới tìm em."

Nói xong câu này, anh ta cụp đuôi bỏ chạy.

"Đồ điên!"

Đúng là có tật giật mình, Trịnh Thất Muội hất mặt khinh thường, nhìn bó hoa hồng trên tay, vừa định ném đi thì có một đôi tay nhanh chóng đoạt lấy rồi ném đi. Cô giật mình hoảng hốt, đưa mắt ra sau liền thấy vẻ mặt âm trầm của Thang Á Nam đứng ở phía sau, cô xấu hổ vô cùng.

Hai tay vòng lại trước ngực, liếc Thang Á Nam một cái, định nổi nóng nhưng nghĩ lại nên nhẫn nhịn, quên đi. Lướt qua Thang Á Nam định rời đi, cánh tay bị anh nhanh nhẹn bắt lại, kéo về phía anh, anh nhìn mặt cô: "Trịnh Thất Muội, em là vợ tôi."

"Chúng ta đã ly hôn rồi."

"Tôi không nhớ."

"Anh đương nhiên không nhớ rồi." Trịnh Thất Muội cười lạnh: "Chúng ta kết hôn như thế nào anh còn không nhớ thì làm sao mà nhớ được chúng ta ly hôn như thế nào?"

Thang Á Nam quả thật không nhớ, nhưng cô là vợ anh, Tiểu Niệm là con trai của anh, đây là chuyện không thể phủ nhận.

"Vậy thì kết hôn thêm một lần nữa."

"Không cần." Trịnh Thất Muội không chút cảm kích: "Làm phiền anh tránh xa tôi một chút, tôi thấy anh là lại phiền lắm."

"Trịnh Thất Muội." Khuôn mặt Thang Á Nam lạnh lùng nhìn Trịnh Thất Muội: "Nói tôi biết. Rốt cuộc em muốn tôi phải thế nào?"

"Tôi không phải mới vừa nói sao, tránh xa tôi một chút." Trịnh Thất Muội hừ một tiếng, giọng điệu mỉa mai: "Tôi chỉ muốn điều này thôi."

"Đừng có mơ." Nếu Tiểu Niệm không phải con anh, có lẽ anh sẽ suy nghĩ. Nhưng Tiểu Niệm, còn cả cô nữa, đều khiến cho anh có cảm giác không thể buông tay.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính của Tiểu Niệm, đó là con anh. Lúc hôn Trịnh Thất Muội, anh có cảm giác nóng bỏng quen thuộc, giống như không phải lần đầu tiên anh hôn cô gái này. Cảm xúc này cứ quấn lấy anh, làm cho anh không chịu buông tay.

"Thang Á Nam." Trịnh Thất Muội thật sự rất mệt, mệt muốn chết, nếu anh còn chưa nhớ rõ vậy đến tìm cô làm cái gì? Lằng nhằng như vậy làm gì?

"Anh có phải là đàn ông không vậy? Anh là đàn ông thì nên dứt khoát một chút. Tránh xa tôi một chút, trước kia không có anh tôi sống rất tốt. Về sau không có anh tôi cũng vẫn có thể sống tốt. Anh hiểu chưa?"

Cũng không nhìn anh, cô hất tay anh ra rồi bước về nhà. Hôm nay thời tiết không tốt lắm nên cô không đưa Tiểu Niệm theo, bây giờ cô chỉ muốn mau mau về nhà thôi. Bước chân vội vàng, cô cũng không để ý Thang Á Nam vẫn đứng đó bất động. Xa xa vang rền từng trận sấm đùng đùng, xem chừng tối nay sẽ mưa.

Thang Á Nam vẫn đứng đó bất động. Câu nói vừa rồi của Trịnh Thất Muội làm cho đầu anh đau không chịu được.

"Anh có phải là đàn ông không vậy?" Những lời này sao nghe quen quá vậy, hình như đã có ai từng nói như vậy với anh, rốt cuộc là ai?

Cơn đau bén nhọn làm cho người anh hơi lảo đảo, lui ra phía sau vài bước, tựa vào lan can ven đường.

"Thang Á Nam, em cùng anh đi Mĩ."

Vẫn là câu nói vừa rồi, giọng nói rất quen, hình như là, là của Trịnh Thất Muội? Là giọng của cô phải không? Đầu Thang Á Nam đau đớn, phải tựa người vào lan can bất động. Mà xa xa, Trịnh Thất Muội đã chạy tới cửa tiểu khu, đưa mắt nhìn ra sau thấy Thang Á Nam không đến trong lòng cô lại trào dâng cảm giác mất mát. Anh chỉ kiên trì được tới đây thôi sao?

Hừ. Đàn ông đều như vậy. May mà cô không đồng ý cho Thang Á Nam trở lại cuộc sống của cô. Nếu đã quên, vậy thì cứ quên hết đi. Cô sẽ xem như anh chưa bao giờ xuất hiện, như vậy sẽ dễ chịu hơn.

Cô lại không biết rằng Thang Á Nam bởi vì đầu đau như búa bổ mà hôn mê bất tỉnh, may có người qua đường phát hiện được, đưa vào trong bệnh viện…

Có gì đó là lạ.

Kiều mẹ nhìn mấy tấm ra giường khách sạn vừa đưa tới để trên bàn. Lại nhìn lên trên lầu. Vừa rồi kêu Tâm Uyển xuống dưới xem danh mục quà tặng, cô cũng không chịu xuống, trên mặt không có tý gì gọi là nóng lòng.

Buổi chiều nghe nói Cố Học Võ đến, anh vừa đi con gái bà liền như người mất hồn, không có chút không khí vui mừng khi sắp kết hôn. Không phải vợ chồng son cãi nhau đấy chứ? Đầy một bụng băn khoăn, nghĩ nghĩ, bà vẫn là đi thẳng lên lầu, hỏi Kiều Tâm Uyển.

“Tâm Uyển. Khách sạn đã đặt xong, sân khấu cũng đã bố trí xong xuôi. Buổi chiều mẹ cùng con đi xem nhé?”

“Không cần đâu mẹ.” Kiều Tâm Uyển ở trong phòng thu dọn hành lý: “Mẹ. Không cưới hỏi gì hết.”

“Cái gì?” Mẹ Kiều trợn to mắt nhìn con: “Con, con nói cái gì vậy?”

“Con nói, không cưới hỏi gì hết.” Kiều Tâm Uyển đưa tay nhét quần áo vào hành lý, nhìn Kiều mẹ: “Con vừa đặt vé máy bay. Cuối tuần sau đi Đan Mạch.”

“Tâm Uyển?” Kiều mẹ cảm thấy tai mình có vấn đề: “Con, con đang nói cái gì vậy? Hôn lễ đã chuẩn bị hết cả rồi, cũng là các con tự đồng ý, con đang hờn dỗi cái gì vậy?”

“Không phải con hờn dỗi.” Kiều Tâm Uyển rất bình tĩnh: “Mẹ, con sẽ không lấy Cố Học Võ, hôn lễ bị hủy bỏ. Gây cho ba mẹ thêm phiền phức, con xin lỗi.”

“Tâm Uyển.” Kiều mẹ thật sự không biết mấy người trẻ tuổi đang nghĩ cái gì nữa: “Cái gì phiền phức với không phiền phức chứ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ý của Cố Học Võ sao? Hay ý của con? Tụi con, tụi con cãi nhau sao?”

“Không có.” Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nhìn Kiều mẹ, giọng nói rất bình tĩnh: “Là ý của con. Cũng là ý của anh ấy. Chúng con không hợp nhau.”

“…” Kiều mẹ nhìn mặt con gái, một câu cũng nói không nên lời. Rốt cuộc là sao?

“Cứ như vậy đi.” Kiều Tâm Uyển nở nụ cười, nụ cười không thật lòng: “Một mình con vẫn có thể sống rất tốt.”

Trong phòng bao của Đỗ Lợi Tân, anh ta nhìn Cố Học Võ uống hết ly này đến ly khác không ngừng. Không. Động tác đó không thể gọi uống rượu. Gọi là nốc rượu thì đúng hơn. Chiều nay Cố Học Võ tới, vừa tới là đã cứ như vậy uống không ngừng. Đã xảy ra chuyện gì?

“Lão Đại?” Lúc Cố Học Võ khui chai rượu thứ hai, anh ta vươn tay chặn lại: “Anh uống như vậy sẽ có hại cho sức khỏe đó.”

“Tránh ra.” Cố Học Võ hất tay anh ta ra. Khui chai rượu, lại nốc một ngụm to: “Không cần lo cho tôi.”

“Lão Đại.” Đỗ Lợi Tân sao có thể mặc kệ? Anh muốn uống rượu thì đi chỗ khác uống đi?

“Cậu đừng có hét lên.”

“Tôi bảo cậu cút xéo cậu có nghe không?”

Đỗ Lợi Tân im lặng, đây là lần đầu tiên Cố Học Võ dùng những lời lẽ như vậy nói với anh ta. Nắm tay thật chặt, anh ta xoay người rời đi. Anh ta đi rồi, trong phòng bao liền im ắng. Cố Học Võ thư thái nốc một ngụm rượu, trong đầu hiện lên gương mặt Kiều Tâm Uyển.

“Anh nói đúng, có lẽ em không yêu anh. Có thể em chỉ là say mê, sau đó chấp nhất, vì không có được anh nên không cam lòng. Cho nên nhất định phải có được anh. Cố Học Võ. Có lẽ, em căn bản không yêu anh.”

“Không. Không phải có lẽ. Mà là em thật sự không yêu anh.”

“Em không yêu anh.”

Cố Học Võ ném chai rượu đi, nó đập thẳng vào tường rồi rớt xuống dưới. Anh ngả người ra sau.

“Đi, cái cm ấy.”

Anh rất ít khi chửi tục, từ sau khi đi con đường chính trị, anh vẫn luôn cẩn thận từng ly từng tí. Ngôn ngữ, hành động, cử chỉ chưa bao giờ để người khác bắt bẽ. Có điều bây giờ ở đây không có người khác, đây lại là chỗ của Đỗ Lợi Tân nên anh không cần kiêng kỵ. Dùng sức kéo kéo cà vạt, anh lại khui thêm một chai rượu. Ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Ngoài cửa, Đỗ Lợi Tân cũng không đi xa, lắng nghe động tĩnh bên trong, nhíu mày một cái nhưng không nói gì rồi xoay người rời đi.

Buổi sáng, lúc Cố Học Văn bước vào, cả căn phòng thực tối tăm. Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, anh xoay người nhìn Đỗ Lợi Tân. Mắt hơi trợn trợn.

"Làm cái gì vậy? Hôm qua cậu không biết khuyên nhủ một chút sao?"

"Không phải em gọi điện thoại nói anh tới khuyên sao? Anh có đến không?" Đỗ Lợi Tân nói xong liếc anh một cái: "Em gọi cho anh lúc mười một giờ đêm, bây giờ đã là tám giờ sáng."

Sắc mặt Cố Học Văn có chút mất tự nhiên, nên biết buổi tối là thời gian anh ở cùng vợ, bây giờ Tả Phán Tình đã đi làm lại, ban ngày không ở nhà, đến khi về là lại ôm cứng hai thằng nhóc, chẳng đoái hoài gì đến anh. Nếu anh không biết nắm chặt cơ hội lúc vợ ở nhà, chắc vợ anh sẽ quên anh mất.

"Em mặc kệ, anh lo liệu đi." Đỗ Lợi Tân cũng rất phiền. Ném những lời này xong, anh ta liền xoay người bỏ đi.

Cố Học Văn hít một hơi thật sâu rồi bước vào cửa, mùi gay gay của rượu làm cho anh phải nhíu mày. Mở quạt thông gió trong phòng bao, anh tiến lên vỗ vỗ Cố Học Võ đang ngủ trên sofa.

"Anh?"

Cố Học Võ không hề động đậy.

"Anh?" Lại vỗ vỗ vai, Cố Học Võ vẫn không động đậy.

Ánh mắt Cố Học Văn đảo qua một vòng bên trong, thật bừa bãi. Có ít nhất năm chai rượu. Cố Học Võ này, thật sự là không muốn sống nữa rồi. Trong lòng tức giận, Cố Học Văn đứng lên đi vào phòng tắm, lúc ra còn bưng theo một chậu nước lạnh, hắt thẳng vào Cố Học Võ trên sofa.

"Ào" một tiếng, nước lạnh như băng kích thích làm cho Cố Học Võ trên sofa giật mình bật dậy. Đầu đau như muốn nứt ra, anh nhất thời không rõ mình đang ở đâu.

Muốn mở to mắt nhưng đầu lại đau kinh khủng. Lắc đầu, rũ sạch nước động trên mặt, mở to mắt, nhìn khuôn mặt phóng đại của Cố Học Văn trước mắt.

"Học Văn?" Sao nó lại ở đây? Lúc mở miệng nói hai chữ này, anh liền phát hiện cổ họng đau rát muốn chết.

"Tỉnh rồi?" Cố Học Võ rút một chiếc khăn giấy trên bàn trà ra đưa cho anh: "Đã tỉnh chưa?"

Cố Học Võ bình tĩnh lại một chút, ngồi dậy, cầm lấy cái khăn, lau khô nước trên mặt: "Sao cậu lại tới đây?"

"Sao cậu lại tới đây?" Cố Học Văn nghe anh hỏi mà như đang nghe chuyện cười: "Anh tự hỏi anh đang làm gì đi?"

Cố Học Võ không trả lời câu hỏi của anh, xoa xoa trán, đầu anh rất đau, ngày hôm qua uống bao nhiêu rượu, anh cũng không nhớ. Trên người toàn là nước, rất không thoải mái. Anh khó chịu đứng lên, tính lên lầu tắm rửa một chút.

Cố Học Văn nhanh chóng chụp tay anh lại, nhìn vào mắt anh: "Sắp kết hôn rồi, không phải nên tiết chế một chút?"

Tiết chế? Cố Học Võ không để ý đến Cố Học Văn, anh đứng dậy, lập tức đi lên lầu rửa mặt.

Cố Học Văn đang muốn theo sau thì di động của Cố Học Võ lúc này reng lên hai tiếng, anh cầm lên, nhìn thấy có tin nhắn mới, ngón tay ấn một cái mở ra đọc.

"Lão Đại, chị dâu đã đặt vé máy bay đi Đan Mạch. Hai người định đi Đan Mạch hưởng tuần trăng mật sao? Vì sao chỉ đặt một vé?"

Đan Mạch?

Cố Học Văn không có tâm tư đọc tiếp nữa, anh gập điện thoại, đi theo lên lầu. Trên lầu Cố Học Võ đã vào phòng tắm rửa mặt, cũng không đóng cửa. Nghĩ nghĩ, Cố Học Văn lại đi rót cho anh ly nước. Lại gọi điện thoại kêu nhân viên phục vụ đem cơm lên.

Xong xuôi, Cố Học Võ cũng tắm xong đi ra, quần áo đã bẩn nên anh chỉ quấn một cái khăn tắm bên hông. Nhận lấy cái ly Cố Học Văn đưa, anh uống hết nước bên trong, cảm giác cổ họng đã đỡ hơn rất nhiều.

"Cám ơn." Nhìn Cố Học Văn: "Cậu tìm anh có chuyện gì?"

"Em vừa nghe được một tin." Cố Học Văn nhìn Cố Học Võ, trong mắt hiện lên vẻ tò mò: "Kiều Tâm Uyển đặt vé máy bay đi Đan Mạch."

"Choang." Cố Học Võ sảy tay làm rơi cái chén xuống đất, vỡ tan tành.

Ánh mắt sắc bén đảo qua Cố Học Văn: "Cậu nói cái gì?"

"Kiều Tâm Uyển đặt vé máy bay đi Đan Mạch." Cố Học Văn trong lòng cũng ngạc nhiên, nhìn vẻ hoảng hốt trong mắt Cố Học Võ: "Nếu em nhớ không lầm, nửa tháng nữa hai ngươi sẽ kết hôn?"

Kết hôn? Cố Học Võ nhắm mắt lại. Ngồi xuống sofa không nhúc nhích.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cố Học Văn đi theo ngồi xuống trên sofa: "Vì sao Kiều Tâm Uyển muốn đi Đan Mạch? Còn chỉ đặt một vé? Hai ngươi không kết hôn sao?"

Cố Học Võ không trả lời, cũng không cử động. Trong đầu hỗn loạn.

"Bây giờ chúng ta không cần phải ly hôn."

"Anh sẽ không hủy bỏ hôn lễ."

"Nhưng em sẽ, em không yêu anh, em không cần anh nữa."

"Tùy em…"

Cuộc đối thoại ngày hôm qua một lần nữa hiện lên trong đầu. Nhất là câu nói kia của cô, em không yêu anh. Em không yêu anh, em không yêu anh, em không yêu anh, em không yêu anh…

"Anh?" Thấy anh im lặng, trong mắt Cố Học Văn hiện lên vẻ lo lắng.

Cố Học Võ ngồi một lúc lâu, rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, nhìn Cố Học Văn không biết phải nói gì.

"Anh, Kiều Tâm Uyển muốn đi Đan Mạch. Anh…"

Không đợi Cố Học Văn nói hết lời, di động của Cố Học Võ trong lại một lần nữa reng lên hai tiếng. Vẫn là Tiểu Lâm gọi tới. Anh cầm điện thoại đưa cho Cố Học Võ bắt anh (Cố Học Võ) phải nghe.

"Đại ca, chị dâu đặt vé máy bay đi Đan Mạch, chỉ đặt một vé, bọn em có cần ngăn lại như lần trước không?"

Thân thể của Cố Học Võ giật mình bất động, rất lâu, rất lâu sau đó, rốt cục anh cũng mở miệng nói với người bên kia đầu dây.

132. Chương 132: Không Giữ Được Đứa Bé

Cố Học Võ giật mình bất động, bàn tay siết chặt điện thoại, rất lâu, rất lâu, gần như đã qua một thế kỷ, mới mở miệng đáp lại người bên kia đầu dây.

"Kệ cô ấy đi. Những chuyện như thế này, sau này đừng báo cho tôi nữa, cô ấy thích đi đâu thì đi."

Nói xong câu này, không chỉ Tiểu Lâm ở đầu dây bên kia mà cả Cố Học Văn cũng kinh ngạc nhìn Cố Học Võ. Đang là kịch gì vậy?

Cố Học Võ tắt điện thoại, mặt biến sắc, vung tay lên. Điện thoại bị ném đi rồi đập thật mạnh một cái vào tường, sau đó rớt xuống dưới.

"Anh?"

Cố Học Văn nhướn mày, Cố Học Võ phất phất tay: "Cậu đi đi. Anh không sao."

"Anh?"

Như vậy mà nói là không sao?

"Kiều Tâm Uyển đi rồi thì hôn lễ của hai người phải làm sao?"

"Không có hôn lễ gì hết." Lấy người không yêu mình mà để làm gì? Cố Học Võ đứng dậy, đi tới tủ quần áo lấy quần áo mặc vào.

Lúc này nhân viên phục vụ đưa bữa sáng lên. Cố Học Văn nhận lấy rồi nhìn Cố Học Võ: "Anh ăn trước đi." Anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

"Không ăn." Bây giờ Cố Học Võ không có tâm trạng ăn uống. Trong lòng anh buồn bực không thôi, thậm chí còn kích động đến nỗi muốn giết người.

"Anh không kết hôn, hai bác và ông nội…"

"Anh sẽ giải thích với họ." Cố Học Võ đánh gãy toàn bộ lời Cố Học Văn nói: "Anh sẽ tự giải thích với ông nội."

Cố Học Văn im lặng nhìn sự cố chấp trong mắt Cố Học Võ, biết anh đã quyết định nên nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Mơ. Một giấc mơ thật dài, trong mơ có rất nhiều hình ảnh hỗn loạn cứ từng chút từng chút một hiện lên.

"Này, anh có phải là đàn ông không vậy?"

"Thang Á Nam, anh đây là cường bạo. Tôi phải kiện anh."

"Tôi tên Thất Thất, anh cứ gọi tôi là Tiểu Thất cũng được."

"Thang Á Nam, tên khốn này. Tôi phải giết anh."

"Anh mà làm hại Phán Tình thì tôi sẽ liều mạng với anh."

"Thang Á Nam. Anh đã trở lại, thật tốt quá."

"Thang Á Nam, em không hận anh…"

Thang Á Nam mở to mắt, nhìn trần nhà màu trắng phía trên, trong đầu lại hiện lên gương mặt Trịnh Thất Muội. Anh bật người nhổm dậy.

Trịnh Thất Muội?

"Tiểu Thất?"

Cả người Thang Á Nam run lên, trong đầu hiện lên hình ảnh anh chĩa súng vào Trịnh Thất Muội.

"Chết tiệt." Sao có thể như vậy?

Tim đập thình thịch, anh xuống giường, cảm giác đầu vẫn rất đau nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, lúc này anh chỉ nghĩ làm sao nhanh chóng gặp Trịnh Thất Muội. Nhưng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời tối đen, đồng hồ trên tay hiển thị năm giờ sáng. Lúc này chắc cô còn đang ngủ. Bất lực ngồi xuống giường, Thang Á Nam nhớ lại toàn bộ mọi chuyện. Trịnh Thất Muội, Hiên Viên Diêu, còn cả Cố Học Võ…

Anh nhớ, anh đã nổ súng vào Cố Học Võ.

Anh Võ. Cậu ta không sao chứ? Anh nhớ, ngày đó lúc ở phòng bệnh anh đã kích động như thế nào. Lấy di động ra, ấn số của Cố Học Võ. Lúc điện thoại thông thì anh lại bấm ngừng. Đứng dậy đi tới bên cửa sổ, anh nhìn bầu trời tối đen bên ngoài. Trong đầu lại hiện lên lời Hiên Viên Diêu nói: từ nay về sau, Long đường sẽ không còn Thang thiếu nữa. Anh nhíu mày.

Trí nhớ quay về hơn một năm trước. Anh dùng phương thức liên hệ đặc biệt chỉ có anh và Cố Học Võ có, gửi cho Cố Học Võ một tin tức, một nhóm buôn lậu thuốc phiện của Nam Mĩ cần mua vào một lượng lớn

vũ khí, mà mối làm ăn này, cuối cùng bị Cố Học Võ phá rối. Chắc là lúc đó, Hiên Viên Diêu đã bắt đầu nghi ngờ anh? Thở dài, Hiên Viên Diêu, đối với anh, xem như là khoan hồng?

Hiên Viên Diêu. Cố Học Võ. Nhiều năm nay anh cứ luôn bị mắc kẹt, dao động giữa hai người này. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết. Cá tính Hiên Viên Diêu âm trầm, hỉ nộ vô thường, anh biết nếu anh ta biết anh phản bội thì nhất định sẽ không tha thứ cho anh. Còn bây giờ, mọi chuyện đã chấm dứt, Hiên Viên Diêu lại tha cho anh một con đường sống, xem như là đã nhân từ với anh. Mà anh mất trí nhớ cũng coi như là một sự giải thoát? Lúc này nghĩ đến, thật sự rất châm chọc.

Gõ vào trong điện thoại mấy chữ, sau đó gửi đi, nhắm mắt lại, trong lòng Thang Á Nam chưa từng thoải mái đến vậy. Từ nay về sau, anh sẽ ở lại thành phố C bảo vệ Trịnh Thất Muội, còn có cả Tiểu Niệm nữa. Trong đầu lại hiện lên gương mặt phúng phính của Tiểu Niệm, trong lòng anh lại thấy nhớ nhung vô cùng. Thằng bé là cốt nhục của anh, tuy nhìn vẻ ngoài thì giống Trịnh Thất Muội, nhưng đường nét gương mặt cũng có nét giống anh.

Khóe môi cong cong, vẻ mặt anh trở nên dịu dàng hơn hẳn. Nhưng nghĩ đến sự giận dữ của Trịnh Thất Muội đối với mình thì lòng anh lại có chút rối rắm. Tính tình Trịnh Thất Muội rất nóng nảy, e là phải mất một thời gian mới khiến cô tha thứ cho anh. Nhưng không sao. Không phải anh còn thời gian cả đời sao? Mà lúc này đây, anh sẽ không để cho Trịnh Thất Muội thương tâm khổ sở nữa. Lại càng không để cô có cơ hội thoát khỏi anh.

Trịnh Thất Muội vừa xuống dưới lầu liền nhìn thấy Thang Á Nam đã đứng ở cửa, sắc mặt đổi đổi, cô lướt qua anh, đi về phía trước, Thang Á Nam nắm lấy tay cô, kéo cô vào vòng tay anh.

"Thang Á Nam, anh…"

Cũng không kịp nói hoàn chỉnh một câu đã bị anh chặn môi lại. Nụ hôn ngọt ngào kéo dài, không để cho cô một chút cơ hội thoát đi, cũng không quản lúc này là ban ngày, trong tiểu khu người đến người đi.

Anh quen, nhưng Trịnh Thất Muội thì không, cả người vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay anh. Nhưng rất khó. Nụ hôn này, Thang Á Nam rất nhớ, chính là hương vị này, hương vị ngọt ngào, mê người giống như bao lần anh ôm cô, hôn cô. Nhưng người trong lòng lại không chịu phối hợp, không ngừng vặn vẹo, vùng vẫy. Bất đắc dĩ, anh đành phải lùi ra một chút.

"Tiểu Thất." Thang Á Nam ôm chặt eo cô, tựa vào trán của cô, nhìn thấy trong mắt cô có sự kháng cự, anh nhẹ nhàng nói: "Anh đã về."

Toàn bộ sự chống đối của Trịnh Thất Muội lúc này đều ngừng lại, ngơ ngác nhìn gương mặt Thang Á Nam phóng đại trước mặt. Anh gọi cô là gì? Tiểu Thất?

"Anh xin lỗi." Tuy rằng không muốn lấy cớ mất trí nhớ nhưng lúc ấy anh đã thật sự quên cô, còn suýt chút nữa giết cô, thâm tâm anh tràn ngập nỗi xót xa ân hận: "Tha thứ cho anh."

Cổ họng Trịnh Thất Muội nghẹn ứ, muốn nói cái gì đó lại không thể thốt thành lời. Nghĩ đến quãng thời gian chịu khổ sở, nghĩ đến những việc anh làm, cô đột nhiên dùng sức đẩy anh ra, giơ tay lên, hung hăng tát một cái thật mạnh lên mặt anh.

"Bốp" một tiếng.

Mặt của Thang Á Nam bị đánh không biết có đau không còn tay cô thì lại vì cái tát ấy mà tê dại. Cảm giác này nhắc nhở vừa rồi cô dùng lực mạnh đến thế nào.

"Tiểu Thất?"

"Đừng có gọi tôi!" Trịnh Thất Muội rất hận, rất tức, vô số cảm xúc cứ quyện vào nhau, cô vươn tay chỉ vào mặt Thang Á Nam: "Anh có tư cách gì mà xin lỗi? Anh có lỗi gì với tôi? Anh cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh."

"Tiểu Thất." Thang Á Nam tiến về phía trước từng bước: "Anh mất…"

"Anh mất trí nhớ." Trịnh Thất Muội biết, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt dửng dưng: "Mất trí nhớ là có thể trở thành cái cớ để anh tổn thương tôi? Anh mất trí nhớ, nhưng lại nhớ Hiên Viên Diêu, anh có thể nghe lời

anh ta tới giết tôi. Điều đó nói lên điều gì? Ở trong lòng anh, Hiên Viên Diêu quan trọng hơn tôi. Gã đó quan trọng hơn tôi. Bây giờ anh còn xuất hiện trước mặt tôi làm gì? Chạy về bên Hiên Viên Diêu đi, đi làm một con chó của anh ta đi."

Cô có chút kích động, hơn nữa vừa rồi hai người lôi lôi kéo kéo đã thu hút không ít ánh mắt của những người tình cờ đi qua tiểu khu, cô tùy tiện dụi mắt, nắm chặt cái túi trên lưng, xoay người bỏ đi.

Thang Á Nam không đuổi theo chỉ đứng ở đó bất động. Hiên Viên Diêu ở trong lòng anh rất quan trọng? 17 tuổi anh đã vào Long đường, vì Hiên Viên Diêu mà tới tính mạng cũng không cần. Được ông cụ Hiên Viên huấn luyện, mang theo bên người, tự mình dạy anh mọi việc. Không có Long đường, không có Hiên Viên Diêu thì cũng chẳng có Thang Á Nam.

Nơi ngực buồn bực không thôi, thân thể vẫn đứng im không nhúc nhích, chỉ có thể ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Trịnh Thất Muội chạy càng lúc càng xa. Vì sao sự việc lại không như những gì anh nghĩ?

Cố Học Võ về đến nhà, Uông Tú Nga đang ngồi chờ trong phòng anh, nhìn thấy anh liền nhanh chóng đứng dậy.

"Học Võ, con làm cái gì vậy? Mẹ vừa gọi điện thoại cho ông bà thông gia bàn chuyện hôn lễ của các con, nhưng, nhưng họ lại nói hôn lễ không cần tiến hành nữa? Con với Tâm Uyển lại đang giận hờn gì vậy?"

"Không có hôn lễ nữa." Cố Học Võ nhìn Uông Tú Nga, bởi vì nghe tên của Kiều Tâm Uyển mà nơi lồng ngực hơi hơi đau đớn. Áp chế cảm giác không thoải mái này lại, anh vào phòng: "Mẹ. Về sau chuyện của con, mẹ đừng quan tâm nữa."

"Sao mẹ lại có thể không quan tâm?" Uông Tú Nga nghe anh nói như vậy thì tức muốn chết: "Con là con mẹ, con có thể làm ẹ bớt lo lắng một chút được không? Sao con không thể giống như Học Văn ấy? Con . . ."

"Mẹ." Cố Học Võ không muốn nghe: "Nếu thật sự không có việc gì, không bằng mẹ đi giúp Phán Tình trông con đi, dù sao thím cũng cần giúp đỡ."

"Con, con, con, con, con thực là làm mẹ tức chết mà. Mẹ có cháu gái tại sao phải đi trông cháu của người khác? Con, con kết hôn hay không kết hôn mẹ cũng không quan tâm, con trả cháu gái lại ẹ."

Trong đầu Cố Học Võ lại hiện lên khuôn mặt Bối Nhi, siết chặt nắm tay: "Mẹ, sau này đừng nói chuyện này nữa."

"Cố Học Võ." Uông Tú Nga còn muốn nói thêm nhưng Cố Học Võ đã không muốn nghe, xoay người bỏ đi, nếu trong nhà không thể yên tĩnh, anh đành phải đi tìm chỗ khác yên tĩnh vậy.

Tìm Đỗ Lợi Tân uống rượu, anh ta nói không được, nói là có việc, Cố Học Văn là thê nô (nô lệ của vợ ^.^), trừ khi vợ ra ngoài thì thôi còn vợ mà ở nhà là nhất định không bước ra khỏi cửa. Cố Học Võ ngồi ở trên xe, theo thói quen rẽ ở góc đường phía trước đi về Kiều gia, đi được một lúc, anh mới định thần lại.

Xe dừng ở ven đường một lúc lâu, trong đầu hiện lên hình ảnh những lần anh đưa Kiều Tâm Uyển về nhà, anh còn nhớ có một lần, bọn họ ở trong xe… Dừng lại, dừng lại ngay, anh lắc đầu không cho bản thân nghĩ đến nữa, rẽ vào giao lộ phía trước, đi về một hướng khác.

Trong vườn một tứ hợp viện nhỏ, Lệnh Hồ vẫn chưa trở về, Cố Học Võ trong lòng không hiểu sao lại buồn bực. Nghĩ nghĩ, anh lại lái xe đến chỗ khác.

"Anh Võ?"

Tiểu Lâm thấy anh xuất hiện thì vô cùng kinh ngạc, Cố Học Võ rất ít khi trực tiếp đến đây: "Sao anh lại tới đây? Có phải có việc gì gấp không?"

"Không có việc gì." Cố Học Võ lắc đầu, nhìn đống điện tử thiết bị bày khắp phòng: "Chỉ là tới kiểm tra thôi."

"À." Tiểu Lâm gật đầu lại nghĩ đến một chuyện khác: "Đúng rồi, hồi sáng lúc tắt điện thoại, em còn có một việc chưa nói với anh."

"Chuyện gì?"

Cố Học Võ ngồi xuống, nhìn mọi người ai nấy cũng đang bận việc của mình.

"Thang thiếu gởi mail đến."

"Á Nam?"

"Dạ." Tiểu Lâm gật đầu, nhìn Cố Học Võ, kích mở email trên màn hình, phía trên chỉ có một câu "Từ nay về sau, Kỳ Lân đường cũng không còn Thang thiếu."

Cố Học Võ hơi kinh ngạc sau đó cũng hiểu được Thang Á Nam có ý gì. Anh hẳn nên nghĩ tới. Anh cũng không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này. Mười mấy năm, sớm biết sẽ có ngày này, nhưng trong thâm tâm anh vẫn hy vọng Thang Á Nam sẽ trở về giúp mình. Sự bình tĩnh, vững vàng, còn cả thân thủ của Thang Á Nam ở trong cái ngành này tuyệt đối có thể xem là một cao thủ nhất đẳng.

Có điều đưa mắt nhìn chữ "cũng" kia, anh lại hiểu ra một chuyện khác. Thang Á Nam muốn nói với anh, anh sẽ không còn là Thang thiếu của Long đường đồng thời cũng sẽ không còn là Thang thiếu của Kỳ Lân đường. Cuộc sống sau này của anh sẽ không còn quan hệ gì với anh cũng như với Hiên Viên Diêu nữa.

"Anh Võ?" Tiểu Lâm cẩn thận nhìn vẻ mất mát trên mặt Cố Học Võ: "Có cần đưa Thang thiếu về không?"

"Không cần." Cố Học Võ lắc đầu, anh nợ Thang Á Nam quá nhiều. Tuy rằng Thang Á Nam nổ súng vào anh nhưng anh cũng không trách Thang Á Nam. Về sau, cứ để Thang Á Nam sống cuộc sống anh muốn đi. Đây là điều anh nợ Thang Á Nam.

Kiều Tâm Uyển mang theo Bối Nhi rời đi, bên kia cũng đã chọn được bảo mẫu tốt. Cái gì cũng chuẩn bị xong, làm đi làm lại vài lần, lúc này đã thật sự có thể đi. Lúc vào cửa đăng ký, cô đưa mắt nhìn sang hai bên. Tay trái xe đẩy, tay phải hành lý.

Kiều Kiệt đã đem hành lý ký gửi xong, qua một loạt những biến cố, anh ta cũng không biết phải nói gì. Trong lòng cảm thấy nhất định vấn đề là ở Cố Học Võ. Kiều mẹ nhìn con gái, mấy lần muốn nói lại thôi. Định nói cái gì lại vẫn im lặng.

Kiều Tâm Uyển biết mẹ Kiều muốn nói gì. Nhưng cô không muốn để ý đến, lúc này cô đứng ở đây nghĩ đến một người nào đó, cô liền cảm thấy không khí đầy áp lực. Cô khó chịu chỉ muốn bỏ đi. Một ngày cũng tốt, hai ngày cũng tốt, ít nhất phải để cô tạm thời rời khỏi đây.

Lúc này, cô đã ngồi trong phòng chờ, chờ lên máy bay mà vẫn không thấy Cố Học Võ. Trong đầu hiện lên cảnh tượng lần trước lúc Cố Học Võ cố ý ôm Bối Nhi đi, lừa cô đến hòn đảo kia. Lúc này e là anh sẽ không bao giờ đưa cô đi đâu nữa nhỉ? Anh đã nhận ra trong lòng anh vẫn luôn yêu Chu Oánh.

Còn cô, chỉ là mấy tháng này anh nhất thời uống nhầm thuốc khiến suy nghĩ lẫn lộn? Có lẽ còn là vì con gái? Mà cho dù là nguyên nhân gì, cũng không còn quan trọng nữa. Quan trọng là cô cùng Cố Học Võ sẽ không bao giờ có thể trở về bên nhau được nữa. Chắc anh cũng đã hiểu rõ? Anh căn bản không yêu cô mà chỉ là bởi vì Bối Nhi. Hiện tại đã biết rõ, hóa ra người anh yêu là Chu Oánh. Anh yêu Chu Oánh vậy sự tồn tại của cô và Bối Nhi đối với anh mà nói cũng chẳng còn quan trọng.

Mang theo ý nghĩ trong đầu này, Kiều Tâm Uyển lên máy bay. Bối Nhi lúc sáng ngủ dậy rất vui vẻ, lúc này chơi đã mệt nên thiêm thiếp ngủ ở bên cạnh. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, máy bay đã bắt đầu cất cánh, từng phiến mây trắng cứ thế vụt qua bên người cũng giống như quá khứ, từng chút từng chút một tan theo làn gió.

Tạm biệt Bắc Đô.

Tạm biệt Cố Học Võ.

Tất cả đều đã chấm dứt.

Lúc này, ở bên ngoài sân bay, một chiếc xe màu đen có rèm che đậu ở rất xa, nhìn chiếc máy bay cất cánh, bàn tay Cố Học Võ đặt ở tay lái siết lại thật chặt. Anh không muốn nghĩ tới, nhưng vẫn không nhịn được. Anh cứ nghĩ Kiều Tâm Uyển sẽ tìm đến anh, sẽ nói cô sai rồi, không phải cô mê say nhất thời, không phải chấp nhất mà cô thật sự yêu anh. Giống như trước kia…

Nhưng anh đã sai. Kiều Tâm Uyển không tới tìm anh. Cô chỉ là chấp nhất. Không phải yêu. Lồng ngực anh đau xót, Kiều Tâm Uyển đúng là Kiều Tâm Uyển, quả nhiên là tàn nhẫn. Sao cô lại phải tìm anh chứ? Có lẽ ở trong lòng cô, đây là sự trả thù cô dành anh. Trả thù anh từng vô tình với cô trong cuộc hôn nhân ba năm kia.

Ngã người ra sau ghế. Cố Học Võ nhắm hai mắt lại, nơi đó hình như có cái gì chảy ra. Lồng ngực khó chịu muốn chết, như là bị cái gì đè nặng, ép anh đến không thở nổi. Mở cửa sổ, anh nhìn chiếc máy bay kia càng lúc càng xa, trên đó có người phụ nữ của anh, con gái của anh. Lúc này, đều đã rời xa anh.

……Lời tác giả: Viết đến đây, ta định kết thúc bộ truyện lại sợ mọi người "ném đá" nên đành phải tiếp tục……

Cuộc sống gần như đã trở lại bình thường. Cố Học Võ vẫn như cũ mỗi ngày đi làm, tan tầm. Nhưng sau giờ làm việc anh lại bận rộn đủ việc. Uông Tú Nga đã vài lần khuyên bảo anh nhưng anh đều mượn cớ mình đang bận, không có thời gian. Cố Thiên Sở bị anh chọc cho tức đến mức gần như không muốn nhận đứa cháu này nữa. Có một cái hôn lễ mà làm đi làm lại không xong. Uông Tú Nga cũng đã nghĩ thông nên không quản chuyện của anh nữa.

Anh hủy bỏ hôn lễ, tất cả những thứ có liên quan đến hôn lễ cũng bị anh quẳng đi hết. Sau đó bình tĩnh đi làm, tan tầm. Có thời gian là lại xử lý công việc của Kỳ Lân đường, hình như như vậy cũng không có gì không tốt.

Chưa đến một năm sau, anh được thăng chức, giữ chức Bộ trưởng Bộ Ngoại thương, ngoài ra còn được đề cử làm đại biểu nhân dân. Công việc của anh càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng cũng cùng mấy anh em tụ tập, nói chuyện phiếm. Gần như giống trước đây. Chỉ có điều những người đó cũng không dám nhắc đến cái tên Kiều Tâm Uyển ở trước mặt anh.

Sau khi Kiều Tâm Uyển đi Đan Mạch, Trầm Thành cũng biến mất vài ngày. Sau này, Đỗ Lợi Tân nói anh ta đi thăm Kiều Tâm Uyển. Lúc anh nghe được tin này từ Đỗ Lợi Tân, bàn tay cầm ly rượu cũng hơi run. Cuối cùng anh quay mặt đi, vẻ mặt cười nhạt như không có chuyện gì.

Anh ngày càng trầm lặng. Ở chỗ đông người lại càng ít cười cho dù là lúc tụ tập cùng đám anh em, anh chỉ ngồi ở trong góc uống rượu. Cố Học Văn vài lần muốn nói chuyện với anh, anh đều lần lữa kiếm cớ từ chối. Cho đến hôm nay về nhà, anh liền thấy trong phòng có một cái hợp giấy vừa được người ta chuyển tới, còn có…

Nhìn thấy cái khung ảnh rất lớn kia, anh cũng hơi sửng sốt, đó là ảnh cưới lúc trước anh đã chụp cùng Kiều Tâm Uyển. Trên tấm ảnh, Kiều Tâm Uyển vẻ mặt tươi tắn dựa vào lòng anh. Anh đứng nhìn mà cả hồi lâu không thể nhúc nhích, không biết bản thân muốn làm gì. Muốn vứt khung ảnh đi nhưng anh lại không tự chủ được bước đến, thấy trong rương ngoài album ảnh còn có những thứ khác.

Ba quyển album, còn có khung ảnh thủy tinh có thể treo trong phòng. Đưa tay mở quyển album, Kiều Tâm Uyển mặc đồ trắng đang ngồi trên ghế đá trong công viên Hương Sơn, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên còn anh thì đang cúi đầu như là sắp hôn lên môi cô. Thợ nhiếp ảnh đó kỹ thuật thật tốt, chụp rất đẹp. Ngón tay vuốt nhẹ lên tấm ảnh, siết chặt trong lòng bàn tay.

Bỏ ảnh chụp xuống, anh lại cầm mấy quyển album khác lên, tùy tay lật từng trang, cứ theo mỗi một trang là tim anh lại thêm đau đớn. Nỗi đau này tích tụ lại cứ như là bị kim đâm. Anh cắn răng, muốn ném bộ ảnh đi nhưng lúc giơ lên, động tác trên tay lại ngừng một chút. Thu dọn toàn bộ số album, thả lại vào hộp, lúc ánh mắt đảo qua cái khung ảnh cỡ lớn kia, anh nắm tay lại thật chặt, cuối cùng đem khung ảnh vào trong phòng khách, đặt úp vào tường, lúc này anh mới nhìn thấy dòng chữ trên đó.

Chúc anh chị Cố trăm năm hạnh phúc? Nơi lồng ngực lại vừa buồn bực vừa đau xót, anh tìm một tấm vải, bọc khung ảnh kia lại. Như vậy, thì sẽ không nhìn thấy nữa. Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Cố Học Võ liền nhịn không được cười nhạo bản thân, nếu muốn không thấy thì ném đi là được. Giữ lại làm gì? Anh rõ ràng muốn…

Lắc đầu, xoay người, không suy nghĩ mấy vấn đề này nữa, anh cầm lấy chìa khóa xe lại rời đi. Vẫn như cũ đến chỗ của Đỗ Lợi Tân uống rượu. Lúc này, không có ai đến ngăn cản anh. Lúc trời sáng, di động lại reo không ngừng. Anh đau đầu như búa bổ nghe điện thoại. Là Cố Học Văn.

"Anh đang ở đâu? Học Mai nhập viện rồi."

"Cái gì?" Cố Học Võ trợn trừng mắt. Vốn đang mơ màng thì lập tức bừng tỉnh, ngồi bật dậy, bước ra ngoài.

"Bệnh viện nào? Anh tới ngay."

"Anh mau đến đây đi. Em còn chưa có báo cho ba mẹ em biết." Giọng nói của Cố Học Văn có chút vội vàng, báo địa chỉ xong liền cúp máy. Khi Cố Học Võ đến, bên trong đang tiến hành phẫu thuật. Cố Học Văn vẻ mặt lo lắng chờ ở cửa. Đỗ Lợi Tân ngồi bất động trên chiếc ghế dài ở ngoài hành lang, trên người dính đầy máu.

"Sao lại thế này?" Cố Học Võ thấy cả người dính đầy máu kia thì vẻ mặt vô cùng khẩn trương. Tuy rằng Cố Học Mai mấy năm nay không thân thiết với anh cho lắm, nhưng đối với cô em họ này anh vẫn thấy đau lòng.

"Học Mai." Cố Học Văn liếc Đỗ Lợi Tân một cái, giữ bí mật giỏi lắm. Anh vậy mà không hề biết gì: "Có thể là Học Mai có thai."

"Cậu nói cái gì?" Cố Học Võ trợn to mắt, Cố Học Mai có thai?

"Có điều, bây giờ có thể sẽ bị sảy." Đầu óc Cố Học Văn rất rối. Nghĩ đến chuyện Tả Phán Tình từng sảy thai, anh liền không thể kìm được lo lắng: "Em còn chưa nói ba mẹ em biết, em cũng không biết phải nói thế nào."

"Chết tiệt, cậu." Cố Học Võ tiến lên, nắm cổ áo Đỗ Lợi Tân lên: "Cậu, cậu rốt cuộc đang làm cái gì hả? Không phải cậu nói cậu yêu Học Mai, sẽ chăm sóc nó thật tốt sao?"

Vẻ mặt Đỗ Lợi Tân có chút mờ mịt, nhìn thấy trên mặt Cố Học Võ tràn đầy tức giận, anh ta nhắm hai mắt lại: "Em không biết cô ấy có thai. Nếu em biết, em nhất định sẽ không cãi nhau với cô ấy."

"Bốp." Cố Học Võ dùng mười phần sức mạnh đấm một cái thật mạnh vào mặt Đỗ Lợi Tân. Khuôn mặt của Đỗ Lợi Tân lập tức bị lệch qua bên, khóe miệng rỉ máu.

Anh ta cũng không quan tâm, nhìn Cố Học Võ: "Đánh đi. Em sẽ không chống trả."

"Cậu nghĩ là tôi không dám sao?"

Bốn năm năm nay, Học Mai luôn làm cho người khác đau lòng. Cô vốn là lá ngọc cành vàng còn hiện tại thì sao?

"Anh." Cố Học Văn cản được nắm đấm của anh vừa vung lên, nhìn Cố Học Võ: "Anh chưa làm rõ cái gì đã đánh người rồi? Ít nhất phải chờ Học Mai ra rồi nói sau?"

"Cậu cũng bình tĩnh thật." Cố Học Võ chỉ vào Đỗ Lợi Tân: "Cậu không nghe lời nó nói sao? Nó cãi nhau với Học Mai, nó…"

"Anh." Cố Học Văn liếc Đỗ Lợi Tân một cái: "Chuyện này, e là không giấu được. Bây giờ em sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ em. Đỗ Lợi Tân, cậu nên suy nghĩ phải nói thế nào với ba mẹ tôi đi."

Đỗ Lợi Tân ngồi đó không nhúc nhích. Hai tay nắm chặt thành quyền. Nghe Cố Học Văn gọi điện thoại báo cho Cố Chí Cường cùng Trần Tĩnh Như. Sau đó cùng Cố Học Võ ngồi xuống chờ kết quả.

Rất nhanh, bác sĩ đi ra, nhìn ba người đàn ông bên ngoài, nhíu nhíu mày: "Ai là người nhà của bệnh nhân?"

"Tôi…" Ba người đàn ông cùng nhau đứng lên, thân hình cao lớn của họ khiến bác sĩ hoảng sợ, nuốt nuốt nước miếng, giọng nói có chút tiếc rẻ.

"Người lớn thì giữ được nhưng đứa bé thì mất rồi."

133. Chương 133: Nghĩ Đến Người Khác

Người lớn thì giữ được nhưng đứa bé đã không còn?

Một câu nói khiến sắc mặt ba người đàn ông đều thay đổi, nhất là Đỗ Lợi Tân, sắc mặt anh ta lập tức trở nên trắng bệch. Anh ta ngơ ngác nhìn bác sĩ, một lúc lâu sau không nói một câu.

"Bệnh nhân vốn bị liệt, mang thai đối với cô ấy sẽ càng khó khăn hơn người bình thường, lại còn bị ngã như vậy. Có thể giữ lại người lớn đã là không dễ rồi."

Bác sĩ thở dài, nghĩ tới một vấn đề khác: "Vừa rồi lúc phẩu thuật cho bệnh nhân, chúng tôi phát hiện nửa người của cô ấy đã bắt đầu teo lại. Trên thực tế mang thai lúc này đối với cô ấy cũng không thích hợp lắm. Vì tử cung càng lúc càng lớn, có thể chèn ép dây thần kinh phần eo. Đến lúc đó, đi đứng cũng không tiện. Quan trọng hơn là, sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ sinh ra. Nếu cô ấy không phải bị liệt bẩm sinh thì vẫn nên điều trị chân trước rồi hãy có thai, như vậy đối với người lớn và đứa trẻ đều tốt."

Nếu là bẩm sinh thì từ góc độ sinh và nuôi dưỡng trẻ tốt thì kỳ thật cũng không thể chấp nhận cơ thể như vậy mà mang thai. Chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đối đứa bé. Nếu lo cho tương lai thì vậy phải khẩn trương, dù sao cũng có thể thấy bệnh nhân đã không còn trẻ.

Cố Học Văn gật đầu, bác sĩ cũng đã tìm được rồi nhưng Học Mai vẫn không chịu chấp nhận giải phẫu, lúc này e là không thể để mặc cô nữa. Anh nói gì cũng phải làm Học Mai chấp nhận giải phẫu.

Đỗ Lợi Tân không có nghe thấy sau đó bác sĩ nói gì, anh ta chỉ biết là anh ta đã mất đi một đứa con. Đứa con của anh ta và Học Mai. Cứ như vậy đã không còn. Bởi vì sự coi thường của anh ta, bởi vì sự không cẩn thận của anh ta, bởi vì quả tim ma quỷ của anh ta. Trong ngực chua sót, đau vỡ nát. Cơn đau này khiến anh ta gần như nói không nên lời, chỉ có thể đứng ở đó, không nhúc nhích. Ngơ ngác nhìn cửa phòng bệnh, bây giờ, anh ta làm sao có thể vào gặp Cố Học Mai?

"Đỗ Lợi Tân, đồ chết tiệt này." Cố Học Võ vung hai quả đấm vào anh ta. Cố Học Văn ngăn lại, nhìn Đỗ Lợi Tân, cảm giác của anh ta, anh có thể hiểu được.

Nhớ đến tâm trạng của anh khi lúc trước Tả Phán Tình sảy thai, anh rất tin, Đỗ Lợi Tân lúc này là người đau khổ nhất. Cho nên, anh ta từ đầu đến đuôi không nói một câu. Chỉ có người đã từng mất đi mới có thể hiểu được cảm giác này. Anh liếc nhìn Cố Học Võ: "Hiện tại không phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Lát nữa mẹ em sẽ đến, nên nghĩ xem phải nói như thế nào đi. Còn nữa, em phải đi tìm bác sĩ đây. Lúc này, nói gì cũng không thể để cho Học Mai buông xuôi thêm nữa. Cho dù xác xuất giải phẩu thành công là vài phần trăm đi nữa, chúng ta vẫn phải buộc nó chấp nhận làm phẫu thuật."

"Anh có quen một bác sĩ." Cố Học Võ nhìn Cố Học Văn: "Để anh đi liên hệ."

"Ừ." Cố Học Văn gật đầu, các mối quan hệ và năng lực của Kỳ Lân đường, anh tuyệt đối có thể tin tưởng.

Rất nhanh, Trần Tĩnh Như cùng Cố Chí Cường đã chạy đến. Vừa nghe tin Học Mai có thai, lại bị sảy, Trần Tĩnh Như gần như muốn ngất. Đứa con gái này, từ sau khi chuyện đó xảy ra, tính cách cũng trở nên kỳ quái. Ngay cả với người làm mẹ như bà mà cô cũng xa lánh. Bà cũng chỉ là nghĩ cô vẫn còn chưa thông suốt nên cũng tùy cô. Nhưng bà chưa từng nghĩ, cô lại mang thai, chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với bà? Mà điều càng làm cho bà khiếp sợ hơn là quan hệ giữa Đỗ Lợi Tân và Cố Học Mai.

Rốt cuộc là việc này xảy ra từ lúc nào? Vì sao bà lại không hề nhìn ra chút gì?

Trong lòng đầy nghi vấn, bà muốn hỏi con trai nhưng Cố Học Văn lại trầm mặc. Cố Học Võ cũng không nói một câu. Còn Đỗ Lợi Tân, vết máu trên quần áo vô cùng gây chú ý. Anh ta cũng không hề có ý định về thay quần áo, cứ đứng trông ở giường bệnh nhìn Cố Học Mai.

Cố Học Mai cứ ngủ mãi, đến trưa mới từ từ tỉnh táo, vừa mở to mắt liền nhìn thấy một đám người đang vây quanh mình trong phòng. Cô nhất thời phản ứng không kịp, bàn tay lại theo bản năng xoa xoa phần bụng. Đỗ Lợi Tân đứng ở bên cạnh hoang mang cầm lấy tay cô trước tiên, vẻ mặt đau lòng thương tiếc, lại kéo khóe miệng lên nói với cô.

"Học Mai, em sao rồi? Còn khó chịu không? Có khát không? Muốn uống nước không?"

Cố Học Mai nhìn Đỗ Lợi Tân, nghĩ tới cảnh tượng nhìn thấy hồi sáng, cô không rút tay về mà chỉ đưa mắt nhìn những người khác, cuối cùng dừng lại trên mặt của Đỗ Lợi Tân.

"Đứa bé mất rồi?" Bốn chữ thản nhiên mà nói không hết thê lương, giọng nói của cô tràn đầy sự vô định.

Đỗ Lợi Tân không thể nhìn cô thế này, hốc mắt đỏ bừng, nắm chặt lấy tay cô: "Em không cần phải như vậy, Học Mai. Em hãy nghe anh nói, sau này chúng ta còn có thể có đứa khác. Nhất định có thể."

Một câu nói có thể làm cho Cố Học Mai hiểu ra. Cô nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Đỗ Lợi Tân, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Cô nhắm mắt lại, sau đó mở ra, đôi con ngươi vô cùng tĩnh mịch, nhìn về phía Trần Tĩnh Như có chút cầu xin.

"Mẹ, con muốn về nhà." Cô không muốn ở nơi này, không muốn thấy Đỗ Lợi Tân.

"Học Mai…" Trần Tĩnh Như không phải là lần đầu tiên nhìn thấy con gái thế này. Năm năm trước. Cô bị kẻ xấu bắt cóc, lúc trở về cũng như vậy.

"Sức khỏe con còn chưa tốt. Chúng ta…"

"Không sao, về nhà cũng vậy mà." Cố Học Mai không thích ở nơi này, ở bệnh viện sẽ làm cho cô có nhiều cảm xúc không tốt: "Mẹ, đưa con về nhà đi."

"Em không thể về." Cố Học Võ lúc này vừa vào cửa, nhìn Cố Học Mai: "Anh đã đặc biệt mời bác sĩ nổi tiếng Locker, ông ấy sẽ đến phẫu thuật cho em. Ông ấy nói thành công của cuộc giải phẫu đến sáu phần. Học Mai. Cơ thể của em đã bắt đầu teo lại, nếu không phẫu thuật, e là em sẽ thật sự phải ngồi xe lăn cả đời."

"Ai nói với anh là em muốn phẫu thuật?" Cố Học Mai trừng mắt liếc nhìn Cố Học Võ một cái, cho dù cơ thể còn rất yếu, nói chuyện cũng phải cố hết sức nhưng thái độ của cô vô cùng kiên định: "Em muốn xuất viện."

"Cố Học Mai." Cố Học Văn nhìn không được: "Chị có thể đừng tùy hứng nữa được không? Chị rõ ràng là có cơ hội đứng lên, chị muốn cả đời này cứ như vậy sao?"

"Chị muốn đời này cứ như vậy, liên quan gì đến em?"

Cơ thể Cố Học Mai còn rất yếu, nhưng cô không thích như vậy, cô không cần những người này đến thu xếp cho cô: "Tránh ra, mọi người đi hết đi. Mẹ, con muốn về nhà, con muốn về nhà."

Cô không muốn ở lại đây, không muốn nhìn thấy Đỗ Lợi Tân. Cô chịu đủ rồi.

"Đủ rồi." Cố Chí Cường nãy giờ vẫn chưa mở miệng giờ lên tiếng, ánh mắt đảo qua mấy người trẻ trong bệnh phòng, cuối cùng đặt trên mặt Cố Học Mai: "Học Mai. Không được tùy hứng. Con hiện tại không được về nhà."

"Ba…" Cố Học Mai ngơ ngác nhìn ba, lần đầu tiên ông dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy nói với cô.

"Nếu con muốn về thì tự mà về đi." Cố Chí Cường trước kia đã để mặc cô, nhưng mà kết quả thì sao? Ông hiện tại sẽ không lại để cho Cố Học Mai tùy hứng nữa: "Nếu con không thể tự mình về, vậy ở lại đây. Chúng ta sẽ không đưa con trở về."

"…" Cố Học Văn liếc mắt nhìn ba mẹ, muốn nói cái gì, cuối cùng lại trầm mặc, lúc này quả thật chỉ có thể để cho ba mẹ tỏ thái độ cứng rắn như vậy mới có thể làm cho Cố Học Mai chùn xuống.

Cố Học Mai trầm mặc, nằm ở trên giường không nhúc nhích, cuối cùng nhìn thấy nãy giờ Đỗ Lợi Tân không nói gì, cô đột nhiên mở miệng: "Muốn em làm phẩu thuật cũng được. Đưa anh ta đi đi."

"Học Mai?" Học Văn cùng Học Võ đồng thời nhìn cô. Cố Học Mai lại xoay mặt đi: "Đưa anh ta đi khỏi đây, bằng không em tuyệt đối sẽ không chịu phẫu thuật, cho dù mọi người bắt buộc em cũng vậy thôi. Em có bò cũng sẽ bò ra khỏi phòng bệnh này."

"Học Mai." Đỗ Lợi Tân vẻ mặt vội vàng, vươn tay muốn nắm tay Cố Học Mai nhưng cô không để ý đến Đỗ Lợi Tân, chỉ xoay mặt đi, nhắm mắt lại, nén nỗi đau lòng.

Tay Đỗ Lợi Tân đặt giữa không trung, đứng dậy, lại đối diện với tầm mắt của hai anh em Cố gia, ý tứ trong đó anh ta hiểu. Bất đắc dĩ thở dài, anh ta chỉ có thể ra quyết định trước: "Học Mai, em nghĩ ngơi cho tốt, anh ngày mai lại đến thăm em."

Phản ứng của Học Mai là nhắm hai mắt lại, không nhìn Đỗ Lợi Tân. Trần Tĩnh Như muốn nói cái gì thì Cố Chí Cường đã nhìn bà một cái, lắc lắc đầu với bà, bà đành phải im lặng.

Đỗ Lợi Tân nhìn Cố Học Mai ngủ ở trên giường sau một lúc lâu rồi nắm tay thật chặt, cuối cùng xoay người rời đi. Trần Tĩnh Như tiến lên, đứng trước giường bệnh: "Học Mai. Con có đói không? Muốn ăn cái gì? Mẹ sẽ bảo thím Trương làm."

"Mẹ." Cố Học Mai lắc đầu, cô cảm thấy rất mệt: "Con mệt quá, muốn nghỉ ngơi. Mọi người đều đi ra ngoài đi."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng mà gì nữa. Đều trở về hết đi. Trong nhà còn có trẻ nhỏ. Con ở đây không cần ai trông coi."

Cô thực sự là rất mệt, trải qua nhiều chuyện như vậy, thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi. Hoàn toàn không biết mình phải làm sao. Cô hiện tại muốn im lặng, giống như lần trước trong quá khứ. Một mình yên lặng, không suy nghĩ gì, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Trần Tĩnh Như còn muốn nói gì thì Cố Học Văn tiến lên, kéo tay bà lại, lắc lắc đầu với bà.

"Được rồi, con nghỉ ngơi đi." Trần Tĩnh Như và Cố Chí Cường liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng nhau rời đi. Cố Học Mai nhắm hai mắt lại, làm như là đang ngủ. Cố Học Văn và Cố Học Võ không đi mà ra ngoài ngồi trước cửa phòng bệnh.

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Cố Học Văn nhìn Cố Học Võ: "Xem ra, anh đã biết trước rồi?"

"Ừ." Cố Học Võ gật đầu, chuyện này Đỗ Lợi Tân chưa từng giấu diếm được anh: "Năm ngoái anh đã biết rồi."

"Năm ngoái?" Cố Học Văn lúc này thực hận mình mắt mù tâm đui: "Sao em lại không nhìn ra?"

"Cậu không nhìn ra?" Cố Học Võ trừng mắt liếc nhìn anh: "Cậu mỗi ngày ngoài vợ và con thì làm gì có thời giờ quan tâm anh em này nọ? Làm gì có tâm tình quan tâm Học Mai?"

Cố Học Văn bị lời nói của anh làm cho nghẹn họng, nói không ra lời. Không phải anh không quan tâm Học Mai. Mà là Học Mai đã xây một bức tường ngay trước con tim mình, người khác vào không được mà cô cũng không chịu đi ra.

"Quên đi." Cố Học Võ khoát tay áo, đây không phải là lúc thảo luận ai đúng ai sai: "Cậu về đi. Anh ở lại đây."

"Anh là đàn ông. Làm sao biết chăm sóc phụ nữ?" Cố Học Văn lắc đầu, không chịu đi.

"Cậu về đi, bảo thím Trương làm ít canh gà mang qua đây, phụ nữ lúc này phải uống canh gà. Lát nữa anh chờ Học Mai tỉnh dậy sẽ nói chuyện cùng con bé một chút."

"Được rồi." Cố Học Văn gật đầu, anh tin Trần Tĩnh Như nhất định về nhà sẽ chuẩn bị.

Trở lại phòng bệnh, sắc trời đã bắt đầu tối, Cố Học Mai thật ra không có ngủ, bụng cô rất đau, cứ co rút đau đớn từng cơn làm cho cô đau đến ngủ không được. Còn nơi ngực thì vừa đau, lại chua sót, lại buồn bực. Khó chịu muốn chết đi được.

"Học Mai?"

Nghe thấy giọng Cố Học Võ, Cố Học Mai xoay đầu lại: "Sao anh còn chưa đi?"

"Anh lo cho em."

Cố Học Võ hận mình đã không kịp thời nói chuyện với Cố Học Mai. Năm ngoái lúc đưa cô đến trang viên Lavender anh nên tâm sự cùng cô nhiều hơn.

"Anh lo gì chứ?" Dù sao cũng không phải là cái dạng này sao? Cố Học Mai trong mắt đầy chán ghét bản thân, cái cảm xúc đó không có tránh được mắt Cố Học Võ.

Anh ngồi xuống bên giường: "Nếu đã có thai thì vì sao không kết hôn? Nghe nói em bị ngã? Em ngã từ đâu xuống?"

Cố Học Mai xoay mặt: "Em không muốn nói."

"Học Mai." Cố Học Võ nhìn sườn mặt của cô, cũng không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì: "Lợi Tân yêu em anh vậy, cậu ta…"

"Yêu em?" Cố Học Mai quay sang, nhìn thẳng vào ánh mắt anh, trong mắt hiện lên vẻ mỉa mai: "Yêu em chính là lên giường với mấy người phụ nữ khác? Yêu em chính là ở trước mặt em thân thiết ôm người phụ nữ khác? Nếu đây là tình yêu của anh ta thì em đây thật đúng là đã lĩnh giáo."

"Cái gì?" Cố Học Võ không tin, trợn to mắt nhìn Cố Học Mai: "Không thể nào. Đỗ Lợi Tân tuyệt đối không phải là người như thế."

"Em tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả?" Lòng Cố Học Mai rất đau, hôm qua cô mới biết mình mang thai, do dự một buổi tối, vẫn không ngủ được, muốn đi nói với Đỗ Lợi Tân, ai biết buổi nay lại nhìn thấy Đỗ Lợi Tân nằm trên giường với người phụ nữ khác.

"Học Mai." Cố Học Võ nói không nên lời. Lúc này, anh không cách nào bào chữa cho Đỗ Lợi Tân nữa. Nhưng mà trong lòng dù thế nào cũng không tin, Đỗ Lợi Tân không phải là loại đàn ông đó: "Có lẽ, trong đó có hiểu lầm. Học Mai. Em, em phải tin cậu ta."

"Phải không?" Cố Học Mai nhắm hai mắt lại: "Anh, đừng nói nữa. Em mệt quá, em muốn nghỉ ngơi."

"Học Mai…"

Cố Học Võ còn muốn nói gì đó nhưng Cố Học Mai đã nhắm hai mắt lại, dù thế nào cũng không chịu để ý đến anh. Thở dài, nhìn xem thời gian, hiện tại đã hơn bảy giờ tối. Ngoài phòng bệnh truyền đến một loạt tiếng bước chân. Trần Tĩnh Như đã trở lại, trên tay mang theo canh gà.

Nhìn thấy là bà, Cố Học Võ đứng dậy: "Học Mai đang ngủ, thím, thím ở đây, con ra ngoài một chút."

"Ừ." Trần Tĩnh Như đau lòng nhìn Cố Học Mai: "Cám ơn con."

"Không có gì đâu ạ."

Cố Học Võ rời đi, lên xe, nhấn điện thoại của Đỗ Lợi Tân.

"Cậu đang ở nơi nào?"

Nghe Đỗ Lợi Tân nói địa chỉ, anh thản nhiên mở miệng: "Tôi lập tức đến đó."

Ở hội sở của Đỗ Lợi Tân. Đỗ Lợi Tân ngồi ở trên sofa trong một phòng bao mà bọn họ thường ngồi, trước mặt đặt hơn mười chai rượu, có mấy chai đã mở nắp, có mấy chai còn chưa. Anh ta đang cầm rượu liên tục nốc vào bụng, cái kiểu uống rượu đó, cũng giống như anh thời gian trước mới vừa làm.

Tiến lên, anh xách vạt áo Đỗ Lợi Tân lên, cướp ly rượu trong tay anh ta. Cố Học Võ lại vung một nắm đấm lên mặt anh ta. Vết bầm hồi sáng còn chưa kịp tan, giờ lại đậm thêm một chút. Cố Học Võ còn muốn vung tay thì Đỗ Lợi Tân nở nụ cười: "Đánh đi, đánh đi, đánh chết em luôn đi."

Nhìn thấy bộ dáng thống khổ này của anh ta, Cố Học Võ oán hận thu tay lại, dùng sức đẩy anh ta ngã lên sofa.

"Cậu là đồ chết tiệt, làm sao cậu có thể làm như vậy? Cậu không phải rất yêu con bé sao? Cậu yêu con bé mà sao lại có thể đi quan hệ với phụ nữ khác?"

Cố Học Võ không thể khống chế cơn giận của mình, trừng mắt với Đỗ Lợi Tân, quả thực không tin anh ta có thể làm chuyện như vậy. Đỗ Lợi Tân mà do anh quen tuyệt đối không phải như vậy.

"Cô ấy nói với anh? Cô ấy vậy mà lại đi nói với anh?" Đỗ Lợi Tân khóe miệng tràn đầy chua sót, nhắm mắt lại, đột nhiên anh ta đứng phắt dậy, nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt kích động điên cuồng, vươn ngón trỏ chỉ vào ngực anh: "Phải, không sai. Em cùng người phụ nữ khác lên giường, vậy thì sao?"

Ngón tay run run, giọng Đỗ Lợi Tân đề ấy phần: "Em cho dù có quan hệ với người phụ nữ thế nào đi nữa cũng bằng cô ấy? Ít nhất, lúc em lên giường với người phụ nữ khác, trong lòng em vẫn chỉ nghĩ đến cô ấy. Còn cô ấy thì sao? Lúc cô ấy lên giường với em, trong lòng chỉ nghĩ đến Lương Hữu Thành. Anh có nghe thấy không, người cô ấy nghĩ đến là Lương Hữu Thành…"

Dùng sức rống những lời này xong, Đỗ Lợi Tân đột nhiên đạp vào bàn, ánh mắt đỏ bừng: "Cố Học Võ, anh cũng là đàn ông, anh cũng biết cảm giác này đúng không? Lúc cô ấy ở bên em, trong đầu cô ấy chỉ nghĩ đến người đàn ông khác. Cô ấy người thì ở chỗ em nhưng trái tim lại ở chỗ khác. Em mệt rồi, anh có biết không, em mệt rồi! Em mệt quá rồi."

Cố Học Võ ngơ ngác nhìn anh ta, trong mắt hiện lên tia khiếp sợ: "Không, không có khả năng." Chuyện đó đã qua lâu vậy rồi, Học Mai, con bé chắc hẳn là đã buông xuống rồi mới đúng, bằng không, sẽ không đến với Đỗ Lợi Tân.

"Tại sao không có khả năng?" Trong lòng Đỗ Lợi Tân rất đau, thật sự rất đau. Kỳ thật trong lòng anh ta đầy ảo não, hối hận. Còn có cả tự trách. Bởi vì anh thật sự không biết, Cố Học Mai có thai, anh cũng không biết cô sẽ tìm anh ta. Nếu anh ta biết…

Bất lực ôm đầu, cả người Đỗ Lợi Tân trượt khỏi sô pha, ngồi dưới đất, vẻ mặt mờ mịt nhìn Cố Học Võ.

"Mười mấy năm. Anh có biết không em yêu cô ấy mười mấy năm. Từ lúc theo cô ấy đến trường đã thế rồi. Trong lòng em chỉ có mình cô ấy. Có cô ấy ở bên, em chả thèm liếc mắt nhìn những người phụ nữ khác một cái. Cô ấy vui, em cũng vui, cô ấy buồn, em cũng khó chịu. Cô ấy đính hôn với người đàn ông khác, em đau lòng muốn chết. Nhưng em lại nói với chính mình là không sao. Cô ấy hạnh phúc là được."

"Nhưng kết quả thì sao? Lương Hữu Thành đã chết. Em cứ tưởng là mình đã có cơ hội. Anh biết không em vì cô ấy mà cái gì cũng làm? Cô ấy cả đêm không ngủ, em cũng cùng cô ấy mất ngủ cả đêm. Cô ấy khổ sở trong lòng, trong lòng em cũng khổ sở như vậy. Lúc cô ấy đi vào ngõ cụt, em mấy ngày mấy đêm không ngủ canh chừng cô ấy. Cô ấy nói cần thêm thời gian em cho cô ấy thêm thời gian. Cô ấy không muốn công khai em sẽ không công khai chuyện em cùng cô ấy lén lút yêu nhau. Hơn bốn năm, em nghĩ cô ấy cho dù là một khối băng thì em cũng làm cho cô ấy tan ra."

"Nhưng mà không, cô ấy căn bản là là một khối băng không thể tan. Trong lòng của cô ấy vẫn nghĩ đến Lương Hữu Thành." Vẻ mặt Đỗ Lợi Tân thống khổ, có chút cuồng loạn: "Có lúc em rất hận, hận Lương Hữu Thành vì sao phải chết. Nếu anh ta không chết, em còn có thể cùng anh ta cạnh tranh công bằng. Mà không phải như bây giờ, em là người sống, vĩnh viễn không thể cạnh tranh với một người chết."

Cầm lấy chai rượu trên bàn, anh ta nốc từng ngụm từng ngụm. Cố Học Võ đứng đó nhìn sự thống khổ trong mắt Đỗ Lợi Tân. Tay anh nâng lên, muốn nói cái gì, lại không nói được.

Nốc không nổi nữa, Đỗ Lợi Tân dùng sức ném cái chai lên trên tường rồi đột nhiên bật cười, tiếng cười đó vô cùng chua sót: "Nhưng có một chuyện, em còn biết rõ hơn. Nếu Lương Hữu Thành còn sống, em một chút cơ hội cũng không có. Như vậy tính ra, chắc là em may mắn, anh ta chết rồi. Chết rồi…"

Nhưng mà chết rồi, lại làm cho anh ta hiểu được, cơ bản trên thế giới này, người sống vĩnh viễn không thể tranh giành với người chết. Vĩnh viễn cũng không thể tranh giành. Bởi vì anh ấy đã chết nên ở trong lòng Cố Học Mai, vĩnh viễn có một vị trí của anh ấy. Mà anh ta vĩnh viễn không thể thay thế được vị trí đó.

Thân thể Cố Học Võ chấn động, nhìn Đỗ Lợi Tân, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Kiều Tâm Uyển.

"Xem đi, cô ta chết cũng quá tốt. Cô ta không chết, em làm sao có cơ hội ở bên anh…"

Bước chân mềm nhũn, anh ngồi ở trên sofa, nhìn Đỗ Lợi Tân lại cầm lấy chai rượu không ngừng nốc mà hai tay nắm chặt thành quyền.

"Cô ta không chết, em vĩnh viễn cũng không có cơ hội, cô ta chết, em mới có cơ hội."

Kiều Tâm Uyển. Kiều Tâm Uyển…

Cái tên đó, như cây kim châm hiện lên trong đầu, nơi lồng ngực cứ nhói đau từng cơn, cơn đau này kết hợp với sự mệt mỏi đè nặng lên lồng ngực khiến anh không thở nổi. Muốn nói cái gì muốn làm cái gì nhưng lại hoàn toàn không thể khống chế, thân thể cứ cứng đờ cả hồi lâu không thể nhúc nhích. Trong đầu chỉ có ba chữ, Kiều Tâm Uyển. Kiều Tâm Uyển, vẫn là Kiều Tâm Uyển.

Đỗ Lợi Tân cũng không quản anh, lúc này trong lòng của anh ta thực sự rất tồi tệ. Anh ta quả thật là mệt mỏi. Yêu một người phụ nữ mười mấy năm, dõi theo cô ấy bốn năm năm, kết quả là, lại không thể sánh với một người đã chết.

Ngày hôm qua lúc rời khỏi hội sở, có người phụ nữ nói muốn tiễn anh ta, anh ta cũng không từ chối, đi theo người đó về. Có lẽ ở trong lòng của mình, anh ta chính là muốn cho Cố Học Mai nhìn thấy. Anh ta muốn cho cô thấy, Đỗ Lợi Tân anh ta không phải là không có ai. Không phải không thể không có Cố Học Mai. Nhưng mà anh ta không hề nghĩ tới, Cố Học Mai lại có thai.

Cô sáng sớm đến tìm anh ta, thấy anh cùng người phụ nữ đó nằm ở trên giường. Anh ta theo bản năng muốn giải thích, nhưng Cố Học Mai lại xoay người bỏ đi. Cô đẩy xe lăn, cử động ban đầu thuận lợi. Anh ta đuổi theo ra thang máy, muốn ngăn cô lại, cũng không ngờ nhìn thấy anh ta, Cố Học Mai lại di chuyển xe lăn nhanh hơn, bởi vì vội vã bỏ đi nên không nhìn thấy bậc thang bên cạnh, xe lăn không khống chế được mà đổ xuống…

Hình ảnh cả người cô đầy máu hiện lên trong đầu khiến tâm trạng của Đỗ Lợi Tân càng buồn bực, càng đau đớn. Lại mở một chai rượu. Nốc từng ngụm. Anh ta sai rồi, anh ta thật sự sai rồi. Tình cảm là thứ không thể lấy ra mà thử. Lúc này, e là Cố Học Mai sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta nữa. Anh ta sẽ vĩnh viễn mất đi Cố Học Mai.

"Ha ha ha ha." Đỗ Lợi Tân bật cười, cười đến vô cùng chua sót, rượu theo khóe miệng chảy xuống, làm ướt cả quần áo mà anh ta cũng không quan tâm, chỉ biết uống. Anh ta biết, sai lầm anh ta phạm đã đẩy anh ta xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không có cơ hội trồi lên.

Trong phòng, ngoại trừ tiếng Đỗ Lợi Tân uống rượu, không còn tiếng động nào khác. Cố Học Võ cũng nhờ tiếng chai rượu va lên bàn mới lấy lại tinh thần, nhìn động tác uống rượu của Đỗ Lợi Tân, anh giơ tay, nhẹ nhàng ngăn lại.

Áp chế nội tâm đang đau đớn, khó chịu cùng rối rắm, trước mắt anh phải giải quyết chuyện của Cố Học Mai trước.

"Dù nói như thế nào, chuyện Học Mai có thai, sảy thai, cậu đều có trách nhiệm. Nếu cậu thật sự yêu con bé thì có phải cũng nên tỉnh táo lại không? Đi xin Học Mai tha thứ cho cậu?"

"Tha thứ?" Đỗ Lợi Tân lắc lắc đầu, vẻ mặt chua sót: "Cô ấy sẽ không tha thứ cho em. Anh có nghe qua chưa? Một lần bất trung, trăm lần bất dung."

Anh ta biết rõ cá tính của Cố Học Mai, với cá tính của cô tuyệt đối sẽ không có chuyện tha thứ cho anh ta.

134. Chương 134: Anh Cũng Vậy

Anh ta biết rõ tính cách của Cố Học Mai, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ anh ta.

"Đừng như vậy." Cố Học Võ cũng không biết vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy: "Học Mai chắc là sẽ để ý đến cậu. Cậu nên đi tìm nó xin tha thứ đi."

"Cô ấy sẽ không tha thứ cho em." Đỗ Lợi Tân thở dài. Nghĩ tới tính cách của Cố Học Mai: "Đừng nói là cô ấy, chính em cũng không thể tha thứ ình."

Vì sao lại xúc động nhất thời? Vì sao lại làm như vậy? Vì sao lại muốn tổn thương người mình yêu?

"Lão Đại." Mắt Đỗ Lợi Tân đỏ bừng, cay xè, khóe mắt đã ươn ướt: "Em đã mất cô ấy. Em biết. Em mất cô ấy rồi."

"Lợi Tân, cậu đừng như vậy." Thấy bộ dạng này của anh ta, Cố Học Võ thấy khó chịu vô cùng: "Học Mai sẽ tha thứ cho cậu, nó rất mềm lòng."

"Cô ấy sẽ không." Không có cô gái nào có thể tận mắt thấy người đàn ông của mình cùng người phụ nữ khác cùng nằm trên giường mà vẫn thờ ơ, trừ khi cô ta không yêu người đàn ông đó. Anh ta biết chắc Cố Học Mai sẽ không tha thứ cho anh ta. Vĩnh viễn không.

Cố Học Võ vỗ vỗ bờ vai của anh ta: "Mặc kệ có được hay không, ít nhất cậu cũng phải thử một lần chứ?"

"Thật ra em không hề động đến cô gái kia. Em thật sự không có." Đỗ Lợi Tân đột nhiên mỉm cười, nhìn Cố Học Võ, ánh mắt có một tia mong chờ đợi: "Anh nói xem, nếu em nói với Học Mai, em không động vào cô gái kia, cô ấy có tha thứ cho em không?"

Cố Học Võ nhìn anh ta, trong mắt mặt hiện lên một tia không thể tin được: "Lợi Tân, cậu nói cái gì?"

"Em thật sự không động tới cô gái kia." Đỗ Lợi Tân cười khổ: "Cơ thể em từ lâu đã quen với Học Mai. Những cô gái khác căn bản không vừa mắt em. Ngày hôm qua em uống rượu, về đến nhà là lăn ra ngủ. Em căn bản không hề động đến cô gái đó."

Trên thực tế, anh ta cũng muốn từng muốn dùng các cô gái khác để thay thế Học Mai. Nhưng Học Mai chính là Học Mai, là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được. Cho nên khi thấy cô gái kia lõa lồ nằm trên giường anh ta, anh ta vẫn không có một chút hứng thú, nằm xuống là ngủ như chết. Anh ta biết anh ta không có động đến cô gái đó. Nhưng rõ ràng là Cố Học Mai sẽ không tin. Cố Học Mai chỉ tin những gì đã tận mắt chứng kiến, cũng vì thế sẽ không thể tha thứ cho anh ta.

Cố Học Võ lúc này đúng là không biết phải nói gì. Anh tin lời Đỗ Lợi Tân nói, chỉ sợ là Cố Học Mai sẽ không tin. Bây giờ, phải làm thế nào Cố Học Mai mới chịu tha thứ cho Đỗ Lợi Tân? Nếu để Đỗ Lợi Tân nói cho cô biết anh ta không có làm chuyện gì có lỗi với cô, Cố Học Mai e là cũng sẽ không tin. Ngược lại còn cho rằng Đỗ Lợi Tân đang biện minh.

Thở dài thật dài, Cố Học Võ cũng không biết, phải giải quyết đống hỗn loạn này như thế nào. Trong đầu anh lại hiện lên gương mặt của Kiều Tâm Uyển. Nếu là cô, cô ấy sẽ thế nào? Kiều Tâm Uyển. Kiều Tâm Uyển. Ba chữ đó đã trở thành một cái dằm trong tim anh, không nhổ cũng đau mà nhổ ra thì lại càng đau hơn.

Trong bệnh viện, Cố Học Mai là bệnh nhân ngoan ngoãn nhất, uống thuốc, tiêm thuốc, chẩn đoán gì cô cũng rất nghe lời. Không ầm ĩ, cũng không quậy. Ngoại trừ ngày đó hơi mất kiểm soát trong chốc lát, sau đó cô liền trở nên rất bình tĩnh, bình tĩnh tới nỗi không giống cô tý nào.

Trần Tĩnh Như rất lo lắng, một câu cũng không dám nói nhiều, sợ Cố Học Mai tâm trạng không ổn, lại tự thu mình vào trong vỏ, không chịu làm phẩu thuật nữa.

Ngày phẫu thuật đã định là một tuần sau. Bác sĩ Locker hai ngày trước đã rất nghiêm túc nghiên cứu bệnh án của Cố Học Mai, lại xem qua tình trạng của cô, sau đó tìm đến Cố Học Võ. Lúc trước chưa xem bệnh án nên ông ta cũng không rõ cơ thể của Học Mai rốt cuộc là thế nào. Bây giờ xem bệnh án mới phát hiện, Cố Học Mai đã bỏ lỡ thời gian phẫu thuật tốt nhất. Thời gian kéo dài như vậy khiến cơ thể đã chẳng còn như lúc ban đầu. Hơn nữa cô lại vừa mới sảy thai nên cơ hội phẫu thuật thành công còn chưa tới bốn phần.

Lời này vừa nói ra, không riêng gì Cố Học Võ, Cố Học Văn, Tả Phán Tình, mà cả mấy vị trưởng bối cũng ngẩn ngơ.

"Nếu, tôi nói là nếu." Cố Học Võ nghe tim mình đập thình thịch: "Nếu phẫu thuật thất bại thì sẽ thế nào?"

"Có thể sẽ không đứng lên được nữa." Bác sĩ Locker cũng không hy vọng sẽ như vậy: "Có điều, tôi sẽ cố gắng hết sức tiến hành phẫu thuật thành công. Việc này cần thời gian khá dài nên tôi cần mọi người giúp."

"Không thành vấn đề." Cố Học Võ tin lúc này không có gì quan trọng hơn đôi chân của Cố Học Mai: "Chúng tôi sẽ phối hợp. Cho dù ông muốn gì, chúng tôi đều có thể phối hợp. Bác sĩ, xin ông hãy cứu lấy Học Mai."

"Tôi sẽ cố gắng."

Lúc này mọi người đều đang khẩn trương chờ đợi cuộc phẫu thuật tiến hành. Đỗ Lợi Tân cũng có đến vài lần nhưng Cố Học Mai không chịu gặp. Anh ta cũng không cố ép. Ngày nào cũng ngồi trông ở bên ngoài phòng bệnh. Cố Học Văn biết hết nhưng cũng chỉ thở dài một tiếng.

Lương Hữu Thành là đội trưởng của anh, anh cũng tận mắt chứng kiến cuộc tình của Học Mai và anh ấy nên anh hiểu vị trí của Lương Hữu Thành trong lòng Học Mai. Nếu anh là Đỗ Lợi Tân, anh cũng không thể chấp nhận được trong lòng Tả Phán Tình còn nhớ đến người khác.

Lúc này anh lại thấy thật may mắn, may mắn Kỷ Vân Triển không chết. Bằng không, e là Tả Phán Tình sẽ vấn vương anh ta cả đời. Đương nhiên, điều này anh tuyệt đối không dám nói trước mặt Tả Phán Tình.

Mặc kệ mọi người lo sợ như thế nào, cuộc phẫu thuật vẫn phải tiến hành. Sáng sớm, Cố Học Mai phải nhịn ăn, ngủ dậy cũng không được uống nước đợi phẫu thuật. Cả nhà đều ngồi trông ở trong phòng bệnh, Đỗ Lợi Tân lúc này cũng được vào, nhìn thấy anh ta, Cố Học Mai liền quay mặt đi, không muốn thấy anh ta. Đỗ Lợi Tân cũng không sợ cô làm mặt lạnh, tiến lên, nắm chặt tay cô.

"Học Mai. Em sẽ khỏe thôi, anh chờ em."

Cố Học Mai rút tay ra, quay sang bên kia, anh ta lại một lần nữa đặt tay cô vào tay mình, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Chờ em khỏe lại rồi em muốn tức giận, muốn mắng hay đánh anh sao cũng được. Học Mai, anh yêu em." Ba chữ kia là đại biểu cho sự chân thành của anh ta.

Cố Học Mai vẫn không nhìn anh, nhắm chặt mắt lại, nơi đó có dòng lệ ứa ra. Yêu? Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Đỗ Lợi Tân nằm trên giường với một cô gái khác mà cảm thấy mỉa mai vô cùng. Là cô quá bình tĩnh? Hay là cô quá tự tin? Bây giờ nói những thứ đó thì có ý nghĩa gì nữa? Con của cô đã không còn, cô đã mất một đứa con rồi. Nhẹ nhàng cô rút tay ra, y tá cũng đã bước vào, đẩy cô vào phòng phẫu thuật.

Thời gian chờ đợi khổ sở vô cùng. Ba mẹ của Đỗ Lợi Tân cũng đã đến, hai người thực sự không biết phải nói năng thế nào với Cố gia, họ thật sự không biết con mình qua lại với Học Mai. Bây giờ thành ra thế này cũng chỉ trách thằng con xấu xa Đỗ Lợi Tân đã quá đáng thất vọng.

Tám tiếng đồng hồ, cuộc phẫu thuật kéo dài suốt tám tiếng, từ sáng cho đến tận chiều. Lúc bác sĩ Locker đi ra, Cố Học Võ là người đầu tiên tiến lên: "Bác sĩ Locker, rốt cuộc thế nào?"

"Phẫu thuật rất thành công." Bác sĩ Locker tháo khẩu trang xuống, trên mặt lộ ra nét tươi cười: "Đây là bước đầu tiên. Giai đoạn sau sẽ có mấy tháng phục hồi chức năng. Chỉ cần cô ấy chịu phối hợp thì nhiều nhất là ba tháng, cô ấy có thể giống như người bình thường."

"Thật tốt quá." Cố Học Võ nhẹ nhàng thở ra. Quay sang nhìn những người khác trong Cố gia, trên mặt đều lộ ra ý cười.

Phẫu thuật xong, Cố Học Mai được đưa về phòng bệnh bình thường. Bởi vì Cố Thiên Sở tuổi đã lớn, sức khỏe cũng không phải là tốt lắm, trong nhà lại có con nít nên Cố Học Võ bảo những người khác về nhà hết. Đỗ Lợi Tân không chịu đi, cứ ngồi trông trong phòng bệnh, anh cũng không miễn cưỡng.

Cố Học Mai bởi vì được gây mê nên ngủ thẳng đến sáng hôm sau mới tỉnh lại. Mở to mắt, liền thấy Đỗ Lợi Tân ngồi trông bên giường bệnh. Nhìn thấy anh ta, Cố Học Mai liền nhăn mày, muốn rút tay về, lại bị anh ta cầm chặt. Đúng là đáng ghét, rõ ràng là đang ngủ mà sao sức lực lại lớn như vậy.

Đúng vậy, Đỗ Lợi Tân trông cả một buổi tối, tới khi trời tờ mờ sáng mới chịu không được mà thiếp đi một lát. Muốn gọi anh ta dậy nhưng nhìn thấy trên mặt anh ta đầy râu lún phún cô lại không thể cất nên lời. Cổ họng lại khát khô, nóng rát. Cửa phòng bệnh lúc này mở ra, Cố Học Võ bước vào, thấy cô đã tỉnh, nét mặt liền vui vẻ.

"Em tỉnh rồi?"

"Nước…" Cố Học Mai mở miệng nói không ra hơi, cả miệng khô khốc đến khó chịu. Cô chỉ chỉ cổ họng. Cố Học Võ buông đồ xuống định đi rót cho cô ly nước thì Đỗ Lợi Tân lại tỉnh dậy.

"Em tỉnh rôi? Em không sao chứ?" Nhìn thấy môi cô khô khốc, Đỗ Lợi Tân liền nhanh chóng lấy nước đặt bên miệng Cố Học Mai.

Nhưng Cố Học Mai lại mím chặt môi, không chịu mở miệng. Đỗ Lợi Tân bất đắc dĩ, quay sang đưa mắt cầu cứu Cố Học Võ. Anh đón lấy ly nước trên tay Đỗ Lợi Tân, rồi nhẹ nhàng đỡ Cố Học Mai lên, cho cô uống nước.

Cảm giác cổ họng thoải mái hơn, Cố Học Mai đưa mắt nhìn khắp phòng bệnh: "Ba mẹ em đâu?"

"Bọn họ về rồi." Cố Học Võ nhẹ nhàng mở miệng: "Hôm qua mọi người trông em cả ngày nên mệt hết cả, ở nhà còn có con nít. Anh nói bọn họ về trước rồi. Vừa nãy anh xuống lầu mua cháo, nguyên một ngày em không có ăn cái gì, ăn một chút đi."

"Cám ơn anh."

Cố Học Mai nhìn Cố Học Võ, ánh mắt đầy cảm kích. Người anh này, bình thường tuy rằng không nói năng nhiều nhưng đối xử với cô rất tốt.

"Nha đầu ngốc, cảm ơn cái gì chứ." Cố Học Võ đổ cháo ra, nhìn sắc mặt Học Mai tái nhợt: "Đây. Để anh đút em ăn."

"Dạ." Cố Học Mai gật đầu, từ đầu tới cuối, cũng không để ý đến Đỗ Lợi Tân.

Trong lòng Đỗ Lợi Tân rất khó chịu, nhưng một câu cũng không dám phản bác. Cố Học Võ đút cháo cho Cố Học Mai xong, người lớn trong nhà cùng Cố Học Văn đều đã đến. Thấy Cố Học Mai đã tỉnh, không còn việc gì nữa, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Chuyện lúc trước không ai nhắc đến.

Mà không riêng gì người lớn trong nhà, vợ chồng Đỗ Hưng Hoa cũng đến, đem theo một đống thuốc bổ, còn có cả hoa tươi và trái cây lên thăm Học Mai. Bởi vì là trưởng bối nên Cố Học Mai cũng không thể nhăn mặt. Nhất thời phòng bệnh trở nên thật náo nhiệt. Trần Tĩnh Như biết con gái thích yên tĩnh, cũng sợ con mệt nên sau khi xác định con không có việc gì thì cùng người lớn trong nhà và vợ chồng Đỗ Hưng Hoa ra về.

Chân trước bọn họ vừa đi thì chân sau Tống Thần Vân cùng mấy người Hồ Nhất Dân lại đến. Sau khi Tâm Uyển bỏ đi, đây là lần đầu tiên Cố Học Võ gặp Trầm Thành, ánh mắt anh hơi hơi nheo lại, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu. Trầm Thành cũng cảm giác được ánh mắt của Cố Học Võ nhưng không nói gì, chỉ chào hỏi Cố Học Mai rồi nhắn nhủ cô nghỉ ngơi cho tốt. Mấy người Hồ Nhất Dân đều đem quà đến, nhắn nhủ Cố Học Mai nghỉ ngơi cho tốt rồi một đám người chậm rãi đến, lại chậm rãi rời đi.

Trầm Thành không đi theo mà lấy điện thoại ra nhìn Cố Học Mai : "Nghe em phẫu thuật, Tâm Uyển có nhờ anh gửi lời hỏi thăm, chúc em sớm bình phục."

"Thật sao?" Cố Học Mai nghĩ tới Kiều Tâm Uyển, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Cố Học Võ, phát hiện anh đang ngồi trên sofa trong phòng bệnh. Ánh mắt lạnh nhạt.

"Lúc trước anh có đến Đan Mạch thăm cô ấy." Ngón tay Trầm Thành ấn ấn vài cái trên màn hình điện thoại, mở tấm hình của Kiều Tâm Uyển ra xem: "Nhìn này. Đây là anh chụp ẹ con cô ấy. Bối Nhi đã chín tháng, cũng bắt đầu bập bẹ nói." (Ladybug: Công khai khiêu khích!)

"Thật tốt." Cố Học Mai nhìn khuôn mặt Bối Nhi mỉm cười ngọt ngào, vẻ mặt lại không thật sự vui vẻ như biểu hiện bên ngoài. Nếu con cô không mất đi thì có phải cũng đáng yêu như vậy không?

Trầm Thành mẫn cảm phát hiện sắc mặt của cô liền cất điện thoại: "Nghỉ ngơi tốt nhé, anh tin em sẽ nhanh chóng bình phục thôi."

"Cám ơn." Cố Học Mai quyết định phẫu thuật vào lúc này là còn có một nguyên nhân là, nếu chân của cô có thể đi lại bình thường vậy lần sau nếu lại nhìn thấy những gì không nên thấy thì có thể tránh đi nhanh một chút.

Trầm Thành gật đầu, cũng không ở lâu, nhắn nhủ Cố Học Mai nghỉ ngơi cho tốt sau đó rời đi. Anh ta vừa ra đến bên ngoài, Cố Học Võ liền đi ra theo.

"Lão Đại." Trầm Thành nhìn anh, sắc mặt rất bình tĩnh. Cố Học Võ vươn tay về phía anh ta, trong mắt hiện lên vẻ âm trầm.

Trầm Thành làm bộ như không hiểu, nhìn tay anh một lúc lâu, đằng hắng: "Lão Đại anh làm gì vậy?"

"Di động."

Hai chữ thản nhiên, Trầm Thành mỉm cười: "Em còn có việc, nếu anh muốn gọi điện thoại, có thể dùng điện thoại công cộng ở phía cuối hành lang."

"Trầm Thành." Cố Học Võ sắc mặt vô cùng âm trầm, híp mắt nhìn chằm chằm Trầm Thành một lúc lâu, đột nhiên vươn tay ra. Cánh tay mạnh mẽ hữu lực ép anh ta vào vách tường, tay kia thì đưa vào túi lấy di động của anh ta ra.

"Lão Đại, anh cướp di động của em làm gì?" Trầm Thành muốn giật lại nhưng động tác lại không nhanh bằng Cố Học Võ.

Ngón tay ấn ấn vài cái trên màn hình, hình của Kiều Tâm Uyển liền nhanh chóng xuất hiện trước mắt. Ở Đan Mạch có lẽ là đang lạnh nên anh thấy trong ảnh cô mặc không ít áo. Ôm Bối Nhi, hai mẹ con choàng khăn quàng cổ giống nhau hướng về ống kính mỉm cười ngọt ngào.

Đường cong trên mặt trong nháy mắt liền trở nên dịu dàng. Trong mắt hiện lên một vẻ dịu dàng mà chính anh cũng không biết. Nhưng nghĩ tới tấm ảnh là do Trầm Thành chụp, Trầm Thành ngày nào cũng lấy ra xem… Tay bỗng siết chặt, lấy hình gửi vào điện thoại của mình sau đó xóa sạch.

"Ấy…" Trầm Thành thấy anh xóa ảnh liền muốn giật điện thoại lại nhưng không kịp. Di động không giành lại được mà ảnh cũng bị xóa mất.

Cố Học Võ quá nhanh tay mà Trầm Thành cũng không nghĩ anh sẽ xóa ảnh. Một lúc sau, Cố Học Võ trả điện thoại di động lại cho Trầm Thành, nhìn anh ta mang theo vài phần cảnh cáo: "Tránh xa cô ấy một chút."

"Lão Đại." Trầm Thành hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt dửng dưng: "Bây giờ anh với cô ấy không có lấy một chút quan hệ."

"Có quan hệ hay không, cậu đều phải tránh xa cô ấy một chút." Cố Học Võ khí tỏ rõ vẻ ngang ngược. Ánh mắt đầy liều lĩnh: "Muốn làm ba của Bối Nhi, cũng phải hỏi tôi có cho phép không chứ."

135. Chương 135: Không Hợp Với Cô Ấy

"Hỏi anh cũng vô dụng, có hỏi thì cũng phải hỏi Tâm Uyển có chịu hay không." Trầm Thành không chút e ngại trừng mắt nhìn Cố Học Võ.

Hai người quay qua quay lại, tới tới lui lui đã lâu như vậy rồi nếu thực sự có thể sớm về sống với nhau thì bây giờ cần gì phải nói những lời này? Anh thấy Cố Học Võ không thể đem lại hạnh phúc cho Kiều Tâm Uyển, nếu đã như vậy thì để cho anh tiến tới, vậy thì có gì không được?

"Cô ấy sẽ không đồng ý." Cố Học Võ mặt không chút thay đổi nhìn anh: "Trầm Thành, cậu không hợp với cô ấy."

Ném lại những lời này, anh lại đi vào phòng bệnh, không để ý đến Trầm Thành nữa. Trầm Thành nhìn theo bóng lưng anh, đây không phải là lần đầu anh nghe thấy câu này. Hơn một năm trước, Cố Học Võ cũng từng nói với anh như vậy, chỉ là lúc đó, ánh mắt của Cố Học Võ đối với Kiều Tâm Uyển đầy căm ghét. Còn bây giờ…

Thu lại những suy nghĩ trong lòng, nhìn vào chiếc điện thoại di động nắm trong tay, anh thực ra cũng biết anh không hợp với Kiều Tâm Uyển, thực sự không thích hợp. Nhưng chỉ là trong lòng vẫn thấy không cam

tâm. Vô cùng không cam tâm, anh không muốn kết cục như vậy. Nhưng anh lại biết có một số chuyện ngay từ đầu đã định là như thế. Anh có muốn giành giật thế nào cũng không thể thay đổi.

Trịnh Thất Muội mang toàn bộ túi quần áo bỏ lên xe. Hôm nay cô thuê một chiếc xe con dành riêng cho việc nhập hàng. Trở lại cửa hàng, cô nhờ nhân viên cửa hàng phụ dỡ hàng xuống.

Thang Á Nam không biết sao lại tới, nhìn thấy cô mang lỉnh kỉnh đồ đạc đi vào trong cửa hàng liền chủ động đến giúp. Trịnh Thất Muội cau mày, yên lặng mang đồ xuống xe, sau đó cùng nhân viên xách lên để vào chỗ, xong đâu đó lại phủi tay nhìn hai nhân viên khác.

"Hôm nay vừa nhập hàng mới, công việc rất nhiều, mọi người vất vả một chút, bày mấy bộ này lên đi, cũng sắp sang mùa rồi."

"Dạ." Hai nhân viên cửa hàng luôn tay luôn chân, đi theo giúp Trịnh Thất Muội, đem quần áo ra rồi bày lên giá.

Thang Á Nam không giúp được gì nên ngồi trên sofa, nhìn Trịnh Thất Muội bận rộn tối mắt tối mũi mà trái tim không hiểu sao lại thấy yên ổn lạ kỳ. Trong đầu anh hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên đụng độ Trịnh Thất Muội, lúc đó cô đã túm lấy cổ áo anh mà hỏi: "Anh có phải là đàn ông không vậy?"

Lúc đó, anh chỉ muốn cho người phụ nữ này một bài học, cho cô ấy biết, anh đàn ông thế nào. Nào ngờ sự tình sau đó lại hơi mất khống chế, không nằm trong phạm vi kiểm soát của anh.

Trịnh Thất Muội không thể nghi ngờ là một người phụ nữ dịu dàng và xinh đẹp, cô đủ xinh để thu hút bất kỳ người đàn ông nào, đương nhiên không bao gồm anh. Cuộc sống của anh ngày nào trên lưỡi dao cũng dính máu, sống hôm nay không biết đến ngày mai, vì điều này nên anh không bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn.

Phụ nữ đương nhiên cũng có, Hiên Viên Diêu đã từng có một thời gian rất điên rồ. Mà lúc anh ta muốn điên cuồng chắc chắn sẽ kéo người bên cạnh đi theo. Đối với Thang Á Nam mà nói, việc quan hệ với phụ nữ còn không bằng đến trường bắn luyện kỹ thuật bắn. Cũng là toàn thân đầm đìa mồ hôi nhưng lại khiến anh thấy thoải mái hơn.

Thân là Thang thiếu của Long đường nên có không ít phụ nữ vây quanh anh nhưng anh không chơi đùa, cũng chưa bao giờ nghiêm túc với một người nào. Nếu không phải Hiên Viên Diêu muốn anh tiếp cận Trịnh Thất Muội, thì cuộc sống của cô và anh sẽ vĩnh viễn là hai đường thẳng song song, không thể nào giao nhau. Nhưng trên đời này không có nếu như, anh và Trịnh Thất Muội cũng vì đủ chuyện phát sinh mà gặp gỡ nhau, lại còn có với nhau một đứa con.

Làm thế nào để tiếp cận cô, trong lòng anh hiểu rất rõ, nhưng có một điều rất rõ ràng là lúc kết hôn với cô, anh thực sự cảm thấy hạnh phúc. Chỉ không ngờ hạnh phúc thật sự quá ngắn ngủi. Hiên Viên Diêu dùng cô để dụ Tả Phán Tình, sau đó anh không thể có lựa chọn nào khác hơn là đành phải nhốt cô. Lúc đó anh biết Hiên Viên Diêu đã nghi ngờ anh.

Cá tính của Hiên Viên Diêu, anh không nắm chắc. Có thể, anh ta sẽ hành hạ Trịnh Thất Muội đến chết cũng không biết chừng. Cho nên anh chỉ có thể ra tay trước, tuyệt tình với Trịnh Thất Muội, giả vờ mình hoàn toàn không thèm để ý nhưng vẫn không thể ngăn cản việc thân phận bị bại lộ.

Có một thời gian anh đã hết sức lo lắng. Sợ Hiên Viên Diêu sẽ trút giận sang Trịnh Thất Muội, nhưng ngay vào lúc viên đạn của Hiên Viên Diêu găm vào trong lồng ngực, anh đột nhiên lại thấy thanh thản. Hiên Viên Diêu sẽ không bỏ qua cho anh nhưng cũng sẽ không trút giận sang Trịnh Thất Muội. Có lẽ là vì anh, cũng có thể là vì Tả Phán Tình. Mặc kệ là như thế nào, Thang Á Nam cũng thấy yên tâm. Trước lúc anh mất đi ý thức đã nhờ Hiên Viên Diêu giúp anh chăm sóc Trịnh Thất Muội. Mà anh tin, Hiên Viên Diêu nhất định sẽ đồng ý.

Chỉ là chuyện sau đó lại không nằm trong dự tính của anh. Trịnh Thất Muội nghĩ anh đã chết nhưng vẫn kiên trì sinh con của anh. Chỉ bằng điểm này, anh đã rất biết ơn Trịnh Thất Muội. Anh từ nhỏ đã mồ côi nên rất khao khát một gia đình đầm ấm. Nhưng bởi vì thân phận đặc biệt nên anh phải kìm nén cái mong muốn ấy nhưng sâu trong thâm tâm, anh vẫn khát khao có một gia đình. Mà lúc này, anh tin anh sẽ có một gia đình.

Nhìn Trịnh Thất Muội bận rộn, trên trán thấm đẫm mồ hôi, anh đứng lên rót cho cô một ly nước, rút hai tờ khăn giấy đưa tới cho cô. Trịnh Thất Muội đang định đứng lên rót nước, không ngờ Thang Á Nam đang cầm ly nước đứng trước mặt mình, cô hơi hoảng hốt, mất tự nhiên xoay mặt, không muốn nhận ly nước trong tay anh.

Muốn đi vòng qua anh, Thang Nam Á lại đứng trước cô, tay nhét ly nước vào tay cô, Trịnh Thất Muội muốn đẩy ra lại sợ nước bắn lên người nên cô đành phải nhận lấy và uống một hơi cạn sạch.

Còn chưa kịp phản ứng gì thì bàn tay Thang Á Nam đã đưa về phía cô, lau khô những giọt mồ hôi trên trán cô. Trịnh Thất Muội đứng yên không nhúc nhích, khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được rõ ràng mùi hương trên người Thang Á Nam. Trừng mắt nhìn anh một cái, cô đột nhiên dùng sức đẩy anh ra, thả cái ly xuống bàn trà bên cạnh, liếc nhìn hai nhân viên trong tiệm, cô nói: "Mọi người trông cửa hàng, tôi đi ra ngoài một chút. "

Cô vội vàng nắm lấy túi xách, hai người nhân viên đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn Thang Á Nam cũng vội vàng chạy theo sau.

Tình huống lâm vào thế bế tắc. Cố Học Mai không để ý tới Đỗ Lợi Tân, mặc kệ Đỗ Lợi Tân có nói thế nào, cô vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng. Sau khi phẫu thuật một tuần là có thể bắt đầu tiến hành phục hồi chức năng, bởi vì một thời gian dài không đi lại nên đôi chân của Cố Học Mai hoàn toàn không có chút sức lực.

Phục hồi chức năng đối với cô mà nói là một việc vô cùng cực khổ và đau đớn, cũng cần có người giúp đỡ nhưng cô lại cự tuyệt sự giúp đỡ của Đỗ Lợi Tân. Chỉ cần tay Đỗ Lợi Tân vừa đụng vào cô là cô sẽ hất ra. Cô có thể sẽ nhờ Cố Học Võ, nhờ Cố Học Văn hay thậm chí là nhân viên y tế của bệnh viện giúp cô, chỉ không cần Đỗ Lợi Tân giúp.

Đỗ Lợi Tân vẫn không từ bỏ, cô làm mặt lạnh một lần, anh ta lại đến một lần. Nhưng mặc kệ anh ta có làm như thế nào, Cố Học Mai vẫn không để ý là không để ý tới anh ta. Anh ta cũng không nản lòng, vẫn tiếp tục đến mỗi ngày, sự kiên trì đó khiến ngay cả Trần Tĩnh Như cũng cảm động. Sau đó lại nghe Cố Học Võ nhắc đến một lần, trong lòng bà lại trách mình đã không quan tâm nhiều hơn đến con gái.

Nói cách khác, việc hôn nhân của hai đứa con này của bà nói không chừng đã sớm quyết định rồi, vì sao lại phải kéo dài đến bây giờ? Cho nên mỗi lần nhìn Cố Học Mai, bà luôn có dáng vẻ muốn nói lại thôi, thỉnh thoảng lại rõ ràng ám chỉ cho Cố Học Mai chấp nhận Đỗ Lợi Tân. Trần Tĩnh Như còn chưa dứt lời, Cố Học Mai đã phản ứng dữ dội hơn. Ban đầu khi thấy Đỗ Lợi Tân, cô chỉ làm mặt lạnh, tới sau này lại thành dứt khoát không nhìn mặt anh ta, xem anh ta như không tồn tại. Mặc kệ Đỗ Lợi Tân có nói gì với cô, cô cũng xem như không thấy. Đỗ Lợi Tâm trong lòng buồn bực lại không giám tức giận. Chỉ có thể càng tỉ mẫn bù đắp, hi vọng Cố Học Mai có thể tha thứ cho anh ta.

Lúc Cố Học Võ vừa bước vào liền nhìn thấy Cố Học Mai chống tay lên hai bên tay vịn, cẩn thận đi từng bước về phía trước. Làm phục hồi chức năng được nửa tháng, chân của cô cũng bắt đầu có thể dùng sức, chỉ là không thể đi lâu, nếu không là sẽ đau. Quả nhiên do luyện tập quá lâu, chân cô đã mềm nhũn, ngã chúi người về phía trước. Cố Học Võ bước nhanh về phía trước giữ lấy cơ thể của cô không để cô ngã.

"Anh?" Cố Học Mai nhìn thấy anh liền thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng người, dồn toàn bộ trọng lượng lên trên người anh: "Sao anh lại đến đây?"

"Vừa vặn đang rảnh." Cố Học Võ đỡ lấy Cố Học Mai rồi dìu cô quay về phòng bệnh. Giọng Cố Học Võ rất nhẹ: "Em đó, có luyện tập cũng phải chú ý đến bản thân một chút, bác sĩ Locker đã nói rồi, mới đầu không nên nóng vội quá."

"Em không sao." Cố Học Mai lau mồ hôi trên khuôn mặt nhìn Cố Học Võ: "Em còn có thể tập thêm nửa tiếng nữa."

"Trước tiên cứ nghỉ ngơi đi đã." Cố Học Võ nhìn khắp phòng bệnh rồi nói: "Sao hôm nay thím không đến?"

"Mẹ em vừa mới đi. Em kêu đói bụng nên bà về nhà bảo thím Trương nấu canh cho em rồi." Tất cả mọi người đều phải đi làm, còn cô thì cứ như phế nhân, Cố Học Mai hận không thể mau chóng bình phục.

Đỡ cô ngồi xuống giường, Cố Học Võ vừa đi rót nước cho cô vừa nói: "Viện trưởng Trương hôm nay có gọi điện cho anh, ông ấy bảo em nghỉ ngơi cho tốt, việc ở viện em không cần phải lo."

"Dạ." Cố Học Mai gật đầu, liếc mắt nhìn Cố Học Võ một cái, đột nhiên bắt lấy tay anh: "Anh, anh giúp em được không?"

"Giúp em chuyện gì?" Cố Học Võ không hiểu lắm nhìn cô.

"Em muốn rời khỏi nhà, em muốn đi nước ngoài, đi đâu cũng được chỉ cần không phải ở lại đây là được."

Cô dốc sức làm phục hồi chức năng như vậy chính là muốn có thể mau chóng rời đi.

"Học Mai." Ngồi xuống trước giường bệnh, nét mặt anh hiện lên vẻ không đồng ý: "Em đi rồi Đỗ Lợi Tân phải làm sao?"

Cố Học Mai im lặng, tay xoắn lại với nhau: "Anh ta là anh ta, em là em, em và anh ta đã không còn có quan hệ gì nữa rồi."

"Nhưng cậu ta rất yêu em."

Cố Học Mai xoay mặt đi, lúc này cô không muốn nghe câu này nhất.

"Học Mai." Cố Học Võ hết sức đau lòng nhìn cô: "Đỗ Lợi Tân thực sự rất yêu em, nếu em bỏ lỡ cậu ta, anh dám cá rằng cả đời này em sẽ không tìm được người đàn ông nào yêu em hơn cậu ta đâu."

"Yêu em chính là cùng người phụ nữ khác lên giường sao?" Cố Học Mai nhoẻn cười, cười đến châm chọc: "Em thật đúng là biết anh ta yêu em nhiều như thế nào rồi."

"Trong chuyện này có hiểu lầm. Học Mai, cậu ta nói, cậu ta nói…" Cố Học Võ cũng không biết phải giải thích như thế nào: "Cậu ta nói trong lòng em vẫn còn thương nhớ Lương Hữu Thành, có thật không?"

Cố Học Mai sững người, khí thế mới vừa rồi đã giảm đi, cô đột nhiên không biết nên nói gì. Cố Học Võ nhìn vào khuôn mặt của cô, không thể tin được: "Học Mai. Lương Hữu Thành đã ra đi lâu vậy rồi mà em vẫn còn nhớ cậu ấy."

Tay Cố Học Mai xoắn chặt, khuôn mặt xanh xao hiện lên vài phần bất đắc dĩ, cô không có, cô chỉ là… Nhìn thấy ánh mắt Cố Học Võ không đồng ý, cô đột nhiên hừ nhẹ một tiếng.

"Anh chỉ biết nói em, anh không phải cũng giống em sao? Chu Oánh đi lâu như vậy rồi mà không phải anh vẫn luôn nghĩ về chị ấy sao?"

136. Chương 136: Chưa Bao Giờ Khóc

Đây là lần đầu tiên cô dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với Cố Học Võ. Cố Học Võ đứng sững người, nhìn gương mặt Cố Học Mai rồi im lặng. Phòng bệnh bị bao trùm một bầu không khí ngột nhạt khiến người ta nghẹt thở. Cả người Cố Học Võ tỏa ra một bầu không khí u ám làm cho Cố Học Mai cảm thấy áp lực không chịu nổi. Cô dựa người vào giường, đưa mắt nhìn ra khoảng trời bao la bên ngoài.

"Em không nghĩ tới Lương Hữu Thành." Ít nhất, trong hơn một năm ở bên Đỗ Lợi Tân, cô rất ít khi nghĩ tới Lương Hữu Thành. Thật sự là rất ít.

"Vậy Đỗ Lợi Tân nói em…"

"Em thừa nhận, ngay từ đầu em đã băn khoăn, lo lắng rất nhiều vấn đề. Về chuyện em lớn tuổi hơn Đỗ Lợi Tân, cả chân em, cả Lương Hữu Thành nữa, anh ấy vì cứu em nên mới chết. Em thực sự không thể vượt qua được chướng ngại này."

Nhưng cô là con người, một con người có máu có thịt. Những việc Đỗ Lợi Tân đã làm cho cô, những nỗ lực của anh vì cô, cô đều nhìn thấy hết. Từ cảm động đến tiếp nhận, từ tiếp nhận đến thích, lại từ thích đến yêu. Cảm giác này cứ dần dần thăng hoa. Đợi đến lúc cô phát hiện ra thì Đỗ Lợi Tân đã nắm giữ trái tim cô mất rồi.

"Nhưng tại sao cậu ta lại nói em như vậy?" Thậm chí còn nói lúc ở bên Đỗ Lợi Tân, Cố Học Mai chỉ nghĩ tới Lương Hữu Thành?

"Bởi vì ba mẹ Lương Hữu Thành, mấy ngày trước có đến tảo mộ cho Hữu Thành." Hôm đó là ngày giỗ của Hữu Thành.

Cố Học Mai nhớ tới lúc đó lại cảm thấy rất hổ thẹn với Lương Hữu Thành. Cô vậy mà lại quên mất ngày giỗ của Lương Hữu Thành. Điều này chưa bao giờ xảy ra. Bởi vì dạo này ở cùng với Đỗ Lợi Tân nên cô gần như quên mất, đã có một chàng trai, vì cứu cô mà chết.

Cô cảm thấy rất tội lỗi. Ngay sau ngày giỗ của Lương Hữu Thành, cô đã đến trước mộ anh ngồi thật lâu. Cô cầu xin Lương Hữu Thành tha thứ cho cô, lúc đó, cô đã biết mình có thai. Cô quyết định dứt bỏ quá khứ, chấp nhận lời cầu hôn của Đỗ Lợi Tân, cùng với Đỗ Lợi Tân sống một cuộc sống hạnh phúc. Sau đó cô vừa trở về, Đỗ Lợi Tân liền hỏi cô đi đâu.

"Em đi thăm Lương Hữu Thành, em nói với anh ấy..." Em đã quyết định sau này sẽ cùng anh sống một cuộc sống hạnh phúc, sau này sẽ để anh ấy vào một góc trong tim, hy vọng Lương Hữu Thành có thể chúc phúc cho cô.

Nhưng Đỗ Lợi Tân căn bản không nghe cô giải thích, hất tay cô ra rồi quay đi. Cô biết chắc chắn là anh ta không vui. Nhưng cô vẫn hy vọng anh ta nghe cô nói hết lời. Đợi ở nhà thật lâu cũng không thấy Đỗ Lợi Tân trở về. Cô cũng chẳng còn cách nào đánh phải đến nhà trọ của anh ta tìm. Nhưng thật không ngờ lại để cô nhìn thấy cái cảnh mà cô không thể nào chịu nổi...

Cố Học Mai không biết phải hình dung tâm trạng lúc đó của mình như thế nào. Cô rất tự tin, cô luôn nghĩ rằng cho dù mọi người trong thiên hạ đề bỏ rơi cô thì ít nhất Đỗ Lợi Tân sẽ không. Nhưng hành động của Đỗ Lợi Tân hôm đó lại chẳng khác nào một bạt tai tát thẳng vào mặt cô. Cô gần như không thể ở lại thêm một giây nào nữa, dốc sức quay xe lăn muốn rời khỏi đó nhưng thật không ngờ...

Hồi ức lúc nào cũng đau đớn, Cố Học Mai nhìn Cố Học Võ, vẻ mặt tràn đầy sự thống khổ cộng thêm một chút rối rắm: "Anh, em không gạt anh. Thật sự lúc đó em mới biết được tình yêu em dành cho anh ta nhiều như thế nào. Yêu đến nỗi nhìn thấy anh ta ở cùng với những người phụ nữ khác là em hoàn toàn không chịu được. Trái tim em đau lắm."

Cô tưởng cô chỉ cảm động với những nỗ lực của Đỗ Lợi Tân, chỉ là không đành lòng để anh ta bị tổn thương, hụt hẫng. Chỉ là cảm động và biết ơn. Nhưng đến lúc cô tận mắt thấy Đỗ Lợi Tân ở cùng với người phụ nữ khác, cô mới phát hiện. Cô đối với Đỗ Lợi Tân, sớm đã không phải là biết ơn và cảm động đơn giản như vậy. Đã lâu như vậy rồi, người đàn ông rõ ràng còn nhỏ tuổi hơn cô ấy lại dùng bờ vai của mình chống đỡ mỗt mảng trời cho cô. Cô yêu Đỗ Lợi Tân, thật sự yêu Đỗ Lợi Tân.

"Học Mai." Cố Học Võ không biết phải nói như thế nào: "Nếu như em thật sự yêu cậu ta thì hãy cho cậu ta một cơ hội." Anh tin Đỗ Lợi Tân thật sự không chạm vào người phụ nữ khác. Điều tự tin này anh vẫn có.

Cố Học Mai trầm mặc, bây giờ cô không muốn nói về đề tài này, cho Đỗ Lợi Tân một cơ hội? Cô sợ mình sẽ không thể quên được cảnh tượng đó, cô sợ mình...

Nhìn bộ dạng của cô, Cố Học Võ lại nghĩ đến một vấn đề khác: "Học Mai, em cảm giác, em yêu Lương Hữu Thành hơn hay là yêu Đỗ Lợi Tân hơn?"

Cố Học Mai chấn kinh một chút, ngơ ngác nhìn Cố Học Võ. Cố Học Võ cũng nhìn cô, phát hiện ra anh lại hết sức khẩn trương chờ đáp án của Cố Học Mai, hình như đáp án này đối với anh rất quan trọng.

"Em không biết." Cố Học Mai lắc đầu, đây là hai chuyện khác nhau, hai người đó vốn không thể so sánh: "Em yêu Hữu Thành. Rất yêu, nếu không em sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn với anh ấy. Còn Lợi Tân lại hoàn toàn không giống với anh ấy. Anh ta luôn dùng sự ôn nhu và dịu dàng của anh ta dệt thành một tấm lưới thật dày vây xung quanh em, dần dần trói chặt em lại. Đợi đến lúc em phản ứng thì anh ta đã đi sâu vào trong xương tủy em khiến em yêu đến không kiềm chế. Em không thể trả lời được là em yêu ai nhiều hơn. Em chỉ biết là, bốn năm trước, người em yêu chính là Lương Hữu Thành. Còn bây giờ, người em yêu là Đỗ Lợi Tân. Lương Hữu Thành ở trong lòng em đã thành một cái bóng mờ nhạt tồn tại trong một góc nào đó, chỉ cần không chạm vào thì sẽ không nghĩ đến, cũng không đau đớn."

Nếu như không yêu thì tại sao lại đau đớn? Nếu như không yêu, tại sao lại để ý đến việc Đỗ Lợi Tân ở cùng với người phụ nữ khác? Khi đó tại sao trái tim lại đau như cắt, làm cô không thể nào hô hấp được.

Cố Học Võ im lặng, ngồi một chỗ thật lâu không hề di chuyển, cuối cùng nhìn thấy ánh mắt Cố Học Mai vẫn chưa nguôi thống khổ, anh nhẹ nhàng mở miệng: "Anh cũng chỉ có một câu đó, nếu em thật sự yêu cậu ta thì hãy cho cậu ta thêm một cơ hội, bởi vì Đỗ Lợi Tân thực sự rất yêu em."

Cố Học Mai tạm thời không nghĩ đến vấn đề này, cô yêu Đỗ Lợi Tân không có nghĩa là cô có thể chấp nhận việc Đỗ Lợi Tân phát sinh quan hệ cùng người phụ nữ khác, cô vươn tay nắm lấy tay Cố Học Võ hỏi: "Còn anh thì sao? Không phải anh muốn kết hôn cùng Kiều Tâm Uyển sao? Tại sao chị ấy lại bỏ đi? Tại sao không kết hôn?"

Thấy anh không nói, Cố Học Mại lại nói thêm một câu: "Anh nói Đỗ Lợi Tân yêu em nhưng anh có biết Kiều Tâm Uyển cũng rất yêu anh không."

Cố Học Võ nghe cô nhắc đến tên của Kiều Tâm Uyển, thân thể đột nhiên cứng đờ, ngồi một chỗ thật lâu không thể phản ứng, muốn nói cái gì đó thì Trần Tĩnh Như đã mang bình thủy và cà mèn vào.

"Học Võ, con đến đấy à." Trong khoảng thời gian này Cố Học Võ thường xuyên đến bệnh viện nên Trần Tĩnh Như cũng không quá bất ngờ, chỉ nhìn cà mèn trên tay: "Thím không biết con đến sớm như vậy nên không chuẩn bị cơm cho con."

"Không sao con về nhà ăn cũng được." Cố Học Võ đứng lên, nhìn Cố Học Mai, vỗ vỗ bả vai của cô: "Mưa gió tội xuân hoa tàn rụng. Chi bằng họp mặt với nhau luôn."[1]

Cô em gái này của anh đã chịu nhiều khổ cực như vậy cũng đủ rồi. Giải phẫu thì cũng làm rồi, bệnh cũng được lành rồi, cuộc sống sau này chắc chỉ còn lại hạnh phúc. Mà anh tin Đỗ Lợi Tân, cũng tin bản thân mình. Đỗ Lợi Tân vì Cố Học Mai mà nỗ lực lâu như vậy, tuyệt đối không thể vì một chút sóng gió lúc này mà có thể hủy diệt được, hy vọng Cố Học Mai cũng có thể hiểu rõ điều đó.

"Anh cũng vậy."

Nếu như Cố Học Võ nói những điều này với cô, vậy thì anh còn phải họp mặt với nhau luôn hơn cô mới đúng. Lúc này cô không muốn quyết định, quyết định gì cũng không muốn, thực sự muốn ra quyết định gì thì cứ chờ chân cô thực sự lành lại đã.

Cố Học Võ giật mình một chút rồi lập tức bật cười. Đây đúng là kiểu của Học Mai, chỉ cần có cơ hội là cô có thể làm giáo mẹ ngay.

Cố Học Võ trở về nhà, tùy tiện ăn một chút rồi trở về phòng. Gần đây vì bệnh của Học Mai mà anh bận đến chóng mặt, gần như không thể về nhà. Tắm rửa một lúc rồi vào thư phòng, mở máy tính, xử lý toàn bộ công việc ứ đọng chưa giải quyết xong rồi mới trở về phòng ngủ, ánh mắt đảo qua chỗ để khung ảnh lớn kia, mặc dù đã phủ bởi một tấm vải nhưng anh vẫn biết rất rõ bên trong là cái gì.

Đặt tay vào tấm vải một lúc lâu, muốn giật ra nhưng lại rụt tay về. Muốn về phòng nghỉ ngơi nhưng ánh mắt anh lại nhìn chằm chằm lên giá sách, không có chút ánh sáng. Phía trên giá có bày bốn quyển album, ngày đó anh tiện tay đặt ở đây. Mấy ngày nay cũng không động đến. Hai tay như tự có ý thức vươn đến, mở ra nhìn. Bàn tay to lại nhẹ nhàng vuốt ve những tấm ảnh, bên trong là hình ảnh Kiều Tâm Uyển đang cười rất vui vẻ. Khóe môi anh hơi nhếch lên, tựa hồ như bị cô cuốn hút.

"Kiều Tâm Uyển cũng rất yêu anh." Lời nói của Cố Học Mai lại hiện lên trong đầu anh, động tác lật một trang album cũng khựng lại, rồi lật trang tiếp theo, trên đó là Kiều Tâm Uyển đang nhìn anh, trong mắt ngập tràn yêu thương.

"Cố Học Võ, anh không thể chết được, anh có nghe em nói không?" Anh nhớ lúc anh trúng đạn, Kiều Tâm Uyển đã khóc rất nhiều. Nếu anh nhớ không nhầm thì đó là lần đầu tiên Kiều Tâm Uyển khóc trước mặt anh.

Hắn nhớ Kiều Tâm Uyển rất ít khi khóc. Lúc hai người chưa ly hôn, mặc kệ anh có nói hay làm gì thì Kiều Tâm Uyển cũng chỉ ầm ĩ với anh chứ chưa bao giờ khóc. Anh nhớ lúc Kiều Tâm Uyển bị kẹt ở trong thang máy với anh, cô rõ ràng rất sợ hãi, trong mắt cô rõ ràng là tràn đầy sự kinh hoàng, nhưng cô không khóc,

chỉ nắm chặt tay anh, bảo anh đừng rời xa cô. Lúc cô sinh con cũng không khóc, chỉ cầu xin anh nhất định phải giữ lại con. Đau đớn như vậy nhưng Kiều Tâm Uyển cũng không khóc nhưng tại sao lúc anh trúng đạn cô lại khóc…

"Cố Học Võ, em yêu anh." Gương mặt cô mỉm cười, dịu dàng ngả vào lòng anh.

"Cố Học Võ, tôi không yêu anh. Anh có nghe thấy không, tôi không yêu anh."

"Tôi không yêu anh."

"Em yêu anh."

"Tôi không yêu anh…"

Gấp album lại, Cố Học Võ vuốt vuốt mi tâm. Cầm điện thoại di động ra, tìm ảnh Trầm Thành chụp lúc đi Đan Mạch về. Mở hết tấm này đến tấm khác. Cô ở Đan Mạch hình như sống rất tốt, mắt cô cười rất chân thành, cũng rất vui vẻ.

Lại nghĩ tới cô, cô dường như lúc nào cũng có thể tự tìm thấy niềm vui, dường như không có anh thì cô vẫn có thể bước đi giống như trước. Thâm tâm anh dâng lên một chút buồn bực, còn có những cảm xúc khác anh không thể khống chế. Tiện tay ném di động sang một bên, anh kéo ngăn kéo bàn dưới cùng rồi lấy một cái hột sắt nhỏ ra, bên trong hộp sắt là nhật ký của Chu Oánh, còn có những tấm ảnh của anh và Chu Oánh chụp trước kia…

"Em trước kia yêu Hữn Thành, nếu không em sẽ không nghĩ đến việc kết hôn với anh ấy. Nhưng sau đó em lại yêu Đỗ Lợi Tân."

Trái tim có chút dao động, Cố Học Võ một cái túi to, cho toàn bộ những thứ kia vào túi, cũng không để ý đến bây giờ đang là buổi tối, cầm chìa khóa xe rồi trực tiếp rời đi. Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở nghĩa trang ngoài khu ngoại ô. Cố Học Võ lên núi, đứng trước mộ Chu Oánh, trời đã tối sầm, ánh trăng chiếu rọi khu nghĩa trang, bầu không khí vừa yên tĩnh, vừa có phần trang nghiêm.

Từng cơn gió thổi đến lạnh buốt, Cố Học Võ nhìn ảnh của Chu Oánh trên bia một hồi lâu, cuối cùng đem toàn bộ mấy món đồ kia ra, móc túi lấy bật lửa.

"Phật" một tiếng ngọn lửa liền bùng lên, anh đem cuốn nhật ký đặt trong hộp sắt, lá cây, dây đeo điện thoại, cả ảnh chụp, tất cả những thứ liên quan đến Chu Oánh đều đem đốt hết.

Nhìn những món đồ trong hộp sắt hóa thành tro bụi, từng chút từng chút một biến mất trước mặt, Cố Học Võ khom người trước bia mộ, nhìn Chu Oánh một cái thật sâu rồi xoay người rời đi, bước chân không có một chút lưu luyến.

[1] Đây là câu trích trong bài Hoán khê sa do Nguyễn Đương Tịnh dịch.

137. Chương 137: Cho Anh Một Cái Tát

Cố Học Võ hàng ngày rảnh rỗi là chạy vào bệnh viện cùng Cố Học Mai làm phục hồi chức năng. Ngoài thời gian đi làm, lúc nào anh cũng có mặt ở bệnh viện. Tâm trạng của Cố Học Mai cũng đã tốt hơn rất nhiều, bây giờ cô đã có thể thả nạng đi được một đoạn, nhưng vẫn còn mệt.

Sau ngày hôm đó, cô không có làm mặt lạnh với Đỗ Lợi Tân, cũng không lờ anh ta đi nữa. Thỉnh thoảng, Trần Tĩnh Như sẽ cố ý tránh đi, lúc cô cần người giúp cũng không cự tuyệt Đỗ Lợi Tân.

Đỗ Lợi Tân vẫn rất cẩn thận, sau khi trải qua chuyện này, anh ta lúc nào cũng nhìn sắc mặt Cố Học Mai, sợ cô lại không vui.

Nhoáng cái mà đã hơn hai tháng, thời tiết ở Bắc Đô cũng bắt đầu ấm lại. Mà chân của Cố Học Mai cũng đã có thể bước đi bình thường. Vì vậy nên xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng và phục hồi sức khỏe. Có điều bác

sĩ Locker đã dặn là không được vận động quá mạnh, quá trình này còn cần một khoảng thời gian hồi phục tương đối dài. Nhưng đối với người nhà họ Cố mà nói, Cố Học Mai có thể đi lại, chạy nhảy giống như trước là họ đã rất mừng rồi.

Đỗ Lợi Tân còn đặc biệt tìm một y tá có kinh nghiệm chăm sóc cho Cố Học Mai, rảnh rỗi là ngày nào cũng chạy về Cố gia. Cố Học Mai không từ chối mà lại rất phối hợp. Sau bốn năm năm bị liệt, bây giờ hai chân lại có thể đi lại bình thường nên thực ra Cố Học Mai cũng rất vui.

Sau khi chân Cố Học Mai lành được không lâu thì đến sinh nhật Cố Thiên Sở. Chân cháu gái bình phục, cháu trai lại sinh hai thằng chắt trai nên tâm trạng của Cố Thiên Sở rất tốt. Bao trọn một tầng nhà hàng, mời thân bằng bạn hữu đến chúc mừng.

Cố Học Võ giúp tiếp đón khách khứa, trong đó tất nhiên cũng có người Kiều gia. Nhìn thấy Cố Học Võ, ông bà Kiều cũng không biết phải nói gì. Con gái giờ cũng đang sống ở Đan Mạch rất ổn. Vài lần bà Kiều tính nhắc đến chuyện của Cố Học Võ nhưng Kiều Tâm Uyển lại không muốn nghe. Cuối cùng, bà cũng không nói nữa. Hôm nay là đại thọ của ông cụ Cố Thiên Sở, không thích hợp để nói mấy việc này. Kiều Kiệt cũng đến, lúc nhìn thấy Cố Học Võ, anh ta hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn mà lướt qua anh đi vào trong.

Cố Học Võ cũng không để ý, đi theo hai người nhà Cố Học Văn, cùng nhau hỗ trợ tiếp khách. Lúc bà Kiều đi qua bên người, anh nhìn đến bà từ trong ví tiền lấy ra một tấm ảnh rồi nói chuyện phiếm với mẹ Trầm Thành: "Chị xem này, đây là Bối Nhi, con bé lại lớn hơn nhiều nữa này. Nhìn cái mặt đáng yêu quá chừng."

Bước chân Cố Học Võ hơi dừng lại rồi nhanh chóng lướt qua bà Kiều, lại đi bên kia tiếp khách. Khách khứa tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong phòng tiệc khiến Học Mai hơi khó thích ứng. Trước đó vì hai chân không thể đi lại được nên tiệc tùng ở Cố gia cô có thể tránh là sẽ lập tức tránh ngay. Giờ đột nhiên lại nhìn thấy nhiều người như vậy xuất hiện khiến cô vẫn có chút khó thích ứng.

Bốn năm năm ngồi mãi trên xe lăn, bây giờ đột nhiên đứng dậy được, cảm giác rất kỳ lạ. Không muốn đối mặt với những ánh mắt đó, cô xoay người muốn bỏ đi. Một bàn tay to cầm lấy tay cô, là Đỗ Lợi Tân. Cô cũng không rụt tay lại mà chỉ xoay người, nhìn thẳng vào mặt anh ta.

"Học Mai. Lấy anh đi."

Cầu hôn, Đỗ Lợi Tân đã làm rất nhiều lần. Nhưng sau khi Cố Học Mai sảy thai thì đây là lần đầu tiên. Đưa mắt nhìn Cố Học Mai, anh ta quì một gối, vẻ mặt chân thành: "Anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em. Làm em hạnh phúc, hy vọng em đồng ý lấy anh."

Nhìn Đỗ Lợi Tân trước mắt, Cố Học Mai không nói gì, nhẹ nhàng rút tay khỏi tay anh ta. Động tác của cô khiến Đỗ Lợi Tân hơi mất mát. Câu tiếp theo của Cố Học Mai còn khiến anh ta phải mở to hai mắt hơn mà nhìn.

"Nói là cầu hôn mà nhẫn cũng không có, hoa tươi cũng không. Cứ như vậy mà cưới em? Có thể rẻ quá không?"

"Học Mai?"

Đỗ Lợi Tân giật mình, ngơ ngác nhìn ánh mắt Cố Học Mai, cô nhoẻn cười: "Nhưng mà, chỉ cần tình cảm của anh không rẻ, là được."

"Học Mai." Đỗ Lợi Tân mừng rỡ, ôm lấy Cố Học Mai xoay một vòng: "Tốt quá rồi, tốt quá rồi."

"Thả em xuống." Xoay thế thì cô sẽ choáng mất, Cố Học Mai vỗ bờ vai anh ta, muốn anh ta thả mình xuống. Đỗ Lợi Tân buông cô xuống, vẻ mặt áy náy.

"Học Mai, anh xin lỗi. Em tin anh, sau này anh cam đoan sẽ khiến em hạnh phúc. Anh nhất định sẽ yêu em thật nhiều, không để cho em đau lòng nữa."

"Em tin anh." Trên thực tế, cô vẫn tin anh ta.

"Còn nữa, tối hôm đó, anh, anh không. Anh..." Chưa nói xong, Cố Học Mai đã bịt miệng anh ta, đôi mắt cô rưng rưng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Anh đừng nói, em biết hết rồi."

"Em..."

"Anh họ đã nói cho em biết hết rồi." Cố Học Mai buông tay ra, vùi mặt vào lòng anh ta: "Lợi Tân, em xin lỗi."

Người bốc đồng vẫn là cô. Người tự ti cũng vẫn là cô. Nếu không phải cô vẫn cứ giẫm chân tại chỗ, cứ sợ này sợ kia, cứ hoài do dự thì có lẽ bây giờ hai người đã hạnh phúc lâu rồi.

"Em không có lỗi gì hết." Trong cuộc đời này điều Đỗ Lợi Tân hy vọng nhất, chính là tình cảm của anh ta có thể được Cố Học Mai đáp lại. Bây giờ, Cố Học Mai đã yêu anh ta, đó đã là điều hạnh phúc lớn nhất rồi: "Anh thề, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, sẽ không làm em đau lòng rơi lệ, em tin anh nhé."

"Uhm." Cố Học Mai gật đầu thật mạnh, vùi mặt vào trong áo anh ta, ôm chặt lấy anh ta: "Còn nữa, anh còn phải cho em một đứa con."

"Được rồi." Đỗ Lợi Tân gật đầu: "Anh cam đoan, sau này anh sẽ không khinh suất nữa."

"Đỗ Lợi Tân." Cố Học Mai nhìn vào mắt anh ta, lần đầu tiên, nói rành mạch, rõ ràng tâm tư của mình: "Em yêu anh."

"Học Mai." Đỗ Lợi Tân, thật ra biết hết cả. Ngày đó, những lời Cố Học Võ nói với Cố Học Mai ở trong phòng bệnh anh ta đều nghe được. Cũng chính bởi vì nghe được nên anh ta mới có thể bảo mình tiếp tục kiên trì.

Mà hiện tại chính tai nghe được Cố Học Mai nói ra càng khiến anh ta cảm thấy kích động: "Anh yêu em. Cố Học Mai. Anh yêu em."

Giọng anh ta cũng không hề nhỏ nên rất nhiều người trong phòng tiệc đều nghe thấy. Hai vợ chồng Đỗ Hưng Hoa, mấy vị trưởng bối Cố gia, tất cả đều nghe thấy. Tất cả mọi người đồng loạt vỗ tay, rất nhiều người tiến đến chúc mừng Cố Thiên Sở, Đỗ Hưng Hoa.

Cố Học Võ tất nhiên cũng nghe thấy. Anh đưa mắt liếc về góc đó, rồi lại nhìn về phía chú thím, không hề bỏ sót nét vui mừng trong ánh mắt Trần Tĩnh Như. Chắc là Cố gia sẽ nhanh chóng tổ chức hỉ sự mà thôi?

Cố gia quả thật là muốn tổ chức hỉ sự. Cố Học Mai tuổi cũng không còn nhỏ. Người lớn hai nhà cũng đã họp bàn, quyết định cho bọn họ mau chóng kết hôn. Thời gian đã định là vào một tháng sau.

Cố Học Mai vừa mới khôi phục, lại phải bắt đầu bận bịu lo hôn lễ. Cố Học Võ cảm thấy cảnh tượng dường như hơi quen thuộc. Nhớ kỹ lại thì thấy mấy tháng trước, Cố gia cũng bận trong bận ngoài tổ chức hôn sự cho anh như vậy. Chỉ là lúc này, diễn viên đã đổi những người khác.

Anh vẫn như trước, đi làm, tan sở chỉ có điều anh không uống rượu. Mỗi ngày anh đều bận tối mắt tối mũi. Đi sớm về trễ. So với trước kia còn bận hơn. Người trong nhà cũng không biết anh đang bận việc gì. Uông Tú Nga cũng đã hết hi vọng với anh. Nhìn thấy Cố Học Mai sắp phải kết hôn, chỉ có anh là còn đơn chiếc. Muốn nói anh mà nói cũng chẳng được. Không nói thì nhìn lại thấy khó chịu. Tới cuối cùng thì đơn giản là mặc kệ.

Cố Học Võ cũng không màng tới người trong nhà đang đủ loại rối rắm mà vẫn tiếp tục cuộc sống của anh, sớm đi tối về, ngày nào cũng bận không thôi. Người ta nhìn vào cứ có cảm giác anh dường như đã quên hết mọi chuyện trước kia.

Mãi đến buổi chiều hôm nay, anh nhận được một cú điện thoại. Nghe giọng nói từ đâu dây bên kia mà anh sững sờ, ngơ ngác đứng im bất động hồi lâu không thể nhúc nhích.

Odense là thành phố lớn thứ ba của Đan Mạch, cũng là thành phố lớn nhất của đảo Fyn, hòn đảo lớn thứ hai của Đan Mạch. Nơi đây tập trung nhiều trang viên, pháo đài cổ kính đan xen thi vị, tô điểm cho bầu trời xanh biếc, phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Những mái nhà cao ngói đỏ, tường đỏ san sát nhau khiến người ta không thể không chú ý. Đây là kiểu kiến trúc theo phong cách châu Âu điển hình, không cao lớn vĩ đại mà cổ kính trang nhã. Dòng sông Odense xanh biếc uốn lượn tựa như một dải lụa lẳng lặng chảy dọc theo thành phố. Những ngôi nhà cửa sổ trắng,

những ống khói đỏ khiến nơi này chẳng khác nào một trấn nhỏ im lặng mà vô cùng xinh đẹp trong truyện cổ tích Quảng Châu.

Kiều Tâm Uyển bế Bối Nhi đi về nhà. Chiều nào sau khi Bối Nhi ngủ trưa dậy, cô lại đưa Bối Nhi đến bờ sông Odense tản bộ, chạng vạng lại đưa con về. Cô hiện đang ở một căn nhà ngay bên cạnh đường quốc lộ chạy xuyên suốt nội thành. Đó là một căn nhà màu trắng, mái ngói, cửa sổ đỏ tươi. Trước cửa còn có một cái sân nho nhỏ, trồng mấy loại hoa cỏ.

Qua đây ở mới mấy tháng mà cô đã rất thích nơi yên bình khác hẳn với Bắc Đô này. Đi tới cửa, thả Bối Nhi xuống, cô lấy chìa khóa mở cửa. Bối Nhi cũng đã chập chững biết đi nên mẹ vừa buông tay ra là con bé liền bước lẫm chẫm ra ngoài. Không ngờ người còn quá bé, lại đi quá nhanh nên bị hụt chân suýt chút nữa sẽ té lăn ra đất.

Kiều Tâm Uyển đang lo mở cửa nên không chú ý tới Bối Nhi. Đúng lúc Bối Nhi sắp ngã sấp xuống thì một đôi bàn tay lập tức đỡ lấy cơ thể nhỏ bé của cô bé, rồi lại dùng sức bế cô bé lên. Kiều Tâm Uyển lúc này đã mở cửa xong, quay sang nhìn Bối Nhi: "Bối Nhi, về nhà…"

Câu sau còn chưa kịp nói ra, cô đã ngơ ngác nhìn Cố Học Võ đột nhiên xuất hiện trước mắt. Mấy tháng không gặp, anh hình như đã gầy đi một chút?

Lúc này anh đang bế Bối Nhi đứng ở trong vườn, bên chân là một vali hành lý. Trên người là một cái áo gió màu đen. Ánh mặt trời rọi lên người anh một vầng sáng vàng lấp lánh, khiến cô trong lúc nhất thời có chút choáng váng, không rõ mình đang mơ, hay đang tỉnh.

Bối Nhi không thoải mái khi bị anh bế nên vặn vẹo người muốn thoát ra. Hai tay không ngừng với về phía Kiều Tâm Uyển: "Mã ma, mã ma."

Con gái kêu khiến Kiều Tâm Uyển sực tỉnh, tiến lên vài bước, vươn tay muốn bế Bối Nhi qua, Cố Học Võ lại một tay bế Bối Nhi, một tay xách hành lý, lướt qua cô đi vào trong nhà. Động tác của anh quá nhanh nên Kiều Tâm Uyển hoàn toàn không lường được, đến khi phản ứng lại được thì ngay lập tức đuổi theo.

Cố Học Võ đã buông Bối Nhi xuống, từ hành lý lấy ra hai món đồ chơi. Trong đó một cái là con búp bê biết hát. Anh bấm công tắc, bỏ vào trong tay Bối Nhi.

"Xin chào, xin chào." Búp bê vừa cất tiếng nói, Bối Nhi liền bị hút vào đó.

Cô bé còn quá nhỏ nên ôm búp bê cũng phải hơi dùng sức một chút. Cố Học Võ quan tâm đặt con búp bê lên bàn trà, sau đó nắm tay con gái chỉ cho cô bé biết công tắc ở đâu.

"Xem này. Bối Nhi, con cầm tay nó, nó sẽ nói chuyện với con."

Bối Nhi chơi rất vui, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy tay búp bê, con búp bê lại nói: "Xin chào. Xin chào."

Bối Nhi bật cười khanh khách. Nhìn con gái cười, Cố Học Võ cũng cười theo. Khóe môi đang cong lên thì lại nhìn thấy sự không đồng ý và phòng bị trong mắt Kiều Tâm Uyển khiến nụ cười anh hơi sựng lại. Nhẹ nhàng đứng dậy, anh đi tới trước mặt Kiều Tâm Uyển, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô.

Kiều Tâm Uyển giơ tay lên, còn chưa kịp làm một động tác bảo anh đi thì anh đã vươn tay nhốt cô vào trong lòng. Cô hoàn toàn sững sờ, mùi hương của Cố Học Võ đột nhiên chui vào xoang mũi khiến cô run rẩy, cả hồi lâu cũng không nhúc nhích. Vòng tay này đối với cô vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Cô đã không biết bao nhiêu lần nghĩ về nó trong mơ. Bây giờ lại cảm thấy như vô cùng xa lạ. Cứ như là đã xa cách ngàn năm.

Rất nhiều rất nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu cô, những suy nghĩ ấy khiến mũi cô chua xót, trước khi ý thức của cô phản ứng lại, cô dùng sức đẩy anh ra, giây tiếp theo là giáng một cái tát thật mạnh vào mặt anh.

Cố Học Võ hơi ngẩn ra. Mà Bối Nhi đang chơi ở bên bàn trà nghe thấy tiếng động đó cũng quay sang nhìn vẻ mặt u ám của Kiều Tâm Uyển, khuôn mặt nhỏ bé hơi sợ hãi, không muốn chơi tiếp nữa. Đôi chân nhỏ xíu bước về phía Kiều Tâm Uyển, kéo tay cô, quơ quơ: "Ma ma? Ma ma?"

"Bối Nhi ngoan, con đi chơi đi." Kiều Tâm Uyển ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt sợ hãi của Bối Nhi, trong lòng lại rất giận Cố Học Võ nhưng lúc này lại không thể nói gì, chỉ có thể bảo con gái đi chơi.

Bối Nhi gật đầu, xoay người lại đi chơi. Kiều Tâm Uyển cắn cắn môi, bắt mình phải tỉnh táo lại: "Anh tới làm gì?"

Giọng của cô rất nhỏ, con gái đang ở đây, cô không muốn cãi nhau với Cố Học Võ trước mặt con gái.

Mặt Cố Học Võ bị trúng một cái tát nên rất đau. Nhìn thấy sự kháng cự rõ ràng trong mắt Kiều Tâm Uyển, anh khẽ nói: "Ngày mai là sinh nhật Bối Nhi tròn một tuổi."

Kiều Tâm Uyển giật mình, ngơ ngác nhìn anh.

Anh nhướng mày, nét mặt bình tĩnh: "Chẳng lẽ, anh không thể tới dự sinh nhật Bối Nhi?"

Kiều Tâm Uyển cắn môi, muốn nói không thể, muốn nói không cần. Nhưng bọn họ đều hiểu rõ. Bối Nhi là con của Cố Học Võ. Anh không yêu cô, không có nghĩa là anh không thể mừng sinh nhật với Bối Nhi.

Cô nhất thời không nói gì, đứng đó cũng không biết phải phản ứng thế nào. Chỉ có nội tâm cay đắng là càng lúc càng nặng nề. Cô đến đây đã mấy tháng mà anh chưa từng hỏi thăm câu nào, chưa từng xuất hiện lấy một lần, thậm chí điện thoại cũng không có một cuộc, nhưng đến sinh nhật con gái thì lại xuất hiện. Anh có suy nghĩ gì, Kiều Tâm Uyển lúc này rất rõ ràng.

Ánh mắt đảo qua hành lý bên chân Cố Học Võ, cô xoay mặt đi, bắt mình bình tĩnh: "Ngày mai là sinh nhật Bối Nhi, hôm nay anh có thể đi trước. Ở đây không chào đón anh."

Cố Học Võ vẫn đứng bất động, nhìn sự mạnh mẽ trong mắt cô, xoa xoa ấn đường: "Anh ngồi máy bay mười mấy tiếng, mệt chết đi được, lúc tới chưa chuẩn bị nên giờ chắc cũng tìm không được khách sạn. Anh trước tiên sẽ ở chỗ em một ngày, anh nghĩ chắc em không ngại?"

"Tôi để ý." Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn anh, ngón tay cô chỉ ra cửa: "Tôi không muốn ầm ĩ với anh trước mặt con, mời anh ra ngoài."

Bối Nhi mặc dù đang chơi búp bê, song ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc qua bên này, thấy động tác vươn tay của Kiều Tâm Uyển, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện lên vài phần khó hiểu, lại cất bước qua đây. Quơ quơ tay Kiều Tâm Uyển

"Ma ma, tức giận. Đừng, đừng."

138. Chương 138: Mời Anh Đi Cho

"Mẹ không tức giận." Kiều Tâm Uyển ngồi xổm xuống nhìn con gái, ánh mắt âm thầm nhìn trừng trừng Cố Học Võ, rồi lại dịu dàng nhìn về phía Bối Nhi: "Bối Nhi đi chơi đi. Lát nữa mẹ sẽ chơi với con."

Bối Nhi liếc nhìn Cố Học Võ, mấy tháng không gặp, Bối Nhi đã không còn chút ấn tượng nào về anh. Đôi mắt to liếc nhìn Cố Học Võ một cái rồi sau đó lại đi chơi búp bê.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển không biết phải làm thế nào mới có thể bình tĩnh lại: "Tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh. Anh ra ngoài cho tôi."

Cố Học Võ vẫn đứng im, Kiều Tâm Uyển vươn tay muốn đẩy anh thì di động lại vào lúc này vang lên. Kiều Tâm Uyển đành phải nhận điện thoại trước. Cô liếc nhìn Cố Học Võ, tin chắc anh không hiểu tiếng Đan Mạch nên cô nói khẽ với người bên kia đầu dây. Nhưng rất nhanh, lông mày cô liền nhướng lên. Cô không giỏi nấu cơm, mà chính xác là không biết nấu. Trước khi đến Đan Mạch, cô đã chọn lựa rất lâu trên mạng mới liên hệ thuê được một bảo mẫu biết làm cơm kiểu Trung Quốc, cũng biết làm cơm Tây. Nhưng hôm nay bảo mẫu lại nói là có việc, tạm thời không tới được, phải ngày mốt mới có thể tới. Như vậy tính ra thì cô và Bối Nhi lo giải quyết ba bữa cơm ở bên ngoài một ngày. Việc này không quan trọng, quan trọng nhất là Bối Nhi không thích ra ngoài ăn lắm.

Tắt điện thoại, Kiều Tâm Uyển còn đang suy nghĩ buổi tối nên ăn cái gì thì lại thấy Cố Học Võ đã cởi áo khoác, tới trước bàn trà chơi với con gái. Ngoại trừ con búp bê biết nói ấy anh còn mang theo một cái máy kể chuyện cổ tích thiếu nhi, đàm thoại bằng hai thứ tiếng. Có thể ca hát lại còn có thể kể chuyện cổ tích.

Bối Nhi lập tức bị hấp dẫn, bàn tay nhỏ bé cầm cái máy kể chuyện hình con gấu kia liên tục ấn, nghe bên trong phát ra giọng nói mà vừa ấn vừa cười. Nhất thời cũng quên mất, con bé trước đây rất ghét Cố Học Võ.

Sau khi đến Đan Mạch, Kiều Tâm Uyển ngày nào cũng chơi với con gái, nhưng bộ dạng con gái vui vẻ như thế này thì đúng là hôm nay cô mới lần đầu tiên nhìn thấy. Con nít dễ vui vẻ thật. Chỉ một món đồ chơi là có thể khiến con gái cười vui vẻ. Còn người lớn muốn vui vẻ lại phức tạp hơn, vấn đề phải suy nghĩ cũng nhiều hơn, cái này cái kia cứ như thế lân phiên vướng víu. Rất nhiều mẩu chuyện, rất nhiều hồi ức hiện lên trong đầu khiến ngực cô đau nhói.

Những cơn đau này khiến cô không thể di chuyển, muốn đuổi Cố Học Võ ra ngoài, lại đột nhiên nhớ tới, đã lâu vậy rồi mà đây là lần đầu tiên Bối Nhi chấp nhận Cố Học Võ. Trước kia, lần nào nhìn thấy Cố Học Võ con bé đều xoay mặt đi, nếu không thì khóc suốt. Ngày mai là sinh nhật Bối Nhi, cô biết, Cố Học Võ cũng biết, anh từ xa như vậy tới chúc mừng sinh nhật Bối Nhi…

Trong lòng trào dâng nỗi chua sót mà không từ ngữ nào có thể hình dung được. Kiều Tâm Uyển không muốn nhìn, xoay người vào trong bếp. Đến đây đã mấy tháng mà cô vẫn chưa từng nấu cơm. Cô luôn không thích vào bếp.

Bây giờ cũng không còn sớm, Bối Nhi không thích ra ngoài ăn, cô lấy ra di động tính gọi thức ăn bên ngoài, ánh mắt lại dừng trên Cố Học Võ đang ở trong phòng. Cô cầm di động đi vào bếp, vừa gọi điện, vừa tìm trong bếp xem có cái gì ăn. Cô nhớ lần trước cô có mua mì ăn liền, còn Bối Nhi thì tạm thời lấy hộp cháo Bát Bảo ăn liền đã mua ra cho con bé ăn trước. Ngày mai sẽ dẫn con bé ra ngoài ăn.

Mới vừa lấy mì ra đặt lên bệ thì điện thoại cũng thông, không ngờ Cố Học Võ lại đi vào, nhìn thấy gói mì trên bệ trong mắt liền hiện lên một tia phản đối.

"Em cho con gái ăn cái này?"

"Alo." Giọng bên kia đầu dây khiến cơ thể Kiều Tâm Uyển hơi giật mình, không đợi cô phản ứng, điện thoại trên tay đã bị Cố Học Võ cầm lấy, nhìn gói mì vẻ mặt không tán thành, trừng cô.

"Cái này là tôi ăn." Kiều Tâm Uyển cũng không muốn anh nghĩ cô ngược đãi con gái: "Con gái ăn cháo. Buổi tối tôi có chuẩn bị sữa bột."

Hơn nữa cô tìm không được, đang định gọi đồ bán ở ngoài. Vươn tay muốn lấy lại điện thoại, Cố Học Võ lại thuận tay cất điện thoại vào túi mình. Cô muốn nói cái gì thì anh đã lướt qua cô đi vào bếp, anh đứng đó đưa mắt tùy ý quét qua một lượt, căn bếp không tính là nhỏ nhưng rất sạch sẽ, được người ta dọn dẹp không tồi. Chẳng qua nhìn bộ dạng Kiều Tâm Uyển tìm đồ là có thể biết cô với căn bếp này xa lạ đến thế nào.

Cánh tay dài duỗi ra, kéo cô lại. Bóng dáng cao lớn của Cố Học Võ đi tới đứng trước tủ lạnh. Mở ra, nhìn nguyên liệu nấu ăn bên trong rồi đóng lại. Tìm thấy nồi cơm điện, anh liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Gạo để đâu?"

"À…" Kiều Tâm Uyển cũng không rõ lắm, cô nhìn hai cái tủ ngay chính diện căn bếp: "Không phải chỗ này thì là chỗ kia."

Cố Học Võ không hỏi nữa mà tự mình ra tay, trước tiên là tìm gạo, tính toán lượng gạo đủ cho 3 người sau đó đem đi nấu. Tiếp đó lại mở tủ lạnh, đem một ít nguyên liệu nấu ăn ở bên trong ra. Cũng không nhìn Kiều Tâm Uyển, anh chỉ tiếp tục công việc trên tay. Rửa đồ ăn, thái rau, tìm nồi… Động tác liền mạch nhanh chóng

Kiều Tâm Uyển ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh mà bỗng có một cảm giác thời gian như đảo ngược. Giống như lúc ở trên đảo, Cố Học Võ cũng như thế này, mỗi ngày đều bắt tay làm 3 bữa cơm cho cô.

Bên ngoài phòng khách, Bối Nhi còn đang mải chơi cái máy kể chuyện cổ tích thiếu nhi kia thì Cố Học Võ đã đem món thứ nhất bỏ vào nồi. Rất nhiều đoạn ký ức ngắn ngủi lại vào lúc này hiện lên trong đầu khiến mũi cô lại chua xót khó chịu. Cơn đau như kim châm vào lồng ngực vừa rồi lại lan rộng hơn, cô không thể nhìn thêm được nữa, không thể tiếp tục ở lại đó thêm nữa, cô xoay người đi ra ngoài phòng khách.

"Ma ma, Ma ma." Bối Nhi giơ chú gấu Pooh kia qua trước mặt cô: "Hát, hát."

"Bối Nhi thích nghe hát?" Cái máy kể chuyện đang phát nhạc thiếu nhi, tiếng trẻ con cùng đồng ca khiến Bối Nhi vô cùng thích thú. Kiều Tâm Uyển xoa mái tóc mỏng của con gái rồi bế cô bé ngồi xuống sofa.

"Được rồi, mẹ nghe cùng Bối Nhi nhé."

Bỏ qua những suy nghĩ kia, cô bắt đầu dạy Bối Nhi vỗ tay, ngân nga theo nhạc. Bối Nhi rất thích trò chơi này, bàn tay nhỏ bé vỗ vào nhau vui vẻ. Mới chơi chưa được bao lâu, Cố Học Võ đã đi ra. Nhìn cảnh tượng Kiều Tâm Uyển và Bối Nhi chơi cùng nhau, gương mặt anh nhu hòa đi không ít.

"Ăn cơm thôi."

Kiều Tâm Uyển vẫn ngồi bất động. Lúc này, cô không biết mình phải phản ứng thế nào mới đúng. Cô và Cố Học Võ rõ ràng đã chẳng còn quan hệ gì mà lại phải đi ăn cơm anh làm? Còn phải cùng anh ăn cơm?

Không, cô không làm được. Cô ngồi bất động. Cố Học Võ cũng không quan tâm, xoay người tiến vào bếp dọn mâm cơm lên bàn ăn. Lại tiếp tục dọn chén đũa, động tác quen thuộc giống như những ngày ở trên đảo.

Lúc đi ra, anh mới phát hiện Kiều Tâm Uyển vẫn ngồi ở trong phòng khách không nhúc nhích. Anh đi lên trước, nhìn Bối Nhi đang chơi vui vẻ mà khẽ nói.

"Dù cho em muốn nhịn thì cũng không đến nỗi bỏ đói luôn con gái chứ?"

Kiều Tâm Uyển rốt cuộc cũng phản ứng, đưa mắt nhìn con gái, con bé đang cầm con gấu Pooh không ngừng ấn lấy ấn để, nghe hát. Cố Học Võ duỗi bàn tay, lấy gấy Pooh trên tay Bối Nhi xuống rồi ôm lấy Bối Nhi.

"Bối Nhi, ngoan, chúng ta đi ăn cơm. Lát nữa lại ra chơi nhé."

"Con, gấu, nhạc." Bối Nhi không nghe lời giãy dụa, muốn chơi nữa. Cố Học Võ cũng không cho bé cơ hội, cương quyết ôm bé vào phòng ăn. Trong đó có kê một cái ghế chuyên dành cho trẻ em.

Đặt Bối Nhi lên ghế trẻ em xong, anh cầm lấy chén riêng của Bối Nhi, ban nãy ở trong bếp anh đã nhìn thấy, mặt ngoài chén có in hình chuột Mickey rất dễ thương. Anh xới cơm cho Bối Nhi.

Tay nhỏ bé của cô bé còn đang vùng vẫy: "Gấu, hát."

"Bối Nhi." Cố Học Võ cầm chén đặt trước mặt con gái, nắm tay Bối Nhi, cúi người xuống đối diện ánh mắt của con gái: "Gấu con đói bụng, nó muốn ăn cơm. Bối Nhi cũng ăn cơm đi. Bối Nhi phải ăn ngoan thì lát nữa gấu con mới chơi với con."

Bối Nhi bĩu môi, nhìn Cố Học Võ, ánh mắt dường như là cầu cứu nhìn về phía Kiều Tâm Uyển. Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Uyển thấy Cố Học Võ thế này, cô cầm tay Bối Nhi.

"Bối Nhi ăn cơm nhé. Ăn xong rồi, gấu con sẽ chơi với con."

Bối Nhi không vui liền òa khóc. Kiều Tâm Uyển thấy con gái khóc liền đau lòng, vươn tay muốn bế con gái xuống, để cho bé tiếp tục chơi, Cố Học Võ ngay tức khắc ngăn cô lại.

"Lúc này nếu không tập cho con quen thì sau này em mệt lắm."

Giọng anh nhàn nhạt, không mang theo một tia phập phồng: "Con bé muốn khóc thì cứ để con bé khóc, chúng ta ăn cơm."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển không nghĩ anh với con gái mà cũng tàn nhẫn như vậy: "Con bé đang khóc đấy."

"Anh biết." Giọng Cố Học Võ nhàn nhạt, anh liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Em đang nghĩ anh tàn nhẫn đúng hay không? Anh cho em biết. Nếu bây giờ em dỗ con, chiều theo con, không để cho con tập thói quen tốt thì là em đang hại con chứ không phải yêu con."

Kiều Tâm Uyển cắn môi, đứng im không nhúc nhích. Tới Đan Mạch mấy tháng nay, bởi vì cô vừa khéo có thời gian cho nên lúc nào cũng ở bên con gái.

Có đôi khi Bối Nhi không muốn ăn cơm, cô cũng chiều theo, tối muộn lại cho cô bé bú thêm sữa hoặc là ăn những thứ khác. Thấy Bối Nhi còn nhỏ nên những thói quen này cứ để sau từ từ sửa. Trong lúc tâm tư cô đang lơ lửng thì Cố Học Võ đã xới cho cô một chén đưa tới trước mặt cô. Mùi cơm thơm ngào ngạt kia cũng giống y như trong trí nhớ. Cô cắn môi, đôi bàn tay trắng như phấn siết thật chặt, không biết mình có nên ăn hay không.

Cô không ăn, Cố Học Võ cũng không miễn cưỡng, chỉ nhìn cô nhàn nhạt mở miệng: "Nguyên liệu là của em, em xác định là em muốn hành hạ bao tử mình?"

Kiều Tâm Uyển vô cùng khó chịu, lúc này cô bỗng có một cảm xúc hết sức kiềm nén cứ chặn ở nơi nào, ép cô tới không thở nổi. Cô muốn nổi giận, muốn gào lên, muốn bảo Cố Học Võ cút đi, thế nhưng con gái ở đây nên những chuyện đó, cô không thể làm được. Cô chỉ có thể thản nhiên nhìn Cố Học Võ, sau cùng siết chặt quả đấm.

"Cố Học Võ. Tôi không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn ăn cơm với anh, xin anh đi cho."

Chỉ đơn giản chừng đó thôi mà lại buộc cô phải cố hết sức mới nói nổi. Mấy tháng qua, cô cứ nghĩ là mình đã quên. Nhưng không. Có một tình cảm nào đó đã ăn sâu đến cốt tủy, từng chút từng chút thấm vào từng giọt máu, từng tế bào.

Lâu nay, cô yêu Cố Học Võ đã thành một thói quen. Cho dù có thực sự đã nói không yêu, nhưng cô lại không thể không yêu? Không nhìn thấy anh là đau đớn. Mà nhìn thấy anh lại càng đau hơn.

Loại tình cảm rối rắm này cứ quấn lấy cô. Cô chống lại không được, đến cuối cùng, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ và mệt mỏi. Mệt cực điểm, cả thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. Mệt đến mức chỉ muốn bảo Cố Học Võ đi.

139. Chương 139: Chúng Ta Nói Chuyện

Cố Học Võ đứng im, không nhúc nhích nhìn sự kháng cự rõ ràng trong mắt Kiều Tâm Uyển. Anh nhướng mày: "Cơm đã làm xong rồi, không thể lãng phí lương thực. Bữa cơm này coi như là em trả công cho anh cũng được." Muốn anh ra tay thì phải trả cái giá rất lớn.

Nói xong, anh cũng không nhìn Kiều Tâm Uyển mà ngồi xuống ăn cơm. Kiều Tâm Uyển lại bị chọc tức, sao có người vô sỉ đến vậy nhỉ? Cô có bảo anh giúp cô làm cơm đâu. Anh không làm, cô tự nhiên sẽ gọi cơm bên ngoài bán hay ăn mì ăn liền cũng được.

Trong đầu vô cùng khinh thường hành vi của Cố Học Võ, muốn cãi nhau với anh nhưng lại lo đến cảm nhận của con gái. Lúc này Bối Nhi còn đang khóc, nghe hết sức đáng thương. Kiều Tâm Uyển bị tiếng khóc của con gái gọi tinh thần trở về, muốn tiến lên ôm con gái. Cố Học Võ đã nhanh hơn một bước bỏ chén xuống chắn trước mặt con bé. Bình tĩnh cầm muỗng và chén ăn cơm của con gái đặt trước mặt cô bé, anh cất giọng nhẹ nhàng: "Bối Nhi ăn cơm đi con. Cơm nước xong là có thể chơi với gấu con."

Bối Nhi không nghe, hất tay Cố Học Võ ra, nếu không phải anh bưng vững thì chắc cái chén trên tay đã rơi xuống luôn rồi. Cô bé lại khóc, ầm ĩ, đòi chơi tiếp. Cố Học Võ thả chén xuống trước mặt con bé, liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Em có chắc là em muốn làm gương xấu cho con gái noi theo không?"

Kiều Tâm Uyển băn khoăn, ngồi xuống, cầm chén lên bắt đầu ăn cơm. Bối Nhi lúc đầu vẫn còn khóc, một hồi lâu sau thấy không có ai để ý, cô bé liền nín ngay. Đôi mắt ướt sũng nước, khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà đỏ bừng, nhìn vô cùng đáng thương.

"Ma ma." Cô bé nghẹn ngào, liên tục sụt sịt mũi, Kiều Tâm Uyển đau lòng, nhìn vào ánh mắt không đồng ý của Cố Học Võ, buộc lòng phải khe khẽ nói: "Bối Nhi, ăn cơm đi con."

Bối Nhi nhìn chén cơm trước mắt, hít mũi một cái rồi cầm cái muỗng nhỏ bỏ cơm vào miệng. Bởi vì còn quá nhỏ nên khó tránh việc cô bé để rơi vãi một ít cơm lên người, cả lên bàn nữa.

Kiều Tâm Uyển nhìn thấy lại không nhịn được muốn đứng lên. Cố Học Võ lại nhìn cô một cái, vẻ mặt không đồng ý: "Dù cho con bé có đổ cơm khắp người, cũng phải để tự con ăn."

"Tôi…" Kiều Tâm Uyển tức giận trợn mắt: "Con bé còn nhỏ."

"Vậy em đút đi." Giọng Cố Học Võ nhàn nhạt, giải quyết hết một chén cơm, lại xới thêm ình một chén, rồi nhìn Kiều Tâm Uyển: "Sau đó em cứ chuẩn bị sẵn sàng là bắt đầu từ hôm nay cho đến nhiều năm sau đó, em không đút thì con sẽ không ăn cơm."

Kiều Tâm Uyển nhìn anh một cái, đành phải ngồi xuống, im lặng ăn cơm. Bối Nhi ban đầu còn vụng về, sau đó lại hào hứng, cầm cái muỗng nhỏ ăn từng miếng từng miếng rất hăng say. Mặc dù rơi cơm trên quần áo, nhưng hơn phân nửa phần cơm vẫn chui được vào trong miệng.

Kiều Tâm Uyển trong lòng đang ngổn ngang nên ăn cơm mà chẳng biết mùi vị thế nào. Cố Học Võ lại làm như người chẳng có việc gì, giải quyết hết hơn nửa số đồ ăn, sau đó nhìn con gái đã ăn gần xong cơm rồi lại múc canh cho Bối Nhi.

Nguyên liệu trong tủ lạnh không nhiều nên anh chỉ có thể làm được món canh cà chua trứng. Bối Nhi muốn bưng chén lên tự mình húp, kết quả là lại đổ hết lên người. Quần áo mặc lúc đầu cũng nhanh chóng ngấm nước canh. Kiều Tâm Uyển cau mày nhìn một hồi. Nhưng Cố Học Võ lại làm như không thấy, chỉ đứng ở bên cạnh nhìn, chứ không ra tay giúp con gái.

Bữa cơm cũng ăn gần xong. Cố Học Võ lúc này mới ôm lấy con gái, ánh mắt thản nhiên lướt qua mặt Kiều Tâm Uyển: "Em dọn chén, anh đưa con đi tắm."

"Tôi sẽ tắm cho con." Kiều Tâm Uyển đứng lên: "Anh không cần làm đâu."

"Yên tâm, kinh nghiệm của anh cũng không ít hơn em." Hai thằng con trai của Cố Học Văn ngày nào chẳng bị anh chộp lấy luyện tập. Anh tự tin động tác của anh tuyệt đối sẽ không thua kém Kiều Tâm Uyển

Bối Nhi được Cố Học Võ bế nên hơi không quen. Bàn tay nhỏ bé giơ giơ, muốn Kiều Tâm Uyển bế, nhưng Cố Học Võ đã bế bé vào phòng tắm. Cô bé thích nghịch nước nên vừa cởi đồ vào bồn tắm lớn là lại cười toe toét, quên mất mình vốn dĩ muốn tìm mẹ.

Kiều Tâm Uyển bất đắc dĩ, cau mày nhìn những hạt cơm Bối Nhi đánh rơi trên bàn bên cạnh. Trong long đang rối rắm không biết có nên chờ ngày mai bảo mẫu tới giải quyết hay không. Trong đầu cô đột nhiên lại thoáng qua gương mặt bình tĩnh của Cố Học Võ. Cô không rõ làm sao anh lại có thể làm như người không có chuyện gì như vậy. Anh tới đây làm gì? Chỉ là để chúc mừng sinh nhật Bối Nhi? Hay còn những chuyện khác?

Rõ là buồn cười, cô đang suy nghĩ gì đây? Anh tới làm gì, có mục đích gì đâu liên quan tới cô. Sinh nhật cùng lắm chỉ một ngày, qua ngày mai, bảo anh rời đi không phải là được rồi sao? Vậy nếu anh không đi thì sao? Kiều Tâm Uyển tự hỏi lòng mình nhưng lại không có đáp án. Nếu anh thực sự không đi, vậy Kiều Tâm Uyển cũng không biết phải làm sao. Đuổi anh đi? Hay nói tặng chỗ này lại cho anh còn cô sẽ đi? Dựa vào cái gì cơ chứ?

Cô đến Đan Mạch hơi mấy tháng nay là vì cô muốn quên toàn bộ, cô đang cố gắng như vậy thì Cố Học Võ dựa vào cái gì mà vừa tới là cô phải bỏ đi? Không. Cô không muốn. Cô quyết định qua sinh nhật Bối Nhi liền đuổi Cố Học Võ đi, không cho anh có cơ hội.

Thu hồi lại suy nghĩ, cô mới phát hiện mình đã ngồi ngẩn ngơ ở đây gần nửa tiếng, nhìn đống lộn xộn trước mắt, cô thở dài, nghĩ đến lúc ở trên đảo, Cố Học Võ rất ghét rửa chén nên cô đành phải đứng lên tự mình thu dọn.

Dù sao ngày mai bảo mẫu cũng không tới, không thể để chén bát qua một ngày được. Thu dọn chén vào nhà bếp, lại nhặt cơm rơi trên đất, chỉ đơn giản như vậy thôi mà Kiều Tâm Uyển cũng mất một lúc rất lâu mới làm xong. Lau khô bàn, dọn dẹp phòng ăn, lại vào bếp rửa chén.

Lúc này Cố Học Võ cũng đã tắm xong cho Bối Nhi, bọc con trong khăn lông, tìm qua hai gian phòng mới tìm được chỗ để quần áo của Bối Nhi. Anh mặc quần áo cho Bối Nhi xong rồi đi ra. Bế Bối Nhi đặt ở trước bàn trà phòng khách, mở cái máy thông minh biết kể chuyện cho cô bé. Đột nhiên một tiếng xoảng từ trong phòng bếp vọng ra. Anh cau mày, nhìn Bối Nhi lại ôm gấu Pooh chơi tiếp, đành tiến vào bếp trước. Quả nhiên, bên chân Kiều Tâm Uyển có mấy mảnh vỡ, cô đang cúi đầu, chuẩn bị nhặt.

"Ngừng tay." La lên ngăn động tác của cô lại, anh nhìn chung quanh phòng bếp, rồi đi ra phía sau cửa cầm chổi và hốt rác ra thu dọn mảnh chén vỡ. Xác định trên đất không còn bất kì mảnh vỡ nào có thể làm người khác bị thương, anh mới đứng ở trong bếp nhìn Kiều Tâm Uyển vẫn đứng bất động.

"Anh cứ tưởng qua mấy tháng chắc em phải có chút tiến bộ cơ đấy." Giọng anh thản nhiên, không hề có ý châm chọc.

Kiều Tâm Uyển khó chịu, chỉ chỉ bàn tay dính đầy bọt xà bông ra ngoài: "Anh ra ngoài, tôi tự làm được."

"Em chắc chứ?"

"Chắc chắn. Anh ra ngoài."

Kiều Tâm Uyển rất ghét để Cố Học Võ thấy bộ dạng này của cô. Đã lâu như vậy rồi, cô nên làm ình sống tốt hơn, nên có thể rất kiêu ngạo chứ không phải để Cố Học Võ vừa tới đã nhắc nhở cô chỗ này không tốt, chỗ kia không được, những cái này không đáng.

Ánh mắt mất kiên nhẫn, căm ghét, cả ác cảm đó của cô không tránh khỏi mắt Cố Học Võ, con mắt anh tối sầm vài phần, môi giật giật, rồi không nói, anh xoay người trở về phòng khách chơi với con gái.

Ngực Kiều Tâm Uyển lại một lần nữa buồn bực đau đớn, giống như bị một tảng đá len chặt vậy. Nhưng cô bắt mình phải tỉnh táo lại, rửa sạch sẽ chén bát rồi bỏ vào tủ khử trùng. Lúc ra phòng khách, con gái lại đang chơi với con búp bê biết nói. Bối Nhi hỏi một câu, búp bê đáp một câu.

Bối Nhi chơi rất vui, cứ cười khanh khách, Kiều Tâm Uyển thấy con gái đã thay quần áo xong thì cũng biết Cố Học Võ không chỉ tắm được cho Bối Nhi mà còn thay được cả quần áo. Lòng cô lại phiền muộn. Muốn trở về phòng nhưng Cố Học Võ vào lúc này lại đứng lên, chặn trước mặt cô.

Kiều Tâm Uyển đưa ánh mắt phòng bị nhìn anh, anh lại kéo tay cô, cũng không để ý đến sự kháng cự của cô mà kéo cô đi tới ngồi xuống sô pha rồi không biết lấy từ đâu ra một lọ kem dưỡng tay, thoa cho cô.

"Cố Học Võ." Cô muốn rút tay mình ra nhưng không thể nào cự lại sự cường thế của anh. Anh không nói gì, chỉ vô cùng cẩn thận thoa 2 tay cho cô xong mới buông tay ra.

Kiều Tâm Uyển lúc này rất xấu hổ, rõ ràng hai người đã chẳng còn gì, anh bày ra tình huống thế này cho ai xem? Không đợi anh thoa xong, cô tóm cơ hội rút tay về rồi đứng phắt dậy. Cô không thích bộ dạng này của anh. Nếu không yêu cô thì đừng tới làm bộ làm tịch trước mặt cô, cho cô hy vọng lại khiến cô thất vọng.

Những phiền muộn ấy khiến cô không cách nào chấp nhận được, ngón tay chỉ ra cửa chính, hiện tại cô chỉ muốn bảo anh đi mà thôi: "Cố Học Võ, mời anh đi cho."

Đừng ở lại đây, đừng để cô nhìn thấy, đừng để cô lại nghĩ tới những chuyện không tốt, không vui trước kia. Tuy rằng cô vẫn chưa quên nhưng chỉ cần anh không xuất hiện, miễn là anh không đến trêu chọc cô thì cô vẫn có thể vượt qua được.

Giọng của cô không thể khống chế được kích động, Bối Nhi đang chơi nghe thấy liền ngẩng đầu lên nhìn Kiều Tâm Uyển, thấy cô đã đi ra, cô bé liền kéo tay cô.

"Ma ma, nói chuyện, nói chuyện."

"Xin chào, xin chào." Búp bê nghe được mệnh lệnh lại mở miệng.

Bối Nhi cười đến vô cùng rạng rỡ, bảo Kiều Tâm Uyển ngồi xuống, chơi với cô bé. Kiều Tâm Uyển trong lòng vẫn chưa nguôi giận nhưng lại không thể nổi cáu với con gái vì thế đành ngồi xuống sofa chơi cùng con.

Cố Học Võ từ đầu tới đuôi đều không nói gì, chỉ nhìn bộ dạng Kiều Tâm Uyển và con gái chơi với nhau. Khi cô nhìn anh, ánh mắt ấy đầy phòng bị, tức giận và mất kiên nhẫn. Nhưng lúc nhìn con gái, cô lại hoàn toàn không có những cảm xúc tiêu cực này. Khóe môi cô hơi hơi cong lên thành một nụ cười nhạt. Nhẹ nhàng nói với búp bê cho búp bê trả lời. Bối Nhi cười khanh khách, có thể thấy con bé rất vui.

Kiều Tâm Uyển cảm giác được ánh mắt Cố Học Võ vẫn ở trên người mình, cảm giác này khiến cô như ngồi trên đống lửa, mất tự nhiên tới cực điểm, muốn đuổi anh ra ngoài, nhưng lại ngại Bối Nhi còn ở đây.

May mà giấc ngủ của Bối Nhi rất đúng quy luật. Cứ đến chín rưỡi là cô bé liền không chịu nổi mà liên tục sụp mắt xuống, Kiều Tâm Uyển bế con đi vào phòng, dỗ cho con ngủ. Lúc đi ra, Cố Học Võ vẫn còn ngồi ở trong phòng khách.

Sắc mặt cô ngưng trọng, ban nãy là do có Bối Nhi ở đây, bây giờ Bối Nhi đã ngủ, cô không cần bận tâm vươn tay chỉ ra bên ngoài, thái độ hết sức kiên quyết.

"Cố Học Võ, hiện tại mời anh đi cho."

Cố Học Võ vẫn không nhúc nhích. Hai chân tao nhã bắt chéo nhau, nhìn Kiều Tâm Uyển, chìa tay ra với cô: "Kiều Tâm Uyển, lại đây ngồi xuống, chúng ta nói chuyện."

"Tôi với anh có gì để nói." Ý phòng bị của Kiều Tâm Uyển hết sức rõ ràng: "Mời anh ra ngoài, con gái đã ngủ rồi, mà tôi thì không muốn nhìn thấy anh."

140. Chương 140: Không Còn Gì Để Nói

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, cuối cùng đứng lên, bước hai bước đến trước mặt cô, ánh mắt u ám, nhìn thẳng vào cô, tựa như muốn nhìn thấu lòng cô: "Chúng ta nói chuyện đi."

"Tôi với anh không có gì để nói." Muốn nói gì thì ngày đó cũng đã nói xong, cô hiện tại thật không muốn nói chuyện với anh.

"Kiều Tâm Uyển." Cố Học Võ vươn tay, còn chưa chạm vào tay cô, cô đã lui ra phía sau một bước dài: "Cố Học Võ. Anh muốn chúc mừng sinh nhật con gái, tôi không ngăn cản. Nhưng chỗ này của tôi không chào đón anh. Còn nữa, giữa tôi với anh thật sự không có gì để nói."

Ném ra những lời này, cô gần như là chạy trốn về phòng của mình, dùng tốc độ nhanh nhất đóng cửa, khóa chốt. Tất cả động tác liền mạch lưu loát, giống như sợ Cố Học Võ lúc nào cũng có thể xông đến. Cô đưa tay ôm ngực, nơi đó đang đập kich liệt. Cả người trượt xuống ngồi dưới đất.

Trong đầu cô hiện lên lời Cố Học Võ nói, bọn họ nói chuyện? Còn cái gì để nói? Cố Học Võ có thể nói cái gì với cô? Còn gì ngoài muốn tái hôn, muốn quyền nuôi Bối Nhi, ngoài quan hệ của hai người hiện tại. Nhưng cô lại thực sự không cho là cần thiết phải nói những việc này.

Đã mấy tháng rồi chứ không phải một ngày hai ngày. Nếu muốn xuất hiện thì anh đã xuất hiện lâu rồi, cần gì chờ cho tới hôm nay mới đến. Lại càng không đợi đến sinh nhật Bối Nhi mới đến.

Kiều Tâm Uyển lâm vào rối rắm, nhưng rất nhanh lại cười. Cô đây là đang làm cái gì vậy? Rõ ràng đã sớm biết chuyện này, rõ ràng đã sớm rõ ràng trong lòng Cố Học Võ không có mình, lúc này lại ở khổ sở cái gì? Có cái gì phải khổ sở?

Lắc đầu, không suy nghĩ đến những chuyện không cần thiết này nữa. Cô buộc mình phải bình tĩnh. Ngày mai là sinh nhật Bối Nhi, cô phải cho Bối Nhi một bữa tiệc sinh nhật nữa. Về phần Cố Học Võ thì cứ mặc anh đi, anh thích làm gì thì làm. Con gái là của anh, cô không thể ngăn cản anh đến gặp con gái. Còn cô thì có thể buộc mình không nhìn anh.

Đúng vậy, Kiều Tâm Uyển, lúc này mày không được ngốc nghếch nữa. Trước kia mày thật ngốc. Nhìn không ra. Chỉ cần mày không nhìn anh ấy nữa, chỉ cần trong lòng mày không có Cố Học Võ, chỉ cần mày không cho anh cơ hội thì tin chắc Cố Học Võ sẽ không thể tổn thương được mày.

Tỉnh táo lại, bảo mình đi tắm rửa rồi ngủ nhưng nằm ở trên giường lăn qua lăn lại hồi lâu cô mới phát hiện mình vẫn không ngủ được. Xoay qua xoay lại. Ngoài cửa vẫn không có động tĩnh gì. Cố Học Võ đã đi rồi sao? Anh đang làm cái gì? Đã trễ thế này, anh đã ngủ chưa?

Kiều Tâm Uyển xoay người, lại ngủ không được, nhìn xem thời gian thì cũng đã 1 giờ sáng. Vẫn không có nghe thấy tiếng Cố Học Võ, chắc là anh đã đi rồi nhỉ? Cô xoay người xuống giường, nhẹ nhàng mở cửa. Nhẹ nhàng đi ra bên ngoài, đèn phòng khách đã tắt, cô thở phào một hơi, đồng thời, trong lòng lại nảy lên vài phần mất mát. Thân thể đứng bất động ở đó, cô cắn môi đang tính trở về phòng ngủ lại bị một bóng người trên ghế sa lon làm cho hoảng sợ.

Vừa muốn hét lên lại cảm giác bóng dáng kia rất quen thuộc, liếc mắt nhìn kỹ một cái, bóng người kia không phải Cố Học Võ thì là ai? Anh không đi, mà ngủ ở trên ghế sa lon, thân thể cao lớn cuộn ở trên ghế sa lon nhìn vô cùng quái dị. Nương theo ánh sáng mờ ảo bên ngoài, dường như có thể thấy mi tâm anh hơi nhăn lại, hình như ngủ cũng không an ổn.

Anh thậm chí không có một cái chăn, thời tiết Đan Mạch lúc này, tuy rằng cũng không lạnh lắm, nhưng nhiệt độ cũng không cao, anh không sợ mình bị bệnh sao?

Cô cắn môi, đứng đó bất động, muốn bảo anh đi nhưng anh đang ngủ vậy cô còn phải đánh thức anh nữa sao?

Kỳ thật vừa rồi khi anh vào cửa, Kiều Tâm Uyển đã phát hiện trên mắt anh có quầng thâm, mà nhìn anh cũng có vẻ gầy đi, có thể nhìn ra được trong khoảng thời gian này anh ngủ không được ngon giấc. Động tác muốn gọi anh dậy cũng dừng lại, cô xoay người đi vào phòng, quên đi, mặc kệ anh.

Nhưng cả buổi tối, Kiều Tâm Uyển vẫn ngủ không được ngon giấc, cứ ở trên giường trằn trọc, rồi chiêm bao. Mà trong giấc mơ chỉ toàn là Cố Học Võ.

Kiều Tâm Uyển cả đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau thức dậy, dưới mắt liền hiện lên một quầng thâm nhạt. Cô xoa xoa ấn đường, đưa mắt nhìn Bối Nhi nằm trên giường trẻ, con bé đã thức dậy, chớp chớp mắt nhìn cô, vươn tay muốn cô bế: "Mã ma, mã ma."

Vẻ mặt của cô trong nháy mắt liền dịu hẳn đi, bế Bối Nhi vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt sau đó là đến lượt cô làm vệ sinh cá nhân. Mọi thứ xong xuôi, cô mới nhớ hôm nay không có bảo mẫu ở nhà, nên tính dẫn Bối nhi đi đâu đó ăn cơm, vừa mở cửa phòng, liền nghe thấy một mùi đồ ăn thơm phức.

Cô sửng sốt một chút rồi đột nhiên nhớ tới Cố Học Võ vẫn còn ở đây. Bối Nhi ra khỏi phòng liền nhìn thấy con gấu nhỏ ngày hôm qua để trên bàn trà, lực chú ý lập tức bị hấp dẫn qua đó, muốn chạy lại chơi ngay.

"Gấu nhỏ, gấu nhỏ."

Nghe được giọng con gái, Cố Học Võ từ trong phòng bếp đi ra.

"Anh đang muốn gọi hai người ăn cơm, điểm tâm đã làm xong rồi. Có thể ăn cơm."

Kiều Tâm Uyển đứng bất động, nhìn chằm chằm mặt Cố Học Võ, thật sự không biết phải dùng vẻ mặt nào để đối mặt với anh: "Cố Học Võ, hình như tôi không có đồng ý cho anh làm như vậy?"

"Em cũng không phản đối." Cố Học Võ tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Bối Nhi: "Bối Nhi, sinh nhật vui vẻ."

Bối Nhi nhìn Cố Học Võ, nghĩ đến những chuyện bình thường Kiều Tâm Uyển hay dạy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé có chút nghi hoặc, có chút khó hiểu, cuối cùng nhìn mặt Cố Học Võ: "Cám ơn cây cao lương."

Cây cao lương?

Cố Học Võ chau mày, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn Kiều Tâm Uyển một cái rồi lại đưa mắt về trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi: "Ba không phải cây cao lương, ba là ba ba. Con phải gọi là ba ba."

"Bánh?" Bối Nhi phát âm không được rõ lắm, nhìn Cố Học Võ, trong mắt có vài phần nghi hoặc.

"Không phải bánh, là ba ba." Cố Học Võ sửa cách phát âm cho con gái, nhìn ánh mắt nghi hoặc của con gái, anh nắm đôi tay nhỏ bé của Bối Nhi: "Ba là ba ba."

"Bả bả." Bối Nhi lại gọi một lần, Cố Học Võ mỉm cười, vươn tay kéo con gái vào trong lòng: "Bối Nhi ngoan quá."

Động tác của anh rất nhẹ, sợ làm đau Bối Nhi. Bối Nhi có chút không quen, xoay xoay người, nhưng không khóc. Kiều Tâm Uyển vẫn không hề động đậy, nhìn thấy cảnh cha con nhận nhau này cô hẳn là thấy thực ấm áp mới phải, nhưng sao lúc này lại thấy mỉa mai quá vậy.

Mục đích Cố Học Võ đến Đan Mạch, e không phải đơn giản chỉ là muốn chúc mùng sinh nhật con gái. E là anh vẫn đến để giành con gái với cô thôi? Nhìn bộ dạng này của anh, rõ ràng chính là muốn như vậy, Kiều Tâm Uyển trong mắt lại càng phòng bị hơn. Nghĩ đến thủ đoạn của Cố Học Võ, cô cảm thấy chuyện này hoàn toàn có thể. Hai tay nắm chặt lại, mặc kệ thế nào, cô chắc chắn sẽ không để anh mang con gái đi.

Cảm giác được tầm mắt của cô, Cố Học Võ bế Bối Nhi quay mặt về phía Kiều Tâm Uyển: "Hôm nay là sinh nhật Bối nhi. Anh nghĩ, chúng ta cơm nước xong sẽ đưa Bối Nhi đi chơi, được không?"

"Anh quyết định, anh cảm thấy được, tôi có thể phản đối sao?" Giọng của Kiều Tâm Uyển không phải không có châm chọc, hiện tại đối với cô mà nói, Cố Học Võ nói cái gì làm cái gì đều là sai.

"Không được sao." Cố Học Võ rất cường thế: "Ăn cơm đi."

Bực, thật sự rất bực. Kiều Tâm Uyển bởi vì sự xuất hiện của Cố Học Võ ở trong phòng mà cảm thấy không khí trong phòng rất áp lực. Cô rất khó chịu, vô cùng khó chịu. Nhìn Bối Nhi đã bị Cố Học Võ bế vào nhà ăn, cô chẳng còn cách nào chỉ có thể đi theo.

Trên bàn có bánh sandwich, sữa. Cố Học Võ đặt Bối Nhi lên ghế, ánh mắt đảo qua mặt Kiều Tâm Uyển: "Nguyên liệu ở trong tủ lạnh ít quá, chỉ có thể làm được như vậy."

Kiều Tâm Uyển nắm nắm tay, cô cũng không có ý này, nhưng: "Cố Học Võ, tôi thật sự không..."

"Có chuyện gì thì cơm nước xong hẳn nói." Cố Học Võ nhẹ nhàng mở miệng, nhìn Bối Nhi đã vươn tay muốn lấy sandwich, anh kiên nhẫn đem sandwich đã làm xong, đặt trước mặt Bối Nhi.

Mùi vị không tệ, Bối Nhi cắn một cái, thấy Kiều Tâm Uyển, bàn tay nhỏ bé lại quơ quơ qua: "Mã ma, mã ma. Cơm, cơm."

Kiều Tâm Uyển trong lòng tức giận, đứng bất động, cô không muốn ăn đồ Cố Học Võ làm. Nhưng...

"Em xác định em không ăn?"

Kiều Tâm Uyển cắn môi, cuối cùng ngồi xuống bàn ăn. Bưng sữa lên uống ngay một hơi. Cố Học Võ đem một cái sandwich đặt trước mặt cô. Thấy cô bất động, anh nhíu mày.

"Em lại muốn làm gương xấu cho Bối Nhi sao?"

Kiều Tâm Uyển cắn môi, nhìn con gái đang ăn ngon lành, đành phải cầm lên bỏ vào trong miệng cắn một cái. Mùi vị không tệ, bánh mì gối được Cố Học Võ cho vào trong lò nướng sơ qua nên mùi rất thơm, ở giữa cho thêm trứng gà và rau xà lách.

Cô cũng không biết trong tủ lạnh có những thứ này. Bình thường số lần cô vào bếp thật sự rất ít. Hương vị này, kỳ thật cô không xa lạ, Cố Học Võ chẳng những biết làm đồ ăn Trung Quốc, còn có thể cơm Tây. Lúc ở trên đảo cô đã được nếm thử.

Nhưng mà tâm trạng lúc đó và bây giờ không giống nhau. Lúc đó chỉ đơn thuần là vui vẻ, không giống bây giờ. Tâm trạng của cô...

Ăn cơm xong, Cố Học Võ bế con gái đi vào trong phòng khách chơi, quẳng nhà bếp lại cho cô thu dọn. Lúc này, Cố Học Võ thực sự không nghe thấy tiếng chén bát vỡ. Chờ Kiều Tâm Uyển đi ra, anh vươn tay với cô, lúc này, Kiều Tâm Uyển không cho anh động vào, giấu hai tay ra sau người, nhìn Cố Học Võ, nghĩ đến mình ngày hôm qua cả đêm ngủ không ngon.

“Cố Học Võ. Hôm nay sinh nhật Bối Nhi, anh đã đồng ý với tôi, qua sinh nhật sẽ đi đấy.”

Cố Học Võ nhìn con gái đang chơi đùa, tin tưởng tạm thời sự chú ý của con bé sẽ đặt lên con gấu nhỏ, anh đứng lên đi đến trước mặt Kiều Tâm Uyển.

“Anh không cần phải… đồng ý với em bất cứ chuyện gì.”

“Cố Học Võ.” Vô sỉ cũng phải có giới hạn chứ? Kiều Tâm Uyển bị chọc tức rồi: “Anh rốt cuộc tới làm cái gì? Anh, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Vì sao không muốn nhìn thấy anh?” Cố Học Võ nhíu mày, tiến từng bước về phía trước: “Cho anh một lý do.”

“Tôi…” Thân thể cô từng bước một lui về phía sau, nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt khó nén khẩn trương: “Cố Học Võ, tôi không muốn thấy anh chính là không muốn thấy anh. Không có lý do gì hết.”

“Vậy ngại quá.” Cố Học Võ quay sang nhìn con gái đang chơi đùa vui vẻ: “Con gái anh cũng có phần. Không phải em nói anh đi là anh phải đi.”

“Anh.” Kiều Tâm Uyển thật sự không muốn cãi nhau, bởi vì Bối Nhi còn ở đây, huống chi hôm nay còn là sinh nhật Bối Nhi. Nhưng: “Cố Học Võ, nếu anh thực sự muốn con gái, anh sẽ không để đến bây giờ mới xuất hiện. Anh nghĩ cùng mừng sinh nhật với Bối Nhi là tình thương của một người cha sao? Cho con bé hai món đồ chơi là tình tương của cha ư? Anh, anh căn bản không có tư cách làm cha Bối nhi.”

Cùng lúc trong mắt cô vừa có kích động vừa phẫn hận, vẻ mặt của anh lại quá mức bình tĩnh. Anh đưa mắt nhìn mặt cô, cất giọng thản nhiên: “Anh không nghĩ cho con bé một sinh nhật là tình thương của một người cha, anh cũng không nghĩ con bé hai món đồ chơi là thương con. Anh chỉ là muốn ở cùng con bé, ở cùng con gái của anh. Về phần có tư cách hay không, anh nghĩ không ai mới sinh ra đã có thể làm cha mẹ, đều là cần không ngừng học tập. Đúng không?”

Kiều Tâm Uyển không thể phản bác, quả thật, không ai sinh ra đã có thể làm cha mẹ. Cô cũng đang học tập,tuy đã hơn trước nhưng cô cũng còn nhiều chỗ làm chưa tốt. Cô không phải là người có chết cũng không chịu nhận sai, nhưng cô lại muốn chống lại Cố Học Võ, nhìn chung cô cũng có một chút lo lắng. Đây là một loại cảm giác rất khó hiểu, chính cô cũng không thể giải thích được. Cố Học Võ không để ý đến tâm tình cô lúc này, đưa mắt nhìn quần áo trên người Bối Nhi.

Mùa hè ở Đan Mạch cũng không nóng lắm, Bối Nhi mặc một cái váy màu hòng phấn, bên ngoài mặc thêm một cái áo khoác. Ôm lấy Bối Nhi, anh nhẹ nhàng lấy con gấu trên tay con gái.

“Bối Nhi, chúng ta đi ra ngoài chơi được không?”

“Dạ, đi.” Bối Nhi vung tay nhỏ bé, bộ dạng rất chi là vui vẻ. Cố Học Võ mỉm cười. Ôm lấy con gái, anh đưa con đi ra ngoài. Kiều Tâm Uyển cắn răng một cái, đi theo sau anh, cầm lấy túi sách đi ra ngoài.

Thành phố Odense của Đan Mạch là quê hương của Andersen, ở nơi này khí hậu vô cùng tốt, chịu ảnh hưởng của khí hậu gió mùa Đại Tây Dương nên đông ấm hạ mát, mùa hè nóng ẩm ít mưa, đúng là mùa thích hợp để đi du lịch. Ở đây chỉ cần đưa mắt là có thể thấy ngay những ngôi nhà được xây theo kiểu thần thoại khiến người ta có cảm giác như là thiên đường trong thần thoại.

Trời trong nắng ấm, gió thổi hiu hiu, từng cơn dễ dịu khiến tâm tình con người ta thoải mái hẳn lên. Cố Học Võ bế con gái, đây là lần đầu tiên Bối Nhi không cự tuyệt sự gần gũi của anh khiến anh rất vui.

Vươn tay chỉ vào một bông hoa nhỏ không biết tên trong bồn cây: “Bối Nhi, hoa này. Con xem, hoa rất đẹp phải không?”

“Hoa, hoa…” Bối Nhi vươn tay muốn bắt, Cố Học Võ lại nắm chặt tay con gái, thu lại, bế cô tiếp tục đi về phía trước: “Chỉ được ngắm, không được hái.”

Hơi ngừng bước, anh quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển: “Hai mẹ con ở đây đã đi qua những chỗ nào rồi, chỗ nào chưa đi? Em muốn đi đâu?”

Người anh nói là cô chứ không phải Bối Nhi. Kiều Tâm Uyển không nghe ra, hơi hơi cắn môi, cảm thấy xấu hổ, rõ ràng không có quan hệ gì mà lại phải vì con gái mà cùng đi với anh, đây là chuyện mỉa mai cỡ nào chứ?

"Tùy." Lúc Tâm Uyển nói như vậy, cũng cảm thấy mình nói lỡ lời. Hôm nay sinh nhật con gái, cô hy vọng con gái có thể vui vẻ hết cả ngày hôm nay.

"Tôi muốn đưa con đi công viên trò chơi."

"Công viên trò chơi?" Cố Học Võ nhìn ánh mắt của cô, cuối cùng gật gật đầu: "Ừ. Vậy đi công viên trò chơi thôi."

Kiều Tâm Uyển nhẹ nhàng thở ra, vươn tay nghĩ muốn đón lấy Bối Nhi: "Để tôi bế con."

"Uhm." Cố Học Võ không chối từ, giao Bối Nhi vào trong tay Kiều Tâm Uyển. Ở bên ngoài hoa viên, một chiếc xe đã đậu sẵn, Cố Học Võ tiến lên, mở cửa xe, nhìn Kiều Tâm Uyển, ý bảo cô lên xe.

Nhìn đến chiếc xe kia, Kiều Tâm Uyển hơi sửng sốt một chút. Đột nhiên cô hiểu ra một việc, chính là Cố Học Võ có chuẩn bị trước. Không nói rõ được cảm xúc trong lòng là gì. Ánh mắt cô vô thức lại nhìn mặt Cố Học Võ, muốn nhìn rõ ràng vẻ mặt anh, anh lại vào lúc này vòng qua cửa xe, lên xe.

Khi nhìn lại cô, ánh mắt mang theo dò hỏi: "Sao vậy?"

141. Chương 141: Anh Rất Nhớ Em

Kiều Tâm Uyển đứng đó, nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của anh, kỳ thật cô có rất nhiều điều muốn hỏi anh, rất nhiều tâm tình rối rắm, Bối Nhi ở trong lòng cũng nhìn cô. Cảm thấy được sự tò mò trong mắt của con gái, cô chỉ có thể kiềm chế toàn bộ những nghi ngờ trong lòng mình mà lên xe. Hôm nay là sinh nhật của Bối Nhi, ngoài việc chúc mừng Bối Nhi thật tốt, cô không muốn nghĩ đến gì khác.

Thời gian sau đó, hai người cùng dồn hết mọi tình cảm lên người Bối Nhi. Vào công viên giải trí, cô dẫn Bối Nhi đi chơi một số trò chơi phù hợp với con bé. Cuối cùng ba người cùng ngồi đu quay.

Bối Nhi tuổi còn nhỏ, chưa biết gì nên nhìn những tòa nhà phía trước đang nhỏ đi mà vô cùng ngạc nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn cứ dán vào cửa sổ thủy tinh, khiến Kiều Tâm Uyển cũng phải nhìn theo cô bé.

"Ma ma, ma ma. Nhà, nhà. Nhỏ, nhỏ."

"Ừ, nhà trở nên nhỏ quá con ha." Kiều Tâm Uyển không phải lần đầu tiên ngồi đu quay, nhưng là lần đầu tiên cùng ngồi với con gái, cô cứ nghĩ con gái còn nhỏ quá nên chắc sẽ sợ. Nhưng Bối Nhi lại không sợ một chút nào. Vừa rồi cũng vậy, con bé đều rất hứng thú với rất nhiều trò chơi trong công viên giải trí.

"Không chỉ nhà đâu nhé, con xem cái kia kìa, xe cũng nhỏ xíu. Cả người cũng nhỏ như con kiến luôn."

"Mã nghĩa?" Bối Nhi còn chưa học từ này nên nói không rõ lắm, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Ma ma? Mã nghĩa?" (Ở đây là từ đồng âm: con kiến là mã nghĩ [mǎyǐ], Bối Nhi lại nói thành mã nghĩa [mǎyì])

"Không phải mã nghĩa mà là con kiến." Kiều Tâm Uyển sửa giúp con gái.

"Con kiến?"

"Ha ha." Cố Học Võ cười, bế Bối Nhi từ trên người Kiều Tâm Uyển sang đặt lên đùi mình, chỉ xuống mấy người dưới mặt đất: "Là con kiến. Đây này. Đây, ba chỉ con xem."

Anh lấy điện thoại di động ra, tìm ra hình ảnh con kiến, rồi đưa cho Bối Nhi xem: "Con nhìn đi, đây là con kiến. Con kiến. Con kiến nhỏ."

"Con kiến." Bối Nhi bây giờ đã nói rất rõ ràng, nhìn hình con kiến trên màn hình rồi lại cười khanh khách. Cố Học Võ cũng rất vui, lại tìm video về kiến để cô bé xem.

"Con kiến." Sự chú ý của Bối Nhi liền bị thu hút, quên hết mọi việc bên ngoài.

Cố Học Võ lại từ phía sau lấy điện thoại đi, anh nhìn Bối Nhi: "Bây giờ con nhìn ra ngoài. Con kiến nhỏ."

Bối Nhi muốn cầm lại máy, bàn tay nhỏ bé vươn lên thật cao, Cố Học Võ liền chụp ngay hình ảnh cô bé đang giơ tay lên. Anh có cảm giác thật thành tựu. Đặt Bối Nhi vào lòng Kiều Tâm Uyển, không đợi cô kịp phản ứng, anh đã áp sát vào, giơ điện thoại di động lên chụp ảnh ba người.

Tất cả động tác đều rất nhanh, Kiều Tâm Uyển nhất thời ngớ ra, nhìn Cố Học Võ. Anh lục tìm tấm ảnh vừa mới chụp, không thấy hài lòng lắm, bởi vì Bối Nhi muốn giật điện thoại nên không cười, Kiều Tâm Uyển cũng vậy. Ánh mắt cô đầy nghi ngờ. Anh chìa tay về phía Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt cô khó hiểu nhìn anh.

"Điện thoại di động."

"Anh muốn làm gì?" Kiều tâm Uyển đại khái cũng đã hiểu ra. Cố Học Võ cầm điện thoại của cô, nhìn tấm ảnh đại diện trước kia là anh nay đã đổi thành Bối Nhi, anh nhíu mày, muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi.

Anh đưa điện thoại di động của Kiều Tâm Uyển cho Bối Nhi, quả nhiên Bối Nhi cầm được điện thoại di động liền cười thật tươi.

"Bối Nhi, gọi mẹ đi con."

"Mẹ." Bối Nhi rất nghe lời quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển một cái: "Con kiến, con kiến."

"Bối Nhi muốn xem con kiến à? Mẹ cho con xem nhé." Kiều Tâm Uyển cầm điện thoại di động tìm video, Bối Nhi dựa vào trước ngực cô, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào ngực cô, vẻ mặt chuyên chú.

Ngay lúc này, Cố Học Võ ngồi tới, lại một lần nữa vươn tay, ôm hai người một lớn một nhỏ vào lòng, rồi giơ điện thoại di động lên. Kiều Tâm Uyển lúc này mới kịp phản ứng, Cố Học Võ muốn chụp hai mẹ con cô. Trong lòng lại có một chút nghi hoặc. Nếu như cô nhớ không nhầm, Cố Học Võ kỳ thật không thích chụp ảnh. Không nhịn được lại nhìn anh một cái, hôm nay Cố Học Võ vô cùng kỳ lạ.

Cố Học Võ cất điện thoại di động, ôm lấy Bối Nhi: "Bối Nhi, thật ra không chỉ có kiến à, con xem, còn có mây nữa kìa. Còn có nhà. Còn có chim nhỏ. Đúng rồi, lát nữa ba dẫn con đi xem thiên nga được không?" (thiên nga: tiān'é)

"Hai." Bối Nhi gật đầu: "Hai. Hai." (hai hai: èrèr)

"Không phải hai mà là thiên nga." Cố Học Võ vừa cười vừa nói, Kiều Tâm Uyển bỗng phát hiện hôm nay anh cười rất nhiều, nhất là lúc dạy con gái học nói, lúc đó hình như bộ dạng của anh rất vui vẻ. Anh cười rộ lên, nhin rất đẹp, Kiều Tâm Uyển kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, lại nhớ lại, khi còn bé Cố Học Võ cũng cười mà kéo cô đứng lên.

"Đừng khóc, con gái phải hay cười thì mới đẹp, khóc sẽ xấu lắm."

Chính khuôn mặt tươi cười của anh đã làm cho cô luôn khắc sâu trong lòng, trong lòng, trong mắt chỉ có mình anh.

Ngực lại đau đớn như có muôn vàn mũi kim đang châm vào, cô bỗng dưng phát hiện mình lại nghĩ đến chuyện trước kia, lắc đầu, cô buộc mình không được nghĩ đến nữa. Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì cô cũng cảm nhận được ánh mắt của Cố Học Võ.

Hôm nay từ lúc đi ra ngoài cô đã thấy ánh mắt của Cố Học Võ cứ tập trung vào cô, cô rất muốn không để ý tới nhưng tầm mắt của anh cứ như tia X-quang, làm thế nào cũng không thể lờ đi được.

Cả những hành động vừa rồi của anh, chẳng phải là muốn chụp ảnh của ba người sao, cô cảm thấy có gì đó rất lạ, muốn nói nhưng lại nghĩ anh vốn là ba của Bối Nhi, muốn chụp ảnh sinh nhật cho Bối Nhi cũng là điều bình thường.

Để mình không bị mất tự nhiên, cô đem toàn bộ tâm tư đặt hết lên người con gái, cũng thôi miên chính mình, người bên cạnh không tồn tại. Nhưng cô không cách nào ngăn cản được máy ảnh của Cố Học Võ hết lần này đến lần khác nhắm ngay vào hai mẹ con cô.

"Cố Học Võ, anh có thể đừng chụp nữa được không?" Kiều Tâm Uyển bị động tác của anh làm cho khó chịu, chỉ muốn bảo anh dừng lại.

"Anh đâu có chụp em, anh chụp Bối Nhi mà."

Cố Học Võ bâng quơ nói một câu đã thành công làm cho Kiều Tâm Uyển bực bội, trong lòng quyết định hôm nay chỉ để ý đến con gái, không để ý tới anh.

Từ công viên giải trí ra, Cố Học Võ cùng Kiều Tâm Uyển đưa Bối Nhi đi ăn các món ngon của Đan Mạch. Ăn cơm xong, lại đi dạo phố. Đan Mạch là một đất nước vô cùng xinh đẹp, cũng là đất nước của xe đạp. Khắp nơi đều có thể nhìn thấy những người đi xe đạp lướt qua bên cạnh mình. Cũng có rất nhiều gia đình ba người cùng đi ra ngoài. Hai người lớn đạp xe to, con nhỏ thì đạp xe nhỏ, cùng nhau chơi đùa rất vui vẻ.

Cảnh tượng như vậy khiến Kiều Tâm Uyển không nhịn được mà nhìn chằm chặp. Cô cũng từng mong muốn một cảnh ấm áp như vậy. Chỉ là lúc này, cô cảm thấy nếu như không có tình yêu, cho dù ba người có ở bên nhau thì cảnh đó cũng rất mỉa mai.

Cô lại lắc đầu, buộc mình không được nghĩ đến nữa. Cô thật không xứng làm một người mẹ, hôm nay rõ ràng là sinh nhật của Bối Nhi, mà cô lại không thể đặt toàn bộ tâm tư lên Bối Nhi, cô thực sự không phải là một người mẹ tốt.

Cố Học Võ hình như không biết đến tâm tư của cô mà dẫn Bối Nhi chơi đùa vui vẻ. Đi thử, trải nghiệm mọi thứ Bối Nhi thích. Bối Nhi nhìn thấy một bông hoa là muốn chạm vào, thấy chuyện là lại muốn thử, anh đều khích lệ hết. Sau đó anh chụp hình cho Bối Nhi, như một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp. Kiều Tâm Uyển cũng chẳng muốn ngăn cản, coi như anh đang chụp con gái, cô cùng lắm cũng chỉ là hình bóng, làm nền mà thôi.

Tối đến, Bối Nhi chơi nhiều cũng mệt, chưa tới bảy giờ khuôn mặt nhỏ nhắn đã dựa trên vai Kiều Tâm Uyển. Khuôn mặt có vẻ buồn ngủ.

"Con bé mệt rồi." Kiều Tâm Uyển bế Bối Nhi, nhìn về phía Cố Học Võ.

Cố Học Võ gật đầu, anh cũng thấy vậy. Có điều: "Anh đã đặt bánh ngọt, lúc này chắc là đã giao đến nhà rồi, hay là chúng ta về nhà, lấy một chút cho Bối Nhi ăn rồi hẵng cho con bé ngủ."

Anh đều đã sắp xếp hết rồi thì Kiều Tâm Uyển còn có thể nói gì? Gật đầu, cô đi theo anh lên xe. Về đến nhà, Kiều Tâm Uyển cũng không có thời gian để ý Cố Học Võ, bế Bối Nhi vào phòng, lấy nước cho Bối Nhi rửa mặt, Bối Nhi rửa mặt xong, cũng tỉnh táo hơn một chút.

Cố Học Võ lúc này thắp nến lên, cùng Bối Nhi thổi nến, chúc mừng sinh nhật. Bánh ngọt là loại bánh trái cây mà Bối Nhi rất thích. Cô nhóc thích ăn mâm xôi mà trên bánh lại đầy mâm xôi, làm thành một vòng hình trái tim.

Kiều Tâm Uyển lại được một trận kinh ngạc. Con gái sau khi đến Đan Mạch mới thích ăn mâm xôi, mà Cố Học Võ lại biết, điều này chứng minh cái gì?

Ăn bánh ngọt xong, Cố Học Võ nhìn Bối Nhi, lấy từ trong hành lý ra một cái hộp nhỏ, đặt vào tay Bối Nhi: "Bối Nhi, sinh nhật vui vẻ nhé con. Ba chúc con luôn vui vẻ, quà sinh nhật của con này."

Bối Nhi không biết cái đó là cái gì, Cố Học Võ giúp cô nhóc mở ra. Bên trong là một chiếc xe mô hình kiểu Ferrari màu đỏ điều khiển từ xa. Bộ điều khiển từ xa có hơi lớn nên bàn tay nhỏ bé của Bối Nhi lại không thể cầm được.

"Con bé còn nhỏ quá." Kiều Tâm Uyển vẻ mặt không đồng ý. Loại đồ chơi này, căn bản không thích hợp cho Bối Nhi chơi: "Cái này con vẫn chưa chơi được."

"Không sao. Anh chơi cho con bé xem." Cố Học Võ vừa nói xong, Kiều Tâm Uyển lại sửng sốt một hồi. Nhìn Cố Học Võ dạy Bối Nhi làm thế nào điều khiển xe, làm thế nào đi về phía trước, làm thế nào để rẽ.

Bối Nhi vừa nhìn chiếc xe nhích tới nhích lui, vừa cười rất vui vẻ. Không ngừng đuổi theo cái xe kia. Cô Học Võ cân nhắc bước chân của cô nhóc, liên tục kiểm soát tốc độ xe, không cho cô nhóc đuổi tới, cũng không để cho cô nhóc phải chạy quá nhanh.

Sự chú ý của Bối Nhi bị chiếc xe hấp dẫn, thoáng cái lại chơi rất vui vẻ. Nhưng cô bé vốn còn nhỏ, buổi trưa lại không được ngủ nên nhanh chóng ngừng chơi. Dụi dụi mắt, cô bé tựa vào người Kiều Tâm Uyển,

vẻ mặt như muốn ngủ. Kiều Tâm Uyển vội vàng bế Bối Nhi đi tắm rửa rồi cho cô nhóc đi ngủ.

Chạy qua chạy lại, trời cũng đã khuya. Kiều Tâm Uyển thấy Bối Nhi đã ngủ say mới ra ngoài, phát hiện Cố Học Võ vẫn còn ở trong phòng khách, ngồi trên ghế sa lon nhìn di động của mình. Bên ngoài trời đã bắt đầu nhá nhem, nhưng chưa tối hẳn. Đèn phòng khách để nhỏ. Ngọc đèn ánh lên trên người anh làm bóng dáng anh vậy trong một luồng sáng lờ mờ.

Kiều Tâm Uyển nắm tay thật chặt, làm ình tỉnh táo: "Sao anh còn chưa đi?"

Lời của cô làm cho Cố Học Võ lấy lại tinh thần, động tác đang lật album trong điện thoại cũng ngừng lại, đặt điện thoại lên bàn trà, anh ngẩng đầu nhìn cô: "Em muốn anh đi?"

"Không được sao?" Kiều Tâm Uyển nghĩ đến ngày hôm qua anh đã ngủ trên ghế sa lon một đêm, mi tâm đột nhiên cau lại: "Đây là nhà tôi, là nhà của tôi."

Cố Học Võ nhìn chằm chằm vào mặt cô thật lâu, đột nhiên đứng dậy: "Còn chưa ăn cơm tối. Em muốn ăn cái gì?"

Con nít chỉ cần ăn chút bánh ngọt là no, nhưng người lớn thì không thể thể được.

"Tôi cái gì cũng không muốn ăn." Kiều Tâm Uyển trừng mắt nhìn anh một cái: "Tôi chỉ muốn anh rời khỏi đây."

Cố Học Võ nheo mắt, bước hai ba bước đến trước mặt Kiều Tâm Uyển, nhìn thấy vẻ mặt phòng bị của cô, anh đột nhiên đưa tay ra, ôm cô vào lòng: "Tâm Uyển, anh rất nhớ em."

Chỉ một câu nói đơn giản đã khiến cơ thể Kiều Tâm Uyển cứng đờ, hồi lâu không thể di chuyển. Anh đang nói gì vậy?

Thân thể theo bản năng giãy dụa, muốn tránh thoát nhưng anh lại càng ôm chặt, tựa căm vào đỉnh đầu cô, giọng nói cũng khàn khàn.

"Anh thật sự rất nhớ em."

142. Chương 142: Anh Yêu Cô Ấy

Kiều Tâm Uyển cay cay sống mũi, hốc mắt đỏ ửng, cô liều mạng cắn môi, cố gắng không quay lại ôm anh. Trong đầu cô lại hiện lên cuộc nói chuyện cuối cùng ngày hôm đó. Những lời anh nói, những câu chỉ trích đó chẳng khác nào một con dao đâm sâu vào ngực cô. Những ngày này, mỗi khi nửa đêm nằm mơ thấy chúng, mỗi khi nhớ tới chúng là ngực cô lại đau đến không thể đau hơn. Cô đã cố gắng bảo mình phải quên đi nhưng sự xuất hiện của Cố Học Võ lại nhắc cô nhớ đến. Cô căn bản là chưa từng quên.

Cảm xúc lập tức lại kích động, cô muốn đẩy anh ra, muốn thoát đi, nhưng không đọ lại sức của anh, oán trách trong lòng, cô đột nhiên ngẩng đầu, cắn thật mạnh vào cánh tay anh.

Tuy rằng đã cách một lớp áo nhưng mà cô thật sự cắn rất mạnh nên Cố Học Võ rất đau, anh kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn không buông cô ra, mặc cho cô tiếp tục cắn. Kiều Tâm Uyển cắn thật mạnh, thật dùng sức, đem toàn bộ buồn bực trong khoảng thời gian qua phát tiết vào cái cắn này.

Anh không đẩy cô ra, cô liền tiếp tục cắn. Cho đến khi trong miệng có mùi máu tươi, cô mới chịu buông ra, đến cả hàm răng lúc này cũng run lên. Trên tay áo sơ mi trắng của Cố Học Võ đỏ rực một vòng. Cô bỗng chốc lùi lại, dùng sức đẩy anh ra xa.

"Cút, anh cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh."

Cố Học Võ cũng không thèm nhìn tới miệng vết thương của mình, đưa mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, vươn tay, lại một lần nữa kéo cô vào trong lòng, cất giọng nhàn nhạt.

"Cắn đủ chưa? Chưa đủ thì đổi sang tay khác?"

Thái độ của anh cứ như là không có việc gì, cứ như là cuộc cãi vã ngày hôm đó chỉ là ảo giác của cô vậy. Kiều Tâm Uyển thực sự không hiểu. Cố Học Võ quá bình tĩnh. Cô vẫn luôn không hiểu anh, trước kia không hiểu, hiện tại cũng vậy.

Trong lòng cô còn rất hận, nắm lấy tay kia của anh mà cắn, nhưng nhìn thấy một dấu răng trên đó thì làm thế nào cũng không thể cắn được nữa. Ở đó, còn có một vòng dấu răng nữa. Cô nhớ lúc sinh con, cô vì quá đau đớn mà cầm lấy tay Cố Học Võ, liều mạng cắn anh. Dấu vết đó đã qua một năm, đã trải qua rất nhiều chuyện, vậy mà nó vẫn còn. Khoang mũi đau xót, cô dùng sức đấm anh một cái: "Cút ngay. Anh nghĩ tôi là chó sao?" Thích cắn người vậy sao.

Cố Học Võ mỉm cười, nhìn tay của mình: "Không cắn."

"Cố Học Võ, anh tránh ra." Kiều Tâm Uyển xấu hổ vô cùng, người đó, nhất định là cố ý, cô cũng không có quên, chống lại anh, cô chưa lần nào chiếm được thế thượng phong.

"Tâm Uyển, anh là thật sự rất nhớ em." Cố Học Võ kéo cô vào trong lòng mình, giọng nói rất nhẹ, rất dịu dàng.

"Đáng tiếc, tôi một chút cũng không nhớ anh."

"Phải không?" Cố Học Võ nhướng mày, vẻ mặt có đôi chút hoài nghi.

"Đương nhiên." Kiều Tâm Uyển trừng mắt với anh, ánh mắt kiên quyết, nghĩ đến anh trước kia là lại một lần nữa đưa tay đẩy anh ra: "Anh nhớ tôi hay là nhớ con gái?"

"Con gái cũng nhớ mà em cũng nhớ." Lúc Cố Học Võ nói lời này, ánh mắt đặt trên mặt của Kiều Tâm Uyển vô cùng chuyên tâm.

Cô đỏ mặt, cúi đầu, không được tự nhiên quay đi: "Tôi không tin."

"Tâm Uyển." Sự cố chấp của cô, có đôi khi thực sự khiến người ta phải đau đầu. Kiều Tâm Uyển đi tới đứng trước cửa sổ sát đất của phòng khách, nhìn ra bóng đêm đang từ từ nhuộm đen ngoài cửa sổ.

"Cố Học Võ. Anh đi đi, tôi chỉ muốn cùng Bối Nhi trải qua cuộc sống yên bình, tôi không hy vọng anh tới quấy rầy chúng tôi."

"Quấy rầy?" Cố Học Võ bởi vì lời này của cô mà nheo mắt, đi đến phía sau cô, quay người cô lại: "Bối Nhi là con anh. Con bé đã một tuổi rồi, con bé cần tình thương của cha."

Kiều Tâm Uyển siết chặt cổ họng, vấn đề này, cô vẫn luôn trốn tránh: "Trong mấy tháng qua, không có anh, chúng tôi vẫn sống rất tốt."

"Anh tin." Lần đầu tiên, Cố Học Võ không phản bác cũng như phủ nhận lời của cô: "Anh tin không có anh, hai người vẫn có thể sống rất tốt, nhưng có một việc, anh rất khẳng định."

"Việc gì?"

"Nếu có anh, hai người sẽ sống càng tốt hơn."

Lúc anh nói lời này, giọng điệu thản nhiên lại vô cùng kiên định. Kiều Tâm Uyển cắn chặt môi, nhất thời không thể tìm thấy lời đáp lại anh. Không gian lập tức trầm xuống, một bầu không khí căng thẳng bắt đầu chuyển động giữa hai người.

"Cố Học Võ." Cảm giác căng thẳng này cuối cùng cũng làm cho Kiều Tâm Uyển chịu không nổi: "Anh không mệt sao?"

"Mệt?" Cố Học Võ không hiểu ý của cô cho lắm, Kiều Tâm Uyển nắm chặt nắm tay, buộc mình phải bình tĩnh: "Anh rõ ràng không yêu tôi, trong lòng anh rõ ràng không có tôi. Vậy mà anh lại buộc mình phải xuất hiện, bởi vì con gái, mà anh buộc mình phải yêu tôi, bày ra một bộ dạng dịu dàng với tôi. Anh như vậy, không mệt sao?"

"Ai nói anh không yêu em?" Anh hình như đã từng nói là anh yêu cô rồi kia mà.

"Không cần tự lừa dối mình…" Kiều Tâm Uyển không thể nghe thêm nữa: "Người anh yêu là Chu Oánh. Không phải tôi."

Cố Học Võ hơi ngẩn ra, mấy tháng qua, anh cứ tưởng Kiều Tâm Uyển đã nghĩ thông suốt. Nào ngờ trong lòng cô vẫn còn khúc mắc như vậy.

"Chu Oánh đã chết rồi."

"Đúng vậy, cô ta đã chết." Kiều Tâm Uyển cảm thấy đây đúng là một việc thật thương tâm: "Cô ta chết rồi nhưng vẫn sống ở lòng của anh, anh đối với cô ta nhớ mãi không quên, anh đối với cô ta là một lòng chung thủy. Cô ta chiếm giữ trái tim anh, khiến anh mấy năm qua không ngừng tìm kiếm cô ta, muốn trở về với cô ta."

Đau, một cơn đau đớn kịch liệt lại một lần nữa nảy lên trong tim Kiều Tâm Uyển, cô thừa nhận, Chu Oánh chính là cái gai trong ngực cô. Chỉ cần nghĩ đến cái tên này, chỉ cần nghĩ đến địa vị của cái tên này trong lòng Cố Học Võ là cô lại đau đớn.

Cố Học Võ trầm mặc nhìn Kiều Tâm Uyển, chưa từng bỏ sót sự bi thương trong mắt cô. Anh nhíu mày lại, nhìn bóng dáng cô đứng ở cửa sổ sát đất. Bên cửa sổ có đặt một cái bàn trà, còn có hai cái sô pha. Anh liền bước đến sofa ngồi xuống, đưa mắt nhìn vườn hoa bên ngoài.

Bóng đêm đang chậm rãi bao trùm lên vườn hoa, ánh đèn mờ ảo khiến khu vườn hoa bé nhỏ lại thêm phần mông lung. Đan Mạch vào đêm thực im lặng. Môi anh mím thành một đường thẳng tắp, nghĩ phải mở miệng như thế nào.

"Anh yêu cô ấy." Lời anh vừa ra khỏi miệng, Kiều Tâm Uyển liền chấn động, không thể đứng được nữa, cô định đi thì tay lại bị Cố Học Võ kéo lại, hơi dùng sức, kéo vào trong lòng mình.

"Cố Học Võ, buông ra." Nếu đã yêu người phụ nữ khác thì còn đến đây trêu chọc cô làm gì?

"Anh yêu cô ấy, nhưng đó đã là quá khứ." Cố Học Võ không cho cô rời đi. Ôm chặt cô trong lòng, anh có thể cảm nhận được mấy tháng không gặp, cô hình như đã ốm đi khong ít.

Người con gái này, luôn quật cường như vậy. Mạnh mẽ như vậy. Rõ ràng là sống không tốt, rõ ràng là gầy đi, rõ ràng trong lòng có oán giận mà vẫn cứ cố chấp như vậy. Tuyệt đối không chịu khoan nhượng.

Anh thực sự nên giận, nhưng lại không thể giận được. Có chăng chỉ là đau lòng, anh thực sự khẳng định một việc, chính là cô một mình sống ở Đan Mạch, cho dù có tốt cũng chỉ là vẻ bề ngoài. Vui vẻ, cũng chỉ là bề ngoài. Không có anh, cô làm sao có thể vui vẻ? Làm sao có thể hạnh phúc? Làm sao có thể sống tốt được? Ôm lấy cô, nghe mùi hoa hồng tự nhiên tỏa ra trên người cô, giọng anh trầm thấp mà mê hoặc.

"Anh thừa nhận, anh yêu Chu Oánh. Lúc đó, cô ấy làm cho anh sững sờ, cũng cho anh vui vẻ."

Cảm giác người trong lòng đang căng thẳng, anh lại càng ôm chặt, làm thế nào cũng không chịu buông tay: "Những cô thiên kim tiểu thư ở Bắc Đô, anh đã gặp quá nhiều, tất cả đều được nuông chiều, tùy hứng như em."

Kiều Tâm Uyển trong lòng giận dữ, muốn nói gì đó thì Cố Học Võ lại tiếp tục nói: "Cũng có người dịu dàng nhưng cũng rất giả tạo. Anh nói thật là không thích, cũng không quan tâm. Chu Oánh lại khác, cô ấy rất nhạy cảm, rất tinh tế. Lúc đó, cô ấy thật sự rất hấp dẫn anh. Anh nhớ có một lần, anh bận công tác. Ba ngày ba đêm không có chợp mắt. Cô ấy đã ở bên anh, nấu canh rồi đứng ở cửa kí túc xá, chờ anh trở về."

Cảm giác Kiều Tâm Uyển bắt đầu thả lỏng người, anh tiếp tục nói: "Anh không gạt em, lúc đó, anh thật sự cảm động. Anh đã thề với lòng mình là anh nhất định phải cưới cô ấy, anh sẽ đối xử tốt với cô ấy. Anh sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc cả đời."

Kiều Tâm Uyển ngẩn ngờ, không biết phải nói gì. Cô tự nhận là cô rất yêu Cố Học Võ. Nhưng cô chưa từng biết, anh lại có thể vì một chén canh mà cảm động như vậy.

"Sau đó, anh đưa cô ấy quay về Bắc Đô. Tính thưa với ba mẹ rồi cưới cô ấy. Lúc đó, trong lòng anh muốn lấy cô là thật. Nhưng cô ấy lại bỏ đi. Anh hoàn toàn không biết, vì sao cô ấy ra đi. Kỳ thật nói trắng ra anh cũng là một người đàn ông. Anh chịu không nổi. Anh hoàn toàn không thể chấp nhận. Anh đã muốn

cưới cô ấy. Bọn anh cũng yêu nhau lâu như vậy, cô ấy có vấn đề gì mà không thể nói với anh? Anh đã nghĩ, anh nhất định phải tìm được cô ấy, anh phải hỏi cho rõ ràng. Cô ấy vì sao phải bỏ đi…"

Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu, Cố Học Võ nhìn cô. Nhìn thẳng vào mắt của cô, khóe môi của anh hơi hơi cong lên: "Anh thừa nhận, anh quả thật là đã nhiều năm nhớ mãi không quên. Bởi vì nghi vấn đó cứ luôn tồn tại trong lòng anh, lòng kiêu ngạo của anh khiến anh không thể chấp nhận kết quả này. Em hiểu không?"

Kiều Tâm Uyển cắn môi. Không biết phải nói gì, có cái hiểu có cái không. Cố Học Võ thở dài: "Sau đó, em lại bỏ thuốc anh. Anh biết, anh không có chạm vào em. Nhưng anh muốn cho em một bài học."

Nhìn thấy cô mở to hai mắt nhìn, Cố Học Võ cũng không phủ nhận dụng tâm của mình lúc trước: "Tìm không thấy Chu Oánh, với anh mà nói, cưới ai cũng giống nhau. Nếu em đã muốn lấy anh như vậy thì anh thành toàn cho em."

Kiều Tâm Uyển lúc này đã không tìm được lời nào mà nói, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

"Anh nói rồi, anh trước kia thật sự rất ghét em, không. Không phải ghét. Là hận. Em tự ình là đúng, em căn bản không biết anh muốn cái gì."

Những lời này, trước kia anh đã từng nói, nhưng lúc này lại nghe Cố Học Võ nói, Kiều Tâm Uyển vẫn thấy tổn thương như vậy, ánh mắt lộ rõ vẻ ủy khuất, nếu anh thật như vậy hận cô, ghét cô, vậy bây giờ còn tới đây làm gì?

Cảm nhận được tâm tư của cô. Cố Học Võ thở dài: "Ba năm. Anh cho em cuộc hôn nhân không tình yêu hơn ba năm. Xem như là kế hoạch trả thù của anh đối với em. Chuyện này, anh thừa nhận là anh đã sai. Anh không nên vì trả thù em mà cưới em. Anh xin lỗi."

Kiều Tâm Uyển ngơ ngác nhìn anh, trên lưng là bàn tay anh, hơi ấm xuyên thấu qua quần áo thấm sâu vào da thịt cô khiến cô cảm thấy trong ngực cũng như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Đây là lần đầu tiên cô nghe Cố Học Võ xin lỗi cô vì cuộc hôn nhân ba năm đó. Cô hoàn toàn không có cách nào phản ứng được. Cố Học Võ, xin lỗi cô, vì những tủi hờn cô đã từng chịu ba năm đó.

"Em gài bẫy anh. Anh thực sự giận em, em có thai, anh lại càng bất ngờ. Với anh mà nói, việc đó cũng chưa thể làm cho anh có cảm giác. Bởi vì, những chuyện đó không liên quan tới anh. Cho đến lần ở trong thang máy, anh thấy em dù thế nào cũng muốn liều mạng sanh đứa bé, lúc ấy, anh tuy rằng không biết con là của anh nhưng mà anh bị em làm kinh ngạc."

"Bối Nhi là con anh, điều này khiến anh thực sự sững sờ. Anh chưa từng nghĩ, anh sẽ có một đứa con. Anh đối với em, bắt đầu có tò mò, anh muốn biết sức mạnh nào đã khiến em kiên trì như vậy. Rồi tò mò nhanh chóng thay đổi. Thỉnh thoảng lúc anh đi công tác lại nghĩ đến em đang làm gì, Bối Nhi đang làm gì? Trong lòng anh, ngay từ đầu trước hết là nghĩ đến con gái, sau đó mới nghĩ đến em, nhưng sau đó lại là nghĩ đến em trước, rồi mới nghĩ đến Bối Nhi."

"Em không tin anh, anh thực sự rất tức giận. Em muốn đưa con đi, anh thực sự căm tức. Em muốn thoát khỏi anh, anh rất không vui vẻ. Cho nên, anh mới nghĩ một số biện pháp đưa em đi lên đảo chỉ có chúng ta, anh muốn suy nghĩ cho kỹ càng, những cảm xúc phức tạp này của anh là cái gì."

"Kỳ thật anh đã biết. Cũng khẳng định. Anh thích em. Nhưng mà thích bao nhiêu thì anh lại không xác định được. Nhưng mà anh xác định một việc. Anh không thể cứ như vậy để em đi, Tâm Uyển. Anh không muốn mất em."

Anh một hơi nói hết những lời nói lúc trước chưa từng nói. Hốc mắt Kiều Tâm Uyển đỏ ửng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt Cố Học Võ. Giọng anh rất êm tai, lời nói của anh cũng rất hay. Anh nói anh có tình cảm với cô. Nhưng mà…

"Anh đúng là, thích em."

"Đúng vậy, thích. Thích đến mức có thể vì em mà tính mạng cũng không cần." Cố Học Võ nhìn thấy vẻ phân vân trên mặt cô: "Ngày đó em bị Thang Á Nam bắt cóc, em có biết trong lòng anh nóng như lửa đốt thế nào không? Anh thiếu chút nữa là lục tung hết cả Bắc Đô. Tâm Uyển. Anh vì em, có thể ngay cả tính mạng cũng không cần, đây không phải là có thể chứng minh địa vị của em ở trong lòng anh sao?"

"Tôi không biết." Kiều Tâm Uyển thật sự không biết: "Tôi chỉ biết, nếu người bị bắt là Chu Oánh, anh cũng sẽ làm như vậy."

Cô không muốn nói như vậy nhưng lại phải nói như vậy. Đối với Cố Học Võ mà nói, anh là một người trọng tình trọng nghĩa. Cô là mẹ của con anh, anh thích cô, cô tin. Nhưng mà cô cũng tin anh yêu Chu Oánh. Hôm đó nếu người bị bắt cóc là Chu Oánh, cô tin Cố Học Võ cũng sẽ làm như vậy.

Cố Học Võ ngớ ra, nhìn vẻ phân vân trên mặt Kiều Tâm Uyển mà nheo mắt lại: "Không tự tin về bản thân như vậy không phải là tính cách của Kiều Tâm Uyển."

"Anh đừng đánh trống lảng." Kiều Tâm Uyển siết chặt hai nắm đám: "Anh nói anh thích tôi, anh nói anh có tình cảm với tôi. Tôi đều tin. Nhưng mà Cố Học Võ, tình cảm của anh đối với Chu Oánh càng sâu hơn. Anh vừa rồi nói, những việc cô ta làm vì anh. Tôi đều không có làm vì anh. Tôi tin ở một góc độ nào đó mà nói, anh thích tôi, muốn ở cùng với tôi là bởi vì có Bối Nhi. Nếu không có Bối Nhi, chúng ta hiện tại vẫn là người xa lạ. Anh có dám nói không phải không?"

Cố Học Võ nheo mắt lại, không phủ nhận: "Đúng là nếu không có Bối Nhi, chúng ta bây giờ vẫn chỉ là người xa lạ. Nhưng mà chuyện trên thế giới này, không có nếu như. Sự tồn tại của Bối Nhi là sự thật."

Mà anh từ sau khi Bối Nhi được sinh ra đã dần dần bị Kiều Tâm Uyển hấp dẫn, cũng là sự thật.

"Cho nên, anh căn bản không phải yêu tôi, anh vẫn là vì con gái."

143. Chương 143: Không Thể Mất Đi

Kiều Tâm Uyển không thể nghe thêm nữa, cô không thể nào chấp nhận đáp án này. Cô đứng lên muốn rời khỏi, Cố Học Võ lại ấn cô ngồi lại lên đùi mình.

"Sự tồn tại của Bối Nhi là sự thật. Mặc dù anh thực sự không biết, anh đã bắt đầu yêu em từ lúc nào. Có lẽ là lúc em liều chết muốn sinh hạ Bối Nhi, có lẽ em vì Bối Nhi, dù như thế nào cũng không chịu tỏ ra yếu đuối trước mặt anh, có lẽ là tình mẹ của em dành cho Bối Nhi đã làm anh cảm động."

"Khi anh đỡ viên đạn của Thang Á Nam cho em, anh đã hoàn toàn khẳng định. Anh không thể mất em. Anh yêu em. Kiều Tâm Uyển, để em tin anh khó vậy sao?"

"Đúng, rất khó." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Anh quả thật có thể vì tôi mà không cần đến tính mạng. Nhưng vì Chu Oánh anh cũng có thể làm như thế."

Sắc mặt cứng đờ, cô nắm chặt vạt áo của mình, ánh mắt ẩn chứa vài phần bi ai: "Anh còn nhớ không? Anh vì Chu Oánh mà mắng tôi. Anh đã nói tôi như thế nào? Từng chữ, từng câu ngày đó anh nói, tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Anh nói, tôi làm sao có thể lừa anh, tôi làm sao lại có thể làm tổn thương Chu Oánh. Anh chẳng lẽ đã quên rồi sao?"

Cố Học Võ không quên, những ký ức đó anh vẫn còn nhớ rất rõ. Đôi tay ôm cô không tự giác buông lỏng vài phần, cô hiểu ý anh, tính đứng lên rời đi thì lúc này anh lại ôm chặt cô.

"Xin lỗi."

Giọng anh vang lên bên tai cô rất nhẹ nhàng, không hề lảng tránh: "Xin lỗi. Anh không cố ý làm tổn thương em."

"Anh đã làm tôi tổn thương rồi." Kiều Tâm Uyển không nhịn được mà hốc mắt đỏ bừng, nhìn Cố Học Võ, cô gồng người lên, dùng hết sức để đẩy anh ra: "Cố Học Võ, anh đã làm tôi tổn thương, anh đã làm cho tôi hiểu được rằng trong lòng của anh, cho dù có yêu tôi thế nào, cho dù thích tôi như thế nào thì tôi vĩnh viễn cũng không thắng nổi Chu Oánh. Tôi vĩnh viễn không thể thắng cô ta, bởi vì cô ta đã chết. Mà người sống thì không thể nào đấu lại người chết."

Cố Học Võ chấn động cả người, trong đầu lại hiện lên những lời Đỗ Lợi Tân đã nói: "Người sống vĩnh viễn không đấu lại người đã chết."

Hốc mắt hơi nóng bừng, hai cánh tay siết chặt, ôm Kiều Tâm Uyển vào trong lòng: "Người sống. Quả thật không đấu lại người đã chết. Bởi vì người đã ra đi, địa vị của họ vĩnh viễn ở lại, không có cách nào để tiến thêm một bước nữa. Nhưng người sống thì vẫn còn cơ hội chiếm lấy toàn bộ tâm tư và tình cảm."

"Kiều Tâm Uyển, anh ngày đó thật sự rất tức giận. Ahh không phải muốn làm tổn thương em, anh chỉ là bất ngờ bị sốc. Chu Oánh đã chết, chết một cách bất ngờ như vậy. Lúc đó, anh muốn có một đáp án nhưng cô ấy lại ra đi. Anh rất buồn bực, rất áy náy, rất lấy làm tiếc."

"Nếu anh biết cô ấy bị bệnh, anh sẽ chăm sóc cho cô ấy. Ở bên cô ấy trong chặng đường cuối cùng của cuộc đời, không để cô ấy cô đơn rời khỏi thế giới này."

Cảm giác được cơ thể cô càng gồng cứng hơn, sắc mặt lại càng lúc càng thêm khó coi, anh càng ôm chặt không cho cô đứng dậy.

"Kiều Tâm Uyển. Cho dù hôm nay là một người bạn của anh ngã bệnh, anh cũng sẽ ở cùng người đó đến giây phút cuối đời. Huống hồ gì, anh với Chu Oánh đã từng thề non hẹn biển."

Trong lòng Kiều Tâm Uyển có chút không thoải mái. Đúng, cô không nên tranh giành với một người đã chết nhưng: "Cố Học Võ, nếu như cô ta không chết, có phải anh sẽ trở về bên cô ta không? Chỉ là tiếc nuối thôi sao? Chỉ là áy náy thôi sao? Có phải không? Tôi tin nếu Chu Oánh còn sống, anh nhất định sẽ trở về bên cô ta."

"Anh sẽ không." Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, ngữ điệu kiên định. Câu trả lời đến nhanh hơn tưởng tượng khiến Kiều Tâm Uyển sững sờ, trong mắt vẫn còn hoài nghi.

"Cho dù Chu Oánh không chết, cho dù bây giờ cô ấy vẫn còn sống, anh cũng sẽ không về bên cô ấy."

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh hôm gặp Lý Lam. Cô ta nói, hôm đó là sinh nhật Chu Oánh, anh mới bất chợt giật mình, bởi vì anh phát hiện ra một việc. Trong mấy tháng ở bên Kiều Tâm Uyển, anh gần như chưa từng một lần nhớ đến Chu Oánh.

Ngay cả bản thân anh cũng bị tình cảm lạnh lùng của mình làm cho khiếp sợ. Anh gần như đã quên Chu Oánh. Nếu Lý Lam không xuất hiện, nếu cô ta không nhắc anh hôm đó là sinh nhất Chu Oánh thì anh tin lúc này anh đã thật sự quên Chu Oánh.

Cho nên, sau khi về Kiều gia, lòng anh tràn đầy thắc mắc, anh muốn biết Chu Oánh đang ở đâu, anh muốn có câu trả lời, quan trọng hơn là, anh muốn đến chỗ Chu Oánh, nói với cô ấy là anh và cô không thể ở bên nhau.

Bởi vì ngay lúc anh không biết, ngay lúc anh không phòng bị, Kiều Tâm Uyển đã từng chút từng chút một thay thế vị trí của Chu Oánh trong trái tim anh. Lúc này trong tâm trí, trong mắt, trong đầu anh, chỉ có Kiều Tâm Uyển.

Anh khinh bỉ mình vô tình, làm thế nào mà nhanh như vậy đã có thể quên Chu Oánh, anh cảm thấy tội lỗi, cảm thấy anh rất có lỗi với Chu Oánh. Anh không biết cô ốm, không biết cô bỏ đi, uổng cho cái danh tin tức nhanh chóng của Kỳ Lân Đường, làm thế nào cũng không tìm được một người phụ nữ.

Anh nghi ngờ chính mình, anh không thể nào chấp nhận. Cho nên anh giận cá chém thớt. Sau khi biết là Kiều Tâm Uyển đã kích động Chu Oánh buộc cô phải bỏ đi, anh đã không nhịn được cơn giận.

Anh biết việc anh làm không có đạo lí. Như sâu trong thâm tâm vẫn rất giận. Giận Kiều Tâm Uyển sao lại có thể làm thế? Anh đã yêu cô, chấp nhận tất cả của cô. Anh cứ nghĩ người phụ nữ anh thích nhất định cũng lương thiện, ôn hòa. Nhưng anh đã sai. Kiều Tâm Uyển chính là Kiều Tâm Uyển. Anh vĩnh viễn không thể biến cô thành một người khác. Bởi vì cô chính là Kiều Tâm Uyển.

"Xin lỗi. Anh đã giận cá chém thớt. Anh thấy không có cách nào chấp nhận việc em lại có thể dùng thủ đoạn như vậy. Anh lúc ấy quả thật rất tức giận. Nhưng tỉnh táo lại, anh càng giận bản thân mình hơn. Tâm Uyển. Chuyện quá khứ đều đã qua hết rồi. Chu Oánh cũng đã ra đi. Cho dù cô ấy không ra đi, cho dù anh có tìm được cô ấy thì anh cũng chỉ muốn nói với cô ấy là anh không thể trở về bên cô ấy."

Kiều Tâm Uyển nhìn anh, trong mắt vẫn chưa hết hoài nghi, nhưng Cố Học Võ vào lúc này lại nắm tay cô, đặt trước ngực mình: "Em nói, người sống không đấu lại người chết. Quả thật, không đấu lại. Bởi vì, em

căn bản không cần phải đấu. Vào cái khoảnh khắc anh yêu em, em đã chiếm giữ trái tim của anh luôn rồi. Em đã thay thế vị trí của Chu Oánh trong lòng anh. Anh yêu em."

"Cố Học Võ?" Kiều Tâm Uyển ngơ ngác nhìn anh, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào. Đây là những lời yêu thương tuyệt vời nhất mà cô từng được nghe. Hơn nữa những lời này lại là từ miệng người đàn ông mà cô yêu thương nhất nói ra.

"Anh đã nói nhiều như vậy rồi, chẳng lẽ em còn chưa tin anh?"

Cố Học Võ bình tĩnh nhìn sâu vào trong mắt cô, muốn tìm được câu trả lời. Kiều Tâm Uyển cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu. Không, cô không phải không tin, chỉ là không thể nào tin. Cô làm sao có thể tin tưởng đây? Điều này quá lạ lùng, quá khó để người ta tin được. Cô chỉ có một cảm giác như là cô đang mơ vậy. Huống chi, anh…

Ánh mắt Cố Học Võ lên lại trở lên u ám, nhìn vào mặt Kiều Tâm Uyển, vươn tay, một lần nữa ôm cô vào trong lòng: "Không tin thì không tin. Không sao hết. Anh sẽ chứng minh cho em thấy. Bây giờ người anh yêu là em. Không phải là người khác."

"Thế, thế còn Chu Oánh…"

Nói đi nói lại, điều cô lo lắng chính là sợ trong lòng anh vẫn nhớ mãi không quên Chu Oánh.

"Tâm Uyển." Cố Học Võ tựa cằm vuốt ve đỉnh đầu cô, lắng nghe mùi hương của cô, cảm giác mệt mỏi cũng như tan biến

"Nếu như em hiểu anh, em sẽ biết. Một khi anh đã hận ai thì sẽ hận đến cùng, nhưng một khi đã yêu ai rồi thì sẽ yêu đến tận xương tủy. Kiều Tâm Uyển, anh yêu em."

Ba chữ sau cùng đó thật giản dị nhưng lại đầy tình ý. Tình cảm của anh, lúc này rõ ràng đường đường chính chính, không hề che giấu mà tỏ cho cô biết.

Kiều Tâm Uyển im lặng, cảm nhận nhịp đập trong trái tim anh, hơi thở của anh, cánh tay đang ôm cô trong vòm ngực rộng rãi của anh. Tất cả đều khiến cô có cảm giác mông lung như là đang mơ. Tin anh sao?

Trong lòng cô còn có rất nhiều điều chưa rõ. Cô chưa bao giờ là một người nhát gan. Nhưng lúc đối mặt với Cố Học Võ, lá gan của cô lại trở nên rất nhỏ bé. Cô thực sự rất sợ, cô sợ cô không thể với tới trái tim của Cố Học Võ. Sợ anh ghét tính tình ngang ngạnh của cô, rồi một ngày nào đó anh sẽ vì thế mà có thể ghét cả cô.

Ở trước mặt anh, dường như cô lúc nào cũng thảm hại, thấp kém. Ở trước mặt anh, tất cả sự kiêu ngạo, sự tự tin của cô dường như đều tan biến, chỉ còn lại sự thấp hèn, thấp hèn để mức muốn lấy lòng anh nhưng rồi lại cảm thấy không thể nào lấy lòng được.

Cố Học Võ cũng cảm giác được cô đang hơi run rẩy, cô không nói lời nào nhưng anh vẫn biết cô đang nghĩ cái gì. Cô không tin vào bản thân mình, cô hoài nghi tình cảm của anh. Anh nên tức giận. Nhưng lúc quyết định đến Đan Mạch, anh cũng đã từng nói với chính mình, cả đời này sẽ không bao giờ tức giận với Kiều Tâm Uyển nữa. Bởi vì anh không muốn những lời anh nói trong lúc tức giận lại làm tổn thương cô.

"Anh mệt quá." Anh thở dài, hơi buông cô ra, xoa mi tâm, vẻ mặt có chút đáng thương: "Mấy tháng nay anh cũng rất mệt. Hôm qua lại không ngủ ngon. Bây giờ thì anh mệt quá."

"Hở." Kiều Tâm Uyển hơi giật mình một chút, nhìn Cố Học Võ: "Anh, nếu anh mệt thì đi ngủ đi."

"Anh không muốn ngủ trên ghế sa lon." Cố Học Võ ngáp một cái. Vươn vai vuốt vuốt mi tâm, đưa cổ tay áo dính máu cho Kiều Tâm Uyển xem, nhìn một chút đau lòng thể hiện trong mắt cô: "Cả đêm hôm qua anh không thể ngủ ngon."

"Anh…" Kiều Tâm Uyển rời khỏi người anh, lui một bước ra sau. Cô bây giờ không biết phải nói gì: "Vậy, vậy anh đi vào phòng ngủ đi."

"Em ngủ với anh?"

"Tôi, tôi…" Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Không được, anh ngủ phòng của khách. Tôi ngủ cùng Bối Nhi."

"Nhưng, anh muốn em ngủ với anh." Cố Học Võ nắm chặt tay cô, ánh mắt dường như có chút cầu khẩn. Nhưng Kiều Tâm Uyển rút tay mình ra, nhìn Cố Học Võ.

"Nếu anh muốn như vậy, tôi sẽ nghĩ, anh chỉ muốn cơ thể tôi." Cô bây giờ đang rất rối. Anh vừa rồi nói rất nhiều, cô muốn có thời gian để suy nghĩ hết những lời đó, làm rõ ràng tình cảm của anh. Cô vẫn có khúc mắc, khó hiểu. Cô cần phải hiểu cho rõ ràng.

Nếu anh ngủ cùng cô, không đảm bảo cô sẽ mắc mưu của anh. Dù sao thủ đoạn của anh, cô thật sự là rất rõ.

Cố Học Võ ngớ ra một chút rồi thở dài: "Được rồi. Anh sẽ ngủ ở phòng của khách. Nhưng mà, em thật nhẫn tâm, ngày hôm qua thấy anh ngủ trên ghế sa lon mà thậm chí còn không lấy chăn cho anh. Hại anh nửa đêm lạnh cóng người."

"Anh, anh anh…" Anh không ngủ? Kiều Tâm Uyển lại xấu hổ, quả nhiên, ở trước mặt Cố Học Võ, cô sẽ không thể thắng dù chỉ một lần.

144. Chương 144: Chắc Là May Mắn

"Anh cái gì?" Cố Học Võ nhìn thấy mặt cô ửng đỏ, dáng vẻ không được tự nhiên thì trong mắt lại hiện lên một tia bỡn cợt: "Em nên cảm thấy may mắn đấy, may mắn là anh vẫn còn trẻ khỏe. Nếu không thì chắc là đã bị cảm rồi."

Lời của anh không có ý trách cứ nhưng Kiều Tâm Uyển không hiểu sao lại thấy ngại. Đủ rồi đó! Có phải cô bắt anh ngủ sô pha đâu, anh thích ngủ sô pha đâu phải lỗi của cô? Nghĩ như vậy nên cô nói chuyện cũng không khách sáo nữa: "Anh đủ chưa vậy? Anh mà còn nói nữa thì hôm nay tiếp tục ngủ sô pha đi."

"Được. Anh đi ngủ đây." Cố Học Võ lúc này thật nghe lời đứng lên: "Anh ngủ trong phòng của khách, em cũng đi ngủ sớm một chút. Mắt thâm quầng hết rồi kìa!"

Kiều Tâm Uyển hơi giật mình, buổi sáng ra khỏi phòng cô đã cố ý dùng phấn che đi, cứ nghĩ anh sẽ không thấy. Nhưng anh để ý thấy sao?

Dẫn anh đến phòng của khách, bước chân Cố Học Võ hơi ngừng một chút, quay sang nhìn cô: "Em thực sự không đói bụng? Không cần ăn gì sao?"

"Tôi không đói." Vừa rồi cô ăn một miếng bánh ngọt, đã no rồi.

"Anh đi ngủ đây." Cố Học Võ nói xong, nhưng vẫn không có ý muốn vào cửa mà đứng im ở cửa. Kiều Tâm Uyển cũng không rõ anh muốn làm gì.

Anh chỉ chỉ mặt mình: "Goodnight kiss!"

"Ớ." Kiều Tâm Uyển giật mình ngơ ngác nhìn trân trân vào gương mặt của Cố Học Võ, hai gò má dần dần ửng đỏ. Tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

"Chỉ là một nụ hôn thôi, em không nhỏ mọn như vậy chứ?"

Giọng điệu Cố Học Võ mang theo vài phần trêu chọc, Kiều Tâm Uyển lại càng mất tự nhiên. Anh thấy cô đang ngẩn ngơ liền vươn tay, ôm cô vào lòng, cúi đầu, hôn lên môi cô thật nồng nhiệt. Hơi thở nóng như lửa, da thịt nóng bỏng. Anh hôn vô cùng nồng nhiệt như muốn cắn nuốt cô.

Xa cách đã mấy tháng nên khi ôm hôn cô như vậy, Cố Học Võ không khống chế được sự nhiệt tình. Mà sự nhiệt tình này, toàn bộ đều do Kiều Tâm Uyển, người con gái đang ở trong lòng anh, khơi gợi lên.

Kiều Tâm Uyển bị anh hôn như thế, hai chân cũng dần trở nên vô lực, hai tay không tự chủ được vòng lên cổ anh, đón nhận nụ hôn của anh. Nóng bỏng như vậy, kịch liệt như vậy. Môi lưỡi triền miên, hơi thở hỗn loạn. Nếu không phải tay Cố Học Võ đang đỡ sau lưng, cô tin chắc mình sẽ té lăn ra đất.

Thật lâu sau, rốt cuộc Cố Học Võ cũng buông cô ra. Tay anh vẫn còn đỡ thắt lưng cô, trong mắt hiện lên tia trêu chọc: "Có thể đứng ổn không?"

"A?" Kiều Tâm Uyển còn chưa tỉnh táo lại, ngơ ngác nhìn Cố Học Võ. Trong mắt anh tràn đầy ý cười. Hình như anh đang rất vui?

"Đi ngủ đi." Xác định cô có thể đứng vững, Cố Học Võ mới buông tay ra: "Nếu em không đi ngủ thì tối nay em nhất định sẽ ngủ không được."

Chỉ một nụ hôn mà anh đã thấy toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn xuống dưới, cơ thể đang kêu gào muốn có Kiều Tâm Uyển. Khát vọng tích tụ đã lâu nên lúc này không thể nào mà kìm nén được nữa. Nếu cô còn ở lại thì anh thật sự không thể kiểm soát được chuyện gì sẽ xảy ra.

"A?" Kiều Tâm Uyển hô nhỏ một tiếng, nhanh chóng đi về phòng mình mà không nhìn thấy trong mắt Cố Học Võ chợt lóe lên một tia sung sướng.

Vào cửa, đóng cửa, khóa lại, cô phát hiện tim mình đang đập rất nhanh, người hơi nóng, mặt cũng nóng rực. Trong lòng cô cũng hiểu được, cô cũng có khát vọng đối với Cố Học Võ.

Hôm nay Cố Học Võ vẫn còn phát huy phong độ thân sĩ, nếu không cô cũng nhất định sẽ không thể thoát được. Cô rất rõ ràng, sức ảnh hưởng của anh đối với cô lớn bao nhiêu.

May quá, may quá. Kiều Tâm Uyển vỗ ngực ngồi xuống, trong lòng nhẹ nhàng thở ra đồng thời lại cảm thấy hơi mất mát. Cho dù Cố Học Võ cho cô thời gian để thích ứng, để suy nghĩ. Nhưng anh phong độ như vậy, lại làm cho cô có chút hoài nghi sức hấp dẫn của mình.

Lắc đầu, cô đang miên man suy nghĩ cái gì vậy? Không được nghĩ nữa, cô cố gắng buộc mình tỉnh táo lại. Không được tin lời Cố Học Võ nói, ít nhất là không thể tin tưởng toàn bộ.

Nếu anh thật sự yêu cô, vì sao mấy tháng nay không xuất hiện? Tại sao lại cố tình xuất hiện vào sinh nhật Bối Nhi? Điều này không phải chứng tỏ người quan trọng nhất trong lòng anh là con gái chứ không phải cô sao?

Kiều Tâm Uyển, mày bình tĩnh chút đi. Bình tĩnh lại. Cố Học Võ đang gạt mày thôi. Điều anh nói không phải là thật. Bình tĩnh. Bình tĩnh. Trong lòng còn nghi vấn, nhưng không ảnh hưởng đến Kiều Tâm Uyển nghỉ ngơi, trái ngược với ngày hôm qua, tối nay cô ngủ rất ngon, còn mơ thấy Cố Học Võ. Anh nói yêu cô, lòng cô tràn đầy vui mừng. Một đêm mộng đẹp đến bình minh.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Buổi sáng thức dậy, Kiều Tâm Uyển phát hiện Cố Học Võ đã dậy từ lâu, đang ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng. Bối Nhi vẫn còn đang ngủ, ngày hôm qua Bối Nhi đúng là đã chơi rất mệt. Đứng trước cửa phòng bếp cửa, cô bỗng cảm giác như trở lại trước kia, rồi lại thấy so với trước kia hình như còn ngọt ngào hơn vài phần.

"Chào buổi sáng." Nhìn thấy cô, Cố Học Võ cười cười, vẻ mặt rất sung sướng.

"Chào buổi sáng." Kiều Tâm Uyển hơi mất tự nhiên, không biết nói gì: "Cần giúp gì không?"

"Không cần." Động tác trên tay Cố Học Võ hơi ngừng lại, nhe răng ra cười: "Anh sợ em càng giúp càng rối."

"Nói cái gì vậy!" Kiều Tâm Uyển liếc anh một cái xem thường, Cố Học Võ nhăn mày, vẻ mặt như biết rõ lòng cô. Kiều Tâm Uyển không thích vào bếp, cũng không phải là hôm nay mới có.

Ánh mắt quét qua gương mặt cô, khí sắc nhìn không tồi: "Hôm qua ngủ ngon chứ?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Còn anh?"

Chắc là không bị lạnh cóng nữa chứ?

"Không tốt." Cố Học Võ lắc đầu, vẻ mặt có vài phần ai oán: "Không có em ngủ cùng, anh ngủ không ngon tí nào."

Kiều Tâm Uyển xấu hổ nên tức giận đáp một câu: "Vậy trước kia cũng ngủ không ngon sao?"

"Cũng không ngon." Cố Học Võ gật đầu: "Thường xuyên là thức trắng đêm."

Lúc nói lời này, anh bình tĩnh nhìn cô, Kiều Tâm Uyển bị ánh mắt nghiêm túc của anh làm cho kinh ngạc, nhất thời không biết phải nói gì, cảm giác anh càng lúc càng tới gần khiến cô không được tự nhiên.

Một tiếng chuông vang lên. Cô ra phòng khách nghe điện thoại.

Là cô bảo mẫu Mary gọi tới nói hôm nay vẫn chưa xong việc, có thể phải ngày mai mới đến được. Kiều Tâm Uyển đưa mắt nhìn Cố Học Võ trong phòng bếp, cô thật không muốn nghĩ như vậy. Nhưng thật trùng hợp, anh vừa tới thì Mary lại không rảnh?

Lắc đầu, chắc không phải đâu. Mary là người Đan Mạch. Là chuyên gia dinh dưỡng cũng là đầu bếp. Cố Học Võ cho dù có năng lực, cũng không có thể lớn như vậy? Lắc đầu, ngăn suy nghĩ của bản thân lại, cô đi gọi Bối Nhi dậy. Bối Nhi ngày hôm qua chơi cả ngày, sáng sớm nay nhìn thấy Cố Học Võ lại hiếm khi tươi cười, kêu ba, ba. Cố Học Võ chọc con bé cười đến vô cùng vui vẻ, bữa sáng cũng vì thế mà trôi qua trong vui vẻ.

Ăn xong điểm tâm, Cố Học Võ nói muốn dẫn Bối Nhi đi chơi. Kiều Tâm Uyển cũng không phản đối, cô làm thế nào cũng không ngờ rằng sau khi đi mấy tháng mà Bối Nhi lại vui vẻ với Cố Học Võ như vậy. Nên biết, con bé trước kia chỉ cần nhìn thấy Cố Học Võ là ghét, mà không thèm nhìn anh.

Đi theo Cố Học Võ ra ngoài, cô cũng không biết anh muốn dẫn cô và con đi đâu, lúc xe dừng lại, nhìn tấm bảng hiệu ven đường, Kiều Tâm Uyển mới sửng sốt. Cô thật không ngờ, Cố Học Võ lại đưa cô và con đi tham quan bảo tàng Andersen. Đi tham quan bảo tàng chỉ là phụ, chủ yếu là Cố Học Võ muốn ở cùng con gái.

Xuyên qua những con ngỏ nhỏ rải đầy đá cuội, hoa cỏ mọc san sán hai bên, thỉnh thoảng những người đi đường ngang qua lại ngoảnh lại ngắm những gương mặt phương Đông không thường gặp được ở Đan Mạch.

Nam tuấn tú nữ xinh đẹp, còn bế một cô bé đáng yêu. Kiều Tâm Uyển cảm nhận được tầm mắt của người qua đường, nhìn Cố Học Võ xuống xe ôm con gái vào lòng. Vẻ mặt vô cùng dịu dàng, một Cố Học Võ như vậy, là người mà cô luôn khao khát. Một người chồng tốt, người cha tốt.

Kỳ thật cô cũng tin, chỉ cần Cố Học Võ nguyện ý thì anh cũng có thể trở thành một người chồng tốt. Cô nên tin anh mới đúng. Nhưng thâm tâm dường như luôn có chút chần chờ. Chần chờ cái gì?

"Sao vậy?" Đã gần tới cửa, Cố Học Võ quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển: "Không vui sao? Không thích tới nơi này?"

"Không phải." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Đến Đan Mạch lâu như vậy mà muốn tới vẫn chưa tới được. Cứ cảm thấy Bối Nhi còn nhỏ, chờ khi con lớn rồi đến cũng được. "

"Đúng vậy, chờ con lớn một chút cũng được." Cố Học Võ gật đầu: "Nhưng anh hy vọng cuộc sống của con gái sau này sẽ như những câu chuyện cổ tích."

"Tôi cũng hy vọng thế." Kiều Tâm Uyển gật đầu, cô cũng giống Cố Học Võ, đều hy vọng tương lai con gái được hạnh phúc.

"Tâm Uyển." Cố Học Võ ngừng bước, không vào cửa trước mà nhìn Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt vô cùng chân thành: "Anh thấy muốn cuộc sống của con tươi đẹp như chuyện cổ tích, có một điều kiện tiên quyết, chính là, con bé phải luôn có ba mẹ ở bên cạnh. Không chỉ ba mẹ, còn cả ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, cả anh chị em nữa. Con bé phải được trưởng thành trong một gia đình đầy đủ."

Anh thật đúng là không buông tha một cơ hội nào. Kiều Tâm Uyển cắn môi, nhìn Cố Học Võ: "Cố Học Võ, anh đừng ép tôi, hôm qua anh nói sẽ cho tôi thời gian rồi mà."

"Anh đã cho em thời gian mấy tháng rồi." Giọng điệu Cố Học Võ lạnh lùng bình tĩnh, anh nghĩ đến trải qua nhiều chuyện như vậy, cô ít nhiều cũng đã suy nghĩ cẩn thận: "Tâm Uyển, đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ để em hiểu rõ tình cảm của anh, tấm lòng của anh sao?"

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển định đáp lại, lại nhìn thấy con gái đang mở to hai mắt nhìn mình, câu nói kế tiếp cô không thể nói được: "Hôm nay đưa Bối Nhi đi chơi, chuyện của chúng ta để tối nay nói sau, được

không?"

"Được." Cố Học Võ đến đây là đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Tin rằng Kiều Tâm Uyển sẽ không chạy trốn. Bế con gái bước vào viện bảo tàng. Hôm nay là đi ra ngoài chơi.

Từ bảo tàng đi ra, Cố Học Võ đưa Bối Nhi tìm chỗ ăn cơm. Anh gần đây mới tìm được niềm vui mới là chụp hình cho Bối Nhi. Bối Nhi cũng rất phối hợp, tạo dáng đủ kiểu trước ống kính.

Khi thì chu miệng nhỏ nhắn, khi thì thoải mái cười to. Bộ dạng đó làm cho Cố Học Võ vô cùng vui vẻ. Sự vui vẻ này cũng cuốn hút Kiều Tâm Uyển, lúc này cô mới phát hiện đến Đan Mạch lâu như vậy, tuy rằng con gái đã quen nhưng đột nhiên thiếu vắng những người thân quen rồi lại đột nhiên một gương mặt con bé đã từng quen xuất hiện khiến Bối Nhi vui vẻ biết chừng nào.

Có lẽ, cô quả thật là đã sai, cho dù là không muốn nhìn thấy Cố Học Võ, cũng không nên đưa Bối Nhi rời khỏi Bắc Đô tới một nơi xa xôi như vậy, nghĩ đến cha mẹ, nghĩ đến em trai, cả bạn bè, Kiều Tâm Uyển lần đầu tiên bắt đầu nghĩ lại hành động của bản thân có phải thực sự chính xác hay không.

145. Chương 145: Không Đúng Lắm

Cảm giác được lòng cô đang bất an, Cố Học Võ không hài lòng lắm lấy lại tinh thần, bắt lấy tay cô, muốn cô và Bối Nhi cùng chơi. Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ tựa trán vào Bối Nhi, nhìn từ góc độ này, hai cha con đúng là rất giống nhau.

Bối Nhi cùng chơi với Cố Học Võ hai ngày, đến giờ cũng đã chấp nhận anh, bàn tay nhỏ bé nhéo nhéo tai anh, vẻ mặt cười đến vui vẻ. Anh cũng không ngại. Con bé phát âm còn chưa rõ cứ gọi anh là bánh (bābā), Cố Học Võ mỗi lần nghe thấy là lại cười.

Trong lòng ngập tràn hương vị hạnh phúc, Kiều Tâm Uyển bắt đầu mong muốn có một cuộc sống như thế, có ba và mẹ, phải chăng đây mới là điều Bối Nhi cần?

Chơi cả một ngày, Bối Nhi cũng đã mệt rã rời, còn chưa về đến nhà đã lăn ra ngủ ngay trên xe. Về đến nhà, Kiều Tâm Uyển đầu tiên là bế con gái về phòng ngủ. Nhẹ nhàng đặt con lên giường, đắp chăn cho con bé. Vừa xoay người, cô liền nhìn thấy Cố Học Võ đang dựa vào cửa, vẻ mặt dịu dàng nhìn cô. Mặt cô liền đỏ ửng, chỉ chỉ ra bên ngoài, ý bảo Cố Học Võ đi ra ngoài rồi nói.

Trong phòng khách, Kiều Tâm Uyển mệt mỏi ngồi xuống ghế sa lon, thả lỏng toàn thân, đúng là mang theo con là chuyện mệt mỏi nhất. Trên vai xuất hiện thêm một đôi bàn tay to, Cố Học Võ nhẹ nhàng giúp cô xoa vai, cổ: "Mệt lắm hả?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Mệt quá. Em muốn ngủ."

"Vậy em về phòng ngủ chút đi." Cố Học Võ nhìn thời gian: "Anh đi nấu cơm, lát nữa em dậy, là có thể ăn."

"Trong tủ lạnh chắc không có nguyên liệu gì đâu?" Kiều Tâm Uyển nhớ hai ngày nay Mary không tới mà đồ trữ trong tủ lạnh cũng không nhiều…

"Yên tâm. Sáng nay anh đã đi mua rồi." Cố Học Võ ngồi xuống bên cô, kéo tay cô: "Nhưng mà cửa hàng bên này mở cửa cũng muộn thật."

"Đúng vậy." Các cửa hàng ở Đan Mạch đều đóng cửa thì sớm mà mở cửa lại muộn. Hai ngày cuối tuần thông thường là sẽ đóng cửa. Nếu nhất thời không kịp chuẩn bị mua được món mình cần, thì đúng là có chút phiền phức.

Cố Học Võ nhẹ nhàng mát xa vai cho cô, độ mạnh yếu vừa vặn, Kiều Tâm Uyển thoải mái nhắm hai mắt lại hưởng thụ. Nhìn bộ dạng của cô, ánh mắt Cố Học Võ tối sầm lại vài phần. Động tác trên tay vẫn không ngừng. Thấy cô gần như đã buồn ngủ, anh dừng động tác lại, ngồi xuống ghế sa lon, nắm lấy tay cô đặt vào trong lòng bàn tay mình: "Mệt như vậy rồi thì đi ngủ đi."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển vô cùng tự nhiên ngã đầu vào bờ vai anh. Động tác quen thuộc, giống như bảy ngày ở trên đảo lúc trước.

Ngáp một cái, cô nói: "Em chợp mắt một chút, lát nữa mới ngủ."

Cô còn phải dọn dẹp một chút, rất nhiều việc còn chưa làm xong. Tuy rằng không thích làm mấy chuyện bếp núc, nhưng nhà thì vẫn cần phải dọn dẹp.

"Muốn ngủ thì ngủ đi." Cố Học Võ bế cô, đi về hướng phòng ngủ. Kiều Tâm Uyển hoảng sợ, nhịn không được muốn nhảy xuống, anh lại càng ôm chặt hơn.

"Đừng lộn xộn." Cố Học Võ ôm chặt cô, đi vào phòng đặt cô lên giường.

Kiều Tâm Uyển còn đang nghĩ anh lại làm gì mình thì anh đã đè cô xuống, không cho cô ngồi dậy, một bàn tay nắm thật chặt tay cô: "Ngủ."

"Nhưng mà..." Bối Nhi hôm nay ngủ sớm, lỡ con bé tỉnh lại thì làm sao?

"Không có nhưng gì hết, có anh ở đây, anh sẽ chăm sóc tốt cho Bối Nhi." Biết trong lòng cô đang nghĩ gì, vẻ mặt Cố Học Võ vô cùng dịu dàng: "Mệt rồi thì ngủ đi. Mọi chuyện giao hết cho anh."

Kiều Tâm Uyển ngáp một cái, gật gật đầu: "Uhm, em ngủ đây. Nhưng mà, anh phải trông chừng Bối Nhi đấy. Lỡ đến đêm con bé thức dậy, hoặc là vì chưa ăn cơm tối mà đói, thì anh phải pha sữa cho con. Tỷ lệ sữa là ba..."

"Được rồi." Cố Học Võ buộc cô dừng lại, không cho cô nói nữa: "Anh đâu phải là chưa từng làm, em không cần phải nhắc anh như vậy. Em đừng quên lúc ở nhà em, anh cũng có giúp chăm con."

Huống chi, anh còn thường xuyên giúp Cố Học Văn chăm sóc hai cậu con trai. Không dám nói là vô cùng có kinh nghiệm, nhưng tuyệt đối không xa lạ.

"Uhm."

Kiều Tâm Uyển vừa ngủ một giấc mà lúc tỉnh lại đã là sáng sớm. Cô ngồi dậy, nhìn mà không thấy bóng dáng Cố Học Võ đâu. Ngày hôm qua sau nửa đêm, cô có cảm giác anh nằm xuống bên cô, ôm cô đi vào giấc ngủ. Vòm ngực rộng lớn ấy khiến cô cả đêm ngủ ngon giấc, đến tận sáng sớm mới thức.

Đi nhìn Bối Nhi thì thấy con bé vẫn còn ngủ. Cô cũng không vội vàng đánh thức con bé. Tìm khắp trong phòng ngoài phòng một vòng cũng không thấy Cố Học Võ. Có thể là đi mua bữa sáng, nhưng mà lúc này, ngoài cửa hàng tiện lợi hình như không có cửa hàng nào mở cửa? Cô cũng không quan tâm đến chuyện đó nữa mà đi gom quần áo bẩn đi phân loại, sau đó cho vào máy giặt.

Ánh mắt lại nhìn đến áo khoác của Cố Học Võ để trên ghế sa lon. Hôm trước anh đã mặc cái áo này tới, hai ngày nay nhiệt độ không thấp lắm nên ban ngày đi ra ngoài chơi anh đều không mặc nó.

Giặt áo giúp anh cũng được, Kiều Tâm Uyển cầm áo Cố Học Võ lên, lúc này cô mới phát hiện, hình như cô chưa từng giặt đồ cho Cố Học Võ. Trong đầu lại hiện lên lời Cố Học Võ nói. Anh nói, Chu Oánh đã làm cái này cái nọ cho anh.

Thật sự ngẫm lại, cô hình như chưa từng làm gì cho Cố Học Võ. Cô chỉ đơn thuần thích anh mà không có nghĩ tới anh muốn cái gì. Những việc mà vợ phải làm cho chồng, cô cũng chưa từng làm cho Cố Học Võ.

Cô ghét làm việc nhà, không xuống bếp. Nếu không phải đến Đan Mạch, quần áo cô cũng không giặt. Bây giờ cũng vậy, quần áo thì ném áy giặt giặt. Việc nhà đều để cho người khác đến làm, ngoài chăm sóc Bối Nhi, cô hình như không làm gì cả.

Đến Đan Mạch được một thời gian, cũng muốn tìm một công việc, ít nhất cô cũng có việc để làm, nhưng mà Bối Nhi còn nhỏ, nên cô lại nghĩ đợi Bối Nhi lớn lên rồi tính. Bây giờ xem ra, hình như những việc cô làm được không nhiều.

Cầm áo của anh ngồi xuống ghế sa lon, tâm trạng của cô có chút buồn bực. Nhưng cô không muốn thay đổi, cô vốn chính là người như vậy. Cố Học Võ có thể chấp nhận thì chấp nhận, không thể chấp nhận thì thôi.

Anh ấy đã muốn chấp nhận rồi mà. Cô tự ình một đáp án. Anh từ Bắc Đô chạy tới Đan Mạch. Anh chưa từng yêu cầu cô làm gì cho anh chỉ hy vọng cô về bên anh. Nếu nghĩ như vậy thì hình như anh đối với cô là thật tâm. Cô nên tin tưởng anh mới đúng. Nếu anh không yêu cô thì làm sao lại có thể chấp nhận một Kiều Tâm Uyển như vậy?

Thở dài, Kiều Tâm Uyển bỏ mấy vấn đề này ra không nghĩ nữa, đứng lên, muốn xem trong túi áo có thứ gì không, bỏ đồ ở trong ra, rồi đem áo đi giặt. Nhưng lúc lục túi lại phát hiện bên trong có một tờ giấy. Đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại. Mắt nhìn ra cửa, Cố Học Võ vẫn chưa về, cô có nên xem nội dung bên trong tờ giấy này không?

Mở ra, chỉ liếc mắt một cái, Kiều Tâm Uyển liền giật mình đứng bất động. Cái này… Hai tay nắm chặt tờ giấy kia, cô lắc đầu, hoài nghi mình nhìn nhầm. Lại liếc nhìn một lần nữa, cô không nhìn nhầm. Tên của Cố Học Võ, viết rất rõ ràng.

Mấy hàng chữ bên dưới, cùng với những hình ảnh bên trên khiến cả người cô mềm nhũn, ngồi trở lại trên ghế sa lon. Cố Học Võ, Cố Học Võ. Sao anh có thể yên lặng như vậy? Sao anh có thể bình tĩnh như vậy? Đến đây hai ngày mà anh không hé răng nói với cô một câu, lại còn vô cùng bình thường nữa. Trời ạ.

Ngoài cửa văng vẳng tiếng máy xe, cô ngẩng đầu, lại phát hiện mình chẳng thể nhìn không rõ được gì, bởi không biết từ lúc nào thì cô đã bật khóc. Nước mắt làm ướt nhòe hai mắt của cô, làm cô không thấy rõ những gì trước mắt. Cô qua quýt lau khô nước mắt, cất tờ giấy kia vào trong túi. Một lần nữa thả cái áo khoác trên ghế sa lon, đứng lên, Cố Học Võ vừa lúc đó cũng vào cửa, trên tay mang theo hai cái túi to.

"Em dậy rồi?" Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đã dậy, anh có hơi bất ngờ: "Anh nghĩ em còn ngủ. Thật hi hữu nhưng anh lại tìm được một tiệm ăn Trung Quốc, có bán bánh bao màn thầu. Càng hi hữu hơn là còn rất sớm đã mở cửa. Anh còn mua sữa đậu nành. Em thích không?"

Kiều Tâm Uyển giật mình đứng yên nhìn bóng lưng của anh, nhìn anh đặt thứ gì đó lên bàn cơm, chóp mũi cay cay, không biết nên nói gì. Mà anh trở ra mới phát hiện Kiều Tâm Uyển đang ngẩn người: "Làm sao vậy?"

Anh mẫn cảm phát hiện, bộ dạng Kiều Tâm Uyển không đúng lắm. Vội vàng tiến lên, liền thấy hốc mắt cô đỏ hoe: "Em khóc? Sao vậy?"

"Em, em…" Kiều Tâm Uyển lau khô nước mắt trên mặt, nhìn Cố Học Võ: "Em sáng sớm thức dậy không thấy anh, tưởng anh đã đi rồi."

"Đồ ngốc." Cố Học Võ kéo cô vào trong lòng, đưa cằm vuốt ve đỉnh đầu cô, lắng nghe mùi hoa hồng thanh nhã tự nhiên tỏa ra trên người cô, hít vào thật sâu, cảm giác vô cùng bình yên.

"Cho dù anh có về Bắc Đô, cũng phải đưa em và Bối Nhi về. Huống chi, em thích nơi này, vậy anh sẽ ở lại với em lâu một chút."

"Nhưng mà, nhưng mà…" Kiều Tâm Uyển ngẩng đầu nhìn anh: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh không cần đi làm sao?"

"Anh cũng đang lo chuyện từ chức đây." Cố Học Võ nhìn thấy Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn: "Sao lại có kinh ngạc như vậy? Sợ anh không đi làm, thì không nuôi nổi em sao?"

"Không phải." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, cô chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của Cố Học Võ. Anh vĩ đại như vậy, cho dù là đi đâu, cô đều tin anh nhất định sẽ tạo ra sự nghiệp riêng của mình. Nhưng mà cô lúc này lại rõ ràng, anh từ chức là vì cái gì.

Vùi mặt vào lồng ngực Cố Học Võ, đây là lần đầu tiên kể từ khi anh đến Đan Mạch, cô chủ động ôm anh, không kháng cự.

"Em sao vậy?" Cố Học Võ lại một lần nữa phát hiện cô thật sự không ổn.

"Em không sao." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, cô thì không sao, người có sao là anh kia: "Anh từ chức rồi thì muốn làm gì?"

"Mẹ anh tuổi cũng đã lớn, bà muốn anh đến công ty giúp."

Uông Tú Nga là con gái một, không có anh chị em gì. Công ty của gia đình từ khi ông ngoại qua đời vẫn là do Uông Tú Nga quản lý. Bà luôn muốn Cố Học Võ đến giúp nhưng lại nghĩ Cố Học Võ không thích kinh doanh nên cũng chưa từng nhắc đến.

Mặt khác, công việc ở Kỳ Lân Đường càng ngày càng nhiều, làm ăn càng lúc càng lớn. Những việc cần đích thân anh tham gia cũng nhiều hơn. Nếu anh vẫn tiếp tục ở trong quan trường, thì lúc cần xuất ngoại sẽ có chút bất tiện, rất dễ bị người ta mượn cớ hạ bệ.

Thật ra anh không sợ những tin đồn thất thiệt, nhưng Cố gia ở Bắc Đô cũng coi như là có thân phận, địa vị, ba và chú anh đều cống hiến sức lực cho quân đội. Nếu thực sự gây ầm ĩ ra chuyện gì đó thì sẽ ảnh hưởng đến bậc cha chú tuổi đã về già, đây là điều anh không muốn.

"À." Kiều Tâm Uyển gật đầu, trong lòng cũng hiểu được sự việc không phải như vậy: "Cố Học Võ, anh…"

"Đi gọi Bối Nhi dậy đi." Cố Học Võ buông cô ra: "Tranh thủ cơm còn nóng, gọi Bối Nhi dậy đi, hôm nay anh đã sắp xếp xong cả rồi, chúng ta đi Copenhagen chơi, thế nào?"

146. Chương 146: Không Cần Gạt Em

Kiều Tâm Uyển nhìn thấy sự nhiệt thành trong mắt anh mà trong lòng chua xót: "Cố Học Võ, hôm nay em không muốn ra ngoài, chỉ muốn ở nhà."

"Em khó chịu ở đâu sao?" Cố Học Võ đưa tay xoa trán cô, trên mặt tràn đầy thân thiết: "Không sốt, em khó chịu chỗ nào?"

"Em không sao." Kiều Tâm Uyển kéo tay anh xuống, nhìn thấy sự quan tâm trong mắt anh cô liền rối rắm: "Em chỉ là không muốn ra ngoài. Chúng ta ở nhà đi, được không?"

Cố Học Võ nhìn thật sâu vào đôi mắt cô, gật gật đầu: "Không muốn đi ra ngoài thì để hôm khác vậy, em đi thức Bối Nhi dậy đi. Chúng ta ăn sáng xong, anh sẽ dạy con học nói. Anh thấy con học nói rất nhanh."

Ngày hôm qua trên đường đi anh đã dạy mấy câu đơn giản, Bối Nhi đều học rất nhanh. Cố Học Võ trong lòng vẫn hy vọng con gái sẽ học tiếng Trung trước rồi mới học các ngôn ngữ khác.

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, đi gọi Bối Nhi dậy.

Ăn cơm xong, hai người cùng chơi với Bối Nhi, chỉ vào đồ dạc trong phòng rồi dạy Bối Nhi nói theo. Lúc trước Kiều Tâm Uyển đã mua rất nhiều những tấm thẻ học tiếng Đan Mạch và tiếng Anh màu sắc sỡ. Cố Học Võ chỉ vào thẻ dạy Bối Nhi nói.

"Ô tô."

"Xe."

"Không phải xe, là ô tô."

"Xe…" Bối Nhi lặp lại, Cố Học Võ mỉm cười, rất kiên nhẫn. Nhưng sự kiên nhân của Bối Nhi có hạn, học một hồi lại không muốn học nữa, chỉ muốn chơi chiếc ô tô nhỏ mà Cố Học Võ tặng hôm trước.

Cố Học Võ cũng không tức giận, trẻ con đều là như vậy, "cả thèm chóng chán", anh lấy chiếc ô tô ra, đặt điều khiển trên bàn trà, bày con gái chơi. Bối Nhi lập tức bị thu hút, chơi rất vui vẻ. Anh cầm di động chụp ảnh cho con gái. Thời gian một buổi sáng cứ thế trôi qua nhanh chóng, mới đó đã tới trưa.

Ăn cơm xong Bối Nhi phải ngủ trưa, Kiều Tâm Uyển thu dọn chén dĩa xong xuôi lại nhìn Cố Học Võ ngồi trong phòng khách nghịch di động. Cô bước tới, phát hiện Cố Học Võ đang nhìn ảnh chụp lúc nãy, thật ra cũng không chỉ ảnh chụp lúc nãy mà còn có ảnh chụp ba ngày nay. Cố Học Võ đã chụp rất nhiều. Lúc trước không có cảm giác gì nhưng bây giờ Kiều Tâm Uyển đột nhiên hiểu ra anh làm như vậy là có mục đích.

"Học Võ, anh có thấy là mấy ngày nay anh chụp rất nhiều ảnh không?"

"Nhiều sao?" Cố Học Võ đặt di động xuống: "Mấy tháng trước, anh không có cơ hội ở bên cạnh em. Bây giờ phải bù lại."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cầm tay anh, nhìn vào mắt anh: "Vì sao lâu như vậy mới đến tìm em? Vì sao có thể để em cô đơn một mình lâu như vậy?"

Nếu anh nói yêu là thật. Vậy thì sao có thể chịu đựng như thế?

"Anh còn có chuyện chưa xử lý xong." Đối với sự nghi hoặc của cô, anh chỉ nhẹ nhàng mở miệng: "Em biết không? Thời gian trước, Học Mai bị sẩy thai sau đó lại phải tiến hành phẫu thuật. Con bé với Đỗ Lợi Tân có chút khó chịu. Anh cùng với con bé là đồng bệnh tương liên, cho nên, anh chờ hai người họ làm lành, mới có thời gian tới đây."

Nhưng quan trọng hơn là, anh cầm lấy tấm thẻ trên bàn, chỉ vào dòng chữ Đan Mạch, đọc rõ ràng từ được in trên đó. Sau đó lại dùng tiếng Đan Mạch thổ lộ với Kiều Tâm Uyển: "Anh yêu em."

Đối diện với sự kinh ngạc trong mắt Kiều Tâm Uyển, anh nhẹ nhàng cười.

"Lý do anh không tới là bởi vì anh bận học tiếng Đan Mạch." (Ladybug: Ngọt ngào chưa???

"Anh…" Lúc này Kiều Tâm Uyển thật sự ngây ngẩn cả người, không thể tin được điều cô nghe thấy: "Anh, anh học tiếng Đan Mạch?"

"Đúng vậy." Cố Học Võ gật đầu: "Trong các loại ngôn ngữ thì Đan Mạch là tiếng anh chẳng biết chút gì. Trước kia anh không biết em lại thích Đan Mạch như vậy, còn học cả tiếng Đan Mạch. Anh muốn đến Đan Mạch tìm em, nhưng sợ em không chịu tha thứ cho anh. Cho nên, anh đã chuẩn bị sẵn sàng để trường kỳ kháng chiến. Điều quan trọng nhất là, học tiếng Đan Mạch tốt mới có thể chăm sóc cho em và con chu toàn."

Kiều Tâm Uyển đưa tay bịt miệng, nhìn Cố Học Võ trước mắt mà kinh ngạc vô cùng. Anh thật sự đã làm rất nhiều chuyện. Trách sao anh biết đường rõ như vậy, trách sao anh có thể tìm được quán ăn Trung Quốc nhanh như vậy. Quan trọng hơn là cô đến Đan Mạch chưa tới 4 tháng nhưng vẫn có thể nghe được anh vừa rồi phát âm rất chuẩn. Anh…

"Ở Bắc Đô anh cũng có quen một người phiên dịch Đan Mạch. Nên trong khoảng thời gian này, ngày nào anh cũng đến nhà anh ta." Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển: "Không hỏi thì cũng học một ít."

Quá trình có chút gian nan, bởi muốn học giỏi một ngoại ngữ trong bốn tháng không dễ chút nào. May mắn thay, người phiên dịch kia có biết mấy người Đan Mạch đang sống ở Bắc Đô. Anh học cũng coi như nhanh chóng.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển rốt cuộc không kiềm chế được xúc động liền nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy anh: "Em, em tha thứ cho anh. Em không giận nữa, em thật sự không giận nữa."

Bốn tháng, bốn tháng không đến, anh học xong tiếng Đan Mạch, chỉ vì đến Đan Mạch tìm cô về? Cô thật sự không biết phải nói gì mới có thể biểu đạt sự cảm động của mình.

"Thật chứ?" Cố Học Võ nhăn mày, đỡ bả vai cô nhìn vào mắt cô: "Em không sợ anh lại gạt em?"

"Không sợ." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, nước mắt tràn mi: "Cố Học Võ, em yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Cố Học Võ ôm cô thật chặt, thỏa mãn thở ra một tiếng: "Thật ra, anh cũng muốn đến sớm một chút. Nhưng anh sợ em còn giận nên chỉ có thể đợi đến sinh nhật Bối Nhi. Như vậy, ít nhất em sẽ không có lý do gì đuổi anh đi."

"Đừng nói nữa." Lúc này Kiều Tâm Uyển đã khóc thật. Nước mắt lại một lần nữa ướt nhòe hai mắt cô: "Em xin lỗi. Xin lỗi."

Thật ra người bốc đồng là cô, người cố chấp cũng là cô. Cho tới nay không chịu tin Cố Học Võ, cũng là cô: "Thật ra, thật ra hôm đó, không phải em cố ý nói như vậy. Chỉ là, chỉ là…"

"Không cần giải thích." Vỗ vỗ bả vai cô, Cố Học Võ nhẹ giọng thở dài: "Nếu trải qua lâu như vậy rồi mà anh còn không rõ em đang hờn dỗi thì anh thực không có tư cách đứng ở đây."

"Cố Học Võ." Anh tin cô, anh vậy mà lại tin cô?

Hốc mắt Kiều Tâm Uyển lại nóng ran, nắm chặt vạt áo của anh, cảm nhận nhịp đập của trái tim anh. Nước mắt của cô lại không kiềm được tuôn trào.

"Thật ra, thật ra em không ngờ Chu Oánh sẽ chết. Em, em thừa nhận, em, em lúc trước…"

"Suỵt . . ." Anh đưa tay đặt ở bờ môi cô, không cho cô tiếp tục nói: "Không cần nói nữa, anh biết hết rồi. Nếu đổi lại là anh thì e là thủ đoạn còn cực đoan hơn em."

Lúc ở bệnh viện chăm sóc Cố Học Mai, anh có nghe Đỗ Lợi Tân nói một câu. Đỗ Lợi Tân nói, anh ta có lúc thật sự rất hận. Cho dù Học Mai thấy anh ta qua lại với các cô gái khác, nhưng không phải cô ấy yêu anh ta sao? Nếu cô ấy thật sự yêu anh ta thì sao lại không làm gì hết?

Nếu tình yêu của cô ấy kiên định một chút, nếu cô thật sự yêu anh ta vì sao không hành động gì mà lại có thể dễ dàng buông tay như vậy? Nói tóm lại, vẫn là không yêu, nếu yêu, thì sao có thể dễ dàng buông tay như vậy?

Cố Học Võ cũng vào lúc đó mới hiểu. Không yêu mới có thể buông tay, nếu yêu thì không thể nào buông tay. Nếu đổi lại là anh thì nói không chừng thủ đoạn của anh so với Kiều Tâm Uyển còn cực đoan hơn. Ngẫm lại, nếu Chu Oánh thật sự yêu anh, cũng phải hành động gì đó.

Không, cá tính của Chu Oánh, anh rất hiểu. Cô vốn suy nghĩ quá nhiều nên rất mẫn cảm. Như vậy tính ra, chuyện năm đó, cả ba người đều có trách nhiệm. Việc đã đến nước này, anh không muốn nhắc lại nữa. Quá khứ, thì cứ để nó qua đi. Con người phải luôn hướng về phía trước.

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển cắn môi, ngăn không cho mình khóc thành tiếng. Nhìn Cố Học Võ: "Cám ơn anh." Anh cuối cùng cũng hiểu cho cô.

"Đồ ngốc." Dịu dàng xoa xoa đầu cô. Cố Học Võ rất muốn cười, thật ra Kiều Tâm Uyển vẫn lo được lo mất, vẫn băn khoăn này băn khoăn kia, thật ra chắc là cô đặc biệt không có cảm giác an toàn?

"Tâm Uyển, anh yêu em. Anh sẽ chấp nhận toàn bộ con người em. Em kiêu ngạo, em được nuông chiều, cho dù là em ích kỷ bốc đồng, anh cũng chấp nhận. Cho nên, đừng cảm ơn anh."

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển ôm anh, vùi mặt trong ngực anh cọ cọ: "Em cũng yêu anh."

Cho nên chấp nhận toàn bộ con người Cố Học Võ, sự lạnh lùng, dịu dàng, nhiệt tình của anh. Mặc kệ anh thế nào, yêu chính là yêu. Yêu một người là yêu toàn bộ con người của họ.

"Chỉ như vậy thôi?" Cố Học Võ nhăn mày, tựa trán vào trán cô, nhìn vào mắt cô: "Có phải rất không đủ thành ý quá không?"

Mặt Kiều Tâm Uyển đỏ lên, trong lòng cũng hiểu ý Cố Học Võ: "Anh, anh…"

"Anh cái gì?" Cố Học Võ ôm lấy cô, đi về phòng: "Anh em của anh đói bụng mấy tháng rồi, có phải em cũng nên an ủi nó một chút không?"

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển vòng hai tay lên cổ anh để không bị ngã xuống: "Bối Nhi…"

"Con bé đang ngủ." Cố Học Võ ôm cô bước về phòng của khách ngày hôm qua anh ngủ: "Trước hết em không cần lo cho Bối Nhi mà nên lo cho anh."

"Học Võ…" Giọng nói của Kiều Tâm Uyển biến mất trong môi anh. Anh ôm cô vào phòng, đóng cửa, khóa lại.

Kiều diễm vô hạn…

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Sau khi ân ái xong, Kiều Tâm Uyển mệt mỏi thiêm thiếp ngủ. Cố Học Võ đi trông con gái. Trẻ con ban ngày không thể ngủ nhiều, bằng không buổi tối sẽ thức khuya. Đánh thức Bối Nhi, anh bế Bối Nhi ra phòng khách chơi. Qua vài ngày ở chung, Bối Nhi đã chịu chấp nhận anh. Anh thích bồng con gái đưa lên cao, lúc đó con bé sẽ cười khanh khách, chờ lúc anh hạ xuống sẽ cất giọng trẻ con gọi anh "Ba ba".

Khi Kiều Tâm Uyển tỉnh lại, nhìn cảnh ấy liền dựa vào cửa, không kinh động hai người chơi đùa, chỉ nhìn bọn họ, trong mắt hiện lên một tia chờ đợi, nếu thời gian có thể dừng lại lúc này thì thật là tốt biết bao?

Cố Học Võ ôm Bối Nhi đùa giỡn vui vẻ, liếc mắt thấy Kiều Tâm Uyển, anh ôm con gái bước tới: "Dậy rồi? Có muốn ra ngoài một chút không? Bây giờ đi luôn? Hay là ăn cơm chiều xong rồi đi tản bộ?"

"Bây giờ đi cũng được." Thời tiết Đan Mạch cũng không nóng, lúc này bên ngoài đang trời trong mây trắng, thích hợp tản bộ.

"Uhm." Cố Học Võ không phản đối, bế con gái ra ngoài, đi dọc theo con đường nhỏ ven bờ sông hướng về phía trước đi, nhìn phong cảnh hai bên, cảm giác nơi này thực sự giống Thế Ngoại Đào Nguyên.

Trời rất xanh, nước cũng rất xanh, phong cảnh rất đẹp. Trách sao Kiều Tâm Uyển thích nơi này như vậy. Cố Học Võ thực vui vẻ, dọc đường chỉ vào phong cảnh dạy con gái học nói. Ở trên bãi cỏ ngoài bờ sông có đặt hai cái xích đu. Bối Nhi mỗi lần đến đều muốn ngồi xích đu, lần này nhìn thấy, còn chưa đi đến đã bắt đầu vươn tay chỉ vào.

"Đu, đu."

Cố Học Võ cho con ngồi xong, sau đó nhẹ nhàng đẩy ở phía sau. Bối Nhi thích chơi như vậy, lại cười khanh khách. Anh quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển: "Con gái thích cái này hả? Trở về Bắc Đô, anh sẽ đặt một cái trong vườn."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu. Nghĩ tới tờ giấy trong túi xách kia, cô nhìn Cố Học Võ: "Anh định khi nào thì về Bắc Đô?"

"Em quyết định đi." Cố Học Võ nhìn cô: "Em muốn khi nào về thì chúng ta sẽ về."

"Em nghĩ bây giờ đặt vé máy bay về luôn, được không?" Trong mắt Kiều Tâm Uyển xẹt qua một tia vội vàng. Cố Học Võ cười cười: "Em thích Đan Mạch như vậy, ở lâu thêm một chút nữa đi, không vội."

"Không được." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Em muốn nhanh chóng trở về. Học Võ, anh không cần gạt em."

"Sao?" Trong mắt Cố Học Võ hiện lên vài phần khó hiểu: "Anh lừa em cái gì?"

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cắn chặt môi, thật sự không rõ sao anh có thể bình tĩnh như vậy. Lấy tờ giấy trong túi xách ra, đưa tới trước mặt anh.

"Ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Anh còn muốn em nói cái gì?"

Cố Học Võ hơi sửng sốt. Ánh mắt đảo qua tờ giấy trên tay cô. Trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc: "Anh tưởng là anh đã vứt rồi chứ, hóa ra là chưa à?"

"Sao anh có thể vứt đi?" Nước mắt Kiều Tâm Uyển muốn trào ra: "Sao anh có thể như vậy? Vì sao không nói cho em? Vì sao không nói sớm cho em? Anh…"

"Tâm Uyển, em nghe anh nói." Cố Học Võ dừng đẩy xích đu, vươn tay ôm Kiều Tâm Uyển vào lòng: "Chuyện không như em nghĩ đâu."

"Vậy thì như thế nào?" Nước mắt Kiều Tâm Uyển đã chảy xuống: "Cố Học Võ, ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Anh cũng thật giỏi chịu đựng. Vì sao không nói cho em biết? Nếu anh nói, em, em…"

"Em tha thứ cho anh, là bởi vì em thấy cái này?" Sắc mặt Cố Học Võ biến đổi, rút tờ giấy khỏi tay cô: "Nếu anh nói sớm cho em biết anh bị bệnh, hơn nữa còn mắc bệnh sắp chết, em sẽ tha thứ cho anh, theo anh quay về Bắc Đô?"

"Đương nhiên." Kiều Tâm Uyển gầm nhẹ, lau khô nước mắt trên mặt, không rõ sao anh có thể bình tĩnh như vậy: "Em không muốn anh chết, em không muốn anh bị bệnh. Học Võ, chúng ta quay về Bắc Đô, em tin nhất định sẽ có cách cứu chữa. Em không muốn anh chết…" (Ladybug: Sao không ai sợ Bối Nhi ngồi trên xích đu bị té hết dzậy?? O.O)

"Tâm Uyển." Cố Học Võ không biết phải nói gì, nhìn tờ bệnh án kia. Anh vươn tay, xé tờ giấy thành hai nửa, sau đó ném vào thùng rác bên cạnh.

"Nếu anh không bị bệnh, có phải hôm nay em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy không?"

"Cố Học Võ." Đã là khi nào rồi mà anh còn rối rắm vấn đề này?

"Em nói cho anh biết, có phải nếu anh không bị bệnh, hôm nay em sẽ không định tha thứ cho anh phải không? Cũng không định tin anh phải không?"

Kiều Tâm Uyển cắn môi, cô không có đáp án, cô cũng không biết. Chỉ là hôm nay nhìn thấy tờ bệnh án kia, cô liền thất kinh sau đó lại đau lòng. Không thể khống chế tâm tình kích động.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cảm thấy lúc này không nên tranh luận vấn đề này, chuyện quan trọng nhất không phải ở đó: "Anh sẽ không sao đâu. Anh sẽ không sao. Chúng ta quay về Bắc Đô, chúng ta đến bệnh viện điều trị. Đừng chậm trễ nữa được không? Em tin y học bây giờ kỹ thuật rất phát triển, anh nhất định sẽ không sao."

147. Chương 147: Xem Như Kết Thúc

"Anh không sao." Cố Học Võ nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô: "Tâm Uyển, anh không muốn lợi dụng bệnh tật để em thương hại anh, tin tưởng anh, thậm chí chấp nhận anh. Nếu em là vì nguyên nhân này, vậy thì, chúng ta đừng về Bắc Đô nữa. Anh sẽ tiếp tục ở lại Đan Mạch chăm sóc em, cho đến khi em chấp nhận anh mới thôi."

Nhìn thấy anh dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, Kiều Tâm Uyển lại muốn khóc, trong lòng cô đã có một đáp án: "Không phải, không phải như vậy. Em, em có lẽ còn chút phân vân. Nhưng mà một ngày nào đó, em sẽ tha thứ cho anh. Cũng sẽ tin tưởng anh."

Sau khi thấy anh vì cô làm nhiều việc như vậy, cô thật sự không thể không tin anh, cũng không có cách nào không chấp nhận anh. Nếu không phải thật sự yêu cô, anh không có khả năng làm nhiều như vậy.

Nếu không phải thật sự yêu cô, chắc anh sẽ không có khả năng vì cô mà hạ mình đến như vậy. Kỳ thật cô đã tin anh lâu rồi, chỉ là cô cảm thấy có lẽ ở trong lòng anh vẫn yêu Chu Oánh nhiều một chút. Nhưng sau khi anh nói những lời kia, sau khi anh vì cô đuổi theo đến Đan Mạch thì cô đã hiểu. Hiện tại, anh ngã bệnh, vậy cô còn tranh giành gì nữa? Chẳng lẽ thật sự phải đợi Cố Học Võ rời khỏi thế giới của cô, cô mới tỉnh ngộ, mới hối hận sao?

"Vậy là đủ rồi." Cố Học Võ kéo cô vào trong lòng: "Như vậy là tốt rồi, cho dù anh chết cũng không có gì tiếc nuối."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển thật tình nghe không nổi nữa: "Em xin anh, không được nói những lời không tốt đó có được không? Chúng ta hiện tại đến bệnh viện. Chúng ta kiểm tra lại một lần nữa, anh còn trẻ, em không tin ông trời tàn nhẫn với anh như vậy."

"Tâm Uyển." Cố Học Võ cầm lấy tay cô bọc trong lòng bàn tay mình: "Không cần lo lắng như vậy. Anh không sao."

"Cố Học Võ, sao anh có thể bình tĩnh như vậy?" Kiều Tâm Uyển càng khó chịu hơn: "Anh có thể hợp tác một chút không? Nghe lời một chút. Chúng ta bây giờ đến bệnh viện kiểm tra một lần nữa, chúng ta sẽ tiếp nhận điều trị. Em có đọc một ít tạp chí y học, trong đó nói người bệnh ung thư chỉ cần nghỉ ngơi thỏa đáng, cũng có thể khôi phục, cũng có thể sống thật lâu. Chúng ta…"

"Anh không có bệnh." Cố Học Võ thật không biết phải giải thích như thế nào, nhìn con gái đang ngồi trên xích đu vẻ mặt tò mò nhìn hai người, anh vươn tay ôm con, đi về nhà.

"Em đi theo anh."

Kiều Tâm uyển nhìn bộ dạng của anh, chỉ có thể đi theo phía sau anh. Hai người, cùng trở về nhà, Cố Học Võ để cho con chơi cùng gấu Pooh, sau đó vào phòng khách lấy từ trong hành lý ra một tờ giấy, cũng là giấy chuẩn đoán bệnh. Loét dạ dày. Tên trên đó cũng là Cố Học Võ.

"Đây. Đây là chuyện gì?"

Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ không hiểu đầu cua tai nheo.

Cố Học Võ nghĩ đến thời gian trước dạ dày cứ luôn khó chịu: "Thời gian trước bởi vì sinh hoạt không có quy luật, cho nên dạ dày cứ đau mãi, sau đó lúc đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ có hỏi qua bệnh trạng của anh, muốn anh nhất định phải kiểm tra."

Cố Học Võ nhún vai, nghĩ tới lúc trước khi đến Đan Mạch có nhận được điện thoại của bệnh viện nói là đã có kết quả kiểm tra, báo anh lập tức nhập viện.

"Anh đến bệnh viện liền nhìn thấy tờ giấy chẩn đoán anh bị ung thư dạ dày. Phản ứng đầu tiên của anh lúc đó là không xong rồi. Anh còn chưa đưa em về cơ mà. Sau đó, anh bảo bác sĩ giúp anh kiểm tra thêm một chút."

"Sau hai ngày thì có kết quả. Hôm đó có một y tá mới đến nhìn nhầm báo cáo xét nghiệm của anh và một người khác cho nên nhập sai tên."

Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin được, anh mỉm cười: "Bất ngờ không?"

"Anh, anh nói giỡn phải không? Anh, anh không bị bệnh?" Trời ơi, anh không có bị ung thư, anh sẽ không chết?

"Bị bệnh chứ." Cố Học Võ gật đầu: "Nhưng chỉ là loét dạ dày. Uống thuốc là được. Chú ý ăn uống đúng giờ thì sẽ không có vấn đề gì lớn."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cắn môi. Đột nhiên dùng sức đấm vào ngực anh một cái, trên mặt tràn đầy tức giận: "Anh, anh quá đáng. Anh, anh vì sao không vứt cái chẩn đoán bệnh ung thư kia đi? Anh, anh có biết em lo lắng lắm không. Em, em cứ nghĩ anh bị bệnh, em nghĩ anh sẽ chết. Em, em…"

Nói đến đó, cô không nói được nữa. Che miệng, khóc òa lên. Cả ngày hôm nay, cô thật sự là đã lo lắng cả một ngày. Cho dù là lúc cùng với anh ân ái, cô cũng nghĩ nếu như anh có chuyện thì cô phải làm thế nào mới tốt? Suy nghĩ này luôn làm cho tâm lý của cô rối rắm, quay cuồng, cô thậm chí trong mộng cũng giật mình, sợ Cố Học Võ thật sự có việc.

"Được rồi." Cố Học Võ thở dài, nắm lấy bàn tay cô đang đập mình: "Anh thừa nhận, chính anh lúc trước cũng hoảng sợ. Anh cũng sợ anh thật sự sẽ chết. Bởi vì, anh còn chưa có đưa được em về. Lúc nhìn thấy tờ chẩn đoán ung thư kia, anh liền nghĩ. Nếu anh chết, em phải làm sao? Con phải làm sao?"

Như vậy những nỗ lực trước đây của anh phải tính làm sao? Anh không phải là người sợ chết, có mấy lần, Kỳ Lân Đường giao dịch ở nước ngoài, anh đều là mang theo các anh em xâm nhập những nơi cực kỳ nguy hiểm. Nhưng mà anh lúc trước, anh không có vướng bận gì. Còn hiện tại, anh đang bận lòng. Trong lòng anh, còn có một người phụ nữ. Kiều Tâm Uyển, còn có con gái của anh. Anh không muốn chết, cũng không thể chết.

Tìm đến hai bệnh viện khác làm kiểm tra một lần nữa, xác định là bệnh viện chẩn đoán nhầm, anh mới nhẹ nhàng thở ra, vừa vặn sinh nhật của Bối Nhi cũng tới, anh nhân cơ hội này mà lập tức bay tới Đan Mạch. Chuyện sau đó không cần nói, anh tin Kiều Tâm Uyển nhất định hiểu.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển trong lòng hận không được, trừng mắt với Cố Học Võ, trong ánh mắt đều là bất mãn: "Anh thực đáng ghét."

"Ừ, anh đáng ghét." Cố Học Võ không phủ nhận: "Thật ta anh thật sự có nghĩ tới chuyện đem tờ chẩn đoán này cho em xem, có thể em thấy anh sắp chết sẽ tha thứ cho anh."

Nhưng mà tới Đan Mạch, sau khi nhìn thấy Kiều Tâm Uyển, anh lại thay đổi chủ ý: "Nhưng mà anh càng hy vọng em tha thứ cho anh, là bởi vì em yêu anh, chứ không phải thương hại anh."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển hít mũi, cái người này, người này thật là…

"Em sẽ không thu hồi lời nói mới rồi, ngoại trừ đáng ghét, anh còn là đồ khốn." Lại muốn lấy chuyện này ra dọa cô, quả thực là quá đáng.

"Phải anh là thằng khốn." Cố Học Võ không phản bác: "Vậy không biết, em hiện tại có chịu tha thứ cho tên khốn này không? Sau đó chấp nhận tấm lòng của anh không?"

"Em có thể nói không sao?" Kiều Tâm Uyển nếu lúc đầu rất tức giận thì hiện tại đã không còn giận nữa. Bởi vì so với việc Cố Học Võ có bệnh thật, cô thật sự thà để anh lừa cô, cũng không muốn anh có chuyện.

"Có thể." Cố Học Võ gật đầu: "Em nếu từ chối, anh cũng không giận. Anh cùng em ở lại Đan Mạch, ở đến khi em hết giận mới thôi."

"Hừ." Kiều Tâm Uyển bỏ tay anh ra: "Vậy nếu, em vẫn giận thì sao?"

"Vậy anh đây sẽ ở đây luôn." Cố Học Võ chính là nói thật: "Em giận một ngày, anh ở lại một ngày, em giận một năm, anh sẽ chăm sóc em một năm, em nếu thực sự cảm thấy Đan Mạch tốt, muốn ở lâu dài thì anh đây cùng em ở đây lâu dài."

"Chỉ biết gạt em." Kiều Tâm Uyển trong lòng kỳ thật rất vui vẻ. Cố Học Võ trước đây, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, không chịu nói với cô, còn hiện tại, anh chịu vì cô nói nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, làm sao không khiến cô vui vẻ cho được?

"Phải anh chỉ biết gạt em." Cố Học Võ kéo tay cô: "Nhưng mà, anh cũng chỉ gạt em thôi."

Tính tình của Kiều Tâm Uyển hơi trẻ con khiến người ta rất thích đùa. Tính ra anh chưa từng gạt phụ nữ. Trước kia Chu Oánh không cần anh gạt đã tự nhiên ở bên anh. Nhưng sau khi ở bên Kiều Tâm Uyển, những việc phá lệ, đúng là nhiều.

"Phải không?" Kiều Tâm Uyển không tin. Cô đưa mắt nhìn con gái đang chơi vui vẻ với gấu Pooh: "Anh xem, anh gạt em mãi, còn muốn gạt con gái nữa?"

"Chẳng lẽ, em ghen với cả con gái sao?" Trong mắt Cố Học Võ hiện lên tia bỡn cợt.

"Ai, ai ghen với con gái? Chỉ là nhắc nhở anh. Anh không chỉ lừa em, còn muốn lừa con gái nữa." Đôi môi đỏ mọng của Kiều Tâm Uyển dẫu lên, hờn dỗi. Cái bộ dáng đó vừa xinh đẹp lại dí dỏm.

Ánh mắt Cố Học Võ tối sầm vài phần. Kéo cô vào trong lòng, cúi đầu, bá đạo hôn xuống môi cô.

"Uhm."

Kiều Tâm Uyển hơi đờ ra, rồi nhanh chóng đưa hai tay ôm lấy cổ anh. Cùng anh nóng bỏng hôn nhau. Hơi thở của anh quần quanh chóp mũi của cô. Cô thực sự khó thở, hai chân vô lực. Cảm giác bàn tay to của anh đặt trên lưng cô, có xu hướng di chuyển xuống dưới. Trái tim cô đập nhanh như trống.

Cô còn có thể cảm giác được vật cứng của anh đang ở ngay bụng cô. Anh muốn cô, cô biết tín hiệu này của anh. Con rắn nhỏ trong khoang miệng càng nóng bỏng hơn nữa. Đôi môi tươi mát, mềm đỏ của cô bị giày vò, hơi thở mềm mại dần nặng nề, cả người xụi lơ tựa vào người anh.

"Mã ma, mã ma?" Giọng nói của con gái làm thần trí cô sực tỉnh, cô giật mình phát hiện con gái không biết đã ở đây từ khi nào, đang mở to hai mắt nhìn hai người.

"Bối Nhi?" Mặt Kiều Tâm Uyển lập tức đỏ bừng, đẩy Cố Học Võ ra, chột dạ đến ngồi xổm xuống trước mặt con: "Con làm sao vậy?"

"Ma ma, ba ba?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi đầy tò mò, ánh mắt nhìn qua nhìn lại hai người, cuối cùng nhìn vào mặt Kiều Tâm Uyển: "Hôn hôn."

Kiều Tâm Uyển bởi vì lời nói của con mà xấu hổ tới vô cùng. Tức giận trừng mắt nhìn Cố Học Võ, anh vào lúc này ngồi xổm xuống, ôm lấy con gái.

"Bối Nhi." Cố Học Võ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của con gái: "Ba ba yêu mẹ nên hôn mẹ. Ba ba cũng yêu Bối Nhi."

"Ba ba, yêu?" Bối Nhi không hiểu gì lắm, nhưng không hề thấy ghét động tác Cố Học Võ hôn lên mặt lại còn cười khanh khách.

Kiều Tâm Uyển cũng tiến lên, hôn lên gương mặt con gái một cái: "Mẹ cũng yêu con."

"Yêu, yêu yêu."

Cố Học Võ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của Bối Nhi mà ánh mắt cũng đầy ý cười.

"Tâm Uyển." Anh nhìn về phía Kiều Tâm Uyển, ánh mắt mang theo chút nghi vấn: "Chúng ta quay về Bắc Đô được không?"

"Được." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Chúng ta quay về Bắc Đô".

Đến lúc trở về rồi. Những chuyện không vui đều đã qua, cô tin về sau sẽ chỉ là vui vẻ và hạnh phúc, còn có may mắn.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Bắc Đô.

Tại nhà hàng xoay tròn trên tầng cao nhất của tòa nhà Quốc Tế. Kiều Tâm Uyển ngồi trước bàn ăn nhìn ra cảnh sắc bên ngoài. 7 giờ tối, ánh đèn nê ông bắt đầu lấp lánh trên đường phố Bắc Đô. Phía dưới xe cộ đang qua lại, hôm nay thời tiết Bắc Đô rất đẹp. Ánh chiều tà làm cho khắp nơi có chút nóng, nhưng lúc này đang ngồi trong nhà hàng nên cô không hề thấy nóng chút nào.

Một tuần trước, cô cùng Cố Học Võ trở về Bắc Đô. Đến bây giờ vẫn chưa định ngày cưới, cô cứ như vậy mà theo Cố Học Võ về Cố gia. Bối Nhi cũng vừa biết đi. Lại bắt đầu học nói. Mỗi khi mở miệng là lại làm ấy vị trưởng bối rất vui vẻ. Uông Tú Nga là người vui nhất, đến chỗ nào cũng khoe cháu gái tôi thế này thế kia. Kiều Tâm Uyển nhìn thấy con có thể tiếp nhận cuộc sống và mấy vị trưởng bối của Cố gia thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi quay về Bắc Đô, cô lại đến Kiều thị làm việc. Việc khai thác nguồn năng lượng mới đã sắp xong, sắp kiếm được tiền nên những chuyện cần giải quyết cũng rất nhiều. Cô vừa trở về, công việc phải tiếp nhận vừa nhiều lại vừa phức tạp. Cố Học Võ đã từ chức, đến công ty Uông Tú Nga công tác, cũng bận rộn nhiều việc nhưng không còn bỏ bữa như trước. Kiều Tâm Uyển mỗi ngày đều phải gọi anh đi ra ăn cơm.

Dạ dày của anh sau khi về nước lại kiểm tra thêm một lần, bác sĩ nói nhất định phải chú ý ăn uống bình thường, hơn nữa không được ăn đồ ăn có tính kích thích. Như vậy bệnh mới mau khỏe lại.

Hôm nay lúc giữa trưa thấy anh vội vàng lu bu nên cô mang cơm trưa đến. Nhìn anh ăn xong, cô mới đi. Bữa tối cô cũng không để cho anh bỏ bữa mà lệnh cho anh nhất định phải ra ngoài, cùng cô ăn cơm. Quan trọng nhất là hôm nay là một ngày đặc biệt.

Cô thừa nhận Cố Học Võ trong khoảng thời gian này rất để tâm với cô, nhưng mà không chắc chắn là anh có nhớ hay không. Nhưng mà không đợi cô hẹn Cố Học Võ, Cố Học Võ đã hẹn cô trước, bảo cô tan tầm tới nơi này ăn cơm. Đây không phải lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, nhưng bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt nên trong lòng cô rất chờ mong, không biết Cố Học Võ có biết hay không. Rất nhanh, Cố Học Võ đã tới.

"Đợi lâu chưa?"

"Không có." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Em vừa mới xong việc công ty. Tới trước anh có 10 phút thôi."

"Không muộn là tốt rồi."

Phải tiếp nhận một công ty mới, từ chính trị chuyển sang kinh doanh, Cố Học Võ cũng không sợ anh làm không tốt, nhưng mà vừa mới bắt đầu, công việc đúng là rất nhiều. Uông Tú Nga hiện tại dồn hết trọng tâm lên cháu nội, chỉ lo ở bên cháu gái thật nhiều. Chuyện công ty hoàn toàn phó mặt cho chồng xử lý.

Phục vụ lúc này đưa menu đến: "Anh chị cần gọi món gì?"

Cố Học Võ đưa mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài: "Đồ ăn ở đây rất ngon, em muốn ăn gì?"

"Thanh đạm một chút là được, dạ dày của anh chưa thể ăn được đồ ăn kích thích."

"Không sao." Cố Học Võ cầm menu gọi vài món, sau đó phục vụ cầm menu rời đi.

Học Võ bưng ly trà trước mặt lên uống một ngụm, đảo mắt qua người Kiều Tâm Uyển, hôm nay cô mặc một cái váy màu lục nhạt, càng tôn thêm làn da trắng như tuyết của cô. Mái tóc dài thả ra sau lưng, dùng một cái kẹp tóc thủy tinh kẹp lấy một bên để lộ ra cần cổ duyên dáng cùng vành tai xinh xắn. Trên cổ mang theo một vòng kim cương. Cô đúng là một người phụ nữ biết cách ăn mặc, bất kể lúc nào cũng có thể làm ình nhìn hoạt bát sáng láng. Hơn nữa còn vô cùng tươi đẹp động lòng người.

"Em hôm nay thật đẹp."

"Hôm nay thật đẹp?" Kiều Tâm Uyển cắn môi, nhìn sự tán thưởng trong mắt anh: "Ý là trước kia em không đẹp?"

"Không phải." Cố Học Võ lắc đầu: "Em vẫn rất đẹp, nhưng mà hôm nay đẹp hơn."

"Em phát hiện, anh càng ngày càng gạt người." Kiều Tâm Uyển nghe thấy lời khen ngợi của anh thật ra là rất vui. Bởi vì Cố Học Võ cho tới bây giờ chưa từng khen cô.

"Anh có gạt, cũng chỉ gạt em." Lời của Cố Học Võ khiến Kiều Tâm Uyển bật cười. Nghiêm túc quan sát nét mặt Cố Học Võ, cô không xác định là anh có biết hay không, vừa mới muốn nói gì thì phục vụ vào lúc này đã bắt đầu mang đồ ăn lên.

Hai người ăn cơm trước. Dù sao dạ dày Cố Học Võ không khỏe, cô cũng không muốn để anh đói bụng. Ăn cơm xong. Cố Học Võ nhìn cảnh sắc bên ngoài, không vội vàng đi, Kiều Tâm Uyển vốn muốn nói ra suy nghĩ của mình, phục vụ lúc này lại dọn bàn.

Cô uống một ngụm nước. Mới muốn nói cái gì, lại bị người đột ngột xuất hiện bên cạnh làm cho giật mình. Hai nhân viên phục vụ đẩy xe hướng lại bên này. Phía trên đặt một cái bánh ngọt hình trái tim tinh xảo. Trên mặt bánh là hình hai người đang tựa vào nhau. Một nam một nữ đều được tạo hình cô dâu chú rể. Trên tay cô dâu đặt một cái hộp.

Kiều Tâm Uyển nghe tim mình đập thật nhanh, mới muốn nói cái gì thì tiếng đàn violon du dương vang lên thu hút ánh mắt mọi người chuyển hướng về phía bên này. Là giai điệu chúc mừng sinh nhật, Cố Học Võ nhìn phục vụ đặt bánh ngọt lên bàn, lại đưa mắt nhìn Kiều Tâm Uyển.

"Tâm Uyển, chúc mừng sinh nhật."

"…" Kiều Tâm Uyển rất chấn động, không nghĩ Cố Học Võ sẽ nhớ, anh thật sự nhớ?

Cố Học Võ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, hiệu quả anh muốn đã đạt được, anh cẩn thận cầm lấy cái hộp trên bánh ngọt kia, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương, anh lấy nhẫn ra, đứng trước mặt Kiều Tâm Uyển, sau đó quì một gối, giơ nhẫn lên đặt trước mặt cô.

"Kiều Tâm Uyển. Hôm nay là sinh nhật em. Anh mượn ngày này, hy vọng em có thể lấy anh."

"Ah." Kiều Tâm Uyển bịt miệng, không thể tin được nhìn Cố Học Võ: "Anh, anh biết?"

"Uh." Cố Học Võ gật đầu: "Anh biết."

"Tâm Uyển, anh biết hôm nay là sinh nhật của em, quà sinh nhật anh tặng em chính là chiếc nhẫn này. Anh hy vọng có thể một lần nữa cho em một hôn lễ. Anh hứa sẽ cho em cả đời hạnh phúc. Anh hy vọng em có thể lấy anh."

"Học Võ." Trong nhà hàng lúc này còn có những người khác đang dùng cơm, tất cả mọi người đều nhìn sang bên này, lúc Cố Học Võ quỳ xuống còn đồng loạt vỗ tay.

Tiếng đàn violon chuyển sang bản nhạc hôn lễ, có thể thấy anh thật sự đã tận tâm chuẩn bị. Hốc mắt cô rưng rưng, bịt chặt miệng: "Em, em nghĩ anh đã quên."

"Từ hôm nay trở đi, mọi chuyện của em, anh đều sẽ nhớ kỹ." Cố Học Võ vô cùng tự tin: "Sinh nhật của em, ngày kỷ niệm kết hôn, sinh nhật Bối Nhi. Chỉ cần em muốn, mỗi một ngày lễ, mỗi một ngày có ý nghĩa, anh đều sẽ cùng em chúc mừng."

Nhìn thấy vẻ mặt cảm động của cô, gần như muốn nói lại không nói ra, Cố Học Võ đem nhẫn kim cương đưa cao lên một chút.

"Cô Kiều Tâm Uyển, cô có đồng ý lấy người này, người đã từng là chồng cô, cho anh ta thêm một cơ hội, để anh ta làm cô hạnh phúc không?"

"Em. Em đồng ý…"

148. Chương 148

"Cô Kiều Tâm Uyển, cô có đồng ý lấy người này, người đã từng là chồng cô, cho anh ta thêm một cơ hội, để anh ta làm em hạnh phúc không?"

Nhìn đến sự chân thành trong mắt Cố Học Võ, Kiều Tâm Uyển liều mạng gật đầu: "Em. Em đồng ý."

"Cám ơn." Cố Học Võ đeo nhẫn vào ngón tay của cô, đứng lên, rồi hạ một nụ hôn lên mặt cô: "Nói thật, anh thật sự rất sợ em từ chối anh."

"Anh mà cũng có lúc sợ hãi sao?" Kiều Tâm Uyển nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay. Viên kim cương đang lấp lánh ánh sáng. Chiếc nhẫn được thiết kế theo kiểu vương niệm. Trên đỉnh vương niệm có gắn một viên kim cương trên một ca-ra, xung quanh cũng nạm toàn những viên kim cương nhỏ. Tất cả hòa chung lại tạo thành một chiếc vương miện xinh đẹp tinh tế, nhìn vô cùng tao nhã, vô cùng lóng lánh.

Tiếng đàn violon vẫn réo rắt, cô nhìn Cố Học Võ, lại nhìn chiếc nhẫn trên tay: "Tại sao lại tặng em một chiếc nhẫn như vậy?"

"Bởi vì, em là nữ hoàng của anh." Lúc Cố Học Võ nói những lời này vẫn vô cùng nghiêm túc: "Anh thích khí phách cùng dáng vẻ kiêu ngạo của em, hy vọng em lúc nào cũng giống như một nữ hoàng."

Kiều Tâm Uyển trong lòng tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc. Niềm hạnh phúc này làm cho lòng của cô muốn giả bộ cũng giả bộ không được, mà thể hiện hết ra ngoài.

"Cố Học Võ, em rất vui."

Cố Học Võ chỉ cười mà không nói lời nào. Kiều Tâm Uyển lại thêm một câu: "Em thật sự rất vui. Vô cùng, vô cùng vui."

"Như vậy đã vui? Vậy chuyện lát nữa sẽ còn khiến em vui hơn."

Cố Học Võ nhìn bồi bàn đến đốt nến trên bánh, ý bảo Kiều Tâm Uyển ước nguyện. Cô nhìn anh, trong mắt tràn đầy ý cười, nhắm mắt lại ước nguyện. Mở mắt ra, cô cùng anh thổi tắt nến.

"Em ước gì thế?" Cố Học Võ cắt bánh kem thành miếng nhỏ đặt ở trước mặt cô: "Nói cho anh nghe chút đi."

"Điều ước không thể nói ra, nếu không sẽ mất linh." Kiều Tâm Uyển không nói, Cố Học Võ gật đầu: "Em nói cho anh nghe chút đi, biết đâu anh có thể giúp em thực hiện?"

"Em không nói." Lúc này khóe môi Kiều Tâm Uyển cong lên, cô nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của Cố Học Võ: "Cơm cũng ăn xong, bánh ngọt cũng nếm rồi. Kế tiếp, có phải là nên về nhà hay không?"

"Đúng, chính xác." Cố Học Võ gật đầu, vươn tay kéo tay cô: "Đi. Chúng ta về nhà."

Lên xe, Cố Học Võ khởi động xe, trong lúc chờ đèn đỏ ở giao lộ thì dừng xe lại, nhìn Kiều Tâm Uyển: "Anh có một món quà sinh nhật muốn tặng cho em."

"Quà?" Kiều Tâm Uyển có chút bất ngờ: "Vừa rồi không phải là quà sao?"

"Không tính." Anh lắc đầu, tháo cà vạt xuống: "Vừa rồi là cầu hôn, không thể tính là quà được. Em có muốn nhận quà không?"

"Muốn chứ." Quà anh tặng là gì nhỉ? Kiều Tâm Uyển rất chờ mong. Cố Học Võ lại dùng cà vạt bịt mắt cô lại: "Vậy, em đi theo anh."

"Cố Học Võ, anh muốn làm gì?"

Kiều Tâm Uyển muốn tháo cà vạt xuống, nhưng Cố Học Võ lại cầm tay cô, không cho cô tháo: "Em tin anh không?"

"Em, em tin anh."

"Vậy đừng tháo xuống, bằng không, sẽ không có bất ngờ."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển có chút không xác định, Cố Học Võ lại khởi động xe đi về phía trước. Kiều Tâm Uyển vài lần muốn tháo cà vạt xuống, nhưng trong lòng lại vô cùng tò mò không biết anh muốn ình sự ngạc nhiên nào?

Hôm nay cô thật sự rất vui, không, không chỉ là hôm nay, kể từ khi từ Đan Mạch trở về, ngày nào cô cũng rất vui vẻ. Bởi vì Cố Học Võ đối xử tốt với cô, thật sự rất tốt. Anh dùng rất nhiều tâm tư để hiểu rõ những thứ cô thích, những ý tưởng của cô. Anh tôn trọng cô, chưa bao giờ muốn cô vì anh mà thay đổi. Cố Học Võ cứ như vậy, làm cho cô sao có thể không yêu?

Xe bảy quẹo tám rẽ, ở trên đường tới tới lui lui chừng nửa tiếng, mắt Kiều Tâm Uyển vẫn bị bịt kín, cô mơ hồ có cảm giác ánh đèn đường đang chiếu trên mặt mình. Cửa kính xe bị Cố Học Võ mở ra một chút, gió thổi qua, có chút dễ chịu. Xe rốt cuộc cũng ngừng lại, cô muốn tháo cà vạt xuống nhưng anh không cho. Anh xuống xe, đi sang bên kia mở cửa xe, vươn tay nắm lấy tay Kiều Tâm Uyển xuống xe.

"Cố Học Võ." Anh rốt cuộc đưa mình đi đâu?

Mới muốn hỏi, Cố Học Võ lại bế cô khỏi ghế.

"A…" Cô la lên một tiếng nhỏ, hai tay theo bản năng vòng qua cổ của anh.

"Không phải sợ, anh sẽ ôm em. Sẽ không để em té đâu."

Giọng nói của Cố Học Võ có phần hớn hở. Cô có cảm giác anh bế cô đi lên vài bậc thang. Sau đó lại vào cửa, bởi vì cô cảm giác được khí lạnh đập vào mặt. Âm thanh đinh đinh vang lên, bây giờ là đang vào thang máy.

Thang máy? Anh đưa cô đi đâu? Kiều Tâm Uyển không rõ, muốn hỏi anh, nhưng biết anh sẽ không nói cho cô biết là sự kinh ngạc gì. Sẽ là sự kinh ngạc gì mà anh phải thần bí như vậy.

Thang máy mở ra, cô cảm giác được Cố Học Võ ôm cô đi ra ngoài, sau đó anh buông cô xuống. Kiều Tâm Uyển lúc này muốn tháo cà vạt xuống, nhưng anh nắm tay cô, không cho cô tháo, cô nghe thấy tiếng mở chìa khóa.

"Lại đây, đi vào, cẩn thận cánh cửa." Giọng của anh nhẹ nhàng vang lên, Kiều Tâm Uyển bước về phía trước một bước, anh kéo tay cô lại đi về phía trước hai bước.

Lúc này anh mới vươn tay, tháo cà vạt trên mắt cô xuống. Đột nhiên bị ánh sáng rọi vào khiến cô có chút không thích ứng kịp mà nheo mắt lại. Mặt áp vào vai anh. Một lát sau cô mới dần thích ứng mà mở to mắt. Khung cảnh trước mắt làm cho cô hoàn toàn khiếp sợ.

Đây là, đây là căn hộ mà lần trước Cố Học Võ nói muốn mua. Chỉ khác là lần trước đến căn hộ vẫn chưa có gì, còn bây giờ thì đã được trang hoàng đầy đủ. Trước mắt cô là cửa sổ sát đất thật lớn, liếc mắt một cái là có thể thu hết cảnh đêm khu vực vào trong mắt.

Rèm cửa màu vàng nhạt lay động trong gió khiến không gian có chút thơ mộng. Ở cạnh cửa sổ sát đất, là một bộ sô pha da Italy sang trọng, nhìn vừa thoải mái lại nhàn nhã. Đối diện sô pha là TV tinh thể lỏng siêu lớn. Hai bên là cụm loa theo kiểu rạp phim gia đình.

Bên kia phòng khách, là một tủ rượu, làm thành một quầy bar nhỏ. Đi qua quầy bar là nhà bếp. Toàn bộ nội thất bên trong bếp đều mang phong cách vô cùng hiện đại, tràn ngập không khí lãng mạn. Trong góc phòng có đặt một giàn hoa, những bình hoa trên đó đều cắm hoa hồng đỏ. Cầu thang xoắn ốc hướng lên trên được chạm hoa, mang hơi hướm điền viên.

Cố Học Võ đứng bên cạnh cô, vươn tay kéo tay cô đi lên trên lầu: "Tầng một là phòng khách, bếp và phòng sách. Còn có một phòng cho khách. Lầu hai anh có cải tạo một chút."

Lên lầu, anh mở cửa một căn phòng. Tất cả thiết kế bên trong đều là màu hồng nhạt, có thể nhìn ra đây là phòng của con gái.

"Đây là phòng của Bối Nhi."

Lại đi phía trước mở cửa, một phòng toàn là đồ chơi. Anh nhìn Kiều Tâm Uyển: "Đây là phòng đồ chơi của Bối Nhi. Bên kia còn có một phòng dự bị, em muốn dùng làm gì thì làm."

Đi tiếp về phía trước, chính là phòng ngủ chính. Vừa cửa mở Kiều Tâm Uyển đã nhìn thấy bức ảnh cưới thật lớn treo giữa phòng. Sau khi trở về, không nhìn thấy nên cô cứ nghĩ anh đã quên, không ngờ anh vẫn còn nhớ?

Trên chiếc giường lớn phong cách châu Âu trải ga giường bằng tơ tằm màu lam. Toàn bộ phòng đều thiết kế theo phong cách mà cô thích. Bàn trang điểm màu trắng, gương hình bầu dục lúc này đang phản chiếu ánh mắt kinh ngạc mừng rỡ của cô, điều kinh ngạc cô nhận được hôm nay thật sự là quá lớn, quay sang nhìn Cố Học Võ. Trong mắt cô có vài phần không thể tin được.

"Đây, đây thật sự quá bất ngờ. Trời ạ, em thật sự rất vui, cũng rất bất ngờ."

"Căn hộ này đã chuyển qua tên em." Cố Học Võ nhìn vẻ bất ngờ cùng kinh hỉ trên mặt Kiều Tâm Uyển, thản nhiên mở miệng: "Đây mới là quà sinh nhật anh tặng em."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển rốt cuộc nhịn không được vươn tay ôm lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu trong ngực anh: "Em yêu anh."

Cố Học Võ cũng ôm lấy cô, vây cô trong ngực mình, cúi đầu, chuẩn xác hôn lên môi cô. Con rắn nhỏ linh hoạt, cẩn thận mô tả hình dáng đôi môi cô, cường thế thâm nhập vào trong miệng cô, nhấm nháp sự ngọt ngào của cô. Hai tay bao trùm lên cơ thể mềm mại mảnh khảnh của cô, anh thuần thục tìm đến nơi đầy đặn của cô. Một tay giữ eo cô, kéo cô gần với anh hơn.

Nụ hôn của anh liên tục thâm nhập, nuốt vào hơi thở của cô, bàn tay di chuyển ra sau gáy cô, nhẹ nhàng tháo kẹp tóc xuống, ngón tay dài luồn vào tóc, Kiều Tâm Uyển muốn nói cái gì, lại cảm giác cả người bị anh bế thốc lên.

Cô không thể hô hấp, chỉ có thể mềm nhũn tựa vào ngực anh. Hai người, bốn cánh môi, vẫn dán vào nhau. Bởi vì nụ hôn đoạt hồn nhiếp phách của anh mà cô cảm thấy thần trí mơ màng, ngay cả tứ chi cũng mềm nhũn, không còn sức để cử động.

Sau lưng chạm vào giường, cô cắn môi, cảm giác được cơ thể cường tráng của anh đang bao phủ lên mình. Cô không thể nào kháng cự, chỉ có thể nghênh đón, khóe mắt nhìn thấy ánh đèn bên ngoài, cô đột nhiên căng thẳng, giữ chặt mặt của anh để anh tạm thời rời khỏi người mình, ánh mắt liếc ra ngoài cửa sổ: "Rèm cửa còn chưa kéo." Tuy rằng trước sau đều cách rất xa, đây lại là trên tầng cao, nhưng mà…

Cố Học Võ để ngoài tai, đôi môi lại một lần nữa áp xuống hôn lấy cô, cánh tay dài duỗi ra, chạm vào một chỗ nào đó ở đầu giường, rèm cửa liền tự kéo lại. Kiều Tâm Uyển lại càng kinh ngạc, muốn nói gì đó nhưng lúc này toàn bộ tâm trí của cô đã bị anh đoạt đi mất, cô nói không nên lời, chỉ có thể đưa tay đặt lên bờ vai anh. Cùng với mỗi một động tác của anh mà tạo nên một điệu vũ…

… … .. .sakuraky.wordpress .. … …

Lần dây dưa này đến hơn nửa đêm mới xong. Kiều Tâm Uyển có xin tha vài lần, nhưng đấu không lại sự cường thế của Cố Học Võ. Đến cuối cùng, ngay cả sức để cầu xin cô cũng không còn. Đầu ngón tay như nhũn ra, cả người mỏi mệt, chỉ có thể thuận theo anh. Sau nửa đêm, rốt cuộc anh cũng hảo tâm buông tha cô, ôm cô ngủ thật say.

Buổi sáng, lúc Kiều Tâm Uyển thức dậy, đã không nhìn thấy bóng dáng Cố Học Võ đâu, cô muốn ngồi dậy nhưng ngay cả động tác đơn giản ấy cũng làm cả người đau nhức khó chịu, thắt lưng cứ như muốn gãy đôi.

"Chết tiệt." Nhỏ giọng mắng một câu. Ngoài hơi chút phẫn nộ, phần nhiều là thẹn thùng, sự chống cự của cô dường như cũng không kiên quyết lắm. Ôi chao ôi chao. Nghĩ đến đây, mặt của cô lại đỏ ửng.

Kiều Tâm Uyển thật sự là cảm thấy Cố Học Võ ngày hôm qua quả thực giống như là nổi cơn điên vậy. Nóng bỏng như vậy khiến cô hoàn toàn không thể thích ứng, là bởi vì cô đáp ứng lời cầu hôn của anh, hay bởi vì ngày hôm qua sinh nhật cô? Mặc kệ là cái gì, tối nay, nhất định không thể để cho anh chạm vào mình nữa.

Xụi lơ nằm lại trên giường, cô thật không muốn dậy, nhưng nghĩ hôm nay công ty còn có việc gì chưa xử lí xong. Không được, cô phải đi làm. Hai chân mới vừa đặt xuống đất đã như nhũn ra, cả người chao nghiêng

về phía trước, cô la nhỏ một tiếng, cơ thể còn chưa kịp thân mật tiếp xúc với mặt đất thì một đôi bàn tay to đã ôm lấy hông cô, bế cô đặt lại trên gường.

"Sáng sớm đã nhào vào lòng đòi ôm? Nhiệt tình vậy?"

149. Chương 149: Là Anh Hại

Kiều Tâm Uyển lập tức đỏ bừng, nóng ran cả mặt, trừng mắt nhìn Cố Học Võ, chỉ còn thiếu đường chưa khoét một cái lỗ trên người anh mà thôi: "Cũng không ngẫm lại là do ai làm."

"Đúng là do anh hại." Ánh mắt Cố Học Võ đảo qua người cô. Trên da thịt trắng ngần dày đặc dấu hôn, dấu tay. Ngày hôm qua bản thân có bao nhiêu điên cuồng, anh rất rõ ràng.

"Em khẳng định em có thể đi làm với bộ dạng này?"

"Đương nhiên có thể."

Không lên công ty, lại ở nhà thì lát nữa không chừng sẽ anh lại gì gì đó. Cô hết chịu nổi rồi.

Dường như hiểu cô đang nghĩ gì, Cố Học Võ mỉm cười: "Vậy, muốn anh giúp không?"

"Không cần." Kiều Tâm Uyển từ chối: "Anh tránh xa em một chút."

"Được rồi." Cố Học Võ gật đầu: "Anh nấu cơm xong rồi, em rửa mặt rồi xuống ăn cơm."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, trong lòng thực sự là sợ Cố Học Võ lại làm gì với mình, cũng chẳng còn cách nào, tinh lực của anh thật sự quá tốt.

Ăn cơm xong, ra cửa, Kiều Tâm Uyển lúc này mới phát hiện trong thang máy còn có một ít vật liệu lắp đặt, nhìn qua căn hộ bên cạnh thì có vẻ không ai ở. Đi xuống lầu, mới phát hiện các căn hộ ở đây vừa mới giao, rất nhiều căn cũng chưa bắt đầu sửa sang.

"Chỗ này khắp nơi còn rất lộn xộn, cho nên hôm qua mới bịt mắt em." Cố Học Võ nhìn thấy sự ngờ vực trong mắt cô liền thản nhiên mở miệng: "Anh cũng đã nói với bên kinh doanh là anh cần dùng căn hộ gấp, vừa giao nhà là lập tức bắt đầu trang hoàng ngay."

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển nắm tay anh: "Anh thật tốt."

"Nếu thấy anh tốt thì nhanh chóng quyết định ngày cưới đi, anh muốn kết hôn với em lắm rồi."

Kiều Tâm Uyển trầm mặc, đúng là từ lúc trở về Bắc Đô, cô vẫn chưa nói đến chuyện kết hôn, bởi vì trước đó đã ồn ào một lần, lúc này cô thật sự muốn khiêm tốn một chút.

"Anh sẽ nói với ba mẹ em." Anh biết cô đang băn khoăn điều gì. Trước kia đều là anh sai cho nên, anh muốn nói rõ ràng với ba mẹ cô.

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, giao hết mọi chuyện đều cho Cố Học Võ, cô tin anh sẽ xử lý tốt.

Hôm nay sau giờ làm việc, Cố Học Võ đưa Kiều Tâm Uyển về nhà, một lần nữa đề nghị chuyện cưới xin với ba mẹ Kiều Tâm Uyển, biểu lộ quyết tâm muốn kết hôn cùng Kiều Tâm Uyển.

Mẹ Kiều còn có thể nói gì? Cứ tưởng hai người đã kết thúc, ai ngờ Cố Học Võ vượt ngàn dặm xa xôi kéo Tâm Uyển trở về. Bây giờ còn nói muốn kết hôn với cô, hai người cứ dằng dưa làm khổ lẫn nhau, hiện tại xem ra, vẫn là muốn đến với nhau.

"Chuyện trước kia, cô không quan tâm, nhưng lúc này, cô hy vọng Tâm Uyển có thể hạnh phúc."

Kiều mẹ thật sự là xem đủ rồi, hai người cứ giày vò, dằng vặt nhau mãi như vậy đến hiện tại xem như là đã ổn. Chỉ hy vọng con gái sau này luôn hạnh phúc.

"Xin mẹ yên tâm, con nhất định sẽ làm Tâm Uyển hạnh phúc." Chút tự tin ấy Cố Học Võ vẫn phải có.

Thu phục người lớn bên Kiều gia, anh cáo biệt, quay về tìm trưởng bối Cố gia, lại một lần nữa nói rõ ràng nguyện vọng của mình. Trưởng bối Cố gia cũng chẳng có gì để nói. Uông Tú Nga hiện tại có cháu gái thì xem như đã toại nguyện, Học Võ thật sự khẳng định quyết tâm kết hôn là điều bà cầu còn không thấy.

"Các con cũng chậm trễ đủ lâu rồi, kết hôn đi. Đừng tiếp tục kéo dài nữa."

"Dạ." Cố Học Võgật đầu: "Mẹ, mẹ tin con, bây giờ con nhất định không thay đổi nữa, con chắc chắn sẽ lấy Tâm Uyển."

"Học Võ." Trên gương mặt quắc thước của Cố Thiên Sở có vài phần ngưng trọng: "Bây giờ mà con còn làm càn nữa thì ông sẽ thật sự không tha thứ cho con."

Cố gia mất thể diện một lần là đủ rồi, nếu còn mất thêm ba bốn lượt nữa thì đúng là không ngóc đầu lên nổi.

"Ông nội, ông tin con, con biết rồi." Cố Học Võ trả lời vô cùng chắc chắn.

Chuyện cưới xin của hai người lại một lần nữa được định đoạt. Song bởi vì lần trước đã làm phiền trưởng bối hai bên, cuối cùng đám cưới lại không thành nên lần này Cố Học Võ không nhờ người khác giúp nữa mà cùng Kiều Tâm Uyển tự tay quyết định mọi chuyện từ đặt khách sạn, xác định mỗi một chi tiết trong đám cưới.

Anh dụng tâm với hôn lễ cũng khiến Kiều Tâm Uyển cảm nhận được sự chân thành của anh. Cô thật sự tin tưởng, lấy Cố Học Võ nhất định sẽ hạnh phúc.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển ký tên văn kiện, giao cho thư ký, lúc đang muốn tiếp tục xem tài liệu thì cửa phòng bị ai đó mở ra. Thư kí hơi ngây ra, theo bản năng nhìn về phía Kiều Tâm Uyển.

"Cô ra ngoài trước đi." Kiều Tâm Uyển phất phất tay, nhìn thư ký đi ra ngoài, đóng cửa rồi đứng lên đối diện với tầm mắt của Quyền Chính Hạo.

"Vào phòng làm việc của người khác mà không gõ cửa, phép lịch sự của anh thật sự cần phải tăng cường đấy."

"Em sắp kết hôn?" Quyền Chính Hạo nhìn Kiều Tâm Uyển, hai tay siết chặt bên người. Đôi mắt đỏ rực: "Em sắp kết hôn."

"Phải." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Liên quan gì đến anh sao?"

"Đương nhiên là có." Quyền Chính Hạo vọt tới trước mặt cô, nhìn vẻ hạnh phúc không giấu diếm trong mắt cô mà siết chặt nắm đấm: "Sao em có thể kết hôn? Nguồn năng lượng mới đã sắp phát triển xong. Tôi làm được rồi."

"Không tồi, chúc mừng." Kiều Tâm Uyển vỗ tay: "Kiều thị chúng tôi sẽ có tiền, anh cũng thế, có vấn đề gì sao?"

"Nguồn năng lượng mới phát triển thành công, tôi vì Kiều Thị kiếm được tiền, tôi nghĩ ít nhất tôi có thể có cơ hội theo đuổi em?"

Quyền Chính Hạo này mấy tháng qua cố gắng làm việc, không ngơi nghỉ, chính là để chứng tỏ cho Kiều Tâm Uyển thấy anh ta có thể xứng đôi với cô, không liên can tới thân phận cậu ấm nhà Kim Hoa Quyền của anh ta. Nhưng hiện tại thì sao? Kiều Tâm Uyển lại sắp kết hôn?

"Tôi không chấp nhận." Kiều Tâm Uyển thẳng thừng cự tuyệt: "Tôi sắp kết hôn, tôi rất yêu chồng tôi. Cho nên, Quyền Chính Hạo, tôi hy vọng chúng ta về sau vẫn chỉ là quan hệ hợp tác làm ăn."

"Kiều Tâm Uyển." Quyền Chính Hạo không tin cô không biết: "Tôi thích em, tình cảm của tôi với em là thật lòng."

"Anh hi vọng tôi nói cái gì?" Kiều Tâm Uyển chống hai tay lên bàn, nhìn Quyền Chính Hạo: "Tôi sắp kết hôn, tôi rất yêu chồng tôi. Hy vọng anh hiểu."

Tuy vẫn chưa cử hành hôn lễ, nhưng hộ khẩu của cô và Bối Nhi đã nhập vào Cố gia, không chỉ như vậy, cô và Cố Học Võ cũng đã đăng kí ở cục dân chính. Cô đã là cô Cố rồi. Quyền Chính Hạo hiện tại nói những lời này, với cô mà nói, thật buồn cười.

"Đừng lấy anh ta." Quyền Chính Hạo nắm tay Kiều Tâm Uyển, vẻ mặt cầu xin: "Ít nhất, em còn chưa cho tôi cơ hội để tôi chứng minh tôi cũng có thể rất yêu em, tôi cũng có thể cho em hạnh phúc. Kiều Tâm Uyển. Em đối với tôi như vậy là không công bằng."

"Công bằng?" Kiều Tâm Uyển nhướng mày: "Cái gì gọi là công bằng? Tôi căn bản không thích anh. Còn nữa, xin anh gọi tôi là cô Cố."

Ba chữ này khiến ánh mắt Quyền Chính Hạo đỏ rực, anh ta dùng sức, cách cái bàn lớn như thế kéo Kiều Tâm Uyển lại gần, cúi đầu, tính hôn cô.

"Rầm." Cơ thể đột nhiên bị ai đó giật lại, rồi đẩy thật mạnh, đập thẳng vào cái ghế bên cạnh, anh ta ngớ ra, ngẩng đầu lên thì thấy Cố Học Võ đã đến đây từ lúc nào, gương mặt xám ngoét đứng ở đó.

"Học Võ?" Vừa rồi cả người Quyền Chính Hạo đứng chắn lối cửa nên Kiều Tâm Uyển thật đúng là không nhìn thấy anh. Lúc này thấy anh, cô cười thật tươi, tiến lên ôm cánh tay anh.

"Sao anh lại tới đây?"

"Hôn trường đã bố trí xong, anh muốn dẫn em đến xem một chút." Bàn tay to giữ lấy thắt lưng Kiều Tâm Uyển, Cố Học Võ nhìn Quyền Chính Hạo: "Anh Quyền à, Kiều Tâm Uyển là vợ tôi, tôi hy vọng anh có thể tôn trọng cô ấy một chút. Đừng làm chuyện thất lễ."

"Cố Học Võ." Quyền Chính Hạo vươn tay chỉ vào mũi anh: "Tôi muốn cạnh tranh công bằng với anh."

Đôi mắt Cố Học Võ hiện lên vài phần khó chịu, nhướng mày liếc nhìn Kiều Tâm Uyển: "Cô Cố yêu dấu, anh thật không biết sức hấp dẫn của em lại lớn như vậy, đã kết hôn rồi mà vẫn còn có đàn ông yêu mến."

"Anh mới biết hả?" Kiều Tâm Uyển cong khóe môi, nhìn bộ dạng Cố Học Võ nổi máu ghen, trong lòng hết sức vui vẻ: "Em vốn được đàn ông yêu mến mà. Tuy rằng chưa đến nỗi xếp hàng từ Vương Phủ Tỉnh đến Cố Cung, nhưng một người xếp hàng vẫn có."

"Ha ha ha ha." Cố Học Võ cất tiếng cười to, cánh tay siết chặt, ánh mắt đối diện Quyền Chính Hạo: "Cậu Quyền, thật ngại quá, cậu không có cơ hội cạnh tranh đâu. Bởi vì cuối tuần trước, tôi và Tâm Uyển đã đi đăng kí ở cục dân chính, cô ấy hiện tại danh chính ngôn thuận là cô Cố."

Quyền Chính Hạo giật mình: "Không, không có khả năng chứ?"

"Là thật." Kiều Tâm Uyển trong mắt cũng không che đậy được ý cười: "Chúng tôi thật sự đã kết hôn. Cho nên, Quyền Chính Hạo, anh không có cơ hội đâu."

Thấy vẻ mặt tổn thương của anh ta, Kiều Tâm Uyển hơi có chút không đành lòng: "Kỳ thật, anh cũng không phải thích tôi đâu, anh chẳng qua là không cam lòng với người không giống những cô gái khác là tôi mà thôi. Quyền Chính Hạo, vẫn còn nhiều cô gái tốt hơn tôi, anh nên tìm kiếm đi."

"Chúng ta đi thôi." Cố Học Võkhông thích cô nhiều lời với Quyền Chính Hạo. Người như Quyền Chính Hạo. Chính là thiếu đả kích.

Không đếm xỉa đến sắc mặt khó coi của Quyền Chính Hạo, hai người cùng nhau rời đi, vào thang máy, ở trong thang máy Cố Học Võ vào đúng lúc cánh cửa kia đóng lại thì đột nhiên ôm thắt lưng Kiều Tâm Uyển: "Ban nãy anh thật muốn đánh cái tên ấy một trận." Cảnh cáo anh ta một tý, bắt anh ta đừng tới ngấp nghé người phụ nữ của anh.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển có chút khẩn trương, đưa mắt nhìn mắt thang máy: "Trong này có cameras, anh, anh buông ra."

"Về sau, thấy anh ta tới thì bảo thư ký đuổi anh ta đi." Cố Học Võ tưởng tượng đến cảnh hôm nay nếu như anh tới trễ, nói không chừng Kiều Tâm Uyển đã bị Quyền Chính Hạo chiếm tiện nghi thì bụng khó chịu. Hối hận vừa rồi không cho anh ta hai cú mới phải.

"Cố Học Võ." Sao có thể đuổi người như thế? Dù sao Kiều thị và tập đoàn Chính Quyền vẫn còn hợp tác: "Em tin anh ta chắc là đã hết hy vọng."

"Hừ." Cố Học Võ không đồng ý, rồi lại nghĩ tới một chuyện khác: "Đúng rồi, hôn lễ của chúng ta, anh định mời Trầm Thành làm phù rể."

"Học Võ." Đột nhiên nghe anh nhắc tên Trầm Thành, Kiều Tâm Uyển hơi giật mình: "Anh…"

"Em không muốn?" Cố Học Võ nhướng mày, chờ câu trả lời của cô.

"Em. Bảo Hồ Nhất Dân, hoặc là Tống Thần Văn làm phù rể không phải tốt rồi sao?" Hà tất gì phải nhờ Trầm Thành? Từ lúc cô cùng Cố Học Võ quay về Bắc Đô, Trầm Thành liền tránh không gặp mặt cô. Nghe Tống Thần Văn nói, tâm tình anh vẫn không tốt. Giờ lại nhờ anh làm phù rể. Việc này không phải…

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển] không phải mất nhân tính như vậy, Trầm Thành ở bên cô một khoảng thời gian dài như thế, lúc cô bất lực nhất, anh vẫn giúp đỡ cô. Trên thực tế, cô rất rõ Trầm Thành hiện tại vẫn chưa khôi phục lại, bảo anh làm phù rể cho Cố Học Võ. Việc này không phải quá tàn nhẫn sao?

"Em đau lòng?" Cố Học Võ hơi hơi nheo mắt, nhìn ánh mắt cô: "Em đau lòng cho cậu ta?"

150. Chương 150: Ai Đau Lòng Hơn

"Em đau lòng cho cậu ta?"

Câu Cố Học Võ nói Kiều Tâm Uyển không thể phản bác, quả thật là đau lòng, chỉ vì không nỡ. Thâm tâm cô không muốn tuyện tình như vậy.

"Học Võ, thay người khác được không?"

"Không." Cố Học Võ nhìn sự không đành trong mắt cô, khe khẽ mở miệng: "Anh vốn chỉ muốn hỏi thử em, em đau lòng cho cậu ta như thế thì anh đây liền quyết định. Nhờ Trầm Thành làm phù rể."

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển còn muốn nói gì đó thì thang máy đã tới lầu một.

Cố Học Võ bước ra khỏi thang máy, tay kéo Kiều Tâm Uyển đi thẳng lên xe. Kiều Tâm Uyển cắn môi, trong lòng làm sao cũng cảm thấy không ổn, nhưng nhìn bộ dạng của Học Võ, rõ ràng là đã quyết định. Đi theo anh lên xe, cùng anh đi xem bố trí hôn trường. Rõ ràng là nên vui vẻ nhưng bởi vì quyết định của Cố Học Võ mà cô lại thấy trong lòng chua xót từng cơn. Trầm Thành, cô đúng là đã nợ anh.

Xe két một tiếng dừng lại ở ven đường, Cố Học Võ nhìn vẻ mặt khó xử của cô, vươn tay nắm tay cô: "Đau lòng thật hả?"

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển nhìn tay anh: "Đừng như vậy được không? Trầm Thành cũng là bạn anh mà? Em nhớ anh trước kia vẫn bảo em đừng chấp nhận anh ấy, đừng tổn hại anh ấy, nếu như thế, vậy thế không phải rất tốt sao?"

Cố Học Võ nhìn sự không đành trong mắt cô, biểu cảm lạnh lùng âm trầm vài phần: "Em nghĩ anh quá tàn nhẫn?"

"…" Kiều Tâm Uyển trầm mặc, quả thật hơi tàn nhẫn. Nếu là người khác, cô sẽ không có cảm giác này, nhưng người kia lại là Trầm Thành khiến cô cảm thấy dường như có chút tàn nhẫn tuyệt tình.

"Vậy được rồi." Cố Học Võ gật đầu, lại một lần nữa khởi động xe, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, nhìn không ra vui hay giận: "Anh sẽ đến hỏi ý kiến Trầm Thành, nếu cậu ta không muốn thì thôi."

Cái gì? Còn hỏi? Kiều Tâm Uyển muốn nói cái gì nhưng thấy sắc mặt Cố Học Võ hết sức khó chịu thì lời đến miệng lại nuốt vào. Trong lòng chỉ hi vọng Trầm Thành đừng đồng ý. Không, không chỉ đừng đồng ý, cô thậm chí hi vọng Trầm Thành đừng tới tham dự hôn lễ.

Có một câu nói rằng mắt không thấy, tâm không phiền, trong lòng mong Trầm Thành có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình, nếu có thể cho anh gặp được người phụ nữ anh yêu, từ nay về sau trải qua cuộc sống hạnh phúc, như thế thì hay nhất

Toàn bộ hôn lễ đều đã chuẩn bị xong. Nơi tổ chức được chọn là sơn trang nghĩ dưỡng ở ngoại ô của Đỗ Lợi Tân. Ở đó có bãi cỏ phẳng rộng hơn nghìn mét vuông, có đầu bếp đẳng cấp, yến tiệc xa hoa.

Hoa hồng trắng được chuyên chở bằng máy bay đến ngay trong ngày cử hành hôn lễ để trang trí cho hôn trường, bong bóng màu hồng nhạt và màu trắng được đính lại kết thành mười một cổng vòm hình trái tim, thảm đỏ được trải dọc từ cổng vòm đầu tiên cho đến cuối cùng.

Tận cùng phía trên là lễ đài. Trên cái bàn cao dài ngăn nắp được phủ kín những bông hoa tươi xinh đẹp. Khắp nơi đều là tiếng nhạc du dương, thời tiết vô cùng tốt, trời xanh mây trắng, khách mời vẻ mặt cũng rất vui mừng.

Hôm nay, ngoại trừ hôn lễ của Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển, còn có hôn lễ của Đỗ Lợi Tân và Cố Học Mai. Chân của Cố Học Mai qua mấy tháng điều dưỡng phục hồi đã hoàn toàn khỏe mạnh. Những bắp thịt có đôi chút teo tóp được Đỗ Lợi Tân cẩn thận chăm sóc cũng bình phục như thường.

Toàn bộ trưởng bối Cố gia, Kiều gia, cả Đỗ gia đều đến tham dự. Đương nhiên cũng không thể thiếu Tả Phán Tình và Cố Học Văn. Con của bọn họ cũng đã lớn, nhưng còn đang tập đi nên bước đi trên cỏ vẫn còn lẫm chẫm, Tả Phán Tình và Cố Học Văn mỗi người dắt 1 đứa.

Cố Thiên Sở sáng sớm đã ôm Cố Tĩnh Đình, chơi đùa với chắt gái rất vui vẻ. Chuyện vui nhất đối với ông bây giờ chính là nghe Bối Nhi ngọt ngào êm ái gọi ông cố. Bối Nhi trở thành niềm vui của toàn bộ Cố gia. Con bé vừa tập nói nên cứ ngọng líu ngọng lô, nghe vào rất vui tai. Cố Thiên Sở và mấy vị trưởng bối có thời gian là lại ôm Bối Nhi không buông tay. Học Văn trêu Học Võ nói Cố gia thật đúng là trọng nữ khinh nam tới cực điểm. Sớm biết thế, anh phải sinh hai đứa con gái mới đúng.

"Bảo vợ em sinh thêm đứa nữa không phải là được sao?"

Cố Học Võ rất đắc ý, con gái là của anh, kế thừa sự thông minh của anh đương nhiên sẽ được người ta yêu mến.

"Không được." Cố Học Văn lắc đầu: "Em thấy Phán Tình một lần trải qua nỗi đau đớn khi sinh con là đủ rồi. Tuyệt đối không muốn để cô ấy sinh lần thứ hai."

Cái cảm giác này dứt khoát chỉ có thể dùng từ kinh hồn bạt vía để hình dung. Anh thề suốt đời cũng không muốn nhìn Tả Phán Tình mang thai, sinh con nữa. Không riêng gì lúc sinh con, mấy tháng trước khi sinh, anh cũng không muốn trải qua nữa. Cố Học Võ trầm mặc, quả thật sau khi tận mắt thấy Kiều Tâm Uyển trải qua sinh nở đau đớn thế nào, anh cũng không muốn Kiều Tâm Uyển lại trải qua lần nữa, rất đau đớn.

Ánh mặt trời chiếu lên cỏ nhuộm vàng thảm cỏ màu xanh biếc. Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt. Khách khứa cũng lục tục tới. Uông Tú Nga đã rất lâu rồi không phấn chấn thế này, con trai lại muốn kết hôn, cháu gái cũng có. Bà cũng thật không có gì tiếc nuối. Cùng tiếp đón khách mời mà khuôn mặt luôn mỉm cười tươi rói.

Bên trong phòng, Kiều Tâm Uyển mặc bộ áo cưới lần trước, ngồi trong phòng nghỉ cô dâu với Cố Học Mai, mỗi người một bên. Thợ trang điểm đang tô điểm lần cuối cho hai người. Tim cô đập rất nhanh, dù đã từng kết hôn nhưng vẫn cảm thấy khẩn trương.

Đưa mắt nhìn về phía Cố Học Mai, cô cũng xuyên qua gương nhìn Kiều Tâm Uyển: "Chị hồi hộp lắm hả?"

"Ừ." Kiều Tâm Uyển thừa nhận: "Tim đập rất nhanh."

Cố Học Mai cười cười: "Em cũng vậy."

Từ hai năm trước, Đỗ Lợi Tân vẫn thúc giục cô kết hôn. Nhưng cô vẫn luôn do dự. Nào ngờ sự do dự của cô lại làm tổn thương Đỗ Lợi Tân, cũng tổn thương chính mình. Giờ thì tốt rồi, cô và Đỗ Lợi Tân cuối cùng cũng kết hôn, niềm hạnh phúc trong lòng cô đã không thể dùng lời nói mà hình dung được. Ngoài vui mừng, còn có xúc động, hưng phấn, càng nhiều hơn là hạnh phúc. Trước giờ chưa từng hạnh phúc thế này.

"Được rồi. Chị cố gắng bảo mình đừng hồi hộp." Kiều Tâm Uyển thở sâu. Thợ trang điểm vào lúc này nhìn cô một cái, ánh mắt có chút cầu xin: "Đừng cử động, sẽ tốt hơn."

Dáng vẻ khẩn trương của thợ trang điểm khiến tâm trạng Kiều Tâm Uyển không thể nào tốt lên được. Cô ngồi bất động, chờ thợ trang điểm tô điểm cho cô. Rất nhanh, phần trang điểm của hai người đều xong. Kiều Tâm Uyển nhẹ nhàng thở ra, thần kinh căng thẳng cũng thả lỏng, vừa mới tính thư giãn một chút thì phòng nghỉ lại vang lên tiếng đập cửa.

Hai cô dâu mới đưa mắt nhìn nhau, cửa mở, bên ngoài là Trầm Thành. Anh hôm nay vận âu phục màu trắng, rất có sức sống. Ánh mắt đảo qua Kiều Tâm Uyển, trong mắt ngoại trừ kinh diễm còn có thống khổ. Rốt cuộc, anh vẫn không đợi được. Kiều Tâm Uyển lại trở về với lão Đại.

"Trầm Thành?" Thấy anh đến, trong mắt Kiều Tâm Uyển có vài phần không nỡ. Cô không biết Cố Học Võ nói sao mà Trầm Thành lại bằng lòng làm phù rể cho anh.

"Hôm nay em đẹp lắm." Ánh mắt Trầm Thành không thể dời đi khỏi Kiều Tâm Uyển, ngơ ngác nhìn chằm chằm khuôn mặt cô.

"Cám ơn." Tâm tình Kiều Tâm Uyển vô cùng phức tạp: "Trầm Thành. Thật ra..." Nếu anh không muốn tới thì có thể đừng tới.

"Cho em." Trầm Thành cầm một cái hộp đưa tới tay cô: "Tân hôn hạnh phúc."

"Trầm Thành." Nội tâm Kiều Tâm Uyển rất áy náy. Vừa muốn nói cái gì, anh lại lấy ra cái hộp khác đưa cho Cố Học Mai.

"Học Mai. Tân hôn hạnh phúc."

"Cám ơn." Cố Học Mai cũng biết Trầm Thành si tình, trong lòng vẫn thấy có phần may mắn. May mà Cố Học Võ ra tay nhanh, bằng không, hôm nay Kiều Tâm Uyển có thể làm con dâu của Cố gia sao.

"Được rồi. Anh tiếp tục làm nhiệm vụ phù rể đây." Trầm Thành làm như không có việc gì cười cười. Buông tay, anh xoay người định rời đi. Nhưng Kiều Tâm Uyển gọi anh lại.

"Trầm Thành."

Anh xoay người, Kiều Tâm Uyển tiến lên một bước, ôm chầm lấy anh, hạ thấp giọng, ghé vào lỗ tai anh mở miệng: "Trầm Thành, cám ơn anh."

"Đồ ngốc." Trầm Thành quay lại ôm cô. Nội tâm có chút hi vọng thời gian có thể dừng tại vào phút giây này, vĩnh viễn đừng trôi nữa, nếu có thể như vậy thì tốt biết bao?

Nhưng còn chưa ôm được lâu thì anh đã bị ai đó giật lại. Sắc mặt Cố Học Võ không vui lắm nhìn anh, thản nhiên nói: "Trầm Thành. Hôm nay cậu là phù rể đấy." Ý chính là tránh xa vợ tôi một chút.

"Em biết rồi."

Trầm Thành thở dài. Lại thâm sâu liếc nhìn Kiều Tâm Uyển. Lúc này, anh xoay người rời khỏi. Bước chân không chút chần chừ. Anh tin lão Đại sẽ cho Tâm Uyển hạnh phúc

Trầm Thành rời đi, Cố Học Võ nheo mắt nhìn Kiều Tâm Uyển, muốn chết sao, cô còn dám ôm Trầm Thành?

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển muốn nói cái gì lại phát hiện Cố Học Võ không tới một mình, phía sau anh còn có Đỗ Lợi Tân. Cô đành nuốt xuống lời muốn nói, gật đầu với Đỗ Lợi Tân.

Hai người đàn ông ánh mắt đảo qua người phụ nữ yêu quí. Trong mắt đồng thời hiện lên sự kinh diễm. Kiều Tâm Uyển đang mặc một bộ váy cưới cúp ngực. Phía trên được điểm xuyết bằng ngọc trai làm nổi bật làn da trắng ngần của cô. Mái tóc dài được bới lên, để lộ cần cổ duyên dáng, hai lọn tóc xõa bên tai quyến rũ động lòng người. Còn Cố Học Mai thì lại mặc bộ váy ren kiểu khoét vai. Đằng trước không có trang trí gì nhiều, trang sức vừa phải, mái tóc dài cũng được búi lên, khiến ngũ quan của cô nổi bật hơn so với bình thường, gương mặt lúc nào cũng cười nhẹ, bộ dạng đúng chất một cô gái nhỏ hạnh phúc.

So với Kiều Tâm Uyển, một người cao sang xinh đẹp, một người lại tao nhã dịu dàng. Cố Học Võ dám nói, hai người trước mắt chỉ cần ra khỏi cánh cửa phòng này thì đó nhất định sẽ là cảnh tượng đẹp nhất, chói lòa nhất.

"Học Mai." Đỗ Lợi Tân nhìn bộ dạng Cố Học Mai, trong mắt hiện lên sự tán thưởng: "Em hôm nay đẹp quá."

Cố Học Mai hờn dỗi trừng mắt: "Nói không đâu, anh họ còn ở đây đấy."

Nghiêm túc mà nói, Kiều Tâm Uyển mới thật sự xứng danh mỹ nhân.

"Anh tin anh Học Võ sẽ đồng ý với ý kiến của anh." Đỗ Lợi Tân nhìn Cố Học Võ, thản nhiên nhướng mày: "Đúng không? Anh Học Võ?"

"Uhm." Cố Học Võ đối diện sự mất tự nhiên trong mắt Cố Học Mai, khẽ mở môi: "Học Mai hôm nay thật sự rất đẹp."

"Anh." Trong phòng còn có thợ trang điểm và những người khác, nhất định phải trêu ghẹo cô như vậy sao?

"Được rồi, được rồi. Không nói nữa. Hôn lễ sắp bắt đầu rồi. Anh tới hỏi xem hai người đã chuẩn bị xong chưa." Anh đúng là không thể chờ được nữa rồi.

"Chuẩn bị xong rồi." Kiều Tâm Uyển cong khóe môi: "Đang đợi ba em tới đây dắt tay em lên lễ đường."

"OK." Cố Học Võ gật đầu, liếc nhìn Đỗ Lợi Tân: "Bọn anh đi trước, chờ bọn em."

"Uhm."

Hai người Cố Học Võ đồng thời đi ra phía ngoài bãi cỏ. Lúc băng qua một cánh cửa phòng, bỗng nghe thấy bên trong vang lên một giọng nói quen thuộc.

151. Chương 151: Thực Sự Không Phải Tôi

"Cô à, tối hôm đó tôi thật sự không chạm vào cô, cô tin tôi đi."

Giọng nói kia là Kiều Kiệt? Lúc này anh ta không đi ra ngoài hỗ trợ mà ở trong này làm gì? Bước chân Cố Học Võ hơi ngừng lại, quay sang liếc nhìn Đỗ Lợi Tân. Anh ta giang hai tay, vẻ mặt không hiểu. Hai người vừa định rời đi thì câu tiếp theo của Kiều Kiệt lại khiến Cố Học Võ ngừng bước.

"Please, Trần Tâm Y. Hôm đó là một sự hiểu lầm, tôi thực sự không chạm vào cô. Cô bị hạ dược, anh rể tôi lúc ấy cũng bị hạ dược, chị tôi không thể nhìn cô phát sinh quan hệ với anh rể tôi cho nên mới bảo tôi ôm cô đi. Hy vọng cô hiểu cho."

"Ý của anh là hôm đó thật sự không xảy ra chuyện gì?"

Cố Học Võ nhướng mày, trí nhớ bị kéo về rất lâu trước kia, Trần Tâm Y? Em họ Tả Phán Tình? Bộ dạng cô khi cười rộ lên có hơi giống Chu Oánh. Lúc ấy bởi vì cô giống Chu Oánh mà anh đã năm lần bảy lượt giúp cô. Lần cuối cùng là khi…

Hạ dược?

"Đương nhiên là không xảy ra chuyện gì." Kiều Kiệt quả thực muốn chóng mặt: "Tôi tuy rằng không phân biệt tốt xấu nhưng cũng không đến nỗi động vào một phụ nữ không có ý thức. Tôi chỉ đưa cô đi từ bên người anh rể mà thôi. Cô không phải là thật sự mong anh rể tôi với cô phát sinh quan hệ đó chứ? Nếu nói vậy cô đúng là hại chị tôi và anh rể đấy."

Kiều Kiệt thiệt tình oan uổng, chuyện đã lâu như vậy, hiện tại bảo anh ta nhớ, anh ta cũng chẳng nhớ được gì. Trần Tâm Y vô cùng xấu hổ. Lần này cô đến Bắc Đô phỏng vấn vốn muốn tới chị họ chơi. Không ngờ Cố Học Võ lại kết hôn. Tả Phán Tình không có thời gian để ý đến cô nên bảo cô cùng tới tham dự hôn lễ.

Sau đó gặp Kiều Kiệt, cô mới nhớ rất lâu trước kia, có một lần cô đi phỏng vấn, không biết sao lại hôn mê, lúc tỉnh lại thì thấy người đàn ông này… Cho nên mới nhịn không được liền kéo anh ta lại hỏi vài câu.

"Đương nhiên không phải." Trần Tâm Y xấu hổ cực kỳ: "Tôi tỉnh lại nhìn thấy anh, anh chỉ nói một câu cô không có việc gì thì tốt rồi liền đi mất. Tôi, tôi mới…"

"Bỏ đi, bỏ đi, không sao." Kiều Kiệt phất tay áo, cũng không để ý: "Giờ không có việc gì là được, cô tin tôi trong sạch là được."

"Uhm. Xin lỗi đã quấy rầy anh." Cô thật đúng là vừa nhìn thấy Kiều Kiệt, cho nên mới nhịn không được mở miệng hỏi một lần.

"Đi thôi, đi thôi."

Kiều Kiệt phất phất tay, vẻ mặt bất đắc dĩ. May mà Trần Tâm Y không bắt anh ta chịu trách nhiệm, bằng không anh ta thật sự hôn mê mất.

Trần Tâm Y mở cửa, thấy Cố Học Võ đứng ở cửa lại ngớ ra một chút. Cho dù cô đã từng thích anh, nhưng chỉ là nhất thời say mê. Xấu hổ gật đầu, cô vội vàng rời khỏi. Kiều Kiệt đang muốn chạy lấy người, không nghĩ Cố Học Võ lại đứng ở cửa, anh ta thoáng sửng sốt: "Anh rể?"

"Ừ." Cố Học Võ gật đầu, cất cước vào phòng, nhìn Kiều Kiệt: "Nói cho anh biết, nói anh lúc đó bị hạ dược là sao? Sao anh không nhớ?"

Đỗ Lợi Tân đi theo sau Cố Học Võ, vẻ mặt cũng không hiểu lại thêm tò mò. Kiều Kiệt khoát tay áo: "Không phải chứ? Chị em không nói cho anh biết sao?"

"Cái gì?"

"Chính là lúc ở thành phố C, có một lần chị cùng em tham gia một bữa tiệc. Sau đó phát hiện không thấy anh, lại sau đó tìm được anh không biết bị ai đánh hôn mê, còn bị hạ dược. Đó, chính là em họ Tả Phán Tình ban nãy nằm cùng với anh ở trên giường. Lúc ấy bọn em cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi đó anh và chị chưa ly hôn cho nên sau đó chị bảo em đưa em họ Phán Tình đi."

Cố Học Võ giật mình, trong đầu hiện lên lời Kiều Tâm Uyển nói hai năm trước: "Chuyện ngày hôm qua không phải là em làm."

Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Anh rể?" Nhìn sắc mặt anh không ổn lắm, Kiều Kiệt có chút lo lắng: "Anh làm sao vậy? Anh cần phải kết hôn với chị, anh sẽ không phải lại nghĩ chị…"

"Không có gì." Cố Học Võ lắc lắc đầu: "Nói sao thì hôm nay cũng là ngày cưới của chị em. Em mau ra ngoài hỗ trợ đi. Đừng ở chỗ này lười biếng."

"Được rồi." Kiều Kiệt không nói, lướt qua Cố Học Võ đi ra ngoài. Đỗ Lợi Tân nhìn sắc mặt Cố Học Võ, cảm giác sự việc không đơn giản như vậy: "Anh Võ, sao vậy?"

"Không có gì." Cố Học Võ lắc lắc đầu: "Cậu ra ngoài trước đi, anh gọi một cuộc điện thoại."

"Này, hôm nay là ngày anh kết hôn, anh sẽ không muốn đào hôn chứ?"

"Nói cái gì đấy?" Anh làm sao có thể đào hôn? Cố Học Võ lấy di động ra. Đỗ Lợi Tân cũng không quản, ra ngoài trước.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Nửa giờ sau, hôn lễ bắt đầu. Kiều ba nắm tay Kiều Tâm Uyển bước về phía lễ đài. Cố Chí Cường nắm tay Cố Học Mai, theo ở phía sau. Xuyên qua 11 cổng vòm trái tim tượng trưng cho cả cuộc đời.

Kiều ba cầm tay Kiều Tâm Uyển trao cho Cố Học Võ: "Học Võ. Ba giao Tâm Uyển cho con, hy vọng lúc này, con có thể cho con gái ba hạnh phúc."

"Vâng thưa ba." Cố Học Võ gật đầu, thần sắc nghiêm túc và chăm chú.

"Được." Trải qua nhiều như vậy, Kiều ba cũng hiểu, có thể cho con gái hạnh phúc, thật sự chỉ có Cố Học Võ.

Hôn lễ bắt đầu, hành khúc đám cưới vang lên. Mọi người cùng vỗ tay. Nhất là Kiều mẹ, trong mắt bà tràn đầy nước mắt xúc động. Đứa con gái này, nhiều năm như vậy tuyệt vọng bước lảo đảo đến bây giờ. Cuối cùng hôm nay cũng nhận được hạnh phúc thuộc về cô.

Sau khi lễ cưới kết thúc, Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển đêm hôm đó ở lại trong phòng tổng thống hội sở đã chuẩn bị sẵn một đêm, sáng sớm hôm sau lên máy bay rời khỏi Bắc Đô. Kiều Tâm Uyển vẫn nhớ hòn đảo lần trước, muốn cùng Cố Học Võ lại tới đó nghỉ tuần trăng mật.

Còn Đỗ Lợi Tân và Cố học Mai thì bay đến biển Aegean. Cố Học Mai mấy năm vì chân cẳng bất tiện nên không làm sao đi đâu xa được. Đỗ Lợi Tân ngoại trừ đưa cô đến biển Aegean, còn dự định đưa cô đi chơi ở Châu Ấu một vòng rồi về.

Đám anh em vốn muốn nháo động phòng nhưng nhìn vẻ mặt Trầm Thành hồn bay phách lạc nên đều rút lại. Tống Thần Văn và Hồ Nhất Dân kéo Trầm Thành đi uống rượu. Hiện tại, cũng chỉ có rượu mới có thể khiến anh dễ chịu hơn một chút.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Trong phòng. Kiều Tâm Uyển ngồi trên giường, trên người còn mặc áo cưới trắng. Cố Học Võ vào cửa, cầm điện thoại trên tay, ánh mắt đảo qua người Kiều Tâm Uyển lại một lần nữa hiện lên sự kinh diễm.

Anh đi tới trước mặt Kiều Tâm Uyển. Nhìn bộ đồ lụa trắng trên người cô, lại bởi vì cắt may quá mức vừa vặn mà miêu tả sinh động vẻ đầy đặn của cô, ánh mắt anh hơi hơi nheo lại. Ngón tay dài duỗi ra, gian tà hướng về phía ngực cô.

“Em hôm nay thật xinh đẹp.”

Kiều Tâm Uyển cúi đầu, thẹn thùng đỏ mặt, cảm giác lúc này rất mới lạ. Dù cho rõ ràng trước kia đã từng một lần kết hôn nhưng một lần nữa lấy Cố Học Võ, cô vẫn thấy tim mình đập rất nhanh, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cúi đầu, hai tay đan vào nhau, cảm giác được Cố Học Võ ngồi xuống bên cô. Ngón tay dài đang lần về hướng khóa kéo sau lưng cô.

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển hơi hồi hộp, bắt tay anh: “Em, em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, Cố Học Võ cười khẽ thành tiếng, cúi đầu, cho cô một nụ hôn sâu.

“Uhm.” Cô hầu như hết hơi, giơ tay lên ôm lấy cổ Cố Học Võ. Không biết bản thân là muốn hùa theo anh, hay là muốn đẩy anh ra.

Bàn tay to di chuyển ở sau người cô, dễ dàng kéo dây kéo sau lưng cô xuống, Cố Học Võ không giúp cô cởi mà buông lỏng tay ra, ôm cô ngã lên giường. Một tay chống người lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm khuôn mặt cô.

“Tâm Uyển.”

Ánh mắt anh quá mức nóng bỏng. Kiều Tâm Uyển có thể nghe thấy cả tiếng tim mình đập. Muốn nói gì đó thì anh đã cầm một bàn tay cô, nhìn dáng người xinh xắn ẩn trong bộ áo cưới của cô.

“Lúc anh lần đầu tiên chạm vào em có phải rất thô lỗ không?”

Ớ. Anh đột nhiên nhắc chuyện này khiến Kiều Tâm Uyển hơi ngẩn ra. Hết sức khó hiểu nhìn ánh mắt anh, cô muốn gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Sao vậy, đột nhiên nhắc đến chuyện này?” Không phải nói, chuyện trước kia đều quên rồi sao?

Cố Học Võ nắm tay cô đặt ở trên môi khẽ hôn lên: “Anh hôm nay mới nghe được một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cõi lòng vốn kinh hoàng, lại một lần nữa căng thẳng. Cô đã lâu không thấy Cố Học Võ nghiêm túc như vậy.

“Lúc ở thành phố C, ở khách sạn không phải em hạ dược.” Vừa nãy, Tiểu Lâm đã cho anh câu trả lời. Đương nhiên, hai con chuột muốn hại anh đã bị trừng phạt. Mà anh bây giờ không có tâm tư quan tâm đến chuyện đó. Chuyện anh quân tâm hơn là Kiều Tâm Uyển.

Anh đối với đêm đó không nhớ nhiều lắm, ấn tượng duy nhất trong đầu là anh nghĩ người mình đang quan hệ là Chu Oánh. Động tác tuy rằng không tính là thô bạo nhưng tuyệt đối không dịu dàng. Mà ngày đó anh nhớ là lần đầu tiên của Kiều Tâm Uyển.

Kiều Tâm Uyển hơi giật mình, cắn môi, khe khẽ lắc đầu: "Đều đã là quá khứ rồi đừng nhắc nữa."

"Tâm Uyển." Cố Học Võ ôm siết cô trong ngực mình, cầm vuốt ve cổ cô, cảm giác người phụ nữ trong lòng dịu dàng thuận theo.

Cô phải yêu anh nhiều thế nào mới có thể dễ dàng tha thứ như vậy? Tình cảm phải sâu đậm thế nào mới có thể biết anh không yêu nhưng vẫn kiên trì lâu như vậy?

"Anh trước kia có phải rất khốn nạn không?"

"Cũng sơ sơ." Kiều Tâm Uyển lắng nghe nhịp tim của anh, mấy ngày nay, anh dịu dàng khiến cô đã dần dần quên: "Anh rất khốn nạn với em. Nhưng đối với những người khác khá tốt." Ít nhất với anh em, với bạn bè, Cố Học Võ đều không tồi.

"Anh đối với em tàn nhẫn." Kiều Tâm Uyển bình tĩnh nói sự thật, nhưng không có chút chỉ trích.

Cố Học Võ lại một lần nữa cúi đầu, những nụ hôn tỉ mỉ rơi trên mặt cô, cuối cùng trở lại cám dỗ đôi môi hồng của cô. Từng chút từng chút miêu tả hình dáng môi cô. Thật lâu sau, anh mới buông lỏng cô ra, bọc bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình.

"Xin lỗi."

Kiều Tâm Uyển nhìn sự áy náy trong mắt anh, lắc đầu: "Kỳ thật cũng không nghiêm trọng lắm. Anh chẳng qua không yêu em mà thôi."

Nếu nói tổn thương thì khẳng định là có. Nhưng chuyện đến bây giờ đều đã là quá khứ. Cô tin Cố Học Võ về sau sẽ không đối với mình như vậy. Hơn nữa cô cũng có phần trách nhiệm. Nếu không phải cô quá cố chấp thì làm sao có những chuyện sau đó?

"Tâm Uyển." Cố Học Võ nắm tay cô, nhìn sự nghiêm túc trong mắt cô: "Đồng ý với anh một việc, được không"

"Việc gì?"

152. Chương 152: Đêm Tân Hôn

"Bởi vì trước kia anh không yêu em, cho nên, anh chưa bao giờ cảm thấy việc làm của mình quá đáng. Sau này, anh nhất định sẽ tin em. Sẽ không để cho em chịu bất cứ tổn thương nào."

Tính cách của Cố Học Võ chính là như thế này, yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu.

"Tâm Uyển, hãy quên những chuyện không vui trước kia của chúng ta đi. Hãy Làm lại một lần nữa."

"Vâng." Chuyện này, không cần anh nói, Kiều Tâm Uyển cũng muốn như vậy: "Thật tình em cũng đã gần như quên hết rồi."

Những việc này, cô thật sự cũng gần như đã quên. Bây giờ, đối với cô mà nói cũng rất tốt. Cố Học Võ cũng chấp nhận cái tính ngang ngạnh của cô, đã hiểu cho tính cố chấp của cô, không trách cô, không muốn thay đổi cô.

Đối với cô mà nói, như vậy cũng đã tốt lắm rồi. Bởi vì sự tồn tại của Cố Học Võ đã cho cô biết thế nào là yêu một người là yêu cả đường đi lối về, chấp nhận mọi thứ của người đó.

"Uh."

Cố Học Võ gật đầu, bởi vì động tác vừa rồi của hai người mà váy cưới trên người Kiều Tâm Uyển đã lộn xộn rất nhiều. Nơi đầy đặn của cô gần như đã lộ ra một nửa. Bởi vì loại lễ phục này không thể mặc nội y nên từ góc độ này, có thể nhìn thấy rõ ràng nụ hoa của cô.

Ánh mắt tối lại vài phần, anh cúi đầu, lại một lần nữa hôn lên môi cô. Anh không hề quên, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của họ. Kiều Tâm Uyển chỉ giật mình trong giây lát rồi nhanh chóng phản ứng lại, đưa tay lên, nghênh đón nụ hôn của anh. Hôm nay là đêm tân hôn của họ, dù cho trước đó hai người đã sớm tối ở bên nhau nhưng hôm nay đối với họ vẫn có sự khác biệt.

Đêm chỉ vừa mới bắt đầu, đây là đêm tân hôn của họ, mà đêm nay vẫn còn rất dài.

… … … … .sakuraky.wordpress … … … …

Kiều Tâm Uyển không nhớ rõ hôm qua mình đã ở dưới người Cố Học Võ mấy lần. Cô chỉ nhớ là mình không ngừng xin tha nhưng anh trước sau đều không chịu tha cho cô. Rồi sau đó, cô thực sự không chịu nổi nữa mà ngủ thiếp đi.

Mà bây giờ, đến lúc cô tỉnh lại mới phát hiện ra mình lại ở trong một căn phòng không mấy xa lạ. Cô hoảng hốt, ngồi bật dậy, nhìn căn phòng trước mặt. Cảm thấy nơi này rất quen.

Căn phòng này không phải là phòng trên đảo đó sao? Cố Học Võ lại thừa lúc cô ngủ mà mang cô đến đây. Nhắc đến Cố Học Võ mới thấy không có anh ở đây? Cô vội vàng xuống giường, nhưng chỉ mới đứng lên, cơ thể liền lập tức mềm nhũn, lại ngồi xuống giường. Úi. Đáng chết, phóng túng quả nhiên là phải trả giá.

Lúc này Cố Học Võ bước vào. Nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đã tỉnh dậy, anh đi tới ngồi xuống bên giường: "Em dậy rồi à? Có muốn ngủ thêm một chút nữa không?"

"Em ngủ bao lâu rồi?" Kiều Tâm Uyển không trả lời mà hỏi lại anh, nhìn ra ngoài một chút, hình như là đã chiều.

"Một ngày." Cố Học Võ cười: "Suốt một ngày. Anh thiếu chút nữa nghĩ em là công chúa ngủ trong rừng đấy. Đang định dùng nụ hôn để đánh thức em dậy."

"Còn không phải tại anh sao?" Nếu không phải vì anh điên cuồng như vậy, thì sao cô lại mệt như thế chứ?

"Phải phải phải." Cố Học Võ không muốn tranh cãi với cô: "Nếu đã như vậy thì mời nữ vương điện hạ của tôi nghỉ ngơi cho tốt. Tiểu nhân này đi làm cơm, lát nữa sẽ dùng những món ăn ngon để bồi thường cho người, được không?"

"Hừ." Kiều Tâm Uyển ngáp một cái, đặt người xuống giường: "Tốt lắm. Ta phê chuẩn."

Cố Học Võ nhìn cô vừa nhắm mắt đã ngủ thiếp đi, trong mắt liền hiện lên một tia cưng chiều. Tiếp theo anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nhìn cô lại nặng nề thiếp đi. Anh đứng dậy đi vào bếp làm bữa tối.

… … … .sakuraky.wordpress … … …

Những ngày sau đó đối với Kiều Tâm Uyển mà nói chỉ toàn là hạnh phúc. Ở trên đảo bảy ngày, cô cùng Cố Học Võ lặn biển, bơi lội, bắt cá. Buổi tối lại ra ngoài bãi cát nằm ngắm sao.

Không giống như lần trước đến, trong lòng còn có chút rối rắm, do dự. Lúc này đây chính là chuyến du lịch trăng mật vui vẻ đến cực hạn. Không có bất kỳ ai đến quấy rầy, chỉ có hai người bọn họ. Rảnh rỗi thì đọc sách, xem TV. Cố Học Võ lúc này đã chuẩn bị một bộ cờ năm quân, cùng cô đánh cờ. Người nào thua phải cởi một món đồ.

Kiều Tâm Uyển cứ tưởng mình có thể thắng, nào ngờ lại thua rất nhiều. Cuối cùng lại bị Cố Học Võ bắt nạt một hồi. Đương nhiên cũng có lúc thắng, nhưng rất ít, chủ yếu nhất là, Cố Học Võ ở trên đảo mặc rất ít đồ. Chỉ cần thua một cái là gần như…

Cô lại xấu hổ. Người này đúng là không bao giờ chịu thiệt. Đôi khi nghĩ lại thì đúng là làm cho người ta buồn bực.

Một tuần sau, Cố Học Võ và cô cùng nhau rời khỏi đảo, nhưng họ không về nhà, rất ít khi được chỉ có hai người mà không có Bối Nhi. Anh đưa Kiều Tâm Uyển cùng du lịch đến châu Âu.

Ở đó còn có cả Đỗ Lợi Tân và Cố Học Mai. Hai người xuất phát từ Aegean Sea rồi đến du lịch Thụy Sĩ, bốn người đi chơi khắp nơi ở châu Âu gần một tháng, lúc này mới lưu luyến trở về.

Sau khi trở về Bắc Đô, trở lại với cuộc sống bình thường. Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển đều phải đi làm. Bối Nhi đành giao cho Uông Tú Nga chăm sóc. Kiều Tâm Uyển cùng Cỗ Học Võ chuyển đến nhà mới, hưởng thụ thế giới của hai người, chỉ muốn yên bình thân mật.

Cuối tuần thì đưa Bối Nhi từ nhà lớn Cố gia về căn hộ. Ba người sẽ ra ngoài đi chơi. Cuộc sống như vậy đối với Kiều Tâm Uyển thì cũng giống như trước kia chỉ khác là có thêm Cố Học Võ chăm sóc cô rất tốt.

Nhiều lúc cô giật mình tỉnh giấc, cứ tưởng mình đang mơ. Bởi vì cuộc sống quá thuận lợi, quá hạnh phúc lại có chút cảm giác không giống như thật.

Cuộc sống bình yên lại qua một tháng. Hôm nay là cuối tuần. Kiều Tâm Uyển nằm lì trên giường không muốn dậy, nhưng Bối Nhi lại dậy rất sớm, chạy đến đánh thức cô, biết rằng cô không đi làm, nên muốn cô đưa đi chơi.

Bối Nhi tuy nhỏ tuổi, nhưng không chịu ngồi yên, ngày nào cũng muốn ra ngoài chơi. Kiều Tâm Uyển không còn cách nào, bị con gái kéo dậy. Đúng lúc Cố Học Võ từ ngoài đi vào, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển ngáp mấy cái liền có chút đau lòng: "Nếu em mệt thì cứ ngủ một lúc đi, anh mang Bối Nhi ra ngoài chơi cũng được."

"Thôi." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Lúc về em bận rộn công việc, không thể dành thời gian cho con. Hôm nay em muốn đưa con ra ngoài chơi."

"Được rồi." Cố Học Võ gật đầu, có chút hối hận vì hôm qua đã đón con gái từ nhà lớn của Cố gia về, biết vậy cứ để Bối Nhi ở Cố gia luôn cũng được. Như vậy, Kiều Tâm Uyển có thể ngủ nhiều một chút.

Tâm Uyển rời khỏi giường, Cố Học Võ đưa sữa tươi ra trước mặt cô: "Uống chút sữa đi. Em gần đây đã mệt mỏi quá rồi."

"Cũng chẳng còn cách nào khác. Công ty có rất nhiều việc."

"Công việc nhiều thì chia cho Kiều Kiệt một chút." Cố Học Võ hừ một tiếng: "Anh thấy cậu ta rất nhàn rỗi. Để cậu ta bận rộn chút đi."

"Nó cũng có rất nhiều việc rồi." Kiều Tâm Uyển uống một ngụm sữa, một cảm giác buồn nôn dâng lên, cô không chịu được, buông ly sữa, chạy về phía phòng vệ sinh.

Bối Nhi ngồi trước bàn ăn vẻ mặt có chút không hiểu, Cố Học Võ cũng không hơn con gái là mấy, đi theo vào phòng vệ sinh, nhìn Kiều Tâm Uyển nôn xuống bồn cầu rất dữ dội.

"Qe..." Kiều Tâm Uyển nôn hoài mà không nôn ra được gì. Cố Học Võ khẽ cau mày, đứng ở đằng sau vỗ lưng cho cô: "Em không sao chứ? Có phải do sữa không? Quá hạn rồi à?"

"Em không sao." Kiều Tâm Uyển đứng lên, lấy nước súc miệng, nén cơn buồn nôn xuống.

"Em còn nói không có gì." Cố Học Võ chợt phát hiện ra Kiều Tâm Uyển mấy ngày nay rất thèm ngủ, bây giờ lại nôn, sắc mặc lại trông rất khó coi: "Để anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Không cần đâu." Kiều Tâm Uyển lắc đầu: "Có thể là cảm lạnh..."

Dừng lại một chút, cô đột nhiên nghĩ tới một việc, từ khi đi tuần trăng mật trở về, gần một tháng rồi mà kinh nguyệt của cô vẫn chưa tới. Như vậy, cô không phải là... Trợn to mắt nhìn Cố Học Võ, bộ dạng hoảng hốt của cô khiến Cố Học Võ càng khẳng định, trong người cô có vấn đề: "Em còn nói không có việc gì, mặt trắng bệch rồi kìa. Không được, lát nữa anh đưa Bối Nhi về Cố gia, rồi đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cắn môi, nhìn Cố Học Võ có chút khẩn trương, trong lòng như có thể đoán được ra chuyện gì: "Em nghĩ, có thể không cần đến bệnh viện kiểm tra."

"Là sao?"

"Em, em nghĩ em có thể đã mang thai rồi."

"Cái gì?" Lúc này, đến lượt Cố Học Võ trợn to mắt, nhìn chằm chằm lên mặt Kiều Tâm Uyển: "Không thể nào?"

Anh đã từng nhìn thấy Kiều Tâm Uyển đau đớn khi sinh con nên sau khi ở cùng cô anh vẫn luôn có phương pháp bảo vệ. Sao cô lại có thể mang thai? Nghĩ kỹ lại thì chính là…

Ngày kết hôn. Ngày đó anh cao hứng quá, hơn nữa trước đó Kiều Tâm Uyển vừa hết, anh cứ nghĩ là kỳ an toàn…

"Không có gì là không thể." Kiều Tâm Uyển vừa mới nói xong, một cơn buồn nôn lại kéo đến, cô lại ghé vào bồn cầu nôn thốc. Cơ thể lại trải qua một hồi không thoải mái. Cố Học Võ ra phía sau dìu cô, vẻ mặt khẩn trương.

"Mang thai rồi? Vậy phải làm sao?"

Anh có Bối Nhi là được rồi, căn bản không nghĩ đến việc sinh đứa nữa. Nhưng bây giờ Kiều Tâm Uyển lại mang thai.

"Đừng có hỏi em." Kiều Tâm Uyển ói một hồi lâu, cảm giác đỡ hơn một chút, đứng lên dựa vào bờ vai của anh: "Em cũng không biết."

Công ty vẫn còn một đống công việc. Bối Nhi lại còn nhỏ, cô không nghĩ rằng bây giờ là lúc thích hợp để mang thai.

"Tâm Uyển." Cố Học Võ nhìn cô có chút khó xử: "Nếu em không muốn sinh con. Chúng ta sẽ không sinh."

Anh đã tận mắt thấy Kiều Tâm Uyển đau đớn thế nào trên bàn đẻ, dù thế nào cũng không muốn cho Kiều Tâm Uyển chịu nỗi đau khi sinh một lần nữa. Nhưng thật không ngờ. Người tính không bằng trời tính, Tâm Uyển lại mang thai.

"Không muốn?" Kiều Tâm Uyển có chút do dự. Nhưng lời của cô lại làm cho Cố Học Võ cảm giác rằng cô đã đồng ý rồi, dìu cô ra ngoài: "Cứ như vầy đi. Lát nữa đưa Bối Nhi về Cố gia, anh mang em đi bệnh viện kiểm tra, sau đó chuẩn bị một chút để sẵn sàng bỏ con."

Kiều Tâm Uyển cắn môi, dù thế nào cũng không thể thản nhiên quyết định vận mệnh của đứa con trong bụng mình như thế. Trở lại ngồi xuống bàn cơm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Nhi, cô cầm miếng sandwich đưa vào trong việc. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, thật đáng yêu.

Một đứa con. Một đứa con của cô và Cố Học Võ ư? Nếu như là con gái, nhất định sẽ đáng yêu như Bối Nhi vậy. Nếu như là con trai, lớn lên sẽ giống Cố Học Võ hay là giống cô?

Cố Học Võ nhìn bộ dạng rối rắm của cô, nắm lấy tay cô: "Được rồi, không nên suy nghĩ quá nhiều. Anh sẽ tìm một bác sĩ tốt."

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển cắn môi, làm thế nào cũng không thể quyết định vội vàng như vậy: "Có cần nói với ba mẹ một tiếng không?"

Một đứa con đấy. Nếu như ba mẹ biết rồi, thì sẽ nói cái gì nhỉ?

"Nói chuyện?" Cố Học Võ không hiểu nhìn cô: "Em đang lo lắng cái gì vậy? Em sợ bố mẹ anh không đồng ý sao?"

153. Chương 153: Bỏ Đứa Bé

Anh cười lắc đầu: "Em suy nghĩ nhiều quá rồi. Ba mẹ anh sẽ không can thiệp chuyện này, em muốn sinh cũng được, không muốn sinh cũng được, không cần băn khoăn đến bọn họ."

"Không phải." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, cô cũng không phải lo lắng ba mẹ không đồng ý, mà là: "Học Võ, đây là con của chúng ta đó."

"Tâm Uyển?" Cố Học Võ đang ăn thì hơi ngừng lại: "Em muốn sinh con?"

"Em, em không biết."

Bây giờ cô cũng không xác định được là có muốn đứa bé này hay không. Cứ nghĩ Cố Học Võ luôn dùng biện pháp tránh thai cho nên cô chưa từng nghĩ sẽ có một sinh mệnh mới sẽ xuất hiện, điều này hoàn toàn ngoài ý muốn của cô.

Cố Học Võ im lặng, anh cũng không nghĩ sẽ có thêm một đứa con nữa. Bởi vì không muốn Tâm Uyển lại chịu khổ, hơn nữa đối với anh, có một mình Bối Nhi đã đủ rồi. Anh chưa từng nghĩ tới sẽ có thêm một đứa con nữa nhưng không ngờ Tâm Uyển lại mang thai.

Trong khoảng thời gian ngắn, anh cũng có chút rối rắm: "Nếu em còn muốn sinh, vậy sinh đi."

"Sinh?" Sinh một lần nữa? Một lần nữa đối mặt với nỗi đau sinh con? Quan trọng nhất là một lần nữa chịu đựng nỗi khổ khi mang thai? Kiều Tâm Uyển mím môi, hoàn toàn không xác định được lựa chọn của bản thân.

Nhìn ra sự rối rắm trong mắt cô, Cố Học Võ cũng không ép cô đưa ra quyết định. Kiều Tâm Uyển nhìn sắc mặt ngưng trọng của anh, lắc đầu thoát khỏi rối rắm: "Không nghĩ, không nghĩ nữa. Có lẽ không mang thai đâu? Có lẽ là do dạ dày khó chịu thôi."

"Mặc kệ là gì đều phải đến bệnh viện kiểm tra một chút."

Không mang thai tất nhiên không có phiền não. Nhưng nếu dạ dày khó chịu cũng không có thể phớt lờ. Nên biết trước kia anh từng bị loét dạ dày giày vò không thôi.

"Vâng." Kiều Tâm Uyển gật đầu, trong lòng hy vọng cô không có thai. Kiều thị bây giờ đang trăm công nghìn việc, cô cũng đang rất bận rộn. Nếu thật sự mang thai, vậy cô…

Cố Học Võ biết nỗi lo lắng của cô, sau khi ăn sáng xong, liền đưa Bối Nhi về Cố gia. Sau đó đưa Kiều Tâm Uyển đi bệnh viện.

Một giờ sau, Kiều Tâm Uyển nhìn tờ giấy xét nghiệm trên tay, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cố Học Võ tràn đầy rối rắm: "Đều là tại anh hết, có thai thật rồi. Làm sao bây giờ?"

Luôn dùng biện pháp an toàn nên cứ nghĩ sẽ không sao, ai ngờ chỉ một lần buông thả liền trúng thưởng. Mang thai bảy tuần. Đứa bé chưa lớn, vừa nãy bác sĩ hỏi bọn họ có muốn giữ không, nếu không thì phá ngay. Ba tháng đầu phá thai đơn giản nhất, một khi cái thai đã lớn, sẽ rất khó làm.

Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển cũng hiểu như vậy, hai người nhìn tờ giấy xét nghiệm kia, vẻ mặt đều có chút rối rắm. Cố Học Võ đưa cô lên xe, đi về nhà. Kiều Tâm Uyển tinh thần rối loạn. Một đứa con. Ôi chao, thật đáng ghét lúc này lại mang thai, Bối Nhi cũng chỉ mới hơn một tuổi. Vốn bình thường đã thấy thời gian ở bên con quá ít, bây giờ lại thêm một đứa nữa.

Về đến nhà, Kiều Tâm Uyển tâm phiền ý loạn, ngồi ở trên sofa ngẩn người. Cố Học Võ tiến lên, nắm tay cô: "Bực lắm hả?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển gật đầu, vẻ mặt rất rối rắm: "Đều tại anh hết, không dùng biện pháp an toàn mới làm cho em trúng thưởng."

"Được, được, được, đều tại anh." Cố Học Võ gật đầu, cũng không phủ nhận: "Nhưng mà anh cũng không biết, mới một lần đã trúng thưởng."

"Có một lần thôi sao?" Kiều Tâm Uyển khinh thường: "Rõ ràng là rất nhiều lần!"

Ngày kết hôn, anh quấn lấy cô làm nhiều như vậy, còn không sử dụng biện pháp tránh thai. Không trúng thưởng mới lạ.

"Chịu thôi. Ngày đó em đẹp quá khiến anh thật sự không nhịn được." Bộ dáng Cố Học Võ vô cùng vô tội.

"Anh còn nói." Kiều Tâm Uyển nghe không nổi nữa, dùng sức đánh tay anh một cái: "Đều tại anh không tốt."

"Được rồi, được rồi. Đều tại anh không tốt." Cố Học Võ nắm tay cô: "Em muốn đánh anh, anh cũng không đánh trả, nhưng bây giờ em đang mang thai, không nên cử động mạnh, được không?"

Kiều Tâm Uyển mím môi, vẻ mặt vô cùng rối rắm. Bây giờ, cô phải làm sao? Sinh thêm một lần nữa sao? Mặc kệ là sinh hay không sinh, cô đều rất rối rắm.

"Nếu em không bỏ được như vậy thì cứ sinh đi." Cố Học Võ không thích thấy bộ dạng này của cô, anh hy vọng cô luôn vui vẻ chứ không phải mày chau mặt ủ.

"Nói nhẹ nhàng quá đi." Kiều Tâm Uyển nhíu mày: "Lúc Bối Nhi còn ở trong bụng, thiếu chút nữa là bức em tới chết. Em ốm nghén suốt hai tháng, cơm cũng ăn không vô, ngủ cũng không được. Người cứ gầy sọp đi. Sau lại sợ không đủ dinh dưỡng cho con nên ngày nào cũng phải đến bệnh viện truyền dịch. Những đau khổ này, anh không chịu đương nhiên anh đứng nói chuyện không đau thắt lưng rồi."

Cố Học Võ hơi ngẩn ra, sau khi hai người tái hợp, đây là lần đầu tiên anh nghe Kiều Tâm Uyển nói về vấn đề này: "Lúc đó em rất khó chịu sao?"

"Đúng vậy." Kiều Tâm Uyển bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy hơi sợ: "Lúc đó, ngày nào ngửi thấy mùi gì cũng muốn nôn, ăn cái gì cũng không thấy ngon. Ăn cái gì nôn cái đó. Mẹ em sợ em có việc, phải liên tục thay đổi món để em ăn. Nhưng mà ăn được thì ít, mà nôn thì nhiều."

Tưởng tượng đến mấy tháng tra tấn không ra con người kia, cô thực không dám thử lại lần nữa: "Sau đó bụng lớn, chèn ép thần kinh. Buổi tối cả đêm ngủ không được."

Vẻ mặt Cố Học Võ thực ngưng trọng. Anh nhớ có một khoảng thời gian tụ tập Trầm Thành đều vắng mặt, Kiều Kiệt nói Kiều Tâm Uyển không khỏe nên Trầm Thành ở nhà chăm sóc cô. Anh chỉ nhìn thấy cô khổ sở lúc sinh, nhưng không ngờ trước đây, cô đã phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy. Quan trọng hơn là lúc cô chịu đau khổ vì sinh con cho anh mà anh lại không ở bên cạnh chăm sóc cô.

Anh kéo cô lại, ôm chặt vào lòng, trong lòng đã có quyết định: "Tâm Uyển, đứa con này, chúng ta bỏ đi."

"Cố Học Võ?"

Kiều Tâm Uyển vừa rồi thật ra không có ý oán trách, nhưng nghĩ đến quá trình mang thai, quả thật rất vất vả, mà cô thật sự không muốn lại trải qua một lần nữa: "Thật ra…"

"Tâm Uyển, anh sẽ không cho bất cứ ai hành hạ em, kể cả con của chúng ta cũng không được." Cố Học Võ quyết định, vươn tay ôm lấy Kiều Tâm Uyển về phòng: "Hôm nay em nghỉ ngơi một ngày cho tốt, ngày mai anh hẹn bác sĩ."

"Nhưng…" Cứ quyết định như vậy sao? Có bất nhân, khinh suất quá không?

"Không nhưng gì hết. Em không nghe bác sĩ nói, bây giờ kỹ thuật rất hiện đại. Sẽ giải quyết xong rất nhanh."

Cố Học Võ vào cửa, đặt cô lên giường: "Nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Uhm." Kiều Tâm Uyển đang rối loạn, nhất thời không thể nghĩ ra cách khác. Đứa bé này thật sự là tới quá bất ngờ.

Cố Học Võ đứng dậy, gọi điện thoại liên hệ bác sĩ. Kiều Tâm Uyển nghỉ ngơi một lát, lúc tỉnh lại đã trưa. Cố Học Võ đã làm cơm xong, chờ cô đến ăn. Nhìn thấy thức ăn dinh dưỡng phong phú lại thanh đạm trên bàn, cô khoanh tay trước ngực.

"Không phải nói không cần sao? Còn phải kiểu cách như vậy?"

"Bởi vì không cần cho nên em phải bồi dưỡng cơ thể lại cho tốt." Cố Học Võ đặt chén canh trước mặt: "Phá thai cũng là rất ảnh hưởng đến sức khỏe, đều phải bồi bổ thật tốt."

Kiều Tâm Uyển gật đầu, ngồi xuống bàn ăn, mới uống mấy hớp canh lại cảm thấy buồn nôn, đặt chén xuống nhanh chóng chạy vào buồng vệ sinh. Cố Học Võ chạy nhanh theo sau cô, nhìn thấy cô nôn dữ dội mà nhíu chặt mày: "Anh quyết định rồi, hẹn bác sĩ chiều nay phẫu thuật."

Kiều Tâm Uyển đứng lên. Lấy nước súc miệng, áp chế cảm giác khó chịu. Nhìn thấy sự quan tâm trên mặt Cố Học Võ, cô vẫn rất hưởng thụ: "Không sao. Không cần phải vội đâu." Thật ra cô vẫn chưa quyết định, không chắc có muốn đứa bé này hay không.

"Vậy ngày mai." Cố Học Võ thực không muốn Kiều Tâm Uyển chịu tra tấn thêm nữa. Kiều Tâm Uyển không nói gì, trong lòng có chút cảm giác không rõ bắt đầu rục rịch.

Ngày hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Cố Học Võ đã hẹn bác sĩ xong xuôi. Ăn xong điểm tâm, hai người liền lập tức đi tới bệnh viện. Theo thông lệ sau khi kiểm tra là phẫu thuật. Kiều Tâm Uyển cảm giác tim mình đập hơi nhanh, lòng bàn tay cũng ươn ướt mồ hôi, Cố Học Võ vẫn nắm tay cô nên tất nhiên cũng cảm nhận được sự khẩn trương của cô. Vỗ vỗ vai cô: "Không sao đâu, chỉ là tiểu phẫu thôi, rất nhanh sẽ ổn thôi."

Kiều Tâm Uyển nhíu mày, lười nói chuyện. Góc độ suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Đối với phụ nữ mà nói, cho dù là mang thai hay phá thai, cho dù là sinh con hay là nuôi con bằng sữa, cái giá phải trả so với đàn ông vất vả cùng đau khổ hơn nhiều. Tuy rằng bây giờ không đau, nhưng tâm trạng khẩn trương thì vẫn có.

Bác sĩ nhanh chóng chuẩn bị xong, Kiều Tâm Uyển đứng lên, đi về phòng phẫu thuật. Cố Học Võ chờ ở bên ngoài. Ở đầu khác hành lang, có hai người đang chuẩn bị rời đi. Một người trong đó liếc mắt thấy Cố Học Võ liền nhanh chóng xoay người lại, hai người cùng nhau đi về hướng này.

"Lão Đại?"

"Anh?"

Cố Học Võ đứng lên, không ngờ lại gặp Học Mai và Đỗ Lợi Tân ở đây.

"Sao anh lại ở đây?" Đỗ Lợi Tân nhìn Cố Học Võ, đây là phụ khoa. Cố Học Võ ở đây để làm gì?

"Sao hai đứa đến đây?" Chuyện Kiều Tâm Uyển mang thai, anh chưa nói cho người trong nhà, cho nên hẳn là trong nhà không ai biết.

Trên mặt Đỗ Lợi Tân lộ ra nét vui mừng, Cố Học Mai cũng vậy, hai người tay trong tay, Đỗ Lợi Tân cười mở miệng: "Học Mai mang thai. Em đưa cô ấy đến kiểm tra."

"Thật không?" Cố Học Võ vui mừng thay Học Mai: "Chúc mừng. Anh được làm cậu rồi."

"Đúng vậy." Đỗ Lợi Tân cũng rất vui vẻ, sau khi đi tuần trăng mật trở về, Cố Học Mai ăn gì cũng không vô. Sáng nay thấy cô thật sự khó chịu, mới đưa đến kiểm tra, không ngờ là đã mang thai. Tuy rằng chuyện này trong dự liệu, nhưng có nhanh như vậy làm cho anh ta cảm thấy rất vui.

"Đúng vậy, anh làm cậu rồi." Tâm trạng Cố Học Mai bây giờ rất tốt, bác sĩ nói đứa bé đều bình thường. Sự lo lắng căng thẳng của cô liền buông xuống. Dù sao lúc trước đã từng giải phẫu, rồi lại phục hồi chức năng, cô lo lắng mình không dễ dàng mang thai như vậy. Bây giờ như ý nguyện, sao lại không vui chứ?

"Có báo cho chú thím chưa?" Cố Học Võ nhìn thấy trong mắt Cố Học Mai tràn đầy hưng phấn: "Anh nghĩ chú thím cả cô chú Đỗ biết được nhất định sẽ rất vui."

"Vẫn chưa." Cố Học Mai lắc đầu: "Cũng là vừa mới xác nhận, bọn em đang định lát nữa về nhà sẽ thông báo tin tốt này cho ba mẹ."

Tâm trạng Đỗ Lợi Tân rất tốt, nhưng cũng không quên một chuyện: "Lão Đại, anh ở đây làm gì?"

154. Chương 154: Em Không Nỡ

Cố Học Võ hơi giật mình, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Chuyện Kiều Tâm Uyển mang thai, anh không tính cho người Cố gia biết. Trong lòng anh rất rõ trưởng bối luôn có ý nghĩ con cháu càng nhiều càng tốt, nếu để cho trưởng bối Cố gia biết sợ là sẽ nhất định buộc Kiều Tâm Uyển sinh con. Mà hiện tại, anh quả thật không tính làm cho cha mẹ biết.

"Anh?" Cố Học Mai lướt mắt nhìn qua mặt Cố Học Võ rồi lại nhìn đèn phòng giải phẫu, lại quay trở về nhìn Cố Học Võ: "Không phải là Tâm Uyển cũng có thai chứ?"

Khụ. Cố Học Võ sắc mặt có chút xấu hổ: "Kỳ thật không phải như bọn em nghĩ đâu. Tâm Uyển, cô ấy…"

Còn chưa nói xong, cửa phòng giải phẫu đã mở, Kiều Tâm Uyển đi ra. Hai tròng mắt hơi ửng đỏ, đang muốn đi về phía Cố Học Võ, lại nhìn thấy hai người khác đứng ở bên cạnh anh. Cô ngẩn ra, đứng đó bất động.

"Xong chưa?" Cố Học Võ cũng không có tâm tư nhìn hai người nhà Đỗ Lợi Tân, nhanh chóng chạy qua, vươn tay dìu Kiều Tâm Uyển: "Có khó chịu ở đâu không? Có muốn để bác sĩ sắp xếp phòng bệnh quan sát một chút không?"

Kiều Tâm Uyển lắc đầu, đến gần Cố Học Võ, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe mà nói: "Học Võ. Em, em không có…"

"Tâm Uyển, chị làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào à?" Cố Học Mai cũng theo lên, mẫn cảm phát hiện sắc mặt Kiều Tâm Uyển không tốt lắm, cô lại vừa mới từ trong phòng giải phẫu đi ra…

"Chị không sao." Kiều Tâm Uyển lắc đầu, cười cười với Cố Học Mai: "Học Mai, sao em lại ở đây?"

"Em có thai rồi." Cố Học Mai không ngại chia sẻ tin vui này với mọi người: "Mới hơn một tháng, còn chưa nhìn thấy."

"Chúc mừng." Kiều Tâm Uyển đã biết chuyện của Cố Học Mai lúc trước. Lúc này tự đáy lòng cô cũng mừng cho Cố Học Mai.

"Chị có phải cũng có thai rồi không?" Cố Học Mai nhìn Kiều Tâm Uyển: "Không phải chị tính không sinh đó chứ?"

"Học Mai."

"Không có, sao lại thế được?" Kiều Tâm Uyển biết Cố Học Võ lo lắng cái gì, cầm tay anh: "Học Mai. Nếu đều mang thai thì không bằng cùng nhau về nhà, báo tin vui này nói cho ông nội và mọi người biết đi."

"Uhm." Cố Học Mai nhẹ nhàng thở ra, xem ra, Kiều Tâm Uyển thật sự đang mang thai. Vừa rồi chắc là muốn bỏ, không biết sao lại thay đổi.

Cô cùng Đỗ Lợi Tân liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người rời đi trước, trên hành lang bệnh viện chỉ còn lại có Cố Học Võ cùng Kiều Tâm Uyển.

"Em vừa rồi nói gì vậy?"

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển: "Lẽ nào em không làm phẫu thuật?"

Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu, hai tay ôm thắt lưng Cố Học Võ: "Học Võ. Em không nỡ."

Đơn giản chỉ bốn chữ lại làm cho Cố Học Võ ngẩn ngơ.

"Lúc bác sĩ chuẩn bị phẫu thuật, em lại nghĩ đến lúc mang thai Bối Nhi. Khi đó, trong lòng em rất tuyệt vọng, cứ nghĩ em với anh không có cơ hội ở bên nhau. Cho nên, có một đứa con với anh như vậy cũng tốt."

Ngẩng đầu, ánh mắt của cô trong suốt như nước: "Em nói điều này, không phải muốn chỉ trích anh, mà là đứa bé này khác Bối Nhi. Nó là minh chứng cho tình yêu của chúng ta."

"Tâm Uyển." Anh từ trước đến nay đều lý trí lạnh lùng, sau khi gặp phải cô gái bé nhỏ này lại hết lần này đến lần khác phá lệ thường. Ngực anh chua xót, có chút không đành lòng, có chút rối rắm.

Nghĩ đến cô từng chịu khổ. Anh lúc này rất thương tiếc, cũng vô cùng không muốn cô phải chịu đựng một lần nữa. Anh vẫn nhớ rất rõ cảnh tượng cô ở bàn phẫu thuật, đem hết sức lực cũng như tính mạng vẫn muốn sinh hạ Bối Nhi.

Anh trước kia không có cảm giác gì, nhưng sau khi yêu Kiều Tâm Uyển, anh lại muốn bồi thường cho cô, muốn cô sống thật tốt, muốn cô vui vẻ hạnh phúc. Không muốn để cô chịu một chút đau khổ.

Cho nên biết cô mang thai, anh cũng không chờ mong nhiều lắm, với anh mà nói, Kiều Tâm Uyển luôn ở vị trí số một. Cái khác đều là thứ yếu. Lúc này nghe Kiều Tâm Uyển nói này nói. Nội tâm anh rất xúc động.

Kiều Tâm Uyển nắm tay anh, tâm tình đã buông lỏng, không còn do dự cùng rối rắm như lúc trước. Dù sao, lần này không tuyệt vọng và căng thẳng như lúc mang thai Bối Nhi. Đứa bé này mặc dù là ngoài ý muốn nhưng là do cô và Cố Học Võ yêu nhau mà có.

"Em muốn sinh con."

Đơn giản chỉ nói mấy câu đã biểu lộ ý muốn của cô. Cố Học Võ nhíu lông mày, nhìn vẻ kiên định trên cô: "Anh chỉ không muốn để em quá cực khổ."

"Không sao." Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu: "Chỉ lần này nữa thôi. Xong lần này là sẽ không bao giờ sinh nữa. Được không?"

"Được." Cố Học Võ gật đầu, áp chế suy nghĩ lung tung trong lòng. Ôm thắt lưng Kiều Tâm Uyển đi ra ngoài: "Em đã quyết định sinh con, vậy em về sau phải nghe theo anh."

"Được. Em đều nghe theo lời anh." Kiều Tâm Uyển gật đầu, kỳ thật trước khi đến bệnh viện, cô vẫn luôn rối rắm, luôn do dự. Nhưng vào khoảnh khắc nằm trên bàn phẫu thuật kia, cô đột nhiên liền hối hận. Sao cô có thể bỏ đứa bé này được?

Đây là minh chứng tình yêu của Cố Học Võ và cô. Nếu nói sự tồn tại của Bối Nhi là niềm vui lớn, là cho cô một minh chứng ột thời từng yêu, vậy thì sự tồn tại của đứa bé này chính là điều bất ngờ. Tuy là ngoài ý muốn, nhưng vẫn là ngoài ý muốn của tình yêu. Mặc dù không có trong kế hoạch, nhưng hiện tại cô đã có Cố Học Võ yêu thương, cô muốn sinh đứa bé ra, không muốn bỏ đi.

Cô từ trước đến nay đều biết mình muốn gì, một khi cô đã quyết định thì Cố Học Võ cũng biết không thể thay đổi, chỉ có thể nghe theo cô. Hai người trở lại Cố gia, Cố Học Mai cùng Đỗ Lợi Tân đã về đó trước. Nghe tin Học Mai và Tâm Uyển cùng mang thai, Cố Thiên Sở rất vui mừng, cười đến toe toét. Mấy trưởng bối cũng rất vui, Uông Tú Nga còn nói chỉ cần Tâm Uyển sinh con thôi, còn những chuyện khác không cần phải bận tâm.

Cố Học Võ hiện tại không muốn cũng không được. Người một nhà vô cùng vui vẻ ngồi ăn cơm. Cố Học Võ đưa Kiều Tâm Uyển đi về căn hộ, Uông Tú Nga liền mở miệng.

"Trong khoảng thời gian này, vẫn nên để Tâm Uyển về đây ở đi. Trong nhà có thím Trương nấu cơm, có chúng ta quan tâm chăm sóc cho con bé."

"Mẹ." Cố Học Võ muốn nói cái gì, Kiều Tâm Uyển đã đồng ý: "Dạ, mẹ, bọn con về thu dọn một ít đồ rồi dọn đến sau."

"Ừ." Uông Tú Nga giờ mới yên tâm, dù sao Cố Học Võ cũng không có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai. Cố gia có người giúp việc, lại có nhiều người lớn, vừa vặn có thể chiếu cố tốt cho Kiều Tâm Uyển.

Chuyện Kiều Tâm Uyển sinh con, cứ như vậy mà quyết định. Về đến nhà, cô mệt mỏi nằm lên giường nghỉ ngơi một lúc. Lúc sau, nhìn Cố Học Võ đứng ở bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như suy nghĩ gì đó.

Cô đứng dậy, đi ra phía sau cầm tay anh: "Sao vậy?"

Cố Học Võ thấy cô đã dậy, xoay người lại, dùng sức ôm cô vào người, hôn lên môi nàng.

"Uhm." Anh hôm nay làm sao vậy? Kiều Tâm Uyển hơi đờ ra rồi nhanh chóng phản ứng lại, hai tay vòng qua cổ anh, đón ý hùa theo nụ hôn của anh.

Cố Học Võ bá đạo đoạt lấy hơi thở của cô. Mỗi một tấc mỗi một phân. Mãi đến lúc cô không thở nổi, anh mới buông cô ra.

"Học Võ?"

"Em đã quyết định sinh đứa bé này?" Cố Học Võ kỳ thật không để ý có đứa con thứ hai này hay không, cũng không để ý có con trai hay không, với anh mà nói, có Bối Nhi, có Kiều Tâm Uyển là đủ rồi.

"Vâng." Kiều Tâm Uyển dán mặt vào Cố Học Võ: "Lúc này, anh có thể cùng em trải qua quá trình mang thai, nhìn thấy con dần dần lớn lên, sinh ra, tham dự hết thảy, như vậy không tốt sao?"

"Không biết là có gì tốt." Cố Học Võ không cho là đúng: "Anh không hy vọng em quá cực khổ."

"Có anh nói những lời này, em vất vả một chút cũng đáng." Kiều Tâm Uyển cầm tay anh: "Được rồi, nói đi nói lại còn không phải trách anh? Nếu không do anh làm, em sao lại mang thai? Em hiện tại có, anh phải nghe theo em, sinh con xong, em sẽ không sinh nữa, được chưa?"

Sự tình đến lúc này, Cố Học Võ có thể nói cái gì đây? Chỉ có thể đồng ý.

"Được."

Dù sao hai người đã quyết định, hiện tại người lớn trong nhà cũng biết, không sinh cũng không được. Chính là, đến buổi tối, anh liền hối hận. Lúc tắm xong, anh giống như trước đưa tay ôm thắt lưng Kiều Tâm Uyển, tay kia không khách khí xoa ngực cô. Kiều Tâm Uyển lại bắt lấy tay anh, không cho anh tiếp theo bước nữa.

"Không được."

"Vì sao?" Cố Học Võ vẻ mặt khó hiểu, bàn tay to tiếp tục. Kiều Tâm Uyển nóng nảy: "Còn chưa tới ba tháng, bác sĩ nói hiện tại là thời kỳ nguy hiểm, phải đợi qua ba tháng mới được…"

Nói xong, cô nhìn Cố Học Võ, tỏ vẻ mặt vô tội. Tay Cố Học Võ đờ ra giữa không trung. Nhìn cái áo ngủ màu đen của Kiều Tâm Uyển, đột nhiên anh nằm ở trên giường la to: "**."

"Không cần giận như vậy, đợi ổn định qua một tháng là được." Kiều Tâm Uyển rất rõ nhu cầu của anh bình thường mãnh liệt thế nào, muốn anh nhẫn nhịn một tháng, thực sự rất khó.

"Làm sao chỉ có một tháng?" Còn vào cuối thời kỳ mang thai hai tháng, còn có lúc cô sinh con xong phải chờ hai tháng, tính đúng ra anh có đến mấy tháng không có phúc lợi.

Vẻ mặt anh như là muốn ăn mà không được, bộ dạng bất mãn làm cho Kiều Tâm Uyển cười khẽ. Cô không cười còn được, cô cười Cố Học Võ liền lườm một cái. Nhìn thấy cô còn cười, anh liền ôm cô lại hôn sâu, hôn đến khi cô không thở nổi, bàn tay to kéo cô sát vào người. Hôn đến khi Kiều Tâm Uyển mặt đỏ tim đập, anh mới buông ra.

"Anh hối hận." Tay Cố Học Võ còn ôm thắt lưng cô, cảm giác cơ thể lả lướt của cô dán sát vào người mình, anh cố gắng áp chế luồng khí nóng dưới bụng: "Sinh con xong, sinh thêm một đứa, rồi kiên quyết không sinh nữa."

"Không sinh, anh tưởng em là heo à?"

Hai đứa mới tốt, ba đứa như anh nói là quá nhiều. Kiều Tâm Uyển ngáp một cái: "Được rồi, em ngủ đây, anh ráng chịu một chút."

"Chịu?" Nói nghe nhẹ nhàng quá ha. Người phải chịu đựng đâu phải cô, Cố Học Võ hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy cô mệt đến nổi muốn ngủ, thì lại nghĩ quên đi, tha cho cô.

Cúi đầu nhìn thấy người anh em của mình bởi vì nụ hôn vừa rồi mà dựng lên, anh bất đắc dĩ lắc đầu. Quên đi quên đi. Nhiều con thì nhiều con. Tuy rằng không như dự liệu của anh, bất quá anh tin con do anh dạy bảo nhất định sẽ không quá kém.

Nếu Cố Học Võ nghĩ như vậy là được vậy thì anh thật sự là sai mười phần. Sáng hôm sau thức dậy, nhìn thấy Kiều Tâm Uyển ở buồng vệ sinh nôn khan, anh lại nhíu chặt lông mày. Trong lòng hoài nghi quyết định của mình.

"Tâm Uyển, em không sao chứ?" Đưa đến cho cô một ly nước, vẻ mặt đầy thân thiết.

155. Chương 155: Cho Một Chút Thù Lao

Kiều Tâm Uyển đứng lên, sắc mặt có chút tái nhợt, nhận lấy ly nước anh đưa, uống một ngụm, sau đó yếu ớt lắc đầu: "Em không sao."

"Còn nói không sao." Cố Học Võ thực không thể chịu đựng nổi bộ dạng này của Kiều Tâm Uyển: "Sắc mặt tái nhợt như ma vậy. Anh thấy em rất có sao!"

Kiều Tâm Uyển đã trải qua một lần nên biết đây không phải là chuyện thoải mái gì: "Không sao, chỉ hai tháng thôi, qua hai tháng này sẽ ổn."

"Hai tháng?" Cố Học Võ trợn mắt, cứ nôn suốt hai tháng sao?

"Được rồi." Kiều Tâm Uyển vì dáng vẻ khẩn trương của anh mà cầm tay anh: "Anh không cần phải căng thẳng, em đã chuẩn bị tâm lý hết rồi."

"Em sẵn sàng rồi nhưng anh thì chưa." Cố Học Võ nhìn ánh mắt cô, trong lòng đưa ra quyết định. Anh kéo tay Kiều Tâm Uyển đi ra ngoài: "Đi thôi. Anh đã làm xong điểm tâm, có cháo, có sữa đậu nành. Sữa có mùi, nếu em không thích thì ăn thứ khác thanh đạm hơn."

"Uhm."

Kiều Tâm Uyển theo Cố Học Võ ra ngoài, lúc nhìn một bàn điểm tâm thì cổ họng lại nhộn nhạo. Bây giờ cô thật sự không muốn ăn uống gì, cô còn nhớ khi mang thai Bối Nhi cũng như vậy, ăn gì cũng không vô.

"Không muốn ăn?" Cố Học Võ nhìn sắc mặt cô là biết.

"Em ăn không vô." Dạ dày vẫn rất khó chịu, bây giờ cô chỉ muốn ngủ: "Em muốn ngủ."

"Em buồn ngủ cũng phải ăn chút gì trước đã." Ánh mắt Cố Học Võ đảo qua bàn, múc cho cô một chén cháo.

Kiều Tâm Uyển nhìn chén cháo nóng hôi hổi kia mà một chút cũng không muốn ăn. Cố Học Võ nhíu mày. Kéo cô ngồi xuống bên cạnh, anh nhìn sự ngượng nghịu trên mặt cô: "Anh đã bảo em không cần, không nên sinh đứa bé này rồi mà. Nếu em muốn sinh thì phải ráng ăn nhiều một chút. Nếu không thì, anh sẽ không cần nó."

"Nói cái gì vậy." Kiều Tâm Uyển trợn mắt: "Anh không cần nhưng em cần."

"Vậy em ăn đi." Cố Học Võ nhìn sắc mặt Kiều Tâm Uyển, có chút đau lòng: "Bằng không anh không ngại tự mình cho em ăn đâu." Tự mình cho cô ăn, cho ăn như thế nào?

Trong đầu Kiều Tâm Uyển chợt hiểu Cố Học Võ nói cho ăn là thế nào, gương mặt cô lập tức đỏ ửng. Để che dấu sự mất tự nhiên, cô bưng cháo lên húp. Một chén cháo nhanh chóng nhìn thấy đáy.

Cố Học Võ vừa lòng mỉm cười, lại múc cho cô thêm một chén, nhìn cô húp cháo mà tai đỏ hồng: "Tâm Uyển, em nên nhớ nếu em ăn không vô, anh không ngại tự mình cho em ăn đâu. Em hiểu chưa?"

Hiểu? Kiều Tâm Uyển chỉ cảm thấy cả mặt nóng ran, trừng Cố Học Võ một cái: "Sắc lang."

"Sắc sao?" Cố Học Võ bưng sữa đậu nành lên uống một ngụm: "Sao anh lại thấy ý này không tồi nhỉ?"

"…" Không tồi cái đầu anh, nuốt lời này vào trong bụng, Kiều Tâm Uyển nhanh chóng húp sạch chén cháo. Cô sợ nếu không ăn gì, Cố Học Võ sẽ thật sự tự cho cô ăn: "Em no rồi."

"Uhm." Biện pháp này hữu dụng, lần sau sẽ dùng tiếp. Cố Học Võ âm thầm quyết định.

Cố Học Võ họp xong lại về văn phòng. Kiều Tâm Uyển thấy anh về liền đặt quyển tạp chí xuống. Chu chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt mất hứng.

"Sao vậy? Có phải khó chịu không?"

Kiều Tâm Uyển mang thai đã được ba tháng. Bây giờ Cố Học Võ đối với cô lúc nào cũng căng thẳng, cô hơi nhăn mày, anh sẽ lo lắng có phải cơ thể cô lại khó chịu. Có phải đứa bé lại tra tấn cô hay không.

Bọn họ không dọn về Cố gia, bởi vì Cố Học Võ không đồng ý, anh nghĩ đến Bối Nhi tinh quái ở nhà mỗi ngày không có việc gì là lại thích quấn lấy Kiều Tâm Uyển. Cho dù Kiều Tâm Uyển không mang thai, anh cũng không muốn cô quá cực khổ. Sau khi bàn bạc với Uông Tú Nga, hai người vẫn ở lại căn hộ.

Nhưng Cố Học Võ phải làm việc, mỗi ngày anh đều đưa Kiều Tâm Uyển theo. Cũng không cho cô tới Kiều thị làm, công việc đều quẳng hết cho Kiều Kiệt. Lượng công việc của Kiều Kiệt tăng vọt làm cho anh ta

tức giận không thôi. Vài lần còn tìm tới Cố Học Võ lý sự, nói lúc Kiều Tâm Uyển mang thai Bối Nhi vẫn đi làm đến lúc sắp sinh. Không lý do gì mà bây giờ không làm việc.

Cố Học Võ cũng không thèm để ý, chỉ nói đúng một câu, chỉ có người không có bản lĩnh mới muốn làm những việc không chắc chắn. Chỉ một câu mà khiến Kiều Kiệt tức xì khói, anh ta rất bực nhưng cũng chẳng có cách nào, bây giờ Kiều Tâm Uyển lớn nhất, Cố Học Võ còn lớn hơn nữa, anh ta không đấu lại ông anh rể thê nô này.

"Lòng em không thoải mái." Kiều Tâm Uyển cũng thấy Cố Học Võ quá khoa trương: "Em muốn về Kiều thị làm việc."

"Không được." Kiều thị cách công ty Cố Học Võ khá xa. Không có anh, Kiều Tâm Uyển lại không chịu ăn cơm.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cũng thấy Cố Học Võ quá khoa trương, nhất là sau khi đi làm cùng anh vài ngày, cô lại càng không vui. Cố Học Võ vừa mới tiếp nhận công ty. Công việc nhiều muốn chết. Cô ở đây nhìn Cố Học Võ làm việc như thế còn mình thì đọc tạp chí, ngẩn người, mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, không khác gì heo! Cô ghét ngày nào cũng như vậy.

"Ngoan, nghe anh." Cố Học Võ kéo bàn tay nhỏ bé của cô: "Chờ đến khi em không nôn nghén nữa, chịu ăn cơm, sẽ cho em đi."

Phản ứng của Kiều Tâm Uyển rất quái lạ, không có anh ăn cùng, cô một chút cơm cũng ăn không vô. Đây là nguyên nhân khiến Cố Học Võ lo lắng như vậy. Dù sao bây giờ cô cũng không giống với bình thường.

"Em cam đoan với anh, em nhất định sẽ ăn uống đàng hoàng." Kiều Tâm Uyển giơ tay lên: "Anh cho em về đi làm đi."

"Không được." Cố Học Võ việc gì đều có thể thỏa hiệp, riêng việc này thì không.

"Nếu anh không cho em đi làm, em sẽ tuyệt thực." Kiều Tâm Uyển bướng bỉnh: "Từ hôm nay trở đi, em không ăn gì hết. Em sẽ cùng con đói chết luôn."

"Tâm Uyển. Em đừng tùy hứng." Tuy biết cô dọa anh, nhưng anh vẫn lo sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

"Em đâu có tùy hứng." Kiều Tâm Uyển thật sự không thích cuộc sống như thế này: "Em muốn tìm việc để làm, mỗi ngày nhìn anh bận rộn như vậy, còn em lại nhàn nhã như vậy, khổ sở muốn chết."

"Em cứ coi như nghỉ ngơi đi."

"Làm gì nghỉ ngơi như vậy." Kiều Tâm Uyển thật sự là chịu không nổi: "Chỉ là mang thai thôi mà, cũng không phải cái gì ghê gớm."

Cố Học Võ đau đầu không chịu được. Ánh mắt đảo văn kiện qua trên bàn, con ngươi lóe sáng: "Được rồi. Em muốn làm việc, anh không phản đối. Nhưng mà em không cần đi Kiều thị. Giúp anh là được rồi."

"Cố Học Võ…"

"Cứ quyết định vậy đi. Dù sao bây giờ anh cũng bận, coi như em giúp anh đi." Cố Học Võ bấm số nội bộ bảo người đem văn kiện vào.

Kiều Tâm Uyển định mở miệng, Cố Học Võ đã nhanh chóng chặn trước: "Đây là sự nhượng bộ lớn nhất của anh, không thể nhượng bộ được nữa."

Lần đầu cô mang thai, anh đã không ở bên chăm sóc tốt cho cô khiến cho anh rất ảo não. Đứa thứ hai này, anh nhất định phải trải qua toàn bộ hành trình cùng cô. Đây là sự nhân nhượng cuối cùng của anh.

Kiều Tâm Uyển bất đắc dĩ đồng ý, dù sao cũng có việc làm. So với không có việc gì vẫn tốt hơn nhiều.

Cố Học Võ nhìn Kiều Tâm Uyển đứng trước mặt, trong mắt cô tràn đầy tức giận, trừng mắt với anh, vẻ mặt không chịu thua. Nhíu mày, anh có chút hối hận. Vốn chỉ muốn tùy tiện giao cho Kiều Tâm Uyển một số công việc, để cô có việc làm mà không hờn dỗi nữa. Nhưng mà anh thật không biết, Kiều Tâm Uyển đã làm việc thì dốc sức vô cùng, so với anh còn cố gắng hơn.

Cũng giống như lúc này.

"Báo cáo này có vấn đề." Kiều Tâm Uyển chỉ vào lỗi sai: "Anh nhìn chỗ này đi, còn có chỗ này nữa. Sai sót rõ ràng như vậy, mà tài vụ cứ giao lên, rất không có trách nhiệm."

"Cái này nữa." Cô lại đưa ra hai bản báo cáo khác: "Quý trước và quý trước nữa doanh thu tăng trưởng thể hiện trên này là 3% và 5%. Nhưng mà sổ sách của tài vụ và kinh doanh đưa lên lại không giống nhau. Khẳng định là có người động tay động chân."

Cố Học Võ vừa mới tiếp nhận công ty, trăm công nghìn việc. Công việc lại vừa nhiều vừa phức tạp. Nhất định có người ở đằng sau lợi dụng để trục lợi. Kiều Tâm Uyển cũng đã từng gặp tình huống như vậy, nhớ lúc cô vừa mới đến Kiều thị, có người nghĩ cô không làm được gì nên ở sau lưng ngáng chân không ít. Mà nay Cố Học Võ cũng gặp phải tình huống tương tự.

Cố Học Võ cầm hai bản báo cáo lên xem xét, rồi lại thả xuống, nhìn gương mặt tức giận đến đỏ bừng của Kiều Tâm Uyển, anh kéo cô vào lòng, bàn tay to xoa xoa bụng cô, giọng nói mang theo vài phần ôn hòa: "Đừng tức giận, dưỡng thai, dưỡng thai. Tức giận không có lợi cho sự phát triển của con trẻ. "

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển sao có thể không tức giận?

"Dừng." Cố Học Võ cầm tay Kiều Tâm Uyển, nhìn hai bản báo cáo: "Anh đã phát hiện lâu rồi."

"Vậy anh…"

"Lấy tĩnh chế động, những lời này em đã nghe qua chưa?" Trong mắt Cố Học Võ lóe lên một tia sáng: "Anh thích thả dây dài, câu cá lớn."

Kiều Tâm Uyển im lặng, lập tức hiểu được ý của Cố Học Võ, rồi nhanh chóng phản ứng lại: "Anh đã sớm biết? Vậy sao anh còn đưa em xem báo cáo đó?"

Cô tức giận, Cố Học Võ giao việc cho cô, cô tưởng anh tín nhiệm cô, làm cả buổi hóa ra là anh chỉ đưa cho có lệ thôi sao?

Cố Học Võ cười xấu hổ, anh thật sự là nghĩ như thế. Đem những báo cáo có vấn đề anh đã xem qua cho Kiều Tâm Uyển xem chỉ là để tìm việc cho cô làm…

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển thật sự nổi giận, cô thật không ngờ Cố Học Võ giảo hoạt như vậy: "Anh anh, anh làm em tức chết. Anh căn bản không tin em."

"Bà xã." Cố Học Võ ôm cô đang muốn bỏ đi vào lòng, nhìn sự tức giận trên mặt cô: "Em nói như vậy cũng thật oan uổng cho anh. Nếu anh không tin em, sao lại đưa cho em xem?" (Ladybug: Lá lay, giảo biện! Khiếp!!!)

"Rõ ràng anh đã xem qua, còn biết rõ có vấn đề, anh…"

"Phải, anh biết có vấn đề. Nhưng mà em có thể nhanh như vậy tìm ra vấn đề bất chính, có phải rất lợi hại không?" (Ladybug: Lại còn dẻo miệng!)

"Hừ." Kiều Tâm Uyển vẫn còn tức giận, cô bực Cố Học Võ coi cô là bình hoa: "Anh căn bản là xem em như sâu gạo. Anh…"

"Có con sâu gạo đẹp vậy sao?" Cố Học Võ nhướng mày, thấy cô vì tức giận mà hai gò má phiếm hồng. Trước khi cô kháng nghị, anh ngậm lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hôn thật mạnh.

"Umm." Đừng lợi dụng chuyện này để đánh trống lảng. Kiều Tâm Uyển vẫn còn bực mình, Cố Học Võ lại ôm chặt cô trong lòng, không cho cô rời đi. Cái ghế làm việc chỉ lớn có như vậy, cô có thể chạy đi đâu? Bị anh hôn như thế, hai tay không tự chủ ôm cổ anh, đáp lại.

Rốt cuộc, Cố Học Võ cũng buông tay ra, nhìn bộ dạng tức giận của Kiều Tâm Uyển, nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má cô.

"Đừng giận mà. Không phải là anh sợ em mệt mỏi quá sao?"

"Hừ." Kiều Tâm Uyển xoay mặt đi không để ý tới anh: "Anh gạt em."

"Giận hả?"

"Anh nói đi?" Là anh, anh có tức giận không?

"Đừng giận mà." Cố Học Võ nghĩ đến những vấn đề anh đã gặp phải trong mấy tháng đến công ty: "Có mấy người đi theo mẹ anh khá lâu, nghĩ mình là nguyên lão. Anh đã sớm muốn khai trừ bọn họ nhưng vẫn chưa ra tay, là bởi vì công ty còn nhiều việc, hai là vì mẹ anh lúc trước khi giao công ty cho anh đã dặn nếu có thể thì cố gắng đừng động đến mấy người này. Nếu bọn họ không nể mặt, anh cũng chỉ có thể không khách khí."

"Vậy anh giao việc này cho em." Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển nóng lòng muốn thử. Cô cũng ghét nhất những người như thế, nghĩ mình có công lao đối với công ty là có thể muốn làm gì thì làm sao? Đúng là buồn cười.

Cố Học Võ thấy mắt Kiều Tâm Uyển lấp lánh như tinh thú, khóe môi anh hơi cong lên: "Em thật sự muốn nhận củ khoai nóng phỏng tay này?"

"Uhm." Kiều Tâm Uyển gật đầu, ánh mắt hiện lên vài phần khát máu: "Em tin em có thể giải quyết tốt." Điều kiện tiên quyết là chỉ cần anh đồng ý.

"Được." Cố Học Võ gật đầu, đồng ý. Ở phương diện nào đó mà nói, Kiều Tâm Uyển và anh là cùng một loại người. Đều rõ ràng mục tiêu của mình, đều vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Trước kia, anh chưa từng nghĩ có một ngày sẽ động lòng với một cô gái như vậy.

Nếu một năm trước có người nói với anh, anh sẽ yêu một cô gái cùng loại người với anh, anh nhất định sẽ cảm thấy người đó điên rồi. Nhưng thực tế anh lại yêu Kiều Tâm Uyển. Anh thích bộ dạng tức giận của cô, thích sự cố chấp với một việc của cô. Đó từng là khuyết điểm lại biến thành ưu điểm. Không biết có phải là "tình nhân trong mắt ai cũng là Tây Thi" không.

"Nói rồi đó, anh không được can thiệp em xử lý như thế nào." Vẻ mặt Kiều Tâm Uyển hưng phấn đến gấp gáp.

"Không can thiệp." Bàn tay Cố Học Võ xoa xoa bụng cô: "Nhưng mà em phải chú ý nghỉ ngơi. Không được quá mệt mỏi."

"Yên tâm đi." Kiều Tâm Uyển cắn môi, trong lòng đã có chủ ý: "Em nhất định phải làm ấy con sâu mọt này không còn chỗ nào trốn."

"Không cần dốc sức quá." Cố Học Võ vỗ vỗ vai cô: "Nếu em không quan tâm đến cơ thể mình, anh sẽ không cho em làm."

"Biết rồi, lão quản gia." Kiều Tâm Uyển đối với sự quan tâm của anh thực hưởng thụ, nhưng mà cô không chấp nhận nổi anh khoa trương vậy. Tuy rằng cô mang thai, nhưng lần này khác lần trước, Cố Học Võ rất nghiêm túc chăm sóc cô. Gần như có thể được coi là cẩn thận. Ngày nào cũng kè kè, cùng vào, cùng ra. Cô có thể có vấn đề gì chứ?

"Lão quản gia?" Cố Học Võ nheo mắt lại, hiện lên một tia nguy hiểm: "Em nói anh là lão quản gia?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Mỗi ngày quản này quản kia, không phải lão quản gia thì là gì?

Cố Học Võ nhìn cô ở trước mặt mình hé ra khép lại cái miệng nhỏ nhắn, lại nghĩ tới một chuyện khác. Kiêng kỵ cô mang thai nên từ lúc biết cô mang thai đến bây giờ, ít nhất đã hơn một tháng anh không chạm tới cô. Mà bây giờ cô đã qua ba tháng…

Không chút khách khí ôm cô trong lòng, cúi đầu, tước đoạt toàn bộ hô hấp của cô. Bàn tay to không khách khí đi xuống phía dưới, tiến vào bên trong bộ đồ bầu rộng thùng thình. Kiều Tâm Uyển ú ớ một tiếng, lập tức hiểu được anh muốn làm gì. Trong lòng quýnh lên, cô bắt lấy tay anh, tránh khỏi một chút: "Cố Học Võ."

"Anh cho em làm việc, em cũng nên cho anh một chút thù lao chứ?" Anh chưa bao giờ làm việc lỗ vốn.

"Cái gì?"

Kiều Tâm Uyển mở to hai mắt nhìn, anh lại hôn tới, môi lưỡi nóng bỏng dây dưa, lúc buông cô ra, anh nhìn đôi mắt mơ màng của cô: "Đã qua ba tháng rồi."

"Anh, anh…" Cô cứ "anh" cả buổi rồi lại nghĩ đến một việc: "Đây là văn phòng đó."

"Như vậy mới kích thích." Cố Học Võ nói xong liền ôm lấy cô, đi khóa cửa thật kỹ, tránh cho có người không cẩn thận xông vào.

Tim của Kiều Tâm Uyển bắt đầu đập nhanh hơn, thật ra một tháng này, cô vẫn biết Cố Học Võ nhẫn nhịn rất vất vả. Đóng cửa ban công, cô được bế đặt trên sofa, lòng của cô lại khẩn trương.

"Anh, anh nhẹ chút. Cẩn thận cục cưng…"

"Yên tâm. Anh có chừng mực." Anh còn không muốn tổn thương cô hơn.

"Học Võ…" Giọng nói của cô lại một lần biến mất trong môi anh.

&. . . . . &

Trịnh Thất Muội đóng cửa tiệm. Nhìn thấy Quan Lực lại xuất hiện, trong mắt cô lại hiện lên vài phần mất kiên nhẫn.

"Quan Lực, anh đủ chưa vậy? Không có việc gì thì mời anh đi giùm."

"Tiểu Thất." Quan Lực chìa mặt ra, da mặt dày đến nỗi đạn cũng không xuyên qua được: "Trước kia là anh không tốt, anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi."

"Anh muốn tôi tha thứ cho anh?" Trịnh Thất Muội nhìn Quan Lực, mắt đẹp hiện lên vài phần toan tính.

"Đúng vậy, chỉ cần em tha thứ cho anh, mặc kệ em muốn anh làm gì cũng được." Quan Lực giơ tay lên thề thốt: "Anh cam đoan về sau sẽ vì em vượt lửa qua sông, cũng tuyệt đối không phản bội em."

"Bộp bộp." Trịnh Thất Muội vỗ tay, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng: "Nói hay lắm, tôi cũng không bắt anh vượt lửa qua sông, anh chỉ cần đáp ứng một việc, tôi liền tha thứ anh."

"Chuyện gì?" Quan Lực vẻ mặt chờ mong, Trịnh Thất Muội vươn tay chỉ chỉ phía sau anh ta: "Cút xa một chút. Càng xa càng tốt."

"Tiểu Thất." Vẻ thâm tình trên mặt Quan Lực vừa rồi cứng đờ, tiến cũng không được, lùi cũng không xong. Trịnh Thất Muội không muốn nói cùng người đàn ông kém cỏi đến cực điểm này. Lướt qua anh ta định rời đi lại chợt thấy phía trước cách đó không xa, Thang Á Nam vừa mới xuống xe, đi tới bên này.

Cô chớp chớp mắt, tình cảnh ngày đó ở trong cửa hàng làm tim cô đập nhanh hơn. Sợ bản thân trong lúc xúc động sẽ tha thứ Thang Á Nam, cô không chút nghĩ ngợi chạy ra. Không ngờ Thang Á Nam không đuổi theo.

Bắt đầu từ ngày đó, Thang Á Nam cứ như là mất tích. Anh không xuất hiện khiến cô nghĩ anh đã từ bỏ, lúc đó không đến, bây giờ đến làm cái gì? Anh rốt cuộc xem cô là ai chứ?

Trong lòng kiên quyết. Cô xoay người ôm lấy cánh tay Quan Lực, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được mở miệng: "Giúp tôi một lần, những chuyện trước kia coi như xí xóa."

"Được, được." Quan Lực gật đầu, lúc này cầu còn không được.

"Vậy đi thôi." Trịnh Thất Muội đang muốn cùng anh ta rời đi. Không ngờ Thang Á Nam đã chạy tới trước mặt hai người, ánh mắt đảo qua cánh tay Trịnh Thất Muội gắng sức ôm lấy, con ngươi u ám có vài phần hung ác nham hiểm. Bàn tay bên người siết chặt, gân xanh nổi lên.

"Trịnh Thất Muội."

Anh vươn tay ra với Trịnh Thất Muội, ý bảo cô biết điều nên đến đây: "Lại đây."

"Tôi không đi." Anh tưởng mình là ai? Bảo đến là đến, nói đi là đi sao? Anh nghĩ anh đang nuôi chó sao? Nhớ tới thì hò hét, không nhớ thì đến mấy tháng cũng chẳng quan tâm?

156. Chương 156: Chúng Ta Ly Hôn Đi

"Trịnh Thất Muội." Thang Á Nam nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác đứng gần nhau thì trong mắt hiện lên sự tức giận: "Lại đây."

Giọng nói đè thấp để lộ rõ sự tức giận của anh. Trịnh Thất Muội biết anh tức giận, nhưng vẫn không muốn nghe lời anh: "Tôi quyết định tìm người cha khác cho Tiểu Niệm, Quan Lực là sự lựa chọn không tồi. Nếu anh đồng ý thì có thể chúc phúc cho tôi, không muốn thì đi đi."

Cha Tiểu Niệm? Chúc phúc? Thang Á Nam cất bước tiến lên, vung một quyền vào mặt Quan Lực. Anh đánh rất mạnh, vung đấm một cái cả người Quan Lực đã bay ra ngoài, va vào lan can ven đường. Khóe miệng chảy máu.

"Thang Á Nam." Trịnh Thất Muội không nghĩ anh lại động thủ: "Anh, anh dựa vào cái gì đánh người? Anh có cần dã man như vậy không?"

Vừa đến liền đánh người, đúng là tác phong của đầu gấu. Anh nghĩ anh là ai chứ? Cô còn đang tức giận, anh lại vào lúc này vươn tay ra, ôm cô vào lòng, cô bị vây chặt trong vòng tay anh, gần như bị anh bắt cóc về xe. Trịnh Thất Muội bắt đầu căng thẳng. Tiểu Niệm tuy rằng cai sữa nhưng vẫn cần cô chăm sóc. Thang Á Nam muốn làm gì chứ?

"Buông ra, anh có nghe không?"

Thang Á Nam không để ý, mạnh mẽ nhét Trịnh Thất Muội lên xe, rồi cũng nhanh chóng lên xe, rời đi.

"Thang Á Nam." Trịnh Thất Muội tức giận, cô đập cửa xe, muốn Thang Á Nam thả mình đi. Nhưng sắc mặt anh rất khó coi. Khuôn mặt lạnh lẽo như băng tuyết tháng mười hai.

Trịnh Thất Muội nhất thời bị sắc mặt anh hù dọa, không nói nên lời. Cô không biết, Thang Á Nam mười mấy năm làm nghề sát thủ, chỉ cần khí thế của anh tỏa ra thì trên người sẽ tự nhiên tản ra sát khí. Nếu anh không che dấu thì người bình thường tuyệt đối không thể nào chịu được khí thế này.

"Thang Á Nam. Tôi muốn xuống xe." Trịnh Thất Muội cắn môi, giọng nói cũng nhỏ một chút, Thang Á Nam đưa mắt nhìn cô, khí thế của cô lại giảm xuống chút nữa. Cô quay qua nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

Cô không nói lời nào, Thang Á Nam có thể an tâm lái xe, đến cửa biệt thự của anh thì dừng lại. Thang Á Nam xuống xe, mở cửa xe liếc nhìn Trịnh Thất Muội một cái, ý nghĩa ánh mắt đó rất rõ ràng. Trịnh Thất Muội không muốn xuống xe, nhưng tình thế hiện tại cô đang đấu với người mạnh hơn.

Lùi một bước, trong lòng cô tin Thang Á Nam tuyệt đối sẽ không thương tổn cô. Có ý nghĩ này nên cô không sợ hãi. Xuống xe, đi theo Thang Á Nam vào cửa. Cô thật ra cũng muốn xem anh muốn làm gì.

Mới vừa vào cửa thì cánh cửa sau lưng đã đóng sập lại khiến cô cảm thấy lạnh sống lưng. Cả người bị Thang Á Nam kéo thật mạnh vào trong lòng. Tiếp đó hơi thở nam tính chui vào hô hấp của cô. Cô há mồm định kêu, lại cho anh cơ hội dùng miệng lưỡi mãnh liệt, bá đạo đoạt lấy.

Nụ hôn vừa quen thuộc lại xa lạ khiến Trịnh Thất Muội không kịp phản ứng. Thang Á Nam cũng vậy vừa quen thuộc lại xa lạ. Cô không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể dựa vào bản năng, mặc cho anh ôm hôn. Cô thậm chí còn quên cả hô hấp, mặt đỏ bừng. Một lúc sau anh cũng chịu buông cô ra, cô thở hổn hển từng ngụm từng ngụm. Nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn nhịp tim.

Tim đập lại bình thường thì tức giận lại bùng phát. Tên kia đang làm gì kia chứ? Hơn một tháng không xuất hiện, vừa xuất hiện là lại đánh người, lại bắt người. Hiện tại anh đang làm cái gì? Anh rốt cuộc xem cô là loại người nào chứ?

Giận. Vô cùng giận. Cơn giận dâng đầy trong lồng ngực. Cô chịu không nổi liền nâng tay lên giáng xuống mặt anh. Nhưng giữa chừng thì bị anh ngăn lại. Thang Á Nam nắm chặt tay cô.

“Thang Á Nam.”

Cổ tay bị siết đến đau nhói, Trịnh Thất Muội hoài nghi nhìn chằm chằm vào anh, hai mắt như muốn phát hỏa: “Buông ra.”

“Người đàn ông kia không phải người tốt.” Sắc mặt Thang Á Nam không tốt lắm, khuôn mặt màu đồng có vài phần mất tự nhiên: “Tránh xa gã đó một chút.”

“Không phải người tốt?” Trịnh Thất Muội hừ lạnh một tiếng: “Anh ta không phải người tốt? Vậy anh tốt chắc?”

“Trịnh Thất Muội.” So với gã ta, anh tự nhận mình tốt hơn nhiều.

“Anh ta không phải người tốt nhưng ít nhất sẽ không nổ súng vào tôi.” Trịnh Thất Muội dùng sức bỏ tay anh ra, lui ra sau một bước, nhưng phía sau lại là ván cửa. Cô không còn chỗ để lui nữa.

“Trịnh Thất Muội.” Thang Á Nam không rõ cô rốt cuộc rối rắm cái gì?

Rõ ràng lúc anh nổ súng, cô nói không hận anh. Bây giờ anh khôi phục trí nhớ, cô không phải là nên hạnh phúc, vui vẻ, nên tiếp tục ở bên anh sao?

“Gã đó thật sự không phải người tốt.” Trong thời gian này anh đã thu thập được một ít thông tin: “Gã đó bài bạc ở bên ngoài, thiếu một món nợ lớn. Không biết hắn nghe được ở đâu nói cái mặt tiền cửa hàng kia là của em cho nên mới tới tìm em. Hắn ta là vì tiền của em thôi.”

“Hắn ta căn bản không yêu em, thật ra hắn vẫn chưa chia tay người phụ nữ kia. Bọn chúng chỉ muốn cùng nhau lừa tiền của em thôi. Cho dù em muốn tìm một người đàn ông cũng không cần ở bên một tên cặn bã như vậy chứ?”

Từ trước đến nay anh vẫn luôn kiệm lời, lần đầu tiên anh nói với cô nhiều như vậy. Nhưng Trịnh Thất Muội nghe xong lại không hề thấy vui sướng. Anh nói những lời này là có ý gì? Anh đến chỉ là vì Quan Lực quá cặn bã? Nếu Quan Lực không phải tên cặn bã thì có phải hôm nay anh sẽ không có phản ứng này hay không? Có phải nếu hôm nay có một người đàn ông đủ xuất sắc, đủ tốt thì anh sẽ buông tay từ bỏ hay không? Sẽ không tranh thủ nữa phải không?

Trong lòng bực bội, Trịnh Thất Muội đúng là muốn bóp chết tên khốn này. Lúc này thật sự là không muốn nói thêm lời nào nữa, cô xoay người, không muốn ở lại thêm một giây. Cô mở cửa muốn đi nhưng tay còn chưa đụng đến cửa lại bị Thang Á Nam xoay lại.

Anh trừng mắt nhìn cô, quy kết phản ứng của cô thành trong lòng vẫn muốn gã đó: “Trịnh Thất Muội, gã đó thật sự rất khốn nạn. Hắn căn bản muốn…”

“Kẻ khốn nạn chính là anh.” Trịnh Thất Muội hừ lạnh một tiếng, cơn tức giận trong lòng đã đến đỉnh điểm: “Anh quản tôi ở bên người đàn ông nào? Anh quản tôi ở bên người đàn ông tốt hay ở bên gã cặn bã. Chuyện này liên quan gì tới anh? Cho dù anh ta lừa hết tiền của tôi thì tôi vẫn vui. Tôi vui thì có liên quan gì tới anh? Anh là gì của tôi? Anh có tư cách gì nói những lời này? Anh nói đi, anh nói đi.”

“Trịnh Thất Muội.” Thang Á Nam bị cô chất vấn một hồi thì cũng bắt đầu nổi nóng. Người phụ nữ này đúng là chó cắn Lã Động Tân, không biết được lòng tốt của người khác.

“Em không được quên anh là chồng của em. Chúng ta vẫn chưa ly hôn.”

“Nếu anh muốn ly hôn, lúc nào cũng được.”

“Nằm mơ đi.” Cô muốn ly hôn với anh để ở bên gã kia, trừ khi là anh chết. Trong lòng bực bội mà lại không biết là tức cái gì. Cúi đầu, anh lại một lần nữa hôn lên môi cô.

Nụ hôn này mang theo sự trừng phạt, không một chút dịu dàng, thậm chí còn có vài phần thô bạo. Giữa lúc môi và răng va chạm, Trịnh Thất Muội chỉ cảm thấy môi đau điếng. Bàn tay anh bên hông cô xiết chặt, cô không thể xê dịch, chỉ có thể tiếp nhận.

Nụ hôn chấm dứt, môi của cô vừa đỏ vừa sưng, lớp da bên trên còn bị bong tróc hơi ri rỉ máu. Thang Á Nam nhìn thấy môi cô vừa đỏ vừa sưng thì trong lòng lại có chút áy náy, muốn xin lỗi nhưng lại không nói được. Anh nhìn vẻ cố chấp trên mặt cô.

"Trịnh Thất Muội. Anh nói rồi, để anh chăm sóc em."

"Cám ơn. Không cần." Trịnh Thất Muội cảm thấy cuộc sống như bây giờ cũng không tệ. Ít nhất, không có anh, cô vẫn có thể chăm lo cuộc sống của mình, không cần một người đàn ông đến chỉ tay chỉ chân với mình.

"Trịnh Thất Muội. Em nhất định phải cố chấp vậy sao?"

"Thang Á Nam." Trịnh Thất Muội cảm thấy mệt, rất mệt. Người đàn ông này căn bản không biết mình đang làm cái gì: "Đúng, tôi là vợ anh, Tiểu Niệm là con anh. Anh nói anh muốn chăm sóc tôi? Nhưng mà dựa vào cái gì tôi phải để anh chăm sóc?"

Ngẩng đầu lên, cô cố gắng khống chế bản thân, không để mình quá kích động: "Anh cưới tôi, nhưng là theo ý của Hiên Viên Diêu. Bởi vì Phán Tình, chuyện ở Mĩ, tôi đều muốn quên đi. Hiện tại tôi chỉ muốn cùng Tiểu Niệm sống một cuộc sống bình yên, tôi hy vọng anh cách xa cuộc sống của tôi một chút."

"Em muốn cuộc sống bình yên, anh cũng có thể cho em." Thang Á Nam khát vọng có gia đình ấm áp. Mà anh lại tuyệt đối không thể để vợ con của mình phiêu bạt bên ngoài.

"Anh có thể cái gì?" Trịnh Thất Muội cười khổ một tiếng: "Điều anh có thể chính là trong lòng anh vẫn còn nhớ Hiên Viên Diêu. Lúc anh mất trí nhớ, nghe lời anh ta xuống tay với tôi. Giờ anh khôi phục trí nhớ, anh càng có thể trở lại bên anh ta nghe lời anh ta."

Cô vẫn nhớ rất rõ, Thang Á Nam nghe lời của Hiên Viên Diêu ra sao: "Thang Á Nam. Tôi nói bình tĩnh thì là thật sự bình tĩnh. Tôi không cần một người chồng xã hội đen. Tiểu Niệm cũng không cần một người cha sát thủ. Tôi hi vọng cuộc sống của con về sau cho dù không có tiền, cho dù không thể đại phú đại quý, nhưng ít nhất vẫn bình an khỏe mạnh lớn lên. Điều này, anh có thể cho con không?"

"Anh..." Thang Á Nam ngớ ra, lúc này, anh mới hiểu Trịnh Thất Muội khúc mắc điều gì, thì ra cô vẫn lo anh sẽ quay về Long Đường.

"Anh không có khả năng quay về Long Đường nữa."

"Thật không?" Trịnh Thất Muội căn bản không tin, anh vì Long Đường hi sinh mạng sống một lần thì có thể sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Số phận của anh nằm tay Hiên Viên Diêu. Hiên Viên Diêu muốn anh sống thì anh sống, muốn anh chết là anh sẽ chết.

Tình địch của cô không phải một người phụ nữ mà là một gã đàn ông. Cho dù trong lòng anh có cô cũng không đánh lại tình cảm anh em như thể tay chân của anh và Hiên Viên Diêu. Hiên Viên Diêu làm việc luôn quỷ dị quái đản, nếu một ngày nào đó lại chợt nổi hứng thì khó chắc sẽ không bảo Thang Á Nam trở về. Đến lúc đó, cô phải giải quyết như thế nào? Điều này, Thang Á Nam chắc chắn không nghĩ tới.

"Hiện tại, cho dù anh có quay về, thiếu gia cũng không cần anh." Thân phận của anh bất minh, hơn nữa lúc tham gia cùng Kỳ Lân Đường quả thật từng có hành vi phản bội Long Đường. Hiên Viên Diêu không giết anh, có nghĩa là đã cho anh cơ hội.

"Anh không quay về, là bởi vì anh ta không cần anh?" Trịnh Thất Muội lại muốn cười. Xem đi. Hiên Viên không cần anh, cho nên anh mới tìm đến cô. Ở trong lòng anh, cô chẳng có địa vị gì.

"Không phải." Thang Á Nam không giỏi nói, nhưng trong lòng không có ý đó: "Cho dù hiện tại anh ta muốn anh quay về Long Đường, anh cũng không về." Anh cũng đã chán ngấy rồi. Anh không muốn sống cuộc sống đánh đánh, giết giết, lưỡi dao lúc nào cũng đẫm máu này nữa.

"Phải không?" Trịnh Thất Muội hoài nghi, rất hoài nghi: "Anh có chắc không?"

"Anh chắc chắn." Thang Á Nam nhìn đôi môi đang sưng đỏ lên của cô. Kéo tay cô ngồi xuống sofa, rút khăn tay lau ra lau lên khóe môi cô.

Máu đã khô nên lau cũng không đi. Anh nhăn mày, có chút bối rối. Trịnh Thất Muội đẩy tay anh ra, ngồi bất động, vẻ mặt có chút rối rắm.

"Thang Á Nam. Tôi mệt chết đi được rồi."

Cô không muốn ở bên anh. Nếu không ở bên anh, cô sẽ không mệt mỏi như vậy, nhưng ở cùng anh, cô lại thấy rất mệt mỏi. Anh lần nào cũng nói đến là đến, nói đi là đi. Mất trí nhớ là mất trí nhớ, nhớ ra là nhớ ra. Cô dường như không có một chút quyền tự chủ. Toàn bộ đều do anh kiểm soát. Cô không muốn như vậy. Cô trước kia, cũng không phải như thế này.

Thang Á Nam nhìn thấy bộ dạng này Trịnh Thất Muội thì nét mặt vẫn luôn nghiêm trọng lại có thêm chút bất đắc dĩ, con ngươi đen chợt lóe lên, giọng nói cũng có vài phần áy náy.

"Anh không cố ý tổn thương em."

"Anh đã tổn thương tôi rồi." Trịnh Thất Muội trong lòng biết rõ là không thể trách anh, nhưng dù thế nào cũng không có cách nào bỏ đi được sự thật anh không yêu cô, đối với cô không có tình cảm, lòng anh coi trọng Hiên Viên Diêu hơn cô.

Gương mặt cương nghị của Thang Á Nam có vài phần ngưng trọng, anh không phải là người nói nhiều. Nhiều năm sống ở thế giới hai mặt, cá tính anh đã trở nên trầm mặc, cũng không giỏi nói. Đối với Trịnh Thất Muội, cũng như thế. Có lẽ anh nói quá ít khiến cô không có cảm giác an toàn. Nhưng điều này không có nghĩa là anh không có trách nhiệm.

"Anh xin lỗi." Ba chữ này trọng lượng không nặng, nhưng anh quả thật là nợ cô một câu xin lỗi.

"Xin lỗi?" Những thứ anh nợ cô, một câu xin lỗi là có thể bồi thường sao? Trịnh Thất Muội không thể chấp nhận: "Tôi không cần câu xin lỗi của anh. Nếu anh cảm thấy có lỗi với tôi thì chỉ cần tránh xa tôi ra. Vậy là tôi đã rất biết ơn rồi."

Thang Á Nam nhìn vẻ mặt chống đối của cô, giữa hai hàng lông mày có đôi chút ngưng trọng, suy nghỉ một lúc lâu, cuối cùng anh lại một lần nữa cất lời.

"Thiếu gia, chính là Hiên Viên Diêu, cả ông Hiên Viên có ơn rất lớn với anh. Từ sau khi 17 tuổi, Long Đường đã là nhà của anh, Hiên Viên Diêu chính là anh em của anh, mười mấy năm sống với nhau, khổng thể một chút tình cảm cũng không có."

Anh không phải đang giải thích mà chỉ là muốn cho Trịnh Thất Muội hiểu ý nghĩa của Long Đường đối với anh.

"Anh với anh ta không phải là anh em, mà còn hơn cả anh em, dựa theo quy định của Long Đường, anh phản bội Long Đường thì chắc chắn phải chết. Anh đã thấy quá nhiều trường hợp như vậy. Nhưng anh ta không giết anh, không thực sự lấy mạng anh. Còn trả lại cho anh những tài sản mà cả đời này cũng dùng không hết, ở trong lòng anh ta, cũng coi anh như anh em."

Nếu không phải anh gặp Cố Học Võ trước, nếu không phải lúc trước anh đã hứa với Cố Học Võ, Thang Á Nam tin anh sẽ là anh em cả đời với Hiên Viên Diêu. Chỉ có điều trong cuộc sống, không có nếu như.

Trịnh Thất Muội ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên hiểu ra anh đang giải thích với cô khiến cô giật mình, không có cách nào phản ứng.

"Tiểu Thất." Thang Á Nam cùng ngồi xuống ghế, nắm tay cô: "Quên em, anh thật có lỗi, nổ súng với em, anh lại càng có lỗi. Tuy rằng anh mất trí nhớ, nhưng đó không thể là lí do. Nếu em giận, muốn trách mắng anh gì cũng được hết. Nhưng em đừng ở bên gã kia, hắn ta không phải là người hiền lành."

Sao lại quay trở lại chuyện này? Trịnh Thất Muội cắn môi, oán hận trừng mắt liếc anh một cái.

"Ý của anh là. Chỉ cần không phải Quan Lực, chỉ cần tôi tìm được một người đàn ông tốt với tôi là anh sẽ buông tay? Chúng ta lúc đó không còn có quan hệ gì nữa, phải không?"

157. Chương 157: Tận Cùng Tức Giận

"Ý của anh là. Chỉ cần không phải là Quan Lực, chỉ cần tôi có thể tìm thấy một người đàn ông thực sự tốt với tôi là anh sẽ buông tay sao? Chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa đúng không?"

Khi Trịnh Thất Muội nói những lời này, trong mắt cô lóe lên một chút giận dữ, cơn giận lại một lần nữa tích tụ ở sâu trong lòng. Chỉ cần Thang Nam Á dám nói là đúng, cô thề cô nhất định sẽ vặn cổ anh.

"Không phải."

Thang Nam Á lắc đầu, anh không có ý như vậy: "Cho dù hôm nay em có thể tìm được một người đàn ông ưu tú, thực sự tốt với em cũng không thể nào thay đổi sự thật anh là chồng em. Mà anh sẽ không bao giờ buông tay em."

Ớ. Trịnh Thất Muội giật mình, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, ánh mắt chợt có chút mất tự nhiên. Anh sẽ không buông tay. Có ý gì chứ? Trong lòng cô dâng lên một chút vui mừng, một chút khoái trá. Nhưng cảm xúc này nhanh chóng bị một cảm xúc khác áp chế.

Thang Nam Á là một người đàn ông coi trọng trách nhiệm, cô đã kết hôn với anh là thực, hai người còn có cả Tiểu Niệm. Anh khẳng định sẽ không buông tay có chăng chỉ là vì trách nhiệm.

"Nếu anh chỉ muốn chịu trách nhiệm vậy thì khỏi cần." Trịnh Thất Muội không chút cảm kích: "Tôi không cần anh chịu trách nhiệm."

"Trịnh Thất Muội." Thang Nam Á nhìn ánh mắt kháng cự của cô: "Em là vợ anh, Tiểu Niệm là con trai anh, chẳng lẽ em không muốn anh chịu trách nhiệm?"

"Không muốn." Bây giờ Trịnh Thất Muội đã khẳng định Thang Nam Á thật sự không hề hiểu chút gì: "Thôi bỏ đi, tôi với anh không còn gì để nói với nhau."

Cô đứng dậy muốn rời đi, cả người lại bị Thang Nam Á dùng sức ôm vào lòng. Anh cúi đầu, dùng sức hôn lên môi cô. Môi của cô vừa bị anh giày vò cho xây xước, bây giờ anh lại dùng sức ma sát khiến cô có chút đau đớn, muốn tránh khỏi tay anh, nhưng anh ôm quá chặt, không chịu buông ra.

"Ứ."

Anh hôn hết sức bá đạo. Hơi thở của anh phả vào mặt cô, cô không còn đường nào để cự tuyệt. Những khao khát ẩn giấu đã lâu bởi vì nụ hôn, động tác di chuyển trên người cô của anh mà thức tỉnh. Rất lâu trước kia, anh cũng hôn cô như thế. Cả người cô bắt đầu run rẩy. Hai tay mềm nhũn đặt lên cổ anh.

Cảm giác được sự hưởng ứng của cô, Thang Nam Á hôn càng sâu. Sau nụ hôn ngắn ngủi lần trước, anh vẫn còn muốn hôn cô như thế. Sau khi mất trí nhớ, mỗi lần nhớ đến những ngày sống cùng Trịnh Thất Muội, cơ thể anh lại đau đớn từng cơn, kêu gào muốn có được người phụ nữ này. Mà bây giờ người phụ nữ này lại đang ở trong lòng mình, anh còn cần khách khí gì nữa?

Bàn tay to lớn siết chặt mông cô, ôm cô đi về phòng, môi vẫn không rời khỏi môi cô. Cơ thể Trịnh Thất Muội lại một lần nữa nhũn ra, không còn chút sức lực, được anh đặt xuống giường, cô không nghĩ được gì nữa. Mọi ký ức đều nhập vào Thang Nam Á ở trước mắt. Tất cả mọi thứ đều trở lên mơ hồ.

Lúc mọi việc kết thúc, cô mới phát hiện ra mình đã làm việc điên rồ gì, sao cô lại có thể cùng Thang Nam Á phát sinh quan hệ? Cô cô cô, Trịnh Thất Muội hầu như chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Cô làm sao có thể làm như vậy? Trong lòng cô rất hận, khinh bỉ chính bản thân mình. Cô đứng dậy vội vàng muốn rời đi. Thang Nam Á vào lúc này lại nắm lấy tay cô: "Tiểu Thất."

"Tránh ra." Trịnh Thất Muội cắn chặt môi, ngăn không ình khóc, hết tay Thang Nam Á ra: "Anh hài lòng rồi chứ? Anh vui rồi chứ? Tôi đúng là không có cách nào chống cự lại anh. Tôi thua, tôi thừa nhận tôi có tình cảm với anh, anh vui rồi chứ? Tránh ra."

Cô muốn giữ một chút tôn nghiêm ình. Chứ không phải như bây giờ, đem sự tự tôn của cô đặt dưới chân anh, hung hăng giẫm đạp.

"Tiểu Thất?" Cô, cô có tình cảm với anh? Thang Nam Á nhìn hai tròng mắt đang đỏ hoe của cô mà trong lòng cũng lờ mờ hiểu ra. Trịnh Thất Muội luôn để tâm đến anh, nếu không để tâm đến anh thì cô sẽ không thể nào sinh con cho anh, không thể không hận anh.

Nhưng nghe chính miệng cô thừa nhận như vậy lại khiến anh cảm thấy thật hạnh phúc. Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh đột nhiên ôm chầm cô vào lòng. Da thịt nóng rực dán vào nhau khiến Trịnh Thất Muội có chút run rẩy, cô duỗi tay đấm mạnh hai cái vào ngực anh. Anh nắm lấy tay của cô.

"Tiểu Thất, anh rất hạnh phúc."

Hạnh phúc? Anh đương nhiên phải hạnh phúc rồi, anh…

"Em có tình cảm với anh. Anh cũng như vậy." Lời anh nói khiến Trịnh Thất Muội ngơ ngác một hồi, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt hạnh hiện lên vài vài phần không thể tin được: "Anh gạt tôi."

"Anh không gạt em." Thang Nam Á nắm lấy tay cô: "Nếu anh không có tình cảm với em thì cho dù em có sinh con cho anh, cùng lắm anh cũng chỉ cho em một khoản tiền là xong. Nhưng nụ hôn lần trước đã thức tỉnh cảm giác trong anh. Việc anh muốn em chính là bằng chứng."

Sắc mặt Thang Nam Á có một chút không được tự nhiên, Thang Nam Á thật sự không quen nói những lời này, nhưng bây giờ anh biết nếu anh không nói rõ ràng, Trịnh Thất Muội nhất định sẽ tiếp tục ầm ĩ, cũng sẽ không tin anh.

"Anh lấy em, mặc dù là bởi vì Hiên Viên Diêu, nhưng sâu trong thâm tâm anh cũng thực sự muốn kết hôn với em. Em cho anh có cảm giác ấm áp như một gia đình."

"Thang Á Nam?" Anh, anh đang nói thật sao: "Anh, anh thực sự yêu tôi?"

"Yêu sao? Anh hiện tại không dám nói anh có yêu em hay không. Bởi vì, chưa ai dạy anh yêu là gì?" Thang Nam Á lắc đầu, anh không biết thế nào là yêu: "Nhưng trong lòng anh biết rất rõ, anh không thể cứ như vậy để em rời xa anh, như vậy anh sẽ hối hận suốt đời."

Trịnh Thất Muội không nói gì, cô hy vọng nghe được Thang Nam Á nói yêu cô, nhưng trong lòng cũng hiểu với tính cách của anh, có thể làm anh bày tỏ như vậy đã là không dễ dàng rồi.

"Tiểu Thất?" Cô vẫn không muốn trở về bên anh sao?

"Thang Nam Á." Lòng Trịnh Thất Muội rất phức tạp, cô cũng không biết phải làm sao. Không chấp nhận anh sao? Trong lòng cô thực sự vẫn mang ngóng anh, cô cũng thật sự có tình cảm với anh. Đó là còn chưa nói đến Tiểu Niệm vẫn là con trai anh. Nhưng cứ như vậy mà tiếp nhận anh sao? Vậy thì cô thật không cam lòng.

Làm thế hình như có chút không đúng, bộ dạng rối rắm của cô rơi vào trong mắt Thang Nam Á, anh nâng cằm cô lên, để cô nhìn vào trong mắt mình: "Tiểu Thất, cho anh một cơ hội, để anh chăm sóc cho em. Có được không?"

Ánh mắt của anh chân thành không có chút giả dối, bên trong đó đen láy như một dòng suối sâu.

"Thang Nam Á, tôi không cần anh chăm sóc."

"Tiểu Thất?" Thang Nam Á nóng nảy, Trịnh Thất Muội giơ tay lên: "Nếu nói chắm sóc, tôi cũng có thể tự chăm sóc mình. Tôi không phải là loại phụ nữ không thể sống thiếu đàn ông. Nhưng tôi đồng ý cho anh một cơ hội."

Thế là có ý gì?

"Tạm thời, chúng ta cứ như vậy, tôi sẽ không trốn tránh anh nữa. Anh cũng có thể đến thăm tôi, thăm Tiểu Niệm."

"Nhưng…" Đây không phải là điều anh muốn, anh muốn một nhà ba người sống cùng nhau kia.

"Anh hãy nghe tôi nói." Trịnh Thất Muội đã quyết định: "Tôi cho anh một khoảng thời gian để xem xét. Trong khoảng thời gian này, anh không được muốn đi là đi, anh muốn đi đâu, làm gì phải nói cho tôi biết.

Còn nữa, anh không được liên lạc với cái tên họ Hiên Viên kia. Nếu như anh làm được thì sau thời gian xem xét, chúng ta lại trở về với nhau. Được không?"

Thang Nam Á nhíu mày, muốn nói anh căn bản không thể liên lạc với Hiên Viên Diêu. Nhưng anh biết Hiên Viên Diêu là khúc mắc trong lòng Trịnh Thất Muội, cho nên không thể làm gì khác ngoài việc gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Được rồi. Vậy nếu như trong thời gian quan sát anh làm cho em hài lòng, em có phải là sẽ chấp nhận anh, trở về bên anh không?"

Trịnh Thất Muội gật gật đầu, cứ như vậy đi, ít nhất trước mắt, cô cũng không có ý định cứ như vậy chấp nhận Thang Nam Á.

"Cảm ơn em, Tiểu Thất." Thang Nam Á vốn đã sai, Trịnh Thất Muội tuy là nói như thế, nhưng sau cùng vẫn tha thứ cho anh. Anh không nhịn được lại ôm chặt cô, lúc cô chống cự, anh xoay người đặt cô dưới thân.

"Thang Nam Á, anh…"

"Em vừa nãy hình như không có nói trong thời gian xem xét không được động vào em?"

Ớ, cái đó? Trịnh Thất Muội muốn phản bác, muốn phản kháng nhưng môi lưỡi anh lại bắt đầu tàn sát bừa bãi trên người cô: "Em có thể xếp việc này vào trong phạm vi xem xét, còn anh nhất định sẽ biểu hiện để cho em hài lòng."

Tâm trí của Trịnh Thất Muội nhất thời rối loạn, muốn phản bác nhưng lại nói không nên lời, suy nghĩ một hồi lâu mới khẽ mắng một tiếng: "Lưu manh."

Lưu manh? Thang Nam Á chợt híp mắt lại, đây mà là lưu manh? Vậy anh cần phải dạy cô biết cái gì mới gọi là lưu manh chân chính. Cô nhất định không biết, toàn bộ đàn ông trên đời này khi đứng trước mặt người phụ nữ mà họ yêu đều thích giở trò lưu manh.

Đêm nay chỉ mới bắt đầu, quan hệ giữa hai người cũng chỉ mới bắt đầu, mà anh còn rất nhiều cơ hội để dạy cho cô biết thế nào gọi là lưu manh.

Kiều Tâm Uyển đặt văn kiện sang một bên, xoa xoa lông mày, trong mắt hiện lân một chút mệt mỏi. Vấn đề này nghiêm trọng hơn những gì cô nghĩ, phòng tài vụ, phòng kinh doanh, phòng phát tiển, hầu hết đều có mọi người dính vào. Cô đã hiểu thủ đoạn này, móc nối lẫn nhau, chỉ cần động đến một người là dính đến toàn bộ. Cứ như vậy, cho dù Cố Học Võ muốn lấy khai đao với một số người thì nhất định sẽ dính dáng đến rất nhiều người. Đến lúc đó, một số công ty sẽ lựa chọn bỏ mặc không chỉ danh dự mà cả những hoạt động bình thường của công ty. Dùng sức đấm một cái lên mặt bàn, nhìn đống danh sách phía trên, cô tức giận muốn đem tất cả những người đó tống vào ngục.

"Làm sao vậy?" Cố Học Võ nhận thấy sắc mặt của cô không được tốt, vội vàng đi đến bàn làm việc của cô, bàn tay to lớn vân vê cổ cô. Lấy sức không nặng không nhẹ rất dễ chịu xoa bóp cho cô.

"Em mệt hả?"

"Không." Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ, bĩu môi, nhìn đống văn kiện trên bàn: "Nếu như moi những con sâu mọt này ra thì e là sẽ liên lụy rất lớn."

Cố Học Võ nhíu mày: "Em sợ sao?"

"Sợ?" Kiều Tâm Uyển hừ lạnh: "Em đời này chưa từng sợ bất cứ việc gì."

"Không đúng, cũng có lúc sợ." Cô ngẩng đầu lên nhìn Cố Học Võ, cái miệng nhỏ nhắn cong lên: "Trước kia em thực sự rất sợ anh."

"Anh ác lắm sao?" Cố Học Võ kéo cô, anh ngồi xuống ghế làm việc rồi đặt cô ngồi lên đùi anh.

"Anh mới biết à?" Kiều Tâm Uyển nhìn anh xem thường: "Ngày nào về đến nhà là lại bày cái bản mặt cứ như là em đang thiếu tiền anh vậy. Báo hại người ta mỗi lần đến tìm anh có việc, kết quả vừa nhìn thấy mặt anh là em hết dám nói."

"Kinh khủng như vậy sao?" Cố Học Võ hơi nhếch khóe môi, nhẹ nhàng nhéo má cô: "Vậy mà em vẫn yêu anh đến chết?"

"Đi chết đi." Kiều Tâm Uyển mặc kệ anh: "Ai yêu anh đến chết cơ? Chỉ là em còn trẻ chưa biết gì, nhất thời mê luyến anh, khi lớn rồi thì không thể nào quay đầu được."

"Còn trẻ chưa biết gì? Nhất thời mê luyến?" Con ngươi của Cố Học Võ bỗng trở lên tối sầm, u ám, nhìn chằm chằm gương mặt của Kiều Tâm Uyển một hồi lâu: "Không ngờ em từ nhỏ đã bắt đầu thầm mến anh như thế?" Hình như là nha đầu này lúc nhỏ đã thích lẻo đẻo theo đuôi anh.

"Ai thầm mến anh chứ?" Kiều Tâm Uyển xem thường nhìn anh: "Rõ ràng là anh hết sức không có đạo đức mà bội tình bạc nghĩa, dùng một cây ná mà đã gạt lấy trái tim người ta."

Cây ná? Cố Học Võ hoàn toàn không biết chuyện này: "Cây ná nào?"

"Anh nói xem?" Kiều Tâm Uyển nhìn là biết anh căn bản không hề nhớ: "Năm đó em ngã ở trong viện, vì té đau mà khóc rất dữ, lúc đó anh đã đỡ người ta dậy, bảo em đừng khóc, còn nói con gái khóc thì trông không xinh, phải cười thì mới xinh. Sau đó anh đưa cây ná cho em, bảo em vẽ một khuôn mặt khóc trên cây, nói lần sau muốn khóc thì bắn lên khuôn mặt đó, sau này sẽ không khóc nữa."

Nhớ lại quá khứ, ánh mắt của cô dịu dàng đi rất nhiều, quay sang nhìn Cố Học Võ, dùng sức đấm vào ngực anh một cái: "Nói cái gì là không thích phụ nữ khóc, hại em sau này không dám khóc. Ngày nào cũng cười mà không thấy anh liếc em lấy một cái."

Cô nói những lời này chỉ là muốn trêu ghẹo chứ không cố ý muốn tính sổ với anh, nhưng anh nghe xong lại thấy hết sức khó chịu. Đột nhiên anh hiểu vì sao khi Kiều Tâm Uyển ở bên anh, cho dù không vui, khổ sở thế nào cũng không khóc. Hóa ra là cô vẫn còn ghi nhớ trong lòng câu nói đùa bâng quơ của anh.

Bàn tay to lớn kéo cô vào trong lòng mình, vuốt ve đỉnh đầu cô: "Tại sao trước kia không nói chuyện này với anh?"

Anh thực sự không nhớ chuyện này, cũng không biết nguyên nhân làm cho Kiều Tâm Uyển vẫn một mực yêu anh là như vậy, càng không biết chỉ vì một câu nói lúc nhỏ lại làm cho Kiều Tâm Uyển kiên trì lâu như vậy.

"Nói chuyện này để làm gì?" Khóe miệng của Kiều Tâm Uyển không tự chủ hạ xuống: "Nói để anh cười em sao? Em không muốn như vậy."

"Đồ ngốc." Cố Học Võ vuốt vuốt tóc cô: "Nếu như em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ nói với em, làm người không nên che giấu tình cảm của mình, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười."

"Cố Học Võ."

"Thật đấy." Cố Học Võ nắm chặt lấy tay cô: " Con người sống quá áp lực thật sự không phải là một chuyện tốt."

Kiều Tâm Uyển trầm mặc, nhìn ánh mắt anh: "Vậy còn anh? Trước kia cũng chỉ có một bản mặt, không rõ vui buồn, lúc đó chẳng phải anh cũng rất áp lực."

"Hai cái này không giống nhau." Cố Học Võ lắc đầu: "Anh trước kia toàn tâm toàn ý muốn làm chính trị, cho nên từng bước đi đều hết sức cẩn thận. Về nhà thì thôi còn ở bên ngoài, lúc nào có vẻ mặt gì, nói cái gì, làm chuyện gì, toàn bộ đều phải suy tính trước. Bởi vì một người không cẩn thận sẽ rất dễ bị dèm pha."

Trong thời gian ngắn như vậy, anh có thể một đường thẳng tiến đến vị trí thị trưởng, nỗ lực bao nhiêu, người khác không thể nào tưởng tượng được. Anh không nói, Kiều Tâm Uyển cũng hiểu, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh, vẻ mặt có chút đau lòng.

"Anh hối hận không?" Không theo chính trị nữa, anh hối hận không?

"Không hối hận." Uông Tú Nga tuổi thật sự đã cao, việc của công ty lại nhiều, nhất là sau khi anh tiếp nhận mới biết hóa ra Uông Tú Nga lại cực khổ như thế. Như vậy xem ra, thằng con trai là anh cũng phải có chút trách nhiệm. Có điều…

“Nếu em muốn tiếp tục trở lại thì hay là em tiếp nhận công ty đi. Anh tiếp tục trở lại làm chức thị trưởng của anh?”

158. Chương 158: Anh Nghĩ Hay Quá

“Nghĩ hay quá ha.” Kiều Tâm Uyển nhìn anh: “Anh kéo em xuống nước như bây giờ còn chưa đủ à.”

“Đủ, đủ rồi.” Cố Học Võ gật đầu: “Anh dụ em. Anh không chối. Chúng ta thế này gọi là phu xướng phụ tùy, đúng không?”

Kiều Tâm Uyển mỉm cười, anh đúng là… Cầm lấy giấy tờ trên bàn, cô nhìn anh: “Chuyện này, anh tính xử lý thế nào?”

“Hử? Không phải em nói, em phụ trách sao?” Cố Học Võ buông tay: “Vậy em còn hỏi anh làm gì?”

“Anh thật sự không để ý?”

“Uh.” Cố Học Võ lắc đầu: “Anh tin em.”

“Được.” Kiều Tâm Uyển gật đầu: “Em đã có cách.”

“Ồ?” Cố Học Võ nhướng mày: “Em đã nghĩ ra cách gì?”

“Em chẳng những muốn đuổi những người này ra khỏi công ty mà còn muốn cho bọn họ nôn hết những thứ đã nuốt trọn ra.”

Kiều Tâm Uyển chính là người như vậy, người ta kính trọng cô một thước, cô sẽ kính họ một trượng. Nếu đã lâu như vậy mà vẫn không hối cải thì đừng trách cô không nhân nhượng.

“Anh ủng hộ em, em cứ việc mạnh tay làm.”

Kiều Tâm Uyển nhìn vẻ mặt mặc kệ của anh. Hai tay ôm thắt lưng anh.

“Sao hôm nay lại tốt như vậy? Có ý đồ gì?”

“Không phải hôm nay anh mới tốt như vậy.” Cố Học Võ ôm cô vào trong lòng: “Em nói anh có ý đồ, thực sự là anh có.”

Cúi đầu, anh khe khẽ nói bên tai cô: “Mấy ngày hôm trước ở trong phòng làm việc làm có phải kích thích lắm không? Làm một lần nữa nhé.”

Nét mặt bình tĩnh Kiều Tâm Uyển vụt biến, sắc đỏ từ bụng lan đến đỉnh đầu: “Anh, anh, anh một ngày không có cái đó là chết à?”

“Không có cái gì?”

Cố Học Võ nhìn cô đến nói cũng không rõ ràng mà cảm thấy rất buồn cười: “Nói đi, không có cái gì?”

“Cố Học Võ.” Anh da mặt dày, không có nghĩa là cô cũng mặt dày như anh, cô muốn đứng lên, nhưng đã quá muộn, Cố Học Võ ôm thắt lưng của cô, không cho cô bỏ chạy: “Được rồi, vợ yêu quí. Anh thỏa mãn em, em cũng nên thỏa mãn anh đi chứ.”

Khóa chặt cửa văn phòng, Cố Học Võ không chậm trễ mà lại đặt Kiều Tâm Uyển lên sofa văn phòng mà giải quyết. Sau khi ăn sạch sẽ, thỏa mãn bản thân, anh quyết định từ giờ Kiều Tâm Uyển không cần về Kiều thị làm việc nữa, cứ làm ở đây là được.

Thời gian sau đó, Kiều Tâm Uyển bắt đầu bận rộn hẳn. Cô cùng phòng kế hoạch, kết hợp với phòng quảng cáo, đối ngoại của công ty tiến hành một kế hoạch tuyên truyền. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy sản phẩm của công ty xuất hiện trên quảng cáo ở ga tàu điện ngầm, báo chí và truyền hình.

Như vậy còn chưa đủ. Cô còn thông báo cho phòng nhân sự là vì công ty mở rộng hoạt động kinh doanh nên cần thêm nhiều nhân lực, cần đăng thông báo tuyển dụng Tất cả các vị trí từ phòng tài vụ đến phòng phát triển. Một vài vị trí chính, cô sẽ đích thân phỏng vấn người muốn vào công ty nhất.

Mà người cô tuyển dụng toàn bộ đều vừa tốt nghiệp đại học, những con người mới tràn đầy nhiệt huyết, một lòng muốn ở Bắc Đô lập chút thành tích. Cô đem những người này sắp xếp vào những phòng có vấn đề. Trên danh nghĩa là giúp chia sẻ công việc nhưng thực tế là dần dần trút quyền của một số người có quyền lợi.

Hành động này làm một số người ở phòng tài vụ cảm thấy bất an, không rõ Kiều Tâm Uyển muốn làm gì. Một số nhân viên lớn tuổi bắt đầu phản đối, nói người mới vào giành hết công việc, Kiều Tâm Uyển thản nhiên đáp lại: "Công ty cảm thấy mọi người quá nhiều việc, làm việc quá cực khổ nên mới quan tâm tuyển người mới vào để giảm bớt lượng công việc của mọi người, như vậy không tốt sao?" Chỉ một câu đã chặn được ý đồ của những người đó lại.

Cô ngày nào cũng nói cười, nhưng cứ hết giờ làm là cô lại họp với những người mới tuyển. Cuộc nói chuyện này là hoàn toàn riêng biệt. Từng người một lần lượt vào văn phòng, không ai biết cô nói gì với những người khác. Nửa tháng sau, vẫn không ai biết Kiều Tâm Uyển rốt cuộc muốn làm gì kể cả Cố Học Võ.

Trong phòng làm việc, Cố Học Võ ngắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn Kiều Tâm Uyển ở bàn làm việc bên kia xem giấy tờ: "Em đang làm gì vậy?"

"Không làm gì cả." Kiều Tâm Uyển ký tên lên giấy tờ rồi để sang một bên.

"Mỗi ngày em nói gì với những người mới vào vậy?" Đã có vài nhân viên lớn tuổi đến phản ứng với anh, nói Kiều Tâm Uyển đang đào tạo người cho riêng mình, cho nên ngày nào cũng gọi từng người mới vào trò chuyện riêng. Điều này nhất định có gì đó mờ ám.

"Sao anh lại hỏi đột nhiên cái này?" Kiều Tâm Uyển thở dài: "Em biết rồi, có người không kiếm được mà nói này nói nọ phải không?"

"Thông minh." Cố Học Võ cũng không quan tâm những người đó nói gì, nhưng anh cũng tò mò: "Em bật mí chút đi, mỗi ngày em nói những chuyện gì với những người mới vào?"

Làm anh ngày nào cũng phải chờ cô cả buổi, cũng không để ý cô hiện tại là phụ nữ có thai không nên làm việc quá sức như vậy, dù sao còn anh ở đây, anh có thể xử lý.

Kiều Tâm Uyển mỉm cười, nhìn Cố Học Võ: "Thời Đông Tấn, Vương Tự thường xuyên ở trước mặt người khác chửi Ân Trọng Kham. Trọng Kham rất lo lắng nên đến cầu cứu Vương Đông Đình. Vương Đông Đình dạy hắn, ngươi nên thường xuyên đi tìm Vương Tự, tới chỗ hắn thì đi gặp anh em hắn, cùng nói với họ mấy chuyện thường ngày, dần dà anh em bọn họ sẽ sinh ra xích mích."

Cô không nói tiếp nhưng Cố Học Võ vẫn hiểu: "Không ngờ em còn đọc cuốn Trí Nang?"

"Tất nhiên." Kiều Tâm Uyển gật đầu: "Đây là sách gối đầu giường của Tằng Quốc Phiên, em đương nhiên là phải xem."

Kiều Tâm Uyển chính là sử dụng chiêu này, mỗi ngày trò chuyện với người mới vào, nội dung nói chuyện chỉ là quan tâm người mới vào thấy môi trường công ty ra sao, đã thích ứng hay chưa. Mấy nhân viên lớn tuổi không biết nên cứ nghĩ hành động hàng ngày của họ đều bị những người mới vào báo cáo với Kiều Tâm Uyển. Trong tình huống như thế, không muốn lo lắng cũng khó.

"Khá lắm." Cố Học Võ nhìn cô, trong mắt có tia tán thưởng: "Kế ly gián. Dùng rất tốt, nhìn không ra em còn hiểu cả binh pháp đấy."

"Giờ anh mới biết ah."

Kiều Tâm Uyển cũng không phải là kiêu ngạo, muốn kinh doanh một công ty cho tốt, thật ra không đơn giản, cho dù là người thực hiện mệnh lệnh cấp trên, hay là cố vấn của cấp dưới thì mỗi một quyết định đều ảnh hưởng lớn đến hoạt động của công ty. Mà trí tuệ của người xưa là vô cùng vô tận. Chỉ cần biết dùng tốt, kết quả thường ngoài dự đoán của mọi người.

Cố Học Võ nhìn đôi mắt sáng long lanh của cô mà nhoẻn cười, chính cô có thể cũng không biết khi cô làm việc nghiêm túc, ánh mắt tập trung ấy khiến cô trông hấp dẫn hơn hẳn bình thường. Có câu nói, người đàn ông lúc tập trung là đẹp trai nhất, thật ra không chỉ là riêng đàn ông mà phụ nữ lúc tập trung cũng rất đẹp.

Anh ủng hộ Kiều Tâm Uyển làm việc còn vì một nguyên nhân chính: Cô mỗi ngày đều sục sôi ý chí, mỗi ngày đều có mục tiêu, cứ như vậy, cô gần như hoàn toàn quên đi cơ thể mình đang không thoải mái. Gần đây triệu chứng nôn nghén cũng bắt đầu giảm bớt.

Đứng lên đi đến trước mặt Kiều Tâm Uyển, anh kéo tay cô: "Vợ của anh giỏi như vậy, cần thưởng gì nào?"

"Cho nợ, em hiện tại không nghĩ ra muốn thưởng cái gì."

Trong khoảng thời gian này, Cố Học Võ chăm sóc cô rất tốt. Cô cũng muốn vì anh làm cái gì đó. Nghĩ đến làm những việc này có thể vơi bớt gánh nặng của Cố Học Võ, cô thấy thật hạnh phúc. Có thể giúp được anh, cô thấy thật vui vẻ.

"Thật sự không cần?"

"Không cần."

Cố Học Võ gật đầu, trong lòng đã có quyết định, tuy nhiên: "Em đã bận suốt cả buổi trưa rồi, có thấy đói bụng không? Có muốn ăn gì không?"

"Thôi. Em không đói." Kiều Tâm Uyển cúi đầu nhìn bụng mình, vẻ mặt có vài phần rối rắm.

Hơn một tháng nay, Cố Học Võ chăm sóc cô rất cẩn thận, cô tuy vẫn nôn nghén, nhưng không còn nghiêm trọng như trước. Anh mỗi ngày nghĩ đủ mọi biện pháp để cô có thể ăn thêm gì đấy. Lại còn đặc biệt mua một cái tủ lạnh nhỏ đặt ở trong phòng làm việc, trái cây tươi, các loại đồ ăn vặt thích hợp cho phụ nữ mang thai không thiếu thứ gì. Hễ có cơ hội là lại cho cô ăn. Kiều Tâm Uyển tuy rằng mới mang thai có mấy tháng nhưng cơ thể đã bắt đầu tròn trịa.

Lần trước mang thai Bối Nhi, tâm trạng không dễ chịu lắm, tuy mỗi ngày đều mong muốn đến lúc sinh con ra, nhưng vẫn bị chuyện ly hôn với Cố Học Võ ảnh hưởng mà luôn cảm thấy căng thẳng, khó chịu.

Lúc này, Cố Học Võ dập tắt hết mọi xác suất, mỗi ngày cùng cô cùng đi cùng về, ăn uống hàng ngày đều rất cẩn thận, tâm trạng cô thoải mái hoàn toàn khác với lần mang thai trước. Tâm trạng tốt, tự nhiên cô cũng ăn nhiều hơn, cho nên hiện tại mới mang thai bốn tháng mà cô đã có cảm giác bắt đầu mập ra.

"Sao vậy?" Nhạy cảm phát hiện tâm trạng cô hình như hơi lạ, Cố Học Võ lại nghĩ cô khó chịu: "Em khó chịu ở đâu à? Hay là mệt quá? Có cần…"

"Đều tại anh hết." Kiều Tâm Uyển nhìn bụng của mình, rồi mặt của mình, thật ra trong thời gian này cô đã cảm thấy được rõ ràng: "Ngày nào cũng bắt em ăn ngủ ngủ ăn, giờ em mập giống heo rồi."

"Mập?" Anh vẫn thấy cô thật sự quá gầy. Anh chỉ mong cô mập thêm một chút, hình dáng hiện tại mới tạm ổn. Không, theo anh thấy, cô vẫn nên mập thêm một chút nữa mới tốt.

"Em mập chỗ nào?"

"Ở đâu cũng mập." Kiều Tâm Uyển vẫn rất thích đẹp, giơ cánh tay lên cho Cố Học Võ nhìn: "Anh nhìn nè, đây mập, đây cũng mập." Ở chân cũng đã bắt đầu hơi phù.

"Lại nói lung tung. Như vậy mới vừa vặn, không mập." Cố Học Võ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: "Như vậy mới tốt. Không có mập."

"Nói dối." Kiều Tâm Uyển trợn mắt nhìn anh, rồi đứng dậy: "Em ngồi lâu rồi, muốn ra ngoài đi lại một chút."

"Em đi đâu? Anh đi cùng em." Cố Học Võ giữ chặt tay cô không cho cô đi. Kiều Tâm Uyển tránh tay anh, cho anh một ánh mắt xem thường: "Không cần. Em đi ở gần công ty thôi. Anh còn có nhiều việc phải làm, không cần lo cho em đâu."

"Những việc này lát về làm cũng được."

Hiện tại vợ là lớn nhất. Kiều Tâm Uyển giữ tay anh lại không cho anh đi: "Anh cũng nên bớt lại đi, anh không phải muốn làm ọi người nghĩ anh là Kiệt, Trụ thời nay chứ?"

Dám lấy anh so với Kiệt, Trụ?

Cố Học Võ nheo mắt lại, tay không khách khí ôm thắt lưng cô: "Vậy em muốn làm Muôi Hỉ hại nước hại dân sao?"

"Ai muốn là Muội Hỉ chứ?" Kiều Tâm Uyển lui ra khỏi lòng anh, động tác rất nhanh nhẹn. Đôi môi mang theo nụ cười nhẹ: "Em có muốn cũng muốn làm Đát Kỉ."

Hai người này có gì khác nhau? Ánh mắt Cố Học Võ mang vẻ không cho là đúng. Kiều Tâm Uyển lại cầm túi xách đi ra cửa: "Đát Kỉ chính là hồ ly tinh, đương nhiên là khác."

Cố Học Võ sửng sốt một chút, mới muốn nói cái gì thì Kiều Tâm Uyển đã đi mất. Cô nàng này, thật đúng là...

Thôi bỏ đi, dù sao cũng ở gần đây, lát nữa mình đi tìm cô ấy cũng được.

159. Chương 159: Không Thể Buông Tha

Edit : Ladybug

Beta : Phong Vũ

Kiều Tâm Uyển đi loanh quanh, ngày nào cũng tất bật giữa hai đầu công ty và nhà. Thật ra thế này thì cũng giống với trước kia cô phải chạy đi chạy lại giữa Cố gia và Kiều gia. Lâu dần cô cũng quen. Chỉ có điều, cảm giác lúc nào có hơi khác, bởi vì lần này cô đến công ty là muốn giúp Cố Học Võ.

Hiện tại bọn họ ở tại căn hộ, mỗi ngày ba bữa đều do Cố Học Võ lo, cô không giỏi việc nhà, Cố Học Võ nấu cơm cho cô, cũng đặc biệt mời một thím đến giúp, Uông Tú Nga sợ Cố Học Võ làm không tốt nên cũng cố ý một đầu bếp.

Nhưng Cố Học Võ ngày nào cũng tự mình ra tay một lần, hoặc là bữa sáng, hoặc là bữa tối. Nhất định phải cho cô ăn cơm anh nấu. Mà cô cũng rất lạ, chỉ cần là món anh nấu, cô sẽ không có phản ứng nôn nghén dữ dội, đôi khi cũng ăn nhiều một chút.

Anh thích nhìn cô ăn cơm anh làm, thấy cô ăn ngon miệng anh sẽ rất vui. Sau đó lại vui vẻ vào bếp nấu cơm cho cô. Từ khi hai người kết hôn tới nay, Cố Học Võ vẫn luôn đóng vai người chăm sóc cô. Trên thực tế, cô cũng không phải là loại phụ nữ cần phải có đàn ông chăm sóc. Nhưng cô rất thích được anh chăm sóc, không chỉ vì họ yêu nhau mà còn vì anh rất hiểu cô.

Bây giờ cô mới hiểu hóa ra cảm giác được người ta che chở, cưng chiều là như vậy, hóa ra cảm giác được yêu là như vậy. Hai người chỉ cần một ánh mắt hay một câu nói thì ngay lập tức biết đối phương nghĩ gì. Không cần phải phán đoán, suy nghĩ, mọi chuyện đều rất đơn giản, rõ ràng. Cuộc sống như vậy trước đây Kiều Tâm Uyển chưa từng nghĩ tới. Cô không thể tin được rằng bản thân có một ngày sẽ được hạnh phúc như vậy.

Đi đến một cửa hàng chuyên bán đồ dùng trẻ con, bàn tay cô lại không tự chủ được mà xoa bụng, bây giờ vẫn chưa biết là trai hay gái nên cô thật sự rất tò mò. Nhưng Cố Học Võ lại nói tùy duyên. Mặc kệ là trai hay gái, chỉ cần là cô sinh thì đều tốt. Khóe môi cong lên một nụ cười hạnh phúc, Cố Học Võ đối xử với cô thật sự rất tốt.

Cô tiếp tục cất bước đi dạo, bây giờ mà mua đồ em bé thì còn quá sớm. Đi tới công ty bách hóa đối diện, trời cũng sắp giao mùa rồi, ngày hôm qua cô còn định mua quần áo cho Cố Học Võ mà vẫn chưa mua được. Mua quần áo cho Cố Học Võ xong, đang tính đi thang cuốn quay về công ty thì một bóng dáng bé nhỏ từ xa chạy tới va vào Kiều Tâm Uyển. Cô kêu lên một tiếng, nhanh chóng che bụng, một tay giữ lấy một bên

lan can. Ổn định thân thể, cô không bị ngã nhưng người va vào cô lại bị ngã. Cô bây giờ mới nhìn rõ, người đụng cô là một bé trai khoảng ba bốn tuổi, lúc này đang ngồi dưới đất, bộ dạng muốn khóc mà không dám khóc.

"Bạn nhỏ, con không sao chứ?" Kiều Tâm Uyển vươn tay muốn dìu thằng bé đứng lên. Bạn nhỏ kia lại khiếp sợ nhìn cô, ánh mắt có chút đề phòng, vẻ mặt này hơi quen này khiến Kiều Tâm Uyển có chút thương xót. Định tiến lên an ủi vài câu, chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng gọi.

"Tiểu Bảo, tiểu Bảo."

Một giọng nói từ trên thang cuốn truyền đến, sau đó một cô gái nhanh chóng bước tới, nhìn thấy thằng bé té ngã ra đất thì tiến lên: "Tiểu Bảo, không phải mẹ đã dặn con rồi sao? Không được chạy lung tung. Sao con không chịu nghe lời?"

Vươn tay kéo thằng bé đứng lên. Định rời đi, cô ta lại thấy Kiều Tâm Uyển. Kiều Tâm Uyển cũng là lúc này mới thấy cô gái này có gương mặt y hệt Chu Oánh. Là cô gái lần trước?

"Xin chào!" Lý Lam cũng thấy Kiều Tâm Uyển, quay sang hơi gật đầu với cô: "Cô Cố."

Kiều Tâm Uyển hơi nheo mắt lại, nhìn Lý Lam, lại nhìn đứa bé cô ta đang nắm tay kia, là ảo giác của cô sao? Vì sao cô lại thấy đứa bé này giống Cố Học Võ đến ba phần?

"Cô là?" Cô đã từng gặp cô ta, nhưng vẫn không rõ rốt cuộc cô ta là ai.

"Tôi tên Lý Lam." Lý Lam vươn tay: "Đã có duyên với cô vài lần nhưng vẫn chưa có cơ hội giới thiệu."

Con ngươi của Kiều Tâm Uyển lóe sáng, thấy cô tay vươn tay tới, cuối cùng vẫn đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay một cái: "Xin chào!"

"Nếu không có việc gì, tôi đi trước."

Lý Lam nắm tay đứa bé rời khỏi, Kiều Tâm Uyển theo bản năng gọi cô ta lại: "Cô Lý, đứa bé này là con của cô sao?"

Nghe vậy, Lý Lam quay sang, nhìn Kiều Tâm Uyển, đột nhiên mỉm cười: "Không phải, là con của chị tôi."

Nhìn thấy sự nghi hoặc của Kiều Tâm Uyển, cô ta chêm thêm một câu: "Chị tôi là Chu Oánh."

Sắc mặt Kiều Tâm Uyển lúc này hoàn toàn thay đổi, nhìn Lý Lam lắc đầu: "Cô, cô có ý gì?"

"Không có gì." Lý Lam bế Tiểu Bảo, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, thằng bé đã hơn bốn tuổi, nhưng nhìn chỉ như mới hơn ba tuổi: "Nếu cô Cố không còn chuyện gì nữa, tôi đưa Tiểu Bảo đi trước."

"Lý Lam." Kiều Tâm Uyển chắn trước cô ta: "Đứa nhỏ này không thể là con của Chu Oánh, năm đó cô ta bị ung thư tử cung sao mà có con được?"

"Cô cũng biết năm đó chị ấy bị ung thư tử cung? Không thể có con?" Lý Lam căn bản không ngờ hôm nay sẽ gặp Kiều Tâm Uyển, cô ta từng nói là sẽ không tùy hứng, không xuất hiện trước mặt Cố Học Võ, nhưng không có nghĩa cô ta không thể trút giận giùm Chu Oánh.

"Cô biết chị ấy có bệnh, còn dùng tiền đuổi chị ấy, ép một cô gái đáng thương rời khỏi người đàn ông mình yêu? Cô Cố, bây giờ lúc cô nhớ lại chuyện trước đây, không biết lòng cô có cảm thấy bất an không?"

Kiều Tâm Uyển nhìn vẻ giận dữ biểu lộ trên mặt Lý Lam, cái kia tên, đã thật lâu không xuất hiện trong đầu cô: "Là Chu Oánh tự bỏ đi."

"Chị ấy tự bỏ đi." Lý Lam cũng biết Chu Oánh rất yếu đuối, nhưng đó là bởi vì cô ấy lương thiện: "Nhưng nếu không có sự thúc đẩy của cô thì sao chị ấy phải bỏ đi? Thậm chí gặp mặt Cố Học Võ lần cuối cũng không được. Cô không thấy là trong lòng hổ thẹn vì chuyện này sao?"

Kiều Tâm Uyển im lặng, hai tay nắm chặt, mày nhíu chặt, Lý Lam tiến về phía trước một bước, nhìn bụng cô, trong lòng sáng tỏ, còn có vài phần đố kỵ: "Bây giờ chắc cô toại nguyện rồi? Cô đuổi Chu Oánh đi, rồi kết hôn với Cố Học Võ. Cô đã đạt được mục đích, chắc cô rất hạnh phúc, rất sung sướng? Nhưng hạnh

phúc, sung sướng của cô lại xây dựng trên nỗi đau và bất đắc dĩ của người khác. Kiều Tâm Uyển, cô không thấy cô quá đáng sao?"

Giọng nói của cô ta đầy cường thế, châm chích. Kiều Tâm Uyển gồng cứng người, nhìn vẻ mặt chỉ trích của Lý Lam, đột nhiên mỉm cười: "Tôi có quá đáng hay không, không tới lượt cô phê phán. Lý Lam, cô có tư cách gì nói với tôi nói câu này?"

"Bởi vì Chu Oánh là chị tôi." Lý Lam ôm Tiểu Bảo thật chặt: "Tôi là người đi với chị ấy đến phút cuối cùng, tôi biết chị ấy đã đau khổ bao nhiêu, bất đắc dĩ bao nhiêu."

"Cô nói những lời này với tôi, là bởi vì Chu Oánh là chị cô hay là vì cô thích Cố Học Võ?" Kiều Tâm Uyển cũng chỉ gặp Lý Lam vài lần ở văn phòng của Cố Học Võ và vũ hội. Chỉ vài lần đó thôi nhưng cô vẫn không bỏ sót ánh mắt ái mộ cô ta dành cho Cố Học Võ. Cô gái này thích Cố Học Võ.

"Đương nhiên là vì Chu Oánh là chị tôi." Khí thế của Lý Lam giảm xuống, cũng không chịu dễ dàng thừa nhận.

Kiều Tâm Uyển vỗ vỗ tay, nét mặt đã bình tĩnh trở lại: "Cô Lý. Đừng nên nói xuôi tai quá như vậy. Tôi biết Chu Oánh đã chết, tôi còn biết Chu Oánh là trẻ mồ côi, căn bản không có chị em. Tôi không biết vì sao giống Chu Oánh. Nhưng tôi vô cùng rõ một việc, chính là cô thích Cố Học Võ. Cô rất thích anh ấy. Không, phải nói cô yêu anh ấy mới đúng. Cho nên cô cố ý chỉnh sửa lại dung mạo thành Chu Oánh, tiếp cận Học Võ. Chính là muốn Cố Học Võ sẽ nhớ đến tình cảm với Chu Oánh mà cũng sẽ yêu cô, cuối cùng đến với cô. Đúng không?"

"Tôi, tôi không có."

"Có hay không, trong lòng cô tự rõ." Kiều Tâm Uyển không muốn dây dưa cùng cô ta nữa, nhưng sau này ở Bắc Đô, khó tránh khỏi chạm mặt, nếu cô ta không hết hy vọng với Cố Học Võ, nếu cô ta thường mượn chuyện của Chu Oánh xuất hiện trước mặt nhắc nhở Cố Học Võ.

Cho dù Cố Học Võ yêu cô, trong lòng cũng sẽ có cảm giác không đành lòng đối với Chu Oánh. Cô phải đi lâu như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy mới có ngày hôm nay, mới có được hạnh phúc của mình. Cô sẽ không cho bất kỳ kẻ nào phá hoại hạnh phúc này. Người sống không được, người chết lại càng không.

"Mặc kệ có hay không, cô có lỗi với chị tôi là sự thật." Lý Lam trong lòng rất khó chịu, dựa vào cái gì mà Kiều Tâm Uyển là người sai mà lại làm như vô tội? Dựa vào cái gì?

"Tôi thực sự có lỗi với chị cô cũng là chuyện của tôi, không tới phiên cô chỉ trích tôi." Kiều Tâm Uyển chưa bao giờ để người khác bắt nạt, ngoại trừ Cố Học Võ. Cô nhìn khuôn mặt Lý Lam chằm chằm, ánh mắt sắc bén, khí thế mười phần: "Cô Lý, để tôi nhắc cô một việc. Người như Cố Học Võ sẽ không có khả năng thích đồ phục chế." (Ladybug: Thâm độc ghê! Nhưng nghe đã thật!:D)

Lý Lam có chút chấn kinh, ôm chặt Tiểu Bảo đứng bất động. Vào cuối thu các trung tâm thương mại ở Bắc Đô đều mở hệ thống sưởi, nhưng cô ta lại bắt đầu thấy lạnh.

Kiều Tâm Uyển tiến về trước một bước, nhìn cô ta chằm chằm: "Cô căn bản không hiểu Cố Học Võ, nếu cô thực sự thích anh ấy, cô sẽ hiểu, anh ấy thích con người Chu Oánh chứ không phải khuôn mặt của Chu Oánh. Cô có khuôn mặt của Chu Oánh nhưng không có nội tâm của Chu Oánh. So với Chu Oánh, cô lại kém xa. Nếu tôi là cô, tôi sẽ tránh Cố Học Võ thật xa, không xuất hiện trước mặt anh ấy, cô hiểu không?"

Trước kia, cô không hiểu Cố Học Võ, nhưng bây giờ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô tin Cố Học Võ, cũng hiểu rõ Cố Học Võ, cô hiểu anh, tin tưởng tuyệt đối vào tình cảm của Cố Học Võ, yêu là yêu, không yêu là không yêu.

"Cô, cô căn bản là sợ nếu tôi tiếp cận Cố Học Võ, anh ta sẽ chịu không nổi cám dỗ, cuối cùng sẽ đến với tôi." Lý Lam đến chết vẫn mạnh miệng, làm thế nào cũng không chịu thua trước mặt Kiều Tâm Uyển.

"Vậy cô có thể thử xem anh ấy có bị cô cám dỗ không." Kiều Tâm Uyển đưa tay chỉ vào đứa bé trên tay cô ta: "Còn có đứa bé này, tôi không biết cô lấy từ đâu ra, nếu nó thật sự là con của Chu Oánh và Cố Học Võ, tôi sẽ rất vui vẻ đưa nó về nhận tổ tông, bắt Cố Học Võ chịu trách nhiệm. Có điều, tôi khuyên cô một câu, cô Lý, đừng coi người khác là đồ ngốc."

160. Chương 160: Ác Độc Như Thế

Edit : Ladybug

Beta : Phong Vũ

Vẻ mặt Lý Lam đầy xấu hổ, quả thật đứa bé không phải con Chu Oánh, Chu Oánh bị bệnh sao có thể có con. Hôm nay có một người chị em tốt nhờ cô ta trông thằng bé nên cô ta đưa thằng bé đi chơi một chút, không ngờ lại gặp Kiều Tâm Uyển.

Thằng bé này là trẻ sinh non, từ nhỏ cơ thể đã không được khỏe, đã năm tuổi mà nhìn chỉ giống như ba bốn tuổi. Vừa rồi cô ta cũng chỉ muốn bỏ đi thôi. Nhưng Kiều Tâm Uyển muốn hỏi thì cô mới đáp lại như thế. Nào ngờ Kiều Tâm Uyển lại nói thẳng và khó nghe như vậy.

"Cô, cô không có khả năng độ lượng như vậy, nếu thằng bé này thật sự là con của Cố Học Võ, tôi không tin cô sẽ chấp nhận nó."

"Ha ha ha ha." Kiều Tâm Uyển bật cười, cười rạng rỡ: "Tôi có nói sẽ chấp nhận nó sao? Tôi chỉ nói sẽ bắt Cố Học Võ chịu trách nhiệm. Cô tốt nhất là nên xác định rõ ràng, nếu nó thật sự là con của Cố Học Võ, anh ấy sẽ không để cho con mình lưu lạc bên ngoài. Mà hiện tại tôi là cô Cố, theo lý mà nói thằng đứa bé phải gọi tôi một tiếng mẹ. Tôi là mẹ kế, có ngược đãi thằng bé thế nào tôi cũng không dám chắc nữa."

"Cô, cô, cô, cô, cô." Lý Lam bị chọc tức: "Cô đúng là người phụ nữ ác độc, sao cô có thể ác độc như vậy?"

"Đúng vậy. Tôi luôn ác độc như vậy đấy." Kiều Tâm Uyển không phủ nhận: "Cô không biết, bây giờ Cố Học Võ yêu nhất chính là sự ác độc của tôi sao?"

Khi nói câu này, cô cười rất khoa trương, trong mắt không hề có ý che giấu. Cô tin nếu như cô làm diễn viên, nhất định sẽ vô cùng phù hợp diễn vai mẹ kế ác độc trong truyện cổ tích.

"Cố, Cố Học Võ đúng là mù rồi." Bỏ mặc người lương thiện như Chu Oánh không cần mà lại đi thích một người phụ nữ tâm địa ác độc, không hề có chút nhân tính như thế.

Cô ta lại quên, lúc này Chu Oánh đã chết, còn là tự mình bỏ đi. Bây giờ Cố Học Võ muốn ở bên ai Chu Oánh cũng không thể can thiệp, cho dù Chu Oánh còn sống cũng không thể. Mà cô ta mỗi ngày đều nhìn gương mặt của Chu Oánh nên trong tiềm thức, cô ta đã tự ình là Chu Oánh. Nên tất nhiên cảm thấy Cố Học Võ đã lựa chọn sai lầm.

Kiều Tâm Uyển nhăn mày, cô gái này nói cô thì thôi, còn nói Cố Học Võ, đang muốn phản bác thì bỗng nhiên có một đôi tay đặt trên lưng cô. Cố Học Võ xuất hiện ngay bên cạnh, vẻ mặt không đồng ý nhìn cô, thè lưỡi, cô định mở miệng thì anh lại quay sang nhìn Lý Lam.

"Cô Lý, tôi có bị mù hay không, cần cô tới bình luận sao?"

"Cố, Cố Học Võ?" Lý Lam giật mình, không ngờ gặp anh ở đây, hơn nữa lời nói vừa rồi, không biết anh nghe được bao nhiêu. Không đúng, sao cô ta phải ngại, rõ ràng người tâm địa ác độc là Kiều Tâm Uyển: "Cố Học Võ, anh có biết cô ta…"

"Nếu cô còn tiếp tục nói xấu vợ tôi, tôi sẽ không khách khí với cô đâu." Cố Học Võ ôm eo Kiều Tâm Uyển, trong mắt tràn đầy uy hiếp: "Còn nữa, nếu cô không muốn công ty ba cô vất vả thành lập bị hủy dưới tay cô thì tôi đề nghị cô sau này tránh xa chúng tôi một chút. Bắc Đô tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ. Đừng để tôi thấy cô, chắc là không khó chứ?"

Lý Lam cắn môi. Ôm Tiểu Bảo trong lòng mà thấy mặt nóng ran, xấu hổ vô cùng, trừng mắt nhìn hai người đang đứng bên nhau, đột nhiên hiểu ra Cố Học Võ thật sự vĩnh viễn không có khả năng yêu cô ta, cho dù cô ta có gương mặt giống Chu Oánh.

Xoay người rời đi, thứ cho tới bây giờ chưa từng có được thì cũng chẳng có cáo gọi là mất đi. Nhưng cảm giác mất mát trong lòng lại lớn đến không thể kìm nén được. Lúc xuống lầu thả Tiểu Bảo xuống đất, cô ta tháo chiếc vòng cổ của Chu Oánh vẫn đeo trên cổ xuống, ném vào thùng rác bên cạnh. Có một số việc, cô ta đã sai ngay từ đầu, hoàn toàn sai.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển nhìn Cố Học Võ trước mặt, vẻ mặt hơi mất tự nhiên: "Sao anh lại tới đây?"

"Em nói xem?" Cố Học Võ nhận lấy túi đồ trên tay cô, nhìn vào mắt cô: "Nói ra ngoài đi dạo một chút, kết quả là đi cả nửa ngày, làm anh tìm em khắp nơi."

"Không phải anh tìm được em rồi sao?" Kiều Tâm Uyển chu chu cái miệng nhỏ nhắn, cọ cọ mặt trước ngực anh, nghĩ đến lời nói của cô vừa nãy lại lùi về phía sau một chút: "Anh, anh vừa rồi nghe được bao nhiêu?"

"Em đoán xem."

"Không biết." Nếu anh đã giỏi đi không thấy hình về không thấy bóng như vậy thì sao cô biết được anh nghĩ gì?

"Từ lúc em nói em là mẹ kế độc ác, muốn ngược đãi đứa bé." Ngón tay Cố Học Võ nhéo nhéo chóp mũi cô, ánh mắt mang theo vài phần chế nhạo.

Kiều Tâm Uyển đỏ mặt, trong lòng hơi bực: "Thì sao? Anh thấy không quen?"

"Anh thật sự không quen." Cố Học Võ vậy mà lại gật đầu, Kiều Tâm Uyển bị chọc tức đưa tay đánh anh nhưng lại bị anh bắt được, vẻ mặt mang theo bất mãn: "Sao em có thể nói bắt anh chịu trách nhiệm, còn cho đứa bé về nhận tổ tông chứ?"

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Kiều Tâm Uyển, anh lại chêm thêm một câu: "Em phải nói, cho dù đứa bé này là con của Cố Học Võ, tôi cũng sẽ không cho nó vào cửa, nếu cô thật sự muốn cho nó vào cửa, mỗi ngày tôi sẽ ngược đãi nó, bắt nó trở thành người hầu trong nhà để cô thấy mà ân hận."

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển rút tay trong tay anh về: "Tên điên này, anh sẽ làm hư em mất."

"Vậy thì hư đi." Cố Học Võ không để ý chút nào, ôm eo cô đi xuống lầu: "Cưng chiều em đến vô pháp vô thiên thì kẻ nào dám tơ tưởng em nữa."

"Đi chết đi." Kiều Tâm Uyển mỉm cười, trong lòng trào dâng những bong bóng ngọt ngào. Cảm giác hạnh phúc này làm cho cô cảm thấy như đang nằm mơ.

"Anh nói thật đấy." Cố Học Võ cũng không hay nói đùa: "Lần sau nếu có cô gái nào dám mơ tưởng chồng của em, anh không ngại để em tát đối phương một cái, đánh cô ta một trận. Nếu muốn tạt axit cũng được."

"Cố Học Võ." Anh nói đủ chưa vậy? Định biến cô thành mụ phù thủy ác độc thật sao?

"Nhưng bây giờ thì không được." Cố Học Võ nhìn vào bụng cô: "Bây giờ em có cục cưng, cho nên những chuyện máu me này để anh làm là được rồi."

Người kia, thật đúng là. Cố Học Võ đến gần cô nói thêm một câu: "Có một câu, có thể em nói sai rồi."

"Câu nào?" Câu nào nói sai?

"Anh yêu em, cũng không chỉ là sự ác độc của em mà là toàn bộ con người em."

"Nói xạo." Định phản bác anh vài câu, cô lại thấy nói gì cũng đều dư thừa. Trong lòng cô như nở hoa, rất hạnh phúc, rất vui vẻ.

Kiều Tâm Uyển theo anh xuống lầu, ra khỏi cửa lớn công ty bách hóa, phát hiện Cố Học Võ đã đậu xe bên ngoài: "Đi thôi, cô Cố, hôm nay em muốn ăn gì?"

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển mở cửa xe, nghĩ đến một việc, nhìn Cố Học Võ đầy chân thành: "Em muốn đi thăm cô ấy."

"Ai?" Cố Học Võ hơi sửng sốt, lập tức hiểu được cô đang nói gì, ánh mắt dừng ở bụng cô, vẻ mặt có vài phần không đồng ý: "Không cần. Chúng ta về nhà."

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển giữ chặt tay anh: "Cho dù nói thế nào, quả thật em cũng thật sự có lỗi với cô ấy. Hôm nay còn sớm, thời tiết lại không tồi, anh dẫn em đi thăm cô ấy rồi chúng ta lập tức quay về, được không?"

Cố Học Võ nhìn sâu vào mắt cô một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu, bất đắc dĩ đồng ý.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . .

Thanh sơn mộ viên.

Cuối thu, những phiến lá rụng theo gió rải xuống khắp nơi khiến bầu không khí nơi nghĩa trang càng thêm trang nghiêm, u buồn. Kiều Tâm Uyển đi bên cạnh Cố Học Võ lên trên núi, vẻ mặt cô rất nghiêm túc.

Cố Học Võ nhìn cô một cái rồi kéo tay cô: "Nếu em không muốn đi lên, thì không cần đi, chúng ta về nhà."

"Học Võ." Kiều Tâm Uyển lắc lắc đầu: "Em không có không vui, cũng không khó chịu. Anh yên tâm đi, em không sao."

Cố Học Võ gật đầu, đã đến rồi thì chỉ có thể đưa Kiều Tâm Uyển đi lên. Trên bia mộ, khuôn mặt Chu Oánh vẫn đang tươi cười, nhìn thấy khuôn mặt này, nội tâm Cố Học Võ bình tĩnh vô cùng, không có một tia đau lòng hoặc là suy nghĩ nào khác.

Kiều tâm Uyển không nhìn anh chỉ nhìn Chu Oánh, nhẹ nhàng khom người trước bia: "Chu Oánh, xin lỗi cô."

Mặc kệ trước kia thế nào, quả thật cô là nợ Chu Oánh một câu xin lỗi. Nếu không phải do cô, Chu Oánh sẽ không bỏ đi. Nếu không phải do cô, Chu Oánh có thể sẽ không ra đi một mình cô độc như vậy. Cô chưa bao giờ cảm thấy là cô cướp Cố Học Võ, nhưng nếu lúc đó cô không kích động Chu Oánh như vậy, có lẽ sẽ không trở thành như say này…

"Chuyện trước kia, có lẽ tôi có sai. Nhưng tôi không hối hận." Đưa tay nắm chặt tay Cố Học Võ, ánh mắt Kiều Tâm Uyển vô cùng kiên định: "Có lẽ cô thật sự yêu Cố Học Võ, nhưng tôi yêu anh ấy không ít hơn cô. Cho nên, tôi không hối hận." (Ladybug: Nói thiệt, mình mà là Chu Oánh, nghe được câu này, chắc tức chết thêm một lần nữa quá! :D)

Nhưng cô còn sống, còn được Cố Học Võ yêu thương, còn Chu Oánh đã chết, cái gì cũng không có. Như vậy thì quên đi, cô so với Chu Oánh còn tốt hơn nhiều. (Ladybug: Trời ơi, đi xin lỗi người ta hay đi chọc điên người ta dzậy trời!!???)

"Nếu có kiếp sau. Tôi hy vọng có thể cạnh tranh công bằng với cô, tôi tin, tôi sẽ không thua cô."

Cố Học Võ nhíu mày, ý tứ ẩn trong đôi mắt không rõ ràng cho lắm, cầm lấy tay cô: "Em nói xong chưa?"

"Xong rồi." Cô đến cũng chỉ là biểu đạt một chút ý tứ của mình. Có áy náy, nhưng đã là quá khứ, cô cũng đã bị giáo huấn. Những ngày về sau, cô sẽ tiếp tục sống hạnh phúc cùng Cố Học Võ. Cô hy vọng Chu Oánh có thể hiểu, cũng có thể lý giải, sau đó yên nghỉ. (Ladybug: Yên nghỉ được… chết liền!)

"Đi thôi." Cố Học Võ kéo tay cô xuống núi. Kiều Tâm Uyển có chút khó hiểu khi thấy anh bình tĩnh như vậy: "Anh, anh không có nói gì với cô ấy sao?"

"Không." Lời muốn nói, buổi tối ngày đó đều đã nói xong rồi, bây giờ anh không còn gì để nói với Chu Oánh.

"Nhưng…"

"Không nhưng gì hết. Đi thôi." Cố Học Võ kéo tay cô định rời đi, bước chân đột nhiên dừng lại một chút, quay sang nhìn bia mộ.

Kiều Tâm Uyển khinh thường. Nói không có gì mà lại dừng lại. Trong lòng có hơi khó chịu. Chỉ là . . .

"Chu Oánh." Cố Học Võ nhìn ảnh Chu Oánh, khóe môi mím lại thành một đường thẳng, nhìn không ra cảm xúc.

"Nếu em thấy anh nợ em, vậy, kiếp sau chúng ta sẽ làm anh em, anh sẽ bù đắp cho em. Làm một người anh tốt chăm sóc cho em. Nhưng chỉ là anh em, không thể là người yêu, mà em cũng sẽ không có cơ hội cạnh tranh tranh công bằng với Tâm Uyển. Bởi vì, kiếp sau anh cũng quyết định giao cho cô ấy." (Ladybug: Thiệt là hai người này chạy tới chọc điên người ta chứ áy náy cái gì??!!)

161. Chương 161: Tam Sinh Tam Thế (kết Thúc Truyện Về Uyển – Võ)

Edit : Havang25

Beta : Phong Vũ

"Học Võ?" Kiều Tâm Uyển cắn chặt môi, đôi mắt đỏ hồng. Chóp mũi ê ẩm, không thể tin vào những gì mình nghe được. Cô vừa rồi nói muốn cùng Chu Oánh cạnh tranh công bằng, không phải là nói đùa. Mà cô thật sự cho rằng, tình yêu của mình dành cho Cố Học Võ sẽ không ít hơn Chu Oánh.

Và cô tin có thể làm cho Cố Học Võ chọn mình, cũng tự tin mình mới là người thích hợp với Cố Học Võ nhất.

"Đi thôi." Cố Học Võ cũng không nói thêm, nắm lấy tay cô rời đi.

Ngồi trên xe, cõi lòng Kiều Tâm Uyển thật ấm áp. Cô nhìn Cố Học Võ, đột nhiên vươn tay ra ôm chặt lấy anh: "Học Võ, em yêu anh."

Cố Học Võ chỉ ôm cô chặt hơn mà không nói gì, ôm được một lúc cô lui ra, trong mắt có vài phần không thể tin được: "Anh, anh thật sự quyết định kiếp sau cũng muốn ở bên em?"

"Uh." Cố Học Võ gật đầu, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình: "Duyên định tam sinh, không chỉ đời này, kiếp sau, còn cả kiếp sau sau nữa, anh với em đều ở bên nhau."

"Tại sao?"

"Bởi vì anh yêu em." Vẻ mặt Cố Học Võ thật nghiêm túc: "Tranh giành với người phụ nữ khác, dùng thủ đoạn, dùng mưu trí, quá vất vả... Kiếp này anh đã làm cho em cực khổ quá rồi, kiếp sau anh không muốn em mệt mỏi như vậy nữa."

"Em không mệt." Kiều Tâm Uyển khịt mũi: "Em đã đợi được rồi không phải sao? Em đã chờ được anh đón nhận tình cảm của em, đợi được anh đáp lại, như vậy em sẽ không thấy mệt."

"Đồ ngốc." Cố Học Võ cúi đầu, áp miệng lên môi cô, nụ hôn nhẹ nhàng, đầy thương tiếc. Trong lòng anh luôn biết. Kiều Tâm Uyển giống như một nữ chiến binh bảo vệ tình yêu của mình, chẳng sợ con đường phía trước đầy chông gai, khó khăn trắc trở. Từ trước đến giờ cô vẫn như vậy, không chịu khuất phục. Nếu tình yêu không mãnh liệt, cô làm sao có thể kiên trì lâu như vậy?

Có lẽ, anh nợ Chu Oánh, nhưng còn nợ Kiều Tâm Uyển nhiều hơn. Nếu anh phải trả cho Chu Oánh, thì phải trả Kiều Tâm Uyển nhiều hơn. Tình yêu là điều rất kỳ lạ, không có đáng giá hay không, không có nợ hay không. Mà anh thấy chỉ có yêu hay không.

"Uhm." Nụ hôn trở nên nóng bỏng, Kiều Tâm Uyển cảm thấy cơ thể cũng sắp cháy rụi. Ngoài cửa sổ, mặt trời đã bắt đầu lặn, đã đến lúc về nhà, cô yếu ớt đẩy Cố Học Võ, muốn anh buông mình ra. Ánh mắt anh u tối, đang nghĩ về chuyện khác.

"Đi, anh dẫn em đến một nơi."

"Đi đâu?"

"Một nơi thật tốt." Cố Học Võ khởi động xe rời đi.

Kiều Tâm Uyển làm sao cũng không thể tưởng tượng Cố Học Võ lại đưa cô đến vùng ngoại ô. Đi qua vài con đường nhỏ, đến một cánh rừng thì dừng lại. Lúc này trời đã tối, cô nhìn Cố Học Võ vẻ khó hiểu: "Này, đến đây làm gì? Không phải đi ăn cơm sao?"

"Lát nữa ăn." Cố Học Võ hạ thấp ghế xuống, quay sang nhìn Kiều Tâm Uyển: "Anh phải ăn em trước."

"Học Võ." Trong đầu anh nghĩ cái gì vậy? Kiều Tâm Uyển còn đang xấu hổ thì Cố Học Võ đã áp sát lại gần, mắt nhìn chằm chằm mặt cô.

"Anh với em lần đầu tiên là ở trong xe, anh vẫn muốn làm lại lần nữa."

Rất nhiều lần anh muốn tìm lại khoảnh khắc ở trong xe ăn Kiều Tâm Uyển, nhưng vẫn chưa có cơ hội. Hiếm khi hôm nay lái xe ra đến đây, lại ở bên ngoài, anh dù thế nào cũng muốn làm một lần.

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển cắn răng: "Em, em là phụ nữ có thai đấy."

"Anh biết." Anh hận nhất là lúc này cô là phụ nữ có thai. Nếu cô không phải là phụ nữ có thai, hôm nay anh còn có thể càng vui hơn một chút.

Tuy vậy như bây giờ cũng không ảnh hưởng. Cúi đầu, che môi cô lại, trong đêm tối anh không nhìn thấy rõ, chỉ có thể cảm nhận khuôn mặt cô. Hành động như vậy đúng là rất kích thích.

Kiều Tâm Uyển trong lòng có chút lo lắng, nhưng biết Cố Học Võ còn có chừng mực hơn cô nên nhắm mắt lại, chiều theo anh. Anh thật sự là càng ngày càng điên rồ. Có điều nghĩ đến lời anh vừa mới nói, nghĩ đến anh nói muốn cùng cô tam sinh tam thế thì tất cả gánh nặng, tất cả lo lắng trong lòng cô đều tan biến thành tình yêu dành cho anh.

Cô đã từng yêu đến mức hèn mọn, hèn mọn đến mức chỉ cần một ánh mắt của Cố Học Võ cũng đủ để cho cô vui sướng. Nhưng hiện tại, cô lại chiếm được toàn bộ tình yêu của anh, làm thế nào mà cô không hạnh phúc cho được?

Trong lòng nghĩ như vậy, cô cẩn thận giơ tay lên hùa theo động tác của anh. Đêm tối trở thành bức màn che tốt nhất. Trong rừng cây nhỏ vùng ngoại ô, cảm xúc đang không ngừng thăng hoa.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Kiều Tâm Uyển thuận lợi giải quyết mối nguy ở công ty, thanh lọc toàn bộ nhân viên công ty. Nể mặt Uông Tú Nga, cô không đuổi cùng giết tận, không tống đám sâu mọt vào tù, chỉ buộc bọn họ rời khỏi công ty. Nhưng hành động của cô cũng xem như lời cảnh cáo cho những kẻ khác. Công ty là của ai, ai là ông chủ, muốn tiếp tục ở lại làm việc thì phải ngoan ngoãn làm tốt việc của mình.

Cuộc sống trở lại bình thường sau một tháng. Chớp mắt, Kiều Tâm Uyển đã mang thai qua tháng thứ bảy. Hôm nay, Kiều Tâm Uyển cùng Cố Học Võ đến bệnh viện kiểm tra thai sản. Cố Học Mai cũng đi cùng, bụng của cô bây giờ còn to hơn cả Kiều Tâm Uyển. Bác sĩ nói là mang thai đôi. Tin tức này làm cho Đỗ gia như muốn vỡ òa hạnh phúc. Ban đầu nhà họ Đỗ đã muốn Học Mai không đi làm nữa, dù sao cô đi làm mỗi ngày đều phải tiếp xúc không súng ống cũng là bom, ma túy, thuốc nổ. Cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt cho em bé, biết đâu lại sinh ra một phần tử nhỏ thích bạo lực. Nhưng Học Mai không chịu, không muốn nghỉ làm. Hiện tại cô là phụ nữ có thai nên lớn nhất, Đỗ gia không có cách nào ngoài chiều theo.

Hôm nay cô cũng đến kiểm tra thai sản. Cô đến trước Kiều Tâm Uyển một lúc, từ phòng kiểm tra đi ra, cô nở một nụ cười nhẹ nhàng. Kiều Tâm Uyển đúng là rất hâm mộ. Hai chị em nhà Cố Học Văn gen di truyền thật tốt, ai cũng sinh con đôi. Vô cùng dễ dàng đã có hai thằng con trai. Còn cô thì sao, phải sinh đến tận hai lần, thật đúng là mỗi người một số.

"Bác sĩ nói như thế nào?" Nhìn em gái hạnh phúc, Cố Học Võ cũng rất vui, bình thường chăm sóc Kiều Tâm Uyển anh cũng không quên quan tâm đến Cố Học Mai. Nhưng việc này cũng không cần đến anh, hiện tại so với anh Đỗ Lợi Tân còn giống nô lệ của vợ hơn.

"Em bé rất khỏe." Lần mang thai này, Cố Học Mai thật hạnh phúc, nhìn Cố Học Võ: "Tình trạng của hai đứa rất tốt."

"Là con trai hay con gái?" Có phải cũng giống Cố Học Văn sinh hai thằng con trai không?

"Em không hỏi." Ở đây không cho hỏi giới tính thai nhi, Cố Học Mai cũng không muốn biết: "Thuận theo tự nhiên. Trai hay gái đều được. Hai đứa con gái em cũng thích, hai đứa con trai em cũng thích."

"Nếu là một trai một gái, anh càng thích." Đỗ Lợi Tân tiếp lời, Cố Học Mai trợn mắt liếc một cái: "Anh có ý gì hả? Nếu em không sinh một trai một gái, có phải anh sẽ không thích không?"

"Tất nhiên không phải." Đỗ Lợi Tân vội vàng giải thích: "Ý anh là, nếu sinh một trai một gái thì thật là hoàn mỹ. Như vậy không phải rất tốt sao?"

"Hy vọng đi." Trên thực tế cô cũng hy vọng như vậy. Nhưng bác sĩ cũng nói, tỷ lệ mang thai long phượng không cao, cho nên không cần hi vọng nhiều.

"Chúng ta đi thôi." Đỗ Lợi Tân sợ Cố Học Mai đứng lâu sẽ mệt nên muốn đưa cô về nhà nghỉ ngơi: "Bọn em về Cố gia trước, hôm nay ba mẹ nói bọn em về nhà lớn ăn cơm."

"Được. Bọn em đi trước đi. Bây giờ bọn anh vào kiểm tra."

Cố Học Võ đưa Kiều Tâm Uyển đi kiểm tra, mắt nhìn chằm chằm bụng của cô: "Em nói xem, em có khả năng cũng mang thai đôi không?"

"Cố Học Võ." Kiều Tâm Uyển muốn trợn mắt: "Anh đủ chưa vậy, ở đâu mà nhiều thai đôi vậy? Anh có Bối Nhi rồi mà vẫn chưa thỏa mãn à?"

"Đâu có, anh chỉ thuận miệng nói thôi." Kiểm tra vài lần rồi, nếu thai đôi thì bác sĩ đã nói rồi, không có khả năng đến bây giờ vẫn không phát hiện ra.

Kiều Tâm Uyển hừ một tiếng, tay chỉ vào ngực anh: "Là thuận miệng nói thì tốt, anh đã nói chúng ta sinh xong đứa này sẽ không sinh nữa. Cho nên mặc kệ là con trai hay con gái, anh đều phải chấp nhận hết."

"Vâng, vâng, vâng" Chỉ sinh thêm đứa này. Cố Học Võ không dám nói không tốt.

Đi theo Kiều Tâm Uyển vào phòng kiểm tra, đỡ cô nằm xuống. Rất nhanh, trên màn hình máy siêu âm hiện ra hình ảnh em bé trong bụng Kiều Tâm Uyển. Trong tháng này đã có thể thấy rõ tay chân em bé, hình ảnh chụp từ máy siêu âm ba chiều nhìn khá rõ. Bác sĩ chỉ vào màn hình cho Cố Học Võ xem: "Anh xem, đây là đầu, đây là chân. Em bé rất khỏe, tất cả đều bình thường."

Em bé ở bên trong đang nhắm mắt, giống như là đang ngủ. Cố Học Võ nhìn mà thấy thật kì diệu. Loại hình ảnh như thế này trước kia anh chưa từng thấy, nhìn sơ qua thì đứa bé này có vẻ giống Kiều Tâm Uyển.

"Bác sĩ, là con trai hay gái?" Cố Học Võ thuận miệng hỏi, bác sĩ trợn mắt nhìn: "Không biết quy định sao? Chuyện này không thể hỏi."

Nói xong, bác sĩ cúi đầu viết báo cáo, nhỏ giọng nói một câu: "Thời buổi nào rồi mà còn trọng nam khinh nữ."

Cố Học Võ nghẹn họng, anh nào có trọng nam khinh nữ. Anh chỉ là thuận miệng hỏi không được sao?

Kiều Tâm Uyển nghe vậy ngồi dậy, nhìn bác sĩ cười nhẹ: "Không sao cả. Trai gái đều giống nhau. Bác sĩ, tôi có thể giữ tấm ảnh đó không?"

Hiện tại rất nhiều cặp vợ chồng trẻ thích lưu giữ hình ảnh của con lúc còn ở trong bụng, có siêu âm ba chiều, hình ảnh chụp ra cũng rất rõ ràng. Cô muốn giữ để sau này làm kỉ niệm.

"Được chứ."

Bác sĩ gật đầu, bảo Kiều Tâm Uyển lại nằm xuống, sau đó chọn một góc độ thích hợp. Hình ảnh được chụp ra, em bé bên trong đang để ngón tay nhỏ ở bên môi.

Kiều Tâm Uyển nhoẻn cười: "Có vẻ là một con mèo tham ăn."

"Cô gái." Bác sĩ đưa ảnh cho Kiều Tâm Uyển, không quên liếc Cố Học Võ một cái: "Xã hội bây giờ nam nữ đều giống nhau. Mình là phụ nữ nhưng ngàn vạn lần không được trọng nam khinh nữ."

"Cảm ơn bác sĩ. Tôi biết rồi."

Kiều Tâm Uyển cười trở mình, nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Cố Học Võ thì vội vàng kéo anh đi ra ngoài. Giơ ảnh chụp trên tay mình cho Cố Học Võ nhìn: "Nhìn nè, đây là con của chúng ta, đáng yêu không?"

"Không có cảm giác." Cố Học Võ trong lòng chẳng còn vui chút nào: "Lần sau không đến bệnh viện này nữa, đi nơi khác."

Cố Học Võ anh là ai, nhìn anh giống người trọng nam khinh nữ lắm sao?

“Được rồi được rồi.” Kiều Tâm Uyển hôn lên mặt anh một cái: “Bác sĩ cũng đâu có nói sai, anh không cần tức giận.”

“Anh không tức giận.” Cố Học Võ vươn tay, lấy ảnh chụp trên tay Kiều Tâm Uyển: “Cho anh xem.”

“Không phải không có cảm giác sao?” Kiều Tâm Uyển giấu ảnh ra sau: “Vậy thì đừng nhìn.”

“Kiều Tâm Uyển.” Vừa rồi anh không phải tức giận: “Đưa đây.”

“Có cảm giác không?”

“Có.”

Đoạt lấy ảnh chụp, Cố Học Võ liếc mắt một cái, một hình người nho nhỏ, mặt đỏ hồng, làn da nhăn nheo, nhìn vừa nhỏ, vừa gầy.

“Xấu quắc.”

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển tức giận, một tay giật lấy ảnh trên tay anh: “Anh anh anh, anh hơi quá đáng rồi đó.”

“Thật là vậy mà.” Nhìn rất khó coi, rất xấu: “Thua xa Bối Nhi.”

Anh nhớ lúc Bối Nhi sinh ra rất đáng yêu, rất hồng hào, đúng không?

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển dùng sức đánh anh một cái: “Bây giờ con mới được bảy tháng. Lúc Bối Nhi sinh ra đã được chín tháng, đến lúc con sinh ra nhìn sẽ đẹp hơn.”

“Chắc không?”

Cố Học Võ cất tấm ảnh vào túi, nhìn Kiều Tâm Uyển: “Được rồi. Vậy ba tháng nữa lại xem. Đến lúc đó có phải nhìn đẹp hơn không.”

“Đương nhiên rồi.”

Kiều Tâm Uyển nhìn miệng anh nói và hành động hoàn toàn khác nhau của anh thì trong lòng lại buồn cười. Cũng lười chỉ rõ ra những lời anh nói và việc anh làm không giống nhau. Cô kéo cánh tay anh cùng đi ra ngoài: “Con của chúng ta chắc chắn sẽ đẹp.”

“Uh. Anh tin.” Cố Học Võ gật đầu, trong lòng đã bắt đầu mong đợi. Đứa bé này là trai hay gái? Lúc nào sẽ xuất hiện trên thế giới này? Có phải lại giống lần trước hay không? Ở trong thang máy…

Không được, tưởng tượng đến cảnh Kiều Tâm Uyển lần trước sắp sinh con trong thang máy, anh liền sợ hãi, nghĩ nghĩ, anh nắm tay Kiều Tâm Uyển: “Em đừng đi làm cùng anh nữa. Từ giờ em ở nhà đi. Đúng rồi, chúng ta về Cố gia, anh không muốn em lại một lần nữa gặp nguy hiểm ở trong thang máy.”

“Cố Học Võ.” Kiều Tâm Uyển phát hiện anh hiện tại thật sự rất khẩn trương: “Làm gì trùng hợp như vậy? Em nói cho anh biết, lần trước là ngoài ý muốn.”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất?”

“Làm gì có nhiều vạn nhất như vậy?” Kiều Tâm Uyển xem thường anh: “Hơn nữa, hiện tại vẫn còn sớm.”

Mới bảy tháng, đến mười tháng mới sinh, vẫn còn ba tháng nữa. Chẳng lẽ anh cứ lo lắng như vậy mãi sao?

“Không được.” Cố Học Võ nghĩ như thế nào cũng không thể yên tâm, nghĩ: “Như vậy. Từ hôm nay trở đi, không cho em đi tản bộ một mình. Em đi ra ngoài, phải có anh đi cùng.”

Kiều Tâm Uyển xoay người xem thường, không muốn nói với Cố Học Võ nữa.

“Em có nghe không đấy?” Anh đang rất nghiêm túc đấy.

“Nghe rồi.” Tạm thời đáp ứng anh trước, đến lúc đó cô thật không tin anh có thể lúc nào cũng đi cùng với cô.

Cô lại không biết, Cố Học Võ quả nhiên là người có trách nhiệm, ở thời gian sau đó anh luôn theo đuôi Kiều Tâm Uyển. Nhưng mà, chuyện gì cũng có ngoại lệ. Hai tháng rưỡi sau. Trong các cuộc họp gia đình theo

thường lệ của Cố gia. Cố Học Mai đau bụng trước, sau đó Kiều Tâm Uyển cũng đau bụng theo làm người nhà Cố gia luống cuống cả tay chân, đồng loạt đưa hai thai phụ đến bệnh viện. Cố Học Mai sinh một trai một gái trước. Về phần Tâm Uyển…

"Hít sâu, không cần khẩn trương, sẽ ra nhanh thôi."

Cố Học Võ nắm tay Kiều Tâm Uyển, trên trán đầy mồ hôi. Kiều Tâm Uyển nhìn dáng vẻ của anh thì lại muốn cười nhưng vì đau đớn nên cười không nổi. Biểu hiện kỳ lạ như vậy làm cho Cố Học Võ khẩn trương: "Có phải đau lắm không? Thả lỏng, thả lỏng."

"Cố Học Võ." Lần trước lúc cô sinh Bối Nhi cũng không thấy anh khẩn trương như vậy.

Lần này khẩn trương như vậy thật làm cô ngoài ý muốn. Trong lòng hiểu anh khẩn trương là bởi vì anh yêu cô. Loại cảm giác này thật tốt.

"Nếu đau quá thì cắn tay anh này." Cố Học Võ đưa tay đặt ở bên miệng cô: "Nào, dùng sức. Dùng lực nữa nào."

Kiều Tâm Uyển lần này thật sự cười không nổi, dưới chỉ đạo của bác sĩ, dùng sức một lần sinh đứa bé ra. Cố gia lại có thêm một sinh mệnh mới.

Điều Cố Học Võ không biết là đứa bé vừa sinh ra kia còn đáng ghét hơn Bối Nhi, ngày nào cũng dính lấy Kiều Tâm Uyển không buông, làm anh từ đó về sau không có cơ hội gần gũi với vợ. Trong lòng anh thật tức giận.

May mắn, may mắn là, lúc Kiều Tâm Uyển trong tháng anh đã đi thắt ống. Đời này không có khả năng sinh đứa thứ ba. Nghĩ đến đây, anh lại thoải mái hơn ít nhiều. Anh quyết định chờ đứa con quỷ quái kia cai sữa liền quẳng cho người lớn trong Cố gia chăm sóc, sau đó mang Kiều Tâm Uyển ra đảo ở vài tháng, như vậy sẽ không có ai giành vợ với anh nữa. Kế hoạch này, cứ quyết định như vậy.

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

Lời tác giả: Chuyện về Cố Học Võ và Kiều Tâm Uyển đã kết thúc. Về phần đứa bé là trai hay gái, chuyện sau như thế nào, Tâm Nguyệt quyết định không viết, chừa không gian ọi người tưởng tượng. Cảm ơn mọi người đã theo tôi trong những tháng qua.

Phiên ngoại này, ngay từ đầu là muốn thỏa mãn yêu cầu của mọi người, ban đầu chỉ đơn giản là viết tiếp đến sau này mới có cảm xúc. Tôi thích Học Võ, thích Tâm Uyển. Còn cả Thang Á Nam, Tiểu Thất. Sau đó từ từ, muốn viết trọn vẹn câu chuyện này, viết thật hay.

Trong khoảng thời gian này, mặc kệ mọi người tranh luận thế nào. Tôi đều cảm thấy hạnh phúc khi viết xong chuyện này. Cảm ơn mọi người bởi vì mọi người vẫn ở bên cạnh tôi. Tôi thật cảm động.

Hẹn gặp lại các bạn ở Trúc mã phúc hắc, cậu đã bị bắt

Bối Nhi sẽ là khách mời trong chuyện này. Ha hả, vai diễn của cô là gì ư? Bộ dạng Bối Nhi lớn lên sẽ như thế nào, chờ mong đi. Chờ mong đi. Nhắc lại lần nữa, tôi cảm ơn mọi người.

162. Chương 162: Hồi Ức Của Hiên Viên Diêu

"Một người là huynh đệ"

Thời niên thiếu lần đầu tiên Hiên Viên Diêu gặp Thang Á Nam, trong mắt hiện lên vài phần khinh thường. Thân thể gầy nhỏ, bộ dạng nhìn như người suy dinh dưỡng. Tuy rằng anh ta nhỏ tuổi hơn Thang Á Nam nhưng không hề thấp hơn Thang Á Nam bao nhiêu.

"Anh muốn làm vệ sĩ của tôi?"

"Phải." Thang Á Nam gật đầu, anh dụng tâm vào Long đường không phải là vì hôm nay sao?

"Anh có thể làm được gì?"

Thang Á Nam hơi giật mình, lắc lắc đầu: "Bây giờ, cái gì tôi cũng không biết, nhưng tôi có thể học."

"Vậy anh đi đi." Hiên Viên Diêu mỉm cười, ánh mắt đầy mỉa mai: "Chờ học xong rồi nói sau."

Một câu nói vô cùng đơn giản lại làm cho Hiên Viên Diêu trong thời gian ngắn phải thay đổi quan điểm. Cha mẹ Thang Á Nam mất sớm, anh không được học tập tới nơi tới chốn. Tiếng Anh chỉ biết nói chút ít, còn ngữ pháp gì gì đó thì hoàn toàn không biết, cũng không hiểu. Kiến thức không có bao nhiêu.

Anh được cho đi học trung học, trên thực tế, Hiên Viên Diêu liên tiếp nhảy lớp nên cũng là học sinh trung học. Thang Á Nam và anh ta cùng đi học, anh ta lại nhìn thấy tên ngốc kia cái gì những không biết. Ngày ngày chúi đầu học những chủ nghĩa nhàm chán trong sách, đối với anh ta mà nói bài vở chẳng khác nào thiên thư.

Anh ta luôn chờ đến lúc được chế giễu, không chỉ thế còn giật dây những bạn học khác kiếm chuyện với Thang Á Nam. Giày của Thang Á Nam lúc nào cũng có thể xuất hiện một cây đinh, một đống bã kẹo cao su. Trên mặt anh cũng thường xuyên xây xát. Anh ta rất thích nhìn bộ dạng chật vật đó của Thang Á Nam.

Có lẽ Thang Á Nam biết những chuyện này là do anh ta làm mà cũng có lẽ là không. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là…. Thang Á Nam vẫn luôn nhẫn nhịn. Trong một năm, anh đã đọc hết sách giáo khoa trung học, chuẩn bị thi vào cùng trường đại học với anh ta. Không riêng gì bài vở mà cả võ nghệ cũng vậy. (Ladybug: Hơi quá à….)

Mỗi ngày Thang Á Nam đều rất nỗ lực cho những việc này, tuy anh ta không chứng kiến toàn bộ nhưng anh ta vẫn biết khá rõ. Từ lúc đó, anh ta đối với cậu thiếu niên này có thêm vài phần thán phục, nhưng mà anh ta sẽ không nói ra điều đó. Là người đứng đầu Long đường, anh ta không được có nhược điểm. Cho nên cái gì anh ta cũng phải học.

Anh ta rất mê chơi, mỗi lần có món gì đó kích thích là lại lao vào ngay lập tức. Lão gia lo lắng cho anh ta nên ra lệnh cho Thang Á Nam đi theo, lúc nào cũng phải cũng chú ý xem anh ta đang làm gì.

Anh ta lại bắt đầu thấy Thang Á Nam phiền phức. Cảm thấy anh giống như cái đuôi của anh ta. Ghét nhất là ngày nào cũng phải thấy cái bản mặt như anh ta thiếu tiền anh. Ở trước mặt cậu chủ Long đường, ai dám ho he gì? Cho nên có một lần, anh ta cố ý tìm hai cô gái, đưa bọn họ lên giường, lệnh cho Thang Á Nam phải ở lại.

Anh ta nói: "Không phải anh là vệ sĩ của tôi sao? Nếu là vệ sĩ, vậy tôi làm gì, tất nhiên anh cũng đi theo, lỡ như hai cô gái này có ý đồ, muốn hại tôi, anh vắng mặt thì tôi phải làm sao?"

Anh ta rõ ràng là cố ý. Mà Thang Á Nam chỉ trừ thân thể hơi cứng ngắc, còn mặt không chút thay đổi. Ngày đó anh ta cùng hai cô gái chơi bời một buổi tối, cho đến khi hai cô gái kia hôn mê bất tỉnh, anh ta vẫn không bỏ qua. Sau khi xong việc nhìn Thang Á Nam, anh ta phát hiện anh vẫn đứng đó, bất động.

"Chịu đựng giỏi lắm."

Người càng trẻ, năng lượng càng dồi dào. Lúc triền miên cùng hai cô gái kia, anh ta vẫn luôn quan sát phản ứng của Thang Á Nam. Phát hiện anh thật sự không có phản ứng.

"Thang Á Nam, anh chịu đựng quá giỏi hay là căn bản anh không có dục vọng?"

Thang Á Nam không nói. Vô dục tắc cương (Không mong muốn thì sẽ cương trực). Đạo lý này, anh ta hiểu. Không muốn người khác nắm được nhược điểm thì nhất định không thể có dục vọng.

"Thang Á Nam, tôi nhất định sẽ tìm ra nhược điểm của anh." Hiên Viên Diêu hừ lạnh, bảo Thang Á Nam đi giải quyết hai cô gái kia. Hai nữ nhân kia trước đó đã bị anh ta xé rách quần áo. Nếu Thang Á Nam muốn quẳng bọn họ đi thì nhất định phải động vào người của họ.

Trên cơ thể vừa mới bị anh ta chơi đùa, khắp nơi đều là dấu tay và hương vị tình dục. Anh ta không tin Thang Á Nam còn có thể nhẫn nhịn. Anh ta nhìn Thang Á Nam, lúc anh đưa hai cô gái kia ra ngoài, giống như là đang bưng hai củ cải trắng vậy. Hoàn toàn không có một chút dao động, thậm chí mắt anh cũng không có chút phản ứng. Một khắc đó, anh ta lại nổi giận.

Từ ngày đó, anh ta không ngừng khiêu chiến giới hạn chịu đựng của Thang Á Nam. Anh ta chạy đến vùng cực, đến núi tuyết, chơi nhảy bungee. Cái gì nguy hiểm thì chơi cái đó. Vậy còn chưa đủ, anh ta thấy một

nhóm hắc bang ngứa mắt liền một mình tới cửa khiêu khích lão Đại đối phương. Đó không phải là lấy một địch mười thì có thể nói là tự tìm đường chết.

Thang Á Nam vẫn đi theo anh ta, mỗi lần có nguy hiểm, đều che chắn trước mặt anh ta trước tiên, vết thương trên người Thang Á Nam, so với anh ta còn nhiều hơn. Anh vẫn xem đó như là anh đang giả vờ.

Cho đến ngày đó. Anh ta qua lại với con gái lão Đại một nhóm hắc bang. Đây vốn là chuyện anh tình tôi nguyện, hợp thì đến không hợp thì đi. Nhưng người phụ nữ kia dã tâm quá lớn, muốn làm phu nhân bang chủ Long đường. Anh ta không chút khách khí mỉa mai cô gái kia, nói Hiên Viên Diêu anh ta muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng có? Một con đàn bà dâm đãng mà cũng dám nói chuyện yêu đương trước mặt anh ta? Người phụ nữ đó tức điên lên liền cầm dao gọt hoa quả trên bàn đâm về phía anh ta. Không ngờ cô ta ra tay, Hiên Viên Diêu hơi giật mình, nhưng không đến một giây, Thang Á Nam đã chạy tới, chặn một dao đó. Máu chảy lênh láng, gần như phá nát gương mặt. Từ ngày đó, anh ta bắt đầu vứt bỏ toàn bộ thành kiến, xem Thang Á Nam như anh em.

Lúc này, Hiên Viên Diêu đứng trên đường phố thành phố C, nhìn cửa hàng đối diện. Đó là cửa hàng quần áo của Trịnh Thất Muội. Cô đang chuẩn bị đóng cửa, tính toán sổ sách xong, tắt đèn. Thang Á Nam đóng cửa tiệm giùm cô. Hai người cùng nhau về nhà Trịnh Thất Muội.

Xa xa, anh ta thấy Trịnh Thất Muội nói câu gì đó, khiến Thang Á Nam đứng im bất động, Trịnh Thất Muội lại lợi dụng lúc đó mà chạy đi, Thang Á Nam dại ra trong chốc lát rồi ngay lập tức đuổi theo. Anh ta nhìn Trịnh Thất Muội bỏ tay Thang Á Nam ra nhưng nhanh chóng lại nắm chặt lại.

Khoé môi Hiên Viên Diêu cong cong, vô thức cười nhẹ. Dựa người vào xe, khóe môi cười cười, ý tứ không rõ. A Long đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát sắc mặt anh ta. Ngày hôm qua, thiếu gia đột nhiên nói muốn tới C sắp xết chút việc, tất cả mọi người không biết anh ta muốn làm gì. Bộ dạng Hiên Viên Diêu lúc này tựa như là muốn đi thăm Thang Á Nam? Thật sao? Đúng không?

Hiên Viên Diêu lấy bật lửa trong túi xách ra. Nhìn ánh lửa chớp động, ánh mắt hơi liêm diêm. Hôm nay là sinh nhật Thang Á Nam, năm ngoái, anh còn hôn mê, năm trước nữa, bọn họ cùng nhau chúc mừng. Mà bây giờ, cảnh còn người mất.

Chúc mừng sinh nhật. Thang Á Nam. (Ladybug: Nghe tới đây sao cứ như là HVD yêu thầm TAN ý!!!)

Anh ta tin Thang Á Nam và Trịnh Thất Muội, sau này sẽ thật hạnh phúc!

. . . . . .sakuraky.wordpress . . . . . .

"Một người là đối thủ"

Lần đầu tiên biết Kỳ Lân đường, Hiên Viên Diêu vừa mới rời khỏi người một người phụ nữ. Cái tên đó làm cho lòng anh ta khó chịu thật lâu, bởi vì Kỳ Lân đường vừa mới phá một vụ làm ăn của anh ta. Vụ buôn bán vũ khí cho quân đội Trung Đông cũng bị gã đó phá hoại. Anh ta không có cách nào bình tĩnh, từ ngày đó, ba chữ Kỳ Lân đường này bắt đầu án ngự trong lòng anh ta.

Sau đó rốt cuộc anh ta cũng biết, người đàn ông đó là con một nhà làm quan. Cố Học Võ, một người trầm ổn cơ trí, không có những tật xấu của đám công tử thiếu gia. Là một đối thủ đáng gờm. Lá gan của người đó rất lớn, phương pháp bồi dưỡng tâm phúc của anh rất giống Long đường. Anh rất giỏi giang nhưng cũng rất lạnh lùng, ít cười. Ít nhất là lúc ở nơi công công, ảnh do anh ta bảo người chụp lại không có cái nào Cố Học Võ cười, cho dù có tình cờ chụp được những tấm Cố Học Võ cong khóe môi, nhưng nụ cười đó cũng không chạm tới đáy mắt.

Cho đến khi cô gái kia xuất hiện, Chu Oánh, lúc đó trên mặt anh mới như có sức sống. Nhưng còn chưa đủ. Hiên Viên Diêu muốn biết, rốt cuộc Chu Oánh này có địa vị gì trong lòng Cố Học Võ? Tháng đó, anh ta phá ba vụ làm ăn của Kỳ Lân đường. Anh ta muốn biết, người đàn ông đó có để ý hay không.

Nhưng anh ta đã phải thất vọng. Cố Học Võ không có một chút phản ứng, còn rất bình tĩnh đi cùng cô gái kia. Có nghĩa là anh yêu mỹ nhân không cần giang sơn. Hiên Viên Diêu yên tâm, không để Cố Học Võ ở trong lòng. Sau đó, mọi chuyện lại phát triển ngoài dự kiến. Cô gái họ Chu kia mắc bệnh, bỏ đi.

Anh ta biết Cố Học Võ tìm cô ta nên động tay động chân, chặt đứt mọi thông tin về Chu Oánh. Vài lần, Cố Học Võ gần như sắp tìm ra, lại bị anh ta phá. Anh phá việc làm ăn của anh ta, anh ta sẽ làm cho anh không tìm được cô gái của mình, rất công bằng.

Trong mấy năm đó, Kỳ Lân đường và Long đường đấu tranh gay gắt. Bề ngoài, hai bên chưa từng thật sự chạm trán nhưng trên thực tế, Long đường mà phá một vụ làm ăn của Kỳ Lân đường thì bên Kỳ Lân đường cũng sẽ đáp lễ lại. Cứ như vậy nhiều năm đó, không thể nói rõ ai tổn thất nhiều hơn. Dường như, không có ai thắng.

Sau đó anh ta lại biết được nguyên nhân Kỳ Lân đường hết lần nay đến lần khác thuận lợi. Thang Á Nam, tên chết tiệt đó, không chỉ là người của anh ta mà còn là người của Kỳ Lân đường, một chân đạp hai thuyền, vừa giúp Kỳ Lân đường, lại vừa bảo vệ Long đường.

Khi anh ta biết tin này liền tức giận tột cùng nên không chút nghĩ ngợi nổ súng vào Thang Á Nam. Viên thứ nhất, viên thứ hai, viên thứ ba. Đến viên đạn thứ ba, cơn tức giận đã tiêu tan phân nửa, anh ta tự nhủ, chỉ cần Thang Á Nam mở miệng xin tha, anh ta sẽ không bắn viên thứ tư. Nhưng Thang Á Nam không hề mở miệng chỉ thản nhiên đón nhận cái chết.

Anh ta không có lựa chọn mà bắn phát thứ tư. Trong lòng lại hận Cố Học Võ, tên chết tiệt, đều tại anh, nếu không phải vì Cố Học Võ, sao anh ta có thể nổ súng vào anh em của mình?

Anh ta luôn tìm cơ hội khiêu khích Cố Học Võ. Trước khi anh biết chi tiết về Lý Lam, anh ta đã biết hết mọi chuyện, lại vận dụng hết thảy mạng lưới quan hệ phong bế mọi thông tin về Lý Lam. Sau đó anh ta nghe được một việc rất thú vị. Cố Học Võ luôn luôn trầm ổn lại mạo hiểm không sợ bị người khác phát hiện, vận dụng thế lực, đưa một người phụ nữ lên một hòn đảo hoang chơi. Chuyện này quá thú vị.

Anh ta quyết định lợi dụng chuyện này thật tốt. Thang Á Nam mất trí nhớ, Trịnh Thất Muội mang thai. Tất cả mọi chuyện, đều có thể trở thành quân cờ của anh ta. Thang Á Nam rất tin tưởng anh ta nên anh ta nói cái gì, Thang Á Nam tin cái đó. Cho nên, anh ta ra lệnh cho Thang Á Nam đi giết Kiều Tâm Uyển.

Anh ta tin chắc, Thang Á Nam nhất định sẽ hoàn thành. Mà như vậy, Cố Học Võ sẽ biết được mùi vị mất đi người yêu thương. Nhưng anh ta không biết Cố Học Võ lại dùng thân mình đỡ một viên đạn này.

Lúc anh ta biết tin, không thể nói rõ trong lòng cảm giác như thế nào. Phụ nữ đối với Hiên Viên Diêu mà nói chỉ là món đồ chơi. Vì một người phụ nữ mà ngay cả mạng sống cũng không cần, là cảm giác gì? Anh ta không biết. Anh ta chưa từng cảm nhận qua. Chỉ là một người phụ nữ, có gì đâu? Anh ta không thể nào hiểu loại tình cảm này. Cũng tin chắc rằng anh ta tuyệt đối sẽ không vì một người phụ nữ mà tìm đến cái chết. Việc đó không có khả năng.

Tâm tư của anh ta đối với Cố Học Võ lại có thêm vài phần không thể lý giải. Chỉ cần về sau, anh không đến trêu chọc anh ta thì một phát đạn này xem như là xí xóa mọi chuyện. Anh ta sẽ không tiếp tục quấy rầy nữa. Tất cả, đều dừng ở đây.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/co-dau-bat-dac-di-phan-2